

Tổng Thì Hành

Contents

Tổng Thì Hành	11
1. Chương 1: Ngọc Tiểu Ất. (thượng)	11
2. Chương 2: Ngọc Tiểu Ất. (hạ)	14
3. Chương 3.1: Yến Nô (thượng)	19
4. Chương 3.2: Yến Nô (thượng)	23
5. Chương 4: Yến Nô (hạ)	28
6. Chương 5: Lưu Manh Lắm Thủ Đoạn (thượng)	32
7. Chương 6: Lưu Manh Lắm Thủ Đoạn (hạ)	39
8. Chương 7: Giết Mổ Heo (thượng)	46
9. Chương 8: Giết Mổ Heo (trung)	51
10. Chương 9: Giết Mổ Heo (hạ)	55
11. Chương 10: Tìm Ra Đường Khác (thượng)	60
12. Chương 11: Tìm Ra Đường Khác (hạ)	67
13. Chương 12: Sư Huynh (thượng)	75
14. Chương 13: Sư Huynh (hạ)	81
15. Chương 14: Đại Tướng Quốc Tự (thượng)	91
16. Chương 15: Đại Tướng Quốc Tự (hạ)	98
17. Chương 16: Nhị Tuyền Ánh Nguyệt (thượng)	104
18. Chương 17: Nhị Tuyền Ánh Nguyệt (trung)	110
19. Chương 18: Nhị Tuyền Ánh Nguyệt (hạ)	117
20. Chương 19: Hóa Bướm (thượng)	123
21. Chương 20: Hóa Bướm (hạ)	130
22. Chương 21: Bát Thiểm Thảm Nhị Phiên (thượng)	139
23. Chương 22: Bát Thiểm Thảm Nhị Phiên (hạ)	145
24. Chương 23: Phiên Nào Của Sự Nổi Danh (thượng)	152
25. Chương 24: Phiên Nào Của Sự Nổi Danh (hạ)	158
26. Chương 25: Yến Tử Phi, Uyên Ương Cước (thượng)	166
27. Chương 26: Yến Tử Phi, Uyên Ương Cước (hạ)	171
28. Chương 27: Người Lại Tính Cái Gì ? (thượng)	178
29. Chương 28: Người Lại Tính Cái Gì ? (hạ)	183
30. Chương 29: Hát Rao (thượng)	187
31. Chương 30: Hát Rao (hạ)	193
32. Chương 31: Rắc Rối Kéo Đến (thượng)	198
33. Chương 32: Rắc Rối Kéo Đến (hạ)	203
34. Chương 33: Đánh Cuộc (thượng)	208
35. Chương 34: Đánh Cuộc (hạ)	213
36. Chương 35: Cả Đời Cả Kiếp Đi Theo Huynh (thượng)	218
37. Chương 36: Cả Đời Cả Kiếp Đi Theo Huynh (hạ)	225
38. Chương 37: Lý Đại Quan Nhân (thượng)	231
39. Chương 38: Lý Đại Quan Nhân (hạ)	237
40. Chương 39: Nhạc Đạo (thượng)	245

41. Chương 40: Nhạc Đạo (hạ)	252
42. Chương 41: Ai Là Đệ Nhất Nhân (thượng)	257
43. Chương 42: Ai Là Đệ Nhất Nhân (hạ)	263
44. Chương 43: Yên Quy Lai (thượng)	269
45. Chương 44: Yên Quy Lai (trung)	274
46. Chương 45: Yên Quy Lai (hạ)	280
47. Chương 46: Kim Xà Cuồng Vũ (thượng)	286
48. Chương 47: Kim Xà Cuồng Vũ (trung)	291
49. Chương 48: Kim Xà Cuồng Vũ (hạ)	296
50. Chương 49: Không Phải Ai Cũng Là Liễu Tam Biến (thượng)	302
51. Chương 50: Không Phải Ai Cũng Là Liễu Tam Biến (trung)	309
52. Chương 51: Không Phải Ai Cũng Là Liễu Tam Biến (hạ)	315
53. Chương 52: Oanh Oanh Yên Yên Thúy Thúy Hồng Hồng (thượng)	323
54. Chương 53: Oanh Oanh Yên Yên Thúy Thúy Hồng Hồng (trung)	329
55. Chương 54: Oanh Oanh Yên Yên Thúy Thúy Hồng Hồng (hạ)	336
56. Chương 55: Đấu Cầm (thượng)	344
57. Chương 56: Đấu Cầm (hạ)	350
58. Chương 57: Phú Quý Cuồn Cuồn Đến (thượng)	357
59. Chương 58: Phú Quý Cuồn Cuồn Đến (hạ)	364
60. Chương 59: Tiếng Lành Đồn Xa (thượng)	373
61. Chương 60: Tiếng Lành Đồn Xa (trung)	379
62. Chương 61: Tiếng Lành Đồn Xa (hạ)	386
63. Chương 62: Có Thù Tắt Báo (thượng)	394
64. Chương 63: Có Thù Tắt Báo (hạ)	400
65. Chương 64: Nhất Khí Thông Âm Dương (thượng)	407
66. Chương 65: Nhất Khí Thông Âm Dương (hạ)	413
67. Chương 66: Quách Thiếu Tam Thủ Đoạn Giỏi (thượng)	421
68. Chương 67: Quách Thiếu Tam Thủ Đoạn Giỏi (hạ)	428
69. Chương 68: Ân Tình (thượng)	435
70. Chương 69: Ân Tình (hạ)	442
71. Chương 70: Sóng Dữ Thi Nhau Nổi Lên (thượng)	448
72. Chương 71: Sóng Dữ Thi Nhau Nổi Lên (hạ)	456
73. Chương 72: Hai Ngàn Quan Tiền Ân Nghĩa (thượng)	462
74. Chương 73: Hai Ngàn Quan Tiền Ân Nghĩa (hạ)	468
75. Chương 74: Phòng Ngừa Chu Đáo (thượng)	476
76. Chương 75: Phòng Ngừa Chu Đáo (hạ)	482
77. Chương 76: Hương Yên (thượng)	490
78. Chương 77: Hương Yên (hạ)	497
79. Chương 78: Cha Ta Là Lý Cương (thượng)	504
80. Chương 79: Cha Ta Là Lý Cương (hạ)	511
81. Chương 80: Dương Gia Đại Lang (thượng)	515
82. Chương 81: Dương Gia Đại Lang (trung)	520
83. Chương 82: Dương Gia Đại Lang (hạ)	524
84. Chương 83: Tiểu Cao Nha Nội (thượng)	531
85. Chương 84: Tiểu Cao Nha Nội (trung)	538
86. Chương 85: Tiểu Cao Nha Nội (hạ)	545
87. Chương 86: Giao Đấu (thượng)	552
88. Chương 87: Giao Đấu (hạ)	560
89. Chương 88: Đấu Lực Ký (thượng)	566
90. Chương 89: Đấu Lực Ký (trung)	571
91. Chương 90: Đấu Lực Ký (hạ)	576
92. Chương 91: Thông Tí Viên (thượng)	580
93. Chương 92: Thông Tí Viên (trung)	585
94. Chương 93: Thông Tí Viên (hạ)	589

95. Chương 94: Cánh Tay Thơm (thượng)	595
96. Chương 95: Cánh Tay Thơm (hạ)	600
97. Chương 96: Cảnh Tượng Này Rất Quen Thuộc (thượng)	608
98. Chương 97: Cảnh Tượng Này Rất Quen Thuộc (trung)	616
99. Chương 98: Cảnh Tượng Này Rất Quen Thuộc (hạ)	620
100. Chương 99: Tốt Quá Hóa Dở (thượng)	627
101. Chương 100: Tốt Quá Hóa Dở (trung)	634
102. Chương 101: Tốt Quá Hóa Dở (hạ)	638
103. Chương 102: Đêm Hôm Đó (thượng)	643
104. Chương 102: Đêm Hôm Đó (hạ)	651
105. Chương 104: Cảm Giác Lợi Hại (thượng)	655
106. Chương 105: Cảm Giác Lợi Hại (hạ)	660
107. Chương 106: Cường Căn Trắng Cốt Tán (thượng)	664
108. Chương 107: Cường Căn Trắng Cốt Tán (trung)	669
109. Chương 108: Cường Căn Trắng Cốt Tán (hạ)	675
110. Chương 109: Lầu Cẩm Y (thượng)	682
111. Chương 110: Lầu Cẩm Y (hạ)	688
112. Chương 111: Công Báo (thượng)	694
113. Chương 112: Công Báo (hạ)	700
114. Chương 113: Hai Vị Đế Cơ (thượng)	708
115. Chương 114: Hai Vị Đế Cơ (hạ)	714
116. Chương 115: Giải Từ (thượng)	721
117. Chương 116: Giải Từ (hạ)	728
118. Chương 117: Tân Mai Hoa Tam Lộ (thượng)	737
119. Chương 118: Tân Mai Hoa Tam Lộ (hạ)	743
120. Chương 119: Lúc Hoa Đào My Rơi (thượng)	750
121. Chương 120: Câu Chuyện Lưu Truyền Ở Đông Kinh (1)	760
122. Chương 121: Câu Chuyện Lưu Truyền Ở Đông Kinh (2)	767
123. Chương 122: Bảo Đảo Lâu Lan	775
124. Chương 123: Đoạn Bi Câu	782
125. Chương 124: Huỳnh Trạch Có Tặc	789
126. Chương 125: Một Đám Nghèo Khổ	796
127. Chương 126: Lãng Lý Bạch Điều	802
128. Chương 127: Thủy Quân Hiệu Dụng	809
129. Chương 128: Trại Hãn Khẩu	815
130. Chương 129: Kỳ Ngộ Cửa La Đức	822
131. Chương 130: Tai Bay Vạ Gió	829
132. Chương 131: Đoàn Luyện Sứ Hãn Châu	835
133. Chương 132: Dư Lê Yển	843
134. Chương 133: Dòng Dôi Quý Tộc Đại Liêu	849
135. Chương 134: Đêm Trăng	856
136. Chương 135: Ý Nghĩ Viễn Vong	863
137. Chương 136: lòng Của Nữ Nhân	870
138. Chương 137: gia Luật Tập Nê Liệt	876
139. Chương 138: Hồ Điệp Võ Cánh	883
140. Chương 139: Tranh Chấp	889
141. Chương 140: Lần Đầu Giao Chiến	896
142. Chương 141: Đánh Giết	903
143. Chương 142: Bò Liễn Bột Cạn	909
144. Chương 143: Bò Sát Thạch Gia Nô	915
145. Chương 144: Huyết Chiến Hồ Kim Hà (1)	922
146. Chương 145: Huyết Chiến Hồ Kim Hà (2)	928
147. Chương 146: Huyết Chiến Hồ Kim Hà (3)	934
148. Chương 147: Huyết Chiến Hồ Kim Hà (4)	941

149. Chương 148:	Huyết Chiến Hồ Kim Hà (5)	948
150. Chương 149:	Huyết Chiến Hồ Kim Hà (6)	954
151. Chương 150:	Mỗi Người Đều Mang Tâm Sự	961
152. Chương 151:	Tứ Thái Tử Có Đảm Nhận Nổi Trọng Trách Không ?	967
153. Chương 152:	Trời Biết Đất Biết Người Biết Ta Biết	971
154. Chương 153:	Nhậm Oán Và Tra Nô	975
155. Chương 154:	Trăng Trong Núi Mưu Na	982
156. Chương 155:	Tây Hành Mạn Ký Của Tư Nặc	988
157. Chương 156:	Thành Khả Đôn	994
158. Chương 157:	Tin Tức Của Gia Luật Đại Thạch	1000
159. Chương 158:	Tới Cửa Gây Sự	1006
160. Chương 159:	Người Đang Uy Hiếp Ta ?	1013
161. Chương 160:	Bỏ Tù	1019
162. Chương 161:	Xin Chào Gia Luật Đại Thạch	1025
163. Chương 162:	Chợt Thấy Ánh Sáng Lớn	1032
164. Chương 163:	Chuyện Cũ Năm Xưa	1038
165. Chương 164:	Ắt Thắt Oát Lỗ Đóa	1045
166. Chương 165:	Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (1)	1052
167. Chương 166:	Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (2)	1059
168. Chương 167:	Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (3)	1066
169. Chương 168:	Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (4)	1073
170. Chương 169:	Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (5)	1080
171. Chương 170:	Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (6)	1087
172. Chương 171:	Sao Không Trợ Ta Hưng Liêu	1094
173. Chương 172:	Trung Thần	1101
174. Chương 173:	Vạn Sự Khởi Đầu Nan	1108
175. Chương 174:	Ta Là Nữ Vương	1114
176. Chương 175:	Trí Tín Nhân Dũng Nghiêm	1123
177. Chương 176:	Cốt Na Lý	1132
178. Chương 177:	Hổ Và Hồ Ly	1139
179. Chương 178:	Lâm Nha Tập Ký	1147
180. Chương 179:	Ngang Ngược Càn Rỡ	1154
181. Chương 180:	Nếu Cuộc Đời Chỉ Như Lúc Mới Gặp	1161
182. Chương 181:	Yến Tử, Đờng Khóc	1169
183. Chương 182:	Hết Khúc “dương Quan” Lệ Chưa Khô	1176
184. Chương 183:	Tiểu Ất, Hãy Bảo Trọng !	1183
185. Chương 184:	Con Đường Phía Trước Không Thông	1191
186. Chương 185:	Tặc Lỗ Sơn (1)	1197
187. Chương 186:	Tặc Lỗ Sơn (2)	1204
188. Chương 187:	Tặc Lỗ Sơn (3)	1211
189. Chương 188:	Tặc Lỗ Sơn (4)	1218
190. Chương 189:	Tướng Quân Khí Tiết Cao Thiên Cổ	1225
191. Chương 190:	Vì Mưu Đồ Tình Khang	1232
192. Chương 191:	Hoa Đồ Mị Rơi Ngọc Lang Trở Về (1)	1239
193. Chương 192:	Hoa Đồ Mị Rơi Ngọc Lang Trở Về (2)	1246
194. Chương 193:	Nàng Là Vợ Của Ta	1254
195. Chương 194:	Cái Gọi Là Lần Đầu Tiên ?	1261
196. Chương 195:	Khô Mộc Long Ngâm	1268
197. Chương 196:	Công Báo Khai Phong	1274
198. Chương 197:	Làm Lại Nghề Cũ	1281
199. Chương 198:	Cố Nhân ? Trưởng Bối ?	1288
200. Chương 199:	Đạo Danh Hổ Xuất	1295
201. Chương 200:	Từ Bà Tích Bái Sư	1301
202. Chương 201:	Nhất Nhập Câu Lan Thâm Tự Hải	1309

203. Chương 202:	Theo Nhau Mà Đến	1315
204. Chương 203:	Tình Nghĩa	1323
205. Chương 204:	Tiếng Nói	1330
206. Chương 205:	Tứ Mệnh Từ Đâu Mà Đến ? (1)	1337
207. Chương 206:	Tứ Mệnh Từ Đâu Mà Đến ? (2)	1344
208. Chương 207:	Tứ Mệnh Từ Đâu Mà Đến ? (3)	1350
209. Chương 208:	Tứ Mệnh Từ Đâu Mà Đến ? (4)	1358
210. Chương 209:	Thiên Tâm Khó Dò	1365
211. Chương 210:	Không Làm	1372
212. Chương 211:	Âu Lô Vong Cơ	1380
213. Chương 212:	Việc Của Nhị Tam	1387
214. Chương 213:	Tuần San Đại Tổng (1)	1394
215. Chương 214:	Tuần San Đại Tổng (2)	1399
216. Chương 215:	Tuần San Đại Tổng (3)	1405
217. Chương 216:	Tuần San Đại Tổng (4)	1410
218. Chương 217:	Tuần San Đại Tổng (5)	1416
219. Chương 218:	Kim Liên	1422
220. Chương 219:	Ta Không Phải Quan Lớn	1429
221. Chương 220:	Lò Mổ Liền Kiều	1437
222. Chương 221:	Vậy Thì Phải Cướp Về !	1445
223. Chương 222:	Ngự Quyền Quán	1450
224. Chương 223:	Dùng Nắm Đắm Giảng Đạo Lý	1456
225. Chương 224:	Chiến Đấu Lập Danh	1462
226. Chương 225:	Trần Hi Chân	1467
227. Chương 226:	Lựa Chọn	1473
228. Chương 227:	Tây Hành Ký	1479
229. Chương 228:	Con Đường Phát Tài Của Yến Nô	1485
230. Chương 229:	Nha Nội Có Mời	1492
231. Chương 230:	Hạ Kiều Viên	1499
232. Chương 231:	Đây Là Thân Thích Của Người ?	1507
233. Chương 232:	Đại Nhân Vật	1513
234. Chương 233:	Tầm Sự	1520
235. Chương 234:	Không Thể Dạy Người	1528
236. Chương 235:	Viện Quan Âm, Mộc Ngư Tăng	1535
237. Chương 236:	Địa Vị Giang Hồ	1542
238. Chương 237:	Củ Khoai Nóng Bỏng Tay	1549
239. Chương 238:	Vụ Án Lớn Động Trời Năm Tuyên Hòa Thứ Sáu	1557
240. Chương 239:	Việc Này Không Bình Thường	1564
241. Chương 240:	Kim Minh Trì Tranh Tiêu Đồ	1571
242. Chương 241:	Tờ Báo Đầu Tiên	1577
243. Chương 242:	Khách Quý (1)	1584
244. Chương 243:	Khách Quý (2)	1591
245. Chương 244:	Như Một Vở Hài Kịch	1597
246. Chương 245:	Nha Nội Hung Dữ	1603
247. Chương 246:	Thương Hải Nhất Thanh Tiểu	1608
248. Chương 247:	Lần Đầu Gặp Mộc Ngư Tăng	1615
249. Chương 248:	Lỗ Trí Thâm	1621
250. Chương 249:	Hòa Thượng Cũng Phải Ăn Cơm	1628
251. Chương 250:	Hoàn Cho Người Một Thiếu Nữ Xinh Đẹp	1634
252. Chương 251:	Tâm Tư Đế Cơ	1641
253. Chương 252:	Mở Ám	1648
254. Chương 253:	Thà Minh Thu Nhận Nơi Ngay Thắng (1)	1656
255. Chương 254:	Thà Minh Thu Nhận Nơi Ngay Thắng (2)	1663
256. Chương 255:	Gặp Mặt Lý Quan Ngư Lần Đầu	1670

257. Chương 256:	Thuốc Nổ	1678
258. Chương 257:		1685
259. Chương 258:	Số Đầu Tiên	1689
260. Chương 259:	Tiếng Nói	1693
261. Chương 260:	Lý Nhược Thủy	1698
262. Chương 261:	Cường Hạng Chu Tam Lang (1)	1703
263. Chương 262:	Cường Hạng Chu Tam Lang (2)	1705
264. Chương 263:	Cho Một Tiền Đồ (1)	1708
265. Chương 264:	Cho Một Tiền Đồ (2)	1712
266. Chương 265:	Ý Tốt Ta Nhận	1716
267. Chương 266:	Toàn Thành Ca Tụng Mẫu Đơn Đình	1720
268. Chương 267:	Người Thật Sự Có Lòng Kính Hân	1724
269. Chương 268:	Hoàng Công Tử	1728
270. Chương 269:	Thầy Giáo Nội Xá	1732
271. Chương 270:	Hoàng Thường	1736
272. Chương 271:	Phong Ba Dàn Nổi Lên (1)	1741
273. Chương 272:	Phong Ba Dàn Nổi Lên (2)	1744
274. Chương 273:	Nam Nha (1)	1747
275. Chương 274:	Nam Nha (2)	1751
276. Chương 275:	Luyện Binh (1)	1755
277. Chương 276:	Luyện Binh (2)	1758
278. Chương 277:	Tuyên Giáo Lang (1)	1762
279. Chương 278:	Tuyên Giáo Lang (2)	1766
280. Chương 279:	Tình Cờ Gặp Mặt Tại Chùa Khai Bảo	1769
281. Chương 280:	Hai Người Nam Nữ	1774
282. Chương 281:	Ấm Chiến (1)	1778
283. Chương 282:	Ấm Chiến (2)	1783
284. Chương 283:	Ấm Chiến (3)	1787
285. Chương 284:	Ấm Chiến (4)	1791
286. Chương 285:	Hoàng Công Tử, Hoàng Thái Tôn ? (1)	1795
287. Chương 286:	Hoàng Công Tử, Hoàng Thái Tôn ? (2)	1799
288. Chương 287:	Tính Toán Tường Tận	1802
289. Chương 288:	Cắt Bào Đoạn Nghĩa	1806
290. Chương 289:	Giác Tử Môn	1810
291. Chương 290:	Hay Là Người Bị Người Ta Gạt Rời ?	1814
292. Chương 291:	Mua Quan	1819
293. Chương 292:	Ba Mươi Sáu Kế, Chạy Là Thượng Sách	1823
294. Chương 293:	Giết Gian Tặc (1)	1828
295. Chương 294:	Giết Gian Tặc (2)	1830
296. Chương 295:	Giết Gian Tặc (3)	1833
297. Chương 296:	Giết Gian Tặc (4)	1837
298. Chương 297:	Giết Gian Tặc (5)	1841
299. Chương 298:	Giết Gian Tặc (6)	1845
300. Chương 299:	Giết Gian Tặc (7)	1849
301. Chương 230:	Giết Gian Tặc (8)	1853
302. Chương 231:	Duyệt Sát	1858
303. Chương 232:	Vị Trí Thấp Kém Chưa Dám Quên Lo Việc Nước	1862
304. Chương 233:	Không Bằng Rời Đi	1866
305. Chương 234:	Cục Diện (1)	1870
306. Chương 235:	Cục Diện (2)	1874
307. Chương 236:	Thích Khách, Là Võ Tông (1)	1877
308. Chương 237:	Thích Khách, Là Võ Tông (2)	1881
309. Chương 238:	Cứu Người (1)	1884
310. Chương 239:	Cứu Người (2)	1888

311. Chương 240: Gặp Lại Lỗ Trí Thâm (1)	1891
312. Chương 241: Gặp Lại Lỗ Trí Thâm (2)	1894
313. Chương 310: Bát Đoạn Cầm. (1)	1898
314. Chương 311: Bát Đoạn Cầm. (2)	1902
315. Chương 312: Bồ Cục (1)	1906
316. Chương 313: Bồ Cục (2)	1910
317. Chương 314: Bày Bồ Liên Tiếp (1)	1913
318. Chương 315: Bày Bồ Liên Tiếp (2)	1916
319. Chương 316: Sự Việc Bại Lộ (1)	1920
320. Chương 317: Sự Việc Bại Lộ (2)	1923
321. Chương 318: Hắc Kỳ Tiễn Đội (1)	1927
322. Chương 319: Hắc Kỳ Tiễn Đội (2)	1930
323. Chương 320: Đại Dao Quan Thắng	1934
324. Chương 321: Mưu Binh	1937
325. Chương 322: Triệu Bất Vưu (1)	1941
326. Chương 323: Triệu Bất Vưu (2)	1944
327. Chương 324: Triệu Bất Vưu (3)	1948
328. Chương 325: Triệu Bất Vưu (4)	1951
329. Chương 326: Bồi Ngồi Quân (1)	1955
330. Chương 327: Bồi Ngồi Quân (2)	1959
331. Chương 328: Long Hồ Đấu (1)	1963
332. Chương 329: Long Hồ Đấu (2)	1965
333. Chương 330: Không Thiếu Tiền (1)	1969
334. Chương 331: Không Thiếu Tiền (2)	1973
335. Chương 332: Mười Vạn Quan Tiền Vốn	1976
336. Chương 333: Cấp Tiên Phong (1)	1981
337. Chương 334: Cấp Tiên Phong (2)	1984
338. Chương 335: Kỷ Luật Nghiêm Minh (1)	1987
339. Chương 336: Kỷ Luật Nghiêm Minh (2)	1990
340. Chương 337: Biến Đổi Bất Ngờ (1)	1993
341. Chương 338: Biến Đổi Bất Ngờ (2)	1996
342. Chương 339: Có Con Gái Ngọc Như (1)	1999
343. Chương 340: Có Con Gái Ngọc Như (2)	2002
344. Chương 341: Gặp Lại Nhu Phúc (1)	2005
345. Chương 342: Gặp Lại Nhu Phúc (2)	2008
346. Chương 343: Người Này Không Đơn Giản (1)	2012
347. Chương 344: Người Này Không Đơn Giản (2)	2015
348. Chương 345: Cao Thái Ủy (1)	2019
349. Chương 346: Cao Thái Ủy (2)	2022
350. Chương 347: Cao Thái Ủy (3)	2025
351. Chương 348: Cao Thái Ủy (4)	2029
352. Chương 349: Chưởng Tâm Lô (1)	2033
353. Chương 350: Chưởng Tâm Lô (2)	2036
354. Chương 351: Manh Mối (1)	2040
355. Chương 352: Manh Mối (2)	2043
356. Chương 353: Tướng Dạ (1)	2046
357. Chương 354: Tướng Dạ (2)	2050
358. Chương 355: Tướng Dạ (3)	2053
359. Chương 356: Tướng Dạ (4)	2057
360. Chương 357: Tướng Dạ (5)	2060
361. Chương 358: Truyền Ngồi	2065
362. Chương 359: Truyền Ngồi (1)	2069
363. Chương 360: Mười Vạn Gia Tài Đổi Bình An	2073
364. Chương 361: Giết Ngủ Tặc (1)	2077

365. Chương 362: Giết Ngũ Tặc (2)	2081
366. Chương 363: Đêm Trước (1)	2085
367. Chương 364: Đêm Trước (2)	2088
368. Chương 365: Màn Lớn Kéo Ra (1)	2096
369. Chương 366: Màn Lớn Kéo Ra (2)	2100
370. Chương 367: Lỗ Tặc Đến Rồi (1)	2103
371. Chương 368: Lỗ Tặc Đến Rồi (2)	2107
372. Chương 369: Hình Như Có Kỳ Quái (1)	2111
373. Chương 370: Hình Như Có Kỳ Quái (2)	2114
374. Chương 371: Đô Giám Thiên Tứ Giám (1)	2118
375. Chương 372: Đô Giám Thiên Tứ Giám (2)	2121
376. Chương 373: Duy Tử Chiến Nhĩ (1)	2125
377. Chương 374: Duy Tử Chiến Nhĩ (2)	2129
378. Chương 375: Lại Là Thần Thánh Phương Nào? (1)	2133
379. Chương 376: Lại Là Thần Thánh Phương Nào? (2)	2137
380. Chương 377: Nhất Trọng Thanh (1)	2140
381. Chương 378: Nhất Trọng Thanh (2)	2143
382. Chương 379: Mưa Gió (1)	2147
383. Chương 380: Mưa Gió (2)	2150
384. Chương 381: Trấn Quách Kiều (1)	2153
385. Chương 382: Trấn Quách Kiều (2)	2158
386. Chương 383: Trấn Quách Kiều (3)	2162
387. Chương 384: Trấn Quách Kiều (4)	2166
388. Chương 385: Trấn Quách Kiều (5)	2170
389. Chương 386: Trấn Quách Kiều (6)	2174
390. Chương 387: Trấn Quách Kiều (7)	2177
391. Chương 388: Trấn Quách Kiều (cuối)	2181
392. Chương 389: Vây Hãm Khai Phong (1)	2185
393. Chương 390: Vây Hãm Khai Phong (2)	2188
394. Chương 391: Vây Hãm Khai Phong (3)	2192
395. Chương 392: Vây Hãm Khai Phong (4)	2195
396. Chương 393: Vây Hãm Khai Phong (5)	2199
397. Chương 394: Vây Hãm Khai Phong (6)	2203
398. Chương 395: Vây Hãm Khai Phong (7)	2207
399. Chương 396: Vây Hãm Khai Phong (8)	2210
400. Chương 397: Điều Động Binh Mã Triều Dương Môn (1)	2214
401. Chương 398: Điều Động Binh Mã Triều Dương Môn (2)	2218
402. Chương 399: Bao Vây Khai Phong (1)	2221
403. Chương 400: Bao Vây Khai Phong (2)	2224
404. Chương 401: Bao Vây Khai Phong (3)	2228
405. Chương 402: Bao Vây Khai Phong (cuối)	2231
406. Chương 403: Tỉnh Lại (1)	2234
407. Chương 404: Tỉnh Lại (2)	2238
408. Chương 405: Dây Mối Là Loạn Trong Giấc Ngoài (1)	2242
409. Chương 406: Dây Mối Là Loạn Trong Giấc Ngoài (2)	2245
410. Chương 407: Liên Minh Phổ Phưởng (1)	2248
411. Chương 408: Liên Minh Phổ Phưởng (2)	2252
412. Chương 409: Chư Suất Phủ Suất Thái Tử (1)	2255
413. Chương 410: Chư Suất Phủ Suất Thái Tử (2)	2259
414. Chương 411: Tập Kích Bất Ngờ Mưu Đà Cương (1)	2262
415. Chương 412: Tập Kích Bất Ngờ Mưu Đà Cương (2)	2265
416. Chương 413: Điều Bình Trọng Là Kẻ Ngu Ngốc Sao?	2269
417. Chương 414: Trận Chiến Đầu Tiên Của Thân Quân Thái Tử (1)	2273
418. Chương 415: Trận Chiến Đầu Tiên Của Thân Quân Thái Tử (2)	2277

419. Chương 416:	Đây Có Được Coi Là Thay Đổi Lịch Sử Không? (1)	2280
420. Chương 417:	Đây Có Được Coi Là Thay Đổi Lịch Sử Không? (2)	2283
421. Chương 418:	Bước Ngoặt (1)	2287
422. Chương 419:	Bước Ngoặt (2)	2290
423. Chương 420:	Trò Hay Vừa Mới Bắt Đầu! (1)	2294
424. Chương 421:	Trò Hay Vừa Mới Bắt Đầu! (2)	2297
425. Chương 422:	Chờ Huỳnh Trở Về (1)	2301
426. Chương 423:	Chờ Huỳnh Trở Về (2)	2304
427. Chương 424:	Nơi Đây Sáng Sớm Im Ắng (1)	2308
428. Chương 425:	Nơi Đây Sáng Sớm Im Ắng (2)	2312
429. Chương 426:	Phát Đạn Đầu Tiên Ở Trần Kiều (1)	2316
430. Chương 427:	Phát Đạn Đầu Tiên Ở Trần Kiều (2)	2319
431. Chương 428:	Phát Đạn Đầu Tiên Ở Trần Kiều (3)	2324
432. Chương 429:	Không Đi Được Rồi! (1)	2330
433. Chương 430:	Không Đi Được Rồi! (2)	2333
434. Chương 431:	Sống Gian Nan, Chết Thanh Nhàn (1)	2336
435. Chương 432:	Sống Gian Nan, Chết Thanh Nhàn (2)	2340
436. Chương 433:	Ném Đá Ngăn Dòng (1)	2343
437. Chương 434:	Ném Đá Ngăn Dòng (2)	2347
438. Chương 435:	Sau Khi Ta Chết, Nước Lũ Ngập Trời Cũng Mặc	2351
439. Chương 436:	Sinh? Tử? (1)	2356
440. Chương 437:	Sinh? Tử? (2)	2359
441. Chương 438:	Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (1)	2362
442. Chương 439:	Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (2)	2367
443. Chương 440:	Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (3)	2371
444. Chương 441:	Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (4)	2375
445. Chương 442:	Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (5)	2379
446. Chương 443:	Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (6)	2383
447. Chương 444:	Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (7)	2388
448. Chương 445:	Không Bại Mà Như Bại.	2391
449. Chương 446:	Lời Thề.	2395
450. Chương 447:	Hai Trăm Ngàn Quan Âm Hoa (phần 1).	2399
451. Chương 448:	Hai Trăm Ngàn Quan Âm Hoa (phần 2)	2403
452. Chương 449:	Giang Hồ Tuyệt Sát Lệnh (1)	2406
453. Chương 450:	Giang Hồ Tuyệt Sát Lệnh (2)	2409
454. Chương 451:	Oát Ly Bất (1)	2412
455. Chương 452:	Oát Ly Bất (2)	2415
456. Chương 453:	Hóa Ra Là Hắc (1)	2419
457. Chương 454:	Hóa Ra Là Hắc (2)	2422
458. Chương 455:	Cáo Già (1)	2426
459. Chương 456:	Cáo Già (2)	2430
460. Chương 457:	Tình Cờ Gặp Mặt (1)	2433
461. Chương 458:	Tình Cờ Gặp Mặt (2)	2436
462. Chương 459:	Nhà Nào Cũng Có Chuyện Khó Nói (1)	2438
463. Chương 460:	Nhà Nào Cũng Có Chuyện Khó Nói (2)	2441
464. Chương 461:	Tử Sĩ (1)	2444
465. Chương 462:	Tử Sĩ (2)	2447
466. Chương 463:	Tử Sĩ (3)	2450
467. Chương 464:	Sợ Hãi (1)	2453
468. Chương 465:	Sợ Hãi (2)	2457
469. Chương 466:	Đăng Châu (1)	2460
470. Chương 467:	Đăng Châu (2)	2465

471. Chương 468: Đẳng Châu (3)	2469
472. Chương 469: Cướp Giết Trên Biển (1)	2473
473. Chương 470: Cướp Giết Trên Biển (2)	2476
474. Chương 471: Cướp Giết Trên Biển (3)	2479
475. Chương 472: Gặp Lại Nhau Một Nụ Cười Xóa Đi Thù Hận (1)	2483
476. Chương 473: Gặp Lại Nhau Một Nụ Cười Xóa Đi Thù Hận (2)	2486
477. Chương 474: Nhạc Bình Mã (1)	2490
478. Chương 475: Nhạc Bình Mã (2)	2494
479. Chương 476: Kiều Bình Mãnh Tướng	2497
480. Chương 477: Hội Minh Mộc Đào Câu (1)	2502
481. Chương 478: Hội Minh Mộc Đào Câu (2)	2506
482. Chương 479: Hội Minh Mộc Đào Câu (3)	2510
483. Chương 480: Hội Minh Mộc Đào Câu (4)	2513
484. Chương 481: Hội Minh Mộc Đào Câu (5)	2516
485. Chương 482: Hội Minh Mộc Đào Câu (6)	2520
486. Chương 483: Người Là Ai? (1)	2524
487. Chương 484: Người Là Ai? (2)	2527
488. Chương 485: Trạm Hoa Tháp Tử (1)	2529
489. Chương 486: Trạm Hoa Tháp Tử (2)	2534
490. Chương 487: Trạm Hoa Tháp Tử (3)	2536
491. Chương 488: Khách Tây Châu Đến (1)	2539
492. Chương 489: Khách Tây Châu Đến (2)	2542
493. Chương 490: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (1)	2544
494. Chương 491: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (2)	2547
495. Chương 492: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (3)	2550
496. Chương 493: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (4)	2553
497. Chương 494: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (5)	2555
498. Chương 495: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (6)	2559
499. Chương 496: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (7)	2563
500. Chương 497: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (8)	2568
501. Chương 498: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (9)	2572
502. Chương 499: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (10)	2575
503. Chương 500: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (11)	2578
504. Chương 501: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (12)	2581
505. Chương 502: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (13)	2586
506. Chương 503: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (14)	2590
507. Chương 504: Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (15)	2595
508. Chương 505: Thiên Mệnh Nữ Vương	2599
509. Chương 506: Huyết Chiến Núi Trục Lộc (1)	2603
510. Chương 507: Huyết Chiến Núi Trục Lộc (2)	2607
511. Chương 508: Quân Kim Bị Tử Thương Nặng Nề (1)	2611
512. Chương 509: Quân Kim Bị Tử Thương Nặng Nề (2)	2614
513. Chương 510: Máu Nhuộm Sông Tang Can (1)	2617
514. Chương 511: Máu Nhuộm Sông Tang Can (2)	2620
515. Chương 512 : Vinh Biệt Chủng Sư Đạo! (1)	2624
516. Chương 513 : Vinh Biệt Chủng Sư Đạo! (2)	2627
517. Chương 514: Về Kinh	2631
518. Chương 515: Bát Phương Phong Vũ Hội Đồng Kinh (1)	2635
519. Chương 516: Bát Phương Phong Vũ Hội Đồng Kinh (2)	2638
520. Chương 517: Bát Phương Phong Vũ Hội Đồng Kinh (3)	2641
521. Chương 518: Bát Phương Phong Vũ Hội Đồng Kinh (4)	2643
522. Chương 519: Gặp Lại.	2646
523. Chương 520: Gặp Lại.	2650
524. Chương 521: Kinh Vãn.	2653

525. Chương 522: Một Đêm Thật Dài. (1)	2657
526. Chương 523: Một Đêm Thật Dài. (1)	2661
527. Chương 524: Một Đêm Thật Dài. (2)	2664
528. Chương 525: Một Đêm Thật Dài. (3)	2667
529. Chương 526: Một Đêm Thật Dài. (4)	2670
530. Chương 527: Một Đêm Thật Dài. (5)	2674
531. Chương 528: Một Đêm Thật Dài. (6)	2678
532. Chương 529: Một Đêm Thật Dài. (7)	2681
533. Chương 530: Một Đêm Thật Dài (8)	2685
534. Chương 531: Một Đêm Thật Dài (9)	2690
535. Chương 532: Ánh Rạng Đông	2694

Tổng Thì Hành



Giới thiệu

Nhân vật chính Ngọc Doãn xuyên qua tới thời Bắc Tống năm Tuyên Hòa thứ sáu vào thân thể một k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-thi-hanh>

1. Chương 1: Ngọc Tiểu Ất. (thượng)

Sáng sớm ngày mùng hai tháng hai, theo tiếng chuông của chùa Đại tướng quốc vang lên. Những cơn gió xuân tràn về chấm dứt ba ngày mưa phùn liên tiếp. Cả không gian như được gột rửa chỉ còn lại một màu xanh lam. Mặt trời ló rạng chiếu rọi ánh sáng khắp mọi nơi.

Cảnh tượng có thể nói là huy hoàng diễm lệ. Vô số những đóa hoa nở rộ giống như một bức gấm trang điểm cho phủ Khai Phong. Những con sóng trên sông Hộ Long dập dềnh phản chiếu bóng của những cây liễu rủ hai bên bờ. Biện hà, thái Hà, Ngũ tượng hà và Kim thủy hà cũng đều thức tỉnh.

Con đường từ cửa Tuyên Đức tới cửa Nam Huân dài tới cả mười dặm, rộng tới hai chục bước, chật kín người.

Hai bên là hai dòng sông rộng tới năm trượng. Hai bên bờ sông trồng toàn các loại lê, hạnh, hồng bạch.... Dưới thấp là những nụ hồng đỏ như lửa, trắng như tuyết... Màu sắc của chúng đan xen vào nhau khiến cho cảnh sắc càng thêm đẹp.

Ngọc Doãn đứng ở bên bờ sông, nấp sau một gốc cây lê nở đầy hoa. Hắn ngơ ngác nhìn dòng người đi lại tấp nập trên đường.

Nơi này chính là phủ Khai Phong...

Phủ Khai Phong vào năm Tuyên Hòa thứ sáu...

Ngọc Doãn là tên đời này của hắn. Nhưng linh hồn của hắn thì lại tới từ tương lai, cách thời điểm này chín trăm năm. Thân thể của hắn bây giờ cao chừng tám thước, cân xúng. Nhìn bề ngoài của hắn bây giờ cũng không cường tráng lắm. Nhưng dưới những đường cong trên cơ thể lại ẩn chứa sức mạnh kinh người. Sau khi sống lại, Ngọc Doãn phát hiện ra thân thể và sức mạnh của mình có sự cách biệt một trời một vực so với kiếp trước. Ít nhất thì vào thời đại này, hắn có thể coi là lực sĩ.

Kiếp trước, hắn sinh ra ở trong một gia đình dòng dõi âm nhạc. Cha của hắn theo học đại sư Cổ Mai Canh. Gia đình Ngọc Doãn có tiếng học giỏi từ lâu đời, hơn nữa có được cảm giác âm nhạc rất tốt vì vậy mà từ nhỏ đã được cha của hắn dạy cho tinh thông nhạc khí, nhất là Đàn cổ và nhị hờ.

Nhưng ở thế giới tương lai lại có những luồng văn hóa phương Tây du nhập. Vô số truyền thống bị vất bỏ, bao gồm cả nền âm nhạc cổ điển, gần như không ai để ý tới. Cho dù có học thì cũng phần lớn là xuất phát từ hiệu quả và mục đích lợi ích. Kiếp trước, Ngọc Doãn có cảm giác như không hợp với thời đại. Sau khi cha mẹ mất đột ngột, cuộc sống của Ngọc Doãn có sự thay đổi rất nhiều. Hắn đành phải vất bỏ những sở thích của mình mà bôn ba sinh sống.

Nhưng trong thâm tâm của hắn chưa bao giờ vất bỏ cái lý tưởng của mình. Nguyên vọng lớn nhất của Ngọc Doãn đó là thực sự trở thành một vị đại sư nhã nhạc, chấn hưng nền âm nhạc cổ điển.

Lý tưởng của hắn thật sự rất tốt. Nhưng chung quy, Ngọc Doãn không thể hoàn thành ước mơ của mình mà khi tới năm hai mươi sáu tuổi lại bị tai nạn xe cộ mà chết.

Không ngờ sau khi thân thể bị chết, linh hồn của hắn lại xuyên qua chín trăm năm tới phủ Khai Phong và năm 1124 sau Công nguyên. Ngọc Doãn là cái tên hiện giờ của hắn, năm nay 22 tuổi, đúng là một tuổi đang đẹp. Hắn có một cái gia sản nhỏ bé, không phải lo cho cuộc sống. Có điều, thanh danh của Ngọc Doãn đã chết lại không được tốt lắm, mà nổi danh lưu manh ở phủ Khai Phong. Hắn không chỉ hoành hành ngang ngược, chèn ép người khác mà còn rất thích đánh nhau... Nhưng mười ngày trước, trong một lần xung đột, Ngọc Doãn bị người ta đánh chết mà biến thành Ngọc Doãn bây giờ. Đường nhiên, chuyện này cũng chỉ có một mình Ngọc Doãn biết.

Năm 1124 sau Công Nguyên cũng là năm Tuyên Hòa thứ sáu.

Nhạc phổ của Nhã nhạc rất phức tạp. Nếu không hiểu được lịch sử và cổ văn thì rất khó hiểu được ý nghĩa của nó. Mà đối với đàn cổ thì thời Tống là một thời kỳ vô cùng quan trọng. Vào thời kỳ này, cầm nhạc sản sinh ra các chi phái, rồi đạt tới đỉnh cao vào thời Minh Thanh. Cho nên, Ngọc Doãn rất hiểu đối với sử Tống.

Năm Tuyên Hòa thứ sáu là năm mà Huy Tông trị vì. Hai năm sau, nước Kim xâm lấn, Huy Tông nhường ngôi cho Khâm Tông, đổi niên hiệu thành Tĩnh Khang.

Tĩnh Khang là một thời đại khuất nhục và u ám trong lịch sử của người Hán.

Ngọc Doãn hiểu rất rõ quỹ đạo phát triển của thời đại này, nên cũng không e ngại lắm. Hắn không có công danh, cũng khó có thể thi khoa cử chứ đừng nói là thay đổi được cái thời đại đen tối kia. Hắn không có năng lực, cũng không có uy danh. Bây giờ, hắn chỉ là một tên du thủ du thực ở phủ Khai Phong. Đối với cái thời đại này hắn chỉ là một thằng nhóc còn chưa ráo sữa mẹ mà thôi.

Mỗi khi nghĩ tới chuyện đó, Ngọc Doãn lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Đứng trên bờ sông nhìn những con thuyền qua lại tấp nập, Ngọc Doãn chợt sinh ra một thứ cảm giác khó hiểu.

Hôm nay sẽ thay đổi.

“Ông trời để cho ta sống lại ở thời đại này là vì mục đích gì?”

”Bạc vụ nùng vân sâu vĩnh trú, thụ nãi tiêu kim thú. Giai tiết hựu trọng dương, ngọc chẩm sa thụ, bán dạ lương sơ thấu.

Đông ly bả tửu hoàng hôn hậu, hữu ám hương doanh tụ. Mạc đạo bất tiêu hồn, liêm quyền tây phong, nhân bỉ hoàng hoa sáu.” (Đây là bài thơ Túy Hoa Âm của Lý Thanh Chiếu. - Sầu dâng khói nhạt mây dày

Lò vàng hương lạnh ngưng bay bao giờ

Trùng dương trời đẹp như mơ

Đêm thu gối ngọc màn tơ buốt hồn

Bờ đông nâng chén hoàng hôn

Hương thầm man mác khê luân ống tay

Lẽ nào hồn chẳng ngắt ngây

Rèm tây gió lộng người gầy hơn hoa)

Từ xa, một con thuyền hoa chậm rãi đi tới.

Từ con thuyền có tiếng đàn cùng với một tiếng ca dễ nghe vọng ra khắp mặt sông.

Ngọc Doãn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn chiếc thuyền.

Đây là bài thơ Túy Hoa Âm của Dịch An cư sĩ, cũng là bài thơ mà kiếp trước hắn thích nghe nhất. Không ngờ lại được nghe ở đây. Ngọc Doãn cảm thấy vui vẻ. Kiếp trước, hắn từng lập chí muốn khôi phục lại nhạc luật thời Tống nhưng vẫn chưa thành công. Mà hôm nay, được tận tai nghe cổ nhân đọc thật sự là có cảm giác rất khác.

- Nghe thơ của Lý cô nương thật sự khiến người ta phải vỗ án khen ngợi a... Thanh Chân cư sĩ từng ví “mạc tương thanh lệ tích hoa chi, khúng hoa dã, như nhân sầu” (Lệ trong đòng rười hoa tươi

Sợ hoa rồi cũng như người héo hon). Đức Phủ may mắn nên được chung chén với tài nữ.

Trong lúc Ngọc Doãn đang đắm chìm trong tiếng ca thì chợt nghe bên cạnh có tiếng người nói chuyện. Quay đầu lại nhìn, Ngọc Doãn nhìn thấy hai nam nhân giống như học sĩ đang đứng nói chuyện với nhau ở gần đó. Một người có vóc dáng cao ráo, khuôn mặt gầy nhưng phóng khoáng. Một người mặc áo khoác màu lam, trên đầu có đội một cái mũ học sĩ, dáng người hơi thấp, khuôn mặt hồng hào. Cả hai người đều có phong độ phi phàm, thi thoảng lại cất tiếng cười sang sảng.

Lý nương tử chính là Lý Thanh Chiếu.

Lúc này, Lý Thanh Chiếu chắc là chưa có biệt danh Dịch An cư sĩ, cho nên nhiều người gọi nàng là Lý nương tử.

Mà nghe hai người nói chuyện thì dường như cũng có biết Lý Thanh Chiếu.

Còn Đức Phủ chính là trạng phu của Lý Thanh Chiếu, là tên tự của Triệu Minh Thành. Gọi thẳng tên tự như vậy thì hiển nhiên là có quan hệ không tệ đối với Triệu Minh Thành. Mà nhìn trang phục của họ thì dường như là Thái học sinh. Mà Triệu Minh Thành cũng từ Thái học sinh mà ra, hai năm trước mới được nhận chức Tri Châu, coi như bước vào con đường danh nhân.

Còn Thanh Chân cư sĩ mà bọn họ nhắc tới chính là Chu Bang Ngạn của Bắc Tông đã quan đời.

Ngọc Doãn hơi kinh ngạc nhìn hai người rồi đột nhiên mở miệng:

- Bài thơ Túy Hoa Âm của Lý nương tử rất hay chỉ tiếc nhạc công chưa tốt cho nên không thể hiện hết được cái hồn của nó. Nếu như tay phải nâng cao dây khiến cho giai điệu trào dâng thì sẽ thêm phần uyển chuyển.

Hai vị Thái học sinh nghe thấy vậy thì đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn. Có điều khi thấy cách ăn mặc của Ngọc Doãn thì vẫn hơi nhúm mày. Nhưng cả hai chợt vỗ tay khen ngợi:

- Đại quan nhân nghe rất tốt.

Khác với cách ăn mặc của Thái học sinh, quần áo của Ngọc Doãn là trang phục đường phố. Có điều quần áo bình thường của người đi đường có chút khác nhau. Tuy nhiên phần lớn là không có công danh nhưng có chút gia sản. Do hai bên xa lạ cho nên cách xưng hô cũng hết sức khách khí. Bọn họ nói “Đại quan nhân” cũng là nâng Ngọc Doãn lên.

Vào thời Bắc Tống, văn phong hết sức thịnh hành. Phong nhã và tinh thể đó là điểm đặc biệt của thời kỳ này. Rất nhiều người bình thường hiểu được thi từ ca phú. Nếu có ai ngâm thơ, sẽ có nhiều người thưởng thức. Nếu cảm giác tốt thì vỗ tay ủng hộ, còn nếu không tốt thì cũng chẳng có ai cười nhạo mà chỉ mỉm cười tản đi.

Đây đúng là một thời đại hết sức khoan dung đối với văn nhân cho nên hai vị Thái học sinh cũng không có cảm giác bất ngờ.

Hơn nữa, Ngọc Doãn nói rất đúng. Âm luật của bài Túy Hoa Âm này cần phải hết sức chú ý. Nếu như không có chút bản lĩnh thật sự rất khó nghe ra được cái sai trong đó.

2. Chương 2: Ngọc Tiểu Ất. (hạ)

Văn sĩ áo lam cười nói:

- Nhìn chiếc thuyền thì chỉ là của gia đình bình thường làm thế nào mời được nhạc sư tốt?

Ngọc Doãn cười cười rồi vỗ tay với hai người sau đó xoay người định bỏ đi. Nhưng vị văn sĩ áo trắng lại bước vội tới ngăn Ngọc Doãn lại:

- Đại quan nhân có thánh lực rất tốt. Nếu vừa rồi không nhắc thì ta cũng suýt nữa bỏ qua. Tại hạ là Trần Đông, còn đây là Lý Dật Phong. Còn chưa thỉnh giáo cao danh của quan nhân.

- Tiểu nhân là Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn?

Trần Đông và Lý Dật Phong liền vỗ tay khen ngợi cái tên hay.

Ngọc Doãn không biết cái tên của mình có gì hay. Chỉ có điều hai vị Thái học sinh có cách nghĩ của mình. Trên thực tế, Ngọc Doãn vốn là một cái tên chức quan giữ ấn của nước Sở thời Xuân Thu chiến quốc. Không biết cha Ngọc Doãn tại sao lại đặt một cái tên như vậy. Nhưng ít nhất trong suy nghĩ của Trần Đông và Lý Dật Phong thì có được cái tên đó, gia cảnh cũng không hề kém. Vì vậy mà cả hai lại thêm lòng kết giao.

Nhưng chỉ có nhà mình mới hiểu chuyện nhà mình. Nếu bàn về luật nhạc thì Ngọc Doãn không hề sợ. Nhưng nói chuyện với Thái học sinh thì khó tránh khỏi đề cập đến thơ từ ca phú, đó không phải là thứ mà Ngọc Doãn am hiểu.

Nhưng Ngọc Doãn lại coi thường sự nhiệt tình của hai người Trần Đông.

Cổ nhân coi cầm kỳ thi họa là bốn điểm của quân tử, thay thế bề ngoài phong nhã. Nếu Ngọc Doãn đã tinh thông cầm luật thì trong suy nghĩ của Trần Đông và Lý Dật Phong, hẳn là một người ẩn thân.

Vì vậy mà hai người mới có lòng nắn nà.

Ngọc Doãn lại không nghĩ nói chuyện nhiều... Dù sao thì hẳn mới sống lại có mười ngày, sự hiểu biết đối với thời đại này chỉ dựa vào ký ức. Chẳng may có chuyện gì đó không được phép nói thì chẳng phải là gây chuyện hay sao? Cũng chính vì nguyên nhân đó mà Ngọc Doãn cũng không muốn ở lâu.

Đúng lúc này, chợt có tiếng người gọi to:

- Tiểu Ất ca. Sao huynh còn ở đây nói chuyện?

Ngọc Doãn ngẩn người quay lại nhìn.

Chỉ thấy có hai tên lính đang chạy dọc theo bờ sông đồng thời giơ tay vẫy mình.

Trên con đường chính của phủ Khai Phong, cứ cách ba trăm bước lại có một trạm canh. Mỗi một trạm canh có năm tuần cảnh chịu trách nhiệm tuần tra ban đêm và bắt giữ phạm nhân. Tính chất của nó gần giống như đồn công an sau này. Mỗi một đồn canh đều có phạm vi tuần tra của riêng mình.

Hai tên tuần binh kia có tên là Thạch Tam và Chu Lương.

Ngọc Doãn cũng biết hai người đó. Mười ngày trước khi hắn chuyển hồn sống lại rồi được hai người đó phát hiện. Nghe nói, Thạch Tam, Chu Lương và Ngọc Doãn thường ngày cũng có qua lại với nhau vì vậy mà đưa hắn về nhà.

Ngọc Doãn vội vàng cái chào Trần Đông và Lý Dật Phong rồi nhanh chóng bước ra đón.

- Chu nhị ca! Thạch tam ca! Có chuyện gì vậy?

Chu Lương vội vàng hỏi:

- Tiểu Ất ca. Nhà ngươi đang xảy ra chuyện, tại sao vẫn còn ở đây? Vừa rồi khi ta đi ngang qua nhà ngươi thấy Quách Kinh dẫn người đi tối, nói là muốn tìm người đòi nợ. Người còn không trở về mau? Chu nương tử chỉ có một mình ở nhà, Quách Kinh lại là một tên du côn, không nên chọc tới y.

Ngọc Doãn nghe thấy vậy thì nôn nóng.

- Hai vị ca ca, ta phải về.

Nói xong, hần liền bước đi. Chu Lương và Thạch Tam nhìn nhau rồi lắc đầu mà than nhẹ.

- Mặc dù tiểu Ất Ca là con ngựa bất kham nhưng vẫn là người có tình nghĩa. Hy vọng việc này có thể giải quyết được một cách thỏa đáng nếu không thì thật là tai họa.

Hai người nói với nhau xong liền định đi theo Ngọc Doãn. Bất chợt cả hai nghe thấy sau lưng có người nói:

- Hai vị đại ca đi chậm đã.

Chu Lương dừng bước, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Trần Đông và Lý Dật Phong đi tới liền vội vàng cùng với Thạch Tam chấp tay vái chào. Mặc dù cả hai đều là công sai nhưng Trần Đông và Lý Dật Phong đều là Thái học sinh, bọn họ không thể bằng được.

Trần Đông nói:

- Tại sao Ngọc đại quan nhân lại vội vã rời đi như vậy?

- Lão gia nói Ngọc tiểu Ất?

- A...đúng vậy.

Thời Bắc Tống, phàm là những người có vai vế cao thường được gọi là “đại” hoặc “nhất”. Có đôi khi do “nhất” và “ất” cùng âm cho nên sẽ đổi lại thành tiểu Ất. Ví dụ rõ rệt nhất đó là lăng tử Yến Thanh trong truyện Thủy Hử. Y là con cả trong nhà nên được gọi là tiểu Ất ca.

Ngọc Doãn cũng là con một, cũng là lớn nhất. Cho nên những người biết hần đều gọi hần là tiểu Ất.

Chu Lương cảm thấy ngạc nhiên thầm nhủ:” Tiểu Ất suốt ngày chơi bời lêu lổng, làm sao mà biết được mấy vị lão gia trong Thái học viện?”

Nhưng y cũng không dám hỏi mà vội vàng trả lời:

- Trong nhà tiểu Ất có chút chuyện nên phải về gấp.

- A.

Trần Đông và Lý Dật Phong nhìn nhau rồi đột nhiên hỏi:

- Hai vị công sai đại ca có biết chỗ tiểu Ất không?

- Tất nhiên biết... Năm đời nhà tiểu Ất đều ở phủ Khai Phong, ngụ bên cạnh Quan Âm viện.

- Vậy có thể dẫn chúng ta tới đó được không?

- Nếu đại lão gia đã có lời, tiểu nhân sao dám không nghe.

Chu Lương vội vàng đồng ý rồi dẫn hai người Trần Đông và Lý Dật Phong về phía Quan Âm viện.

Trên đường, Trần Đông hỏi:

- Công sai đại ca...

- Hai vị đại lão gia đừng gọi chúng ta như vậy, chẳng khác nào giết tiểu nhân. Tiểu nhân tên là Chu Lương còn đây là huynh đệ Thạch Tam của tiểu nhân. Hiện giờ, chúng ta hoạt động tại đội tuần tra đường đông Phan Lâu. Nếu đại lão gia không ghét bỏ thì có thể gọi tiểu nhân bằng Chu nhị là được rồi. Còn mấy chữ công sai đại ca, tiểu nhân thật sự không dám nhận.

Trần Đông liền nở nụ cười.

- Chu nhị có biết tiểu Ất như thế nào không?

Chu Lương nói:

- Đại lão gia không biết Ngọc tiểu Ất như thế nào sao?

- Thế nào?

- Cha của tiểu Ất vốn là Nội đẳng tử nhất đẳng. Mười năm trước sứ nước Liêu tới có lập lời đài đô vật. Cha của Ngọc tiểu Ất phụng mệnh lên đài, thắng liên tiếp hai mươi người nhưng rồi cuối cùng bị người Liêu

làm hại. Lúc ấy, tiểu Ất mới mười hai, khóc lóc nói sẽ báo thù cho cha. May mắn, y được Chu giáo đầu nhận về, còn đoạt lại sạp bán thịt mà cả nhà tiểu Ất truyền lại dưới Bạch phàn lâu.

Người Tổng rất yêu đô vật. Có điều đô vật thời này khác với đô vật của Nhật Bản. Nội đẳng tử là cách gọi cao thủ đô vật trong hoàng cung. Toàn bộ hoàng thất của Bắc Tống cũng chỉ có 120 Nội Đẳng tử, cho thấy được địa vị cao như thế nào. Nội đẳng tử được chia thành ba cấp. Nhất đẳng cao nhất, tam đẳng thấp nhất. Bên dưới Nội Đẳng Tử là Cửu đẳng lực sĩ.

Trần Đông nghe nói rồi ngẩn người, thốt lên:

- Người nói có phải là Ngọc Phi không?

- Đại lão gia cũng biết cha của Ngọc tiểu Ất?

Thạch Tam ngồi bên tiếp lời, âm thanh của y có chút tự hào và kiêu ngạo. Thạch Tam và Chu Lương đều ở gần Quan Âm viện, có quan hệ với Ngọc Doãn. Khi biết được Thái học sinh cũng nghe tới tên của Ngọc Doãn, cả hai đều cảm thấy rất vui.

Trần Đông và Lý Dật Phong nhìn nhau mà giật mình. Mười năm trước khi Trần Đông mới tới phủ Khai Phong mặc dù chưa tận mắt nhìn thấy đô vật nhưng cũng nghe người ta nói tới chuyện đấu với người Liêu. Khi người Liêu phái cao thủ đô vật tới làm người Tống mất mặt. Huy Tông lệnh cho Nội đẳng tử lên đài sau đó bị người Liêu đánh chết ba người. Tiếp theo, Ngọc Phi lên đài đánh mười hai người khiến cho lực sĩ đô vật của người Liêu gãy xương, năm người học máu mà chết. Trận đấu đó thực sự khiến người ta rung động. Nghe nói mỗi lần Ngọc Phi thắng còn có vạn người vỗ tay hoan hô.

Đáng tiếc, ngày hôm sau, Ngọc Phi lại bị chết một cách ly kỳ. Nghe nói là người Liêu ám sát khiến cho Ngọc Phi chết. Mặc dù người Liêu không chịu nhận nhưng cũng đành phải tởm mặt mà về.

Ngọc Doãn là con của Ngọc Phi? Bây giờ làm đồ tể của Bạch Phàn lâu...

Trần Đông thầm than thở. Anh hùng ngày xưa không ngờ bây giờ lại nghèo túng như vậy.

- Tiểu Ất rất tốt, trọng nghĩa khinh tài. Chỉ có điều hắn rất thích đánh nhau... Khi Chu giáo đầu sống còn có thể quản giáo được tiểu Ất ca. Nhưng bốn năm trước, Chu giáo đầu mất thì không còn ai có thể quản lý hắn được nữa. Hắn thường xung đột với người khác, dẫn theo một đám du thủ du thực đi gây chuyện...

“Đúng là một tên đồ tể!”

Lý Dật Phong hơi nhú mày, trong lòng có chút gì đó mâu thuẫn. Nhưng Trần Đông lại không hề để ý, chỉ cười hỏi:

- Vậy người nói xem hấn gây tai họa như thế nào?

- Chuyện này...

3. Chương 3.1: Yến Nô (thượng)

Thấy Chu Lương có phần do dự, Thạch Tam lập tức lên tiếng:

- Tiểu Ất ca cũng không phải gây chuyện mà chỉ thích lo chuyện bất công của thiên hạ. Chẳng hạn như cái tên Quách Kinh kia ngày thường chuyên tụ tập bọn lưu manh quấy phá khắp nơi. Tiểu Ất ca thấy vậy mới xung đột với Quách Kinh. Đại lão gia! Nếu ngài không tin có thể đi hỏi thăm mọi người. Danh tiếng của tiểu Ất ca mặc dù không được t lắm nhưng không hề ức hiếp người khác. Có lẽ có người nói hấn làm việc không đàng hoàng, cũng có người nói hấn làm người mạnh mẽ nhưng cũng không một ai nói hấn làm chuyện xằng bậy... Tính tình của tiểu Ất ca rất nóng vì vậy mà mới có tội với rất nhiều người. Nhưng nơi đây nếu không có tiểu Ất ca thì không hiểu Khỏa đầu sẽ bị đám du côn biến thành cái gì... Nếu nói tiểu Ất ca là người phá hoại thì tiểu nhân không đồng ý.

Khỏa Đầu chính là tên của một con phố nơi diễn ra hoạt động chợ đêm. Trong phủ Khai Phong, chợ đêm Châu Kiều nổi tiếng thiên hạ. Con phố nơi có chợ đêm Châu Kiều có thể nói là vô cùng náo nhiệt, ngựa xe tấp nập gần như không một lúc nào yên tĩnh. Vì vậy mà người ta mới gọi đó là Khỏa Đầu.

Trần Đông gật nhẹ đầu nói với Lý Dật Phong:

- Đúng là một hảo hán có tâm huyết.

- Thiếu Dương có hứng thú với một người như vậy?

- Ha ha! Chỉ cảm thấy ngạc nhiên khi một đại hán thô lỗ lại có thể nghe được âm luật.

- Cái này...

- Dật Phong! Theo ta đi xem náo nhiệt. Nếu Ngọc Tiểu Ất là một tên lưu manh thì không phải để ý. Nhưng nếu bị người ta ức hiếp ta cũng không thể ngồi nhìn. Ngọc Đăng Tử trước đây vì bảo vệ nước mà chết, hậu nhân của y làm sao có thể để người khác làm nhục?

- Chuyện này...

Lý Dật Phong có phần do dự. Nhưng thấy thái độ kiên quyết của Trần Đông, y liền gật đầu đồng ý.

- Đúng rồi! Tại sao Ngọc Tiểu Ất lại thiếu nợ Quách Kinh?

Chu Lương nói:

- Chuyện này tiểu nhân cũng không rõ lắm. Chỉ biết mười ngày trước, Quách Kinh và tiểu Ất hẹn đấu với nhau. Không ngờ tên đó lại mời tiểu Quan Tác Lý Bảo ra tay khiến cho Tiểu Ất suýt nữa bị đánh chết. Vì thế mới nói tiểu Ất nợ y.

- Tiểu Quan tác?

Trần Đông hứng thú hỏi:

- Đó là người ở đâu?

- Đại lão gia không biết tiểu quan tác? - Chu Lương ngạc nhiên hỏi.

Có điều nghĩ lại thì Trần Đông là Thái học sinh, mỗi ngày đều chuyên tâm vào chuyện học hành đâu có thời gian để ý tới những chuyện ngoài đường? Tiểu Quan Tác Lý Bảo rất nổi danh trên phố nhưng nếu đứng trước mặt Trần Đông chỉ sợ không coi vào đâu. Nói không chừng, Tiểu Ất lại khiến cho Trần Đông hứng thú. Chu Lương hết sức tò mò và hăm mộ...

- Lý Bảo là một lực sĩ đô vật nổi danh ở phủ Khai Phong. Nghe nói y đã đạt tới lực sĩ lực đẳng có sức lực rất mạnh, tài nghệ cao thâm. Trước đây, cha của y cùng với Chu giáo đầu và Ngọc Phi nổi danh với nhau. Nhưng sau đó khi tuyển chọn Nội đẳng tử thì bị Ngọc Phi đánh bại. Lý Bảo còn lợi hại hơn cả cha của y. Tiểu Ất bị người đó đánh bại cũng thực sự không oan.

Chuyện trong phố xá nếu nói tiếp thì còn nhiều. Trần Đông nghe thấy thì thích nhưng Lý Dật Phong chẳng hề có chút hứng thú.

- Đại lão gia! Rẽ sang cái ngõ nhỏ bên phải đó chính là Quan Âm viện.

Trong lúc Chu Lương đang nói hăng hái thì Thạch Tam đột nhiên mở miệng. Lúc này, ở đầu ngõ Quan Âm, lượng người qua lại tấp nập.

- Đúng rồi! Chu nương tử là ai?

Trần Đông chợt lên tiếng hỏi.

Chu Lương và Thạch Tam nhìn nhau rồi cùng mở miệng:

- Chu nương tử chính là ấu nữ của Chu giáo đầu cũng là vợ tiểu Ất ca.

.....

Vợ cũng chính là bà xã.

Sau khi sống lại Ngọc Doãn không ngờ phát hiện ra mình đã kết hôn. Hắn mới có hai mươi tuổi mà đã có vợ. Mà vợ hắn lại chính là con gái của Chu giáo đầu đã thu nhận mình. Tên đầy đủ của nàng là Chu Yến Nô.

Có điều họ “Chu” của Chu giáo đầu và họ “Chu” của Chu Lương không quan hệ với nhau.

Năm nay, Yến Nô vừa mới mười sáu, đang độ tuổi trăng rằm nên người ta nhìn thấy là thích.

Chỉ có điều Yến Nô và Ngọc Doãn dường như có mâu thuẫn với nhau. Ngọc Doãn từ khi sống lại tới nay, ngoại trừ hai ngày đầu ra được Yến Nô ở bên cạnh chăm sóc. Tới khi sức khỏe của hắn tốt hơn thì lập tức trở nên như người lạ. Hai người chia phòng ra để ngủ, thậm chí nói chuyện cũng ít. Như hôm nay, khi Ngọc Doãn ra cửa rõ ràng gặp mặt Yến Nô nhưng nàng lại không để ý tới hắn.

Về mặt này tất có vấn đề. Chỉ có điều trong trí nhớ của Ngọc Doãn lại không hề có chuyện đó.

Sở dĩ Yến Nô được gả cho Ngọc Doãn cũng là vì phụ thân của nàng và cha Ngọc Doãn là hai anh em kết nghĩa. Trước đây, hai người từng ước hẹn với nhau nếu sinh con trai thì cho là huynh đệ, nếu sinh con gái thì cho làm tỷ muội còn nếu một nam một nữ thì đời đời kiếp kiếp làm phu thê.

Có lẽ thái độ lạnh lùng của Yến Nô đối với Ngọc Doãn cũng là vì nguyên nhân này.

Cha mẹ đã nói, con không thể làm trái...

Từ khi Ngọc Doãn sống lại liền tiếp thu toàn bộ những gì mà Ngọc Doãn trước để lại...

Cho dù Yến Nô có lãnh đạm với mình thế nào thì cũng là vợ con của hần, làm sao mà có thể mặc kệ.

Sau khi chạy về nhà, hần liền thấy có một đám người đứng ở cửa. Mà từ bên trong vọng ra những tiếng cãi vã. Ngọc Doãn vội vàng bước vào trong thì thấy một tên du côn đang giơ tay đẩy Yến Nô.

Ngọc Doãn giận dữ, không biết lấy sức ở đâu mà quát:

- Cầu tặc thật to gan...đánh.

Chu Yến Nô có vóc người nhỏ nhắn, mềm mại. Nếu xét theo vóc dáng thì nàng là một người con gái trời gà không chặt. Tên du côn thân thể cường tráng, phanh áo để lộ bộ ngực đầy lông. Gương mặt của y dữ tợn nhìn giống như hung thần ác sát.

Bản thân Ngọc Doãn cũng không có nhiều cảm tình với Chu Yến Nô cho lắm. Nhưng hiện tại do chiếm thân thể của Ngọc Doãn nên hần cũng đón nhận một chút cảm tình của người cũ với Chu Yến Nô. Hần có thể cảm nhận được Ngọc Doãn trước đây rất yêu Chu Yến Nô, thậm chí là còn có phần sợ hãi. Mặc dù, hần không rõ giữa hai vợ chồng có mâu thuẫn nào nhưng Ngọc Doãn vẫn phải nhận trách nhiệm chăm sóc Chu Yến Nô.

Nhìn thấy Chu Yến Nô chịu nhục, chút ký ức còn sót trong đầu của Ngọc Doãn lập tức bùng lên. Một nguồn sức mạnh chợt bốc lên trên người hần. Chỉ thấy Ngọc Doãn bước hai, ba bước đã vọt tới cửa viện. Hai tên du côn lập tức bước tới ngăn lại. Một tên còn mở miệng:

- Ngọc Tiểu Át! Người mau dừng lại cho ta.

- Cút ngay!

Ngọc Doãn chẳng nói hai lời bước thẳng về phía trước. Cánh tay của hần vươn ra xuyên qua nách tên du côn kia rồi sau đó nâng khuỷu tay khóa tay y lại. Sau đó, hần lập tức thuận thế xoay người nhấc tên du côn kia lên và hông thì huých mạnh vào thân thể đối phương.

Tên du côn kia lập tức như một con diều đứt dây mà bay thẳng ra ngoài.

Huych!

Thân hình của y lập tức giáng thẳng vào bức tường. Bức tường rào xung quanh cũng không được chắc chắn cho lắm liền lập tức sập xuống một lỗ hổng. Tên du côn bị ném đi thì nhũn người, xương cốt toàn thân như bị gãy hết mà kêu lên thảm thiết, nằm im trên mặt đất. Một đám bụi đất bay lên mù mịt khiến cho mọi người không thể nhìn thấy rõ. Nhân lúc tên du côn còn lại đang ngậy người, Ngọc Doãn giơ chân gạt chân đối phương rồi vọt tới dùng thân húc thẳng vào người y.

Một chiêu này trong đó vật có tên là Ngọc Hoàn bộ.

Trong Thủy Hử, Võ Tòng say rượu đánh Tướng Môn Thần cũng dùng một chiêu như thế. Có điều đó cũng không phải là bản lĩnh của Ngọc Doãn bây giờ mà là của người đã chết để lại. Gia đình của Ngọc Doãn cũng được coi là có tiếng lâu đời, phụ thân Ngọc Phi của hắn cũng là Nhất đẳng Nội Đẳng Tử, được coi là lực sĩ số một phủ Khai Phong. Còn người nuôi dưỡng hắn là Chu giáo đầu cũng không phải người tầm thường. Lão từng làm giáo đầu tám mươi vạn cấm quân, ở phủ Khai Phong được coi là giáo tập. Vì vậy mà thân thủ của Ngọc Doãn cũng không phải kém. Mặc dù bây giờ thay đổi chủ nhưng một khi bùng nổ thì những bản năng vẫn còn nguyên đó.

Hai tên du côn bị đánh ngã khiến cho những người đứng xung quanh lập tức ồ lên khen ngợi.

Cùng lúc đó, trong viện cũng xảy ra biến cố kinh người. Tên du côn đang định đẩy ngã Chu Yến Nô thì không ngờ nàng đột nhiên ra tay. Năm ngón tay cong lại nhẹ nhàng chộp lên cánh tay của đối phương rồi lùi lại phía sau. Một tiếng động vang lên, ống tay áo của tên du côn bị xé mất một miếng.

Trên cánh tay của tên du côn lập tức chảy máu đầm đìa, có thể nhìn thấy được mấy đường máu.

4. Chương 3.2: Yến Nô (thượng)

Một trái của Yến Nô ít nhất cũng kéo đi hai lạng thịt.

Cơn đau khiến cho tên du côn vừa ôm cánh tay vừa kêu la ầm ĩ. Đúng lúc này, Ngọc Doãn cũng vọt vào sân. Hắn không nói tiếng nào, vọt tới túm được tên du côn rồi dùng sức hai cánh tay mà nâng y lên trên đỉnh đầu.

- Tiểu Át ca! Dừng tay lại.

Chu Yến Nô cũng hoảng sợ vội vàng chạy tới nắm cánh tay Ngọc Doãn. Nàng nhận ra chiêu thức của Ngọc Doãn chính là “Bột cấp toàn”. Nếu mà dùng hết sức thì chắc chắn tên du côn đó sẽ phải chết ngay tại chỗ. Mặc dù trong thâm tâm nàng không thích Ngọc Doãn lắm nhưng dù sao thì hắn cũng là trợ thủ của mình. Dựa theo luật của Đại Tổng thì Ngọc Doãn đánh chết tên du côn đó, nặng sẽ bị giết, nhẹ bị xăm chữ lên mặt rồi lưu đầy. Đây không phải là cái kết quả mà Chu Yến Nô muốn thấy.

Cánh tay nhỏ bé như vậy nhưng lại giống như gọng kìm, nắm chặt lấy tay Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn giãy tay hai cái thì nhận ra không thể nào cử động được. Tới lúc này, hắn cũng từ từ tỉnh táo, nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi mà hoảng sợ. Trước đây, Ngọc Doãn là một vị thư sinh, chưa bao giờ đánh ai lấy một cái. Vậy mà hôm nay, không ngờ hắn lại có thể nhẹ nhàng nhắc bổng một người lên cao quá đầu như thế này?

Sức lực của người này đúng là quái vật.

Tỉnh táo rồi thì Ngọc Doãn cũng không thể đánh tiếp. Hắn ném tên du côn văng ra đất. Quay đầu lại liếc nhìn Chu Yến Nô, ngắm đôi má lúm đồng tiền của nàng, hắn chợt nhớ tới phụ thân của Yến Nô mà cũng là nhạc phụ của mình là một người nổi danh thời hậu thế.

Chu giáo đầu có tên là Chu Đồng. Lão theo học Đàm Chính Phương, nhận được chân truyền của Thiếu Lâm có tài bắn cung kinh người. Người trong thiên hạ chỉ biết tới tài thiện xạ của Chu Đồng nhưng trên thực tế, quyền thuật của lão cũng vô cùng lợi hại. Thời hậu thế được lưu truyền một pho quyền có tên là Ưng Trảo quyền. Nghe nói bộ quyền thuật đó là do danh tướng Nhạc Phi sáng tạo ra. Mà Nhạc gia tán thủ thì hình như lại do Chu Đồng truyền cho Nhạc Phi rồi sau đó được y cải tiến. Còn đó có phải là sự thật hay không thì không một ai có thể biết được.

Dù sao thì Ngọc Hoàn bộ mà Ngọc Doãn vừa mới sử dụng cũng là do Chu Đồng diễn hóa lại từ đô vật. Nó có tên đầy đủ là Ngọc Hoàn bộ Uyên Ương cước, với uy lực kinh người. Ngọc Doãn mới chỉ dùng Ngọc Hoàn bộ đã đánh cho hai tên du côn không phản đòn lại được. Nếu hắn sử dụng cả Uyên Ương cước thì chắc chắn hai tên đó sẽ bị gãy xương.

Chu Đồng chính là sư phụ của Nhạc Phi. Mà Chu Yến Nô là con gái của Chu Đồng, thuở nhỏ đã nhận được sự chân truyền nên quyền thuật rất giỏi. Vừa rồi do hốt hoảng cho nên hắn mới quên mất chuyện này. Đến khi tỉnh táo lại, Ngọc Doãn mới nhớ ra việc đó.

- Người...không sao chứ?

Yến Nô là thê tử của hắn nhưng mỗi khi đối mặt với nàng, Ngọc Doãn vẫn có một thứ cảm giác rất lạ.

Nàng là thê tử của hắn.

Nhưng hắn cũng không phải thực sự là hắn.

Từ sau khi chiếm được cái thân thể này, hắn đã thâm nhủ rằng khó có thể cắt được mối liên hệ với người con gái trước mặt. Nhưng mỗi lần xưng hô với Yến Nô, Ngọc Doãn vẫn cảm thấy ngượng ngịu. Cũng may là Yến Nô luôn lạnh lùng đối với hắn cho nên cũng không cảm nhận được sự khác lạ.

Nghe Ngọc Doãn hỏi vậy, Chu Yến Nô mấp má môi. Chẳng biết sao đang định trách mắng, nàng lại không thốt ra được thành lời. Thực sự là nàng không thích Ngọc Doãn, cảm thấy hắn tranh cường hão thắng là một chuyện không hay. Tuy nhiên lệnh của cha mẹ, nàng không thể từ chối. Cho dù phụ thân của nàng đã mất thì Chu Yến Nô vẫn gả cho Ngọc Doãn, chỉ có điều trong lòng không hề có cảm giác vui vẻ.

Nhưng vừa rồi nàng có thể cảm nhận được sự lo lắng của Ngọc Doãn vì vậy mà muốn trách hấn nhưng lại không được. Thế cho nên mặc dù vô cùng bất mãn nhưng nàng chỉ có thể thở dài mà trả lời:

- Thiếp không sao. Nhưng tiểu Át ca hãy xử lý chuyện này cho thỏa đáng, đừng để cho mấy tên du thủ du thực này tới đây làm loạn.

Ngọc Doãn nghe thấy vậy thì thực sự hổ thẹn.

Đúng lúc này, một gã đàn ông cao gầy bước vào. Chỉ thấy gã mặt trang phục màu đen, nơi hông có buộc một cái dây lưng to, thể hiện một sự dũng mãnh.

Nhìn thấy Ngọc Doãn xuất hiện, đầu tiên gã đàn ông đó hơi sợ hãi nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh mà bước tới.

- Ngọc Tiểu Át!

“Quách Kinh?”

Ngọc Doãn nhìn thấy gã đàn ông đó lập tức trong đầu xuất hiện tên của y.

Người đàn ông này chính là Quách Kinh. Gã là một trong những tên lưu manh nổi danh của phủ Khai Phong, ngày thường hay hoạt động ở Tang Gia ngõ tử có thể nói là vô cùng kiêu ngạo. Gã là một kẻ khéo ăn khéo nói, lại thêm tính du côn cho nên bên cạnh có rất nhiều những kẻ lưu manh.

Mà đám lưu manh cũng là một trong những điểm đặc sắc của phủ Khai Phong. Nói thẳng ra thì đám lưu manh là một loại chơi bởi lêu lổng không có việc làm. Người như thế vô cùng khó chịu, ngay cả quan phủ cũng không làm gì được họ. Ngày thường, chúng hay tập trung lại với nhau nên dân chúng không dám động vào

Quách Kinh hoành hành ở vùng Tang Gia ngõ tử vốn không có liên quan tới Ngọc Doãn. Nhưng cái phản thị của Ngọc Doãn lại nằm ở phố Mã Hành, đó là một nơi vô cùng phồn hoa của phủ Khai Phong. Quách Kinh muốn mở rộng phạm vi tới phố Mã Hành nhưng do có sự tồn tại của Ngọc Doãn vì vậy mà mãi không thể thành công. Gia đình Ngọc Doãn có tiếng từ lâu, hấn lại được Ngọc Phi và Chu Đồng dậy dỗ. Thêm nữa, hấn ra tay rất ác, phác pháp lại rất cao cho nên ở phố Mã Hành cũng có chút thanh danh. Cái cửa hàng thịt của hấn có năm sáu người cầm dao, chuyên phụ trách việc buôn bán.

Quách Kinh và Ngọc Doãn vì việc phân chia quyền lợi ở phố Mã Hành nên nhiều lần xung đột, có điều phần lớn là chấm dứt trong thất bại.

- Quách thiếu tam! Người dám đến nhà ta làm loạn?

Thiếu Tam là biệt hiệu của Quách Kinh. Nếu xưng hô thời hậu thế thì chính là tiểu Tam. Quách Kinh là con thứ ba, lại nhỏ nhất cho nên gọi là Quách Thiếu Tam. Cũng có người gọi là Quách Tam hắc tử. Tuy nhiên trước mặt y rất ít người dám gọi như vậy. Một trong số những người dám gọi thế là Ngọc Doãn. Tuy nhiên có nhiều người ở đây, hắn cũng không dám làm quá. Có điều hắn gọi “Quách Thiếu tam” thì tính chất cũng không khác lắm.

Quách Kinh biến sắc, phong thái của y lập tức trở nên kiêu ngạo.

- Ngọc Tiểu Ất! Hôm nay ta tới đây là để thu nợ.

Thu nợ?

Chu yển Nô ngơ ngác quay sang nhìn Ngọc Doãn như muốn hỏi xem “ngươi nợ hắn cái gì?”

Ngọc Doãn cũng không biết rõ lắm có chuyện gì xảy ra.

Có điều nhìn Quách Kinh như vậy, hắn cũng cảm thấy hồi hộp.

Tên quỷ kia chẳng lẽ nợ Quách Kinh thật? Cũng có thể...có điều không biết là nợ nhiều hay nợ ít.

- Nợ cái gì?

Ngọc Doãn quyết định lên tiếng hỏi.

Quách Kinh lập tức cười to, chỉ vào mũi Ngọc Doãn:

- Ngọc Tiểu Ất! Ngươi định quyet nợ phải không?

Nước miếng của y phun cả vào mặt khiến cho Ngọc Doãn đột nhiên nổi giận. Hắn giơ tay túm được cổ tay Quách Kinh, thuận tay vặn một cái. Sức mạnh của Ngọc Doãn như thế nào? Mới vừa dùng một chút sức lực, Quách Kinh đã kêu lên đan đốn, quỳ chân xuống trước mặt Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn buông lỏng tay, lùi lại một bước rồi cười lạnh:

- Tránh xa ta ra một chút. Miệng ngươi thối lắm có biết không.

- Ngươi...

Yến Nô đứng bên cạnh thấy vậy thì bật cười khúc khích. Nụ cười của nàng chẳng khác nào đóa hoa nở giữa mùa xuân khiến cho lòng người rung động.

Quách Kinh đỏ mặt, đứng phắt dậy. Cảm giác bẽ mặt khiến cho y thẹn quá hóa giận. Y rút trong người ra một tờ giấy rồi ném tới trước mặt Ngọc Doãn.

- Giấy trắng mực đen đây. Cho dù ngươi có ra tới phủ Khai Phong thì ta cũng có thể cãi lý với ngươi. Ngọc Tiểu Át! Ngươi không phải là kẻ định quyt nợ đó chứ? Ba trăm quan! Chừng nào thì ngươi có?

Ba trăm quan?

Nụ cười trên khuôn mặt Yến Nô tắt ngấm.

Nàng vội vàng khom người nhặt tờ giấy lên đọc lướt qua. Ngay lập tức sắc mặt của Yến Nô trở nên khó coi.

Ngọc Doãn hồi hộp cầm lại tờ giấy từ tay Yến Nô.

Tờ giấy làm bằng dó được viết từ ba mươi ngày trước. Nội dung của nó nói rằng, Quách Kinh và Ngọc Doãn giao đấu với nhau bỏ ba trăm quan ra. Người thua trong vòng hai tháng phải giao đủ ba trăm quan cho đối phương, nếu không phải gán lại gia sản.

Giao tranh thực ra là ước hẹn đô vật. Vào thời đại Tống rất thịnh hành chuyện đánh cược. Mà trong phủ Khai Phong thì người ta lại càng háo hức với chuyện đó.

Phương pháp đánh cược cũng có đủ loại. Thậm chí việc kéo một cái xe cũng có thể trở thành đánh cược. Giao tranh cũng là một việc đánh cược rộng rãi. Ngọc Doãn cũng không nhớ việc này lắm có ều giấy tờ đã ghi rõ như vậy thì chắc chắn không thể giả được. Mà hình như tờ giấy này chứng thực khoảng mười ngày trước hần và Lý Bảo đấu với nhau kia. Có điều, Ngọc Doãn không ngờ tới việc Quách Kinh lại mời Lý Bảo cho nên không đề phòng bị đối phương đánh chết, giúp cho hần sống lại.

- Ba trăm quan? Tiểu Át ca đúng là bị điên rồi.

- Đúng vậy! Ba trăm quan không phải là ít, chuyện này giờ tính làm sao?

Những người đứng xem bắt đầu xì xào bàn tán với nhau. Còn sắc mặt của Yến Nô thì cực kỳ khó coi tuy nhiên vẫn nhìn Ngọc Doãn chăm chú.

Nàng không thể ngờ được, Ngọc Doãn lại đánh cược lớn đến như vậy. Mặc dù đôi lúc nàng biết hần cũng đánh cược tuy nhiên cùng lắm là chỉ mười quan tiền, chưa bao giờ vượt quá một trăm quan. Vậy mà lần này lại là ba trăm quan.

5. Chương 4: Yên Nô (hạ)

Yên Nô nổi giận!

Còn Ngọc Doãn cũng ngây người.

Cái cửa hàng thịt của hần ở phố Mã Hành lại giáp với lầu Bạch Phàn cho nên việc làm ăn rất tốt. Ở phủ Khai Phong có thể nói là cửa hàng thịt đứng số một, số hai. Nhưng cho dù như vậy thì một con lợn trưởng thành nặng một trăm năm mươi cân cũng chỉ có được ba mươi tám quan mà thôi. Xét về lợi nhuận còn chưa được tới một quan. Vào lúc làm ăn tốt, một ngày có thể bán được từ ba trăm tới năm trăm cân thịt, thu được cũng chừng ba quan. Một tháng có thể được tới hai, ba mươi quan đã là tốt lắm rồi. Ba trăm quan, gần như là lợi nhuận trong một năm của cửa hàng.

Cho dù hiện tại hần có đi sớm về tối để bán thịt thì trong vòng hai tháng cũng không thể kiếm đủ ba trăm quan.

Nhìn thấy Yên Nô rất tức giận, Ngọc Doãn cũng cảm thấy đau đầu. Hần không phải là Quách Kinh, cũng không có thói quen quỵt nợ. Cái này có lẽ là do Quách Kinh hiểu được cho nên mới có kết quả đó. Nghĩ tới đây, Ngọc Doãn liền nói:

- Quách Tam hắc tử! Cái giấy này viết rõ ràng là hai tháng. Nay mới qua mười ngày, sao ngươi dám tới nhà ta?

Đã có giấy trắng mực đen thì không thể cãi lại được. Mặc dù nói chuyện này không liên quan tới Ngọc Doãn nhưng hiện tại, hần chiếm cái thân thể này thì vẫn không thoát khỏi. Như thế, thà mau chóng nhận, đuổi tên Quách Kinh này đi rồi nói sau.

Có điều, lời nói của Ngọc Doãn cũng không hề để cho Quách Kinh chút thể diện. Ung quanh lập tức vang lên những tiếng cười khúc khích khiến cho Quách Kinh nổi giận. Nhưng hôm nay, bản thân y tự mình tới đây sinh sự nên cũng chẳng e ngại nhiều như trước. Quách Kinh cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Ngọc Tiểu Át! Ngươi nhìn thấy rõ chứ? Là ba trăm quan. Cái nhà này của ngươi chỉ sợ cũng không được tới bằng đó tiền. Đừng nói là hai tháng, cho dù có thêm hai tháng thì ngươi cũng không có được. Hôm nay tâm trạng ta đang tốt nên chỉ cho ngươi một con đường sáng... Cái nhà của ngươi mặc dù cũ nát nhưng cũng có chút giá trị, có thể thông quan. Nếu không, ngươi hãy giao cửa hàng thịt ở phố Mã Hành cho ta, ta có thể trừ cho ngươi một trăm quan.

- Người đang mơ tưởng?

Cuối cùng thì Yến nô cũng không nhin nổi nữa mà quát lên.

Quách Kinh không thèm để ý tới, nói một cách cợt nhả:

- Cứu nhi tử! Tử có ý gì chứ? Thiếu nợ thì trả tiền là việc hoàn toàn chính đáng. Ngọc Tiểu Ất thiếu tiền ta thì phải trả cho ta... Hơn nữa, đàn ông nói chuyện đâu tới lượt đàn bà như tử xen mồm vào? Ha ha! Ta cũng nghe người ta nói rằng tử không muốn gả cho Tiểu Ất ca... Nhìn chân mày của tử thì rõ ràng là vẫn còn non. Không biết là do tiểu Ất ca không làm gì được hay là do tử không chịu.. Ha ha! Tử có thể nhân cơ hội này mà tách khỏi tiểu Ất, chẳng phải là cảm ơn ta hay sao?

Thiếu nữ và thiếu phụ có sự khác nhau rất nhiều. Cái thứ du côn như Quách Kinh có thể nhận ra ngay được Chu Yến Nô vẫn còn là một xử nữ.

Khuôn mặt của Chu Yến Nô lập tức trở nên trắng bệch. Mà sắc mặt của Ngọc Doãn cũng hết sức khó coi.

Cái chuyện này cho dù mọi người đều biết thì cũng không thể nói ra, nếu không thì đúng là một nỗi nhục lớn.

Yến Nô đột nhiên kêu khê một tiếng rồi xoay người đánh về phía Quách Kinh.

Một cái bàn tay to chộp nắm chặt lấy cánh tay Yến Nô, nàng xoay tay đánh ra thì trúng ngay ngực Ngọc Doãn.

Yến Nô tập võ từ nhỏ nên nhận được chân truyền của Chu Đồng. Một chiêu này ẩn chứa công phu nội gia. Ngọc Doãn bị trúng chiêu h rung người nhưng vẫn nắm chặt cánh tay Yến Nô.

- Cứu nhi tử! Không được làm bẩn tay mình.

Lúc nói chuyện, máu mũi của hắn chảy ra khiến cho Yến Nô hoảng sợ.

- Tiểu Ất ca! Ta không cố ý...

Ngọc Doãn nở nụ cười, đưa tay gạt vệt máu nơi khóe miệng.

- Quách Tam hắc tử nói đúng. Nàng gả cho ta thì là vợ ta... Hôm nay ta nói chuyện với người khác đâu có chỗ cho nàng xen vào? Mau trở về phòng cho ta. Nếu không ta sẽ nổi giận đấy.

Từ nhỏ tới lớn, Ngọc Doãn đối xử với Yến Nô lúc nào cũng khách khí. Nay hắn đột nhiên quát to khiến cho Yến Nô hơi giật mình. Trong lời nói của hắn có một chút gì đó uy nghiêm không thể chống lại. Sau khi Ngọc Doãn nói xong, Yến Nô không biết phải nói như thế nào cho tốt.

Ngọc Doãn cầm tay Yến Nô kéo ra sau rồi đứng chắn trước mặt nàng.

- Quách Tam hắc tử! Người đứng là thứ khốn nạn. Chuyện vợ chồng của ta thì có liên quan gì tới người mà loại tiểu nhân như người dám châm ngòi ly gián? Yến Nô là một cô gái tốt, còn ta thì hai bàn tay trắng. Nàng đến nhà họ Ngọc của ta đó là do phúc mấy đời của Ngọc Doãn ta. Mà nay, nàng vào cánh cửa nhà họ Ngọc ta thì chính là người họ Ngọc. Người còn dám mở miệng ra cắn thì cho dù ta có bị xăm chữ đầy đi ba ngàn dặm cũng xé người ra làm mấy mảnh. Không tin người cứ thử xem.

Mặc dù Ngọc Doãn rất thích đánh nhau nhưng nhìn bề ngoài lại hơi có chút thư sinh.

Có điều lúc này trong cơn giận dữ, nhìn hắn lại như một con sư tử lúc nào cũng có khả năng ăn thịt người.

Quách Kinh sợ quá lùi lại mấy bước, hai chân mềm nhũn suýt chút nữa thì ngã ngồi xuống đất.

- Ta nợ tiền của người ta sẽ trả. Hai tháng sau, cho dù đập nồi bán sắt cũng không thiếu người một hào. Nhưng nếu người còn dám tới nhà ta gây sự thì đừng trách ta khách khí. Tới lúc đó, ta sẽ cho người không còn chỗ đứng ở phủ Khai Phong nữa.

Quách Kinh bị mất mặt nên thẹn quá hóa giận.

- Hai tháng! Người lấy gì ra mà trả? Ngọc Tiểu Ất! Không phải ta không để mặt người mà là ta không tin người. Chẳng may tới lúc đó người chạy thì ta biết phải làm như thế nào?

- Vậy người muốn gì?

- Ha ha! Vậy thì đừng nói là ta ép người. Đây là tấm biên lai mượn đồ, coi như người thiếu. Hai tháng sau, nếu không thể trả nợ thì lấy tạm cửa hàng thịt của người. Nếu còn chưa đủ thì căn nhà này cũng tạm được. Ta tính cho nó hai trăm.

Ngọc Doãn cười lạnh:

- Quách Tam Hắc tử! Người giỏi lắm. Cái nhà này của ta đem bán cũng được năm trăm quan. Ta không ngờ người dám nói hai trăm. Cửa hàng thịt ở phố Mã Hành của ta cũng phải tới hai, ba trăm quan, tại sao người dám mở miệng nói một trăm quan? Đừng nói là ta không ký, cho dù người có ra giá đúng thì ta cũng không bán cho cái loại bẩn thỉu như người.

- Người...

Quách Kinh nổi giận. Có thể tưởng tượng được lực chiến đấu của Ngọc Doãn đáng sợ tới mức độ nào. Thêm nữa thì phía sau hắn lại còn có Yến Nô nhìn thì yếu đuối nhưng lại chẳng khác nào một con cọp.

- Người không ký cũng được, vậy hãy tìm người bảo lãnh. Hừ! Ta lo rằng lúc tới thời hạn người không đủ tiền sẽ dẫn bà nương kia bỏ chạy thì ta đâu có thời gian mà tìm?

Tìm người bảo lãnh?

Chuyện này có chút phiền phức.

Tuy nhiên Ngọc Doãn cũng biết, nếu như không đạt được thì Quách Kinh sẽ không từ bỏ. Chỉ với tờ giấy trong tay y, nếu đưa ra phủ Khai Phong thì chỉ sợ cửa hàng thịt của hắn sẽ bị tịch thu để gán nợ. Nhưng nếu cửa hàng thịt bị tịch thu thì hắn lấy gì để kiếm tiền mà trả nợ và sinh sống? Nghĩ tới đây, Ngọc Doãn cũng cảm thấy khó xử.

Đúng lúc này, từ bên ngoài chột có tiếng người cao giọng quát:

- Tên khốn kia đừng có thấy được một tác mà lần thêm một thước, khinh người quá đáng. Người nói là cần tìm được người bảo lãnh đúng không? Để ta làm người bảo lãnh, không biết người có vừa lòng hay không?

Cả đám người đang đứng xem chột tách ra, để lộ một con đường. Từ phía ngoài có bốn người đi vào. Hai người ăn mặc theo kiểu học sĩ còn hai người mặc trang phục sai nha.

Hôm nay, Quách Kinh tới đây là muốn lấy cửa hàng thịt của Ngọc Doãn, đuổi hắn khỏi phố Mã Hành. Nhưng y không ngờ được lại có người đứng đứng ra bảo đảm cho Ngọc Doãn nên giận quá quay lại nói:

- Các người là lũ khốn ở đâu chui ra?

- Quách Tam hắc tử! Người thật can đảm.

Không để cho hai người Trần Đông mở miệng, Chu Lương đã vọt tới chỉ thẳng Quách Kinh mà mắng.

Lý Dật Phong thì trầm mặt không nói tiếng nào.

Trần Đông cười lạnh, nói:

- Ta tên Trần Đông là Thượng xá sinh thượng đẳng của viện Tích Khánh. Đây là Lý Dật Phongcon trai của Thái Thường thiếu khanh tiên sinh Lương Khê cũng là Thượng xá sinh thượng đẳng của viện Tích Khánh. Không biết có thể bảo đảm cho hần không?

Viện Tích Khánh là tên của trường thái học.

Trường thái học là là học phủ cao nhất của Đại tổng. Năm Khánh Lịch thứ tư, Phạm Trọng Yêm thi hành cải cách, mở viện Tích Khánh, thiết lập trường thái học. Sau đó, nó được Thần Tông xây dựng thêm, mở rộng trường thái học lên tới hai ngàn bốn trăm người, thi hành phương pháp tam xá.

Tới thời Huy Tông chấp chính lại mở rộng trường Thái học, đồng thời còn bỏ thi cử, lựa chọn nhân tài từ các học viện khiến cho trường thái học bước vào thời kỳ rực rỡ. Cái gọi là tam xá được chia làm Thượng xá, nội xá và ngoại xá. Còn cách thức cụ thể thì giống như sau này chia ra thành tiểu học, trung học và đại học...

Mà một khi lên tới vị trí Thượng xá thì có thể làm quan.

6. Chương 5: Lưu Manh Lắm Thủ Đoạn (thượng)

Trần Đông chỉ là một Thái học sinh, hơn nữa là một Thái học sinh mà có gia cảnh bần hàn.

Y có thể vì một người xa lạ mà đứng ra rút dao tương trợ, đã là tận tình giúp đỡ. Đối với việc này, Ngọc Doãn cũng vô cùng cảm kích.

- Người không sợ ta sẽ chạy trốn sao?

Khóe miệng Trần Đông hơi nhếch lên:

- Ta không tin một người có thể nghe thấy Túy Hoa Âm có một lỗ nhỏ, một người đàn ông nghe nói trong nhà xảy ra chuyện liền vội vàng chạy về, sẽ ỷ vào người khác. Tiểu Át ca phẩm chất cao thượng, tuyệt đối không phải loại người bắn thủ ngang ngược như thế. Hơn nữa, ta đảm bảo cho người cũng chẳng mất gì cả. Chỗ ở của người ít nhất cũng giá trị năm trăm quan. Nếu mà chạy đi, cùng lắm thì lấy nó để gán nợ, đã có luật Đại Tổng, ta sao phải sợ gì chứ?

Ngọc Doãn nghe thấy vậy thì không nói gì nữa.

Đám tên lưu manh này tới gây rối, trong nhà hấn hết sức bừa bộn.

Ngọc Doãn không giữ khách, tiễn Trần Đồng và Lý Dật Phong rời khỏi. Về đến nhà, những người xem náo nhiệt cũng đều tản đi hết. Chu Lương và Thạch Tam đang giúp Yến Nô thu dọn đồ đạc, nhìn thấy Ngọc Doãn trở về thì cũng vội cáo từ.

-Cửu Nhi tỷ, người nghỉ ngơi đi, để ta làm được rồi.

Ngọc Doãn nhặt chỗ y phục vừa mới giặt xong vẫn còn ướt bị đám du côn vắt trên đất và nói với Chu Yến Nô.

Hắn cho quần áo vào chậu gỗ, rồi kéo một thùng nước giếng sạch, đổ đầy vào chậu gỗ. Đang chuẩn bị buộc lại chỗ dây phơi quần áo, hấn chợt phát hiện Chu Yến Nô đứng ở trước nhà lẳng lặng nhìn hấn. Đôi mắt động lòng người của nàng có gì đó khác thường.

-Sao lại nhìn ta như thế?

-Tiểu Át Ca tao nhâ từ lúc nào vậy?

-À...

-Hơn nữa, hai Thái học sinh kia vì sao lại bảo đảm cho người? Một người trong số họ còn là con trai của Thiếu Khanh Thái Thường nữa đúng không?

-Việc này...

Ngọc Doãn cười ngượng ngùng:

- Chẳng qua là người vừa mới quen. Khi ta nghỉ chân ở bờ sông thì nghe bọn họ bàn tán ca phú. Thấy vậy, ta chỉ tùy tiện nói vài câu, ai ngờ bọn họ lại cho là thật. Chuyện chỉ có như vậy. Ta và hai người họ cũng chỉ là mới quen nhau thôi.

Yến Nô mỉm cười nhưng trong nụ cười đó lại có chút gì đó nhạt nhẽo.

- Tiểu Át ca thật giỏi, nói đại hai câu có thể làm cho hai vị Thái Học Sinh phải bái phục...Đừng trách Nô không nhắc nhở, những học sinh đó rất nguy hiểm, người nên cẩn thận thì hơn, đừng tiếp xúc quá nhiều với họ.

- Ta có cái gì đáng giá để họ phải âm mưu chứ?

Yến Nô thở dài, nhìn Ngọc Doãn như nước đổ lá khoai.

-Ta nghe nói, có vài Thái Học Sinh thường tụ tập một chỗ, thỉnh thoảng còn tự mở võ đài để người ta tranh giành với nhau.

-Người...Tóm lại, tốt nhất nên cẩn thận một chút vẫn hơn.

Nói trắng ra Thái Học Sinh là những người có chút tiền có thể lực, âm thầm tổ chức đánh nhau để đặt cược đánh bạc.

Ngọc Doãn là một tay hảo thủ nên khó tránh khỏi chuyện bị người ta để ý.

Dù sao thì Chu Yến Nô từ nhỏ lớn lên trong phủ Khai Phong, không phải là kẻ mới sống lại mười ngày như Ngọc Doãn có thể sánh được.. Cô ấy sẽ không tin lời nói vừa rồi của Ngọc Doãn! Trượng phu của nàng có đức hạnh gì chứ? Làm một người vợ như nàng làm sao lại không biết rõ. Tuy Yến Nô vô cùng bất mãn đối với Ngọc Doãn nhưng vừa nghĩ đến việc hấn vừa ra tay vì mình, thì vẫn cảm thấy hơi áy náy trong lòng.

Đã kết hôn một năm nhưng cả hai chưa động phòng một lần.

Nếu việc này truyền ra ngoài thì đối với một người đàn ông mà nói đúng là sự sỉ nhục lớn.

Nhưng, Ngọc Doãn lại chẳng hề do dự giữ gìn cho nàng, khiến cho trong lòng Yến Nô có chút cảm động.

Sau khi nhắc nhở Ngọc Doãn, Yến Nô xoay người trở về nhà.

Tuy nhiên, mới bước vào nhà, nàng chợt dừng lại, nhưng cũng không quay đầu mà lên tiếng:

- Tiểu Át ca, ta biết trong lòng ngươi không thoải mái, nhưng Yến Nô cam đoan với ngươi rằng cả đời này sẽ là người của nhà họ Ngọc. Yến Nô chưa có làm chuyện gì có lỗi với ngươi, chẳng qua là...

Yến Nô nói tới đây liền khẽ thở dài.

-Tiểu Át ca, sau này đừng đánh bạc nữa. Hãy nghĩ cách trả khoản nợ này, đừng có như trước đây, chỉ thích tranh đấu, cả ngày không làm được việc gì đáng hoàng. Cửa hàng nhà ta rất tốt, không biết có bao nhiêu người thầm ao ước. Chúng ta cố gắng làm việc, há chẳng phải là một chuyện tốt sao? Đồ ăn nấu chín của ngày mai sẽ do Nô làm, đừng có ra ngoài mà mất thêm bạc. .

Âm thanh của nàng vẫn lãnh đạm như trước.

Tuy nhiên ẩn chứa trong đó có rất nhiều sự kỳ vọng.

Nếu như trước đây, Ngọc Doãn tất nhiên sẽ không nói hai lời quay đầu bỏ đi, khiến cho Yến Nô rơi lệ một mình trong nhà.

Mà nay Yến Nô nói như vậy cũng không trông mong Ngọc Doãn để vào tai.

Không ngờ, khi cô ấy bước vào nhà chính thì phía sau chột có tiếng Ngọc Doãn vọng theo:

-Yến Nô bị gả cho ta thật sự là oan ức cho người rồi.

Tiểu Ất tuy không có bản lĩnh gì nhưng thề sẽ không để người chịu uất ức.

Gả cho Ngọc Doãn một năm, những lời mà Yến Nô từng nói với hắn e là không nhiều như hôm nay.

Chẳng biết tại sao trong lòng nàng chợt dấy lên một sự xúc động kỳ lạ, sống mũi cay cay, hai dòng nước mắt không tiếng động chảy xuống.

-Tiểu Ất ca, xin lỗi nhé.

Yến Nô lặng lẽ nói lời xin lỗi.

Đương nhiên nàng biết tại sao mà Ngọc Doãn chơi bời lêu lổng như vậy, cũng hiểu tại sao hắn phải tranh đấu ác liệt với người ta.

Nguyên nhân chính, trong lòng Yến Nô có người khác.

Khi Yến Nô tám tuổi, người đó đã có trong lòng nàng, đến nay vẫn không thể quên. Nàng chịu gả cho Ngọc Doãn là do lệnh của cha mẹ. Nhưng nàng không thích Ngọc Doãn, luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng đối với hắn.

Ngọc Doãn cũng biết người đó!

Nhưng hắn vẫn cứ yêu Yến Nô.

Hắn một lòng muốn trở nên mạnh mẽ hơn người kia, nhưng không ngờ, hắn chỉ có được gương mặt lạnh lùng của Yến Nô.

Dần dần, Ngọc Doãn chỉ biết cam chịu.

Cho dù hấn làm gì đi nữa cũng không thể thay thế được hình bóng chôn sâu trong lòng Yến Nô. Điều này khiến cho hấn cảm thấy vô cùng khó chịu. Cho nên hấn không để ý tới công việc của cửa hàng, suốt ngày dẫn một đám du thủ du thực đi đánh nhau với người khác.

Làm sao mà Yến Nô không rõ tâm tư của Ngọc Doãn chứ, nhưng nàng lại không thể quên được người đó...

Trong thâm tâm, Yến Nô cũng biết mình có lỗi với Ngọc Doãn.

Chỉ có điều nhìn Ngọc Doãn chơi bời lêu lổng, cũng chính là lí do nàng ấy tỏ ra vẻ lạnh lùng.

Một bàn tay nhẹ nhàng đỡ lấy khung cửa.

Bả vai gầy yếu, run nhè nhẹ. Sau lưng vang lên tiếng nước chảy do Ngọc Doãn đang giặt quần áo.

Nàng lau nước mắt trên khuôn mặt, trở lại vẻ mặt lạnh lùng như ngày nào.

Nàng quay người lại bước ra khỏi nhà, đến bên giếng nước, đẩy Ngọc Doãn ra:

- Một người đàn ông không thể làm những việc này được, nếu để người khác nhìn thấy, nói không chừng lại nói Yến Nô không tuân theo chức trách của một người phụ nữ.

Ra cửa hàng xem thế nào rồi tiện mang về chút thịt tươi. Nhớ là thịt ba chỉ, buổi tối Yến Nô làm ít món, trong ngày mai cũng đem đi bán lấy tiền. Đúng rồi, nhớ phải đi nam kiêu tìm Tường Thập Ngũ, dặn y ngày mai mang tới hai con, rồi tới lầu Bạch Phàn hỏi xem bọn họ cần bao nhiêu thịt thái và thịt băm. Hôm nay đầu xuân, nói không chừng có thể bán được hơn một ít.

Yến Nô nói một cách tuần tự. Ngọc Doãn đứng lên, trả lời một tiếng,

- Tiểu Át ca!

- Còn có việc gì sao?

Khi đi nhớ qua Trung Ngõa Tử, xem có thợ xây không. Tường bị sụp, cần tìm người sửa lại mới được.

Bức tường viện kia là thành quả mà Ngọc Doãn vừa mới đánh đám du côn tạo ra..

Nghe Yến Nô nhắc nhở, Ngọc Doãn cảm thấy hơi ngượng ngùng:

- Biết rồi!

Ngõa tử (là khu vui chơi giải trí, khu buôn bán sầm uất), có nơi gọi Câu Lan (là nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên) hoặc được gọi là Ngõa xá. Vào thời Bắc Tống hưng thịnh thể hiện rất rõ từ cuộc sống thành thị. Thời Tống trước đây, trên các con đường trong thành không được mở cửa tiệm, đến tối, còn thực hiện lệnh giới nghiêm, không được đi lại trong đêm. Nhưng khi đến thời Bắc Tống, theo sự không ngừng phong phú lên từ của cải thì thói quen sinh sống của mọi người cũng theo đó mà có sự biến đổi, bởi vậy các cửa hàng cửa hiệu trên các con đường mọc lên san sát và rất náo nhiệt.

Còn trong các thành phố lớn như phủ Khai Phong, Lạc Dương, thì có các khu vui chơi tụ tập náo nhiệt cố định, sau đó tiện gọi luôn là Ngõa Tử.

Ngọc Doãn ra khỏi nhà liền đi tới Ngõa Tử.

Tìm được một người thợ xây ở cửa ngõ, nói xong giá cả, hắn liền để người thợ đó tự đi làm việc.

Sau đó, hắn đi thẳng đến quầy thịt ở phố Mã Hành.

Cửa hàng của Ngọc gia cách lầu Bạch Phàn khoảng mấy chục bước, đi về phía trước là phố Mã Hành.

Dưới ánh nắng chói chang, trên phố Mã Hành người qua lại tấp nập.

Cửa hàng Ngọc gia nói toạc ra chính là một cái lều. Bên trong có đặt một tấm phản bán thịt, có ba người cầm dao đang đứng nói chuyện phiếm sau tấm phản. Lúc này trời còn sớm, việc buôn bán cũng chưa tấp nập. Xa xa lầu Bạch Phàn vẫn chưa khai mở cửa, cho nên những người đi đường trước cửa hàng cũng không nhiều lắm. Thỉnh thoảng có vài lão bà đi qua đây mua chút thịt tươi mang về nhà, nhiều thì một hai cân, ít thì mấy lạng. Ở phủ Khai Phong, không có chuyện từ chối bán, cho dù người khách muốn mua bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng đều phải bán...Nếu không, người khách đó có thể đến chỗ của Quân Tuần Phố để kiện. Nếu Quân Tuần Phố không tiếp nhận thì cũng có thể đến phủ Khai Phong để kiện mà giành lại lẽ phải.

Nếu vào thời hậu thế, ở những năm mà Ngọc Doãn sinh sống, ai đến mua mấy lạng thịt không chừng sẽ gặp phải sắc mặt khó coi của chủ cửa hàng

Nhưng trong thời Bắc Tống lại không có chuyện này.

Cho dù lúc này đang là thời điểm Huy Tông trị vì, kỷ cương hỗn loạn. Nhưng chuyện của những người nhân vật lớn chẳng lên quan nhiều với dân chúng. Mọi người nên sống như thế nào thì tất cả đã có luật đại

Tổng làm gốc rễ. Về phần người Liêu bị suy yếu còn người Kim hùng mạnh thì hình như chẳng liên quan gì tới họ.

- Ồ?

Ngọc Doãn mới sống lại được mười ngày nên đây là lần đầu tiên hắn đến cửa hàng.

Trên thực tế, mấy ngày nay hắn dường như ngày nào cũng đi qua, cho dù là không có chuyện gì đáng để làm nhưng hắn cũng sẽ lưu lại một chút.

Trên quầy hàng rõ ràng thiếu hai người, theo lý mà nói thì hai người này đáng lẽ đã phải đến rồi.

- La Tứ Lục và đầu bếp Mã sao vẫn chưa tới

La Tứ Lục là đao thủ của cửa hàng Ngọc gia, biệt hiệu Nhất đao thanh. Người này cũng là người nổi tiếng trong cửa tiệm Ngọc gia, nhiều người đến mua thịt đều do La Tứ Lục chặt thị bán. Mỗi đao của y đều vô cùng chính xác. Nói một cân thì là một cân, nói hai cân thì là hai cân. Có thể nói là người số một trong phố Mã Hành.

Mà đầu bếp Mã là người phụ trách nấu đồ ăn trong cửa tiệm Ngọc gia.

Tổ tiên ba đời làm thịt, tay nghề cực kỳ tinh xảo. Hai người đó là chủ lực của cửa tiệm Ngọc gia, nhưng bây giờ lại vẫn chưa thấy bóng dáng.

Ngọc Doãn không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Một người cầm dao đứng đây,

- Buổi sáng La Nhất Đao cho người đến để xin Tiểu Át ca, nói không đến làm được. Bên đầu bếp Mã nói là đã bị bệnh, muốn xin nghỉ hai tháng. Buổi trưa Tiểu Át ca không đến, chúng ta cũng không cần được bọn họ, đành phải để họ đi...Còn có một chuyện nữa, mẹ ta gửi thư đến nói muốn ta trở về thành thân. Vốn dĩ ta định đi từ sáng nhưng nghĩ tốt nhất nên gặp mặt Tiểu Át ca nói một tiếng.

Ngọc Doãn im lặng!

Lời từ già quá bất ngờ, thật là quá kỳ lạ.

Hắn lặng nhìn đao thủ trước mặt, rồi liếc mắt nhìn hai người khác...

Hai người các người cũng muốn xin nghỉ làm sao?

Hai người đó có chút xấu hổ, lắp ba lắp bắp không trả lời.

Tuy nhiên bọn họ cũng đã thể hiện rõ ý của mình.

7. Chương 6: Lưu Manh Lắm Thủ Đoạn (hạ)

Ngọc Doãn im lặng!

Chào từ già bất thành linh thật sự là quá mức kỳ lạ.

Hắn lẳng lặng nhìn người cầm dao trước mắt, bỗng nhiên chuyển ánh mắt quét về phía hai người khác...

- Hai người các ngươi cũng muốn thôi việc sao?

Hai người kia lộ vẻ ái ngại, lắp bắp không trả lời.

Nhưng trong biểu hiện đã bộc lộ rõ ràng.

Ngọc Doãn lập tức hiểu được, chỉ biết cười khổ.

Nghĩ đến việc Quách Kinh vừa mới dẫn người đến gây rối, tiếp theo đó là những dao thủ trong cửa hàng đồng loạt xin thôi việc. Sự việc này thật quả trùng hợp, nếu nói giữa hai điều đó không có liên quan gì, có đánh chết Ngọc Doãn cũng không tin. Chẳng qua nếu những người này đều đi rồi, vậy thì cửa hàng Ngọc gia nên tính như nào đây?

Quách Tam Hắc Tử, thủ đoạn người thật giỏi!

- Tiểu Ất ca, người... Đừng trách ta.

Nói thật là do Quách Kinh bức chúng ta bỏ việc. Vốn La Nhất Dao không đồng ý, nhưng Quách Thiếu Tam kia quá mức du côn, vài lần uy hiếp người nhà La Nhất Dao, La Nhất Dao là bất đắc dĩ phải đồng ý.

Về phần Mã đầu bếp, Quách Thiếu Tam nói chỉ cần y đồng ý bỏ việc thì sau này sẽ nhượng cửa hàng này lại cho y.

Hai gò má Ngọc Doãn giật giật:

- Vậy các người thì sao?

Người cầm dao do dự một chút, thấp giọng nói:

- Tiểu Át ca, ba trăm râu tiền kia, người thật sự trả hết được sao?

Quả đúng là vấn đề nằm ở ba trăm râu tiền.

Ngọc Doãn thâm cười khở...

Ai cũng biết nhà tổ là không thể bán ra ngoài, đây chính là mồ hôi và máu của mấy đời tổ tiên nhà hân.

Nhà tổ không được, vậy cũng chỉ có thể nhượng lại cửa hàng Ngọc gia.

Nếu Ngọc Doãn không có cửa hàng Ngọc gia, vậy chẳng khác nào mất căn cơ ở phố Mã Hành. Nhưng ai cũng biết, ba trăm râu kia không phải là khoản tiền nhỏ. Nếu cửa hàng Ngọc gia kinh doanh tốt, một năm cũng có thể kiếm được con số này, nhưng mà Ngọc Doãn chỉ có hai tháng, chính xác mà nói, chỉ còn chưa đến năm mươi ngày.

Cho nên rất nhiều người đều cảm thấy Ngọc Doãn không có cách nào giữ lại được cửa hàng Ngọc gia.

Nếu hân không có cửa hàng Ngọc gia, đương nhiên cũng không thể nào tiếp tục ở lại phố Mã Hành. Tương lai phố Mã Hành sẽ bị Quách Kinh chiếm lấy, nhóm người cầm dao thì không sao, bọn họ có thể đến cửa hàng khác để làm việc, dù Ngọc Doãn không ở phố Mã Hành thì cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Nhưng nếu đắc tội với Quách Kinh, sau này muốn kiếm ăn ở phố Mã Hành, chỉ sợ sẽ vô cùng khó khăn. Đây cũng là vấn đề suy xét của vài người cầm dao.

- Được, vậy đi đi.

- Tiểu Át ca, đừng trách chúng ta.

Ngọc Doãn hơi nhếch khóe miệng lên cười.

- Các người có nỗi khổ trong lòng, ta rất hiểu.

Mấy năm này ít nhiều đã có mọi người hỗ trợ nên cửa hàng của ta mới có thể tiếp tục làm ăn. Mà nay Tiểu Át tự làm tự chịu, không liên quan đến mọi người. Người đi hướng trên, nước chảy chỗ dưới, Tiểu Át sẽ cố gắng sống qua thời điểm mấu chốt này, đến lúc đó nếu mọi người vẫn muốn quay lại, Tiểu Át vẫn luôn hoan nghênh mọi người.

Nhớ chuyển lời hỏi thăm của ta tới La A Ông, nói Tiểu Ất trước kia không hiểu chuyện, khiến nhiều người bị liên lụy, thật sự là vô cùng áy náy. Nếu Tiểu Ất có thể Đông Sơn tái khởi, sẽ mời A Ông xuống núi, mong ông chờ cự tuyệt.

- Tiểu Ất ca...

Người cầm dao ghen ngào.

Bình thường tuy rằng Ngọc Doãn rất thích tranh giành, đấu đá, không làm việc đảng hoàng, nhưng lại đối xử với những người này vô cùng thân thiết.

Theo lý mà nói, Ngọc Doãn là chủ, nhưng lại chưa bao giờ đối xử với những người cầm dao như tôi tớ.

Nếu Ngọc Doãn chửi mắng, người cầm dao đương nhiên có thể tự nhiên phóng khoáng bỏ đi. Nhưng Ngọc Doãn lại nói những lời này khiến ba người cầm dao không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ đành đứng trước cửa hàng Ngọc Doãn rất lâu, không biết nói gì.

Cửa hàng này cũng là sản nghiệp kiếm được mấy đời Ngọc gia.

Nay lại bị hủy trong tay mình?

Nếu người cầm dao trong cửa hàng có thái độ này, vậy chỉ sợ phía bên Tưởng Thập Ngũ kia cũng đã được Quách Kinh kêu gọi. Tên Quách Kinh vô lại kia, có thủ đoạn gì là không đưa ra chứ? Mà nay hắn ép bức cửa hàng Ngọc gia như này là chắc chắn đã có an bài vẹn toàn, Ngọc Doãn âm thầm lo lắng.

- Sao vẫn còn ở đây?

Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu, chuẩn bị đóng cửa hàng, chẳng ngờ thấy ba người cầm dao vẫn còn đứng ở ngoài cửa hàng, chưa đi.

- Tiểu Ất ca, ngươi là người trọng nghĩa, mấy năm nay nếu không có ngươi thì không biết phố Mã Hành này đã bị đám người Quách Tam Hắc Tử khốn kiếp kia làm cho trở thành bộ dạng như nào rồi.

Hiện tại dù người gặp khó khăn mà vẫn để chúng ta đi, chúng ta đi rồi, cửa hàng Ngọc gia này coi như xong rồi. Bất kể thế nào, chúng ta cũng theo người đến cùng. Cho dù là có thua, cùng lắm chúng ta đi Lạc Dương làm việc, chẳng lẽ Quách Tam Hắc Tử kia còn có thể hống hách đến tận thành Lạc Dương?

- Đúng đấy Tiểu Át ca, chúng ta giúp người.

Trong lòng Ngọc Doãn dâng lên cảm giác ấm áp.

Hắn cố cười, chấp tay nói:

- Các vị ca ca, Tiểu Át ca cảm ơn mọi người.

Đúng lúc này, một người ăn mặc kiểu tiểu nhị từ hướng lầu Bạch Phàn chạy tới:

- Tiểu Át ca, nghe nói trong nhà người xảy ra chuyện?

-Ừ?

- Ông chủ bảo ta hỏi người năm mươi phần lòng dê trắng hôm qua đặt sẵn có thể mang tới đúng giờ không.

Nếu có thể đưa tới đúng giờ, ông chủ nói sẽ không phải phí tâm. Nhưng nếu không đưa tới, ông chủ sẽ nghĩ cách khác.

Lòng dê trắng này còn được gọi là Toàn tiên dương bạch tràng, là món ăn bình dân nổi tiếng ở Khai Phong.

Trên cơ bản chính là món ăn nhẹ được bán trước tiên và không thể thiếu ở trong tửu lâu. Trước kia, chủ của lầu Bạch Phàn hàng ngày đều đặt năm mươi phần lòng dê trắng do Ngọc Doãn cung ứng, chỉ là lúc trước người làm lòng dê trắng chính là đầu bếp Mã, mà nay đầu bếp Mã đã bỏ việc rồi, đương nhiên là không có người làm.

Nhưng nếu hôm nay từ chối, ngày mai lầu Bạch Phàn chưa chắc sẽ đặt tiếp.

Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu, cười nói:

- Xin chuyển lời đến ông chủ, năm mươi phần lòng dê trắng sẽ được đưa đến đúng giờ.

- Vậy thì ta trở về. Nhớ là trước buổi trưa, không được chậm trễ.

- Tiểu Át ca, đầu bếp Mã không ở đây, chúng ta làm lòng dê trắng như nào...vật liệu thì có, nhưng không ai có thể xào nấu, thật là phiền toái.

- Tiểu Thất ca, phiên người đi một chuyến đến Chu Tước Môn, chờ cửa hàng Tào gia mở cửa thì lập tức mua năm mươi phần lòng dê trắng, nhanh chóng đưa đến tửu lầu, nếu chúng ta đã đồng ý với người khác thì không thể để mất danh dự.

Dù cho bồi thường tiền cũng phải cung ứng đến đó.

Về phần những chuyện khác, chúng ta bắt đầu tính tiếp...Trên người ta có tám mạch, trong cửa hàng còn bao nhiêu mạch?

- Để ta xem...gần mười mạch.

- Được, người thấy thêm bảy mạch là có thể dễ dàng mua được năm mươi phần.

Không, đừng dùng quan mạch, thịt mạch là được, như vậy mỗi mạch còn có thể dư lại năm đồng...Ừ, phía bên lầu Bạch Phàn chỉ dùng quan mạch để thanh toán, ha ha, tính toán thì chúng ta cũng không bồi thường, còn có thể lời được hai mươi đồng.

Một phần lòng dê trắng giá bán lẻ ba mươi đồng, năm mươi phần lòng dê trắng là 1500 đồng.

Tuy nhiên tiền mạch, bảy mươi đồng là một mạch, tương đương với trăm đồng, đây cũng tương tự như giá bán sỉ. Nhưng bởi vì chủng loại thương phẩm hàng hóa khác nhau nên không dùng phương pháp tính toán giống nhau. Ví dụ như trên phố xá, ba mươi lăm đồng một mạch, mà thịt thái thì lại là bảy mươi tư đồng một mạch. Bên Chu Tước Môn có cách tính toán con số lưu hành, mà khu vực phố Mã Hành Đông Hoa Môn thì lại tính toán theo quan mạch.

Bởi vậy, năm mươi phần lòng dê trắng thì Ngọc Doãn có thể kiếm được 75 đồng.

Bỏ ra một chút chi phí, không những không phải bồi thường, ngược lại còn bán lời hai mươi đồng.

Số tiền này tính toán như vậy rất có lời, Tiểu Thất nghe vậy lập tức hiểu ra, liên tục khen ngợi.

- Tiểu Ất ca không hổ là Ngọc Giao Long trên phố Mã Hành, nhanh như vậy đã có chủ ý rồi.

- Được rồi, người nhanh đi Chu Tước Môn đi, ta còn phải đi một chuyến đến cầu Tranh Nghi Nam, tìm Tưởng Thập Ngũ nói chuyện, xem còn có thể mua ít thịt tươi về. Còn có một việc nữa, lát nữa lấy một ít thịt tươi trong cửa hàng đưa đến nhà ta, bảo Cửu Nhi tỷ nghĩ cách chế biến, bất kể thế nào chúng ta cũng phải sống qua hôm nay. Về phần sau này...ha ha, chẳng lẽ người sống còn có thể bị ghen nước tiểu chết hay sao?

- Đúng vậy đúng vậy!

Ngọc Doãn đi thẳng đến cầu Nghi Nam.

Tuy nhiên hai người cầm dao lại xì xào bàn tán...

-Từ lúc nào mà Tiểu Ất ca lại tốt như vậy, rất khác so với trước kia.

- Đúng vậy, trầm ổn hơn rất nhiều!

Người cầm dao liên tục gật đầu:

- Hơn nữa đầu óc cũng linh hoạt lên nhiều. Ít nhất nếu là lúc trước, chắc chắn Tiểu Ất ca không nghĩ được ra chủ ý gì.

-Ta mang ba mươi cân thịt tươi đến nhà Tiểu Ất ca đây.

Ca ca ở lại để ý, ta đi một chút rồi quay lại.

-Vậy vất vả huynh đệ rồi!

Hai người cầm dao khách khí vài câu, một người cắt xuống ba mươi cân thịt tươi, mang đến nhà Ngọc Doãn.

Cùng lúc đó, Ngọc Doãn cũng đi tới cầu Nghi Nam.

Tuy nhiên đúng như hần dự đoán, Tướng Thập Ngũ không đồng ý tăng thêm cung ứng. Mà y thậm chí không tăng thêm cung ứng, còn muốn chấm dứt việc cung cấp cho Ngọc Doãn. Ngọc Doãn cũng không tranh cãi với Tướng Thập Ngũ, hần biết, sau lưng nhất định có Quách Kinh nhúng tay vào. Mà trong tay Quách Kinh còn có một tờ văn tự, đã định trước là chiếm thế thượng phong, rất nhiều người bán thịt heo rất sợ Quách Kinh, cho nên cũng không dám cung cấp thịt tươi.

Liên tiếp đi mấy nhà cũng đều có đáp án giống nhau.

Ngọc Doãn thầm kêu khổ, rầu rĩ không vui đi dọc trên đường đi về phố Mã Hành. Tuy nhiên, khi hần đi vào cửa hàng Ngọc gia, bất ngờ phát hiện Yến Nô đang bận rộn trong cửa hàng.

Lò lửa đã được nhóm, nồi nhỏ đã lên bếp đang sôi ùng ục, tỏa ra mùi thơm ngon.

- Cửu Nhi tử, sao ngươi lại ở đây?

Thấy Yến Nô mặc quần áo vải thô, bên hông đeo một cái tạp dề, nàng lúc thì bận rộn đun nấu, khi thì bận rộn ở bàn thịt để trợ giúp. Ánh nắng tươi sáng chiếu lên gương mặt xinh xắn của nàng, má phấn hồng tiền đỏ hồng như quả táo chín, trên trán rịn mồ hôi.

Yến Nô nói:

- Nghe Tiểu Thất ca nói trong cửa hàng nhân sự không đủ nên nô đến hỗ trợ.

Tuy chân tay nô vụng về nhưng cũng biết chút nấu nướng, lúc cha còn sống rất thích ăn món kho nô làm.

Vừa nói, trên mặt Yến Nô cười tươi rạng rỡ khiến Ngọc Doãn nhìn ngây dại.

- Đúng rồi Tiểu Ất ca, phía bên Tường Thập Ngũ có tốt đẹp không?

- Tên khốn kiếp đó không đồng ý, hơn nữa còn ngừng cung cấp thịt tươi. Mà không chỉ Tường Thập Ngũ, ta đi vài cửa hàng cũng đều như vậy. Ta đoán chừng chắc chắn Quách Tam Hắc Tử đã uy hiếp bọn họ, cho nên mới có tình huống như vậy. Ta đang nghĩ ngày mai nên làm thế nào đây.

Vẻ mặt Yến Nô không hề ngạc nhiên.

Rõ ràng là nàng cũng đoán ra được khả năng này.

Nếu không nàng cũng sẽ không thúc giục Ngọc Doãn đi cầu Nghi Nam tìm Tường Thập Ngũ, nói thẳng ra là chỉ dò xét mà thôi.

- Đã sớm biết tên Quách Kinh Hắc Tử kia sẽ dùng thủ đoạn hạ lưu này mà.

May mắn đã biết được sớm, nếu không đến ngày mai rồi đột nhiên Tường Thập Ngũ chấm dứt cung cấp thịt tươi thì là phiền toái lớn.

- Đúng vậy, ta cũng cảm thấy thế.

Đôi mắt sáng của Yến Nô chớp chớp, tròn mắt quay tít một vòng.

Nàng đột nhiên kéo Ngọc Doãn ra khỏi cửa hàng, đến chỗ hẻo lánh thì dừng lại:

- Tiểu Ất ca, Quách Tam Hắc Tử chặt đứt thịt tươi của chúng ta, trước sau luôn là một phiền toái. Tuy nhiên nô đã nghĩ ra một chủ ý, chỉ là có chút nguy hiểm. Nếu Tường Thập Ngũ không chịu bán cho chúng ta, sao chúng ta không tự đích thân làm.

- Ý người là..

Yến Nô khẽ khàng:

- Chúng ta tự mình giết mổ heo!

Lời vừa thốt ra khiến Ngọc Doãn lập tức ngậy ra, hần nhìn Yến Nô, một lúc lâu sau cắn răng, gật đầu nói:

- Nay cũng không còn cách nào khác, chỉ còn cách chúng ta tự đi giết mổ heo, vậy thì phải cẩn thận một chút.

8. Chương 7: Giết Mổ Heo (thượng)

Thịt lợn sữa là thịt heo.

Thời xưa, nhóm quan lại quyền quý chỉ coi thịt dê bò là quý, nhưng không có nghĩa là không ăn thịt heo.

Trên thực tế, vào đời Đường, thịt lợn sữa đã được xem là một món ngon trên bàn cơm. Mà đối với người dân bình thường, được ăn thịt lợn sữa thì chắc chắn là một chuyện tốt và may mắn. Đặc biệt ở Đông Kinh Biện Lương, số lượng thịt lợn sữa tiêu thụ hàng ngày không thể tính nổi, khiến người ta phải kinh ngạc. Cũng vì thế mà trong thành Khai Phong, quán thịt mọc lên san sát nhau.

Chỉ có điều quốc có quốc pháp, làm gì cũng có luật lệ.

Việc buôn bán thịt lợn sữa và việc giết mổ heo được phân định cực kỳ rõ ràng.

Dựa theo quy tắc của phủ Khai Phong, việc tự mình giết mổ và buôn bán thịt tươi thuộc hành vi vi phạm pháp luật.

Nói chung, trên thị trường buôn bán, thịt tươi do những cửa hàng chuyên giết mổ rồi sau đó mới phân phối trên thị trường buôn bán. Thịt tươi của cửa hàng Ngọc gia trước đây do Tướng Thập Ngũ ở Nghi Nam Kiều cung cấp. Mỗi ngày khi trời chưa sáng thì Tướng Thập Ngũ đã cho người đẩy xe đưa thịt tươi đến cửa hàng.

Nhưng hiện tại, Tướng Thập Ngũ không còn cung cấp thịt tươi nữa.

Còn những nhà giết mổ khác cũng tỏ thái độ không muốn cung cấp thịt tươi cho cửa hàng Ngọc gia khiến cho Ngọc Doãn lâm vào hoàn cảnh khó xử. Không có thịt tươi thì cửa hàng Ngọc gia lấy gì để buôn bán, rồi dựa vào gì để kiếm tiền trả nợ?

Chiêu rút củi dưới đáy nồi của Quách Kinh thật sự là độc ác!

Kỳ thật, nếu Ngọc Doãn hung dữ một chút thì có thể ép bọn Tưởng Thập Ngũ cung cấp thịt tươi. Tưởng Thập Ngũ chắc cũng không dám cự tuyệt. Tuy Ngọc Doãn là một kẻ nhàn rỗi nhưng không phải là kẻ cật lực mạnh bất nạt yếu. Bình thường hắn cũng là kẻ tôn trọng quy tắc.

Bọn Tưởng Thập Ngũ cũng biết điểm này của Ngọc Doãn nên mới dám ngưng cung cấp thịt.

Nếu Ngọc Doãn là người ngang ngược thì nói không chừng đám người Tưởng Thập Ngũ cũng không dám làm vậy.

Quy luật của thế gian chính là cá lớn nuốt cá bé.

Ngọc Doãn có mạnh mẽ thì chung quy cũng không thể bằng loại người không từ thủ đoạn ác độc nào như Quách Kinh.

- Cừu Nhi tỷ tỷ, một mình giết thịt và buôn bán, nếu chẳng may bị phát hiện thì chẳng phải sẽ bị quan phủ xử phạt sao?

- Vậy chàng định làm gì bây giờ?

Yến Nô lập tức hỏi ngược lại một câu khiến Ngọc Doãn á khẩu không trả lời được.

Thực ra, tự mình giết và giết ở chỗ khác thì cũng không có gì khác biệt. Chỉ có điều đối với dân chúng phủ Khai Phong mà nói thì mọi quy củ đã thành thói quen. Ngọc Doãn vuốt cằm, một lúc sau gật gật đầu nói:

- Chuyện cho tới nước này thì dường như cũng chỉ còn cách đó. Tuy nhiên, tỷ có biết mua lợn ở đâu không?

- Chuyện này tốt nhất người hãy đi tìm Tứ Lục thúc mà hỏi.

Ông ta làm nghề này lâu năm, quen biết cũng nhiều, chắc chắn biết cách lắt léo.

Ngọc Doãn có chút khó xử nói:

- Nhưng La Nhất Dao đã nghỉ việc rồi mà.

Chu Yến Nô vừa nghe được thì cặp mắt to quăn rũ kia liếc nhìn Ngọc Doãn một cái, thở dài nói:

- Tứ Lục thúc nghỉ việc, đó cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ mà thôi. Hơn nữa chúng ta cũng không cần ông ấy quay lại làm, chỉ hỏi thăm cách thức một chút. Nếu ngay cả chuyện này mà ông ta cũng không chịu hỗ trợ thì thật sự là không có lương tâm nữa.

Lát nữa người mang hai bình Tô Châu Tề Vân Thanh Lộ qua đó. Tứ Lục thúc rất thích loại rượu này.

Ngọc Doãn hơi cần môi.

Tề Vân Thanh Lộ?

Bảy mươi đồng một bình, đây đúng là loại rượu tốt chính gốc.

Nhưng sự tình đã đến mức này thì Ngọc Doãn cũng không còn lựa chọn khác.

Vì thế hắn đáp một tiếng rồi ngoắc tiểu Thất ra hiệu, bảo y tới lầu Phong Nhạc mua rượu, còn mình ở cửa hàng trông coi.

Qua lúc lúc chính Ngọ bận rộn nhất, Yến Nô về nhà.

Còn Ngọc Doãn thì mang theo hai bình Tề Vân Thanh Lộ đến thẳng nhà La Tứ Lục.

Nhà của La Nhất Dao ở dưới cầu Kim Lương, coi như là một chỗ phồn hoa.

Ngọc Doãn tìm được chỗ ở của La Nhất Dao liền đẩy cửa đi vào thì thấy lão đang ngồi ở bên giếng nước mài dao.

Thấy Ngọc Doãn đi vào, La Nhất Dao lập tức lộ vẻ xấu hổ, vội đứng dậy đón.

La Nhất Dao cũng không cao, khoảng chừng 1m72.

Màu da của ông ta đỏ đồng, trên mặt hiện lên những vết nhăn của năm tháng. Chỉ có đôi mắt kia thì cực kỳ có thần. Ông ta mặc một cái áo xám ngắn, bên hông buộc một cái đai lưng, hai chân trần, có chút gầy guộc.

- Tiểu Ất, sao cậu lại tới đây?

La Nhất Dao vội vàng chuyển bàn ghế trong phòng ra, mời Ngọc Doãn ngồi xuống.

- Tứ Lục thúc, không cần phải cầu kỳ. Thực sự hôm nay ta đến là có chuyện muốn nhờ ông.

La Nhất Dao ngồi xuống, cười khỏ nói:

- Tiểu Ất ca, lão La rất xin lỗi cậu, đúng lúc này mà ta nghỉ việc. Đây không phải là chuyện ta muốn, thật sự chỉ là bất đắc dĩ. Hôm trước Quách tam hắc tử đến tìm người nhà ta gây phiền phức, nói rõ nếu ta còn làm việc thì không xem hấn ra gì. Tiểu Ất ca cũng biết, vợ ta đã qua đời rồi, chỉ còn một tên tiểu tử. Nếu mà ta bị Quách tam hắc tử phá thì nhà lão La ta sẽ...

Thật sự là ta có lỗi. Ta không giúp được cậu. Xin Tiểu Ất ca bỏ quá cho ta.

Ngọc Doãn nghe được thì mỉm cười:

- Tứ Lục thúc, hôm nay ta đến không phải tìm ông để bắt đi làm lại. Sự việc trong nhà ông, ta cũng nghe nói. Chuyện này không thể trách được ông. Món nợ này, sớm muộn gì ta cũng sẽ thanh toán với Quách Thiếu Tam. Hôm nay đến nhà, tiểu Ất thực sự là cùng đường, chỉ muốn nhờ Tứ Lục thúc chỉ cho một con đường.

Thấy Ngọc Doãn có thái độ hạ mình, La Nhất Dao có hơi bất ngờ.

Trong ấn tượng của ông ta, cho đến bây giờ, Ngọc Doãn là người ngang ngược, dường như trừ hai người là cha của hấn và Chu giáo đầu ra thì hấn không phục ai. Nhưng hôm nay, không ngờ hấn lại hạ mình với chính mình, khiến cho La Nhất Dao có cảm giác vô cùng áy náy trong lòng. Nếu không phải tiểu Ất bị bức cho hết đường thì e rằng sẽ không như thế này.

Chỉ hy vọng hấn qua được cái nạn này thì có thể chuyển tâm về sau.

- Tiểu Ất ca, việc này đúng là lão La phải xin lỗi cậu.

Nếu có chuyện gì cậu chỉ việc nói. Chỉ cần không làm khó dễ lão La thì ta tuyệt đối không từ chối.

Thấy La Nhất Dao nói vậy, Ngọc Doãn cũng an tâm phần nào. Vì thế, hấn đem tình hình của cửa hàng Ngọc gia ra nói rõ ràng với La Nhất Dao, cuối cùng bảo:

- Tứ Lục thúc! Tiểu Ất cũng biết việc này khiến ông khó xử. Nhưng nghĩ mãi, ta không nghĩ ra người nào có thể giúp ta, cho nên ta mới mặt dày đến nhà, xin Tứ Lục thúc chỉ cho một lối thoát. Tiểu Ất và vợ vô cùng cảm kích ông.

La Nhất Dao mỉm cười.

- Ta tưởng chuyện gì, thì ra là vậy.

Tiểu Ất ca cậu cũng thật hồ đồ. Cậu nghĩ các cửa hàng ở phủ Khai Phong đều hành nghề đứng đắn cả sao?

Tuy nói mỗi ngày đều giết mấy vạn con heo nhưng cửa hàng ở phủ Khai Phong nhiều như vậy, làm sao có thể cung cấp đủ? Việc giết heo buôn bán, nói lý ra cũng là chuyện bình thường. Không ít người trước kia đã từng làm như vậy. Chỉ có điều mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, không ai nói toạc ra thôi. Tuy nhiên, làm việc này phải cẩn thận, không thể để người khác phát hiện được. Nếu việc này mà loan ra thì tất cả mọi người không ai chịu nổi trách nhiệm. Tiểu Ất ca, cậu phải suy nghĩ kỹ đấy.

Ngọc Doãn phát hiện ra được manh mối trong lời nói của La Nhất Dao.

- Ý của Tứ Lục thúc là không thể giết ở trong thành?

- Đúng vậy.

- Vậy...

La Nhất Dao đứng dậy, đi đến cửa sân nhìn thoáng ra ngoài, thấy ngoài cửa không có người nào liền đóng cửa sân lại, trở về chỗ ngồi.

Ông ta hạ giọng nói:

- Không dối gạt gì tiểu Ất ca, trước kia lão La từng là người chuyên môn giết thịt heo cho nên rõ ràng con đường bên trong việc này. Chỉ có điều giết thịt heo thì có thể làm được, nhưng nếu không thể nhập thịt heo vào từ cửa Nam Huân thì hỏng hết mọi việc. Trước kia ta ở Ngũ Lý Điểm có thể giết thịt heo được, hơn nữa không bị người ta biết. Tuy nhiên mấy năm nay ta đã gác tay, không đi qua đó nữa.

- Ngũ Lý Điểm?

La Nhất Dao gật đầu nói:

- Tiểu Ất ca, nếu như cậu tin tưởng ta thì chạng vạng ta sẽ dẫn người ra phố Nhai Đình mua hai ba con heo rồi sau đó đưa tới Ngũ Lý Điểm. Chỉ có điều, ta đã lớn tuổi, không thể giúp cậu giết thịt, phải dựa vào chính cậu mà thôi. Nhưng không biết tiểu Ất ca có thể làm được việc này hay không?

Ngọc Doãn cười khổ nói:

- Chuyện đã tới mức này, còn có gì mà không làm được?

- Tốt lắm. Cậu chờ đến giờ Tuất rồi ra Ngũ Lý Điểm chờ. Đến lúc đó ta sẽ đến tìm cậu.

- Vậy xin nhờ Tứ Lục thúc vậy.

Ngọc Doãn không nói nhiều, đứng lên nói lời tạ ơn với La Nhất Dao rồi cáo từ ra về.

Nhìn bóng dáng Ngọc Doãn, La Nhất Dao đột nhiên thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, lẩm bẩm:

- Nếu Tiểu Ất ca có thể hiểu sự tình sớm một chút thì sao bây giờ phải chật vật như thế nữa? Tuy nhiên tính ra cũng chưa muộn, vẫn còn kịp! Dù cho thế nào thì bây giờ nhìn Tiểu Ất ca đã điềm tĩnh hơn so với trước kia rất nhiều.

9. Chương 8: Giết Mổ Heo (trung)

Hiển nhiên Ngọc Doãn không biết lời cảm thán của La Nhất Dao.

Trở lại cửa hàng Ngọc gia, hần ngồi trên cái ghế dài mảnh trong cửa hàng, nhìn đám người tiểu Thất bận rộn, không khỏi âm thầm cười khổ.

Hần nhớ kiếp trước bản thân đường đường là một vị đại sư cổ cầm.

Mười ngón tay không dính vào nước. Vậy mà bây giờ lại làm nghề giết mổ. Chuyện này thật sự là châm biếm.

Nhưng thật ra không phải là hần chưa nghĩ tới việc dùng tài nghệ của mình.

Nhưng sau khi nghe ngóng, cổ cầm ở phủ Khai Phong này rất đắt tiền, giá của nó làm người ta phải lú lười.

Không kể đến đàn của nhà danh gia, cho dù là một cái đàn lả lướt bình thường cũng đã ngàn đồng trở lên. Nếu như là do người có chút danh chế tác ra thì phải một trăm ngàn quan tiền, một triệu quan tiền trở lên. Nhiều tiền như vậy thì không phải là đánh đàn rồi, rõ ràng là vớt tiền đi. Chuyện như vậy Ngọc Doãn sẽ không làm, mà cũng không có điều kiện làm.

Bây giờ hần chỉ có thể dựa vào cửa hàng của Ngọc gia. Nhưng trước tiên phải nghĩ biện pháp vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt.

Còn về phần tai họa trước mắt kia, không phải là Ngọc Doãn không có tính toán. Nhưng mà sự việc như vậy, mà hần chỉ là một tiểu dân tỉnh lẻ, đòi tiền không có tiền, quyền cũng không có quyền thì làm sao có thể giải quyết được? Mà bây giờ “lục tặc” lộng quyền trên triều đình, làm sao đến phiên một người bán thịt nhỏ nhoi như hần ra nói chuyện?

Thật sự không được. Hẳn định trong năm tới sẽ nghĩ biện pháp rời khỏi Khai Phong.

Hắn sẽ tích lũy chút ngân lượng rồi đi Tiền Đường, chính là trí nghiệp quốc đô Lâm An sau này của Nam Tống, ít ra có thể tránh được tai họa kia.

Nhưng nghe người ta nói bây giờ Tiền Đường bị tàn phá.

Loạn Phương Tịch mới chấm dứt được ba năm. Đây là lúc có rất nhiều việc bị gác lại cần được làm.

Trước tiên phải đứng vững ở đó, đợi đến sau này có chút vốn. Về phần bước chân vào triều đình? Đối với Ngọc Doãn mà nói thì thật sự là chuyện quá mức xa xôi. Chuyện nhà mình tự thân mình biết rõ. Hắn cũng không phải loại người ham chức vị. Hơn nữa, một là hắn không có công danh, hai là không xuất thân thái học viện thì làm sao có thể làm quan?

Nghĩ đến những thứ này khiến Ngọc Doãn cảm thấy đau đầu.

Ngọc Doãn chính là vị quan giữ ngọc tỷ nước Sở thời Chiến Quốc. Dựa theo giải thích về chữ nghĩa thì chữ “Doãn” có ý thống trị thiên hạ. Sở dĩ lấy cái tên như vậy cũng là do cha Ngọc Phi ký thác kỳ vọng vào Ngọc Doãn. Chỉ có điều bây giờ Ngọc Phi chết rồi, Ngọc Doãn không có một người thân, càng không có tâm tư nghĩ tới chuyện kia.

Nhưng biện pháp cần thiết bây giờ là phải giải quyết phiên toán trước mắt rồi mới nói sau!

Ngọc Doãn ngồi ở trong cửa hàng đến trưa, thật sự cảm thấy rõ nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi.

Theo đạo lý mà nói, Ngọc Doãn ở phố Mã Hành cũng được coi như là bá chủ một phương.

Lúc trước bên cạnh cũng có không ít kẻ nhàn rỗi đi theo, vô cùng oai phong. Nhưng suốt một ngày trời cũng không thấy một kẻ nhàn rỗi nào xuất hiện. Nghe nói, đám nhàn rỗi này hoặc là đi tìm Quách Kinh nương tựa, hoặc là tự lập môn hộ. Có lẽ bọn chúng thấy Ngọc Doãn đã xong rồi! Ba trăm quan tiền, có lẽ đối với gia đình giàu có không coi là cái gì. Nhưng trong mắt tên tiểu dân tỉnh lẻ kia thì chính là một khoản tiền lớn. Đây là một số tiền lớn, cho dù Ngọc Doãn có vận dụng toàn bộ bản lĩnh cũng không thể trả được. Nếu không trả được khoản tiền này, chỉ sợ là Ngọc Doãn khó mà sống yên ở phố Mã Hành. Một khi đã như vậy thì đi theo Ngọc Doãn có chỗ gì tốt chứ?

Nhưng ngược lại, những người lảng giềng cùng qua lại thỉnh thoảng hỏi han ân cần, khiến Ngọc Doãn ít nhiều cảm nhận được một chút ấm áp. Trong đó đặc biệt có nhị tiểu tử nhà Tào gia chuyên môn chạy tới mua bốn năm cân thịt.

Lúc ấy Ngọc Doãn còn có chút kỳ lạ:

- Hôm nay nhị ca làm sao lại mua nhiều thịt vậy? Hay là trong nhà có khách ?

Nhị tiểu tử cười nói:

- Cha ta nói, hai năm qua tiểu Át ca giúp đỡ những nhà hàng xóm không ít, bây giờ gặp khó khăn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, phụ tấm lòng của tiểu Át ca. Cha nói, từ hôm nay trở đi, chỉ cần một ngày tiểu Át ca còn ở phố Mã Hành này thì mỗi ngày Tào gia sẽ mua năm cân thịt.

- Việc này... có thể được sao?

- Có gì mà không được?

Nhị tiểu tử thở dài, hạ giọng nói:

- Đáng tiếc là cả nhà ta không thể giúp được tiểu Át ca nhiều lắm. Phố Mã Hành có tiểu Át ca, những tên vô lại không dám đến sinh sự nữa. Nếu như tiểu Át ca đi rồi, không biết mọi thứ sẽ trở thành thế nào. Thôi, ta phải đi về rồi. Nhớ rõ là ngày mai giữ năm cân thịt tươi cho nhà ta.

Nhân tình ấm lạnh, đây đúng thật là nhân tình ấm lạnh!

Ngọc Doãn từng nghe người ta nói là người phủ Khai Phong chân thực nhiệt tình. Hôm nay mới thấy, quả danh bất hư truyền.

Trong lòng hần thềm nhớ kỹ tình nghĩa của Tào gia cùng phố, Ngọc Doãn dặn dò:

- Tiểu Thất ca, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày cửa hàng sẽ mang cho Tào gia năm cân thịt tươi. Người ta đã ra tay giúp ta, dù sao cũng không thể để họ mòn gót giày qua đây được. Về sau làm phiền tiểu Thất ca phụ trách việc này. Tiền đền giày mòn, mỗi ngày bồi thường ba đồng đi.

Ba đồng, nghe ra không nhiều lắm.

Nhưng tích tiểu thành đại, cũng có thể mua một đôi giày để tốt.

Tiểu Thất vui vẻ trả lời một tiếng, tiếp tục công việc. Chưa đến trời tối thì thịt bên trong cửa hàng đã bán hết sạch. Ngọc Doãn thu tiền, bảo tiểu Thất đóng cửa hàng rồi thản nhiên rời khỏi cửa hàng Ngọc gia, đi thẳng đến cửa Trần Châu.

Tại phủ Khai Phong có một cửa thành tên là cửa Nam Huân.

Ngày thường, bất luận là kẻ sĩ hay dân chúng, hoặc xe quán linh cữu mai tang đều không được phép đi qua cửa này. Nghe nói vì cửa thành này đối diện với Hoàng thành. Nhưng lại có ngoại lệ. Người không thể

đi qua cửa này. Nhưng dân gian muốn giết heo dê, mỗi ngày tính cả vạn con, lại nhất định phải từ cửa này mà đi vào thành.

Ở cửa Nam Huân có một tòa Khán Nhai Đình.

Heo dê thông qua Khán Nhai Đình rồi sau đó vào thành đến các nhà làm thịt.

Khi Ngọc Doãn ra cửa Trần Châu thì trời đã tối. Xa xa hần nhìn thấy một đám heo dê, có mười mấy người đang xua chúng chính tề đi vào hướng cửa Nam Huân. Chắc là La Nhất Dao đã đến Khán Nhai Đình. Ngọc Doãn không dám chậm trễ, đi thẳng đến Ngũ Lý điểm. Khi hần đi vào Ngũ Lý điểm thì trời đã hoàn toàn tối đen.

Ngũ Lý điểm cách thành Khai Phong năm dặm, là một nơi hoang dã.

Ngọc Doãn ngồi xuống bên cạnh đường lớn chờ La Nhất Dao đến. Ý đồ của ông ta thực khiến người ta phải gian nan. Ngay lúc Ngọc Doãn sắp không thể kiên nhẫn được nữa thì nghe thấy tiếng bánh xe từ phía xa kéo kẹt vang lên. Có người đẩy một cái xe nhỏ đi tới hướng này.

Ngọc Doãn vội vàng đứng dậy đưa mắt nhìn.

Có hai người. Một người đẩy xe, còn người kia xách đèn lồng.

Khi đến gần thì Ngọc Doãn phát hiện ra người cầm lồng đèn kia lại là Chu Yến Nô. Còn người đẩy xe thì đúng là La Nhất Dao. Hai người vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện với nhau. Trong chớp mắt đã đi đến trước mặt Ngọc Doãn.

- Tiểu Át ca, nhanh lên nào.

La Nhất Dao cười nói :

- Ta và Sở Tam mặt rỗ trả giá hồi lâu thì mới quyết là hai mươi quan tiền. Hôm nay có hơi vội nên chỉ mua được hai con heo đến đây. Tuy nhiên Sở Tam mặt rỗ nói về sau mỗi ngày có thể bán cho người ba con. Chỉ có điều, mỗi ngày năm trăm cân thịt tươi, người có thể bán hết sạch sao ?

Sở Tam mặt rỗ là lái heo.

Ngọc Doãn cảm kích cười, vội vàng nói:

- Cố gắng là được.

- Vậy là tốt rồi.

La Nhất Dao nói xong thì đẩy xe đi tiếp.

Ngọc Doãn liền vội vàng tiến đến muốn giúp thì bị La Nhất Dao cự tuyệt:

- Tiểu Át ca, việc này không cần dùng đến nhiều sức, ta còn làm được. Chúng ta đi thôi, đi tới trước một dặm là tới nơi.

Tuy La Nhất Dao lớn tuổi nhưng đi đứng vẫn linh hoạt, đẩy chiếc xe nhỏ đi.

Ngọc Doãn đi đến bên cạnh Chu Yến Nô, thấp giọng hỏi:

- Cửu Nhi tỷ, sao tỷ lại tới đây?

Yến Nô khẽ mỉm cười, nhẹ giọng trả lời:

- Ở nhà cũng không có chuyện gì để làm cho nên ta đến xem.

Kỳ thật là nàng lo lắng.

Dựa vào tác phong trước kia của Doãn Phong, có trời mới biết có thể hấn định làm gì. Chu Yến Nô cũng sợ. Bất kể nàng và Ngọc Doãn có cảm tình hay không thì dù sao nàng và hấn cũng là người một nhà.

10. Chương 9: Giết Mổ Heo (hạ)

Rất nhanh, ba người đi tới trước một tiểu viện rách nát.

Xung quanh nơi đây cũng không có thôn xá, càng không có bóng dáng một ai, chỉ có một dòng suối chảy róc rách ngay bên cạnh. La Nhất Dao nhảy xuống xe, bước đến mở cửa ra, sau đó đi vào trong sân, nhanh chóng đốt nền lên.

-Vào đi.

Ngọc Doãn do dự một chút cũng cất bước đi vào sân.

Khu viện này cực kỳ rách nát, trong không khí còn quanh quẩn một mùi hôi thối nhàn nhạt, hòa quyện với một mùi ẩm mốc xộc tới trước mặt khiến Ngọc Doãn vội vàng nín thở, một lúc lâu sau mới thở ra một hơi dài.

-Đây là nơi trước đây ta hay mổ heo, không một ai biết.

La Nhất Dao cười giải thích:

-Lâu lắm rồi không đến đây, cho nên quá bừa bộn. Tiểu Ất ca, Cửu Nhi tử bỏ quá cho.

Diện tích nơi mổ heo không lớn, chỉ có một gian nhà bằng cỏ tranh.

La Nhất Dao đi tới, nhìn nhìn nhà bếp, quay lại cười nói:

-Vận may không tệ, còn có ít củi đốt.

Cửu Nhi tử đun nước, Tiểu Ất ca khiêng heo vào đi.

Chu Yên Nô vội vàng đáp lời, treo đèn lồng lên tường.

Chỉ thấy tại góc sân có một bàn đá nhưng đã biến thành màu đỏ sậm, cũng không rõ trước đây La Nhất Dao đã lén lút giết mổ bao nhiêu con heo ở chỗ này. Đoán chừng màu đỏ sậm trên cái bàn đó đều là dấu vết lúc trước để lại. Ngọc Doãn và La Nhất Dao nâng hai con heo bị trói lên, đi vào trong viện.

La Nhất Dao múc một thùng nước giếng, rửa chiếc bàn để giết mổ heo kia.

Có lẽ cảm nhận được sự nguy hiểm, hai con heo kêu lên, âm thanh cực kỳ thê thảm. Ngọc Doãn bị tiếng heo kêu thảm thiết kia làm đầu óc choáng váng nhưng không có cách nào khác. Mà La Nhất Dao thì lại như không nghe thấy gì, sau khi rửa sạch sẽ chiếc bàn giết mổ heo, lão liền lấy từ trên xe nhỏ một con dao mổ heo được mài sắc bóng, đi vào sân, đặt vào tay Ngọc Doãn.

Con dao mổ heo này rõ ràng đã từng uống rất nhiều máu tươi.

Trên dao vẫn còn óng ánh màu máu lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run.

Hình thể con dao mổ heo này của La Nhất Dao lớn hơn so với dao mổ heo bình thường, cầm trong tay cảm giác nặng trĩu.

Thế nhưng Ngọc Doãn cầm lấy lại luống cuống, thậm chí không biết nên cầm dao như nào.

- Tiểu Ất ca, không phải cầm như vậy.

La Nhất Dao vừa nói vừa bước tới hướng dẫn cách cầm dao chính xác cho Ngọc Doãn.

-Lát nữa mổ heo phải từ nơi này đi xuống, chỉ cần một dao là có thể chết ngay. Dùng sức như này, đừng khinh suất...Ha ha, việc này cũng phải học đây, lúc trước ta cũng phải luyện rất lâu mới thuần thục được.

Thế này đi, người cứ dựa theo động tác này luyện trước một chút.

Lát nữa khi ta bảo người, đến lúc đó phải nhớ đừng chùn tay...

La Nhất Dao thực hiện một số tư thế để Ngọc Doãn làm theo, rồi sau đó ông chạy tới phòng bếp xem Yến Nô đun nước.

Ngọc Doãn thầm cười khở, nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác.

Đứng ở trước bàn giết mổ heo, bên tai nghe tiếng kêu thê lương của hai con heo, hần lặt lại động tác kia.

La Nhất Dao thỉnh thoảng lại đến uốn nắn động tác sai cho Ngọc Doãn.

Qua gần một canh giờ, La Nhất Dao mới cho Ngọc Doãn dừng lại.

Đến lúc này Ngọc Doãn mới biết giết mổ heo thật sự là một kỹ thuật sống. Chỉ mới một lát mà toàn thân hần ướt đầm. Hần ngồi bệt xuống, nhận lấy gáo nước giếng trong tay La Nhất Dao mà uống ừng ực.

- Tứ Lục thúc! Không ngờ giết mổ heo lại phải chú ý nhiều như vậy.

- Ha ha, người cho ai cầm dao là giải quyết ngay được sao? Không dễ dàng như vậy đâu...Một đao thủ giỏi chỉ cần dùng một dao. Một dao đó hạ xuống, heo sống sẽ không đau đớn, mà máu cũng không chảy ra nhiều. Về mặt này phải để ý nhiều, người cứ từ từ học đi.

Lúc này, Yến Nô đã đun nước xong.

La Nhất Dao từ trong đồng đồ lục lợi ra được một cái gáo nước, múc từng gáo nước sôi tạt lên bệ đá xanh.

Sau đó lão cùng Ngọc Doãn khênh một con heo đặt lên bàn, La Nhất Dao ra hiệu Ngọc Doãn có thể ra tay.

Nhưng Ngọc Doãn cầm dao lại lúng ta lúng túng, hết loay hoay bên trái lại loay hoay bên phải, nghe tiếng heo kêu thảm thiết thì rối loạn, chậm chạp không xuống tay được. La Nhất Dao đứng bên cạnh thật sự là bực bội, lắc đầu liên tục. Chu Yến Nô đột nhiên đi tới, nắm chặt tay Ngọc Doãn.

-Lề mề, giống cái gì chứ? Chẳng phải chỉ là giết một con heo thôi sao...

Vừa nói nàng nắm tay Ngọc Doãn, bắt ngừng vung dao.

Tiếng heo kêu thảm thiết càng lúc càng vang, sức giãy dụa càng lúc càng mạnh. Nếu không phải trước đó đã buộc chặt, chỉ sợ nó đã giãy thoát ra được. Tuy nhiên, một dao kia đi xuống cũng khiến tâm trạng Ngọc Doãn lập tức bình tĩnh trở lại.

Yến Nô nói đúng, chẳng phải chỉ là giết heo thôi sao, có phải giết người đâu?

Hắn rút dao ra, một chùm máu tanh tươi bắn tung tóe lên mặt gã. Ngọc Doãn không nói hai lời, dựa theo phương pháp vừa rồi La Nhất Dao hướng dẫn, một dao chọc thẳng vào cổ heo thọc xuống, rồi sau đó một tay giữ chặt con heo đang giãy dụa, đẩy nhẹ con dao mổ lên trên, con heo kia lập tức ngừng kêu.

-Không tệ!

La Nhất Dao đứng bên cạnh cười to:

- Một dao kia của Tiểu Ất ca thật sự là có chút bản lĩnh.

Nhưng còn Ngọc Doãn sau khi rút dao mổ heo ra, cảm thấy chân tay như nhũn ra, suýt nữa cầm không chắc con dao mổ heo nữa.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nhỏ nước miếng, nhìn La Nhất Dao cười gượng nói:

-Tứ Lục thúc, đừng chê cười cháu...Đánh nhau cháu chẳng sợ, nhưng giết heo thì đúng là lần đầu tiên, đến bây giờ tim vẫn còn đập thành thành.

-Lần đầu còn bỡ ngỡ, lần thứ hai sẽ thành thực!

La Nhất Dao nói xong bước lên cởi con heo ra, rồi sau đó đẩy nó xuống bàn.

Trên bàn giết mổ heo kia vết máu loang lổ.

Máu loãng hòa với nước ấm chảy từ trên bàn xuống, rơi cái thùng gỗ đặt bên cạnh.

-Nào, còn một con nữa.

Đúng như lời La Nhất Dao nói, lần đầu bỡ ngỡ, lần thứ hai thành thực.

Đã có lần đầu, lần thứ hai dễ dàng hơn rất nhiều. Ít nhất trong lòng hắn không còn sự căng thẳng nữa, xuống đao cũng thoải mái hơn. Sau khi giết hai con heo xong, La Nhất Đao lấy hai móc sắt treo hai con heo lên cột ở trong viện, đồng thời giải thích cho Ngọc Doãn làm cách nào phân chia heo, vừa cảm khái nói:

- Nghĩ lão La ta xuất thân mấy đời giết mổ heo...nhưng tới đời Đại ca thì sợ là bị đứt đoạn. Đại ca thích đi học, ta cũng phải thuận theo nó...

Nhưng chẳng lẽ cứ trơ mắt để nghề tổ truyền này mất ở trong tay ta.

Tiểu Ất ca, người đã có hứng thú như thế, ta sẽ đem bản lĩnh gia truyền dạy cho người, cũng coi như là một nghề.

Lại nói, cách xưng hô người Tống có chút kỳ lạ, bố thường gọi con trai là “Đại ca”. Đại ca mà La Nhất Đao nhắc đến, đó chính là con trai duy nhất của ông, tên là La Đức.

Có lẽ trong suy nghĩ của La Nhất Đao, đồ vật dù gì cũng không phải là nghề lâu dài.

Trong lòng Ngọc Doãn thầm kêu khổ: “Ai có hứng thú với nghề này chứ?”

Nhưng hắn cũng hết cách, ít nhất trong năm mươi ngày, thịt tươi trong cửa hàng phải nhờ vào hắn giải quyết.

- Tứ Lục thúc, vậy làm phiên thúc rồi!

-Ha ha, có gì phiên đâu. Dựa vào sức lực của Tiểu Ất Ca, tương lai nhất định có thể đưa nghề giết mổ heo trở nên nổi bật.

Đưa nghề giết mổ heo trở nên nổi bật, chẳng phải chỉ là mỗi giết mổ heo thôi sao?

Ngọc Doãn nửa cười nửa mỉa mỉa nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy Yến Nô đang cúi đầu bận rộn, ánh sáng ngọn nến chiếu xuống khuôn mặt phấn ngọc mềm mại, đỏ hồng vô cùng dễ nhìn. Có lẽ hiểu ý của La Nhất Đao, Yến Nô không kìm nổi bật cười khúc khích thành tiếng, nhưng nàng chợt dùng bàn tay bé nhỏ che đôi môi đỏ thắm lại.

Động tác quynh rũ của nàng khiến Ngọc Doãn nhìn đến ngây dại.

11. Chương 10: Tìm Ra Đường Khác (thượng)

Theo như lời La Nhất Dao, giết mổ heo là một kỹ thuật sống.

Khó khăn nhất là sau khi giết heo sống xong đó là lọc thịt hơi. Về mặt này phải chú ý rất nhiều, thế cho nên Ngọc Doãn lần đầu tiên cầm dao giết heo sống khi làm việc đó mới chỉ vài nhát đã mệt thở hồng hộc.

Việc này không phải là cứ có sức khỏe tốt là có thể làm tốt.

Mắt phải độc, phải khỏe phải khéo léo, lách dao vào phải theo thớ thịt, bằng không chưa được vài nhát con dao sẽ mẻ. Ngọc Doãn làm việc trong sân, còn La Nhất Dao thỉnh thoảng đi ra chỉ vài chỗ sai, thỉnh thoảng ông còn tự mình thực hiện làm mẫu cho hắn. Tới khi lọc thịt xong, Ngọc Doãn đã mệt đến mức đặt phịch mông xuống, trán đầm mồ hôi.

Bên cạnh, Yến Nô mang nước giếng tới cho Ngọc Doãn giải khát.

- Tứ Lục thúc! Chẳng trách Đại Lang không chịu học việc này, thật sự là khổ cực.

- Hừ, ta đây dựa vào bản lĩnh đó để sống hơn nửa đời người rồi!

La Nhất Dao như bụng đầy bực bội, thở dài, nói:

- Thật ra, có thể học giỏi một tay nghề cũng chưa chắc đã kém hơn đọc sách. Công Khanh không phải ai cũng có thể làm được, người đọc sách trong thiên hạ nhiều như vậy, nhưng người thật sự thành công thì có mấy người?

Đại Ca có chí khí cao, chắc chắn sẽ may mắn...

Nghề này của chúng ta cũng không phải là không thể trở nên nổi bật. Ta nghe người ta nói, thời cổ từng có một đầu bếp mổ trâu cho Hoàng đế, ngay cả Hoàng đế cũng phải khen ngợi tài nghệ giết mổ trâu của y không dứt miệng. Người cho là nghề đồ tể rất dễ dàng hay sao? Bản thân cần phải khổ luyện mới được.

- Ồ? Đồ tể cũng phải chú ý thế sao?

La Nhất Dao nhướn mày, nói thao thao bất tuyệt:

- Điều đó là đương nhiên. Nghề giết mổ trâu giết heo cũng không phải là người chỉ cầm dao đi giết mổ như vậy. Người xưa mà ta vừa nhắc đến kia, lúc ông ta mới bắt đầu làm nghề mổ trâu, nhìn cái gì cũng thành trâu. Qua ba năm, ông ta không còn thấy con trâu nào nữa...Tiếp sau đó, chỉ dựa vào tinh thần mà tiếp xúc với trâu chứ không phải dùng mắt để quan sát nữa.

Mổ trâu giết heo, người cần phải hiểu rõ kết cấu thiên nhiên của chúng, còn biết rõ khe gân cốt của chúng, khoảng không giữa khớp xương nơi lách dao vào, hơn nữa không được để dao chạm vào xương...Dao mổ heo này của ta đã dùng qua ba đời, heo dê chết trên nó nhiều vô số kể, người nhìn con dao này đi, vẫn luôn vô cùng sắc bén...

Bào đình giải ngư! (Đầu bếp mổ trâu)

Bào đình giải ngư: là xuất phát từ điển cổ thiên Dưỡng Sanh Chủ của Trang Tử. Thành ngữ này chỉ sự khéo léo, nhanh nhẹn tột đỉnh do tập luyện.

Ngọc Doãn lập tức có hiểu ra, La Nhất Dao nói chính là câu chuyện xưa về Bào Đình Giải Ngư!

Không ngờ ông ta là một đồ tể mà lại biết được câu chuyện này. Tuy nhiên ngẫm lại, toàn bộ nếp sống thời Đại Tổng chính là như vậy. Từ tiếng nói đến con người đều cốt cách thanh tao, chỉ sợ cũng không hề quá. Chỉ ít thời sau đều nói vậy, con người thời Đại Tổng từ Công Khanh Đại Phu cho tới người buôn bán nhỏ đều vô cùng phong nhã.

- Được rồi, chúng ta làm tiếp.

La Nhất Dao nhìn sắc trời một chút, đứng dậy.

- Canh năm mở cửa thành, nên trước canh năm chúng ta phải đến chờ ở ngoài thành.

Cái bản lĩnh mổ heo này, như ta đã nói, chỉ cần Tiểu Ất ca người có lòng, nói không chừng tương lai sẽ vượt trội hơn ta.

“Vượt trội hơn ông thì sao chứ?”

Kiếp trước của ta đường đường là nhạc công, qua mười cấp thi cử.

Mà nay muốn ta làm làm đồ tể cấp mười ư?”

Trong lòng Ngọc Doãn có cảm giác thất vọng. Những thứ mà hắn học được kia dường như đã vô dụng. Sớm biết thế lúc trước không đi học thanh nhạc mà đi học môn kinh tế tài chính hay bất kỳ môn nào cũng còn tốt hơn hiện tại!

Nhưng ngoài mặt hắn vẫn phải tươi cười.

Dù sao thì La Nhất Dao đã giúp hắn, chút ân tình này sao không ghi nhớ?

Bởi vậy, dưới sự chỉ bảo của La Nhất Dao, Ngọc Doãn cuối cùng cũng nắm giữ được kỹ xảo giết mổ heo. Dựa theo lời La Nhất Dao thì đó là do Ngọc Doãn có thiên phú, tương lai nhất định có thể trở thành một đồ tể giỏi nhất.

“Ta quá cảm ơn ông rồi!”

Ngọc Doãn nói thầm...

“Ai mong muốn cả đời làm một đồ tể?”

Tuy nhiên sự thật là Đại Tổng có một đồ tể rất nổi danh, mà đời sau ai cũng yêu thích, đó chính là trong Thủy Hử truyện, Trần Quan Tây Trịnh Đồ tể bị Lỗ Đề Hạc ba quyền đánh chết. Tuy nói là Trịnh Đồ tể đã chết nhưng cũng xem như là rất sung sướng. Trước khi chết còn được hưởng thân thể của Kim Liên, đúng là dưới hoa Mẫu Đơn cũng thành quý phong lưu.

Hừ...

Qua canh tư, ba người rời khỏi cửa hàng Ngũ Lý.

Hai con heo trên ba trăm cân thịt, nếu như bán hết được thì thật tốt, ngày hôm nay ít nhất cũng có thể kiếm được hơn hai ba quan. Dù sao đây là do tự mình giết mổ heo, giá cả sẽ rẻ hơn bán trong cửa hàng một chút. Nếu như buôn bán tốt, mỗi ngày có thể bán được ba bốn con heo, năm mươi ngày sau cũng có thể kiếm đủ ba trăm quan.

Vấn đề là, việc làm ăn ngày nào cũng thịnh vượng như vậy sao?

Ngọc Doãn không rõ lắm, nên đành phải đợi sự chiếu cố của ông trời.

Hắn không nghĩ ra cách nào khác, mà dường như cũng chỉ có cách kiếm tiền duy nhất đó. Ông trời đối với Ngọc Doãn cũng không tệ lắm rồi, ít nhất không bắt hắn phải sống trong một gia đình nghèo rớt mùng tơi, ngày ngày ăn không đủ no. Nghĩ như vậy, trong thâm tâm Ngọc Doãn cũng có vài phần cảm kích.

Canh năm, cổng thành phủ Khai Phong mở rộng ra.

Ba người Ngọc Doãn theo dòng người cuộn cuộn tiến vào Khai Phong phủ, bắt đầu một ngày bận rộn.

Có câu, tính toán một ngày quyết định bởi bình minh.

Buổi sáng Phủ Khai Phong cũng vô cùng náo nhiệt, 19 sương, 135 phường, qua một đêm yên tĩnh, các hoạt động buôn bán lại tiếp tục sôi nổi náo nhiệt. Nhiều quán rượu sáng sớm đã đốt đèn đốt nến, buôn bán bữa sáng. Bữa sáng ở Khai Phong không quá đắt. . Luận phần buôn bán, một phần hai mươi văn tiền, lợi ích kinh tế thực tế rất thuận lợi.

Lúc vào thành La Nhất Dao liền chia tay vợ chồng Ngọc Doãn.

Ông về nhà, còn vợ chồng Ngọc Doãn thì đẩy xe đi thẳng đến cửa hàng Ngọc gia.

- Tiểu Ất ca, chờ chút.

Đang đi, chợt Yến Nô gọi Ngọc Doãn.

Thấy nàng ngăn xe đẩy của người bán hàng rong, đưa vài miếng Tuyên Hòa thông bảo ra, rồi sau đó múc ra hai chén nước trong và một cái chậu quay lại. Ven đường có một ngòi nước, Yến Nô dùng một cành liễu nhúng nước những đồ vật kia, đưa cho Ngọc Doãn.

- Đây là cái gì?

- Tiểu Ất ca, súc miệng.

Yến Nô lườm Ngọc Doãn, ý nói: “Huynh đừng có cười!”

Súc miệng...

Phủ Khai Phong này phục vụ cũng quá chu đáo, ngay cả nước súc miệng cũng bán? Ngọc Doãn nhận lấy cành liễu, súc miệng rửa mặt, bất chợt hần nghĩ tới một thứ...đúng rồi, bàn chải đánh răng!

Dường như thời đại này chưa xuất hiện bàn chải đánh răng.

Mà ở thời đại này nước súc miệng cũng có thể bán, không hiểu bàn chải đánh răng có bán hay không?

Đúng rồi, làm thế nào để chế tạo ra bàn chải đánh răng?

Lông cổ lợn...còn xương chế làm tay cầm. Thứ đồ này mà làm ra chắc cũng không tốn sức! Hơn nữa lông cổ lợn, xương chế tay cầm, hàng ngày hăn giết mổ heo không ít, có thể lấy thứ này ra bán được không?

- Tiểu Ất ca, nhanh lên.

Yến Nô thấy Ngọc Doãn đột nhiên dừng lại, cũng không biết hăn có ý gì, liền thúc giục. Đồng thời, nàng nhúng ướt khăn, rồi trả lại chậu nước cho người bán hàng rong, Ngọc Doãn lau mặt, cảm thấy đầu óc tỉnh táo rất nhiều.

Ừm, quay về có thể nghiên cứu một chút xem làm thế nào để làm thành bàn chải đánh răng!

Phụ giúp đẩy xe nhỏ đến cửa hàng Ngọc gia, Hoàng Tiểu Thất đã đợi ở trong cửa hàng, đang rửa sạch bàn để thịt.

- Tiểu Ất ca, sao phải đích thân đi mua thịt? Bình thường chẳng phải đều do Tường Thập Ngũ đưa tới hay sao?

Rõ ràng Hoàng Tiểu Thất không biết nhóm người bán thịt ở phủ Khai Phong đang liên kết trừng trị Ngọc Doãn.

Tim Ngọc Doãn nhảy bùm bụp trong ngực, nhưng ngoài mặt làm như không việc gì:

- Không có gì, đích thân đi có thể tiết kiệm một ít. Thất ca cũng biết, cửa hàng này của ta đang sa sút, có thể bớt được gì thì hay cái đó.

- Ha hã, Tiểu Ất ca cũng là người tinh tế.

Hoàng Tiểu Thất rõ ràng không để tâm chuyện này.

Hơn nữa, gã cũng sẽ không nghĩ đến việc Ngọc Doãn lại đi giết mổ heo một mình.

Vừa trợ giúp Ngọc Doãn dỡ hàng, Hoàng Tiểu Thất thao thao nói:

- Tiểu Ất ca, lúc hôm qua ta trở về, nhớ tới một chuyện, đang muốn bàn bạc với người.

- Chuyện gì?

- Ngay sát nhà của ta có một gia đình mới chuyển tới, là người Tương Châu Thang Âm, họ Dương. Hai vợ chồng họ rất tốt. Nghe nói là bởi vì tại Tương Châu có lũ lụt nên chạy nạn tới đây. Mà Tiểu Ất ca cũng biết

đấy, thợ khéo phủ Khai Phong hiện này tìm không dễ...Lão Dương tìm được công việc thợ nhuộm, nhưng tiền thuê nhà cũng không đủ, còn vợ hắn lại là người nấu thịt ngon. Hiện giờ Mã đầu bếp đi rồi, trong cửa hàng lại thiếu thực phẩm chín, ta nghĩ hay là mời Dương tầu đến, cũng không cần phải trả lương nhiều lắm mà có thể giúp đỡ được nhiều, đồng thời cũng tốt hơn là cứ để Cửu Nhi tỷ ngày nào cũng lộ mặt tại cửa hàng.

Đề nghị của Hoàng Tiểu Thất lập tức được Ngọc Doãn đồng ý.

Phó Mã Hành vàng thau lẫn lộn, mà Ngọc Doãn lại vừa lúc đang ở thế túng quẫn, lực uy hiếp giảm đi nhiều so với trước đây. Yến Nô dịu dàng yếu ớt, không thích hợp ở trong cửa hàng. Nếu chẳng may rước lấy tai họa, có thể gây ra phiền toái lớn. Ngọc Doãn vẫn luôn mang lòng áy náy đối với Yến Nô.

Bất kể thế nào hắn cũng đã chiếm cứ thân thể người chồng của Yến Nô.

Cho dù là Yến Nô luôn luôn lạnh nhạt với Ngọc Doãn thì cũng là người vợ kiếp này của hắn.

Là người đàn ông, không ai thích vợ mình xuất đầu lộ diện, bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ. Vào thời Bắc Tống, mặc dù Lý học đã xuất hiện nhưng không được nhiều người thừa nhận. Vốn Lý học coi trọng tồn tại thiên lý diệt khát vọng con người, hơi đi ngược lại với thời đại. Mà đại Tống lại đang là một thời đại vật chất cực kỳ phong phú, đương nhiên Lý học sẽ không được thừa nhận.

Lý học (phái triết học duy tâm đời nhà Tống và nhà Minh, Trung Quốc)

Nếu có người làm thay cũng là chuyện tốt...

Yến Nô hạ thấp giọng nói:

- Nhưng phải trả tiền thuê người đó.

Đúng vậy, vừa tiết kiệm một chút tiền công, hơn nữa có thêm nhân công, thật sự có chút phiền phức.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên có chủ ý.

- Cửu Nhi, trong nhà chúng ta chẳng phải còn có hai gian nhà trống sao?

- Đúng vậy!

Ngọc Doãn mỉm cười, xoay người nói với Hoàng Tiểu Thất:

- Tiểu Thất ca, làm phiền người hỏi thăm một chút. Ta có thể thuê Dương tầu, nhưng tiền công...vợ chồng họ có thể ở nhà ta. Dù sao nhà ta còn hai gian trống, vậy nhượng lại một gian cho vợ chồng họ, tiền thuê nhà ...sẽ không tính toán với họ nữa, còn tiền công thì như nào?

Hoàng Tiểu Thất trợn mắt há hốc mồm, nhìn Ngọc Doãn, một lúc lâu vẫn không nói ra lời.

- Sao, không được sao?

Ngọc Doãn nghi hoặc nhìn Hoàng Tiểu Thất, có chút khó hiểu khi thấy bộ dạng đó của gã: “Chẳng lẽ vừa rồi mình nói sai sao?”

- Được! Làm sao lại không được.!

Hoàng Tiểu Thất cười khổ nói:

- Nếu vợ chồng lão Dương biết, nhất định sẽ rất vui mừng. Tiểu Át ca thật sự là có tấm lòng Bò Tát, tiểu Thất kính nể.

Ngọc Doãn ngẩn cả người!

Đem thịt tươi chuyển vào trong cửa hàng, Hoàng Tiểu Thất vội vàng vàng chạy về chỗ mình ở, bàn bạc với vợ chồng lão Dương.

- Yến Nô, ta làm gì sai sao?

Chu Yến Nô cười khúc khích thành tiếng:

- Tiểu Thất nói huynh lòng dạ Bò Tát, theo ta thấy, cũng là Bò Tát ngốc nghếch.

12. Chương 11: Tìm Ra Đường Khác (hạ)

Ngọc Doãn thật sự trở nên hồ đồ!

Hóa ra, theo sự phát triển của Phủ Khai Phong mà giá đất ngày càng tăng cao.

Giống như tòa nhà kia của Ngọc Doãn lúc mua chỉ mấy chục quan nhưng nay đã lên giá trị tới năm trăm quan. Giá đất tăng cao cũng khiến cho nhà tại phủ Khai Phong có giá thật sự kinh người. Rất nhiều quan viên ở phủ Khai Phong phải tích lũy cả đời mới cố gắng mua được một nơi ở. Cũng chính vì nguyên nhân

này mà việc cho thuê nhà ở tại phủ Khai Phong trở nên vô cùng phát đạt, thậm chí còn trở thành nguồn thu vào quan trọng nhất của quan phủ.

Hoàng Tiểu Thất ở Phường Vĩnh Khánh tại Đông Nhị Sương, thuộc khu bình dân.

Một căn phòng ở đây có giá thuê một tháng là năm quan và chín mươi bảy tiền, hơn nữa hoàn cảnh cực kém, phòng xá cũng không tốt.

Tiền lương nhuộm công một tháng chỉ ba bốn quan, thậm chí còn không trả nổi tiền thuê nhà.

Phòng ở nhà Ngọc Doãn ngay cạnh viện Quan Âm có quang cảnh vô cùng tốt, ít nhất tốt gấp trăm lần so với phường Vĩnh Khánh.

Nếu chiếu theo tiêu chuẩn thuê, thì diện tích một gian phòng nhà hấn dưới mười quan thì đừng nghĩ...

- Nói vậy là chúng ta cũng có thể cho thuê?

- Đương nhiên có thể, chỉ có điều phải chuẩn bị báo cáo phủ Khai Phong mới được. Nghe nói thủ tục rất phiền phức, trước hết ý đồ người phải trong sạch, không có tâm tư gì khác. Thế nào, chẳng lẽ người lại muốn lấy phòng cho thuê?

Nhưng ta phải nói rõ ràng nếu là những kẻ ăn ở bừa bãi, ta sẽ không cho thuê.

Còn nữa, vừa rồi người đã đồng ý phân ra một căn phòng cho lão Dương gia. Nếu lại cho thuê tiếp thì chỉ sợ sẽ hơi chật chội.

- Phải chuẩn bị báo cáo ư...thôi đi!

Kiếp trước Ngọc Doãn không thích giao tiếp với quan viên.

Mà nay trở lại thời Bắc Tống, hấn càng không muốn tiếp xúc với quan phủ...Chỉ là một cái sân tốt, nếu để thuê lung tung lộn xộn cũng trở nên phiền phức. Cho vợ chồng lão Dương mượn một phòng chính là do hấn coi trọng tay nghề của Dương tẩu, mà Ngọc Doãn lại không muốn trả tiền công nên mới tạm thời đưa ra quyết định này.

Hơn nữa, một gian phòng ốc mười quan, hai gian là hai mươi quan.

Tính toán đâu ra đấy, năm mươi ngày nhiều nhất cũng chỉ được bốn mươi quan. Con số đó cũng chỉ là vô bổ...Nếu không cẩn thận, còn gặp phải rất nhiều chuyện rắc rối nữa.

Được rồi được rồi, chuyện này gác lại bàn sau.

- Cửu Nhi tỷ, vậy lát nữa nhà lão Dương tới, người dẫn bọn họ quay về.

Buổi trưa tỷ cũng không cần đến đây, để Dương tẩu ở lại là được rồi. Buổi tối ta sẽ đi thẳng tới Ngũ Lý điểm, tỷ không cần đi theo giúp ta.

Chu Yên Nô mỉm cười, cũng không nói đồng ý, chỉ “ừ hử” một câu.

Chỉ lát sau, đã thấy Hoàng Tiểu Thất dẫn một đôi vợ chồng ăn mặc rách rưới đi tới trước cửa hàng.

Xem tuổi thì vợ chồng Dương thị khoảng chừng hơn bốn mươi

Nước da cả hai ngăm đen, thô ráp, rõ ràng là quanh năm suốt tháng làm việc đồng áng.

Lão Dương tên là Dương Nhập Cửu, nói khẩu âm Tương Châu, còn vợ lão Dương họ Trương, Hoàng Tiểu Thất nói nàng tên là Trương Nhị tỷ.

- Tiểu Thất đã nói tất cả điều kiện rồi.

Ta thì cũng không có nhiều yêu cầu lắm, chỉ cần chịu khó, khéo léo là được, không biết hai người có bằng lòng không?

- Bằng lòng bằng lòng...

Dương Nhập Cửu vội vàng đồng ý.

Ngẫm lại chuyện tốt như vậy, biết tìm đâu đây?

Có chỗ ở, không phải trả tiền thuê, tuy nói là làm việc không công nhưng còn tốt hơn là làm công lấy tiền. Tiền công của Trương Nhị tỷ có thể không cao, hai vợ chồng cộng lại cùng lắm một tháng có thể kiếm được chừng sáu, bảy quan. Nếu trả tiền thuê nhà, đoán chừng ngay cả cơm cũng không có mà ăn chứ đừng nói cần tích lũy. Hiện tại việc nhà ở đã giải quyết xong, chẳng khác nào hai vợ chồng đã giải quyết xong gánh nặng nhất. Một tháng, Dương Nhập Cửu kiếm được bốn quan năm mươi bảy tiền, có thể tích lũy được một chút.

Chuyện tốt như này đột dền lòng cũng khó mà từ chối, sao bọn họ không muốn.

- Đây là vợ ta.

Ngọc Doãn chỉ Chu Yến Nô giới thiệu với vợ chồng lão Dương.

Yến Nô tỏ ra hơi dè dặt cười với vợ chồng lão Dương, nhưng không lên tiếng. Tuy nhiên chẳng biết tại sao, Ngọc Doãn cảm thấy ánh mắt Yến Nô nhìn vợ chồng lão Dương có chút khác biệt, hơn nữa cảm xúc dường như có chút kích động.

Hay là mình quá nghĩ nhiều?

Ngọc Doãn gãi gãi đầu bảo vợ chồng lão Dương theo Yến Nô về nhà.

Bận rộn một đêm, hán cũng có chút mệt mỏi, vì thế liền ngồi trên ghế dài dựa vào cây cột, ngủ gà ngủ gật.

Việc giết mổ heo thật sự là tốn sức!

Trương Nhị tỷ là một người nhanh nhẹn.

Sau khi bố trí chỗ ở ổn thỏa liền đến cửa hàng Ngọc gia bắt đầu làm việc. Dương Nhập Cửu thì đi làm công tại xưởng, việc kinh doanh tại cửa hàng Ngọc gia vẫn hưng thịnh như trước. Nhưng Ngọc Doãn lại cảm thấy không được tốt lắm...

Nhìn khách nhiều nhưng phần nhiều đều là hàng xóm láng giềng.

Có người rất nhiều ngày không mua nổi thịt để ăn cũng cần rằng mua hai lạng thịt, thứ nhất là trợ giúp, thứ hai là có thể ...Nhưng cũng không thể dựa vào họ để kiếm đủ ba trăm xâu. Đối với những người hàng xóm láng giềng này mà nói, ngoại trừ một số ít nhà ra, thì mỗi ngày đều thịt ăn cũng là một gánh nặng thật lớn.

Đoán chừng chỉ hai ba ngày, sau đó sẽ trở lại bình thường.

Như thế cũng là một chuyện rắc rối, nếu cứ theo đó mà tính toán thì trong vòng năm mươi ngày, hoặc là bốn mươi chín ngày cũng không kiếm đủ ba trăm quan. Ngọc Doãn bắt đầu cảm giác trong ngực nặng trĩu...

- Người nói là Ngọc Tiểu Ất kia vẫn còn buôn bán?

Trong một quán rượu ở Tang Gia Ngõa Tử, Quách Kinh nghe thủ hạ báo cáo xong.

- Chẳng lẽ đám Tướng Thập Ngũ không theo lời ta mà tiếp tục cung ứng thịt tươi cho Ngọc Tiểu Ất hay sao?

Ngẫm lại cũng không phải là không thể được.

Giết mổ heo cũng không phải là chuyện mà ai cũng làm được.

Ví dụ như Tướng Thập Ngũ từng là lực sĩ, sau đó tranh giành với người ta, bị gãy chân nên mới phải chuyển sang nghề đồ tể. Nhưng dù vậy, tên đó vẫn còn có chút năng lực, thuộc hạ cũng có mấy tên tàn bạo. Tên đồ tể đó không để ý tới Quách Kinh thì dường như cũng là chuyện hợp tình lý. Nhưng Quách Kinh cũng không kém, mười mấy thuộc hạ đều là kẻ đầu gấu, ở tại phủ Khai Phong cũng coi như là bá chủ một phương...

Y nhú nhú mày, nói với tên kia:

- Giờ người đi ra cầu Nghi Nam, gặp Tướng Thập Ngũ nói đêm nay, Quách Kinh ta mời hắn đến Ngõa tử (khu vui chơi giải trí) xem hí kịch.

- Chỉ như vậy?

- Ừ!

- Vậy Ngọc Tiểu Ất...

- Trước tiên mặc kệ hắn, đợi hiểu rõ tình hình rồi tính toán tiếp.

Hơn nữa, dựa vào cửa hàng kia mà muốn trong năm mươi ngày kiếm đủ ba trăm xâu, người có tin được không? Ta thì không hề tin.

- Đúng vậy!

Tên đầu gấu và Quách Kinh nhìn nhau, đều mỉm cười.

Sau một ngày bận rộn, Ngọc Doãn vẫn chưa về nhà.

Ngọc Doãn tới một cửa hàng ở Đông Hoa Môn gọi hai bánh bột ngô, một bát canh. Sau khi ăn no bụng hẳn mới chạy đến phố Đình, tìm Trương Tam mặt đỏ, nói là La Nhất Dao giới thiệu. Trương Tam mặt đỏ kia cũng là người nhanh nhẹn, không hỏi han gì liền cho người trói một con heo khiêng lên xe đẩy.

Tính toán rõ ràng tiền nong xong, Ngọc Doãn đẩy xe đi về hướng Ngũ Lý điểm.

Còn nói thêm, xe đẩy này cũng là một kỹ thuật sống. Lúc mới bắt đầu thì còn được, nhưng một lúc sau đã hơi rối loạn.

Ngọc Doãn phát hiện việc đẩy xe không phải là cứ có sức mạnh là có thể sử dụng được.

Nếu dùng sức mạnh, chỉ sợ dù hẳn có sức khỏe đến mấy đi chẳng nữa thì sớm muộn gì cũng hết sức. May mà trong trí nhớ của hẳn vẫn còn nhớ kỹ xảo đô vật, đơn giản dựa theo phương pháp dùng lực đô vật đẩy xe, dần dần cũng tìm ra được bí quyết, khiến việc đẩy xe cũng trở nên dễ dàng hơn.

Đi vào Ngũ Lý điểm, từ xa hẳn có thể thấy trong tiểu viện hoang vắng không ngờ lại có ánh đèn.

Ngọc Doãn đi đến trước tiểu viện mà nghi hoặc bước vào thì thấy đồng bữa bọn trong tiểu viện ngày hôm qua đã được người ta quét tước gọn gàng sạch sẽ. Một người từ trong bếp đi ra, Ngọc Doãn nhìn thấy thì giật mình kinh hãi.

- Cửu Nhi tỷ, sao tỷ lại đến đây? Sao không ở nhà nghỉ ngơi.

Yến Nô mặc một chiếc váy mộc mạc, cười với Ngọc Doãn:

- Tiểu Át ca khổ cực một ngày, Nô sao có thể ở nhà ngủ yên? Dù sao buổi trưa ta cũng có ngủ được một chút, tinh thần vừa đủ nên đến đây hỗ trợ.

Tiểu Át ca! Cả ngày người không chớp mắt được chút nào rồi.

- Ở trong cửa hàng chớp mắt được chốc lát...

- Như vậy sao được?

Yến Nô nói xong mang theo một hộp đựng thức ăn đi ra, đặt ở giữa sân:

- Ở nhà Nô có làm một ít bánh thịt, Tiểu Át ca ăn no bụng trước, sau đó hãy làm việc...Đúng rồi, Nô nghĩ, bắt đầu từ ngày mai lúc sáng sớm Tiểu Át ca đem thịt đến cửa hàng xong thì về nhà tạm nghỉ đi.

Nô thường nghỉ ngơi sau buổi trưa, nếu không cũng đã mệt chết rồi.

Bằng không cả ngày bận rộn, xương cốt thân thể Tiểu Át ca dù tốt cũng chịu không nổi.

- Việc này..

Ngọc Doãn vẫn cảm thấy thái độ của Yến Nô có chút kỳ lạ.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không nói gì. Người ta đối xử tốt với người, người lại không cảm kích...Hơn nữa, Yến Nô nói đúng. Từ hôm qua đến giờ, hắn bận rộn cả một ngày đêm, giữa trưa chỉ chớp mắt được một nén nhang. Trong một hai ngày còn có thể, nếu lâu dài, hắn thật sự không chịu đựng được. Thay phiên như vậy cũng thích hợp.

- Vậy làm theo lời Cửu Nhi tỷ nói.

Trên đường đẩy xe Ngọc Doãn thật sự đói bụng.

Yến Nô làm bánh thịt thật sự thơm ngon và ngọt ngào. Đừng thấy vóc người Ngọc Doãn có vẻ gầy yếu, nhưng sức ăn của hắn lại rất kinh người. Yến Nô làm mười cái bánh bột, một tấm bánh bột ước chừng ba lạng, nhưng lại bị hắn ăn như sói nhai hổ nuốt sạch sành. Ngay cả bình cháo hắn cũng uống sạch sẽ. Sau khi ăn xong, Ngọc Doãn vỗ vỗ bụng một cách thỏa mãn cười nói:

- Cửu Nhi tỷ làm bánh khéo lắm, thật là thơm ngon.

- Chỉ là bánh bột bình thường thôi, chẳng phải trước kia cũng từng ăn sao...nhưng chẳng nhiều lời như vậy.

Yến Nô trách một câu rồi bước tới thu dọn đồ ăn.

Thật ra trong lòng nàng lại có chút vui mừng. Ngọc Doãn trước đây quả đúng là một người đàn ông thô lỗ không hiểu gì.

Hắn yêu Yến Nô nhưng lại không biết biểu đạt thế nào.

Có đôi khi Yến Nô vất vả làm được một món ngon, hắn cũng chỉ biết ăn, chẳng nói một câu.

Còn Ngọc Doãn bây giờ lại biết khen ngợi, cũng khiến Yến Nô có chút vui mừng.

Sau khi uống no đủ, lau mặt, Ngọc Doãn lấy con dao giết mổ heo do La Nhất Dao tặng hẳn ra. Mài dao thật sắc xong, sau đó hẳn mới đặt con heo hơi lên bệ đá đã được rửa sạch bằng nước sôi. Hẳn thăm nhủ lại những câu chỉ bảo quan trọng hôm qua của La Nhất Dao, sau đó mới hạ dao xuống để giết heo.

Hôm nay việc giết heo của hẳn khá thuận lợi, so với hôm qua thì thoải mái hơn rất nhiều.

- Cửu Nhi tỷ, hôm nay ta ngẫm nghĩ, bắt đầu từ ngày mai hay là giết mổ hai con heo đi.

- Vì sao? Chẳng phải nói hôm nay không đủ bán hay sao?

- Hàng xóm láng giềng nể tình đến ủng hộ việc kinh doanh của chúng ta. Nhưng một hai ngày còn đỡ, thời gian dài chỉ sợ cũng không trụ được. Ta càng nghĩ càng cảm thấy hay là nghĩ cách khác, chỉ sợ dựa vào cửa hàng cũng không kiếm đủ ba trăm quan.

Yến Nô cảm thấy vui mừng...

Trải qua chuyện này, dường như Ngọc Doãn đã thật sự trưởng thành lên rất nhiều, biết suy xét vì người khác.

- Vậy ngươi có ý gì không?

- Có chút ý tưởng nhưng vẫn chưa hoàn thiện.

Ta còn muốn suy nghĩ thêm chút nữa...

Ngọc Doãn nói xong, ngẩng đầu lên nhìn Yến Nô, rồi đột nhiên nói:

- Cửu Nhi tỷ, thiệt thòi cho tỷ rồi!

- Hả?

Yến Nô ngăn người rồi vội lắc đầu liên tục.

- Không hiểu ngươi đang nói cái gì...làm nhanh hơn một chút đi.

Hôm nay ba con heo hơi chỉ sợ vất vả hơn hôm qua một chút. Ta đi nấu nước, có chuyện gì chúng ta nói sau.

Dứt lời, Yến Nô vội vã chạy vào nhà bếp.

Dựa vào tường, nàng ôm ngực, một lúc lâu sau lẩm bẩm:

- Cha, Tiểu Át ca thật sự trưởng thành rồi...

Nhưng con nên làm thế nào đây?

13. Chương 12: Sư Huynh (thượng)

Lại là một buổi trưa đầy nắng.

Ánh mặt trời đầu mùa xuân tỏa khắp sông Biện, khiến cho trên mặt sông sóng nước lăn tăn lấp lánh ánh vàng, tạo ra cảnh sắc vô cùng đẹp làm rung động lòng người.

Một thanh niên vóc người khá cao, ước chừng 178cm, lưng đeo một túi đồ bước vào Vọng Xuân Môn.

Phố đông lâu Phan người qua lại vô cùng tấp nập.

Người thanh niên dừng ở bên đường mua một chén nước, uống cạn .

- Xin hỏi đại ca, viện Quan Âm đi đường nào?

Lúc nói, giọng nói của người thanh niên hơi khàn, cảm giác rất nặng. Trán y rộng, mặt chữ điền tai to, ánh mắt trống trải, lông mi hơi ngắn, hai mắt sáng ngời có thần toát lên khí khái dũng sĩ oai vệ hùng dũng.

-Viện Quan Âm à...đi về phía trước, khi thấy phố Nhâm Điểm thì rẽ trái, qua hai đầu phố đi ước chừng 170 bước có một ngõ nhỏ. Đi vào trong đó khoảng một dặm là viện Quan Âm.

Người Khai Phong hầu hết đều nhiệt tình hiếu khách nên hướng dẫn vô cùng cụ thể.

Người thanh niên đáp:

- Cảm ơn ca ca chỉ dẫn.

Rồi sau đó y xoay người đi theo con đường nhỏ mà người họ hướng dẫn thẳng đến viện Quan Âm.

Vất vả một đêm, quả thật vô cùng mệt mỏi!

Tới giờ Thìn thì Ngọc Doãn về đến nhà. Hắn lập tức ngã lăn ra giường nằm ngáy vang, thậm chí ngay cả quần áo cũng không kịp thay.

Đang ngủ rất ngon lành, Ngọc Doãn chợt nghe có người gõ cửa.

Một thanh âm trầm thấp ở bên ngoài vọng vào:

- Yến Nô có nhà không? Chủ nhà có nhà không?

Tìm Yến Nô?

Ngọc Doãn cố gắng đứng lên, mơ mơ màng màng đi ra khỏi phòng.

Đứng ở cửa, hắn ngáp một cái, duỗi cái lưng mệt mỏi, vừa đi vừa hỏi:

- Ai vậy?

Vừa nói Ngọc Doãn vừa đi ra tới cửa, mở cửa sân ra.

Cửa mở, đập vào mắt hắn là một người thanh niên áo vải.

Nhìn quần áo của người đó không quá sang trọng, mà là cách ăn mặc của nhà nông bình thường.

- Người tìm ai?

Ngọc Doãn nghi hoặc hỏi.

- Đây có phải là nhà Yến Nô Mạc Tu không?

Người vừa tới nói nặng khẩu âm Tương Châu.

Vì sao Ngọc Doãn có thể nghe ra được khẩu âm Tương Châu? Rất đơn giản, vợ chồng Dương Nhập Cửu chính là người Tương Châu, ở Ngọc gia cũng đã mấy ngày rồi. Mặc dù hầu hết thời gian bọn họ dùng ngôn ngữ Thang Âm nói chuyện với nhau, Ngọc Doãn nghe không hiểu gì cả, nhưng khẩu âm Tương Châu nói mãi bên tai khiến hắn dần ra thành quen.

Mạc Tu là tục ngữ trong những năm Tuyên Hòa.

Ý tứ chính là: không phải như thế thì là thế nào...

Ý nói nơi này chẳng phải là nhà của Yến Nô sao?

Ngọc Doãn ngẩn người, lập tức cảnh giác, lùi lại sau một bước:

- Người là ai?

Từ lúc vợ chồng Dương Nhập Cửu đến, Ngọc Doãn phát hiện Yến Nô rất thân thiết đối với họ, hơn nữa đôi khi nàng còn có thể sử dụng ngôn ngữ Thang Âm nói chuyện với vợ chồng Dương Nhập Cửu. Trong mỗi lời nói, nàng cực kỳ quan tâm tới Thang Âm.

Ví dụ như Yến Nô hỏi tình hình thiên tai Thang Âm như nào?

Lại hỏi người Thang Âm có phải đều đã chạy nạn rồi không?

Đây vốn là đề tài câu chuyện phiếm nhưng Ngọc Doãn cảm thấy Yến Nô có tình cảm sâu sắc đối với Thang Âm, thậm chí sự quan tâm đối với Thang Âm còn vượt xa mức bình thường.

Mà nay người thanh niên này lại nói khẩu âm Tương Châu khiến Ngọc Doãn chợt cảm thấy lo lắng.

Tình cảm của hắn đối với Yến Nô rất phức tạp.

Trên danh nghĩa, Yến Nô là vợ của hắn, tuy nhiên cả hai lại chưa từng động phòng. Mà tâm sự của Yến Nô rất nặng khiến cho Ngọc Doãn cảm thấy lo lắng. Mà nay hắn lại chiếm thân thể Ngọc Doãn, nên hắn thế phải chăm sóc thật tốt người con gái yếu ớt này.

Mấy ngày nay ngày nào cũng giết mổ heo khiến tình cảm của Ngọc Doãn đối với Yến Nô càng lúc càng tăng.

Người thanh niên kia đánh giá Ngọc Doãn từ trên xuống dưới.

Mặc dù không mở miệng nhưng Ngọc Doãn nhận ra giữa lông mày hắn ta có chút bất mãn, thậm chí là tức giận.

- Người là Ngọc Tiểu Ất?

- Đúng vậy!

- Giờ là lúc nào mà người còn đang ngủ?

- Người là ai chứ?

Ngọc Doãn nghe vậy thì cảm thấy tức giận!

- Ta ngủ nhà ta, có liên quan gì tới người? Ta lại không biết người.

- Yến Nô ở đâu?

Thanh niên không để ý tới Ngọc Doãn, cất bước đi vào. Kiếp trước Ngọc Doãn cũng là người tính tình ngang bướng, thấy thế không nói hai lời lập tức bước tới chặn đường người thanh niên.

- Người là ai mà tới đây sinh sự.

- Ngọc Tiểu Ất, người tránh ra cho ta. Hôm nay ta đến là tìm Yến Nô, không muốn tìm người gây chuyện.

- Người là cái cóc khô gì chứ...tự nhiên chạy đến nhà ta gây rối, còn ăn nói ngông cuồng?

Ngọc Doãn nổi giận!

Hắn vốn đã có tính tình ngang bướng. Nên khi thanh niên này xuất hiện lại biểu hiện vô lễ, luôn mồm nói tìm Yến Nô...

“Yến Nô là vợ ta, chẳng rõ thân phận người thế nào mà ngông nghênh đi vào nhà của ta? Hôm nay ta mà lui nửa bước, chẳng phải sau này bị tên khốn này nhạo báng sao.”

Ngọc Doãn dùng tay ngăn cản người thanh niên.

Mà thanh niên kia cũng giơ tay lên đẩy Ngọc Doãn ra.

Hai cánh tay va chạm vào nhau, một âm thanh vang lên, Ngọc Doãn cảm thấy một luồng lực lớn vọt tới vội di chuyển chân giữ vững mã bộ. Mà thanh niên kia cũng giật mình kinh hãi, vội lùi ra sau một bước, trên tay dùng sức. Hai người đứng ở cửa sân nhưng lại tạo thành trạng thái giằng co. Ngọc Doãn giật mình, thầm nghĩ người này rốt cuộc là ai? Mà thanh niên cũng âm thầm gặt đầu: “Ngọc Doãn quả nhiên có chút sức lực.”

Hít sâu một hơi, tay kia của người thanh niên đột nhiên đẩy về phía Ngọc Doãn.

Cái đẩy này tên là: “Thôi sơn thủ”.

Ngọc Doãn vội vàng nghiêng người né tránh, nào ngờ người thanh niên kia nhân cơ hội bước tới, Thôi sơn thủ đột nhiên biến hóa, hóa thành hổ trảo móc vào bắp vai xương quai xanh của Ngọc Doãn. Một đòn này của y nếu đổi lại là người khác đỡ không kịp sẽ bị trúng đòn. Nhưng dù sao Ngọc Doãn cũng xuất thân thể gia đô vật, phụ thân hắn là Ngọc Phi, đường đường là một Nội Đẳng Tử chứ không phải chỉ có hư danh.

Từ nhỏ Ngọc Doãn đã được Ngọc Phi chỉ điểm.

Đối với kỹ xảo đấu vật hắn cực kỳ thuần thục.

Tuy nói Ngọc Doãn bây giờ đã không phải là Ngọc Doãn đó nữa nhưng chiêu pháp đấu vật vẫn in sâu trong đầu. Đối diện với chiêu thức của người thanh niên kia, Ngọc Doãn theo bản năng thấp người xuống, đột nhiên tấn công về phía trước. Trong đấu vật chiêu này tên là “Hổ vồ” có uy lực cực lớn. Ở khoảng cách cực ngắn, mượn lực eo chân bùng lên sinh ra lực va chạm rất lớn. Nếu thật sự bị vồ thật, có thể làm tổn thương tạng phủ của đối phương.

Tuy nhiên dù sao không phải là kẻ thù sinh tử, cho nên lần này Ngọc Doãn vẫn giữ lại chút sức.

Người thanh niên thấy thế liền vội kêu lên một tiếng:

- Đánh hay!

Vừa nói, hai tay của y chuyển thành thế hổ trảo, lưng hơi cong về sau, cả người như biến thành cây cung dễ dàng hóa giải cú hổ vồ của Ngọc Doãn. Ngay khi hai thân người tiếp xúc, người thanh niên đột nhiên uốn lưng về phía trước, hai tay giữ eo Ngọc Doãn rồi hét lớn một tiếng, lập tức nhấc Ngọc Doãn từ dưới đất lên. Một chiêu này tên là Bá vương cử đỉnh, ngoài mặt dựa vào lực bụng lưng vô cùng đơn giản, nhưng trên thực tế là bao hàm các loại kỹ xảo hóa lực, mượn lực.

Cả người Ngọc Doãn bay lên không trung, lập tức hoảng hồn.

Bá vương cử đỉnh tiếp đến sẽ hợp với chiêu thức ôm quăng.

Nếu Ngọc Doãn không ứng phó được, lần này rơi có thể gãy xương gãy gân. Trong đầu hắn chợt hiện lên một chiêu số, thân ở trên không trung, nhưng cánh tay lại chưa dừng lại, khóa lên cổ người thanh niên.

Nếu thanh niên muốn ôm quăng, vậy thì Ngọc Doãn sẽ mượn lực vặn gãy cổ đối phương.

Nào ngờ người thanh niên lại nghiêng về sau, ôm Ngọc Doãn ném lên mặt đất. Như thế, Ngọc Doãn có thể vịn gậy cổ đối phương, nhưng thanh niên cũng có thể làm đầu hắn vỡ nát. Hai người rõ ràng đều nổi cơn tức, dùng toàn những chiêu tàn ác một đòn là chết. Tuy nhiên, sau khi sử dụng ra lại lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Ngọc Doãn đột nhiên lỏng tay trên cổ thanh niên ra, còn người thanh niên thì thuận thế đưa hướng ra ngoài.

Hai tiếng bùm bùm vang lên, hai người trước sau đều ngã xuống đất.

Cả hai đồng thời cùng lăn sang hai bên, một thì uốn người bật lên, một thì đứng thẳng.

- Vô hay, quả nhiên không hổ là hậu nhân Ngọc gia.

Người thanh niên lớn tiếng khen ngợi.

Mà sắc mặt Ngọc Doãn thì trắng bệch, hung hãn mắng:

- Tên khốn nhà ngươi đúng là không có đạo lý, chạy đến nhà ta, tìm vợ ta, còn động thủ với ta. Đừng nghĩ là Ngọc gia ta dễ bắt nạt?

Sắc mặt người thanh niên trầm xuống:

- Có được chiêu hay mà không đi theo đường chính đạo.

- Ai cần ngươi lo.

Ngọc Doãn bị chọc tức mắt sắp lồi ra đến nơi.

Ngay cả hắn cũng không rõ đó là cảm xúc như nào, thật ra có thể rất dễ nói chuyện, nhưng bởi vì Yên Nô kẹt ở giữa khiến hắn không nên được sự tức giận.

Người thanh niên nói:

- Ta là Nhạc Phi, từng là môn hạ của Chu sư phụ, là sư huynh của Yên Nô.

- Ta cóc cần biết ngươi là ai.

Ngọc Doãn đứng lên hét to, hùng hổ đi được hai bước chợt khựng lại.

- Ngươi là ai?

- Ta là Nhạc Phi, nhân sĩ Thang Âm Tương Châu, tự Bằng Cử.

Nhạc Phi, Nhạc Bằng Cử?

Ngọc Doãn thấy đầu ong lên, mà ngây người.

“Hắn ta là Nhạc Phi?”

Đúng vậy, cha vợ ta là Chu Đồng, đó chẳng phải là sư phụ của Nhạc Phi sao? Vậy Yến Nô là...

Ở trong đầu Ngọc Doãn vẫn còn sót lại chút ký ức vỡ vụn. Thật ra, Ngọc Doãn biết Yến Nô có người trong lòng, cũng biết người đó là sư huynh của Yến Nô. Như vậy chẳng phải là Yến Nô thích Nhạc Phi?

Không ngờ ta lại tranh giành người yêu của Nhạc Phi?

Ngọc Doãn không kịp phản ứng, sau khi lùi lại mấy bước liền đặt phịch mông xuống đất.

Nhạc Phi là ai?

Đó là anh hùng dân tộc danh tiếng lẫy lừng, là thần tượng kiếp trước của Ngọc Doãn. Nhớ từng có một lần, một tên cầm thú tại trường Đại học nổi tiếng nào đó từng đồng dục nói Nhạc Phi không phải là anh hùng dân tộc, muốn lật lại bản án cho Tần Cối. Nghe thấy vậy Ngọc Doãn tức giận suýt chút nữa đã đến trường Đại học đó lôi tên cầm thú đó ra nhổ nước miếng vào mặt gã.

Nhưng hiện tại...

Nhạc Phi lại thành tình địch của hắn!

14. Chương 13: Sư Huynh (hạ)

- Tiểu Ất, ngươi không sao chứ.

Nhạc Phi thấy Ngọc Doãn có vẻ hết hồn nên cũng ngây cả người ra.

Gã liền vội vàng tiến đến, định dìu Ngọc Doãn đứng dậy nhưng Ngọc Doãn bất thành linh đẫy tay của gã ra, lùi lại vài bước.

- Người tới tìm Yến Nô?

- Đúng vậy !

Nhạc Phi gật gật đầu,

- Triều đình chiêu thứ, cho nên ta tới hưởng ứng.

Ở thời Bắc Tống, việc chiêu mộ quân sĩ gọi là ‘Chiêu thứ’ . Người chiêu mộ được đo chiều cao bằng một cây mộc trường có chia vạch trước, sau đó kiểm tra động tác chạy và nhảy rồi xem khả năng có thể phi ngựa nhanh hay không.

Cuối cùng, quan sát, đánh giá thị lực.

Phàm là người đủ tư cách, thì sẽ được khắc chữ trên mặt, cấp cho quần áo tiền bạc, đồng thời dựa theo chiều cao mà phân vào cấp cao, trung hay thấp của cấm quân và tượng quân. Ở thời Tống, binh lính là nghề nghiệp vô cùng thấp kém, gần giống như tội phạm, nô tì hoặc là một số thợ thủ công của quan phủ. Nếu như không phải bắt buộc, không có người nào muốn đi tòng quân.

Trên thực tế, đây đã là lần thứ hai Nhạc Phi nhập ngũ.

Năm Tuyên Hòa thứ tư, Tống Huy Tông dụng binh với Triệu Cát, chiêu mộ binh sĩ trong thiên hạ.

Nhạc Phi ứng mộ, lập được chiến công. Nhưng bởi vì cha gx đột nhiên từ trần, nên gã đành phải về quê để giữ đạo hiếu...

Mà nay, cả vùng Hà Bắc xảy ra lũ lụt.

Theo sách sử ghi lại, là ‘Dân đa lưu di’ .

Dựa theo phương pháp chẩn tai của thời Tống, khi gặp thiên tai thì sử dụng chiêu binh chinh mộ.

Với lý do là ‘Bất thu vi binh, tắc khủng vi đạo’ (không là binh lính thì sợ sẽ trở thành trộm) những nông dân mất nhà cửa phải sống lưu vong thì chiêu mộ làm binh lính, đây cũng là một trong những chính sách thống trị góp phần ổn định chính trị thời Tống. Hiện nay tình hình thiên tai Thang Âm nghiêm trọng như vậy , mà trong nhà Nhạc Phi, lại có không ít người. Bắt buộc dĩ, Nhạc Phi chỉ còn có một con đường để lựa chọn đó là tòng quân. Nhưng mà gã có lòng tin, dựa vào võ nghệ của mình có thể đầu quân vào làm quan, miễn nỗi đau khắc chữ trên mặt.

Chỉ là Ngọc Doãn không nghe thấy câu sau của hắn.

Tâm trạng của Ngọc Doãn đột nhiên trở nên vô cùng cáu bẳn, tiến lên một bước, đẩy Nhạc Phi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Nhà tôi không chào đón anh, Yến Nô sống rất tốt, không cần đến sự quan tâm của anh, đi mau, đi đi.

- Tiểu Át, huynh làm gì vậy?

Nhạc Phi cảm thấy dở khóc dở cười.

Nếu đã nói ra thân phận, hắn không thể đánh nhau với Ngọc Doãn.

Hơn nữa, hắn biết, nếu quả thật muốn động thủ, hắn có thể thắng được Ngọc Doãn nhưng sẽ không thể chống chế được sức mạnh của mình. Nếu chẳng may làm cho Ngọc Doãn bị thương, chẳng phải là Yến Nô sẽ rất đau lòng? Cùng lúc này Nhạc Phi lại cảm thấy kỳ lạ.

Theo lý mà nói, Ngọc Doãn theo Chu sư phụ nhiều năm thì phải học được chân truyền của Chu sư mới đúng.

Nhưng từ tình hình độ sức vừa rồi mà nói, tuyệt học của Chu sư phụ vẫn chưa truyền cho Ngọc Doãn...

Chu Đồng có ba tuyệt kỹ, cưỡi ngựa bắn cung, quyền cước, côn bổng.

Trong đó tuyệt kỹ côn bổng của Chu Đồng truyền cho người của đại danh phủ, tên là Lý Tuấn Nghĩa có hiệu là Ngọc Kỳ Lân, cũng chính là nhân vật Ngọc Kỳ Lân Lư Tuấn Nghĩa mà người đời sau miêu tả trong Thủy Hử. Sau khi Tống Giang bị hạ độc chết, Lư Tuấn Nghĩa cực kỳ đau lòng, trượt chân rơi xuống nước. Chuyện này chỉ mới xảy ở năm Tuyên Hòa thứ hai, mà nay đã dần dần rơi vào quên lãng.

Chu Đồng có một cái thói quen đó là một tuyệt kỹ được truyền thụ sẽ không truyền cho người thứ hai.

Cho nên lúc truyền thụ cho Nhạc Phi, ông chỉ truyền công phu cưỡi ngựa bắn cung. Thương thuật của Nhạc Phi được học từ tay thương nổi tiếng Tương Châu là Trần Quảng truyền thụ.

Đại khái tám năm trước, Chu Đồng mang theo Yến Nô đi dọc Tương Châu, trọ ở nhà Nhạc Phi mấy ngày đã phát hiện ra công phu của Nhạc Phi.

Trong một lần tình cờ, Chu Đồng nói tới công phu quyền cước của hắn.

Ông nói với Nhạc Phi:

- Người ta nói côn bồng của ta có một không hai trong thiên hạ, xạ thuật vô song. Nhưng trên thực tế, công phu thực sự của ta, vẫn chưa truyền thụ được cho ai. Người trời sinh có sức mạnh ghê gớm, tư chất thông minh, hơn nữa tính cách hiền lương. Theo lý, ta nên dạy bộ quyền cước này cho người... Chỉ có điều pho quyền cước này của ta, truyền tử không truyền nữ. Ta chỉ có Yến Nô là đứa con gái, trong tương lai công phu này nhất định phải truyền cho vị hôn phu của nó.

Chu Đồng còn nói, Yến Nô từ nhỏ đã có một mối hôn sự.

Đứa bé đó tên là Ngọc Doãn, còn gọi là Ngọc Tiểu Ất. Cha hắn Ngọc Phi, trong một cuộc giao tranh vào hai năm trước đã bị người Liêu ám toán mà chết. Công phu phải dạy cho Ngọc Doãn mới không phụ sự nhờ vả của lão bằng hữu...

Công phu của Chu Đồng là 'Bát Thiểm Thập Nhị Phiên' thuộc loại tuyệt học nội ngoại kiêm tu.

Nhưng lúc vừa rồi độ sức với Ngọc Doãn thì dường như hắn chưa được học qua.

Bằng không với sức mạnh kinh người của hắn, so với ta còn mạnh hơn vài phần. Phối hợp với Bát Thiểm Thập Nhị Phiên, cho dù pháp pháp có chút thiếu sót, Nhạc Phi cũng chưa chắc có thể chống lại.

Trong chuyện này, tất có nguyên nhân.

Nhạc Phi nghĩ đến đây, cảm thấy sự tình không đơn giản.

Vì thế gã gơ tay, muốn ngăn Ngọc Doãn lại để nói chuyện đàng hoàng với hắn. Gã không chỉ là muốn hiểu tình hình của Ngọc Doãn và Yến Nô, còn muốn khuyên Ngọc Doãn chớ chơi bời lêu lổng, phụ kỳ vọng của Chu sư phụ.

Nào biết được, Ngọc Doãn vô cùng kích động.

Nhạc Phi không động thủ còn đỡ, vừa động thủ, Ngọc Doãn lập tức phản kháng.

Chỉ thấy hai chân hắn đá liên hoàn, đột nhiên kề sát Nhạc Phi. Đây là một trong những tuyệt học của Chu Đồng có tên là Ngọc Hoàn bộ uyên ương cước. Nhạc Phi hoảng sợ, vội vàng nghiêng mình tránh né. Nhưng bộ pháp của Ngọc Doãn cực kỳ mạnh mẽ, hai tay lại dùng Thôi Sơn Thủ nhào tới về hướng Nhạc Phi. Hai người người tới ta đi, giao đấu trước cửa sân bốn năm hiệp. Nhạc Phi e dè, mà Ngọc Doãn thì giống như hổ điên, dần dần chiếm thế thượng phong.

Đúng lúc này, chợt nghe một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai.

- Tiểu Ất ca, tại sao huynh lại đánh nhau?

Yến Nô vừa bận xong ở cửa hàng, thấy thời gian cũng muộn rồi, cho nên về nhà chuẩn bị cơm nước.

Mấy ngày này, buổi trưa Yến Nô phụ giúp ở cửa hàng, chờ đến lúc ăn cơm, về nhà làm bữa xong, nàng mới đánh thức Ngọc Doãn. Sau giờ ngủ, Ngọc Doãn lại đi trông cửa hàng, Yến Nô nghỉ ngơi một chút, sau đó làm cơm rồi tới Ngũ Lý điểm chờ.

Không ngờ vừa về tới nhà thì thấy Ngọc Doãn đang tranh đấu.

Yến Nô liền vội vàng tiến lên, lên tiếng ngăn cản.

Nhưng đợi nàng thấy rõ ràng diện mạo người giao thủ với Ngọc Doãn, thì lập tức run người, đột nhiên thốt lên:

- Ngũ Ca?

Ngọc Doãn cũng bình tĩnh lại, quay đầu nhìn Yến Nô.

- Ngũ Ca?

Hoá ra, Nhạc Phi trong nhà đứng thứ năm, tuy rằng bốn huynh trưởng chết yểu, nhưng mọi người vẫn có thói quen gọi hắn là Ngũ Ca hoặc Ngũ Lang.

Yến Nô bước nhanh hai bước đến, đột nhiên ngừng lại...

- Yến Nô!

Nhạc Phi thấy Chu Yến Nô trở về, cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn thật sự có chút đau đầu... Nếu Yến Nô không trở về, theo tình thế vừa rồi, sớm hay muộn hắn cũng phải động thủ phản kích. Mà như vậy thì sẽ khiến cho sự việc có thể trở nên nghiêm trọng.

- Tiểu Át ca! Sao huynh đánh nhau với Ngũ Ca?

Chu Yến Nô có chút tức giận, cảm thấy ở trước mặt Ngũ Ca kính mến của nàng mà bị mất thể diện.

Nhưng câu nói đó lọt vào tai Ngọc Doãn lại mang tới cho hắn một thứ cảm nhận khác.

- Ngũ ca ngũ ca, ta mặc kệ hắn là ai. Đây là nhà ta, ta không muốn cho hắn vào, hắn cứ khăng khăng vào. Ta đánh hắn là nhẹ, chọc giận ta, ta ...

- Huynh làm thế nào?

Yến Nô nhướn chân mày lên, tức giận nói

- Tiểu Ất ca, ta tưởng rằng huynh chịu thiệt, học được bài học, không ngờ tới huynh vẫn thích tranh đấu như vậy. Ngũ Ca nhường cho huynh, huynh biết không? Nếu không với mấy chiêu thức của huynh, Ngũ Ca đã sớm đánh bại... Sao huynh lại có thể thô lỗ thế, cả đạo đài khách cũng không biết?

- Ta thô lỗ?

Ngọc Doãn nhìn Yến Nô, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

- Được ta thô lỗ, vậy người theo Ngũ ca của người đi đi.

Không đợi Ngọc Doãn nói xong, Yến Nô bước lên, một cái tát vào mặt Ngọc Doãn. Tát xong, Yến Nô đứng ngây người ở đó. Mặc dù nổi giận nhưng nàng lại có một thứ cảm giác đau lòng.

Ngọc Doãn cắn chặt hàm răng, nhìn chằm chằm Yến Nô.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên xoay người, bước nhanh ra ngoài.

- Tiểu Ất, người muốn đi đâu vậy?

- Người không phải quan tâm.

Ngọc Doãn đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt lạnh băng, nhìn Nhạc Phi.

Ánh mắt lạnh lẽo kia khiến cho Nhạc Phi bất giác xuất hiện một luồng không khí lạnh rợn sống lưng. Về Ngọc Doãn, hắn tuy là bắt đầu lại từ đầu, nhưng đã tiếp tục hỉ nộ ái ố của Ngọc Doãn ngày xưa. Một loại xấu hổ giận dữ khó xác định, khiến hắn khó có thể chịu đựng.

Mà Yến Nô thì đứng trước cửa sân, nhìn Ngọc Doãn bỏ ra ngoài.

Nàng cũng cảm thấy uất ức, nước mắt bất giác lặng lẽ rơi dài trên má...

- Yến Nô, hay là huynh đi tìm hắn về.

- Không cần lo cho huynh ấy đâu!

Chu Yến Nô la lớn, xoay người chạy vào trong phòng, đóng sập cửa lại.

Nhạc Phi đứng trong sân mà cảm thấy nhứt đầu!

Gã cảm thấy hình như hôm nay mình đến nhầm chỗ.

Gã tới để xem tình hình của Yến Nô, nhưng lại gặp phải rất nhiều chuyện.

Nghe Yến Nô khóc ở trong phòng, Nhạc Phi do dự một chút, đi tới trước cửa, hạ giọng nói:

- Yến Nô, huynh cũng không biết lại gây ra nhiều chuyện như vậy.

Hôm nay huynh đến thực ra là muốn thăm muội, sau đó là đi chiêu thứ. Có thể là huynh nói chuyện vô ý, để Tiểu Át Ca hiểu lầm, Trong chuyện này muội đừng trách huynh ấy, huynh ấy cũng chỉ lo lắng cho muội.

Đúng rồi, còn có một việc.

Ta đã thành hôn rồi... Mà nay đứa nhỏ, cũng đã năm tuổi rồi, tên là Nhạc Vân...

Đang nói chuyện, đột nhiên thấy cửa phòng mở ra

Yến Nô từ trong phòng đi ra, nhìn Nhạc Phi nói:

- Ngũ Ca, huynh đã thành thân rồi hả?

Nhắc tới chuyện nhà của mình, Nhạc Phi có vẻ rất vui vẻ, gật đầu nói:

- Đúng vậy, đã thành thân sáu năm rồi.

Sáu năm!

Yến Nô thâm run rẩy.

Thì ra là sau ba năm nàng và phụ thân rời khỏi Thang Âm, Nhạc Phi đã thành hôn!

Buồn cười chính mình, lại luôn nhớ huynh ấy. Mặc dù được gả cho Ngọc Doãn, nhưng nàng đối với Nhạc Phi vẫn nhớ mãi không quên...

Thật ra nghĩ lại Ngọc Doãn tranh cường hão thắng, không hẳn không là nguyên nhân này.

Tuổi của Ngọc Doãn lớn hơn Nhạc Phi một tuổi. Lúc biết mình vẫn còn nhớ thương Nhạc Phi, hắn vẫn yên lặng ở bên cạnh mình. Cho dù là thành thân rồi, cũng không chịu cùng chung phòng với Yến Nô. Về điều này, tất nhiên có sự phản kháng trong lòng Yến Nô. Chẳng lẽ Ngọc Doãn đang đợi nàng hồi tâm chuyển ý?

Trong lòng nàng chợt xuất hiện cảm giác xấu hổ.

Nhưng Yến Nô cũng cảm thấy một thứ cảm giác nhẹ nhõm mà trước giờ chưa bao giờ có ...

- Phải chúc mừng Ngũ Ca.

- Yến Nô, không đi tìm Tiểu Ất trở về sao?

Trong lòng Yến Nô có chút áy náy, nhưng thuở nhỏ nàng vốn kiên cường, không muốn ở trước mặt Ngũ Ca yếu thích ngày xưa lộ ra một chút yếu đuối.

- Không sao, một lát huynh ấy sẽ trở về.

Yến Nô nói xong, từ trong phòng dọn ra một cái ghế dài, lại rót một chén nước, mời Nhạc Phi vào trong viện ngồi .

Ngồi trong sân nói chuyện và trong phòng nói chuyện là hai chuyện khác nhau.

Đóng cửa phòng lại, các câu chuyện không hay sẽ đột nhiên xuất hiện. Yến Nô là một cô gái sĩ diện, lại cầu danh tiết, sao có thể có thể để cho người ta đàm tiếu như vậy ? Nhưng ở trong sân, tính chất lại hoàn toàn khác.

Chỉ có thể nói, làm như vậy thì ta không thẹn với lương tâm.

- Yến Nô! Có chuyện, huynh muốn hỏi muội.

- Ngũ Ca cứ nói.

Chẳng biết tại sao, lúc này, Yến Nô ở trước mặt Nhạc Phi không còn mất tự nhiên như trước kia.

Nhạc Phi nghiêm mặt nói:

- Lúc sinh thời Chu sư phụ từng nói sở học cả đời người là Bát Thiểm Thập Nhị Phiến. Người sẽ truyền thụ nó cho Tiểu Át. Nhưng lúc này so tài, Tiểu Át cho ta cảm giác... Đường như vẫn chưa nhận được chân truyền. Hơn nữa, thủ pháp của hắn mặc dù thông, nhưng không phải sở trường. Trong này có phải là có chuyện gì hay không?

Yến Nô do dự một chút, hạ giọng nói:

- Khi cha còn sống đúng là chuẩn bị truyền công phu cho Tiểu Át, nhưng lúc đó sức khỏe không tốt. Vốn cha định khi sức khỏe tốt sẽ dạy cho Tiểu Át ca, không ngờ...

Bát Thiểm Thập Nhị Phiến bí pháp đang ở trong tay muội.

Nhưng mấy năm nay Tiểu Át ca trông coi cửa hàng Ngọc gia lại chơi bởi lêu lổng, không để ý tới nghiệp chính. huynh ấy hưởng xuyên cùng người giao tranh, dẫn theo một đám đầu gấu cùng người ta tranh chấp... Ngũ Ca không biết, Tiểu Át ca sức khỏe phi thường, năm mươi sáu tuổi có thể kéo cung cứng nặng năm trăm cân, ít người có thể so sánh.

Nhạc Phi nghe xong, hít sâu một hơi.

Đời Tống, cung nỏ là vũ khí chủ yếu. Cho nên có cách nói ‘ba mươi sáu vũ khí, cung đứng đầu; mười tám ban võ nghệ, cung là thứ nhất’.

Mà cái gọi là nỏ, bình thường chỉ dùng chân kéo, đa số là bộ binh sử dụng.

Khi Nhạc Phi mười sáu tuổi đã giường được cường cung ba trăm cân, kéo Bát thạch nỏ, có thể coi là sức mạnh ghê gớm.

Bởi vì dựa theo quân chế Tống triều, ‘Cung bắn nhất thạch ngũ đầu’ chính là võ nghệ siêu quần, thậm chí có thể tuyển làm ‘Ban trực’ trở thành cận vệ cho Hoàng đế. Thời kì Bắc Tống, ghi lại cao nhất là giường cung tam thạch, cũng là khoảng 360 cân. Nếu theo cách nói này, thì năng lực giường cung của Nhạc Phi đã đạt tới đỉnh cao.

nhưng không ngờ Ngọc Doãn, có thể kéo được cây cung nặng năm trăm cân.

Thế là bao nhiêu?

Bốn thạch cung tiễn!

Yến Nô thở dài,

- Trước khi cha lâm chung cũng muốn muội truyền công phu đó cho Tiểu Át ca.

Nhưng muội thấy mỗi ngày Tiểu Ất ca lại giao đấu với người khác, mà với sức lực kinh người kia, luyện thêm Bát Thiểm Thập Nhị Phiên thì chỉ cần sơ sẩy một cái là có thể gây ra tai nạn chết người. Cho nên sau khi nghĩ kỹ, cuối cùng muội quyết định không truyền cho huynh ấy.

Về phần phác pháp, có thể là khoảng thời gian trước giao tranh bị thương với Lý Bảo mà tạo thành... Theo muội được biết, phác pháp của Tiểu Ất ca có thể nói là hết sức tinh thâm., Ngay cả cha muội cũng nói, chỉ riêng Phác pháp, Tiểu Ất ca đã nhận được chân truyền của a cậu.

A cậu, là cách gọi của con dâu đối với cha chồng đời Tống.

Nhạc Phi nghe xong giải thích của Yến Nô, lại đột nhiên cười khở, dường như hiểu rõ tâm sự của Ngọc Doãn.

Gã hạ giọng nói:

- Yến Nô, muội hồ đồ rồi!

- Há?

- Muội và Tiểu Ất ca được kết thân từ nhỏ.

Tiểu Ất ca làm sao có thể không biết, lúc Chu Sư còn sống phải truyền cho hắn công phu? Muội lấy được Bát Thiểm Thập Nhị Phiên bí pháp, lại không đưa cho huynh ấy. Tiểu Ất ca sẽ nghĩ như thế nào? Hắn sẽ cảm thấy, muội không phải thật lòng muốn được gã làm vợ hắn.

Hoặc là nói, trong lòng muội, có người khác...

Về mặt tình cảm, Nhạc Phi là người rất khô khan.

Đối với tình nghĩa của Yến Nô, gã cũng không cảm thấy. Bởi vì trong mắt gã thì Yến Nô giống như muội của mình.

Thậm chí lúc vừa rồi Ngọc Doãn giận mà rít gào, gã cũng không hiểu ra.

Yến Nô nghe thấy vậy thì run rẩy.

- Thật ra huynh cảm thấy, sở dĩ hắn rất thích tranh đấu, chỉ là muốn có được sự chấp nhận của muội.

Nhưng phương pháp của hắn dùng lại ngược lại, khiến muội cảm thấy hắn không đành lòng. Nhưng ta có thể cảm nhận được, Tiểu Át ca thực lòng đối đãi với muội... Yến Nô, huynh không biết cuối cùng muội nghĩ thế nào. Nhưng huynh cảm thấy được, Tiểu Át ca là người tốt.

Một câu nói của Nhạc Phi dường như chạm vào trong tim Yến Nô đúng nơi mềm yếu nhất.

Nàng đột nhiên đứng lên, rồi chạy ra ngoài.

Nhạc Phi gào lên:

- Yến Nô, muội muốn đi đâu?

- Muội đi tìm Tiểu Át về.

Dứt lời, Chu Yến Nô đã như gió, lao ra cửa sân, chạy như bay về phía cửa hàng Ngọc gia.

- Tiểu Át ca! Xin lỗi! Yến Nô trách làm huynh rồi!

15. Chương 14: Đại Tướng Quốc Tự (thượng)

Mặt trời dần dần khuất sau đỉnh núi, nhưng đối với phủ Khai Phong mà nói, đây thực ra chỉ mới là bắt đầu của một ngày. Đèn hoa rực rỡ, phủ Khai Phong vào ban ngày trật tự ngay ngắn bắt chợt ồn ào náo nhiệt hẳn lên, bắt đầu từ chợ đêm Châu Kiều, sau đó cũng theo đó lan ra chợ đêm Mã Hành, cả phủ Khai Phong chỉ trong một chốc chìm trong không khí vui vẻ hân hoan.

Ngọc Doãn ngồi một góc trong quán rượu nhỏ, uống rượu không ngừng.

Giờ Ngọ hắn đã đến đây nốc rượu cho đến bây giờ. Ở Khai Phong, quán rượu chính thức là 72 căn, tiệm nhỏ vô số, căn tiệm mà Ngọc Doãn đang ngồi uống rượu gọi là tiệm Vạn Gia, nằm ở bên cạnh cầu Tướng Quốc, ra khỏi đó là đường lớn, sông Biện, ở đây xe cộ đi lại như mắc cửi, là một nơi vô cùng sầm uất.

- Bà chủ, cho thêm một bình rượu.

Tuấn Tào ở bên trong bếp đang bận rộn không ngừng, nghe tiếng kêu của Ngọc Doãn lập tức ừ một tiếng, đến trước bàn Ngọc Doãn. Ở quán rượu trong phủ Khai Phong, có một nghề gọi là 'lấy rượu thay cơm', gọi tắt là 'rượu bác sĩ'. Còn trong các tiệm rượu nhỏ bên đường, có một người phụ nữ eo buộc khăn tay bằng

vải bố Thanh Hoa, búi tóc cao, giúp khách hâm nóng rượu gọi là ‘Tuần Tào’. Người phụ nữ này cỡ khoảng tam tuần trở lên, dung mạo cũng thuộc bậc trung, rất khỏe mạnh, tay chân cũng vô cùng nhanh nhẹn.

Bà chủ hình như nhận ra Ngọc Doãn, bưng một vò rượu ra bên khuyển:

- Tiểu Ất ca, đã là vò thứ sáu, đừng uống nữa

- Không sao, đầy vào!

Từ xưa đến nay, không ai muốn đuổi khách bao giờ

Bà chủ là xuất phát từ lòng tốt mới khuyển nhủ ngọc Doãn, nhưng nếu Ngọc Doãn khẳng khái như vậy, bà cũng không từ chối thực sự.

Dù sao, cũng không có giao tình gì sâu sắc cả..

Ngọc Doãn uống một chén đầy, ợ lên hơi rượu, dần dần say.

Chuyện xảy ra lúc này khiến hấn cảm thấy kì lạ, Chẳng lẽ hấn đã thực sự thích Yến Nô? Hoặc cũng có thể là do thân xác này vẫn còn tình cảm cũ? Hấn không nói rõ được! Có lẽ là cả hai chẳng.

Nghĩ lại, mình đến thời đại này, chẳng qua chỉ mới mười lăm ngày.

Nếu nói là thích Yến Nô, chưa chắc là thực.

Nếu Yến Nô vẫn không quên được Nhạc Phi... Đó là Nhạc Phi, một anh hùng dân tộc. Chẳng lẽ mình lại đi tranh giành ghen tuông với Nhạc Phi? Yến Nô cảm thấy mình thô lỗ, vậy thì dứt khoát tác hợp cho bọn họ.

Thô lỗ?

Ngọc Doãn đột nhiên mỉm cười, trong nụ cười mang theo chút tự giễu.

Ta thô lỗ sao?

Giờ lên bát rượu, Ngọc Doãn vừa định uống sạch, đã thấy từ ngoài quán đi tới hai người quân phổ.

- Bà chủ, có gì ăn không, nhanh đó

- Có, đương nhiên là có!

Bà chủ thấy khách, liền vội chạy ra đón,

- Bánh bao mới ra lòm còn nóng hổi, sai đại ca muốn bao nhiêu?

- Huỳnh đệ của ta hai người, hai mươi cái, phải nhanh!

- Thêm hai bình rượu lạnh, không kiên nhẫn uống loại rượu nóng kia.

- Sai đại ca ngồi xuống, nô sẽ sắp xếp!

Hai quân phổ nhìn chung quanh căn tiệm, chợt thấy Ngọc Doãn, không khỏi ngẩn ra một hồi sau đó đến cạnh.

- Tiểu Ất ca, người ở đây sao?

Ngọc Doãn nửa say nửa tỉnh, lơ mơ nhìn hai người kia,

- Người là ai?

Hai người đó nhìn nhau cười khỏ, ngồi xuống bên cạnh Ngọc Doãn,

- Tiểu Ất ca, ta là Thạch Tam, người không nhận ra sao? Còn hần là Chu Nhị ... Buổi trưa Yến Nô đi kiếm người khắp nơi, tẩu ấy sắp lật tung cả phố Mã Hành lên rồi đó.

Hai người xảy ra chuyện gì à? Yến Nô tìm người khắp nơi, người thì lại ở đây uống rượu?

- Hô!

Ngọc Doãn ợ một hơi rượu:

- Yến Nô tìm ta làm chi?

Cô ta là cô ta, ta là ta, có can hệ gì? Dù sao ta làm gì, ở cô ta trong mắt đều là sai cả, ta như vậy, cần gì phải đi lấy lòng cô ta?. Ta là người thô lỗ, không xứng với cô ấy.

Xem ra xảy ra chuyện thật rồi!

Chu Lương và Thạch Tam đều biết, trước đây Ngọc Doãn đã thích Yến Nô lâu lắm rồi.

Nhưng không biết sao, Yên Nô luôn tỏ thái độ lạnh nhạt. Cho dù là sau khi lấy nhau, cũng không có gì thay đổi.

Tuy nhiên, gần đây nghe nói hai người họ luôn đi với nhau.

Chu Lương và Thạch Tam còn tưởng rằng, hai người đã có tiến triển, nào ngờ lại xảy ra chuyện lớn như thế này. Hai người ngơ ngác nhìn nhau, thấy Ngọc Doãn lại định uống rượu tiếp, vội giạt lấy chén rượu trong tay hắn.

- Làm gì, tránh ra để ta uống rượu.

Đúng lúc này, bà chủ bưng hai đĩa bánh bao nóng hổi bày ra trên bàn.

- Sai đại ca cũng biết Tiểu Ất Ca?

Khuyên cậu ấy đi, cũng không biết ra làm sao, đã uống 6 vò còn muốn uống thêm nữa, nô thực sự không dám cho cậu ấy thêm rượu nữa.

- Bà chủ đừng lo chỉ là tâm trạng không tốt, không có gì đâu.

Nói xong, Chu Lương đẩy bánh bao đến trước mặt Ngọc Doãn

- Tiểu Ất ca, ăn chút bánh bao cầm hơi trước.

- Không ăn, ta muốn uống rượu.

- Ăn xong bánh bao thì sẽ cùng người uống rượu.

Ngọc Doãn mơ mơ màng màng, giơ tay cầm lấy một cái bánh bao đang định cắn, thì đột nhiên dừng lại, đôi mắt dường như đã tỉnh ra một chút. Hắn liền vươn tay nắm lấy tay của Chu Lương.

- Nhị ca, giúp ta một chuyện, được không ?

- Chuyện gì ?

Chu Lương lập tức cảnh giác giọng trầm xuống hỏi.

- Đem nhà ta đang ở chuyển sang cho Yến Nô, được không ?

- A?

- Yến Nô đi theo ta cũng đã chịu nhiều uất ức. Còn ta không có bản lĩnh gì, còn làm nàng khó xử

Lần này ta thiếu một khoản nợ, sợ trả không nổi.

Nhưng ta không thể liên lụy đến Yến Nô, cho nên ta nghĩ chuyển tòa nhà đó cho nàng. Đến lúc đó, ta sẽ từ nàng ... Lúc Quách Kinh kiếm ta trả nợ, cũng không liên lụy đến Yến Nô. Việc do ta làm, một mình ta chịu, không thể để nàng chịu khổ như vậy. Đến lúc đó mặc kệ ta như thế nào, Yến Nô có căn nhà kia, cho dù là cho thuê cũng có thể sống qua ngày, không cần ta phải lo lắng... Nhị ca, chuyện này, huynh phải giúp ta.

Chu Lương và Thạch Tam đều ngăn cả người!

Hai người nhìn nhau, một lát sau từ trong đôi mắt của người đối diện đều lộ ra một chút tiếc nuối.

Tiểu Át quả là một người nặng tình ...

Thạch Tam nhìn Chu Lương gật gật đầu, ý là nói hứa trước rồi nói sau.

- Được, ta hứa với người!

- Nhất ngôn cửu đỉnh

- Tứ mã nan truy

- Haha ... Bánh bao này thật ngon, bà chủ cho thêm 20 cái.

Ngọc Doãn dường như đã được giải tỏa nỗi lòng, nhưng trong mắt của Thạch Tam và Chu Lương lại thể hiện ra chút nghiêm trọng.

- Đúng rồi, hai người muốn đi đâu vậy?

- Ồ, đi Đại Tướng Quốc Tự.

- Đại Tướng Quốc Tự?

- Đúng vậy, người đã quên hôm nay là ngày trao đổi của mọi người ở Đại Tướng Quốc Tự à? Buổi tối còn có buổi tập hợp, nghe nói mời Phong Nghi Nô đến hát, chúng ta cũng phải đến đó, sẵn tiện tham gia nào nhiệt.

Đại Tướng Quốc Tự mỗi tháng mở cửa năm lần.

Nghĩa là khoảng 6 ngày mở cửa 1 lần.

Vào ngày mở cửa, dân chúng có thể tự do buôn bán trong chùa. Đến buổi tối, còn có các tiết mục giải trí.

Phong Nghi Nô là kỹ nữ nổi danh phủ Khai Phong.

Chú ý, kỹ nữ là người hát chứ không phải là loại gái trăng hoa ong bướm. Hai cái này khác nhau rất nhiều, trên đại thể thì đây là kiểu ngôi sao ca nhạc như đời sau này. Kỹ nữ, là chỉ người con gái có tài nghệ, nghề nghiệp chính ca hát nhảy múa. Chỉ có điều sau này, người ta lại mang cho chữ kỹ nữ một nghĩa khác. Phong Nghi Nô, nổi tiếng giọng hát trong trẻo, lay động lòng người.

Cho nên cũng có người gọi nàng là Thượng thánh hành thủ (người đứng đầu trong nghề ca múa).

Trên thực tế, trong thời kỳ Tuyên Hòa, kỹ nữ nổi danh nhất là Lý Sư Sư.

Tuy nhiên hiện nay Lý Sư Sư đã từ từ mờ nhạt, cho nên mới có những người như Phong Nghi Nô, Từ Bà Tích, Tôn Tam Tứ xuất hiện.

Đối với những người như Chu Lương, Thạch Tam sống ở tầng lớp xã hội thấp nhất thì Phong Nghi Nô giống như người tình trong mộng của họ vậy

Chỉ có điều ngày bình thường, bọn họ không có tiền đi nghe hát, cho nên thừa dịp tụ hợp hôm nay, để thỏa cơn nghiện vậy.

- Đi nữa, đi nữa!

Ngọc Doãn đối với cuộc tụ hợp Đại Tướng Quốc Tự cũng có chút tò mò.

Đại Tướng Quốc Tự nằm ở trung tâm phủ Khai Phong, xây dựng vào năm thứ sáu Bắc Tề Thiên Bảo, là khoảng năm 555 sau công nguyên, một năm cực kì dễ nhớ. Vốn tên là Kiến quốc tự, sau vào năm Diên Hòa thứ bảy đời Đường, Đường Duệ Tông nhân kỷ niệm Tương Vương lên ngôi Hoàng đế cho nên ban tên là ‘Đại Tướng Quốc Tự’.

Tới đời Tống, Đại Tướng Quốc Tự rất được hoàng gia tôn sùng, nhiều lần tu bổ mở rộng.

Vùng đất này chiếm khoảng hơn năm trăm mẫu, có 6 thiền viện và luật viện, tăng lữ hơn cả ngàn người. Trong ‘truyện Thủy Hử’, một trong tứ đại danh tác nổi tiếng sau này, có câu chuyện Lỗ Trí Thâm bứng cả gốc liễu lên, chính là xảy ra trong Đại Tướng Quốc Tự. Tuy nhiên hiện nay chỗ vườn trồng rau đó đã bị bỏ hoang rất nhiều rồi.

Chu Lương nhìn Ngọc Doãn với dáng say rượu chân thành kia, có ý muốn từ chối nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

Vẫn là Thạch Tam nói:

- Tiểu Át ca, người có thể đi, nhưng không thể ở đó gây chuyện.

“Thượng thánh hành thủ” đến biểu diễn nên có không ít nhân vật lớn đến. Nếu người quấy phá, đến lúc đó cho dù ta và nhị ca muốn bảo vệ người cũng không bảo vệ nổi. Người đồng ý thì chúng ta dẫn người đi.

- Haaa...!

Ngọc Doãn mỉm cười.

Trên gương mặt hồng phác phác kia tràn đầy men say.

Hắn híp mắt, mơ hồ nói:

- Ta cũng không phải người thích gây chuyện sinh sự, tại sao phải quấy phá ở đây?

Người không phải người gây chuyện thị phi? Mấy năm này, chuyện người gây ra chuyện còn ít sao!

Thạch Tam biết khó bỏ lại Ngọc Doãn ra.

Hơn nữa, Ngọc Doãn lại cùng Yến Nô cãi nhau, đoán là một chốc cũng chưa chắc đồng ý trở về. Để mặc hắn ở đây tiếp tục uống rượu? Làm không tốt sẽ thực sự gây ra chuyện. Có gã và Chu Lương coi chừng hắn ít nhất cũng có thể trông nom nhau, tránh tình trạng bị người ta giết cũng không biết ra làm sao.

Nhìn Chu Lương gật gật đầu, Thạch Tam đỡ Ngọc Doãn nói:

- Được rồi, chúng ta dẫn người đi.

Nhớ kỹ, không được uống rượu nữa, cũng không được gây chuyện. Bằng không...

- Ta biết, ta biết, các người không bảo vệ được ta.

Ngọc Doãn khờ khếch cười, còn ợ lên một hơi rượu, khiến hai người Chu Lương cảm thấy dở khóc dở cười.

16. Chương 15: Đại Tướng Quốc Tự (hạ)

Thạch Tam biết khó bỏ Ngọc Doãn được.

Hơn nữa Ngọc Doãn lại cãi nhau với Yến Nô, chút nữa thôi chắc sẽ đồng ý trở về. Lại tiếp tục theo hấn vào tiệm Cước uống rượu sao? Gây chuyện không tốt đúng là phiền toái. Có chuyện thì hấn và Chu Lương trông chừng y, ít nhất cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Tránh không bị giết, cũng không hiểu được tình hình sao đây.

Nhìn Chu Lương gật gật đầu, Thạch Lam giúp Ngọc Doãn nói:

- Được rồi, chúng ta sẽ để người qua đó.

Nhớ kỹ, không được uống rượu nữa, cũng không cho gây chuyện. Nếu không...

- Ta biết, ta biết các người không bảo vệ được ta.

Ngọc Doãn mỉm cười ngớ ngẩn, còn ợ một hơi rượu, làm cho hai người Chu Lương cảm giác dở khóc dở cười.

Ba người trong tiệm Cước ăn no căng bụng, trả tiền rồi chậm chậm bước ra khỏi tiệm Cước.

Xuyên qua đường lớn Biện, đi thẳng đến Đại Tướng Quốc Tự.

Rất xa, chỉ thấy phía ngoài Đại Tướng Quốc Tự, đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, nhìn sơ qua cảnh sắc rất đồ sộ.

Chắc chắn nhiều người đổ về đây đều vì Phong Nghi Nô.

Thỉnh thoảng ven đường lại thấy xe ngựa tiến lên, kèm theo những âm thanh hô hào, liên tiếp huyền ảo không ngừng.

Quả nhiên Ngọc Doãn như lời hấn nói không có gây chuyện.

Rất là nghe lời đi theo Chu Lương và Thạch Tam, vào Đại Tướng Quốc Tự.

Đại Tướng Quốc Tự này rất lớn!

Nhưng mà có chút chật chội...

Khiến cho người ta cảm thấy Khai Phong phủ có trăm vạn nhân khẩu thì một nửa đã tụ tập trong Đại Tướng Quốc Tự này. Người kẻ người, người chen chúc với người, rất náo nhiệt. Chu Lương và Thạch Tam rất vất vả mới có thể chui ra từ đám người, mồ hôi đổ ướt cả người.

- Nhị ca, là Phong Hành Thủ hiến nghệ trong này ư?

- Ta nghe nói hình như là điện Bát Giác Lưu Ly...

Chu Lương vỗ trán một cái, nhin không được nói:

- Còn muốn đi vào trong không, đã phí không ít khí lực rồi...

Tiểu Ất ca cứ ở phía trước mở đường!

- Tiểu Ất ca? Tiểu Ất ca?

Đột nhiên Chu Lương và Thạch Tam phát hiện không thấy tung tích của Ngọc Doãn.

Nhìn trái phải tất cả đều là người, chỉ có điều không thấy Ngọc Doãn... Hổng rồi, vừa rồi lo nhìn ra bên ngoài, lại không để ý đến tình hình của Ngọc Doãn. Nếu là bình thường, chắc hai người cũng sẽ không lo lắng. Dựa vào bản lĩnh của Ngọc Doãn chắc chắn không thể xảy ra chuyện. Vấn đề ở chỗ hiện giờ thăng nhải này đang uống nhiều rượu.

Nếu chẳng may gặp phải chuyện thì nên làm sao cho phải?

- Tam ca, làm sao bây giờ?

- Ta làm sao biết!

Thạch Tam cũng có chút bối rối, nhìn chung quanh để tìm kiếm bóng dáng Ngọc Doãn. Nhưng người đông nghìn nghịt thì làm sao tìm ra Ngọc Doãn.

- Nếu không thì tìm Yến Nô lại đây?

- Ừ?

- Nếu chẳng may Tiểu Át ca nổi cơn điên, ta với người đều ngăn không được.

- Ta nghĩ chỉ có Yến Nô mới có thể khiến hắn ngoan ngoãn... Vậy thì, ta ở trong này tiếp tục tìm hắn, người mau về dẫn Yến Nô đến đây. Chúng ta đừng có ngồi không nữa, phải nhanh lên tìm hắn mới được.

Chu Lương lườm một cái:

- Vì sao không phải người đi tìm Yến Nô, ta ở lại tìm Tiểu Át?

Thạch Tam không có suy nghĩ nhiều như Chu Lương, nghe hắn vừa nói thế lập tức gật đầu nói:

- Cũng tốt, vậy ta đi tìm Yến Nô, người ở đây tìm Tiểu Át. Sau khi tìm được hắn thì đừng có để lạc nữa, hội họp trong đình ở phía đông.

- Được!

Đợi Thạch Tam đi rồi Chu Lương liền nhăn mặt.

Ngọc Tiểu Ất đã uống rất nhiều rượu, đây chính là điều đáng sợ!

Y hơi hối hận, biết vậy để Thạch Tam ở lại. Nhưng lại nghĩ, nếu chẳng may Phong Nghi Nô xuất hiện, chẳng phải là sẽ bị tuột mất cơ hội? Thôi đi, hay là đừng nghĩ lung tung, tìm được Tiểu Ất nói sau.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, rượu của Ngọc Doãn dâng lên.

Theo dòng người đi vào Đại Tướng Quốc Tự, bất giác hần đã rời xa hai người Chu Lương và Thạch Tam...

Đợi khi hần phát hiện, đã đến trước một toà đại điện.

Đại điện này, gọi là La Hán điện, cũng được gọi là điện Lưu Ly Bát Giác. Trong đại điện thờ cúng chính là Quan Âm nghìn tay, ở trước đại điện có một quảng trường rất trống trải, nhưng mà lúc này không thấy người.

Dưới quảng trường biển người mênh mông.

Quảng trường La Hán điện này, cuối cùng đã thành một đài sân khấu.

Đợi trong chốc lát sẽ có Thượng thính hành thủ (người đứng đầu trong nghề ca múa) Phong Nghi Nô ca hát nhảy múa trên quảng trường. Mà lúc này còn không thấy bóng dáng Phong Nghi Nô. Cho nên bốn phía quảng trường rất náo nhiệt. Nào là xiếc, ảo thuật rất hấp dẫn du khách. Mà dưới bậc thang trong lối thoát còn có rất nhiều nhạc sư cầm nhạc cụ trong tay.

Những nhạc sư đó đa số đều là nghệ nhân dân gian chưa lên trên đài.

Mà giờ tụ tập ở dưới quảng trường để diễn tấu nhạc khí, vất vả kiếm chút tiền cũng là để thử vận may.

Ví dụ như dàn nhạc của Phong Nghi Nô, nếu chẳng may thiếu người bọn họ cũng có thể tạm thời lên sân.

Nếu có thể được Phong Nghi Nô đánh giá cao, vì nàng diễn tấu một khúc, cho dù không thể nổi bật, về sau cũng có vốn liếng riêng. Với lại ai mà được nhạc đệm cho Thượng thính hành thủ (người đã từng đứng đầu trong nghề ca múa) Phong Nghi Nô, đó cũng là một chuyện khó lường trước. Chỉ cần diễn tấu bình thường cũng có thể kiếm thêm chút tiền, chẳng phải rất tốt sao.

Trước kia đã từng có tiền lệ này.

Lúc đó Đông Kinh Thượng thánh hành thủ Lý Sư Sư ca hát ở lầu Bạch Phàn, tạm thời thiếu người. Vì thế liền tìm một nhạc sĩ bình thường thế thân, nào biết nhạc sĩ kia như cá gặp nước, giá trị của bản thân đã được nâng lên gấp đôi.

Có điều lệ này, đương nhiên sẽ khiến nhiều người có chút mơ mộng xa vời.

Ngọc Doãn không vội tìm người mà đi bộ loanh quanh bốn phía của quảng trường. Hoặc là dừng chân để xem xiếc, ảo thuật, hoặc là nghe nhạc sĩ diễn tấu. Có đầy đủ nhạc khí, có chút gì đó đã thất truyền ở hậu thế, Ngọc Doãn cũng chỉ nghe nói qua tên lại không thấy qua người diễn tấu. Mà nay coi như đã được mở rộng tầm mắt.

Trong lòng hậm hực đã bị xua đi rất nhiều.

Liên tiếp nghe tiếng nhạc giống như đang đưa hần trở về thời kiếp trước còn nhỏ, cùng cha đến mọi nơi để thăm hỏi tình hình danh gia.

Phụ thân thường nói: hần không thể tái sinh đến thời Tống.

Ngọc Doãn cũng có nói qua: Nếu có thể trở về thời cổ đại chắc là chuyện rất may mắn.

Mà nay, thật sự hần đã trở về thời cổ đại hơn nữa còn tái sinh về thời Tống. Mặc kệ hai năm sau, phủ Khai Phong có gặp phải cuộc chiến hoả tàn sát nào, nhưng thời khắc này hần đã hoàn thành giấc mộng hai đời người giữa hần và phụ thân.

Rượu dần dần cũng đã tan, Ngọc Doãn hứng trí bừng bừng quan sát mọi nơi.

Bỗng nhiên hần dừng bước.

Thấy bậc thang bên dưới quảng trường có một lão già mặc áo vải, tay đang kéo đàn nhị có vẻ rất thích thú.

Ở đời Tống, đàn nhị gọi là Kê Cầm.

Từ đời Đường cũng đã xuất hiện đàn nhị, lúc ấy tên là Hồ Cầm, còn gọi là Hề Cầm, là nhạc khí lưu hành ở phương bắc. Trong đa số trường hợp, loại nhạc khí này không tao nhã. Nhưng bởi vì âm sắc trầm thấp thích hợp để diễn tấu tình cảm đau buồn, cũng có thể tấu ra các trường hợp khác nhau, cho nên vẫn được hoan nghênh trong dân gian phương bắc. Cho tới đời Tống về sau, Nhị Hồ lại đổi tên là Kê Cầm. Lúc này Nhị Hồ dần dần xâm nhập vào cung đình vì đa số người đều yêu thích.

Trong “Bổ bút đàm nhạc luật” của Thẩm Quát có ghi, trong năm Hi Ninh, cơ quan quản lý âm nhạc từng có đào kép tên là Từ Diễn đã diễn tấu Kê Cầm trên Cung Yến. Nào biết mới bắt đầu uống rượu thì đây

đàn đã bị đứt một cây. Từ Điển này đích thật là đại gia Kê Cầm, không ngờ chỉ bằng một cây dây cung đã diễn tấu được một khúc nhạc.

Nếu không có kỹ xảo cực cao thì chắc chắn không thể làm được.

Nhưng từ một phương diện khác mà nói, Kê Cầm trên cung yển cũng đại biểu cho địa vị của nó không ngừng nâng cao.

Lão già tài nghệ cũng không cho là cao minh.

Một khúc tấu xong vẫn chưa được nhiều người chú ý. Nhưng Ngọc Doãn cảm thấy ông lão kia chủ yếu tấu nhạc là vì bản thân, căn bản không để ý có nhiều người chú ý đến ông ta diễn tấu hay không. Điều khiến cho Ngọc Doãn cảm thấy hứng thú chính là đàn nhị mà ông lão sử dụng, cảm giác khá tương đồng với đàn nhị đời sau.

Chỉ có điều một số kỹ xảo diễn tấu đời sau vẫn còn chưa xuất hiện ở đời Tống.

Điều này làm cho việc diễn tấu của ông lão hơi khô khan, thiếu đi không ít thanh sắc...

Do dự một chút, cuối cùng Ngọc Doãn quyết định bước tới trước.

- Lão nhân gia, tiểu nhân có thể đánh cây cầm này không?

Tiểu nhân, là cách nói tại Khai Phong, đại khái ý muốn nói chính là “Tiểu tử”. Đây là cách nói chuyện thông thường giữa những người trẻ tuổi đối thoại người già, đây cũng là biểu hiện cho sự tôn kính.

Ông lão chùi mồ hôi trên trán, cười ha hả nói:

- Như thế nào, quan nhân cũng biết Kê Cầm? Vậy hãy cầm lấy đi.

Ngọc Doãn vội nói cảm ơn, tiếp nhận Kê Cầm từ trong tay lão.

Cây Kê Cầm này tuyệt đối là một cây đàn rất tốt. Hộp cầm được chế tạo bởi gỗ mun, có hình lục giác. Bề mặt cầm được chế tạo bởi da trăn, có thể tạo ra âm thanh trầm mượt mà, tính năng ổn định. Điều khiến Ngọc Doãn tò mò chính là dây đàn. Dây đàn của Nhị Hồ này thô hơn so với hầu hết các loại nhị hồ khác trong trí nhớ của hắn, cũng không biết là được chế thành từ chất liệu gì. Cái cung được chế tạo từ trúc tía thượng đẳng, còn lông cung cũng được tạo ra từ cọng lông rất chắc của Bạch mã.

Làm rất là tinh xảo cho thấy tay nghề phi phàm.

Thủ công tinh tế chế tạo Kê Cầm này cũng không có nhiều ở hậu thế.

- Xem điệu bộ này của quan nhân cũng là một người đàn rất hay.

Sao không đàn một khúc ở đây, có thể khiến tâm trạng người thư sướng. Lão đây chính là như vậy, mỗi khi phiên muộn đều dạo một khúc tâm trạng liền rất tốt.. Ha ha, sao tiểu quan nhân không thử một lần?

- Thử một lần?

Tim Ngọc Doãn đập thành thạch.

Hắn ngẫm nghĩ một chút liền ngồi xuống bên người ông lão.

Nhắm mắt lại, Ngọc Doãn cố gắng khiến tâm trạng mình bình tĩnh trở lại. Hồi tưởng đủ loại chuyện kiếp trước kiếp này đã gặp, đột nhiên một khúc nhị hồ hiện lên trong đầu rất phù hợp với tâm tình giây phút này của hắn.

Có lẽ đã lâu không gảy hồ cầm, hoặc Kê Cầm và đàn nhị cũng có chút khác biệt.

Trước tiên Ngọc Doãn tấu một khúc nhạc đang lưu hành hiện nay để quen thuộc một chút tính năng của nhị hồ này.

Rồi sau đó hắn chỉnh dây đàn nhị hồ, bình tâm tĩnh khí, một lúc sau cái cung run rẩy, Kê Cầm phát ra một tiếng âm trầm thống khổ thở dài...

17. Chương 16: Nhị Tuyên Ánh Nguyệt (thượng)

Bên Điện Lưu Ly Bát Giác người qua lại tấp nập.

Một gốc cây cổ thụ cần bốn người mới có thể ôm xuể, người đung người, ba tầng trong ba tầng ngoài rất ồn ào náo nhiệt.

- Hồn thuần! Hồn thuần...

Gần như mọi người điên cuồng la lên như không hề để tâm đến chuyện xung quanh.

Sau một cái bàn dài có một người đàn ông đứng đó, cái trán đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, khoe mắt không ngừng co rút, hai tay nắm chặt lại thậm chí quần áo còn ướt đẫm mồ hôi cũng không có cảm giác.

- Mặc tiền, mặc tiền!

Trên cái bàn dài trưng bày một hộp gốm sứ.

Năm miếng Tuyên Hoà thông bảo đang chuyển động trong cái hộp gốm.

Mà bên kia cái bàn là một người đàn ông có vẻ nho nhã yếu ớt, khoảng trên hai mươi tuổi, mặc cái áo dài màu xanh, đi đôi giày đen đế trắng. Tay nắm chặt cái quạt xếp. Cũng thấy được anh ta cũng rất khấn trương, các đốt ngón tay càng trắng bệch thân hình nhẹ nhàng run rẩy.

- Hồn thuần, hồn thuần...

Giọng nói rất là êm tai.

Ở phía sau anh ta có hai người đàn ông ăn mặc như gia đình, cũng rất khấn trương.

Thông bảo Tuyên Hoà bên trong hộp gốm sứ dần dần có kết quả cuối cùng. Bốn miếng lật lên là Hồn thuần, còn một miếng vẫn đang xoay vòng.

Đây là một sòng bạc.

Nhưng mà ở đời Tống có rất nhiều người gọi loại đánh bạc này là quan phác.

Người Tống rất thích đánh bạc nên mới gọi là “Quan phác”. Có tư liệu lịch sử ghi lại từng có một người hao tốn biết bao nhiêu vạn mà vẫn không thể mua được một quả cam, tuy nhiên đó cũng đã là chuyện ở Nam Tống. Nghe nói một tên là Lý Sinh ở Tuyên Giáo, vì ngưỡng mộ một bà chủ cho nên mỗi ngày đều đứng chờ ở ngoài cửa hàng kia.

Trên cửa hiệu có một rèm cửa, cho nên chỉ có thể nhìn thấy một đôi chân đẹp làm động lòng người.

Một ngày kia, trong lúc Lý Sinh rảnh rỗi nên đã giữ chặt một người bán cam rong, và hỏi:

- Quả cam này bán bao nhiêu “bác”?

“Bác”, đó là một cách gọi khác của quan phác.

Người bán hàng rong kia trả lời nói:

- Tiểu nhân đang muốn bác hai văn tiền, quan nhân tác thành cái?

Đúng là ta đã tính tìm người phác, người có muốn cùng phác lần này với ta?

Vì thế hai người bắt đầu phác ngay trước cửa cửa hàng. Thế nhưng Lý Sinh này vừa phác vừa nhớ bà chủ cửa cửa hàng, thoáng một cái đã hai ba tiếng đồng hồ không ngờ lại thua vạn văn tiền cho người bán hàng rong, cuối cùng không thể không buồn rầu bỏ đi.

Mặc dù nói chính là chuyện cổ của Nam Tống, nhưng từ một khía cạnh khác cũng có trong thời kỳ Bắc Tống, quan phác rất thịnh hành.

Thậm chí khi ở Bắc Tống, quan phủ không thể không có văn bản rõ ràng để nghiêm cấm.

Tuy nhiên nếu nói về lý thì quan phác vẫn được lưu hành trên đường phố như trước, quan phủ cũng không thể làm gì được.

Giờ phút này trong Đại Tướng Quốc Tự đang đánh là một loại bạc vô cùng đơn giản. Một hộp gồm, năm miếng Tuyên Hoà thông bảo có thể xoay vòng vòng. Dựa theo luật quan phác, mặt chính của Tuyên Hoà thông bảo có chữ viết, được gọi là mặt tiền, mặt trái gọi là “thuần”, nếu năm miếng đồng tiền đều là “thuần”, tức được gọi là “hồn thuần”. Văn sĩ và gã đàn ông kia đã chơi được mười bàn nhưng thua nhiều hơn thắng. Cuối cùng văn sĩ liền dồn hết để đánh “hồn thuần”, nếu thắng, gã đàn ông kia sẽ thua trên vạn văn tiền cho văn sĩ. Đương nhiên văn sĩ cũng bác ngàn văn.

Bốn miếng đều đen, nói cách khác đều là mặt trái.

Chỉ cần miếng Tuyên Hoà thông bảo thứ năm cũng là mặt trái, chỉ sợ gã đàn ông kia chắc chắn sẽ bị táng gia bại sản.

Bất kể văn sĩ hay người đàn ông đều rất khẩn trương. Văn sĩ không kiềm nổi la lên “Hồn thuần”, còn người đàn ông thì giậm chân đầm ngực hô to “Mặt tiền”. Nhưng miếng Tuyên Hoà thông bảo kia cũng rất

là nghịch ngợm, liên tiếp quay tròn đảo quanh vẫn chưa chịu ngã xuống khiến cho trán của hai người đầy mồ hôi, vô cùng khản trương.

- Chử a!

Người đàn ông kêu to mặt đỏ bừng.

Miếng Tuyên Hoà thông bảo kia cuối cùng đã ngừng chuyển động, lật vào trong hộp gấm, đúng như kết quả mà gã đàn ông kia gào rú, là chử.

Văn sĩ đập chân hét lớn:

- Chết tiệt, sao là một chử?

Người đàn ông kia cả người mồ hôi cười theo nói:

- Cám ơn quan nhân nhiều... Nếu không ngại thì chơi thêm lần nữa?

Văn sĩ rờ túi tiền, rỗng tuếch.

- Triệu Lục có tiền dư không, cho ta mượn dùng chút?

Triệu Lục kia nghe thấy không khỏi cười khổ nói:

- Phu... Quan nhân, trên người tiểu nhân chỉ có trên dưới một trăm văn tiền, không đủ cho quan nhân đặt đầu.

- Chuyện này...

- Người thì sao? Cửu ca có mang theo tiền dư không?

- Không có!

Lão đại Cửu ca kia, lắc đầu như trống bỏi.

- Thật không có?

- Thật không có!

Đôi mắt của Văn sĩ sáng lên nhìn chăm chăm Cửu ca, một lúc sau đột nhiên cười nói:

- Cửu ca chớ nói dối ta, ai cũng biết ngươi luôn luôn mang theo tiền trên người, làm sao mà không có được? Nếu gạt ta coi chừng trên đường về bị đánh.

- Ta...

- Có hay không?

Lập tức mặt Cửu ca sụp xuống.

Y lẽ mà lẽ mề lấy bạc ở ngực ra.

- Quan nhân, đây chính là tiền ta định gửi về quê để cho cha ta xây lại phòng ốc, nếu như...

- Sốt ruột quá, nếu như ta thắng ta sẽ trả lại cho ngươi liền.

Văn sĩ không nói thêm gờ tay lên giựt qua.

Của cải của Cửu ca không ít, mang theo hai xâu liền. Nhưng mà sắc mặt của Cửu ca lại vô cùng khó coi.

Tính cách của phu... quan nhân này rất tốt hơn nữa tài văn chương lại vô cùng tuyệt diệu, nhưng lại rất ham đánh bạc, vì đánh bạc nên không thêm để ý đến gì, ngay cả lão gia trong nhà cũng không làm gì được. Đừng nói chi lão gia nay có chức vị bên ngoài, càng không có ai có thể trói buộc được quan nhân nên sống sao cho tốt?

Một đôi mắt hung tợn nhìn chăm chăm vào mặt người đàn ông phía sau.

Nếu không phải người đàn ông kia xúi giục, làm sao quan nhân lại có thể đánh bạc trong này? Phải giáo huấn một chút người đàn ông kia, nhưng quan phác có quy định của phác, chuyện Chu Du đánh Hoàng Cái thì làm sao có thể dùng đến lực lượng của quan phủ?

Cửu ca rất không vui nhưng cũng không thể làm gì được!

- Hán Tử, một phác quyết định, ta muốn “bác” Hồn Thuần.

Gã đàn ông nghe được hít sâu một hơi, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Lại muốn “bác” Hồn Thuần?

Nhìn túi tiền trong tay văn sĩ kia, anh ta thầm nhủ. Nếu như cho anh ta hoàn thành, cũng chỉ có hai vạn văn tiền thôi.

Nhưng nếu không bác thì không cam lòng.

Hồn Thuần cũng không phải là dễ dàng đạt được...

Ngay lúc người đàn ông vò đầu bứt tóc do dự không ngừng, chợt nghe một âm thanh thâm trầm mà bi tráng vang lên, khiến cho văn sĩ không khỏi ngẩn ra, xoay người nhìn ra xa, trên mặt có vẻ tò mò.

Tiếng đàn nức nở mang theo tia bi thương.

Khúc nhạc này là một khúc nhạc hoàn toàn xa lạ, nhưng lại có lực hấp dẫn khiến cho người ta khó lòng cự tuyệt được.

Văn sĩ vội hỏi:

- Ở đâu đang khảy đàn?

- Hình như ngoài điện Lưu Ly.

- Đi, chúng ta ra xem sao.

Tính ham đánh bạc của văn sĩ lập tức biến mất, ngược lại hưng thú bồng bồng, đi về phía quảng trường của điện Lưu Ly Bát Giác.

- Quan nhân không chơi nữa sao?

Người đàn ông vừa mới quyết định thì thấy văn sĩ muốn rời khỏi nên gọi.

Nhưng tâm tư của văn sĩ đã bị khúc đàn hoàn toàn hấp dẫn, đương nhiên không để ý đến người này. Nhưng trông mắt của Cửu ca hơi híp, mắt trợn lên, lộ ra vẻ hung thần ác sát, lạnh lùng hừ một tiếng.

Người đàn ông giật mình lạnh toát không dám giằng co nữa.

Văn sĩ kia là một nữ nhi mà lại ăn mặc thành đàn ông, nhưng tránh không được ánh mắt từng trải của người đàn ông này. Tuy nhiên chuyện nữ cải trang thành nam trong thời nhà Tống này cũng là chuyện bình thường, đương nhiên hắn sẽ không vạch trần.

Nhìn trang phục của cô gái này cũng là một gia đình giàu có.

Đã thắng mấy ngàn văn tiền tất nhiên cũng được rồi... Nếu lòng tham không đáy chỉ sợ rước lấy tai hoạ!

Người đàn ông cũng sáng suốt, thấy tình hình không ổn vội xoay người chán nản bỏ đi.

18. Chương 17: Nhị Tuyên Ánh Nguyệt (trung)

Ngọc Doãn chìm đắm trong khúc nhạc, không hề phát hiện ra người nghe xung quanh càng lúc càng đông. Hắn đang tấu khúc nhị hồ cũng là một khúc nhạc vô cùng nổi tiếng đời sau “nhị tuyên ánh nguyệt”. Tiếng đàn ai oán hoàn toàn phù hợp với tâm trạng của hắn khiến cho Ngọc Doãn hoàn toàn hòa nhập vào trong tiến đàn.

Nhị Tuyên Ánh Nguyệt ở vào thời kỳ Dân quốc sau này được Danh gia Hoa Ngạn Quân phổ vào Nhị Hồ (“Nhị hồ” là một loại đàn Hồ cầm, thuộc loại đàn cây. Âm sắc của nó dịu hòa, réo rắt, sức biểu cảm mạnh mà tinh tế). Đó có thể nói là một tác phẩm tiêu biểu của người mù A Bính.

Dưới chân núi Vô Tích ở Giang Tô có một dòng suối được mệnh danh là dòng suối đẹp thứ hai trong thiên hạ.

Nghe nói A Bình thường xuyên chơi đàn bên dòng suối này, lấy âm nhạc để thay tiếng người trong đêm khuya thanh vắng. Giữa cảnh trăng thanh suối mát, việc này càng thể hiện một sự ngoan cường của nghệ nhân, cả đời trải qua biết bao thăng trầm.

Tới lúc này, Ngọc Doãn dường như cũng cảm nhận được cảnh tượng lúc đó.

Trong Đại Tướng Quốc tự, đám đông càng lúc càng nhiều.

Tuy nhiên Ngọc Doãn hoàn toàn quên mất khung cảnh xung quanh. Dây đàn liên tục rung động dưới ngón tay của hắn. Những ngón tay của Ngọc Doãn lướt trên dây đàn một cách mượt mà tạo ra một tiếng đàn xao động lòng người.

Thật ra cuộc đời hắn đâu phải phẳng lặng?

Kiếp trước, sinh ra trong một gia đình tốt đẹp, được giáo dục tới nơi tới chốn... Nhưng ai có thể ngờ được cha mẹ hắn lại đột ngột mất đi khiến cho hắn chẳng khác nào một cánh bèo trôi dạt không phương hướng. Tất cả những gì mà hắn học được lại không hợp với thời đại. Ngay cả tư tưởng, hành vi của hắn cũng không một ai có thể hiểu được.

Từng có một công ty muốn lôi kéo hắn. Nhưng lại lấy điều kiện bỏ thứ âm nhạc cổ điển ra.

Do cố chấp, Ngọc Doãn đã từ chối. Nhưng sau đó, hắn lại phải va chạm với đủ mọi chuyện, cố gắng giằng dụa giữa hồng trần.

Kiên cường?

Nói thì dễ hơn làm.

Vào cái thời điểm mà mọi người chỉ nói về chuyện tiền và danh lợi thì sự cố gắng của hắn dường như không thể nào duy trì được.

Sống lại một cách ly kỳ khiến cho hắn về tới năm Tuyên Hòa thứ sáu.

Nhưng chào đón hắn không phải là hoa tươi và những tràng vỗ tay mà là sự áp bức của Quách Kinh...và sự lạnh lùng của Yến Nô. Điều này khiến cho hắn cảm thấy tuyệt vọng. Mặc dù thường ngày, hắn thể hiện rất kiên cường nhưng trong lòng lại cảm thụ một cách sâu sắc. Đưa tài sản cho Yến Nô... Có lẽ là chuyện mà hắn có thể làm duy nhất hiện này. Nhưng hắn làm sao có thể hy vọng từ nay về sau cùng với Yến Nô mỗi người một ngã?

Tiếng đàn dần dần ban đầu nhỏ nhỏ. Giai điệu tử âm Thương (Ở Trung Hoa, từ khoảng năm 2500 trước CN có học giả Linh Luân đã sáng chế hệ thống ngũ cung mà mỗi tên tượng trưng cho mỗi giai cấp trong xã hội, từ vua cho tới dân. Truyền thuyết kể rằng Linh Luân trong khi thổi những ống trúc đã chú ý đến tương quan giữa chiều dài các ống trúc và âm thanh phát ra. Ông nhận thấy từ ống trúc đầu tiên có một âm thanh, nếu cắt ống thứ hai thành hai phần ba thì sẽ có một quãng 5. Cứ như thế đối với ống trúc thứ ba, thứ tư, thứ năm... thì ông có một vòng quãng 5. Các âm đó tạo thành thang âm ngũ cung (đây chỉ là quy luật ngũ cung chứ chưa phải là nhạc ngũ cung). Các nhà âm nhạc học đã tìm thấy thang âm ngũ cung này trong nhiều nơi trên thế giới, từ Trung Quốc, Nhật Bản, các nước châu Á cho đến nước Mỹ, vùng Groenland và cả ở châu Âu nữa. Có phải đây là nét đặc thù của âm nhạc phương Đông chăng vì ở các nước này thang âm này xuất hiện nhiều hơn? Hay là thang âm ngũ cung là sự kéo dài của một hệ thống tam âm mà hiện chúng ta còn tìm thấy ở những bộ tộc nguyên thủy ở châu Phi và châu Mỹ? Vào năm 1058 trước CN, triều đình nhà Chu ở Trung Hoa đã thành lập Bộ Lễ nhạc và đã sử dụng năm âm “cung, thương, giốc, chủy, vũ” để hình thành thang âm ngũ cung) về tới âm Giốc rồi sau đó là âm Chủy, âm Giốc, lấy âm Cung làm kết, tạo thành một vòng điệu...

Văn Sĩ đi tới bên cạnh lắng lắng nghe.

Trước mắt y lúc này là một người đang hồi tưởng lại những chuyện cũ.

Âm luật bất ngờ trở nên cao vút, bắt đầu từ một cái quãng tám theo những cung âm cao thấp.

Tiếng đàn lúc trước đang rất tĩnh lập tức vọt lên cao.

Văn Sĩ đứng bên cũng cảm thấy bất ngờ.

Còn chủ nhân của Kê cầm thì tò mò nhìn Ngọc Doãn, phát hiện hẳn hoàn toàn chìm đắm trong bản nhạc.

Vốn tưởng rằng Ngọc Doãn chỉ vui đùa một chút nhưng tới giờ có thể nói là một đại hành gia.

Nhà mình chỉ chuyên môn sửa chữa kê cầm chứ không phải là sử dụng. Mà ở hậu thế, kê cầm thuộc lại Nhị hồ không sử dụng để diễn tấu chính. Tuy nhiên trong tay Ngọc Doãn, không ngờ nó lại có thể vang lên những âm điệu cao thấp tuyệt vời như vậy. Có thể nói là chưa từng có ai làm được.

Ánh mắt của lão chợt híp lại.

Lão nhân chưa từng được nghe khúc nhạc này nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự đau thương và kiên cường trong nó.

Từ từ, trong mắt của lão nhân trở nên ướt ướt...

.....

Yến Nô hấp tấp đi theo Thạch Tam vào Đại Tướng Quốc Tự.

- Tiểu Ất ca đang ở đâu?

Nàng cuống quýt hỏi khiến cho Thạch Tam chỉ biết lắc đầu cười khổ, tỏ vẻ không biết.

Cả hai người tới một cái đình ở phía đông gặp mặt Chu Lương. Chu Lương cũng không biết Ngọc Doãn đang đi đâu. Y đã tìm một vòng nhưng không thấy bóng dáng của Ngọc Doãn vì vậy mà cũng có phần nôn nóng.

- Nhị ca! Tiểu Ất ca không xảy ra chuyện gì chứ?

- Chắc không gặp chuyện gì không may đâu.

Chu Lương vội vàng lắc đầu, cười ha hả:

- Với thân thủ của tiểu Ất ca có lẽ chẳng có ai làm cho hấn e ngại.

- Nhưng...

- Cừu nhi tỷ đừng có nôn nóng. Tướng Quốc tự lớn như vậy cũng không thể tìm được ngay. Chúng ta đi vào trong, nói không chừng có thể tìm được hấn. Đúng rồi! Hôm nay Phong Nghi và Phong Hành ở tại trước điện Lưu Ly thể hiện tài nghệ, không chừng tiểu Ất ca tới đó. Chúng ta cũng đến đấy có khi tìm được.

Yến Nô cũng không còn cách nào khác đành phải gật đầu.

Lúc này có mấy người liền đi về phía điện Lưu Ly.

Hai người đi bên thì một người mặc áo màu lam cổ rộng, đầu đội khăn Đông Pha. Còn một người thì nước da trắng như tuyết, nhan sắc phải nói là đẹp tuyệt trần. Đặc biệt là ánh mắt thật sự hút hồn người khác.

- Tỷ tỷ! Tại sao lại muốn tới đây hiến nghệ?

Người thanh niên áo lam hỏi nhỏ.

Đi bên cạnh y là một thanh niên ăn mặc theo kiểu văn sĩ nhưng y lại gọi người đó là tỷ tỷ.

- Tại không thể từ chối được. Hôm nay không chỉ có vận người tới Tướng quốc tự mà điện Quan Âm cũng đã được hoàn thành. Phương trượng đại sư mời ta tới... Trước kia ta từng nợ người một chút ân tình nên không thể từ chối.

Người thanh niên áo lam cười nói:

- Thì ra là vậy. Nhưng phật duyên của tỷ tỷ rất sâu, tương lai chắc chắn có vận may lớn.

Vị văn sĩ cười nhưng không nói gì.

Dưới gầm trời này số phận lớn nhất đã rơi xuống người người.

Chút số phận của chúng ta làm sao so sánh được với người?" Trong ánh mắt hăm một của người thanh niên áo lam còn có một chút ghen tị. Có điều người thanh niên áo lam vẫn hứng trí bưng bưng nhìn xung quanh.

- Bên kia đông người thật.

- A? - Văn sĩ ngẩn người:

- Đó chẳng phải là điện Lưu Ly hay sao?

- Tỷ tỷ nghe kia...tiếng đàn hay quá. A? Đây là khúc gì mà sao đệ chưa bao giờ được nghe?

Tiếng đàn kê cầm lại thay đổi âm thanh lưu chuyển ở cung bậc cao.

Sự chuyển đổi của nó lại sinh ra một thứ tiết tấu mới. Trong nhu có cương khiến cho người nghe nảy sinh rất nhiều cảm xúc.

Ngọc Doãn quên tất cả, đưa toàn bộ buồn phiền và đau thương vào trong tiếng đàn.

Năm đó khi hần tập Nhị Tuyền Ánh Nguyệt, cha hần từng nói rằng khi Hoa Ngạn Quân diễn tấu khúc nhạc này có kỹ thuật rất cao. Những tiếng đàn dứt khoát cao thấp tạo ra âm thanh mạnh mẽ. Chỉ thấy Ngọc Doãn nhắm mắt lại, hai tay phối hợp với nhau tạo ra những âm thanh khỏe mạnh. Tay trái của hần

lướt thẳng cực nhanh tay phải bấm xuống khiến cho âm thanh ngừng ngắt rõ ràng, thể hiện một tính cách cương nghị.

Những người đứng quanh nghe liên tục thốt lên những tiếng thán phục.

Mà vị văn sĩ đi tới bên cạnh lại càng kích động, hai má ửng hồng và liên tục gật đầu.

- Đàn hay. Đàn hay lắm.

Cửu ca và Triệu Lục nghe biết nghe. Tuy nhiên từ tiếng đàn vẫn có thể cảm nhận được sự cương nghị.

Phu...quan nhân bác học đa tài, nếu đã nói thì chắc chắn là hay... Quan trọng hơn là, quan nhân dường như quên mất chuyện của mình. Điều này đối với Cửu ca mà nói là cũng là tiết kiệm được một chút thời gian.

- Nhị ca! Bên kia có người chơi đàn.

- Thì sao?

- Huynh nói tiểu Ất ca có thể ở đó không?

Chu Lương nghe thấy vậy thì nở nụ cười:

- Tam ca nói đùa! Tiểu Ất ca hứng thú với những chuyện như vậy từ bao giờ?

Chu Lương nói vậy cũng là điều bình thường.

Trước kia Ngọc Doãn chỉ thích đánh nhau, nếu không đấu với người khác thì luyện quyền cước. Nếu là chuyện đánh quyền, làm xiếc thì hẳn còn có hứng thú. Nhưng những chuyện nho nhã như thế này thì chưa bao giờ hắn để ý.

Nói cách khác, Ngọc Doãn không phải là một kẻ nho nhã.

Nhưng Yến Nô lại nhú mày, đột nhiên lên tiếng:

- Nhị ca! Tam ca! Hay là chúng ta cứ tới đó tìm xem.

Nàng còn nhớ mang máng, ngày đó khi Quách Kinh tới tìm, có một Thái học sinh đứng ra bảo đảm cho Ngọc Doãn. Nhưng sao đó vị Thái học sinh đó cũng không hề xuất hiện vì vậy mà mọi người quên mất.

Nhưng Yến Nô lại nhớ rõ, ngày đó khi vị Thái học sinh đi rồi, nàng có hỏi Ngọc Doãn tại sao người đó lại giúp?

Khi đó, Ngọc Doãn trả lời:

- Vì người đó thấy ta có chút nho nhã.

Lúc đó, Yến Nô chỉ cười nhạt.

Có điều chuyện này khiến cho nàng nhớ rất kỹ. Mặc dù Thạch Tam chỉ nói một cách vô tình, nhưng Yến Nô lại nghe thấy có lý.

Nói không chừng tiểu Ất đang ở bên đó.

Đại Tướng Quốc tự thật sự quá rộng, hơn nữa l có một cái đại hội như vậy mà muốn tìm trong biển người thì chẳng khác nào tìm kim dưới đáy biển. Yến Nô lo lắng vì nàng nghe Thạch Tam nói Ngọc Doãn uống rất nhiều rượu.

Thường ngày, Ngọc Doãn không hề uống rượu.

Nay hấn say, nếu gây ra chuyện gì thì thực sự là rắc rối.

Nói không chừng hấn thực sự tao nhã thì sao?

Trong lòng Yến Nô có chút mong đợi.

Nếu Yến Nô đã nói thế thì Chu Lương và Thạch Tam sẽ không phản đối. Thật ra hai người họ rất muốn tới xem... Dù sao thì mục đích của họ tới đây cũng là để xem Phong Nghi nô hiến nghệ. Chuyện của Ngọc Doãn xảy ra bất ngờ nên hai người cũng không tiện mở miệng.

Mà nay Yến Nô chủ động nói tới đó khiến cho hai người liền gật đầu ngay lập tức.

Cả ba người lập tức bước đi. Chu Lương và Thạch Tam đi trước mở đường còn Yến Nô thì đi theo sau, chen qua đám đông lên phía trước.

Từ xa nhìn lại thì chỉ thấy đám đông quây thành một vòng tròn.

Những tiếng đàn thể hiện một sự đau thương và cương nghị khiến cho ba người Yến Nô cũng phải dừng chân.

Mặc dù cả ba người không phải là kẻ tao nhã nhưng cũng có thể nghe được tiếng đàn rất hay.

19. Chương 18: Nhị Tuyên Ánh Nguyệt (hạ)

Có thể nói bầu không khí của cả thời Đại Tống là một nền văn hóa khiến cho đời sau khó có thể phục chế. Cho dù là người buôn bán nhỏ cũng có thể nhận ra thơ ca hay dở.

Tiếng đàn ẩn chứa một sự đau thương khiến cho người ta phải cảm động.

Yến Nô cảm môi đứng đó, ánh mắt hơi ươn ướt.

Trước mắt nàng như xuất hiện một người mà cả đời nàng phải vì hắn mà hò hét.

Tiếng đàn đột nhiên lại trở nên cao vút và dồn dập, tạo ra một bầu không khí khác lạ rồi dừng lại.

Ngay sau đó, trong đám đông vang lên tiếng khen ngợi:

- Chơi hay lắm. Khúc nhạc cũng hay.

Theo tiếng khen, bốn phía cũng lập tức vang lên những tiếng khen ngợi khác.

Âm nhạc là một thứ không có biên giới nó có thể xuyên qua không gian và thời gian.

Yến Nô cũng khen ngợi liên tục. Ngay cả Chu Thương và Thạch Tam là hai người thô lỗ nhưng cũng có thể cảm nhận được tình cảm trong đó.

- A?

Thạch Tam đột nhiên lên tiếng.

- Hình như đó là tiểu Át ca.

Lúc này, Chu Yến Nô mới thoát khỏi ý của bản nhạc Nhị Tuyền Ánh Nguyệt, đang định xoay người thì chợt nghe thấy tiếng của Thạch Tam.

- Đúng thật.

Chu Lương cũng thốt lên.

Xoay người lại nhìn xuyên qua đám người thì có thể thấy được Ngọc Doãn đang thu đàn, nét mặt nhìn có chút mệt mỏi.

Diễn tấu vốn là một việc rất vất vả chưa nói là hoàn toàn chìm đắm vào đó, sử dụng linh hồn để diễn tấu.

Ngọc Doãn hoàn thành khúc nhạc cũng có phần mệt mỏi. Trong đầu hẳn lúc này rất hỗn loạn, rất nhiều cảm xúc không thể diễn tả được.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh chợt vang lên.

- Cái tên khốn này người kéo cái của nợ gì mà làm cho ta khó chịu... Nhìn người cũng dễ coi mà tại sao lại lôi ra một cái khúc chết tiệt như thế. Người xem có cái khúc nào khiến cho ta cảm thấy vui hơn không?

Mấy tên du thủ du thực lách khỏi đám người bước ra ngoài.

Một người dẫn đầu phanh ngực như muốn nói cho người ta biết mình là một tên lưu manh. Da mặt y đèn nháy, mắt hình tam giác, mũi tẹt.

Y mặc một cái áo ngắn tay, bước đi loạng choạng.

Cái áo ngắn tay đó nói đúng ra thì là một chiếc áo chẽn, thứ trang phục này đám du thủ du thực thích mặc nhất. Mặc chúng rất thoải mái, một khi muốn động chân động tay thì không gây trở ngại.

- A! Đây chẳng phải là tiểu Ất ca ở phố Mã Hành hay sao? Ha ha! Sao không ở nhà bán thịt mà lại tới đây chơi nhạc...

Những người này mới đi ra đã biết là định sinh sự.

Chu Lương nhú mày, nói nhỏ:

- Cái tên khốn này hình như là người của Quách thiếu tam. Ta nhớ đã gặp qua y.

- Ngưu bảo lượng, biệt hiệu Ngưu nhị.

Thạch Tam nhú mày, trầm giọng nói:

- Cái tên khốn này sao lại ra đây? Cừu nhi tử! Chúng ta đi nhanh hơn đi. Cái tên khốn này là người của Quách Kinh... Quách tam thiếu chắc chắn ở gần đây. Người này cố tình tới gây sự, chúng ta phải ngăn lại.

Trong suy nghĩ của mấy người Yến Nô thì với tính của Ngọc Doãn, bị người ta nói vậy chắc chắn sẽ ra tay.

Nhưng thực tế thì sao?

Ngọc Doãn lại dường như không nghe thấy, không để ý tới Ngưu Bảo Lượng.

Vào lúc này, hắn đang chìm đắm trong một cảm giác khó hiểu. Kiếp trước, cha của hắn từng đánh giá khi Ngọc Doãn chơi đàn mặc dù kỹ thuật có chưa nhưng lại không có hồn. Cho nên mỗi khi chơi đàn quá nặng về hình thức...

Còn cái gọi là sử dụng tâm hồn để chơi đàn thì Ngọc Doãn mặc dù biết nhưng lại không hiểu.

Hoàn cảnh cuộc sống hậu thế bài xích và bóp méo truyền thống, với đủ mọi loại hạn chế khiến cho Ngọc Doãn không thể hiểu được phụ thân nói dùng tâm hồn để diễn tấu là như thế nào.

Có thể nói kỹ thuật của Ngọc Doãn tới mức xuất thần nhập hóa nhưng vẫn không thể trở thành một nhạc sư thực sự.

Hắn không cảm nhận được cảnh trong khúc nhạc nên không thể dùng tâm hồn để diễn tấu. Nhưng vừa rồi, hắn lại có một cảm giác kỳ diệu. Cái cảm giác không có gì cản trở trong khúc nhạc như hòa nhập với trời đất khiến cho hắn không kiềm chế được. Thậm chí hắn không nghe, cũng không biết những chuyện diễn ra xung quanh. Còn về phần Ngưu Bảo Lượng khiêu khích thì Ngọc Doãn đang đắm chìm trong cái cảm giác ảo diệu kia lại càng không nghe thấy.

Lão nhân đứng dậy ngăn Ngưu Bảo Lượng lại.

- Các người định làm gì?

- Cái lão hán này cút ngay, đừng có cản đường gia gia.

Ngưu Bảo Lượng giơ tay đẩy lão nhân ngã ra đất.

Lão hán là một cách gọi miệt thì vào thời đại Tống. Ngưu Bảo Lượng mới ở trong nhà lao ra, phụng mệnh tìm Ngọc Doãn sinh sự thì làm sao có thể để cho lão nhân đó ngăn cản. Bình thường, thấy đám du côn, không ai dám lên tiếng.

Nhưng hôm nay, chẳng biết tại sao mọi người lập t nổi giận.

- Cái tên khốn kia đúng là không biết xấu hổ đi ức hiếp một lão nhân. Người coi phủ Khai Phong không có người hay sao?

- Người nào vừa nói?

Ngưu Bảo Lượng trừng mắt lên nhìn xung quanh.

Cái tên này là một kẻ rất thích đánh nhau, hoàn toàn khác với Ngọc Doãn.

Trước kia, Ngọc Doãn đánh với người khác là để không còn kẻ hiếp người yếu. Nhưng Ngưu Bảo Lượng thì sao? Không cần biết đó là ai. Chỉ cần chọc vào lão tử thì người thân cũng không nhận. Cái tên này chính là thủ hạ của Quách Kinh, bình thường vô cùng hống hách và ương ngạnh.

Do từng luyện qua một chút đồ vật nên cũng có được chút quyền cước, lại thêm lòng lang dạ sói.

Nhiều lần thằng nhãi này đã thương người rồi bị giam vào trong lao. Nhưng Quách Kinh có phần coi trọng y vì vậy mà mỗi khi gặp chuyện không may đều chuẩn bị sẵn. Cho nên sau khi bị nhốt không lâu y liền được thả ra. Thường xuyên như vậy khiến cho không một ai dám động vào Ngưu Bảo Lượng.

Thấy gã nhìn xung quanh, tất cả mọi người lập tức câm như hến.

Nhưng ngay vào lúc Ngưu Bảo Lượng định bước tới gây sự thì Ngọc Doãn đột nhiên đứng dậy.

Hắn cao hơn Ngưu Bảo Lượng một cái đầu. Mặc dù cũng không phải là loại khô ngô nhưng cũng có sự mạnh mẽ. Người có tên, cây có bóng... Ngọc Doãn được mệnh danh là “ngọc giao long” ở phố Mã Hành cũng không phải là không có nguyên nhân.

Mặc dù Ngưu Bảo Lượng hung ác nhưng cũng bị Ngọc Doãn sửa cho mấy lần.

Thấy Ngọc Doãn đứng dậy, Ngưu Bảo Lượng theo bản năng lùi lại mấy bước, bày ra một tư thế phòng ngự.

Nào ngờ, Ngọc Doãn không thèm để ý tới y mà ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Chỉ thấy hắn đột nhiên vứt bỏ đôi giày, quay đầu cất bước nhảy lên đài cao.

Ngưu Bảo Lượng thấy vậy thì nổi giận vì Ngọc Doãn không coi mình vào đâu.

- Thằng khốn vô lễ.

Ngưu Bảo Lượng lên tiếng rồi định đuổi theo làm nhục Ngọc Doãn.

Đúng lúc này, từ phía bên cạnh chợt vang lên một âm thanh lạnh lùng:

- Ở một nơi vui vẻ như thế này tại sao lại có kẻ tới đây khóc lóc?

Cửu ca! Không đuổi cái tên này đi, để đó cho bản mắt, bản tai mình ra.

Còn chưa dứt lời, một đại hán cường tráng đã từ trong đám người bước ra, chặn đường Ngưu Bảo Lượng.

Hôm nay đúng là bực mình.

“Gia gia ở trong nhà lao có mấy ngày mà sao có người dám tới ngăn cản ta?”

Ánh mắt của Ngưu Bảo Lượng chột trở nên hung dữ. Y giơ tay định túm lấy hai vai của đại hán cường tráng kia. Cái này gọi là Bá vương tá giáp, là một chiêu của đồ vật. Nếu bị Ngưu Bảo Lượng chop được, không chừng hai cánh tay sẽ rơi xuống. Nhưng hai tay của y còn chưa chạm được tới người đối phương thì một tiếng động đã vang lên. Ngưu Bảo Lượng văng lên cao rồi rơi xuống đất. Máu miệng y trào ra mà hôn mê.

Cho tới lúc y bay đi cũng vẫn không nhìn rõ đối phương đã dùng chiêu gì.

Mấy tên còn lại hoảng sợ nhìn đại hán thì thấy trang phục của gã cũng hết sức bình thường. Tuy nhiên sát khí từ trong mắt của gã lại khiến cho mấy tên du côn sợ hãi.

- Đại quan nhân đã nói. Các người lập tức rút ngay, nếu không đừng trách ta không khách khí. Cút!

Sau tiếng quát của đại hán, mấy tên du côn liền đỡ Ngưu Bảo Lượng mà quay đầu bước đi, không dám dừng lại.

Ba người Chu Yến Nô ở bên cạnh nhìn đám người Ngưu Bảo Lượng bị đối.

Chu Lương nhìn hán tử rồi chợt giật mình ớn lạnh, thì thầm:

- Ông trời ơi! Tại sao lại là hắn?

- Ai?

- Triệu Cửu!

- Cái gì?

Thạch Tam ngẩn người rồi cũng run rẩy:

- Cửu ca của nhà Triệu tướng công hay sao?

20. Chương 19: Hóa Bướm (thượng)

Vào thời Bắc Tống, xưng hô ‘Tướng công’ như thế này, không phải người nào cũng có thể gọi.

Ngoại trừ là quan viên thuộc cấp bậc Tể tướng, còn những quan lại bình thường, không thể dùng. Mà Tể tướng họ Triệu thời Bắc Tống có không ít, ví dụ như một trong những người có công lớn trong khai quốc, người được gọi là Bán bộ Luận Ngữ trị thiên hạ Triệu Tấn. Tuy nhiên, lúc này đây Chu Lương gọi ‘Triệu tướng công’ chính là Thượng thư Hữu Phó Xạ thời Sùng Ninh năm thứ năm Triệu Đinh Chi.

Triệu Đinh Chi này, tự là Chính Phu, người Mật Châu Chư Thành, tiến sĩ Hi Ninh năm thứ ba.

Lúc Huy Tông kế vị, làm Lễ Bộ Thị lang, giữ chức Ngự Sử Trung Thừa, vì chuyện đối đầu với các quan Nguyên hữu, không còn dư lực. Sùng Ninh năm thứ năm làm Tể tướng, giữ chức chỉ được một năm. Năm đầu Thái Kinh, Triệu Đinh Chi bị bãi chức Tể tướng. Cũng năm ấy, cũng là năm cuối, năm sáu mươi tám, ban là Tư Đồ, gọi là Thanh Hiến.

Triệu Đinh Chi này, cũng chính là cha của Triệu Minh Thành, cậu của Lý Thanh Chiêu.

Tuy Triệu Đinh Chi đã qua đời gần hai mươi năm, nhưng môn sinh không ít, cho nên tại phủ Khai Phong, vẫn có người biết được.

Chu Lương, Thạch Tam làm việc ở công môn.

Đương nhiên cũng biết tình hình của Triệu Đinh Chi. Mà Triệu Cửu này, cũng là loại người hung ác ít có ở trong Triệu phủ. Nghe nói vốn là binh sĩ được hiệu dụng ở trong quân, đắc tội với quan trên suýt nữa bị giết. May mắn được Triệu Đinh Chi ra tay giúp đỡ, cứu Triệu Cửu, từ đó về sau ở Triệu phủ nghe lệnh. Người này, cũng không phải là loại người như Ngưu Bảo Lượng có thể trêu chọc.

Chỉ có điều, khi nào thì Tiểu Ất lại có liên hệ với Triệu phủ?

Hay là vừa rồi hắn đã làm gì mới khiến cho Triệu phủ cũng ra tay...

Mắt nhìn lướt qua bả vai của Triệu Cửu, Chu Lương thấy có một văn sĩ, ngoài ba mươi tuổi, tướng mạo tuần tú, dưới hàm không có râu. Ngay cả như Ngọc Doãn, chưa chắc có thể nhìn ra điểm gì. Dù sao ở hậu thể cũng chẳng cần phân biệt giới tính cho rõ ràng, giới hạn nam nữ thực sự quá mơ hồ. Không thấy ở hậu thể thường đưa tin chuyện nam sinh giả nữ sinh, gặp phải cường bạo hay sao? Cho nên, Ngọc Doãn nhìn không ra, cũng coi như bình thường. Nhưng Chu Lương lại là người từng trải, liếc mắt một cái đã nhận ra văn sĩ kia, chính là một nữ nhi!

Nữ nhân Triệu gia có thể ra lệnh cho Triệu Cửu không nhiều lắm.

Vợ của Triệu Đình Chi xem như một, nhưng nghe nói đã tuổi già sức yếu, vô cùng nghễnh ngãng rồi... Không phù hợp với tuổi tác của văn sĩ trước mắt này. Như vậy người này chính là vợ của Triệu Minh Thành, tại phủ Khai Phong còn có hiệu là Lý Thanh Chiếu.

Văn sĩ này, chính là Lý Thanh Chiếu?

Chu Lương không khỏi âm thầm cảm thán, phải thừa nhận Ngọc Doãn rất may mắn.

Trước đây thì có Thái Học Sinh vì hấn ra mặt làm người bảo đảm; mà nay lại có Lý Thanh Chiếu đứng ra bảo vệ cho hấn.

Thật không biết, gã này có vận số tốt đến đâu.

Trong lòng Chu Lương tự nhủ như thế, nhưng Yến Nô thì lại vô cùng căng thẳng.

Ngọc Doãn tóc dài chân trần, đi lên quảng trường.

Phải biết rằng, quảng trường này lập ra là dành cho buổi biểu diễn của Phong Nghi Nô, Ngọc Doãn đột nhiên xuất hiện, khiến cho không ít người phải sửng sốt.

Người này muốn làm gì?

Từ trong sương phòng, một nam một nữ đi ra.

Nam, đúng là văn sĩ áo lam trước đó; mà nữ, lại trang điểm rất kĩ càng và ăn mặc lộng lẫy, nhìn hết sức xinh đẹp.

- Mạc Ngôn, người kia tại sao lại chạy lên đài vậy?

Trong lời nói của nữ nhân này tỏ ra đầy bất ngờ.

Ở bên ngoài thiện phòng, ngoại trừ một đám nhạc sĩ và tùy tùng ra, còn có một tầng nhân.

Tầng nhân này tuổi không lớn lắm, vẻ mặt cân đối, nhìn có chút trang nghiêm. Tuy nhiên cặp mắt lại có chút quay tròn đảo quanh, khiến cho khí chất trang nghiêm kia lại giảm bớt đi nhiều, ngược lại làm cho người ta nảy sinh một cảm giác xem thường.

Vừa rồi Mạc Ngôn đang cùng người nói chuyện, cho nên vẫn chưa lưu ý tình huống bên ngoài.

Nghe cô gái vừa nói như vậy, y vội quay đầu lại, đưa mắt nhìn ra xa, sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi.

- Phong Hành Thủ dừng vội tức giận, tiểu tăng lập tức đuổi hẩn đi.

Cô gái chính là Thượng Thính Hành Thủ Đông Kinh (người đứng đầu trong nghề ca múa) Phong Nghi Nô đến Đại Tướng Quốc Tự để biểu diễn.

Mà Mạc Ngôn này, cũng chính là tăng nhân phụ trách mọi việc, chịu sự sai phái của phương trượng Trí Chân chủ trì Đại Tướng Quốc Tự.

Vì hôm nay là khánh điển (lễ mừng) của Thiên Thủ Quan Âm, trưởng lão Trí Chân hao phí không ít tâm tư.

Hoàng đế Tống triều rất sùng đạo, cũng khiến cho địa vị phật tự đã bị tấn công. Mặc dù trên danh nghĩa, cho Đại Tướng Quốc Tự địa vị cực cao. Nhưng trên thực tế, Đại Tướng Quốc Tự vẫn không thể tránh khỏi cảnh bị chèn ép.

Trưởng lão Trí Chân nghĩ sẽ mượn cơ hội hôm nay để mở rộng lực ảnh hưởng của Đại Tướng Quốc Tự.

Để mời Phong Nghi Nô đến, trưởng lão đã mất không ít võ mồm, không thể bị thằng khốn kia làm hỏng đại sự.

Nghĩ đến đây, Mạc Ngôn không dám chậm trễ, định ngay lập tức gọi người đi đuổi Ngọc Doãn.

- Khoan đã!

Văn sĩ áo lam, đột nhiên gọi Mạc Ngôn.

Lai lịch của văn sĩ áo lam này dường như không nhỏ, vừa rồi lúc Phong Nghi Nô ở trong thiện phòng thay quần áo, không ngờ y cũng ở bên trong.

Những thứ khác không nói, quan hệ giữa y và Phong Nghi Nô, tất nhiên không nhỏ.

Trong thâm tâm của Mạc Ngôn vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, nhưng khi văn sĩ áo lam ngăn cản y, vẫn lộ ra vẻ do dự.

Phong Nghi Nô kinh ngạc khó hiểu, nhìn thoáng qua phía văn sĩ.

Văn sĩ hạ giọng nói:

- Không phải tỷ tỷ vừa rồi cũng đã nói, hần tấu khúc vô cùng tốt.

Nói không chừng lúc này đang lúc cao hứng, xem hần có thể tấu ra loại khúc nào... Nếu là khúc hay, cũng có thể thưởng thức một phen, giúp tỷ tỷ bớt giận.

Phong Nghi Nô ngấm ngấm một chút, gật đầu đồng ý.

- Vậy xem hần có thể có biểu hiện gì đi.

Mạc Ngôn thấy Phong Nghi Nô không truy cứu, vì thế liền lui qua một bên.

Trong lòng, đối với văn sĩ áo lam kia càng thêm tò mò, tò mò thân phận của người có thể thuyết phục được Phong Nghi Nô.

Mà Phong Nghi Nô thấy chung quanh không người, hạ giọng nói:

- Muội muội đang tìm lang quân?

Văn sĩ áo lam mặt đỏ lên, vội nói:

- Tỷ tỷ đừng nói vậy... Chỉ vì từ sau khi Thanh Chân cư sĩ mất về sau, lại thiếu một người có thể cùng với mình đàm luận khúc nhạc, chung quy làm cho người ta có chút khổ sở. Mới vừa rồi ta thấy người này, cách điệu khiến khi tấu Kê Cầm kỳ lạ, rất có ý mới, giống như người biết âm luật, cho nên mới muốn nhìn thêm một chút, xem có phải y cũng có thực tài. Đúng rồi, có thể nhờ tỷ tỷ hỏi thăm giúp một chút về lai lịch của người này được không?

Phong Nghi Nô vừa nói xong, chợt cảm thấy mình lỡ lời.

Văn sĩ áo lam ở trước mặt này, tuy rằng với nàng tình như tỷ muội, nhưng thân phận và địa vị, dù sao cũng khác biệt.

Những lời nói vừa rồi, nếu như truyền đi, gây chuyện không tốt sẽ có người đầu rơi xuống đất.

Tuy nhiên, thấy văn sĩ vẫn không tức giận, Phong Nghi Nô cuối cùng cũng được yên tâm, vội vàng nói:

- Cái này dễ thôi, ta sẽ cho hỏi thăm ngay.

- Mạc Ngôn!

- Có tiểu tăng đây.

- Người có biết vị lang quân kia không?

- Chưa từng gặp qua... Tuy nhiên, Kê Cầm ở trong tay hấn, dường như là của người khác... Hình như Kê Cầm là của Chu lão hán Ốc miếu. Nói không chừng là văn bối của Chu lão hán, lát nữa tiểu tăng thăm hỏi kĩ càng, sẽ báo cho biết.

- Làm phiên sư phụ.

- Không dám, không dám...

Mạc Ngôn liên tục xua tay, lại thừa dịp lúc tới gần Phong Nghi Nô, dùng sức hít thở một cái, cảm thụ hương thơm thoang thoang trong không khí. Cũng may, hành vi này của y cũng không rõ ràng, Phong Nghi Nô cũng không phát giác.

- Thằng khốn kia, tại sao lại chạy lên đài vậy hả?

- Hôm nay chúng ta tới xem Phong Hành Thủ biểu diễn, tại sao lên đây lại là một người điên? Phong Hành Thủ hiện đang ở đâu?

- Cút xuống đi!

Sau khi Ngọc Doãn bước lên quảng trường, dẫn đến một trận ồn ào náo động.

Điện Lưu Ly bát giác này không nhỏ, xung quanh tụ tập rất nhiều người. Không ít người cũng không biết Ngọc Doãn là ai, vì thế chửi ầm lên. Cũng có người xắn tay áo, định nhảy lên quảng trường, đuổi Ngọc Doãn đi.

- Đừng vội đi lên.

- Tại sao?

- Người không thấy trên đó sao? Nhìn cho kĩ đi, tên kia là ai?

Chung quanh quảng trường, đột một vòng ánh nền, chiếu sáng toàn bộ quảng trường.

- Đây không phải là Ngọc Tiểu Ất sao?

Có người nhận ra là Ngọc Doãn, lập tức rụt cổ lại, lui trở về. Tuy Ngọc Doãn không phải là loại người hoành hành ngang ngược, nhưng tại phủ Khai Phong cũng có chút danh tiếng, không ít người đều biết bản lĩnh của Ngọc Doãn.

Đương nhiên, cũng có người không biết Ngọc Tiểu Ất là thần thánh phương nào, liền nhảy lên quảng trường.

Nhưng đúng lúc này, Kê Cầm chợt vang.

Lúc Yến Nô đang chuẩn bị tiến lên kéo Ngọc Doãn xuống, Ngọc Doãn cúi đầu, kéo cái cung phía trên ra, Kê Cầm phát ra một thanh âm kỳ lạ, cao vút mà vang dội, cuối cùng trấn áp sự ồn ào ở xung quanh.

Tiếng sáo!

Ngọc Doãn dùng Kê Cầm tấu ra tiếng sáo, đột ngột như vậy.

Hắn đột nhiên ngừng đầu, tóc đen hồ hững tung bay, trên mặt lộ ra một chút thần nhiên vui tươi, tấu lên một khúc.

Lương Chúc...

Ngọc Doãn diễn tấu là khúc có tiếng nhất ở hậu thế ” Lương Chúc ”.

Tuy nhiên, Lương Chúc này thuộc loại hoà tấu, hắn không có khả năng như thế. Nhưng, khi hắn đem linh hồn hoàn toàn gửi vào trong Kê Cầm, lại sử dụng kỹ xảo mà kiếp trước hắn khắc khổ học được, bắt chước được âm thanh của tiếng sáo.

Một khúc Lương Chúc, kèm theo vài tiếng đàn, làm người ta phảng phất như thoát khỏi hiện tại...

Nhạc hòa tấu Lương Chúc, dài hai mươi sáu phút.

Khúc dạo đầu nói, là một câu chuyện tình rất đẹp. Kê Cầm độc đáo âm sắc, tuy rằng không thể bắt chước âm thanh giống như đàn vi-ô-lông, nhưng cũng đủ để mô phỏng ra một câu chuyện tình đẹp đẽ mà bi thương. Tình yêu, đích thị rất đẹp!

Trên mặt của Lý Thanh Chiếu, lập tức toát ra vẻ thê lương.

Khúc nhạc du dương kia, như đưa nàng về thời thiếu nữ, trước mắt dường như hiện ra cảnh tượng lần đầu gặp Triệu Minh Thành.

Cái loại này giống như từ phía trên trời cao nhìn xuống nhân gian, đẩy ra tầng mây, cảm giác dần dần rõ rệt, khiến cho Lý Thanh Chiếu trầm mê trong đó.

Yến Nô cũng ngây ngẩn cả người!

Tiểu Át khi nào thì có bản lĩnh như thế này?

Ở trong trí nhớ của Yến Nô, Ngọc Doãn là một người rất thích hơn thua, hay gây gỗ đánh nhau. Chưa bao giờ thấy hắn cầm tới nhạc cụ, càng chưa từng thấy Ngọc Doãn tập luyện ...

- Tiểu Át vẫn luôn cố gắng chứng minh bản thân, muốn làm cho người chấp nhận...

Lời nói của Nhạc Phi ..., như vang vọng ở bên tai của Yến Nô.

Chẳng lẽ nói, là do Tiểu Át lén lút luyện thành, hy vọng mang đến cho mình niềm vui bất ngờ sao?

Trong lòng lập tức nảy sinh một cảm giác khó tả.

Yến Nô bước lên phía trước vài bước, đứng ở dưới quảng trường, chăm chú nhìn Ngọc Doãn.

Từ tám năm trước, nàng vốn chưa bao giờ nhìn thẳng vào Ngọc Doãn. Dù cho đã thành thân rồi, trong lòng phần nhiều toàn là bóng dáng của Nhạc Phi. Trong lúc này, Yến Nô cảm thấy Ngọc Doãn ở trên đài kia, không ngờ lại có vẻ xa lạ như vậy.

Đây mới thực sự là Tiểu Át sao?

Yến Nô cắn môi, trong mắt loáng ánh lệ.

21. Chương 20: Hóa Bướm (hạ)

Kê Cầm, tấu ra nội dung.

Nhị dài nhị ngắn, mỗi một câu kết, nhưng lại kéo thật dài, thật sâu, thật xa.

Tựa như một cô gái xinh đẹp đang kể lại một câu chuyện xưa... Sau đó cùng với giọng trầm thấp lặp lại nội dung, khiến cho vô số người, giống như đang ở tận trời cao bỗng rơi xuống nhân gian.

- Đây là khúc nhạc gì?

Văn sĩ áo lam đột nhiên hỏi.

Cách thức trình diễn của Ngọc Doãn, và cả âm tiết hần tấu ra, cùng với nội dung của khúc nhạc này, mọi người đều chưa bao giờ nghe thấy. Trên quảng trường, Ngọc Doãn hất mái tóc, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười giống như là đang hồi tưởng chuyện xưa.

Vẻ tươi cười như thế, lại khiến cho vô số thiếu nữ mê mẩn.

Yến Nô ngơ ngác nhìn hần, lẩm bẩm:

- Không ngờ khi Tiểu Ất cười lại đẹp đến như thế.

Còn chưa dứt lời, làn điệu đột nhiên thay đổi.

Trong tay của Ngọc Doãn chỉ có dây đàn Kê Cầm, nhưng lại giống như đã từng được điều chỉnh đặc biệt.

Dây cung thứ nhất hơi thô, dây cung thứ hai hơi nhỏ.

Ngọc Doãn dùng thủ pháp nhảy cung, lấy dây cung thứ nhất diễn tấu, nhưng lại cho ra hiệu quả giống như đàn vi-ô-lông. Lúc này đây ở trong tiếng đàn kỳ lạ, Lương Sơn Bá với trang phục thư sinh, tinh thần thư thái hiện diện ở trên sân khấu.

Sau đó, Ngọc Doãn liên tục sử dụng phương pháp nhảy cung cùng với luyến láy, ở trên dây cung thứ nhất và thứ hai tấu ra hai loại âm sắc khác nhau, nhưng có phần lớn xu hướng là hợp tấu với đàn vi-ô-lông, dần dần đem nội dung trở nên rõ ràng hơn.

- Điều khiển hay!

Tuy văn sĩ áo lam ở khoảng cách khá xa, không thể nghe hết âm luật, chỉ đoán ra đầu mối, nhưng cũng phải ngạc nhiên kêu lên thán phục.

Phong Nghi Nô cũng là Trung Hành Gia, trong đôi mắt sáng, lại lóe ra một tia sáng kỳ dị.

Ngọc Doãn, thần du vật ngoại.

Thân thể tựa hồ như đã hoàn toàn không còn bị bó buộc, vất bỏ mọi thứ, cảm giác vui sướng tràn đầy đắm chìm trong khúc nhạc, khiến hẳn khó có thể tự kiềm chế. Theo khúc nhạc vui, mái tóc dài của hẳn cũng bay bay, một mái tóc dài đen nhánh, lay động theo cơ thể, tung bay trong không trung. Mồ hôi rơi xuống, ở trong ánh lửa soi rọi, khúc xạ ra ánh sáng mê ly. Ngọc Doãn nhắm mắt lại, nét cười lạ lùng trên gương mặt, như say như dại.

Hô hấp của Lý Thanh Chiếu dần dập lên.

Dường như về lại quãng thời gian cùng với Triệu Minh Thành nên duyên cầm sắt ...

Khóe mắt, ngăn lệ chớp động. Nhưng trên mặt, lại toát ra vẻ tươi cười ngọt ngào.

Người đàn ông lúc trước lên đài muốn xua đuổi Ngọc Doãn, xấu hổ đứng ở nơi đó. Y cũng có thể nghe được hay dở, mắt thấy dưới quảng trường có vạn người tề tụ, vui buồn theo tiếng Kê Cầm của Ngọc Doãn, không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

Y ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên tự cười giễu một tiếng, từ trên đài nhảy xuống.

Chỉ có điều lúc này, đã không còn ai để ý đến y nữa, mà đem tất cả lực chú ý đều tập trung trên người của Ngọc Doãn.

Mỗi một động tác, mỗi một lần nhảy cung, từng nốt nhạc...

Đều làm cho người nghe như say như dại, khó mà tự kiềm chế.

Âm thanh khúc nhạc, thấm thấu nhẹ nhàng, giống như phong cảnh nắng của tháng ba, hai người kết bạn dạo chơi, thưởng thức tiết cuối xuân kia, vô cùng tao nhã.

Gặp nhau mặc dù vui vẻ, nhưng dù thế nào cũng phải có lúc chia ly.

Đương lúc cảm xúc đang vui vẻ, sau khi đã lan đến tất cả mọi người, một khúc ly tình lưu luyến, mười tám đưa tiễn, khiến mọi người trong lúc đó sinh ra cảm giác đau khổ như đang ở thiên đường chợt rơi xuống nhân gian. Người trong thế gian, điều đau khổ nhất chính là lúc ly biệt... Thân mình của Lý Thanh Chiếu

nhẹ run lên. Nàng có dự cảm, tình yêu đẹp đẽ như thế, kết quả chỉ sợ sẽ chấm dứt trong bi kịch. Điều này có phải là dự báo trước cho chuyện tình của mình với Triệu Minh Thành hay không? Lòng của phụ nữ, mẫn cảm mà yếu ớt... Khi nàng đem tình cảm hoàn toàn dung nhập, gần như là đặt mình thay thế vào trong đó, càng lộ vẻ khó có thể tự kiềm chế.

Yến Nô cắn chặt môi.

Xa xa, văn sĩ áo lam và Phong Nghi Nô cũng cắn chặt môi...

Vô số nam nữ si tình, tại thời khắc này, đều sinh ra một cảm giác xấu. Cái loại cảm giác này thật sự rất đau!

Ngọc Doãn dừng tay.

Tiếng đàn từ từ phát ra, giống như tình nhân trước giờ ly biệt, không nỡ cất bước, nhưng cũng không thể không rời đi.

Hai dây cung cùng tấu mạnh mẽ, khó bỏ khó phân.

Đây cũng là một khúc, lần đầu tiên được đánh ra vội vã, biểu thị đã đến hồi bi kịch.

Kê Cầm không ngừng biến hóa âm điệu, lúc thì cuộn trào mãnh liệt, lúc lại cực kỳ trầm thấp. Hai loại cảm xúc trái ngược được đánh ra, dần dần bay bổng, tiếng đàn như một luồng sóng mãnh liệt mà đến, bao trùm toàn bộ nội dung.

Ngọc Doãn khẽ thở hổn hển...

Hơn mười phút sau khi diễn tấu, khiến hần cảm thấy thể lực đang từ từ cạn kiệt.

Mồ hôi ướt đầm vạt áo của hần, nhưng không cách nào ngăn cản hần tiếp tục diễn tấu ra cảm xúc của mình. Hần đã đem chính mình, hòa nhập vào chuyện tình này. Ở bên trong cái thân thể này, ẩn chứa đủ loại tình cảm, dường như cùng với linh hồn của hần, rất phù hợp ở cùng một chỗ, thật muốn bùng nổ, nhưng lại sợng khoái tràn trề không thể nào kiềm chế được.

Vui, giận, buồn, nhạc của Ngọc Doãn, hiện tại đều ở trong đầu hần.

Tự hào không bao lâu, phụ thân qua đời, Chu Giáo Đầu thu dưỡng hần, khi lần đầu tiên nhìn thấy Yến Nô, đã âm thầm lập lời thề...

Cuộc đời này của ta, nhất định phải cưới Yến Nô làm vợ!

Cho dù là dùng tính mạng cả đời của ta, cũng phải làm cho Yến Nô được sung sướng.

Nhưng mà, Tương Vương có ý, Thần Nữ lại vô tâm ...

Cho dù là bản thân có cố gắng như thế nào đi nữa, vẫn không thể mang đến niềm vui cho Yến Nô. Bởi vì ở trong lòng của Yến Nô, dù sao cũng đã có hình bóng của sư huynh. Điều này làm cho Ngọc Doãn vô cùng đau khổ, phần nộ, lại không thể nói được với ai.

Trước khi chết, Ngọc Doãn vẫn nhớ Yến Nô.

Hắn lưu lại một đoạn trí nhớ cuối cùng, cũng là: Yến Nô có biết đã làm cho ta khổ sở hay không?

Loại cảm xúc bi thương tuyệt vọng này, hoàn toàn thích hợp với Lương Chúc. Ngọc Doãn hất mái tóc, trong mắt lóe lệ quang, nụ cười trên mặt cũng theo đó biến mất. Cái loại cảm xúc bi thương tuyệt vọng không biết phải làm sao này, phủ trùm lên thân thể hắn.

Tiếng đàn bi thương, chỉ làm cho người nghe rơi lệ...

Tiểu Ất ca!

Yến Nô lệ đã rơi đầy mặt.

Đâu có lẽ nào nàng nghe lại không hiểu, trong tiếng đàn kia nổi lên bi phẫn và không cam lòng.

Có phải đây mới thực sự là ý nghĩ của Tiểu Ất ca không? Bình thường, thấy hắn ngoan ngoãn phục tùng mình, nhưng đau khổ ở trong lòng, vẫn yên lặng một mình chịu đựng. Vậy mà mình lại cố tình không bao giờ để ý.

Tiếng đàn, từ từ bi thương, đè nén cảm xúc của mọi người.

Vấn sĩ áo lam sắc mặt tái nhợt, hai tay cầm thật chặt lan can phía trước mặt, thân mình không ngừng run rẩy.

Ngọc Doãn dùng linh hồn của hắn, đem cảm xúc bi thương này đẩy lên tới mức cực hạn.

- Sư Sư, người làm sao vậy?

Nước mắt của Phong Nghi Nô, đã rơi đầy mặt, thanh âm run rẩy không ngừng.

Mạc Ngôn cũng đang say mê trong tình yêu chốn hồng trần, nhưng nghe xưng hô của Phong Nghi Nô với văn sĩ áo lam, lão đột nhiên giật mình lạnh toát. Trong phút chốc, gã lập tức đã hiểu rõ thân phận thật sự của văn sĩ áo lam này.

Kê Cầm lấy âm điệu thê lương phát ra: Lương huynh ôi!

Vỡ tấu, ngắt âm, giai điệu bi thương muốn chết, có tiếng khóc, có quỳ đi, kèm theo một đoạn hồi ức ngắn.

Ngọc Doãn bịch một cái, hai đầu gối quỳ trên đài.

Nhưng tiếng đàn cũng không vì vậy mà lộ ra một chút sơ hở.

Hóa bướm!

Mở ra hai mắt nhắm lệ, tiếng khóc ngừng lại, ý càng thêm dứt khoát. Kèm theo tiếng than nhẹ bi phần, nhoài người vào phần mộ vỡ ra kia...

Mưa to gió lớn, hòa cùng sấm chớp.

Tiếng đàn càng đạt đến trình độ cao nhất, Ngọc Doãn kéo Kê Cầm, quỳ đi mấy bước, đột nhiên vươn người đứng dậy, ngửa mặt lên trời hét dài!

Bi thương tích tụ, dường như ở trong phút chốc đã được phát tiết.

Lý Thanh Chiếu không thể nhịn được khóc thất thanh, cả người quỳ trên mặt đất, hai vai thon gầy run rẩy không ngừng.

Mà văn sĩ áo lam ở dưới hành lang dài, cơ thể lại càng căng thẳng hơn!

Cái loại cảm giác này, làm cho nàng không thể khống chế, trong cơ thể có một dòng nước nóng trào ra, lẳng lặng chảy xuống hai chân làm ướt vạt áo. Tuy đã cố gắng ghì chặt hai chân, tuy hai tay đã vịn chặt lan can, nhưng cái loại khoái cảm phát tiết này, thật sự không thể ức chế. Tiếng đàn bi phần, cùng với một tiếng thê lương hét dài kia, đánh thẳng vào linh hồn của nàng, làm cho nàng muốn cự tuyệt, lại khó có thể kháng cự...

Cơ thể từ từ quy xuống, nửa người dựa vào lan can.

Đôi má lúm đồng tiền trên gương mặt tuyệt mỹ, nước mắt như mưa, rồi lại lộ ra một chút ửng hồng.

Tình hình của Phong Nghi Nô cũng không hơn gì so với nàng. Thân thể loạng choạng sắp ngã nhào trên mặt đất...

Lúc này, cũng là chỗ cao trào của Lương Chúc.

Khi Ngọc Doãn dùng linh hồn của chính mình, cảnh ngộ của kiếp trước kiếp này diễn tấu ra, lại khiến cho dưới quảng trường, vạn người cùng đau buồn.

Tiếng đàn, bỗng nhiên nhẹ nhàng phóng khoáng.

Chủ đề tình yêu lại được tái hiện...

Vừa trải qua một hồi cảm xúc dao động thay đổi rất nhanh, hiện tại lại hiện ra trước mắt mọi người đây, cũng là Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, từ trong phần mộ hóa thành một đôi bướm, ở trong bầu trời tự do bay lượn...

Tình yêu, cuối cùng vẫn là điều tốt đẹp!

Lý Thanh Chiêu được Triệu Cửu nâng đỡ, từ từ đứng dậy, hai mắt nhắm lẹ, nhưng lại lộ ra tươi cười ngọt ngào.

Nương theo tiếng đàn, Ngọc Doãn bỗng nhiên nghiêng cổ hát vang.

“Cầu vòng xa xa trăm hoa đua nở, giữa ngàn hoa bướm đã kết đôi.

Ngàn năm muôn đời không xa rời nhau, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài...”

Đây không phải là một bài thơ hay, thậm chí ngay cả vần chân cũng không hợp. Nhưng phối hợp với tiếng đàn này, lại thêm chất giọng khàn khàn của Ngọc Doãn, phát ra từ âm thanh mạnh mẽ nam tính, nhưng lại kích thích vô số tiếng lòng của người nghe.

Ngàn năm muôn đời không xa rời nhau, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài!

- Hay!

Lý Thanh Chiêu hét to một tiếng, vỗ tay khen hay.

Một tiếng ‘Hay’, thế mà đã bao hàm vô số ý nghĩa: khúc hay, điều khiển hay, diễn tấu hay, thơ hay, câu chuyện hay...

Dưới quảng trường, đang lặng ngắt như tờ.

Nhưng với một tiếng khen hay này của Lý Thanh Chiêu, tiếng vỗ tay như sấm dậy!

Ngọc Doãn rất cực tỉnh táo lại, ngồi ngậy ngốc ở trên đài, trên mặt cũng lộ ra nụ cười sáng lạn!

Nụ cười kia, rạng rỡ như ánh mặt trời.

Nụ cười kia, ở trong phút chốc, thế mà lại truyền sang mọi người.

Lần này đây, có lẽ là lần diễn thành công nhất trong cuộc đời của hắn.

Chỉ có điều diễn tấu vừa chấm dứt, dường như rất mệt mỏi...

Ngọc Doãn ngay cả một chút sức lực đứng lên cũng không có, đành phải ngồi bệt ở trên đài.

Chu Yến Nô cũng không còn dè dặt nữa, chạy vội đến, tung người nhảy lên đài cao. Cùng lúc đó, chủ nhân của Kê Cầm cũng đi lên quảng trường, cùng với Yến Nô dìu Ngọc Doãn đứng lên.

- Lão nhân gia, rất cảm ơn cây đàn tốt này của lão.

Ngọc Doãn nói xong, định trao trả Kê Cầm.

Không ngờ lão nhân lại cười:

- Đàn này ở trong tay của ta, cả đời cũng không có được sướng khoái như vừa rồi, giống như là có linh hồn vậy. Nếu ở trong tay của ta, chẳng khác gì người tài không được trọng dụng, chỉ bằng tặng cho người, có lẽ mới là kết cục tốt nhất của nó.

- Lão nhân gia, sao lại như thế được?

- Có gì mà không thể? Lúc trước cha ta tạo ra đàn này cũng đã nói nếu như có người nào có thể làm cho nó thực sự vui sướng thì hãy tặng cho người đó. Nó ở trong tay ta, suốt bốn mươi năm, ta lại không có cảm giác nó được vui sướng.

Nhưng mới vừa rồi, có thể thấy được, nó rất sung sướng.

Quan nhân và nó hữu duyên, là phúc phần của nó. Nếu như quan nhân cảm thấy mắc nợ ta, khi nào lại dùng nó, nhớ kêu ông lão một tiếng. Lão tên là Chu Tiểu Hồng, tuy nhiên hàng xóm đều gọi ta là 'Đầu heo' ta ngụ ở bên cạnh Ốc miếu, quan nhân đến đó chỉ cần hỏi thăm 'Đầu heo' là có thể tìm tới lão.

Trong lời nói, lộ ra chút chân thành tha thiết!

Ngọc Doãn mỉm cười:

- Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.

Hắn dứt lời, quay đầu nhìn về phía Yến Nô, đột nhiên cười:

- Cửu Nhi tử, hôm nay lại làm cho người mất mặt, xin thứ tội lần nữa.

Ý của Ngọc Doãn nói là, hắn đã thất lễ trước mặt của Nhạc Phi.

Yến Nô nước mắt như mưa, nhưng vẻ mặt lại tươi cười, nâng đỡ Ngọc Doãn nói:

- Tiểu Ất ca, chúng ta về nhà đi.

- Ừ, về nhà!

Ngọc Doãn và Yến Nô, từ từ đi xuống quảng trường.

Đám đông vây xem lập tức nhường một lối đi.

Hai người dìu nhau, chậm rãi rời đi. Lại làm cho Lý Thanh Chiếu đang chần chừ muốn tiến lên, liền dừng bước lại.

Nhìn cảnh tượng dìu dắt nhau mang theo đàn mà đi kia, Lý Thanh Chiếu mỉm cười!

Nàng không biết giữa Ngọc Doãn và Yến Nô rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng tại thời khắc này, nhìn tầm lưng kia, lại nảy sinh cảm xúc khó hiểu. Đôi vợ chồng trẻ dìu dắt nhau mang theo đàn mà đi, không phải là cảnh tượng của nàng với Triệu Minh Thành trong tương lai sao.

Lấy ra khăn tay lau đi nước mắt trên mặt.

- Cửu ca, giúp ta hỏi thăm một chút lai lịch của hắn.

Triệu Cửu gật gật đầu, không nói lời nào.

Gã sợ nếu như gã vừa lên tiếng sẽ lộ ra giọng nghẹn ngào.

Người đàn ông kia thật không tốt, một khúc đánh ra, thế mà lại khiến cái mũi của gã cay cay, ánh mắt đỏ lên.

Cùng lúc đó, dưới hành lang dài vắng vẻ áo lam chậm rãi đứng thẳng người.

Nàng đột nhiên nói:

- Tỷ tỷ, ngay cả Thanh Chân cư sĩ, tài nghệ cũng không được như thế.

- Đúng vậy!

Trên mặt Phong Nghi Nô chợt lộ ra một chút chua xót:

- Chỉ có điều người này gây ra chút phiền toái, Nô phải như thế nào để xong việc đây?

Ngọc Doãn, đã đem hiện trường cảm xúc đẩy lên cao trào.

Kế tiếp, Phong Nghi Nô phải lên đài hiến nghệ, nếu không thể vượt qua Ngọc Doãn, vậy thì thật là khó mà xong việc.

Văn sĩ áo lam ngẫm nghĩ một chút, mỉm cười.

Nàng trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Một khi đã như vậy, tiểu muội liền mặt dày cùng liên kết với tỷ tỷ hiến nghệ, chỉ mong là không kém hơn người nọ.

- Nếu như thế thì thật là tốt.

Phong Nghi Nô mừng rỡ, liên tục gật đầu.

Một trận gió nhẹ chợt thổi qua, văn sĩ áo lam đột nhiên cảm giác được giữa hai chân se se lạnh, ẩm ướt hơn nhót...

22. Chương 21: Bát Thiểm Thảm Nhị Phiên (thượng)

Canh tư, thành Khai Phong ồn ào náo nhiệt mới yên tĩnh lại.

Tuy nhiên, sự yên tĩnh này không kéo dài được bao lâu, ngay sáng hôm sau đã nghênh đón một sự khởi đầu hoàn toàn mới.

Từ phía bắc đầu phố đi, từ Sa Hành đến đường phố Đông Hoa môn, Thần Huy môn; từ Bảo Lục Cung, thẳng tắp đến Cửu Toan Tảo môn, cửa hàng san sát. Nơi này đã từng là một trong những nơi phồn hoa náo nhiệt nhất của phủ Khai Phong. Tuy nhiên tại đầu năm Tuyên Hòa đã phát triển thành quan đạo giáp thành, không còn sự náo nhiệt phồn hoa của năm nào nữa. Bởi vậy đi về phía đông là phố Phan Lâu. Lại từ phố Phan Lâu đi về hướng đông là phố Thập Tự, trong này được gọi là Thổ Thị Tử, Trúc Can Thị.

Mỗi ngày chưa đến canh năm, trời còn chưa sáng, Thổ Thị Tử đã bắt đầu sáng đèn buôn bán.

Mua bán các loại thương phẩm như quần áo, tranh vẽ, vòng hoa, khăn quàng...đương nhiên còn có một số hàng hóa không muốn người khác biết cũng được giao dịch tại nơi này, buổi sáng cùng ngày lại từ Thổ Thị Tử phân tán đi.

Cho nên cũng có người gọi là “Quý Thị Tử”.

Ánh lửa u ám vừa dấy lên, mọi người mang đủ loại tâm tư tiến đến.

Thanh âm mọi người cũng không quá lớn, còn có người che mặt vì không muốn bị người khác nhận ra thân phận.

- Có nghe nói gì không?

- Nghe nói cái gì?

- Tối hôm qua bên trong Đại Tướng Quốc Tự có một người dùng Kê Cầm tấu một nhạc khúc vô cùng mới mẻ khiến vạn người rung động.

- Tối hôm qua? Ta chỉ nhớ là Phong Hành Thủ hiến nghệ thôi!

- Đúng vậy, cho nên mới bảo kỳ lạ.

Sau khi Phong Hành Thủ hiến nghệ, mặc dù mọi người rất thích thú nhưng lại không còn biểu hiện náo nhiệt hưng phấn như trước. Phong Hành Thủ còn mời một người tới trợ giúp, hai người cầm tiêu hợp tấu cũng không thể đạt hiệu quả.

Nghe nói lúc Phong Hành Thủ đi rồi rất không vui chút nào.

- Là thật ư...Ngày hôm qua trong nhà ta có chuyện nên không đi xem được.

- Vậy thì thật đáng tiếc!

- Đáng tiếc cái gì? Nếu có thể lên đài biểu diễn tại Đại Tướng Quốc Tự, chắc chắn sẽ lên đài ở địa phương khác. Đến lúc đó đi xem là được.

- Người nói dễ dàng nhỉ...Người ta chỉ chơi nhạc làm niềm vui chứ không phải dựa vào đó để sống. Lên đài hay không lên đài cũng phải xem người ta có muốn hay không. Tuy nhiên người đoán thử coi, người tấu Kê Cầm kia có lai lịch như nào?

- Ta sao biết?

- Tiểu Ất ca ở Phố Mã Hành.

Mọi người xung quanh ngẩn ra, chợt có người nói:

- Người nói là Tiểu Ất ca bán thịt lợn ở cửa hàng Ngọc gia Phố Mã Hành sao?

- Đúng vậy, chính là hắn!

- Người nói vậy, Tiểu Ất chỉ biết tranh giành đấu đá với người khác là giỏi, nào ta có thấy hắn tấu Kê Cầm bao giờ đâu.

- Người biết Tiểu Ất ca?

- Phí lời, ta thường xuyên ra vào Phố Mã Hành, sao không biết chứ.

- Nhưng người đó thật sự là Tiểu Ất ca...ngay từ đầu ta còn tưởng rằng mình hoa mắt, không ngờ thật sự là Tiểu Ất ca. Ngay cả Cửu Nhi tử cũng lên, ngoài Tiểu Ất ca thì có thể là ai? Ôi thật không ngờ Tiểu Ất ca có bản lĩnh như vậy.

- Thật sự là Tiểu Ất?

- Đương nhiên, chẳng lẽ ta ngay cả Tiểu Ất, Cửu Nhi tỷ cũng không nhận ra được sao?

Người nọ bên cạnh lập tức tấm tắc kêu kỳ lạ...

Quý Thị Tử ngày thường yên bình hôm nay dường như có chút náo nhiệt.

Chưa bao giờ thấy người ta trò chuyện với nhau hoặc châu đầu ghé tai vào nhau hoặc xì xào bán tán, tất cả đều bàn luận cảnh tượng hôm qua tại Đại Tướng Quốc Tự.

Hình ảnh kia thật sự quá mức chấn động!

Vạn người đau buồn khóc, loại cảm giác này nếu không phải tự bản thân trải qua quả quyết không cảm nhận được.

- Đợi khi hừng đông phải đến cửa hàng Ngọc gia xem mới được.

- Ủ, ta cũng có ý đó.

Bất giác trời đã sáng!

Khi nắng sớm còn đang ẩn hiện trên không trung tại thị trấn, trong Ngõ Mạch vọng đến thanh âm của từng đợt tiếng gõ thiết bài tử.

Người đến là hành giả của Vu Tư Oán, Đầu Đà Môn, tay cầm thiết bài tử, dùng khí cụ để gõ.

Ngày bình thường dùng giọng để tụng kinh niệm phật, giờ lớn tiếng thông báo canh giờ.

Bang bang bang bang bang...

- Canh năm hừng đông, trời quang!

Những người này có một cái tên chuyên môn, gọi là người báo sáng.

Bất luật phủ Khai Phong hay là thành Lạc Dương, từ thành thị đến nông thôn đều xuất hiện bóng dáng của bọn họ.

Người sau dùng thơ để chứng nhận:

“Canh năm bắt dụng nguyên hung báo,

Phiến thiết tranh tranh tự quá môn.”

(Canh năm không cần nguyên hung báo

Mảnh thiết boong boong cổng mở ra.)

Từ canh năm tới, nắng sớm hiện ra.

Cửa thành mở rộng ra, một ngày mới lại bắt đầu rồi!

Ngọc Doãn về đến nhà thì đặt đầu xuống giường, ngủ một giấc đến sáng.

Diễn tấu hóa bướm đã tiêu hao hết sức lực của hắn, càng khiến tinh thần của hắn sau khi trải qua sự hưng chấn thì rơi sâu vào trong một mõi. Hắn không nhớ rõ mình về đến nhà như nào, thậm chí ngay cả khúc nhạc tấu đêm qua cũng ngỡ là một giấc mộng...Khi hắn mở mắt ra thì mặt trời đã lên cao.

Đầu óc mê man có chút không nhớ rõ ràng lắm.

Hắn ngồi dậy, ngồi trên giường, vỗ nhẹ nhẹ vào trán, trong lòng lại hồi hận...

Sớm biết như vậy thì không nên uống nhiều rượu!

Ra sức xoa bóp hai gò má, lại quay người định nằm xuống.

Nhưng cạnh ngay bên gối là Kê Cầm kia lặng lẽ nằm đó, khiến Ngọc Doãn sửng người.

Sao lại thế này?

Tức thì hắn ngồi thẳng dậy, cầm Kê Cầm ở trong tay.

Không phải nằm mơ sao?

Từng hình ảnh đêm qua hiện lên rõ ràng trong đầu.

Hắn tấu cầm tại trước điện Lưu Ly bát giác, diên cuồng ca hát....chẳng lẽ, toàn bộ điều đó là sự thật?

Chu Tiểu Hồng nói, Kê Cầm có sinh mạng.

Khi hắn cầm lên cái cung, chậm rãi kéo vang.

Thanh âm Kê Cầm độc đáo kia quanh quẩn trong phòng, thậm chí hắn có thể cảm nhận được tình cảm vui thích trong đó.

Đúng vậy, tôi hôm qua mình đã dùng chỉ cầm này diễn tấu hóa bướm!

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, vẩy vào trong phòng.

Bên ngoài phòng vọng đến từng tiếng bước chân, khiến Ngọc Doãn đang trong trầm tư bỗng tỉnh lại. Nhẹ nhàng đặt Kê Cầm ở bên gối, bước xuống dưới giường, trước cửa đã đặt sẵn một đôi giày đen đế trắng, Ngọc Doãn đi giày vào, sau chút do dự liền mở mạnh cửa ra...ánh mặt trời chói chang chiếu vào khiến hắn choáng váng, Ngọc Doãn vội vàng nhắm mắt lại, một lát sau mới nhìn hướng trong viện.

Yến Nô mặc một bộ váy màu xanh đơn bạc, bên eo buộc lên mảnh vải bông lộn xộn, đang lấy nước từ dưới giếng lên để giặt quần áo.

Nghe tiếng cửa phòng mở, nàng dừng lại xoay người nhìn.

- Tiểu Ất ca, huynh đã dậy rồi!

- Ủ...dậy rồi!

- Trên bếp có cơm vẫn còn nóng...chắc là đói rồi, ăn tạm trước đi cho đỡ đói.

Nghe cách nói năng của Yến Nô vẫn như bình thường.

Nhưng Ngọc Doãn có thể cảm nhận được một thứ tình cảm ấm áp khác thường.

Do dự một chút, hắn ra khỏi phòng đi tới nhà bếp. Tới cửa phòng bếp, lại thấy Trương nhị tỷ đang bận rộn ở bên trong.

- Tiểu Ất ca dậy rồi!

- Nhị tỷ, chào buổi sáng.

- Ha hử, giờ không còn sớm nữa, đã qua giờ Tý rồi.

Giờ tỵ, là chỉ buổi sáng từ 9-11 giờ. Nói như vậy Ngọc Doãn đã dậy rất muộn, đổi lại là nhà khác đã sớm bắt đầu kinh doanh rồi.

Đúng rồi....

Hôm qua không giết mổ heo mà!

- CỬU NHỊ TỴ, BÊN CỬA HÀNG...

- Đã nói với Thất ca rồi, hôm nay nghỉ một ngày, ngày mai bắt đầu làm việc.

- Nghỉ việc? Không hay lắm đâu!

Nhưng lời vừa thốt ra, Ngọc Doãn lập tức nhớ hôm qua mình uống quá nhiều, đã không đi đến cửa hàng Ngũ Lý giết mổ heo, đương nhiên không có thịt tươi để bán. Lập tức trên mặt lộ vẻ ái ngại, Ngọc Doãn ngậm miệng lại.

YẾN NÔ NÓI:

- Nô đã nói với Tam ca rồi, buổi tối cứ theo lệ thường cung ứng là được.

Tiểu Ất ca cũng mệt mỏi mấy ngày rồi, hôm nay nghỉ một chút, ngày mai bắt đầu làm việc cũng không hề gì.

Dứt lời, Yến Nô ngồi xuống bên chậu gỗ, chà xát giặt quần áo.

Quần áo là hôm qua Ngọc Doãn đã mặc...

Tuy nhiên bởi vì buổi tối huyền náo, có chút bẩn, nên cần phải giặt sạch. Ngay lúc Ngọc Doãn đang không biết phải làm sao, Trương Nhị tỷ đã bưng một chén đĩa lên, bên trong có bốn năm miếng bánh đưa cho Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất ca ăn từ từ, ta phải đi mua vài thứ...Tiểu Ất ca có cần gì thì cứ bảo?

- À, khi tỷ trở về, thuận tiện đến cửa hàng Vạn gia mua hai mươi chiếc bánh bao về nhé.

- Biết rồi!

Trương nhị tỷ nói xong thì đi ra ngoài.

Trong thành Khai Phong, bánh bao của cửa hàng Vạn gia có thể nói là nổi danh lòng lẫy.

Chỉ là hai mươi chiếc...

Ngọc Doãn ngẫm lại, chợt thoải mái.

Sức ăn của hần kinh người, cộng thêm vợ chồng Dương Nhập Cứu và Yến Nô, hai mươi chiếc bánh bao cũng không coi là nhiều lắm.

Vì thế, hần cầm đĩa đi đến bên cạnh Yến Nô, đem theo một ghế gỗ, ngồi xuống.

23. Chương 22: Bát Thiểm Thẩm Nhị Phiên (hạ)

- Yến Nô, sư huynh của muội...

- Hôm qua đã đi rồi.

- À?

- Sư huynh đi đầu quân, cho nên đặc biệt tới phủ Khai Phong để thăm thú.

Sau giờ ngộ hôm qua thì đi rồi, nói là sợ muộn giờ tuyển mộ...

Yến Nô nói tới đây đột nhiên ngẩng lên, hạ thấp giọng nói:

- Đúng rồi, sư huynh đã thành thân rồi, cũng đã có con, năm nay vừa tròn năm tuổi, tên là Nhạc Vân. Huynh ấy nói rằng lần khác tới sẽ mang con đến đây.

Lời nói này như nói với Ngọc Doãn: “Giữa ta và sư huynh không có gì cả.”

Đồng thời, cũng giống như cắt bỏ quá khứ của nàng, mộng nổi khổ, hẳn nên tỉnh lại.

Nhạc Phi đi rồi sao?

Trong lòng Ngọc Doãn có một cảm giác gì đó khó diễn tả.

Có vui mừng, cũng có chút mất mát. Vui mừng chính là, Nhạc Phi nhập ngũ, từ nay về sau sẽ khó gặp lại Yến Nô; mất mát chính là, Nhạc Phi kia từng là anh hùng trong suy nghĩ kiếp trước của hắn, lại bỏ lỡ như vậy thì thật có chút đáng tiếc.

Ngay lúc Ngọc Doãn đang tâm tư tràn đầy, Yến Nô đột nhiên đứng lên, lau tay dính nước trên mảnh vải bông rối loạn bên hông, xoay người trở về phòng, một lát sau nàng lại đi ra, trong tay cầm một túi vải nhỏ.

- Cho huynh!

- Đây là cái gì?

- Cha để lại cho huynh, hiện tại coi như vật về nguyên chủ.

“Chu Đồng để lại vật gì cho mình?”

Ngọc Doãn hơi sững sờ, chậm rãi mở túi vải ra, thấy bên trong là một quyển sách, được viết tay hoàn toàn.

Liếc nhìn Yến Nô một cái, thấy nàng đang ra sức chà xát giặt quần áo.

Ngọc Doãn đặt đĩa bánh sang bên, mở ra xem, lại sững người.

Trên mặt sách tất cả đều là chữ phồn thể, tuy nhiên vẫn may không làm khó được Ngọc Doãn. Kiếp trước từng học nhạc phổ, tất cả đều là sách có chữ phồn thể. Nếu như đơn giản luận việc biết chữ nhiều hay ít, Ngọc Doãn tự nhận chắc chắn thua bởi những học sinh trường Thái Học này, nhưng biết đọc biết chữ, các loại Tứ thư Ngũ kinh, hắn không quá am hiểu, nhưng cũng từng xem qua, cũng nhớ một chút, nhưng con cháu hậu thế còn ai học mấy chữ này chứ? Ngay cả lịch sử Trung Hoa cũng phải thi ngoại ngữ, loại sách như Tứ thư Ngũ kinh trái lại không hề được học giả quan tâm.

Cho nên, Ngọc Doãn muốn làm môn sinh của thái học viện, thật sự quá khó khăn.

- Bát Thiểm Thập Nhị Phiên?

Ngọc Doãn khẽ đọc lên.

Yến Nô không hề ngẩng đầu lên, lẩm bẩm như tự nói:

- Đây là sở học cả đời của cha, nói phải truyền cho con rể, chỉ có điều, uy lực của quyền cước này quá lớn, căn cơ của huynh rất tốt, lại có quái lực trời sinh, nô vẫn lo lắng huynh học xong sẽ gây chuyện, tuy nhiên bây giờ nghĩ lại thì cảm thấy có chút sai lầm, là cha để lại cho huynh, sao nô có thể chiếm lấy?

Giờ giao nó cho huynh! Nô không cầu mong gì, chỉ hy vọng Tiểu Ất ca sau khi học thành, đừng giống như trước đây tranh phong với người ta...

A cậu phục vụ quên mình đổi lấy cửa hàng này, không mong gì khác ở Tiểu Ất ca, chỉ cầu có thể bình an.

Nàng cúi đầu, một lọn tóc rũ xuống trán.

Ngọc Doãn ở bên cạnh nhìn Yến Nô, sau một lúc lâu thở dài, dùng miếng vải kia gói cuốn Bát Thiểm Thập Nhị Phiên lại.

Nói thật, hắn không có hứng thú với thứ này.

Nhưng đây là tấm lòng của Yến Nô, nên không thể từ chối.

Ngẫm nghĩ một chút, hắn hạ thấp giọng nói:

- Cửu nhi tỷ yên tâm, lúc trước Tiểu Ất không hiểu chuyện, từ nay về sau sẽ không như thế nữa.

Yến Nô “ừ” một tiếng rồi không nói gì thêm.

Giặt quần áo xong, Ngọc Doãn giúp Yến Nô phơi quần áo trong sân. Khi hắn chuẩn bị quay về phòng, lại chợt nghe Yến Nô ở đằng sau mở miệng:

- Tiểu Ất...

- Gì?

Ngọc Doãn xoay người nhìn Yến Nô.

Yến Nô do dự thật lâu, cắn môi, khẽ nói:

- Xin lỗi.

- Cái gì?

Ngọc Doãn thật sự nghe không rõ.

Nhưng Yến Nô lại đỏ mặt, cúi tấm vải bố bên hông xuống, nói to hơn:

- Nô nói là, xin lỗi!

- Ồ...không sao.

Ngọc Doãn lắp bắp, không biết trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng người đàn ông lỗ mãng không hiểu gì kia, khiến Yến Nô hận đến mức nghiến răng lại, cầm miếng vải bố ở trong tay ném lên ghế gỗ, sau đó thở hổn hển quay về phòng, đóng sập cửa lại.

“Vì sao nói xin lỗi?”

Ngọc Doãn đứng ngây ra ở cửa.

“Hơn nữa người ta nói xin lỗi, mình lại nói không sao, rất không thích hợp? Không nói như thế, vậy nên nói cái gì?”

Phụ nữ, thật sự kỳ lạ.”

Không biết Yến Nô đang nghiến răng nghiến lợi ở cửa.

“Tiểu Ất đáng chết, Tiểu Ất thói tha, ta đã nói xin lỗi huynh, huynh còn hỏi tại sao? Vì sao huynh không vui vẻ nói ra lòng mình? Cuối cùng cứ phải để Nô đoán đi đoán lại...Tiểu Ất ca, Nô rất mệt mỏi!”

Nhưng điều này không thể trách Ngọc Doãn.

Kiếp trước vì cuộc sống mà bốn ba, hai mươi sáu năm vẫn là trai tân, ngay cả một bạn gái cũng không có.

Tới kiếp này rồi, Ngọc Doãn cũng không hiểu phải biểu đạt tình cảm nam nữ như nào.

Nếu như Ngọc Doãn biết biểu đạt, cũng sẽ không có hiểu lầm nhiều với Yến Nô như vậy. Mà nay hai người đàn ông thô lỗ hợp lại làm một, sự “thô lỗ” kia đã quen thuộc rồi, thậm chí còn nghiêm trọng hơn trước.

Khai Phong, phường Trấn An.

Từ bên ngoài nhìn vào cũng không phải là tòa trạch viện xa hoa, nhưng cũng là ngọc trụ điêu lương lộng lẫy.

Giống như trong gấm phồn hoa, một tòa lầu các đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Trước lầu có một tấm biển, cũng dùng thể chữ sáu kim thư, Túc Hạnh Lâu.

Bên ngoài lầu, đào đỏ hạnh trắng, cảnh sắc tươi đẹp, trên lầu các, một cô gái trang nhã mặc y phục lụa mỏng manh đang dựa vào lan can, trên khuôn mặt má lúm đồng tiền kiều diễm như hoa sen trên mặt nước, tay phất dựa vào, đang ngơ ngác xuất thần.

Đúng lúc này, từ dưới lầu đi lên một bà lão.

- Cô nương, đã nghe ngóng được rồi.

- Ủ?

Cô gái ngẩng đầu nhìn bà lão đang lên:

- Bà bà, nghe ngóng được gì?

- Hôm qua người đàn ông đoạt sự nổi bật của Phong Nghi Nô tại Đại Tướng Quốc Tự tên là Ngọc Doãn, có người gọi hắn ta là Tiểu Ất, biệt hiệu Ngọc Giao Long, ở tại miếu Quan Âm, trong nhà đã có thê thất, người này không có công danh, phụ thân là Ngọc Phi, đó là Nội Đẳng Tử mười năm trước tại bên ngoài Chu Tước Môn đánh thắng người Liêu, sau đó bị người ta ám toán mà chết.

Ngọc Tiểu Ất này lúc mười hai tuổi được Chu Đồng của Ngự Quyền Quán thu dưỡng, luyện được võ công.

Sau đó hắn dựa vào quyền lợi của cha ban cho mở một cửa hàng bán thịt lợn tại phố Mã Hành, dựa vào bán thịt lợn mà sống.

Ngày thường chỉ thích tranh giành buôn bán với người khác, thích đánh nhau.

Khoảng thời gian trước, đã từng bị Tiểu Quan Tác Lý Bảo đánh cho một trận, suýt thì chết...Tuy nhiên dù sống nhưng lại thiếu người ta ba trăm quan, theo hẹn bốn mươi ngày sau phải trả lại, trừ những điều đó ra thì không có gì đặc biệt.

Vì sao cô nương lại có hứng thú với người này?

- Là một kẻ bán thịt!

Cô gái nhăn mày, nhưng lại toát lên vẻ kiêu mỵ vô hạn.

Nàng thật không ngờ người đàn ông tấu Kê Cầm tuyệt vời khiến nàng yêu thích điên cuồng kia lại xuất thân là người bán thịt. Nếu là một nhà sĩ còn có thể nói chuyện “trăng với gió”, nhưng lại là một đồ tể...

Cô gái ngẫm nghĩ một chút, khẽ nói:

- Bà bà có thấy có chút kỳ lạ không?

- Có gì kỳ lạ?

- Một đồ tể, sao lại có thể tấu cầm hay đến vậy.

Hôm qua mặc dù đứng xe nhưng có thể nhận ra tài nghệ của hán phi phạm, không thể nào là một đồ tể được.

Nói về tài nghệ, ta hiểu rõ nhất.

Có lẽ còn hơn ta một bậc, quả thật là nhân tài kiệt xuất.

Nay cả nàng cũng tự nhận không bằng, chứng minh người này...

- Bà bà, phiền bà lại đi tìm hiểu một chút, để biết rõ thêm.

- Cô nương yên tâm, lão sẽ đi ngay...Tuy nhiên, cô nương cẩn thận, hai ngày này Quan gia sẽ đến, chớ để tai tiếng gì.

- Ta hiểu.

Bà lão từ lâu các lui ra, cô gái lại ghé vào lan can.

Đột nhiên, trên gương mặt vô cùng kiêu my kia lại nở nụ cười thú vị:

- Đồ tể ư? Lực sĩ? Ta cũng không tin!

Tang Gia Ngõa Tử, cửa hàng Quách gia.

Sau khi Quách Kinh tiến lang trung, mặt âm trầm nhìn vô cùng khó coi.

- Nhị ca thế nào rồi?

Quách Kinh hít sâu một hơi, cố gắng nén lửa giận trong lòng xuống:

- Tình hình không quá tốt, xương sườn bị gãy ba cái, ít nhất phải nghỉ ngơi ba tháng. Chết tiệt, ta tìm tên Ngọc Tiểu Ất phiền toái kia, sao lại để Triệu Cửu ra tay?

- Việc này...

- Đúng rồi, thịt tươi cửa hàng Ngọc gia, có biết rõ không?

- Biết rõ, bản thân hần chính là đồ tể...Heo hơi là do Trương Tam mặt rỗ bán cho hần, nghe nói giá cũng không cao. Tam ca, nếu không thì dẫn người đi tìm Trương Tam mặt rỗ, cảnh cáo hần không được bán thịt cho Ngọc Tiểu Ất?

- Dưới tay Trương Tam mặt rỗ có mười mấy kẻ đánh thuê, người nào thân thủ cũng không hề tầm thường.

Muốn sống mái với nhau, ta chưa chắc đã thắng...Tam mặt rỗ hần với ta không hề có qua lại, cho dù có tìm tới cửa cũng vô dụng. Vốn ta muốn thông qua quan phủ để thu thập tên Ngọc Tiểu Ất kia, nhưng Triệu Cửu đã nhúng tay vào, ta lại có chút do dự. Người nói xem, Ngọc Tiểu Ất và Triệu phủ có quan hệ gì?

- Việc này cũng không rõ...

Cha của Ngọc Tiểu Ất vốn là Nội Đẳng Tử, xuất nhập Hoàng Thành, khó tránh không biết những người này, nói không chừng có chút liên quan.

Việc này, có thể có phiền toái!

Quách Kinh vỗ trán, có chút buồn rầu.

Một lát sau, hần phân phó:

- Chuyện này, chúng ta không thể lộ diện...Hãy nghĩ cách nói chuyện này cho Tưởng Thập Ngũ.

Ngọc Tiểu Ất làm hồng quy củ, xem đám người Tưởng Thập Ngũ nói như thế nào.

Tên đầu gấu chấp tay đáp lời rồi vội vàng đi.

Sắc mặt Quách Kinh âm trầm biến đổi không ngừng, đi lại trong phòng một lúc, chuẩn bị đi thăm tình hình của Ngư Bảo Lượng một chút.

Đúng lúc này nghe ngoài cửa có người nói:

- Tam ca, Lý Tú Tài cháu trai của Lý Bảo đến thăm.

- Cháu trai của Lý Bảo?

Quách Kinh hơi sửng sốt.

Hần không nghe nói Lý Bảo còn có cháu trai, hơn nữa lại là tú tài?

Ngẫm nghĩ một chút, Quách Kinh nói:

- Mau, cho mời!

24. Chương 23: Phiền Nao Của Sự Nổi Danh (thượng)

Buổi biểu diễn tại Đại Tướng Quốc Tự kia dần dần phai nhạt đi.

Nhưng cái tên Ngọc Doãn thì càng lúc càng nhiều người biết đến. Bởi vậy việc kinh doanh tại cửa hàng Ngọc gia cũng phát triển rất nhiều, trong thời gian hai ngày mà lượng tiêu thụ ngày càng tăng lên, ngày nào cũng bán hết số thịt chín, ba con heo mới thỏa mãn được nhu cầu, khiến cho việc kinh doanh tại cửa hàng bán thịt nho nhỏ cũng vô cùng thịnh vượng.

- Tiểu Ất, tẩu một khúc đi.

Ngày lúc kinh doanh đang thịnh vượng, Ngọc Doãn không thể không đích thân ra bán.

Theo số lượng heo hơi hắt mỡ gia tăng, tay nghề càng lúc càng thuần thực. Đương nhiên, đao pháp vẫn không thể thuần thực bằng La Nhất Đao, nhưng người đến mua thịt sống chủ yếu là hướng về người đánh Kê Cầm kia, cho nên trở thành người ta chú ý như vậy, tuy nhiên người trong cửa hàng không đủ, Ngọc Doãn thật sự vô cùng bận rộn.

- Người chính là Ngọc Tiểu Ất?

Ngày lúc Ngọc Doãn đang bận rộn, chợt có người gọi hắt.

Ngọc Doãn ngẩng lên nhìn sang, đó là một cô gái ăn mặc trang phục kiểu nha hoàn, đi tới trước thớt gỗ thì dừng lại.

Mùi thịt sống gay mũi khiến cô gái bịt mũi lại.

Cô gái mặc một chiếc váy lụa màu xanh biếc, ngũ quan mỹ lệ, chỉ có điều trang điểm quá đậm và ăn mặc diêm dúa nên khiến dung nhan xinh xắn của mình bị giảm đi nhiều, khiến người khác có cảm nhận rất dung tục. Có lẽ không chịu được mùi thịt sống, cô gái lui hai bước, vẫy vẫy khăn mùi xoa trong tay, biểu lộ sự không kiên nhẫn trong lòng nàng.

- Nghe nói người đàn rất hay?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, chợt cười nói:

- Đàn rất hay thì không dám nhận, chỉ là thường ngày thích chơi thôi, đã khiến tỷ tỷ chê cười rồi.

- Một tháng ba mươi quan!

- Hả?

- Là ta nói một tháng ba mươi quan, làm nhạc sư cho cô nương nhà ta.

- Việc này...

Ngọc Doãn ngây ra.

- Ta là nha hoàn của cô nương Tiểu Chi Nhi lầu Bạch Phàn, tên là Nô Ca, rất được Tiểu Chi Nhi cô nương sủng ái và quen biết nhiều nhà sĩ phong lưu.

Tiểu Chi Nhi là đào kép nổi tiếng của tạp kịch trong lầu Bạch Phàn.

Nói trắng ra một chút, chính là kỹ nữ. Là kỹ (ca kỹ), chứ không phải kỹ (kỹ nữ)! Tiểu Chi Nhi này tính cách cao ngạo, nhan sắc ít ai sánh bằng, nhưng lại có những đám người hèn hạ lại thích ngạo khí này của nàng, thường xuyên đến cổ vũ. Bởi giao giao du sâu rộng nên Tiểu Chi Nhi rất có danh tiếng, đứng vững gót chân ở lầu Bạch Phàn.

Thời đại này đừng xem thường ca kỹ này.

Người có thể đến lầu Bạch Phàn ít hoặc nhiều phải có chút địa vị, hoặc là những chủ nhân giàu có.

Các nàng giao tiếp rất rộng, từ quan lại tới quyền quý, đến những kẻ đầu gấu phố phường. Nếu đắc tội với các nàng có lúc còn đáng sợ hơn so với trực tiếp đắc tội với những người đó. Tâm tư những nữ nhân này thay đổi liên tục, vĩnh viễn không thể đoán được, cho nên người đến lầu Bạch Phàn đều được sủng ái vô cùng.

Tiểu Chi Nhi?

Đã nghe tiếng nhưng chưa từng gặp!

Có lẽ Ngọc Doãn từng gặp, nhưng là trước kia chứ không phải hiện tại.

Còn nữa, giọng điệu của Ca Nô này khiến Ngọc Doãn rất không hài lòng, ta không có gì cầu các người, sao các người lại ngạo mạn vô lễ?

Nô Ca này rõ ràng là cô gái được nuông chiều quá thành hư rồi.

Ba mươi quan tiền rất hấp dẫn, nhưng đối với ta thì không có tác dụng gì.

Nhìn tôi tớ này là biết chủ nhân như nào, chắc là Tiểu Chi Nhi kia cũng là chủ nhân ngạo mạn. Ta không thiếu các người ba mươi quan, tội gì phải đến chịu nhục? Hơn nữa, ta gầy đàn là vì ta thích, chứ không muốn làm nhạc sư cho một ca kỹ.

Nô Ca ngạo mạn nhưng Ngọc Doãn cũng là một người kiêu ngạo.

Lập tức, hần mím cười, không để ý tớ Nô Ca kia, mà quay sang hỏi một bà lão:

- Lão nương muốn mua gì?

Lão nưng, không phải là nghĩa xấu, mà là lời kính trọng.

Thời kỳ Bắc Tống, lúc đối mặt với người già thường dùng cách xưng hô “lão nưng”.

Bà lão tức khắc mỉm cười.

Vốn bà đến mua thịt, nào ngờ Nô Ca kia lại giành đứng trước bà, đương nhiên trong lòng bà lão không vui, nhưng Ngọc Doãn lại không để ý tới Nô Ca, ngược lại còn nhiệt tình đón tiếp bà lão, đương nhiên tâm trạng bà rất vui sướng.

- Tiểu Ất, lấy ba cân thịt, đừng nhiều mỡ đấy... Đại ca nhà ta không ăn được.

- Ba cân thịt không dính mỡ, hiểu rồi.

Vừa nói chuyện, Ngọc Doãn vừa nhắc một miếng thịt sống ra khỏi cái móc đặt lên thớt, hẩn cầm dao kéo một đường dao, nắm ngược chuôi dao, nhìn lướt qua miếng thịt sống, một dao đi xuống theo đường vân thịt, xẻ một miếng thịt thăn không dính chút mỡ nào. Đặt lên cân, Ngọc Doãn lại cười ái ngại.

- Ba cân sáu lạng!

- Vậy thì ba cân sáu lạng, Đại ca nhà ta ăn khỏe!

Ngược lại bà lão lại rất thoải mái, không nói hai lời mà bằng lòng luôn.

Ngọc Doãn vội vàng nói cảm ơn, lại bảo Tiểu Thất đứng bên giúp xử lý, nhưng bởi vậy mà Nô Ca lại giận giữ! Tiểu Chi Nhi hiển nghệ tại lầu Bạch Phàn, Nô Ca cũng biết cửa hàng Ngọc gia này, cũng đã nghe nói danh tiếng của Ngọc Doãn. Chỉ có điều nàng tự cho mình địa vị cao, sao để ý một đồ tể bán thịt? Chứ đừng nói người này ngày nào cũng thích tranh giành đấu đá nhau.

- Ngọc Tiểu Ất, ngươi có ý gì?

Ngọc Doãn ngẩng lên, nhìn phía sau Nô Ca, than khẽ:

- Tỷ tỷ thứ tội, tiểu nhân làm việc nơi này, nếu tỷ tỷ không mua hàng, xin hãy đứng sang một bên để khỏi làm bẩn xiêm y của tỷ tỷ, tiểu nhân không thể bồi thường nổi.

- Chuyện vừa rồi ta hỏi ngươi...

- Tỷ tỷ chớ trách, tiểu nhân chơi đàn chỉ là yêu thích, không vì tiền tài.

Nếu muốn tiêu tiền, thì mua mấy cân thịt tươi ở chỗ của tiểu nhân, nhưng đừng làm ô uế cầm của tiểu nhân..

Một câu nói khiến Nô Ca đỏ mặt tía tai.

Ngọc Doãn cười với nàng, rồi xoay người tiếp tục lu bu công việc.

Nô Ca cắn răng nhìn Ngọc Doãn, thở phì phì quay đầu bước đi.

- Tiểu Ất ca, tội gì phải đắc tội với Tiểu Chi Nhi?

- Đây mà gọi là đắc tội ư? Ta chỉ là không có chí hướng mà thôi, chắc Tiểu Chi Nhi cũng là người hiểu biết, sẽ không trách tội đâu.

Hoàng Tiểu Thất ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý, vì thế không khuyên nữa.

“Tiểu Ất ca đàn rất hay, đó là bản lĩnh của hắn, nhưng nếu vì ba mươi quan tiền mà quỳ gối làm người hầu cho người ta, thì thật là đáng tiếc! Nô Ca cũng thật quá kiêu ngạo, bộ dạng lời nói như là đi bố thí cho người khác. Tiểu Ất ca là ai? Chính là người có thể ngăn chặn được người nổi bật là Phong Nghi Nô, người chỉ là một nha hoàn thôi, nói chuyện đã không tốt đẹp rồi, lại còn khiến người ta phát cáu, chẳng phải tự mình chuốc lấy khổ sao?

Cũng may tính tình của Tiểu Ất ca không nóng!

Nếu đổi lại là trước đây nhất định sẽ đánh người mặt nở đầy hoa...”

Nghĩ đến đây, Hoàng Tiểu Thất mỉm cười!

Tuy nhiên, Nô Ca đi rồi, phiền toái khác lại đến.

Đang lúc bận rộn, từ xa đi tới vài cô gái quần áo hoa mỹ, dừng lại trước sạp thịt, cất giọng thánh thót nói:

- Xin hỏi Tiểu Ất ca có ở đây không?

- Ồ?

Ngọc Doãn đang giúp Trương nhị tỷ om thịt, nghe tiếng từ mặt sau sập đứng lên.

Thấy mấy cô gái này, mặc dù mặc y phục hoa mỹ, nhưng đầy lẳng lơ phong tình, không giống cô gái nhà lành.

“Ngày hôm nay sao vậy nhỉ?”

Ngọc Doãn thầm bật cười trong lòng, sao nhiều người đến tìm mình như vậy?

- Mấy vị tỷ tỷ có gì chỉ bảo?

- Người chính là Tiểu Ất ca sao?

- Đúng vậy.

- Nô nghe nói Tiểu Ất ca là một tay đàn rất hay, cho nên cả gan tới gặp, không biết Tiểu Ất ca có thể đàn một khúc cho Nô nghe được không?

Ngọc Doãn định mở miệng, lại cảm giác sau lưng có người giật giật áo bào của hắn.

Là Trương nhị tỷ!

Quay đầu lại, thấy Trương nhị tỷ đang khẽ lắc đầu.

Ý tứ rõ ràng nói với Ngọc Doãn là không đồng ý. Ngọc Doãn nghi hoặc trong lòng, những cô gái này rất xinh đẹp, hơn nữa nho nhã lễ độ, so sánh với thái độ của Nô Ca trước đó hoàn toàn khác nhau.

Tuy nhiên nếu Trương nhị tỷ phản đối, chắc chắn là có lý của nàng.

Ngọc Doãn vội chấp tay, nói:

- Xin tỷ tỷ thứ tội, Tiểu Ất đang quá bận rộn, chỉ sợ không dứt ra được...Đồng thời Tiểu Ất tài sơ học thiển, không dám nhận sự ưu ái của tỷ tỷ, đừng trách, đừng trách!

Mấy cô gái nghe vậy hình như có chút mất hứng.

Nhưng thấy Ngọc Doãn không để ý tới các nàng nữa, nên cũng không ép buộc, xoay người đi.

Trời sẩm tối, Ngọc Doãn mới thu dọn quán, xem như nhàn rồi rồi, lúc này hắn mới hỏi Trương nhị tỷ:

- Vì sao vừa rồi nhị tỷ lại ngăn cản ta?

- Mấy cô gái đó không phải là những cô nương nhà lành.

Tiểu Ất ca nay đã khác xưa, càng vô cùng đáng quý, các nàng tìm đến Tiểu Ất ca, nói toạc là vì một chữ “Danh”. Mấy ngày trước Tiểu Ất ca đàn rất hay tại Đại Tướng Quốc Tự, đã tạo nên hai chữ “Danh gia”, nếu hôm nay Tiểu Ất ca chơi đàn cho các nàng ấy, các nàng sẽ có cơ để nâng giá trị bản thân lên. Chỉ cần nói Tiểu Ất ca chơi đàn vì các nàng, ít nhất có tăng giá lên gấp đôi. Nên không thể để Tiểu Ất ca mắc mưu được.

Còn có loại chuyện này sao?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, chợt hiểu ra, đây chẳng phải là “Dựa thế nâng cao địa vị” sao?

Mặc dù Trương nhị tỷ nói không rõ ràng, nhưng ý tứ đại khái biểu đạt là thế.

25. Chương 24: Phiền Nao Của Sự Nổi Danh (hạ)

Đau đầu!

Ngọc Doãn cười khổ.

Một trận say rượu lại đưa tới nhiều phiền toái như vậy, thật sự là hắn không muốn những oanh oanh yến yến này ngày nào cũng đến làm ảnh hưởng đến việc buôn bán của hắn. Người không để ý những người này không được hay sao, nhưng nếu để ý, vậy thì phải chấm dứt như nào?

Chơi đàn, không được!

Không chơi đàn, hình như cũng không được.

Cực tuyệt, chỉ sợ càng ngày càng đắc tội với nhiều người.

Nếu chẳng may một ngày nào đó những người này muốn chinh hấn, chắc chắn không thiếu mang đến nhiều phiền toái.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn thầm cười khổ trong lòng.

- Tiểu Ất ca, nếu không có gì chúng ta đi trước.

Hoàng Tiểu Thất và Ngọc Doãn đáp vâng, sau đó cùng chào từ biệt.

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, đang định đi lại nghe Trương nhị tỷ nói:

- Tiểu Ất ca, Nô có một chuyện muốn bàn bạc với Tiểu Ất ca.

- Nhị tỷ cứ nói đừng ngại.

Từ trước đến nay Trương nhị tỷ ở tại Ngọc gia chịu khó chịu khổ cần cù chăm chỉ.

Ngọc Doãn cười nói:

- Nhưng chớ xin ta chơi đàn.

- Tiểu Ất ca lại nói đùa...Nô thấy Tiểu Ất ca kinh doanh càng lúc càng tốt, người giúp không đủ.

Không biết Tiểu Ất ca có muốn thêm người không?

- Ồ?

Ngọc Doãn không thể không nghĩ tới việc này, nhưng người cầm dao giỏi ở phủ Khai Phong phần lớn đều có người thuê hết, nếu trước đó, Ngọc Doãn có thể thuê được những người có tên tuổi đến, nhưng hiện tại, hấn nghèo túng như phượng hoàng còn không bằng con gà, muốn chiêu mộ một người giỏi tay nghề, chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Trời mới biết hấn có khả năng đến đâu?

- Nhị tỷ có người giỏi giới thiệu?

- Trong nhà ta có một Đại ca, lúc này đã hai mươi, khi còn nhỏ ở quê nhà học được bản lĩnh thương bồng...Lần này quê nhà lũ lụt, không thể không rời quê hương. Đại ca không muốn theo chúng ta tới phủ Khai Phong làm việc, mà ở lại xã. Nhưng tính cách của nó táo bạo, vợ chồng ta thật sự lo lắng, nếu Tiểu Ất ca tuyển người, ta muốn Đại ca đến giúp, cho dù không đảm đương làm người cầm dao thì làm việc vặt cũng rất thuận thực...

Ta nghe Tiểu Ất ca nay cũng có chút phiền phức, nếu có thể nhận đại ca, cũng có thể để nó giúp một chút...

Trương Nhị tỷ nói vô cùng hàm súc.

Nhưng Ngọc Doãn nghe hiểu ra ngay, vị “đại ca” kia chỉ sợ cũng là một tên đầu xỏ hoặc là một lưu manh hoành hành ở xã.

Nếu như người đến phủ Khai Phong, không biết có gây ra tai họa gì.

Nhưng thấy Trương Nhị tỷ thành thật, Ngọc Doãn cũng không nhẫn tâm từ chối.

- Đại Lang làm được gì?

Hắn biết trong nhà nhị tỷ chỉ có một đứa con, cho nên xưng hô là Đại Lang cũng không gọi là quá phận.

Trương Nhị tỷ vội nói:

- Tên của Đại ca là do thầy giáo trong thôn đặt, là Tái Hưng.

- Ồ!

Ngọc Doãn gật gật đầu, nói:

- Nhị tỷ không ngại hỏi một chút, nếu hắn bằng lòng thì ta nhận hắn.

- Cảm ơn Tiểu Ất ca.

Ngọc Doãn cười cười rồi đi.

Nhưng sau khi đi được mấy bước, hắn đột nhiên dừng lại, quay nhìn về phía cửa hàng, Trương Nhị tỷ đang thu dọn vô cùng cẩn mẫn, nhưng Ngọc Doãn lại nhíu chặt mày, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Dương Nhập Cửu, Dương Tái Hưng.

Con trai của Dương Nhập Cửu chắc chắn họ Dương, trừ phi Nhị tỷ tái giá.

Nhưng vấn đề là, dường như Nhị tỷ lớn lên là gả cho Dương Nhập Cửu, nói cách khác, con trai của tỷ ấy phải là họ Dương. Dương Tái Hưng? Vậy chẳng phải là Dương Tái Hưng hay sao! Đây chính là một viên

danh tướng kháng Kim của Đại Tống, đáng tiếc tráng niên chết sớm, chết trận tại sông Tiểu Thương. Là Ngọc Doãn nghe nhiều về người này nên hiểu rõ.

Có lẽ Dương Tái Hưng không nổi tiếng như Nhạc Phi, nhưng cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Chẳng lẽ, con trai của Nhị tỷ chính là Dương Tái Hưng?

Lúc trước sư huynh của Yên Nô là Nhạc Phi, Ngọc Doãn đã cảm thấy vô cùng trùng hợp. Hiện tại lại bỗng dưng xuất hiện thêm một Dương Tái Hưng.

Hai danh tướng đại Tống này nườm nượp mà đến?

Ngọc Doãn cảm giác có chút hỗn loạn rồi!

Có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi, nói không chừng Dương Tái Hưng kia không phải là Dương Tái Hưng này đâu? Nhiều người trùng tên trùng họ thôi!

E là mình suy nghĩ quá nhiều...

Ngọc Doãn lắc lắc đầu đi thẳng đến phố Đình.

Lúc này, chính là lúc vạn heo vào thành, Trương Tam mặt rỗ đang đứng trên phố Đình, chỉ huy người đuổi heo.

Thấy Ngọc Doãn đến, y cười sang sảng, ngoắc Ngọc Doãn.

- Tam ca!

- Ha hã, Tiểu Át không định làm bằng hữu với Trương Tam nữa sao?

- Vì sao Tam ca lại nói lời này, nếu không có Tam ca hỗ trợ, nay Tiểu Át sợ là ngay cả cơm cũng không có mà ăn, sao không coi Tam ca là bằng hữu chứ?

Trương Tam mặt rỗ cười ha ha:

- Vậy sao ngươi không nói cho ta biết ngươi chính là người nổi tiếng tại Đại Tướng Quốc Tự kia?

- Việc này...

- Ha hả, Tiểu Ất đừng ngại, ta chỉ đùa thôi.

Ngày đó tại Đại Tướng Quốc Tự, ta có việc nên không đến xem được. Sau đó nghe người ta nói lại, có một người chơi đàn rất hay tại trước điện Lưu ly bát giác, ngay cả Phong Nghi Nô cũng không vượt qua nổi nên mới có chút tò mò.

Hôm qua tìm người hỏi thăm mới biết là Tiểu Ất hiền nghệ.

Ha hả, ta biết ngay mà, người mà Tứ Lục lão ca giới thiệu đương nhiên không kém, Tiểu Ất người quả đúng là thâm tàng bất lộ.

- Khiến Tam ca chê cười rồi!

- Sao chê cười chứ?

Trương Tam mặt đỏ vỗ vào bả vai Ngọc Doãn, trong miệng phả ra mùi rượu:

- Tuy nhiên đúng là muốn Tiểu Ất hỗ trợ. Ta vừa mới nói với mấy tên đồ tể là quen biết Tiểu Ất người, bọn họ cứ không tin.

Ngày khác ta làm chủ mời Tiểu Ất đến để bọn họ gặp mặt.

Huynh đệ của Trương Tam mặt đỏ ta cũng rất siêu phàm đấy...Đến lúc đó, chắc chắn khiến bọn họ ngượng mặt.

- Nếu Tam ca đã có lời, sao Tiểu Ất có thể từ chối?

- Ha ha ha, đã định rồi nhé... Đến lúc đó ta sẽ thông báo người.

Nói xong, Trương Tam mặt đỏ sai người khênh thêm heo lên xe.

Ngọc Doãn trả tiền, đang định đi, lại bị Trương Tam mặt đỏ kéo sang bên, y nhìn xung quanh một chút, hạ thấp giọng nói:

- Tiểu Ất, gần đây nên cẩn thận một chút, đám người Tướng Thập Ngũ không biết là kẻ nào báo mà biết người mua heo ở chỗ ta, nói người làm hồng quy củ, còn muốn giáo huấn người rầm rộ một trận.

- Có chuyện này sao?

Trương Tam mặt đỏ gật gật đầu:

- Tướng Thập Ngũ này lưu manh bản thủ, khiến người khác không chịu nổi, nhưng cũng có chút bản lĩnh.

Người phải cẩn thận một chút, chớ gặp nói chuyện với bọn chúng.

Nếu thật sự là gánh không nổi thì cứ nói với ta. Ta tuy chỉ là bán heo nhưng cũng có chút môn đạo.

Tam mặt rỗ này là một người có nghĩa khí.

Ngọc Doãn vội vàng cảm ơn:

- Tình nghĩa của Tam ca, Tiểu Ất xin ghi nhớ trong lòng.

- Ôi chào, huynh đệ nhà mình cả, đừng nói những lời này.

Ngọc Doãn không biết nói gì thêm, lại chấp tay tạm biệt Trương Tam mặt rỗ.

Chỉ có điều trong lòng bắt đầu có chút cảnh giác. Những người Tường Thập Ngũ này tuy không phải kẻ liều mạng nhưng cũng không nên trêu chọc vào. Nếu quả thật sinh sự tới cửa, dù gì cũng có chút phiền phức, tốt nhất vẫn nên cẩn thận đối phó cho thỏa đáng.

Mấy ngày này bảo Yến Nô không cần đến cửa hàng tại Ngũ Lý nữa!

Nếu chẳng may bị Tường Thập Ngũ ngăn chặn, thật sự có phiền toái...

Chỉ có điều, Tường Thập ngũ sao lại biết nhanh như thế?

Hơn nữa còn tìm tới Trương Tam mặt rỗ! Trong đầu Ngọc Doãn lại hiện lên gương mặt của Quách Kinh kia, theo bản năng hai tay nắm chặt lại. Tên khốn Quách Kinh thật đáng giận, chắc là muốn đối phó với mình, đuổi tận giết tuyệt!

Ngọc Doãn hít sâu một hơi để bình ổn sự giận giữ trong lòng lại.

Tuy nhiên Quách Kinh người đừng đắc ý quá, đợi ta qua cơn tức này sớm muộn gì cũng sẽ tìm người tính sổ.

Đi tới Ngũ Lý Điếm, Chu Yến Nô vô cùng bận rộn.

Đêm nay, nàng chuẩn bị sủi cỏ cho Ngọc Doãn, thấy Ngọc Doãn đến, nàng liền vội vàng bước lên giúp.

- Tiểu Ất ca, ăn cơm trước, lát nữa làm việc cũng không muộn.

- Ừ!

Ngọc Doãn ngồi ở ngưỡng cửa, bưng đĩa sủi cao ăn như sói nhai hổ nuốt.

Yến Nô ngồi bên cạnh nhìn hần cười khúc khích, mặc dù không thể nói ra tình cảm ẩn chứa nhưng chưa bao giờ che giấu sự dịu dàng của mình. Ngọc Doãn ăn vào, hương vị vô cùng thơm ngon, tám mươi chiếc sủi cao vào bụng, lúc này mới thỏa mãn vỗ vỗ bụng.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, hai người mang ba con heo ra sân.

Ngọc Doãn cầm lấy dao mổ heo, lướt một đường đao hoa trong tay, thuần thục đi mạnh xuống một dao khiến con heo kia chết ngay. Mấy ngày nay, heo sống chết trong tay Ngọc Doãn cộng lại cũng có mấy chục con. Ban đầu không quen lắm, đến bây giờ thuần thục, Ngọc Doãn đã không còn cảm giác rung động như trước nữa. Giết ba con heo xong, Yến Nô cũng đã bê nồi nước sôi đến.

- Đúng rồi, ngày mai muối đừng đến đây nữa.

- Vì sao?

Ngọc Doãn do dự một chút, cuối cùng quyết định đem chuyện kia nói ra.

- Tưởng Thập Ngũ không biết đã nhận được tin từ đâu mà biết ta và muối giết heo tại cửa hàng Ngũ Lý...Nói chúng ta phá vỡ quy củ, muốn sinh sự. Ta lo lắng bọn chúng gây bất lợi với muối. Vài ngày tới để một mình ta đến đây là được rồi, muối đừng đi nữa...Muối yên tâm, ta sẽ cố gắng không xung đột với bọn họ, việc này nếu có thể giải quyết thỏa đáng, còn tốt hơn là khiến mọi chuyện to lên. Đợi ta và bọn họ gặp mặt nhau rồi, chúng ta sẽ tiếp tục thảo luận hướng giải quyết.

- Không được!

Yến Nô nghe vậy lập tức nóng nảy.

- Một mình huynh sao có thể địch nổi nhiều người họ?

Ngọc Doãn chau mày:

- Cửu Nhi tỷ đừng vội can quấy, chuyện này thật sự phiền toái, tốt nhất muối nghe lời của ta...nếu ta không địch lại bọn họ, thì dù muối đến thì sao? Kết quả chẳng phải cả hai chúng ta đều xảy ra chuyện.

- Huynh đánh không lại, không có nghĩa là ta đánh không lại.

Chu Yến Nô không nhin được cười.

- Muội có ý gì?

- Tiểu Ất ca không nên tức giận, ta cũng biết huynh có võ công giỏi.

Nhưng huynh quên rồi sao, ta từ nhỏ theo cha học võ, ngoài ra còn được cha ngâm trong thùng thuốc lớn.

Nếu nói bản lĩnh, ta không hề kém Tiểu Ất ca.

Nếu như thật sự giao thủ, chỉ sợ Tiểu Ất ca không đánh lại ta được mười chiêu.

“Được rồi, ta biết ngươi là khuê nữ của Chu Đồng, nhưng lời ngươi nói cũng quá cuồng vọng đi.

Như vậy mặt mũi đàn ông để đâu!”

Chu Yến Nô thấp hơn Ngọc Doãn một cái đầu, hơn nữa lại nhỏ bé, nhìn vô cùng yếu đuối.

Nếu nói ngay cả mười chiêu không chống lại được, vậy thì ngươi cũng quá coi thường người khác rồi.

Yến Nô như hiểu tâm tư của Ngọc Doãn, bật cười thành tiếng, lắc mình ra giữa sân. Chỉ thấy thân hình nàng uyển chuyển, mép vẩy tung bay, thuận thế nhét tấm vải bố vào bên hông, duỗi tay ra ngoắc Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất ca, chúng ta tỷ thí một lần?

26. Chương 25: Yến Tử Phi, Uyên Ương Cước (thượng)

Khiêu chiến?

Bị một thiếu nữ tuổi thanh xuân khiêu chiến như vậy, cho dù là vợ của mình, là đàn ông cũng không thể nhận được.

Ngọc Doãn đã hoàn toàn hòa hợp với cơ thể này, đại khái biết gia đình Chu Yến Nô có tiếng học thức uyên bác, là một cao thủ. Về phần cái gì mà ngâm hay không ngâm trong thùng nước thuốc? Người xem người là quả lười ười hay sao?

Ngọc Doãn biết Chu Đồng vẫn hi vọng có một đứa con trai, đáng tiếc tới già mới được một đứa con gái. Cho nên tâm huyết cả đời lão võ sư này đều đặt lên người Yến Nô, bởi vậy thân thủ giỏi cũng không phải là khoác lác.

Nhưng muốn nội trong mười chiêu thì có thể thắng được mình, Ngọc Doãn tuyệt đối không tin.

Nhìn vẻ mặt Yến Nô đắc chí, Ngọc Doãn vẫn nhẫn nại:

- Được rồi, Cửu Nhi tử, đừng nói đùa nữa.

- Nói đùa?

Lông mày lá liễu xinh đẹp của Yến Nô nhướn lên:

- Nếu Nô thua rồi, chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà mặc cho Tiểu Ất Ca chỉ bảo. Nhưng nếu là Tiểu Ất Ca huynh thua, thì phải hứa với Nô một chuyện, thế nào?

Ngọc Doãn nhìn Yến Nô, một hồi sau nói:

- Hứa cái gì?

- Đánh xong rồi nói.

Yến Nô người gây sự, Ngọc Doãn lại muốn lùi bước, nhưng không có cơ.

Vì thế, đứng dậy, kéo giãn cả người một chút, Ngọc Doãn hít sâu một hơi:

- Được rồi, vậy chúng ta tỷ thí một chút thôi.

- Được, tỷ thí một chút thôi.

Yến Nô cười tươi như hoa, lại đột nhiên bước đi trượt đi.

Ngọc Doãn còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, lại nhìn thấy mép váy phát phơ trước mặt. Trong mép váy tung bay, mũi chân Yến Nô như tia chớp ập tới. Ngọc Doãn hoảng sợ, vội hai tay đan vào nhau, làm thành chữ thập trước ngực, cũng gọi là cửa sắt then cài. Bồng bồng bồng, trong nháy mắt, Yến Nô đá ra hơn mười cái. Tuy Ngọc Doãn phong chặn công kích của Yến Nô, nhưng cái chân ngọc nhỏ dài đó lại ẩn chứa kinh lực vô cùng. Cho dù Ngọc Doãn cả người quá lực, cũng ngăn cản không nổi, bước chân không ngừng lui lại, liều mạng mới ngăn nổi công kích của Yến Nô.

- Cửu Nhi Tỷ, muội gạt người ta!

Lúc Ngọc Doãn chặn chặn cước cuối cùng của Yến Nô, Yến Nô lại mượn sức bay lên trời. Giống như con chim yến tinh ranh, nhanh nhẹn bay lượn trên bầu trời. Giây khắc hai chân rơi xuống đất, thân hình như tia chớp bắn ra, hai chân thon dài mềm mại, lại hóa thành hình móng vuốt sắc bén, mang kinh lực hung mãnh, lại đánh về phía Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn vừa mới đứng vững chân, đợt công kích thứ hai của Yến Nô lại tới.

Lần này, hẳn không dám xem thường nữa, hai tay nắm chặt, hét lớn một tiếng đánh ra một quyền.

Đang lúc độ sức, tên là “Đương đầu pháo”, lấy được là một nguồn khí thế, uy lực cực kỳ kinh người.

Quyền móng vuốt va vào nhau. Yến Nô hóa móng vuốt thành quyền, đâm lên nắm tay Ngọc Doãn, đè xuống dưới.

Chính là thoáng chốc này, bước chân của Ngọc Doãn nhất thời loạn nhịp, cơ thể giống như bị một nguồn sức mạnh kỳ quái dẫn dụ, chao ngã lão đảo liên tếp xuống. Yến Nô lại thuận thế nghiêng người, giơ chân ra nhẹ nhàng móc lên chân Ngọc Doãn.

Phù phù, Ngọc Doãn nặng nề ngã xuống đất.

Công kích liên tiếp này của Yến Nô nhanh như chớp giật.

Làm người ta kinh sợ nhất là lúc cô xuất thủ, khí mạch đặc biệt kéo dài, động tác không có chút dừng.

Ngọc Doãn xoay người ngồi lên đất, nhìn Yến Nô kinh ngạc.

- Đây là công phu gì?

- Yến Tử Phi...

Yến Nô khẽ cười nói:

- Một bộ quyền pháp lúc cha còn sống đặc biệt sáng chế ra. Là chim yến xuyên qua mây khéo léo biến hóa mà ra, có thể nội ngoại kiêm tu .. Tiểu Át Ca, huynh cảm thấy thế nào?

Cả đời này chưa từng chịu uất tui nhục thế này!

Bị một cô gái nhỏ đánh thành thế này, làm Ngọc Doãn trong lòng rất khó chịu.

- Chẳng qua thủ đoạn tình khéo, lúc này ta khinh địch mới bị thua muội... lần sau sẽ không!

Trên mặt Yến Nô không chút giận dữ, mà tỏ ra đầy thách thức.

- Nếu Tiểu Át Ca không phục, vậy làm lại đi!

Ngọc Doãn nện một cái lên đất, hô đứng dậy.

- Cửu Nhi tử, ta động thủ thật đấy.

- Tiểu Át ca cứ động thủ.

Ngọc Doãn thừa dịp lúc Yến Nô nói hét lớn một tiếng, thân hình thoát ra, hai tay hoá quyền đẩy núi, mang theo tiếng gió rít bổ về hướng Yến Nô. Ngọc Doãn trời sinh quái lực, trong một quyền này ẩn chứa không dưới mấy trăm cân sức mạnh. Nhưng Yến Nô lại không chút sợ hãi, thấy quyền đẩy núi của Ngọc Doãn bổ đến, lùi lại một bước, đưa tay “chất” một tiếng giòn vang lên đã đánh lên cánh tay của Ngọc Doãn. Động tác của cô rất nhanh, nhanh đến mức thậm chí Ngọc Doãn không nhìn thấy rõ. Một chưởng này của Yến Nô làm thế nào đánh ra, trên nắm tay ngọc đó tựa hồ có dị lực tác quái làm cánh tay Ngọc Doãn tê dại, nhất thời sức lực hoàn toàn biến mất...

- Đây là công phu gì?

- Hi hi, Toái Ngọc Thủ, Tiểu Át Ca cẩn thận, Nô phải xuất thủ rồi!

Giữa lúc nói Yến Nô bay người lên, tay chân cùng sử dụng.

Chỉ thấy mép váy bay lên, nhiều tầm mắt Ngọc Doãn thấy mơ hồ. Trong mép váy đó, từng cú đá hung mãnh ập đến làm Ngọc Doãn liên tiếp lùi lại. Có lẽ những cú đá liên tục, có lẽ là Toái Ngọc Thủ, tay chân đều dùng làm Ngọc Doãn hoàn toàn không biết làm thế nào. Bị Yến Nô ép, hoàn toàn không có cơ hội xuất thủ, Ngọc Doãn đành liên tục tránh né.

Sau khi tiếp Yến Nô ba chiêu, Ngọc Doãn bỗng nhiên bùng lên, hai tay dang ra, liền lao qua Yến Nô.

Yến Nô lại cười duyên một tiếng, tay ngọc thon dài vỗ vỗ phát ra âm thanh giòn vang. Tựa hồ là trong cùng một thời gian đánh lên cánh tay của Ngọc Doãn, tựa như có điểm khác với Toái Ngọc Thủ lúc trước. Hai quyền này của Yến Nô đánh tới làm nểa người Ngọc Doãn giống như mất đi cảm giác.

- Không ổn!

Ngọc Doãn trong lòng chợt cảm thấy không ổn, sải bước muốn tránh.

Lại nghe thấy Yến Nô cười duyên đáng nói:

- Tiểu Át Ca, trong lá ản hoa uyên ương cước!

“Chát chát chát” liên tiếp giòn vang, quanh quẩn trong cái sân nhỏ.

Chân ngọc thon dài đó giống như mưa rơi dừng lên người Ngọc Doãn, đá hấn liên tiếp lùi lại sau, cuối cùng phù phù té lên đất.

- Hoa ản trong lá, uyên ương cước?

Ngọc Doãn kinh hoảng hô:

- Đây không phải chiêu của cha ta, sao biến thành hình dạng thế này?

Yến Nô, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Mặt không đỏ, thở không gấp, nhìn tựa hồ bình tĩnh dị thường.

- Tiểu Át Ca, quyền bí sách hai ngày trước Nô cho huynh, huynh không luyện à.

- Không!

- Cũng không xem qua?

- À... có xem qua vài trang.

Chu Yến Nô thở dài, hạ thấp giọng nói:

- Nô biết.... nếu huynh luyện qua, nhất định sẽ không thất bại thảm hại như hôm nay.

- Tiểu Át Ca, Bát Thiểm Thập Nhị Phiên là công phu quyền cước được cha kết hợp với pháp kỹ tướng pháp của a cữu (cậu) chế tạo ra, trong đó còn có phương pháp luyện khí bên trong, bí quyết của dùng lực. Tiểu Át Ca trời sinh quái lực, người thường không thể sánh được. Nhưng nếu không hiểu được pháp môn luyện khí này, cho dù là kỹ xảo tốt hơn, vẫn chỉ được coi là cật lực.

Ví dụ như Tiểu Quan Tác kia uy mãnh hơn Tiểu Át Ca nhưng khí lực lại không thể bằng Tiểu Át Ca.

Nhưng y lại có thể thắng được Tiểu Át Ca, cũng chính là vì môn pháp luyện khí đó! Mấy ngày qua, Tiểu Át Ca mỗi ngày làm lưng vất vả, trong lòng Nô rất vui nhưng chưa từng thấy Tiểu Át Ca luyện công, không biết là nguyên nhân gì?

Ngọc Doãn ngẩn ra, tựa như thoáng cái hiểu nguyên nhân tại sao Yến Nô đột nhiên giao thủ với hắn.

Nhưng, vấn đề này trả lời thế nào đây?

- Ta hoàn toàn không thích thứ này, chẳng lẽ còn phải luyện tập sao?

Cái này cần hứng thú mới được. Ngọc Doãn nhớ kiếp trước mình chỉ yêu thích âm nhạc, mà không phải công phu. Đương nhiên rồi, mỗi một người Trung Quốc đều có khao khát trở thành một hiệp khách, Ngọc Doãn cũng không ngoại lệ... Lúc nhỏ hắn cũng từng luyện Thái Cực Quyền với cha, nhưng nói tới, đó cũng chỉ là nhất thời hứng khởi mà thôi.

Thời mạt võ, người luyện võ chân chính lại có bao nhiêu?

Tất cả tinh lực kiếp trước của Ngọc Doãn đều dồn lên luyện đàn, mới làm cho hắn có kỹ xảo siêu phàm thoát tục.

Bây giờ, lại phải luyện võ sao?

Người ta nói đông luyện tam cữu, hạ luyện tam phục. (Phương pháp luyện võ theo mùa để đạt được hiệu quả cao)

Ngọc Doãn không phải không có nghị lực, mà thật sự không có hứng thú.

Cho nên sau khi có được bí sách tự tay viết của Chu Đồng, hắn vẫn thật không để trong lòng, lại càng chưa từng luyện qua.

Nhưng lời nói này nên nói thế nào?

Yến Nô thở dài, hạ giọng nói:

- Nô biết, Tiểu Át Ca sợ Nô không vui

Nhưng nếu Nô đem bí sách cho huynh, cũng không nghĩ huynh vô dụng... Bí sách đó là tích tụ tâm huyết cả đời của cha, càng là kết hợp đặc điểm của Tiểu Át Ca mà sáng tạo ra. Nô hy vọng Tiểu Át Ca chớ phụ dầy vọng của cha, chôn vùi một môn tuyệt kỹ này. Vả lại, Quách Kinh có thể mời được Lý Bảo một lần, thì có thể mời được y hai lần, ba lần. Lần này nếu y không thể đạt được, vậy lần sau thì sao? Tiểu Át Ca cho rằng có thể địch nổi Lý Bảo không?

Ngọc Doãn lập tức hít sâu một hơi.

Hắn ngược lại không có suy nghĩ nhiều như vậy, vẫn đang suy nghĩ, làm sao qua ải khó.

Có thể đúng như Yến Nô nói, Quách Kinh dám hại hắn một lần, thì dám hãm hại hai lần, ba lần.

Ví dụ như chuyện hắn tự đi giết mổ heo, mà Quách Kinh đến bây giờ ả nhẫn không phát, sợ là đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Có lẽ hắn ta sẽ vẫn tìm đám người Tượng Thập Ngũ ra mặt

Mà nếu lần này Ngọc Doãn có trả hết ba trăm quan, nhưng cũng không bảo đảm Quách Kinh sẽ không có thủ đoạn phía sau, tới lúc đó y lại xuất chiêu, hắn nên ứng phó thế nào?

27. Chương 26: Yến Tử Phi, Uyên Ương Cước (hạ)

Trong lúc Ngọc Doãn trầm ngâm, Yến Nô liền đưa kéo tay hắn. Bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng bóp cánh tay Ngọc Doãn. Tuy cách lớp áo, nhưng Ngọc Doãn lại cảm thấy được đôi tay nhỏ bé đó của Yến Nô càng ngày càng nóng. Từ từ bàn tay nàng trở nên nóng bỏng, chạm lên người hắn. Cảm giác chết lặng của cơ thể dần dần mất đi, một loại sức lực cực kỳ cổ quái thẩm thấu qua da thịt, lưu chuyển khắp người Ngọc Doãn.

- Đây là... công phu gì?

Yến Nô khẽ mỉm cười:

- Yến Tử Phi.

- Hả?

- Yến Tử Phi chính là một môn công phu luyện khí kiêm tu trong ngoài. Vừa nãy huynh bị Nô dùng Thốn Kinh đánh trúng, biểu hiện bên ngoài không có tổn thương, nhưng gân cốt lại bị ảnh hưởng. Mọii dùng Yến Tử Phi làm tan máu huyết cho huynh, hồi phục nguyên khí. Nếu không làm như vậy, đợi tới mười năm, hai mươi năm, huynh sẽ xuất hiện tình trạng huyết khí yếu đi.

Khí công?

Hay là nội công?

Thốn Kinh không phải công phu của Triệt Quyền Đạo sao?

Ngọc Doãn tuy không giỏi công phu, nhưng không có nghĩa hấn không biết Thốn Kinh. Nhưng hấn có thể khẳng định Thốn Kinh của Yến Nô và Thốn Kinh của Lý Tiểu Long có bản chất không giống nhau, nói toạc ra thì chỉ là trùng tên mà thôi. Thật ra võ thuật Trung Quốc rộng rãi và tinh thâm, trước khi Lý Tiểu Long chưa thành danh, thì đã có không biết bao nhiêu người biết tới cái tên gọi Thốn Kinh này? Nếu sau này không có “Diệp Vấn” hay “Vĩnh Xuân” và điện ảnh, e là cũng không ai biết tới Thốn Kinh là công phu của Vĩnh Xuân quyền.

Được Chu Yến Nô xoa bóp một hồi, cơ thể của Ngọc Doãn liền hồi phục lại cảm giác. ồng thời hấn còn cảm giác được tinh lực tràn đầy, cái có lẽ chính là huyết khí cường tráng mà Yến Nô nói!

- Được rồi, bắt đầu làm việc

Ngọc Doãn đứng lên, hứng chí bưng bưng.

Còn Yến Nô thì mỉm cười, tự đi vào trong nhà bếp bắt đầu bận rộn.

Cũng không biết là nguyên nhân do tâm lý hay là Yến Nô xoa bóp thật sự có hiệu quả. Trở lại bắt đầu làm việc, Ngọc Doãn luôn cảm thấy tinh thần phấn khởi vô cùng, tốc độ lọc thịt heo so với trước cũng tăng nhanh không ít. Ba con heo sống mà không tới canh ba đã được hấn giải quyết xong.

Yến Nô bưng đến một chậu nước để Ngọc Doãn rửa mặt. Nàng lại ở trong nhà bếp bận rộn, nấu chút mì, làm chút điểm tâm.

- Đúng rồi!

Yến Nô đột nhiên lấy ra một món đồ đưa cho Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn cầm lấy xem, thì thấy đó là một cái bàn chải đánh răng, hình thức cũng giống với bàn chải sau này. Chỉ có điều cái bàn chải trong tay của hắn lúc này cũng không đẹp lắm, thậm chí có chút xấu xí, nhưng đây là cây bàn chải đầu tiên trong lịch sử!

- Theo cách nói lần trước của Tiểu Át Ca, Nô thử làm một cái, nhưng không biết là có thể dùng không?

- Thử xem thì chẳng phải sẽ biết sao?

Ngọc Doãn do dự một chút, rồi lấy trong bếp một chút muối trắng. Hắn cầm cái bàn chải thô sơ chấm chút muối rồi sau đó đưa lên miệng để đánh răng. Cảm giác nó có chút cứng, không thoải mái lắm... nhưng tổng thể mà nói vẫn có thể dùng được.

- Món đồ này làm có rắc rối không?

- Cũng không rắc rối, chỉ có cái cán thì khi xử lý là hơi phức tạp. Còn lông heo thì đơn giản hơn một chút, xử lý cũng không phức tạp.

Trong lúc nói chuyện, Chu Yến Nô mở to đôi mắt quẩn rũ nhìn Ngọc Doãn một cách hiếu kỳ.

- Tiểu Át Ca! Huynh có tính toán gì không?

- Huynh đang suy nghĩ...

Ngọc Doãn đột nhiên xua tay, không nhin được cười.

Món đồ chơi này mình có thể nghĩ ra đó là vì linh hồn của hắn đến từ hậu thế. Nhưng bây giờ mới là năm Tuyên Hòa thứ sáu, cái bàn chải này hoàn toàn là một vật mới mẻ, muốn được người ta chấp nhận e là không phải là một chuyện dễ dàng.

Ít nhất trước mắt mà nói, cần có một quá trình mới được. Nhưng vấn đề là bây giờ hắn có cái thời gian đó không?

Hơn nữa, loạn Tĩnh Khanh sắp đến rồi, Khai Phong, Biện Lương sẽ không được phồn hoa như bây giờ... Ừ, đầu tiên vẫn là nghĩ cách trả lại ba trăm quan kia rồi sau đó kiếm thêm chút tiền, tới lúc đó đi Lâm An... Không được, nên định cư Tiền Đường. Tối lúc đó suy nghĩ cẩn thận một chút, làm thế nào mở rộng việc kinh doanh bàn chải đánh răng cũng không muộn.

- Chỉ là có chút ý tưởng, nhưng vẫn chưa rõ lắm. Chờ huynh nghĩ xong rồi, sẽ nói với Cửu Như Tỷ biết.

- Dạ!

Yến Nô gật đầu thật mạnh, xem như đồng ý.

Lúc này, trời đã qua canh bốn. Hai vợ chồng thu dọn cái sân nhỏ một chút, sau đó cùng đẩy cái xe đi về hướng phủ Khai Phong...

Sau khi mở cửa hàng ra, bày xong thịt sống, Ngọc Doãn bèn về nhà, định tạm nghỉ ngơi. Đúng lúc hần chuẩn bị rời khỏi cửa hàng, thì nhìn thấy Thạch Tam chạy tới, lôi Ngọc Doãn lại.

- Tiểu Át, làm xong rồi!

- Cái gì? - Ngọc Doãn ngẩn người rồi hỏi lại:

- Làm xong cái gì?

- Không phải người nói, muốn đem cái nhà đó chuyển qua tên Cửu Nhi Tỷ?

- Người nói chuyện này quá phức tạp, chủ yếu là trước đây chuẩn án ở phủ Khai Phong, cho nên bắt đầu xử lý có chút phiền phức. Cũng may nhị ca quen biết tên văn thư trong nha môn, mời họ uống mấy bữa rượu, liền nhận lời. Chỉ có điều, cần người đến, mới xem là giữ lời... Còn nữa giá văn thư đó mười quan, nhị ca nói rất lâu họ mới giảm bớt hai quan. Vốn chuyện này không cần tốn nhiều tiền, nhưng bên người có cái án, chỉ có thể như vậy mới xong việc... Nhưng ta và nhị ca lại không có cần một xu ưu đãi. Lúc đầu đã nói với người rồi, muốn chuyện này thành công thì phải dùng chút tiền. Lúc đó, người cũng đồng ý rồi.

Chuyện này...

Ngọc Doãn vỗ trán một cái. Hần quay đầu lại nhìn Yến Nô vất vả trong cửa hiệu, kéo Thạch Tam tới bên cạnh.

- Thì nói như vậy, nhưng huynh đừng để Cửu Nhi Tỷ biết.

- Cái này là đương nhiên.

- Vị văn thư đó tên gì?

- Tiểu Khôn.

- Một hai ngày này nếu có rảnh, xin hai vị ca ca giúp đệ mời gã uống rượu.

Trong lúc nói chuyện, Ngọc Doãn móc trong ngực ra một chút tiền, nhét vào trong tay Thạch Tam:

- Hẹn thời gian, đệ sẽ tới đúng hẹn.

Thạch Tam không có nhìn, chỉ định lượng trong tay một chút. Ít nhất cũng phải một quan tiền! Thạch Tam liền nở nụ cười:

- Cái này ta làm được... Nói thật, có phải người định quỵt nợ không?

- Đến lúc đó hãy nói.

Thạch Tam thở dài:

- Đáng hận tên Quách Tam Hắc Tử đó hiếp người quá đáng... Tự ta cũng biết, Tiểu Át Ca nếu không bị ép tới đường cùng, nhất định sẽ không như vậy. Nhưng người vẫn phải cẩn thận, thằng khốn đó là loại người lòng lang dạ sói.

- Đa tạ tam ca nhắc nhở.

- Ta đi đây!

Thạch Tam và Ngọc Doãn nói vài câu rồi chia tay. Nhưng không ngờ Yến Nô đột nhiên bước ra, kinh ngạc nói:

- Tiểu Át sao còn ở đây? Còn nói chuyện với tam ca?

- A

Thạch Tam ngăn người ra mà há hốc mồm. Ngọc Doãn vội nói:

- Tam ca nói, phải tìm ngày mời huynh uống rượu. Huynh đang muốn nói cho Cửu Nhi tỷ biết đó.

- Vậy sao?

- Đương nhiên, đương nhiên!

Thạch Tam vội gật đầu. Nhưng Yến Nô vẫn tỏ ra có chút nghi ngờ.

- Tam ca, huynh không phải nói hẹn gặp mặt nhị ca sao? Sắp tới giờ rồi, huynh còn không đi nhanh lên.

- A, phải, phải, ta hẹn với nhị ca. Cửu Nhi Tỷ, ta cáo từ.

Dù thế nào thì Yến Nô cũng không dám ngăn Thạch Tam Ngọc Doãn thấy Thạch Tam đi rồi, vội làm như một mối, duỗi lưng, ngáp một cái:

- Cửu Nhi tỷ, ta mệt rồi, đi về nghỉ tạm trước. Từ giờ tới trưa, phiền Cửu Nhi tỷ quan tâm.

Không để cho Yến Nô lên tiếng, Ngọc Doãn quay đầu bước đi. Yến Nô hơi nhú mày lại rồi lẩm bẩm:

- Định dở trò gì đây mà thần bí như vậy?

Về đến nhà, Ngọc Doãn liền ngủ! Hắn ngủ một giấc ngủ rất ngọt ngào, tới tận lúc cơm trưa thì tỉnh lại. Rửa mặt xong, Ngọc Doãn phấn chấn tinh thần, đi về hướng cửa hàng Ngọc gia.

Lúc giữa trưa, chính là thời điểm làm ăn tốt nhất Ngọc Doãn đi vào trong cửa hàng thì thấy vẻ mặt của Yến Nô và Hoàng Tiểu Thất hết sức sầu não.

- Sao vậy?

Hoàng Tiểu Thất cười khổ nói:

- Lầu Bạch Phàn không lấy thịt của chúng ta.

- Tại sao!

- Thằng khốn đó không nói, ta cũng không rõ. Vừa nãy như mọi ngày, ta đưa thịt chín tới đó thì bị cản lại, nói sau này không lấy thịt của chúng ta nữa...

- Sao có thể như thế?

Ngọc Doãn vừa nghe, lập tức giận dữ.

- Ta đi nói lý với họ!

- Tiểu Át...

Yến Nô vội tiến lên, muốn cản Ngọc Doãn lại.

Nhưng Ngọc Doãn lại không để ý đến cô, đi thẳng tới lầu Bạch Phàn. Cũng khó trách hấn tức giận! Cửa hàng Ngọc gia và lầu Bạch Phàn không phải làm ăn một hai ngày. Kinh doanh của lầu Bạch Phàn rất tốt, một ngày có thể tiêu thụ trên một ngàn cân thịt chín. Còn Ngọc Doãn mỗi ngày lại phải lược hai trăm cân thịt chín, trong đó có một phần lớn thịt chín đều là do lầu Bạch Phàn tiêu thụ. Hơn nữa, giá cả của thịt chín đắt hơn so với thịt sống, đây cũng là nguồn thu nhập lớn của cửa hàng Ngọc gia. Bây giờ đột nhiên cắt hợp tác tất nhiên là tác động cực lớn tới cửa hàng Ngọc gia.

Nếu là bình thường, còn đỡ một chút!

Nhưng bây giờ Ngọc Doãn chỉ có thể trông cậy vào cửa hàng Ngọc gia kiếm tiền trả nợ, nếu kinh doanh thịt chín bị cắt rồi thì hậu quả không nghĩ cũng biết.

- Tiểu Át Ca, sao đến đây?

Ngọc Doãn vừa vào lầu Bạch Phàn, một tên tiểu nhị quen thuộc liền bước tới chào đón, cũng là để cản đường hấn.

Lầu Bạch Phàn vốn vì ông chủ cũ buôn bán phèn nên mới có cái tên đó. (âm hán việt của phèn là phàn) Sau đó người ta lại đổi tên nó thành lầu Phong Nhạc và giữ cho tới tận bây giờ.. Nhưng người Khai Phong cũ vẫn quen gọi lầu Phong Nhạc là lầu Bạch Phàn. Vì cửa hàng xây dựng trong khu dân cư, cho nên vận mệnh của nó là phát triển lên không trung.

Ba lầu cùng cao, năm lầu cùng hướng.

Cao thấp nhấp nhô, so le chằng chịt, giữa lầu và lầu được nối với nhau bởi những cây cầu bắt cứ lúc nào cũng có thể thông nhau. Hơn nữa đứng ở lầu bốn, có thể nhìn xuống hoàng cung. Phải biết, hoàng cung nhà Tống ở phủ Khai Phong nổi tiếng cao nhất hậu thế, nhưng độ cao của lầu Bạch Phàn lại cao hơn hoàng cung thì đủ thấy được quy mô to lớn của nó. Có thể nói ở phủ Khai Phong nó được xem là ngôi nhà độc nhất.

28. Chương 27: Người Lại Tính Cái Gì ? (thượng)

Có thể sánh được với lầu Bạch Phàn thì chỉ có lầu Phan trên phố lầu Phan.

Còn những lầu khác so với nó vẫn có chút khoảng cách.

Lầu Bạch Phàn được xây dựng theo một số kiểu dáng kiến trúc của chùa chiền cung đình, cửa trước có đặt những cái chạc gỗ màu đen. những cái chạc gỗ được chính là dùng khúc gỗ buộc chéo nhau, có thể dùng để ngăn chặn người ngựa. Từ thời Ngụy Tấn, chỉ có quan đến cực phẩm mới có thể có tư cách sử dụng loại chạc gỗ này. Trên phố Đông Kinh, hai bên đường cũng có đặt những cái chạc gỗ sơn đen, còn ở giữa lại đặt loại chạc gỗ sơn đỏ ngăn cách người đi. Lầu Bạch Phàn có đặt thứ này, như cho thấy lai lịch của nó phi phàm. Chính vì vậy, từ khi mở cho tới này, lầu Bạch Phàn có rất ít có người sinh sự.

Ngọc Doãn nhận ra tên tiểu nhị đó là Chu Thành.

Trước đây, y cũng là tên lưu manh trên phố Mã Hành, nhưng cũng là người cực kỳ hiếu thuận. Sau khi được mẹ khuyên bảo, tình tình của y mới dịu đi. Sau đó người ta giới thiệu nên tìm được một công việc ở lầu Bạch Phàn. Bây giờ Chu Thành đã thành thân, có vợ và một đứa con gái. Cuộc sống của gia đình trôi qua cũng xem là mỹ mãn. Quan hệ của y và Ngọc Doãn rất tốt. Mặc dù tính tình hoàn toàn thay đổi, nhưng y vẫn không cắt đứt quan hệ với Ngọc Doãn. Mỗi ngày xong việc, y lại mua một chút phở phèo ở cửa hàng Ngọc Doãn về nhà cho vợ con ăn, nên có thể xem là khách hàng cũ.

Chu Thành ngăn Ngọc Doãn lại, kéo hắn qua một bên.

- Người tới đây là vì chuyện thịt chín?

- Đúng vậy!

- Chuyện này, huynh có vào cũng không giải quyết được gì... Ta hỏi huynh, hôm qua Nô ca có tới cửa hàng huynh không?

- Nô ca?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, chợt nhớ tới cô gái thiếu não ăn mặc diêm dúa đó.

- Có, chuyện này.

- Sao huynh đắc tội cô ấy?

- Sao nói thế?

Chu Thành thở dài, hạ giọng nói:

- Nô ca là người hết sức kiêu ngạo... ỷ vào sự yêu thương của Tiểu Chi Nhi nên bình thường trong cửa hiệu có chút hống hách. Huynh mắc tội cô ấy thì chẳng phải là tự chuốc lấy khổ.

- Chậm đã, chậm đã!

Ngọc Doãn nói:

- Chuyện này tạm thời không nói đúng sai, cứ cho là ta mắc tội với cô ấy, nhưng tại sao muốn cắt chuyện làm ăn của ta?

- Huynh là không biết địa vị của Tiểu Chi Nhi trong lầu. Bao nhiêu khách đến đây chính là nghe cô hát. Huynh mắc tội với Nô Ca, thì chẳng khác nào mắc tội Tiểu Chi Nhi. Huynh mắc tội Tiểu Chi Nhi thì trong lầu sao còn có thể lấy thịt chín của huynh? Tiểu thư đó cũng là người ngang ngược.

Ở đời Tống, rất ít có người sử dụng cái danh từ “tiểu thư” này. Thiếu nữ nhà đứng đắn, thường dùng “cô nương” để xưng hô, lấy chồng rồi, cũng có thể đổi thành “nương tử”. Còn cách xưng hô “tiểu thư” ít nhiều mang ý xem thường, chuyên dùng để gọi kỹ nữ. Tình trạng đó gần giống với sau này, nếu đối với cô nương nhà đứng đắn bạn gọi “tiểu thư” dứt khoát ăn cái tát thật mạnh. Nhưng hai chữ “tiểu thư” biến thành cách xưng hô đứng đắn từ lúc nào thì lại không rõ lắm.

Ngọc Doãn hơi tức giận!

Tiểu Chi Nhi thật sự quá ngang ngược...

Hắn đang muốn nói, thì nghe bên cạnh có người lên tiếng:

- Ôi chào! Đây không phải Ngọc Tiểu Át sao? Sao lại đến đây?

Ánh mặt trời giữa mùa xuân hơi chói!

Vị trí của Ngọc Doãn quay lưng về ánh mặt trời, nghe có tiếng người gọi liền xoay người lại, lập tức bị ánh nắng chiếu vào mắt khiến hắn phải nhắm mắt lại mới nhìn rõ người đó.

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Nô Ca mặc chiếc váy ngắn màu xanh, hông buộc một chiếc dây lưng uyên ương màu xanh nhạt, tóc búi tiên nhân, đi đôi cung hài khiến cho vóc dáng vô cùng thướt tha, xinh đẹp. Khuôn mặt không trang điểm đậm nhìn thanh nhã hơn nhiều so với lần trước gặp nàng. Chỉ có điều nét mặt nàng vẫn lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Ngọc Doãn chợt mỉm cười...

- Cảm ơn Đại Lang nhắc nhở, vậy ta đi trước.

Quay người lại, hẩn chấp tay chào từ biệt Chu Thành rồi bước đi.

Đối với cô gái như Nô Ca, người càng để ý tới cô ta, cô ta lại càng kiêu căng. Biện pháp tốt nhất chính là không để ý, xem cô ta kiêu ngạo được đến đâu?

Quả nhiên Nô Ca lập tức nổi giận.

- Ngọc Tiểu Át, cô nương nhà ta nói, những lời trước đó vẫn giữ như cũ.

Ngọc Doãn vẫn cất bước, nhưng đồng thời cất tiếng cười to. Nô Ca tức giận tới mức mặt đỏ bừng:

- Ngọc Tiểu Át, người không nể mặt, sau này đừng hối hận.

Trong lời nói của nàng bộc lộ sự uy hiếp.

Thái độ của hai người dẫn đến sự chú ý của nhiều người. Đang chính ngọ, nên có rất nhiều người tới lầu Phong Nhạc dùng cơm. Bọn họ thấy cảnh đó đều hứng thú dừng bước xem. Trong đó có nhiều người nhận ra Nô Ca, vì thế châu đầu ghé tai bàn luận xôn xao.

- Tên kia là ai? Sao lại đắc tội với Nô Ca nương tử?

- Không hiểu được! Tuy nhiên nhìn trang phục hẩn chắc cũng là kẻ lưu manh, sao lại xảy ra xung đột với Nô Ca?

- Vừa rồi Nô Ca nói cô nương nhà ta...chẳng lẽ là Tiểu Chi Nhi sao? Hay là Tiểu Chi Nhi động lòng xuân với tên khốn kia? Thật sự là có mắt như mù, nhân vật như ta đây mà sao không để ý tới chứ?

- Phì, nhìn cái bụng người, người ta còn tưởng là đang mang thai mười tháng ý chứ.

-...

Ngọc Doãn chậm rãi xoay người, nhìn Nô Ca với ánh mắt lạnh lùng. Hắn không thích gây chuyện, nhưng không phải là người sợ phiền phức. Nô ca gây sự, còn Tiểu Chi Nhi kia ngang ngược khiến Ngọc Doãn khó chịu. Chỉ có điều trên người hắn đang có rắc rối nên không muốn rắc thêm phiền phức. Nhưng Nô Ca này lại không biết điều, thấy hắn nhượng bộ thì cho là nhu nhược, tiếp tục khiêu khích.

Nô Ca rõ ràng vẫn kiêu ngạo như gà trống nhỏ. Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn Ngọc Doãn.

- Sao?

Vẻ mặt nàng tràn ngập một sự khinh thường, cười lạnh nói:

- Cô nương nhà ta còn nói, chỉ cần ngươi đồng ý thì sẽ nghĩ cách xóa nợ của ngươi. Phía bên Quách Thiếu Tam, cô nương nhà ta sẽ đích thân ra mặt nói cho ngươi.

Đây chính là một lời dụ dỗ trắng trợn! Nghĩ Tiểu Chi Nhi kia đúng là muốn Ngọc Doãn gia nhập nên mới nói như vậy. Với quan hệ rộng và tài lực của Tiểu Chi Nhi, chuyện giúp đỡ Ngọc Doãn trả hết ba trăm quan tiền cũng không phải là một việc khó. Hơn nữa có nàng, Quách Kinh cho dù mạnh đến đâu thì cũng chỉ là một tên đầu gấu, Tiểu Chi Nhi có đủ năng lực đẩy Quách Kinh xuống dưới. Chẳng qua, chấp nhận chuyện này thì Ngọc Doãn sẽ vĩnh viễn sống trong cái bóng của Tiểu Chi Nhi. Từ cách hành xử của Tiểu Chi Nhi cho thấy thì đó chắc chắn là một mối ân tình vĩnh viễn không trả được.

Ngọc Doãn thô lỗ nhưng không ngu xuẩn. Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi giơ hai tay lên:

- Đây là cái gì?

- Hả?

Nô Ca ngẩn ra.

Ngọc Doãn nở nụ cười tự hào:

- Đây là tay của ta! Ngọc Doãn bất tài, không có bản lĩnh lớn nhưng cũng có tay có chân, bởi vậy không cần phải dựa vào người khác. Nô Ca, tiểu thư nhà ngươi nghĩ cô ta là ai? Ngươi cho rằng ngươi là quái gì? Ngọc Doãn ta đầu đội trời chân đạp đất, một là không bao giờ quỳ gối trước ai, hai là không hăm hại lừa gạt, ba là không hoành hành ngang ngược, chỉ dựa vào đôi bàn tay này tự tạo cuộc sống. Muốn ta cúi đầu trước chủ tớ ngươi? Ha hả, Nô Ca, ngươi quá đề cao bản thân rồi.

Lời nói của hắn vừa có lực lại vừa có khí phách.

Nô Ca tức thì mặt đỏ bừng, trong ánh mắt có chút dữ tợn, nhìn Ngọc Doãn chăm chăm.

Có câu là, vuốt mặt phải nể mũi, mắng chửi người phải tùy nơi. Từ lúc Tiểu Chi Nhi thành danh tới nay, có ai là không khen ngợi tài nghệ nàng hơn người? Có ai là không ngoan ngoãn phục tùng? Nhưng chuyện trong nhà mình thì nhà mình hiểu rõ nhất, cho dù Tiểu Chi Nhi có nổi tiếng đến đâu thì cũng chỉ là một kỹ nữ. Cách xưng hô “Tiểu thư” chuyên để gọi những cô gái thấp hèn. Cho dù mọi người mở miệng là gọi Tiểu Chi Nhi cô nương, ngậm miệng gọi Tiểu Chi Nhi nương tử, nhưng trong lòng Tiểu Chi Nhi và Nô Ca lại hiểu rõ họ là ai. Càng như thế thì họ càng để ý những chuyện như này.

Lòng tự trọng của Nô Ca cao như vậy cũng bắt nguồn từ chuyện đó. Vậy mà Ngọc Doãn lại không chút khách khí gọi thẳng Tiểu Chi Nhi là “Tiểu thư”, khác nào nói toạc ra với Nô Ca, rằng người cho là người là ai? Người có thể lấy một tay che trời tại Phủ Khai Phong sao? Chủ nhân của người chỉ là một kỹ nữ mà thôi. Ông đây dựa vào sức hai bàn tay mình để làm việc, không ti tiện như các người...

Trên tầng ba của lầu Phong Nhạc, có một cánh cửa sổ mở ra. Qua tấm rèm trúc buông xuống, chỉ có thể thấp thoáng bóng dáng của một cô gái đứng đó. Đôi tay trắng nõn như ngọc đặt lên lan can cửa sổ, đôi mắt đẹp nhìn xuyên qua khe màn trúc, nhìn xuống dưới lầu.

- Ô, sao lại là hắn?

Người ngọc sau màn trúc thở nhẹ một tiếng. Lại nghe trong phòng có tiếng người hỏi:

- Tỷ tỷ nhìn ai vậy?

- À! Chính là người đàn ông chơi đàn tại Đại Tướng Quốc ngày đó, dường như hắn đang tranh chấp với ai đó...Cửu ca, đi xuống hỏi thăm xem xảy ra chuyện gì?

Ngay lập tức có tiếng bước chân vang lên rồi nhỏ dần. Lại thấy một người bước tới đứng sừng sững với người ngọc.

- Là Ngọc Tiểu Ất tại Đại Tướng Quốc Tự đàn rất hay khiến vạn người điên cuồng sao?

- Đúng là hắn!

- Hi hi, cũng là một người thú vị. Cái tên này vốn là một tên lưu manh, nhưng tính cũng không quá xấu...Trước đây vì đấu với Lý Bảo mà suýt nữa bị đánh chết. Nhưng sau đó con người hắn dường như là thay đổi hẳn, trở nên rất chịu khó. Hôm nay lại gây chuyện đúng là bản tính khó dời. Vài ngày trước hắn lại tranh giành với người ta, mà đáng tiếc đó lại là tiểu nương tử họ Chu.

29. Chương 28: Người Lại Tính Cái Gì ? (hạ)

- Muội tử có vẻ rất biết hấn.

- Quen thuộc thì không, nhưng cửa hàng Ngọc gia của hấn mở ngay dưới lầu muội, sao muội không tìm hiểu rõ ràng? Chỉ có điều tên đó sử dụng Kê Cầm quả thật là rất giỏi sao?

- Giỏi đến xuất thần nhập hóa!

Cô gái bên cạnh người ngọc ỏ lên một tiếng:

- Chưa từng nghe nói Tiểu Ất có bản lĩnh này, không biết hấn đã học được từ ai?

Đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên. Một giọng nói trầm thấp vọng vào:

- Phu nhân, đã nghe rõ rồi.

- Ừm?

Một câu đáp lại rất mềm mại lười nhác, nếu chỉ nghe giọng nói này sẽ nghĩ đó là giọng của thiếu nữ Đậu Khấu.

- Chuyện này ...hình như có chút liên quan đến Mã Nương Tử.

- Liên quan đến ta?

- Không biết vì sao Ngọc Tiểu Ất kia lại mắc tội với Tiểu Chi Nhi cô nương trong lầu. Rồi sau đó Tiểu Chi Nhi cô nương liền cắt đứt việc kinh doanh thịt chín của Ngọc Tiểu Ất. Dưới lầu là Nô Ca, nữ tỳ của Tiểu Chi Nhi ra chặn đường tranh chấp với Ngọc Tiểu Ất. Nghe nói dường như Tiểu Chi Nhi cô nương để ý tới Ngọc Tiểu Ất, nhưng hấn lại không chịu thuận theo.

Lời đồn xuất phát từ chỗ này. Nếu Tiểu Chi Nhi biết sự việc trở thành như này thì không hiểu sẽ tức giận đến thế nào. Cũng trách Nô Ca kia nói năng không rõ ràng, một người là danh kỹ Đông Kinh, một người thì tuấn tú cao lớn. Câu chuyện về tài tử giai nhân rất dễ bị người ta liên tưởng. Năm đó Liễu Vĩnh say nằm ngủ ở thanh lâu trở thành câu chuyện người thiên hạ bàn tán. Mà nay trước lầu Phong Nhạc, có suy đoán như vậy cũng là chuyện thường.

Người ngọc tức khắc ngậm miệng lại. Mà người được gọi là Mã Nương Tử kia thì đỏ bừng cả mặt, tức giận đập bàn.

- Giỏi cho một nữ tử không biết xấu hổ! Chỉ là một ca kỹ mà lại hống hách như thế. Người đâu, gọi Mã Thập Tam tới cho ta. Ta muốn hỏi hần lâu Phong Nhạc này từ lúc nào lại có ca kỹ chạy tới đây làm chủ? Chẳng lẽ cô ta ngứa da hay sao?

- Khoan đã!

Người ngọc đột nhiên lên tiếng ngăn Mã Nương Tử.

- Sao muội tử lại tức giận?

- Tỷ tỷ không biết, lâu Phong Nhạc và việc kinh doanh thịt chín của cửa hàng Ngọc gia là do vong phu lúc còn sống định ra. Phụ thân của Tiểu Ất là Ngọc Phi, năm đó giao tranh với người Liêu, giành lại mặt mũi cho Đại Tổng ta nhưng không ngờ chết thảm bởi sự âm toán của người Liêu. Lúc ấy vong phu còn tại thế, thấy Tiểu Ất quá khổ cực nên đã đặt ra việc kinh doanh thịt chín với cửa hàng Ngọc gia. Mặc dù số lượng không nhiều lắm nhưng có thể giúp được một phần. Mã Thập Tam dám tự tiện làm chủ, phá hỏng việc mà khi vong phu khi còn sống đã định ra. Hơn nữa, việc này còn do một đứa con gái không biết liêm sỉ, nếu không trừng trị thì quy củ nhà ta để ở đâu?

- Có chuyện như thế sao?

Người ngọc do dự một chút, nhưng vẫn ngăn cản Mã Nương Tử:

- Muội tử đừng nóng, để xem Tiểu Ất ứng phó thế nào. Nếu hần ứng phó không được, muội ra mặt cũng không muộn. Ta biết muội là người có lòng, nhưng có một số việc cứ để hần phải độc lập đối mặt. Như vậy đối với hần mới có lợi. Muội hãy quan sát, nếu thật sự không được thì hãy ra tay giúp đỡ cũng không muộn.

- Nhưng...

- Muội tử yên tâm. Ngọc Doãn kia giỏi cầm kỹ, hơn nữa lại che giấu năng lực đến tận hôm nay, chứng minh hần là một người biết ẩn nhẫn. Nói không chừng trước kia đánh nhau với người khác cũng là vì bất đắc dĩ. Nhưng xem tình hình này sẽ không bỏ qua. Hôm nay Tiểu Chi Nhi đưa ra cho hần một con đường, hãy xem hần ứng phó thế nào để quay lại được.

Người ngọc đã nói thế, Mã Nương Tử cũng trầm mặc! Hai người đi đến sau cửa sổ, thấy Ngọc Doãn hiện ngang rồi đi.

“Tiểu Ất ứng phó như nào đây?” Người ngọc nở nụ cười lãnh đạm. Từ lúc phu quân đi nhậm chức ở Truy Châu tới nay, nàng chưa từng cảm thấy thú vị... Nay gặp được một người thú vị, sao có thể dễ dàng buông tha? Nếu thật sự có bản lĩnh, thì nàng có thể đề cử với phu quân. Tuy đến lúc đó phải rời xa Khai Phong phồn hoa nhưng còn hơn là làm một tên đồ tể bán thịt!

-Tiểu Ất! Thế nào rồi?

Khi Ngọc Doãn về tới cửa hàng, Yến Nô lập tức ra đón, thân thiết hỏi thăm. Ngọc Doãn cười cười:

- Không có chuyện gì, chỉ là do có kẻ tiểu nhân quấy phá.

- Lầu Bạch Phàn...

- Thiếu lầu Bạch Phàn thì chúng ta chết đói sao? Cửu Nhi tỷ yên tâm, việc này ta đã có tính toán.

Bất kể trong lòng thiếu tự tin đến mức nào, nhưng Ngọc Doãn vẫn cố gắng vỗ ngực cam đoan.

Chẳng lẽ để Yến Nô vô duyên vô cớ lo lắng hay sao?

Tuy nhiên chuyện này nên giải quyết thỏa đáng. Tiểu Chi Nhi thật đáng khinh thường, không ngờ lại dùng biện pháp như vậy để bức bách mình. Nhưng bố đây ăn mềm không ăn cứng, người càng như thế, ta càng không cúi đầu trước người. Một ca kỹ mà hống hách như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn liền nở nụ cười lạnh lùng...

Chuyện này chắc chắn sẽ không chấm dứt như vậy! Vừa rồi hắn đã nói những lời cay nghiệt như thế, Tiểu Chi Nhi chắc sẽ không bỏ qua.

“Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Tuy là nói vậy nhưng cũng phải suy nghĩ cẩn thận, ta đã có quá nhiều chuyện phiền toái, nay lại tự dựng đưng chạm phải một cô gái. Ngọc Doãn lắc lắc đầu, hay là mình trời sinh có khả năng thu hút thù hận? Chuyện Tiểu Chi Nhi nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Tuy nhiên nếu xét hai mặt của sự việc, mặc dù có chút phiền phức, nhưng nó cũng mang đến chút ý tưởng cho Ngọc Doãn. Nếu ta có thể bán thịt chín cho lầu Bạch Phàn, vì sao không thể cung cấp cho nhà khác? Phủ Khai Phong có bảy mươi hai cửa hàng chính, cửa hàng nhỏ tính bằng đơn vị hàng nghìn. Nếu quả thật có thể mở được đường khác cũng là một chuyện tốt. Nhưng vấn đề ở chỗ, thịt chín nhà ta phải làm như thế nào mới có thể tiến vào tất cả khách sạn quán rượu lớn nhỏ ở phủ Khai Phong?” Ngọc Doãn không học kinh tế nên đối với việc này không nắm rõ lắm. Nhưng nghĩ ra ý tưởng này cũng là một chuyện tốt. Đời sau thường có nhiều tình huống như vậy trong phim truyền hình, cuối cùng cũng tìm được một vài biện pháp.

- Cửu Nhi tỷ, khổ cực một đêm rồi, quay về đi.

- Vậy còn người?

- Người giúp việc trong cửa hàng cũng đủ lo rồi. Ta ở lại cửa hàng việc càng thêm rối. Đã nhiều ngày chị em ở ngõ giết mổ heo chạy đến chỗ này gây náo loạn, tuy rằng không ảnh hưởng lắm nhưng tóm lại cũng không tốt. Ta muốn sau buổi trưa đi quan sát xung quanh một chút. Không thể nghĩ ra cách gì, cũng

không muốn bị lâu Bạch Phàn kia dồn ép. Buổi tối, ta tự đến Ngũ Lý điểm. Cửu Nhi tỷ! nàng cũng đừng ra ngoài để tránh gặp phải tai họa.

Mặc dù biết Yến Nô có võ nghệ, chỉ sợ không người nào uy hiếp được nàng. Nhưng trong thâm tâm Ngọc Doãn vẫn không muốn Yến Nô gặp nguy hiểm.

Yến Nô cười cười, không trả lời. Nàng lên tiếng:

- Vậy Nô về nhà nghỉ tạm trước, Tiểu Át ca đừng lo lắng. Chuyện gì rồi cũng sẽ có cách giải quyết, đừng lo lắng quá.

- Ừ!

Ngọc Doãn gật gật đầu.

Yến Nô đi được không lâu, trời đang nắng chợt mây đen kéo đến dày đặc, rồi những hạt mưa rơi xuống. Mưa xuân ập tới khiến cho việc kinh doanh tại cửa hàng Ngọc gia lập tức trở nên vắng vẻ. Ngọc Doãn ngồi trên ghế dài ở bên trong cửa hàng, nhìn mưa rửa sạch bụi bặm trên đường, người qua đường vội vã...

- Ta đi một chút.

- Tiểu Át ca! Trời đang mưa đấy.

- Ta biết.

Ngọc Doãn nói xong rồi lấy một cây dù làm từ giấy dầu ở góc cửa hàng.

- Chỉ đi gần đây thôi, không có việc gì cả. Tiểu Thất ca ở đây, ta sẽ nhanh chóng quay về.

- Vậy Tiểu Át ca đi cẩn thận.

Ngọc Doãn gật gật đầu, mở ô, thông dong ra khỏi cửa hàng. Hắn bước chậm chậm trong mưa dọc theo con đường trải đá tảng,. Đi bộ tại Phủ Khai Phong trong mưa có cảm giác thật khác. Cảnh vật mông mông lung lung, người như đang trong mộng ảo, đâu thật, đâu mộng? Đi dọc theo phố Phan Lâu về hướng đông, bất giác hắn đi ra khỏi Vọng Xuân Môn. Nơi đây có một cây cầu nhỏ kéo dài qua sông.

Hai hàng liễu xanh yếu điệu được trồng hai bên bờ sông thướt tha trong gió, như thiếu nữ đang nhảy múa say sưa trong mưa phùn.

Cây cầu tên là Cầu Chu gia, Ngọc Doãn chậm chậm bước qua, đứng ở trên cầu đưa mắt trông xa xa nhìn ngắm vạn vật trong làn mưa mù.

Tươi mát, mỹ lệ?

Đây vốn là một bức tranh cực đẹp, nhưng lại khiến lòng Ngọc Doãn bao phủ một lớp mây đen thật dày.

Cảnh sắc đẹp như thế, sau hai năm có còn nhìn thấy nữa không?

Trời xanh để hấn tái sinh vào năm Tuyên Hòa thứ sáu, nhưng lại chưa gợi ý cho hấn bất cứ điều gì. Đến lúc này Ngọc Doãn vẫn không hiểu vì sao hấn lại tới thời đại này. Mà đối mặt với một trận tai họa sắp tới, hấn là một thảo dân, lại không biết nên ứng phó thế nào? Có đôi khi ngẫm lại bản thân Ngọc Doãn thật sự vô cùng xấu hổ.

Dưới đầu cầu là một ngõ tử (khu vui chơi giải trí). Giờ phút này ở đây rất vắng vẻ. Bên ven đường, có một quán trà nhỏ, là cờ hiệu trong mưa rủ xuồng uể oải.

Ngọc Doãn cảm thấy hơi khát nước, liền đi tới quán trà ngồi xuống. Diện tích quán trà không lớn, khách khứa thưa thớt ngồi túm năm tụm ba lại với nhau. Ngọc Doãn gọi một bát mỳ lạnh, hai bánh bao, vừa ăn vừa thưởng thức cảnh sắc bên ngoài quán. Mỳ lạnh của quán trà này làm cũng khá, tay nghề làm mỳ khéo, đưa vào miệng dai dai, rất hấp dẫn... Nước dùng được nấu từ xương to cực kỳ ngon.

Mỳ lạnh, nước dùng ngon. Sau khi cho một bát vào bụng, hấn cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Không có mỳ chính, cũng không có các vị lung tung, khiến cho mỳ lạnh tinh khiết tự nhiên, hết sức ngon miệng.

Ngọc Doãn ăn một bát vào bụng cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn. Tuy nhiên, hấn không muốn ăn nữa, mà gọi một chén trà, ngồi ở sau màn hình mà ngắm người.

30. Chương 29: Hát Rao (thượng)

-Trái cây kia là gia viên trồng, chính gốc thu lại. Quả mứt hồng ngưng sương huyện Tùng Dương mềm trắng, còn có táo Long Sầm Châu Phủ giòn tươi trơn bóng, gừng Tân Kiên cắt nhỏ chế với đường Hòa Thành, thóc Cao Bưư phơi nắng...hạt sen trắng ngọt, củ ấu Tiên Đường!

Mơ hồ trong mưa vọng đến tiếng rao đầy ý vị, lại kết hợp với khẩu âm riêng của các nơi, lập tức thu hút Ngọc Doãn. Chợt hắn nghe thấy bên cạnh có người thò đầu ra, hét to:

- Bát tỷ, cho ba lượng gừng, hai cân củ ấu.

Từ trong mưa một cô gái nhỏ đi đến. Nhìn nàng ước chừng mười tám mười chín tuổi, tay bê một cái rổ, gồng sức chậm rãi đi tới. Rõ ràng cô gái nhỏ này và người ở quán trà quen nhau, nên nghe tiếng gọi to liền lập tức chạy tới mang thứ đó đến.

- Bát tỷ, mưa thế này, vào trong quán nghỉ ngơi chút đi.

- Nhưng...

- Bát tỷ, hát rao đi! Nếu hát rao hay, chỗ trái cây này của người ta sẽ mua hết.

- Đúng thế đúng thế, Bát tỷ hát rao đi.

Hát rao, giống như rao hàng đời sau. Trong thời kỳ Bắc Tống nó thuộc loại hình khẩu kỹ. Hát rao rất có kỹ thuật, phải dùng các loại ngôn ngữ. Người hát mang hàng hóa theo người đi khắp nơi hát rao liên tục. Mặc dù khẩu âm phân biệt nhưng phải khiến người nghe được rõ ràng.

Ví dụ như vải Phúc Kiến, phải dùng khẩu âm Phúc Kiến. Nhưng khách thì nhất định phải nghe rõ ràng được là người đang bán quả vải...

Đây chính là một nghề rất cần kỹ xảo. Hát rao hay, thậm chí có thể mang đến nhiều tiền lời...

Ngay từ đầu Ngọc Doãn đã cảm thấy Bát tỷ hát rao rất hay, rất có tư vị. Nhưng khi hắn biết rõ ảo diệu trong đó, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu.

Có thể chứ?

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, bắt giắc nheo mắt lại.

Có lẽ, có thể...

Những hạt mưa phùn bay bay như làn sương mù bao phủ Đông Kinh.

Sông Biện chảy róc rách những hạt mưa bụi bay xuống, tạo nên từng vòng gợn sóng nhanh chóng bị nước chảy xóa đi...

Tửu quán dưới cầu Hưng Quốc Tự vắng ngắt.

Tuy nhiên nơi này có tầm nhìn rất tốt, ngồi trong tửu quán nhìn xuyên qua rèm trúc là có thể nhìn được những hàng đào hạnh được trồng ở hai bên bờ sông. Dưới cơn mưa, đào đỏ hạnh trắng bay lả tả trên mặt đất, khiến trên mặt đê càng thêm đìu hiu.

Quách Kinh ngồi trong tửu quán mặc một chiếc áo dài.

Chỉ có điều với phong thái của y, khí chất đó thì cho dù y phục hoa lệ đến mấy vẫn khiến người ta có cảm giác hèn mọn.

Gã gọi một bình rượu, một cân thịt bò, thêm một chút thức ăn.

Vào thời Bắc Tống cấm giết bò. Nhưng vẫn cho phép người ta buôn bán trâu bò chết. Điều này cũng khiến cho tửu quán có cơ hội lợi dụng sơ hở...Ta nói trâu này bị bệnh chết, người làm gì được ta? Trong tâm lý không ít người lấy việc giết trâu bò làm kế sinh nhai, mà hầu hết quan phủ đều mắt nhắm mắt mở, trừ phi đụng phải những quan viên cực đoan thì sẽ có chút kiểm chế, còn lại hầu hết không ai hỏi đến, kết quả là lệnh cấm kia cũng giống như tấm giấy lộn.

Rượu và thức ăn vừa được đưa lên, thì từ bên ngoài quán rượu có một người đi vào. Người đó không cao lắm, ước chừng 170cm, nước da màu đồng, ngũ quan đoan chính, tướng mạo rất bình thường, thuộc loại ở trong đám người trên cơ bản không nhận ra chủ nhân. Xem cách ăn mặc cũng có dáng vẻ thư sinh, trên đầu chít một chiếc khăn màu xanh, cầm quạt xếp trong tay. Y chậm rãi đi vào trong quán.

- Đại Lang, ta bên này.

Quách Kinh nhìn thấy người nọ vội giơ tay vẫy. Người nọ khẽ cau mày nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường, nở nụ cười rạng rỡ.

- Tam ca, để ta phải tìm.

Âm thanh của y mang theo khẩu âm Yên Vân. Nói xong y liền bước nhanh tới rồi ngồi xuống đối diện.

- Nào nào, tẩu tẩu hâm rượu ngon lắm, Đại Lang tới thật đúng lúc.

Quách Kinh nhiệt tình tiếp đón, còn đích thân rót một ly đầy cho người kia. Nếu có người nào nhìn thấy y lúc này, chắc chắn sẽ giật mình. Tên Quách Tam Hắc Tử ngang ngược hung hãn này lại trở nên lễ phép như vậy từ lúc nào? Mà người đến cũng không chối đẩy, vô cùng sảng khoái uống một hơi cạn sạch.

- Rượu ngon!

- Ha hả, tất nhiên là rượu ngon.

Về mặt Quách Kinh khi cười giống hệt như chó thối.

- Mặc dù không sánh được với Quỳnh Hoa lộ, nhưng mùi vị cũng không kém. Nguyên quán Lý tam nương chính là người Dương Châu, là một tay nấu rượu giỏi có tiếng ở cầu Hưng Quốc Tự này.

- Thật sao?

Người tới nở nụ cười, vừa lúc tẩu tẩu bưng món nóng đi ngang qua, gã nâng chén rượu lên nói:

- Xin kính tẩu tẩu một chén.

Chị dâu Lý gia cũng là người sáng khoái, uống một ly với người nọ, rồi tiếp tục công việc bận rộn.

- Đại Lang! Không biết bên a thúc nói như nào?

Người kia cười lạnh một tiếng:

- Tam ca làm việc rất tốt, luôn để ta phải lên nơi đầu sóng. Lúc trước người mời a thúc ta ra tay giúp đỡ, nói là có cuộc luận bàn độ sức, nhưng người thì ngược lại, không ngờ âm thầm chộp một cái, làm a thúc ta không còn mặt mũi....Mà nay người trong thành Đông Kinh đều nói a thúc ta ý thể hiếp người, câu kết cùng người hãm hại Ngọc Tiểu Ất, người còn muốn ông ta ra tay? Ha hả, ông ta không tìm người tính sổ là tốt lắm rồi.

Quách Kinh lập tức luống cuống.

- Đại Lang! Xin nói đỡ cho ta vài câu.

- Nhưng thật ra ta nghĩ có thể người cũng biết, ta sống ở Yến Vân nhiều năm không liên lạc với a thúc. Nếu không phải lúc này thế cục hỗn loạn, sao ta lại phải chạy tới đây? A Thúc cho ta chỗ ở, chiếu cố ta rất nhiều...Chuyện này, ta thật sự không giúp gì được. Hơn nữa, người muốn đối phó với tên Tiểu Ất kia, sao phải cần tới a thúc ta động tay?

- Ý tứ Đại Lang là...

- Môn hạ của a thúc ta có mười tám người được chân truyền, cứ tìm một trong những người đó rồi để họ ra tay là được!

Quách Kinh nghe thấy vậy thì lắc đầu liên tục:

- Đại Lang có điều không biết, Ngọc Tiểu Ất kia là một tay hảo thủ có được tuyệt học gia truyền, người bình thường chỉ sợ không phải là đối thủ của hắn ta.

- Đảm đương nổi hay không thì có liên quan gì tới người?

- Đại Lang nói vậy là có ý gì?

Người tới cười, giơ tay vuốt nhẹ nhàngh hàm râu ngắn:

- Ta hỏi người, lần này sinh sự là người dẫn đầu?

- Đương nhiên không phải.

- À, nếu không phải do người thì quân hắn ta làm gì? Đánh thắng, đám người Tưởng Thập Ngũ sẽ thấy mỹ mãn, Ngọc Tiểu Ất cũng sẽ không có nơi để trốn. Nhưng nếu đánh thua, người nghĩ với tính tình a thúc sẽ bỏ qua sao? Đến lúc đó không cần người nói, a thúc sẽ tự ra tay. Ngọc Tiểu Ất, cũng chỉ có con đường chết đứng không?

- A!

Quách Kinh vỗ đùi, hưng phấn kêu to. Chỉ có điều hành động thô lỗ của y khiến người người nọ nhăn mày, tỏ vẻ không hài lòng.

- Tam ca! Người cũng có thân phận, sau này cần để ý trong cư xử nhiều hơn. Người nhìn người kia, ở Đông Kinh coi như có chút tài sản, nhưng vì sao không được ai coi trọng? Chính là vì người có hành động thô tục, làm cho người khác nhìn thấy mà dừng bước. Người đừng trách huynh đệ nói thẳng, ta đây thật sự lo lắng cho người.

Quách Kinh lập tức đỏ mặt, liên tục gật đầu nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Sau này ta sẽ cẩn thận nhiều hơn.

- Đúng rồi, chắc Tam ca cũng biết sơn phần Hà gia Đông Kinh này là tốt nhất chứ?

- Đương nhiên là biết.

Quách Kinh vội thao thao bất tuyệt giới thiệu, mà người kia chỉ lặng lặng nghe, sau đó đứng dậy chấp tay chào tạm biệt Quách Kinh.

Người đó vừa đi, vài tên lưu manh liền tới.

- Ca ca, thằng khốn kia thật quá kiêu ngạo...Nó chỉ là một tên tú tài sao có thể vô lễ với ca ca như vậy?

Nụ cười trên mặt Quách Kinh cũng dần dần biến mất. Đột nhiên, y hừ lạnh một tiếng:

- Nếu thằng khốn kia không phải là cháu họ của Lý Bảo, ta đây cần gì phải tăng bốc hấn? Tuy nhiên quả thật hấn có chút bản lĩnh. Chủ ý vừa rồi của hấn, các người có ai nghĩ ra được không? Hừ hừ, lúc này cứ để hấn ta ngông cuồng một thời gian, đợi ta giải quyết xong tên Tiểu Át kia rồi cũng sẽ không buông tha thúc cháu hấn.

- Ha ha, đây mới là Tam ca nha. Tuy nhiên nghe người ta nói, vợ thằng khốn này cũng cực kỳ quyền rũ, không biết ca ca từng gặp chưa?

- Gặp rồi gặp rồi, thật sự rất gọi tình.

Quách Kinh nói xong không kìm nổi phá lên cười, âm thanh như vịt đực bị mắc họng. Một lát sau, y đột nhiên ngưng cười:

- Tìm đám người Tượng Thập Ngũ nói chuyện. Mặc dù không mời được Lý Bảo nhưng ta có thể mời được đệ tử của ông ta...Đúng rồi, đại đệ tử của Lý Bảo là Lã Chi Sĩ cũng là một tay giỏi võ. Y được chân truyền của Lý Bảo nên cũng có bản lĩnh xuất thần nhập hóa. Ngoại hiệu của y là Quỷ Cước Bát, nghĩ chắc cũng không quá kém. Hãy để bọn họ mời gã họ Lã kia ra mặt xem Ngọc Tiểu Át ứng phó như thế nào. Đúng rồi! Đừng tiết lộ ra tên tuổi của ta, nói không chừng sẽ làm lợn lành thành lợn què đấy...Các người biết nên làm như nào rồi chứ?

- Ca ca yên tâm, chúng tiểu đệ biết phải làm như thế nào.

Lúc này Quách Kinh mới hài lòng gật gật đầu, gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng, rồi nhai một cách cảm thụ.

Tạnh mưa!

Ngọc Doãn hào hứng về đến nhà thì thấy Yến Nô không hề nghỉ ngơi mà đang bận rộn trong bếp. Đột nhiên hấn ý thức được hình như dạo này Yến Nô gầy đi nhiều! Ban ngày hấn còn có thể ngủ hai canh giờ, nhưng dường như Yến Nô ngay cả hai canh giờ cũng không được nghỉ. Nếu cứ như vậy sớm muộn gì cũng bản thân nàng sẽ mệt đến chết. Hơn nữa việc giặt mớ heo không phải chuyện ngày một ngày hai.

Ít nhất còn hơn ba mươi ngày nữa, sao nàng chịu đựng nổi? Yến Nô nói ngày nào nàng cũng có tạm nghỉ ngơi sau giờ Ngọ, nhưng thật sự căn bản nàng không hề được nghỉ ngơi mấy. Trước tiên nàng thu dọn phòng ở. Sau đó còn phải chuẩn bị cơm chiều cho Ngọc Doãn. Ví dụ như này hôm trước đột nhiên có sủi cảo, chỉ sợ cũng không phải trong phút chốc có thể làm được như thế. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ ba trăm quan chưa kiếm đủ thì Yến Nô đã ốm mệt rồi.

31. Chương 30: Hát Rao (hạ)

- Cửu Nhi tỷ!

Ngọc Doãn đứng ở bên ngoài cửa bếp gọi một tiếng. Yến Nô đang làm bánh nướng áp chảo, nghe tiếng Ngọc Doãn thì giật mình vội quay lại, vẻ mặt kinh ngạc.

- Sao Tiểu Át ca lại về lúc này?

- Chúng ta đừng giết heo nữa.

- Há?

Ngọc Doãn thở dài, cất bước đi vào phòng bếp, hạ thấp giọng nói:

- Tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ khoản nợ chưa trả hết thì nàng đã ngã bệnh vì mệt mỏi trước rồi. Nhiều ngày qua ta nghĩ mãi nên nhận ra rằng đây không phải là biện pháp tốt... Cả ngày đêm không được ngủ, nhưng ta vẫn được nghỉ ngơi vào buổi trưa một chút. Nhưng nàng...

Yến Nô vội xua tay:

- Tiểu Át ca chớ lo lắng cho ta, ta không sao đâu.

- Hiện tại thì không sao, nhưng sau này thì chưa biết chừng...Ta quyết định, lát nữa sẽ tìm Tam ca thương lượng một chút, nhờ hắn giúp. Ta nhớ chẳng phải Tiểu Thất ở phường Vĩnh Khánh sao? Làm phiên hán vắt vả một chút, buổi sáng sớm đi đón thịt tươi. Tiểu Thất cũng đáng tin, chắc không vắn đẽ gì đâu. Đơn giản là bớt chút tiền nhưng thể cốt quan trọng hơn. Nàng mà bị ốm thì mấy quan tiền kia cũng chẳng có tác dụng gì.

Hai mắt Yến Nô đỏ lên. Nàng chùi hai tay vào miềng vải bông bên hông và xoay người.

- Nhưng nếu như vậy chỉ sợ mỗi ngày sẽ ít hơn một quan.

- Ha hả, ít hơn một quan thì có sao? Cho dù một ngày kiếm được hơn hai quan cũng được. Nhưng ta nghĩ nếu chúng ta cứ buôn bán thành thật như vậy, đến lúc đó vẫn không thể trả được. Cần phải nghĩ ra cách khác tốt hơn. Vừa rồi ta ở bên ngoài thấy người ta hát rao. Rõ ràng là trái cây năm tiền, nhưng lại bán được tới tám tiền. Ta nghĩ, nếu không chúng ta cũng hát rao thì sao? Ta nghe người ta nói, Trương Bát Nương của Trung Ngõa Tử chỉ dựa vào hát rao mà một ngày bán được lượng trái cây nhiều gấp đôi so với người khác. Làm như vậy chẳng phải rất dễ kiếm tiền sao?

Vốn cho rằng mình đưa ra được ý kiến này, nào ngờ hần lại thấy Yến Nô cười.

- Trương Bát Nương thật sự là có bản lĩnh hát rao, nhưng cái nàng bán chính là trái cây... Tại Trung Ngõa Tử ngày nào cũng đông người qua lại, đương nhiên kinh doanh thịnh vượng. Còn chúng ta là bán thịt thì phải hát như thế nào? Còn nữa hát kiểu gì huynh có biết không? Có thể hát hay như Trương Bát Nương thu hút người khác không? Tiểu Ất ca, không phải là ta không muốn, nhưng chủ ý này của huynh thật sự là không có tác dụng... Đông Kinh phủ Khai Phong có rất nhiều người hát rao nổi tiếng. Từ lâu tới nay nó đã trở thành một loại nghệ thuật. Trương Bát Nương hát rao trái cây, là do có người viết lời riêng rất hay cho nàng. Nhưng bán thịt thì chúng ta phải hát rao thế nào? Lời hát do ai biên soạn? Còn nữa, ai sẽ hát rao?

Bảo Yến Nô hát rao? Ngọc Doãn chắc chắn không đồng ý.

Nhưng nếu bảo hần đi hát rao có lẽ cũng chẳng thu hút được bao nhiêu người...

Giống như có một chậu nước lạnh dội xuống khiến Ngọc Doãn cảm thấy rất mất mát. Hần ra khỏi phòng bếp, chậm rãi đi vào phòng ngủ. Đang đi bình thường hần chợt dừng bước, quay đầu lại hỏi:

- Cừu nhi tử, nếu ta gảy đàn thì sao?

- Hả?

Ngọc Doãn trịnh trọng nói:

- Bản lĩnh khác ta không có, nhưng ít nhất ta có thể đánh đàn được. Trong thành Đông Kinh, có rất nhiều nhân sĩ phong nhã. Trên lầu Bạch Phàn, khách cao quý đến đông, nhưng bọn họ cũng đều là người có học vấn... Đáng tiếc đàn ngọc quá đắt, một cây đàn ngọc tốt phải hơn ngàn quan tiền, căn bản là khó mà mua được, bằng không ta đánh đàn bán thịt, chắc chắn cũng có thể làm nên một giai thoại. Ha hả, cũng may Trư Công tặng ta một cây Kê Cầm, coi như là có còn hơn không. Hay là, chúng ta chơi đàn ngay tại dưới lầu Bạch Phàn có được không?

Chơi đàn, bán thịt?

Hai việc này được Ngọc Doãn kết hợp với nhau khiến Yến Nô cảm thấy vô cùng quái đản, thậm chí có chút không hợp. Hơn nữa nàng còn nghe ra một ý tứ khác.

“Tiểu Ất ca dường như có ý nói hần am hiểu không chỉ là Kê Cầm, mà còn cả đàn ngọc?”

Đàn ngọc này theo như lời người đời sau gọi là đàn cổ. Sở dĩ gọi là đàn cổ, chủ yếu là để phân biệt với nhạc khí phương Tây mà đặt tên. Trong xã hội cổ đại Trung quốc, cầm kỳ thi họa từ trước đến nay đều là con đường duy nhất để văn nhân, nhà sĩ tu thân dưỡng tính. Mà đàn ngọc là khí cụ của quân tử. Nguyên nhân chính của nó là do văn nhân vốn lãng mạn ngông nghênh, tính cách phong thái siêu phàm thoát tục vì vậy mà trong tứ nghệ địa vị của nó được nâng cao.

“Tiểu Ất ca sử dụng Kê Cầm đã rất giỏi, nếu như tài nghệ đánh đàn ngọc của hần còn tài giỏi hơn cả Kê Cầm, vậy thì sẽ như nào? Hơn nữa hần đã học được tài đánh đàn ở đâu? Vì sao trước đó chưa bao giờ nàng nghe nói đến?”

Sự nghi hoặc tràn ngập trong lòng nhưng Yến Nô vẫn không hỏi. Nàng tin tưởng một ngày nào đó Tiểu Ất ca có thể nói được thì nhất định sẽ không giấu diếm mà nói cho mình biết.

Tuy nhiên đàn ngọc đắt tiền cũng là sự thật. Với tình trạng hai vợ chồng nàng, muốn mua một cây đàn tốt thật sự còn khó hơn lên trời.

Chỉ có điều đánh Kê Cầm bán thịt....

Ý tưởng vô cùng hay nhưng lúc làm chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Thấy Ngọc Doãn quá hưng phấn, Yến Nô cũng không muốn dội thêm gáo nước lạnh nữa. Ngẫm nghĩ một chút, nàng hạ thấp giọng nói:

- Tiểu Ất ca phải hiểu rõ, nếu đánh Kê Cầm bán thịt, chỉ sợ sẽ có tác dụng ngược, bị nhiều người chỉ trích.

- Việc này...

Ngọc Doãn cũng trở nên trầm tư. Nhưng vì đã suy nghĩ nhiều ngày nên Ngọc Doãn vẫn giữ chủ trương của mình.

- Đúng rồi, Tiểu Chi Nhi kia hiển nghệ tại lầu Phong Nhạc vào khi nào?

- Cũng không rõ lắm... thiếp chỉ nhớ từng nghe người ta nói Tiểu Chi Nhi cách một ngày sẽ lên đài hiển nghệ. Về phần cụ thể là ngày nào thì thiếp cũng không rõ, phải hỏi thăm mới biết được. Tiểu Ất ca, huynh định làm gì?

Ngọc Doãn nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Không có gì, chỉ là muốn làm hồng việc tốt của cô ấy thôi. Ừm, quyết định như vậy đi...Cửu nhi tỷ nghĩ cách hỏi thăm về chuyện của Tiểu Chi Nhi một chút. Ta thì đi tìm Trương Tam mặt rỗ, đưa hắn chút tiền mời hắn đi tìm người giết mổ heo. Buổi trưa hàng ngày sẽ bảo Tiểu Thất đến đó nhận thịt cùng với mười đồng tiền công, chắc là cũng đủ. Việc này không nên chậm trễ, ta đi tìm Trương Tam mặt rỗ ngay. Lát nữa Cửu Nhi tỷ đi đến cửa hàng thương lượng với tiểu Thất một chút. Thời gian này vẫn nên buôn bán bình thường thì tốt hơn.

Không đợi Yến Nô mở miệng, Ngọc Doãn liền vội vàng chạy ra ngoài.

Chu Yến Nô đứng ở trong sân, có chút dở khóc dở cười... Bất kể thế nào đây mới là Tiểu Ất ca, lúc nào cũng hấp tấp, nghĩ gì là làm ngay! Về phần có thể phá hồng việc của Tiểu Chi Nhi không thì Yến Nô cũng không nắm chắc.

Ngay cả Phong Nghi Nô cũng không vượt qua được tài nghệ của Tiểu Ất ca, vậy Tiểu Chi Nhi kia có thể vượt qua được Tiểu Ất ca sao?

Nếu nàng có bản lĩnh, vậy thì vị trí Thượng Thính Hành Thủ (người đứng đầu trong nghề ca múa) tại Đông Kinh cũng không phải do Phong Nghi Nô giữ mà là do Tiểu Chi Nhi ngồi rồi...

Trương Tam mặt rỗ ở ngoài thành, nhưng Ngọc Doãn cũng biết nơi y ở. Tìm được Trương Tam mặt rỗ rồi, hắn liền nói sự việc vừa rồi với y. Trương Tam mặt rỗ vô cùng sảng khoái đồng ý.

- Tưởng chuyện gì, thì ra là giết mổ heo. Đây là việc nhỏ, nếu Tiểu Ất ca đã mở miệng, đương nhiên Trương Tam không thể từ chối. Dù sao ta cũng biết một số người cầm dao giết mổ heo, ta sẽ đích thân đi nói chuyện với họ. Nhưng việc này...chúng ta cũng nên tính toán sảng khoái, một con heo hơi giá một quan có được không?

- Lông mao lợn và xương lợn phải giao cho ta.

- Không thành vấn đề!

Trương Tam mặt rỗ vô cùng nghĩa khí, kéo Ngọc Doãn vào nhà ngồi, còn mình nhanh chóng đi tìm vài người cầm dao giết heo.

Bởi vì cái gọi chuột có đường chuột, rắn có đường rắn, nếu như không có Trương Tam mặt rỗ giới thiệu, Ngọc Doãn muốn tìm người mổ heo cũng không phải là chuyện dễ.

Do có Trương Tam mặt rỗ ra mặt, nên mọi việc lại trở nên vô cùng đơn giản. Người mổ heo kia và Ngọc Doãn bàn bạc giá cả xong, liền nói với Ngọc Doãn rằng bắt đầu từ ngày mai heo hơi tại cửa hàng Ngọc Doãn sẽ do gã giết. Mọi việc hần cứ yên tâm.

Cuối cùng Ngọc Doãn cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hơn mười ngày giết mổ heo, ban ngày ngủ ban đêm làm đối với bất kỳ người nào mà nói cũng là một chuyện vô cùng vất vả.

Trước kia quan hệ với Trương Tam mặt rỗ còn ít nên hần không tiện mở miệng. Nay có giao tình rồi thì hai bên nói chuyện cũng dễ dàng.

Về phần Trương Tam mặt rỗ vì sao lại sáng khoái như thế?

Nghĩ đến thì chắc là liên quan đến chuyện ngày đó Ngọc Doãn nổi bật tại Đại Tướng Quốc Tự...Người giống như Trương Tam mặt rỗ vậy, nói toạc ra là người sống ở tầng dưới của xã hội. Nhìn y có nhiều thuộc hạ, bản thân có chút gia sản, nhưng trong mắt những người ở tầng lớp cao, Trương Tam mặt rỗ chẳng khác gì con kiến.

Hần cần người có mặt mũi chống đỡ cho hần.

Quan lại quyền quý? Trương Tam mặt rỗ chưa từng nghĩ tới. Với tầng lớp của y cũng không thể tiếp xúc đến những người cao quý chân chính này. Chẳng bằng quen biết được một vài người có danh tiếng còn có thể nở mặt nở mày...Loại người danh tiếng như Phong Nghi Nô thì y không thể làm quen, nhưng Ngọc Doãn thì có thể! Đối với Trương Tam mặt rỗ mà nói như thế đã quá đủ rồi.

Có thể khiến mình nở mặt nở mày, y đương nhiên sẽ biểu hiện vô cùng nghĩa khí, sáng khoái.

Sau khi giải quyết xong việc này, Ngọc Doãn về đến nhà thì trời đã tối.

Do Dương Nhập Cửu làm công ở phường nhuộm vẫn chưa về nên chỉ có Trương nhị tỷ và Yến Nô đang chuẩn bị cơm chiều. Bên phía Hoàng Tiểu Thất kia không có vấn đề, Yến Nô vừa mới mở miệng gã đã đồng ý luôn.

Dù sao với gã mà nói chuyện này cũng không có gì khó khăn. Chỉ phải nhận chút thịt tươi mà thôi, lại còn có tiền công, sao không làm chứ?

32. Chương 31: Rắc Rối Kéo Đến (thượng)

Hoàng Tiểu Thất cũng là người thông minh, gã biết Tướng Thập Ngũ chặt đứt nguồn thịt tươi của Ngọc Doãn, nhưng nguồn cung cấp của cửa hàng Ngọc Doãn vẫn luôn đầy đủ như thế thì về phương diện công bằng thẳng thắn này, chỉ cần thông minh một chút là có thể nghĩ ra được. Trong lòng mọi người biết rõ, Hoàng Tiểu Thất gã cũng sẽ không đem sự việc này nói toạc ra.

Dù sao cứ có lợi là được!

- Việc của nhị tỷ, ta đã biết.

Sau bữa cơm chiều, Yến Nô nói.

- Dương Đại Lang muốn tới cũng không phải là không được. Chỉ có điều nghe Nhị tỷ nói đây là một người chuyên gây chuyện...nếu làm tốt, ta sẽ đảm bảo hắn không phải lo cơm áo, nhưng nếu hắn gây thị phi, người nhất định phải đuổi hắn đi. Nếu Tiểu Át ca đồng ý, Nô sẽ bằng lòng việc này.

Nói trắng ra, Yến Nô vẫn sợ Ngọc Doãn giẫm lên vết xe đổ ngày trước. Thất vất vả lắm hắn mới bắt đầu lại nghề nghiệp đứng đắn, nếu như Dương Tái Hưng kia là một kẻ không tinh tâm, vậy chẳng phải sẽ đưa Ngọc Doãn quay về đường cũ sao? Yến Nô quả quyết sẽ không cho phép chuyện này xảy ra lần nữa, cho nên phải giao hẹn trước.

Ngọc Doãn nghe vậy thì làm sao mà không hiểu ý của Yến Nô? Hắn vốn không còn lòng dạ nào đi làm kẻ đầu gấu nữa, vì thế gật đầu cười nói:

- Cứ làm theo lời của Cửu Nhị tỷ.

Tới lúc này Yến Nô mới mỉm cười. Dưới ánh nến, Yến Nô cười tươi rất xinh đẹp, giống như hoa đào nở rộ bên sông Ngũ Trượng kia.

- Còn một việc nữa, nếu ban đêm không phải đi làm công, vậy thì bắt đầu từ ngày mai phải dậy sớm từ canh năm.

- Không làm công rồi, sao phải dậy sớm làm gì?

Yến Nô hạ thấp giọng:

-Luyện công!

Dứt lời, nàng đứng lên thu dọn bát đĩa. Lần này thì nàng thực sự khiến Ngọc Doãn ngây ngẩn...Luyện công?

- Cửu nhi tử, luyện công gì?

Giọng nói của Yến Nô từ trong viện vọng lại:

- Trước đây Tiểu Ất ca suốt ngày vung quyền, luyện công không ngừng, tại sao thua một trận đã trở nên lười rồi hả? Máy ngày nay Nô rất ít khi thấy Tiểu Ất ca luyện công đấy. Bộ Bát Thiểm Thập Nhị Phiên của phụ thân còn đó, tiểu Ất ca phải chăm chỉ luyện tập, đừng có phụ lòng kỳ vọng của phụ thân. Trước kia Nô thấy Tiểu Ất ca vất vả nên không nhắc đến. Nay nếu đã không phải làm việc vào ban đêm nữa, thì phải nên chăm chỉ tu luyện mới được...Việc luyện công giống như đi ngược dòng nước không tiến chắc sẽ lùi.

Ngọc Doãn nghe vậy cười khổ lắc đầu. Đang yên đang lành sao lại bắt đi luyện công? Luyện công, không bằng để ta đi luyện cầm, nói không chừng còn có khả thi hơn...

Nhưng lời này sao có thể nói ra được.

Bồng bồng bồng!

Ngọc Doãn bị một loạt tiếng động đánh thức.

Trời còn chưa sáng, Ngọc Doãn khoác áo từ trên giường bước xuống, suýt nữa chân giẫm phải chậu gỗ đặt gần cửa sổ. Hắn sờ soạng trong bóng tối ra đến cửa. Vừa mới, mở cửa phòng ra, hắn bất ngờ khi thấy Chu Yến Nô và vợ chồng Dương Nhập Cửu đều đã ở đó.

Trương Nhị tử cầm cây đuốc chiếu sáng tiểu viện.

Mà Dương Nhập Cửu thì dưới sự chỉ huy của Yến Nô đóng tìng chiếc cọc gỗ to như miệng bát cơm ở trong sân. Yến Nô đứng bên hỗ trợ, thỉnh thoảng lại đẩy cọc gỗ một chút xem cọc gỗ đã cắm chắc chưa.

Ngọc Doãn ngáp dài, cất giọng ngái ngủ hỏi:

- Cửu Nhi tử, các người đang làm gì vậy?

- Tiểu Ất ca mau tới đây xem thử một chút.

- Thử cái gì!

- Thử xem cọc gỗ này đã cắm chắc chắn chưa?

Ngọc Doãn dụi mắt, đi tới trước cọc gỗ thì dừng lại, giơ tay đẩy hai cái, sau đó gật đầu với Yến Nô.

- Khá chắc chắn!

- Vậy thử một chút đi?

- Chẳng phải đã thử rồi sao?

Chu Yến Nô cười khanh khách, nói:

- Ý Nô nói là để Tiểu Ất ca lên đó đứng tấn.

- Ồ?

Một câu nói đó lập tức khiến Ngọc Doãn bình tĩnh. Mười tám chiếc cọc gỗ to như miệng bát cơm nhìn có vẻ lộn xộn nhưng lại vô cùng có trật tự được xếp theo phương vị Hà Đồ Lạc Thư, có cao có thấp. Tuy rằng chưa luyện bao giờ nhưng kiếp trước đã từng xem phim điện ảnh nhiều, sao Ngọc Doãn không hiểu tác dụng thật sự của những cọc gỗ đó chứ? Những cái cọc gỗ này được dùng để luyện công, chỉ có điều không hiểu những cọc gỗ này có tên gọi là gì. Chẳng lẽ dựng lên để cho ta luyện?

- Tiểu Ất ca, đây là La Hán Thung do cha sáng chế. Nó chuyên dùng để luyện là Trảm Thung Phiên trong Bát Thiểm Nhị Phiên.

Quả nhiên là làm cho ta!

Nét mặt Ngọc Doãn lập tức trầm xuống. Ngày hôm qua Yến Nô nói để hắn luyện công, hắn đồng ý bừa. Vốn hắn định đến lúc đó sẽ luyện cho gọi là có, giờ nhìn bộ dạng Yến Nô như vậy thì hình như nàng triển khai thực sự, muốn hắn chăm chỉ luyện tập. Vấn đề là Ngọc Doãn đối với thứ này đột đặc cán mai. Luyện như thế nào? Luyện như thế nào?

Ngay lúc hắn đang không biết phải làm thế nào cho phải, Yến Nô liền lên tiếng giải thích.

Hóa ra, Bát Thiểm Thập Nhị Phiên này là do Chu Đồng kết hợp quyền cước bốn môn với kỹ thuật đồ vật do Ngọc Phi để lại mà tạo ra. Chu Đồng kế thừa Đàm Chính Phương là truyền nhân chính tông của Thiếu Lâm, một phần thuộc trường phái Ôn gia nên cũng được coi là xuất thân danh môn.

Từ thời Bắc Tống tới nay, tông pháp Thiếu Lâm lưu truyền rất rộng, cũng khai sáng ra thuyết pháp tứ môn thập phái.

Cái gọi là tứ môn, đó là bốn nhà Xích, Bá, Xuân và Ôn. Mười phái còn lại là đại diện mười loại quyền, theo thứ tự là Hồng, Lưu, Chi, Danh, Ma, Đạn, Tra, Pháo, Hoa, Long.

Chu Đồng là đệ tử của trường phái Ôn gia trong tứ môn, học được ba loại quyền Chi, Pháo, Long.

- Bát Thiểm Nhị Phiên chú trọng tay chân cần phải bất ngờ linh hoạt. Động tác phải giãn ra, tư thế lớn hơn, công thủ rõ ràng. Nó mạnh về tiến công thẳng, tốc độ nhanh dũng mãnh, phóng dài đánh xa. Đặc biệt là công phu ở chân khi luyện phải linh hoạt đa dạng như cánh tay, vận dụng tự nhiên mới được coi là thành công. Lúc trước cha dạy huynh, mặc dù không truyền thụ kỹ xảo nhưng đã dạy những thứ cơ bản cho huynh...Trời sinh huynh có thần lực, quả thật người mạnh chân dài, rất thích hợp học Bát Thiểm Thập Nhị Phiên này. Thật ra, phụ thân để lại cái này cũng là mong người tu luyện kiến thức cơ bản của Bát Thiểm Thập Nhị Phiên. Nếu nói cơ sở, Tiểu Át ca đánh rất vững chắc, cho nên không cần cố sức, mấu chốt là phải học được dưỡng khí và công phu dùng lực.

Vừa nói, Yến Nô bay lên trời vùng chân đá trúng một cây cọc gỗ, chỉ nghe một âm thanh vang lên.

Sau đó nàng hơi xoay người lập tức đứng thẳng ở trên cọc gỗ.

- Tiểu Át ca xem Nô sử dụng trước, có gì không hiểu thì cứ hỏi.

Yến Nô vừa dứt lời thân hình đã di chuyển nhanh như chớp trên La Hán Thung. Do thân hình của nàng nhỏ xinh nên quyền pháp luyện tập đương nhiên khác biệt. Có thể nói là linh hoạt đa dạng, gọn gàng kết hợp cương nhu, hư thật khó dò. Một bộ quyền cước được nàng sử dụng vô cùng đẹp.

Tuy rằng Ngọc Doãn không hiểu quyền pháp nhưng sau khi dung hợp linh hồn với thân thể này, trí nhớ trước kia của Ngọc Doãn nay đã kết hợp làm một, cho nên hần quan sát rất nhanh đã hiểu tác dụng kỳ diệu từ quyền cước của Yến Nô mà âm thầm gật đầu. Nhưng nếu để hần nói tốt đến mức nào, chỉ sợ cũng sẽ không nói được rõ ràng.

Đánh xong bài quyền, Yến Nô khéo léo như chim yến xuyên mây nhẹ nhàng đáp xuống đất.

- Tiểu Át ca! Tới phiên huynh!

-Việc này...

Ngọc Doãn thay đổi sắc mặt. Xem thì có thể xem, nhưng bảo hần đi luyện, chẳng khác nào ép buộc.

Nhưng thấy vẻ mặt chờ đợi của Yến Nô, lại nghĩ nàng không ngại cực khổ ngày đêm không nghỉ thiết kế La Hán Thung, tâm ý này dù thế nào cũng không nên phụ. “Thôi! Đành phải luyện công thôi!”

Nhắm mắt lại, Ngọc Doãn hít sâu mấy hơi, rồi làm theo cách của Yến Nô, bay lên không mà đá vào một cây cọc gỗ. Sau đó hắn dựa theo động tác làm mẫu vừa rồi của Yến Nô, mượn lực nhún người nhảy lên cọc gỗ. Nào ngờ một chân hắn đáp xuống, chợt nghe răng rắc một tiếng, cọc gỗ to bằng miệng bát đã bị hắn làm cho gãy thành hai đoạn, cả người trên không trung mất thăng bằng. Hắn sợ quá hét to một tiếng, ngã rập xuống mặt đất.

Cú rơi này không hề nhẹ.

- Tiểu Ất ca chưa đọc sách tử tế sao?

- Việc này...

Ngọc Doãn đỏ bừng mặt ngồi xuống, nhìn Yến Nô, gật đầu:

- Mấy ngày nay hơi bận rộn nên cũng không có thời gian xem. Động tác vừa rồi của nàng nhìn rất đơn giản, sao ta lại không đứng lên được?

Một câu này của hắn là để che đậy sự hổ thẹn.

Yến Nô buồn cười nói:

- Tiểu Ất ca quên phương pháp mượn lực rồi sao? Huynh cao lớn lực mạnh, một cước đạp xuống thì làm sao cọc gỗ có thể chịu đựng được? Huynh đã quên bí quyết mượn lực mà trước đây phụ thân đã dạy rồi sao?

- A...

Ngọc Doãn day day mũi, cúi đầu.

Mượn lực? Mượn lực?

Câu này nghe vào như còn khó hơn so với đánh đàn! Sau khi cố gắng nhớ lại một chút, hắn lại đứng dậy, học theo cách của Yến Nô, lần thứ hai đạp chân bay lên. Một cước này của hắn đúng là không đá gãy cọc gỗ. Nhưng lực đạo lại không đủ, đương nhiên không thể nào mượn lực, kết quả là Ngọc Doãn lại một lần nữa ngã dập xuống đất.

Yến Nô hơi nhăn mặt, do dự một chút rồi bước tới.

- Chắc là Tiểu Ất ca lâu không luyện công nên mới như vậy. Nó sẽ lặp lại lần nữa để giúp, chỉ có điều công phu của Tiểu Ất ca giảm nhiều, còn phải chuyên cần luyện tập mới được.

Tuy rằng Yến Nô không trách cứ nhưng Ngọc Doãn lại cảm thấy vô cùng xấu hổ. Hắn biết kỹ thuật mượn lực này không sai, nhưng thân thể có vẻ hơi cồng kềnh khiến cho không tương xứng.

33. Chương 32: Rắc Rối Kéo Đến (hạ)

- Tiểu Ất ca tự lực như cây cung, phát lực như tên bắn. Thân pháp tay mắt, bước vai khuỷu tay cổ tay bao gồm cả đầu gối đều phải phối hợp nhịp nhàng. Lấy lưng vai, phối với vai lẫn khuỷu tay, lấy khuỷu tay làm tay; chi dưới lấy lưng lẫn hông, lấy hông lẫn đầu gối, lấy đùi lẫn chân...Giống như vậy là tốt rồi

Yến Nô lấy tay uốn nắn tư thế cho Ngọc Doãn, rồi sau đó lại làm mẫu một lần nữa. Khi bàn tay nhỏ bé ấm áp kia đặt ở lưng Ngọc Doãn liền truyền ra một lực lượng kỳ lạ, nói cho hắn biết kỹ xảo phát lực

Cân bằng, phối hợp?

Ngọc Doãn vừa cảm thụ mùi thơm sâu kín từ cơ thể Yến Nô do đang đứng sát thân thể hắn tỏa ra, vừa âm thầm suy nghĩ.

Đánh đàn, cũng phối hợp như thế. Bất luận là tư thế ngồi, cánh tay, hay là thân thể đều phải ở trạng thái cực kỳ hài hòa. Hắn trầm ngâm giây lát, đột nhiên học theo Yến Nô, một chân đạp lên cọc gỗ, thâm niệm bí quyết mượn lực, cả người lập tức bay lên đứng ở trên cọc gỗ.

- Tiểu Ất ca, ổn định. Dưới chân phải như mọc rễ...

Yến Nô vui sướng bất ngờ liên tục nhắc nhở. Chỉ là chưa nói hết thì Ngọc Doãn đã lão đảo rồi ngã xuống cọc. Lần này so với hai lần trước còn nặng hơn nhiều, Ngọc Doãn rơi xuống, đầu óc trống rỗng.

Yến Nô lộ vẻ kinh ngạc, bước tới đỡ Ngọc Doãn đứng lên, khẽ khàng hỏi:

- Tiểu Ất ca, không sao chứ?

- Không sao, không sao!

Ngọc Doãn vất vả lắm mới trở lại bình thường. Nhìn cọc gỗ trước mặt, hắn cắn răng một cái, lại tiếp tục tiến lên.

- Ta không tin ta không luyện đứng lên cọc gỗ được.

Nhìn Ngọc Doãn lần lượt thành công đứng lên cọc gỗ rồi lại lần lượt ngã xuống, rồi sau đó lại đứng lên cọc gỗ, cuối cùng Yến Nô đã nở nụ cười tươi, đây mới là Tiểu Át ca không bao giờ chịu thua trong trí nhớ của nàng. Tuy nói kỹ xảo này mới lạ hơn nhiều nhưng chỉ cần luyện tập nhiều, đương nhiên sẽ có thể khôi phục lại. Đối với việc không thành thạo của Ngọc Doãn, Yến Nô theo bản năng vẫn tìm nguyên nhân cho hẳn.

“Nhất định là do thời gian qua không chăm chỉ luyện tập nên mới có kết quả như vậy. Cha nói đúng, việc luyện công giống như đi ngược dòng nước, nếu sơ sẩy chậm trễ, lập tức sẽ thụt lùi. Tiểu Át Ca chính là ví dụ sống động!”

Khi trời sáng choang, Ngọc Doãn ngồi trên tấm ghế dài, xương cốt toàn thân như rã rời.

Chẳng trách người đời sau đều biết công phu Trung Quốc nhưng người có thể luyện giỏi càng ngày càng ít! Luyện công thật sự là cực khó, nếu không phải do thân thể này khỏe, chỉ sợ hiện tại Ngọc Doãn đã không chịu đựng được rồi.

Tuy nhiên lần vất vả này không phải là không thu hoạch được cái gì. Ít nhất đối với lực khống chế của hẳn đối thân thể này đã tăng cường không ít!

Phải nói rằng, thân thể này của Ngọc Doãn cực tốt. Mười mấy năm rèn luyện công phu, có được sự dũng mãnh và cứng cỏi mà người bình thường không thể bằng được. Nhưng dù là thế, Ngọc Doãn vẫn hơi không chịu nổi, ngồi mãi trên ghế dài không muốn dậy.

Ánh nắng mặt trời sáng chói! Mặt trời mùa xuân ấm áp chiếu vào người vô cùng thoải mái.

Dương Nhập Cửu bắt đầu đi làm việc, Trương Nhị tỷ cũng đến cửa hàng Ngọc gia để giúp, Ngọc Doãn đau mà sảng khoái, tắm nắng mặt trời, mắt khép hờ, cảm giác vô cùng vui sướng. Đúng lúc này, hẳn nghe có tiếng bước chân vọng đến....

- Tiểu Át ca, cởi áo ra.

- Hả?

Yến Nô đỏ bừng mặt đứng phía sau lưng hẳn.

- Việc này...không hay lắm.

- Có gì mà không hay, nhanh cởi ra, Nô thoa rượu thuốc cho huynh. Hôm nay huynh luyện công vất vả, nếu không điều trị sẽ bị thương gân cốt, ngược không có lợi cho huynh. Thứ rượu thuốc này là phương thuốc cha để lại cho thiếp, rất có tác dụng.

Vừa nói, Yến Nô như diễn ảo thuật lấy ra một chai rượu thuốc màu đen. Nàng mới mở nắp chai ra, lập tức xộc đến một mùi rượu thuốc gay mũi. Ngọc Doãn nhe răng, sau khi do dự một chút thì cởi áo ra để lộ thân hình trắng trẻo. Người ta nói Ngọc Doãn là Ngọc Giao Long trên phố Mã Hành đúng là không ngoa chút nào. Da của hân trắng nõn, dưới ánh mặt trời giống như ngọc thạch.

Nếu như thời hậu thế, làn da như này sẽ trở thành người đại diện cho mỹ phẩm dưỡng da chắc chắn không thành vấn đề.

Gió xuân còn có chút se lạnh thổi tới lập tức khiến cho hân nổi da gà.

Gương mặt của Yến Nô càng đỏ hơn. Nàng hít sâu một hơi, đổ rượu thuốc ra lòng bàn tay, sau đó đặt tay lên vết thương xanh tím trên lưng Ngọc Doãn mà nhẹ nhàng xoa bóp. Tay nàng hơi thô một chút, chắc là nhiều năm luyện công, cộng thêm lại làm việc nhà nữa. Khi bàn tay nhỏ bé của Yến Nô đặt lên lưng, Ngọc Doãn lập tức hít sâu một hơi.

Đau quá!

- Mạnh quá à?

- Không sao, ta chịu được!

Yến Nô khẽ mỉm cười, hạ thấp giọng nói:

- Tiểu Át ca cố chịu một chút, sẽ xong rất nhanh.

Lúc bàn tay nhỏ bé bắt đầu chạm vào còn đỡ, nhưng từ lúc nàng tăng sức, động tác nhanh hơn thì nó trở nên nóng rực.

Rất nóng...rất nóng...Đến cuối cùng, bàn tay nhỏ bé kia giống như bàn ủi di chuyển trên người Ngọc Doãn làm hân đau đến trợn mắt, mặt càng lúc càng đỏ bừng. Nếu không phải sợ mất mặt, nói không chừng hân đã kêu lên thành tiếng rồi. Tuy nhiên, sau khi Yến Nô xoa bóp, thân thể hân cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Lúc trước xương cốt còn có cảm giác như rã rời nay không còn nữa.

Trên trán Yến Nô lấm tấm mồ hôi, mặt đỏ hồng, dưới nắng sớm càng thêm vẻ quyến rũ...

- Tiểu Át ca thấy thế nào?

- Tốt hơn nhiều!

- Hi hi, vậy là tốt rồi.

Yến Nô đỏ mặt, đem rượu thuốc cất kỹ.

- Tiểu Át ca! Buổi trưa huynh cứ nghỉ một chút, ngâm nghĩ kế hoạch lớn phát tài của huynh đi. Nô đến cửa hàng hỗ trợ trước đây.

Ngọc Doãn vừa mới định từ chối, đã thấy Yến Nô nói:

- Tuy nhiên, tốt nhất là Tiểu Át ca đọc kỹ cuốn sách kia một chút. Ngày mai đừng để giống như hôm nay nữa. Công phu này một ngày không luyện sẽ thụt lùi đấy.

- Đã biết!

Ngọc Doãn vô cùng xấu hổ cam đoan với Yến Nô. Thấy Yến Nô thay xong quần áo, sắp ra khỏi cửa, Ngọc Doãn đột nhiên nói to:

- Cứu nhi tử, ta tuyệt đối sẽ không khiến nàng thất vọng.

Nghe vậy, Yến Nô ngoái đầu lại cười, rồi bước đi.

Thời gian cứ thế mà qua một ngày.

Bắt đầu từ đó, mỗi buổi sáng Ngọc Doãn đều luyện công, buổi trưa ở nhà luyện cảm, sau buổi trưa thì ra cửa hàng trợ giúp. Tuy rằng ở riêng phòng với Yến Nô nhưng thái độ lãnh đạm đã cải thiện hơn nhiều so với trước đây. Việc kinh doanh của cửa hàng cũng vắng vẻ hơn, đặc biệt là từ khi lầu Bạch Phàn cắt đứt chuyện mua thịt chín của cửa hàng Ngọc gia, lợi nhuận thu vào cũng giảm bớt. Tuy rằng Yến Nô không nói, giữ ở trong lòng nhưng nàng cũng biết, Ngọc Doãn đã hết sức mình, thật sự là không thể thay đổi. Trừ phi có thể khôi phục lại sự hợp tác với lầu Bạch Phàn. Chỉ có điều một khi Tiểu Chi Nhi còn ở đó, chỉ sợ cũng không làm gì được. Trừ phi có thể đuổi Tiểu Chi Nhi đi!

Nhưng việc này nói dễ hơn làm?

Tiểu Chi Nhi là bảo bối của lầu Bạch Phàn, tuy là ca kỹ nhưng người bao nàng không hề ít. Nàng là biển hiệu của lầu Bạch Phàn thì sao có thể đuổi đi một cách dễ dàng được? Cho nên, nếu muốn thay đổi hiện trạng, còn phải tìm cách khác.

Biện pháp hát rao kia của Ngọc Doãn dù hay nhưng nếu thật sự muốn tìm một người hát rao tốt, chỉ sợ tiền lương còn phải chi nhiều hơn so với tiền một ngày họ kiếm được. Vì thế, Yến Nô đã bàn bạc nhiều lần với Ngọc Doãn.

Nháy mắt đã đến ngày hai mươi tháng hai. Việc kinh doanh của hàng Ngọc gia đột nhiên có sự chuyển biến tốt. Việc kinh doanh thịt chín đột nhiên nhiều lên, khiến Ngọc Doãn vui sướng mấy ngày, nhưng hẳn chợt phát hiện kinh doanh thịt tươi lại ít hơn lúc trước.

- Sao lại thế này?

Ngọc Doãn đứng ở sau cái thớt gỗ, nhìn số thịt tươi còn thừa lại mà hơi đau đầu.

Yến Nô thở dài, tựa như vô cùng bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Át ca quên rồi sao, tiết thanh minh, nhập vào thức ăn lạnh.

- Ồ...

Ngọc Doãn nghĩ ra rồi!

Ở thời cổ đại có Lễ Hàn Thực vào trước thanh minh một thời gian ngắn. Đó là một ngày hội hiến tế tổ tiên! Trong thời gian hàn thực, mọi người cố gắng không nhóm lửa trong nhà, phần lớn là mua thức ăn chín bên ngoài, đây cũng là nguyên nhân mà lượng tiêu thụ thịt chín tại cửa hàng Ngọc gia gia tăng. Nhưng thời gian chuyện này sẽ không kéo dài, mọi chuyện sẽ nhanh chóng trở lại bình thường.

- Nô và Nhị tỷ đã bàn bạc, chuẩn bị làm một ít mì phở để bán. Khi tới ba ngày Đại Hàn Thực kia, việc kinh doanh nhất định sẽ rất tốt, nói không chừng có thể kiếm thêm chút tiền bạc...Đúng rồi, ngày mừng một tháng ba ở Hồ Kim Minh mở Quỳnh Lâm Uyển, ta nghe người ta nói, Tiểu Chi Nhi cùng ngày đó sẽ hiến nghệ ca múa ở lầu Bạch Phàn.

Ngọc Doãn ngăn người rồi chợt gật gật đầu:

- Ta đã biết!

Ở triều Tống, một ngày trước Đại Hàn Thực, gọi là Xuy Thực, mọi người có thói quen dùng bột mỳ chưng chế ra, điểm mặt giống hình chim yến, sau đó dùng cành liễu treo lên, đặt lên cánh cửa. Cái này gọi là Tử

Thôi Yến, cũng là một nghi thức cầu phúc. Vào ngày Xuy Thực thì nhu cầu số lượng những thứ này sẽ tăng lớn.

Hộ gia đình trên phố Mã Hành khá nhiều, nói vậy cũng sẽ bán được không ít tiền bạc. Không còn cách nào tốt hơn, bọn họ cũng chỉ có thể dùng cách này để tăng thu giảm chi. Cũng may lúc này, Ngọc Doãn đã lên đối tổ trạch ở Quan Âm viện lấy tên Yến Nô.

“Đến lúc đó mình bán cửa hàng, trả nợ, cũng đủ cho Yến Nô không phải lo cơm áo.”

Chỉ có điều mỗi khi nghĩ đến việc trả được nợ nần rồi thì mình và Yến Nô sẽ ly hôn khiến trong lòng hẳn không thoải mái. Thời gian ở chung càng lâu, Ngọc Doãn càng thích Yến Nô.

Muốn trách thì chỉ có thể trách chủ nhân của thân thể này thật sự quá ngu xuẩn, biết rõ là một cái bẫy mà vẫn cứ nhảy vào. Kết quả là khiến mình phải gánh vác hết thảy, thật sự là khiến người ta ghen chết mà.

Sau khi Yến Nô và Trương nhị tỷ đi mua bột mỳ rồi, Ngọc Doãn lấy cái ghế dài ra, đặt bên cạnh cửa hàng, đánh giá tình hình.

Đầu tháng ba rồi sao?

Hắn day day mũi, nhìn lâu Bạch Phàn nguy nga rộng lớn, nhếch miệng nở nụ cười lạnh.

“Tuồng làm hỏng chuyện của ta được sao? Ta sẽ làm hỏng việc của người trước...”

34. Chương 33: Đánh Cuộc (thượng)

- Tiểu Ất ca, không xong!

Trong lúc Ngọc Doãn đang trầm tư, chợt thấy Hoàng Tiểu Thất vội vàng hấp tấp đã chạy tới.

- Thất ca, là chuyện gì?

- Tuồng Thập Ngũ, Tuồng Thập Ngũ đến đây...

- Ừ?

Mây kiếm nhướng lên, Ngọc Doãn vươn người đứng lên. Cuối cùng Tưởng Thập Ngũ đã xuất hiện rồi sao? Cách lời nhắc nhở của Trương Tam mặt rõ đã nhiều ngày nhưng Tưởng Thập Ngũ vẫn không xuất hiện, nay đột nhiên đến nhà, nghĩ chắc Tưởng Thập Ngũ này đã có kế sách vẹn toàn.

“Không biết hần ta sẽ đưa ra thủ đoạn gì?”

Đang lúc suy nghĩ, hần nhìn thấy mấy người đàn ông đi tới trước cửa hàng Ngọc gia.

Người đi đầu vẻ mặt dữ tợn, nhìn vô cùng dũng mãnh, tuổi ước chừng bốn mươi, mặc áo ngắn màu đen, hông đeo một cái đai to rộng, mặt đen nhánh, râu quai nón, đầy vẻ hung ác.

- Tiểu Át, ta đang muốn tìm người.

Tưởng Thập Ngũ liếc mắt thì thấy Ngọc Doãn liền bước tới. Ở phía sau gã là vài hộ lớn mổ heo, cũng có chút danh tiếng tại Đông Kinh. Ngọc Doãn chợt cảm thấy khấn trương trong lòng, tuy nhiên nét mặt không lộ chút sợ hãi.

- Thập Ngũ Ca, ta vẫn luôn ở đây chờ người.

Đã là họa thì tránh không khỏi, Ngọc Doãn hiểu rất rõ, tự mình giết heo, không phải là chuyện lớn...mà là xem người tích cực bao nhiêu. Nếu đám người Tưởng Thập Ngũ thật sự tích cực, vậy thì phải là câu hỏi trong quan phủ. Hiện tại bọn họ tìm tới tận cửa rồi, rõ ràng là không ngờ chuyện đó lại vỡ lở ra. Trong cái chuyện này, đám người Tưởng Thập Ngũ chiếm lý, cho nên Ngọc Doãn cũng không có biện pháp, đành phải xem bọn họ giải quyết như thế nào, kết quả xấu nhất cũng không ngoài gặp quan.

Nhiều muỗi không sợ bị cắn, hiện nay Ngọc Doãn không sợ Tưởng Thập Ngũ giở thêm chiêu trò gì nữa...

Tưởng Thập Ngũ vốn tên là Tưởng Xà Do y là con thứ mười lăm cho nên mới có tên gọi là Tưởng Thập Ngũ. Năm xưa y cũng là lưu manh hoành hành ở Đông Kinh. Sau này y kế nghiệp nghề gia truyền giết heo nên mới hồi tâm. Y còn có một cái biệt hiệu là Tưởng Môn Thần.

Đừng nhầm Tưởng Môn Thần này với Tưởng Môn Thần trong truyện Thủy Hử, bọn họ không hề có liên quan gì. Đặc biệt sau khi ở Thu Sơn, ngày thường tuy có chút hống hách nhưng không phải cái loại dọa nam nạt nữ, không chuyện ác nào không làm. Trong nghề nghiệp của mình, y vẫn giữ khuôn phép, chưa hề nghe nói qua có hành vi đi bắt nạt hay hoành hành trên thị trường.

Trước đó, Ngọc Doãn hợp tác với Tưởng Môn Thần nên từ trước đến giờ vẫn có chút giao tình.

Giữa mùa xuân, ánh sáng mặt trời ấm áp. Trong không khí tràn ngập mùi thơm hạnh đào, tràn vào lòng người. Cơn gió xuân nhẹ nhàng thổi qua, làm lá cờ vải trên cửa hàng Ngọc gia khẽ phất phơ. Trên phố Mã

Hành, người đến người đi, ngựa xe tấp nập. Ngọc Doãn mặc một tấm áo bào mỏng manh, trên mặt điểm một nụ cười thản nhiên.

-Tiểu Át...

Tưởng Môn Thần mở miệng. Nhưng chưa để y nói xong thì Ngọc Doãn đã cắt lời y nói.

-Thập Ngũ ca! Ta vẫn chờ huynh tới.

Tưởng Môn Thần hơi có một chút ngạc nhiên, nhìn Ngọc Doãn, đột nhiên không biết nên nói gì tiếp. Lại nói, thật ra y và Ngọc Doãn không có ân oán gì, hơn nữa trước kia cũng không tệ với nhau. Lần này cũng là bị Quách Kinh xúi giục, thêm một chút vàng bạc lợi lộc nên y mới ra quyết định cắt đứt mối cung cấp thịt cho Ngọc Doãn. Nói cho cùng thì chuyện này là do Tưởng Môn Thần bất nghĩa trước.

Ngọc Doãn một mình tự giết thịt heo, rồi mang ra cửa hàng bán, thực ra cũng chỉ là vòng tròn lợi ích luẩn quẩn. Nếu Ngọc Doãn là một người bán thịt bình thường thì cũng đến thế mà thôi. Vấn đề ở chỗ, bây giờ tiếng tăm của hắn không nhỏ. Không ít người biết rằng Ngọc Doãn bị cắt đứt nguồn cung cấp thịt nhưng cửa hàng Ngọc gia vẫn kinh doanh thịnh vượng như trước, điều này cũng đủ để chứng minh vấn đề. Thậm chí một số người đã bắt đầu bí mật tự mình giết thịt heo.

Đến lúc này lại khiến cho nghề giết thịt heo bị ảnh hưởng lớn. Khi Tưởng Môn Thần đến nhà bọn họ vấn tội thì những người đó lại đem chuyện Ngọc Doãn ra mà nói: “Chuyện này là tiểu Át mở đầu. Nếu như Thập Ngũ ca có thể trị được tiểu Át thì nhà chúng tôi nhất định sẽ tuân thủ quy củ. Nhưng nếu như Thập Ngũ ca không trị được tiểu Át thì nhà tôi cũng không có cách nào khác.”

Trên phố Đông Kinh, tất cả có không dưới mấy trăm hàng thịt lớn nhỏ. Nhà ai mà không thuê vài người làm nghề đồ tể?

Mặc dù họ an phận thủ thường nhưng cũng không có nghĩa là có thể để mặc người ức hiếp. Trong mấy cửa hàng này, cho dù là nữ nhân cũng dám xách dao động thủ. Tưởng Môn Thần tuy rằng tức giận nhưng cũng không dám thúc ép quá, để tránh chọc giận nhiều người.

Nhưng làm gì cũng có luật lệ. Chuyện này không giải quyết thì cuối cùng sẽ trở thành chuyện rắc rối.

Càng nghĩ thì y thấy đúng như Quách Kinh nói vậy, nhất định phải tìm Ngọc Doãn nói chuyện mới được. Trị được Ngọc Doãn thì có thể trị được những hàng thịt khác. Nếu không trị được Ngọc Doãn thì đành phải trở mắt nhìn quy tắc nghề này bị phá hỏng mất. Mà hành hội các nghề đều phải có quy tắc.

Mặc dù trong lòng Tưởng Môn Thần không tình nguyện, nhưng y nhất định phải tìm đến cửa.

Chỉ có điều, khi nhìn thấy dáng điệu thong dong của Ngọc Doãn thì trong lòng y có chút bồn chồn.

Tướng Môn Thần cũng có nghe nói, không biết làm thế nào mà Ngọc Doãn lại có quan hệ với quý phủ Triệu tướng công.

Nếu chẳng may...

Tướng Môn Thần do dự một chút, chấp tay nói:

-Tiểu Ất, chuyện lúc trước là ca ca làm không đúng. Nếu có gì đặc tội, ca ca ở đây xin thất lễ với người. Tuy nhiên, gia có gia pháp, làm gì cũng có luật lệ. Tiểu Ất cũng là người biết chuyện, tất nhiên biết rõ quy củ hoạt động bên trong. Người tự mình giết thịt heo, vốn không phải là đại sự. Nhưng vì thanh danh người quá lớn. Nếu không hỏi rõ ràng, ca ca không thể lấy lại công bằng. Đến lúc đó tất cả mọi người làm theo, sẽ rối loạn quy củ. Nếu như để quan phủ hỏi thăm đến cũng không nên. Người nói việc này có đúng hay không?

Tuy nói Ngọc Doãn có sớm chuẩn bị nhưng khi nước đến chân, trong lòng vẫn còn có chút căng thẳng. Chỉ có điều, phóng lao thì phải theo lao, hắn không thể bị mấy người Tướng Môn Thần này khinh thường được.

-Lời ca ca nói, tiểu Ất không có gì phải giải thích. Đúng như lời ca ca nói, việc này chớ luận đúng sai. Sự việc là tự mình ta làm ! Ca ca cứ ra tay. Tiểu Ất xin theo.

Về mặt Ngọc Doãn tự nhiên, không kiêu ngạo mà cũng không phản kháng, khiến cho Tướng Môn Thần xem trọng hắn thêm vài phần.

-Tiểu Ất quả nhiên là hảo hán, không hổ danh Ngọc Giao Long phổ Mã Hành. Nói cũng nói rồi, ta cũng không dài dòng. Ta biết người cũng có phiền phức bên trong, không muốn ném đá xuống giếng làm người khó xử. Chỉ bằng như vậy, ngày hai mươi hai tháng ba, chúng ta đấu một trận ở Khoái Hoạt Lâm có được không hả?

Khoái Hoạt Lâm ở đây cũng không phải Khoái Hoạt Lâm trong Thủy Hử. Nó tọa lạc bên trong thành Khai Phong, là một chỗ vui chơi. Nhưng ở bên trong đó, trò biểu diễn không nhiều lắm, chủ yếu lấy việc đánh bạc làm việc chính. Mà trong đó nổi tiếng nhất là màn đô vật giao tranh. Đường nhiên, đô vật giao tranh này không giống với đô vật ở trên phố mà giống với hắc quyền thời sau hơn.

Ngọc Doãn hơi híp mắt lại nhìn Tướng Môn Thần. Tướng Môn Thần cũng nhìn lại hắn, trên mặt hiện ra một nụ cười quỷ dị.

-Được, ta sẽ đến!

-Tiểu Ất đúng là người sáng khoái!

Tướng Môn Thần cười ha hả, vỗ tay với Ngọc Doãn, nói:

-Nếu như tiểu Át người chơi đẹp thì những vương mắc trước kia xóa bỏ. Còn nếu như người chơi không đẹp thì đừng trách ca ca không khách khí với người. Cái này ta làm theo quy tắc.

-Được thôi!

Ngọc Doãn đảo mắt một vòng, đưa tay chặn Tướng Môn Thần lại.

-Nếu ta thua thì mặc người xử lý. Nhưng nếu ta thắng thì ta cũng có lời muốn nói với người.

-Hử?

Tướng Môn Thần trừng mắt mở to.

-Nếu ta thắng thì ta muốn đi theo nghề này. Thập Ngũ ca, đừng nói là tiểu Át không hiểu sự. Mặc dù ta không nói thì phi đúng sai, nhưng việc này lại là các người bày ra. Ta thua thì phó mạng cho người. Ta thắng thì muốn được tính ta thành một người trong hội. Chỉ cần Thập Ngũ ca gật đầu thì chúng ta đánh cược. Coi như là đồng ý.

Khi nói chuyện, khoe miệng Ngọc Doãn nhướng lên, vươn tay ra.

Gia nhập vào hội? Nói thẳng ra là, “ta từ nay về sau có thể giết heo buôn bán!”

Tướng Môn Thần không nghĩ tới việc Ngọc Doãn sẽ đưa ra đề xuất này. Hai con mắt của y híp lại nhìn Ngọc Doãn, không nói gì.

-Ngọc Tiểu Át, người phá quy củ rồi dám ra yêu sách này?

-Thập Ngũ ca! Không cần phải nói nhiều. Chúng ta đập phá cửa hàng của hắn xem hắn còn dám kiêu ngạo không.

Mấy tên tùy tùng của Tướng Môn Thần giận tím mặt, kích động hét lên. Hội lớn như vậy, thêm một người thì phần lợi nhuận sẽ bị giảm đi một phần. Đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu rõ.

-Muốn đập cửa hàng của ta à ?

Ngọc Doãn trợn mắt lên, đột nhiên tiến về phía trước một bước, lớn tiếng quát:

- Ta muốn nhìn xem kẻ nào dám động thủ.

Hắn mới dứt lời thì ba người Hoàng tiểu Thất cầm đao chặt xương ra đi tới bên cạnh Ngọc Doãn.

-Dừng tay cho ta!

Tướng Môn Thần quát lớn. Ngọc Doãn cũng xua tay ngăn đám người Hoàng tiểu Thất lại.

-Thế nào, Thập Ngũ ca?

Hắn vẫn đưa tay ra, ánh mắt long lanh chăm chú nhìn Tướng Môn Thần.

Còn Tướng Môn Thần nhìn Ngọc Doãn cũng không nói gì. Sau một lúc lâu, y ngửa mặt lên trời cười to:

-Tiểu Ất, ngươi thật can đảm!

-Nhưng không dám so với đại nghiệp của Thập Ngũ ca. Ta liều mạng để đấu, dù thế nào cũng chỉ muốn xin chỗ tốt hơn mà thôi. Hay là Thập Ngũ ca không dám?

35. Chương 34: Đánh Cuộc (hạ)

-Thằng khốn người cũng có vài phần giống ta năm đó.

Tướng Môn Thần vươn tay, vỗ tay ba cái với Ngọc Doãn. Cái này gọi là vỗ tay minh ước, không thể đổi ý. Ở trên phố không coi trọng văn tự, chỉ có một chữ tín. Đồng ý là đồng ý, không đồng ý đó là không đồng ý. Một khi minh ước đã thành, nếu ai đổi ý thì chẳng khác nào không có chữ tín.

Ngọc Doãn nói không sai. Chuyện này là do Tướng Môn Thần tranh chấp trước. Nếu như gây ra sự tình thì cũng phải có bản lĩnh giải quyết sự việc như cũ. Đó mới là hành vi của một đại ca trong nghề.

-Ca ca, làm sao lại có thể?

-Làm sao mà không thể?

Tướng Môn Thần hung hãn trợn mắt lên, quay lại nhìn bọn người đi theo.

-Tấm bảng này, ta để lại... Cùng lắm thì trừ phần của ta, không liên quan tới các người.

Nói xong, Tướng Môn Thần quay lại nhìn Ngọc Doãn.

-Hai mươi hai tháng ba tại Khoái Hoạt Lâm Lý gia điểm. Người biết luật rồi chứ. Lúc hoàng hôn xuống, giờ Tuất khai chiến! Nếu như đến lúc đó người không xuất hiện thì coi như người thua.

Ngọc Doãn cười:

-VẬY ĐẾN LÚC ĐÓ GẶP.

Tướng Môn Thần cũng không nói nhiều, xoay người sải bước bỏ đi. Mấy tên tùy tùng đi theo tròng mắt nhìn Ngọc Doãn một cái rồi cũng đi theo Tướng Môn Thần.

-Phù!

Ngọc Doãn thở dài một hơi, cảm thấy mồ hôi lạnh chảy nhỏ giọt rùng rùng phía sau ướt cả lưng. Vừa rồi thấy hấn biểu hiện vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất căng thẳng, chỉ có chính hấn mới biết rõ. Nếu vừa rồi thực sự động thủ thì sẽ phiền hà to lắm.

Hấn đánh cuộc ở đây là đánh cuộc chút lương tâm của Tướng Môn Thần. Điểm này, từ cách đối nhân xử thế của thường ngày của y có thể nhận ra một chút. Nếu kết quả mà y thắng cuộc... Mặc kệ như thế nào, sống qua được trước thì nói sau.

Hấn cảm thấy đầu hơi choáng váng, miệng đắng lưỡi khô.

Ngọc Doãn hít sâu một cái, chậm rãi ngồi xuống ghế dài, đôi tay hơi run.

-Tiểu Át ca! Người thật sự muốn đấu cùng bọn họ sao?

Hoàng tiểu Thất vội bưng tới một chén trà lạnh. Ngọc Doãn uống một hơi hết sạch. Quệt nước trà trên miệng, hấn đột nhiên cười:

-Nếu không làm thì chỉ e là sự việc cũng khó mà xong được.

Trong lòng hần lại âm thầm cười khổ. Nghĩ tới kiếp trước một đời nhả nhận, kết quả sống lại rồi phải đi đánh cuộc với một kẻ lưu manh đầu gấu!

“Nếu mà cha biết chuyện này thì nhất định sẽ mắng ta nhục nhã, đánh gãy chân ta.”

Nhưng cũng chính như lời Ngọc Doãn nói, nếu hần không đồng ý thì ngày hôm nay Tưởng Môn Thần cũng sẽ không bỏ qua.

Mỗi người đều có quy tắc của chính mình.

Tưởng Môn Thần thừa kế nghiệp cha, làm kẻ hành xử trong cái hội kia, thì phải tuân theo quy củ của hội. Đây là nguyên tắc của Tưởng Môn Thần.

Nhắm mắt lại, trống ngực Ngọc Doãn còn đập bình bịch. Sau khi ổn định lại tinh thần, Ngọc Doãn liền đứng lên. Việc giết heo, cuối cùng đã có một giải pháp. Mặc kệ về sau còn có sóng gió gì, nhưng ít nhất vấn đề trước mắt không lớn nữa. Kế tiếp hần phải dốc sức kiếm tiền trả nợ. Về phần đánh cuộc với Tưởng Môn Thần, trước tiên có thể không phải lo lắng. Đương nhiên, còn có việc của Tiểu Chi Nhi kia cũng cần phải giải quyết.

Sau khi Yến Nô trở về, nghe Hoàng Tiểu Thất báo cáo mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Nghe được việc Ngọc Doãn và Tưởng Môn Thần đánh cuộc, hơn nữa là lên đô vật giao tranh, Chu Yến Nô lập tức nổi giận.

Lúc này Ngọc Doãn đã về nhà!

Yến Nô vội vàng giao cửa hàng cho Trương nhị tỷ và Hoàng Tiểu Thất xử lý, còn mình vội vã chạy về nhà.

Mặt trời ngả về phía tây. Ánh nắng chiều chiếu vào trong sân.

Gốc hộc ở trước cửa đã nảy ra những cái mầm nhỏ màu xanh nhạt, đang nhảy múa trong gió cuồng, dưới ánh nắng chiều. Ngọc Doãn ngồi ở trên ghế dài trong sân, đang ôm Kê Cầm. Thỉnh thoảng hần lại kéo dây Kê Cầm tấu lên từng giai điệu cổ quái. Ánh nắng chiều chiếu lên trên người hần như có một vầng sáng mờ xung quanh.

Khuôn mặt hần thư thái vui vẻ, tập trung điều chỉnh dây.

Yến Nô mang bao lời lẽ tức giận về đến nhà, nhưng thấy khung cảnh như vậy đột nhiên ngừng lại, vịn vào khung cửa, lẳng lặng nhìn Ngọc Doãn. Ánh mắt động lòng người kia chớp động sáng ngời. Nàng hơi khẽ cắn môi, nhưng không hề quấy rầy Ngọc Doãn.

Người ta thường nói, thời điểm nam nhân chuyên tâm làm việc luôn có sức hấp dẫn vô cùng.

Trên thực tế, khi Ngọc Doãn hết sức chăm chú cho Kê Cầm, bao lời lẽ trách cứ trên miệng Yến Nô lại nuốt trở vào trong.

Đúng vậy. Chuyện này làm sao có thể trách tiểu Ất ca?

Nếu Tưởng Môn Thần tìm tới tận cửa cũng không phải là một hai câu có thể giải quyết được sự việc. Chỉ sợ Tưởng Môn Thần sớm đã có tính toán cho nên mới đến nhà. Cho dù tiểu Ất ca nhượng bộ thì cũng chỉ khiến cho Tưởng Môn Thần coi thường. Nếu như tiểu Ất ca không đồng ý có lẽ đám người Tưởng Môn Thần kia sẽ không bỏ qua.

Nghĩ đến đây, Yến Nô lại cảm thấy thoải mái.

Cha đã từng nói qua, nếu thật sự không thể lui được nữa thì phải đánh.

Tiểu Ất ca không có đường lui, ngoài trừ đồng ý tiến lên thì còn có lựa chọn gì nữa?

Việc này không thể trách tiểu Ất ca.

Trong lòng Yến Nô vẫn có một chút lo lắng, tuy nhiên không còn tức giận như trước. Lại nói tiếp, nàng chưa bao giờ thực sự quan sát con người thực của tiểu Ất ca. Mặc dù đã thành vợ chồng, nhưng phần lớn thời gian cũng chỉ là như với người lạ. Từ sau khi nói chuyện với Nhạc Phi, khúc mắc của Yến Nô trong thời gian qua cũng dần được tháo gỡ.

“Đây chẳng qua là giấc mộng nổi khổ mà thôi! Sư huynh đã lấy vợ sinh con. Mà tiểu Ất ca đối với Nô luôn tốt, sao lại có thể chán chường?”

Chỉ có điều Yến Nô và Ngọc Doãn lớn lên từ nhỏ, nhưng lại còn xa lạ.

Đột nhiên suy nghĩ lại, nàng phát hiện ra, không ngờ mình hoàn toàn không biết gì cả về Ngọc Doãn. Nàng chỉ biết là trước kia hắn rất thích đánh nhau, nhưng không biết hắn còn có thể chơi đàn hay, lại nắm được âm luật. Nghiêm túc suy nghĩ lại thì vẫn là Ngọc Doãn luôn chiều nàng. Nhưng nàng lại chưa bao giờ nhận thức và hiểu biết con người thực sự của Ngọc Doãn.

Trời chiều, gió đêm hiu hiu.

Mùi đào hạnh thơm tràn ngập trong không khí, tỏa ra một phần trong sân, khiến có chút ấm áp.

Ngọc Doãn gảy hồ cầm. Yến Nô vịn khung cửa, nhẹ nhàng chống tay lên trán, nhìn hẩn si mê.

Gió đêm thổi nhẹ mái tóc mềm. Khóe miệng Yến Nô hơi nhếch lên, lộ ra cái lúm đồng tiền duyên dáng.

-Tiểu Ất ca! Từ mai mỗi ngày phải luyện thêm một canh giờ.

Lúc ăn cơm tối, Yến Nô gắp thức ăn vào trong chén cho Ngọc Doãn, nói như không có việc gì.

-Hả? Luyện thêm?

-Đúng vậy!

Yến Nô ngẩng đầu lên, duyên dáng cười nói:

-Chẳng lẽ tiểu Ất ca đã nắm chắc thắng lợi trong tay sao?

-Cũng không phải vậy!

-Cửa hàng Khoái Hoạt Lâm của Lý gia, Nô cũng từng nghe người ta nói qua, có rất nhiều quý tộc, tuy nhiên vẫn được xem là công bình. Trước kia cha từng đánh thắng người ta vài lần ở đó cho nên Nô có biết một ít về cửa hàng Lý gia. Lực sĩ ở cửa hàng Lý gia khác với lực sĩ tầm thường ngoài đường. Tất cả đều là kẻ liều mạng. Chiều cao của tiểu Ất ca cao lớn, ít có người có thể đánh lại. Nhưng nếu như thực sự đánh đấu cùng người ta, thì sợ rằng tài năng chỉ thuộc lực sĩ cấp hai. Nếu không phải tiểu Ất ca chiếm lợi thế có kinh lực kinh người, nói không chừng ngay cả lực sĩ cấp ba cũng không phải là đối thủ. Lần này nếu Tưởng Môn Thần ra tay, chắc chắn y không thể mời một kẻ yếu ớt xuất chiến. Nếu tiểu Ất ca không tập luyện cho tốt thì phần thắng không nhiều lắm.

Đối với việc phân chia cấp bậc lực sĩ, Ngọc Doãn không hiểu rõ lắm. Tuy nhiên, hẩn từng đấu qua với lực sĩ cấp ba, hơn nữa còn toàn thắng. Cho nên từ trước tới nay, hẩn luôn nhận thức được trình độ của chính mình, ít nhất là cấp bốn trở lên. Vậy mà không ngờ trong lời của Yến Nô nói, cái sức mạnh quái lực kia lại trở nên không đáng một đồng. Lực sĩ cấp hai sao? Thì ra tiêu chuẩn bình thường của ta lại kém như vậy sao?

-Lực sĩ là phải dùng sức mà cũng phải dùng kỹ thuật. Trời sinh tiểu Ất ca có quái lực. Cho dù có thuần thục kỹ thuật thì cũng chưa lĩnh ngộ được chính xác cách sử dụng quái lực này. Như vậy cũng giống như có được núi vàng mà không biết. Hơn nữa trước kia tiểu Ất ca cũng chưa giao đấu với người giỏi thật sự. À, ngoại trừ Lý Bảo kia. Đừng xem cái tên Lý Bảo “tiểu quan tặc” chỉ là một cái tên vô căn cứ. Nhớ ngày đó, khi y bằng tuổi tiểu Ất ca đi chu du mười sáu châu Yến Vân, giao thủ danh thủ khắp nơi, thực sự là đã rèn

ra được bản lĩnh. Bản thân gã đầy tài nghệ. Khi cha còn tại thế, gã đã đạt lực sĩ cấp sáu đỉnh cao. Đến bây giờ chắc có lẽ đã là cấp bảy cấp tám rồi. Cho nên, mỗi ngày tiểu Ất ca nhất định phải luyện công hai canh giờ. Ngoại trừ Bát Thiểm Thập Nhị Phiên ra, buổi tối còn phải so tài với người khác để gia tăng kinh nghiệm thì mới có chút phần thắng.

-So tài? So tài với ai?

Yến Nô mỉm cười:

-Tiểu Ất ca thắng được Nô trước rồi sẽ tìm người khác.

Ngọc Doãn nghe được thì lập tức khuôn mặt tỏ vẻ đau khổ. So tài với Yến Nô? Tự mình tìm tai vạ à. Không nói đến việc có thể hạ thủ nàng hay không. Riêng chuyện bản thân nàng đủ mọi loại công phu vô cùng kì quặc cũng đủ khiến hấn đau đầu. Trước mắt hấn biết Yến Nô có Toái Ngọc Thủ, Yến Tử phi, công phu Diệp Lý Tàng Hoa Uyên Ương cước. Nhưng cụ thể nàng còn biết gì thì Ngọc Doãn không rõ lắm. So tài với nàng, chẳng phải là muốn ăn đòn sao?

36. Chương 35: Cả Đời Cả Kiếp Đi Theo Huynh (thượng)

Trước mắt đã biết Yến Nô có Toái Ngọc Thủ, Yến Tử phi, công phu Diệp Lý Tàng Hoa Uyên Ương trong người. Nhưng cụ thể nàng còn biết gì nữa thì Ngọc Doãn không rõ lắm.

So tài với nàng, chẳng phải là muốn ăn đòn sao?

- Thế nào, tiểu Ất ca sợ à?

- Sợ? Ai bảo thế? Ta không sợ.

- Cứ quyết định như vậy đi. Từ hôm nay trở đi...

- Hôm nay sẽ bắt đầu sao?

Ngọc Doãn buột miệng.

- Sớm bắt đầu một ngày thì thêm một phần thắng.

Yến Nô đứng dậy thu dọn bát đĩa, vừa tỏ ra cẩn thận, lại vừa nghiêm túc nói. Chỉ có điều, bộ dạng mềm mại kia của nàng không thể nào nhìn ra được vẻ nghiêm nghị. Ngọc Doãn không dám tranh luận, chỉ tỏ vẻ mặt đau khổ đồng ý.

Hai mươi hai tháng hai, Ngọc Doãn đã trọng sinh năm Tuyên Hòa thứ sáu được một tháng.

Tiếng tằm của cửa hàng Ngọc gia trong thời gian này vì đủ các loại nguyên nhân nên tiền lời cũng không tệ, tính toán hết thì được khoảng năm mươi quan tiền. Đây còn là sau khi lâu Bạch Phàn đã cắt đứt kinh doanh buôn bán thịt chín, nếu không thì còn có thể thêm ra được mấy quan tiền.

Nhưng Ngọc Doãn và Chu Yến Nô đều không có cảm giác vui vẻ, ngược lại cảm thấy nặng trĩu trong lòng.

Cực khổ vất vả chỉ được năm mươi quan?

Khoảng cách đến con số ba trăm quan tiền thật là quá lớn!

Còn lại hơn hai trăm quan kia từ đâu mà có? Nếu không nghĩ biện pháp thì chỉ sợ đến tháng sau cũng chỉ được chừng một trăm quan. Ngồi bên cạnh bàn, hai vợ chồng nhìn vào trong hộp Tuyên Hòa thông bảo, không hện mà cùng thở dài.

- Tiểu Ất ca, nên làm thế nào mới được?

Yến Nô có chút nản lòng, nói chuyện uể oải.

Ngọc Doãn sờ cái mũi, cố gắng điềm tĩnh nói:

- Cứu nhi tử đừng nản lòng. Còn ba mươi ngày, vẫn có thể nghĩ ra biện pháp.

Đào đã ra trái.

Ba ngày mưa phùn liên miên khiến Đông Kinh ẩm ướt.

Mấy cảnh liễn lay động phát phơ trong mưa bên bờ sông Hộ Long. Những cây cầu trên sông Biện, sông Thái, sông Ngũ Trương, sông Kim Thủy đều như ẩn như hiện trong mưa. Mấy lá cờ thêu ngoài cửa dịch quán Chu Tước, tửu lầu, kỹ viện đều rũ xuống. Phố dài hùng vĩ trước Tuyên Đức Môn ngập trong mưa đã trở thành một cái đai ngọc.

Tiếng chuông từ Đại Tướng Quốc Tự vọng đến ngân vang, tiếng ồn ào rao bán tại phố chợ trên đường Khúc Viên ồn ào, tiếng còi hiệu của đội tàu vận chuyển lương thực trên sông Biện đều tựa hồ bị này trận mưa dầm triền miên vô cùng này lấn át.

Mấy cảnh hồng hạnh thò ra ngoài tường Quan Âm viện, rung rinh.

Một cây đào đã kết trái ở trên ngọn, khiến cành ngả xuống bên tiểu viện của Ngọc gia.

- Nhị tỷ, tỷ nổi gần đây tiểu Át ca bận rộn chuyện gì?

Ngồi dưới mái hiên, nhìn nước mưa chảy xuôi theo mái ngói trên hàng hiên, Chu Yến Nô ngơ ngẩn hỏi.

Thấy thời gian càng lúc càng gần mà nợ nần vẫn còn là một con số lớn, Yến Nô sắp phát điên lên!

Nhưng Ngọc Doãn lại như người không có chuyện, không hề biểu hiện lo sợ chút nào.

Mỗi ngày, ngoại trừ việc luyện công ra, thì hần vẫn ra ra vào vào, nhìn có vẻ như rất nhiều việc nhưng lại không biết là đang bận việc gì.

Hôm qua hần mua được rất nhiều lông bạch mã, chế ra được dây đàn trong phòng.

Yến Nô không tiện nói gì, chỉ có thể thâm giận trong lòng. Nhưng sáng sớm nay, Ngọc Doãn lại chạy ra ngoài, mà bên ngoài trời mưa, hần lại có vẻ vô cùng hứng trí khiến cho Chu Yến Nô cảm thấy có chút nghi ngờ.

Trương Nhị tỷ ngồi may vá xiêm y ở bên cạnh.

Đã nhiều ngày nay, cửa hàng thịnh kinh doanh có phần vắng vẻ nên nàng ta cũng tranh thủ lúc rảnh rỗi không đến cửa hàng xem công việc.

Nghe tiếng phàn nàn của Yến Nô, Nhị tỷ ngẩng đầu, cầm cây kim may vuốt hai cái trên tóc.

- Cửu Nhi tỷ đang lo lắng à?

- Đúng vậy!

Yến Nô thở dài, trên khuôn mặt xinh đẹp kia lộ ra một vẻ buồn bã.

- Sao tiểu Át ca lại vô tâm như vậy. Thấy thời gian từng ngày tới gần, huynh ấy lại không một chút nóng vội nào.

Hôm qua Nô hỏi huynh ấy có tính toán gì không? Nhưng huynh ấy lại không trả lời, chỉ cười ...

Ở Ngọc gia một thời gian, Nhị tỷ cũng ít nhiều hiểu rõ tình hình của Ngọc gia.

Nàng ngưng tay khâu thùa, rồi sau đó kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Yến Nô.

- Cửu Nhi tỷ, ta chỉ là người thô kệch, nhưng có mấy lời này không biết có nên nói hay không.

- Xin Nhị tỷ cứ nói.

- Trong nhà này, có một người đàn ông lo liệu là đủ rồi! Người ta nói nam chủ ngoại, nữ chủ nội. Cửu Nhi tỷ là một người mạnh mẽ, ta hiểu rõ. Chỉ là chuyện của nam nhân, nữ nhân có lẽ không hiểu. Ta chỉ biết rằng nên làm tốt bổn phận của mình, còn những thứ khác hãy để cho nam nhân làm chủ. Hỏi nhiều quá, ngược lại không tốt. Nam nhân trọng mặt mũi. Người luôn hỏi hấn sẽ khiến hấn cảm thấy người không tin hấn, trong lòng sẽ có khó chịu. Những lời này của ta không biết là đúng hay sai. Nếu Cửu Nhi tỷ nghe không vào thì chớ để trong lòng.

Hoàn cảnh của Trương Nhị tỷ không giống với Yến Nô, là một cô gái xuất thân nông gia luôn giữ khuôn phép.

Sự giáo dục đều dựa vào tam cương ngũ thường.

Phu vi thê cương, chuyện gì cũng lấy chồng và con trai làm trọng.

Vậy còn Yến Nô?

Bề ngoài nhìn yếu đuối nhưng bên trong lại rất kiên cường.

Nàng có những tiêu chuẩn đối nhân xử thế của riêng nàng, cũng có phương thức sống riêng. Từ nhỏ nàng lớn lên trong thành Khai Phong, lại là con gái cưng của Chu Đồng nên vạn phần được yêu thương, được gửi gắm nhiều kỳ vọng. Mới đầu nghe những lời Nhị tỷ nói, trong lòng Yến Nô thật sự có chút không vui, nhưng ngẫm nghĩ kỹ thì những lời đó cũng có chút đạo lý.

Tuy rằng Yến Nô đã không còn lẩn tránh chuyện hôn nhân giữa nàng và Ngọc Doãn nữa nhưng ở mọi phương diện nàng vẫn luôn muốn Ngọc Doãn tuân theo chuẩn tắc và yêu cầu của nàng.

Bây giờ nghĩ lại, dường như có chút vượt quá rồi. Nàng quá rộng rãi. Nói một cách khác, đó không phải là không tin tưởng Ngọc Doãn thì có thể nói thế nào?

Nam nhân sẽ có cách tự giải quyết vấn đề của chính họ.

Người làm vợ nên hết sức chia sẻ ưu sầu với hân, chứ không phải liên tục hỏi khiến thêm phiền phức.

Càng không tin tưởng thì áp lực của Tiểu Át càng lớn.

Yến Nô ngồi đó như thoảng có chút suy nghĩ mông lung. Trương Nhị tỷ thấy nàng không nói lời nào, cũng không nói nhiều, đứng lên lấy hai tay phủi mấy sợi vải bông bên hông rồi sau đó đi vào bếp.

Trương Nhị tỷ lo bữa cơm trưa nhanh chóng rồi muốn sau giờ ngo ra cửa hàng xem công việc.

Vợ chồng Ngọc Doãn đối đãi Trương Nhị tỷ rất thân thiện. Nhưng Trương nhị tỷ lại không thể quên sự khác biệt giữa chủ tớ.

Bóng đêm bao phủ thành Khai Phong.

Lại là một đêm náo nhiệt. Dường như so với ngày trước còn ồn ào náo nhiệt hơn.

Chợ đêm Châu Kiều người đến người đi; người đi lại tấp nập trên phố Mã Hành...Mà tại phương bắc xa xôi, dân tộc Nữ Chân từ Bạch sơn hắc thủy di chuyển tới, sau đó đã thành lập nên nước Đại Kim, đang ở thế mạnh mẽ nuốt chửng Đại Liêu không còn bao nhiêu nguyên khí. Kim Thái Tông còn dùng ánh mắt như sói đói xuyên qua ngàn núi vạn sông chăm chú nhìn Đại Tống đang trong cảnh ca múa thái bình. Nhưng lúc này, tại phủ Khai Phong trăm vạn dân chúng nhưng có bao nhiêu người cảm thụ được ý lạnh trong ánh mắt đó, bởi vậy vẫn ngợp trong vàng song, trong cuồng ca loạn vũ.

Ngày mai chính là ngày đầu tháng ba.

Phía tây bên ngoài Châu Thành, người ta đã mở hồ Kim Minh và vườn Quỳnh Lâm, mỗi ngày đều tập luyện nghi thức xe ngựa của thiên tử tiến vào hồ Kim Minh. Hôm nay, kẻ sĩ và thứ dân đều có thể đến xem, mà Ngự sử đài cũng có công bố là không phạt tội hành động như vậy. Đối với dân chúng phủ Khai Phong mà nói, rất khó có cơ hội tốt để cảm thụ khí thế hoàng gia. Đến ngày hai mươi thì thiên tử sẽ đích thân tới, lúc đó sẽ canh phòng nghiêm ngặt hơn.

Không ít người đi tới hồ Kim Minh, chiếm vị trí tốt trước để xem nghi thức hoàng gia.

Mà các màn tạp kỹ, hàng rong cũng rất tấp nập, khiến cho hồ Kim Minh càng thêm phồn hoa.

Ngọc Doãn không đi đến nơi náo nhiệt đó, mà luôn tự giác ở nhà luyện tập một canh giờ, rồi trở lại phòng hý hoáy với cái Kê Cầm. Hắn tự có kế hoạch của hắn, phải an bài thỏa đáng mới được.

Làm xong việc rồi mới có được ngày mai.

Vừa nghĩ đến những việc điên cuồng mà mình sẽ phải làm, Ngọc Doãn không nhịn được mà bật cười.

Thành bại hay không, chỉ một lần này.

Nếu thành công, thì không chừng có thể thay đổi hoàn cảnh túng quẫn trước mắt.

Hắn lại điều chỉnh lại dây đàn, không ngừng kéo tấu, điều chỉnh trạng thái. Không thể không nói, Kê Cầm của Chu Tiểu Hồng này đích thật là một cây đàn tốt. Nếu rao bán trên thị trường thì cũng có thể được hơn trăm quan. Nếu bán đi, Ngọc Doãn không cần phải phiền não vì nợ nần nữa. Nhưng hắn lại không thể làm như vậy. Chu Tiểu Hồng xem hắn như là tri âm, tặng cây Kê Cầm này cho hắn. Nếu bán đi để lấy lời, chẳng phải là đã phụ hai chữ “tri âm” sao.

Cho nên trước sau Ngọc Doãn đều không nghĩ đến việc sẽ bán đi Kê Cầm.

Mỗi ngày hắn xem đó như món bảo bối trong tay, cảm nhận được bên trong Kê Cầm có ẩn chứa linh hồn.

Đây khó có thể dùng lời diễn tả được cảm nhận.

Nhưng Ngọc Doãn cảm thấy rằng bên trong Kê Cầm này có ẩn chứa sinh mạng và linh hồn.

Kiếp trước phụ thân từng nói, một cây đàn hay có thể đồng cảm với tính mạng và tình cảm bên trong con người. Chỉ có thể cảm nhận được sự ảo diệu bên trong thì mới có thể dùng được cây đàn tốt. Trước kia Ngọc Doãn chưa bao giờ có được loại cảm giác như vậy.

Ngày ấy diễn tấu ở chùa Đại Tướng Quốc khiến hắn chạm tới một tia ảo diệu bên trong.

Trong thời gian này, hắn luôn luôn cố gắng cảm nhận linh hồn bên trong Kê Cầm. Vì chuyện này mà hắn mất ăn mất ngủ. Sự ồn ào náo động ở phủ Khai Phong, đối với Ngọc Doãn mà nói chỉ là sự tầm thường. Ngay cả Yến Nô và Trương nhị tỷ muốn đi chợ đêm du ngoạn buổi tối, hắn cũng không muốn đi theo, mà lại ở nhà cẩn thận nghiền ngẫm.

Két.. Két...

Tiếng đàn bỗng dừng vang lên, đột nhiên dừng lại.

Ngọc Doãn đột nhiên nghe được một trận cười như chuông bạc, vội vàng đi ra khỏi cửa thì thấy Yến Nô và vợ chồng Trương nhị tỷ, Dương Nhập Cửu đang vui vẻ đi vào cửa sân.

- Tiểu Át ca còn chưa đi nghỉ?

- À, lát nữa ta sẽ đi nghỉ. Đúng rồi, ngày mai không cần phải đi làm, ta đã báo cho đám người tiểu Thất biết rồi.

- Không làm?

- Đúng vậy!

Yến Nô vội vàng tiến lên, nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu Át ca, nếu không làm việc, chẳng phải là sẽ trì hoãn việc kinh doanh sao?

- Tranh thủ lúc nhàn rồi mà thôi. Dù sao một ngày làm việc cũng không thay đổi được đại sự.

Đúng rồi, không phải Cửu Nhi tỷ vẫn nói là muốn xem nghi thức của hoàng gia sao? Một năm mới có một lần, cơ hội khó có được. Vậy không bằng ngày mai ta cùng muội đi ra hồ Kim Minh xem. Vừa lúc ta cũng rất hiếu kỳ với nghi thức kia.

Yến Nô còn định nói thêm gì đó, nhưng trong đầu đột nhiên lại vang lên những lời nói của Trương Nhị tỷ.

Lời đã tuôn ra đến khóe miệng nhưng lại nuốt vào trong.

Bây giờ tiểu Át ca là người chủ gia đình, nếu như hắn nói như vậy thì tất nhiên là có đạo lý của hắn.

Làm thế tử, chỉ cần yên lặng, làm tốt bổn phận của mình là tốt rồi.

Bổn phận?

Chẳng biết tại sao, lúc này nghĩ đến hai chữ đấy, Yến Nô lại đỏ mặt lên rồi lập tức cúi đầu.

Bản thân mình, làm sao làm tròn bốn phận thê tử đây...

Trong thâm tâm nàng không ngừng khích lệ mình. Nhưng càng nghĩ lại càng khiến mặt nóng lên, cả người nóng ran. Mười sáu tuổi, đã là độ tuổi chớm biết yêu, mà nữ tử thời cổ đại có sự dậy thì sớm hơn.

37. Chương 36: Cả Đời Cả Kiếp Đi Theo Huynh (hạ)

Bốn phận của thê tử là gì?

Dĩ nhiên là hầu hạ chồng, sinh con nối dõi tông đường.

Nhưng mà hiện tại thì...

Mặc dù Yến Nô đang hết sức thay đổi thái độ của mình, nhưng vẫn còn tồn tại một chút tình cảm xa cách. Dù sao trên người Ngọc Doãn dường như vẫn còn ẩn chứa nhiều bí mật. Ví như, kỹ năng đánh cầm xuất thần nhập hóa kia rốt cuộc là học được từ người nào? Ngọc Doãn không nói gì, mà Yến Nô cũng cố gắng kiềm chế sự hiếu kỳ của nàng.

Nàng đang cố gắng chấp nhận Ngọc Doãn, đồng thời cũng hy vọng Ngọc Doãn thẳng thắn thành khẩn.

- Cửu Nhi tỷ, muội làm sao vậy?

Dưới ánh đèn, khuôn mặt Yến Nô đỏ bừng.

Ngọc Doãn vội vàng vươn tay ra, áp vào trán của Yến Nô.

- Hơi nóng, có phải muội bị bệnh không? Để ta đi tìm thầy thuốc.

- Không cần đâu...

Yến Nô giống như nai con hoảng sợ, vội vàng lùi lại sau một bước, tránh qua né bàn tay to lớn của Ngọc Doãn.

- Chỉ là hơi mệt mỏi, Nô đi nghỉ ngơi trước. Tiểu Át ca cũng đi ngủ sớm đi.

Nói xong, không đợi Ngọc Doãn kịp phản ứng thì Yến Nỗ đã chạy tới cửa phòng của mình, khép cửa phòng lại.

Vợ chồng Dương Nhập Cửu và Trương Nhị tỷ ở gian phòng bên cạnh, nhìn bộ dạng Ngọc Doãn ngây ra thì không kìm nổi lắc đầu cười.

Tiểu Ất ca này thật là ngốc quá đi mất!

Sáng sớm hôm sau, Ngọc Doãn và Yến Nỗ ra khỏi nhà.

Dương Nhập Cửu bắt đầu làm việc, còn Trương Nhị tỷ lo quét dọn nhà cửa, đi giặt quần áo.

Vốn Ngọc Doãn mang tâm trạng mở mang kiến thức đi đến hồ Kim Minh.

Vậy mà khi đến hồ Kim Minh thì mới phát hiện ra người người đến hồ Kim Minh tấp nập, căn bản là không có cách nào chen vào được.

Từ bên trong truyền đến tiếng gào khóc, lại còn tiếng kèn phát lệnh kéo dài.

Trừ tay chân ra thì chỉ toàn là đầu.

Đưa mắt nhìn ra xa thì ngoại trừ đầu ra thì cũng chỉ thấy đầu.

Điều này khiến cho Ngọc Doãn không thể không nghĩ tới kiếp trước từng đi du ngoạn tới những nơi thắng cảnh du lịch. Mà cũng không thể gọi là đi du ngoạn được, rõ ràng là đi xem người! Những vị trí tốt đã bị người khác chiếm mất, mà Ngọc Tiểu Ất chỉ là một tiểu dân buôn bán đương nhiên cũng không có được một chút hậu đãi nào. Vốn ban đầu Yến Nỗ còn rất hăng hái, nhưng nhìn tình cảnh như vậy thì hứng thú cũng dần vơi đi.

- Tiểu Ất ca, toàn là người!

- Đúng vậy!

Ngọc Doãn chau mày muốn chen vào tiếp.

Nhưng qua vài lần cố chen vào, cuối cùng vẫn bị đám đông đẩy ra.

Tâm trạng muốn tham gia náo nhiệt liền phai nhạt đi, sau khi trao đổi với Yến Nô một chút, cuối cùng hai người sóng vai rời đi, chậm rãi đi dọc theo bờ sông Biện.

Tháng ba, dương liễu xanh xanh, phát phơ trong gió.

Ánh mặt trời rạng rỡ chiếu trên sông Biện, làm trên mặt sông ánh vàng lay động.

Mặc dù không được xem cảnh náo nhiệt rầm rộ phía bên kia hồ Kim Minh, nhưng có thể bước chậm rãi đi dạo lịch sự tao nhã dọc bờ sông cũng có một sự lý thú riêng. Trong lúc nhất thời, hai người đều quên rằng lúc trước đến đây là để được xem nghi thức hoàng gia.

- Tiểu Át ca, chúng ta trở về đi.

Mặc dù chỉ là sóng vai cùng đi, không có lời lẽ thân thiết gì, càng không có hành động thân mật gì, nhưng Ngọc Doãn đi chậm rãi bên Yến Nô có thể cảm nhận được một chút cảm giác, trên người cô gái kia có một mùi thơm cơ thể khiến lòng người ngây ngất. Cho dù là không nói gì, cứ như vậy mà yên lặng bước đi cũng cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng Yến Nô lại đột nhiên nói muốn đi về khiến cho Ngọc Doãn cảm thấy có chút thất vọng.

- Trời còn sớm, chúng ta hãy đi thêm một lúc nữa.

Yến Nô cười khúc khích ra tiếng:

- Tiếp tục đi là sắp ra khỏi thành Khai Phong rồi!

Bắt giác hai người gần như đi ngang qua toàn bộ thành Khai Phong, từ thành tây đi tới thành đông, đi về phía trước rồi lại vòng dọc theo sông Hộ Long. Ngọc Doãn phát hiện ra điều này liền mặt đỏ tía tai.

- Chúng ta hãy ăn ở ngoài đi.

Ngọc Doãn không muốn về nhà sớm nên đề nghị với Yến Nô.

- Không được, vẫn nên về sớm một chút. Nhị tỷ đã làm cơm cho chúng ta. Nếu không về chẳng phải rất đáng tiếc sao ?

Hơn nữa, buổi tối huynh còn có việc. Đi mãi cũng trưa rồi, cũng hơi cảm thấy mệt mỏi. Về nhà nghỉ một chút, để tinh thần nghỉ ngơi mới tốt.

Tuy rằng trong lòng Ngọc Doãn không muốn, nhưng hấn cũng biết rõ rằng mình có việc phải làm buổi tối.

Nếu tinh thần không tốt, chẳng may hỏng việc thì ngược lại không tốt.

Dù sao hấn vẫn còn thời gian. Khi nào sự việc kết thúc thì hấn lại cùng Yến Nô đi tản bộ bờ sông cũng không muộn.

Cứ như thế, hai vợ chồng trở về nhà.

Ăn cơm trưa xong, Ngọc Doãn liền trở về phòng nghỉ, còn Yến Nô và Trương Nhị tỷ ở ngoài nói chuyện phiếm với nhau.

Hấn ngủ một giấc ngon, mãi cho đến khi ánh chiều tà buông xuống.

Ngọc Doãn mở to mắt, sau khi duỗi thẳng lưng, cảm thấy tinh thần vô cùng sung mãn.

Hấn rửa mặt một chút rồi sau đó thay quần áo thơm mát.

Hấn với lấy Kê Cầm trên thư án, hít một hơi sâu rồi áp mặt trên đàn, lẩm bẩm nói:

- Người bạn ơi, tối nay phải nhờ vào ngươi rồi!

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua dây đàn, phát ra âm thanh.

Dường như Kê Cầm đang trả lời Ngọc Doãn: “Yên tâm đi, chúng ta nhất định có thể thành công”.

- Tiểu Ất ca muốn đi đâu?

Khi Ngọc Doãn mặc quần áo xong, chuẩn bị thỏa đáng ra khỏi cửa phòng thì trời đã tối.

Đã qua giờ Dậu, sắp đến giờ Tuất.

Gió đêm hiu hiu khiến người ta cảm thấy sáng khoái.

Trương Nhị tỷ đang bận rộn, nhìn thấy Ngọc Doãn đi ra thì liền mở miệng hỏi.

Ngọc Doãn nói:

- Ta đi phố Mã Hành, xem náo nhiệt một chút.

Nhị tỷ thấy Ngọc Doãn mang theo Kê Cầm bên người, ánh mắt không khỏi sáng bừng lên. Nàng từng nghe nói đến buổi biểu diễn rầm rộ tại ĐạiTướng Quốc Tự, đáng tiếc là ngày đó nàng không thể tận mắt thấy, mà mấy ngày nay tuy rằng Ngọc Doãn thường xuyên gảy Kê cầm nhưng nàng lại chưa bao giờ nghe hẳn diễn tấu đầu đủ một khúc nhạc nào, chứ đừng nói chi đến khúc “Lương Chúc” đã khiến cho bao nhiêu người phải bật khóc. Thậm chí có đôi khi, Nhị tỷ cảm thấy không phải Ngọc Doãn chơi đàn. Nhưng bây giờ nhìn trang phục của Ngọc Doãn, dường như nàng cảm giác được gì đó, tức thì trong lòng trào lên một cảm giác hưng phấn.

- Cửu Nhi tỷ đi đâu rồi?

- Sau khi cơm chiều xong thì muội ấy nói phải chiếm chỗ tốt gì đó, đã đi từ sớm rồi.

Ban đầu Ngọc Doãn nghe được còn ngẩn ra, rồi sau đó cười kỳ lạ.

- Chiếm chỗ tốt cũng không tệ. Đúng rồi, Tiểu Chi Nhi kia bắt đầu diễn đêm nay là giờ nào?

- Bảo là đến giờ mới bắt đầu hát.

Ngọc Doãn mỉm cười, gật đầu nói:

- Không sao, vẫn còn kịp.

Lẽ nào Trương Nhị tỷ không nghe ra được ý tứ của Ngọc Doãn. Xem hành động của tiểu quan nhân hôm nay thì chắc là muốn làm bẽ mặt Tiểu Chi Nhi kia. Chuyện náo nhiệt này không thể không xem. Đối với Cửu Nhi tỷ, nói là đi giành chỗ, vậy chắc là đi phố Mã Hành rồi. Tuy rằng không biết cuối cùng Ngọc Doãn sẽ làm thế nào, nhưng sự hiếu kỳ của Nhị tỷ lại dâng lên. Bất kể thế nào, buổi náo nhiệt hôm nay không xem là không được.

Ngọc Doãn vừa mới bước chân đi thì Trương Nhị tỷ đã thu dọn xong đồ đạc, chạy ra ngoài.

Lúc này, đèn hoa rực rỡ chiếu sáng.

Các cửa hàng trên phố Mã Hành đang lục đục mở hàng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy nam nữ quần áo đẹp đẽ đi lại trên đường.

Dưới lầu Bạch Phàn ở phía xa, ngựa xe như nước.

Tối nay Tiểu Chi Nhi mở hát đã hấp dẫn không ít phong lưu nhĩ sĩ, vương tôn công tử.

Một đám cười đùa chào hỏi đi lên lầu phía tây. Mà ở dưới lầu Bạch Phàn cũng tụ tập không ít người vây xem. Bọn họ cũng nghe nói việc Tiểu Chi Nhi mở hát, nhưng lại không vào được lầu Bạch Phàn nên đành đứng ngoài cửa tham gia cảnh náo nhiệt.

Từ xa Trương Nhị tỷ đã thấy Yến Nô bày cửa hàng. Trên bàn thịt bày ra ấm chén trà, như là định bán hàng.

- Cửu Nhi tỷ, người đây là...

Yến Nô nhìn Trương Nhị tỷ, mặt tươi cười.

- Ở đây đang náo nhiệt, không thiếu người sẽ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Chuẩn bị nước trà cũng có thể kiếm chút tiền bạc. Nhị tỷ người xem, ta đặc biệt mua được rất nhiều nước suối.

Ở sau bàn thịt đặt mấy thùng nước suối.

Lò lửa đã đốt lên, đang nấu nước pha trà. Trà không phải là loại trà ngon gì, mà là loại trà giá rẻ nhất. Tuy nhiên nếu ở phố buôn bán thì cũng không cần dùng trà tốt gì, có thể giải khát được là tốt rồi.

- Khi nào Tiểu Ất ca đến?

- Không biết. Tuy nhiên khi ta ra khỏi nhà thì tiểu Ất ca đã đi ra ngoài rồi.

Trên mặt Yến Nô hiện ra một nụ cười sáng lạn.

- Không biết trong hồ lô của tiểu Ất ca, rốt cuộc là bán thuốc gì đây.

- Mặc kệ là thuốc gì, nhưng chắc là tốt!

Trương Nhị tỷ bước tới bận rộn công việc cùng với Yến Nô. Ấm trà nóng đã được mang lên, theo đó là chợ đêm náo nhiệt trên phố Mã Hành cũng chậm rãi mở ra. Xa xa bên trong lầu Bạch Phàn chợt nghe tiếng đàn sáo vang lên.

Giờ Tuất đã đến!

Mưa phùn lất phất lạng lẽ rơi xuống nhân gian.

Không ai biết được mưa phùn bắt đầu khi nào. Dù sao thì trong thơ Đường cũng nói như vậy:

“Tùy phong tiềm nhập da, nhuận vật tế vô thanh”

(Theo gió kín đáo len vào đêm, âm thầm thấm muôn vật).

Khi mọi người cảm nhận được thì mưa bụi mênh mông đã bao phủ trên khắp phố Mã Hành. Mưa phùn dịu dàng rơi khiến người ta có cảm giác thoải mái. Chỉ có điều, đèn đuốc trên phố Mã Hành rực rỡ, không thể nào tắt nên mưa rơi trên phố chỉ mờ mờ ảo ảo.

Tiểu Chi Nhi đang trang điểm và thay đồ. Nô Ca ở bên cạnh mang lên mặt ong để nàng thông cổ.

Kỹ nữ đời Tống đại khái chia làm ba loại.

Quan kỹ, nghĩa theo tên, không cần phải phí lời giải thích. Gia kỹ, cũng là một hình thức giống như nô tỳ, do cá nhân nuôi dưỡng. Loại thứ ba đó là tư kỹ, trong đó cũng có những loại khác nhau. Có loại bán nghệ không bán thân, có loại bán mình không bán nghệ. Đương nhiên, nếu lén lút qua lại thì cũng không phải việc dễ tránh khỏi.

Tiểu Chi Nhi thuộc loại thứ ba, là xuất thân tư kỹ.

38. Chương 37: Lý Đại Quan Nhân (thượng)

Đời Tống có khoa cử, có thể giúp cho nam nhi trở nên vượt trội, giống như tể tướng nhà nghèo, được lưu tên trong sử sách.

Còn đối với những kỹ nữ này cũng có khoa cử cho các nàng.

Tuy nhiên, những cuộc tuyển chọn dân gian cũng giống như những màn tuyển thanh nữ thời sau, có tồn tại tấm màn đen nào hay không, người ngoài không biết được.

Lúc ban đầu, các nàng chỉ ở những nơi bình dân để hiển nghệ. Nhưng khi danh tiếng nổi lên, được người trọng vọng, tiền bạc nhiều như nước, các nàng liền mua nhà cao cửa rộng, ở nhà mình biểu diễn tại nhà, chiêu đãi phong lưu nhà sĩ, danh nhân quý khách.

Những kỹ nữ này một khi được bình chọn là hoa khôi thì sẽ xưng là “hành thủ”. Thượng hành thủ chính là nghệ sĩ đứng đầu.

Giống như Tiểu Chi Nhi chính là kỹ nữ ở bậc Thượng Hành Thủ, cao hơn một bậc so với Hành thủ. Nhưng mà ở trên Thượng Hành Thủ còn tồn tại cả Thượng Thính Hành thủ (là người đứng đầu trong nghề ca múa). Người được gọi là Thượng Thính Hành thủ chính là nghệ sĩ biểu diễn trong những yến tiệc của quan lại và hoàng tộc. Người được danh hiệu Thượng Thính Hành thủ tương đương có thân phận là quan kỹ.

Thời Huy Tông, Thượng Thính Hành thủ nổi tiếng nhất chính là Lý Sư Sư.

Nhưng kể từ khi Tống Huy Tông bao dưỡng Lý Sư Sư về sau thì vị trí Thượng Thính Hành thủ của Lý Sư Sư do Phong Nghi Nô thay thế. Bây giờ, tổng tuyển cử hoa khôi năm năm một lần sắp bắt đầu. Vị trí Thượng Thính Hành thủ của Phong Nghi Nô sẽ phải bỏ đi để cho dân gian lại bình chọn ra lại một Thượng Thính Hành thủ mới.

Hầu như những danh kỹ ở phủ Khai Phong cũng bắt đầu chuẩn bị.

Cuộc bình chọn sẽ cử hành vào tháng giêng năm sau. Đến lúc đó, kỹ nữ ở phủ Khai Phong sẽ thi triển tài hoa, tranh giành tư cách làm Thượng Thính Hành thủ. Tiểu Chi Nhi cũng là một trong những người trên hết rất muốn giành lấy vị trí Thượng Thính Hành thủ này.

Mời Ngọc Doãn làm nhạc sư cũng là một sự chuẩn bị cuối năm của Tiểu Chi Nhi.

Chỉ có điều không ngờ rằng Ngọc Doãn lại không đồng ý, không những từ chối mà còn nói năng lỗ mãng. Điều này khiến Tiểu Chi Nhi mười sáu tuổi đã vang danh phủ Khai Phong làm sao có thể chịu nổi? Tuổi nàng không lớn lắm, mới ở độ tuổi hai mươi, nhưng từ khi xuất đạo đến nay vẫn luôn nổi tiếng ở lầu Bạch Phàn, rất được hoan nghênh ở Đông Kinh.

Từ trước đến giờ những phong lưu nhã sĩ, danh nhân tài tử đều luôn ngưỡng mộ nuông chiều nàng.

Kể từ đó khiến cho Tiểu Chi Nhi hình hành nên bản tính ngạo mạn ngông cuồng. Nàng chưa hề xem qua Ngọc Doãn biểu diễn ở Đại Tướng Quốc Tự nên nói việc hấn áp chế Phong Nghi Nô, nàng cũng không đặc biệt tin lắm. Tuy nhiên, có một nhân tài như vậy thì nàng cũng có ý muốn lôi kéo một phen, ít nhất là sợ bị đối thủ của mình lôi kéo hấn.

Nhưng Ngọc Doãn cự tuyệt khiến nàng cực kỳ mất mặt.

Cho nên nàng mới ép chương quỹ của lầu Bạch Phàn cấm việc kinh doanh với cửa hàng Ngọc gia, muốn dạy cho Ngọc Doãn một bài học.

Tuy nhiên, sự việc này qua đi thì Tiểu Chi Nhi cũng quên đi Ngọc Doãn.

Ở trong mắt nàng, Ngọc Doãn lợi hại lắm cũng chỉ là một nhạc sư. Dưới gầm trời này, ba cái đùi cóc còn dễ thì hai cái chân nhạc sư cũng không khó tìm. Ngọc Doãn lợi hại, nhưng có thể nào lợi hại hơn đại sư Từ Diễn biểu diễn Kê Cầm tại bữa tiệc hoàng cung năm đó? Ngay cả hoàng thượng cũng vỗ tay tán thưởng người như Từ Diễn.

Mà nay Từ Diễn đã tạ thế.

Nhưng những đệ tử thân truyền của Từ Diễn đều bị Tiểu Chi Nhi lấy số tiền lớn mua được.

Tiểu Chi Nhi không giống những thứ kỹ nữ khác sau khi thành danh thì cố gắng khuếch trương gia sản. Mà nàng lại dùng số tiền lớn mời tới phủ Khai Phong rất nhiều nghệ nhân nhạc sư nổi danh, tạo thành một nhóm thành viên dành riêng cho nàng.

Chớ xem thường mấy người này. Đối với kỹ nữ mà nói, họ vô cùng quan trọng.

Sau khi Lý Sư Sư rời khỏi thì Phong Nghi Nô dùng năng lực gì để có thể thay thế vị trí Thượng Thính Hành thủ? Toàn bộ dựa vào quan hệ cá nhân giữa nàng ta với Lý Sư Sư, trong thời gian tuyển chọn hiến nghệ đã mời vào trong cung một nhóm thành viên rất xa hoa, trong đó có rất nhiều nhạc sư ở lại trong cung giúp nàng ta sau khi phủ Đại Thính giải tán. Cũng chính vì nguyên nhân này mà Phong Nghi Nô mới vô cùng thuận lợi trèo lên ngai vàng hoa khôi.

Tiểu Chi Nhi không dùng phương pháp này, càng không có giao tình với Lý Sư Sư.

Nhưng nhóm người dưới tay nàng có thực lực hùng hậu, không giống như của những kỹ nữ bình thường khác.

Thậm chí, ngay cả Phong Nghi Nô cũng nhất định phải thừa nhận rằng nhóm người của Tiểu Chi Nhi có thể nói là đội hình xa hoa nhất ở phủ Khai Phong.

- Cô nương, vừa rồi nô tì vừa nhìn qua, thấy bên kia tây lầu đã ngồi đầy rồi.

- Thật sao?

Tiểu Chi Nhi bình tĩnh cười nhạt, không lộ ra vẻ gì sợ hãi lẫn vui mừng.

Đối mặt với những việc này, đối với nàng không là gì. Nếu nàng có chí muốn trở thành hoa khôi đệ nhất Đông Kinh thì tất nhiên không thể thiếu đi sự phô trương.

- Đã chuẩn bị xong chưa?

- Cô nương yên tâm. Đêm nay cả sảnh đường đều rất rục rỡ.

- Nô Ca, trời sinh người mồm miệng khéo. Thôi được, cho là người nói lời tốt lành! Vậy người hãy đi xuống xem một chút, đừng để mọi người lo lắng. Ta nghe người ta nói, Phong Nghi Nô kia cũng chuẩn bị một buổi hiến nghệ cho tiện tỳ Từ Bà Tích ở lầu Phan. Ta cũng không thể thua khí thế để ngày sau gặp lại không để cho tiện tỳ kia nhạo báng.

Gần đây Từ Bà Tích mới nổi lên là một tiểu danh ca ở phủ Khai Phong ở Đông Kinh, làm Thượng Hành thủ ở lầu Phan.

Nàng ta và Tiểu Chi Nhi tiểu tác không cách nhau nhiều lắm, đều xinh đẹp như hoa, tiếng nói trong trẻo, tài đánh đàn phi phàm, là nhân tuyển hoa khôi cho lầu Phan. Phong Nghi Nô cũng từng hiến nghệ ở lầu Phan nên tất nhiên cũng muốn giúp đỡ Từ Bà Tích.

Rất nhiều người nói, hoa khôi năm nay sẽ được bình chọn trong bốn người là Tiểu Chi Nhi ở lầu Bạch Phàn, Từ Bà Tích của lầu Phan, An Nương ở lầu Trường Khánh cung Cảnh Linh thành đông và Trương Thất Thất ở Nhân Hòa lâu ngoài cửa thành đông.

Việc tuyển chọn hoa khôi lần này rõ ràng là cuộc tuyển chọn rất quyết liệt.

Thế nên rất nhiều kỹ nữ nhất định đã bắt đầu chuẩn bị từ đầu năm, nếu không sẽ kém cỏi hơn so với những người khác.

Cho nên mỗi một đợt hiến nghệ, Tiểu Chi Nhi đều phải đối đãi thật cẩn thận.

Nô Ca đáp lời rồi lui ra khỏi phòng.

Tiểu Chi Nhi quay nhìn hình ảnh trong gương đồng, bần thần một hồi, sau đó hít một hơi sâu, đặt đôi tay thon non mềm mại trước ngực, cố gắng để cho mình bình tĩnh trở lại. Tuy không phải là lần đầu hiến nghệ, nhưng mỗi lần hiến nghệ, đối với Tiểu Chi Nhi mà nói, đều giống như lần đầu tiên vậy. Nàng muốn có tâm trạng tốt nhất để biểu hiện cho người xem.

- Thiếu Dương, sao đột nhiên lại mời ta uống rượu?

Ngoài lầu Bạch Phàn, Lý Dật Phong ngừng chân, lôi kéo Trần Đông, nghi hoặc hỏi:

- Hơn nữa còn chọn lầu Phong Nhạc. Ha ha, chứ không phải là với dáng dấp như người, đến một chút tiền cũng không mang trên người sao?

Lý Dật Phong đầu đội khăn đông pha, mặc áo dài màu xanh nhạt in hoa gấm, bên hông buộc một túi thơm. Mùi thơm thoang thoảng làm người ta sáng khoái tinh thần. Hắn cười ha hả nhìn Trần Đông hỏi, mắt toát ra ý cười.

Trần Đông ăn mặc mộc mạc hơn nhiều so với Lý Dật Phong.

Áo dài màu xanh đã giặt nhiều nên hơi trắng bệch. Trang phục và đồ trên người đều vô cùng đơn giản. Duy nhất có một món đồ, chính là một đóa hoa mẫu đơn cài nghiêng ở trên tóc, khiến hắn toát ra một tinh thần sôi nổi.

Cũng không thấy lạ khi người Tổng còn duy trì thói quen từ thời thịnh Đường là dùng túi thơm.

Cách chọn hương liệu cũng thiên kỳ bách quái, rất nhiều cách khác nhau.

Cách ăn mặc có trang sức của Trần Đông là từ thời Huy Tông tới nay. Nam nhân cài hoa thường muốn tỏ ra phong nhã và tuấn lãng. Trần Đông nhìn không tệ, chỉ có điều gia cảnh không tốt, ngày thường có rất ít trang sức.

Hôm nay tới lầu Bạch Phàn, lại không thể làm mất mặt mũi học sinh Thái Học, cho nên đã đặc biệt mua một đóa mẫu đơn cài trên tóc.

- Đại Lang chớ giấu cợt. Nếu như ta muốn ăn thì chắc chắn sẽ tìm người nói rõ. Lần trước, lần trước thật là ta đã quên mang theo tiền. Tuy nhiên, bữa tiệc hôm nay lại không do ta mời, thực ra là do người khác làm chủ, Đại Lang chớ trách.

- Là ai?

Lý Dật Phong nhăn mày, nghi hoặc hỏi.

- Chính là người mới đến Thái Học, Lý Quan Ngư Lý Đại Lang.

- Lý Quan Ngư?

Lý Dật Phong lập tức lộ ra vẻ không hài lòng:

- Chính là cái tên Lý Quan Ngư mới từ Yến Châu đến kia sao? Tại sao người và hắn lại biết nhau? Ta nghe người ta nói, cái tên đó đi đường lo lót tiền bạc với Lý Ngạn mới vào được trường Thái Học. Có gì người giao thiệp gần gũi với hắn như vậy? Ta còn nghe nói, hắn thường làm bạn với những người phu tẩu, hơn nữa không học tốt ở trường.

Người như vậy, xưa nay người vốn khinh thường không để ý. Tại làm sao...

Trần Đông khẽ mỉm cười:

- Làm sao ta không biết hắn dùng thủ đoạn qua Lý Ngạn chứ?

Hơn nữa ta còn nghe nói hắn còn tôn Lý Ngạn giống như cha. Người đức hạnh như vậy không phải là kẻ trung nhân với ta. Chỉ là ta cảm thấy tò mò đối với người này. Cảm thấy trong người hắn có một chút bí mật.

- Ừ?

Lý Dật Phong ngắt ra, hạ giọng nói:

- Xin chỉ giáo cho?

- Lai lịch của Lý Quan Ngự dường như có chút kỳ lạ.

Ta thấy cử chỉ cách nói năng của hắn có chút không tầm thường. Khi giờ tay giờ chân luôn có chút uy nghiêm, không giống kẻ đầu đường xó chợ. Hắn nói do bị người Kim cường ép dân chúng Yến Châu phải di dời nên mới mang theo thê tử rời khỏi Yến Châu tìm người thân nương tựa. Mà người người thân kia tuy là lực sĩ ở phủ Khai Phong cũng không có nhiều tài sản gì.

Mà sau khi Lý Quan Ngự đến lại có thể mua nhà cửa ở gần Châu Kiều.

Người cũng biết, nhà cửa ở gần khu Châu Kiều đắt tiền thế nào. Tòa nhà của hắn chưa nói đến là hoa mỹ, nhưng cũng phải mấy trăm quan tiền mới có được. Càng khiến cho ta cảm thấy kỳ lạ, người này có thể đi qua cửa Lý Ngạn.

Lý Nghiêm này là người tham lam tiền bạc, nhưng một chút tiền tài chưa chắc hắn để vào trong mắt.

Nhưng không ngờ hắn có thể vì Lý Quan Ngự xuất đầu lộ diện mà bỏ ra không ít tiền bạc mới có thể để Lý Ngạn mở miệng.

Sau khi người này gia nhập trường Thái Học cũng không thực sự học ở trường.

Ngược lại hắn gọi bạn gọi bè, mỗi ngày tiệc rượu không ngừng. Trong chuyện này ta cảm thấy có chút kỳ lạ. Nếu như hắn phải bỏ nhiều tiền bạc như vậy để vào được trường Thái Học thì về lý là một người hiếu học. Nhưng vẫn không thấy hắn học ở trường, chỉ tiêu cũng cực kỳ xa xỉ. Ta cảm thấy người này không tầm thường, cần phải cẩn thận quan sát.

Lý Dật Phong gãi gãi đầu, không kìm nổi cười nói:

- Có lẽ gia tài nhà hắn rất nhiều, hắn đi vào phủ Khai Phong mới phát hiện mình phải đi nhờ vả người khác, cũng không phải là bản lĩnh cho nên hắn muốn vào trường Thái Học để đề cao thân phận của hắn.

- Vậy sao?

Trần Đông lắc đầu:

- Dù sao ta cảm thấy người này không bình thường.

Vừa lúc hôm nay hắn mời ta đến lầu Phong Nhạc uống rượu, ta mới gọi Đại Lang đến, nghe hắn nói một chút thế nào, thăm dò lòng dạ hắn. Ăn xong bữa tiệc này rồi, chúng ta đường ai nấy đi, có cần phải kết giao với hắn ta sao?

- Ủ, nếu như Thiếu Dương người có chủ trương như vậy thì ta cũng không nói gì.

Dù sao cũng nên cẩn thận nhiều mới được. Nếu như tình hình không tốt thì chúng ta rút lui, chớ nên dây dưa với hắn làm gì.

- Ta biết rồi!

Hai người nói xong liền đi vào trong lầu.

39. Chương 38: Lý Đại Quan Nhân (hạ)

Hai người vừa nói chuyện vừa lên lầu.

Tiểu nhị nghênh đón, là Chu Thành, sau khi chấp tay chào với hai người, cười hì hì nói:

- Hai vị quan nhân tới đúng lúc, trên lầu còn phòng trống, hôm nay Thượng Hành Thủ nhà ta hiến nghệ, muốn tìm vị trí tốt như nào?

- Yên tĩnh và thuận tiện.

Trần Đông và Lý Dật Phong vốn không phải đến để cổ vũ cho Tiểu Chi Nhi, đương nhiên cũng không muốn gây chú ý.

Nhận một lá cờ nhỏ trong tay Chu Thành, đáy đen màu đỏ, viết bốn chữ Tây nhị địa tam. Tây là Tây lầu, nhị chỉ lầu hai, địa tam là chỉ số phòng. Lá cờ nhỏ này giống với thẻ ra vào, sau khi lên lầu, giao cờ nhỏ cho tiểu nhị, sau đó được tiểu nhị dẫn vào trong một nhà gian.

- Sao Cao Tam Lang lại ở đây?

Đột nhiên Trần Tông chỉ vào bóng dáng một người hỏi.

Lý Dật Phong nhú mày, hạ thấp giọng nói:

- Đừng để ý đến hắn.

Cao Tam Lang này là bạn học với hai người, cũng là học trò thượng xá của Trường Thái Học, tên là Cao Nghiêu Khanh, là con trai của Thái úy Cao Cầu, nhân phẩm cũng không quá hư hỏng, hơn nữa tính tình lại hào sảng, có nghĩa khí giang hồ.

Chỉ có điều thanh danh của Cao Cầu không tốt, cho nên Lý Dật Phong dù kính trọng Cao Nghiêu Khanh nhưng vẫn giữ khoảng cách.

Khai báo với tiểu nhị xong, hai người ngồi xuống tại một nhà gian.

Lý Dật Phong chột thở dài, khẽ nói:

- Người Kim lòng muông dạ thú, vẫn luôn như hổ rình mồi với Đại Tổng ta, nhưng Quan gia lại tin tưởng kẻ phản bội, sử dụng kẻ gian, khiến triều cương không phần chấn...trong triều, nhiều nhân sĩ chính nghĩa khó có thể an thân. Người nhìn trên Lầu Phong Nhạc này đi, hầu hết những kẻ gọi là nhà sĩ có tiếng tăm, nhưng lại không có ai có thể ra tay để cứu nguy cho thế cục hiện nay. Nhìn Đại Tổng có vẻ thái bình, kỳ thật đã có phong ba rồi.

Sắc mặt Trần Đông tức thì cũng trầm xuống.

Chỉ có điều y không biết nên khuyên bảo Lý Dật Phong thế nào, chỉ đành vỗ lên cánh tay của Lý Dật Phong.

- Quan gia chỉ là bị che mắt nhất thời thôi, sớm muộn gì cũng có thể cảm nhận được...

- Nhưng nếu như không thể tỉnh ngộ thì sao? Chẳng lẽ cứ để như vậy? Xa không nói, người hãy xem trong phủ Khai Phong này, người nào cũng sống trong mơ màng, có ai thật sự để tâm đến giang sơn Đại Tống? Trước có Tuyên Hòa, phủ Khai Phong này còn có tám trăm ngàn cấm quân, nhưng hiện tại thì sao? Chỉ là bảy tám vạn người, phần lớn là già nua yếu ớt.

Nếu chẳng may thật sự có chiến tranh thì phải ngăn cản đám hổ lang người Kim như nào?

Ta tin rằng sớm muộn gì Quan gia cũng sẽ tỉnh ngộ...chỉ là có hai kết quả sớm hay muộn thôi?

- Nếu không thì chúng ta dâng tấu?

- Vô dụng thôi, nếu Quan gia có thể nghe lọt thì đã không có cục diện như hiện nay.

Hai gò má Trần Đông giật giật vài cái, cuối cùng lại không mở miệng khuyên giải nữa.

Có lẽ ngay cả trong nội tâm y cũng đầy mơ hồ.

- Thiếu Dương, sao đến đây lại không có đồ ăn?

Đang nói chuyện, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, theo đó là cửa phòng nhã gian mở ra, một người từ ngoài đi vào.

Rõ ràng chính là Lý Đại Lang ngày đó ở trong tửu quán nói chuyện với Quách Kinh.

Khi gã nhìn thấy Lý Dật Phong cũng ngẩn ra, rồi nở nụ cười bước nhanh tới:

- Không biết Lý công tử ở đây, Nguyệt Quan đến chậm, thật sự là có tội lớn, tội lớn, kính xin Lý công tử khoan thứ.

Lý Đại Lang này tên là Lý Quan Ngự, tự Nguyệt Quan.

Gã mặc chiếc áo dài màu lam, bên hông dắt một túi thơm, trên tóc cắm một cành mẫu đơn, nhìn vô cùng tuấn tú.

Lý Phong Dật cũng không tiện quá mức lãnh đạm, vì thế đáp lễ:

- Thiếu Dương kéo ta đến, cũng là không mời mà tới, Đại Lang chớ trách.

- Đâu dám đâu dám, Lý công tử có thể tới là vinh hạnh của Nguyệt Quang.

Đúng rồi, Lương Khê tiên sinh khỏe chứ? Khi Nguyệt Quan ở Yến Châu từng nghe đại danh Lương Khê tiên sinh nhưng lại không có cơ hội hỏi thăm. Ngày khác nếu rảnh rồi mong rằng công tử có thể dẫn đến, ta rất mong được nghe lời dạy bảo.

- Đại Lang khách sáo!

Lý Dật Phong không tỏ rõ ý kiến, chỉ cười cười, bỏ qua đề tài câu chuyện .

Trần Đông thản nhiên cười:

- Chủ nhà chưa tới, sao ta có thể tự tiện?

- Ôi chào, Thiếu Dương nói vậy quá xa lạ rồi, ta tuy chỉ là học trò ngoài xá, nhưng cũng là cùng trường, sao phân biệt chủ khách?

(xá: nhà ở của trường học)

Ta nghe người ta nói, rượu dấm bạch thận của lầu Phong Nhạc này, còn có măng Tam Tiên xào chim cút hương vị rất ngon, được dịp thưởng thức xem sao, lại có món ăn lạnh nhắm rượu như chim gáy nướng dầu, cá đầu đá, bìm bịp rán...Còn có canh trăm vị, cộng thêm ba sừng Hoàng Đô Xuân...Đúng rồi, khi nào thì Tiểu Chi Nhi mới hát vậy?

- Bẩm quan nhân, lập tức bắt đầu rồi!

- Vậy cứ mang những thứ đó lên trước, nếu không đủ thì chọn tiếp.

Lý Quan Ngự quả nhiên là người hào phóng, chọn nhiều đồ ăn, tất cả đồ ăn đều là món ngon nổi tiếng của lầu Phong Nhạc.

Tiểu nhị kia lập tức lặp lại một lần truyền vào trong nhà bếp.

- Hai vị huynh trưởng, không biết mấy món tiểu đệ chọn có hợp khẩu vị không?

Lý Dật Phong và Trần Đông nhìn nhau, thầm cảm thấy kinh hãi, chẳng trách trong trường Thái học đồn Lý Quan Ngự này tài sản không ít, tính cách hào phóng sáng khoái, hôm nay gặp quả đúng là ra tay vô cùng xa xỉ.

Đồ ăn mà Lý Quan Ngự chọn tất cả đều là những món ngon nổi tiếng của lầu Bạch Phàn, giá cả rất đắt.

Ba sừng Hoàng Đô Xuân càng cực kỳ đắt tiền.

Một sừng ít nhất cũng phải 150 văn tiền, vậy mà những ba sừng Hoàng Đô xuân, chỉ riêng tiền thưởng đã trên dưới năm trăm văn tiền. Một bữa cơm, ít nhất cũng phải đến hai ba mươi xâu, thật đúng là người nhiều tiền!

- Đi tìm vài kỹ nữ đến.

Nhất định là phải xinh đẹp, khéo hiểu lòng người, biết điều...ừm, gọi trước mười người đến đây để lựa chọn.

Trong lầu Bạch Phàn, giữa có lầu Hoan, mặt trong là nơi tụ tập ca kỹ vũ cơ.

Lý Dật Phong ngẩn ra, vội vàng ngăn cản,

- Đặng Lang, không cần đâu.

- Ôi chao, hôm nay hai vị huynh trưởng đến, hãy nể mặt mũi ta.

Mà nay có rượu ngon món ngon, còn có tin lành, sao có thể thiếu mỹ nhân làm bạn? Hai vị huynh trưởng chớ chối từ, hôm nay hãy để tiểu đệ an bài, có được không?

Lý Dật Phong định mở miệng, lại thấy Trần Đông khẽ giật tay áo của hắn ở dưới.

Mặt hơi nhăn lại, nhưng vẫn nói:

- Vậy thì, cung kính không bằng tuân mệnh.

Không việc mà ân cần, không phải kẻ gian cũng là kẻ trộm.

Thiếu Dương nói không sai, Lý Quan Ngư này quả đúng là có vấn đề. Cho dù có hào phóng sáng khoái như nào cũng không thể nhiệt tình như thế, theo lý mà nói, mọi người ngồi cùng cửa sổ, người mời khách uống rượu cũng là bình thường, nhưng lại gọi kỹ nữ đến thì có chút hơi quá. Chỉ có điều Lý Dật Phong và Trần Đông vẫn chưa hiểu rõ cuộc vì sao Lý Quan Ngư lại làm vậy?

Đúng lúc này, dưới lầu có ba tiếng chiêng vang lên, Tiểu Chi Nhi sắp mở màn...

Bên ngoài lầu Bạch Phàn, phía trên cửa hàng Ngọc gia.

Yến Nô có chút hồi hộp nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng Ngọc Doãn.

- Sao Tiểu Ất ca vẫn chưa xuất hiện?

Nàng khẽ hỏi Trương Nhị tỷ, nhưng vẻ mặt Trương Nhị tỷ cũng mờ mịt. Tối nay việc kinh doanh không tệ, đã bán được khá nhiều nước trà, nhưng Yến Nô cũng thế, mà Trương Nhị tỷ cũng vậy đều không phải để kiếm tiền.

Tiếng đàn trúc trong lầu Bạch Phàn vang lên, nghĩ chắc là Tiểu Chi Nhi đã bắt đầu rồi.

Nhưng bóng dáng Ngọc Doãn vẫn không thấy đâu khiến Yến Nô đầy sốt ruột.

Ngay lúc Yến Nô đang nhìn chung quanh, chợt nghe những tiếng nhịp trống kỳ lạ từ cuối phố Mã Hành vọng đến.

Một người mặc áo đen ngắn, bên hông kẹp một trống xuất hiện ở trong đám đông, trên đầu người đó cắm một cành hoa đào, nhảy vui lên giữa phố, đôi bàn tay to thô ráp đánh trống Hạt theo tiết tấu, phát ra nhịp trống vô cùng kỳ lạ độc đáo mới mẻ, thu hút sự chú ý của người qua đường.

Người nọ không phải là Ngọc Doãn.

Nhìn người đoán chừng khá nhiều tuổi, tuy nhiên đi lại vô cùng vững chắc mạnh mẽ, thân hình cũng cực kỳ linh hoạt.

Vừa già trống Hạt vừa nhảy trên đường dài, nhưng lại khiến rất nhiều người đi theo ông ta.

- Á, đây chẳng phải Chu Tiểu Hồng sao?

Yến Nô nhìn thấy người đó thì sửng sốt.

Nàng nhận ra, ông già đó chính là ông lão đã tặng Kê Cầm cho Ngọc Doãn tại Đại Tướng Quốc Tự ngày đó, nghe nói nhà ở gần Ốc Miếu, tên là Chu Tiểu Hồng. Tính cách ông lão hài hước, thích tự cho mình là “Đầu heo”.

Ông già trống Hạt, đi đến trước quán cửa hàng Ngọc gia thì khẽ mỉm cười gật đầu với Yến Nô.

Sao lại thế này?

Tiểu Ất ca không đến nhưng lại đến một ông lão “Đầu heo”?

Yến Nô vội đi vòng qua bàn, ánh mắt di chuyển theo thân hình ông lão, thấy Chu Tiểu Hồng đi rất nhanh đến gần lầu Bạch Phàn thì đột nhiên dừng lại. Thân hình ông ta đang đứng nguyên tại chỗ đột nhiên xoay tròn điên cuồng, hai tay gõ lên mặt trống Hạc như mưa rơi, phát ra nhịp trống thùng thùng, thu hút nhiều người tới xem.

- Hay!

Có người không kìm nổi vỗ tay lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

- Ông lão, đánh trống hay...

- Đây là khúc gì, sao chưa từng nghe nhỉ?

- Đúng vậy, ông lão này lớn tuổi nhưng đánh trống lại vô cùng tốt.

Nghe lão đánh trống, không biết vì sao tâm trạng ta cũng bắt đầu vui vẻ, cũng muốn múa theo.

- Đúng vậy, ta cũng có cảm giác như thế.

Mọi người ghé đầu ghé tai thảo luận tiếng trống của ông lão.

- Hình như ta đã từng nghe tiếng trống này rồi.

- Ồ?

Yến Nô quay lại nhìn Trương Nhị tỷ.

Trương Nhị tỷ hạ thấp giọng nói:

- Vài ngày trước, nô thường thấy Tiểu Ất ca lấy Kê Cầm ra đánh nhiều lần, lúc đánh ra trên La Hán Thung, thanh âm phát ra gần giống với tiếng trống này. Không phải nô nói đến thanh âm, mà là nói cảm giác, loại cảm giác này...

Yến Nô đã hiểu!

Theo như lời Trương Nhị tỷ, đó là tiết tấu!

Chẳng lẽ trống Hạc của Chu Tiểu Hồng là do Tiểu Ất ca truyền thụ?

Vậy trong thời gian này việc hẩn xuất quỷ nhập thần, thường xuyên ra khỏi nhà cũng đã rõ ràng rồi! Hóa ra là đi tìm Chu Tiểu Hồng thảo luận việc đánh trống Hạp. Chỉ có điều, nếu trống Hạp này thật sự là do Tiểu Ất ca truyền thụ, nếu Chu Tiểu Hồng đã xuất hiện, chắc chắn Tiểu Ất ca phải ở gần đây. Nếu hẩn chính là người đứng sau màn này, vậy thì trong lúc này nhất định hẩn phải xuất hiện. Tuy nhiên, hiện tại sao chẳng thấy Tiểu Ất ca đâu?

Ánh mắt Yên Nô mờ đi nhìn xung quanh.

Nàng tin tưởng Ngọc Doãn nhất định ở gần đây, hẩn đã bảo Chu Tiểu Hồng đi ra trước, thì chắc chắn có nguyên do của hẩn.

Xung quanh càng tụ tập nhiều người.

Thậm chí ở trong lầu Hoan, các kỹ nữ ăn mặc trang điểm xinh đẹp cũng đều đi ra.

Ngay sau đó, khách khứa bên trong lầu Bạch Phàn cũng không nén nổi tò mò đều đi ra thăm dò, muốn xem rốt cuộc là gì...Lúc này, Tiểu Chi Nhi vừa mới bắt đầu hát mở màn, cảnh nói còn chưa chấm dứt, cao trào cũng chưa đến.

Đối với những người đang chờ đợi Tiểu Chi Nhi mà nói, bên ngoài có náo nhiệt, đương nhiên không thể bỏ qua...

Keng keng keng!

Đồng đồng đồng...

Cảnh nói chấm dứt tiếng chiêng chấm dứt, mà tiếng trống của Chu Tiểu Hồng cũng bất chợt dừng lại.

Loại cảm giác này cũng giống như chuyện nam nữ, cảm giác cô gái vừa tới thì người nam lại đột ngột héo đi...

Đang chìm trong cảm thụ đương nhiên bị như thế không chút thoải mái, thế cho nên nhiều người không kìm nổi định chữ ằm lên, chợt thấy bên trên nóc nhà xuất hiện một bóng người, trong tay cầm một Kê Cầm, sợi đàn rung lên, tiếng cầm vừa cất lên là vừa lúc tiếp lấy tiếng trống chợt ngừng của Chu Tiểu Hồng.

Là Tiểu Ất ca?

Yên Nô thấy rõ ràng hình dáng người nọ, không kìm nổi kêu khẽ, rồi vội vàng che miệng lại

40. Chương 39: Nhạc Đạo (thượng)

Tay linh động lướt nhẹ qua dây đàn, gảy lên tiết tấu vui tươi.

Kèm với cây cung khảy lên từng làm mọi người bất ngờ, ngón tay Ngọc Doãn trượt lên dây cung, trong không gian đột ngột vang lên tiếng đàn trở nên vô cùng vang dội.

Chỉ thấy hần bay lên trời ở giữa không trung nghiêng lật một cái, thân hình vững vàng đáp xuống đất.

Mà lúc lật nghiêng, tiếng đàn không hề dừng mà vẫn quanh quẩn bên tai mọi người. Trong phút chốc, những người vây quanh để xem liên tục hoan hô, hòa theo tiếng đàn đã khiến cho bầu không khí trên đường dài càng lúc càng cuồng nhiệt.

- Thật sự là Tiểu Át ca?

Trương Nhị tỷ không kìm nổi thở nhẹ một tiếng.

Yến Nô cười sáng lạn, lẩm bẩm:

- Nô biết, sao Tiểu Át ca có thể dễ lừa màn náo nhiệt này?

Trên đường phố dài đã giãn ra một chỗ trống.

Ngọc Doãn cầm Kê Cầm trong tay, tấu vang âm luật vui tươi, bước đi chậm rãi...

Cước bộ của hần rất linh hoạt, ở trong mắt người vây xem giống như đang khiêu vũ, đầy hấp dẫn.

Bên hông buộc một phản gỗ, Kê Cầm đặt ở trên, dù cho buông tay cũng không rơi xuống, bởi vậy khiến cho Ngọc Doãn vừa đồng thời chơi đàn cũng vừa làm đủ mọi động tác thu hút mọi người.

Trong lập tức trên đường dài tiếng đàn bỗng bình thu hút vô số người đến theo khúc nhạc đó.

Từ trong nội tâm mà nói, Ngọc Doãn cũng không muốn phô trương.

Kinh nghiệm kiếp trước khiến hắn hiểu rất rõ điều ấy quan trọng như nào.

Sở dĩ không chịu cúi đầu cũng bởi vì vẻ bề ngoài. Ngọc Doãn ghét nhất loại nhạc dở dang, không tiết tấu, dùng những phương thức lằng xê ghê tởm...Rõ ràng âm nhạc rất thanh nhã nhưng phải dựa vào những cô gái xinh đẹp để lộ tay lộ đùi ra, chỉ thiếu nước lã thể làm đủ mọi tư thế ở trên sân khấu.

Một thể loại vốn rất tao nhã cũng bởi vậy mà trở nên thô tục tầm thường.

Lần này hắn muốn đánh thẳng vào mặt Tiểu Chi Nhi.

Mà biện pháp tốt nhất chính là lôi kéo những người đến cổ vũ cho Tiểu Chi Nhi ra ngoài...

Ngọc Doãn càng nghĩ cuối cùng đã quyết định diễn tấu trên đường.

Chợ đêm phố Mã Hành là chợ đêm náo nhiệt nhất ở phủ Khai Phong, người qua lại rất đông không đếm xuể.

Mà khúc diễn tấu hắn lựa chọn cũng phải nổi bật, thật sự không phải khúc diễn tấu truyền thống, mà là lựa chọn vở nhạc kịch “Carmen” nổi tiếng những năm 1874 được sáng tác bởi âm nhạc gia người Pháp làm nhạc đạo.

Đó là “Tự khúc Carmen” cực kỳ nổi tiếng ở hậu thế.

Tự khúc Carmen thường được người ta gọi là “Đấu ngư sĩ tiến hành khúc”, tấu ra Tiến hành khúc với một giọng điệu mạnh mẽ, rục rờ và đầy sức sống, có thể nhanh chóng tạo nên sự hứng thú say mê cho mọi người. Khác với âm nhạc truyền thống, Tự khúc Carmen chọn dùng hình thức biến tấu, khởi đầu bằng giai điệu mạnh mẽ, dung hợp đến tận những âm cuối khi kết thúc, toàn bộ bài nhạc đều có thể nắm bắt chặt chẽ suy nghĩ và cảm xúc của mọi người.

Dùng Kê Cầm diễn tấu Tự khúc Carmen không phải là một chuyện dễ dàng.

Tuy nhiên ở hậu thế, hiện tượng như này cũng không ít gặp. Người ngoại quốc có thể dùng đàn violong để diễn tấu âm nhạc dân gian, vì sao nhạc khí cổ điển lại không thể diễn tấu nhạc phương tây? Ngọc Doãn cũng không phải là một người bài xích nhạc phương tây, trên thực tế trước khi hắn tái sinh cũng rất có hứng thú đối với nhạc phương tây, bởi vậy đương nhiên biết tấu Tự khúc Carmen.

Đêm nay sẽ là một đêm cực kỳ vui vẻ!

Ngọc Doãn vì buổi biểu diễn lần này mà thời gian chuẩn bị đã rất lâu.

Đầu tiên, hắn đổi mới dây đàn Kê Cầm, suốt thô gấp đôi so với dây đàn Kê Cầm bình thường.

Bởi vậy khiến tiếng đàn thay đổi lực vang rất lớn, cũng dễ bao trùm trên phố dài, đồng thời, hắn còn tìm Chu Tiểu Hồng hỗ trợ. Chu Tiểu Hồng không phải là nghệ nhân, nhưng lại vô cùng hiểu âm nhạc, có thể sử dụng được các loại nhạc khí dân gian, ví dụ như Kê Cầm, trống Hạc, thậm chí cũng cực kỳ am hiểu bao gồm cả tỳ bà hành và sáo trúc.

Ngọc Doãn tới nhà nói ý tưởng cho Chu Tiểu Hồng nghe.

Chu Tiểu Hồng tức thì nhanh chóng đồng ý.

Vốn là người thích giúp người làm niềm vui, nếu không sẽ không có buổi tặng đàn tại Đại Tướng Quốc Tự, ông cũng không phải là nghệ nhân nghèo túng, chỉ rất yêu thích không khí náo nhiệt thôi. Hai người hợp ý nhau, Ngọc Doãn liền theo kế hoạch đã đặt ra mà thực hiện.

Chu Tiểu Hồng mở màn, dùng nhịp trống Đẩu ngư vũ để thu hút người...

Đến lúc sắp kết thúc, Ngọc Doãn sẽ xuất hiện ở nơi cao nhất có thể, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Trên thực tế, phương án này vô cùng thành công!

- Tiểu Ất, giỏi lắm!

- Tiểu Ất ca...

- Tiểu Ất, đánh đàn đi.

Trong đám đông vang lên đủ tiếng hò hét, khiến hiện trường trở nên hỗn loạn.

Tuy nhiên, Ngọc Doãn như không nghe thấy, vẫn dùng nhị hồ tấu ra làn điệu vui tươi, liên tục vài lần biến đổi âm điệu, khiến không khí hiện trường cũng đạt tới cao trào, tiếng trầm trở khen ngợi như tiếng sóng đợt sau cao hơn đợt trước, liên tiếp không ngừng.

- Sao bên ngoài lại hỗn loạn như vậy.

Trên lầu Bạch Phàn, Trần Đông buông một kỹ nữ trong lòng ra, đứng lên đi tới bên cửa sổ.

Lý Dật Phong rõ ràng cũng không thích hoàn cảnh như này, cũng vội đứng lên đi theo sau. Người ta thường nói, triều Tống là một thời đại phong nhã, phàm là tài tử thì tất nhiên phải phong lưu, đặc biệt là bên trong thanh lâu Ngõa xá này, gặp dịp thì chơi cũng là chuyện hết sức bình thường. Nhưng Lý Dật Phong gia giáo rất nghiêm, nếu chỉ uống rượu vui đùa thì không sao, nhưng nếu thêm cả kỹ nữ, ca kỹ thì cảm thấy có chút gò bó, chứ không được thả lỏng bằng Trần Đông.

Lý Quan Ngư ôm một ca kỹ nhìn như trêu đùa nhưng thực ra đang yên lặng quan sát biểu hiện của hai người Lý Dật Phong.

Trong nội tâm thì phán đoán!

Dưới lầu, theo tiếng sáo trúc dây đàn vang lên, Tiểu Chi Nhi trong tiếng hoan hô rầm trời cuối cùng đã lên sân khấu...

Nhưng tiếng ồn ào bên ngoài lầu lại thu hút không ít sự chú ý của nhiều người.

Tiểu Chi Nhi cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì khi nàng lên sân khấu cũng không hề có tiếng hưởng ứng nồng nhiệt đến như vậy.

- Đó chẳng phải là Ngọc Tiểu Át sao?

Trần Đông đột nhiên chỉ vào Ngọc Doãn đang diễn tấu trong đám đông, kinh ngạc hỏi.

- Ngọc Tiểu Át là ai?

Rõ ràng Lý Dật Phong đã quên Ngọc Doãn, nghe Trần Đông nói, y tò mò hỏi.

- Đại Lang quên ngày đó trên sông Ngũ Trượng, nương tử của Ngôn Phạm đại phu khi đánh đàn có gặp người này?

- A...là người nói cái tên giao tranh bị thua, còn thiếu người ta ba trăm xâu sao?

- Đúng vậy!

Trần Đông cười nói:

- Ta còn bảo lãnh hần tại phủ Khai Phong, cũng không biết tình hình của hần hiện nay ra sao. Thật không ngờ hần lại có thể đàn hay như vậy, nếu Đại Lang có hứng thú, chúng ta xuống dưới lầu để xem, ngươi nghĩ thế nào?

Lý Dật Phong không thích Ngọc Doãn, nhưng lại càng không thích bầu không khí tại lầu này.

Lập tức gật đầu nói:

- Vậy thì cứ theo lời Thiếu Dương.

Hai người dứt lời xoay người chào Lý Quan Ngư.

Lý Quan Ngư ngạc nhiên nói:

- Vì sao hai vị đại ca lại đi? Chẳng lẽ tiểu đệ tiếp đãi không chu toàn nên giận sao?

Trần Đông liên tục xua tay:

- Không phải vậy, chỉ là thấy bạn cũ bên ngoài nên muốn đến đó hàn huyên...Lý quan nhân chiêu đãi rất tận tình, chỉ là quá trùng hợp...Ngày khác, không bằng ngày khác do Đại lang làm chủ, mong quan nhân đừng chối từ...

Dứt lời, Trần Đông lôi kéo Lý Dật Phong vội vàng đi.

Về mặt Lý Quan Ngư lo lắng đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

- Người kia là ai?

Một kỹ nữ cười nói:

- Chẳng phải là Ngọc Tiểu Ất cửa hàng Ngọc gia đó sao?

Đã sớm nghe người ta nói hần đàn rất hay nhưng chưa được chứng kiến, không ngờ hôm nay hần lại trình diễn tài nghệ dưới lầu.

Hần chính là Ngọc Tiểu Ất?

Trong mắt Lý Quan Ngư ánh lên tia lạnh lùng sắc bén.

Nhưng ngay sau đó lại cười rất tươi:

- Quả đúng là đàn hay, không bằng chúng ta cũng xuống đó xem?

Đám kỹ nữ lập tức nhao nhao đồng ý.

Cái cung trong tay Phùng Siêu khẽ rung lên, xuất hiện một tạp âm không bình thường.

Cũng may y kinh nghiệm phong phú, ngay lập tức cảm giác được không ổn, vội vàng ổn định tinh thần, kéo làn điệu trở lại.

Nhưng dù là một tạp âm nhỏ như vậy cũng không thoát khỏi lỗ tai Tiểu Chi Nhi.

Thân hình đang múa uyển chuyển của nàng mượn theo tiếng ca nhẹ nhàng xoay người đánh mắt nhìn về phía Phùng Siêu, ánh lên tia nghi vấn.

Đối với Phùng Siêu, Tiểu Chi Nhi rất kính trọng.

Đó là đệ tử thân truyền của Từ Diễn, rất nổi tiếng trong phố xá, tuyệt đối là người giỏi Kê Cầm của phủ Khai Phong. Lúc trước Tiểu Chi Nhi mời Phùng Siêu xuất thân cũng phải mất bao tâm tư. Từ lúc Phùng Siêu trở thành nhạc công của nàng tới nay cũng đã mang nhiều lợi ích cho Tiểu Chi Nhi, thanh danh nàng ngày càng vang dội.

Tiểu Chi Nhi không hát hay nổi tiếng, giỏi cầm kỳ thi họa, tinh thông mọi thứ như Lý Sư Sư, Phong Nghi Nô, nàng xuất thân tạp kịch, luận tầng lớp nàng thấp hơn Lý Sư Sư một bậc. Đây cũng là chướng ngại lớn nhất để Tiểu Chi Nhi trở thành Thượng thính hành thủ (người đứng đầu trong nghề ca múa). Nhưng từ lúc Phùng Siêu đến, hoặc ít hoặc nhiều đã lấp đi chỗ thiếu hụt duy nhất này của nàng.

Cho nên Tiểu Chi Nhi vô cùng tôn kính Phùng Siêu.

Đôi mắt thu ba dường như muốn hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Phùng Siêu khẽ mỉm cười với nàng, ra hiệu không có gì. Tuy nhiên lúc Tiểu Chi Nhi xoay người, Phùng Siêu đột nhiên quay đầu nhìn cô ca ngồi bên, mấp máy miệng, ý hỏi bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Tuy rằng Phùng Siêu ở trên đài, khoảng cách khá xa với phố dài bên ngoài lầu.

Nhưng Ngọc Doãn kia sau khi cải tạo Kê Cầm, lực vang cực mạnh, không ngờ ảnh hưởng đến tiết tấu của y.

Tự khúc Carmen hòa với giọng hát của Tiểu Chi Nhi, hoàn toàn trái ngược, có sự khác biệt rất lớn.

Phùng Siêu thân là danh gia, đương nhiên có thể cảm nhận được ma lực trong tiếng đàn của Ngọc Doãn, nên lại càng dễ lấy nhiễm người khác. Sai lầm vừa rồi là không cẩn thận đã bị tiếng đàn của Ngọc Doãn bị lây nhiễm nên mới có kết quả như vậy.

Nô Ca cũng không hiểu nhìn lại Phùng Siêu.

Phùng Siêu giận giữ, bậm môi ra hiệu cho Nô Ca ra ngoài.

Lúc này Nô Ca mới kịp phản ứng vội xoay người đi ra. Nàng cũng cảm nhận được tiếng ồn ào náo động bên ngoài, nhưng lại không để tâm, thế nhưng lại không ngừng có khách nhân bước ra khỏi lầu, Nô Ca cũng không nén nổi sự tò mò.

- Có chuyện gì thế?

Nô ca ngăn Chu Thành lại.

- Hình như Tiểu Át chơi đàn bên ngoài, cho nên tất cả mọi người đều đến xem.

- Tiểu Át?

Nô Ca nhăn mày lại, trầm giọng hỏi:

- Là Ngọc Tiểu Át đầu phố kia?

- Đúng vậy!

Nô Ca không nói thêm lời nào quay đầu bước đi.

Chu Thành nhìn theo lưng của nàng, trong lòng cười lạnh:

“ Xem ngươi còn cuồng ngạo được bao lâu....”

41. Chương 40: Nhạc Đạo (hạ)

Mà lúc này tự khúc Carmen của Ngọc Doãn đã diễn tấu tới điệu trưởng F.

Nhạc khúc càng lúc càng thanh thoát, khiến lòng người vô cùng xao động.

Hắn đột nhiên xoay người, liên tục gảy dây đàn cánh cung trong tay liên tục, như nước chảy mây trôi, tự nhiên, vô cùng phóng khoáng. Đồng thời kỹ thuật động tác trượt tay trên dây cung thuần thục liên tiếp khiến những người xem vây quanh hoa cả mắt, không kìm nổi liên tục trầm trồ khen ngợi, vỗ tay hoan hô.

Yến Nô càng hưng phấn hơn.

- Nhị tỷ, sao Tiểu Ất ca lại làm được như thế?

Trương Nhị tỷ cười nói:

- Cảm của Tiểu Ất ca đương nhiên là vô song.

- Vâng, nô cũng cảm thấy thế.

Nụ cười trên gương mặt Yến Nô càng vô cùng rạng rỡ xen lẫn niềm tự hào.

Đúng lúc này, chợt nghe có tiếng huyền oán vọng đến, mười người đàn ông mặc áo ngắn đen như hung thần ác sát từ trong lầu Bạch Phàn đi ra. Một nơi như lầu Bạch Phàn không thiếu có người đến gây rối, bởi vậy việc nuôi dưỡng những tay đấm là điều vô cùng bình thường. Nhìn những người này là biết không phải là hạng người lương thiện gì, sau khi xông ra ngoài đường cái, không nói hai lời đã hùng hổ vọt tới chỗ Ngọc Doãn...

Lý Dật Phong ở trong đám đông chau mặt lại.

- Đây là gì vậy?

Trần Đông chỉ cười lạnh lùng:

- Đơn giản là lo lắng Tiểu Ất làm hỏng miếng ăn của họ.

Nốt nhạc Kê Cầm đang nhịp nhàng đột nhiên dừng lại.

Diễn tấu Từ khúc carmen đến đây là xong, Ngọc Doãn thở phào một cái.

Nhưng sao lại không ai vỗ tay?

Hắn ngẩng đầu lên, thấy một thanh niên to cao đi tới, bộ dạng như hung thần ác sát quát lên:

-Ta tưởng ai to gan, hóa ra là Ngọc Tiểu Ất. Người ăn tìm gấu mặt báo hay sao mà dám ở dưới lầu Phong Nhạc này gây rối?

Ra chiêu sao?

Ngọc Doãn thâm cười lạnh.

Không đợi hắn trả lời, lại nghe có người trong đám đông lên tiếng:

- Phố Mã Hành này là tài sản riêng của lầu Phong Nhạc người sao? Đông Tâm Tam ca, người uy phong nhĩ...có phải từ nay về sau chúng ta cũng không được đi lại trên phố Mã Hành hả?

Đám đông rẽ ra, thấy Yến Nô bước nhanh tới.

Người đàn ông vạm vỡ họ kếp Đông Tâm, tên một chữ Lô, cũng là lưu manh có tiếng trên phố Mã Hành.

Tuy nhiên mấy năm qua đã dần nhập vào lầu Bạch Lý làm thủ lĩnh đám đánh đấm, cho nên thời gian qua cũng rất ít đi ra ngoài gây chuyện thị phi. Yến Nô nhận ra Đông Tâm Lô, nhưng lại không hề sợ chút nào. Nàng bước tới bên cạnh Ngọc Doãn, chăm chú nhìn Đông Tâm Lô lớn tiếng hỏi.

Đông Tâm Lô biến đổi sắc mặt:

- Chu nương tử thật can đảm!

Ta cho các người biết, các người chơi đàn ở đâu chẳng liên qua tới chúng ta, nhưng nhất quyết không thể chơi đàn ở đây. Nể mặt Chu Giáo đầu, ta không gây khó dễ các người, hãy nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Ngọc Doãn cười:

- Nếu ta không đi, người làm gì được ta?

- Tiểu Ất, chúng ta ngẩng lên thì cũng phải nhìn xuống, coi như trước đây mọi người cũng biết nhau, ngoại trừ hôm nay, người muốn thế nào thì thế ấy, nhưng riêng hôm nay, người không được gây rối nữa, nếu không dù ta quen biết người thì cũng coi như không quen biết.

- Gây rối?

Ngọc Doãn đưa tay ngăn cản Yến Nô, chân bước tới, kéo dây cung trong tay.

Âm điệu hùng hậu vang dội trên không trung.

“Ta chơi đàn, liên quan gì đến người?”

Tam ca, đừng nói ta không nể mặt mũi người, ngay cả Quan gia cũng có thể mở hồ Kim Minh chơi nhạc cùng dân chúng, chẳng lẽ lầu Phong Nhạc còn to hơn hồ Kim Minh, vườn Quỳnh Lâm sao? Hôm nay ta ở chỗ này chơi cầm của ta, có quan hệ gì với lầu Phong Nhạc nhà người? Tam ca, mặt mũi không phải là do người khác cấp cho, mà là tự bản thân mình tạo nên...

Đầu xà quá cứng cũng dễ mục nát mà rơi, tốt nhất người nên nghĩ kỹ rồi hẵng nói.

Tất cả mọi người đều là lẫn lộn giang hồ, Ngọc Doãn ta cũng chẳng sợ ai.”

Đông Tâm Lôi biến đổi sắc mặt, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị:

- Tiểu Ất, là người tự rước họa đấy!

Yến Nô căng thẳng, nắm chặt tay lại.

Đúng lúc này, lại nghe có tiếng người thốt ra trong đám đông:

- Tam ca uy phong quá nhỉ, Tiểu Ất chơi đàn ở đây, ta lại rất thích nghe. Trương Tam mặt rỗ ta thật sự muốn xem Tam ca có uy phong thế nào, thần khí ra sao.

Vừa nói chuyện, người kia vừa đi ra từ trong đám đông, ước chừng hơn hai mươi tuổi.

Người đi ra kia chính là Trương Tam mặt rỗ, đi theo còn có mấy tay đánh đám, cũng dềnh dàng sát khí.

Trương Tam mặt rỗ vừa tới khiến Đông Tâm Lôi sắc mặt thay đổi lớn.

Thật sự là gã từng là bá chủ một phương ở phố Mã Hành, dựa vào lầu Bạch Phàn cũng đã nuôi dưỡng được mấy tay đám nhàn rỗi.

Nhưng Trương Tam mặt rỗ lại khác.

Y là bá chủ một phương bên trong thành Khai Phong!

Những thứ khác không nói, chỉ riêng những kẻ đầu gấu lưu manh đi theo y đã có hơn trăm người đi theo Trương Tam mặt rỗ. Trương Tam mặt rỗ này tuyệt đối là bá chủ một phương trong một phố xá, chẳng qua là rất ít khi ra mặt mà thôi.

- Trương Tam ca...

- Ôi chào, ta không dám đương nổi hai tiếng Tam ca đâu. Đông Tâm Lôi, hôm nay ta đến là để nghe Tiểu Át chơi đàn, không vì cái gì khác. Đường cái này không phải là sân nghiệp của lầu Phong Nhạc người, người làm gì ở lầu Phong Nhạc, ta không quản được, nhưng Tiểu Át chơi đàn trên đường cái, chẳng ảnh hưởng đến chút chuyện nào của lầu Phong Nhạc người. Người muốn phân rõ phải trái, ta cùng phân rõ phải trái với người; nếu như người không nói đạo lý, ta cũng không cần nói đạo lý với người. Nói như thế, Tam ca người còn muốn xua đuổi Tiểu Át nữa không?

Sắc mặt Đông Tâm Lôi âm trầm, quay lại nhìn Ngọc Doãn.

Thấy trên mặt Ngọc Doãn vẫn nở nụ cười tươi ôn hòa như trước, chỉ có điều nụ cười đó sao càng khiến Đông Tâm Lôi khó chịu.

Người này chính là đến gây rối. Nhưng Ngọc Doãn chiếm lý, nếu hắn ta gây rối ở lầu Phong Nhạc, đương nhiên Đông Tâm Lôi có thể ra mặt, nhưng hiện tại...Không những thế thằng khốn này lại mời được Trương Tam mặt rỗ ra mặt.

Đông Tâm Lôi tự nhận gã không làm gì được Trương Tam mặt rỗ, đành phải cắn răng, chấp tay nói:

- Tiểu Át, đều là hiểu lầm thôi, người đừng để trong lòng...Người muốn chơi đàn cứ chơi, ta đây nhận lỗi với người.

Vừa rồi đắc tội Tam ca, kính xin bao dung.

- Không dám, không dám...

Đông Tâm Lôi dẫn người xám xịt bỏ đi.

Bốn phía lập tức vang lên những tiếng hoan hô.

- Tiểu Át sao thế có thể hẹp hòi với lầu Phong Nhạc chứ?

Lúc này Trần Đông cũng hiểu ra, là Ngọc Doãn cố ý ..thậm chí còn mời người đến bảo vệ.

Y quay đầu nghi hoặc hỏi.

Lý Dật Phong tỏ ra chút tò mò, lắc đầu trả lời:

- Ta nào biết nội tình trong đó? Tuy nhiên Ngọc Doãn này cũng thú vị đấy, không ngờ chạy tới đâu lôi đài với lầu Phong Nhạc, thật là vô cùng thú vị.

Đúng rồi, khúc tấu vừa rồi của hắc gọi là gì nhỉ?

- Cái này...

Trần Đông xoa hai gò má, tỏ vẻ xấu hổ:

- Ta cũng lần đầu tiên nghe. Tuy nhiên thật là thú vị!

Ta đã nói Ngọc Doãn này không chịu làm đồ tể nhân hạ đâu mà người không tin. Thế nào, một tay đàn giỏi đó, không phải ai cũng có thể làm được.

Trong lòng Lý Dật Phong cũng thầm đồng ý, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ khinh thường, lẩm bẩm:

- Cho dù như thế cũng là loại phổ phường, không thể trở thành người phong nhã...Đúng rồi, người nói xem tiếp theo hắc ta sẽ đàn khúc gì?

Ta nhớ lúc trước tại Đại Tướng Quốc Tự, từng có người lấy Kê Cầm áp chế Phong Nghi Nô không còn mặt mũi...Tên kia gọi là gì nhỉ? Mấy ngày trước ta còn nghe người ta nhắc tới chuyện này...Đúng rồi, Ngọc Doãn, chính là hắc ư?

Mấy ngày nay Trần Đông đang chuẩn bị cho công khóa nên cũng không để ý chuyện bên ngoài.

Nghe Lý Dật Phong nói như vậy, gã cũng tò mò:

- Không ngờ Tiểu Ất lại có bản lĩnh như thế!

Trong lầu Phong Nhạc, giọng hát Tiểu Chi Nhi động lòng người!

Bên ngoài lầu Phong Nhạc, Ngọc Doãn đầy bình tĩnh, hắc nhìn thoáng qua Yến Nô, đột nhiên dùng ngón tay gảy dây đàn, tấu ra âm thanh liên tiếp.

- Yến Nô, chúng ta khiêu vũ đi!

Vừa nói vừa gảy cánh cung, Kê Cầm lại phát ra âm thanh vui tai.

42. Chương 41: Ai Là Đệ Nhất Nhân (thượng)

Áp lực ập tới khiến Tiểu Chi Nhi cũng không thể bình tĩnh.

Tuy rằng trong lòng lo lắng nhưng vẫn cất giọng hát say lòng người.

Bên ngoài âm thanh vui vẻ, tiếng hoan hô ủng hộ làm nàng dao động không ngừng, nên liên tiếp hát sai lời...

Cũng may, kỹ thuật Tiểu Chi Nhi bền vững nên nhiều người không phát hiện được.

Nhưng bản thân nàng lại biết rất rõ, đêm nay mở hát chỉ sợ đã bị phá hủy rồi! Ngay cả Cao gia tiểu nha nội (con ông cháu cha) vẫn thường đến cổ vũ nàng cũng chẳng thấy bóng dáng nữa. Ngay cả vừa rồi vị nha nội kia còn hoan hô trầm trồ khen ngợi nàng nhưng nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng người. Điều này chứng tỏ cái gì? Là bên ngoài vô cùng phấn khích, cực kỳ phấn khích đến mức ngay cả những người trung thành ủng hộ cổ vũ nàng cũng nảy sinh tò mò chạy ra ngoài xem!

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng mặc kệ thế nào thì Tiểu Chi Nhi nhất định phải biểu diễn xong mới có thể đi xuống hỏi.

Nàng nhìn lại Phùng Siêu mang theo sự chờ đợi vô tận. Trước ánh mắt đầy nghi hoặc của Tiểu Chi Nhi, sao Phùng Siêu không hiểu nhưng y cũng không biết nên làm sao, thậm chí y đã liên tục tẩu ra hai phá âm mà cũng không hề phát hiện ra.

Lòng rối loạn!

Không chỉ Tiểu Chi Nhi và Phùng Siêu mà ngay cả toàn bộ thành viên đều rối loạn.

Sắc mặt Phùng Siêu vô cùng khó coi!

Tình huống lúc này hỗn loạn bất ngờ làm tinh thần y cũng rối loạn.

Từ lúc xuất sư tới nay, đường nghề của Phùng Siêu luôn rộng mở, đặc biệt là từ sau khi Từ Diễn mất thì y gần như đạt được danh hiệu Kê Cầm đệ nhất nhân, điều này làm cho Phùng Siêu vừa đắc chí và kiêu ngạo. Tiểu Chi Nhi phải ba lần đến mời cộng với số tiền mời cực lớn mới mời được y đã càng khiến Phùng Siêu nổi bật, mơ hồ còn vượt trên cả Từ Diễn.

Có thể nói chưa bao giờ y gặp tình huống như này.

Đối thủ không biết tên kia đã khiến y mất đi sự bình tĩnh vốn có. Trước đó y phát ra một âm phá nhưng cũng không để ý, đặc biệt khi nhìn thấy Đông Tâm Lô dẫn người ra ngoài thì tâm trạng cũng trở nên bình ổn hơn.

Lại không ngờ Đông Tâm Lô bị xử lý đến đầu rơi máu chảy.

Chẳng những không thể đuổi đối thủ bên ngoài đi, lại còn càng cổ vũ khí thế đối phương. Tiếp đó là nhạc khúc khiến người ta cảm thấy vô cùng mới mẻ, hơn nữa nghe như không dùng bất kỳ kỹ xảo nào mà âm điệu vẫn trước sau như một.

Mà đặc biệt nhất chính là nhạc luật kỳ lạ khiến đám đông bên ngoài điên cuồng lên.

Thỉnh thoảng lại vang lên những âm thanh ủng hộ, âm thanh trầm trồ khen ngợi khiến Phùng Siêu cảm nhận được áp lực mà trước nay chưa từng có.

Là ai?

Là ai làm như vậy?

Chẳng lẽ là nhắm vào ta sao?

Lòng Phùng Siêu đã hoàn toàn rối loạn càng khiến cho nhạc điệu cũng bắt đầu xuất hiện sự rối loạn.

Tiết tấu, đã hoàn toàn không thể không chế nổi tiết tấu rồi!

Tiểu Chi Nhi ở trên đài càng ngày càng cảm nhận được ý lạnh lẽo từ bên ngoài lâu ập vào mặt.

Chẳng lẽ mình vất vả bốn năm nay sẽ bị hủy bởi ngày hôm nay sao?

Lý Quan Ngự đứng yên lặng bên cửa sổ nhìn dưới lầu xôn xao và ồn ào.

Nhóm ca cơ đã đi xuống dưới lầu xem náo nhiệt rồi. Trên đường dài, Ngọc Doãn cầm Kê Cầm trong tay tấu ra khúc nhạc vui. Đây là khúc nhạc thứ hai trong “Vũ khúc Tây Ban Nha” do nhà soạn nhạc Moszkowski người Ba Lan đã sáng tác năm 1873, sử dụng tiết tấu tổ hợp gió ballad và gió vũ đạo mà sáng tác nên, một phần giai điệu cực kỳ nổi bật có thể đẩy tâm tình của mọi người lên cao nhất. Đây vốn là khúc nhạc dương cầm, nhưng sau đó lại biến thành khúc ghi ta. Hậu thế từng có người dùng nhị hồ để diễn tấu, vô cùng tươi đẹp nổi bật.

Ngọc Doãn đã vô cùng ấn tượng và yêu thích nhạc khúc này.

Hắn di chuyển trong đám người, tấu vang nhạc khúc, thân hình nhảy múa theo nhạc khúc. Mà Yến Nô ở bên cạnh hắn cũng nhấc váy nhảy múa, mép váy tung bay, tư thái tuyệt mỹ.

Khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng vui sướng.

Mồ hôi từ trên trán rịn xuống lấp lánh dưới ánh lửa...

Chu Tiểu Hồng cũng gia nhập trong đó.

Ông lấy ra hai chuỗi chuông nhỏ đeo nơi cổ tay, cầm dùi đánh trống hạt, mượn tiếng đàn gõ ra tiết tấu vui nhộn. Đồng thời thân hình ông cũng di chuyển, chuông trên cổ tay phát ra âm thanh vui tai.

Tiếng đàn, tiếng trống, tiếng chuông trong trẻo kia hợp cùng nhau hoàn toàn khiến bầu không khí tại phố Mã Hành bùng nổ.

Người qua đường dừng lại nhảy múa theo tiếng đàn.

Cho dù là tâm tình buồn bực nhưng lúc này đây trong biển lớn niềm vui những buồn bực này theo đó mà tan thành mây khói.

Lý Dật Phong đột nhiên nhảy ra, vừa cười to vui sướng vừa nhảy múa theo.

Trần Đông thì trầm tĩnh hơn chỉ vỗ tay, bất chợt ngẩng đầu nhìn lên lầu Bạch Phàn, vô tình chạm phải ánh mắt của Lý Quan Ngự. Lý Quan Ngự khẽ mỉm cười rồi tránh vào phía sau cửa sổ. Trần Đông khẽ nhăn mày, trong lòng càng cảm thấy nghiêm trọng và hoài nghi.

- Thăng nhãi này đàn rất hay!

Một thanh niên mặc y phục hoa mỹ đứng ở bên ngoài lầu Bạch Phàn liên tục khen ngợi:

- Không biết thằng nhãi này là ai nhỉ?

-Ồ, là Ngọc Tiểu Ất của cửa hàng Ngọc gia trên phố Mã Hành.

- Ngọc Tiểu Ất?

- Hắn tên là Ngọc Doãn, cha hắn từng là Nội Đẳng Tử nhất đẳng, tuy nhiên mười năm trước đấu vật thắng người Liêu nhưng sau đó bị ám toán mà chết. Thằng nhãi này cũng là một tay hảo thủ, thật không ngờ lại có bản lĩnh đàn hay đến thế.

Nếu nha nội (con ông cháu cha) có hứng thú, ngày sau không ngại mời hắn chơi đàn cho.

Thanh niên tên là Cao Nghiêu Khanh.

Cũng chính là con trai út của Điện Tiền Đô Thái Úy, Khai phủ nghi đồng tam ti, Kiểm giáo Thái Bảo, Phụng Quốc Quân Tiết Độ Sứ, Giản Quốc Công Cao Cầu. Tuy nhiên gã cũng không phải là Cao Nha Nội trong “Thủy Hử truyện” mà là học sinh Thượng xá của trường Thái Học.

Xuất thân quyền quý, thích xa hoa, ham nữ sắc.

Nhưng tổng thể mà nói tính cách gã cũng không hề xấu, không nạt nam dọa nữ, khá thẳng thắn hào phóng.

Cao Nghiêu Khanh có hai ca ca.

Đại ca Cao Nghiêu Khang, là Quan Sát Sử Quế Châu; nhị ca là Cao Nghiêu Phụ, là An quốc quân Thừa tuyên sứ. Năm Tuyên Hòa thứ tư Cao Nghiêu Khanh nguyên nhân vì Cao Cầu được phong làm Khai Phủ Nghi Đồng Tam Ti nên cũng được đảm nhiệm chức vụ của Nhạc Dương Quân Thừa Tuyên Sứ, nhưng chưa đi nhậm chức mà vẫn ở trường Thái Học, chờ năm sau đăng khoa thì chính thức nhậm chức.

- Nha nội có hứng thú với người này sao? Vậy ngày khác tuyên hắn vào phủ là được mà.

Nào ngờ Cao Nghiêu Khanh lại lắc đầu, hạ thấp giọng nói:

- Các người đừng nói xằng bậy, người này không thể xuất hiện trước mặt cha ta, đợi sau khi quay về sẽ phải xin phép cha đã rồi tính sau. Đúng rồi, khúc nhạc này của hắn tên gọi là gì vậy, sao ta chưa từng nghe bao giờ? Thật là một khúc nhạc hay, vô cùng tinh diệu.

Tùy tùng bên cạnh ghen hợm trở mắt.

Tâm trạng Ngọc Doãn vô cùng vui sướng!

Người vây quanh xem càng đông đã chứng tỏ sự thành công của hấn.

Phố dài nhảy múa theo khúc nhạc của hấn, nụ cười trên mặt Ngọc Doãn càng lúc càng rạng rỡ.

Với một biến tấu vô cùng khéo léo, hấn dừng bước, thu lại cái cung, đứng rã rời trong ánh đèn dầu nhìn về phía lầu Bạch Phàn.

Tiếng đàn bên trong có chút hỗn loạn, người bình thường nghe không cảm nhận ra được nhưng Ngọc Doãn thì nghe ra rất rõ ràng.

- Lão cha, đa tạ!

Hấn chấp tay vái chào Chu Tiểu Hồng.

Câu xưng hô “lão cha” là cách gọi tôn kính khác biệt hoàn toàn khác biệt với cách gọi “ông lão”.

Chu Tiểu Hồng cũng dừng bước, thở hổn hển, tháo chuông trên tay xuống, liên tục xua tay với Ngọc Doãn.

- Sảng khoái sảng khoái, bao năm nay lão chưa từng sảng khoái như hôm nay, lão còn phải cảm kích cậu đã cho lão cơ hội này. Tài nghệ của cậu xuất thần nhập hóa, đã được coi là đệ nhất nhân rồi!

Đệ nhất nhân?

Ngọc Doãn hơi sững sốt.

Hấn không ngờ Chu Tiểu Hồng lại xưng hấn như thế khiến hấn vừa mừng vừa lo.

- Đệ nhất nhân, hổ thẹn không dám nhận.

Ngọc Doãn liên tục xua tay, khách sáo vài câu rồi lại chấp tay nói cảm ơn với đám người Trương Tam mặt rỗ.

Hắn đã từng nghĩ nếu biểu diễn bên ngoài lầu Bạch Phàn, gây chuyện không hay sẽ kinh động đến người của lầu Bạch Phàn ra mặt đuổi đi.

Vì thế Ngọc Doãn đã tìm Trương Tam mặt rỗ.

Không ngờ Trương Tam mặt rỗ cũng là người sáng khoái, sau khi nghe mục đích của Ngọc Doãn thì không nói hai lời đồng ý tức thì.

Đã kích thăng vào Tiểu Chi Nhi?

Đây là không phải là một chuyện nhỏ!

Trong phủ Khai Phong, người muốn đả kích Tiểu Chi Nhi không biết có bao nhiêu nhưng thể hiện thái độ rõ ràng như Ngọc Doãn vậy thì lại là người đầu tiên. Có thể tìm Trương Tam mặt rỗ đã là mang lại thể diện cho y, hơn nữa đó cũng chẳng phải là việc khó gì. Lầu Bạch Phàn thế lớn, nhưng phủ Khai Phong này cũng luôn tuân theo quy củ.

Gã không hề sợ người của lầu Bạch Phàn chứ đừng nói nếu Đông Tâm Lôi kia ra mặt.

Ngọc Doãn liên tục tấu hai khúc nhạc nên cũng thấy mệt mỏi.

Sau khi cảm tạ mọi người hắn cất bước đi đến lầu Bạch Phàn.

- Tiểu Ất làm gì vậy?

Lý Dật Phong hơi sững sốt tò mò hỏi Trần Đông.

Trần Đông cũng không hiểu, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta không biết. Đại Lang, người cũng gọi hắn là Tiểu Ất rồi hả? Ha hả, ta nhớ trước đây mỗi khi người nhắc tới Tiểu Ất thì thường gọi là tên đồ tể mà.

Lý Dật Phong đỏ mặt, chỉnh trang lại y quan.

- Hắn tài nghệ phi phàm, đương nhiên không rảnh đi làm đồ tể nữa.

Gọi hắn là Tiểu Ất, không gì là không được. Đừng quên người bảo lãnh ngày đó cũng có phần của ta.

Lý Dật Phong nói một cách ngang tàng khiến Trần Đông cười ha hả.

43. Chương 42: Ai Là Đệ Nhất Nhân (hạ)

Mà lúc này Ngọc Doãn đã tới trước lầu Bạch Phàn, đám đông rẽ ra một đường hở nhỏ, nhìn thấy trên đài cao kia Tiểu Chi Nhi đang múa hát uyển chuyển.

- Hôm nay được so nghệ cùng Thượng Hành Thủ, là may mắn của Ngọc Doãn.

Nhưng mong rằng không quấy rầy nhã hứng của Thượng Hành Thủ, nghĩ chắc Thượng Hành Thủ cũng biết, Ngọc Doãn đi cầu độc mộc của Ngọc Doãn, Thượng Hành Thủ đi đường Dương Quan của Thượng Hành Thủ, mọi người nước sông không phạm nước giếng, vì sao lại phải ép bức nhau?

Vừa dứt lời, mọi người đã ồ lên.

Nếu như trước đây Ngọc Doãn tấu nhạc ở trên phố, rất nhiều người nghĩ rằng hắn thích như vậy, nhưng vào thời khắc này, tất cả đều đã hiểu! Sở dĩ Ngọc Doãn hôm nay tấu nhạc ở phố Mã Hành là nhằm vào Tiểu Chi Nhi. Hai người này, một cầm kỹ cao tuyệt, một danh tiếng lan xa, không biết là trước đây đã xảy ra chuyện gì?

Ngọc Doãn là người bán thịt trên phố Mã Hành.

Tiểu Chi Nhi hiển nghệ tại lầu Bạch Phàn.

Hai người đều là tài tử giai nhân, phong lưu kiêu diễm đã thu hút sự hiếu kỳ của mọi người. Trong lúc nhất thời, bên ngoài lầu Bạch Phàn hỗn loạn, mọi người châu đầu ghé tai xì xào bàn tán, từng cặp mắt tò mò đánh giá Ngọc Doãn.

Tiểu Ất ngọc thụ lâm phong, tuy là người bán thịt nhưng lại tuấn tú lịch sự, là bạch mã hoàng tử bên trong hình hài người bán thịt.

Tiểu Chi Nhi kia cũng là một giai nhân.

Tài mao ca nghệ song toàn, hay là trước đây giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì đó?

Trong lầu Bạch Phàn, tiếng ca đột nhiên dừng lại.

Tiểu Chi Nhi hơi ngậy ra trên đài, đầu óc ổng rỗng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngọc Doãn này là ai? Vì sao lại cố tình đến nhục mạ mình? Ta có làm gì đắc tội hắn đâu?

Nàng hoàn toàn không có chút ấn tượng nào đối với Ngọc Doãn.

Có chăng là lúc trước Ngọc Doãn nổi tiếng tại Đại Tướng Quốc Tự, nàng cũng chỉ xuất phát từ tò mò mà muốn mời chào.

Sự việc qua đi, nàng không để tâm tới chuyện Ngọc Doãn nữa, dù sao với Tiểu Chi Nhi mà nói, tranh đoạt vị trí Thượng Thính Hành Thủ mới là vô cùng quan trọng. Cũng hết cách thôi, năm nay cạnh tranh quả thật khốc liệt, khốc liệt đến mức làm nàng căn bản không rảnh để bận tâm đến việc khác. Cho nên khi nàng nghe những lời Ngọc Doãn nói kia thì nàng chẳng hiểu ra sao.

Thật sự không nghĩ ra mình đắc tội gì với Ngọc Doãn!

Chẳng lẽ Ngọc Doãn này là do người khác phái tới chính là để quấy phá mình sao?

Trong lòng âm ứ, hốc mắt Tiểu Chi Nhi loáng nước mắt nhưng lại không muốn biểu lộ ở trên đài, nên quay đầu đi.

Sự việc này càng khiến cho tình hình thêm hỗn loạn!

- Yến Nô, chúng ta về nhà!

Ngọc Doãn nói xong cảm thấy tâm trạng khá lên rất nhiều.

Những ngày vừa qua sự bức bối tích tụ trong lòng hắn rất nhiều, cho nên có phần khó chịu, hôm nay chơi đàn khiến hắn vô cùng sáng khoái, sự bức bối cũng đã nhanh chóng hết đi, kết quả là tâm trạng cũng theo đó mà tốt lên, theo bản năng vươn tay định lau mồ hôi trên trán Yến Nô. Khoảnh khắc bàn tay kia chạm vào làn da mềm mại, gương mặt Yến Nô đỏ hồng lên, cả người nàng khẽ run, vội vàng rút lại, tránh tay của Ngọc Doãn.

-Tiểu Át ca, về nhà đi.

“Ôi”

Ngọc Doãn than khẽ một tiếng trong lòng.

Yến Nô vẫn còn một chút mâu thuẫn với ta...có lẽ như thế lại tốt! Tương lai nếu ta hai bàn tay trắng cũng có thể thoải mái ra đi.

Hắn cố cười gượng:

- Ủ, chúng ta về nhà.

Cầm Kê Cầm, hai người đi ra ngoài.

Mọi người tự động rẽ ra một đường nhỏ, thỉnh thoảng có tiếng khen ngợi từ trong đám đông.

- Tiểu Át, đàn hay lắm!

- Tiểu Át ca, lần sau khi đàn tiếp thì nhớ gọi ta nhé...

- Yến Nô, người nhảy thật đẹp!

- Tiểu Át, đàn tiếp một khúc đi.

Ngọc Doãn vừa vỗ tay nói cảm ơn vừa cùng Yến Nô đi ra ngoài. Hai người ra khỏi đám đông đi về phía nhà mình.

Nhưng sau lưng hai người vẫn có tiếng xì xào bàn tán.

- Sao Thượng Hành Thủ lại kết thù kết oán với Tiểu Át?

- Ta nghe người ta nói hình như Thượng Hành Thủ theo đuổi Tiểu Át không được, ghen quá hóa giận... Cho nên việc Tiểu Át thiếu ba trăm quan, nghe nói là do Thượng Hành Thủ lập bẫy.

- Sao cô gái này lại độc ác đến vậy?

-...

- Người chỉ nói xằng bậy, sao Tiểu Chi Nhi có thể có liên quan với đám khốn kiếp Quách Tam Hắc Tử kia? Thật ra ta nghe nói Tiểu Chi Nhi kia trước đây đã thích Tiểu Át ca rồi, đau khổ giằng co làm Chu nương tử bất mãn trong lòng.

Người cũng biết tính tình của Chu nương tử kia mà, đến nay vẫn không viên phòng với Tiểu Át, chỉ e cũng bởi vì Tiểu Chi Nhi quấy phá.

- Không thể nào, Tiểu Chi Nhi đường đường là Thượng Hành Thủ, sao lại làm những chuyện này?

- Không gì là không thể cả, phụ nữ yêu thích cái đẹp, Tiểu Át có tài năng bẩm sinh, có chuyện này cũng là lẽ thường.

- Có lý có lý.

Trong đám đông đều bàn tán đủ các loại.

Sắc mặt Cao Nghiêu Khanh lại có chút khó coi, sau một lúc lâu quay lại nhìn thoáng qua sân khấu trống không tại lầu Bạch Phàn, đột nhiên giậm chân xoay người bỏ đi.

Gã theo đuổi Tiểu Chi Nhi đã không phải là ngày một ngày hai.

Tiểu Chi Nhi này vẫn luôn như gần như xa làm lòng hấn bức bội, nào ngờ lại có chuyện này? Nói rằng Tiểu Chi Nhi liên kết với Quách Kinh gài bẫy Ngọc Doãn, Cao Nghiêu Khanh không tin, từ trong lời bàn tán của mọi người có thể nghe hiểu, Quách Kinh kia chỉ là một kẻ đầu gấu ở phủ Khai Phong, không thể có khả năng ...

Với địa vị của Tiểu Chi Nhi căn bản không cần liên kết với Quách Kinh.

Đông Tâm Lô trong lầu Bạch Phàn kia chính là kẻ xuất thân đầu gấu, nếu thật sự muốn hãm hại Ngọc Doãn thì chỉ cần tìm Đông Tâm Lô là được chứ không phải là Quách Kinh.

Vậy thì loại thứ hai đáng tin hơn!

Lão tử theo đuổi người như thế, người lại đùa giỡn với ta, đi theo tên công tử bột kia?

Điều này làm cho Cao Nghiêu Khanh sao có thể chấp nhận được, đồng thời thiện cảm với Ngọc Doãn lập tức cũng giảm đi rất nhiều, thậm chí mơ hồ còn có sự căm thù.

Chỉ có điều tầng lớp của Cao Nghiêu Khanh vượt xa Ngọc Doãn.

Bản thân Cao Nghiêu Khanh cũng là người khiêm tốn không muốn tiếp tục truy cứu nữa. Được lắm, ta không cần phải ủng hộ người nữa, phủ Khai Phong này không phải chỉ có một mình người là Thượng Hành Thử ta vẫn có thể đi ủng hộ Từ Bà Tích...

Cao Nghiêu Khanh tức giận bỏ đi!

Trần Đông và Lý Dật Phong cũng thấy không còn hứng thú nữa, lặng lẽ đi ra khỏi đám đông.

Một trận múa cuồng điên đã hóa giải nỗi hậm hực trong lòng, nhưng sau vũ điệu cuồng điên lại có một cảm giác trống rỗng khó hiểu.

Lý Dật Phong ngẩng lên nhìn bầu trời đêm.

Chỉ thấy chân trời trôi tới mấy đám mây đen che ánh trăng sáng....

Một trận mưa đêm sắp tới!

- Thiếu Dương, ta về đi thôi.

- À?

- Trời sắp mưa rồi, người cũng về sớm đi. Đúng rồi, chuyện Lý Quan Ngư kia, người chớ nhúng tay vào, ta sẽ cho người đi tìm hiểu lai lịch của hắn. Người này quả đúng là có chút kỳ lạ, tốt nhất người không nên qua lại với hắn ta.

Trần Đông gật đầu tỏ vẻ đã hiểu!

- Đúng rồi, ngày mai ta đi tìm Tiểu Ất, người có đi không?

Lý Dật Phong ngẫm nghĩ một chút, rồi cười:

- Ngọc Tiểu Ất kia cũng là người thú vị, có thể đến gặp hắn một lần. Ngày mai khi người đi tìm hắn thì nhớ gọi ta, nếu nhàn rồi thì ta sẽ cùng người đi đến nhà hắn thăm hỏi.

Hai người chấp tay từ biệt đi hai hướng khác nhau.

Nhưng trên phố Mã Hành vẫn ồn ào náo động như trước, chuyện xảy ra tối nay đủ để mọi người bàn luận mấy ngày.

Giữa Ngọc Doãn và Tiểu Chi Nhi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thật sự khiến người khác tò mò mà!

- Thật đáng chết, sao không nghe lời của cô ta?

Tại một nhĩ gian trong lầu Bạch Phàn, Mã Nương Tử đang cực kỳ giận giữ.

Trước mặt nàng là một người đàn ông trung niên nằm dưới đất, bị đánh bể đầu, cả người hoàn toàn biến dạng...

Vài tên đầu gấu mặc áo đen vẫn đứng ở bên, yên lặng.

Mã Nương Tử đột ngột quay người lại, nhìn chăm chăm người đàn ông trung niên kia, hung tợn mắng:

- Người nhớ kỹ, lầu Bạch Phàn họ Mã chứ không phải là của con tiện tỳ kia làm chủ. Việc buôn bán với cửa hàng Ngọc gia kia là khi lão gia còn sống đã định ra, người được lợi lộc gì mà lại đi nghe lời con tiện tỳ đó, tự tiện đi giải trừ việc kinh doanh hả?

- Cô nương, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết, xin cô nương tha mạng.

- Được, vậy ngày mai người hãy kéo lại việc làm ăn đó cho ta! Nếu lôi kéo được thì tạm tha cho người lần này, nếu không làm được, đừng trách ta không có tình cảm, đến lúc đó người hãy thu dọn đồ đạc rút ra khỏi phủ Khai Phong cho ta.

- Vâng, tiểu nhân chắc chắn sẽ giải quyết tốt việc này.

- Cút!

Mã Nương Tử không nhu nhược như vẻ bề ngoài của nàng, sau khi đuổi người đàn ông trung niên kia đi, chậm rãi ngồi xuống, vỗ nhẹ lên trán.

- Cô nương, Ngọc Tiểu Át làm vậy rõ ràng là không nể mặt cô nương.

Không bằng để tiểu nhân tìm cơ hội làm cho tên tiểu tử kia không còn đường sống nữa, cô nương nghĩ sao?

Đông Tâm Lô bước đến, cười nịnh nọt.

Mã Nương Tử mở mắt, nhìn gã một cái, đột nhiên cho gã một bạt tai.

- Nên làm thế nào cũng không tới lượt loại lưu manh nhà người dạy ta, mang theo người của người cút hết cho ta.

Nếu như đám người các người dám động đến một sợi lông của hần, lão nương sẽ phé đi móng vuốt của người.

Có thể nhận ra Mã Nương Tử này là phụ nữ mạnh mẽ.

Đông Tâm Lô co rụt cổ lại, không dám mở miệng nữa.

- Chuẩn bị xe, đi phủ Triệu Tướng!

Đêm nay nhất định sẽ có nhiều người cả đêm khó ngủ.

44. Chương 43: Yên Quy Lai (thượng)

Mưa xuân tí tách rơi xuống nhân gian làm lòng người phiền não.

Phủ Khai Phong lại rơi vào sự yên tĩnh, bụi mưa như sương mù mịt trên sông, phiêu lãng trong không trung khiến cảnh đẹp như trong mộng.

Một đêm ồn ào náo nhiệt qua đi, mọi người đều mệt mỏi!

Tiểu Chi Nhi tựa bên cửa sổ nhìn mưa rơi hoa đào rơi tả bên ngoài cửa sổ. Đào hạnh trong viện lụi tàn nhưng trên cành lại lộ ra quả non xanh. Dưới sự gột rửa yên lặng của mưa xuân mà rung động nhẹ nhàng trong mưa, đột nhiên có một quả đào tách ra rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng “tách” vang lên, vỡ ra...

Quả đào này thật giống bản thân mình!

Tiểu Chi Nhi khẽ thở dài thật sâu chậm rãi xoay người lại.

Trong phòng, Nô Ca kia đang quỳ trên mặt đất, hai má sưng đỏ, khóe miệng vẫn còn đang rỉ máu.

Còn Phùng Siêu thì ngồi bên cạnh, vẻ mặt âm trầm, không nói lời nào.

- Siêu Ca nhi, nên xử lý Nô nhi này thế nào?

Buổi biểu được chuẩn bị lâu dài kỹ càng lập tức đã bị phá hỏng hầu như không còn.

Sự thất bại lúc này nhưng lại mang đến những ảnh hưởng rất lớn cho sau này.

Nếu Tiểu Chi Nhi còn muốn tiếp tục tranh đoạt vị trí Thượng Thính Hành Thủ (người đứng đầu trong nghề ca múa), vậy thì điểm mấu chốt quyết định là nàng phải vượt qua Ngọc Doãn. Nếu không, đừng nói đến vị trí Thượng Thính Hành Thủ, mà ngay cả vị trí Thượng Hành Thủ tại lầu Bạch Phàn cũng sẽ lung lay không vững, thậm chí rất có thể bị những người khác thế vào.

Từ thời Tống đến nay các ngành nghề nhanh chóng phát triển khiến cho việc cạnh tranh cũng vô cùng kịch liệt.

Câu Lan Ngõa Xá (nơi hát múa giải trí) cũng tàn khốc như vậy, giống như ngành giải trí đời sau luôn đấu đá cạnh tranh.

Tiểu Chi Nhi ngấm phong cảnh nhưng trong lòng lại tràn đầy lo lắng.

Nàng không có năng khiếu bẩm sinh, không có tài hoa như Lý Sư Sư và Phong Nghi Nô nên rất khó thu hút được những nhân vật nhà sĩ chân chính nổi tiếng. Bởi vậy, Tiểu Chi Nhi mỗi lần lên hiến nghệ múa hát đều vô cùng cẩn trọng để tránh xảy ra sai lầm hay bất kể nhược điểm gì của bản thân. Chỉ có điều lúc này đây nàng tuyệt đối không thể tưởng tượng được một người bán thịt lại khiến nàng mất mặt, vượt trên cả nàng.

Đến lúc này Tiểu Chi Nhi chỉ có thể dựa một chỗ duy nhất, chính là Phùng Siêu.

Trong thâm tâm nàng tràn đầy sợ hãi, không cần nói nhiều lời, nàng thật sự rất muốn nghe chủ ý của Phùng Siêu.

Phùng Siêu nâng chén trà lên, nhấp một ngụm.

Sau trầm tư thật lâu, y cất giọng trầm thấp:

- Hiện nay cô nương chỉ có hai cách.

Cách thứ nhất, tìm Ngọc Ca nhi tỷ thí một lần. Lần này hần thắng ở mưu kế, lại xuất hiện bất ngờ nên cô nương mới bị thua. Nếu có thể thắng được hần, cũng coi như là còn đường để đi. Chẳng qua ta cảm nhận được Ngọc Ca nhi này đã nói rõ ràng, sau này nước sông không phạm nước giếng, chỉ sợ chưa chắc hần đã gạt đầu đồng ý.

Hơn nữa, hần không phải là người kiếm sống ở Câu Lan (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống) nên không sử dụng những thủ đoạn trong Câu Lan, muốn thắng, chưa chắc đã thành công. Hơn nữa, kỹ thuật đánh đàn của người này thật sự là tuyệt diệu hơn người, khúc nhạc tấu lên cũng vô cùng mới mẻ, chưa chắc đã hợp lòng người. Huống chi cô nương cũng là người được nhiều người thưởng thức, nếu thắng chưa chắc đã có ai khen ngợi, không chừng còn khiến người đời chê cười vì dùng danh tiếng mà ức hiếp hàng xóm; nếu thua, cô nương phải giao vị trí Thượng Hành Thủ ra, ngày sau muốn sống yên tại Phủ Khai Phong cũng rất khó.

Trong nghề này cũng có quy củ, không ai có thể phá vỡ được.

Đời sau từng có người nói, lịch sử Trung quốc chia làm ba giai đoạn, bắt đầu từ thượng cổ, mọi người đã coi trọng đạo đức, tới đời Tần thì chấm dứt; đến thời Hán thì coi trọng trí tuệ mưu lược, tới thời Ngũ Đại thì chấm hết; lại đến thời Tống, đạo đức đức mất đi, mà mưu trí cũng đã tận, vì thế mọi người bắt đầu lấy luật pháp làm thước đo....

Có chuẩn xác hay không đều có các đánh giá.

Nhưng không thể phủ nhận từ thời Tống tới nay các nghề tương đối quy phạm nên càng xuất hiện rất nhiều quy củ.

Bên trong Câu Lan Ngõa Xá có quy củ của Câu Lan Ngõa Xá.

Nhạc sư kỹ nghệ, diễn xiếc giang hồ phải tuân thủ các quy củ trong đó. Nhưng nếu đối phó với người ngoài thì cũng không cần phải theo quy củ. Ví dụ như nếu Ngọc Doãn là người trong Câu Lan Ngõa Xá, Tiểu Chi Nhi có thể thông qua mối quan hệ của mình mà tiến hành chèn ép Ngọc Doãn. Mà sau này Ngọc Doãn trả thù thì nàng cũng có thể vượt khỏi quy tắc, sử dụng mọi thủ đoạn nghề Câu Lan mà đáp trả lại Ngọc Doãn.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Ngọc Doãn không phải là người trong nghề.

Những thủ đoạn kia đương nhiên không thể sử dụng, còn nữa, Tiểu Chi Nhi có địa vị giang hồ của Tiểu Chi Nhi. Đúng như lời Phùng Siêu nói, nàng có thể tìm Ngọc Doãn để khiêu chiến, nhưng Ngọc Doãn hoàn

toàn có thể bỏ mặc. Hơn nữa, nếu thắng, Tiểu Chi Nhi thắng không phục; nếu thua, cũng sẽ khó mà sống yên ở Phủ Khai Phong.

Hậu quả như vậy, Tiểu Chi Nhi nhất định phải suy nghĩ kỹ càng.

Phùng Siêu cho rằng kỹ xảo của Ngọc Doãn thật sự cao minh, muốn thắng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Vậy lôi kéo hẳn có được?

Phùng Siêu gãi gãi đầu, lắc đầu cười khổ:

- Việc này chỉ sợ khó khăn cũng không nhỏ.

- Xin chỉ giáo cho?

- Nếu việc này đêm nay không phát sinh gì nữa, hết thấy sẽ dễ nói thôi.

Ta nghe nói Ngọc Doãn kia thiếu người ta một số khoản nợ, cô nương ra mặt trợ giúp, cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt. Nhưng hiện tại, cô nương chưa kịp mời chào mà đã chặt đứt đường tài của hẳn! Chặt đứt đường tài của người ta là điều tối kỵ, huống chi về phương diện này lại còn liên lụy đến Quách Kinh. Nhưng ta biết, Quách Kinh này là kẻ chẳng lương thiện gì, chuyên bày kế hãm hại Ngọc Ca nhi. Người hiểu biết thì có thể hiểu cô nương làm như vậy là bị hẳn ta qua mặt, còn người không hiểu, chắc chắn cho rằng cô nương và Quách Tam Hắc Tử liên thủ hãm hại...

Hiện tại còn muốn lôi kéo chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Nô Ca ở bên đột nhiên mở miệng:

- Chỉ là một kẻ bán thịt, cần gì phải lo lắng như vậy.

Chỉ cần cô nương bằng lòng dùng chút thủ đoạn, chẳng lẽ còn sợ Ngọc Tiểu Át kia không cúi đầu sao? Nhưng phải là cô nương đích thân ra mặt mới được...

Không đợi cô ta nói xong, Phùng Siêu đã giơ tay tát vào mặt Nô Ca một cái.

“Bốp”

Một cái tát này vô cùng vang dội, Nô Ca vốn đã sưng đỏ hai má, giờ bị Phùng Siêu tát thêm một cái nữa, da bong thịt tróc, trên mặt đầy máu.

- Tiện tỳ thật to gan!

Nếu không phải do người tự tiện gây sự thì sao có phiền toái hôm nay? Mà lúc này lại còn muốn cô nương nhà người ra mặt, người muốn cô nương trở thành người như nào? Nàng là Thượng Hành Thủ trong lầu Bạch Phàn, không thể giống như các chị em bán nọ cười trong ngõ giết mổ heo.

Ý của Nô Ca là muốn Tiểu Chi Nhi đi quyến rũ Ngọc Tiểu Át!

Tuy Tiểu Nhi là một ca kỹ nhưng lại giữ thân như ngọc.

Trên sân khấu, nàng có thể tỏ ra vô cùng quyến rũ, gợi tình.

Nhưng trên thực tế vẫn luôn tuân thủ quy củ, không phải là loại người dựa vào bán nhan sắc để đi lên, nói cách khác, nàng thuộc loại người bán nghệ mà không bán thân. Mà quán kỹ nữ trong ngõ giết heo sán sát, phần lớn chị em thường bán mình không bán nghệ. Nô Ca kia chiều quá hóa hư rồi, bị Tiểu Chi Nhi giáo huấn một lần mà vẫn không hiểu chuyện.

Tiểu Chi Nhi mặt lạnh như sương liếc nhìn Nô Ca một cái.

Tuy rằng không nói lời nào nhưng Nô Ca cảm giác như bản thân như lửa thể đang ở giữa băng tuyết ngập trời. Tính cách cô nương nhà mình như nào Nô Ca hiểu rõ nhất. Tuy bề ngoài Tiểu Chi Nhi có vẻ yếu đuối, nhưng thật ra cũng là cô gái có thủ đoạn, nếu không sao có thể lôi kéo được tôn đại thần Phùng Siêu này?

Miệng mấp máy định mở miệng giải thích, nhưng lại bị Tiểu Chi Nhi lạnh lùng lườm một cái liền nuốt trở lại.

- Như này cũng không được như kia cũng không được, vậy nó phải làm thế nào cho phải?

Tiểu Chi Nhi không để ý tới Nô Ca nữa mà nhìn Phùng Siêu, trong đôi mắt sáng ánh lên tia đáng thương, thái độ động lòng người.

Một người dựa vào ca hát mà làm nên tên tuổi, hành động chắc chắn không tầm thường.

Phùng Siêu cũng không rõ Tiểu Chi Nhi có bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả...

Y do dự một chút, cuối cùng cắn răng, nói:

- Cô nương đừng vì thế mà phiền lòng, chỉ là bị tranh mất sự nổi bật, cũng không phải là chuyện lớn gì, chỉ có điều việc này cô nương chó ra mặt, cứ để ta ra mặt giải quyết là được.

Còn nữa, sau này cô nương nên để ý nhiều hơn.

Trong Câu Lan Ngõa Xá này quy củ rất nhiều, tranh đấu cũng kịch liệt, một khi không cẩn thận sẽ rước họa vào thân, có ngày sẽ gây ra phiền toái lớn. Nếu cô nương nhất thời đắc ý, một khi mất đi thanh danh thì khó có thể tìm lại được...

Ta cũng biết có mấy lời không nên nói, nhưng lời đến bên miệng lại mắc ở yết hầu, có nghe lọt hay không là ở cô nương, kính xin cô nương suy nghĩ cẩn thận...

Dứt lời, Phùng Siêu nhìn Nô Ca, rồi quay người đi ra.

- Siêu Ca nhi, người định giúp ta như nào?

- Cô nương không cần hỏi, tự ta khác có chủ trương.

Phùng Siêu nói xong sải bước đi.

Nô Ca kia cũng đứng lên, cổ nhin đau nói:

- Cô nương cần gì phải khách khí với thằng nhãi này, đó chỉ là tay kéo Kê Cầm, có gì mà hay? Cô nương quá mềm lòng, mà Phùng Siêu lại quá nóng vội.

45. Chương 44: Yên Quy Lai (trung)

Tiểu Chi Nhi mỉm cười đánh giá Nô Ca từ trên xuống dưới, thấy Nô Ca đang run rẩy sợ hãi.

- Đúng vậy, ta thật sự có chút nhu nhược, nên mới có một số người không biết tôn ti, không hiểu cảm kích.

Nô Ca, ta biết ngươi trung thành, bắt đầu từ ngày mai, ngươi vào nhà bếp làm việc đi.

- Cô nương!

Nô Ca chấn động.

Nhà bếp không phải là nơi để đi, mặc dù cô ta không phải là tiểu thư khuê các gì nhưng cũng là người tâm phúc nhất dưới tay Tiểu Chi Nhi, đi nhà bếp, chẳng phải là...?

Nô Ca này cũng không phải là kẻ ngu, biết đã chọc giận Tiểu Chi Nhi.

Cô ta định mở miệng, đã thấy Tiểu Chi Nhi gơ tay tát một cái làm gương mặt Nô Ca lệch đi.

- Tiện tỵ ngươi đã gây phiền toái rồi, còn dám kêu gào ở đây?

Nếu sau này còn để ta thấy như thế nữa, thì sẽ cắt đầu lưỡi ngươi...Còn không mau cút ra ngoài, hay là còn muốn ăn đòn?

Nô Ca bùm mặt vội vàng lui ra khỏi phòng.

Tiểu Chi Nhi thở khê một cái, lại ngồi ở bên cửa sổ nhìn mưa nhỏ tí tách bên ngoài cửa sổ, khuôn mặt lại đầy vẻ ưu sầu.

Tuy rằng Phùng Siêu nói sẽ giúp nàng giải quyết phiền toái, nhưng Phùng Siêu có năng lực có biện pháp gì có thể xoay chuyển được cục diện?

- Siêu Ca nhi, rốt cuộc ngươi định làm gì?

Tiểu Chi Nhi lẩm bẩm, cuối cùng lại chỉ có thể thăm thở dài...

Bên ngoài vẫn còn mưa, Ngọc Doãn thức dậy, thấy trong phòng ánh sáng mờ mờ.

Trời vẫn u u ám ám giống như đang nổi lên một trận gió lốc, trong không khí tràn ngập luồng khí tức áp lực, Ngọc Doãn khoác áo, bước ra khỏi phòng, thấy trong viện trống không, không một bóng người...

Tối hôm qua sau khi về nhà, Ngọc Doãn đi ngủ luôn!

Không ngờ vừa ngủ một giấc dậy thì bụng kêu lục cục đói.

Yến Nô và Nhị tỷ không ở đây, chắc đang bận rộn tại cửa hàng.

Ngọc Doãn cất bước đi vào nhà bếp, thấy bánh bột nóng hổi trong ngăn, còn có một bát cháo mạch.

“Tiểu Át ca, nô và Nhị tỷ ra cửa hàng làm việc, trên bếp có thức ăn, huynh ăn đi nhé. Yến Nô!”

Ngăn bên cạnh còn có một tờ giấy, là Yến Nô để lại.

Bắc Tống tới nay, văn phong cực thịnh.

Trong hương thôn chắc chắn sẽ có một số thầy giáo dạy học, mà trong dân chúng bất kể nghèo khổ đều có cơ hội học biết chữ. Dân chúng chưa chắc người nào cũng có thể trở thành “Bạch ốc tế tướng” kia, tuy nhiên có thể biết được vài chữ, tóm lại cũng là chuyện tốt. Giống như Yến Nô từ nhỏ lớn lên ở phủ Khai Phong, đầu tiên Chu Đồng làm Giáo đầu thương bổng tám trăm ngàn cấm quân, sau đó lại làm giáo viên quản lý Ngự Quyền Quán, không thể nói là giàu có, nhưng điều kiện cũng không kém.

Cho nên Yến Nô cũng có cơ hội tiếp xúc với chữ viết.

Ngọc Doãn thấy ấm áp trong lòng, cầm bánh bột hai ba miếng lấp đầy bụng, uống ực bát cháo mạch, đầy bụng, thay đổi y phục, ra khỏi nhà. Mưa vẫn tí tách rơi, làm người ta cảm thấy mát mẻ.

Mở chiếc ô giấy dầu đi dọc theo đường phố ướt sũng, một lát đã tới đầu phố Mã Hành.

Hôm nay rất nhiều người chào hỏi Ngọc Doãn, đều là những gương mặt quen thuộc, rất nhiều câu tán thưởng.

- Tiểu Át, bắt đầu đi làm sao?

- Tiểu Át ca, đêm qua đàn rất hay, lúc nào dạy ta nhé?

- Ngọc Ca nhi thật có bản lĩnh!

-...

Ngọc Doãn hàn huyên cùng mọi người trên đường, gương mặt cười đến cứng đơ. Đều là hàng xóm, bình thường có chút quan tâm nên không thể làm như không thấy. Tuy nhiên điều này cũng khiến Ngọc Doãn ít nhiều có cảm thụ mình giống như một “kép hát” Nhưng so sánh với những minh tinh đời sau, hẳn cảm thấy cuộc sống ở thời đại này dường như thoải mái hơn.

Mọi người theo đuổi ngôi sao cũng không phải mù quáng sẵn đón.

Cũng không có ai lôi kéo người để xin chữ ký, quấy rầy thói quen cuộc sống của người.

Mọi chuyện tốt giống như tự nhiên là vậy, đương nhiên rất thoải mái.

Điều này cũng khiến cho tâm trạng Ngọc Doãn lập tức trở nên vui sướng lên rất nhiều.

- Tiểu Ất ca, sao không ngủ thêm chút nữa?

Nhị tỷ đang kho thịt thấy Ngọc Doãn đến vội đứng dậy đón.

Hoàng Tiểu Thất tay cầm dao, cũng cười:

- Tiểu Ất ca, đêm qua không khí thật trong lành, quét vào mặt thẳng khôn kia, thật sự sảng khoái, vừa rồi người không ở đây, lúc này đông chủ của lầu Bạch Phàn có tới đó.

- Người của lầu Bạch Phàn đến?

- Đúng vậy, là đông chủ của bọn họ muốn tiếp tục kinh doanh thịt chín với cửa hàng chúng ta, còn nói muốn tăng số lượng.

- Bao nhiêu?

- Nói là mỗi ngày ba trăm cân thịt...Tuy nhiên Cửu Nhi tỷ không đồng ý, nói phải thảo luận với Tiểu Ất ca.

- Cửu nhi tỷ đâu?

Trương Nhị tỷ cười nói:

- Nghe nói phố Phan Lâu có đồ chơi mới, vừa lúc trong cửa hàng không bận gì, Cửu nhi tỷ đã đến đó xem náo nhiệt rồi, nói rằng lát nữa về ngay. Nếu Tiểu Ất ca không vội vội thì ngồi nghỉ ngơi một lát trước đã?

Vừa nói, Nhị tỷ vừa lấy ra tấm ghế dài đặt ở dưới.

Ngọc Doãn không mệt, nhưng thấy Nhị tỷ nhiệt tình nên cũng ngồi xuống, nói chuyện với đám người Hoàng Tiểu Thất.

Đúng lúc này chợt nghe có tiếng người gọi:

- Ngọc Ca nhi đến rồi!

Trong một quán rượu đột nhiên chạy ra mấy người phụ nữ, kích động tới trước cửa hàng vây Ngọc Doãn vào giữa.

- Tiểu Ất ca, đánh một khúc đàn được không?

- Đúng vậy, hôm qua bị khách cuốn lấy nên không thể thấy Tiểu Ất ca chơi đàn...Tiểu Ất ca đừng từ chối, tỷ muội ta sáng sớm đã tới đây, chính là muốn được nghe Tiểu Ất ca chơi đàn. Tiểu Ất ca đừng từ chối, chỉ một khúc thôi.

- Ngọc Ca nhi, người không thể chỉ đồng ý với Tiểu Hồng, nó không chịu đâu, cũng phải đàn một khúc cho nó nghe.

Những cô gái này nhìn có quen có lạ.

Tuy nhiên, đại khái có thể nhận ra là chị em bán rở tiếng cười mua vui trong lầu Bạch Phàn.

Ngọc Doãn có chút lúng túng, không biết phải làm thế nào. Có lòng muốn trốn nhưng lại thấy chị em quá nhiệt tình khiến hần khó có thể thoát thân. Áo xuân mình mỏng, y phục chị em không dày, lồi lồi kéo kéo này, nắm tay này, thậm chí còn ôm cánh tay Ngọc Doãn, cảm giác sóng sữa liên tiếp, bốn phía đều là thân thể ngát hương mềm mại khiến Ngọc Doãn mặt đỏ bừng.

- Ta không mang theo cầm!

- Tiểu Ất ca, ta đã chuẩn bị rồi...

Một cô gái cầm một Kê Cầm bước tới đặt vào trong tay Ngọc Doãn.

Một đôi mắt ngập nước to tròn sáng rỡ nhìn Ngọc Doãn, thu ba sóng sánh động lòng người.

Đời trước chỉ là đàn ông lỗ mãng, đời này cũng là một người không hiểu phong tình.

Ngọc Doãn hai kiếp đứng ở đây, trải qua trường hợp này lập tức chân tay luống cuống, muốn từ chối, nhưng ánh mắt kia khiến hắn không đành lòng. Nhị tỷ đứng bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, liền vội vàng bước tới định giải vây.

- Các người làm gì vậy? Đừng làm hỏng chuyện kinh doanh ở đây.

- Sao mà hỏng chuyện kinh doanh?

Trương Nhị tỷ nói:

- Các người vây ở chỗ này, Ngọc Ca nhi nhà ta sao có thể buôn bán? Các người cũng biết, Ngọc Ca nhi đang khó khăn, các người đừng để hắn khó xử, đến lúc đó lại có lợi cho Quách Thiếu Tam.

- Chỉ là tiền thôi..

Một cô gái mặc váy ngắn xanh thẫm, vóc người đầy đặn môi lấy ra một xâu tiên, đặt trên bàn.

- Ta biết Ngọc Ca nhi khó khăn, nên đến cổ vũ.

Lấy mười cân thịt, mang đến trong lầu, nói là nô mua...Đúng rồi Ngọc Ca nhi, nô tên là Lý Thất Nhi.

- Đúng rồi, mười cân thịt sao được, phải lấy hai mươi cân thịt.

Lý Thất Nhi còn chưa nói xong, đã có một người nói to:

- Ngọc Ca nhi, nô tên là Tổ Đôn Nô.

Đã có người khởi đầu, tức thì cửa hàng Ngọc gia lập tức náo nhiệt, người mười cân, ta hai mươi cân, trong chớp mắt một con heo hơi đã bán hết.

Ngọc Doãn chỉ thấy đau đầu, vội vàng nói:

- Các tỷ tỷ khoan đã, các tỷ tỷ khoan đã, nghe Tiểu Át một lời.

Các cô gái im bật nhìn Ngọc Doãn.

Thấy Ngọc Doãn vỗ nhẹ lên trán, cầm Kê Cầm, vô cùng khó xử.

Muốn từ chối, chỉ sợ rất khó!

Mà các cô gái này nếu không đạt mục đích thì chỉ sợ không chịu bỏ qua, ngày hôm nay khó mà yên ổn được.

46. Chương 45: Yến Quy Lai (hạ)

Hắn ngẩng lên nhìn cô gái đưa Kê Cầm.

- Cao tính đại danh của tỷ tỷ?

Cô gái kia nghe vậy đột nhiên ngượng ngùng, nói khẽ:

- Nô tên là Tiểu Lục, trong lầu hay gọi là Lục nương.

- Vậy thì, ta tặng Lục nương một khúc.

Ngọc Doãn dứt lời, hít sâu một hơi, ngồi trên ghế dài cầm Kê Cầm, điều chỉnh âm.

Kê Cầm này dù không bằng Kê Cầm của Chu Tiểu Hồng kia nhưng cũng rất tốt, âm sắc chất lượng rất tốt, cũng có thể biểu đạt tâm tư của Ngọc Doãn...

Hắn đánh giá Lục nương một lượt từ trên xuống dưới.

Lục nương này không quốc sắc thiên hương nhưng lại rất thuần khiết, hai đầu lông mày như có vẻ sầu lo, khiến người ta nảy sinh sự thương mến.

- Nhân dịp hôm nay ta sẽ tấu một khúc “Yến quy lai” tặng Lục Nương, kính xin Lục nương chỉ bảo.

Lục nương nghe vậy ngẩn ra, chột miệng rở.

- Xin mời Tiểu Ất ca!

Trầm ngâm thật lâu, Ngọc Doãn gảy dây đàn, Kê Cầm kia phát ra tiếng ngân khẽ.

Trước cửa hàng chợt vô cùng yên tĩnh, các cô gái đều ngừng nói, yên lặng lắng nghe, lại có chút ngưỡng mộ nhìn Lục nương.

Ngọc Doãn sau một đêm đã có tên tuổi.

Cộng thêm hấn dám đả kích vượt mặt Tiểu Chi Nhi nên càng thêm nổi tiếng.

Lục nương vốn là cô gái bình thường, thậm chí ngay cả tên tuổi cũng không có, nhưng hiện tại, Ngọc Doãn lại đàn một khúc tặng nàng đã làm tên tuổi nàng trở nên nổi danh lan truyền rộng. Nói không chừng dựa vào danh tiếng này mà có thể nâng địa vị lên, cho dù vẫn làm chị em ở trong lầu Hoan nhưng giá trị con người đã không còn như trước kia nữa mà nâng lên rất nhiều.

Đáng chết, mình chỉ nhớ muốn Ngọc ca nhi chơi đàn mà lại quên phải mang cầm theo.

Tiền tỳ Lục nương này cũng suy nghĩ quá chu toàn, lúc trước thấy cô ta mang cầm đến, nhưng không nghĩ gì nhiều, thật không ngờ có thể dựa vào cái đàn này lại giành được thiện cảm của Ngọc ca nhi! Thật là khéo dụ dỗ người khác, con người này đầy tâm kế, thật khiến người ta tức chết mà!

Trong lòng tuy rằng hâm mộ nhưng cũng khó tránh khỏi đổ kỵ.

Không còn cách nào, ai bảo người ta thông minh, biết cách quyến rũ người khác?

Ngọc Doãn đánh khúc “Yến Quy Lai” thật sự là bản gốc.

Kiếp trước, sau khi cha qua đời, tâm trạng của hấn sa sút, cộng thêm sự nghiệp rơi vào sóng gió, cho nên cả ngày ngầy ngẩn. Tận đến một ngày, hấn chợt thấy trong chim yến dưới mái hiên mùa đông năm trước bay đi rồi lại quay về, trong lòng có cảm ngộ, liền dựa theo đó mà sáng tác một nhạc khúc lấy tên là Yến Quy Lai. Chẳng qua khúc nhạc này vốn nên dùng đàn ngọc để tấu, sẽ thể hiện được ý nghĩa trong đó, lúc này dùng Kê Cầm, vô duyên cớ đã tăng thêm vài phần buồn bã.

Lần đầu Lục nương nghe không có cảm giác gì.

Nhưng dần dần nàng cảm nhận được ý nghĩa trong đó.

Mùa xuân đến khiến lòng người phấn chấn, chim yến lại về tổ yến dưới mái hiên, một cuộc sống mới lại bắt đầu, trong trầm luân lại tràn ngập sức sống, khiến người khác cảm động.

Hồi tưởng cả đời mình, chẳng phải cũng như thế sao?

Khóe môi nhướn lên cười, nhưng trong mắt lại có nước mắt...

Đợi khi khúc nhạc kết thúc, Lục nương duyên dáng cúi đầu với Ngọc Doãn:

- Cảm tạ tâm ý của Ngọc ca nhi, Lục nương đã biết phải làm thế nào.

Ngọc Doãn ngẩn ra, ngạc nhiên khó hiểu.

“Người hiểu gì?”

Không đợi hần mở miệng, đã thấy Lục nương lấy tất cả tiền trong người ra, chừng hơn một xâu, sau đó bảo Hoàng Tiểu Thất cắt một cân thịt tươi, rồi xoay người bước đi.

- Cô nương, tiền quá nhiều rồi!

- Có thể được Ngọc ca nhi đàn tặng một khúc, chút tiền ấy sao gọi là nhiều?

Dứt lời, không quay đầu lại mà đi.

Một cân thịt tươi, một xâu tiền?

Ngọc Doãn không biết nên nói thế nào. Cảm giác duy nhất đó là trên người cô gái này thật có nhiều tiền!

Thất Nhi và Đôn Nô kia nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, đều lộ vẻ khó hiểu.

- Ngọc Ca nhi quả thật đàn rất hay, ngày mai nhất định phải đến làm phiên tiếp mới được.

Vài chị em cũng hết đi rồi nhưng lại khiến Ngọc Doãn mờ mịt không hiểu gì.

Vỗ nhẹ vào đầu, hần xoay người lại hỏi:

- Nhị tỷ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Dù sao Trương Nhị tỷ cũng là người từng trải, đã kinh qua nhiều sự việc, nên hiểu ý tứ của Lục nương.

Nếu lúc ấy Ngọc Doãn thu tiền, mà Lục nương lại không cầm cái gì đi về, vậy tức là Ngọc Doãn đã nhập vào Câu Lan (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc).

Nhưng rõ ràng Ngọc Doãn không có ý nhập nghề.

Vì thế, Lục nương dùng cách đó để giải quyết vấn đề khó khăn của Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn chơi đàn là vì hứng thú.

Nhưng nếu dựa vào Kê Cầm để kiếm tiền, vậy thì tức là đã nhập nghề rồi. Nếu đã vậy thì phải tuân theo quy của cửa Câu Lan. Nhưng Lục nương đưa tiền là để mua thịt, cho nên Ngọc Doãn không được coi là vi phạm. Về phần thịt này cho là rất đắt, nhưng trong mắt người ta, một khúc “Yến quy lai” của Ngọc Doãn đã có được một vị tri kỷ.

Mà vị tri kỷ này lại cảm thấy số tiền đó vô cùng hợp lý.

Người ta mua là thịt, nhưng đánh giá lại là người.

Ngọc Doãn dùng nhạc khúc tìm được tri âm, đã không vi phạm, lại càng khiến danh hiệu của cửa hàng Ngọc gia vang dội.

Tâm tư chị em này thật sự là quá mức phức tạp.

Ngọc Doãn vất vả lắm mới hiểu được những ngô ngách bên trong truyện này, sau một lúc lâu thì đột nhiên mỉm cười.

- Nhị tỷ, vậy ta có được coi là hát kêu không?

- Ngọc ca nhi dựa vào bản lĩnh mà có được tri kỷ, không phải là để kiếm tiền, sao gọi là hát kêu được?

Ngọc Doãn cười rạng rỡ hơn.

Khi Yến Nô trở về, trong cửa hàng đã vắng vẻ hơn nhiều.

Ngọc Doãn đang ngồi trên ghế dài, cầm Kê Cầm mà Lục nương tặng hẳn.

- Tiểu Át ca lại mua cầm à?

- Không phải ta mua, mà là có người tặng, ta cũng đành chịu!

- Ai hào phóng tặng cầm vậy chứ?

Hoàng Tiểu Thất lập tức bước tới, đem sự việc kể lại đầu đuôi ngọn ngành cho Yến Nô nghe, mặt mày hớn hở, vô cùng phấn khích.

- Cửu Nhi tỷ, người không biết đó thôi, Tiểu Ất ca vừa mới thể hiện uy phong.

Cây cầm kia vừa vang lên lập tức khiến những chị em này ngừng tiếng. Mà kê cầm này nghe thật là hay, thật xứng đáng được gọi là nhất tuyệt.

Nào ngờ Yến Nô nghe vậy sắc mặt trầm xuống.

Nàng cắn môi, không hề hỏi thêm, chỉ cúi đầu bận rộn trong cửa hàng.

Ngọc Doãn bắt chuyện với nàng, nàng cũng đáp lại rất lạnh nhạt, không chút vui vẻ. Tâm tình thiếu nữ biến đổi bất chợt cũng khiến Ngọc Doãn không biết làm sao, chỉ biết vò đầu đứng một bên nhìn Yến Nô.

- Kết thúc công việc rồi!

-Vậy thì nghỉ làm sớm nhé?

- Thịt tươi đã bán hết chưa?

Đúng rồi, đông chủ lầu Bạch Phàn nói mỗi ngày muốn ba trăm cân thịt chín, vậy thì tốt nhất huynh nên nói một tiếng với Tam ca là muốn giết mổ thêm một con heo hơi nữa mới được. Còn nữa, phía đông chủ Hàn kia, huynh cũng đích thân đi bàn bạc đi.

Chuyện giá cả tiền bạc nô không quyết định được, Tiểu Ất ca huynh tự mình làm chủ đi.

Dứt lời, Yến Nô thở dài đi ra.

Ngọc Doãn không hiểu chuyện gì xảy ra, kéo Trương Nhị tỷ:

- Nhị tỷ, Cửu Nhi tỷ làm sao vậy?

Nhị tỷ là người nhạy bén, lập tức mỉm cười.

- Cửu Nhi tỷ tức giận!

- Ta biết, nhưng đang yên lành sao lại tức giận?

Trương Nhị tỷ nhìn vẻ mặt mờ mịt của Ngọc Doãn thì lắc đầu, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Hai vợ chồng này, bề ngoài là hai vợ chồng nhưng trên thực tế lại là hai đứa trẻ.

Rõ ràng là rất quan tâm tới đối phương nhưng lại không biết biểu đạt thế nào, nói như thế nào...

- Chuyện Tiểu Át ca biết đánh đàn đã từng nói với Cửu Nhi tỷ chưa?

- Việc này...

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, thật sự không biết nên trả lời như nào. Rất lâu hần mới lắp bắp:

- Chưa từng nói với muội ấy về việc này.

- Vậy thì đúng rồi!

Nhị tỷ cười nói:

- Cửu Nhi tỷ là thê tử của Tiểu Át ca, nhưng lại không biết Tiểu Át ca có bản lĩnh này. Nếu chỉ như vậy thì cũng không có gì, nhưng Tiểu Át ca còn đặc biệt đàn một khúc nhạc cho vị cô nương kia nhưng lại chưa bao giờ đàn cho Cửu Nhi tỷ nghe. Nếu đổi lại là nô, Nhập Cửu dám làm như thế, nô cũng sẽ không vui, sẽ ghen tuông...Đúng rồi, chắc Tiểu Át ca vẫn chưa hiểu đâu? Cửu Nhi tỷ ghen đó.

- A!

Ngọc Doãn lập tức há to miệng.

Hần thật sự không để tâm đến chuyện này, chỉ lo chơi đàn mà quên mất cảm thụ của Yến Nô.

Đúng vậy, Lục nương kia chỉ là một cô nương xa lạ mà hần còn đặc biệt đàn một khúc cho Lục nương. Còn Yến Nô là thê tử của hần, nhưng lại không biết hần có bản lĩnh như vậy, lại càng chưa từng đàn một khúc nhạc nào cho nàng.

Đổi lại là bất cứ người nào cũng sẽ cảm thấy bất mãn!

Ngọc Doãn cười khổ, vỗ vỗ đầu, tự giễu nói:

- Thật là quá ngu ngốc, khiến Cửu Nhi tỷ ảm ức rồi.

47. Chương 46: Kim Xà Cuồng Vũ (thượng)

Mặc dù Ngọc Doãn đang tự trách, nhưng đồng thời cũng cảm thấy hơi đắc ý và phần khởi.

Nhạc Phi chính là một nỗi lo lắng ở trong lòng của hắn, cho dù sau này thái độ của Yến Nô có thay đổi nhưng đối với Ngọc Doãn mà nói, hắn vẫn cảm nhận được áp lực từ người đó rất lớn...mà người đó chính là Nhạc Phi!

Yến Nô ghen tỵ với hắn chứng tỏ hình bóng của Nhạc Phi trong lòng cô đã phai mờ.

Ngọc Doãn bắt đầu cảm thấy sự lo lắng trong lòng mình hình như nhanh chóng phai mờ đi rất nhiều, cũng không có tồn tại áp lực lớn như trước kia.

Nam nhân là phải có chút bản lĩnh mới được. Nếu giống như trước kia e là Yến Nô cũng sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà ghen hắn.

Ừ, sau khi trở về, phải đàn cho Yến Nô nghe một khúc mới được. Nhưng đàn khúc nhạc gì mới được chứ?

Ngọc Doãn đứng một bên trầm tư suy nghĩ. Khúc nhạc này phải lựa chọn thích hợp mới được, nhất định phải suy nghĩ kỹ sau đó mới làm.

- Tiểu Át!

Đột nhiên có người gọi tên của Ngọc Doãn. Hắn ngẩng đầu nhìn, rồi không khỏi sửng sốt, vội bước nhanh tới phía trước, lên tiếng:

- hai vị quan nhân đến, Ngọc Doãn không nghênh đón từ xa, tội lỗi, tội lỗi!

Người đến, chính là Trần Đông và Lý Dật Phong.

Lại nói, ấn tượng của Ngọc Doãn đối với Trần Đông khá sâu, nhưng với Lý Dật Phong tương đối có chút mờ nhạt. Nguyên nhân? Cũng rất đơn giản! Lý Dật Phong có tính tình ngạo mạn, không hiền lành giống như Trần Đông. Cho nên Ngọc Doãn đối với y mặc dù cũng kính trọng nhưng giữ khoảng cách, nhưng trong

lòng đối với Lý Dật Phong lại là vô cùng cảm kích. Lúc trước nếu không nhờ có Trần Đông và Lý Dật Phong giúp đỡ hẳn, Quách Kinh cũng sẽ không buông tay dễ dàng như vậy.

Mọi người giống như bèo nước gặp nhau nhưng vẫn có thể rút đao tương trợ.

Cho dù có phải Lý Dật Phong xuất phát từ tấm lòng không, phần tình ý này Ngọc Doãn vẫn phải nhớ trong lòng.

Đồng thời, Ngọc Doãn còn có chút kỳ quái. Hẳn nhớ lần trước lúc Trần Đông giới thiệu Lý Dật Phong, nói y là con của Lương Khê tiên sinh. Con trai của Lương Khê, không phải họ Lương sao? Nhưng tại sao họ Lý? Đây cũng là chuyện Ngọc Doãn nghĩ mãi không ra, nhưng lại không tiện hỏi. Hôm nay Lý Dật Phong đột nhiên xuất hiện, câu hỏi đó lại một lần nữa hiện lên trong đầu Ngọc Doãn.

- Nghe nói, vừa nãy Tiểu Ất chơi đàn phải không?

- A... lại làm hai vị chê cười.

Ngọc Doãn sững sốt, lập tức liền hiểu được. hai người này đến, chỉ sợ là có liên quan tới việc hắn chơi đàn. Nếu không, với thân phận Thái Học Sinh của hai người làm sao lại đột nhiên chạy tới cửa hàng bán thịt này tìm hắn hàn huyên?

Lý Dật Phong cười cười:

- Tối qua Tiểu Ất chơi đàn rất hay, ta và Thiếu Dương cũng ở sân khấu thấy rõ rồi.

- Tuy nói điệu nhạc đó rất lạ không thanh nhã lắm, nhưng lại rất hợp cảnh.

- Nếu Tiểu Ất có bản lĩnh như vậy tại sao lại cố mỗi ngày làm lụng vất vả, làm công việc phổ chợ này? Nếu ở Câu Lan, với bản lĩnh của Tiểu Ất một tháng được khoảng một trăm quan cũng không khó, trả nợ chẳng phải là càng dễ dàng hơn sao?

Ngọc Doãn trở nên trầm ngâm! Nếu không có hai màn diễn tấu này thì ai biết tới tài năng của Ngọc Doãn?

Đi tới Câu Lan?

Ngọc Doãn đúng là không muốn lắm...

- Tiểu nhân chơi đàn, là do yêu thích! - Ngọc Doãn ngẫm nghĩ rồi chấp tay nói:

- Nếu lẫn chứa quá nhiều chướng ngại, cũng ít đi thú vui trong đó. Vả lại, cửa hàng này là do cha của ta để lại làm sao có thể bỏ mặc không lo? Tiểu Ất là người đàn ông thô lỗ trong phố chợ, không thể sánh với nhân vật nổi tiếng trong Câu Lan.

- Tự giải trí vui vẻ là đủ, cần gì để ý tới chuyện khác?

Câu nói đó làm ánh mắt Lý Dật Phong sáng lên.

- Tiểu Ất có ý nghĩ như vậy thì quả là ta đã nhìn nhầm rồi.

- Thiếu Dương nói đúng, ở trong con người huynh có cốt thanh nhã, không thể gom lại mà nói với người thế tục... Chỉ mong được nghe Tiểu Ất tấu thêm những khúc nhạc hay. Ta và Thiếu Dương cũng thường được nghe tác phẩm xuất sắc, uống cạn chén rượu lớn.

- Tiểu Ất, đi đi đi, đi uống rượu đi!

Trần Đông cười to, kéo tay Ngọc Doãn nói:

- Hôm nay Đại Lang làm chủ, Tiểu Ất chớ có từ chối.

Chỉ là Trần Đông tay chân nhỏ nhắn, làm sao có thể kéo động được Ngọc Doãn?

- Thật là mạnh đó!

Không kéo được Ngọc Doãn, Trần Đông bất giác có chút kinh ngạc. Nhưng y lại chưa từ bỏ, lại dùng lực lần nữa. Đối diện với sự nhiệt tình của Trần Đông như vậy, Ngọc Doãn cũng không tiện từ chối. Dù sao người ta cũng là Thái Học Sinh lại nhiệt tình mời như vậy, nếu từ chối, chẳng khác nào làm mất mặt đối phương, mà còn khiến gã nổi giận.

- Đi đâu uống rượu?

- Hôm nay là ngày Trương Chân Nô nhảy múa trong lầu Thiên Kim Nhất Tiểu.

- Ngày thường Đại Lang rất ủng hộ Chân Nô thế nào cũng phải đi xem một chút. Huynh và ta chỉ là thơ lây thôi.

Ủng hộ?

Ngọc Doãn nhìn Lý Dật Phong. Không ngờ Lý Dật Phong trời sinh tướng mạo đường hoàng, thoạt nhìn có chút nghiêm túc, sao cũng có loại ham mê này? Có thể khẳng định, Lý Dật Phong có gia cảnh rất tốt, bằng không đừng nói tới đi ủng hộ. Nhưng Trần Đông vừa nói xong, khuôn mặt của Lý Dật Phong đỏ lên, có chút thẹn thùng, trừng mắt liếc nhìn Trần Đông.

- Đồ gốc nhà người, lúc nào cũng không giữ được cái miệng.

- Ha ha, Đại Lang hà tất như thế? Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu... Trương Chân Nô giữ mình trong sạch, là cô gái có tài học, đáng tiếc xuất thân hơi thấp một chút nên không được làm Thượng hành thủ. Nhưng ta thấy nàng lại hơn hẳn Tiểu Chi Nhi kiêu ngạo. Tuy tài nghệ của nàng không thể so với Phong Nghi Nô, nhưng nhan sắc lại không ai sánh bằng.

Trước mặt mọi người, vậy mà cả hai công nhiên đàm luận phong hoa tuyết nguyệt một cách tự nhiên như vậy...

Ngọc Doãn cũng cười:

- Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu... cầu còn không được, lại phải trần trọc!

Lý Dật Phong tuy ngạo mạn, nhưng là người dễ nói chuyện. Về Trần Đông càng là người sáng khoái, nói chuyện cũng không kiêng kị, Ngọc Doãn cũng mở lòng, cười nói với hai người. Nhưng không ngờ Lý Dật Phong lại đỏ mặt lên! Chỉ một tiếng “tách” y xòe quạt, quạt mấy cái che giấu sự xấu hổ. Ngọc Doãn biết rằng chuyện này không thể nói tiếp nữa! Dù sao giao tình cả hai bên cũng không tới bước đó. Nhưng Trần Đông quen thuộc với y, vẫn tiếp tục châm chọc...

Hắn nói với Trương nhị tỷ một chút, nhị tỷ gật đầu đồng ý. Tất nhiên là nàng hy vọng cấp bậc của ông chủ càng ngày càng cao, với vợ chồng nàng mà nói cũng có chỗ tốt chẳng?

- Tiểu Ất ca chớ có về trễ, tránh để Cửu Nhi Tỷ lo lắng?

Chẳng qua dặn dò tất yếu là điều luôn phải có. Tuy Trương nhị tỷ không biết lầu Thiên Kim Nhất Tiểu đó ở đâu, nhưng thấy sắc mặt của Trần Đông, nàng nghĩ đó chắc không phải chỗ tốt. Yến Nô đang ghen, nếu biết Ngọc Doãn lại đi chơi lâu lẳng, không tránh khỏi sẽ càng có nhiều hiểu lầm.

Ngọc Doãn đáp lời một tiếng liền theo hai người Trần Đông đi.

- Lầu Thiên Kim Nhất Tiểu nằm ở đâu?

- Tiểu Ất không biết lầu Thiên Kim Nhất Tiểu à?

Trần Đông kinh ngạc hỏi:

- Ta còn cho rằng, người của phủ Khai Phong, đều biết chỗ đó chứ... Đại Lang, không phải huynh nói ở đó rất nổi tiếng sao?

Lý Dật Phong đỏ mặt lên:

- Thiếu Dương, người lắm mồm thật.

Tuy nhiên trên mặt y vẫn lộ ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng là vì Ngọc Doãn không biết lầu Thiên Kim Nhất Tiểu.

Lầu Thiên Kim Nhất Tiểu nằm ở con hẻm giết heo. Cả con phố đều là kỹ quán, cấp bậc không xem là rất cao, nhưng lầu Thiên Kim Nhất Tiểu lại là ngoại lệ. Nó nằm gần bến thuyền bên bờ sông, những người có thân phận địa vị, đều thích theo đường thủy để tới đây. Một là có thể tránh phiền phức vì trong con hẻm giết heo, vàng thau lẫn lộn, người gì cũng có vô cùng phức tạp.

Thổ xướng, nhạc kỹ, thậm chí hành thủ Trương Chân Nô. Lưu manh, bọn đầu gấu.

Người có thân phận vào đó bình an còn được, nếu là tìm kiếm niềm vui không thành, ngược lại không tránh khỏi trở thành trò đùa cho người khác, bị người ta ngạo báng. Cho nên, phàm là người có chút địa vị, tuyệt đối không đi vào từ con hẻm giết heo mà đi đường sông, như thế còn thể hiện thân phận khác biệt, cũng coi như là nhất cử lưỡng tiện.

Ngọc Doãn vốn không biết quy tắc trong chuyện này, thậm chí lúc lên thuyền, vẫn không hiểu ra sao.

Cũng may, Trần Đông trên đường đi giải thích cho hắn biết, mới làm cho Ngọc Doãn thôi thắc mắc.

- Lầu Thiên Kim Nhất Tiểu có từ rất lâu.

- Năm thứ chín Thiên Thánh, Khai Phong có một thương gia giàu có, vì để có được nụ cười của hoa khôi Tôn Thất Cân, y bỏ ra cả ngàn văn, mua mảnh đất đó để xây dựng lầu này, cho nên mới lấy tên Nhất Tiểu Thiên Kim, cũng có phần ý nghĩa. Một là nói Tôn Thất Cân có nụ cười khuynh thành, xinh đẹp động lòng người. Hai là cũng vì khen ngợi hào khí của thương gia giàu có đó vùng tiền như rác để được ngắm giai nhân cười. Mặc dù nó nằm ở hẻm giết heo nhưng lại không nhuộm mùi tanh hôi.

- Ha ha, đáng tiếc Đại Lang lại không có hào khí như vậy, bằng không Trương Chân Nô không chừng đã sớm yêu Đại Lang rồi.

Khuôn mặt của Lý Dật Phong lại đỏ lên! Y tức giận nói:

- Đồ ngốc nhà ngươi, ngươi và Tiểu Ất nói chuyện tại sao lại kéo ta vào.

Nhìn gã then quá thành giận, lại làm Trần Đông ha hả cười to.

Ngọc Doãn ở bên cạnh chỉ cười mà không nói, nhìn hai người một cách hứng thú. Lại nói, hẳn không hứng thú nhiều đối với lai lịch của lầu Thiên Kim Nhất Tiểu. Chỉ có điều hẳn cũng biết, khi nhạc danh của mình lên cao, cấp bậc của người tiếp xúc cũng dần dần tăng lên. Chuyện quốc gia đại sự, hẳn không tiện nói vào, nhưng phong hoa tuyết nguyệt thì đúng là phải hiểu một chút. Dù sao trong giới này, luôn phải biết nhiều điển tích một chút mới được.

48. Chương 47: Kim Xà Cuồng Vũ (trung)

- Ba vị quan nhân tới lầu Thiên Kim Nhất Tiểu rồi.

Trong lúc Trần Đông và Lý Dật Phong đang cười vui vẻ, người lái đồ tiến tới bẩm báo.

Ngọc Doãn ngẩng đầu nhìn, thì thấy trên bờ sông có một tòa lầu cao nhô lên. Cái lầu Thiên Kim Nhất Tiểu này chiếm một diện tích đất rất rộng, chia hai tòa cao thấp giữa có hành lang nối nhau. Chính giữa hai lầu có một tòa vũ đài lớn, là chỗ Trương Chân Nô và các học trò của nàng biểu diễn.

Ngoài lầu, một loạt đèn lồng đỏ được treo cao cao, dưới màn đêm, khiến cho nó có phần kiêu diễm và tươi đẹp.

- Lại là hai vị đại quan nhân đến, chẳng trách hôm nay chim khách trước cửa kêu kêu suốt, thì ra là có khách quý tới.

Một người đàn ông quần áo hoa lệ bước nhanh tới nghênh đón. Y nở nụ cười nịnh bợ, thưa dạ trước mặt ba người Lý Dật Phong và thỉnh an vãn an.

- Tiểu Lâu quả nhiên trời sinh khéo miệng, chẳng trách được Trương cô nương dốc sức đề bạt, muốn người làm chủ quán ở đây.

Xem ra thì Trần Đông và người đàn ông này không xa lạ gì nhau.

Lý Dật Phong bên cạnh nhìn y một cái, nhưng chỉ là gật gật đầu, không có nói chuyện. Người đàn ông cũng không có tức giận, mà cười ha ha dẫn ba người vào lầu.

- Lúc nào Chân Nô bắt đầu biểu diễn.

- Không lâu nữa, không lâu nữa. Bây giờ cô nương đang trang điểm nghỉ tạm trong lầu, một chút nữa thì bắt đầu biểu diễn rồi.

- Như vậy, vẫn là chỗ ngồi cũ nhé..

Lý Dật Phong ngựa quen đường cũ, chạy thẳng lên lầu.

Người đàn ông kia tiếp đón một cách nhiệt tình, nhưng lúc ánh mắt nhìn tới Ngọc Doãn, gã lại hơi sững sốt một chút. Quần áo của Ngọc Doãn, với Trần Đông, Lý Dật Phong hoàn toàn khác nhau. Tuy Trần Đông ăn mặc quần áo đơn giản, nhưng cũng là cách ăn mặc của Thái Học Sinh. Vì vậy mà khi đứng cùng một chỗ với Lý Dật Phong, một mộc mạc, một hoa mỹ cũng không khác biệt lớn lắm. Nhưng Ngọc Doãn lại là ăn mặc giống như người bình thường, tuy nói ăn mặc rất sạch sẽ, nhưng vẫn có sự vô cùng khác biệt. Mới nhìn người đàn ông cho rằng Ngọc Doãn là tùy tùng. Nhưng thấy Trần Đông và Ngọc Doãn nói chuyện, y mới biết vị này cũng là khách nhân.

Lại nhìn nhăm

Trên mặt người đàn ông vẫn mang nụ cười xán lạn, nhưng vừa ra khỏi cửa, lập tức y thay đổi sắc mặt.

- Có biết người lúc nãy cùng với bọn Lý Đại Lang, là ai không?

- Không biết, trông rất lạ mặt.

Y hỏi thăm một chút, nhưng lại không có ai nhận ra Ngọc Doãn. Người đàn ông đang muốn nói thì trên mặt sông lại tới một con thuyền, đành phải gác chuyện này qua một bên trước, vội vàng tiến lên chào đón.

- Ôi, đại quan nhân đến rồi, cô nương nhà ta lúc trưa còn nhắc tới quan nhân, nói là rất lâu không thấy quan nhân tới ủng hộ.

Ngồi trong lầu, có thể thấy rõ vũ đài. Chỗ này rất tốt, nếu là lầu Bạch Phàn thì sợ rằng tổn mấy chục quan cũng không có được chỗ này.

Lầu Thiên Kim Nhất Tiểu có lẽ không thể sánh được với lầu Bạch Phàn, nhưng chắc chắn cũng có giá không rẻ.

Bởi vậy liền có thể nhận ra, Lý Dật Phong đối với Trương Chân Nô quả thật có để tâm. Nhưng không biết Trương Chân Nô có ý với y không.

Người ta thường nói, kỹ nữ vô tình, con hát vô nghĩa. Tuy chuyện đó không phải ai cũng vậy, nhưng cũng không phải không có lý...

Sau khi Ngọc Doãn ngồi xuống liền hỏi Trần Đông:

- Lúc này người đó là ai?

- Huynh nói là Cậu Đới đó hả?

Trần Đông cười nói:

- Cái gã họ Đới đó, tên Tiểu Lâu, quả là là người có mắt, khôn khéo, có tính nhẫn nại. Vốn y chỉ là tên ăn chơi, trời sinh da mặt dày, cộng thêm mồm miệng khéo léo cho nên có chút tiếng tăm.

Trương cô nương vốn hiền nghệ ở lầu Nhân Hòa, không ngờ sau đó có hiền khách với Thượng hành thủ Trương Thất Thát nên mới rời khỏi lầu Nhân Hòa đến lầu Thiên Kim Nhất Tiểu liền yêu cầu Đới Tiểu Lâu làm người chủ sự. Cũng là cô gái có mắt, Đới Tiểu Lâu đến đây, quả thực là xử lý mọi chuyện rất gọn gàng ngăn nắp...

Ngọc Doãn như chợt hiểu, nói:

- Thì ra là vậy

Không trong nghề nên không biết chuyện trong nghề, lời nói này quả thật là không sai.

Ngọc Doãn ở phủ Khai Phong cũng được xem là có chút tiếng tăm, nhưng cái tên Đới Tiểu Lâu thì lại là lần đầu tiên nghe thấy.

Đúng lúc này, cả ba chợt nghe có tiếng gõ cửa.

Sau khi cửa mở ra, một cô gái trẻ tuổi người mặc váy lụa thêu, kẹp tóc tiên nhân, tha thướt lướt vào.

- Nghe thấy đại quan nhân đến, Nô đặc biệt đến bái kiến.

Cô gái trời sinh dáng vẻ yêu kiều lung linh, quyến rũ động lòng người. Nàng trang điểm màu hồng, giữa chân mày có một bôi lông màu vàng, càng tăng thêm mấy phần xinh đẹp. Trang điểm màu hồng đó là

đánh phấn hồng ở giữa má, môi điểm màu nhạt bóng. Đó là cách trang điểm hiện hành nhất của đám nữ nhân thời này. Còn lông mày màu vàng, lại là một đường phác họa khiến cho thêm phần sắc sảo.

Cô gái vừa bước vào liền mang theo một làn gió thơm.

Lý Dật Phong vội vàng đứng lên:

- Nhọc công cô nương đến, thật là may mắn của tiểu sinh.

Nhìn y luống cuống tay chân, Ngọc Doãn không nhịn được cười.

- Đây chính là Trương Chân Nô à?

- Đúng vậy!

Trần Đông nhăn mặt một cái, nói nhỏ:

- Cảm thấy thế nào?

- Lâm kính tiêm thủ thượng nha hoàng, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Đây là bài “Hảo sự cận từ” của Tô Thức làm, nhưng nói ra lại làm cho Trần Đông mắt sáng lên. Y chợt đặt ngón tay lên miệng, nhỏ giọng nói:

- Tiểu Ất thật to gan, sao lúc này dám ngâm thi từ Tô hoàng?

Năm thứ sáu Tuyên Hòa, cũng chính là năm nay! Tháng giêng, Tống Huy Tông hạ lệnh lại cấm văn tự Tô hoàng.

Thi từ của đám người Tô Đông Pha, Hoàng Đình Kiên bị nghiêm cấm lưu truyền. Nhưng lệnh cấm này đúng thùng rỗng kêu to, thi thơ vẫn được lưu truyền rộng rãi ở nhân gian. Ngọc Doãn quên mất chuyện này nên mới thốt ra một câu hợp cảnh.

Trần Đông vừa nói, hần lập tức tỉnh ngộ lại Nhưng thấy nụ cười trên mặt Trần Đông, hần liền trở nên thoải mái:

- Nếu Thiếu Dương muốn cáo quan, thì cứ đi đi.

Trần Đông chỉ là muốn hù dọa Ngọc Doãn một chút, nhưng không ngờ bị hấn chặn hòng lại.

- Nếu ta muốn cáo quan, sau ngày hôm đó đừng nghĩ ngẩng đầu lên nữa.

- Thì chính là vậy... Quan gia nói chính mình còn ngâm lén, chúng ta tại sao phải làm thật?

- Tiểu Ất, quả là hào hiệp đấy!

Nụ cười trên mặt Trần Đông càng tươi.

Trương Chân Nô và Lý Dật Phong nói chuyện mà khen ngợi lẫn nhau.. Chỉ có điều khi hai người đến, Ngọc Doãn phát hiện Lý Dật Phong nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô, nhưng lại giống như đánh tiết gà

- Thiếu Dương không phải lần đầu gặp mặt, nên không giới thiệu với cô nương nữa.

- Đây là bạn tốt của Thiếu Dương mới quen, có lẽ cô nương cũng nghe nói qua tên của huynh ấy. Đây chính là Ngọc Tiểu Ất ở phố Mã Hành.

Tuy chấp nhận Ngọc Doãn, nhưng trong lòng y vẫn có chút kiêu ngạo. Sợ Trương Chân Nô chê cười y kết giao với tên bán thịt trong phố xá. Cho nên lúc Lý Dật Phong giới thiệu Ngọc Doãn, chỉ nói nói là bạn tốt của Trần Đông.

Trần Đông cũng không để ý, nhưng Ngọc Doãn lại có chút không thoải mái

Đương nhiên là Ngọc Doãn không có biểu lộ sự không thoải mái ra mặt, chỉ chấp tay với Trương Chân Nô...

Lúc đang muốn mở miệng thì lại nghe Trương Chân Nô kinh hỉ nói:

- Chính là Ngọc Tiểu Ất đánh bại hai vị cô nương Lý, Phong ở chùa Tướng Quốc làm vạn người không giữ được bình tĩnh. Ngọc Doãn - Ngọc công tử sao?

Ngọc Doãn sửng sốt một chút, không biết làm thế nào. Còn Lý Dật Phong lại cảm thấy kỳ quái:

- Vị Lý cô nương nào?

- Tất nhiên là người đứng đầu trong nghề ca múa đó!

Lý Dật Phong lập tức hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn Ngọc Doãn, trong mắt lộ lên vẻ khó tin.

Họ Lý, chính là người đứng đầu trong nghề ca múa Ngày nay đang sống, lại phù hợp với điều kiện này chỉ có một người... chính là độc chiếm của Quan gia, Lý Sư Sư.

Ngọc Doãn gặp Lý Sư Sư lúc nào?

Lúc đầu Ngọc Doãn diễn tấu ở chùa Tướng Quốc, Lý Dật Phong không có thấy mà chỉ nghe người ta nói qua. Y luôn cảm thấy, chuyện này có phần khoa trương. Còn hôm qua Ngọc Doãn làm nổ tung phố Mã Hành, nói tới cũng là trùng hợp. Hai khúc nhạc đó của hắn, nói tới thật hợp với hoàn cảnh và không gian lúc đó, cộng thêm tác dụng của xuất kỳ bất ý, mới làm cho Tiểu Chi Nhi mất chừng mực. Nhưng muốn nói bản lĩnh thật sự, Lý Dật Phong vẫn có chút không tin lắm. Y nghĩ Ngọc Doãn có chút may mắn.

Nhưng bây giờ...

Lý Dật Phong phát hiện, Trương Chân Nô vô cùng kích động.

Ngọc Doãn cũng không hiểu, tại sao Trương Chân Nô lại như vậy, vội vàng nói vài câu không dám.

Nhưng Trương Chân Nô lại tiến lên, kéo tay áo Ngọc Doãn, đầy côi lòng chờ đợi nói:

- Ngọc ca nhi! Nô có chuyện muốn nhờ, vẫn mong Ngọc ca nhi giúp.

49. Chương 48: Kim Xà Cuồng Vũ (hạ)

- Sao... xin cô nương cứ nói.

- Hôm nay Nô lên vũ đài múa, nhưng luôn cảm thấy, có chút không vừa ý. Nghe nói, Ngọc ca nhi chơi đàn giỏi, Nô không dám hy vọng xa vời được Ngọc ca nhi chơi đàn cho Nô. Nhưng nghe người ta nói, hôm qua Ngọc ca nhi tấu hai tiểu khúc ở phố Mã Hành, rất là náo nhiệt. Cho nên Nô mạo muội, cầu xin khúc nhạc của Ngọc ca nhi, phối hợp với diễn nghệ hôm nay. Nhưng không biết, Ngọc ca nhi có thể.... Nô nguyện dùng tiền để mua.

Trương Chân Nô, cầu xin khúc nhạc Ngọc Doãn?

Lý Dật Phong há miệng ngáp ngừng. Y muốn nhắc nhở Trương Chân Nô rằng hai khúc nhạc này tuy rất hay, nhưng lại không hợp tấu ở lần này.

Nào biết, Ngọc Doãn lại không chút do dự, gật đầu nhận lời.

- Tưởng muốn ta làm chuyện gì, thì ra là cái này...

- Khúc nhạc cô nương muốn cũng không có gì. Nhưng khúc nhạc tối qua, lại không thích hợp tấu ra ở chỗ này, Hai khúc nhạc đó, chỉ thích hợp hiển nghệ ở đường phố, nếu ở trong lầu, có chút không thanh nhã lắm. Ta còn có một khúc khác, nói không chừng thích hợp hơn. Nhưng ta cần có giấy để viết ra, nhưng không biết có thể kịp cho cô nương hiển nghệ không, sợ làm chậm trễ chuyện chính.

- Nếu phổ hay thì chậm trễ một chút cũng không sao. Chỉ cần Ngọc ca nhi phổ hay, Nô sẽ dẫn dò phía dưới diễn tập để cho thuần thục một chút thì không thành vấn đề.

Vừa nói chuyện, Trương Chân Nô đó giống như một em bé gái vui vẻ đi tới cửa, dặn tỳ nữ đứng bên ngoài đi lấy giấy và bút mực.

- Tiểu Át, có được không!

Lý Dật Phong nhân cơ hội, thấp giọng nói:

- Hôm nay Chân Nô hiển nghệ, quả là chuẩn bị cho hoa khôi cuối năm. Nếu như diễn không tốt, chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Cô ấy vì danh hiệu hoa khôi lần này nên đã chuẩn bị rất lâu.

Lời nói của y thể hiện một sự không tin tưởng rõ ràng. Ngọc Doãn có chút mất hứng, thầm nghĩ: “Người xem thường ta. Thế nào ta cũng phải đòi lại mặt mũi...” Nghĩ vậy, hắn khẽ mỉm cười mà nói:

- Đại Lang yên tâm, ta tự có chủ trương. Nếu viết ra không hay, cô nương sẽ không chọn dùng. Phàm chuyện gì đều có duyên cớ, không nói chừng nó vừa đúng lúc phù hợp với cô nương.

- Vậy...

Lý Dật Phong do dự không quyết, nhưng Trương Chân Nô đã mang đến giấy và bút mực.

Ngọc Doãn trải giấy xong, nhắc bút, chậm mực, nghĩ ngợi sau đó liền múa bút viết bốn chữ “Kim Xà Cuồng Vũ”

Kiếp trước, Ngọc Doãn được học đàn từ nhỏ. Cẩm kỳ thi họa là tứ nghệ của người quân tử, nên người giống như Ngọc Doãn sinh ra ở thư hương môn đệ, càng không thể không nhắc tới. Cùng lúc học đàn, hắn

cũng phải tập những cái khác, mà thư pháp càng là cái quan trọng trong quan trọng. Thư pháp mà Ngọc Doãn học được là thư pháp đại gia Đồng Kỳ Hưng thời Minh. Đặc biệt là hành thư của Đồng Kỳ Minh, hẳn có chút nghiên cứu.

Bốn chữ “Kim xà cuồng vũ” được viết ra, làm Trần Đông; Lý Dật Phong và Trương Chân Nô ở bên cạnh quan sát sáng mắt lên.

- Chữ đẹp!

Trương Chân Nô không kìm được thở nhẹ một tiếng, thốt ra khen ngợi.

Còn Lý Dật Phong càng tỏ ra vẻ kinh hãi... chỉ nhìn Ngọc Doãn múa bút, thì biết là người có bản lĩnh. Mà nhìn bốn chữ này, càng làm Lý Dật Phong cảm thấy vô cùng chấn động, không kìm được liên tục gật đầu.

Thư pháp của Đồng Kỳ Hưng bao gồm nhiều mặt, đẹp mà không mất đi sự mạnh mẽ.

Chấm mực hơi nhạt, khiến cho mực khô nhanh phù hợp với nét bút. Nó cũng khiến cho bút tích ra chữ rất chú ý, chặt chẽ có thể, trong ngay ngắn ẩn chứa nghiêng lệch, khai hợp với thể chữ, càng thoát ra phong phạm đại gia. Còn về kết cấu bố cục thì lại càng có phần tâm cơ, lấy sơ lãng giản đạm làm chủ để điều phối, khoảng cách giữa các hàng chữ mở rộng, cuối nét mờ nhạt, nối sang chữ khác, càng tăng thêm khí phong lưu.

Tuy Ngọc Doãn không tường tận chân truyền Đồng Kỳ Hưng, nhưng cũng có thể làm được giống như vậy.

Trần Đông ở bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ tay khen ngợi:

- Tiểu Ất! Chỉ bốn chữ này, huynh đáng danh đại gia.

Lý Dật Phong đứng bên cạnh, nhất thời cả mặt đỏ bừng. Y thật sự là có chút xấu hổ, thậm chí là không dám ngẩng đầu. Vào lúc này, y vẫn còn kiêu căng hơi không muốn thừa nhận Ngọc Doãn là bạn của y. Cho dù đối với Ngọc Doãn về mặt ôn hòa, ở trong lòng vẫn hơi xem thường Ngọc Doãn.

Phải nói Ngọc Doãn là tên bán thịt nhưng lại là bán thịt phong lưu.

Mình thân là Thái Học Sinh, hơn nữa là Thượng Xa Sinh nếu so sánh hình như có chỗ khác biệt rất lớn.

Kê cảm?

Chỉ một cái đó người có thể coi là tiểu đạo. Nhưng với thư pháp như thế này...

Ngọc Doãn cười cười, theo pháp cổ, viết ra nhạc phổ trong đầu.

Kim Xà Cuồng Vũ là tác phẩm của nhà âm nhạc Niếp Nhĩ hậu thế. Năm 1934, ông dựa theo khúc nhạc nhân gian “Đảo Bát Bản” chỉnh sửa lại mà thành. Giai điệu bản nhạc dâng trào, đầy nhiệt tình, chiêng trống leng keng, có thể nói là tưng bừng nhất.

Tuy không biết Trương Chân Nô nhảy múa rồi cuộc thế nào, nhưng chắc chắn bản nhạc đó thích hợp hoàn cảnh thế này.

Ngọc Doãn múa bút vẩy mực, Trương Chân Nô bên cạnh không khỏi ngây người, đôi mắt quyến rũ đó chăm chăm nhìn Ngọc Doãn tràn đầy ý tình. Trong lòng Lý Dật Phong cảm thấy hơi khó chịu... nhưng lại không dám quấy rầy Ngọc Doãn, sợ làm hỏng cái bầu không khí này. Y đứng bên cạnh, vừa nổi men chua, vừa thưởng thức thư pháp của Ngọc Doãn. Càng nhìn trong lòng càng chua xót, đồng thời nảy sinh sự khâm phục...

Viết xong nhạc phổ, Ngọc Doãn thở dài một hơi, đặt bút xuống.

- Cô nương xem xem, nếu không thích thì cứ nói.

Khúc nhạc trong Câu Lan tuy nhiều, nhưng thật sự có thể dùng để diễn tấu thì không có nhiều lắm. Dùng đi dùng lại những làn điệu này, nghe nhiều, khó tránh làm người ta buồn chán. một bản nhạc hay không phải tùy ý có thể được.

Địa vị như Phong Nghi Nô, Lý Sư Sư là có người trèo cao muốn tiếp cận. Nhưng đối với Trương Chân Nô mà nói thì để tiếp cận với họ tương đối khó khăn.

Về phần những nhạc kỹ cấp thấp cũng chỉ có thể bắt chước lời người khác. Tuy Trương Chân Nô không thể so với Lý Sư Sư tài nghệ song toàn, nhưng cũng có thể nhận ra hay dở của khúc nhạc.

- Phổ hay, quả nhiên phổ hay!

Trương Chân Nô phấn khởi liên tục khen ngợi.

Có một khúc nhạc như vậy, thì địa vị của cô tất nhiên có thể lên một bậc nữa.

Trong ánh mắt lóe lên ánh sáng vui sướng, cô liền hỏi:

- Ngọc ca nhi, bài phổ này có thể tặng cho Nô gia không?

Cuối cùng, cô lại thêm một câu:

- Bất luận bao nhiêu tiền, Nô cũng có thể bỏ ra.

Ngọc Doãn trộm nhìn Lý Dật Phong một cái, thì thấy Lý Dật Phong muốn nói lại thôi, nhưng nét mặt không giấu được sự khẩn cầu.

“Cho người ngạo mạn, xem còn dám coi thường ta nữa không?”

Ngọc Doãn cười nói:

- Cô nương hà tất nói như vậy. Thiếu Dương có ân nghĩa với ta, nếu cô nương và Thiếu Dương quen biết nhau, thì tặng cho cô nương, có gì đáng ngại đâu? Chỉ là chuyện nhỏ, không đáng cô nương xem trọng như vậy. Ta tặng cho cô nương!

- Sao có thể như vậy!

Trương Chân Nô vội vàng xua tay, chỉ có điều đôi mắt đẹp đó, giống như nước mắt mùa thu, cứ nhìn Ngọc Doãn chăm chú.

Khuôn mặt Lý Dật Phong đỏ bừng, lắp ba lắp bắp, không nói lên lời.

Trần Đông, là một người tinh khéo, làm sao không nghe ra đạo lý ý nghĩa trong lời nói của Ngọc Doãn? Y biết, đây là Ngọc Doãn tỏ ý bất mãn đối với Lý Dật Phong. Gã thầm thở dài một tiếng: “Đại Lang!. Ta đã khuyên huynh đừng có đeo cái bộ mặt đó nhưng huynh lại không nghe... bỏ đi, ta giúp huynh một lần nữa.”

- Ôi chao, Tiểu Ất hà tất nói những lời này. Lúc trước cũng là nhờ Đại Lang ở đó, mới có thể giúp Tiểu Ất vượt qua khó khăn. Nếu Chân Nô thích khúc nhạc này, cứ nhận lấy... nhưng cũng không thể làm Tiểu Ất thiệt thòi. Đại Lang! Huynh có thể giúp Tiểu Ất được bao nhiêu?

- Hả?

Lý Dật Phong ngẩn ra, chợt hiểu ý của Trần Đông. Đó là do Thiếu Dương lấy lại mặt mũi cho mình, cũng là muốn mình có cơ hội thể hiện trước mặt Trương Chân Nô.

Chỉ là... Y vẫn có chút xấu hổ, cúi đầu, lắp bắp nói câu

- Ba trăm quan!

- Hả?

Trương Chân Nô không khỏi che cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Chân Nô! Hiện giờ Tiểu Át quả thật có chút khó khăn, nhưng lại không thể lấy tiền để đổi lấy tấm thân phong lưu này. Nói tới cái chương ngại đó, thật sự có chút làm hỏng hứng thú, nhưng cũng không thể tự nhiên bỏ công ra như vậy...

- Đúng rồi, ta nghe nói lầu Thiên Kim Nhất Tiểu này mỗi ngày tiêu dùng rất nhiều thịt sống, sao không đến mua bên chỗ Tiểu Át? Như vậy sẽ không làm hỏng quy tắc của Tiểu Át, lại giải quyết được khó khăn của Tiểu Át, càng không khiến cô nương khó xử.

Chớ xem thường năng lực của những tỷ muội đó. Một câu nói của Tiểu Chi Nhi có thể cắt đứt mối làm ăn thịt chín của Ngọc Doãn. Mặc dù quy mô lầu Thiên Kim Nhất Tiểu tuy không thể so với lầu Bạch Phàn nhưng mỗi ngày tiêu dùng cũng mấy trăm cân thịt sống chín.

Trương Chân Nô là hành thủ của lầu Thiên Kim Nhất Tiểu, địa vị tương đương với Tiểu Chi Nhi lầu Bạch Phàn.

Nghe Trần Đông nói như vậy, Trương Chân Nô lập tức mỉm cười.

- Chuyện này có đáng gì, chờ Nô một chút, xem xem một ngày cần sự dụng bao nhiêu thịt sống, rồi giao toàn bộ cho Ngọc ca nhi là được rồi.

Ngọc Doãn vội vàng nói:

- Sao có thể như vậy được?

- Sao không được?

Trương Chân Nô nói:

- Nô biết Ngọc ca nhi không lấy của bố thí. Nhưng cái này không phải là đồ bố thí, chỉ là làm ăn bình thường mà thôi. Mua ở chỗ khác cũng là mua, mua của Ngọc ca nhi cũng là mua. Nô tuy không hiểu nhiều quy tắc trong này. Nhưng nghĩ trong lầu cũng sẽ nể mặt mũi của Nô. So với khúc nhạc của Ngọc ca nhi, Nô lại chiếm phần lợi lớn. Nếu Ngọc ca nhi không nhận lời, sao Nô có thể an tâm được?

Ngọc Doãn lắp bắp, một lúc lâu sau mới chấp tay:

- Vậy đa tạ cô nương

Trương Chân Nô vô cùng vui mừng cầm lấy bản nhạc, chạy đi tập.

50. Chương 49: Không Phải Ai Cũng Là Liễu Tam Biền (thượng)

Lý Dật Phong thì ngồi ở bên cạnh, sau một lát do dự, đứng lên bưng một ly rượu:

- Tiểu Ất, ta là người không hiểu chuyện thì không nói. Nhưng bản lĩnh của Tiểu Ất, hôm nay ta quả thực tâm phục khâm phục.

- Ly rượu này, là ta tự đền tội.

- Hả... Sao thế này được.

Ngọc Doãn cũng vội đứng dậy khách sáo.

Trần Đông không kìm được ở bên cạnh nói:

- Tiểu Ất, Đại Lang, đều là bạn của ta, chớ khách sáo như vậy. Đó là bản tính của Đại Lang, nhưng thật ra cũng không phải người xấu.

- Tiểu Ất đại tài, hôm nay ta đúng là tâm phục khâm phục... Tiếng người trong phố xá tàng long ngoạ hổ, hôm nay vừa thấy, mới biết là thật. Nếu Tiểu Ất không chê thì hãy uống chén rượu này để cho chuyện quá khứ tan theo mây khói.

Ngọc Doãn nghe thấy vậy cũng nở nụ cười.

- Đúng là như thế!

Hắn nâng chén, một hơi uống cạn.

Lý Dật Phong và Trần Đông cũng đồng thời cụng ly, ba người ăn rồi uống, liếc nhìn nhau, nhưng không kìm được đồng thời cất tiếng cười lớn. Tiếng cười đó khiến cho những thứ không vui trước đây ném lên chín tầng mây.

Trần Đông ngồi xuống, trêu ghẹo nói:

- Tiểu Ất, ta thấy Chân Nô rất kính nể huynh, nói không chừng sau này, huynh còn có thể trở thành một Liễu Tam Biến về viết nhạc đấy. Chuyện của Đại Lang, vẫn phải xin huynh phí lòng giúp đỡ nhiều thêm mới được.

- Tất nhiên, đó là tất nhiên.

Liễu Tam Biến trong bản nhạc sao?

Ngọc Doãn không dám nghĩ tới...

Nhưng thấy khuôn mặt của Lý Dật Phong ửng hồng, hẳn không kìm được sự buồn cười, liên tục đồng ý.

- Đừng ngại, đừng ngại, lại xấu hổ mà lại nghèo mình!

Lý Dật Phong liên tục xua tay, vẻ mặt ngượng ngùng.

Ngọc Doãn và Trần Đông lại được cười ha hả một trận...

Trương Chân Nô không hổ là hành thủ của lầu Thiên Kim Nhất Tiếu.

Tuy nói không thể so với nhân vật chủ chốt như Tiểu Chi Nhi, nhưng cũng là tay chơi đàn có tiếng ở trong Câu Lan. Sau khi có được nhạc phổ của Ngọc Doãn, các nhạc sư diễn tập mấy lần, liền bước đầu nắm vững. Nương theo tiếng nhạc, Trương Chân Nô bước chậm nhịp nhàng, bước lên vũ đài, kỹ thuật nhảy uyển chuyển xinh đẹp, thu hút cả sảnh đường.

Chỉ thấy nàng nhảy múa trên vũ đài, với những động tác khiến cho người ta mê say.

Lý Dật Phong không kìm được liên tục kêu lên, mặt mày hớn hở.

Nhưng đối với Ngọc Doãn thì Trương Chân Nô thật sự múa rất tốt, nhưng không thể so với Yến Nô. Nếu theo kỹ thuật thì có thể nói là cao hơn gấp trăm lần so với Yến Nô. Hơn nữa Trương Chân Nô càng biết làm thế nào thể hiện vẻ đẹp của cơ thể, nương theo quân vẩy tung bay, càng làm cho nàng thêm quyến rũ hấp dẫn. Nhưng Ngọc Doãn vẫn cảm thấy, thiếu chút gì đó.

- Thế nào, thế nào!

Lý Dật Phong khen ngợi liên tục.

Trần Đông ở bên cạnh, lại vỗ tay tán thưởng:

- Múa đẹp, múa đẹp quá...

Ngọc Doãn chỉ là mỉm cười, nhưng không nói gì.

Một lúc sau, đột nhiên hắn hiểu ra sự chênh lệch của Trương Chân Nô và Yến Nô ở chỗ nào. Hứng thú cũng theo đó mà giảm đi. Hắn chậm rãi ngồi xuống, rót cho mình ly rượu, từ từ nhấp nháp hương vị của rượu.

- Tiểu Ất, thấy Trương Chân Nô thật giỏi chứ?

Lý Dật Phong đắc ý, có chút khoe khoang quay đầu hỏi.

- Ha ha... rất tốt.

- Chỉ là rất tốt à?

Lý Dật Phong không hài lòng, nhú mày nói:

- Chân Nô có kỹ thuật múa rất cao, cả phủ Khai Phong này, ít người có thể sánh bằng. Sao Tiểu Ất lại nói chỉ là rất tốt? Chẳng lẽ Tiểu Ất từng gặp người nào múa đẹp hơn sao?

Ngọc Doãn thật là không biết làm sao.

“Trương Chân Nô đó, không phải vợ của người, ta chỉ là khen ngợi giảm xuống một chút mà sao làm như người mất hết mặt mũi đến vậy?”

Tuy nhiên Ngọc Doãn cũng không có nói ra cái suy nghĩ đó. Trần Đông bên cạnh vội vàng khuyên nhủ:

- Tiểu Ất không phải nói không giỏi, chỉ là không biết khen ngợi thế nào.

- Phải vậy không?

Lý Dật Phong nghi ngờ nhìn Ngọc Doãn.

“Thằng nhãi này thật là khó chịu, người cảm thấy giỏi, không nhất thiết mọi người cảm thấy giỏi. Cái gọi là trong mắt ngàn người, chỉ có một ngàn người Hamlet. Người không được bắt như mọi người phải theo quan điểm thẩm mỹ của người được.”

Trong nội tâm, Ngọc Doãn cũng là người ngạo mạn. Kiếp trước không chịu khom lưng vì đấu gạo, nên kiếp này hắn càng không cúi đầu theo người khác.

“Ta biết Lý Đại Lang Lý Dật Phong người là Thái Học Sinh, là công tử của Lương Khê tiên sinh. Nhưng biểu hiện hôm nay của người hơi quá đáng, quá đáng đến mức làm ta không thể chấp nhận, vượt qua phạm vi ta có thể nhẫn nhịn”.

Ngọc Doãn nghĩ ngợi, đột nhiên trải ra một tờ giấy, cầm bút lên. Trầm ngâm một lát, hắn đặt bút xuống viết: “thanh thủy trạc phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức” (Nước trong lộ hoa sen. Tự nhiên chẳng trang sức). Sau đó hắn chậm rãi gác bút, chấp tay với Lý Dật Phong:

- Hôm nay đa tạ Đại Lang khoản đãi, nếu hôm khác huynh rảnh, tất nhiên mời lại. Vợ ta vẫn ở nhà đợi ta về. Không làm phiền nữa, cáo từ!

Nói xong, hắn đứng dậy chấp tay, liền đi ra phòng.

- Đại Lang! Hôm nay huynh sao vậy? Cần gì nhắm vào Tiểu Ất như vậy?

- Nếu huynh không thích hắn, cần gì cùng ta đến tìm hắn? Nếu đến tìm hắn, lại.... có chút quá rồi.

- Ta....

Lý Dật Phong cũng không nói rõ, tại sao đối với Ngọc Doãn như vậy. Nói thật ra thì y cũng không có ác cảm với Ngọc Doãn. Tuy nói trước đây y hơi xem thường Ngọc Doãn, nhưng sau này, cũng từ từ thay đổi quan điểm. Đây là ẩn sĩ trong phố xá. Chỉ cần nhìn thư pháp đẹp như vậy, thì có thể biết tố chất của hắn không phải quá kém. Nhưng, sự nhiệt tình lúc nãy của Trương Chân Nô đối với Ngọc Doãn, lại làm Lý Dật Phong trong lòng có chút chua chát.

Nói đơn giản một chút, chính là y ghen tị!

Tuy Lý Dật Phong cũng biết, y làm như vậy hơi quá, thậm chí là có chút cố tình gây sự. Nhưng cũng không biết tại sao, y không kiềm được phải nói hai câu với Ngọc Doãn, bằng không trong lòng sẽ không thoải mái.

- Thiếu Dương, ta...

- Bỏ đi bỏ đi, đang vui vẻ lại trở thành như thế này. Ta đi tìm hấn nói chuyện! Tiểu Át cũng là người kiêu ngạo. Huỳnh ép hấn như vậy, dẫu sao có chút không phải.

Nói xong, Trần Đông cũng rời khỏi căn phòng. Lý Dật Phong ngậy người đứng đó, một lát sau xoay người lại si ngốc nhìn Trương Chân Nô đang nhảy múa, trong lòng này có thứ cảm giác không nói ra được. Chỉ là một tên bán thịt vậy mà Thiếu Dương xem trọng hấn, cả Trương Chân Nô cũng vậy. Đơn thuần là một tay chơi Kê cầm chỉ là thứ đồ chơi trong phố xá, sao tới nơi thanh nhã được chứ?

Suy nghĩ của y có chút hỗn loạn, thậm chí không để ý, trên vũ đài Trương Chân Nô nhảy múa xong.

Khúc nhạc mới, phối hợp với tài nghệ của Trương Chân Nô có thể nói là thu được thành công lớn. Hơn nữa có thể thấy được, khi Trương Chân Nô quen thuộc đối với nhạc phổ, cùng với các nhạc sư phối hợp thành thực, tất nhiên sẽ được đông đảo mọi người đón nhận.

Trương Chân Nô cởi bỏ trang diện, hưng phấn xông lên cầu các.

Nhưng khi đẩy cửa ra, nàng nhìn thấy giữa phòng chỉ có một mình Lý Dật Phong đang ngồi sững sờ ở đó, còn Ngọc Doãn và Trần Đông đều không ở trong phòng.

- Đại Lang, Ngọc ca nhi và Thiếu Dương đâu?

- A...trong nhà Tiểu Át có chuyện, đi trước rồi...

Trương Chân Nô vừa nghe thấy vậy, nét mặt lập tức hiện ra vẻ thất vọng:

- Sao Ngọc ca nhi lại đi? Chẳng lẽ Chân Nô múa không đẹp?

- A, không phải không phải!

Lý Dật Phong vội vàng khoát tay, khen ngợi:

- Thật sự Chân Nô nhảy múa rất đẹp. Quả thực trong nhà Tiểu Át có chuyện, cho nên đi trước. À hấn còn viết một bức thư tặng Chân Nô, không phải chính là khen ngợi kỹ năng múa của nàng sao?

Nói xong, y liền chỉ bức thư trên bàn. Trương Chân Nô thu lại ánh mắt thất vọng, bước tới nhìn bức thư mà nhỏ giọng thì thầm:

- Thanh thủy trạc phù dung, thiên nhiên khứ điêu súc?

Đây vốn là bài thơ của thi nhân Lý Bạch đời Đường làm. Hai câu thơ bắt đầu là “thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu súc” nhưng lại được Ngọc Doãn đổi chữ “xuất” thành “trạc”, ý nghĩa tổng thể cũng không có thay đổi lớn lắm, nhưng lại khiến cho nó trở nên hơi khác... Xuất là một hiện tượng tự nhiên, còn trạc lại mang chút ý sau này.

Trương Chân Nô cũng là cô gái thông minh sắc sảo, rất nhanh liền hiểu được ý của Ngọc Doãn.

- Đây là Ngọc ca nhi nói Nô nhảy múa quá nặng về hình thức mà thiếu đi sự tự nhiên. Nô có kỹ nghệ là tốt, đáng tiếc lại vì quá chú trọng kỹ nghệ mà không để mắt tới khúc nhạc, cho nên phối hợp rõ ràng không được khớp.

“Phải, tất nhiên là như thế, bằng không Ngọc ca nhi sao lưu lại chữ như thế này?”

- Tiểu Át đúng là! Rõ ràng là thanh thủy xuất phù dung, sao viết thành trạc phù dung?

Tới lúc này, Lý Dật Phong mới để ý tới, Ngọc Doãn dùng từ sai, thế là không kìm được đứng bên cạnh nói thầm.

Trương Chân Nô lại cười nói:

- Ngọc ca nhi cũng không phải là khen ngợi, mà là đang chỉ ra chỗ không đúng của Nô.

- Hả?

- Thanh thủy trạc phù dung. Ý của Ngọc ca nhi là nói Nô nhảy múa quá nặng hình thức, cho nên mất đi vẻ tự nhiên. Cậu ấy lưu lại bức chữ này, chính là nhắc nhở Nô, bỏ hết hình thức chỉ có tự nhiên mới là đẹp nhất.

- Thật không?

Lý Dật Phong liền sửng sốt! Y thật sự không có nghĩ nhiều nên không ngờ trong bức thư này, còn có ý nghĩa như vậy. Ngay lập tức khuôn mặt y lại trở nên đỏ hồng. Lần này, y thật sự xấu hổ vô cùng, chỉ lo ghen tị, lại quên hiểu rõ chân ý!

Ngọc Doãn chắc chắn không phải hạng người đầu đường xó chợ.

Trương Chân Nô lại nhìn bức thư đó, lộ ra vẻ ngơ ngẩn mê người. Thật lâu sau, cô nhẹ giọng nói:

- Nếu có thể được Ngọc ca nhi chỉ điểm, thật là một chuyện may mắn lớn!

khuôn mặt như vậy ở hậu thế chính là bộ dạng mê trai điển hình. Lý Dật Phong vốn sinh lòng áy náy nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ như vậy của Chân Nô như vậy thì không kìm được cảm thấy chua chua. Vừa đắng, vừa khổ, nhiều cảm giác trộn lại cùng một chỗ, làm Lý Dật Phong không giữ được tự nhiên. Y cầm ly rượu, ngửa cổ, một hơi uống sạch. Đáng chết, không nên dẫn Tiểu Át tới chỗ này mới đúng...

(*): Liễu Vĩnh (chữ Hán: 柳永, 1004-1054) [1], trước có tên là Tam Biến [2], tự: Kỳ Khanh; là quan nhà Bắc Tống, và là nhà làm từ nổi tiếng ở Trung Quốc.

Liễu Vĩnh là người Sùng An, tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

Ông xuất thân trong một gia đình quan lại theo Nho học mấy đời, tuổi trẻ từng sống và học tập ở kinh thành Khai Phong, từng đi thi nhiều lần nhưng đều hỏng, về già mới đỗ Tiến sĩ.

Sau đó, ông lần lượt làm mấy chức quan nhỏ: Triện quan ở Mục Châu, Diêm quan ở Định Hải, Hiếu phong; và làm Viên ngoại lang coi việc đồn điền. Trong các nhà làm từ nổi tiếng thời Bắc Tống, ông là người giữ chức quan nhỏ nhất; nhưng lại là nhà làm từ chuyên nghiệp đầu tiên, cả đời dốc sức vào việc sáng tác từ.

Năm 1054 đời Tống Nhân Tông, Liễu Vĩnh mất lúc 50 tuổi. Tương truyền, khi đó các kỹ nữ đã góp tiền để chôn cất ông, và còn làm lễ truy điệu.

Hiện còn quyển Nhạc chương tập (Tập sách ghi các chương nhạc), có gần 200 bài từ của ông.

Nội dung chủ yếu của từ Liễu Vĩnh là phản ánh tâm trạng buồn bực, bất mãn của đại bộ phận trí thức (trong đó có ông), có tài nhưng không gặp cơ hội trong xã hội phong kiến, hoạn lộ trắc trở, nên đi đến chỗ lạnh nhạt với công danh lợi lộc. Có thể thấy những điều đó trong các bài từ làm theo điệu “Phụng quy vân”, “Quy triều quan”, “Khán hoa”, “Bát thanh Cam Châu”, “Vũ lâm linh”,....

Ở khía cạnh khác, mặc dù xuất thân trong một gia đình quan lại theo Nho học mấy đời, nhưng Liễu Vĩnh từng “nhiều phen du ngoạn cùng hiệp khách”, “thích làm các khúc ca trong hoa dưới nguyệt” ở chốn lầu hồng, như những bài từ làm theo điệu “Hạc xung thiên”, “Trường thọ lạc”, “Mê tiên dẫn”,.... Ở đây, trên quan điểm của một văn nhân bất đắc chí, ông mô tả cuộc sống của các kỹ nữ, và bày tỏ sự cảm thông với họ. Thành thử, ông làm cho từ có nội dung xã hội nhiều hơn.

Đồng thời, Liễu Vĩnh còn làm khá nhiều bài tả cảnh phồn hoa của thị thành (Khai Phong, Hàng Châu, Tô Châu,...), như những bài từ làm theo điệu “Vọng hải triều”.

Ngoài ra, lúc làm Diêm quan ở Định Hải, ông có làm bài thơ “Chữ hải ca” (Bài ca nấu muối biển) rất đáng chú ý. Đây là một tác phẩm hiện thực ưu tú, giàu cảm xúc, tả cảnh khổ phơi lọc muối và cuộc sống nghèo cực của những người dân làm muối, đồng thời tố cáo giới quan lại địa chủ đã bóc lột họ.

Về nghệ thuật, nhờ học tập và tiếp thu kinh nghiệm sáng tác của các nhạc khúc dân gian thời đầu Tống và của một số tác giả thời Trung Đường; mà Liễu Vĩnh đã có nhiều sáng tạo: hoặc theo điệu cũ điền lời mới, hoặc tự sáng tác ra điệu mới; và làm cho ngôn ngữ từ thêm rõ ràng, bình dị vì đã được ông thông tục hóa và khẩu ngữ hóa....

Thứ nữa, ông còn là người đầu tiên làm nhiều “mạn từ” (tức bài từ dài, trong Nhạc chương tập, “mạn từ” chiếm đến bảy tám phần mười), và làm cho nó trở thành một hình thức văn học thuần thực.

Ngoài ra, ông còn là người đã đem tình và cảnh lồng vào nhau, điều mà từ khúc dân gian đời Đường chưa có. Nhờ vậy, từ dân gian có một bước đổi thay khá rõ.

Trong số các nhà làm từ thời Bắc Tống, từ của Liễu Vĩnh được truyền bá rộng rãi, và được nhiều thế hệ sau thừa kế, phát huy. Ông là một nhà văn có ảnh hưởng xã hội tương đối lớn.

51. Chương 50: Không Phải Ai Cũng Là Liễu Tam Biển (trung)

- Tiểu Ất, Đại Lang không có ý như vậy.

Trần Đông đuổi theo Ngọc Doãn, giải thích với hắn:

- Đại Lang có tính tình cổ quái, huynh chớ để trong lòng.

Ngọc Doãn dừng lại, cúi đầu nhìn chân của Trần Đông, lại liếc nhìn giày của mình. Hai người đều đi vân hài, chỉ điều chân của Ngọc Doãn nhỏ hơn một chút so với Trần Đông. Hắn tháo giày ra, cười nói với Trần Đông:

- Thiếu Dương, huynh cũng cởi giày đi, thử chiếc của ta, xem có vừa không?

- Làm gì vậy?

- Huynh thử trước đi hãy nói.

Trần Đông cảm thấy khó hiểu, tháo giày ra, nhận lấy giày của Ngọc Doãn, thử.

- Nhỏ hơn một chút, hơi chật chân.

- Đúng vậy, huynh thấy chiếc giày này, rất vừa với chân ta, nhưng tới chân của huynh, thì nhỏ một chút. Chân lớn hơn, mang giày lớn hơn... Cái này giống như người. Huynh và Đại Lang cùng là Thái Học Sinh, tương lai tiền đồ xán lạn. Tuy gia cảnh cả hai khác xa, nhưng tóm lại vẫn cùng một loại người. Giống như chiếc giày của huynh và giày của huynh ấy, chẳng qua là khác mới cũ, chứ không khác biệt quá lớn, cho nên hai người trở thành bạn tốt.

Nhưng ta, chỉ là một tên lưu manh trên đường phố. Tuy nói gia cảnh của ta tốt hơn so với Thiếu Dương một chút, nhưng trong mắt Đại Lang vẫn là kẻ không đáng để ý. Cái này rất giống giày của huynh và giày của ta. Ta mang thì vừa, nhưng huynh mang thì không vừa.

Ta biết, Đại Lang không có ác ý. Nhưng càng như vậy, thì phải phân rõ ràng. Có lẽ với Thiếu Dương mà nói quen biết Ngọc Doãn ta không để ý gì cả. nhưng trong mắt Đại Lang, Tiểu Ất lại trở thành kẻ trèo cao.

Đạo lý này, trong lòng ta hiểu rất rõ ràng. Đại Lang từng giúp đỡ ta, Tiểu Ất cảm kích vô cùng, nhưng không cầu xa vời làm tri kỷ với Đại Lang mà chỉ cầu sau này, có thể có cơ hội báo đáp...

Trần Đông tức thì cứng họng.

Ánh mắt y cực kỳ phức tạp nhìn Ngọc Doãn, sau một lúc lâu đột nhiên mỉm cười.

- Tiểu Ất, cuối cùng ta đã hiểu, ngươi không phải là người bán thịt bình thường.

- Thật sao?

Ngọc Doãn cũng cười:

- Yên tâm đi, cuối cùng có một ngày nói không chừng thật sự là đồ tể.

Trần Đông cười ha ha, đột nhiên ra sức cho chân vào hài mây của Ngọc Doãn.

- Đi nào!

- Đây, trước tiên chúng ta đổi lại giày đã.

- Cần gì đổi?

Trần Đông ôm vai Ngọc Doãn, cười ha hả nói:

- Ngươi xem, thật ra đi cũng rất thoải mái.

Thì ra Trần Đông chọc thủng mũi giày của Ngọc Doãn làm giày mây lại trở thành dép.

Ngọc Doãn chỉ vào Trần Đông:

- Giày này là nường tử vừa làm cho ta đó.

- Vậy à, ta không ngại đâu.

Trong giọng nói có thâm ý, là nói cho Ngọc Doãn biết: Trần Đông ta cũng xuất thân bần hàn, tuy là một Thái học sinh nhưng cũng không hơn gì người. Cho nên, chúng ta có thể trở thành bằng hữu, không phân biệt thân phận.

Ngọc Doãn cảm động. Trần Đông này cũng thật là người sáng khoái, còn thẳng thắn hơn cả Lý Dật Phong.

Đúng lúc này, chợt nghe phía trước có tiếng ồn ào.

Tiếp theo đó, thấy một thanh niên bị người trong quán kỹ ném ra ngoài loạng choạng suýt ngã.

- Đồ khốn, dám tới đây sinh sự à? Người cho mình là Liễu Tam Biến sao? Hôm nay nếu để người đi, sau này Tiêu Tương Uyển chúng ta làm sao mà làm ăn được?

Còn chưa dứt lời, một cô gái ăn mặc xộc xệch trang điểm đậm dày chạy ra.

- Đánh chết tên không có tiền này đi, động đến thân thể của lão nương mà ngay cả một văn tiền cũng không có. Để người xem lão nương có bản lĩnh thế nào, cho người mở mang một lần. Cởi hết y phục của hần xuống cho ta, mang đến Chết khó chí ít cũng cầm được vài văn tiền, đánh chết hần cho lão nương.

Cô gái này ước chừng hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, trang điểm vô cùng đậm.

Vài tên tay chân mặc áo đen ngấn đi tới cởi y phục người thanh niên xuống.

Chết khó chính là hiệu cầm đồ hậu thế.

Thanh niên liều mạng giữ chặt y phục:

- Nương tử, lúc trước người có nói ái mộ tài học của ta...sao giờ lại như này?

Không có y phục, thật quá nhục nhã!

Thanh niên giãy dụa lớn tiếng nói nhưng lại dẫn đến một trận cười vang.

- Người cho người là ai? Liễu Tam Biến à?

- Hừ, nếu thật sự là Liễu Tam Biến, còn tự có nơi đi, cần gì phải đến ngõ giết mổ heo tìm vui...Lão nương, lúc trước nghe nói người rất biết dùng thủ đoạn, không biết là thủ đoạn gì? Không bằng lấy ra dùng, chắc chắn là rất sáng khoái!

- Đúng vậy, là thủ đoạn gì?

Kỹ nữ kia rõ ràng không biết xấu hổ, nghe vậy thì bật cười vang, không chút ngượng ngùng trái lại còn tỏ điệu bộ vô cùng gọi tình.

Ngọc Doãn đứng gần đó nhìn thấy liền nhú mày.

- Thật là nhục nhã.

Trần Đông cả giận nói.

Ngọc Doãn nói:

- Hậu sinh này tuy rằng bị làm nhục, nhưng thật ra rất đúng với một câu cách ngôn.

- Nói như nào?

- Kỹ nữ vô tình, con hát vô nghĩa!

Trần Đông ngẩn ra, ngẩng lên nhìn kỹ nữa, chợt bật cười.

Kỹ nữ này nói năng lợi hại, bộ dạng vừa rồi thì chẳng ra sao cả.

Lời Tiểu Át tuy hơi ác độc một chút, nhưng đã bộc lộ chân lý trong đó, thật đúng là: kỹ nữ vô tình, con hát vô nghĩa!

- Tiểu Át, cứu ta!

Ngọc Doãn và Trần Đông đang định xoay người bỏ đi, chợt thanh niên kia giẫy dụa lão đảo chạy tới bên Ngọc Doãn, ôm lấy cổ tay Ngọc Doãn, la lớn:

- Tiểu Át, cứu ta.

Ngọc Doãn ngẩn người.

Hắn có thể giơ tay lên trời thề là không hề biết người này.

Hơn nữa lại trước mặt bao nhiêu người bị người này bám lấy, thật sự là mất mặt. Ánh mắt Trần Đông hơi biến đổi, lặng lẽ lui sang một bên, giữ khoảng cách với Ngọc Doãn.

- Người là ai?

Ngọc Doãn dùng tay gỡ từng đốt ngón tay của thanh niên kia đang bám chặt mình, ngón tay thuận thể bắn ra làm cơ bắp thanh niên tê dại.

- Ta là La Đức, là La Đức,

Thanh niên gấp gáp kêu to:

- Tiểu Át không nhận ra ta sao? Ta là La Đức, La Đức của La Nhất Dao gia!

Đúng lúc này mấy tên đám đá lao ra lôi người thanh niên đi.

Thanh niên kia liều mạng giãy dụa:

- Tiểu Át cứu ta, ta là La Đức, gia phụ là La Nhất Dao!

Ồ, nghĩ ra rồi.

La Đức này là con trai của La Đức, nghe nói đang đọc sách trong thư viện, là một người đọc sách. Nhưng La Đức và Ngọc Doãn, có lẽ nên nói là Ngọc Doãn lúc tái sinh cũng không gặp nhau nhiều lắm. Chỉ là nghe La Nhất Dao nhắc tới tên có một lần, nên không hề có ấn tượng gì. Nếu không nhắc tới La Nhất Dao, Ngọc Doãn sẽ không biết La Đức là ai? Nhưng gã là con trai của La Nhất Dao, Ngọc Doãn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lúc trước khi Quách Kinh áp bức tới tận cửa, Tướng Môn Thần chặt đứt nguồn thịt tươi của Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn rơi vào đường cùng đành phải đi làm công việc giết mổ heo, vì vậy đã được La Nhất Dao hỗ trợ.

Hơn nữa, quan hệ thân thiết giữa Ngọc Doãn và Trương Tam mặt rõ cũng là nhờ La Nhất Dao.

Ân tình này không thể không trả.

- Dừng tay!

Ngọc Doãn vội vã bước tới, ngăn cản.

Một tên lưu manh mặc áo đen thấy hấn ngăn cản thì hét lớn:

- Tên khốn kia, đừng nhiều chuyện...Tên này ngủ với nữ nhân mà không trả tiền, cần phải giáo huấn một trận. Nếu người nhiều chuyện, thì ngay cả người cũng bị giáo huấn.

Vừa nói tên đó vừa giơ tay đẩy Ngọc Doãn.

Nhưng Ngọc Doãn dễ bị đẩy ngã sao? Trước khi tái sinh hấn đã là lực sĩ đô vật nổi danh ở phố Mã Hành, gần đây lại được Yến Nô bắt phải luyện võ, mặc dù chỉ tiến rất chậm nhưng cũng được coi là có tiến bộ.

Ngọc Doãn nghiêng người tránh, tay khoát lên cánh tay của tên lưu manh kia, nhẹ nhàng vùng ra.

Bàn chân khê hất một cái, tên lưu manh kia tức thì kêu lên bắn ra xa.

Tên lưu manh kia rơi xuống gào khóc thảm thiết, quỳ rạp trên mặt đất, không thể nhúc nhích.

Gần đây tập võ nên lực khổng chế của Ngọc Doãn cũng dần dần nắm bắt thành thạo. Hấn chỉ nhẹ nhàng một cái mà đã mạnh kinh người, tuy không đả thương người nhưng cũng khiến đối phương trong khoảng thời gian ngắn không thể cử động được.

- Tên khốn không có mắt này, dám sinh sự ở Tiêu Tương Uyển sao?

Mấy tên đám đá thấy vậy lập tức vây quanh.

Ngọc Doãn thì bước nhanh tới bên La Đức, đỡ gã dậy, cười nói:

- Máy vị ca ca, xin đừng động thủ. Mặc dù Tiểu Át không quen biết hấn nhưng lại nhận ân sâu của phụ thân hấn.

Không bằng như này, hấn thiếu bao nhiêu tiền, ta giúp hấn trả, mấy vị ca ca thả hấn đi, được không?

Ngọc Doãn không còn là người thích đấu đá tranh giành nữa, hơn nữa ngõ giết mổ heo là một nơi mà hắn không muốn ở lâu, cho nên trong lời nói tỏ ra rất nhún nhường, khiến mấy tên đánh đấm nhìn nhau, do dự.

- Trả tiền là coi như xong sao? Hai ngày nay lão nương phục vụ hắn, quả thật là phí nhiều tâm lực, không thể dễ dàng tha cho hắn được. Mấy người các người chỉ khoác lác là giỏi, mọi ngày nói năng kiêu ngạo lắm mà, sao lúc này lại không dám động thủ với người ta?

Kỹ nữ này quả thật quá ngoa ngoắt, Ngọc Doãn biểu thị muốn trả nợ mà nhất quyết không chịu bỏ qua.

- Hãy giáo huấn bọn chúng thật tốt cho lão nương.

Đám tay chân nhìn nhau, cùng kêu to đánh về phía Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn biết không hay rồi, ngay khi đám tay chân kia vừa đánh tới thì đẩy vội La Đức sang một bên. Ba tên cùng nhào tới, Ngọc Doãn không chút hoang mang lắc mình né tránh, sau đó thân thể bỗng nhiên nghiêng đi, cánh tay vắt ngang ra chặn đánh một tên tay chân ngã lộn xuống đất.

- Tiểu Át cẩn thận!

Trần Đông chợt hét to.

Ngọc Doãn nghe phía sau truyền đến tiếng hít thở nặng nề, vội cúi người xuống, cả người ngã ra sau húc vào ngực tên tay chân kia. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thân hình Ngọc Doãn rung lên, một chiêu “phách vương tá giáp” làm cánh tay tên tay chân rạn vỡ ra, dưới chân sử dụng uyên ương cước, đá bay ba tên ra ngoài, đồng thời nhắc một tên tay chân ném trên mặt đất.

-Dừng tay, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Ngọc Doãn lui về sau một bước, kéo vạt áo nhét vào đai lưng.

52. Chương 51: Không Phải Ai Cũng Là Liễu Tam Biến (hạ)

- Dừng tay lại hết!

Từ trong quán kỹ vọng tới một âm thanh rất to.

Ngay sau đó một người đàn ông vạm vỡ đi tới, thấy Ngọc Doãn, đầu tiên là ngẩn ra, rồi chợt cười nhạt:

- Ta tưởng là vị hảo hán nào ở đây gây loạn, thì ra là Ngọc Giao Long...Nghe nói Ngọc Giao Long người sắp nhanh chóng trở thành con rắn rồi, sao còn dám ở đây gây loạn? Ngọc Tiểu Ất, người bên ngoài sợ người, nhưng Lã Chi Sĩ ta không hề sợ người.

Lã Chi Sĩ?

Ngọc Doãn ngạc nhiên nhìn đối phương.

- Thì ra hán là Ngọc Tiểu Ất?

- Đúng vậy, nghe nói hán là tay đánh cầm rất giỏi, bản lĩnh vô cùng lợi hại.

- Là tiểu lang quân tuần tú...

Vài người vây quanh khe khẽ thì thầm.

Cũng có một vài chị em đi tới quan sát Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất ca sao lại tới đây? Thật là vinh dự quá...Tiểu Ất ca, không bằng để nô hầu hạ, nô mạnh mẽ hơn nhiều so với Phượng tỷ nhi ở Tiêu Tương Uyển này đó.

Mà Phượng tỷ vừa lúc này còn kêu gào đánh Ngọc Doãn lúc này lại không hề nói năng gì cả, đôi mắt nhỏ ngập nước, hàng mi cong nhấp nháy, bộ dạng e thẹn quan sát Ngọc Doãn từ đầu đến chân.

Hai buổi diễn tấu đã khiến Ngọc Doãn nổi danh.

Việc chị em quá mức nhiệt tình khiến Ngọc Doãn đỏ mặt.

- Tên khốn này không biết xấu hổ dám gây náo ở đây, ông đây phải cho hán biết lợi hại mới được.

Lã Chi Sĩ thấy tình hình như vậy thì không kiềm chế được, giận tím mặt.

Y rống to, lập tức những người xung quanh ngậm miệng lại. Lã Chi Sĩ thì nhanh nhẹn tiến lên, trên mặt lộ vẻ hung hãn tàn bạo.

- Người muốn sao?

Trần Đông thấy tình thế không ổn, vội bước lên trước hét to.

Có lẽ là do y mặc trang phục của Thái Học sinh nên khiến cho Lã Chi Sĩ kinh hãi.

Mà khí độ này của y vượt xa những văn nhân nghèo kiết hủ lậu nói chung, nên chỉ trông mắt đã khiến Lã Chi Sĩ sợ hãi.

- Thiếu Dương, việc này là việc tư, người đừng nhúng tay vào mà làm hỏng danh tiếng.

Ngọc Doãn vội vã đi tới, kéo Trần Đông ra sau.

Hắn nhìn Lã Chi Sĩ, đột nhiên nói:

- Ta không biết người.

Lã Chi Sĩ lộ vẻ dữ tợn, lạnh lùng nói:

- Người không biết ta, nhưng ta lại biết người. Ngọc Tiểu Ất, mọi chuyện đều bởi người mạnh đứng đầu, lúc trước gia sư thủ hạ lưu tình, không đánh chết người. Nhưng nhìn người xem, đã bị giáo huấn một trận như vậy rồi còn dám chạy đến đây làm loạn. Lã Chi Sĩ ta biệt hiệu là Quỷ Cước bát, hoạt động trong ngõ giết mổ heo. Đúng rồi, qua mấy ngày nữa chúng ta còn có một trận giao tranh.

- Hả?

- Không phải người quên là người đã đánh cược với Tướng Môn Thần đấy chứ?

Ta không sợ nói cho người biết, đến lúc đó giao tranh với người chính là ta. Tốt nhất người nên cẩn thận một chút, đừng để chết ở trong tay ta.

Lã Chi Sĩ này vóc người to lớn, vai rộng lưng eo. Da mặt xanh đen, trên trán còn có một cái bớt đỏ, dưới ngọn đèn dầu càng lộ ra vẻ dữ tợn đáng sợ.

Ngọc Doãn nheo mắt lại, quan sát Quỷ Cước bát từ trên xuống dưới, đột nhiên cười nói:

- Đã như vậy, đến lúc đó chúng ta gặp lại.

Rất rõ ràng lúc này Lã Chi Sĩ cũng không muốn quyết đấu với Ngọc Doãn. Mà Ngọc Doãn thì bất ngờ với tin tức nhận được này.

Đánh cược với Tướng Môn Thần, trước sau cũng là một chuyện phiền toái khiến Ngọc Doãn thầm lo lắng. Ngay từ đầu hẳn cũng không biết rốt cuộc mình sẽ giao thủ với ai, cho nên Ngọc Doãn cũng không quá nắm chắc. Hiện tại đã biết đối thủ thì có thể an tâm hơn một chút. Thấy bộ dạng Lã Chi Sĩ này cũng rất vững chắc, nếu hẳn ta đã có biệt hiệu là Quỷ Cước Bát, vậy chắc cũng rất có bản lĩnh, mà chắc chắn tập trung ở đùi chân, vậy thì cần phải cẩn thận.

- Vậy thì chuyện hôm nay giải quyết thế nào?

Lã Chi Sĩ cười:

- Dễ thôi, ta cũng không muốn nhiều lời với kẻ sắp chết.

La Đức này ăn uống tại Tiêu Tương Uyển, còn bắt cô nương phải hầu hạ, tổng cộng thiếu tám quan hai trăm mười bảy văn tiền. Còn những huynh đệ này vô duyên có bị người đánh, cũng phải bồi thường.

Mười quan tiền thì được mang người đi. Bằng không thì phải để một cái chân lại. Người đừng cho là ta ức hiếp người, đây là quy củ ở ngô giết mổ heo.

Ngọc Doãn nghe số tiền thì giật mình.

Hắn xoay người lại nhìn La Đức, thầm nghĩ: lão huynh, rốt cuộc là người đã mạo phạm những gì?

La Đức cúi đầu, không dám đối diện với Ngọc Doãn, thái độ đầy ngượng ngùng. Ngọc Doãn khẽ thở dài, cười khổ nói với Trần Đông:

- Thiếu Dương, chỉ sợ phải làm phiền người cho ta mượn ít bạc, trên người ta chỉ có ba quan tiền.

Không có việc gì thì mang theo nhiều tiền làm gì? Vừa nặng lại vừa tốn công.

Sắc mặt Trần Đông khổ sở, xòe hai tay ra, ý nói: Ta không có, ta còn ít hơn người.

- Sao vậy, chút tiền đó mà không có sao?

Ngọc Doãn nhìn Lã Chi Sĩ, đột nhiên nghiêng răng, nói to:

- Ai cho ta mượn mười quan, ta tặng người đó một nhạc phổ.

Lã Chi Sĩ ngẩn ra, sau đó bật cười ha hả.

- Tên khốn này đúng là điên rồi, người cho người là đại học sĩ sao?

Một nhạc phổ mười quan tiền, thật đúng là muốn tiền đến bị điên rồi. Muốn tiền đúng không, thật ra ta có một cách.

Lã Chi Sĩ dút lời, nhấc trên lên dẫm lên bậc thang.

- Chui qua chỗ này thì người được mười quan, thế nào?

- Ha ha ha, chui đi, có chui không?

Trần Đông nắm chặt tay lại nhìn Lã Chi Sĩ.

Ngọc Doãn trừng mắt nhìn Lã Chi Sĩ, rất lâu không nói gì.

- Nhạc phổ của Ngọc Tiểu Ất, đừng nói mười quan, hai mươi quan cũng đáng giá.

Ngay lúc Ngọc Doãn đang rơi vào hoàn cảnh khó xử, chợt nghe trong đám đông có tiếng người nói to. Mọi người rẽ ra, một thanh niên đi tới, nhìn quần áo cũng rất bình thường, nhưng búi tóc thì lại rất kỳ lạ.

- Các hạ...

- Đờng hỏi nhiều, vừa rồi Tiểu Ất nói, mười quan một nhạc phổ, đúng không?

- Đúng!

Thanh niên cười nói:

- Được lắm, ta muốn khúc phổ mà lần trước Tiểu Ất đánh tại Đại Tướng Quốc Tự.

- Ồ?

- Ha hả, ngày đó Tiểu Ất đánh hai khúc. Nhưng ta cũng biết hai khúc này phải hơn mười quan. Như vậy đi, ở đây ta có mười sáu quan tiền, mua bản nhạc của người. Nếu Tiểu Ất bằng lòng, chúng ta thành giao, được không?

- Mười sáu quan?

Ngọc Doãn không ngờ một khúc phổ lại có giá trị như vậy.

Nhưng hắn biết bản nhạc mà thanh niên kia nói đến chính là Nhị Tuyền Ánh Trăng.

Cục diện trước mắt không cho phép hắn từ chối, dù không muốn nhưng hắn vẫn gật đầu:

- Thành giao. Nhưng hiện tại ta không mang theo khúc phổ, nếu người tin ta, lát ta quay về viết ra cho người.

Thanh niên cười nói:

- Ngọc Giao Long trên phố Mã Hành, ta sao không tin chứ?

Ngày mai ta đến cửa hàng tìm người, đến lúc đó người giao bản nhạc cho ta là được. Nơi này có nhiều người, chẳng lẽ ta còn sợ người ăn quýt? Ngọc Tiểu Ất, ta tin người, đây là mười sáu quan tiền.

Thanh niên nói xong đưa túi tiền cho Ngọc Doãn.

Những người xung quanh đều kinh hãi.

- Bản nhạc này thật nhiều tiền như thế sao?

Thanh niên cười nói:

- Ngay cả Lý Hành Thủ còn phải tán thưởng, nói rằng bản nhạc này giá trị ngàn kim, sao không thể chứ.

- Hả?

Mọi người xung quanh lại liên tục kêu lên.

Nơi này là ngõ giết mổ heo, cũng là nơi Câu Lan, nếu hỏi thần tượng của các kỹ nữ trong phủ Khai Phong là ai, thì có đủ loại đáp án. Nhưng nếu hỏi các nàng muốn ao ước được như người nào? Vậy thì đáp án chỉ có một: Lý Sư Sư!

Thượng Thính Hành Thủ tiền nhiệm nay là người được Quan gia sủng ái.

Lý Sư Sư tài nghệ xuất chúng, có danh hiệu là hiệp kỹ, nàng giao du rộng rãi, có thể nói là chỉ kết giao với những học giả uyên thâm, không qua lại với dân đen. Có thể khiến Lý Sư Sư nói rằng có giá trị ngàn vàng, thì có tưởng tượng đó là khái niệm gì rồi. Nói cách khác, giá trị con người của Ngọc Doãn bắt đầu từ giờ khắc này đã tăng lên gấp bội. Điều này có thể khiến cho ai đó không tức giận sao được?

- Chết tiệt, chết tiệt, sao lại giành trước ta chứ?

Một khách làng chơi không tìm được cứ giậm chân đấm ngực.

Nếu có được nhạc phổ này, nói không chừng có thể có được người đẹp, rồi trở thành thượng khách cũng là một chuyện vô cùng có lời. Trong giây lát mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Ngọc Doãn.

Thanh niên kia vừa trả mười sáu quan mua một khúc phổ, nói cách khác, khúc phổ giá trị ngàn vàng vẫn còn trong tay Ngọc Doãn?

Bắt đầu có người tính toán làm thế nào từ đó mà mưu lợi bất chính.

Nhưng tất cả những điều đó không liên quan đến Ngọc Doãn, hần tiến lên lấy mười quan từ trong túi ra, đưa cho Lã Chi Sĩ.

- Mười quan, chúng ta thanh toán xong.

Lã Chi Sĩ ngậy ra, chẳng biết làm sao.

Ngọc Doãn hơi nhếch khóe miệng lên, bỗng nhiên buông tay.

Túi tiền rơi xuống đất, nhưng lại không ai để ý.

Sau khi chấp tay nói cảm ơn với thanh niên kia, hần bước tới bên La Đức, lẳng La Đức lên, lại nói với Trần Đông:

- Ca ca chớ trách, tiểu đệ đi trước, ngày khác...ngày khác tiểu đệ mời lại ca ca và Đại Lang.

- Tiểu Ất tự nhiên.

Ngọc Doãn kéo La Đức đi sát qua người Lã Chi Sĩ.

- Quỷ Cước Bát phải không?

Ta không phải là Hoàng Hồng Nhạn, người cũng không phải là Quỷ Cước Bát. Ngọc Doãn hôm nay không phải Ngọc Tiểu Ất hôm qua nữa.

Hai mươi ngày sau sẽ gặp nhau. Đến lúc đó người thấy bản lĩnh của ta, đừng có khóc gào đấy.

Hai gò má Lã Chi Sĩ giật giật, hai tay nắm chặt lại.

Nhưng Ngọc Doãn làm như không thấy, kéo La Đức đi. Nhìn theo bóng lưng Ngọc Doãn, Lã Chi Sĩ mấy lần định động thủ nhưng lại không dám.

Không sai, Ngọc Doãn hiện nay đã không còn là Ngọc Doãn luận võ với sư phụ ngày trước nữa.

Không phải tướng mạo, mà là khí chất!

Một khí chất vô cùng tự tin khiến Lã Chi Sĩ nuốt nước bọt, lòng tin trước đó của y đã bị dao động.

Ngọc Doãn hôm nay không phải là Ngọc Tiểu Ất hôm qua?

Có ý tứ!

Có phải hần đã luyện được bản lĩnh gì khác không? Không được, chuyện này cần phải báo lại cho sư phụ.

- Ta không về nhà đâu!

La Đức giãy dụa kêu la.

- Người buông ra, ta nợ tiền người thì sẽ trả lại người, người đừng quản ta.

Không biết là nguyên nhân gì mà khi La Đức nghe Ngọc Doãn nói muốn đưa gã về nhà thì lập tức vô cùng kích động.

Gã lớn tiếng nói, ra sức giãy ra khỏi tay Ngọc Doãn, khiến Ngọc Doãn tức giận dùng tay đánh làm La Đức ngất đi. Sau đó hắn khom lưng khiêng La Đức lên vai. Đi vài bước, Ngọc Doãn dừng lại, hắn suy nghĩ một chút, lại xoay người đi về phía viện Quan Âm. Thấy bộ dạng La Đức như vậy có lẽ có điều khó nói.

Từ xa nhìn thấy đèn sáng trong nhà.

Trong lòng Ngọc Doãn thấy ấm áp, vội bước nhanh hơn, đến cửa rồi lấy tay đẩy cửa ra.

Trong sân, Yến Nô đang ngồi bên cạnh bàn, may vá dưới ngọn đèn.

Khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh đèn càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

Ngọc Doãn cảm giác vô cùng nhẹ nhõm, cất bước đi vào, khẽ nói:

- Cửu Nhi tỷ, ta đã về rồi!

53. Chương 52: Oanh Oanh Yến Yến Thúy Thúy Hồng Hồng (thượng)

Nhà ấm áp khác biệt hẳn với Câu Lan Ngõa xá.

Nghe được giọng nói của Ngọc Doãn, Yến Nô ngẩng lên, nở nụ cười tươi ấm áp. Tuy nhiên nhìn trên vai Ngọc Doãn còn khiêng một người, Yến Nô cả kinh, vội thả dụng cụ trong tay ra, bước nhanh nghênh đón.

-Ồ, đây không phải là Đại Lang sao?

Rất rõ ràng, Yến Nô biết La Đức.

Điều này cũng làm cho Ngọc Doãn đỡ phải giải thích nhiều, cười khổ nói:

- Cửu Nhi tỷ, một lời khó nói hết, trước tiên đặt hắn xuống đã rồi ta sẽ kể tỉ mỉ cho mọi người nghe. Đúng rồi, còn làm phiền Nhập Cửu ca đi đến cầu Kim Lương tìm Tứ Lục thúc đến một chút. Công tử như gặp chút phiền toái, e là phải Tứ Lục thúc đến mới nói được.

Yến Nô vội đáp lời đi đập cửa phòng Dương Nhập Cửu.

Công việc nhuộm kia không thoải mái, ngày nào cũng phải bận rộn đến khuya, còn có thể nguy hại sức khỏe.

Dương Nhập Cửu dù rất tráng kiện nhưng ngày nào làm xong về cũng vô cùng mỏi mệt.

Cho nên, y đã đi ngủ sớm để tiếp tục công việc ngày hôm sau. Nhưng đối với thỉnh cầu của Ngọc Doãn, Dương Nhập Cửu dù là một nhọc, cũng không có bất kỳ ý kiến gì, rất sẵn khoái bằng lòng, sau đó hỏi địa chỉ La Tứ Lục rõ ràng, khoác áo đi luôn. Nhị tỷ cũng thức dậy, giúp đỡ vợ chồng Ngọc Doãn.

La Đức dù đã bị đánh bất tỉnh nhưng việc chăm sóc cũng không dễ dàng.

Ngọc Doãn kể lại câu chuyện từ đầu chí cuối cho Yến Nô, thậm chí ngay cả việc hấn đi lầu Thiên Kim Nhất Tiểu cũng không giấu diếm. Yến Nô sau khi nghe xong, cũng không hề truy cứu, mà lòng còn sợ hãi gật đầu.

- Không ngờ, Tướng Thập Ngũ kia tìm tới Lã Chi Sĩ.

Trong lời nói, nhiều ít có chút lo lắng cũng làm cho Ngọc Doãn có chút tò mò hỏi:

- Cửu Nhi tỷ, Lã Chi Sĩ kia rất lợi hại sao?

Yến Nô gật gật đầu, hạ giọng nói:

- Lã Chi Sĩ là một lực sĩ ngũ đẳng, đã được thực truyền của Tiểu Quan Tác kia. Bản lĩnh Lã Chi Sĩ chưa chắc thua Tiểu Ất ca, công phu đều tập trung ở chân hấn, có thể phá đá mở bia, uy lực kinh người, cho nên mới có tên hiệu “Quý cước tiểu bát”. Hai năm trước, hấn từng giao tranh cùng người khác kết quả một cước đã đá gãy xương sườn đối phương khiến đối thủ đêm đó không kịp chữa trị mà bỏ mình.

Khi Phủ Khai Phong định án vốn xử quyết chém đầu hấn.

Nhưng Lý Bảo vì hấn mà sửa phương pháp, kết quả chỉ phán quyết một năm, nửa năm trước vừa được thả ra, là một kẻ lòng lang dạ sói tàn bạo trong ngõ giết heo, lần này đối thủ của Tiểu Ất ca là hấn, cần phải cẩn thận nhiều.

Ngọc Doãn sau khi nghe xong, trong lòng cũng run lên.

Tuy nhiên cũng có chút kỳ quái, sao Yến Nô biết rõ ràng đến thế?

Dường như nhìn thấu ý nghĩ Ngọc Doãn, Yến Nô buồn bã nói:

- Trước kia Tiểu Ất ca rất thích tàn nhẫn tranh đấu, không sợ chết, nó đương nhiên là dễ tâm, nên cũng biết một chút về những kẻ sừng sỏ ở Phủ Khai Phong.

Ví dụ như Trương Tam ca cấp heo hơi cho chúng ta bán cũng xuất thân lực sĩ, năm đó không kém Lý Bảo bao nhiêu. Chỉ có điều sau này đã rút lui, nên không biết nhiều... Còn Tưởng Môn Thần kia cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, trước đó khi chưa buôn bán, hắn ta cũng là một nhân vật Khoái Hoạt Lâm rất nổi danh. Biệt hiệu “Môn Thần” này là có từ lúc đó, cho nên đến hiện tại, rất ít người biết tên thật của hắn.

Trước kia thường có người nói trong phố xá ngoạ hổ tàng long.

Nhưng bốn chữ ngoạ hổ tàng long này thật lòng suy nghĩ cũng rất khó nhận ra rõ ràng.

Lần này, Ngọc Doãn xem như đã hiểu cái gì gọi là ngoạ hổ tàng long rồi! Trăm vạn nhân khẩu ở phủ Khai Phong thật đúng là nơi hỗn tạp rồng rắn, chỉ có điều ai là rồng ai là rắn, thật khó mà biết được....

Tưởng Môn Thần, Trương Tam mặt rồi!

Hai người này hắn đều biết, tuy nhiên lại không ngờ hai người này lại từng có quá khứ huy hoàng như thế.

- Vậy ta có thể thắng được La Chi Sĩ không?

Nụ cười của Yến Nô lập tức vụt tắt.

Nàng ấp a ấp úng, dường như không biết nên trả lời như nào.

Mặc dù Yến Nô có thể trả lời, nhưng nét mặt kia đã nói rõ đáp án cuối cùng cho Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn mỉm cười, ngượng ngùng gãi đầu.

Lúc Ngọc Doãn cười rất đặc biệt.

Đặc biệt là cặp mắt kia, cong cong biết cười, tuy rằng giờ phút này nụ cười của hắn có chút khờ ngốc nhưng lại càng tăng thêm hương vị đặc biệt. Yến Nô thấy mà ngây người! Tuy nhiên nàng lập tức kịp phản ứng, đỏ mặt nói:

- Cứ nói đến điểm mấu chốt là Tiểu Ất ca luôn cười, thật ra Lã Chi Sĩ không lợi hại như vậy đâu, công phu kia nằm ở đôi chân, một khi xông tới, uy lực giảm đi nhiều, không đáng phải lo nghĩ.

- Ồ?

Ngọc Doãn lập tức hưng phấn:

- Nói thế tức là Cửu nhi tỷ đã có sách lược đối phó?

- Sách lược đối phó cũng không hẳn, tuy nhiên năm xưa cha từng truyền cho nô một môn Đa La Diệp Thủ, là môn pháp chính tông của Thiếu Lâm. Chân pháp kia của Lã Chi Sĩ gọi là Kim cương chân, vốn cũng là tuyệt học của Thiếu Lâm, nhưng sau này bị người ta đơn giản hóa, uy lực kém đi rất nhiều, không thể sánh được với Đại Lực Kim Cương chân chính tông. Mà nay khoảng cách luận võ còn hai mươi ngày nữa, nô có thể truyền Đa la Diệp Thủ này cho Tiểu Ất ca, chỉ cần Tiểu Ất ca có thể lĩnh hội được sự ảo diệu mượn lực hóa lực trong đó, sử dụng tốt rồi thì chưa chắc đã bại bởi Kim cương chân của Lã Chi Sĩ đâu.

Đa La Diệp Thủ?

Ngọc Doãn chưa từng nghe nói đến, nhưng Đa La Diệp Chỉ thì có nghe nói.

Nhưng đó lại là chiêu thức trong tiểu thuyết Kim Dung đời sau, có khả năng rất lớn là xuất phát từ bịa đặt. Về phần Đại Lực Kim Cương Chân? Ở hậu thế lại nghe nhiều nên biết rõ, nhưng uy lực rốt cuộc đến mức nào thì Ngọc Doãn lại không rõ lắm.

Hắn cũng không thể đánh đánh giết giết mang tâm lý phức tạp giống như trong tiểu thuyết võ hiệp.

Giống như kiếp trước sở học của hắn là tập đánh đàn, xuất phát từ phái Thục Sơn Cầm, tên gọi tắt là phái Thục Sơn, cho nên ngẫu nhiên cũng sẽ bị người ta chê cười gọi hắn là “Thục Sơn kiếp hiệp”. Đương nhiên, giữa hai phái Thục Sơn, kém xa vạn dặm, không thể nói giống nhau. Nhưng lúc này đây trong lòng Ngọc Doãn lại nổi lên sự hiếu kỳ.

Giờ tỵ, đêm sâu.

Bầu trời lại nổi cơn mưa phùn đầu hạ lả lướt, mưa rơi khắp nơi thấm nhuần vạn vật nhưng càng tăng thêm sự thanh sạch u tĩnh.

Trong tiểu viện rất yên tĩnh.

Ngọc Doãn và Yến Nô ngồi dưới mái hiên, bắt giắc đã ngồi sát gần nhau.

- Thiếu Lâm Tự kia còn có các tuyệt học như Long Trảo Thủ, Đại Vi Đà Xử, Hỏa Diệm Dao không?

Hai gò mà xinh đẹp của Yến Nô lộ ra nhan sắc mê người.

- Thật ra Long Trảo Thủ có, nhưng Đại Vi Đà Xử và Hỏa Diệm Dao là công phu gì vậy? Ta chưa từng nghe cha nhắc tới hai loại công phu này.

- Vậy Bàn Nhược Chương thì sao?

- Không rõ lắm!

- Đúng rồi, ta nhớ còn có Đại Lực Kim Cương Chỉ vân...vân, chẳng lẽ cũng không có?

- Đại Lực Kim Cương Chỉ thì có.

Yến Nô nghi hoặc trả lời:

- Tuy nhiên Đại Lực Kim Cương chỉ là công phu căn cơ của Long Trảo Thủ, không phải là võ học cao thâm gì. Tiểu Át ca, huynh nghe nói công phu này từ đâu vậy?

- Cái này...

Ngọc Doãn cười ha hả không trả lời vấn đề của Yến Nô.

Tuy nhiên qua sự giao lưu này, dường như bầu không khí đã trở nên hài hòa rồi.

Yến Nô cảm giác, cảm thấy giữa nàng và Ngọc Doãn có chút ngăn cách, nhưng lần nói chuyện này đã khiến sự ngăn cách lập tức trở nên vơi bớt đi.

Ngồi trên ghế đầu có thể ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng của cơ thể thiếu nữ trên người Yến Nô.

- Cửu nhi tỷ, muội dùng hương phấn gì vậy?

- Gì?

- Rất thơm.

Gương mặt Yến Nô lập tức đỏ bừng, gơ cánh tay nhỏ nhắn đánh Ngọc Doãn một cái:

- Tiểu Át ca một lần đi ngõ giết heo mà lại học được miệng lưỡi trơn tru, thật ghét...Nô không thích dùng những thứ kia, dù gì cũng hơi đắt tiền.

Ngọc Doãn biết không cô gái nào là không thích son phấn.

Nhưng Yến Nô không xa xỉ dùng những vật phẩm đó, thậm chí ngay cả túi thơm cũng không đeo.

Thỉnh thoảng hái được một đóa hoa cắm trên tóc mai đã khiến nàng vô cùng thỏa mãn rồi.

Đó là một cô gái tốt!

Trong lòng Ngọc Doãn thầm nói với mình: “Không thể phụ Yến Nô...”

Đúng lúc này, trong phòng vọng đến tiếng rên khẽ.

- Đại Lang tỉnh rồi!

Yến Nô cảm nhận được khoảng cách với Ngọc Doãn càng lúc càng gần, có chút mờ ám, khi nghe được âm thanh rên rỉ kia, nàng như con nai bị làm giật mình, lập tức bật dậy xoay người đi vào gian phòng, Ngọc Doãn gãi gãi đầu cũng đứng lên.

Trong lòng vẫn còn chút tức giận, La Đức này sớm không tỉnh muộn không tỉnh lại tỉnh vào lúc này, thật sự là làm hỏng cảnh đẹp mà.

Tuy nhiên lại không bộc lộ ra ngoài mặt.

Ngọc Doãn và Yến Nô đi vào trong nhà, thấy La Đức đang gượng gượng xuống giường.

- Đại Lang, trên người ngươi có thương tích, đừng đứng lên, cần phải nằm xuống mới được...Ta đã phái người đi tìm Tứ Lục thuốc rồi, đoán chừng cũng sắp tới, ngươi đừng lộn xộn, nằm xuống nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì đợi Tứ Lục thuốc tới rồi nói sau.

Lời vừa thốt ra, La Đức lập tức kinh ngạc đứng bật dậy.

Ngọc Doãn vội vàng nâng hân lên, đã thấy La Đức ra sức giãy dụa:

- Ai kêu ngươi nhiều chuyện, ta chết thì có liên quan gì đến ngươi? Đừng cản ta, để ta đi...Tiểu Át ca, van xin ngươi để ta đi.

Nói xong La Đức lại khóc lên.

Ngọc Doãn không biết phải làm sao, nhưng hai cánh tay to vẫn giữ chặt La Đức.

- Tên khốn người sao lại nhiều chuyện như thế?

Phiền toái của người còn không giải quyết được, còn đi quản chuyện của ta? Người buông ta ra, nếu không ta chửi đó.

La Đức giãy không thoát được tay Ngọc Doãn, chửi ầm lên.

Chẳng qua gã nói không phải là khẩu âm quan thoại Khai Phong, cộng thêm nói quá nhanh nên Ngọc Doãn nghe không hiểu. Nhưng hắn cũng không hiểu vì sao Yến Nô giận giữ, chỉ thấy Yến Nô bước lên giờ tay ra tát La Đức một cái khiến La Đức ngậm miệng lại, hoảng sợ nhìn Yến Nô không dám hó hé gì.

- Người làm gì vậy?

Tiểu Ất ca hiện nay tuy có chút phiền phức nhưng lại không giống người kêu trời trách đất chẳng khác gì phụ nữ. Bất kể thế nào, Tiểu Ất ca cũng đang cố gắng, hơn nữa cũng chưa bao giờ từ bỏ.

Người chỉ là bị một người phụ nữ lừa gạt mà bộ dạng kia còn không bằng đám vô lại đầu đường xó chợ...

Đừng cho rằng tính tình Tiểu Ất ca tốt thì người thích làm gì thì làm. Nếu không phải nể mặt Tứ Lục thúc, chúng ta đã chẳng thèm quan tâm tới người rồi. Bản lĩnh không học được một phần, nhưng thủ đoạn tiêu tiền thì học được mười phần. Ta hỏi người, người dựa vào gì mà nói Tiểu Ất ca? Ít nhất mỗi một đồng tiền chúng ta kiếm được đều sạch sẽ, dựa vào sức lực của bản thân. Có giống như tên khốn kiếp nhà người chạy tới quán kỹ nữ ăn chùa, còn bị người ta đánh lê lét..Tiểu Ất ca, huynh mặc kệ hắn, để hắn đi đi, khỏi phải làm bẩn nhà chúng ta.

54. Chương 53: Oanh Oanh Yến Yến Thúy Thúy Hồng Hồng (trung)

Đây là lần đầu tiên Ngọc Doãn thấy Yến Nô mạnh mẽ như thế.

Trong ấn tượng của hắn Yến Nô tuy kiên cường nhưng cũng rất ít khi mắng chửi người khác.

La Đức kia bị chửi mặt đỏ tía tai, che mặt ngừng giãy giụa. Ngọc Doãn buông tay ra, bước tới kéo Yến Nô, nói nhỏ:

- Cữu nhi tỷ, đừng tức giận nữa, Đại Lang chỉ là nóng nảy nhất thời, không có ác ý, với lại để hấn ở lại đây, nếu hấn đi rồi, Tứ Lục thúc đến cũng khó ăn nói.

- Đuổi nó đi!

Ngọc Doãn còn chưa nói xong, chợt nghe ngoài cửa có tiếng gầm giận giữ vọng đến.

Quay đầu lại thấy La Tứ Lục đứng ở cửa, mặt đỏ bừng, nghếch cổ lên, dáng vẻ hầm hằm.

- Tứ Lục thúc!

La Nhất Dao mặt đỏ phừng vái chào Ngọc Doãn, thở hổn hển.

- Nếu không phải Tiểu Ất ca, ta còn không biết tên súc sinh nhà ngươi còn làm ra chuyện không có đạo đức này.

Có bản lĩnh đó thì người đi học kẻ lãng tử không có đức hạnh Liễu Tam Biến kia, ta cũng không có gì phải nói, còn hơn là làm ra chuyện này, bị phụ nữ lừa gạt, còn mất mặt xấu hổ ở đây...Mặt mũi của ta bị người làm mất hết rồi!

La Đức cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào La Nhất Dao.

- Còn không mau xin lỗi Tiểu Ất ca, muốn ta phải bỏ mặt mũi quỳ xuống cùng người sao?

La Nhất Dao hét lớn một tiếng khiến La Đức cũng không dám cựa mạnh nữa, đứng lên định thi lễ với Ngọc Doãn, lại bị Ngọc Doãn ngăn lại.

- Tứ Lục thúc, đừng trách mắng Đại Lang nữa.

Những lời vừa rồi hấn nói cũng không có ý xấu gì, ta không để trong lòng đâu. Tuy nhiên, ta thấy Đại Lang không phải là kẻ ăn chơi hư hỏng, mọi việc đều có nguyên nhân, nếu không cũng sẽ không suy bại tới tình trạng như này.

Về những lời đồn trong ngõ giết heo, có đáng tin bao nhiêu?

Chỉ là một đám tuyệt nghĩa, Đại Lang đừng để trong lòng. Ta nghe Tứ Lục thúc nói hiện nay người đang đi học tại Học xá, tương lai chắc chắn có tiền đồ. Nếu gặp phải chuyện khó xử thì cứ nói ra đừng ngại, ở đây không có người ngoài, cũng có thể tìm cách cho người. Đi đến đó giải quyết lại chẳng giải quyết được gì đâu.

Nghe vậy La Tứ Lục không nói nữa.

Còn Yên Nô vô cùng biết điều đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Ngọc Doãn khơi ngọn đèn sáng lên, khiến trong phòng sáng hơn lúc trước rất nhiều.

- Nói đi!

Sự giận giữ trên mặt La Tứ Lục không giảm đi, ngồi xuống ghế đầu, nổi giận đùng đùng quát.

La Đức chỉ cúi đầu không chịu mở miệng.

Ngọc Doãn do dự một chút:

- Nếu Đại Lang ngại nói, vậy ta tạm lánh đi.

- Không cần!

La Tứ Lục lớn tiếng nói:

- Tiểu Ất ca không phải người ngoài, cần gì lảng tránh? Ta La Tứ Lục không biết chữ nhiều nhưng cũng hiểu được từ “Nghĩa” là gì. Cả đời coi trọng tín nghĩa, lúc về già lại mất tín nghĩa bởi nghiệt súc này, suýt nữa khiến Tiểu Ất ca rơi vào cảnh nguy hiểm. Nhưng Tiểu Ất ca lại chưa bao giờ trách ta, ân tình này La Tứ Lục ghi nhớ mãi.

Hôm nay nếu không có Tiểu Ất ca, không biết nghiệt súc này còn gây ra tai tiếng gì cho ta nữa.

Người hãy nói rõ ràng ngay trước mặt Tiểu Ất ca, nếu không bằng lòng, hôm nay ta bất cứ giá nào cũng đoạn tuyệt tình nghĩa cha con với người, từ nay về sau không còn quan hệ nữa.

Lời La Tứ Lục vừa thốt ra khiến Ngọc Doãn sợ giật mình.

Đời sau, thường xuyên nghe được câu con bất hiếu không muốn phụng dưỡng cha già, dường như đã quá quen thuộc không có gì lạ.

Nhưng ở thời Bắc Tống, tuy nói việc học chưa rành rộ, nhưng kỷ cương quân quân thần thần, phụ phụ tử tử còn nghiêm khắc hơn so với luật pháp. Nếu La Tứ Lục thật sự đoạn tuyệt quan hệ cha con với La Đức, vậy thì La Đức xong rồi.

Cả đời bị người người chỉ trích, không có ngày ngẩng đầu.

Trừ phi, hấn mai danh ẩn tích...

Ngọc Doãn nhận ra La Tứ Lục nổi giận thật sự!

Ngẫm lại cũng thế, La Nhất Dao không phải là đại nhân vật nhưng rất mạnh mẽ. Ở trong phố xá cũng được coi là hạng người có tên tuổi, vì La Đức, không tiếc từ chối công việc của ngọc Doãn, thậm chí còn bị người ta mắng chửi.

Ông thật sự ôm kỳ vọng rất lớn đối với La Đức.

Việc La Đức làm ra chuyện mất mặt này khiến La Đức sau này sao mà ngẩng đầu lên được?

Sắc mặt La Đức trắng bệch, nước mắt đột nhiên từ trong hốc mắt chảy xuống...

- Cha, thư viện xóa tên con rồi!

- Hả?

La Đức khóc ròng nói:

- Bọn họ nói con trộm đồ, nên xóa tên con. Nhưng thật ra con không hề trộm đồ của ai, con bị oan. Bọn họ còn nói, cho dù là kiện đến quan phủ thì bọn họ cũng lấy được nhân chứng, bằng chứng như núi, đến lúc đó chắc chắn bị nhốt vào đại lao, gây chuyện không tốt còn có thể bị xâm chữ lên mặt sung quân. Cha, con thật sự sợ hãi! Nếu quả thật kiện tới quan phủ, đời con xong rồi...bọn chúng liền thủ hại con, nhưng con thật sự không trộm đồ của người ta. Con không dám nói với cha, nhưng trong lòng rất hậm hực.

Lúc đi ngang qua ngõ giết heo, thấy chị em dựa cửa cười cợt, con vô cùng choáng váng, không biết tại sao lập tức...

La Tứ Lục lập tức ngây dại!

Vốn nghĩ tại sao lại như vậy, không ngờ lại chính là như vậy.

Ngọc Doãn đứng bên cạnh thăm thở dài, đây rõ ràng là có người cố ý hãm hại, hơn nữa còn bắt được nhược điểm của La Đức.

La Đức nhìn có vẻ rất kiên cường nhưng kỳ thật nội tâm rất yếu đuối.

Bị người ta hù dọa, ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

Hắn nhìn nhìn La Tứ Lục, phát hiện La Tứ Lục như già đi rất nhiều, hai cha con bốn mắt nhìn nhau, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Hơn nửa ngày, Ngọc Doãn mở miệng nói:

- Đại Lang, người ở trong thư viện có thể đắc tội với ai?

La Đức cười khỏ nói:

- Tiểu Ất, tuy ta là một kẻ thư sinh, ngày thường ở thư viện, luôn cẩn trọng không tranh chấp với người khác, chỉ biết chịu khổ đọc sách thánh hiền, nào có đắc tội với ai?

Ngọc Doãn nói:

- Đại Lang, đắc tội với người chưa chắc sẽ tranh chấp, chỉ sợ phương diện này, có ẩn tình khác... Người cẩn thận nghĩ lại gần đây trong thư viện có xảy ra chuyện gì? Hoặc là có phát sinh chuyện gì?

La Đức vẽ mặt mờ mịt nói:

- Không xảy ra việc gì cả! Nếu nói là có, thì cũng là mùa thu này trường Thái học tổ chức thi cử, các thư viện lớn đều có thể tham gia. Thời gian này ta đều vùi đầu vào khổ học, cũng không đắc tội với ai.

- Người đọc sách như thế nào?

La Đức ngẫm nghĩ một chút:

- Tuy không phải xuất chúng nhất, nhưng có thể thi đỗ.

Ngọc Doãn đã hiểu!

Thi đậu, là thuật ngữ khoa cử.

Nhưng bởi vì Tổng Huy Tông hủy bỏ khoa cử, đề bạt quan viên từ trong học sinh Thái học cho nên hàng năm rất nhiều học sinh đi học trong trường Thái học đều có ý đồ. Vì thế cuộc thi nhập học này trong lúc vô tình đã vô tình tiếp tục sử dụng thuật ngữ khoa cử.

Thi đậu, phải thuộc về học sinh tài cao.

Tuy rằng Trường Thái học chiêu sinh không ít, nhưng dù sao cũng có hạn mức.

Bởi vậy số lượng phân xuống các thư viện tất nhiên cũng có hạn ngạch, nếu có thể loại bỏ được một số đối thủ cạnh tranh, thanh trừ chướng ngại đương nhiên càng tốt. Mà La Đức này hoàn toàn không có gia

thế, không tiền bạc nên bị những học sinh bắt tay vào thanh trừ. Chỉ sợ là nhân nguyên nhân này nên La Đức mới bị hãm hại.

Chỉ có điều thủ đoạn này quá hèn hạ.

Ngọc Doãn trầm thờ dài, cảm thấy không có cách nào khác.

Loại việc này hẳn thật sự không giúp được, chỉ cảm thấy đáng tiếc cho La Đức.

Kiếp trước của hắn cũng gặp những thủ đoạn ghê tởm như ở đây. Để được thi lên đại học, ngay cả tổ tông cũng có thể không cần, rõ ràng là dân tộc Hán, nhưng lại điền trong danh sách là dân tộc thiểu số, để được cộng thêm điểm...

Thủ đoạn đó, mặc dù không coi là đê tiện, nhưng lại không..

Rất rõ ràng La Đức bị thư viện và bạn cùng trường liên kết thiết kế, bị làm thực rồi, muốn lật lại bản án cũng rất khó khăn.

Mấu chốt nhất chính là, hắn ta lại vừa gây chuyện ở trong ngõ giết heo, chỉ sợ tên tuổi đã xấu đi! Cho dù là có thể rửa sạch oan khuất nhưng muốn nhập lại trường thái học cũng rất khó. Dù sao tiến vào trường thái học phải học giỏi nhiều mặt.

Tuy nhiên dù sự việc có phải thật vậy hay không, nhưng thanh danh không thể để ô nhiễm.

Giống như huynh đệ Cao Nghiêu Khanh, Cao Nghiêu Khang, Cao Nghiêu Phụ, thân là con trai của Cao Cầu nhưng xưa nay làm người lại rất khiêm tốn. Có lẽ sau lưng làm đủ chuyện xấu nhưng bề ngoài thì rất tốt đẹp, khiến người khác khó mà chọc vào được.

Về phần phong hoa tuyết nguyệt?

Đó là kết quả thời đại này.

Ngay cả nhân vật như Tô Đông Pha cũng thường xuyên thường lui tới câu lan ngô xá (nơi hát múa giải trí), có được coi là chuyện lớn gì đâu?

Tóm lại, La Đức lần này thật sự là xong rồi. Cho dù là hắn có người hãm hại nhưng bản thân hắn cũng không còn đường lui rồi.

Đối mặt tình huống này, Ngọc Doãn có thể giúp được gì?

La Tứ Lục mang theo La Đức khóc lóc đi rồi!

Tiếng khóc kia vẫn từ xa vọng đến làm cho người ta cảm thấy chua xót trong lòng.

- Tiểu Ất ca, thật sự không thể giúp được Đại Lang sao?

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, hạ giọng nói:

- Nếu bẩm báo quan phủ, rửa sạch tội danh cũng không phải là không có hy vọng, nhưng muốn nhập trường thái học, chỉ sợ khó khăn... Như vậy đi, ta đi tìm Nhị ca và Tam ca để hỏi thăm, không có năng lực rửa sạch tội danh cho hấn nhưng cũng không biết làm gì hơn. Nhiều ngày qua Cửu nhi tỷ đã tốn nhiều tâm, khi nhàn rồi thì đến nhà tứ Lục thúc thăm hỏi một chút. Đời này Tứ Lục thúc cũng đủ khổ đáng rồi...

- Vâng!

Yến Nô lên tiếng, trong ánh mắt nhìn Ngọc Doãn tăng thêm chút tình cảm dịu dàng.

Tiểu Ất ca luôn là người đàn ông tốt có tình nghĩa!

Tháng Ba mưa nhỏ, tí tách tí tách.

Tối vội vàng, đi không dấu vết, khiến người ta lo lắng.

Lúc đêm khuya, phủ Khai Phong bao phủ ở mệnh mộng mưa bụi. Xung quanh Quan Âm viện mọi âm thanh đều tĩnh lặng, toát lên không khí yên tĩnh.

Ngọc Doãn đã ngủ!

Nhưng Yến Nô lại nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, không thể ngủ được.

Đã rất mệt mỏi, nhưng tinh thần lại cực kỳ phấn khởi. Nhớ lại chuyện đã qua, đột nhiên Yến Nô có một cảm thụ rất kỳ lạ.

Vốn tưởng rằng hiểu rất rõ Tiểu Ất ca, hiện tại xem ra không phải là như thế.

Ít nhất kỹ cầm kia cũng không phải là một hai ngày có thể luyện thành mà phải cần luyện tập hàng năm tháng dài nhưng nàng chưa bao giờ thấy Tiểu Ất sử dụng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng thậm chí sẽ nghĩ Tiểu Ất hiện giờ là mạo danh thể thân.

Chính xác có chút kỳ quái!

Yến Nô nhẹ nhàng thở dài, trở mình nhưng vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Tiểu Ất ca rốt cuộc còn ẩn giấu bí mật gì? Hoặc là nói, hắn muốn ẩn giấu tới khi nào?

Nàng vẫn cho là Tiểu Ất thích đấu đá tranh giành, hiện giờ nghĩ lại hình như không phải thế.

Gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào trong phòng.

Yến Nô cảm thấy lạnh lạnh.

Nàng theo bản năng kéo tấm chăn mỏng, ánh mắt chớp khẽ, cuối cùng thở dài sâu kín.

Ta chưa bao giờ thật sự tin tưởng và tìm hiểu Tiểu Ất, thì sao có thể nói Tiểu Ất giấu diếm ta?

Bất giác, Yến Nô ngủ thiếp đi...

55. Chương 54: Oanh Oanh Yến Yến Thúy Thúy Hồng Hồng (hạ)

Mưa phùn sau một đêm đã gột rửa thành Đông Kinh sạch sẽ.

Sáng sớm, mưa đã tạnh.

Nhưng trong không khí vẫn tràn ngập hơi nước mỏng manh khiến thành Đông Kinh như bao phủ ở bên trong một tầng lụa mỏng.

Ngọc Doãn thức dậy luyện công ở trong viện như thường ngày.

La Hán Thung kia nay đã luyện được thuần thực, dần dần tiến vào bậc cao, đối với việc nắm giữ sức mạnh dường như dễ dàng hơn nhiều so với lúc trước, khiến cho sau hai đợt quyền cước, Ngọc Doãn cảm giác tinh thần rất sảng khoái.

Hắn lấy Kê Cầm từ trong phòng ngủ mang ra ngoài.

Lúc sáng sớm, Đông Kinh lại khôi phục cuộc sống sôi động.

Trong ngõ nhỏ phố lớn người đi đường qua lại tấp nập, toát lên cuộc sống phồn vinh, chỉ có điều sự phồn vinh này cũng khó lâu dài.

Tiếng kêu hát quanh quẩn ở bên tai.

Thỉnh thoảng truyền đến tiếng trẻ nhỏ chơi đùa, tiếng các cô gái thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng có phát ra tiếng cười vui như chuông bạc êm tai. Không ngờ cảnh vật này kết hợp với phong tình này làm người ta giống như đi lại trên thanh minh trong Hà Đò.

Sự phồn hoa và náo nhiệt cuối thời Bắc Tống...

Ngọc Doãn bước chậm trên phố dài, suy nghĩ ngổn ngang.

Nhìn những cảnh tượng sống động này mà trong nội tâm lại không cảm thấy vui sướng chút nào.

Dân chúng Phủ Khai Phong có biết người Kim đang mài đao soạn soạn sắp giết đến đây không? Sự phồn hoa của Khai Phong, sự thoải mái của Tĩnh Khang luôn khiến lòng hắn bất an.

Đối mặt cảnh tượng này Ngọc Doãn chỉ muốn la to: “Tĩnh lại đi, người Kim sắp cầm đao giết đến đây rồi.”

Nhưng, ai sẽ tin tưởng?

Chỉ sợ ngay cả Yến Nô chưa chắc đã thừa nhận lời nói của mình.

Xuất thân phố phường đã định trước Ngọc Doãn không thể đi vào quan trường. Cho dù là tiến vào, cũng không chắc có thể quen được...

Đúng rồi, không bằng thông qua Trần Đông một chút?

Hắn ta là Thái Học Sinh, kết giao rộng rãi, giao thiệp với người cũng vượt xa Ngọc Doãn.

Có lẽ nhắc nhở hắn ta một chút, hoặc là mượn miệng của hắn nhắc nhở một chút để Quan gia sớm chuẩn bị?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu không có cách nào xóa đi được.

Vô tình, Ngọc Doãn đã đi tới phố Mã Hành.

Cửa hàng Ngọc gia đã khai trương, đám người Hoàng Tiểu Thất đang bận việc ở trên bàn. Ngọc Doãn bất ngờ thấy một người quen, là La Nhất Dao. Chỉ thấy ông mặc áo ngắn, tay cầm dao cắt thịt liên tục không ngừng...

- Tứ Lục thúc, sao thúc lại đến đây?

La Nhất Dao ngẩng đầu lên, nở nụ cười trên gương mặt nhăn nhó.

- Lâu rồi không đến, việc làm ăn của Tiểu Ất ca cũng tốt lắm... Dù gì ta cũng không có việc gì làm, rảnh rỗi đến phát điên, cho nên mặt dày đến đây, không biết chỗ Tiểu Ất ca có thiếu người làm hay không?

Ngọc Doãn có chút ngơ ngác. Nhưng rồi rất nhanh hắn hiểu được.

Trước kia La Nhất Dao từ chối công việc là lo lắng cho tiền đồ của La Đức.

Mà nay, La Đức không còn tiền đồ nữa, dĩ nhiên La Nhất Dao không còn băn khoăn, vì thế nên quay lại.

- Tứ Lục thúc nguyện ý trở về, Tiểu Ất cầu mà không được.

La Nhất Dao đáp lời, ánh mắt nhìn lướt qua Kê Cầm trong tay Ngọc Doãn, chợt cười.

- Hôm nay Tiểu Ất ca lại muốn chơi đàn sao?

- Không có việc gì nên tiêu khiển.

- Ta có nghe người ta nói, Tiểu Ất ca chơi đàn rất tuyệt, đáng tiếc vô duyên được thấy, hôm nay lại có thể được sướng tai rồi.

Ngọc Doãn cười ha ha, lấy một tấm ghế dài từ trong cửa hàng, dựa vào lan can, ngồi xuống.

Hắn cầm lấy cái cung, thử kéo trên Kê Cầm một chút, cảm giác âm điệu có chút không đúng, vì thế liền điều chỉnh dây đàn. Ngay lúc hắn điều chỉnh dây đàn, cửa hàng Ngọc gia vốn rất náo nhiệt chợt yên tĩnh lại.

Rất nhiều cô gái ăn mặc lộng lẫy tự động tiến đến.

Không đợi các cô gái mở miệng, Ngọc Doãn đã bắt đầu đàn.

Tiếng đàn như tiếng khóc như lời tố cáo vang lên trên khắp phố Mã Hành, vô cùng đột ngột nhưng lại phù hợp với hoàn cảnh. Hôm nay Ngọc Doãn đánh một điệu hát dân gian, tiếng đàn có chút bi thương, nhưng tiếng đàn này lại thu hút rất nhiều người đứng xem, chẳng bao lâu, trước cửa cửa hàng Ngọc gia đã tụ tập hơn trăm người.

Cảm giác này thật tốt!

Không gì trói buộc, tự do tự tại.

Mà quan trọng hơn là, ở thời đại này có thể tìm được tri âm.

Dường như mỗi người đều là đại gia âm nhạc. Cho dù là người buôn bán nhỏ trong phố xá kia cũng có thể bàn luận về âm nhạc, so với kiếp trước, sự đau khổ vì không tìm được tri âm mà ở thời đại này lại dường như thích hợp với mình hơn.

Tiếng đàn xa thẳm, đau thương tiêu điều.

Tựa như bầu không khí hôm nay khiến lòng người cảm nhận được áp lực.

Khi một khúc đã chấm dứt nhưng lại không một ai lên tiếng, mất hơn nửa ngày cũng không biết là ai ở trong đám đông kêu lên một tiếng “hay”, lập tức khiến cho tất cả đều ồ lên hoan hô.

- Tiểu Ất chơi đàn quả thật là có một không hai.

Một cô gái bước tới cúi thấp người vái chào:

- Trước đây trên phố lưu truyền nhưng ta vẫn luôn không tin, hôm nay nghe được mới biết lời đồn không hề giả. Trong Phủ Khai Phong này có thể sánh ngang với Tiểu Ất e rằng chỉ có một người là Phùng Siêu. Nhưng vừa rồi Tiểu Ất chơi đàn hình như có chút sầu lo, không biết vì sao trong lòng lại sầu lo?

Nói xong nàng cũng không chờ Ngọc Doãn trả lời, liền đi tới trước bàn thịt, bảo tiểu Thất lấy một cân thịt nạc tinh, đặt xuống một xâu tiền, rồi thản nhiên đi.

Cô gái này là ai?

Trong sự thảng thẩn lại có chút khí khái đại trượng phu.

Tuy nhiên, cô ấy thật sự hiểu tâm ý của mình... Vừa rồi trong tiếng đàn của Ngọc doãn mơ hồ có cảm xúc bất an và lo lắng, không ngờ cô ấy lại nghe được, có thể thấy âm luật của nàng không hề tầm thường.

- Tỷ nhi vừa rồi kia là ai?

- Muốn chết hay sao? Đó là phu nhân của Vũ Lễ Lang.

- Ai là Vũ Lễ Lang?

- Còn lải nhải hỏi ai là Vũ Lễ Lang? Đương nhiên là Hàn Vũ Tiết... Người còn dám gọi là tỷ nhi?

Hàn Vũ Tiết?

Ngọc Doãn không kìm nổi quay đầu thấp giọng hỏi:

- Hàn Vũ Tiết là ai?

La Nhất Dao cười nói:

- Đó là Hàn Thế Trung Hàn Vũ Tiết ba năm trước đây dẫn năm mươi kỵ bên sông Hô Đà đánh bại người Kim... Sao Tiểu Ất ca lại quên được nhỉ? Lúc trước Hàn Vũ Tiết ở sông Hô Đà đánh người kim đại bại, sau đó người còn nói hận không thể dẫn ngựa khêu đèn cho Hàn Vũ Tiết. Ha ha, cô gái kia chính là phu nhân của Hàn Vũ Tiết.

Lương Hồng Ngọc sao?

Ngọc Doãn ngẩn ra, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại.

Nhưng lúc này không biết cô gái đã đi nơi nào rồi, không còn thấy bóng dáng.

Thật sự là Lương Hồng Ngọc?

Chính là Lương Hồng Ngọc nổi trống trợ chiến ở Hoàng Thiên Đẳng đánh người Kim đại bại đó sao? Ngọc Doãn giật mình.

Trước có Nhạc Phi, mà nay lại có Lương Hồng Ngọc.

Khí tức Tĩnh Khang đập vào mặt khiến trong lòng của hắn lập tức lại thêm vài phần lo âu...

- Tiểu Át ca, việc kinh doanh hôm nay thật tốt.

Qua bình minh, cửa hàng Ngọc gia dần dần quay về sự tĩnh lặng.

Ngọc Doãn chỉ đàn một khúc rồi không đàn tiếp nữa, điều này cũng khiến rất nhiều chị em đến xem đều nảy sinh sự tiếc nuối. Nhưng nếu Ngọc Doãn có thể đàn một lần, thì nhất định sẽ có lần thứ hai. Điều này cũng khiến cho xung quanh cửa hàng Ngọc gia có không ít chị em qua lại, có khi là ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, có người thì thường trú tại lầu Bạch Phàn.

Tuy nhiên không ai tới yêu cầu Ngọc Doãn đàn thêm một khúc, để tránh có chút đường đột.

Nhưng rất nhiều người vẫn mang hy vọng Ngọc Doãn sẽ đàn tiếp. Đáng tiếc suốt một buổi trưa Ngọc Doãn không hề động đến Kê Cầm.

Nhưng việc nhiều chị em qua lại đã mang lại việc kinh doanh tốt cho cửa hàng Ngọc gia.

Sau lúc rảnh rỗi, Hoàng Tiểu Thất kiểm lại một chút, không ngờ phát hiện thịt tươi hôm nay bán được hơn hai phần ba, chính ngọc sẽ có một giờ cao điểm nữa nếu không có thịt tươi chẳng phải là việc làm ăn hồng rồi sao.

Hoàng Tiểu Thất vội nói cho Ngọc Doãn, Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, liền bảo Hoàng Tiểu Thất đi xung quanh cửa hàng, ổn định giá thu mua chút thịt tươi lại đây. Không thể để giữa trưa không có thịt tươi. Hoàng Tiểu Thất đáp lời vội vàng đi.

Ước chừng thời gian qua một chung trà, thấy hắn khênh một đầu heo hơi trở về.

- Vừa rồi ở phố Phan Lâu gặp một người quen, vốn nói cấp cho lầu Thiên Kim Nhất Tiểu, không ngờ lầu Thiên Kim Nhất Tiểu lâu lại giảm cho một con heo hơi. Người kia đang đau đầu không biết phải quay về báo cáo kết quả công tác như nào, vừa lúc gặp phải ta liền bán tám mươi quan, ta lập tức đưa tiền cho hắn...

Lầu Thiên Kim Nhất Tiểu?

A!

Sao lại quên chuyện này được.

Hôm qua nói với Trương Chân Nô sau này lầu Thiên Kim Nhất Tiểu này sẽ mua heo hơi từ đó.

Vốn tưởng rằng nói đùa, nhưng hiện tại xem ra là thật rồi. Sau giờ Ngọ phải đi lầu Thiên Kim Nhất Tiểu một lần, nếu thật sự có thể đạt thành cuộc mua bán này, cũng là một tốt. Ít nhất có thể kiếm thêm được một hai xâu tiền.

Còn có bên lầu Bạch Phàn muốn ba trăm cân thịt chín, cũng phải làm mới được.

Ngọc Doãn và Tiểu Chi Nhi không qua lại, nhưng lại không có ân oán gì

Nếu bọn họ muốn đưa tiền đến, đương nhiên Ngọc Doãn không thể bỏ qua. Hết cách, ai bảo hần thiếu nợ người ta?

- Tiểu Thất, ngày mai người tìm người đến!

- Muốn với người?

- Cũng không hẳn...Sau buổi trưa ta muốn đi bàn chuyện một chút, nếu đàm phán tốt, sợ rằng phải gia tăng số lượng thịt tươi. Một mình người chưa chắc có thể hù ý được, cần tìm người giúp đỡ mới tốt. Tốt nhất là biết chữ đầy, có thể thông hiểu số học là tốt nhất. Đến lúc đó tất nhiên sẽ có tiền giao hàng, ta lo lắng người bạn không qua nổi.

- Có chuyện này sao?

Hoàng Tiểu Thất lập tức hưng phấn.

Ngọc Doãn cười cười, gật đầu cầm Kê Cầm lên.

Ngay lúc hần chuẩn bị đánh một khúc, La Nhất Dao lại đột nhiên mở miệng:

- Tiểu Ất ca, Đại ca nhà ta biết chữ, hơn nữa toán học vô cùng tốt. Không biết Tiểu Ất ca có cho nó một cơ hội không để nó đến đây làm việc?

- Là thúc nói La Đức sao?

Ngọc Doãn ngẩn ra, ngẫm nghĩ một chút, liền hiểu.

La Đức nay đã bị thư viện đuổi ra ngoài, sợ là ngay một lúc không tìm được việc.

Trong nhà La Nhất Dao lại không có điền sản, nếu chỉ dựa vào một mình ông làm lụng vất vả, chỉ sợ cũng nuôi nổi.

Để La Đức hỗ trợ, vấn đề không lớn.

Nhưng không biết tên đó có bằng lòng hay không?

Ngọc Doãn nói:

- Nếu Đại Lang bằng lòng, ta đương nhiên vui mừng.

Tuy nhiên còn phải đợi sau buổi trưa ta đi đàm phán đã rồi mới quyết định. Hơn nữa, Đại Lang bằng lòng làm việc ti tiện vất vả này sao? Ta lại lo lắng, hắn chưa chắc đã bằng lòng. Tứ Lục thúc không ngại trở về thảo luận với hắn.

- Nó mà không dám bằng lòng!

La Nhất Dao giận tím mặt:

- Người lớn đến thế kia, chẳng lẽ cứ phải để bố nó nuôi sống cả đời sao?

Tiểu Ất ca chớ lo lắng.

Nếu nó không bằng lòng, ta trở về đánh gã chân chó của nó.

La Nhất Dao đến mức này rồi, Ngọc Doãn đương nhiên không có cách nào cự tuyệt nữa.

Vì thế, hắn gật đầu, xem như đồng ý việc này.

Ngồi thẳng người, Ngọc Doãn đang định đàn một khúc, chợt thấy một người đàn ông trung niên hiên ngang bước tới trước mặt hắn.

Quần áo áo xanh, đầu đội khăn vuông.

Trên người còn đeo một cầm túi.

Người đàn ông đó sau khi đứng lại, trầm giọng nói:

- Ngọc Tiểu Ất sao?

Ngọc Doãn ngẩng đầu, nhìn người nọ, gật đầu nói:

- Đúng là ta.

- Ta là Phùng Siêu, nghe nói người tài đánh đàn vô song, cho nên đặc biệt tới xin lãnh giáo, không biết Tiểu Ất có dám ứng chiến.

Phùng Siêu?

Ngọc Doãn cảm thấy tên này rất quen tai, nhưng không nhớ ra đã nghe ở đâu.

Đang định trả lời, đã thấy Phùng Siêu tay kéo ghế dài quay tròn nguyên tại chỗ rồi sau đó chân sau nhếch lên, ngồi xuống ghế dài, đồng thời ông ta gỡ túi cầm xuống, lấy Kê Cầm ra, cái cung rung lên, tiếng đàn vang lên.

Sắc mặt Ngọc Doãn biến đổi...

56. Chương 55: Đấu Cầm (thượng)

Khúc nhạc mà Phùng Siêu đang đánh có tên là “Lưu Thủy”.

Đó là một khúc nhạc có từ rất lâu rồi, nhưng ở hậu thế được đặt cùng với một khúc nhạc khác nên có tên gọi là “Cao Sơn Lưu thủy”.

Cao Sơn Lưu Thủy này xuất phát từ trong “Thang vân – Liệt Tử”.

Kể rằng thời cổ có một người tên là Bá Nhan rất giỏi cổ cầm, Chung Tử Kỳ giỏi về nghe cầm. Bá Nha chơi đàn, chỉ tại núi cao, Chung Tử Kỳ nói: “Hay thay! Vời vợi tựa Thái Sơn”; nếu Bá Nha chơi đàn, chỉ để nơi dòng nước chảy, Chung Tử Kỳ sẽ nói: “Hay thay! Mệnh mang như sông nước.”

Tóm lại Bá Nha có ý nghĩ gì, Chung Tử Kỳ đều lĩnh hội được ý tứ đó.

Sau khi Chung Tử Kỳ chết, Bá Nha cảm thấy trên đời này đã không còn tri âm, vì thế phá cầm tuyệt cung, cả đời không dùng đến nữa.

Hậu nhân thường dùng hình ảnh Bá Nha Chung Tử Kỳ để ví tri âm hoặc tri kỷ.

“Cao Sơn Lưu Thủy” vốn là một khúc nhạc nhưng sau thời Đường, “Cao Sơn” và “Lưu Thủy” được chia làm hai khúc nhạc độc lập. Khúc phổ này lúc ban đầu ở đời Minh là “Thần kỳ bí phổ”, tuy nhiên đến đời Tống thì hai khúc phổ này lại phổ biến rộng rãi, còn diễn xuất ra nhiều loại khúc phổ, được nhiều loại nhạc khí sử dụng.

Trong đàn ngọc cũng có một khúc “Cao Sơn Lưu Thủy”.

Trong Nhị hồ cũng có khúc phổ này.

Nhưng lúc ban đầu, “Cao Sơn Lưu Thủy” thuộc loại đàn tranh, cũng bởi vậy ở hậu thế mới dẫn ra ba trường phái.

Các khúc phổ này có sự chênh lệch về chỉ pháp và làn điệu.

Ngọc Doãn vừa nghe là biết Phùng Siêu đang tấu khúc phổ “Lưu Thủy”, hơn nữa còn là khúc phổ của phái Sơn Đông đời sau. Hoặc nói đúng hơn đây là hình thức ban đầu của phái Sơn Đông. “Cao Sơn Lưu Thủy” của phái Sơn Đông có phong cách Tề Lỗ Đại bản, sau khi khúc phổ chuyển sang Nhị Hồ thì vẫn không thay đổi điểm đặc biệt này.

Ngón cái như chỉ hoa sử dụng linh hoạt, mạnh mẽ có lực, gẩy lên xuống thật sự là nhất tuyệt, điều khiển mạnh mẽ, dây cầm tinh tế, tạo nên âm thanh cương như thâm trầm. Mà phong cách diễn tấu hòa quyện giữa truyền thống và tạo nhã, là một khúc phổ cực kỳ lưu hành trong thời kỳ Bắc Tống, đồng thời cũng là mục khúc vận dụng hết kỹ xảo.

Đấu cầm!

Ngọc Doãn lập tức hiểu ý đồ đến đây của Phùng Siêu.

Cũng bởi sự xuất hiện của Phùng Siêu mà thu hút rất nhiều người đều dừng lại xem. Các chị em nhận ra Phùng Siêu đều xì xào:

- Phùng đại gia thật khinh người quá đáng! Ngọc ca nhi không phải là người trong Câu Lan, hắn làm vậy chẳng phải là ép buộc Ngọc ca nhi đấu với hắn sao?

- Đúng vậy, trước đó Tiểu Chi Nhi đã quá ngang ngược rồi, chẳng lẽ vẫn còn giở trò ép người tiếp sao?

- Quả đúng là trai lơ của Tiểu Chi Nhi, lần này Tiểu Chi Nhi bị Ngọc Doãn làm mất mặt, hắn không chịu nổi liền tới sinh sự...

- Đúng vậy đúng vậy, nếu không thế sao hắn phải ra mặt chứ?

Trong đám đông, Tiểu Chi Nhi cũng có mặt, mặc trang phục rất đơn giản, nghe vậy cũng không nói gì, chỉ nắm chặt tay lại, cắn chặt đôi môi mọng đỏ. Nàng cũng từng nghe Phùng Siêu muốn đòi lại thể diện cho nàng, nhưng nàng không ngờ Phùng Siêu lại đòi lại bằng cách này. Nếu hôm nay Phùng Siêu thua, e rằng không thể nào làm nghề này được nữa, thậm chí cả đời cũng không thể sử dụng cầm. Bởi vì Phùng Siêu dùng phương thức đập nổi chìm thuyền, y đang ép Ngọc Doãn ứng chiến, đánh cược danh tiếng của cả đời mình.

Thật ra Phùng Siêu cũng không muốn ép buộc ngang ngược như vậy, vấn đề ở chỗ Ngọc Doãn không phải là người trong Câu Lan, y không thể bắt ép Ngọc Doãn ứng chiến.

Chỉ có cách này mới có thể ép Ngọc Doãn ứng chiến. Mà đúng theo quy củ trong nghề, nếu y thua thì sẽ không bao giờ được dùng đến cầm nữa. Bởi y làm như vậy sẽ khiến người ta cho rằng y dùng thế ép người.

- Sao nhiều người như vậy nhỉ?

Yến Nô đem qua mắt ngủ nên thức muộn.

Lúc nàng tới cửa hàng Ngọc gia thì đã nghe tiếng cầm du dương.

Trong ngoài tầng tầng lớp lớp đều là người, căn bản không nhìn thấy gì. Ngay từ đầu Yến Nô còn tưởng rằng Ngọc Doãn đang cánh đàn, nhưng lúc nàng nghe mọi người thì thầm xì xào thì lập tức biết không phải.

Nàng cố chen vào trong đám đông, thấy Ngọc Doãn lấy hộp đựng cầm xuống, đang định đánh đàn.

- Tiểu Át ca...

Yến Nô mở miệng muốn ngăn lại nhưng khoảng cách quá xa, Ngọc Doãn nghe không rõ.

Người đầu cầm đã tới cửa, Ngọc Doãn không thể không ứng chiến.

Kiếp trước hắn đã từng nghe nói về quy củ đấu cầm, xem ra đối phương đã quyết không cho hắn có cơ hội từ chối.

Thật ra đối với Ngọc Doãn mà nói ứng chiến hay không không quan trọng, hắn đã khiến Tiểu Chi Nhi không còn thể diện, nên không muốn tính toán gì với Tiểu Chi Nhi nữa.

Nhưng nếu đối phương đã tìm tới cửa, hắn đương nhiên không thể lùi bước.

Người học nhạc trong lòng có ngạo khí mà người khác không thể hiểu được, hơn nữa kỹ cầm của Phùng Siêu vô cùng cao minh, là khí thế tràn đầy Tề Lỗ Đại Bản càng khiến Ngọc Doãn bị kích động.

Tài nghệ nhị hồ của Ngọc Doãn là từ phái Hà Nam. Dù ở hậu thế khúc phổ phái Chiết Giang được phổ biến rộng nhất, nhưng lúc Ngọc Doãn học cầm, thầy dạy của hắn từng nói: " Khúc phổ phái Hà Nam, cổ điều Trung Châu được xưng là Trịnh Vệ Chi Âm, là trường phái truyền thống nhất, vượt xa cả trường phái Chiết Giang. Phái Triết Giang từ lúc phát triển tới nay hấp thu quá nhiều thứ, cho nên ý nghĩa ban đầu ẩn chứa trong cổ phổ đã bị phai nhạt đi rất nhiều, mang đặc thù âm nhạc cận đại nhiều hơn."

Mà ý nghĩa cổ phổ chân chính được thể hiện ở khúc phổ phái Hà Nam và phái Sơn Đông.

Đặc biệt là khúc phổ phái Hà Nam, uyên thâm cao vời, kỹ năng cực khó, phải tỉ mỉ lĩnh hội mới có thể hiểu được.

Ngọc Doãn thấy Phùng Siêu đánh khúc Lưu Thủy vô cùng tinh diệu tuyệt luân thì trong lòng nảy sinh muốn phân cao thấp.

Trên thực tế, tại hậu thế phái Sơn Đông và phái Hà Nam chính thống cũng đấu tranh vô cùng kịch liệt. Thời kỳ dân quốc, truyền nhân của hai phái đấu tranh kịch liệt đến mức không thể điều hòa được, thậm chí đến mức một sống một chết.

Mà chính bởi vì hai phái tranh đấu lẫn nhau nên đã thúc đẩy phái Chiết Giang quật khởi.

Đến sau này hai phái muốn hòa hợp lại thì nguyên khí đã tổn thương nặng nề, có rất nhiều khúc phổ quý bị thất truyền.

Ngọc Doãn từng may mắn được học khúc phổ "Cao Sơn" của phái Nam Hà.

Hôm nay trường phái này chưa hưng khởi nhưng Ngọc Doãn đã không kìm nén được mà nảy sinh tâm trạng muốn làm rạng danh phái Hà Nam.

Phùng Siêu đã tới cửa, hần đường nhiên không lùi bước.

Đây là sự kiêu ngạo của đệ tử cầm phái, cũng là nguyên tắc của bọn họ.

Hít sâu một hơi, khoe miệng Ngọc Doãn hơi nhướn lên thành một đường vòng cung, cái cung rung lên, tiếng đàn chọt vang lên. Cao Sơn phối với Lưu Thủy, có thể nói là bổ sung cho nhau, nhưng then chốt ở chỗ, Cao Sơn có thể trụ mãi mãi, hay là Lưu Thủy mãi trường tồn? Tay trái Ngọc Doãn trượt theo dây cung, động tác cọ xát run rẩy mở rộng khiến một khúc Cao Sơn tạo ra hiệu quả kịch tính.

Trong khúc mục phái Hà Nam, kỹ xảo này gọi là “Du diêu”.

Vốn là kỹ xảo đàn tranh, nhưng hậu thế đơn giản hóa đi, hình thành kỹ nghệ đặc biệt. Tay trái Ngọc Doãn linh hoạt, mỗi một âm vị đạt tới, mỗi một động tác gảy cung đều thu hút người khác, nghênh âm càng lúc càng trượt linh hoạt, nhanh nhạy dâng trào, điêu luyện tuyệt vời.

Ngay lúc Ngọc Doãn sử dụng kỹ xảo “Du Diêu”, lòng Phùng Siêu lập tức rối loạn.

Y vô thức muốn ổn định, chỉ hoa loạn vũ, cố gắng thoát ra khỏi tiết tấu Cao Sơn của Ngọc Doãn.

Chính xác là bậc thầy!

Trong lòng Ngọc Doãn thâm tán thưởng.

Tài nghệ Phùng Siêu cao diệu ngoài dự liệu của Ngọc Doãn.

Có thể nhanh chóng thoát khỏi tiết tấu cho hần tạo ra, chứng tỏ Phùng Siêu có kỹ xảo cao diệu, căn cơ bình ổn.

Mà mọi người đứng xung quanh để nghe thì hô vang.

Đấu cầm vốn đã thu hút sự hứng thú của mọi người, không chỉ vậy, ở phương diện này còn liên quan đến nhiều nhân tố như gút mắt ân oán, những tai tiếng, tin đồn...bên trong đó càng khiến mọi người nảy sinh hiếu kỳ.

Một người là nhạc sư có danh tiếng, sư phụ là Từ Diễn có danh xưng là Khai Phong đệ nhất kê cầm.

Một người là lãng tử đại tân sinh, từng làm lưu manh, thích đấu đá tranh đấu, một ngày đột nhiên bừng tỉnh ngộ, kỹ cầm trở nên cao siêu, không sợ quyền quý.

Trận tỷ thí này của Ngọc Doãn và Phùng Siêu bắt giác đã thu hút rất nhiều người tới xem.

Yến Nô lặng lẽ đi vào trong cửa hàng, nằm trên án, chống cằm, kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn, ánh mắt đầy mê ly. Trong đám đông, Tiểu Chi Nhi vô cùng căng thẳng, chỉ ước có thể chạy ào vào trong ngăn cản Phùng Siêu dừng cuộc tỷ thí này lại.

” Siêu Ca nhi, nô không đi tranh vị trí Thượng Thính Hành Thủ nữa!”

Tiểu Chi Nhi gào thét trong lòng, nhưng đồng thời lại có cảm giác hạnh phúc khó tả.

Vì sao Phùng Siêu lại phải ra mặt ép buộc Ngọc Doãn đấu cầm? Có thể nói Phùng Siêu đã dùng cả cuộc đời sau này của y để đánh cuộc chỉ để đòi lại thể diện cho Tiểu Chi Nhi. Về phần y, bất luận thắng hay bại cũng sẽ bị bêu danh.

Đôi mắt nàng đã ươn ướt....

Trên lầu Bạch Phàn, Mã Nương Tử đẩy cửa sổ ra, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Nàng than khẽ một tiếng, xoay người lại nói:

- Sớm biết Tiểu Ất có bản lĩnh như thế thì đã trả khoản nợ kia cho hắn rồi, cũng rất đáng giá đó.

Chỉ dựa vào buổi đấu cầm hôm nay, cái tên Kê Cầm vô song sẽ được thừa nhận.

Đồng thời lại tiếc cho Phùng Siêu vì Tiểu Chi Nhi mà phá hủy danh hiệu này, nếu Từ Diễn sống lại, chắc hẳn sẽ rất đau lòng.

Muội tử nghĩ ta có thể mời Tiểu Ất nhập Hành được không?

Trong phòng, Lý Thanh Chiếu đang nghiêng tai lắng nghe tiếng đàn, nghe Mã Nương Tử nói vậy thì lắc đầu, đáp khẽ:

- Tuy Ngọc Tiểu Ất xuất thân phổ phường nhưng lại có ngạo cốt, bằng không sẽ kiên quyết không chấp nhận sự khiêu chiến hôm nay của Phùng Siêu. Tỷ muốn hắn nhập Hành, chưa chắc hắn đã để tâm.

Bằng không, hắn tự có thể đề cử mình rồi.

Ngay từ lúc tại Đại Tướng Quốc Tự, đã có nhiều người chú ý đến hắn.

Mã Nương Tử nghe vậy thì có chút thất vọng.

Nhưng sau đó nàng nhoẻn cười:

- Ta qua lại với cha hắn nhiều, mượn quan hệ này chắc cũng không tệ.

- Hi hi, tỷ tỷ không cần như vậy. Ngọc Tiểu Át đánh đàn là vì yêu thích. Ngày ngày hắn có thể ở đó đánh đàn cũng có lợi cho việc làm ăn của hắn. Tỷ tỷ cần gì phải bắt buộc hắn nhập Hành chứ? Trong đó quy củ rất nhiều, chắc hắn không thích. Người như này thích tự do tự tại, không bị quản thúc mới có thể có thành tựu lớn, không nên hành nghề trong Câu Lan Ngõa Xá làm gì.

Lời lẽ Lý Thanh Chiếu mơ hồ toát lên sự say mê.

Cùng lúc đó, Ngọc Doãn và Phùng Siêu đã tranh đấu vô cùng kịch liệt.

Phùng Siêu trầm ổn mạnh mẽ không chút rối loạn, Ngọc Doãn thì kỹ nghệ kỳ diệu. So về cảm kỹ giữa hai người thì Phùng Siêu hơn một chút, nhưng sự hiểu biết của Ngọc Doãn thì Phùng Siêu lại không sánh bằng.

57. Chương 56: Đấu Cầm (hạ)

Kê Cầm kia ở trong tay hắn được sử dụng ra tất cả kỹ xảo.

Âm thanh run rẩy khe khẽ, rung lên tinh tế dồn dập;

Run rẩy trơn láng, vừa men theo vừa run rẩy...

Mỗi một lần biến hóa đều mang đến cho Phùng Siêu sự phiền lòng rất lớn.

Một khúc Cao Sơn sản sinh ra vô số biến hóa, ngược lại có thể khiến Phùng Siêu vài lần suýt đã lạc điệu, nhưng rồi lại cố gắng kéo trở về.

Trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Nhưng đối với Phùng Siêu mà nói, giờ này khắc này đã quên đi việc đấu cầm.

Toàn thân y đã đắm chìm vào trong khúc nhạc, tấu khúc “Lưu Thủy” vút lên tận trời xanh, hai khúc nhạc phối hợp ăn ý, lại như hỗn loạn, người xem xung quanh như say như dại, thỉnh thoảng lại ồ lên những tiếng trầm trồ khen ngợi.

Các chị em ánh mắt càng đỏ, chỉ ước ao được tham dự trong đó, chắc chắn sẽ trở thành một giai thoại.

Ngọc Doãn càng khẩn trương!

Lưng áo phía sau ướt đầm.

Phùng Siêu tay hoa biến điệu, cũng suýt nữa khiến hấn đi chệch âm, may là hấn cố gắng tập trung nên không đến mức bị hỏng.

Nga nga hề nhược Thái Sơn...

Dương dương hề nhược giang hà!

Dịch: Vời vợi cao như Thái Sơn

Mênh mông như sông chảy!

Hai người đã diễn tấu Cao Sơn Lưu Thủy tới độ cao nhất rồi.

Trong lòng Ngọc Doãn biết nếu còn tiếp tục như vậy nữa sớm muộn gì cũng sẽ bị Phùng đánh bại. Dù sao luận kỹ xảo, hấn tài giỏi hơn Phùng Siêu, nhưng nếu luận căn cơ mà nói, sợ rằng kém hơn nhiều so với Phùng Siêu. Hít sâu một hơi, Ngọc Doãn chợt sử dụng một kỹ xảo đại chiến, nói thật ra, kỹ xảo này hấn cũng không quá hiểu rõ, cuộn rộng mênh mông, lay động có tình. Thái Sơn nguy ngay này oai phong hùng vĩ, khiến lòng người hướng về, dẫn tới bao lời trầm trồ khen ngợi.

- Đánh đàn đừng quá tận lực!

Trong đầu đột nhiên hiện lên lời dạy bảo của cha: “Bất kể là nhịp chậm hay nhịp nhanh, cũng bất luận là tình khúc vui vẻ hay đau thương, ta vẫn ở đây, không buồn không vui, không một lòng theo đuổi sự thanh lệ thanh nhã, tình xảo tuyệt mỹ...”

Đó là có một lần hấn nhàn rồi đã tấu khúc Cao Sơn cố gắng khoe khoang tài năng.

Nhưng cuối cùng lại bị cha quở trách, nói rằng không chạy theo kỹ xảo, sẽ làm mất đi ý nghĩa thật sự của nhạc phổ hí khúc phái Hà Nam.

- Cha đánh một khúc nhạc phái Hà Nam cho con nghe.

Cha vừa đánh đàn vừa ca.

Hình ảnh đó đã khắc sâu trong tâm trí Ngọc Doãn.

Trong lồng ngực hần chột có một luồng khí buồn bã tích tụ, khiến Ngọc Doãn không kìm được bất chợt chỉ muốn cất cao giọng hát.

Tiếng đàn đột ngột biến đổi, lúc trước là phong cách đẹp nụ cười đẹp ánh mắt đã chuyển biến thành âm thanh hồn hậu thuần phác, âm thanh này trong trầm lắng có hùng hồn, khiến Phùng Siêu rối loạn, suýt chút nữa lại làm lạc điệu.

Yến Nô không nhận ra sự biến hóa bất thành linh này.

Nhưng Tiểu Chi Nhi trong đám đông cùng với Lý Thanh Chiếu trong lầu Bạch Phàn lại nghe được sự huyền diệu, lập tức nét mặt biến đổi.

Đặc biệt là Lý Thanh Chiếu, nàng đứng lên đi tới bên cửa sổ, khẽ thở dài nói nhỏ:

-Chỉ e lần này Siêu ca nhi thua rồi!

- Sao lại nói vậy?

Mã nương tử nghe vậy ngẩn ra, vội vàng hỏi.

Nhưng đúng lúc này lại nghe tiếng ca hồn hậu âm vang từ trên đường vọng tới.

Ngọc Doãn hát vang khiến xung quanh giật mình.

” Thái sơn thiên nhưởng gian, ngật như úc tiêu thai. Quyết sơ tạo hóa thủ, phách thử hà hùng tai
Thiên môn nhất hà cao, thiên hiểm nhược khả giai. Tích tô dữ lũy khối, phân minh kiến cửu cai. ..”

Giọng hát của Ngọc Doãn không quá hay, hơi khàn khàn nhưng lại vang vọng khắp nơi. Việc hấn dùng tiếng hò dài mang theo hào khí hùng hồn khiến mọi người bất giác đều rung rẩy.

Không ngờ tiếng đàn dữ dội như thế, thái sơn lồng lộng như ngay ở trước mắt.

Trong đám đông, Trần Đông và Lý Dật Phong cùng biến đổi sắc mặt, hoảng sợ nhìn Ngọc Doãn rất lâu mà không bình tĩnh được.

Còn trong mắt Yến Nô thì tràn ngập tình cảm dịu dàng.

Đây là phu quân của nô, ai nói huynh ấy chỉ là một kẻ bán thịt, phu quân của nô là tài tử giỏi nhất trên đời này!

- Thơ hay!

Lý Thanh Chiếu lộ vẻ xúc động, khê tán thưởng.

Sắc mặt Mã Nương tử lại trở nên vô cùng cổ quái, sao nàng không nghe ra lời thơ hay chứ? Nhưng nếu lời khen ngợi của Lý Thanh Chiếu lan truyền ra ngoài, chỉ sợ từ nay giá trị con người Tiểu Ất không có ai có thể vượt nổi.

Mà trên phố dài, Ngọc Doãn vẫn hồn nhiên say sưa.

Dường như hấn đã quên mất mình đang đấu cầm với người ta, tinh thần trong trong nháy mắt đã đạt tới sự chinh thể vô cùng.

“Gió lốc cửu vạn lý, không thể vu kỳ hài. Tần hoàng uy linh, mậu lãng diệc hùng tài. . . Ha ha ha ha cấp, thúy hoa biết không về, thạch đàn mẫn thương đài. Cổ kim nhất cú đầu và ngẩng đầu, cảm cực người thời nay ai. . .”

Haizz, Ngọc Doãn hát đến đây khê thở dài, như có một ma lực khiến những người xung quanh đều nảy sinh sự bí ai.

Lý Thanh Chiếu vô thức xiết chặt song cửa sổ, cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Tuy nàng là bậc thầy thơ ca nhưng tình cảm phóng khoáng...

Thân thể mềm mại của nàng run rẩy theo tiếng hát sâu thẳm của Ngọc Doãn. Cả người Lý Thanh Chiếu nổi da gà, sự cảm thụ kỳ lạ này khiến nàng khó dùng lời để diễn tả được, chỉ có thể tập trung tinh thần như sợ bỏ lỡ một câu, kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn, rằng cắn chặt bờ môi mọng đỏ.

- Thơ đó là ai sáng tác?

Lý Dật Phong đột nhiên quay lại hỏi Trần Đông.

Trần Đông lắc đầu, tâm trạng tình cảm đều bị tiếng đàn kia, tiếng ca kia cuốn hút...

- Có lẽ là Tiểu Át sáng tác?

- Sao có thể?

- Có gì mà không thể...Hắn có thể viết được chữ đẹp, sao không thể sáng tác được bài thơ hay?

- Điều này...

Lý Dật Phong cứng họng.

Phùng Siêu đã túa mồ hôi trán chảy xuống gương mặt.

Tuy rằng y cố gắng không chế làn điệu Lưu Thủy nhưng thực tế đã bị Ngọc Doãn đoạt lấy.

"Kỳ không vong đẳng đốn, ý khiếp tự tri hồi. Dạ túc ngọc nữ từ, bồn băng dưng khứ lời.

Kê minh đẳng nhật quan, tứ vọng vô phân mai. Lục long xuất phù tang, phiên động thanh hà đôi.

Bình sinh hoa tung du, tư sơn vị vong hoài. Thập niên vọng tề lỗ, cô vân chỉ tăng nhai. . . ha ha ha ha!"

Lần thứ hai Ngọc Doãn cười to, không ngờ tiếng đàn như thế kia mà bất chợt lại có làn điệu xuất chúng như thế.

Phùng Siêu biến đổi sắc mặt, cố gắng không chế nhưng tay không tự chủ đã theo làn điệu cao vởi của Ngọc Doãn, thoáng cái đã chuyển tới trên "Cao Sơn". Chỉ là lúc này không mấy ai để ý tới bài nhạc của y nữa, tâm trạng mọi người đều bị Ngọc Doãn cuốn hút. Khúc nhạc đã đạt được hiệu quả kỳ diệu, là có lời ca tuyệt vời.

Quả nhiên, tiếng cười Ngọc Doãn qua đi, nhưng vẫn còn vang dài lên câu cuối cùng.

“Thanh bích lặc lặc vân gian khai. Nhân tiền hữu cú đạo bất đắc, dẫn giác hung thứ cao thôi ngời. . .”

Từ hai câu “sùng sững” kia ngân ra, dây đàn của Kê Cầm trong tay Ngọc Doãn bất chợt đứt đoạn.

Mà dây đàn của Phùng Siêu hầu như chẳng phân biệt được trước sau, bị đứt thành hai đoạn.

Mặt y xám như tro tàn, ngơ ngác nhìn Kê Cầm trong tay. Cầm khúc Lưu Thủy đã không nảy sinh hiệu quả của nó. Sở dĩ dây đàn của y bị đứt là bởi vì đi theo khúc Cao Sơn của Ngọc Doãn, không thể nào không chế được tâm tình nên mới xảy ra kết cục như vậy, nói các khác, y...thua!

Cả người Phùng Siêu như mất đi hồn phách, đứng ngây ra ở nơi đó.

Mà lúc này người vây xem đã hoàn toàn quên mất đi sự tồn tại của Phùng Siêu mà chỉ hướng về Ngọc Doãn, không ngớt trầm trồ khen ngợi.

Lý Dật Phong nhìn tình cảnh hỗn loạn như vậy, rất lâu không nói nên lời.

Hơn nửa ngày gã đột nhiên nói:

- Ta phát hiện ra Tiểu Ất thật sự là một người thích gây rắc rối.

- Đúng vậy, tựa như từ lúc chúng ta biết hắn, mỗi lần gặp hắn là lần đó vô cùng náo động. Đại Lang, có ý định giới thiệu với lệnh tôn không?

- Đây cũng là một cơ hội.

Lúc này tinh thần Ngọc Doãn lại có chút hoảng hốt.

Hắn nhắm mắt lại, bên tai ong ong.

Yến Nô vội vã đi tới đỡ lấy cánh tay hắn. Hơn nửa ngày Ngọc Doãn mới bình ổn lại được, ngẩng đầu lên thấy Phùng Siêu hồn siêu phách lạc đứng trước mặt, cũng có một cô gái đứng bên cạnh đang đỡ y.

Hai người có thể nói đều đã hao hết tinh thần.

Bất kể là Ngọc Doãn hay Phùng Siêu đều đã đạt tới cực hạn rồi.

Không chỉ là thân thể, mà tinh thần cũng tiêu hao....Ngọc Doãn đưa Kê Cầm cho Yến Nô, còn Phùng Siêu cũng đưa Kê Cầm cho cô gái bên cạnh.

- Đa tạ tiên sinh chỉ giáo.

Ngọc Doãn chấp tay vái chào trong tiếng hoan hô sấm dậy,

Phùng Siêu lắc đầu, khẽ nói”

- Phải là ta cảm ơn Tiểu Ất, nếu không có Tiểu Ất, ta thật sự chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

- Luận tài nghệ, là Ngọc Doãn thua, chỉ là mượn chút kỹ xảo nên may mắn mà thắng.

Phùng Siêu lắc đầu mỉm cười:

- Đấu cầm vốn là vậy, chính là thi triển thủ đoạn. Ta nghỉ ngơi dưỡng sức tới đây vốn là muốn đánh Tiểu Ất trở tay không kịp, nhưng kết quả ta lại thua, thua tâm phục khẩu phục.

Dứt lời, Phùng Siêu chấp tay vái chào.

Ngọc Doãn khom người đáp lễ.

- Đây chắc chắn sẽ trở thành một giai thoại.

Lý Dật Phong đột nhiên nói:

- Từ nay về sau, rất nhiều người biết đến cái cái tên Ngọc Tiểu Ất.

- Đúng vậy, vậy người ta còn không qua chúc mừng?

Lý Dật Phong và Trần Đông tiến đến chúc mừng Ngọc Doãn.

Phùng Siêu dưới sự nâng đỡ của Tiểu Chi Nhi chậm rãi rời đi. Lúc này, đã không còn ai để ý tới hai người họ nữa, thắng làm vua thua làm giặc, Phùng Siêu thua, hơn nữa thua tâm phục khẩu phục, không có bất luận sự bất mãn gì.

- Chi Nhi cô nương, ta phải đi rồi, sợ là đã không thể nào giúp Chi Nhi được nữa.

Trong mắt Tiểu Chi Nhi ánh lệ, nhưng trên mặt lại nở nụ cười tươi:

- Nếu Siêu ca nhi đi, Chi Nhi ở lại đây còn có ý nghĩa gì nữa? Cũng như năm xưa nô từng nói: Nô ta một tiểu xướng giỏi nhất, mà Siêu ca nhi cũng là nhạc công giỏi nhất. Hôm nay nhạc công giỏi nhất đã đi, đương nhiên cũng không còn tiểu xướng giỏi nhất nữa. Không biết Siêu ca nhi có bằng lòng dẫn nô cùng rời khỏi nơi phồn hoa này hay không?

- Muội...

Phùng Siêu ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Tiểu Chi Nhi.

Mất một lát y bất chợt mỉm cười!

- Siêu ca nhi cười gì?

Phùng Siêu nói:

- Ta cảm giác dường như chưa hề mất đi gì cả!

- Thật sao?

Tiểu Chi Nhi cũng cười....

58. Chương 57: Phú Quý Cuồn Cuồn Đến (thượng)

Phùng Siêu và Tiểu Chi Nhi đi rồi!

Tiểu Chi Nhi là nhạc kỹ, không đăng ký hộ tịch nên cũng không nhiều rườm rà lắm. Nhớ ngày đó nàng hằng hái muốn tranh giành vị trí Thượng Thính Hành Thủ kia (người đứng đầu trong nghề ca múa), mà nay lại yên lặng rời đi cùng Phùng Siêu, rốt cuộc cuối cùng là mất hay là được?

Có lẽ, chỉ có hai người họ là rõ ràng nhất.

Phủ Khai Phong rất lớn, nhưng tin tức lại lan truyền rất nhanh.

Một khúc ca dài của Ngọc Doãn phổ Mã Hành, Phùng Siêu thất bại, trong thời gian ngắn đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

- Phùng Siêu thua? Không thể nào đâu!

Rất nhiều người khi lần đầu nghe được tin tức này đều khó có thể tin được.

Nhưng sau đó tin tức truyền đến đã chứng thực điểm này. Ngọc Giao Long phổ Mã Hành kia đàn một khúc Cao Sơn đã đánh bại Phùng Siêu!

- Hôm nay sắp kể là Ngọc Giao Long phổ Mã Hành đánh bại Phùng Siêu.

Chính ngộ, là lúc khách khứa dùng cơm.

Tiên sinh thuyết thư kia rất thông minh lập tức sửa lại biến hiệu kể lại câu chuyện Ngọc Doãn và Phùng Siêu đấu cầm.

Dân chúng phủ Khai Phong này thường hay tụ tập tại Câu lan ngõa xá (nơi hát múa giải trí) rất đông đúc.

Vừa ăn cơm vừa nghe tiên sinh thuyết thư là điều vô cùng thú vị.

Rất nhiều người vẫn chưa thấy tận mắt trận đấu kia, còn thuyết thư vốn luôn hư hư thật thật, thật thật giả giả, không thiếu nhiều sự suy diễn. Nhưng thấy tiên sinh thuyết thư này nước miếng tung bay khiến người nghe nghe như say như dại.

- Phùng Siêu thấy chống cự không nổi Ngọc Tiểu Ất nên vô cùng lo lắng.

Vì thế đã liên tục sử dụng chiêu số khiến Tiểu Ất ca dần dần gần cạn không nổi... Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Tiểu Ất ca nhanh trí nảy ra ý hay, chỉ thấy Tiểu Ất ngựa mặt lên trời thét dài, Kê Cầm kia ở trong tay hắn được sử dụng càng tuyệt diệu hơn.

Tiểu Ất ca lâm trận làm thơ: Thái sơn thiên nhượng gian, ngật như úc tiêu dài. Quyết sơ tạo hóa thủ, phách thử hà hùng tai. Thiên môn nhất hà cao, thiên hiểm nhược khả giai. Tích tô dữ lũy khối, phân minh kiến cửu cai...

Bài thơ này thật hay lập tức đã áp chế khí thế của Phùng Siêu, khiến tinh thần Phùng Siêu rối loạn.

Các vị khách quan chắc sẽ hỏi Tiểu Ất kia chỉ là một kẻ bán thịt, sao lại có tài học như này? Không biết rằng Tiểu Ất vốn là tinh tú trên trời, vốn là là đệ tử Trích Tiên. Lúc trước Trích Tiên bị giáng xuống phạm trần, Tiểu Ất không đành lòng để mặc ân sư rời đi, vì thế đã đi theo Trích Tiên đi vào nhân gian. Chỉ có điều bên trong luân hồi kia lại ngàn kém vạn sai khiến Tiểu Ất và Trích Tiên bị chia lìa. Trong vòng quay Luân Hồi mà chậm mấy trăm năm...

Không thể không nói, tiên sinh thuyết thư này có sức tưởng tượng vô cùng phong phú.

Vốn muốn liên hệ Ngọc Doãn với Tô Đông Pha, nhưng nghĩ Quan gia vừa mới cấm thi từ Tô - Hoàng, chỉ sợ không ổn. Vì thế liền đẩy thời gian về trước ứng lên người Trích Tiên Lý Bạch để kể chuyện.

Về phần người nghe tin hay không, chỉ cần y tin là được!

Tiên sinh thuyết thư kia càng nói lại càng là hăng say, càng về sau, còn bắt chước bộ dáng thét dài của Ngọc Doãn, ngâm tụng câu thơ kia.

Nói là ngâm tụng, nhưng giống gào thét hơn.

Một bài “Đăng Đại” của Nguyên Hạo không ngờ dưới tình huống đó đã truyền khắp trên phố.

Tiên sinh thuyết thư càng nói càng hưng phấn, mà sắc mặt Quách Kinh càng ngày càng đen.

- Ca ca, Ngọc Tiểu Ất này nay tiếng lành đồn xa, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ ta và người khó mà đối phó.

Ngưu Bảo Lượng không kìm nổi mở miệng.

Sắc mặt hần vàng như nến, lúc nói như không có hơi.

Ở Đại Tướng Quốc Tự suýt nữa bị Triệu Cửu đánh chết, phải nằm trên giường rất lâu, lúc này mới gắng gượng đi lại được. Tuy nhiều dù như thế nhưng nói năng cũng phải cố hết sức chứ đừng nói là muốn tranh cường đấu độc như trước.

Mặt Quách Kinh đen sì không nói một lời.

Y sao không biết như vậy chứ?

Tên tuổi Ngọc Doãn dần dần vang dội, người kết giao bên mình càng lúc càng nhiều, thứ bậc càng cao.

Đầu tiên là Thái Học Sinh, sau lại có Triệu phủ.

Trời mới biết sau lưng Ngọc Doãn còn ẩn giấu người nào? Trước kia thanh danh Ngọc Doãn không nổi, những người đó sẽ không lộ diện. Nhưng hiện tại thanh danh Ngọc Doãn đi lên, còn muốn tiếp tục ức hiếp e rằng không dễ dàng nữa

Hơn nữa, đám người Tưởng Môn Thần kia thậm chí còn lén lút thương nghị, nói rằng bất luận thắng thua ra sao cũng sẽ không tìm Ngọc Doãn gây phiền toái nữa. Đám người Quách Kinh chỉ làm đám du côn nhỏ, sao có thể chọc vào Ngọc Doãn kia?

Nhưng vấn đề là y có thể thu tay sao?

Không nói trước đó đã bị Quách Kinh hãm hại, chỉ nói đến việc bị dùng mọi thủ đoạn từng bước chèn ép sau lưng.

Thù hận với Ngọc Doãn đã quá sâu rồi!

Đến lúc này, không phải Quách Kinh y có bằng lòng dừng tay hay không, mà là Ngọc Doãn có bằng lòng buông tha y hay không...Có thể tưởng tượng, dựa vào tên tuổi Ngọc Doãn kia, ba trăm quan tiền chỉ sợ chẳng chút khó khăn gì mà kiếm được.

Đợi khi Ngọc Doãn trở nên mạnh hơn thì là lúc Quách Kinh y xui xẻo.

Quách Kinh càng nghĩ càng đau đầu.

Đạo lý mà Ngưu Bảo Lượng nói, y sao không hiểu. Nhưng chuyện cho tới bây giờ không phải do Quách Kinh y lựa chọn nữa.

Thật đáng chết!

Cá ướp muối này sao đã lập tức chuyển mình rồi hả?

Quách Kinh hít sâu một hơi, sau một lúc lâu suy nghĩ cũng không nghĩ ra được chủ ý gì.

Đúng lúc này, chợt nghe dưới lầu có tiếng tranh cãi âm ỉ, Quách Kinh đang tức giận, lập tức mắng:

- Ngưu nhị, đi xuống xem là kẻ nào không có mắt gây rối ở đây? Ông nội đang lúc suy nghĩ không muốn bị quấy rầy.

Ngưu Bảo Lượng đáp lời, liền đi xuống lầu.

Chỉ chốc lát sau, thấy gã kéo một thanh niên lên lầu, nhấc chân đá vào đùi thanh niên kia.

- Ca ca, thằng nhãi này thua tiền nhưng không chịu trả, còn tranh cãi om sòm.

- Ai nói ta không có tiền?

Ta nói cho người biết, ngày mai ta có tiền ngay...Biết không? Ngọc Tiểu Ất nhận bán thịt tươi cho lầu Thiên Kim Nhất Tiểu, mỗi ngày đều phải đưa tiền cho ta, sao có thể không có mà trả được? Đám các người đừng vội như mắt chó không nhìn thấy người, chỉ có mấy quan tiền thôi, ông nội chẳng coi vào mắt, sớm muộn gì cũng trả hết.

- La Đức?

Quách Kinh đột nhiên mở miệng.

Thanh niên ngẩn ra:

- Người biết ta?

Quách Kinh nheo mắt lại, đột nhiên mỉm cười:

- Ta tưởng ai, hóa ra là Đại Lang...Ta có quen biết với lệnh tôn, sao không nhận ra Đại Lang chứ? Nhị ca thật là không nên, Đại Lang là người có thân phận, có thể cho mượn tiền, sao phải tính toán chi li làm gì? Đại Lang, vừa rồi chỉ đùa thôi, nếu chưa có trả thì chỉ cần bảo ta biết là được.

La Đức cười ha hả.

Gã chấp tay với Quách Kinh, nói tạ ơn rồi quay đầu đi.

Ngưu Bảo Lượng muốn ngăn cản La Đức nhưng lại bị Quách Kinh lắc đầu.

- Ca ca, chỉ là một tên lưu manh bị khai trừ khỏi thư viện, để ý làm gì?

Quách Kinh lại cười lạnh, nói:

- Nếu hắn còn ở thư viện, ít nhất còn phải nề vài phần. Nhưng hiện tại...ta để ý không phải là La Đức hắn mà là những lời hắn vừa nói kia. Vừa rồi hắn nói cái gì mà thịt tươi ở lầu Thiên Kim Nhất Tiểu mỗi ngày đều lấy từ trong tay Ngọc Tiểu Ất? Ha ha, đây chính là tiền thật bạc thật đấy, không thể bỏ qua được.

Ngưu Bảo Lượng nhú mày:

- Không phải là ca ca có chủ ý với lầu Thiên Kim Nhất Tiểu chứ?

Vậy thì chỉ sợ có chút khó khăn. Lầu Thiên Kim Nhất Tiểu kia cũng có người chống lưng đấy. Nghe nói sau lưng họ là Tư Mã Tĩnh. Tên đó mặc dù không phải là người Khai Phong, nhưng cũng rất có thân phận. Nghe nói lầu Phan cũng có hắc tham dự, quen biết với rất nhiều đại nhân vật. Nếu đắc tội với hắc, sợ những người như chúng ta khó mà gánh vác nổi...

Quách Kinh cười lạnh một tiếng.

- Chẳng lẽ ta không biết khó dây vào Tư Mã Tĩnh kia sao?

Ta không phải muốn đi tìm lầu Thiên Kim Nhất Tiểu để gây phiền phức, mà là muốn tìm La Đức này. Chuyện này người đừng hỏi nữa, ta tự có chủ trương. Sau này khi La Đức đánh bạc, cứ cho hắc mượn, nhưng phải có chứng từ mới được.

Không chỉ để hắc chủ động tới đánh bạc, người còn phải cho người dẫn hắc tới đây...

Tên thư sinh nghèo kiết hủ lậu này không có kiến thức. Nhìn bề ngoài kiêu ngạo nhưng trên thực tế chỉ là một tên ngu xuẩn.

Ngưu Bảo Lượng gãi gãi đầu nghi hoặc liếc nhìn Quách Kinh.

Gã không hiểu Quách Kinh có ý gì.

Nhưng nếu Quách Kinh đã chỉ bảo như vậy, gã cứ làm theo là được!

Đợi sau khi Ngưu Bảo Lượng đi rồi, Quách Kinh cũng bật dậy, y đột nhiên bật cười to!

Chỉ có điều tiếng cười đó vô cùng quỷ dị khiến người ta run lạnh cả người...

Việc kinh doanh của cửa hàng Ngọc gia đúng là rất tốt.

Sau khi đấu cầm với Phùng Siêu kết thúc, Ngọc Doãn vốn định đi lầu Thiên Kim Nhất Tiểu thăm hỏi một chút, nhưng không ngờ Đới Tiểu Lâu chủ động đến nhà.

- Tiểu Ất thật là tài giỏi.

Đới Tiểu Lâu thấy Ngọc Doãn, lập tức giơ ngón cái lên, liên thanh khen ngợi.

Ngọc Doãn vội vàng đứng dậy, chỉ là trong cửa hàng quá đơn sơ, không có chỗ ngồi tốt nào. Cũng may Đới Tiểu Lâu cũng không để ý, ngồi xuống một đầu ghế dài, lấy trong người ra một bản khế ước, đưa cho Ngọc Doãn.

- Hôm qua Chân Nô cô nương đã nói với ta, vốn định buổi trưa đến ngay nhưng lại có việc nên hơi chậm trễ.

Nào ngờ chỉ qua nửa ngày Tiểu Ất đã làm nên việc lớn, ngay cả Phùng Siêu cũng bại dưới tay Tiểu Ất. Đây là việc mà Chân Nô cô nương hôm qua nói đến, sau này lầu Thiên Kim Nhất Tiểu ta sẽ do Tiểu Ất cung ứng sáu con heo mỗi ngày.

Đây là khế ước, kính xin Tiểu Ất xem qua.

Thật sự là chậm trễ?

Ngọc Doãn tin rằng có lẽ Trương Chân Nô đã tạo ảnh hưởng đến lầu Thiên Kim Nhất Tiểu, nhưng chưa chắc Đới Tiểu Lâu đã thật sự coi trọng hẳn.

Chỉ là buổi trưa hẳn thắng Phùng Siêu mà danh tiếng nổi lên.

Đây mới là lý do mà Đới Tiểu Lâu vội vã tới bàn chuyện làm ăn.

- Tiểu Ất thật sự có tài lớn, bản nhạc hôm qua tặng cho Chân Nô ta đã được nghe, hay tuyệt!

Ngọc Doãn liên tục tỏ ra nhún nhường.

Kiếp trước Ngọc Doãn khinh thường loại chuyện như này, nhưng từ lúc tái sinh tới nay đối với chuyện như này cũng đã có cái nhìn rộng hơn.

Khế ước là theo cách thức khế ước của phủ Khai Phong, không có bất cứ vấn đề gì.

Ngọc Doãn lấy ấn triệu đóng vào, ký tên, xem như đã đạt thành khế ước.

Rồi sau đó, Đới Tiểu Lâu lại rảnh rỗi nói chuyện phiếm vài câu với Ngọc Doãn, cũng mời Ngọc Doãn đến lầu Thiên Kim Nhất Tiểu để cổ vũ.

Ngọc Doãn đương nhiên vui vẻ đồng ý, Đới Tiểu Lâu mới rời đi.

- Hà...

Sau khi Đới Tiểu Lâu đi rồi, Ngọc Doãn vô cùng phấn khởi.

- Tứ Lục thúc, lần này đạt thành công việc với lầu Thiên Kim Nhất Tiểu, mỗi ngày sẽ kiếm được hơn mười quan tiền. Chúng ta cùng cố gắng, không đến hai mươi ngày chẳng những kiếm đủ ba trăm quan, thậm chí còn sẽ có thêm lợi nhuận.

La Tứ Lục cũng rất cao hứng:

- Vậy ta chúc mừng Tiểu Ất ca tiền vào như nước.

Áp lực đè nặng bao ngày giờ lập tức tan thành mây khói, khiến Ngọc Doãn cảm thấy vô cùng thoải mái. Nợ nần ba trăm quan đã có hy vọng hoàn trả, càng khiến hắn cảm giác thoải mái. Lúc Yến Nô từ bên ngoài trở về, không đợi nàng lên tiếng, Ngọc Doãn lập tức đem tin tức này nói cho nàng biết. Đúng như Ngọc Doãn dự đoán, Yến Nô cười tươi rạn rỡ.

59. Chương 58: Phú Quý Cuồn Cuồn Đến (hạ)

- Tiểu Ất ca, nô cũng có một chuyện vui muốn báo Tiểu Ất ca biết.

- Ồ?

- Vừa rồi gặp Đại Lang, hắn nói cho nô biết là ông chủ lầu Bạch Phàn hỏi sự vụ trong lầu biết là đã không còn hoạt động với Tiểu Ất ca nữa nên rất không vui. Chủ lầu Bạch Phàn bằng lòng mua thịt chín của chúng ta, mỗi ngày năm trăm cân. Nhưng không biết chúng ta có cung ứng đủ hay không nên nô trở về hỏi ý kiến Tiểu Ất ca.

Ha ha, thật đúng là chuyện tốt nhân đôi!

Giữa Ngọc Doãn và lầu Bạch Phàn không có bất kỳ ân oán gì.

Trước đây hần và lầu Bạch Phàn có gút mắc, thật ra chỉ là vấn đề giữa hần với Tiểu Chi Nhi.

Nay hần đã báo thù xong rồi, còn thắng cả Phùng Siêu.

Nỗi hận với Tiểu Chi Nhi đương nhiên không còn nữa. Nếu lầu Bạch Phàn bằng lòng hồi phục lại quan hệ, hần cũng không từ chối.

Lập tức, Ngọc Doãn nói:

- Việc này Cửu Nhi tỷ cứ làm chủ, ta không ý kiến.

Đương nhiên là Yến Nô hy vọng kết nối lại hoạt động với lầu Bạch Phàn, thấy Ngọc Doãn gật đầu, má phấn lúm đồng tiền của Yến Nô càng sâu tươi rói.

Nếu tính toán thì năm trăm cân thịt mỗi này cũng có thể lãi ròng năm sáu quan tiền.

Cộng thêm mười quan lợi nhuận trước đó của lầu Thiên Kim Nhất Tiểu, thêm lợi nhuận bên trong cửa hàng, nợ nần ba trăm quan sẽ trả sớm.

- Nhị tỷ, hay để Nhập Cửu ca đến hỗ trợ đi.

Yến Nô lời kéo Trương Nhị tỷ, bàn bạc:

- Sau này trong cửa hàng rất bận, chỉ riêng thịt chín kia thôi chỉ sợ một mình tỷ bận không chịu nổi rồi. Nô thấy Cửu ca cũng rất chịu khó, ngày nào cũng làm việc ở phường nhuộm quá vất vả, sao không đến cửa hàng hỗ trợ, tiền công cũng theo bên trong phường nhuộm, như vậy thì có thể nhẹ nhàng một chút.

Tiểu Ất ca, huynh nghĩ sao?

Tiền công của Dương Nhập Cửu một tháng cũng không nhiều.

Nếu để cùng giúp việc buôn bán chắc cũng không vấn đề gì. Nhưng trong lòng Ngọc Doãn còn có tính toán khác.

Hần muốn rời khỏi phủ Khai Phong, chẳng lẽ còn phải dẫn theo một nhà Dương Nhập Cửu?

Nhưng nếu Yến Nô đã mở lời, Ngọc Doãn cũng nể mặt mũi Yến Nô. Lập tức hấn gật gật đầu, cười nói:

- Ta cũng cảm thấy Nhập Cửu ca rất thích hợp, không biết Nhập Cửu ca có bằng lòng hay không? Còn ta thì không có ý kiến.

- Bằng lòng, huynh ấy đương nhiên bằng lòng.

Trương Nhị tỷ liên tục gật đầu, biểu thị đồng ý.

Công việc ở phường nhuộm rất mệt, lại không tốt cho thân thể. Ngày ngày Nhị tỷ thấy Dương Nhập Cửu làm lưng vất vả, đã sớm không đành lòng rồi.

Nếu có thể làm việc cùng nhau, đương nhiên là chuyện tốt.

Mỗi ngày làm năm sáu trăm cân thịt, nghe có vẻ nhiều nhưng còn thoải mái hơn làm việc ở phường nhuộm nhiều.

- Tuy nhiên ngày nào cũng làm nhiều thịt chín, chỉ sợ việc kinh doanh trong nhà không tốt.

Phải có một xưởng mới, nếu không làm sân ô ւế đó, mà Tiểu Ất ca và Cửu Nhi tỷ ở cũng thoải mái hơn.

Yến Nô mỉm cười!

- Việc này Chu Thành cũng có nói rồi, trong hẻm nhỏ ở đường đối diện, có một căn nhà không, hai tầng lầu, cũng rất đơn sơ, căn nhà trống đó là sản nghiệp của lầu Bạch Phàn, nếu Tiểu Ất ca bằng lòng, chúng ta có thể thuê, tiền thuê một tháng ba quan 96 văn tiền. Vừa rồi nô có đến đó xem, rất thích hợp làm nhà xưởng.

Ngọc Doãn nói:

- Đại Lang thăng chức rồi hả?

Việc này vốn không nên để Chu Thành ra mặt.

Nhưng hiện tại hấn chẳng những ra mặt, khiến Ngọc Doãn cảm thấy có chút kỳ lạ.

- Đúng vậy, được thăng làm quản sự.

Quả nhiên là thăng chức rồi!

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút rồi đồng ý.

Nếu cứ tiếp tục theo tình hình này thì sau khi trả nợ cho Quách Kinh xong, Ngọc Doãn cũng nắm chắc trong vòng nửa năm sẽ kiếm được một ít tiền thân gia, hẳn là khó khăn không lớn. Đến lúc đó đi Lâm An...Không, mà nên gọi là Hàng Châu đặt mua sản nghiệp chắc không khó khăn gì mấy.

Chỉ có điều quan hệ lại phải bắt đầu thiết lập những mối quan hệ mới.

Trong lòng Ngọc Doãn rất mâu thuẫn, vừa muốn đi lại để tránh né loạn Tĩnh Khang, vừa hy vọng ở lại tiếp tục cuộc sống tại Đông Kinh này

Day day mũi, hần cổ găng gặt bỏ ý nghĩ này trong đầu.

Thôi cứ đi một bước xem một bước vậy!

Cửa hàng bên sông Biện san sát, màn trướng vải bố bay phấp phật.

Một tòa trà lâu bên cạnh xây dựng duy nhất một tòa đình viện, diện tích mặc dù không lớn nhưng lại vô cùng tinh xảo.

Đình viện này lưng dựa sông Biện.

Khi nhàn hạ có thể thưởng thức phong cảnh sông Biện, rất lý thú.

Ở trong lầu các nhỏ của giữa viện, Phong Nghi Nô dựa vào lan can, mặc chiếc váy dài màu xanh lục, dáng vẻ thướt tha, lúm đồng tiền tinh xảo ẩn hiện trên má phấn như lộ ra nụ cười thản nhiên.

-Tiểu hòa thượng, hôm nay sao nhàn hạ đến chỗ nô vậy?

Một thanh niên đứng thẳng ở dưới sảnh, vẻ mặt có chút bất an.

Phong Nghi Nô mỉm cười mở miệng, gương mặt thanh niên lập tức đỏ lên. Nhưng trông mắt lại đảo tròn có ý vô ý quét tới trước bộ ngực nở nang của Phong Nghi Nô.

“Tiểu hòa thượng” tên là Mạc Ngôn, là tăng nhân thụ giới trong Đại Tướng Quốc Tự.

Trên đầu y tóc đen đầy đầu, thật ra toàn là tóc giả.

- Tiểu tăng...đem qua tiểu tăng ở ngõ giết mổ heo tình cờ gặp Ngọc Tiểu Át trên phố Mã Hành.

Lúc ấy hắn đang cần tiền nên đã bán đấu giá một khúc phổ. Tiểu tăng nhớ cô nương rất thích nhạc của Ngọc Doãn, liền dốc hết tiền bạc mua khúc phổ trong tay hắn. Hôm nay mới từ chỗ Ngọc Tiểu Át cảm tới đặc biệt tặng cho cô nương.

- Tiểu hòa thượng, người rõ ràng là người xuất gia mà chạy tới ngõ giết heo...

Phong Nghi Nô che miệng mỉm cười.

Nhưng chợt nàng lại nói:

- Đã thế sao không lấy ra đi.

Mạc Ngôn vội vàng từ trong người lấy ra một khúc phổ hai tay dâng lên.

Lúc Phong Nghi Nô nhận lấy khúc phổ trong tay y, hai tay chạm nhau, hương thơm quanh quẩn khiến Mạc Ngôn như mất hồn. Y không kìm nổi nuốt nước bọt, thâm khao khát được tiếp xúc với người ngọc thơm ngát kia.

Vật dưới thân càng trở nên cứng ngắc!

Cũng may áo bào y dài rộng thùng thình nên không bị lộ ra sơ hở.

Nhưng ánh mắt nhìn Phong Nghi Nô càng thêm ngưỡng mộ...

Phong Nghi Nô nhận lấy khúc phổ nhưng chưa vội xem ngay.

Ánh mắt quẩn rũ nhìn Mạc Ngôn, tận đến khi trong lòng Mạc Ngôn kêu to: “Thật là mất hồn mà!”

- Thật không hiểu nổi tiểu hòa thượng người rõ ràng là lòng phàm rất nặng, sao sư phụ còn giữ người lại.

Khúc phổ này người bán bao nhiêu?

- A, là tiểu tăng tặng cho cô nương, nói gì đến tiền bạc?

- Tiểu hòa thượng người không thành thật rồi, nếu thật sự muốn tặng ta, cần gì ta phải đích thân gặp người?

Được rồi, đừng nóng vội, cứ nói đừng ngại.

- Việc này....

Mạc Ngôn nhăn nhó, như ngượng ngùng mở miệng.

Sau một lúc lâu, y đột nhiên cắn răng, như đã quyết định:

- Tiểu tăng mua được từ trong tay Ngọc Tiểu Ất năm mươi quan, cô nương thích, tiểu tăng bán lại giá gốc đó.

Phong Nghi Nô mỉm cười:

- Nếu như hôm qua là năm mươi quan, quả thật hơi mắc.

Nhưng hôm nay thì có vẻ quá rẻ...từ sau khi Tiểu Ất và Phùng Siêu đấu cầm thì từ đó đã có danh tiếng ở trong phủ Khai Phong. Huống hồ bài thơ kia, ừ, nó nhớ tên là “Đăng Đại” đúng không? Mặc dù Ngọc Tiểu Ất chỉ là người xuất thân phổ phường nhưng tài danh đã hiển lộ. Như vậy đi, không thể để tiểu hòa thượng chịu thiệt được, nó trả thêm 100 quan, tức là 150 quan để mua khúc phổ này. Tiểu hòa thượng có ý kiến gì về giá mua này không? Nếu không thành, có thể thương lượng tiếp.

“Phát tài rồi, phát tài rồi!”

Mạc Ngôn rít gào liên tục trong lòng, nhưng trên mặt lại tỏ ra không vui.

- Cô nương hào phóng như vậy, tiểu tăng vốn nên vui mừng.

Chỉ có điều hôm nay tiểu tăng đến là thành tâm hiến phổ, cô nương làm vậy...

- Hai trăm quan, dễ tính toán hơn.

- Vậy tiểu tăng cung kính không bằng tuân mệnh!

Mười sáu quan giờ là hai trăm quan!

Mạc Ngôn vui mừng như điên, vốn định chỉ kiếm một ít lời thôi, thuận tiện được gặp dung nhan nữ thần trong lòng. Không ngờ lại lời gấp bội...Ngọc Tiểu Ất ơi là Ngọc Tiểu Ất, người đúng là thần tài của bản tăng, là phúc tinh của bản tăng.

Hai trăm quan đi tìm chị em ở lầu Bạch Phàn, một đấm chân một bóp vai, còn ôm trong lòng bản tăng ít nhất cũng phải là hai người!

Phong Nghi Nô cũng không giữ lại Mạc Ngôn mà đuổi gã đi luôn.

- Muội muội, tiểu hòa thượng kia đúng là không thành thật.

Rõ ràng là mua bằng giá mười sáu quan, đến chỗ muội thì đã được hai trăm quan, muội quá hào phóng rồi.

Mạc Ngôn vừa mới đi, thì một mỹ nhân áo trắng bước ra từ trong tấm bình phong, tuy không đánh phấn trang điểm nhưng nhan sắc động lòng người.

Khí chất đó giống như tiểu thư khuê các, trong lạnh lùng lại có sự quyến rũ đặc biệt. Vẻ lạnh và nóng hòa trên người nàng khiến bất cứ ai đứng gần cũng phải tim đập thành thịch, ngay cả Phong Nghi Nô cũng phải kém vài phần.

- Sư Sư để ý làm gì?

Tiểu hòa thượng kia đã như thế, lại vất vả đi lại, cho hẳn chút lời thì có sao?

- Nếu muội muốn giúp Ngọc Tiểu Ất kia, nô không nói gì. Chỉ là nô không thích người xuất gia như vậy...muội đến bàn bạc với hắn, còn hắn chỉ muốn đi phong hoa tuyết nguyệt, làm hồng thanh danh Phật môn.

- Hihi, đã quên Sư Sư tin Phật tổ.

Phong Nghi Nô hồn nhiên không để ý tới, cười hi hi, bước tới trước mặt mỹ nhân áo trắng.

Mỹ nhân áo trắng kia nhận lấy, mở ra xem, hai mắt sáng ngời, khen:

- Chữ đẹp!

- Ồ?

Phong Nghi Nô tò mò nhìn qua, khi nhìn chữ trên tờ giấy cũng giật mình.

- Không ngờ một người bán thịt trên phố mà chữ đẹp như vậy, sợ là Quan gia cũng không hơn bao nhiêu.

- Thế thì chưa chắc.

Mỹ nhân áo trắng nói:

- Thư pháp Quan gia nhỏ mềm mại, chữ thành nhất phái, luôn có phong phạm.

Mà chữ Ngọc Tiểu Ất này bút pháp phóng khoáng, cho thấy cũng thành một trường phái riêng. Nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn còn có chút khí chất cứng nhắc, không được coi là tông sư. Nói vậy hẳn vẫn chưa dung nhập thần hồn, còn phải rèn luyện thành công mới được coi là nhất phái tông sư.

Phong Nghi Nô không kìm nổi bật cười thành tiếng.

- Muội quên mất tỷ tỷ rất hiểu thư pháp Quan gia.

Tuy nhiên Ngọc Tiểu Ất này đúng là không tầm thường, có thể viết chữ đẹp như vậy, so với học sinh trường Thái học còn hơn gấp trăm lần.

- Nói vậy cũng đúng.

Mỹ nhân áo trắng dứt lời, cất kỹ khúc phổ.

- Muội muội muốn rời khỏi thật sao?

- Đúng vậy.

Trên mặt Phong Nghi Nô lộ vẻ buồn bã, khẽ nói:

- Ở Câu lan ngõ xa đã lâu, muội cũng thật sự mệt mỏi rồi. Nếu không phải Tư mã đại quan nhân hết lòng giữ lại thì năm năm trước muội đã rút lui rồi. Nhưng muội đã đáp ứng sẽ đề cử một vị Thượng Thính Hành Thủ (người đứng đầu trong nghề ca múa). Từ Bà Tích cũng có tư chất, đáng tiếc còn chưa đủ để đạt chiến thắng.

Mỹ nhân áo trắng trầm mặc.

Lời của Phong Nghi Nô chẳng phải là khắc họa hình ảnh của nàng.

Nhìn bề ngoài như nở mặt mày nhưng bên trong nguy hiểm cực lớn. Muốn rời khỏi nhưng lại không làm chủ được.

Phong Nghi Nô vì nợ nhân tình mà không làm chủ được, còn nàng thì sao?

- Nếu muội muội thật sự muốn đề cử Từ Bà Tích, cũng không phải là không có biện pháp.

Trước mắt có một đường tắt, chỉ là muội có bằng lòng đi thử hay không thôi...Muội muội còn nhớ ngày đó Ngọc Tiểu Át tại Đại Tướng Quốc Tự đã đàn khúc nhạc kia không?

Nói tới đây, má phấn lúm đồng tiền của mỹ nhân áo trắng đỏ hồng lên.

Nàng nhớ rõ ngày đó, khi Ngọc Doãn đàn khúc phổ đến diên cuồng đã khiến nàng không tự chủ được mà đạt được khoái cảm.

Mỗi lần nhớ tới chuyện này nàng luôn cảm thấy xấu hổ.

Dù là lúc này nhắc lại chuyện này nhưng bản thân nàng vẫn như có chút kích động...

Phong Nghi Nô nói:

- Khúc nhạc đó, đương nhiên nô nhớ rõ.

- Ta có thể cảm nhận ra bên trong khúc phổ của Ngọc Doãn hình như tồn tại một câu chuyện xưa.

Sao không mời hần biên lại khúc nhạc, viết ra câu chuyện xưa đó, rồi sau đó để Từ Bà Tích diễn tập hiển nghệ, có thể tạo nên một sự chấn động.

Phong Nghi Nô nghe vậy vui vẻ:

- Có thể được sao?

Việc viết lại khúc nhạc kể chuyện xưa phải có bản lĩnh, không phải người bình thường có thể làm nổi.

Mỹ nhân áo trắng cười nói:

- Người có thể làm ra “Quyết sơ tạo hóa thủ, phách thử hà hùng tai” thì có gì mà phải lo lắng? Trên phố nói hần là đệ tử của Trích Tiên, tinh tú trời sinh? Sao không mượn cơ hội này để nâng Từ Bà Tích lên...Chỉ có điều mua được khúc phổ này sợ là rất khó. Tốt nhất muội muội sớm hành động đi.

Phong Nghi Nô hơi ngẫm nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng.

- Việc này cứ giao cho nô giải quyết!

60. Chương 59: Tiếng Lành Đồn Xa (thượng)

Nắng sớm rải khắp sông Biện.

Sóng gợn lăn tăn trên mặt sông, Đông Kinh đang trong giấc ngủ say bình tĩnh, dương liễu xanh ngắt hai bên bờ sông múa trong gió thướt tha như thiếu nữ. Nơi này là Phủ Khai Phong năm Tuyên Hòa thứ sáu bình bình sức sống.

Viện Quan Âm vọng đến tiếng chuông buổi sáng ngân xa.

Trong tiểu viện, Ngọc Doãn đang đổ mồ hôi đầm trán dưới sự giám sát của Yến Nô, bắt đầu một ngày luyện công vất vả.

Món nợ ba trăm quan đã không khiến hai người cảm thấy đau đầu nữa. Điều thật sự khiến Yến Nô lo lắng là sắp tới tranh giành giao hàng ở Khoái Hoạch Lâm. Sau khi biết về đối thủ, Yến Nô bắt đầu vô cùng khẩn trương.

Lã Chi Sĩ không phải dễ coi thường.

Bối pháp của người này linh hoạt sắc bén, được gọi là “Khai bi đoạn thạch”

Biệt hiệu “Quỷ cước tiểu bát” cũng có chút danh tiếng ở phủ Khai Phong. Mặc dù không sánh được với Lý Bảo “Tiểu Quan Tắc” ai ai cũng biết, nhưng cũng là một nhân vật, nếu không cẩn thận ứng phó, nói không chừng Ngọc Doãn sẽ bị chọc đến phiền toái.

Cho nên, yêu cầu của Yến Nô đối với Ngọc Doãn cũng càng trở nên nghiêm khắc.

Khoảng cách với lần đầu cầm với Phùng Siêu đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, việc kinh doanh ở cửa hàng cũng dần ổn định lại. Sau khi Dương Nhập Cửu và Trương Nhị tỷ bàn bạc, ngày hôm sau đã thôi công việc ở phường nhuộm, bắt đầu lo liệu công việc ở cửa hàng. Đó là một người thành thật, cần cù chăm chỉ, lại chịu được cực khổ. Đãi ngộ mà Ngọc Doãn cấp cho họ cũng không kém, mỗi tháng 4 quan 276 văn tiền, so với công việc ở phường nhuộm thì kiếm được còn nhiều hơn. Hoàn cảnh công việc cũng tốt hơn phường nhuộm, càng không cực khổ như vậy. Mỗi ngày cùng với Hoàng Tiểu Thất và La Đức đem thịt tươi tới xưởng, rồi sau đó đi mua củ lửa than củi, đồ gia vị cùng với các loại vật phẩm, giúp đỡ Trương Nhị tỷ làm thịt chín, thật sự là thoải mái hơn rất nhiều.

Ngọc Doãn chiếu cố vợ chồng y, Dương Nhập Cửu ghi nhớ trong lòng.

Y và Trương Nhị tỷ sau khi bàn bạc một chút đã chuyển ra khỏi tiểu viện, ở tại trong xưởng.

Dù sao xưởng có hai tầng lầu, một tầng làm phân xưởng, lầu hai có thể ở được. Cuộc sống rất tiện, còn có thể trông coi cửa hàng, một công đôi việc.

- Qua một thời gian nữa đại ca nhà ta cũng sẽ tới, dù gì cũng không ở trong nhà, không chứa được nhiều. Dù sao xưởng rộng rãi, cũng có thể ở đó, đến lúc đó Đại ca đến rồi cũng có thể giúp Tiểu Át một chút.

Dương Nhập Cửu còn có ý tứ khác.

Thấy Ngọc Doãn và Yến Nô đến bây giờ vẫn ở riêng nên trong lòng có chút hổ thẹn.

Dương Nhập Cửu cảm thấy nguyên nhân là bởi vì vợ chồng y nên mới khiến cho vợ chồng Ngọc Doãn phân chia phòng để ở. Vợ chồng trẻ ngượng ngùng là điều bình thường. Đợi khi Dương Tái Hưng cũng tới, chẳng phải càng trở nên phiền toái sao?

Đơn giản nhân cơ hội này chuyển ra cũng hay.

Không biết việc vợ chồng Ngọc Doãn ngủ riêng có phải vì hai vợ chồng y hay là vì nguyên do khác.

Tuy rằng thái độ của Yến Nô đối với Ngọc Doãn đã thay đổi nhưng vẫn còn kéo dài chút khoảng cách. Về phần Ngọc Doãn dù cảm thấy Cửu Nhị tỷ đối với mình đã ôn hòa rất nhiều nhưng lại không dám bước tới. Từ lúc bắt đầu đến hiện tại, quá trình này có thể không dễ dàng. Nếu chẳng may làm Yến Nô giận, sự cố gắng trước đó chẳng phải uổng công hay sao? Vẫn nên tiến hành theo chất lượng, nước chảy thành sông thì tốt hơn.

Khi tái sinh đến thời Tuyên Hòa, Ngọc Doãn đang dần dần hòa nhập hẳn vào thời đại này...

- Tiểu Át ca cẩn thận.

Sau khi vợ chồng Dương Nhập Cửu đi rồi, Yến Nô đã bố trí tiểu viện này giống như vô quán.

Ngoại trừ La Hán Thung kia, còn tăng thêm một sọt bao cát nặng trĩu treo ở trong viện. Nàng ở bên ngoài không ngừng đẩy bao cát để Ngọc Doãn tiếp lấy. Không phải chắn, cũng không phải ngăn đón, càng không thể trốn tránh, mà là đứng tại chỗ tiếp lấy bao cát rồi lại đẩy về. Đây chính là kiến thức cơ bản của Đa La Diệp Thủ theo lời Yến Nô.

Hiện giờ ở trong sân treo chín bao cát.

Yến Nô ở bên ngoài dùng các loại phương thức như đột ngột dùng chân đá, dùng quyền đánh, dùng thân thể va chạm...bao cát dưới mọi sự đả kích bay về phía Ngọc Doãn. Ngọc Doãn thì nhất định phải dựa vào đôi tay vững vàng tiếp được bao cát. Đa La Diệp Thủ cũng được gọi là Từ Bi Chưởng, sử dụng sự khéo léo, đôi tay như biển thanh con bướm có thể tiếp được các loại tấn công, đồng thời còn có thể căn cứ vào các loại tình huống mà xuất ra phản kích linh hoạt, sắc bén.

Đa La Diệp Thủ coi trọng thân pháp, nhân lực.

Nhưng mấu chốt nhất ở chỗ cộng thêm trên một đôi tay, huyết quản khép mở, xương ngón tay linh hoạt, hiểu biết xảo diệu, hiểu được phương pháp hóa lực...

Dựa theo cách nói của Yến Nô:

- Đa La Diệp Thủ này sử dụng đến chỗ tuyệt diệu có thể đồng thời tiếp được sự tấn công của bảy mươi hai bao cát và thông qua lực đạo hóa giải bao cát, trả lại lực đạo nguyên vẹn trở về.

- Cửu Nhi tỷ, muội có thể tiếp được bao nhiêu đợt tấn công?

Yến Nô nói:

- Công phu hiện nay của nô có thể tiếp được ba mươi sáu đợt tấn công.

- Cửu Nhi tỷ, quyền cước hiện nay của muội đứng hàng thứ mấy lực sĩ?

- Ừm, riêng về quyền cước mà nói có thể đứng hàng lực sĩ thứ bảy. Tuy nhiên nếu tỉ thí với lực sĩ kinh nghiệm phong phú như Lý Bảo thì thua nhiều thắng ít. Dù sao thì nô ít khi giao thủ với người khác, sợ là cũng không phải là đối thủ của Lý Bảo.

Ngọc Doãn rùng mình.

Đa La Diệp Thủ này vô cùng vất vả, bắt đầu luyện càng khó mà chịu nổi.

Trong nội tâm hẳn rất muốn luyện được công phu thật sự, nhưng lại sợ chịu khổ nên muốn dừng lại.

Nếu không phải sợ Yến Nô không vui, hoặc là vì mặt mũi nam nhi, Ngọc Doãn đã từ bỏ rồi.

Giấc mộng vô hiệp là giấc mộng vô hiệp, cuối cùng cũng chỉ là giấc mộng mà thôi.

Cuộc sống kiếp trước tại thời đại không dùng đến võ công, sao Ngọc Doãn có thể chịu được vất vả?

Chẳng trách đời sau võ thuật càng ngày càng xuống dốc, cuối cùng gần như chỉ là động tác võ thuật đẹp mắt, nguyên nhân chính là vì tập võ thật quá vất vả.

Ngọc Doãn hét lớn một tiếng, đón một bao cát, đưa tay tiếp được.

Sức lực lớn đánh úp lại, hấn mấy móc lui về phía sau, cổ tay theo đó rung lên, đem hóa giải hết lực lượng kia lật tay đẩy trở về.

Chính là chỗ run lên này, một đẩy!

Tiêu hao không ít khí lực.

Trái lại Yến Nô nhẹ nhàng và khéo léo lật tay đem bao cát lui về, lực đạo càng thêm hung mãnh...

Mỗi một ngày không bị đập hơn vài chục cái thì không kết thúc.

Tuy nhiên luyện công xong cũng có lợi.

Khi mặt trời dâng lên, ánh nắng mặt trời chiếu đầy tiểu viện, Ngọc Doãn để trần cánh tay đắm chìm dưới ánh nắng bình minh.

Yến Nô thì mím môi, dùng bàn tay nhỏ bé có chút thô ráp xoa rượu thuốc, xoa bóp cho Ngọc Doãn. Khi bàn tay nhỏ bé đặt lên mang theo tia ma lực kỳ dị. Mỗi một lần xoa bóp xong, Ngọc Doãn đều cảm giác tinh thần sảng khoái. Đây cũng lúc Yến Nô và hấn thân mật nhất. Trong nội tâm hấn thầm cảm kích vợ chồng Dương Nhập Cửu: thật sự là hiểu biết, nếu không phải vợ chồng họ dọn đi, thì hấn sao có thể được hưởng thụ sự đãi ngộ như này? Chóp mũi quanh quẩn mùi thơm cơ thể thiếu nữ của Yến Nô khiến tinh thần hấn nhộn nhạo.

Theo bản năng, Ngọc Doãn lui lại sau một chút.

Ôm người ngọc thơm ngát vào lòng?

Hấn không dám.

Nhưng lòng ta cũng hết cách, chỉ có thể cảm nhận một chút.

Nào biết thân thể hắn có phản ứng, Yến Nô lại đến sát bên người, Ngọc Doãn vướng vào ghế dài liền ngã xuống đất.

- Tiểu Át ca, sao ngã vậy?

Yến Nô giật mình vội tới nâng dậy.

Lần này ngã không nhẹ, nhưng so với sự va chạm bao cát vừa rồi thì đỡ hơn nhiều. Ngọc Doãn đương nhiên không sao, nhưng ngược lại ngã vào lòng Yến Nô, hai đầu gối tròn lẳn khiến hắn thoải mái không kìm nổi khẽ rên rĩ.

- Tiểu Át ca, ngã đau ở đâu?

- Ở đầu, đau!

Còn chưa nói xong, đôi bàn tay nhỏ bé đã nhẹ nhàng xoa đầu hắn.

Ngọc Doãn mừng vui trong lòng, còn nói thêm:

- Ngực, ngực cũng đau...

- Đau như nào?

Yến Nô lại vội vàng xoa bóp ngực cho hắn, còn sốt ruột hỏi:

- Có phải chỗ này không? Có đau không?

Bàn tay nhỏ bé kia vì làm việc nhà nhiều nên khá thô ráp.

Nhưng lại rất ấm áp, mềm mại nhẹ nhàng xoa bóp di chuyển, thật sự là một hưởng thụ vô cùng thoải mái. Khẽ nghiêng mặt qua, đối diện với bộ ngực tròn đầy, thời tiết cuối xuân áo đơn mỏng, cách một lớp vải mỏng có thể cảm nhận được sự ấm nóng ngọt ngào. Ngọc Doãn rên rĩ hai tiếng, không trả lời Yến Nô.

Yến Nô cũng nảy sinh cảm thụ như vậy...

Từ trong mũi miệng Ngọc Doãn phả ra hơi thở nóng rực, xuyên qua lớp vải truyền vào trong ngực.

Lúc này nàng mới để ý tư thế hai người vô cùng mờ ám, lòng muốn đẩy ra, nhưng lại cảm thấy chân tay như nhũn ra, không thể động đậy được. Má phẩn lúm đồng tiền đỏ rực như hồng hạnh chín mọng trong viện Quan Âm.

Trong nội tâm nàng có chút mâu thuẫn, lại có chút chờ mong, đủ loại cảm giác ập tới khó nắm bắt được.

- Tiểu Ất có nhà không?

Ngay lúc Ngọc Doãn đang hưởng thụ cảm giác mờ ám thì chợt nghe ngoài cửa có tiếng người gọi.

Yến Nô giống như con nai bị hoảng sợ vội đẩy Ngọc Doãn ra. Ngọc Doãn bị bất ngờ lập tức đụng phải thành giếng ngay bên cạnh, lúc này mới thật sự đau khiến Ngọc Doãn bật kêu ái ối.

- Tiểu Ất ca...

Yến Nô vội vàng đi tới.

Nhưng lúc này cửa đã bị người ta đẩy ra.

Chu Lương cười tủm tỉm bước vào, khi thấy cảnh tượng trước mắt thì sững người.

Ngọc Doãn để trần cánh tay, Yến Nô mặt đỏ bừng, quần áo không chỉnh tề.

-Thật có lỗi thật có lỗi, ta không thấy gì hết.

Lúc này Yến Nô mới phát hiện tư thế giữa nàng và Ngọc Doãn có chút mờ ám, nàng kêu khê một tiếng, xoay người chạy về phòng, đóng sập cửa phòng lại. Yến Nô đứng sau cánh cửa tay vỗ vỗ ngực, thở hổn hển. Má phẩn lúm đồng nóng rực như con gà bị quay chín, nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

Không đúng, lúc trước là Tiểu Ất ca ngã ngựa ra, sao ngực lại đau được?

Yến Nô như bưng bình tĩnh...

Nhưng sự bưng bình lúc này vẫn không làm hết cái nóng trên má phẩn, tim giống như mười lăm thùng nước thật sự bất ổn.

Thật là kẻ phóng đảng!

Yến Nô nghiêng răng nghiêng lợi, hung hãn mắng thăm.

Rồi nàng lại bắt giắc ngồi trước bàn trang điểm nhìn gương mặt cô gái đang ngượng ngùng trong gương đồng, có chút thất thần...

- Nhị ca, người đến đúng lúc lắm.

Ngọc Doãn liên tiếp bị Yến Nô đẩy ngã, đầu đập hai lần vào bên thành giếng. Hắn xoa đầu, đứng lên quơ lấy áo khoác trên kệ, khoác lên người. Thật đáng tiếc, nếu Chu Lang vừa rồi không xuất hiện, hôm nay có thể xóa đi sự ngăn cách được Cửu Nhi tỷ vuốt ve an ủi rồi.

- Nào ai biết trời sáng thế này vợ chồng người...

- Không có chuyện kia, Nhị ca đừng nói lung tung. Vừa rồi chỉ là ta không cẩn thận ngã, Cửu Nhi tỷ đỡ ta dậy thôi.

Vẻ mặt tươi cười của Chu Lương biểu thị “Ta hiểu”.

- Tiểu Ất, phải chúc mừng người rồi!

- Chúc mừng?

- Hà hà, thấy Cửu Nhi tỷ đối xử với người khác trước nhiều, nhiều năm mong muốn cuối cùng nên thưởng, chẳng lẽ không đáng chúc mừng sao? Tuy nhiên hai người các người vẫn ở riêng ư? Nếu Tiểu Ất ca cố gắng thêm chút nữa, chắc chắn sẽ đạt ước nguyện, ta sẽ lại đến chúc mừng người.

61. Chương 60: Tiếng Lành Đồn Xa (trung)

Mặt Ngọc Doãn đỏ bừng.

- Nhị ca đừng nói bừa, thật sự không có gì.

- Được rồi được rồi, các người không có gì...Hôm nay ta đến là có chuyện tìm người. Ta được người ta nhờ vả mời người đi uống rượu, mong rằng Tiểu Ất người chớ chối từ. Ta đã vỗ ngực đảm bảo với người ta rồi.

- Ai muốn mời ta?

- Việc này...người cứ đi là biết.

Vẻ mặt Chu Lương thần thần bí bí, nốt ruồi bên miệng y theo nụ cười trên mặt y giật giật.

- Còn tỏ ra thần bí?

Ngọc Doãn mỉm cười.

- Nói với Cửu Nhi tỷ một câu rồi chúng ta đi.

Chu Lương giúp quá nhiều rồi nên hẳn không thể không nể mặt mũi.

Sau khi Ngọc Doãn thay xong quần áo, đi đến trước cửa phòng Yến Nô, khẽ nói:

- Cửu Nhi tỷ, Nhị ca gọi ta đi ra ngoài, buổi trưa ta không đến cửa hàng nữa. Sau buổi trưa ta mới qua đó, Cửu Nhi tỷ nói một tiếng với Nhị tỷ là đến Lý Ngõa tử tìm thợ thủ công sửa lại nhà bếp, thuận tiện trả tiền công cho hẳn.

- Biết rồi!

Trong phòng vọng ra giọng nói nhỏ xíu của Yến Nô.

Giọng nói kia dịu dàng như thê tử nói với trượng phu khiến Ngọc Doãn cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

- Nhị ca, tóm lại là gặp ai? Sao lại thần bí như thế?

Ra khỏi nhà, Ngọc Doãn và Chu Lương đi trên đường.

Tuy nhiên lúc đi lại đi về hướng phố Mã Hành.

Ngọc Doãn thầm thấy kỳ lạ, liền mở miệng hỏi.

Chu Lương cười cười:

- Sao Tiểu Ất tò mò như vậy? Yên tâm đi, là chuyện tốt... Ca ca sao có thể hại người.

- Hại ta cũng không sao, nhưng vẫn phải nói với ta rốt cuộc đó là ai? Có chuyện gì? Để ta biết còn chuẩn bị chứ, đừng cứ thần thần bí bí luôn tạo cho ta cảm giác cổ quái.

- Người đừng có hỏi nhiều, đi theo ta là được.

Ngọc Doãn không hiểu ra sao, nhưng đã không hỏi được gì nên không hỏi nữa.

Dù sao hắn cũng không sợ Chu Lương giở trò gì, hiện giờ tốt xấu cũng là người có danh tiếng, Chu Lương cũng khó mà làm được chuyện xấu gì, chỉ là trong lòng hắn hơi tò mò, rốt cuộc là ai muốn gặp hắn? Điều này thật sự khiến Ngọc Doãn không đoán ra được.

- Tiểu Ất, sao hôm nay không đánh đàn?

Trên đường, thỉnh thoảng có người hỏi.

Ngọc Doãn thì nhất nhất trả lời, thỉnh thoảng còn nói chuyện phiếm với họ vài câu.

Khi đi ngang qua cửa hàng thấy việc buôn bán vẫn rất tốt, hắn cũng không muốn đi quấy rầy việc kinh doanh, liền tiếp tục cùng Chu Lương đi về phía trước.

- Sao lại ở đây?

Hai người dừng ở bên ngoài lầu Bạch Phàn, Chu Lương cười nói:

- Tới rồi!

Vừa nói y vừa đi vào trong.

Nhưng Ngọc Doãn lại do dự.

- Nhị ca, rốt cuộc là ai?

Trước đó vài ngày hắn vừa mới gây chuyện với Tiểu Chi Nhi, có chút mất mặt. Chu Lương thấy hắn do dự, xoay người lại kéo tay hắn:

- Đi đi đi, đã đến rồi, đi gặp một lần thì có sao? Yên tâm, sẽ không làm ngươi thiệt thòi đâu.

- Vậy thôi được!

Ngọc Doãn và Chu Lương đi vào lầu Bạch Phàn, đụng phải Đông Tâm Lôi ngăn lối đi, vẻ mặt lo lắng nói:

- Ngọc Tiểu Ất, người lại muốn tới đây sinh sự?

Lần trước Ngọc Doãn đánh đàn trên phố khiến Đông Tâm Lôi bị mất thể diện.

Nay thấy Ngọc Doãn đến đương nhiên thái độ khó chịu. Còn Ngọc Doãn cũng là người ngang bướng, thấy Đông Tâm Lôi ngăn cản lối đi, lập tức không nói hai lời xoay người bỏ đi.

Chu Lương vội kéo Ngọc Doãn lại, nói với Đông Tâm Lôi:

- Ca ca đừng hiểu lầm, hôm nay chúng ta tới đây là do được người ta mời đến uống rượu ở Tây Nhã Tam chứ không phải tới gây chuyện. Trước đây Tiểu Ất đắc tội với ca ca, là tuổi trẻ hiếu thắng, ca ca đại nhân đại lượng sao phải tính toán với hắn? Nay vào cửa đều là khách, ca ca không nên đuổi khách đi.

Tây Nhã Tam?

Đó là nhã gian số 3 tầng bốn lầu tây.

Có thể ở lầu bốn đều là những nhân vật khó lường.

Đông Tâm Lôi chau mày, quay đầu hỏi:

- Hôm nay ai ở Tây Nhã Tam?

- Tây Nhã Tam không có khách ở...

Đông Tâm Lôi giận giữ giơ tay ra bắt lấy Chu Lương.

- Hai tên vô lại các người, ta suýt nữa tưởng thật cho lên tầng rồi.

Ngọc Tiểu Ất, lần trước Trương Tam ca giúp người, ta đã nhịn người một lần, hôm nay người lại tới gây rối, đừng trách ông nội đây không khách khí.

Vừa nói vừa ra hiệu cho năm sáu tay đánh đám áo đen đuôi ngắn vây lấy Ngọc Doãn.

- Đông Tâm Lôi sao lại sinh sự?

Một giọng nói mềm mại vang lên, cửa sổ tầng lầu bốn mở ra, hé ra một khuôn mặt xinh đẹp.

- Đông gia, không phải người nhà mình gây chuyện, mà là có người khác đến gây rối.

- Đồ khốn khiếp, Tiểu Át là khách do ta mời tới, sao lại ngăn cản hử?

- Hử?

Đông Tâm Lôi sững người, nhìn Ngọc Doãn.

Tuy nhiên trong lòng Ngọc Doãn lại không vui, nếu không phải vì nể mặt Chu Lương thì đã hất áo bỏ đi rồi. Thấy Đông Tâm Lôi nhìn mình, hấn quay đầu đi, hừ một tiếng không nói không rằng. Đông Tâm Lôi cũng vô cùng xấu hổ, không biết nên mở miệng xin lỗi thế nào. Chu Lương biết nhìn rộng, vội vàng nói:

- Mã Nương Tử đừng vội hiểu lầm, chỉ là chút hiểu lầm nhỏ thôi, không phải là lỗi của Đông Tâm Ca, Mã Nương Tử đừng vội trách cứ.

Nói xong y kéo áo Ngọc Tiểu Át.

- Tiểu Át, mau theo ta lên đi.

- Ta không đi!

Chu Lương sao không hiểu tính tình của Ngọc Doãn.

Y tức thì cười khở:

- Tiểu Át, ngươi không nể mặt ca ca sao? Đã tới đây rồi thì cũng không nên chần chừ nữa.

- Thôi được, ta nể mặt ngươi.

Chu Lương liên tục gạt đầu, lại nói với Đông Tâm Lôi vài câu mới kéo Ngọc Doãn lên lầu.

- Xui quá!

Đông Tâm Lôi than thầm:

- Cứ gặp tên này là không có chuyện tốt gì, toàn là xui xẻo.

- Gần đây ca ca gặp chuyện xui, không bằng đi viện Quan Âm đốt nén hương xả xui?

- Đúng thế đúng thế, hôm nay phải đi thắp hương bái phạt, giải xui thôi.

Ngọc Doãn đi theo Chu Lương lên lầu.

Đã sớm có người đứng ở đầu bậc thang hầu đón, cũng là người quen, là quản sự của lầu Bạch Phàn - Chu Thành.

Quan hệ giữa Ngọc Doãn và Chu Thành khá tốt, nên hắn lập tức chấp tay chào Chu Thành:

- Nghe nói Đại Lang vừa có chuyện vui, ta còn chưa kịp chúc mừng...Ha hả, xin Đại Lang thứ tội cho.

Chu Thành cười nói:

- Tiểu Ất đừng giấu cợt, dù sao cũng chỉ là quản sự, sao sánh được với tên tuổi Tiểu Ất?

Ngoài miệng khách sáo nhưng vẫn không che giấu được niềm vui bên trong.

- Đông gia nhà ta mời Tiểu Ất đến đây, dù gì cũng là có chút tình đồng hương với ta, mong Tiểu Ất chiếu cố nhiều.

Ngọc Doãn cười cười cùng Chu Lương, theo Chu Thành đi vào trong nhã gian.

Nhã gian lầu bốn này rộng hơn rất nhiều so với các nhã gian dưới lầu, trang trí cũng vô cùng tinh mỹ. Mã Nương Tử mặc chiếc váy dài màu xanh nhạt, tóc mây vấn cao, đang ngồi ở vị trí chủ nhà. Bên cạnh nàng còn có một thanh niên, gương mặt rất đẹp, nhìn vô cùng thông minh lanh lợi, tuy nhiên trên khóe mắt hiện rõ nét kiêu ngạo.

Mà phía sau gã còn có một cô gái, mặt trái xoan, lông mày lá liễu, đôi mắt câu hỏi, vô cùng quyến rũ.

Nhìn khí chất đó cực kỳ đoan trang, mà dung mạo kia lại vô cùng mỹ hoặc.

Trong đoan trang có mị hoặc, trong mị hoặc có đoan trang, hai khí chất hoàn toàn khác biệt nhau nhưng lại thành một thể hoàn mỹ. Phong tình kia, ý nhị kia...chỉ cần dùng ánh mắt câu hồn đảo một vòng cũng đủ khiến người khác xao động.

Lợi hại, lợi hại a!

Mỹ nhân này đúng là vô cùng hấp dẫn.

Ngọc Doãn chỉ liếc nhìn mỹ nhân một cái đã cảm thán trong lòng.

Mây mẩn là tính tình hẩn thô lỗ, lại thêm trong lòng đã có “Cửu Nhi tỷ” nên không hề có thái độ thất thố.

- Tiểu Ất, mời ngồi.

Mã Nương Tử đứng dậy chào đón, người thanh niên bên cạnh lại tỏ vẻ không hài lòng.

- Tiểu Ất, vị này là đông gia của lầu Phong Nhạc.

Ngọc Doãn ngăn ra, vội chấp tay:

- Hóa ra là lão nương, Tiểu Ất thất lễ rồi.

Hai chữ “lão nương” là cách gọi tôn kính nói chung ở trong phố xá.

Mã Nương Tử cười nói:

- Tiểu Ất đừng khách sáo, nhắc đến mới thấy gần đây Tiểu Ất tiếng lành đồn xa, nếu Ngọc đại ca dưới tuổi vàng mà biết, chắc vô cùng vui mừng.

Mã Nương Tử nói “Ngọc đại ca”, đó là Ngọc Phi, phụ thân của Ngọc Doãn.

Năm đó Nội Đẳng Tử đấu đô vật thắng người Liêu, nàng nhắc tới Ngọc Phi cũng thể hiện là quen biết Ngọc Phi, là bề trên Ngọc Doãn. Ngọc Doãn sững sốt, thái độ càng thêm cung kính:

- Thì ra là trưởng bối, trước đây Tiểu Ất không biết đã gây loạn, kính xin lão nương bỏ quá cho.

Nàng là bằng hữu của cha, đương nhiên Ngọc Doãn có chút sợ hãi.

Mấy ngày nay hẩn gây ra nhiều chuyện, tuy nói không phải nhằm vào lầu Bạch Phàn, nhưng cũng đã ảnh hưởng không nhỏ đến lầu Bạch Phàn.

- Đây là cháu ngoại trai ta, tên là Bạch Thế Minh, trước đây làm việc tại phủ Đại Danh...
Việc trước kia đừng nhắc tới nữa. Tiểu Ất là người hiểu chuyện, sao có thể cho là càn quấy?

62. Chương 61: Tiếng Lành Đồn Xa (hạ)

Mã Nương Tử ngược lại tỏ ra vẻ ôn hòa, giới thiệu thanh niên bên cạnh với Ngọc Doãn.

Tuy nhiên, Bạch Thế Minh vẫn với dáng điệu hồ hững, chỉ chấp tay, xem như đã chào hỏi.

Ngọc Doãn cũng không để trong lòng, ngồi xuống một bên.

- Hôm nay lão nương gọi Tiểu Ất đến không biết có chuyện gì?

Mã Nương Tử nhìn Ngọc Doãn, khẽ thở dài:

- Năm đó Ngọc đại ca đánh thắng người Liêu, nhưng lại trúng gian kế của người Liêu, thế cho nên phải bỏ mình. Vong phu khi còn sống cùng với Ngọc đại ca cũng có chút giao tình, cho nên sau khi Ngọc đại ca mất, đã đặt ra quy định, mỗi ngày phải mua hai trăm cân thịt chín ở cửa hàng của người, coi như là giúp đỡ.

- À?

Ngọc Doãn ngây ngẩn cả người.

Hắn thật sự không biết có việc như vậy.

Bao gồm cả ký ức trước kia mà Ngọc Doãn lưu lại, cũng không có nội dung liên quan.

Mã Nương Tử thấy Ngọc Doãn giật mình, liền khẽ mỉm cười:

- Từ sau khi tiên phu mất, ta cũng rất ít khi xử lý công việc ở trong lầu. Không ngờ người trong lầu lại không hiểu chuyện, lại tự tiện chặt đứt hoạt động cửa hàng của người. Về sau ta có nghe nói, cũng đã trễ... Chỉ có điều không nghĩ tới, Tiểu Ất quá kiên quyết, lại cùng với Tiểu Chi Nhi giao đấu.

- Việc này...

Ngọc Doãn nhất thời cảm thấy hổ thẹn.

Cô gái ngồi ở phía sau Bạch Thế Minh, dùng ánh mắt quỵn rũ mê người, tò mò quan sát Ngọc Doãn.

Chỉ có điều, giờ phút này Ngọc Doãn không có lòng dạ nào mà để tâm đến vấn đề này, cũng không hề lưu ý.

- Đại trưởng phu ân đền oán trả!

Nhưng Mã Nương Tử trái ngược lại có chút sảng khoái, khoát tay chặn lại nói:

- Người ta bắt nạt quá đáng, nếu như không đánh trả, thì sao lại gọi là Ngọc Giao Long ở phố Mã Hành nữa? Tiểu Át, chớ để trong lòng.

- Đa tạ lão nương bỏ qua.

Mã Nương Tử cười cười, tỏ ý không ngại.

- Quản sự lúc trước đã bị ta đuổi đi rồi... Mấy năm nay ta lơ là công việc ở trong lầu, làm cho một số người quá mức tùy tiện. Tuy nhiên bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ cho Thế Minh quản lý tửu lầu. Sau này, còn phải kính nhờ Tiểu Át chiếu cố nhiều hơn.

Dứt lời, Mã Nương Tử nâng chén mời rượu.

Ngọc Doãn vội vàng cầm lấy cái chén, nâng cốc uống cạn.

Khẽ liếc trộm Bạch Thế Minh, thấy Bạch Thế Minh nhìn xuống không chút nào để ý Ngọc Doãn, thậm chí còn mang vẻ mặt bức bối.

Trong lòng Ngọc Doãn có chút không được tự nhiên, nhưng lại nghĩ mình với lầu Bạch Phàn còn có hoạt động, nên không thể biểu hiện vẻ bất mãn.

Mã Nương Tử nói liên miên không dứt một vài câu chuyện phiếm, Ngọc Doãn cũng kiên trì chịu đựng.

Rượu qua ba lượt, đột nhiên Mã Nương Tử chuyển đề tài:

- Tiểu Át có biết Tiểu Chi Nhi đã rời khỏi lầu Bạch Phàn hay không ?

- À... Việc này tiểu nhân quả thực không rõ lắm.

Sự việc Tiểu Chi Nhi rời khỏi lầu Bạch Phàn, trong hai ngày nay cũng có gây chút náo động.

Nàng vốn là người có khả năng nhất đạt được vị trí Thượng Thính Hành Thủ, nhưng không ngờ lại bị Ngọc Doãn phá hỏng, ngay cả Phùng Siêu cũng thua trận. Tuy nhiên, việc Tiểu Chi Nhi rời khỏi lầu Bạch Phàn, thực ra cũng không phải là vì lý do đó. Thời điểm này, nàng đã thấu hiểu tình đời, càng hiểu rõ hơn tình cảm của Phùng Siêu dành cho nàng, vì thế mới quyết định rời khỏi nghề.

Ngay ngày thi đánh đàn hôm ấy, Tiểu Chi Nhi và Phùng Siêu đã rời khỏi Đông Kinh.

Ngọc Doãn trong mấy ngày nay bận bịu kinh doanh, lại lo tập võ, đúng là đã không biết việc này...

Mã Nương Tử thở dài:

- Hiện nay trong bảy mươi hai cửa hàng ở phủ Khai Phong, có thể cạnh tranh với lầu Bạch Phàn thì cũng chỉ có Phan lầu. Vốn ta cũng không sợ Phan lầu nhưng không ngờ Tư Mã Tĩnh, một thương gia giàu có ở Di Châu cũng nhảy vào, bỏ ra một số tiền lớn. Nếu chỉ là như thế, ta cũng có thể cùng hắn đấu một phen. Lại càng không ngờ Tiểu Chi Nhi đột nhiên rời đi, khiến ta có chút lúng túng. Việc tranh vị trí Thượng Thính Hành Thủ vào cuối năm nay, ta không muốn bị thua.

Ngọc Doãn nghe vậy, lập tức trầm mặc!

Loại chuyện như vậy, cũng không phải là chuyện mà một người bán thịt như hắn có thể tham dự.

Chỉ có điều Mã Nương Tử nói việc này với hắn, là có ý gì?

- Phùng Tranh!

- Dạ có.

Mỹ nhân vẫn ngồi ở phía sau Bạch Thế Minh, đứng dậy tiến lên phía trước.

Đôi mắt to long lanh ướt ươn, chẳng khác gì ẩn chứa sự quyến rũ vô hạn. Sau khi đảo qua trên người của Chu Lương, khiến y hồn bay phách lạc, đã mất đi vẻ điềm tĩnh thường ngày.

Tuy nhiên, Ngọc Doãn lại không thèm để ý.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua mỹ nhân, trong lòng đã hiểu đôi phần.

Ánh mắt trầm tĩnh, thần sắc như thường.

Vì thế khiến cho Phùng Tranh không tự chủ được lại càng thêm tò mò, dừng thêm một chút ở trên người của Ngọc Doãn. Nhưng việc dừng lại này, đã khiến Bạch Thế Minh ở bên cạnh có chút không vui. Lập tức ho khan hai tiếng, dường như là đang tỏ vẻ bất mãn.

Phùng Tranh mỉm cười!

Nụ cười này, quả nhiên như muôn hoa tranh nhau khoe sắc, đẹp đến nỗi không gì sánh được.

Tinh thần của Ngọc Doãn cũng bị rung động, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

- Phùng Tranh là người Thương Châu, trước kia làm việc ở phủ Đại Danh ... Về sau theo Thế Minh đến Khai Phong này, đang muốn tìm một hướng đi.

Hiện nay Tiểu Chi Nhi đã đi rồi, ta đang chuẩn bị cho nàng từ từ thay thế.

Chỉ có điều, nàng không có tên tuổi gì ở phủ Khai Phong, cho nên muốn mượn danh của Tiểu Ất để cho nàng dựa vào.

Phùng Tranh cầm một chén rượu, thanh tú yêu kiều, nhu mì tiến đến.

- Kính xin Tiểu Ất ca giúp đỡ nhiều hơn, mời uống với thiếp một chén này.

Thanh âm mềm mại đến tê dại, làm cho xương cốt người nghe như muốn nhũn ra.

Cô gái này tuyệt đối là một phụ nữ mê hoặc chết người!

Dáng điệu mời rượu đẹp, lại thêm âm thanh êm ái. Hơn nữa nàng lại rất mê hoặc, quyến rũ động lòng người, nếu như có người hết lòng giúp đỡ, nhất định Khai Phong có thể sẽ nổi sóng.

Đôi mắt câu hồn kia nhìn chăm chăm vào Ngọc Doãn như khẩn cầu, lại thêm lộ vẻ diễm đam đáng yêu.

Mặc dù Ngọc Doãn là một người thô lỗ, cũng cảm thấy khó mà từ chối... lập tức hân hoan giơ chén rượu đầy lên uống cạn, khóe mắt liếc qua, lại nhìn thấy Bạch Thế Minh sắc mặt âm trầm. Về phần Chu Lương thì mang vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, tròn to đôi mắt lớn.

- Lão nương muốn Tiểu Ất phải giúp như thế nào?

- Lúc trước Tiểu Ất ở chùa Đại Tướng Quốc, đã từng tấu một khúc.

- Là Nhị Tuyền Ánh Nguyệt...?

- Không phải... Ta nghe người ta nói, người đã đem Nhị Tuyền Ánh Nguyệt kia bán đi. Cái mà ta muốn nói, là khúc phổ thứ hai của người.

Không biết có tên là gì?

- À... Lão nương nói, hóa ra là Lương Chúc.

- Lương Chúc?

Mã Nương Tử lập tức thấy thích thú.

Mà Phùng Tranh thì cực kỳ nhu thuận ở một bên, rót đầy một chén rượu cho Ngọc Doãn, rồi sau đó tiện thể ngồi xuống.

Một chút làn hương thơm quanh quẩn, như lan như xạ, cực kì kích động lòng người.

Khi Phùng Tranh ngồi xuống, dán rất gần Ngọc Doãn. Một đôi đùi ngọc gần như sắp đụng vào Ngọc Doãn, chỉ cần động một chút, sẽ có đụng chạm.

Cặp đùi đẹp kia, da thịt bóng loáng như ngọc, khiến cho tâm thần của Ngọc Doãn rung động.

Hắn không kìm nổi ngậm nuốt một ngụm nước miếng, theo bản năng ngồi xuống bên cạnh, rồi sau đó hướng về phía Phùng Tranh cười.

Sắc mặt của Bạch Thế Minh lại càng thêm tím đen!

- Khúc Lương Chúc này là đang lúc ngẫu nhiên ở trên phố nghe được một câu chuyện...

Ngọc Doãn từ tốn nói, đem Lương Chúc nói sơ lược một lần.

Ở hậu thế, đối với nguồn gốc của Lương Chúc rất rối rắm.

Đại thể là, nó xuất hiện từ triều Tấn. Mà theo ghi chép xưa nhất, thì xuất phát từ đầu thời Đường do Lương Tái Ngôn soạn ” Thập đạo Tứ phiên chí “. Đến cuối thời Đường, Trương Độc soạn ” Tuyên thất chí ”, có thêm yếu tố thổi phồng của văn học.

Câu chuyện này hoàn thiện vào đời Tống, đặc biệt là vào thời Nam Tống.

Chẳng qua nguyên mẫu của nó đã xuất hiện từ thời Bắc Tống, ở trong phường thị cũng đã được miêu tả ở một mức độ nhất định. Ngọc Doãn không sợ Mã Nương Tử các nàng đi tìm hiểu, bởi vì hắn chỉ nói sơ lược. Hơn nữa, Mã Nương Tử và Phùng Tranh này đều là những phụ nữ chỉ theo cảm tính. Đối với câu chuyện tình yêu bi thương như thế, hoàn toàn không có chút năng lực kháng cự.

Đợi khi Ngọc Doãn nói xong, hai người phụ nữ này lệ đã rơi đầy mặt.

- Một chuyện tình đẹp như thế, nếu không nhờ Tiểu Ất nói, suýt nữa đã bỏ lỡ rồi.

- Tiểu Ất đại tài, kính xin uống cạn chén này.

Phùng Tranh giơ chén rượu lên, đưa tới.

Nơi miệng chén, vẫn còn có một dấu môi phớt đỏ.

Sắc mặt của Bạch Thế Minh xanh mét, nhưng lại không dám nổi giận, chỉ có thể hung tợn trừng mắt với Ngọc Doãn... Bởi vì nơi chén rượu kia, là chỗ Phùng Tranh vừa mới dùng qua.

Ngọc Doãn cũng không lưu ý, nói tạ ơn, rồi uống một hơi cạn sạch mà không để ý tới đôi mắt câu hồn đoạt phách kia của Phùng Tranh, trong lúc này đây làn thu ba đang đưa đẩy, vạn phần gợi tình.

Thật lâu sau Mã Nương Tử mới coi như ổn định lại cảm xúc.

- Tiểu Ất, ta muốn khúc phổ này.

- À?

Mã Nương Tử cười nói:

- Tài đánh đàn cũng như giọng hát của Phùng Tranh đều xuất chúng, nhưng khổ nỗi không có bản nhạc hay.

Cho nên ta muốn mua khúc phổ này, không biết Tiểu Ất có thể đồng ý từ bỏ những thứ yêu thích của mình hay không? Về phần giá cả, Tiểu Ất chớ có lo lắng.

Trước đây Lý Sư Sư đã từng nói, khúc nhạc này của Tiểu Ất hiện nay có trị giá nghìn vàng.

Như vậy đi, ta mua với giá 1500 quan tiền... Không biết Tiểu Ất khi nào có thể viết ra khúc phổ được?

1500 quan tiền?

Trong đầu Ngọc Doãn “ong” lên một tiếng, có chút bối rối!

Nhị Tuyền Ánh Nguyệt mới bán đi được mười sáu quan tiền. Lúc ấy nghe cái người tên là Mạc Ngôn nói “Lương Chúc” giá trị cả ngàn quan tiền, Ngọc Doãn còn có chút không tin. Không ngờ, thật sự không ngờ...

Ngọc Doãn có chút không biết như thế nào cho phải.

Mã Nương Tử thấy hần không nói lời nào, liền lại mở miệng nói:

- Nếu như Tiểu Ất cảm thấy ít, vậy thì hai ngàn quan tiền, như thế nào?

Chu Lương ở một bên, hít sâu một hơi!

Hai ngàn quan tiền, là cái khái niệm gì?

Có lẽ ở trong mắt của những quan lại quyền quý, hai ngàn quan tiền không coi là nhiều. Nhưng với tiểu dân ở tỉnh thị mà nói, hai ngàn quan tiền không khác gì là một số con số trên trời. Mà với Ngọc Doãn mà nói, hai ngàn quan tiền... Hần cũng có thể đi mua một bộ đàn rất tốt. Đàn Linh Lung trên thị trường cũng chỉ từ 800 đến một ngàn quan tiền. Cái này, cái này, cái này quả thật là một khoản tiền lớn.

Tuy nhiên khúc phổ này cũng không dễ viết.

Lần trước Ngọc Doãn sử dụng là khúc nhạc hòa tấu ở đời sau.

Nếu như thay đổi khúc phổ để cho phù hợp với thời đại này lại phải mất chút công sức.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn trầm ngâm một chút nói:

- Khúc phổ thì còn dễ, nhưng nếu như biên soạn cho thật tốt, chỉ sợ phải mất hai tháng.

Bạch Thế Minh nhin không được nói:

- Ta chỉ muốn khúc phổ, về phần biên soạn, thì ta sẽ tìm người khác, không cần ngươi lo lắng.

Trong lời nói, rất có ý khinh thường.

Người có thể đàn rất hay, nhưng chưa hẳn có thể biên soạn ra khúc phổ hay.

Rất rõ ràng, đây là một trò đùa... Mã Nương Tử muốn là khúc phổ, chứ không phải là biên soạn của Ngọc Doãn.

Sắc mặt của Ngọc Doãn, đã theo đó mà biến đổi.

- Thế Minh, sao lại nói như thế, mau xin lỗi Tiểu Ất.

- Ta...

Bạch Thế Minh rất không tình nguyện, nhưng dưới ánh mắt của Mã Nương Tử lại không dám phản kháng, đành phải đứng lên nói xin lỗi.

Mã Nương Tử nói:

- Tiểu Ất chỉ cần đem khúc phổ viết ra là được.

Không cho ta biên soạn?

Vậy thì thật là tốt, ta còn bớt phiền phức!

Ngọc Doãn cũng có chút mất hứng, vì thế đứng dậy chấp tay:

- Một khi đã như vậy, trong hai mươi ngày, tiểu nhân sẽ hoàn thành.

- Rất tốt, nơi này có một tờ khế ước, Tiểu Ất có thể xem qua một chút, nếu như đồng ý, chúng ta ngay lập tức xác nhận việc này. Đến lúc đó Tiểu Ất một tay giao khúc phổ, một tay lấy tiền. Ta cũng rất hiếu kỳ đối với khúc nhạc này của Tiểu Ất.

Mã Nương Tử dứt lời, che miệng mỉm cười.

Nhưng mà trong lòng của Ngọc Doãn, lại luôn luôn có chút khó chịu.

Hắn cầm lấy khế ước, cẩn thận nhìn một hồi. Dù sao trước đây đã từng có kinh nghiệm, lúc này đây hắn càng thêm cẩn thận.

Cũng tốt, một tay giao tiền, một tay giao phổ.

Lúc này hợp tác rất tốt đẹp, cũng coi như không còn phải băn khoăn.

Từ nay về sau ta và lầu Bạch Phàn người, không có nhiều gút mắc, chỉ còn trên phương diện làm ăn qua lại, mọi người ai cũng đều được thoải mái.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn không nói lời nào nữa, cầm bút ký tên.

- Tiểu Ất còn có chuyện, cáo từ trước...

63. Chương 62: Có Thù Tắt Báo (thượng)

Kinh thành vào tiết cuối xuân có ý vị thật khác.

Nhiệt độ không cao không thấp, rất thoải mái. Không khí cũng không quá khô, có thể nói mang theo một chút ý vị giống Giang Nam ở đời sau.

Ấm ướt, ôn hòa!

Đây có lẽ là kết luận của Ngọc Doãn đưa ra đối với Khai Phong vào Tuyên Hòa năm thứ sáu.

Ở đời sau khô hanh nhiều gió, bốn mùa rất khó phân biệt được rõ ràng nếu so cùng một hoàn cảnh. Khai Phong lúc này càng giống như Giang Nam. Khi Ngọc Doãn đi ra khỏi lầu Bạch Phàn, hít lấy khí trời của Tuyên Hòa năm thứ sáu, đem tất cả bức bối tích tụ ở trong lòng thổi sạch hết.

Gặp Mã Nương Tử, thực không thoải mái.

Chu Lương cũng thấy được Ngọc Doãn mất hứng, đành phải ở một bên thấp giọng khuyên bảo:

- Tiểu Ất không nên tức giận, người không biết bối cảnh của Mã Nương Tử, cho nên trong lòng không được vui. Nhưng trên thực tế, lầu Bạch Phàn có thể yên ổn ở kinh thành, được xưng là đệ nhất tử lâu ở phủ Khai Phong, nếu như yếu thế, làm sao có thể được như thế? Mã Nương Tử này đã nhiều năm chưa lộ

diện, lần này vì mua khúc phổ của người, đích thân chiêu đãi đã là cực kỳ coi trọng người rồi... Chúng ta là tiểu dân ở tỉnh thị, cần gì phải tranh hơn thua?

Dù sao chẳng phải người cũng được hai ngàn quan tiền đó sao, thu hoạch khá phong phú... Không chừng sau này ta còn phải tôn Tiểu Át một tiếng ‘Đại quan nhân’ ấy chứ .

Thường ngày Chu Lương đã rất dẻo miệng, nói cũng rất có lý.

Chỉ có điều vẫn chưa xóa hết sự khó chịu ở trong lòng của Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn cũng là người cực kỳ kiêu ngạo. Bất kể là ở kiếp trước, hay là ở kiếp này, hắn cũng không chịu khom lưng với bọn người quyền quý.

Mã Nương Tử muốn khúc phổ của hắn, lại không muốn hắn biên soạn, rõ ràng coi hắn không ra gì.

Nếu không phải lúc mới bắt đầu Mã Nương Tử đã nói ra mối quan hệ giữa lầu Bạch Phàn với cửa hàng Ngọc gia, nói không chừng Ngọc Doãn đã sớm phát tay áo rời đi, Mã Nương Tử lấy gì để tính chuyện thay thế? Một khúc Lương Chúc, đối với Ngọc Doãn mà nói cũng không xem là quá trọng yếu. Bắc Tống là thời đại mà hí khúc phát triển rất còn non kém, từ thời Đường tới nay, hí kịch đã có cơ sở. Mà tạp kịch Bắc Tống, đó là tiền thân của hí khúc ở đời sau... Vài thập niên về sau, đem Côn khúc lưu hành khắp Đại Giang Nam Bắc. Ngọc Doãn ở kiếp trước có nghiên cứu cổ nhạc, đương nhiên không thể không nghiên cứu hí kịch, trong đầu có mấy chục hí kịch Chiết Giang, vì sao lại phải buồn phiền?

Hắn tức giận Mã Nương Tử với cái loại thái độ của kẻ ở trên cao nhìn xuống, lại bức bách việc cho lầu Bạch Phàn trợ giúp cửa hàng Ngọc gia vào năm mới, mới đáp ứng giao ra khúc phổ Lương Chúc. Tuy nhiên như vậy cũng tốt, từ nay về sau, Ngọc gia và lầu Bạch Phàn không tiếp tục gút mắc, chỉ còn qua lại trên phương diện làm ăn. Đối với Ngọc Doãn mà nói, như vậy cũng coi như là được thoải mái.

Trên đời này, khó trả nhất là nợ ân tình của người.

Hiện giờ ân tình đã thanh toán xong, về sau đường ai nấy đi...

Nghĩ đến đây, tâm tình của Ngọc Doãn trái lại đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều.

- Nhị ca xin dừng bước!

Thấy Chu Lương phải đi, Ngọc Doãn vội gọi y, rồi sau đó vội vã chạy đến cửa hàng, cầm một xâu tiền, đưa tới trước mặt Chu Lương.

- Hôm nay đã làm phiền Nhị ca, đây là tấm lòng của Tiểu Át, xin Nhị ca chớ chối từ.

Đợi sau này mọi chuyện được tốt đẹp, Tiểu Ất còn có hậu lễ...Chút tấm lòng này, Nhị ca hãy cầm mà đi uống rượu.

Chu Lương làm ra vẻ chối từ, sau mới chịu nhận.

- Sớm biết Tiểu Ất là người làm nên chuyện lớn, những số tiền này, ta nhận.

Sau này nếu lúc nào cần tới, cứ nói với ta, ta quyết không chối từ... Đúng rồi, ta còn có chuyện muốn nói cho người biết. Ba trăm xâu tiền của Quách Thiếu Tam sắp đến hạn rồi, Tiểu Ất người cần cẩn thận hơn, cái tên kia nhất định sẽ không dễ dàng buông tay. Ta và Tam ca sẽ lưu ý hẳn nhiều hơn, nếu có tin tức gì, sẽ lập tức thông báo cho Tiểu Ất biết.

Con người, sống ở trên đời, nếu như không có chút thanh danh, rõ ràng sẽ bị người xem thường.

Ngẫm lại khi vừa mới tái sinh, Chu Lương và Thạch Tam mặc dù thân thiết với Ngọc Doãn, nhưng sẽ không vì chuyện của hắn mà đảm nhiệm nhiều việc.

Nhưng nháy mắt hơn một tháng nay, thái độ của hai người đã có sự thay đổi.

Mà hết thấy những chuyện này, nguyên nhân chính là tiếng tăm của Ngọc Doãn tiếng lành đồn xa, khiến hai người trong lúc vô tình, thay đổi thái độ.

Từ lúc mới đầu đã tài trí hơn người, đến lúc này mà phục vụ.

Không biết tính cách của hai người như thế nào, nhưng sự thật, chính là như thế.

Ngọc Doãn chấp tay, lại hướng về phía Chu Lương nói lời cảm tạ. Hai người sau khi chia tay, Ngọc Doãn đi vào cửa hàng trông coi. Cửa hàng buôn bán rất tốt, Hoàng Tiểu Thất và ba người cầm đao, dưới sự hướng dẫn của La Tứ Lục, vẫn bận ghi chép không ngừng.

Thỉnh thoảng có vài cô gái ăn mặc xinh đẹp đến gần, nhưng phần lớn đều là những cô gái phong trần.

Ngọc Doãn không mấy hứng thú, vừa mới đầu còn có thể hàn huyên vài câu, dần dần liền không còn hứng thú. Hắn bảo Hoàng Tiểu Thất đến bên xưởng của Trương nhị tỷ, mang tới một cây Kê Cầm. Đó là lễ vật mà vị Thất nương kia đã tặng lúc trước... Vị Thất nương kia, lấy một cây Kê Cầm, mà được một khúc " Yến Quy Lai " của Ngọc Doãn. Về sau, nàng liền đặt tên là Yến Thất Nương, trong khoảng thời gian ngắn lại có chút thanh danh, quả thực khiến rất nhiều người hâm mộ.

Tuy rằng Ngọc Doãn có tiếng tăm, đại khái cũng chỉ lưu truyền ở trong phố xá.

Nhưng Yến Thất Nương kia, cũng không phải là quốc sắc thiên hương, lúc đầu cũng chỉ bình thường như bao chị em ở trong lầu. Cũng bởi vì một khúc Yến Quy Lai này, làm cho nàng được không ít người coi trọng. Thậm chí ngay cả giá trị con người, so với trước kia cũng cao hơn rất nhiều.

Một cây Kê Cầm kia, liền được cất giữ ở trong xưởng.

Ngọc Doãn cầm lấy Kê Cầm, sau khi hít sâu một hơi, tâm tĩnh lặng.

Một khúc Nhị Tuyền Ánh Nguyệt chậm rãi từ Kê Cầm vang lên, trong phút chốc, cửa hàng vốn ồn ào náo động, lập tức an tĩnh lại.

Mọi người im lặng tiến lên, hoặc là mua chút thịt tươi, hoặc là đợi lấy thịt thái. Đưa lên tiền, liền lui sang một bên yên lặng thưởng thức. Tâm tình của Ngọc Doãn xem như không tốt lắm, Nhị Tuyền Ánh Nguyệt này, trong giờ phút này cũng đang cùng hân tâm tình.

Các người khinh thường ta sao?

Tuy rằng thân phận của ta không cao quý như các người, nhưng ta tuyệt đối sẽ không cúi đầu!

Mà ngay cả La Tứ Lục, cũng dừng lại không hề chào hỏi khách khứa, ở phía sau bàn thịt, lẳng lặng cảm thụ tình cảm ở trong khúc nhạc kia.

Một khúc chấm dứt, Ngọc Doãn buồn bã.

Tâm tình mặc dù tốt hơn chút, vẫn có phần âu sầu như trước.

- Tứ Lục thúc, chỗ này giao cho người rồi... Ta có chút mệt mỏi, phải trở về nghỉ ngơi.

Có việc gì bảo tiểu Thất đi tìm ta là được, ta chỉ ở trong nhà. Đúng rồi, gần đây ở phía bên Trương Tam ca, tình hình như thế nào?

- Mọi việc đều rất tốt, Tiểu Ất cứ yên tâm.

Ngọc Doãn gật gật đầu, đem Kê Cầm đưa lại cho Trương nhị tỷ, thản nhiên rời đi.

- Tiểu Ất hôm nay, tâm trạng dường như không vui... Có phải giận Cửu Nhi tỷ hay không, cho nên tâm trạng mới không tốt?

Trương nhị tỷ lắc đầu nói:

- Không nghe Cửu Nhi tỷ nhắc tới.

Mới vừa rồi khi nàng tới đây, vẫn còn rất vui vẻ, nếu như cùng với Tiểu Ất giận nhau, nhất định Cửu Nhi tỷ sẽ không như thế. Có thể là Tiểu Ất ca có việc gì phiền lòng... La đại ca cũng biết, người này vừa có tiếng tăm, lại gặp rất nhiều phiền toái.

- Đúng vậy!

Đối với loại tình huống này, La Tứ Lục cũng không biết nên khuyên giải như thế nào.

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ rất là ấm áp, Ngọc Doãn một thân một mình, đắm chìm dưới ánh mặt trời, nhưng thật ra cũng có giảm bớt tức bực ở trong lòng.

Về đến nhà, Yến Nô đã đi vắng.

Có lẽ đã đi đến chợ tìm người, xướng phải nhanh chóng bắt đầu, rất nhiều thứ vật vãnh không thể thiếu.

Một mình ngồi ở trong sân, ngơ ngẩn đến mức thất thần.

Trên tường viện cây tử đằng hoa nở ra sắc trắng, dây bò lên vách tường, thật ra cũng có chút ý vị.

Ngồi một chỗ, Ngọc Doãn như người mất hồn...

- Tiểu Ất có ở nhà không?

Ngay khi Ngọc Doãn mê mê man man thì bên, ngoài cửa truyền đến âm thanh của tiếng xe ngựa.

Một thanh âm dễ nghe như chuông bạc vang lên, mềm mại, nhu mì, lọt vào tai cực kỳ thoải mái. Ngọc Doãn lấy lại tinh thần, đứng lên đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Ta ở đây, ai đang tìm ta?

Cửa, mở!

Đã thấy một mỹ nhân mặc váy dài màu lam nhạt đi vào sân.

Mỹ nhân kia dáng người thon dài, thân thể thuần khiết. Một mái tóc đẹp như mây, tóc mai vén cao, cài một cây trâm hình chim tước.

Lông mày lá liễu cong cong, mắt hạnh ẩn chứa xuân tình.

Lúm đồng tiền vừa phải ở trên má phấn ửng hồng.

Chỉ đứng ở nơi đó, lập tức đã có một loại hấp dẫn khác. Không giống như Phùng Tranh vừa nhìn thấy lúc trưa, Phùng Tranh là mị hoặc, mà cô gái trước mắt cũng rất động lòng người. Khí chất đó, tương mạo kia, khiến Ngọc Doãn hai mắt tỏa sáng.

Nhưng lông mày của hắn lại nhăn lại:

- Cô nương tìm Tiểu Ất có chuyện gì?

Tiểu mỹ nhân cười, nghiêng nước nghiêng thành.

Nàng bước tới một bước hạ thấp người với Ngọc Doãn, cất tiếng:

- Thiếp là Phong Nghi Nô... Lúc trước, đã từng ở Đại Tướng Quốc Tự có thưởng thức qua tài nghệ của Tiểu Ất, vẫn muốn đến thăm viếng, nhưng vì bận quá nhiều việc, hôm nay mạo muội đến đây thăm viếng, Tiểu Ất chớ trách.

Phong Nghi Nô?

Ngọc Doãn giật mình kinh hãi.

Trong khoảng thời gian gần đây, cũng nghe không ít cái tên này.

Đại danh鼎鼎鼎鼎 Đông Kinh Thượng Thính hành thủ (người đứng đầu trong nghề ca múa), sao lại đến chỗ ở của mình?

- Phong cô nương!

Ngọc Doãn vội vàng thi lễ.

Đừng thấy Phong Nghi Nô chỉ là nhạc kỹ, nhưng nhạc kỹ cũng có ba bảy loại. Không thể nghi ngờ Phong Nghi Nô chính là người có đứng ở chỗ cao nhất trong nhạc kỹ. Nếu như đổi lại ở hậu thế, cũng tương đương với diễn viên Oscar.

Người như thế, vậy mà lại coi trọng Ngọc Doãn.

Hơn nữa nàng tự mình đến nhà, cũng cho thấy đầy đủ thành ý.

Tuy rằng không biết mục đích của Phong Nghi Nô, nhưng Ngọc Doãn vẫn có một loại cảm giác được coi trọng.

- Chỗ ở của ta có chút bừa bộn, để cho Phong cô nương chê cười.

Lúc này là ban ngày, cũng không nên đem một cô nương vào trong phòng. Nếu như Yến Nô ở nhà còn dễ nói một chút, nhưng Yến Nô đi vắng, cô nam quả nữ, dù sao cũng có chút bất tiện. Vì thế Ngọc Doãn đưa đến một cái ghế, mời Phong Nghi Nô ngồi xuống trong viện.

- Hơi bừa bộn, nhưng phong cảnh cũng có thể thưởng thức.

Lập tức Phong Nghi Nô mỉm cười:

- Từ lâu đã nghe nói Tiểu Ất là người tao nhã, quả nhiên không sai.

Bà Tích, mang lễ vật vào.

Đang lúc nói chuyện, ngoài cửa có người đáp lời, ngay sau đó Ngọc Doãn thấy một vị tiểu mỹ nhân đi vào sân.

64. Chương 63: Có Thù Tắt Báo (hạ)

Mỹ nhân này nếu so với Phong Nghi Nô thì vẻ đẹp không thể sánh bằng.

Nhưng nếu so sánh ra thì lại ngậy hơn, dù thiếu đi vài phần khí chất tự nhiên thoả mái như Phong Nghi Nô nhưng lại có một vẻ đẹp động lòng người của một cô gái, nếu như có thêm chút thời gian rèn luyện, cũng sẽ không thua kém chủ nhân Phong Nghi Nô.

Mỹ nhân kia xoay người, mang vào chút lễ vật.

Thực sự cũng không quý giá lắm, chỉ là chút trái cây trong mùa. Tuy lễ vật không hậu hĩnh, thế nhưng lại rất có thành ý.

- Bà Tích, đây là Tiểu Ất.

- Từ Bà Tích ra mắt Tiểu Ất ca ca.

Nàng chính là Từ Bà Tích?

Nghe nói là người năm nay lầu Phan đưa ra chuẩn bị thay thế cho Phong Nghi Nô là hoa khôi hiện thời...

- Tiểu Ất, hôm nay thiệp tới báỉ phỏng, là có chuyện muốn nhờ.

Trước kia ở Đại Tướng Quốc Tự Tiểu Ất sử dụng hai khúc, mà khúc Nhị Tuyền Ánh Nguyệt kia hiện giờ ở trong tay của thiệp. Nhưng một khúc khác, thiệp cũng rất có hứng thú. Không biết Tiểu Ất có thể đồng ý từ bỏ những thứ yêu thích, thiệp nguyện dùng số tiền lớn để có.

Ngọc Doãn tức thì ngây ngẩn cả người!

Khoảng cách hần ở Đại Tướng Quốc Tự diễn tấu đã hơn một tháng.

Trong một tháng nay, không có người hỏi đến. Nhưng chỉ trong vòng một ngày hôm nay, lại có tới hai người muốn tìm mua ...

Từ trong tâm mà nói, Ngọc Doãn rất muốn đem khúc phổ bán cho Phong Nghi Nô.

Dù sao, Phong Nghi Nô đối với hần, đã biểu hiện ra sự tôn trọng. Một bên là tìm người cho gọi hần tới, một bên thì tự mình đến nhà. Mặc dù nói Phong Nghi Nô không thể sánh với Mã Nương Tử, nhưng sự tôn trọng này, cũng là điều mà Ngọc Doãn rất muốn nhìn thấy.

Ngọc Doãn cười khỏ, nói:

- Phong cô nương đã đến chậm một bước!

- À?

- Mới vừa rồi, Tiểu Ất đã đem khúc phổ ” Lương Chúc ”, bán cho Mã Nương Tử ở lầu Bạch Phàn.

Khế ước đã ký, hai mươi ngày sau, sẽ giao ra khúc phổ, do người của lầu Bạch Phàn biên soạn, rồi sau đó biểu diễn.

Phong Nghi Nô ngây ngẩn cả người!

Ngọc Doãn nói như vậy, rõ ràng không phải chối từ.

- Theo thiếp biết, Thượng Hành Thủ Tiểu Chi Nhi ở lầu Bạch Phàn đã rời khỏi, muốn khúc phổ này thì có ích lợi gì?

Hơn nữa, câu chuyện ở bên trong khúc phổ này, chỉ có Tiểu Át hiểu rõ. Đối người khác biên soạn, chỉ sợ chưa chắc có thể hợp với khúc phổ kia, e là không thể diễn tả hết tâm trạng của nhân vật. Yêu cầu như thế, sao Tiểu Át có thể đáp ứng?

- Việc này... Một lời khó nói hết.

Ngọc Doãn thở dài, chỉ lắc đầu cười khổ.

Phong Nghi Nô là cô gái vô cùng thông minh, lập tức liền đoán ra ẩn tình ở trong đó.

Chỉ sợ là giữa Ngọc Doãn và lầu Bạch Phàn kia có cái gì gút mắc, khiến cho hần không thể cự tuyệt yêu cầu của đối phương. Nếu không, dựa theo tính cách của Ngọc Doãn, sao có thể không cân nhắc? Sở dĩ Phong Nghi Nô tới chậm, cũng là vì nàng muốn tìm hiểu kĩ càng về Ngọc Doãn. Nàng nghĩ nếu biết rõ ràng về tính tình của Ngọc Doãn, rồi sau đó xã giao, làm việc cũng được dễ dàng...

Với sự hiểu biết của Phong Nghi Nô về Ngọc Doãn, đây cũng là một người kiêu ngạo, không chấp nhận sự nhạo báng của người khác.

Nếu không, đã không có chuyện ở ngoài lầu Bạch Phàn, cùng với Tiểu Chi Nhi tranh cao thấp.

- Thật đáng tiếc!

Phong Nghi Nô không khỏi có chút mất mát.

Có thể tưởng tượng, nếu lầu Bạch Phàn kia có được khúc phổ này, sau khi biên soạn ổn thỏa, chỉ cần có thể tìm được một người chơi không kém hơn Tiểu Chi Nhi, rất có thể gây sôi động một trận. Kể từ đó, sẽ gây áp lực cho Từ Bà Tích, cho dù là không lớn lắm. Tuy Phong Nghi Nô không sợ cạnh tranh, nhưng cũng cảm thấy đau đầu.

Về phần nguyên nhân?

Cũng là một lời khó nói hết.

Giữa lầu Phan và lầu Bạch Phàn, vẫn cạnh tranh rất kịch liệt.

Tuy nói ở kinh thành có bảy mươi hai cửa hàng chính, nhưng chưa bao giờ lầu Phan và lầu Bạch Phàn lại cạnh tranh kịch liệt đến như vậy.

Vấn đề này bao gồm rất nhiều mặt.

Từ quy mô của khách sạn, đến thức ăn, cho đến hoa khô, vẫn luôn cạnh tranh không ngừng.

Bắc Tống ngay từ lần đầu tiên bình chọn hoa khô cho tới nay, phần nhiều là do lầu Phan và lầu Bạch Phàn giành được. Lầu Bạch Phàn có chỗ dựa, lầu Phan thì lại có tài chính hùng hậu. Đặc biệt là sau khi được Tư Mã Tĩnh, một thương gia giàu có ở Di Châu tham gia vào, thậm chí đã có xu hướng vượt qua lầu Bạch Phàn. Việc tuyển chọn hoa khô lần này, cũng là vấn đề đặc biệt quan trọng đối với cả hai bên.

Phải nói rằng thực lực của lầu Phan không hề kém, lại có bọn người Phong Nghi Nô trợ giúp.

Bản thân Từ Bà Tích tài nghệ siêu quần, không hề thua kém Phong Nghi Nô, vả lại dung mạo tuyệt mỹ, có thể nói ...

Chỉ có điều, bản thân của Từ Bà Tích, vẫn có một chỗ thiếu sót chết người.

Cũng chính vì chỗ thiếu sót này, mới khiến cho Phong Nghi Nô thực hiện ý định mua khúc phổ của Ngọc Doãn. Đồng thời nàng còn tìm đám người Tư Mã Tĩnh thảo luận, kết quả đó là, không tiếc bất cứ giá nào, phải mua cho được khúc phổ.

Nào biết được, thế mà lại chậm một bước!

Thấy Phong Nghi Nô có vẻ mặt buồn rầu, nhìn nàng lại càng thêm nhu mì, làm người ta không khỏi sinh lòng thương tiếc.

- Có phải Phong cô nương gặp khó khăn gì?

Phong Nghi Nô cười khổ một tiếng, hạ giọng nói:

- Không giấu gì Tiểu Át, hôm nay thiếp mua khúc phổ này, chính là vì tạo thế cho Bà Tích. Tiểu Át hiện nay tiếng lành đồn xa, Bà Tích nếu có thể mượn tên của Tiểu Át, vậy thì đã có thể tiến thêm một bước.

Đáng tiếc, lại bị lầu Phong Nhạc giành trước.

Tài nghệ của Bà Tích không kém ai, tướng mạo cũng rất xinh đẹp. Nhưng nàng lại có một cái phiền phức, đó là nàng nói tiếng ở kinh thành không tốt. Nàng vốn là người Thái Thương, đương nhiên trong lời nói có pha chút giọng địa phương. Nếu như lúc bình thường thì cũng không sao, nhưng nếu như bình chọn hoa khôi, khí thế liền yếu đi ... Tiểu Ất cũng biết, người kinh thành luôn luôn có chỗ ngạo mạn như vậy.

Ngọc Doãn đã hiểu!

Cái này rất giống với đời sau, một cô gái ở nơi khác đến thủ đô để tìm sự phát triển, lại nói không được tiếng nói chuẩn của thủ đô. Cuộc sống ở thủ đô, luôn luôn có chút kiêu căng. Bình thường thì cũng tạm được, nhưng nếu là bình chọn hoa khôi, vậy thì người ở thủ đô sẽ cảm thấy, người ngay cả nói tiếng của thủ đô ta còn không tốt, còn muốn ở thủ đô để sinh sống hay sao?

Đại khái là như thế...

Ngọc Doãn là người kinh thành chính gốc, nhưng lại từ trong phố xá mà ra.

Khúc phổ Lương Chúc kia vốn cũng không kém, hơn nữa nếu được dựa vào tên tuổi của Ngọc Doãn, có thể khiến cho người ở Khai Phong ít xem thường Từ Bà Tích.

Ai nói cổ nhân không có lãng xê?

Ít nhất Ngọc Doãn cảm thấy, Phong Nghi Nô không thiếu cái tinh thần lãng xê như thế này.

- Thật là chậm, nếu như Phong cô nương có thể đến sớm hơn, khúc phổ này nhất định sẽ bán cho cô nương.

Ngọc Doãn cũng không nghĩ sẽ che dấu sự yêu ghét.

Vừa nói một câu, cũng khiến cho Phong Nghi Nô mỉm cười...

Nàng che miệng cười khẽ hai tiếng:

- Có thể thấy được Mã Nương Tử kia quá ngạo mạn, coi thường Tiểu Ất, khiến Tiểu Ất không vui.

Tuy nhiên cũng không sao, lần này không được, còn có lần sau.

Thiếp tin rằng, khúc "Lương Chúc" đã bán đi kia không phải là khúc có một không hai của Tiểu Ất. Chỉ có điều lần sau nếu có khúc nào hay, xin hãy cho người báo cho thiếp biết... Tin rằng khi thiếp ra tay, chưa chắc sẽ thuộc về vị Mã Nương Tử kia, nhất định phải hợp với thân phận của Tiểu Ất.

Phong Nghi Nô, có lẽ không phải là một người làm ăn tốt, nhưng nàng nhất định có thể trở thành người làm ăn thành công.

Việc buôn bán nếu như quá coi nặng lợi ích, chưa chắc là một chuyện tốt.

Nếu mua không được khúc phổ, Phong Nghi Nô cũng không dài dòng nữa.

Nhìn sắc trời đã không còn sớm, nàng đứng dậy chuẩn bị cáo từ. Mà Từ Bà Tích ở bên cạnh, thì lộ ra một chút vẻ buồn bã.

Rõ ràng là, ứng cử viên hoa khôi, nàng quả thực là bị áp lực rất lớn.

- Phong nương tử!

Ngọc Doãn đột nhiên gọi Phong Nghi Nô.

Tuy nhiên trong lời nói lại sửa cách xưng hô, không khách sáo giống như trước.

Phong Nghi Nô dừng bước lại, nghi hoặc hỏi:

- Tiểu Ất còn có gì chỉ giáo sao?

Lầu Phiên các người coi thường ta như thế, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy ... Không phải các người không muốn ta biên soạn sao? Ta đây nhất định phải biên soạn ra khúc thật hay, cùng các người so tài một phen. Các người phải biết ta, cho dù là các người có được khúc phổ, không có ta cũng giống như một đồng giấy vụn, sau này các người phải hối hận mới được.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn đã quyết định chủ ý.

- Vừa rồi Phong nương tử nói, Bà Tích là người Thái Thương?

Từ Bà Tích hơi sững sốt, trả lời:

- Thiếp quả thật là người Thái Thương, khi quê nhà gặp cảnh lũ lụt, cho nên cùng với cha mẹ một đường chạy nạn đến kinh thành. Vì sao Tiểu Ất ca lại hỏi vấn đề này? Hay là có người quen ở Thái Thương sao?

- Cũng không phải, cũng không phải!

Đột nhiên Ngọc Doãn không kìm nổi vui sướng trong lòng, bật cười.

- Vậy Bà Tích có còn nhớ, cách hát của điệu hát dân gian ở Thái Thương không?

Từ Bà Tích lại càng thêm hồ đồ ...

Nàng không hiểu vì sao Ngọc Doãn lại hỏi việc này.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Phong Nghi Nô, thấy Phong Nghi Nô cũng là vẻ mặt mờ mịt.

Vì thế nàng gật gật đầu, liền trả lời:

- Điệu hát dân gian ở quê nhà, tất nhiên là nhớ rõ... Đến kinh thành sáu năm, khi rảnh rỗi cũng thường hát khe khẽ quên nỗi nhớ nhà. Tuy là trong nhà đã không còn người thân, nhưng quê nhà bao giờ cũng...

Nói tới đây, ánh mắt Từ Bà Tích lại đỏ!

Phong Nghi Nô dường như cảm giác được cái gì, vội hỏi:

- Có phải Tiểu Ất đã có cao kiến gì?

Ngọc Doãn vỗ tay, cười ha ha.

- Thực là trời trợ giúp Phong nương tử!

Điệu hát dân gian Thái Thương, có lẽ có rất nhiều người không hiểu rõ.

Nhưng ở vài thập niên về sau, tiểu khúc Thái Thương sẽ tiến triển thành một loại khúc tên là ‘Nam Khúc’. Mà hơn trăm năm, Nam Khúc này lại sẽ biến đổi thành một loại hí kịch các loại hí khúc, thì ra là ở hậu thế được Tổ chức Giáo dục, Khoa học và Văn hóa của Liên hiệp quốc (UNESCO) trong năm 2001, tại Paris tuyên bố nhóm đầu tiên ‘Tác phẩm tiêu biểu truyền miệng và di sản phi vật chất của nhân loại’ một trong Côn khúc. Nói cho đúng, tiểu khúc Thái Thương kia, thì ra là tiền thân của Côn khúc...

Là một người xuyên không, chỉ mang theo chút Kim Thủ Chỉ.

Ngọc Doãn không biết làm quan, không hiểu thiên văn địa lý, cũng sẽ không hành quân đánh giặc.

Thì ra ngoài việc kế thừa của Ngọc Doãn một thân quái lực và kỹ năng đô vật, hiện giờ mạnh nhất của hẳn là Kim Thủ Chỉ, chỉ sợ trong óc phong phú nhất chính là khúc phổ.

Phong Nghi Nô kinh ngạc khó hiểu, chỉ có điều nhìn thấy Ngọc Doãn cười đến vui sướng, cũng thấy có chút ý tứ.

- Xin lắng tai nghe!

Ngọc Doãn vâng một tiếng, rồi sau đó nghiêm mặt nói:

- Nếu như Phong nương tử không chê, Tiểu Át có thể vì Từ cô nương sáng tác một khúc phổ, giúp Từ cô nương đoạt lấy danh hiệu hoa khôi này. Chỉ có điều không biết Phong nương tử có tin ta hay không?

Phong Nghi Nô sửng sốt, nhìn chăm chăm vào Ngọc Doãn một lúc lâu, đột nhiên mặt giãn ra mà cười.

- Nếu có thể như thế, Bà Tích thật là có phúc!

Từ Bà Tích nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên...

65. Chương 64: Nhất Khí Thông Âm Dương (thượng)

Tháng ba vào cuối xuân, khí hậu hay thay đổi.

Đột nhiên xuất hiện một trận mưa to, làm rơi rụng những cánh Hạnh Hoa sắp tàn ở trong viện Quan Âm, rải rác trên mặt đất. Khi cơn mưa to dừng lại, đã gần đến chạng vạng. Ánh nắng buổi chiều, chiếu vào căn đình nhỏ đỏ bừng, càng làm nổi bật màu trắng của những cánh hoa hạnh tàn rơi trên mặt đất kia, vô cùng bắt mắt.

Sau khi tiễn bước Phong Nghi Nô, tâm trạng của Ngọc Doãn thật tốt.

Bởi vì phải giúp vợ chồng của Trương nhị tỷ quản lý công việc ở xưởng thối chín, Yến Nô còn lâu mới có thể về nhà.

Trong lúc Ngọc Doãn rảnh rỗi, liền quét dọn đình viện một chút. Nhìn sắc trời, đúng là đã muộn, từ viện Quan Âm truyền đến từng hồi mõ 'Boang boang' kèm theo loáng thoáng tiếng tụng kinh, thế nên tâm tình của Ngọc Doãn cũng trở nên bình thản...

Thay một cái áo ngắn, Ngọc Doãn dệt lại một đợt La Hán Thung.

Chuyện này đã thành thói quen của hắn, mỗi khi đến chạng vạng, nếu không bận nhiều việc, sẽ dệt lại một đợt La Hán Thung, sử dụng vài đường quyền cước. Ba trăm râu tiền của Quách Kinh giờ đã không còn là vấn đề, nhưng việc giao tranh với Lã Chi Sĩ, lại càng ngày càng tới gần. Tuy Yến Nô đã truyền thụ Bát Thiểm Thập Nhị Phiến, nhưng dù sao thời gian tập luyện cũng quá ngắn. Cho nên Ngọc Doãn cũng cảm thấy có phần nào bị áp lực.

Quả thật là không thể thông dong được!

Người ta thường nói, thời Bắc Tống, mặc dù là thời đại tốt nhất, nhưng cũng là những năm tháng xấu nhất.

Nhưng mà mặc kệ tốt xấu, cũng không quan hệ với Ngọc Doãn.

Đây là vấn đề đầu tiên mà hắn phải đối mặt, điểm mấu chốt ở ngay trước mặt của hắn. Nếu ngay cả... điểm mấu chốt này mà cũng không qua nổi, vậy thì đừng nói chi đến những năm tháng gian khổ hơn ở sau này. Phải biết rằng, ở tương lai không xa, thiên hạ này sẽ có một trận hỗn loạn.

Đánh xong hai đợt quyền cước, Ngọc Doãn đã làm nóng người xong.

Có hi vọng trả được nợ, hoặc là cũng bởi vì tìm được cảm giác tồn tại, trong lòng Ngọc Doãn có một loại kích động và dục vọng muốn phát tiết.

Sống lại được bốn mươi ngày, mỗi một ngày đều gặp rất nhiều áp lực.

Vì gánh nặng nợ nần mà không ngừng bồn ba, đồng thời còn phải đối mặt với sự mơ hồ khi sống lại, tình cảm suy sụp, cùng với sự sợ hãi đối với thời đại xa lạ này. Hiện tại, hầu như cũng có chuyển biến tốt đẹp! Thái độ của Yến Nô đối với hắn mỗi ngày một khá hơn, mà đối với thời đại này, hắn cũng đang từ từ quen thuộc. Điều này khiến cho tâm tình của Ngọc Doãn, cũng đang từ từ chuyển biến, dần dần thoải mái...

Đứng trước cái cọc người gỗ, Ngọc Doãn bình tĩnh trong lòng.

Dưới chân di động, trong lúc vô ý đánh ra bộ pháp La Hán Thung, thân hình nhẹ nhàng, ra tay nhanh như chớp, đập bôm bốp vào cái cọc người gỗ.

Lúc đầu, động tác của Ngọc Doãn cũng không nhanh lắm.

Mỗi một lần đập, còn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Tuy nhiên, nương theo những tiếng mõ truyền đến từ viện Quan Âm, tốc độ của Ngọc Doãn cũng theo đó bắt đầu nhanh hơn. Tần suất đánh vào cộc người gỗ càng ngày càng dày đặc, trong lúc vô ý, lại nhịp nhàng với tiếng mõ kia, mơ hồ hòa nhập vào trong tiếng tụng kinh.

Đa La Diệp Thủ, vốn có xuất xứ từ Phật môn.

Trong lòng của Ngọc Doãn rất vui sướng, trong lúc bất tri bất giác hòa hợp với Phật âm, khiến cho tâm trạng càng thêm thoải mái.

Tâm tình đã trở nên thoải mái, khoáng đạt. Khoáng đạt rồi, ra tay càng thêm mạnh hơn, giống như linh dương treo sừng, không để lại dấu vết.

Lúc đầu, khi Ngọc Doãn đánh vào cộc người gỗ, âm thanh rất khó nghe.

Nhưng theo tâm trạng của hắn hợp với Phật âm, khi đánh vào cộc người gỗ, lại sinh ra âm thanh boang boang giống như tiếng mõ, và có mang theo một loại nhịp điệu cực kỳ quái dị, cùng với Phật âm truyền đến từ Phật tự kia hòa làm một thể, khó có thể phân biệt.

Bên ngoài đình viện, một chiếc xe đẩy dừng lại.

Trên xe để một ít đồ vật vãn, Chu Yến Nô với vẻ mặt có phần mỏi mệt, bước theo người đẩy xe đi tới cửa.

Lấy ra mười văn đồng tiền, đưa cho người đẩy xe.

Yến Nô hạ giọng nói:

- Làm phiền Thập Tam Lang mang những đồ này vào.

Người đẩy xe này cao to đen đúa, vẻ mặt thật thà chất phác.

Nghe Yến Nô nói dứt lời, gã vội vàng nói:

- Cứu Nhi tử yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận.

Vừa nói, gã đẩy xe vào trong đình, đi tới dờ hàng xuống. Cùng lúc đó, Yến Nô cũng đi tới trước cửa, giơ tay chuẩn bị mở cửa.

Nhưng ngay khi bàn tay thon thả mềm mại sắp chạm vào cánh cửa, bất chợt Yến Nô dừng lại động tác.

Trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng, nàng dừng bước lại, nghiêng tai lắng nghe. Thập Tam Lang vác một cái bao đi đến, Yến Nô vội ngăn gã lại.

- Thập Tam Lang, cứ để đồ ở chỗ này, để cho Tiểu Át ca mang vào được rồi.

Thập Tam Lang ngẩn ra, nhưng vẫn không giúp nữa.

Gã không phải thực sự là người Khai Phong, thuở nhỏ theo cha mẹ từ Thanh Châu đến Đông Kinh. Kiếm sống chỉ dựa vào sức lực, đương nhiên cũng biết Yến Nô nói Tiểu Át ca, chính là người nào. Nhớ lúc trước, khi Ngọc Doãn hoành hành ở phố Mã Hành, cũng là thần tượng của Thập Tam Lang. Nếu không phải vì ở nhà còn có mẹ già cần phụng dưỡng, thì khi đó, có lẽ gã đã theo Ngọc Doãn làm một tay anh chị.

- Vậy sẽ theo chỉ bảo của Cửu Nhi tỷ.

Đang khi Thập Tam Lang nói chuyện, đem đồ để xuống.

Yến Nô thì thật cẩn thận đẩy cửa ra, từ trong đình viện nhìn vào khe cửa.

Mặt trời chiều ngã về tây, thân ảnh của Ngọc Doãn giống như rồng uốn lượn, lách cái cọc người gỗ mà chuyển động, mười ngón tay linh động, quyền cước mạnh mẽ mà có lực. Nhưng mà âm thanh đánh vào cái cọc người gỗ, lại có chút kỳ lạ, khi thì như có vẻ mãnh liệt, khi thì lại lặng yên không một tiếng động, khi thì trông như rất mềm yếu, rồi lại mạnh mẽ có lực. Bộp, bộp, bộp, boang, boang, boang... Âm thanh kỳ lạ mà cực kỳ nhịp nhàng, có lẽ với người bình thường nghe thấy, khác biệt không lớn. Nhưng đối với Yến Nô mà nói, cho dù khác biệt là rất nhỏ, cũng có thể nghe được vấn đề.

Đôi má lúm đồng tiền trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, Yến Nô nhẹ nhàng gật đầu.

Mà Ngọc Doãn giờ phút này, đã hoàn toàn quên đi bản thân, toàn bộ đều chú tâm vào trong quyền cước.

Phật âm xa xăm, khiến tinh thần của hắn, từ chỗ hoảng hốt tiến vào một cảnh giới vô cùng kỳ diệu.

Tinh khí thần vào giờ khắc này, hoàn toàn thống nhất, quyền cước thi triển ra, càng mang theo một tia linh dương treo sừng, khôn kể thiên vận.

Trong cơ thể, từ đan điền dâng lên một luồng hơi nóng khó hiểu, chạy khắp toàn thân.

Là thật, hay là ảo giác?

Ngọc Doãn cũng không hiểu lắm!

Chỉ có điều cảm giác khí này chảy giống như thủy ngân, lưu chuyển tất cả xương cốt toàn thân, làm hần càng thêm sảng khoái dễ chịu.

Phật âm trong viện Quan Âm đột nhiên nhanh hơn, quyền cước của Ngọc Doãn cũng càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức càng về sau, làm người ta hoa cả mắt.

Âm thanh đánh vào cọc người gỗ phát ra càng thêm dồn dập, sức lực cũng càng lúc càng lớn.

Keng!

Từ trong viện Quan Âm truyền đến một tiếng chuông vang.

Ngọc Doãn hét lớn một tiếng, cất bước tiến lên, lớp bắp đùi bốp bốp một hồi tiếng nổ vang truyền đến, tiếp theo sau âm một tiếng, cái cọc người gỗ kia cao hơn người, nặng chừng hơn trăm cân, nhưng lại bị hần một quyền đánh nổ, ầm ầm ngã trên mặt đất, vỡ tan tành.

Trên mặt đất, những mảnh gỗ vụn rơi đầy.

Từng mảnh gỗ lớn chừng cánh tay, hoặc vỡ vụn, hoặc gãy đôi, làm người ta nhìn thấy ghê người!

Ngọc Doãn chỉ cảm thấy cả toàn thân sảng khoái, từ từ thu công.

- Tiểu Át ca, sử dụng quyền cước thật hay!

Yến Nô đẩy cửa vào, trên mặt tươi cười rạng rỡ.

Nụ cười kia thật chân thành thật vui sướng, còn có chút vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy nàng đi vào đình viện, bước nhanh đi đến bên cạnh đồng hồ độn đầy đất kia đứng lại, ngồi xổm xuống, nhặt lên một mảnh gỗ gãy, cẩn thận quan sát.

- Cửu Nhi tỷ, đây là...

Ngọc Doãn bỗng dừng tỉnh táo lại, nhìn khắp cả đồng hồ độn, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Lại nghe Yến Nô cười nói:

- Chúc mừng Tiểu Át ca, chúc mừng Tiểu Át ca... Bát Thiểm Thập Nhị Phiên đã thấy được lối đi, đã tiến dần từng bước.

- À?

Ngọc Doãn há to miệng, vẻ mặt mờ mịt:

- Cửu Nhi tỷ nói thế là ý gì?

Yến Nô thu hồi vẻ tươi cười trên mặt, rồi sau đó khe khẽ thở dài.

- Quả nhiên cha nói không sai, Tiểu Át ca quả thật là kỳ tài!

- Cửu Nhi tỷ...

- Tiểu Át ca chớ sốt ruột, trước tiên tạm giúp thiếp mang những đồ đạc ở ngoài cửa vào! Đều là mấy thứ linh tinh trong xưởng, để ở bên ấy không thuận tiện cho lắm, cho nên tạm thời để ở chỗ này. Đúng rồi, hôm nay không thể nấu ăn được rồi! Thiếp thấy trời đã không còn sớm, cho nên nhờ Thất ca mua sẵn thịt gà rán ở tiệm Vương mang về, Tiểu Át ca hãy ăn tạm, nếu như ăn không đủ, thiếp sẽ nấu cơm cũng không muộn.

Nói xong, vẻ mặt của Yến Nô phức tạp, đi ra đình viện.

Một lát sau nàng mang theo cái hộp đựng thức ăn quay lại, từ trong phòng bếp lấy ra một cái bàn thấp nhỏ, rồi sau đó mở hộp đồ ăn ra, lấy thức ăn ra.

Trong lúc này, Ngọc Doãn cũng giúp Yến Nô đem mấy cái bao lớn ở ngoài cửa đem vào sân.

Đặt vào trong góc nhà, rửa tay rồi đi tới.

Thịt gà rán của tiệm Vương, là thức ăn ngon vô cùng nổi tiếng ở Khai Phong, hơn nữa giá cả không rẻ. Một hộp thịt gà rán trước mặt này, ít nhất phải mấy chục văn tiền. Ngoài trừ một mâm thịt gà rán, còn có một nửa cân bánh thịt, một chén canh gà mùi thơm ngào ngạt, và một bình Thanh Nhược Không. Nhìn những món ngon ở trên bàn, ngón trỏ của Ngọc Doãn chuyển động, cảm giác bụng đói cồn cào kêu vang.

Cũng không khách khí, tự đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm lấy một miếng bánh thịt, hai ba miếng liền ăn sạch sẽ.

Vừa ăn, vừa hàm hồ hỏi:

- Cửu Nhi tỷ, vừa rồi muội...

- Tiểu Át ca, ăn không nói, ngủ không nói, là đạo của người quân tử.

- Được, được, được!

Ngọc Doãn tức thì không hỏi nữa, ngồi một chỗ ăn như hổ đói.

Nói ra cũng thật kỳ quái, tuy là sức ăn của hắc kinh người, nhưng hôm nay ăn lại càng mạnh hơn nữa.

Một nửa cân bánh thịt vào bụng, lại thêm chừng hơn một cân thịt gà, còn có một chén lớn canh gà, lại thêm một bình nửa cân Thanh Nhược Không, toàn bộ ăn hết mà bụng còn chưa thấy no. Yến Nô ngồi ở một bên, lẳng lặng nhìn hắn ăn như rồng cuốn dọn sạch sẽ cơm canh trên bàn, không khỏi âm thầm gật gật đầu, thầm nghĩ trong lòng một tiếng: quả nhiên là vậy!

Vỗ vỗ bụng, mặc dù Ngọc Doãn không thể nói là đã thỏa mãn, nhưng cũng không thể nói ăn đã no.

- Tiểu Át ca đã ăn no chưa?

Yến Nô cười hì hì hỏi.

- Ăn no rồi...

- Hì hì, chỉ sợ còn chưa no đâu.

66. Chương 65: Nhất Khí Thông Âm Dương (hạ)

Ngọc Doãn nghe vậy lập tức đỏ mặt ngượng ngùng nói:

- Thật ra chỉ hơi no thôi..Không biết hôm nay làm sao mà ta tham ăn thế, để Cửu Nhi tỷ chê cười rồi.

- Tiểu Át ca khí mạch đã thông, có cương có nhu, đương nhiên sức ăn gia tăng, không có gì kỳ lạ cả.

- Ồ?

Ngọc Doãn ngẩn ra, nhìn Yến Nô hỏi:

- Cửu Nhi tỷ vừa mới nói khí mạch thông suốt? Có cương có nhu?

Yến Nô cười cười, hạ thấp giọng nói:

- Tiểu Ất ca đừng nóng, từ từ nghe nô nói.

Nàng dừng lại một chút, bưng bát nước trên bàn uống một ngụm, lúc này mới chậm rãi giải thích:

- Lúc còn sống cha từng nói, công phu này có năm tầng, muốn luyện tốt công phu, nếu không nhận biết cương nhu, không hiểu âm dương, thì cũng không được coi là triển đầu.

- Khoan đã khoan đã, cái gì mà công phu năm tầng?

Ngọc Doãn nghe mà chẳng hiểu, liền vội mở miệng hỏi.

Chẳng phải nói lực sĩ chín cấp, Nội Đẳng Tử ba cấp, sao lại thêm Công phu năm tầng nữa?

Dường như nhận ra sự nghi hoặc trong lòng Ngọc Doãn, Yến Nô không chút hoang mang, nói:

- Chắc Tiểu Ất ca thấy kỳ lạ là trong xếp hạng phân chia lực sĩ chín cấp, công phu năm tầng là có ý gì đúng không? Thật ra, hai thứ đó không hề xung đột! Nói đến lực sĩ, chỉ là cách mà người bình thường tiện nói, còn năm tầng công phu này, là nói về người tập võ, ..

Cha từng nói, một sinh hai, hai sinh ba, mà ba sinh vạn vật.

Thiên địa vốn luân hồi, để rồi sau đó phân âm dương. Vì thế công phu mới có cương có nhu, kết hợp cương nhu, âm dương tương hợp mới là chính đạo.

Hư là âm, mặt trời là thực, thiếu một thứ cũng không được.

Nếu đem cương nhu âm dương kia hóa thành mười phần, Tiểu Ất ca trước đây tuy chỉ nhất âm cửu dương, không được coi là quyền cước chân chính, chỉ là sở học thô hán, không hiểu đạo âm dương, phương pháp cương nhu, nên không biết công phu chân chính, càng không được coi là tiến dần từng bước.

Ngọc Doãn nghe như trong sương mù, nhưng đại thể thì cũng hiểu chút ý tứ của Yến Nô.

Thật ra Yến Nô nói là, trước đây quyền cước của hắn chỉ là cơ bản, không coi là chân pháp, giống như những kẻ lỗ mãng đánh nhau, không có kết cấu.

Mặc dù trong lòng hần không thoái mái nhưng lại nảy sinh sự hiếu kỳ mãnh liệt.

Ngọc Doãn hỏi:

- Vậy công phu năm tầng thì giải thích như nào?

- Tiểu Ất ca căn cơ tốt, ngộ tính và tư chất cũng không kém, chỉ là trước đây không được chân pháp, nên chưa đạt được lối đi riêng.

Cũng may Tiểu Ất ca trời sinh quái lực, lại thêm chưa gặp phải nhân vật có công phu thật sự cho nên mới có thể tung hoành. Nếu thật sự gặp được người có công phu thật sự, Tiểu Ất ca sẽ thất bại nhiều trước người ta.

Nói tới đây, sắc mặt Yến Nô đột nhiên thay đổi.

Nàng đột nhiên nhớ ra không phải là Ngọc Doãn chưa gặp được độc nhân vật có công phu thật sự, mà là vận số hần quá may.

Tiểu Quan Tác Lý Bảo chính là độc nhân vật, nếu lúc ấy...

Nghĩ đến những điều này, Yến Nô giật mình người lạnh toát, sợ không dám nghĩ nữa. Nếu vận số Ngọc Doãn kém một chút chẳng phải đã chết ở trong tay Lý Bảo rồi sao? Nàng thật sự không biết Ngọc Doãn quả thật đã chết rồi, mà Ngọc Doãn trước mặt nàng đây đã đổi thành người khác.

- Sao Cửu Nhi tỷ lại không nói nữa?

- A...

Yến Nô bưng tỉnh, vội cười gượng, xua đuổi ý nghĩ đáng sợ trong lòng, nói tiếp:

- Căn cơ Tiểu Ất ca rất tốt, chỉ thiếu cơ duyên và chân pháp, cho nên trước đây vẫn dậm chân ở công phu tầng thứ nhất, không có tiến cảnh.

Cha từng nói muốn luyện tầng công phu thứ hai thì phải khắc phục được các loại cứng nhắc, mất kinh, đĩnh kinh không phối hợp trong cơ thể sinh ra bên ngoài. Vừa rồi khi Tiểu Ất ca sử dụng quyền, chắc cũng cảm nhận được nội khí đan điền lưu chuyển. Ở đây trong tầng công phu thứ hai có nói: “khí mạch thông suốt, trong ngoài tương hợp”. Nói như vậy, muốn luyện được khí mạch thông suốt, phải mất thời gian 4, 5 năm. Tuy nhiên Tiểu Ất ca mới tu luyện Bát Thiểm Thập Nhị Phiên, nhưng căn cơ vững chắc, đương nhiên thời gian sẽ thu hẹp hơn.

Thật ra, nếu nô sớm đem quyền “” Bát Thiểm Thập Nhị Phiên ” của cha giao cho Tiểu Ất ca, không chừng huynh có thể đã luyện đến tầng thứ hai rồi...

Yến Nô vừa nói vừa lộ vẻ hối hận.

Ngọc Doãn ngăn ra, gãi gãi đầu, nhẹ nhàng khuyên giải an ủi:

- Cửu Nhi tỷ đừng như vậy, nếu không thế, ta sao có thể sử dụng tốt căn cơ được.

Yến Nô cười gượng:

- Nói cũng phải, cha thường nói tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường, nhưng thật ra nô nghĩ nhiều rồi...

Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường?

Ngẫm lại dường như cũng đúng thế...Nếu không phải vậy, chỉ sợ sẽ không có Ngọc Doãn tái sinh ngày hôm nay!

Chu Yến Nô không phải là người hay nói, nhưng khi liên quan đến võ thuật thì lại thao thao bất tuyệt, vô cùng hưng phấn.

Sau khi điều chỉnh lại nội tâm một chút, Yến Nô đột nhiên nói:

- Mà nay Tiểu Ất ca đã tiến dần từng bước, đã luyện thành công phu tầng thứ hai, La Hán Thung kia có thể tháo ra, ngày mai bắt đầu luyện võ nghệ khác. Đặc biệt là âm kinh nhu kinh, còn phải mất một thời gian khổ công mới có thể luyện thành. Nếu Tiểu Ất ca thật sự có thể thông hiểu âm dương cương nhu, Lã Chi Sĩ chắc chắn không phải đối thủ của Tiểu Ất ca.

Nhắc đến La Chi Sĩ, trong lòng Ngọc Doãn khẽ động.

- Cửu Nhi tỷ, muội nói xem lực sĩ cấp chín kia và công phu tầng năm nay có liên quan đến nhau không?

- Điều này...

Yến Nô ngẫm nghĩ một chút, rồi sau đó nghiêm túc giải thích cho Ngọc Doãn:

- Nếu thật sự giải thích thì có chút phiền toái. Chỉ nói đơn giản, mỗi tầng công phu cũng sẽ nảy sinh sự công phu nông sâu khác nhau. Nếu đơn giản phân chia thì là sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ. Mà mỗi tầng phân chia sẽ đối ứng với một bậc lực sĩ. Giống như Tiểu Ất ca lúc này thì mới bước vào tầng công phu thứ hai, mặc dù khí mạch thông suốt, trong ngoài tương hợp, nhưng vẫn chưa thuần thực củng cố, chỉ có thể được coi như lực sĩ cấp bốn.

Tuy nhiên Tiểu Ất ca trời sinh quái lực, cộng thêm căn cơ vững chắc, kẻ đầu đường xó chợ cũng không phải đối thủ của Tiểu Ất ca.

- So với Lã Chi Sĩ thì thế nào?

- Cái này...

Yến Nô ngẫm nghĩ một chút, cười nói:

- Có thể chịu được một trận chiến!

Phải biết rằng Lã Chi Sĩ là lực sĩ cấp năm.

Lúc ban đầu khi biết Ngọc Doãn sẽ giao tranh với Lã Chi Sĩ, Yến Nô vô cùng căng thẳng, nhưng bây giờ đã là “có thể chịu được một trận chiến”.

Ngọc Doãn lập tức thở ra nhẹ nhõm.

- Cửu Nhi tỷ hiện giờ đã luyện đến tầng mấy?

Yến Nô hơi sửng sốt, chợt khẽ mỉm cười, nói khẽ:

- Một năm trước nô đã luyện đến “Ý khí quân lai cốt nhục thần”, cảnh giới tam âm thất dương.

Thanh âm tuy không lớn nhưng khi Ngọc Doãn nghe được thì suy sụp.

Tam âm thất dương, chẳng phải là công phu tầng thứ ba sao?

Không ngờ Yến Nô bề ngoài nhỏ nhắn, yếu ớt lại có thể luyện được công phu như thế.

Hắn không kìm được đánh giá Yến Nô một lượt, rồi cười khổ nói:

- Như vậy chẳng phải ta kém Cửu Nhi tỷ rất nhiều sao?

- Điều này...

Lúc này Yến Nô mới nhớ ra bản thân quá kiêu hãnh mà quên đi cảm thụ của Ngọc Doãn.

Chỉ có điều nàng đang định khuyên bảo Ngọc Doãn, lại thấy Ngọc Doãn, cười, hồi phục lại tinh thần phần chần, cười hỏi:

-Vậy cha ta luyện đến tầng thứ mấy?

Yến Nô ngẫm nghĩ một chút, trả lời:

- A ông khi còn sống cũng là một Nội Đẳng Tử, đã luyện đến tầng cao thâm thứ tư rồi.

Năm xưa khi a Ông bị giết hại, cha đã từng nói, nếu a Ông có thể luyện thêm vài năm nữa, có thể đạt tới cảnh giới tông sư.

Tông sư?

Ngọc Doãn lại khó hiểu.

- Nếu như luyện thành ngũ âm ngũ dương, kết hợp cương nhu, âm dương tương hợp, là trở thành tông sư.

Tuy nhiên, dù thành tông sư cũng không thoát khỏi thiên đạo tuần hoàn, sinh tử luân hồi...Khi cha còn sống từng luyện đến cảnh giới tông sư, kết quả là...Tiểu Ất ca nay nhất khí thông suốt, càng phải cẩn thận. Ngày khác nếu gặp được nhân vật tông sư chân chính thì không được cậy mạnh. Đám nhân vật đó cũng không khác gì Lý Bảo, chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể lấy tính mạng người khác, chính là độc nhân vật chân chính.

Hai gò má Ngọc Doãn giật giật, gật đầu.

- Vậy trong thiên hạ, có bao nhiêu tông sư?

- Điều này...Nô cũng không rõ lắm.

Chỉ có điều khi cha còn sống từng đề cập tới vài người, ngày khác Tiểu Ất ca gặp thì nên lưu ý. Cha xuất sư từ Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, tiền nhiệm Phương trượng Trí Thông đại sư, đương nhiệm Phương trượng Huệ Sơ đại sư đều là những người không tầm thường. Ngoài ra còn có Trần Quảng Tương Châu, thương thuật tuyệt luân, là đại tông sư số một. Năm xưa cha vô cùng tôn sùng, bởi vì mong muốn thương thuật sau này có hậu nhân truyền lại, cho nên cha đã trao tặng tiền thuật cho họ Hùng Hậu, để giới thiệu sư huynh cho Trần Quảng, bái làm môn hạ. Cha nói, thương thuật Trần Quảng đã ở cảnh giới nhập hóa rồi!

Về phần người Liêu, cha từng đề cập tới một người, tên là Thiện Ứng.

Theo cha nói, công phu người này cực sâu, hơn nữa lòng lang dạ sói, sau này nếu Tiểu Ất có gặp phải thì cần phải cẩn thận.

Vô công thiên hạ đều xuất ra từ Thiếu Lâm!

Ngọc Doãn thầm khen ngợi.

Thiếu Lâm thời nay cũng không thể đánh đồng với Thiếu Lâm đời sau, bởi đó là nơi có công phu thật sự.

Nói vậy hai vị Phương trượng kia hẳn là nhân vật vô cùng lợi hại.

Về phần Thiện Ứng, Ngọc Doãn lại không lưu tâm lắm. Hắn lại nhớ kỹ cái tên Trần Quảng, cũng lén quan sát Yến Nô...

Đặc biệt là khi Yến Nô nhắc tới “sư huynh”, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Điều này khiến tâm trạng Ngọc Doãn rất tốt!

Tuy nhiên Ngọc Doãn vẫn có thể thấy được, Yến Nô đối với những chuyện trong chốn giang hồ không hiểu biết nhiều. Mở miệng là cha nói, ngậm miệng là cha dạy..Nàng đối với điển cố giang hồ đều bắt nguồn từ những lời khi Chu Đồng còn sống nói ra. Nhưng Chu Đồng đã mất nhiều năm, sóng gió giang hồ nay đã thay đổi, đừng nói Chu Đồng đã qua đời nhiều năm, dù là hai năm thôi cũng đã có biến đổi cực lớn rồi.

Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết ở trên bờ cát.

Yến Nô sống ở Khai Phong, sao có thể hiểu được sự biến ảo của giang hồ?

“Ta ở tại Khai Phong, sao Thiện Ứng lại đến được?”

Ngọc Doãn cười ha ha nói, bộ dạng không chút để tâm.

Đúng vậy, hắn không có ý hành tẩu giang hồ, sao có thể đụng phải Thiện Ứng kia được?

Nhưng nói là như vậy, trong lòng Ngọc Doãn vẫn cẩn thận ghi nhớ kỹ cái tên “Thiện Ứng” này.

Sự việc từ nay về sau, ai có thể nói rõ?

Ngọc Doãn vốn là người theo thuyết vô thần, nhưng sau khi trải qua chuyện tái sinh ly kỳ cổ quái như vậy, khiến hắn khó tránh được có chút cảm xúc. Buông bỏ Tình Khang ư, trời mới biết tương lai sẽ phát sinh ra chuyện gì?

Bóng đêm trầm xuống, gió bên ngoài phòng nổi lên.

Có lẽ là việc trợ giúp vợ chồng Dương Nhập Cửu dọn dẹp quán thịt quá vất vả nên Yến Nô sau khi thu dọn việc nhà một chút thì đi ngủ sớm.

Mà Ngọc Doãn chưa ngủ, thấp sáng ngọn nến, ngồi bàn viết khúc phổ “Lương Chúc”, bất giác đã đến giờ Tý.

Gió thật to!

Mây đen trên bầu trời dày đặc, mơ hồ có tiếng sấm vọng đến.

Ngọc Doãn trong chốc lát viết xong khúc phổ, đột nhiên cảm thấy tâm trạng không yên.

Có một cảm giác sợ hãi khó hiểu dâng lên khiến tinh thần hắn không thể bình ổn. Hắn đặt bút xuống, mở cửa đi ra ngoài, thấy trong mây đen tia chớp ẩn hiện, có tiếng sấm vang, Ngọc Doãn giật nảy mình lạnh toát, cả người sồn da gà...

Càng hiểu về thời đại này, càng hòa nhập với thời đại này, Ngọc Doãn lại càng bất an.

Đặc biệt là sau khi nói chuyện với Yến Nô, khiến hắn càng cảm nhận được sự sợ hãi!

Khi mới tái sinh, hắn muốn tránh khỏi tai họa, rời khỏi Khai Phong đi ẩn cư thật sâu, nhưng hắn thật sự có thể tránh được sao?

Phải biết rằng, hiện giờ hắn không phải chỉ có một mình.

Hắn có gia đình, có bằng hữu, chẳng lẽ ngồi yên nhìn họ gặp nạn?

Đại trượng phu tái sinh một đời, cuối cùng cũng phải làm nên sự nghiệp. Không chỉ là vì mình, cũng vì người thân, bằng hữu...

Nghĩ tới những điều này, Ngọc Doãn cảm thấy chí lớn kích động mãnh liệt!

67. Chương 66: Quách Thiếu Tam Thủ Đoạn Giỏi (thượng)

Từ khi nước Liêu chiến bại không ngừng, người Kim nhanh chóng quét khỏi giữa Bạch sơn hắc thủy, quân tiên phong lại càng không ngừng tiến tới gần biên giới Tây Hạ.

Năm Tuyên Hòa thứ sáu, tức là năm Nguyên Đức Tây Hạ thứ sáu, năm Kim Thiên Hội thứ hai.

Tây Hạ phái sứ giả dâng biểu xưng phiên, tỏ ý muốn thần phục.

Vào tháng ba, Hoàng Nhan Ngô Khất Mãi, Kim Thái Tông Hoàng Nhan Thịnh hạ chiếu thư ban thưởng thẻ chiếu Tây Hạ, đồng ý biểu xưng phiên này...

Cùng tháng, Thiên Tộ Đế phế truất Gia Luật Đại Thạch, nắm trọng binh quyền trong tay.

Thiên Tộ Đế một lòng muốn báo thù rửa hận, từ Sơn Âm Thất Vi Mô Cát mượn binh lực tới, ý muốn phục đoạt lại Yến Vân.

Đại chiến sắp mở màn!

Không khí chiến tranh dày đặc bao phủ ở Yến Vân nhưng phủ Khai Phong vẫn yên bình như trước.

Có chi sĩ nhận thức mà lo lắng, mà nhóm quan lại quyền quý vẫn ngợp trong vàng son như trước, không hề cảm nhận được đối với nguy cơ kề cận kia.

Ngay gần lầu Bạch Phàn, cách cửa hàng Ngọc gia không xa có một tòa trà lâu cực kỳ nổi tiếng.

Lịch sử trà lâu này rất lâu đời, gần như không hề kém so với lầu Bạch Phàn. Là tửu lâu tốt nhất ở phủ Khai Phong, kết cấu xung quanh trà lâu đương nhiên cũng kém, cộng thêm danh tiếng của trà lâu, cho nên việc kinh doanh vô cùng thịnh vượng.

“Ca đình đàn bản vũ đình loan, cao dương ẩm hưng lan. Thú yên phú tận ngọc hồ can, hương phân tiểu phượng đoàn...”

Trong trà lâu, hát chính là “Nguyễn Lang Quy” của Hoàng Đình Kiên, vô cùng hợp ý cảnh trà lâu này.

Tiếng sáo dễ nghe, ca múa càng khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Mới giờ Tỵ mà trong trà lâu khách đến không ngừng. Trừ một số con cháu văn nhân tụ tập ra, còn có không ít kỹ nữ vào trà lâu uống trà. Nói như vậy, trà lâu giá không hề thấp! Nếu lần đầu đến sẽ có người cầm siêu đến rót trà. Dù là uống một ngụm cũng phải trả mấy ngàn tiền, nên mới có biển hiệu: Điểm hoa trà.

Lên lầu uống một chén trà, cần phải thưởng cho người hầu trà.

Đây cũng có cách nói, gọi là “Chi Tửu”, nhiều thì vài xâu, ít thì mấy trăm văn, đó cũng là một số tiền lớn.

Cho nên người bình thường không thể đến nơi như này.

Mà kỹ nữ tụ tập ở trà lâu đông bởi vì thám thính tin tức.

Triều đình sẽ có vị quan viên nào đến kinh, nơi nào sẽ có thi từ tụ hội, nhà ai mơ biểu diễn tại nhà? Ai muốn lấy vợ nạp thiếp... Mọi việc như thế thường lan truyền ra từ trong trà lâu. Nhóm kỹ nữ thông qua phương thức này để thu hoạch đủ loại tin tức, dùng cách của nàng các nàng để lấy loại hay loại bỏ. Hơn nữa, ai có thể cam đoan những mỹ nhân xinh đẹp rực rỡ này không thu hút được các công tử hào phóng tung tiền như rác?

Đương nhiên, nếu may mắn, các nàng có thể gặp được người tốt, cũng có thể thoát khỏi biển khổ, cá nhảy long môn.

Cũng bởi vậy mà rất nhiều người tập trung ở trà lâu nhỏ nhỏ này nên ở đây vô cùng náo nhiệt.

- Trong lầu này sao nhiều người vậy?

Trên ghế ngồi gần cửa sổ tại tửu lâu, một thiếu niên tuấn mỹ mặc hoa phục giữ người hầu trà lại, tò mò hỏi.

Thiếu niên này mười lăm mười sáu tuổi, cực kỳ đẹp!

Đúng, là “Đẹp”.

Giọng nói rất dễ nghe, nhưng trong lời nói lại lộ ra khí chất kiêu ngạo.

Bên cạnh y còn có một người đàn ông gần ba mươi tuổi.

Cũng khí chất cao quý, quần áo hoa mỹ, tướng mạo đường đường.

Đối với câu hỏi tính trẻ con của thiếu niên kia, người đàn ông làm như không nghe thấy, mà ngồi yên thưởng thức trà. Mà sau lưng hai người có hai người phân chia đứng hai bên, rõ ràng là thị vệ, nhìn là biết cao thủ dũng mãnh.

- Tiểu quan nhân có điều không biết, tiểu thư bên trong lầu này phần lớn đang đợi Ngọc Tiểu Ất chơi đàn.

- Ngọc Tiểu Ất?

Thiếu niên ngạc nhiên, có vẻ không hiểu.

Còn người đàn ông thì đặt chén trà xuống, nghi hoặc hỏi:

- Ngọc Tiểu Ất này là ai mà lại khiến nhiều người đợi như vậy?

Người hầu trà lập tức mỉm cười!

- Chắc là đại quan nhân ít ra ngoài nên không biết danh hiệu Tiểu Ất ca.

- Nói như vậy, Ngọc Tiểu Ất này danh tiếng rất lớn sao?

- Có danh hay vô danh tiểu nhân không biết, nhưng các tiểu thư bên trong tửu lầu này đều đến vì Tiểu Ất ca..

Vừa nói người hầu trà vừa chỉ tay ra ngoài. Theo vị trí của gã vừa lúc thấy rất rõ ràng cửa hàng Ngọc gia. Chỉ thấy trước cửa hàng thịt nhỏ nhỏ kia cũng kinh doanh rất tốt, người đến người đi không ngừng, vài người cầm dao chặt thịt sau bàn bận rộn liên tục, thỉnh thoảng còn có người từ trong một xưởng cách đó không xa mang thịt chín tới, rồi sau đó lại bán hết bay.

- Cửa hàng đó là nơi làm ăn của Tiểu Ất ca.

Thiếu niên nghe vậy lập tức lộ vẻ ung dung:

- Nói như thế chỉ là một người bán thịt mà thôi, có gì lạ đâu?

- Ha ha, bán thịt thì không lạ, lạ chính là Tiểu Ất ca đánh Kê Cầm cực giỏi.

Trước đây hắn từng đấu cầm với Khai Phong Độ nhất cầm Phùng Siêu, kết quả Phùng Siêu thất bại thảm hại, cuối cùng đành phải cùng Tiểu Chi Nhi xám xịt rời khỏi Đông Kinh. Nơi này có rất nhiều tiểu thư đến là mong được nghe Tiểu Ất ca chơi đàn. Lúc trước thỉnh thoảng hắn sẽ đàn một bản, tuy nhiên hai ngày nay lại không thấy đàn, nghe nói là ở trong nhà viết nhạc, cho nên khó mà bứt ra được...Chỉ là người khác tuy ít đến nhưng các tiểu thư vẫn tới nơi này tụ tập, nếu may mắn, nói không chừng có thể được nghe một bản.

Đại tiểu quan nhân không biết chứ, trước đó lầu Phong Nhạc từng muốn mời Tiểu Ất đi đàn một bản, nhưng lại bị Tiểu Ất cự tuyệt.

Mà hần cầm kỹ vô cùng cao minh, đồng thời phổ nhạc rất hay, nghe tất cả mọi người nói, khúc phổ kia đáng giá nghìn vàng.

- Lý đại gia?

Thiếu niên lập tức lộ vẻ tò mò.

Mà người đàn ông ngồi bên lại trầm mặt xuống, như không vui.

- Một người bán thịt lại có bản lĩnh vậy sao, quả thật không đơn giản.

Người hầu trà cười nói:

- Ai nói không phải, Tiểu Ất cũng được coi như người lâu đời tại phố Mã Hành, cha hần năm xưa từng giao đấu với người Liêu, cuối cùng lại bị người ta hại chết. Tiểu Ất một mình gây dựng gia nghiệp, nay đã có chút thành tựu. Ngọc đại quan nhân dưới cửa tuyền cũng có thể mỉm cười nhắm mắt.

- Cha hần là ai?

Người đàn ông ngẩn ra, hỏi.

- Đó là Nội Đẳng Tử mười năm trước giao tranh với người Liêu, Ngọc Phi Ngọc Đại Lang.

- Ngọc Phi?

Người đàn ông quay lại nhìn người đằng sau.

Thị vệ đứng ở đằng sau lưng nghe tên Ngọc Phi cũng ngẩn ra, rồi chợt bừng tỉnh, nói nhỏ bên tai người đàn ông vài câu. Người đàn ông liên tục gật đầu, lẩm bẩm:

- Đúng thật là con trai của Ngọc Đại Lang.

Tuy nhiên, thiếu niên kia rõ ràng không biết Ngọc Phi là ai.

- Hần đã có tài nghệ có thì cần gì phải kinh doanh bán thịt làm gì?

Người hầu trà nghe vậy mỉm cười:

- Không làm việc đó thì chẳng lẽ đến Câu Lan ngõa xá (nơi hát múa giải trí) làm việc? Tiểu Ất không có công danh, khó có thể ngẩng đầu. Nếu nhập vào Câu Lan ngõa xá, không bằng ở đây tiêu dao khoái hoạt còn thoải mái hơn nhiều.

Thiếu niên còn muốn hỏi nhưng thấy người đàn ông lắc đầu với mình.

- Cảm ơn người đã giải thích.

Vừa nói y vừa lấy ra một xâu tiền đưa cho người hầu trà.

Đợi người hầu trà đi rồi, người đàn ông xua tay ra hiệu cho hộ vệ phía sau cúi xuống, khẽ hỏi:

- Đi thăm hỏi một chút tình hình của Ngọc Tiểu Ất, nếu có thể giúp đỡ thì giúp đỡ. Không thể để con trai của Ngọc Đại Lang bị thiệt thòi.

- Tiểu nhân hiểu.

- Thập Cửu ca, Ngọc Đại Lang là ai?

Người đàn ông nghe vậy mỉm cười, hạ thấp giọng nói:

- Huyền Huyền đừng hỏi này nọ, chỉ chú tâm dùng trà là được rồi. Đây là chuyện chúng ta, muội không hiểu đâu. Uống xong trà còn phải trở về sớm, đừng để Quan gia lo lắng, lại trách cứ nữa.

Về mặt thiếu niên tức thì khổ sở.

Y gật gật đầu, tỏ vẻ không buộc lòng:

- Vâng theo lời Thập Cửu đại ca.

Chỉ có điều trông mắt đảo ngược, rõ ràng là tìm cách.

Còn người đàn ông nhìn thấy nhưng chỉ cười cười.

Tuy rằng Huyền Huyền thông minh nhưng muốn gỡ mảnh khóe thì không dễ dàng. Chỉ cần để ý thì chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng Ngọc Phi này?

Hắn khẽ nhẩm cái tên Ngọc Phi, ý nghĩ lập tức bay xa như lại thấy trận chiến thảm liệt mười năm trước.

Ngọc Tiểu Ất?

Trên mặt người đàn ông hiện lên nụ cười mờ nhạt!

Việc kinh doanh tại cửa hàng Ngọc gia càng ngày chuyển biến tốt đẹp, nên Ngọc Doãn đặt hết tâm trí vào việc sáng tác khúc phổ.

Trên triều đình hỗn loạn không phải là một tiểu dân như hắn có thể tham dự vào. Tuy nhiên hắn cũng không hòa toàn không để ý, thỉnh thoảng đến nhà Trần Đông, nói bóng nói gió hỏi dò, cho nên đại thể cũng hiểu chút tình trạng bên ngoài.

Thiên Tộ Đế tập kết binh mã, ý đồ muốn đoạt lại Yến Vân.

Điều này cũng khiến cho nước Kim tạm thời dừng việc khiêu khích đối với Đại Tổng, chuẩn bị toàn lực đối phó Thiên Tộ Đế.

Tây Hạ xưng phiên, cũng khiến nước Kim bớt lo lắng.

Trần Đông như rất lạc quan đối với thời cuộc, chỉ là đối với chiến sự Kim Liêu thì như xem trọng người Kim. Rất rõ ràng, người Kim hiện nay khó có thể chống lại người Liêu. Hành động lần này của Thiên Tộ Đế không thể nghi ngờ là ngoan cố chống cự, kết cục này sớm đã định...

Nếu người Liêu chiến bại, chỉ sợ tiếp theo sẽ là Đại Tổng gặp họa.

Ngọc Doãn từng bóng gió hỏi:

- Nếu người Kim xâm phạm thì làm thế nào?

Trần Đông lại tin tưởng tràn đầy:

- Nếu cầu Kim quả thật tiến đến thì chết chắc rồi. Mà nay Đại Tổng ta được Yến Vân, binh hùng tướng mạnh, huống chi còn có danh tướng Quách Dục Sư, dù cầu Kim có tới cũng sẽ không làm gì được.

Quách Dục Sư?

Ngọc Doãn giật mình:

- Sao biết Quách Dực Sư kia chắc chắn liều mình chống đỡ?

- Việc này...

Trần Đông ngay tức khắc trầm mặc.

Ngọc Doãn cũng không nói gì nữa, hẳn tin tưởng Trần Đông là người thông minh, nhất định có thể cảm nhận được tình hình. Trong lịch sử, không phải là Quách Dực Sư này nhiều lần quy thuận người Kim, khiến người Kim tiến quân thần tốc mới có sĩ nhục Tĩnh Khang đó sao?

Thân phận Ngọc Doãn hèn mọn tầm thường, mấy lời muốn nói cũng chẳng ai để ý.

Nhưng Trần Đông lại không giống vậy, thân là Thái Học Sinh, giao thiệp xa rộng hơn nhiều so với Ngọc Doãn, nếu y nói ra, đương nhiên có chút hiệu quả. Nhìn nhưng Đại lão gia trên triều đình là

Quách Dực Sư...

Ngọc Doãn chưa xót trong lòng.

Quách Dực Sư phản bội, nói toạc ra là do Hoàng Đế Huy Tông tạo nghiệt.

Nếu năm xưa Trương Giác đầu hàng, Hoàng Đế Huy Tông cứng rắn hơn, mạnh mẽ hơn, bảo vệ tính mạng Trương Giác, không chừng còn có đường sống. Nhưng đúng là Trương Giác chết, khiến cho tướng sĩ phương Bắc thất vọng đau khổ. Câu chuyện tướng Liêu Trương Giác sau khi quy thuận nước Kim, làm Bình Chương Sự, tri châu, cũng coi như quyền cao chức trọng. Nhưng Trương Giác vẫn là người Hán, sau khi quy thuận nước Kim không lâu liền phản bội nước Kim, quy thuận Đại Tống. Người giống như Trương Giác không ít, Tống Huy Tông giết Trương Giác, cũng đã khiến lòng những người đó băng giá.

Quách Dực Sư cũng là tướng đầu hàng.

Thỏ chết cáo bị thương, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ...Đạo lý dễ hiểu như vậy, sao ông ta không biết?

Nhưng hoàng đế Tống Huy Tông vẫn bảo thủ, dùng Quách Dực Sư làm lá chắn phương Bắc. Ngọc Doãn chỉ hy vọng, có thể thông qua Trần Đông khiến những đại nhân vật ở phủ Khai Phong này đều cảnh giác. Hẳn không có nơi trọng dụng, chỉ hy vọng có thể cống hiến một chút sức lực non nớt.

68. Chương 67: Quách Thiều Tam Thủ Đoạn Giỏi (hạ)

Ánh nắng tươi sáng, chiếu lên trên người vô cùng thoải mái.

Bốn mùa Bắc Tống rất rõ ràng, mặc dù gần đầu hạ nhưng thời tiết cũng không quá oi bức, thậm chí còn có không khí mát mẻ.

Ở trong viện dưới cây hòe sáng tác khúc phổ, bên tai loáng thoáng nghe tiếng tụng kinh từ viện Quan Âm vọng đến.

Gió lạnh phơ phất, cành lá xao động.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở cành lá, chiếu vào trong sân càng tăng thêm vẻ thâm u.

Viết xong một đoạn khúc phổ, Ngọc Doãn đứng dậy duỗi lưng, giật sống lực, hần cầm Kê Cầm đặt bên cạnh bàn nhỏ, chuẩn bị đánh một khúc vừa sáng tác, thư giãn tâm trạng. Nào ngờ hần vừa lắp cầm xong thì nghe được bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập vọng đến. Ngay sau đó là cửa sân bị đẩy ra, Hoàng Tiểu Thất xông vào.

- Tiểu Át ca, đã xảy ra chuyện!

Hoàng Tiểu Thất hồn hển, vừa vào cửa đã lớn tiếng, thần sắc kích động.

Ngọc Doãn hơi sửng sốt, vội vàng đặt Kê Cầm xuống, đứng dậy đỡ Hoàng Tiểu Thất:

- Thất ca đừng vội, đã xảy ra chuyện gì lại khiến Thất ca kích động như vậy? Uống nước rồi từ từ nói, không phải là Cửu Nhi tỷ xảy ra chuyện chứ?

Đã nhiều ngày bởi vì phải sáng tác khúc phổ, Ngọc Doãn đã đem chuyện cửa hàng tạm thời giao cho Yến Nô xử lý.

Thật ra, hiện nay việc kinh doanh ở cửa hàng đã đi vào quỹ đạo, không xảy ra tình huống gì. Cửa hàng chủ yếu phụ trách bán lẻ một ít, việc kinh doanh lớn chân chính là cung ứng thịt tươi cho lầu Thiên Kim Nhất Tiểu và lầu Phong Nhạc. Hơn nữa La Nhất Dao ở đó, có thể giảm bớt được nhiều phiền toái. Vấn đề thật sự là xưởng thịt chín, lúc này mới bắt đầu khó tránh khỏi xảy ra vấn đề.

Cho nên hầu hết thời gian Yến Nô đều ở đó xử lý.

Ngọc Doãn vốn tưởng rằng Yến Nô xảy ra chuyện.

Nhưng không ngờ Hoàng Tiểu Thất lại liên tục xua tay, thở dốc một hơi, ổn định tinh thần:

- Không phải Cửu Nhi tỷ xảy ra chuyện, là bên phía Tứ Lục Thúc có chuyện. La Đức đã cầm tiền bán thịt tươi, kết quả thua sạch, Trương Tam ca dẫn người đến rồi!

- Hả?

Ngọc Doãn nghe vậy chấn động.

Hắn bất chấp hỏi lại, vội dọn khúc phở trên bàn lại, xoay người xông ra ngoài.

La Đức thua hết tiền bán thịt tươi sao?

Rốt cuộc là sao lại như vậy...

Bởi vì Ngọc Doãn đã giao cho La Đức phụ trách nhập hàng, cho nên tiền mua thịt tươi hàng ngày đều ở trong tay La Đức. Có La Tứ Lục ở đó, Ngọc Doãn cũng không lo lắng La Đức sẽ gây ra chuyện gì. Nhưng thật không ngờ chính ở chỗ đó lại xảy ra chuyện, sao hắn lại không sốt ruột? Trương Tam mặt rỗ là ai? Đó là đầu gấu nổi tiếng ở phủ Khai Phong.

Nói đến điểm này, Trương Tam mặt rỗ chính là thủ lĩnh lưu manh, chỉ là địa vị y không cao, lại hoạt động đứng đắn, ít sinh sự trên đường phố, nhưng dưới tay y có đến trên dưới một trăm tên lưu manh, lại là những kẻ liều mạng. Hiện giờ Trương Tam mặt rỗ đã tìm đến cửa rồi, sao có chuyện tốt chứ?

Ngọc Doãn càng nghĩ càng khẩn trương, chân tay như gió chạy như điên trên đường.

Dọc đường thỉnh thoảng có người hỏi chuyện hắn, nhưng hắn lại như không nghe thấy khiến nhiều người vô cùng kỳ lạ.

- Tiểu Át làm sao vậy?

- Không biết...hay là xảy ra chuyện?

Đi, đi xem đi, không chừng có thể giúp được Tiểu Át...

Không thể không nói nhân duyên Ngọc Doãn không tồi.

Bất kể là Ngọc Doãn trước kia hay là Ngọc Doãn hiện nay, quan hệ làng xóm đại thể rất tốt.

Cho nên khi thấy Ngọc Doãn gặp chuyện không may, rất nhiều người đến xem.

Còn Ngọc Doãn thì lòng nóng như lửa đốt, một mạch chạy rất nhanh thì đến đầu phố Mã Hành.

Bên ngoài cửa hàng Ngọc gia tụ tập nhiều người.

Dù không được coi là ba tầng trong ba lớp ngoài, nhưng nhìn qua cũng thấy rất đông người vây quanh.

- Nhường cái, nhường cái!

Ngọc Doãn vội chen vào trong.

Khi mọi người thấy Ngọc Doãn đến vội vàng tách ra thành một lối đi, cũng có nhiều người hét to:

- Tiểu Át đến, nhường đường, nhường đường!

- Đúng vậy, chính chủ đến...

Đám đông rẽ ra thành một lối đi, Ngọc Doãn đi vào trong cửa hàng.

Thấy một thanh niên quỳ xuống bên ngoài cửa hàng, mặt mũi bầm dập, quần áo rách nát, nhìn vô cùng thảm hại.

Mặc dù quay lưng về phía Ngọc Doãn, nhưng Ngọc Doãn vẫn có thể nhận ra thanh niên đó là La Đức. La Nhất Dao đứng ở sau bàn thịt, bị Yến Nô và hai đao thủ kéo lại. Còn Trương Tam mặt đỏ dẫn theo vài tên đầu gấu ngồi trên ghế dài ở cửa hàng, mặt sầm xuống không nói lời nào.

Vợ chồng Dương Nhập Cửu, Trương Nhị tỷ thì chân tay luống cuống.

Tuy nhiên hai vợ chồng này vẫn chưa lùi bước, đứng nhìn chằm chằm Trương Tam mặt đỏ, đầy thận trọng.

Trong tay Dương Nhập Cửu còn cầm theo một con dao cạo xương nhọn..

- Tiểu Át đến rồi...

Trương Tam mặt đỏ nghe tiếng hét, ngẩng đầu nhìn lại.

Thấy Ngọc Doãn, y đứng dậy xua tay ra hiệu mấy tên đầu gấu lui ra phía sau, sải bước tới nghênh đón Ngọc Doãn.

- Tiểu Át, đắc tội rồi!

Trương Tam mặt đỏ chắp tay nói với Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn cũng vội vàng hoàn lễ:

- Tam ca, đã xảy ra chuyện lớn gì? Nếu như có chuyện cứ cho người gọi Tiểu Át đến là được.

Vừa nói hần vừa nhìn La Đức, lại nhìn Yến Nô.

- Tiểu Át, ta xin lỗi người sinh ra một nghiệt tử như vậy.

La Nhất Dao thấy Ngọc Doãn đến, không kìm nổi khóc lớn tiếng..

Chỉ thấy ông ta giấy thoát hai đao thủ, hét to, quỳ xuống mặt đất.

Ngọc Doãn hoảng sợ, vội bước nhanh về phía trước đỡ La Nhất Dao đứng lên:

- Tứ Lục thúc, thúc làm gì vậy...Có chuyện gì chúng ta cùng giải quyết, sao phải quỳ với Tiểu Át. Cửu Nhi tử, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Yến Nô cắn răng ngà, giận giữ trừng mắt về phía La Đức đang quỳ trên mặt đất.

- Tiểu Át ca...

Đúng lúc này, Trương Tam mặt đỏ lại đã mở miệng:

- Tiểu Át, chuyện này vẫn nên để ta nói đi, chỉ sợ Cửu Nhi tử nói cũng không rõ ràng.

- Xin chỉ điểm.

Trương Tam mặt đỏ lạnh lùng nhìn La Đức một cái:

- Tên khốn này là người của Tiểu Át, đúng không?

- A...đúng vậy.

- Trước đây Tiểu Ất bảo hấn làm việc với ta, hàng ngày mười con heo hơi đều giao cho người này.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, gật đầu nói:

- Đúng vậy.

- Tốt lắm, từ mười ngày trước, Tiểu Ất người mỗi ngày đều lấy thịt tươi, trả tiền ngay...Thằng khốn này nói với ta, Tiểu Ất người mới mở xưởng cho nên túng tiền, hy vọng thư thả một chút. Ta kính trọng Tiểu Ất nên không nghi ngờ gì, đồng ý việc này. Nào ngờ hai ngày trước nghe được tin tức, thằng khốn này chơi bạc ở Đường Khẩu, thua bạc sạch sành. Ta liền cảm thấy bất thường, thằng khốn này sao lấy tiền đi đùa giỡn được? Cho nên mới đi thăm hỏi một chút, mới biết là hấn tự chủ trương, lấy tiền thịt của ta đến Đường Khẩu. Ta cũng biết việc này không liên quan tới Tiểu Ất, nhưng thịt tươi là lấy cho Tiểu Ất, là do Tiểu Ất đặt mua, cho nên mới đến đây xin Tiểu Ất nói lời lẽ công bằng.

Hôm nay ta dẫn người đi tìm thằng khốn này, cuối cùng tìm được hấn ở trong Đường Khẩu của Tang Gia Ngõa Tử.

Thằng khốn này cũng là tên lưu manh, đã thua sạch sành rồi còn cãi ngang, ta nhịn không được liền giáo huấn hấn một trận.

Nay ta tìm đến Tiểu Ất là xin Tiểu Ất có một cách giải quyết, rốt cuộc có biết về khoản tiền này hay không.

Trương Tam mặt đỏ nói khách sáo, nhưng Ngọc Doãn lại có thể nghe ra trong lời nói của hấn ta ẩn chứa sự lạnh lẽo.

Hít sâu một hơi, Ngọc Doãn cười lớn nói:

- Còn chưa hỏi Tam gia, La Đức đã thiếu bao nhiêu tiền?

- Không nhiều lắm, hai mươi bảy con heo, tổng cộng năm trăm quan!

Ngọc Doãn tức thì như nghẹn thở, xoay ngoắt người nhìn La Đức:

- Nếu nói như vậy, sợ rằng Đại Lang không chỉ thua năm trăm quan.

La Đức lại cúi đầu không lên tiếng.

La Nhất Dao tức giận quát:

- Thằng vô lại này, Tiểu Ất hỏi người, rốt cuộc người thua bao nhiêu?

- Con...

La Đức lấp bắp, một lúc lâu sau mới lý nhí:

- Gần sáu bảy trăm quan.

Ngọc Doãn giật nảy mình lạnh toát cả người.

Còn La Nhất Dao thì giận giữ, đứng dậy quơ lấy con dao chặt thịt trên bàn, nhào đánh về phía La Đức:

- Ta giết tên súc sinh ngươi.

- Lục Tứ thúc!

Ngọc Doãn hoảng sợ, bước lên phía trước ôm lấy La Tứ Lục.

Yến Nô cũng chạy tới đoạt lấy con dao mổ heo trên tay La Tứ Lục.

Chỉ có điều trong mắt nàng lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhìn Ngọc Doãn, rất lâu không nói lên lời.

“Tiểu Át ca, nên làm gì bây giờ?”

Sáu bảy trăm quan?

Đây chẳng phải là nói số tiền kiếm được mấy ngày cũng thua sạch rồi sao? Trong tay Ngọc Doãn có hơn một trăm quan, vốn tính cả số tiền trong tay La Đức khó khăn lắm mới đủ số. Chưa rõ số tiền La Đức thua sạch kia, ngược lại còn thiếu Trương Tam mặt rỗ năm trăm quan... Tính gộp cả hai lại, mà còn chưa tính ba trăm quan kia thì còn thiếu hơn năm trăm quan nữa.

Hai tay Ngọc Doãn run lên.

Nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Hắn biết, lúc này hắn tuyệt đối không thể rối loạn, nếu hắn rối loạn, chỉ sợ sẽ khiến cho chuyện này càng thêm phức tạp.

Xoay người nhìn Trương Tam mặt rỗ, thật lâu không nói!

Ngọc Doãn không biết rốt nên nói thế nào với Trương Tam mặt rỗ đây?

- Tam ca, người tính thế nào?

- Nếu Tiểu Át gánh được, Trương Tam tin Tiểu Át, nếu số tiền không nhiều, Trương Tam không truy cứu, nhưng năm trăm quan là con số không nhỏ, các huynh đệ của ta còn phải ăn cơm, cho nên ta chỉ xin Tiểu Át nói một lời, lúc nào thì đem tiền trả.

Nếu Tiểu Át không gánh chịu thì cũng rất đơn giản! Chúng ta sẽ đến quan phủ để phân xử. Nếu như quan phủ nói không liên quan đến Tiểu Át, ta tuyệt đối sẽ không tìm Tiểu Át gây phiền, nhưng nếu quan phủ...

Trương Tam mặt rỗ nói tới đây thì không có nói thêm gì đi nữa.

Nhưng cặp mắt thì nhìn chăm chăm Ngọc Doãn:

- Kính xin Tiểu Át chỉ con đường sáng.

-VẬY còn hấn?

Ngọc Doãn chỉ chỉ La Đức.

Trương Tam mặt rỗ cười lạnh một tiếng:

- Ta tự có quy củ của ta, việc này dù gì cũng phải có người đứng ra gánh chịu trách nhiệm, nếu không chẳng phải sẽ bị người ta chê cười?

Ngụ ý nói với Ngọc Doãn:Người không gánh chuyện này, La Đức chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

Ngọc Doãn biết rõ, Trương Tam mặt rỗ không phải nói chơi.

Nếu hấn ta không có thủ đoạn, sao có thể tụ hợp được nhiều kẻ bán mạng cho mình?

Người như thế, bình thường nhìn có vẻ vô hại, nhưng lúc cần độc thì tuyệt đối là kẻ liều mạng, lòng lang dạ sói.

- Tiểu Át...

Yến Nô run giọng gọi.

La Nhất Dao nói:

- Việc này không liên quan đến Tiểu Ất, món nợ này sẽ do ta gánh.

- Tứ Lục ca, chuyện này người gánh không được.

Trương Tam mặt đỏ nhìn thoáng qua La Nhất Dao, hạ giọng nói:

- Người ta cũng là giao tình cũ, ta không cần giấu diếm người...

- Sao ta không gánh được...Năm trăm quan, ta đập nồi bán sắt cũng phải trả cho người.

- Nhưng vấn đề là, người lấy đâu ra năm trăm quan?

Trong vòng mười ngày, nếu như người không có năm trăm quan, ta khó mà bảo đảm! Hơn nữa, ta có thể nói cho người biết, sẽ không ai cho người mượn năm trăm quan đâu. Ta biết, tòa nhà kia của người cũng có thể đỡ được chút tiền bạc, nhưng đây là năm trăm quan, không phải năm quan, năm mươi quan.

Ngọc Doãn đột nhiên nói:

- Tam ca, vậy còn Quách Thiếu Tam?

- Hả?

Trương Tam mặt đỏ ngấn ra, rồi chỉ cười cười không trả lời.

Ngọc Doãn mỉm cười, giơ tay vỗ vỗ bả vai La Nhất Dao:

- Tứ Lục thúc, việc này do ta mà ra, chỉ sợ Đại Lang...Tam ca, nếu người tin ta, việc này do Tiểu Ất gánh vác. Năm trăm quan, Tiểu Ất sẽ trả thay người! Tuy nhiên kính xin Tam ca cho giãn thời hạn ra một chút.

69. Chương 68: Ân Tình (thượng)

- Tiểu Ất ca...

Yến Nô thất thanh kêu.

Năm trăm quan cũng không phải con số nhỏ, chứ đừng nói còn có số nợ của Quách Kinh chưa trả được. Tính gộp cả hai con số này phải hơn bảy trăm quan! Thấy đã sắp trả được nợ rồi, nào ngờ trong nhà lại nợ nần chồng lên nợ nần?

Không chỉ có Yến Nô giật mình, ngay tiếp theo La Nhất Dao cũng vậy.

Hai gò má giật giật, giọng nói La Nhất Dao run rẩy:

- Tiểu Ất, vậy sao được?

- Tứ Lục thúc, việc này thúc đừng lo, cứ để ta làm chủ.

Ngọc Doãn xoay người nhìn Trương Tam mặt rỗ:

- Tam ca muốn công đạo, vậy thì Tiểu Ất sẽ gánh việc này.

Năm trăm quan, Tiểu Ất tiếp nhận...tuy nhiên kính xin được thư thả thêm vài ngày nữa, mười ngày quá sát, mười lăm ngày đi, Tam ca nghĩ sao?

- Có khí phách!

Người vây xem xung quanh xì xào bàn tán.

- Tiểu Ất ca đúng là nhân nghĩa, là một hảo hán.

- Đúng vậy, lúc trước khi Tiểu Ất ca ở phố Mã Hành đã là người đàn ông trọng nghĩa khinh tài rồi, nay tuy rằng đã nổi danh nhưng tính cách không hề thay đổi.

Nay phố Mã Hành có Tiểu Ất, thật sự bình yên.

- Nói thì nói như thế, nhưng năm trăm quan đó!

- Đúng vậy, nếu chẳng may không trả được, chẳng phải là liên lụy Tiểu Ất phải chịu trách nhiệm sao?

- Theo ta thấy, La Đại Lang này đúng là rác rưởi...Bị người thư viện đuổi ra, may mắn được Tiểu Ất thu nhận và giúp đỡ, vậy mà không suy nghĩ báo đáp, ngược lại còn làm ra loại chuyện như này, đúng là không đáng làm người. Ngày sau cần phải nhắc nhở Đại Lang nhà ta cẩn thận người này mới được.

Người vây quanh nghị luận, đủ loại ý kiến.

Có nói Ngọc Doãn trượng nghĩa, cũng nói Ngọc Doãn ngu xuẩn...

Đứng ngoài đám đông, một người đàn ông chấp tay, xuyên qua khe hở đám đông nhìn vào xem.

Bên cạnh hắn còn có một thiếu niên cùng với vài hộ vệ có dáng vẻ nô bộc gia đình.

- Thập Cửu ca, người đó là Ngọc Tiểu Át sao?

Thiếu niên khẽ hỏi:

- Thật là một hảo hán dám nhận chịu trách nhiệm như thế.

Người đàn ông khẽ mỉm cười, không trả lời.

Một lát sau, hắn quay lại nói với hộ vệ phía sau:

- Hỏi thăm một chút, rốt cuộc là xảy ra tình huống gì! Hỏi thăm xong lập tức báo ta biết.

- Thập Cửu ca, huynh muốn giúp Ngọc Tiểu Át?

Người đàn ông nhìn về phía Ngọc Doãn, sau đó nói với thiếu niên:

- Huyền Huyền đừng hỏi nhiều, nên về nhà sớm một chút, để tránh bị Quan...nhân trách phạt.

Thiếu niên do dự một chút rồi gật đầu đồng ý.

Nhưng sau khi rời đi, gã lại thoáng qua đám đông nhìn vào trong, ánh mắt khẽ chớp chớp đầy vẻ tò mò.

- Tam ca, thế nào?

Trương Tam mặt rỗ không ngờ Ngọc Doãn lại thật sự nhận gánh chuyện đó, dựng ngón cái lên, khen:

- Cứ theo lời Tiểu Át nói, mười lăm ngày thì mười lăm ngày.

- Ngoài ra, ta còn có chuyện muốn nhờ.

Tiểu Át cứ nói đừng ngại

- Thịt tươi trong cửa hàng, kính xin Tam ca chiếu cố nhiều hơn.

Tất cả chi phí ngày nào cũng trả, tuyệt đối không khát nợ. Hơn nữa bắt đầu từ ngày hôm nay sẽ do Tiểu Ất quyết toán với Tam ca, Không biết Tam ca có giúp đỡ không?

- Việc này...

Trương Tam mặt đỏ nhú mi, lộ vẻ khó xử.

Cũng khó trách, nợ cũ chưa trả, tiếp tục giao dịch khó tránh khỏi lòng người không yên.

Nhưng biểu hiện hôm nay của Ngọc Doãn khiến Trương Tam mặt đỏ không thể không bội phục. Y rất có thiện cảm với Ngọc Doãn, nếu không sẽ không có chuyện trước đó ra tay tương trợ, cũng chẳng phải lúc đầu chỉ là nể mặt mũi La Tứ Lục, nhưng sau đó...Đúng rồi, chuyện này còn có liên quan đến La Tứ Lục, cũng khiến Trương Tam mặt đỏ trong lúc nhất thời khó đưa ra chủ ý, cho nên vô cùng bối rối.

Sau một lúc lâu, Trương Tam mặt đỏ thở dài.

Ngọc Doãn căng thẳng trong lòng, đang định mở miệng, chợt nghe Trương Tam mặt đỏ nói:

- Tiểu Ất, ta rất khâm phục Tiểu Ất. Tiểu Ất tiếng lành đồn xa, nhưng lại chưa bao giờ có ý khinh thường ta, chút nhân tình này Trương Tam ghi ở trong lòng. Chiếu theo quy củ, yêu cầu này của Tiểu Ất có chút khó làm. Nhưng Trương Tam mặt đỏ ta hiểu Tiểu Ất, việc này cứ theo lời Tiểu Ất, ngày nào trả xong ngày ấy, không thể khát nợ. Mười lăm ngày sau, phải trả hết năm trăm quan, bằng không đừng trách ta vô lễ.

Ngọc Doãn nghe vậy mừng rỡ.

Bất kể thế nào, Trương Tam mặt đỏ đã nể mặt mũi hắn.

- Được rồi, nếu Tiểu Ất đã đồng ý gánh việc này, vậy ta không quấy rầy nữa.

Tuy nhiên Tiểu Ất ca, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, không phải là Trương Tam gây chuyện, việc này người hãy xử lý thích đáng mới được.

Nói xong, Trương Tam mặt đỏ nhìn La Đức một cái.

Ngọc Doãn khẽ mỉm cười:

- Tam ca cao thượng, Tiểu Ất nhớ kỹ!

- Vậy cứ như vậy đi...

Trương Tam mặt đỏ ửng bước đi. Đang lúc bước qua Ngọc Doãn, y đột nhiên khẽ nói:

-Tiểu Át, cẩn thận Quách Thiếu Tam kia. Chuyện này là do hắn ta chọc vào, người phải cẩn thận ứng phó.

- Cảm ơn Tam ca chỉ điểm.

Ngọc Doãn chấp tay cảm ơn, tiễn mấy người Trương Tam mặt đỏ rời đi.

Quả nhiên là Quách Kinh!

Đã biết tên khốn này không từ bỏ ý đồ, đúng là hắn ta đã ra tay rồi!

Thật ra cũng khó trách, gần đây Ngọc Doãn nổi bật, khó tránh khỏi khiến Quách Kinh đề phòng. Nhưng không thể không nói, người này quả thật là độc ác, xuất ra một chiêu như vậy khiến Ngọc Doãn trở tay không kịp. Khoảng cách trả nợ còn hai mươi ba ngày nữa, làm sao có thể kiếm được mấy trăm quan đây? Ngọc Doãn đột nhiên cảm thấy Quách Kinh này dù chỉ là một tên lưu manh nhưng thủ đoạn cũng không kém.

- Tiểu Át ca...

Yến Nô tiến lên, run giọng gọi.

- Cửu Nhi tỷ đừng hoảng sợ, trước hết giải tán mọi người đi đã.

Hắn xoay người, chấp tay nói với mọi người đang vây quanh:

- Chư vị lắng giềng, không sao rồi, đã giải quyết xong rồi, tất cả mọi người giải tán đi, xin đừng chặn đường.

- Tiểu Át, đúng thật là Ngọc Giao Long trượng nghĩa!

Trong đám đông có người cao giọng khen ngợi, lập tức tất cả đều hưởng ứng.

Trượng nghĩa sao?

Nếu ở thời hậu thế, chỉ sợ bị nói là ngu ngốc rồi! Ngọc Doãn ngoài thì cười, nhưng trong lòng thì khổ sở.

Sau khi nói lời cảm ơn mọi người, hắn nhìn thoáng qua La Đức, sau đó nói:

- Có chuyện gì chúng ta vào xưởng rồi nói.

Dứt lời, hần đi thẳng đến xưởng cách đó không xa.

Yến Nô và La Nhất Dao theo sát sau, còn La Đức sau một chút do dự, cùng theo chân La Nhất Dao đi vào xưởng.

- Tiểu Át ca, sao huynh có thể gánh chịu chuyện này được?

Vừa vào cửa, Yến Nô không kìm được nói luôn:

- Mười lăm ngày, huynh định thế nào kiếm ra năm trăm quan?

Hơn nữa Quách Kinh sẽ lập tức tới cửa đòi nợ mà hiện nay còn thiếu, nếu không trả được món nợ này, năm trăm quan thì sao trả được?

Ngọc Doãn cười khổ một tiếng:

- Cửu Nhi tỷ, ta cũng biết thời gian quá gấp.

Tuy nhiên chuyện này La Đại Lang cũng bị liên lụy, bị rơi vào quỹ kế của Quách Kinh. Nếu ta thật sự buông tay bỏ mặc, chỉ sợ La Đại Lang khó tránh khỏi bị rơi vào kết cục sung quân. Tứ Lục thúc tuổi già, ta sao nhẫn tâm? Hơn nữa, công việc với Trương Tam mặt rõ là ta ra mặt quyết định, cho dù là đưa đến quan tòa phủ Khai Phong thì Trương Tam mặt rõ cũng chiếm lý.

Thà bị quan phủ phán định, không bằng để ta gánh vác, ít nhất còn có thể được một ân tình!

Chỉ có điều...

Ngọc Doãn nhìn lại La Nhất Dao, do dự một chút, hạ thấp giọng nói:

- Tứ Lục Thúc, Đại Lang tâm cao, cửa hàng thịt nhỏ nhỏ của ta không thể chứa được, sau này xin đừng để hần tới đây nữa, ta không chứa nổi. Kính xin Tứ Lục thúc thông cảm cho.

- Tiểu Át ca, sao nói vậy...

- Tuy nhiên, có một số việc dù gì vẫn nên nói rõ ràng.

Ngọc Doãn đột nhiên xoay người, lẳng lặng nhìn La Đức.

La Đức vốn đã chết lặng, dường như đã chuẩn bị là bình đã mẻ lại nứt, nhưng dưới ánh mắt bình tĩnh của Ngọc Doãn, gã lại có sự bất an khó hiểu:

- Ngọc Tiểu Ất, người muốn gì?

Lời vừa ra khỏi miệng lại không biết nên tiếp tục như nào.

Chẳng lẽ gã thật sự không có tim phổi hay sao?

Thật ra La Đức cũng rất xấu hổ, nhưng ngạo khí người đọc sách kia khiến gã không muốn tỏ ra rụt rè trước mặt Ngọc Doãn.

Cho tới nay, La Đức là con cưng trong mắt mọi người, học tập rất tốt, vào được thư viện, có thể nói là tiền đồ rộng lớn...

Ai có thể ngờ trong một đêm gã từ trên trời rơi xuống nhân gian.

Bị đuổi ra khỏi thư viện, lại bị đám kỹ nữ ở ngõ giết mổ heo làm nhục, tuy rằng sau đó đã làm quản lý sổ sách cho Ngọc Doãn, nhưng ở sâu trong nội tâm, La Đức có từng coi trọng Ngọc Doãn sao? Ngọc Doãn là ai? Chỉ là một kẻ lưu manh trên phố Mã Hành mà thôi.

Cho dù là danh tiếng hấn không tệt, nhưng nói cho cùng chỉ là một kẻ buôn bán, sao có thể sánh với Đại Lang gã?

Bởi vì ôm tâm tư này mà dù La Đức bắt đầu làm việc cho Ngọc Doãn nhưng trong lòng lại uất nghẹn, khiến gã không thoải mái. Khi gã thấy Ngọc Doãn căn bản không thể sánh với gã, mà lại cười được một thê tử đẹp như hoa, luôn được hàng xóm khen ngợi. Càng nghĩ càng nghẹn khuất, La Đức trong sự sầu khổ phiền muộn đã trúng phải mưu kế của Quách Kinh.

Ngay từ đầu thật sự là gã kiếm được chút tiền lời.

Nhưng dục vọng thì không bao giờ thỏa mãn, La Đức lại càng không thể nào thoát khỏi. Đến cuối cùng, khi gã cảm thấy không thể bình ổn được, không thể chịu đựng được, tiền chẳng những còn thua sạch sành, thậm chí còn ghi nợ. Lại dưới sự dụ dỗ bức ép của đám người Ngưu Bảo Lượng, cuối cùng La Đức không còn lựa chọn nào khác đã sử dụng tiền công mua bán thịt tươi.

70. Chương 69: Ân Tình (hạ)

Mà nay trong lòng La Đức rất hổ thẹn.

Nhưng nếu để gã cúi đầu, gã lại không tự nguyện...

- Tiểu Ất, khoản tiền này ta nợ ngươi, sẽ có một ngày trả ngươi gấp đôi.

La Đức ngẩng đầu, đáng vẻ vô cùng tự tin.

Không chờ gã nói hết, một nắm đấm như cái bát lớn hiện ra ngay trước mặt gã, Ngọc Doãn đột ngột ra tay, một quyền hung hãn nện vào mặt La Đức. La Đức cũng không phải là loại thư sinh trời gả không chặt, dù sao xuất thân nhà đồ tể, thể cốt cũng rắn chắc, nhưng dù vậy, gã sao là đối thủ của Ngọc Doãn? Một quyền này nện vào mặt, đánh cho La Đức máu chảy đầy mặt, kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, bụm lấy mặt, sau một lúc lâu cũng không đứng dậy nổi.

- Tiểu Ất...

La Nhất Dao giật mình kinh hãi, la lớn.

- Tứ Lục thúc, thúc đừng ngăn cản ta, ta đã muốn đánh hắn từ lâu rồi.

Ngọc Doãn hét to, La Nhất Dao vừa mới nhấc chân lập tức rút về. Ông nhìn La Đức vừa ngồi dậy trên mặt đất, lại liếc Ngọc Doãn như hung thần ác sát, sau một lúc do dự, La Nhất Dao thở dài, không ngăn cản nữa.

- La Đại Lang, ta đã muốn đánh ngươi từ lâu rồi.

Ngươi nhìn ngươi xem nay là đức hạnh gì? Làm như là người khắp thiên hạ đều kém ngươi không bằng... Nhưng bản thân ngươi thì lại tỏ ra kiêu ngạo, làm như ai cũng thiếu nợ ngươi? Ta biết, ngươi đọc sách rất giỏi, vậy ta nói với ngươi một câu, làm ngươi chết vì đạo, Mạnh Tử nói: “Hiếu chi chí, mạc đại vu tôn thân”. Ngươi nhìn ngươi xem, ngươi đối với phụ thân ngươi có chút tôn kính nào chưa.

(Hiếu chi chí, mạc đại vu tôn thân: chỗ chí hiếu của người con, không chi lớn bằng làm cho cha mẹ được tôn trọng).

Cha ngươi ngày nào cũng đi sớm về tối, hao tổn hết tâm tư vì ngươi, thậm chí không tiếc bị bêu danh sau lưng, chỉ mong ngươi có thể học hành thật tốt. Nhưng ngươi thì sao? Lại cùng bạn bè hư hỏng ngày ngày ra vào nơi phong hoa tuyết nguyệt, bắt chước ăn chơi trác táng. Ngươi có biết không, mỗi ngày ngươi tiêu một đồng tiền, đều là cha ngươi cực khổ giết mổ heo, xẻ thịt mà kiếm được... Ta nhớ một quyển sách từng ghi: “Con lớn mạnh mẽ bao cao là đã báo đáp ơn nuôi dưỡng của cha mẹ”. Ngươi là người đọc sách, hiểu

nhiều hơn so với ta, cha người làm lụng vất vả nửa đời vì người, nhưng người thì sao? Chỉ là một kẻ lớn xác, tứ chi phát triển, đã từng suy nghĩ cho cha người bao giờ chưa?

Cầm thú còn biết báo đáp ơn cha mẹ, nhưng người thì sao?

Lớn tuổi như vậy rồi còn phải để cha người đập đầu quỳ gối cầu xin cho người...La Đại Lang, người chẳng khác gì phế vật!

La Đức vốn bùng lửa giận, nhưng bị Ngọc Doãn mắng chửi một trận, lại không nói được nửa câu.

Ngọc Doãn túm lấy cổ áo gã, nhắc La Đức lên.

- Người cho là ta để ý năm trăm quan tiền kia sao?

La Đại Lang, người quá coi thường ta rồi. Ngọc Tiểu Ất ta dù không đọc sách nhiều như người, nhưng lại cần cù chăm chỉ, dựa vào đôi tay để làm việc. Người nói ta là kẻ đầu gấu lưu manh cũng được, hoặc ta là dựa vào tài sản tổ tiên ban cho, nhưng ta có được ngày hôm nay đều dựa vào bản thân mà có. Người có tư cách gì mà khinh thường ta? Nếu ta muốn tiền, sẽ có người ngoan ngoãn đưa tiền, hôm nay ta đánh người là muốn dạy tên gàn bướng người. Đừng tưởng rằng vài năm đọc sách thì đã tài trí hơn người, coi thường mọi người. Nơi này có nhiều người, nhưng mà người không có tiền đồ nhất cũng chính là người...Nói thật lòng, nếu không phải cha người, thì người ngay cả *** chó cũng không bằng, còn dám bừa bãi như thế.

Năm trăm quan này đổi bằng ba quyền, cho người tỉnh táo một chút.

Nhớ cho kỹ, không ai nợ người cái gì, người cũng chẳng là cái gì, đừng vội mơ mộng làm Đại lão gia gì đó!

Khi Ngọc Doãn nói, tay lại đánh quyền.

Hai quyền này đánh ngay bụng La Đức, đánh cho La Đức cong người lại giống như con tôm, chậm rãi quỳ trên mặt đất.

- Bắt đầu từ lúc này, ta và người không còn chút quan hệ.

Năm trăm quan, ta sẽ kiếm lấy, không can hệ tới người. Bên kia là cửa sau, cút ra ngoài cho ta, suy nghĩ thật kỹ mấy ngày nay người đã làm những gì, xem có tốt như thánh nhân nói không, xem người đọc sách được đến đâu? Bạch Ốc Tể Tướng, ta nhờ vào!

Yến Nô mang một khăn ướt đến đưa cho La Đức.

Cả người La Đức như bị mất linh hồn, đờ đẫn nhận lấy khăn ướt, nhưng rất lâu lại không làm gì.

- Tiểu Át...

- Tứ Lục thúc, thúc đừng lo lắng!

Ngọc Doãn khẽ mỉm cười:

- Ta đang viết một bộ khúc phổ, Mã Nương Tử đã ra giá muốn mua nó, cho nên chuyện này quả thật không có gì đáng lo. Tứ Lục thúc chớ để trong lòng, chuyện này ta tự có biện pháp.

Vừa nói, Ngọc Doãn lại liếc nhìn La Đức đang quỳ trên mặt đất.

Hắn khẽ thở dài, khẽ nói bên tai La Nhất Dao:

- Ta chỉ có thể làm đến đây, sau khi trở về, Tứ Lục Thúc nên dạy dỗ Đại Lang nhiều hơn. Nếu thúc không quản lý hắn nghiêm, với tính tình kia chỉ sợ khó mà tiếp tục sống yên ở Đông Kinh.

La Nhất Dao nước mắt giàn giụa, không nói được nửa câu...

Căn cứ vào kế hoạch của Ngọc Doãn, 800 quan nghe rất lớn, nhưng cũng không phải là không trả được.

Khoảng cách ngày trả nợ Quách Kinh còn hai ngày, thời gian cũng đủ, chỉ cần viết xong khúc phổ là có thể nhẹ nhàng đến chỗ Mã Nương Tử lấy hai ngàn quan, tất cả vấn đề theo đó mà dễ dàng giải quyết.

Đem Kế hoạch giải thích cho Yến Nô để ổn định lòng Yến Nô.

Tiếp theo đó, Ngọc Doãn chạy về nhà, dùng cả đêm sáng tác xong khúc phổ “Lương Chúc” mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng mà khiến Ngọc Doãn bất ngờ chính là khi hắn đến lầu Phong Nhạc tìm Mã Nương Tử giao khúc phổ mới biết Mã Nương Tử không ở Khai Phong. Ba ngày trước, Mã Nương Tử được bạn tốt mời đi tới Tây Đô Lạc Dung, nói là đi chùa Bạch Mã dâng hương, phải năm ngày sau mới có thể trở về. Phụ trách tiếp đãi Ngọc Doãn là quản sự lầu Phong Nhạc, cháu ngoại trai của Mã Nương Tử - Bạch Thế Minh.

Về mặt Bạch Thế Minh lộ vẻ khó xử, nói với Ngọc Doãn:

- Tiểu Át, chuyện này chỉ sợ có chút khó khăn, cũng không hợp quy củ.

Y đặt khúc phổ “Lương Chúc” trên án thư ngay trước mặt.

Ngón tay gỗ bàn phát ra âm thanh.

Mặc dù trên mặt lộ vẻ khó xử, nhưng khóe miệng lại nhếch lên lộ ra ý giễu cợt.

Ngọc Doãn ngồi đối diện cũng không nói được một lời.

- Tiểu Ất, hai ngàn quan không phải con số nhỏ.

Hơn nữa khúc phổ này là thật hay giả, còn phải nghiệm chứng. Dựa vào quy củ, sau khi người giao ra khúc phổ thì phải tiến hành nghiệm chứng ba ngày rồi mới có thể giao tiền cho người. Không phải ta keo kiệt, là ta và người không quen biết, chỉ biết Tiểu Ất có một biệt hiệu “Ngọc Giao Long”, sao dám dễ dàng quyết định? Còn nữa, gia mợ không ở đây, Bạch mỗ cũng không dám tự ý làm chủ, chứ không phải là không có đạo lý?

Lời nói nghe có vẻ rất hợp lý.

Nhưng Ngọc Doãn lại cảm giác không phải như vậy.

Bạch Thế Minh nói gần nói xa nhưng lại biểu thị ý châm chọc cười nhạo, thậm chí cho là hần không sáng tác ra được khúc phổ, chỉ là một tên lưu manh mà thôi.

Trong lòng giận giữ, nhưng có việc cầu người, Ngọc Doãn cố gắng kìm nén sự tức giận.

- Thiếu đông nói có lý, Tiểu Ất cũng biết việc này có chút mạo muội.

Chỉ có điều nay Tiểu Ất thật sự có chuyện quan trọng cần đến tiền. Ngại vì trong túi không có tiền nên mới mạo muội tới đây, khẩn cầu Thiếu đông giúp cho, Cề phần khúc phổ này thật hay giả, nhà Tiểu Ất đã sống nhiều thế hệ ở phủ Khai Phong, sao có thể dùng khúc phổ giả để lừa gạt thiếu đông?

Bạch Thế Minh nghe vậy cười lạnh.

- Tiểu Ất cũng biết, lòng người khó dò?

Nói xong, Bạch Thế Minh đứng dậy, vòng qua bàn đứng trước mặt Ngọc Doãn:

- Tuy nhiên, chuyện của Tiểu Ất, Bạch mỗ cũng nghe nói, ha ha, Tiểu Ất là người trọng nghĩa khinh tài, Bạch mỗ vô cùng kính nể. Nhưng quy củ là quy củ, nếu như hôm nay Bạch mỗ phá hỏng quy củ, về sau e rằng không thể nào quản lý lầu Phong Nhạc này. Mong Tiểu Ất có thể thông cảm cho Bạch mỗ.

Như này đi, nếu Tiểu Ất quá cần tiền, mười quan hai mươi quan, Bạch mã có thể làm chủ cấp cho Tiểu Ất, được không?

Câu nói này thốt ra thật sự làm nhục Ngọc Doãn.

Nếu không phải có việc cầu người, dựa vào tính tình Ngọc Doãn quyết không ăn nói nhữn nhận như thế.

Nhưng đây là Bạch Thế Minh...

Ngọc Doãn không kiềm chế được lập tức hét lên:

- Tên khốn người thật quá đáng?

Bạch Thế Minh hoảng sợ, vội lùi lại sau một bước.

Ngọc Doãn cao hơn gã một cái đầu, tuy rằng vóc người có vẻ gầy gò, nhưng khi dùng chân tay thì lại có lực sát khí. Đã bước vào công phu tầng thứ hai rồi, khí chất Ngọc Doãn so với trước kia thay đổi rất nhiều. Trước kia, Ngọc Doãn khiến người khác có cảm giác rất ôn hòa, nay lại như thanh kiếm rời khỏi vỏ, sát khí kinh người.

- Nếu Thiếu đông làm theo quy củ, vậy Tiểu Ất không còn gì để nói.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, bước tới cầm khúc phở ở trên bàn lên:

- Thiếu đông không làm được chủ, vậy đợi sau khi Mã Nương Tử trở về thì bàn lại sau vậy. Ta lấy lại khúc phở trước, chắc cũng không trái với quy củ. Về phần số tiền kia, Thiếu đông cứ giữ lại đi.

Người luôn nói không tin ta?

Ta cũng không tin người!

Ngọc Doãn xoay người định đi, lúc này Bạch Thế Minh mới phản ứng.

- Ngọc Tiểu Ất, người làm càn!

Bạch Thế Minh cảm thấy vừa rồi thật mất mặt, lập tức giận giữ lớn tiếng trách cứ.

Ngọc Doãn dừng bước lại, lạnh lùng nói:

- Bạch Thiếu gia đông, tục ngữ nói thật đúng, người kính ta một thước, ta mời người một trượng.

Hôm nay Tiểu Ất đến chỉ là muốn thực hiện khế ước, nhưng Bạch Thiếu Gia đông người lại năm lần bảy lượt làm nhục, người cho rằng Ngọc Tiểu Ất dễ bắt nạt sao?

Vừa nói xong, Ngọc Doãn đột nhiên dậm chân.

Chỉ nghe rắc một tiếng, sàn nhà gỗ cứng rắn bị một cước này của hắn đập mạnh làm chia năm xẻ bảy.

Ngọc Doãn lúc này giống như sư tử mạnh mẽ nổi giận.

Bạch Thế Minh lời vừa đến bên miệng lập tức nuốt trở vào.

Gã kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn, miệng ngập ngừng không nói ra lời.

Không thể không nói, Ngọc Doãn lúc tức giận hoàn toàn khác với Ngọc Doãn ngày thường. Ngày bình thường, Ngọc Doãn tạo cho người khác cảm giác ôn hòa nhẹ nhàng, nhưng khi tức giận thì lại dữ dằn vô cùng. Khí thế hùng mạnh kia khiến Bạch Thế Minh run sợ trong lòng.

Cười lạnh một tiếng, Ngọc Doãn hiên ngang bỏ đi.

Lúc này Bạch Thế Minh mới thở phào một hơi, nhưng chợt lại cảm thấy nhục nhã khó hiểu, lửa giận trong lòng lại càng tuôn ra vô tận...

- Ngọc Tiểu Ất dám bắt nạt ta!

Bạch Thế Minh quơ tay hất bàn đồ xuống đất.

Sau đó gã đặt phịch mông ngồi xuống, há mồm thở hổn hển, sắc mặt biến đổi không ngừng, toát lên vẻ tàn độc âm trầm...

71. Chương 70: Sóng Dữ Thi Nhau Nổi Lên (thượng)

Sự việc như đã được đoán trước!

Bạch Thế Minh làm khó dễ, khiến Ngọc Doãn khó xử, càng cảm thấy có chút quái dị.

Địch ý không chút nào che giấu khiến Ngọc Doãn không biết phải làm sao. Ít nhất trong ký ức của hắn, thậm chí bao gồm cả trong trí nhớ của Ngọc Doãn trước kia cũng không có bóng dáng Bạch Thế Minh. Hai người tuy có gặp ở lầu Phong Nhạc, nhưng chỉ lúc ký kết khế ước với Mã Nương Tử thì mới biết nhau. Sau đó Ngọc Doãn và Bạch Thế Minh không còn gặp nhau nữa, thậm chí còn không nói câu nào. Một khi đã vậy, không hiểu địch ý kia từ đâu mà có? Vì sao Bạch Thế Minh lại làm khó dễ hắn?

Đi ra cửa chính lầu Phong Nhạc, thấy một chiếc xe ngựa đứng ở gần một ngõ nhỏ.

Từ trên xe ngựa bước xuống một cô gái, mặc y phục tơ lụa Tứ Xuyên đỏ thắm thêu mẫu đơn như ý, tóc mây cao ngất, quyến rũ động lòng người.

Phùng Tranh?

Mặc dù hơi xa nhưng Ngọc Doãn nhìn cái là nhận ra ngay thân phận của nàng kia.

Diễn viên chính đứng đầu bảng của Đại Danh Phủ, cũng là người mà sau khi Tiểu Chi Nhi ở lầu Phong Nhạc rời đi được mời tới.

Tuy thời gian ngắn ngủi hơn mười ngày nhưng Phùng Tranh đã tạo ra danh hiệu.

Dưới sự thúc đẩy hùng mạnh ở lầu Phong Nhạc, rất nhiều người đã biết đến Phùng Tranh. Có lẽ còn một chút xa lạ, nhưng một thời gian nữa, chắc chắn sẽ rạng danh nổi tiếng, toàn bộ Khai Phong đều biết đến.

Ngoại trừ thực lực lầu Phong Nhạc, Phùng Tranh cũng thật sự tài hoa.

Có thể sử dụng tiêu giới, hát cũng xuất sắc, cầm kỳ thư họa cũng vượt trội, xứng đáng là một vị tài nữ.

Cộng thêm dung mạo nàng tuyệt mỹ, còn có thể nhảy tốt múa đẹp.

Đủ loại nhân tố hội tụ cũng đã định trước Phùng Tranh nhanh chóng quật khởi, rất nhanh sẽ vang dội, đền bù lại ảnh hưởng lúc Tiểu Chi Nhi rời đi.

Ngọc Doãn đã từng gặp Phùng Tranh, sau đó thì không còn gặp lại nữa.

Cho nên khi hắn thấy Phùng Tranh cũng không nghĩ sẽ ra chào hỏi, chỉ hơi sững sốt, rồi xoay người vội vàng đi.

Nhưng ngược lại Phùng Tranh lại nhìn thấy Ngọc Doãn.

Vốn có lòng chào một tiếng, nào ngờ Ngọc Doãn lại đi gấp nên nàng cũng không lên tiếng ngăn lại.

- Chu Thành, vừa rồi là Ngọc Tiểu Át đến sao?

- Đúng vậy.

- Có chuyện gì không?

Chu Thành do dự một chút, hạ thấp giọng nói:

- Tiểu Át vốn đến giao khúc phổ, nhưng Mã Nương Tử lại không ở đây, mà thiếu đông lại không chịu trả tiền, cho nên Tiểu Át cầm khúc phổ đi rồi, nói là sau khi Mã Nương Tử trở về thì mới giao khúc phổ ra...

- Sao thiếu đông lại làm vậy?

Phùng Tranh ngạc nhiên ngẩng nhìn lên lầu ba.

Thấy Bạch Thế Minh đang đi ra ngoài, Phùng Tranh mấp máy nhưng lại không gọi.

Bạch Thế Minh là một kẻ chí lớn nhưng tài mọn, lòng dạ lại cực kỳ hẹp hòi. Phùng Tranh đoán được vì sao gã lại đối xử với Ngọc Doãn như thế. Nếu lúc này nàng lại ra mặt, chỉ sợ sẽ khiến Bạch Thế Minh càng thêm không vui. Nàng theo Bạch Thế Minh từ phủ Đại Danh đi vào Khai Phong, đều có mục đích của nàng. Trước khi chưa thể hoàn thành nhiệm vụ, Phùng Tranh tuyệt đối sẽ không phản bội Bạch Thế Minh.

- Tiểu Át vì tiền mà đến sao?

- Đúng vậy!

Phùng Tranh nhú mi trầm tư, một lát sau thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Cho dù Ngọc Doãn có tài học, nhưng vẫn là người sa cơ thất thế, chỉ là một người bán thịt heo. Tuy Phùng Tranh đầy tò mò với Ngọc Doãn, nhưng sau khi suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định không làm Bạch Thế Minh tức giận. Dù sao, Bạch Thế Minh đối với nàng cũng quan trọng hơn, nàng sao có thể vì một nhạc sư nhỏ bé mà làm trễ nải tiền đồ tốt của nàng?

Vây cũng đành phải để Ngọc Tiểu Ất chịu thiệt rồi...

Trở lại cửa hàng, sắc mặt Ngọc Doãn âm trầm.

Hoàng Tiểu Thất hỏi vợ:

- Tiểu Ất ca, sự việc thế nào rồi?

Yến Nô và La Nhất Dao đều bỏ công việc, quây bên cạnh Ngọc Doãn.

- Mã Nương Tử đi Lạc Dương dâng hương rồi, Bạch Thế Minh không đảm đương nổi, nói phải đợi Mã Nương Tử trở về.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, nhận bát nước từ trong tay Yến Nô, uống ừng ực hai hớp lớn, rồi sau đó mới trả lời.

Trong nội tâm, cơn tức thật lớn!

Nhưng hấn lại không thể bộc lộ ra ngoài, chỉ cố gắng như không việc gì.

- Vậy chẳng phải là nói ngày mai...

Hoàng Tiểu Thất thốt ra, nói được nửa câu lại nuốt vào.

- Sự việc cũng không đến mức tệ như thế, ngày hôm qua ta kiểm tra lại sổ sách, trong tay còn có một trăm hai mươi sáu xu, hôm nay còn thu được hai mươi ba xu tiền ở bên lầu Thiên Kim Nhất Tiểu, trong cửa hàng còn có chút vụn vặt cộng lại cũng gần 160 xu tiền. Còn thiếu 140 xu nữa, còn nghĩ được biện pháp...Người sống chẳng lẽ bị nước tiểu làm nghẹn chết hay sao?

Ngọc Doãn nói thoải mái nhưng bất kể là Hoàng Tiểu Thất hay là Yến Nô vẫn bộc lộ sự lo lắng.

140 xu, nếu có thể có mười ngày, không, là bảy ngày thì nói không chừng có thể kiếm được. Nhưng hiện tại...ngày mai đã đến kỳ hạn trả nợ, dù Ngọc Doãn có bản lĩnh lớn cũng không thể biến ra 140 xu tiền.

- Tiểu Ất ca...

Yến Nô khẽ kêu một tiếng.

- Cửu Nhi tỷ đừng hoảng, mọi việc có ta ở đây.

Ngọc Doãn cố gắng trấn tĩnh vỗ vỗ tay Yến Nô, sau đó đứng lên cười nói:

- Mọi người đừng tụ tập ở trong này nữa, đi làm việc của mình đi. Ta tiếp tục nghĩ biện pháp, xem có thể nghĩ ra cách gì hay nữa không, ngày mai tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Về mặt La Nhất Dao đầy tự trách, Hoàng Tiểu Thất thì im lặng không nói gì.

Bộ dạng mọi người đều ỉu xiu, Ngọc Doãn nhìn mà không biết nên làm thế nào để mọi người phấn chấn lại.

Sự việc đã xảy ra, không phải một hai câu là có thể giải quyết.

Nhắm mắt lại, Ngọc Doãn hít sâu một hơi, yên lặng lẩm bẩm: ‘Chẳng lẽ hết thấy đều kết thúc tại đây sao?’

Trong nội tâm trào lên mãnh liệt sự không cam chịu. Ngọc Doãn cắn chặt răng, xoay người chuẩn bị rời khỏi. Bất kể thế nào cũng phải cố gắng. Đúng rồi, Phong Nghi Nô lâu Phan! Thật sự không được thì tìm nàng đàn xép xem sao, không chừng còn có hy vọng. Nhưng sau khi trải qua chuyện Bạch Thế Minh, Ngọc Doãn cũng không dám dễ dàng tới cửa, uốn khúc hẩn chuẩn bị cho lâu Phan còn chưa bắt đầu sáng tác.

Phải biết rằng uốn khúc mà hẩn chuẩn bị sáng tác kia cực kỳ phức tạp.

Muốn viết ra cũng không phải một ngày hai ngày có thể hoàn thành. Hơn nữa, hẩn cũng không có thời gian để sáng tác.

Nhưng, ít nhất phải viết ra được một ít.

Nếu không chỉ ăn nói suông, người ta chưa chắc đã tin tưởng.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn chuẩn bị quay lại nhà bắt tay sáng tác.

Nào ngờ đúng lúc này, cửa hàng đột nhiên rối loạn, bảy tám kẻ đầu gấu loạn choạng đi tới, người cầm đầu chính là một đám ngựa chết dưới tay Quách Kinh, Ngưu Bảo Lượng. Những tên này đi về phía cửa hàng, vừa đi vừa hét to.

Vốn trên sạp hàng còn có khách.

Nhưng những kẻ đầu gấu kia vừa xuất hiện, những người khác sợ hãi vội vàng né tránh.

- Ngưu Nhị, người tới làm gì?

Hoàng Tiểu Thất vừa nói vừa chạy ra, lớn tiếng quát.

Ngưu Bảo Lượng ngoác miệng rộng, cười ha hả:

- Thất Lang, người làm gì ở đây? Ha hả, người ở đây bán thịt, ta đến đương nhiên là mua thịt. Sao vậy, đừng nói là cửa hàng Ngọc gia sắp đóng cửa nhé? Ngay cả kinh doanh cũng không muốn làm sao?

Hoàng Tiểu Thất giận dữ định quát mắng.

Đã thấy Ngọc Doãn đi lên, ngăn cản y.

- Ngưu Nhị, việc kinh doanh cửa hàng là ta làm, không phải việc của người.

- Ha hả, ta xem ai đây, đây chẳng phải là Ngọc Giao Long Ngọc Tiểu Ất tiếng tăm lừng lẫy sao?

Sao vậy, có phải là không làm nổi nữa không? Hoặc là người không dám làm nữa...Nhưng nói cho người biết, hôm nay ta làm kinh doanh lớn với người, mười cân thịt tinh không ngờ lại bị thái chặt thành nhân bánh. Nếu không phải người chịu làm, chúng ta đến quan phủ nói chuyện. Chẳng lẽ Ngưu Nhị gia người không phải là tiền sao? Người nói có đúng hay không, Ngọc đại quan nhân.

Ngọc Doãn mỉm cười!

- Chỉ sợ người không mua nổi!

- Người đích thân tới cắt..đúng rồi, người đích thân chặt cho ta.

Ta cũng muốn nếm thử nhân thịt nhồi do Ngọc Giao Long cắt rốt cuộc có mùi vị gì.Nhanh lên, Nhị gia còn có việc.

Ngưu Bảo Lượng rõ ràng đến sinh sự!

- Tiểu Ất...

La Nhất Dao tiến lên muốn ngăn cản, lại bị Ngọc Doãn ngăn lại.

- Tứ Lục thúc, nếu người ta chỉ đích danh, đương nhiên không thể để người khác làm thay.

Hơn nữa ta cũng không phải là không cắt thịt, mà là cắt hẳn, để xem thằng khốn đó còn có thể đùa bỡn như nào.

Ngọc Doãn nói xong, khẽ mỉm cười, quơ lấy dao ở trên bàn.

Nhìn thoáng thịt tươi trên nóc, rồi sau đó tháo xuống một khối, quăng lên bàn chặt thành hai miếng. Cắt thịt cần theo vân thịt, không thể cứ chém cứ chặt. Ngọc Doãn đã theo La Tứ Lục học giết mổ lợn, cũng biết cắt thịt thế nào. Chỉ thấy hẳn dùng móc sắt chọc vào miếng thịt tươi, theo đầu khớp xương một dao đi xuống, liền xẻ ra đầu khớp của đường vân thịt.

Mười cân thịt tinh, mười cân thịt thái...

Chân tay Ngọc Doãn linh hoạt, động tác lại trầm ổn.

Chỉ nghe tiếng keng keng vang lên không ngừng, dao trong tay Ngọc Doãn cắt thịt như mưa rơi.

Một dao đi xuống đều chuẩn xác cắt đúng đường vân thịt, không hề tốn sức đem băm thịt tinh và thịt thái. Dao chặt thịt nhân bánh, vô cùng đều đặn. Ngọc Doãn lại đưa tay quơ lấy một con dao khác, hai dao cùng bay nhanh, băm nhỏ thịt tinh và thịt thái, lúc đầu động tác còn hơi gượng, nhưng từ lúc theo nhịp đều thì tốc độ càng nhanh hơn.

Ngư Bảo Lượng ngồi trên ghế ở cửa, thấy Ngọc Doãn hai dao như bay cũng hoảng sợ.

Theo gã thấy Ngọc Doãn nay cũng coi như có chút danh tiếng, chắc chắn sẽ không chịu được công kích, đến lúc đó sẽ bị một trận nhục nhã.

Nhưng hiện tại nhìn bộ dạng Ngọc Doãn không sợ vinh nhục kia, Ngư Bảo Lượng có chút luống cuống.

Từ sau khi giao tranh với Lý Bảo, Ngọc Tiểu Ất đã có nhiều hành động kinh người, so với trước đây thì trầm ổn hơn rất nhiều!

Nếu đổi lại trước đây, Ngọc Doãn kia không chịu đựng được loại làm nhục này, chắc chắn sẽ ra tay với Ngư Bảo Lượng, nhưng hiện tại, không ngờ hẳn ta có thể vững vàng, khiến Ngư Bảo Lượng lúng túng không biết nên làm gì. Tuy nhiên Ngư Bảo Lượng lại nghĩ: “Sợ gì chứ? Dù Ngọc Tiểu Ất hẳn có bản lĩnh gì thì cũng không thể trong một đêm kiếm được đủ ba trăm xâu tiền kia, chờ đến ngày mai chẳng phải bị ta làm nhục?”

Nghĩ đến đây, trên mặt thoáng hiện lên Ngưu Bảo Lượng nụ cười mờ nhạt.

- Ngưu Nhị, thịt nhân bánh được rồi...

Ngọc Doãn đã băm thịt nhân bánh xong, bảo Hoàng Tiểu Thất tìm một tấm lá sen gói lại:

- Mười cân thịt tinh, mười cân thịt thái, tổng cộng một xâu ba mạch năm mươi bảy văn tiền.

- Hả?

Ngưu Bảo Lượng đang định trả tiền, nghe Ngọc Doãn nói gia thì lập tức hoảng sợ.

- Chỉ là hai mươi cân thịt tươi, sao lại phải hơn một xâu?

Ngọc Doãn nghe vậy thì lập tức mỉm cười.

- Ngưu Nhị, người có thể hỏi láng giềng xem, ta có ra giá cao không?

Còn chưa nói xong, đã nghe có người nói:

- Tiểu Ất đích thân ra tay, hai mươi cân thịt một xâu, bán hơi rẻ rồi.

- Ai!

Ngưu Bảo Lượng nghe vậy lớn tiếng quát.

Thấy trong đám đông bước ra một chị em, tuy không đặc biệt hoa lệ nhưng cũng khá xinh đẹp.

- Ta nói đấy!

Chị em kia nói lớn:

- Tiểu Ất ca đường đường là Khai Phong Đệ Nhất Kê Cầm, đích thân ra tay cho kẻ lưu manh người, một xâu sao cho là nhiều?

- Người là ai?

- Ta là Yến Thất Nương lầu Phong Nhạc, sao, muốn động thủ với ta hay sao?

Có người biết Yến Thất Nương lưu manh, vội vàng nói thắm vào tai Ngưu Bảo Lượng:

- Nhị ca đừng vội lỗ mãng, Yến Thất Nương này cũng khó mà chọc vào đấy...Nhân tình của cô ta là Áp Ti Tiểu Khôn của Phủ Khai Phong, nếu chọc giận cô ta, chỉ sợ Tiểu Khôn sẽ gây khó.

Áp Ti này là chức vụ Quan Thự Lại, phụ trách phá án và sự vụ.

Đại Tổng chia chức quan làm hai loại, Áp Ti là một chức quan trong đó. Phủ Khai Phong sở hữu mười sáu Áp Ti và các chức vụ khác. Nhưng Tiểu Khôn theo lời đảm lưu manh thật ra chỉ người phụ trách văn thư, chuyên môn phụ trách xử lý án tụng trong nha môn. Tuy chỉ là Áp ti nhưng quyền lực không hề nhỏ, phải là kẻ có nhiều kinh nghiệm và mạng lưới quan hệ rộng rãi. Tiểu Khôn này ở Phủ Khai Phong cũng là cường hào ác bá, Phủ Doãn Khai Phong thay đổi nhiều lần nhưng người phụ trách văn thư thì lại rất ít có sự biến động.

Điều này cũng khiến cho mỗi một người khi đảm nhiệm chức Phủ Doãn ở mức độ nào đó đều nảy sinh việc ỷ lại người phụ trách văn thư này.

Tiểu Khôn, chính là người phụ trách văn thư trong đó, cũng là một kẻ khó đối phó.

Ngọc Doãn không khỏi kinh ngạc nhìn Yến Thất Nương.

Hắn lập tức nhận ra, Yến Thất Nương chính là cô gái lầu Hoan lúc trước khi hắn tấu khúc “Yến Quy Lai” đã tặng hắn Kê Cầm. Nhưng lúc đó tên nàng là “Thất nương”, sau này bởi vì một khúc “Yến Quy Lai” mà đổi thành Yến Thất Nương.

Nghe nói, Yến Thất Nương tài nghệ cũng không kém.

Tuy nàng không có dung mạo đặc biệt xuất chúng, cũng không có tài nghệ giỏi như Tiểu Chi Nhi, Từ Bà Tích, nhưng vẫn dựa vào bản lĩnh mà đứng vững gót chân. Từ sau lần đó Ngọc Doãn không nghe nhắc đến nàng nữa, chỉ nghe Yến Thất Nương đã đi theo một quan viên nhà nước, không xuất đầu lộ diện nữa, nào ngờ vào đúng lúc này nàng lại ra mặt giúp hắn.

- Đúng vậy Khai Phong đệ nhất Kê Cầm cất thịt cho người, một xâu tiên còn rẻ đấy.

Yến Thất Nương đứng ra, lập tức có người hưởng ứng.

72. Chương 71: Sóng Dữ Thi Nhau Nổi Lên (hạ)

Ngưu Bảo Lượng biến đổi sắc mặt, cứng họng không biết nên nói gì.

Một đám lưu manh trên người mang nhiều tiền bạc, một xâu tiền thật sự khiến đám người Ngưu Bảo Lượng khó chấp nhận nổi.

- Đặt ở đây, để Nhị gia về nhà lấy tiền.

- Không có tiền mà cũng đòi ăn thịt?

Ngọc Doãn còn chưa mở miệng, Hoàng Tiểu Thất đã nói:

- Tiểu Át ca, nếu bọn chúng đi rồi, e là có đi không có quay lại.

- Ngưu Nhị, người muốn mua thịt, ta bán cho người!

Ngọc Doãn trầm giọng nói:

- Người muốn ta cắt thịt, ta cắt cho người...nhưng hiện giờ người không mang đủ tiền, là người cố tình tới để trêu chọc ta sao? Cho dù là tới phủ Khai Phong ta cũng không sợ người.

Không có tiền? Đơn giản có vật thế chấp!

- Đúng, vật thế chấp!

Mọi người nói to khiến Ngưu Bảo Lượng đỏ mặt tía tai.

Đã đâm lao phải theo lao, gã hiểu rõ trong lòng, hôm nay không nói rõ ràng, chỉ sợ không thể đi được.

Ngọc Doãn là hộ lâu đời lại phố Mã Hành quan hệ hàng xóm láng giềng không kém, hơn nữa cũng rất có giao tình với phòng Quân phổ, chẳng may làm cho Quân phổ ra mặt, chỉ sợ sự việc khó làm. Gã nghìn tính vạn tính, vốn định làm tên tiểu tử này mất mặt mũi, không ngờ...

Tuy nhiên, dù sao Ngưu Bảo Lượng cũng là một tên lưu manh, sao coi trọng thể diện?

Gã ngẫm nghĩ một chút, cởi y phục trên người ra, còn giặt giặt quần, cởi trần đứng đó.

- Ở đây ta còn có một khâu, bộ y phục này cũng đáng ba mươi lăm mạch ...đặt ở chỗ này nữa, lát quay lại lấy sau.

Bảy tên lưu manh đều cởi trần khiến Ngọc Doãn cũng không thể nói gì hơn.

Đời sau có câu lại nói rất đúng: Người ti tiện thì không địch lại được!

Đám nhàn rồi lưu manh này nào cần thể diện gì để nói.

Việc đã rắc rối, nếu làm quá chỉ sợ sẽ rối thêm.

Ngọc Doãn cũng không muốn dây dưa với đám người này, liền phát tay để đám người Ngưu Bảo Lượng đi.

Sau khi nói tạ ơn với Yến Thất Nương và chấp tay chào bà con, hắn định dặn dò La Nhất Dao rồi sau đó trở về phổ nhạc, nào ngờ La Nhất Dao lại mở miệng nói trước:

- Tiểu Ất, hôm nay ta cảm thấy trong người không khỏe, nên về nhà nghỉ tạm trước.

- Tứ Lục thúc không khỏe ở đâu? Có cần tìm lang trung không?

La Nhất Dao vội xua tay cười nói:

- Chỉ là đêm qua ngủ không được ngon, cho nên có chút mệt mỏi.

Nghỉ ngơi lát sẽ khỏi, sao cần tìm lang trung khám chữa bệnh chứ? Tiểu Ất chớ lo lắng, đợi trở về nghỉ ngơi một chút sẽ không sao...

- Vậy Tứ Lục thúc sớm về nghỉ sớm đi.

Hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, có thể tưởng tượng đã mang đến sự kích động cho La Nhất Dao.

Nếu một đêm không ngủ ngon, sáng sớm lại tới rồi cửa hàng làm việc, tất nhiên mệt mỏi... Đối với việc này, Ngọc Doãn cũng không nghĩ quá nhiều.

Với lại sau sau giờ Ngọ, cửa hàng cũng sẽ không quá bận.

Mấy người Hoàng Tiểu Thất cũng là là người lâu năm trong cửa hàng, có thể ứng phó được. Lúc trước khi La Nhất Dao chưa đến giúp, chẳng phải mấy người Hoàng Tiểu Thất đều làm được? Thời gian vất vả đó đã qua rồi, nên cũng tạm thời không cần quan tâm.

- Cửu Nhi tỷ, ta đi về trước!

- Tiểu Ất trở về quá sớm làm chi?

Ngọc Doãn cười cười:

- Đi Lầu Phong Nhạc không được tiền, vậy chỉ đành đi Phan lâu thôi.

Ta cũng không tin, ở phủ Khai Phong này người nào cũng tầm thường như Bạch Thế Minh kia. Dầu gì ta cũng là một nhạc sư, cũng có thể kiếm đủ tiền bạc. Cửu Nhi tỷ đừng lo lắng về ngày mai, xe đến trước núi ắt có đường, trên đời này không có chuyện nào là không giải quyết được.

Lúc này so với lúc mới tái sinh, trong lời nói Ngọc Doãn đã tăng thêm sự tự tin và hào khí.

Yến Nô cắn môi, sau một chút do dự:

- Vậy nô cũng theo Tiểu Ất ca trở về, mặc dù không giúp được gì nhưng cũng có thể bưng trà đưa nước.

- Vậy... Cũng tốt!

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, liền đáp ứng.

Hai người lại dặn dò vợ chồng Dương Nhập Cửu Trương nhị tỷ một chút rồi vội vàng về nhà.

Về đến nhà, Ngọc Doãn cũng bất chấp mỏi mệt, liền trải rộng giấy ra, sáng tác khúc phổ. Tuy nhiên, khúc phổ phải sáng tác lúc này còn khó khăn hơn khúc phổ “Lương Chúc ” kia. Trong đó chứa nhiều nội dung, đương nhiên không thể một lần là xong.

Yến Nô nhóm lửa, lu bù công việc ở phòng bếp.

Bất giác sắc trời đã tối.

Ngọc Doãn ăn xong bữa cơm chiều, lại ở trong phòng trầm tư suy nghĩ, Yến Nô thì ngồi ở dưới mái hiên, lấy mảnh quần của Ngọc Doãn ngồi dưới ngọn đèn yếu ớt cẩn thận may vá. Trong đình viện, cực kỳ yên lặng, gió mát thổi qua làm cành lá cây hòe già vang sào sạt... Ánh trăng theo khe hở của cành lá chiếu vào trong đình viện tô điểm bóng hoa vô cùng đẹp động lòng người.

Tiểu viện, cổ thụ, ngọn đèn!

Mỹ nhân ngồi ngay ngắn dưới mái hiên may vá quần áo khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Ngọc Doãn viết được chốc lát, đặt bút xuống.

Suy nghĩ có chút hỗn loạn, trước sau không thể tĩnh tâm nổi. Điều này cũng khiến cho tiến độ khúc phổ chậm chạp làm Ngọc Doãn hơi đau đầu phiền muộn. Quay lại nhìn bóng lưng Yến Nô, Ngọc Doãn chợt xúc động, không hiểu tại sao lại xuyên tới thời Bắc Tống, không hiểu sao lại có nhà, có thể tử...Đây là kiếp trước của Ngọc Doãn, thật sự khó mà tưởng tượng nổi.

Dù thế nào cũng không thể để cái nhà này tan nát.

Mà Yến Nô chỉ là một cô gái yếu đuối, sao có thể ứng phó được với loạn thế sắp tới?

Vỗ nhẹ hai má để tinh thần tỉnh táo một chút.

Ngọc Doãn thu lại tâm tư, đang định ngồi viết tiếp thì đúng lúc này Yến Nô ngồi lại. Ánh mắt hai người chạm nhau, cùng mỉm cười.

Cộc cộc cộc!

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của Ngọc Doãn.

Không đợi Ngọc Doãn đứng dậy, Yến Nô đã đứng lên đi ra cửa sân.

- Ai đó?

Nàng vừa đi vừa hỏi, tiện tay còn quơ lấy một cây que cời lò theo.

- Xin hỏi, Tiểu Ất ở nhà không?

Ngoài cửa vọng tới thanh âm trầm thấp.

Yến Nô quay đầu lại nhìn Ngọc Doãn, còn Ngọc Doãn lúc này cũng đi ra cửa phòng.

Giọng nói nghe quen quen, như đã nghe ở đâu rồi mà lại không nghĩ ra. Ngọc Doãn hơi hơi nhăn lông mày, gật đầu với Yến Nô. Tổng thể mà nói, mặc dù phủ Khai Phong có rất nhiều kẻ nhân rồi lưu manh, nhưng trị an cũng không kém, dù chưa đến mức đêm không cần đóng cửa, không nhật của rơi trên đường nhưng cũng rất an toàn. Hơn nữa, Ngọc Doãn cũng tốt, Yến Nô cũng thế cũng không phải là loại người trói gà không chặt. Đặc biệt Yến Nô đã luyện được công phu rất giỏi, Yến trảo kinh uy lực mạnh mẽ, dù là du mộc cứng rắn cũng có thể bị một trảo của nàng chụp xuống nát vụn thành phần.

Thấy Ngọc Doãn gật đầu, Yến Nô liền buông que cười lò, tháo then cửa.

- Ai nhỉ!

- Xin hỏi Tiểu Ất có ở đây không?

Ngoài cửa là một thanh niên trong tay còn cầm một đèn lồng.

Mượn ánh sáng mờ tối, Ngọc Doãn cảm thấy thanh niên này có chút quen mắt, giống như đã gặp ở đâu đó rồi.

Vì thế bước lên trước, trầm giọng nói:

- Tại hạ là Ngọc Tiểu Ất, xin hỏi...

- Tiểu Ất, không nhận ra bạn cũ sao?

- Người là...

- Người quên rồi sao?

Thanh niên cười ha hả nói, tròng mắt típ lại lộ ra vẻ thông minh tài trí:

- Lúc trước ta từng mua khúc phổ “ Nhị tuyền ánh nguyệt ” của Tiểu Ất. Tiểu Ất quên rồi sao? Tại ngộ giết mổ heo ta còn giúp Tiểu Ất đó.

- A!

Ngọc Doãn lập tức giật mình, tay chỉ vào thanh niên:

- Người là, người là, người là...

- Tại hạ Mạc Ngôn, Tiểu Ất thật sự quên rồi.

- Đúng vậy, là Mạc Ngôn.

Ngọc Doãn vội bước tới, chấp tay chào.

Lúc trước ở ngõ giết mổ heo tình cờ gặp La Đức bị ức hiếp, Ngọc Doãn vì trả nợ thay La Đức nên đã bán khúc phở “ Nhị tuyền ánh nguyệt”. Lúc ấy chính Mạc Ngôn này không nói hai lời mua luôn khúc phở, giúp Ngọc Doãn. Tuy sau này nghe nói người ngày đã bán khúc phở kia cho người khác với giá rất cao, nhưng Ngọc Doãn vẫn lòng mang cảm kích. Mạc Ngôn có quyết đoán, tinh mắt, cũng may mắn nên y kiếm được số tiền kia, cũng là chuyện nên có, không có gì đáng oán trách. Ân tình này Ngọc Doãn vẫn ghi nhớ.

Thấy Ngọc Doãn đi tới, Yến Nô liền lui xuống.

Nếu người tới quen biết Tiểu Ất ca, vậy thì chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, vừa rồi quan sát thấy Mạc Ngôn này bước đi phập phình, rõ ràng không phải là người luyện võ nên không cần phải đề phòng.

Ngọc Doãn đi lên phía trước nói:

- Không biết Đại Lang đêm khuya tới có gì chỉ giáo?

- Haha, chỉ giáo hai chữ không dám nhận, Tiểu Ất là Khai Phong đệ nhất Kê cầm, Mạc Ngôn sao lại dám gánh được hai chữ chỉ giáo? Nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ các tiểu thư sẽ không tha cho Mạc Ngôn, sau này không để ý tới Mạc Ngôn nữa, lúc đó ta phải làm sao đây?

- Hừ!

Yến Nô ở đằng sau hừ một tiếng, khiến Ngọc Doãn thềm kêu khổ.

Tên này sao nói năng chẳng giữ ý gì, cái gì mà truyền ra bên ngoài?

Làm như là hần cũng thuộc dạng đa tình, nhờ Yến Nô hiểu lầm thì sao...

Ngọc Doãn cười gượng:

- Mạc Đại Lang có gì cứ nói.

- Ô, thật ra không phải ta tìm Tiểu Ất, mà là nhận ủy thác của người ta tặng một thứ cho Tiểu Ất.

Vừa nói gã vừa nghiêng người tránh ra.

Ngọc Doãn nhìn nhìn thấy dưới bậc thang có một chiếc xe đẩy.

Mà người đẩy xe đẩy cũng không ai xa lạ, chính là Thập Tam Lang, người đánh xe thuê thường hoạt động trên đường ở Phan lầu.

- Tiểu Ất ca, Thập Tam Lang xin chào!

Thập Tam Lang cười thật thà chất phác với Ngọc Doãn, từ trên xe đẩy hạ xuống một thùng, vác lên vai đi vào trong viện.

- Đây là...

Ngọc Doãn ngạc nhiên.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tiểu Ất mở ra biết liền!

73. Chương 72: Hai Ngàn Quan Tiền Ân Nghĩa (thượng)

Đây là chiếc hòm gỗ được chế tạo bởi gỗ hoàng hoa lê.

Màu vàng ấm áp, mềm mại, dưới ánh đèn càng êm dịu hơn, không quá nổi bật, nhưng cũng khiến người khác không thể bỏ qua, phù hợp với tư tưởng Nho gia trung dung. Hộp gỗ này giữ được hoa văn mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thủ công vô cùng tinh tế.

Chỉ nhìn bên ngoài hòm gỗ là có thể cảm thụ được vẻ bất phàm của nó.

Trong nhà Ngọc Doãn cũng có loại gia cụ này, nhưng so sánh với hòm gỗ này thì rõ ràng kém một trời vực.

Mạc Ngôn cười hì hì cũng không nói thêm nửa lời, chỉ khoanh tay đứng sang bên, Thập Tam Lang đặt hòm gỗ trên mặt đất, yên lặng lui sang một bên.

- Tiểu Ất, sao không mở ra xem?

Ngọc Doãn chăm chú nhìn Mạc Ngôn, một lát sau bước tới mở khóa cài, lật lên.

Hí!

Hắn lập tức hít sâu một hơi.

Ánh bạc lóng lánh trước mắt suýt nữa làm con người hoa mắt.

Nhìn kỹ đó là những thỏi bạc. Ngọc Doãn đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Mạc Ngôn mang theo sự thắc mắc.

Tiền Bắc Tống thường được chế tạo bằng đồng, nhưng trên thực tế trong những năm Nhân Tông Cảnh đã bắt đầu dùng bạc làm tiền lưu thông. Dựa theo giá hàng trong những năm Tuyên Hòa, một lượng bạc tương đương 850 văn tiền. Tuy nhiên, ngân lượng lưu thông tương đối ít, trên phố xá phần lớn vẫn dùng tiền bằng đồng để thanh toán. Bên trong hòm gỗ này ước chừng có hơn hai trăm thỏi bạc, mỗi thỏi nặng chừng mười lượng, xếp gọn gàng bên trong rương thật sự khiến người ta hoa cả mắt.

- Đại Lang, đây là ý gì?

Ngọc Doãn lúc đầu choáng váng, sau chợt bình tĩnh.

Yến Nô đứng bên góc đầu qua, thấy trong rương đầy bạc, cũng hoảng sợ kêu lên thành tiếng.

Mạc Ngôn mỉm cười:

- Tiểu Ất đừng trách, ta không có ác ý.

Trong rương này tổng cộng có hai trăm ba mươi sáu thỏi bạc đủ tuổi, 2360 lượng. Nếu đến chợ đổi vừa đủ hai ngàn xâu. Số bạc này là thứ mà Tiểu Ất đáng nhận. Nghe nói Tiểu Ất nay gặp phiền toái nên đã mang ngân lượng đến đây tặng.

Tiểu Ất đã quên ước hẹn muốn bán khúc phổ giữa người và Phong đại gia sao.

Hai ngàn xâu này là ứng trước để Tiểu Ất giải quyết rắc rối trước mắt, Tiểu Ất có thể tĩnh tâm phổ nhạc, sớm ngày hoàn thành, cũng là mong muốn của Phong đại gia.

Phong Nghi Nô?

Ngọc Doãn nghe vậy chợt hiểu ra.

- Hóa ra là Phong cô nương đưa tới.

- À...mà cũng không hẳn là Phong cô nương.

Mạc Ngôn nghe vậy bật cười:

- Hai ngày trước Phong cô nương đi theo quý nhân đến Trịnh Châu, nói là tham gia một hội thi thơ. Đây là Lý cô nương bảo tiểu đệ mang tới, Lý cô nương là tỷ muội với Phong cô nương, cho nên cũng có thể đảm đương thay Phong cô nương. Hơn hai ngàn lượng bạc này, kính xin Tiểu Át nhận lấy, đồng thời viết biên lai để tiểu nhân trở về báo cáo kết quả.

Lý cô nương?

Ngọc Doãn vừa bình tĩnh lại trở nên ngây ngốc.

Lý cô nương là ai?

Trong trí nhớ của hắn cũng biết vài người họ Lý nhưng đều là đàn ông. Người có thể lập tức đưa ra hơn hai ngàn ba trăm lượng bạc chỉ sợ cũng chỉ có duy nhất Lý Dật Phong. Nhưng Lý Dật Phong là nam giới, không chút liên quan đến “Lý cô nương”.

Quay sang nhìn Yến Nô:

- Cửu Nhi tỷ có biết Lý cô nương là ai không?

Đối mặt với 2360 lượng bạc trắng bóng, Yến Nô cũng ngây ngẩn. Sống đến từng ngày nàng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy?

- Hả? Tiểu Át ca vừa hỏi gì?

Ngay cả màn đối thoại giữa Mạc Ngôn và Ngọc Doãn, Yến Nô cũng không hề nghe vào tai.

Cũng khó trách, bất thành linh có 2360 lượng bạc đủ để nhiều người mất đi bình tĩnh. Biểu hiện của Yến Nô cũng coi như không kém, chỉ có chút thất thần. Tuy nhiên vừa thốt ra lời, nàng đột nhiên bình tĩnh, hồ thẹn cúi đầu, hạ thấp giọng nói:

- Tiểu Át ca lặp lại lần nữa, Lý cô nương?

-Mạc Đại Lang nói số bạc này là một Lý cô nương tặng cho, lại có quan hệ mật thiết với Phong cô nương, người nói xem...

Ngọc Doãn nói nửa chừng đột nhiên ngậm miệng lại.

Hắn xoay người, kinh ngạc nhìn Mạc Ngôn, hơn nửa ngày mới mở miệng:

- Đại Lang vừa mới nói Lý cô nương, chẳng lẽ là...

Mạc Ngôn gật đầu.

- Ai là Lý cô nương?

Yến Nô vẫn không kịp phản ứng.

- Chính là Lý cô nương ở tại Phường Trấn An.

Phường Trấn An cách hai dặm bên ngoài Đông Hoa Môn. Yến Nô cũng ở Khai Phong đã lâu, nghe nói đến phường Trấn An, lập tức kịp phản ứng biết “Lý cô nương” này là ai. Cô gái sống ở phường Trấn An, có thân tình tỷ muội với Phong Nghi Nô, lập tức xuất ra 2360 lượng bạc, ngoại trừ kỹ nữ hàng đầu được Quan Gia bao dưỡng tại Khai Phong, ngoài Thượng Thính Hành Thủ Lý Sư Sư thì còn có thể là ai?

Chỉ có điều sao Tiểu Ất ca lại quen biết Lý Sư Sư!

Lúc này thì Ngọc Doãn đã tỉnh táo.

- Cái này....Tiểu Ất vô công bắt thụ lộc!

Đối với Lý Sư Sư được lưu truyền hậu thế, Ngọc Doãn cũng vô cùng tò mò, nhưng đúng như lời hắn nói, vô công bắt thụ lộc! Hắn và Lý Sư không qua lại, càng chưa từng gặp mặt, vậy mà lại tặng 2360 lượng bạc, thật sự khiến người ta không yên. Là 2360 lượng chứ không phải 20 lượng, hai trăm lượng! Một khoản tiền lớn như thế, đúng, là khoản tiền thật lớn, nếu Ngọc Doãn nhận, có trời mới biết sẽ có thêm phiền toái gì nữa, nay hắn đã bao phiền toái quanh người rồi, thật sự không muốn rước thêm tai họa nữa. Huống chi, thân phận của Lý Sư Sư vô cùng rắc rối!

Từ lúc Lý Sư Sư và Tống Huy Tông quen biết nhau về sau đã gây ra bao nhiêu chuyện.

Tình nhân hoàng đế, sao có thể cho phép người khác dính vào?

Đã có không ít người không chịu thua, ví dụ như Võ Công Viên Ngoại Lang Cổ Dịch từng làm thơ châm chọc Tống Huy Tông, trút lòng phẫn nộ, kết quả thiếu chút nữa bị Tống Huy Tông chém đầu, sau đó bị đày đi tòng quân. Đây là còn may mắn hơn một chút, ngoài ra còn có tiền nhiệm Đại Thỉnh Phủ Nhạc Chính, còn có Chu Bang Ngạn danh xưng là Thanh Minh Cư Sĩ cũng đã vài lần suýt bị Tống Huy Tông giết chết, may mắn được Lý Sư Sư cầu xin mới bảo toàn tính mạng. Ngọc Doãn tự nhận mình tài đức chẳng bằng Cổ Dịch, Chu Bang Ngạn, thậm chí còn kém rất xa, nếu chẳng mau Tống Huy Tông ăn phải bình dấm chưa, chắc chắn khó tránh được họa sát thân.

Đại Tống không giết sĩ phu, không giết người đọc sách!

Nhưng Ngọc Doãn không có công danh, Tống Huy Tông muốn giết hễ như trở bàn tay, lại càng không có người cầu xin cho hắn.

Hiểu được nỗi lo lắng trong lòng Ngọc Doãn, Mạc Ngôn không đợi hắn nói hết, đã nói luôn:

- Tiểu Ất không cần phải lo lắng, số bạc này là Lý cô nương tặng theo ý Phong cô nương, chỉ cần Tiểu Ất viết xong khúc phổ, sớm đưa đến là thanh toán xong.

Nếu chỉ có vậy...

Ngọc Doãn do dự!

Hiện tại hắn thật sự rất cần tiền, cần một số tiền lớn.

Nếu không nhận số bạc do Lý Sư Sư tặng, chỉ sợ ngày mai khó mà vượt qua khó khăn.

Tuy nhiên đây cũng không coi là tặng, Lý Sư Sư nói rất rõ ràng, đây là giá để trả cho khúc phổ hắn viết cho Phong Nghi Nô, có thể nói là có qua có lại.

Quay đầu nhìn Yến Nô, Ngọc Doãn đột nhiên quay người về phòng.

Một lát sau, hắn cầm một tờ biên nhận đưa cho Mạc Ngôn:

- Xin Đại Lang chuyển lời đến Lý cô nương, ân tình này của Lý cô nương, Tiểu Ất ghi nhớ trong lòng. Ngày khác nếu Lý cô nương có gì sai phái, Tiểu Ất nguyện không từ chối, chỉ cần lấy vật này ra làm tin là được.

Đây là một lời hứa hẹn!

Ngọc Doãn không biết mình có thể giúp được Lý Sư Sư điều gì.

Nhưng thái độ này nhất định phải biểu đạt ra.

Mạc Ngôn cười nói:

- Tiểu nhân nhất định chuyển lời đến Lý cô nương. Tuy nhiên Lý cô nương nói, nơi Câu Lan ngõa xá này có tôn nghiêm, dù Tiểu Ất không có công danh, nhưng một thân tài học không phải lưu manh để mà bị khinh nhục, xin Tiểu Ất cứ tĩnh tâm viết xong khúc phổ. Lý cô nương còn nói, nàng sẽ đợi Tiểu Ất Diệu Tài sẽ viết được hí khúc hay, không để người khác coi thường.

Trong lời nói còn mang theo sự khích lệ, cổ vũ.

Mặc dù Lý Sư Sư xuất thân câu lan ngõa xá (nơi hát múa giải trí), nhưng lại là danh kỹ đầy lòng hiệp nghĩa.

Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu, chấp tay vái chào:

- Xin chuyển lời đến Lý cô nương, Ngọc Doãn sẽ không để nàng thất vọng.

- Vậy thì tiểu nhân cáo từ trước.

- Tạm biệt Đại Lang.

Mạc Ngôn dẫn theo Thập Tam Lang chào rời đi.

Ngọc Doãn và Yến Nô thì ngơ ngác đứng trong đình viện, dưới chân vẫn là hòm gỗ được chế tạo với gỗ hoàng hoa lê.

Cứ như vậy là giải quyết xong?

Tận đến lúc này Yến Nô vẫn không thể tin, đầu óc vẫn rối loạn. Sự lo lắng hoảng sợ hai ngày qua lại không dám biểu lộ ra ngoài, bởi vậy càng khiến áp lực của Ngọc Doãn càng lớn. Nhưng hiện tại, nàng nhìn rương bạc kia, lại nhìn Ngọc Doãn, thì thầm:

- Tiểu Ất ca, có phải nhà ở và cửa hàng của chúng ta đều phải được bảo vệ hay không?

Ngọc Doãn không quay lại, vẫn ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Đừng nhìn biểu hiện vừa rồi của hắn rất bình thường, nho nhã lễ độ, nhưng trên thực tế là gắng gượng chống đỡ.

Từ không đến có, rồi sau lại từ có đến không, từ tràn đầy hy vọng, lại đến tuyệt vọng khôn cùng...Ngọc Doãn tuy rằng nói cố gắng viết khúc phổ, nhưng trong lòng một chút nền tảng cũng không có. Thậm chí

hắn đã chuẩn bị ngày mai liều chết với Quách Kinh. Xử lý Quách Kinh, tất cả phiền toái sẽ giải quyết xong! Có lẽ hắn sẽ vì vậy mà bị sung quân, nhưng lại có thể bảo vệ Yến Nô không bị liên lụy. Phải biết rằng, từ hơn một tháng trước, hắn đã lên chuyển kế ước mua bán nhà sang tên cho Yến Nô.

Nhưng ai có thể ngờ lại có quý nhân giúp đỡ.

Ngọc Doãn sau một lát thất thần, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

- Đúng vậy, bảo vệ, đều bảo vệ hết!

Nói xong, hắn dang tay ôm lấy Yến Nô, xoay vòng.

Yến Nô theo bản năng muốn giãy ra, nhưng lại chợt từ bỏ, hai tay chậm rãi ôm lấy lưng Ngọc Doãn, vùi má phần lúm đồng tiền vào ngực hắn.

74. Chương 73: Hai Ngàn Quan Tiền Ân Nghĩa (hạ)

Ngừng xoay tròn, Ngọc Doãn mới phát hiện trong lúc vô ý đã ôm Yến Nô vào lòng.

Đây cũng là lần tiếp xúc thân mật đầu tiên giữa hắn và Yến Nô, người ngọc thơm ngát ở trong ngực, mùi hương cơ thể thiếu nữ thanh nhã quanh quẩn chớp mũi khiến cả người Ngọc Doãn cứng lại. Muốn buông ra nhưng lại luyến tiếc, bởi vậy nên cứ lẳng lặng ôm Yến Nô, không nói được một lời.

Tại thời khắc này, những hiểu lầm trước đó của hai người đều tan thành mây khói, chỉ có sự ấm áp vương vít trong lòng hai người.

Một người tái sinh đến một thời đại xa lạ, với một người không còn người thân nào.

Từ nay về sau sẽ nương tựa vào nhau mà sống!

Thùng thùng thùng!

Tiếng gõ cửa dồn dập phá vỡ hơi thở ngọt ngào ấm áp trong tiểu viện.

Bên ngoài cửa vọng đến tiếng gọi của Dương Nhập Cửu:

- Tiểu Ất, Tiểu Ất... Xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn!

Yến Nô lập tức bừng tỉnh, phát hiện mình cũng ôm lấy Ngọc Doãn thì lập tức xấu hổ, kêu thành tiếng, tránh ra khỏi vòng ôm của Ngọc Doãn. Còn Ngọc Doãn cũng bừng tỉnh, trong lòng tức giận Dương Nhập Cửu đến không đúng lúc.

- Đến đây, đến rồi!

Hắn vội vàng đi ra ngoài, còn Yến Nô thì nhanh chóng đẩy rương gỗ lại, sau đó để lên góc khuất.

Người ta thường nói tiền không nên để lộ ra.

Không thể hại người nhưng không thể không đề phòng người. Chu Yến Nô không phải không tin Dương Nhập Cửu, nhưng ở đây có quá nhiều ngân lượng, nếu chẳng may truyền ra ngoài, khó tránh bị người ta để ý. Càng nghĩ càng nên khiêm tốn một chút cho thỏa đáng, đỡ phải rước lấy những phiền toái không cần thiết.

Ngọc Doãn ra sân mở cửa, thấy Dương Nhập Cửu đầu tóc rối loạn, quần áo xộc xệch.

Rất rõ ràng y đang ngủ thì bị người đánh thức, sau đó vội vàng tới đây. Ngọc Doãn thấy bộ dạng này của y thì hơi sững sốt, lập tức có dự cảm xấu. Hắn vội vàng tránh người để Dương Nhập Cửu tiến vào, vừa hỏi:

- Lão Dương, đã xảy ra chuyện gì? Sao lại nhếch nhác như thế? Nói từ từ, đừng gấp, có chuyện gì chúng ta cùng bàn bạc.

- Không phải ta, không phải ta...

Dương Nhập Cửu thường ngày là một hũ nút nhưng lúc nói năng rất lưu loát.

Chỉ khi nào sốt ruột mới rất dễ nói lắp.

Y đi vào sân, lắp bắp nói:

- Tiểu ...Tiểu....Tiểu Ất, ra, xảy ra chuyện lớn!

- Chuyện gì, nói từ từ!

- Lão, lão, lão La hấn, hấn, hấn...

Dương Nhập Cửu càng gấp càng nói không rõ ràng.

Ngọc Doãn vốn cũng không sao, nhưng bị y nói vậy cũng đâm ra bối rối.

- Lão La, Tứ Lục thúc?

- Đúng, chính là Tứ Lục...

-Tứ Lục thúc làm sao?

Ngọc Doãn thay đổi sắc mặt, nhìn Dương Nhập Cửu lấp bắp nói không rõ ràng, không kiên nhẫn nói:

- Lão Dương, thật ra là có chuyện gì, người làm ta sốt ruột quá!

- Lão La giết người!

Dương Nhập Cửu thở dốc một hơi, cuối cùng đã nói câu kia ra.

- Cái gì? Tứ Lục thúc giết người? Thúc ấy giết ai?

Chu Yến Nô đi tới vừa lúc nghe được những lời này của Dương Nhập Cửu, lập tức trợn mắt.

Nàng lao đến bắt lấy cánh tay Dương Nhập Cửu:

- Tứ Lục thúc đã xảy ra chuyện gì? Đang yên lành sao thúc ấy lại đi giết người?

-Hấn, hấn, hấn...

Dương Nhập Cửu lại bắt đầu nói lấp ròi:

- Hấn, hấn đã giết Ngư Bảo Lượng.

- Hả?

Ngọc Doãn giật nảy mình toàn thân lạnh toát, vội vàng kéo Yến Nô ra:

- Lão Dương, người nói từ từ, nói rõ ràng...đang yên lành sao Tứ Lục Thúc giết Ngư Bảo Lượng?

Yến Nô cũng rất biết điều vội chạy vào trong phòng bếp bưng một bát nước đưa cho Dương Nhập Cửu.

Dương Nhập Cửu nhận lấy bát nước, ừng ực ừng ực một hơi uống cạn, cảm xúc cũng dần dần ổn định:

- Tình hình cụ thể thì ta không biết. Ta và Nhị tỷ đang ngủ, Thạch Tam đột nhiên chạy tới báo, nói rằng Tứ Lục thúc chạy tới Tang Gia Ngõa tử, giết Ngư Bảo Lượng, vừa đúng lúc có một đội quân qua phố đã bắt Tứ Lục thúc áp tới quan phủ rồi.

Lúc này hẳn Tứ Lục thúc đã bị nhốt vào trong lao.

Đoán chừng ngày mai sẽ kinh động quan phủ. Tam ca nói, Tứ Lục thúc giết người bên đường, chứng cứ vô cùng xác thực, hẳn sẽ không thể nào biện hộ gỡ tội cho Tứ Lục thúc. Hẳn bảo ta mau chóng tới báo Tiểu Ất, để Tiểu Ất người nghĩ biện pháp! Giết người bên đường, có thể bị tội chết!

Ngọc Doãn như hít phải luồng khí lạnh.

- Cửu Nhị tỷ, muội trông coi nhà cửa, Nhập Cửu ca quay về bảo Nhị tỷ đến đây quan tâm Cửu Nhị tỷ một chút. Mặt khác, người mau chóng thông báo đám người Tiểu Thất, bảo bọn họ đến hết đây. Ta đi nha môn tìm Tam ca hỏi thăm tình hình.

- Được!

Dương Nhập Cửu cũng không chậm trễ, quay đầu bước đi.

- Tiểu Ất ca...

Yến Nô lộ ra vẻ lo lắng.

Ngọc Doãn thì đi tới trước rương, mở ra lấy mười thỏi bạc từ bên trong, sau đó cất vào người.

- Trên người Cửu Nhị tỷ có tiền lẻ không?

- Huynh chờ một chút.

Yến Nô quay đầu chạy vào phòng ngủ, lát sau cầm ra một túi tiền nhỏ.

- Trong này có 2000-3000 văn tiền, Tiểu Ất ca lấy làm gì?

- Ta phải chuẩn bị một chút, không thể để Tứ Lục thúc chịu thiệt. Muội ở đây cất kỹ số bạc kia đi.

Ngưu Nhị kia là tâm phúc của Quách Thiếu Tam, nay lại bị Tứ Lục thúc giết chết, sợ là Quách Thiếu Tam không bỏ qua. Lát nữa Nhị tỷ tới, các muội có thể chăm sóc lẫn nhau.

Thật đáng chết, sau buổi trưa ta đã cảm thấy Tứ Lục thúc có chút không bình thường, không ngờ...

Trong nhà kính nhờ muội trông coi, nếu Quách Thiếu Tam tới cửa sinh sự, muội phải cẩn thận mới được.

Yến Nô ra sức gật đầu:

- Vậy Tiểu Át ca cũng phải cẩn thận.

- Ừ!

Ngọc Doãn cầm lấy túi tiền vội vàng đi.

Yến Nô đứng ở trong đình viện, sắc mặt trắng bệch.

Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, hai tay nắm thành quả đấm. Đột nhiên nàng xoay người đi đến bên hòm gỗ, lấy ngân lượng ở trong rương cất kỹ trong phòng ngủ, sau đó mở ngăn tủ ra, lấy một túi da dài mảnh bên trong, xoay người trở lại đình viện. Ngồi xuống gốc cây hòe, Yến Nô mở túi da, từ bên trong lấy ra ba cây côn bằng đồng dài nửa thước cỡ to bằng quả trứng gà, hai tay nàng phi nhanh đem ba cây côn tiếp cùng một chỗ, đứng lên múa trong đình viện một hồi, xoay người đạp chân mà lên, một cơn đấm ra ngay giữa cọc gỗ.

Cọc gỗ cỡ bằng bát ăn cơm lập tức dập nát.

Dưới ánh đèn côn đồng kia hiện lên hình dạng sáu cạnh nhọn hoắt, giống như một cây thiết thương.

Sau khi Yến Nô chuyển động trong tay hai cái về sau, rồi thu lại, đặt trên bàn thấp, tiếp đó ngồi ngay ngắn ở ghế dài, nhắm hai mắt lại...

Thương bổng Chu Đồng nhất tuyệt, Yến Nô là con gái của ông, sao không được kế thừa chứ?

La Tứ Lục bị Thạch Tam bắt, nhất định là bị Thạch Tam giam giữ.

Mà phòng Quân Phổ nơi Thạch Tam cách viện Quan Âm cũng không quá xa. Đầu tiên từ ngõ Diềm Thủy đến ngõ Du Lâm qua Tây Tẩu, mãi cho đến góc cái đường lớn Bảo Khang Môn thì là nơi đóng phòng Quân Phổ. Bình thường phòng Quân Phổ rất thanh nhàn, tuy nhiên hôm nay đến giờ tỵ rồi mà trong phòng Quân Phổ đèn đuốc sáng trưng, bóng người di chuyển hỗn loạn.

- Tam ca, giết người phải đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền.

La Tứ Lục giết huynh đệ ta, nếu không cho một lời giải thích, ta khó mà quay về, cũng khó mà báo lại kết quả cho huynh đệ.

Cách thật xa, Ngọc Doãn đã nghe giọng khàn khàn như vịt đẻ của Quách Kinh.

- Quách Thiếu Tam, ngươi muốn công đạo gì đây?

Ngọc Doãn quát lớn:

- La Nhất Dao giết người, định tội thể nào đã có nha môn làm chủ, ngươi dẫn người đến đây định làm gì? Hay là muốn giết người cướp ngục, tấn công đại lao? Khôn ngoan thì mang người của người xéo ngay.

Dưới ánh lửa, Quách Kinh nhìn vô cùng thảm hại.

Thấy sắp đạt được ước muốn, gã vô cùng vui sướng, liền dẫn theo Ngưu Bảo Lượng và đám tâm phúc đến Tang Gia Ngõa Tử uống rượu mua vui, tiếp đó còn cho người gọi vài tiểu thư giúp vui, bất giác đã uống rất nhiều rượu. Quách Kinh vốn đang vô cùng hưng phấn chuẩn bị đưa tiểu thư đưa về nhà vui vẻ, nào ngờ mới ra khỏi khách điểm, La Nhất Dao từ đâu lao ra.

Lão già này như nổi điên tay cầm con dao giết mổ heo, thấy Quách Kinh thì chém luôn.

Quách Kinh dù uống nhiều rượu nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, thấy La Tứ Lục sát khí đằng đằng xông đến, gã lập tức cảm thấy không ổn, trong lúc hấp tấp bèn đẩy Ngưu Bảo Lượng ra ngoài, Ngưu Bảo Lượng là lực sĩ cấp ba, đối phó dễ dàng với La Tứ Lục. Nào ngờ hôm nay Ngưu Bảo Lượng ăn no uống nhiều rượu, mơ màng ngênh nhếch, bị một đao của La Tứ Lục chém ngã trên mặt đất, chết ngay tại chỗ.

Sau khi giết Ngưu Bảo Lượng, La Tứ Lục càng điên cuồng hơn.

May mắn bên cạnh Quách Kinh còn có mấy tay lưu manh có thể đánh đấm, liều chết bảo vệ Quách Kinh...

Đúng lúc Thạch Tam dẫn người đi tuần tra gặp phải tình huống như vậy lập tức bắt La Tứ Lục áp giải về phòng Quan Phổ. Quách Kinh cũng là kẻ có mặt mũi, bị La Tứ Lục chém bên đường, sao có thể nuốt được cục tức này, vì thế liền dẫn theo người tìm La Tứ Lục gây phiền toái.

Đương nhiên Thạch Tam không dễ dàng khoan thứ, vì thế song phương liền tranh chấp.

Thấy Ngọc Doãn, Quách Kinh nổi trận lôi đình:

-Ngọc Tiểu Ất, người còn dám tới?

Ngọc Doãn mặt trầm như nước, cười lạnh một tiếng nói:

- Vì sao ta không dám tới, nghe nói Quách Thiếu Tam người bị người ta chém, ta cũng muốn tới hỏi thăm, thấy người vui vẻ như vậy, ta lại cảm thấy ông trời thật không có mắt.

- Người nói vậy là có ý gì?

- Có ý gì ư?

Ngọc Doãn cười lạnh nói:

- Nếu ông trời có mắt sao không cho chém chết người!

- Người...

- Sao, muốn động thủ sao?

Ngọc Doãn không hề khách khí, lạnh lùng nói:

- Quách Thiếu Tam, ta khuyên người nhìn cho rõ, nơi này là phòng Quân Phổ, đại diện cho hình pháp nghiêm khắc của triều đình.

Người dẫn người tới đây gây rối, dù gì cũng là tội danh “Đại bất kính”. Cho dù không bắt được người, nhưng bị một châu đòn cũng khó mà tránh được. Ta biết Quách Thiếu Tam người có thủ đoạn, nhưng triều đình có pháp luật, không chấp nhận cho người giương oai.

Thạch Tam ở bậc thang nghe rất rõ ràng, lập tức có phản ứng.

A, bố đây là Quân Phổ, sau lưng là phủ Khai Phong, Quách Tam Hắc Tử người là tha gì mà chạy tới đây gây rối?

- Quách Kinh, nếu người còn gây náo, đừng trách bố đây vô tình.

Thạch Tam biết người, nhưng người trong tay Thạch Tam thì không biết người, còn không rút ngay cho ta.

Quách Kinh biến đổi sắc mặt, trong cặp mắt tam giác lóe ra tia hung hãn.

Sau một lúc lâu, gã đột nhiên mỉm cười:

- Cũng được, ta cũng tin luật pháp triều đình nghiêm khắc, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho kẻ làm trái pháp luật.

Chúng ta giải tán...Tuy nhiên Ngọc Tiểu Át, trời sắp sáng rồi đó.

Sau hừng đông, chúng ta còn gặp nhau, đến lúc đó ta xem Ngọc Tiểu Át người còn có thể càn rỡ được gì...Đi, chúng ta quay về.

Tuy Quách Kinh có gan lớn nhưng cũng không dám gây rối ở cửa nha môn.

Một đám lưu manh lập tức giải tán, lúc Quách Kinh đi còn trừng mắt với Ngọc Doãn, khoe miệng nhếch lên nụ cười dữ tợn.

Ngọc Doãn nhìn gã không nói gì.

Xoay người, gã đi lên bậc thang, chấp tay với Thạch Tam:

- Tam ca, đa tạ!

Nếu không phải Thạch Tam đuổi tới đúng lúc thì chỉ sợ La Nhất Dao đã gặp nguy hiểm rồi.

Thạch Tam mỉm cười nói:

- Tiểu Át khách sáo làm gì, chúng ta là huynh đệ...Tuy nhiên chuyện của Tứ Lục Thúc quả thật là có chút phiền phức. Giết người trước mặt mọi người, chứng cứ vô cùng xác thực, ta cũng không có cách nào gỡ tội cho hắn. Gây chuyện thì phải bị chặt đầu.

Ngọc Doãn nghe vậy lập tức trầm mặt!

Đích xác chuyện này rất phiền toái...

Nhưng muốn buông tay bỏ mặc, Ngọc Doãn không làm được.

Hắn mơ hồ có thể đoán được, La Tứ Lục giết người là vì báo đáp ân tình của hắn.

Thật ra Ngọc Doãn ban đầu cũng có tính toán này, nhưng không ngờ La Tứ Lục lại đi trước hắn...Điều này khiến cho Ngọc Doãn vô cùng xúc động.

- Tam ca, có thể để ta gặp mặt Tứ Lục thúc được không?

Ngọc Doãn sau một lúc lâu suy nghĩ đã bước tới kéo Thạch Tam sang bên, lấy một thỏi bạc từ trong người ra, lặng lẽ đặt vào tay Thạch Tam.

75. Chương 74: Phòng Ngừa Chu Đáo (thượng)

Đại lao Phòng quân phố vô cùng đơn sơ.

Đi xuyên qua chính đường của Phòng quân phố, tiến vào viện là thấy hai dãy nhà tù thấp bé. Nhà tù thấp sát mặt đất, phải cúi người xuống mới có thể thấy rõ tình trạng trong nhà giam. Gian phòng dù lớn nhỏ cũng đều giống nhau, dãy bên thông ở giữa, có thể đồng thời giam giữ được mười mấy người, mà gian bên kia chuyên giam giữ loại phạm nhân cực kỳ hung hãn tàn bạo.

Nơi này chỉ là nơi tạm thời giam giữ phạm nhân.

Đợi sau khi trời sáng sẽ mang đến đại lao của phủ Khai Phong để giam giữ.

Về phần đại lao phủ Khai Phong có hình dạng như nào, Ngọc Doãn chưa từng thấy bao giờ, nên cũng không biết rõ lắm.

Dưới sự hướng dẫn của Thạch Tam, hắn đi đến trước một gian thấp bé, ngồi xổm xuống nhìn qua hàng rào gỗ mới thấy rõ tình huống bên trong.

- Tứ Lục thúc?

Một người trong nhà giam nghe tiếng gọi của Ngọc Doãn thì ngồi dậy.

Có tiếng xiềng xích va vào nhau.

Rất rõ ràng phạm nhân kia đã bị xiềng xích khóa chặt, là một tù phạm cực kỳ nguy hiểm. Thạch Tam cầm tới một cây đuốc cắm ở trên hàng rào gỗ, lập tức chiếu sáng trong phòng giam. La Tứ Lục râu tóc rối bù, ngồi trên đồng cỏ khô, hai chân hai tay bị khóa chặt, trên người vẫn còn dính vết máu, khi ngẩng lên nhìn thấy Ngọc Doãn thì lộ vẻ hổ thẹn.

- Sao Tiểu Ất lại tới đây?

- Tứ Lục thúc, vất vả thúc rồi!

La Tứ Lục vội nói:

- Sao Tiểu Ất lại nói vậy, lão già đây được Tiểu Ất chiếu cố, một lòng muốn báo đáp, chỉ tiếc tuổi đã già, nếu trẻ lại như tuổi đôi mươi nhất định sẽ trừ được họa tâm phúc cho Tiểu Ất. Ôi, đúng thật là già rồi, không còn dùng được nữa rồi.

Ngọc Doãn trầm mặc!

Hắn thật sự không biết nên nói thế nào mới phải.

Trách ư?

Đó là việc hắn nên làm hay sao?

La Tứ Lục vì hắn mới đi ám sát Quách Kinh!

- Tiểu Ất, ngày mai nên làm như nào đây?

La Tứ Lục toàn để tâm đến tình cảnh của mình mà chỉ quan tâm đến chuyện của Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn nói:

- Tứ Lục thúc yên tâm, sự việc đã giải quyết xong. Tiểu Ất đã chuẩn bị ngân lượng đủ để trả lại cho Quách Kinh và cả số nợ của Trương Tam ca nữa. Chỉ hận Tiểu Ất vô năng, nếu sớm giải quyết xong phiền toái thì đã không xảy ra việc này.

Nghe Ngọc Doãn nói đã chuẩn bị xong ngân lượng, La Tứ Lục lộ vẻ nhẹ nhõm.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...nếu thật sự để Tiểu Ất phải mất cửa hàng, La Tứ Lục mới thật sự đáng tội chết vạn lần.

Tiểu Ất, quay về đi!

Ta ở trong này rất tốt, không lo áo cơm, cũng không phải làm lụng vất vả khổ cực hơn nửa đời người rồi lúc này mới có thể được nghỉ ngơi. Quay về đi, ta đã giết Ngư Bảo Lượng, cũng coi như đã chặt đứt một cánh tay của Quách Kinh, nghĩ chắc cũng sẽ được yên ổn một thời gian.

Nói xong, La Tứ Lục nghiêng người quay lưng về phía Ngọc Doãn, không nói gì nữa.

Ngọc Doãn ngáp ngừng, sau một lúc lâu thấp giọng nói:

- Tứ Lục thúc, ta nhất định sẽ chiếu cố Đại Lang thật tốt.

La Tứ Lục không trả lời như đang ngủ.

Thạch Tam bước tới đỡ cây đuốc xuống, nhìn Ngọc Doãn, khẽ nói:

- Tiểu Ất đi thôi, người yên tâm, ta sẽ chiếu cố Tứ Lục thúc thật tốt. Ngày mai khi đưa Tứ Lục thúc đến đại lao phủ Khai Phong, ta sẽ cầu xin Áp Ti để tâm đến Tứ Lục thúc.

- Ừ!

Ngọc Doãn gật đầu đứng lên.

Khi hần xoay người thì lại nghe giọng nói trầm thấp của La Tứ Lục:

- Tiểu Ất, Đại ca nhà ta phải kính nhờ người rồi.

Thân hình Ngọc Doãn khẽ run lên, cất bước đi ra ngoài.

Sau khi cùng Thạch Tam ra khỏi cửa sau của đại sảnh Quân phủ, hần đột nhiên dừng bước, lấy trong người ra hai thỏi bạc, lại thêm 2000, 3000 văn tiền nhét vào tay Thạch Tam:

- Tam ca, Tứ Lục thúc phải kính nhờ người rồi. Tuổi thúc đã lớn, đừng để thúc chịu tội. Tam ca cầm số tiền này để dùng, nếu không đủ, Tam ca cứ bảo với ta.

Thạch Tam nhìn thấy số bạc kia, hai mắt lập tức sáng lên.

Nhưng chợt y khoát tay nói:

- Tiểu Ất làm gì vậy?

Tứ Lục Thúc không phải là người ngoài, ta sẽ hết sức để tâm đến thúc ấy. Người đưa số bạc này cho ta, chẳng phải là coi thường Thạch Tam sao?

- Ta biết Tam ca là người đàn ông trượng nghĩa!

Nếu Tứ Lục thúc bị giam trong này, ta thật sự không lo lắng. Nhưng nếu tới nha môn phủ Khai Phong rồi thì trên dưới cần phải chuẩn bị, mà cũng không thể để Tam ca chi tiền được. Vừa lúc Tiểu Ất buôn bán dành được chút ngân lượng, khá dư dả, Tam ca chớ chối từ ta.

Nhìn số bạc sáng bóng kia, Thạch Tam nảy sinh sự cảm thán. Nhìn bộ dạng này chắc hẳn Tiểu Ất phát đạt thật rồi!

Hai thỏi bạc này ít nhất cũng phải 20 lượng, có khi còn hơn 30 lượng cũng nên. Đối với một quân phố mà nói, đây là một số tiền rất lớn. Nhà đất ở Khai Phong không ngừng tăng giá, mặc dù Thạch Tam làm việc trong nha môn nhưng tiền lương không nhiều lắm. Việc lo liệu cho La Tứ Lục phải cần đến tiền, dù y có tấm lòng nhưng chỉ sợ lực không đủ.

- Tiểu Ất đã nói vậy thì ta không còn gì để nói! Người yên tâm, cho dù là Thạch Tam mất đi tính mạng cũng sẽ không để Tứ Lục thúc chịu uất nhục trong lao tù. Ta sẽ đi tìm Tiểu Khôn để an bài thật tốt, bố trí thỏa đáng cho Tứ Lục thúc.

Ngọc Doãn chấp tay vài chào.

- Vậy làm phiền Tam ca rồi.

Ngọc Doãn đi ra khỏi cửa chính của Phòng Quân Phố đã thấy Hoàng Tiểu Thất ngồi chồm hổm ở bậc thang, đang nhàm chán vẽ vòng tròn trên đất.

Thấy Ngọc Doãn đi ra, Hoàng Tiểu Thất vội vàng đứng dậy bước nhanh ngênh đón:

- Tiểu Ất ca, tình hình thế nào rồi?

- Cũng khó nói, nhưng Tứ Lục thúc lại rất bình thản, như không có gì xảy ra. Sáng sớm mai, Tứ Lục thúc sẽ bị đưa đến đại lao phủ Khai Phong. Ta đã kính nhờ Tam ca lo lót ở phủ Khai Phong rồi, chắc cũng sẽ không chịu nhiều khổ cực đâu.

Chỉ có điều thúc đã giết người, chứng cứ lại vô cùng xác thực, chỉ sợ có chút phiền phức.

Tuy nhiên cũng không cần phải lo lắng, quan phủ tuyên án cũng cần có thời gian, chúng ta vẫn còn đủ thời gian để nghĩ biện pháp, tận lực giúp La Tứ lục thoát án.

- Cũng chỉ biết như thế thôi!

Ngọc Doãn đột nhiên nói:

- Đúng rồi, sao ngươi lại ở đây?

- Là Cửu Nhi tỷ bảo ta đến xem xét tình hình.

Còn nữa, Cửu nhi tỷ muốn ta đi tìm La Đại Lang nhưng lại không thấy hắn ở nhà. Lão Dương đã dẫn người đi tìm rồi, Cửu Nhi tỷ nói Tiểu Ất ca chớ lo lắng việc trong nhà, có nàng ở đó tuyệt đối không để xảy ra chuyện gì. Nhưng thật ra phía Đại Lang có chút nguy hiểm, Tứ Lục thúc giết Ngưu Bảo Lượng, khó đảm bảo Quách Kinh không tìm hắn tính sổ. Việc cấp bách lúc này là phải tìm được Đại Lang, để tránh bị Quách Thiếu Tam làm hại tính mạng.

- Đúng là như thế.

Yến Nô suy nghĩ chu toàn khiến Ngọc Doãn vô cùng tán đồng.

Nhưng vấn đề là phủ Khai Phong rộng lớn, nhan khẩu đạt đến trăm vạn dân.

Trong thành trì to lớn như vậy mà tìm một người chẳng khác gì tìm kim dưới đáy biển. Sau khi bàn bạc với Hoàng Tiểu Thất một chút, hai người cùng đi đến Châu Kiều. Chợ đêm phủ Khai Phong náo nhiệt nhất là ở hai nơi, đó là chợ đêm phố Mã Hành và chợ đêm Châu Kiều. Trước đó La Đức gây ra vụ bê bối lớn ở cửa hàng Ngọc gia như vậy, chỉ sợ không còn mặt mũi nào mà đến chợ đêm phố Mã Hành.

Vậy thì khả năng lớn nhất là hắn ta ở gần Châu Kiều.

Hai người vội vã đi đến Châu Kiều, chính là nơi ồn ào náo nhiệt nhất ở phủ Khai Phong.

Đường đi người qua lại nườm nượp, đèn đuốc sáng trưng.

Trước lầu họ Vương buôn bán thịt chó, thịt chồn hoang, thịt gà.. rất thịnh vượng. Hai cửa hàng Mã gia, Lộc gia treo một chuỗi đèn lồng, cờ hiệu bay phấp phật trong gió, khách bên trong chật ních, ồn ào náo nhiệt. Từ Châu Kiều đi về phía nam, đến Chu Tước Môn, hàng rao bên đường không ngớt, chợ đêm Châu Kiều còn thịnh vượng hơn cả ban ngày.

Ngọc Doãn và Hoàng Tiểu Thất đi dọc theo sông, cứ thấy cửa hàng nào là vào đó xem xét.

Đi được một đoạn hai ba dặm, cuối cùng đã thấy bóng La Đức ở trong một cửa hàng hẻo lánh.

La Đức đã say mèm.

Bát chén hỗn độn trên bàn, không phải đồ ăn gì mà chỉ toàn là bầu rượu.

- Quan nhân này buổi trưa đã ở đây uống rượu rồi, khuyên nhiều nhưng không dừng lại mà cứ uống nhiều vô số, đã hơn mười vò rồi. May mà hai vị quan nhân tới kịp lúc, nếu không tiểu điểm thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Tẩu tẩu Tuấn Tào oán trách kể lể với Ngọc Doãn.

Tiền phải thanh toán cũng không nhiều, tổng cộng trên dưới một trăm văn tiền. Nhưng La Đức đã uống say như chết, căn bản không thể tỉnh lại được. Cuối cùng Ngọc Doãn đành phải khiêng gã trên vai, nói cảm ơn với tẩu tẩu Tuấn Tào rồi đi thẳng về nhà.

Về đến nhà, Dương Nhập Cửu và hai người cầm dao cũng đã trở về.

Thấy Ngọc Doãn và Hoàng Tiểu Thất đưa La Đức về, thì mọi người không hện cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Đêm nay mọi người ở phòng bên nghỉ ngơi đi, lúc này Quách Thiếu Tam giống như con chó điên, hai ngày nay mọi người nên cẩn thận một chút.

Ngọc Doãn căn dặn xong rồi bảo mọi người đi nghỉ.

Hoàng Tiểu Thất và hai người cầm dao ở trong phòng Ngọc Doãn, Dương Nhập Cửu và Trương Nhị tỷ thì ở lại phòng cũ của họ. Cũng may đã gần mùa hạ, buổi tối cũng không quá lạnh, mọi người ở chung nhau cũng không quá khó chịu, dù gì cũng chỉ một đêm thôi.

Nhìn La Đức say như chết, Ngọc Doãn không biết nên làm như nào cho phải.

76. Chương 75: Phòng Ngừa Chu Đáo (hạ)

Sau khi bố trí La Đức ở phòng Yến Nô, Ngọc Doãn và Yến Nô sóng vai nhau ngồi ở ngưỡng cửa, ngơ ngác nhìn cây hòa trong đình viện, không ai mở miệng trước. Sắc trời càng lúc càng muộn, thỏ ngọc treo trên cao, ánh trăng sáng tỏ chiếu vào trong đình viện như một tầng lụa mỏng mỏng lung bao phủ.

- Tiểu Át ca!

- Ừ?

- Sau khi trả nợ xong, người có tính toán gì?

Yến Nô đột nhiên hỏi làm Ngọc Doãn ngẩn ra.

Do dự một chút, Ngọc Doãn nói:

- Ta định đi khỏi nơi này.

- Đi khỏi?

-Ừ!

-Đi đâu?

Ánh mắt Ngọc Doãn mơ màng, sau một lúc lâu khẽ nói:

- Ta muốn đi Hàng Châu.

-Vì sao?

Người người khắp thiên hạ đều ước được sống ở Khai Phong, mà không ngờ Ngọc Doãn lại muốn rời khỏi đây. Đương nhiên Yến Nô cảm thấy bất ngờ, tuy nhiên sự nghi hoặc nhiều hơn, nghiêng đầu nhìn Ngọc Doãn, Yến Nô hỏi:

-Tiểu Át ca, huynh biết không?

- Biết cái gì?

- Từ lúc huynh và Lý Bảo giao tranh, sau khi thức tỉnh như đã thay đổi thành một người khác.

- Ồ?

Tim Ngọc Doãn nẩy lên:

- Trở nên như nào?

- Nô cũng không rõ lắm, nhưng dù sao vẫn khác trước rất nhiều. Nếu không phải sớm chiều sống chung với huynh, thậm chí nô sẽ cảm thấy huynh là Tiểu Ất giả mạo.

Trong khoảng thời gian này, huynh vẫn luôn có tâm sự nặng nề.

Nô có thể cảm nhận được, Tiểu Ất ca không chỉ lo lắng về tiền tài, mà dường như càng lúc càng sợ hãi gì đó...

Ngọc Doãn biến đổi sắc mặt, quay sang nhìn lại Yến Nô.

Ta sợ hãi sao?

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, cố gắng cười nói:

-Ta thì có gì để sợ chứ?

- Nô không biết, nhưng nô biết, dường như Tiểu Ất muốn tránh né gì đó.

Tránh né sao?

Có lẽ...

Có lẽ ta thật sự vẫn luôn tránh né!

Tránh né thời đại này, tránh né sự thật mình đã tái sinh, tránh né mối họa sắp tới kia.

Nhưng thật sự có thể tránh né được sao?

Ra sức vằn vò hai má, Ngọc Doãn khẽ thở dài thật sâu:

- Thật ra ta cũng không biết mình trốn tránh cái gì, nhưng luôn cảm thấy bất an.

Cửu Nhi tỷ, muội cũng biết ta thường xuyên uống rượu với Thiếu Dương Phong Dật, khi nghe những việc từ những lời bọn họ, ta cảm giác...Khai Phong sẽ có một trận tai họa. Cửu Nhi tỷ, đợi sang năm chúng ta đi Hàng Châu nhé?

- Tai họa? Hàng Châu?

Yến Nô nghĩ mãi không hiểu mầu chốt trong đó.

Chỉ có điều nếu Ngọc Doãn đã mở miệng, nàng cũng không thể lặng im.

Ngẫm nghĩ một chút, Yến Nô hạ giọng nói:

-Nếu Tiểu Át ca thật sự muốn rời khỏi đây, đương nhiên Yến Nô sẽ đi theo.

Chỉ có điều không biết phong thổ Hàng Châu thế nào, mạo muội tới đó sợ rằng cũng không phải là chuyện tốt. Tiểu Át ca đã có ý này thì nên trù tính cho thỏa đáng. Thật sự không được thì có thể tìm một người hiểu biết đi thăm dò trước, còn hơn là hai năm sau ta và người mới lần mò đến đó. Nô nghe người ta nói cảnh sắc Hàng Châu rất đẹp, chỉ có điều không được phồn hoa như Khai Phong.

Phụ nữ suy xét sự việc luôn thấu đáo hơn đàn ông rất nhiều.

Ngọc Doãn vẫn luôn muốn đến ở Hàng Châu, nhưng lại không có kế hoạch và chương trình cụ thể.

Đúng vậy, nay là thời Bắc Tống, rất khác với đời sau. Đời sau từ Khai Phong đến Hàng Châu đi xe lửa mất nửa ngày là đến, nhưng hiện tại, từ Khai Phong đến Hàng Châu đường xá xa xôi, chắc chắn có nhiều phiền toái. Ngoại trừ xử lý vấn đề hộ quán ra, còn có vấn đề phong thổ như Yến Nô nói. Đúng vậy, Hàng Châu thời Bắc Tống thật sự thay đổi rất lớn hơn rất nhiều so với Ngụy Tấn Đường Cường Tam Quốc. Nhưng so sánh với Khai Phong mà nói, Hàng Châu có chút lạc hậu...

Phong thổ tất nhiên là khác biệt, đến lúc đó khó tránh khỏi phải mất một thời gian để làm quen.

Hơn nữa đến Hàng Châu lập nghiệp, nói thì đơn giản nhưng thật sự không hề dễ dàng. Khai Phong có kẻ nhàn rồi lưu manh, tất nhiên Hàng Châu cũng có du côn lưu manh. Chưa quen cuộc sống ở đó mà xông đến ở, chuẩn bị không tốt sẽ bị đụng phải đầu rơi máu chảy.

- Cửu Nhi tỷ nói rất đúng, là Tiểu Át suy tính quá đơn giản.

Yến Nô mỉm cười!

Nụ cười này như hoa lan nở rộ rung động lòng người.

- Cũng không phải là Tiểu Át ca nghĩ đơn giản, mà là cả ngày bề bộn làm việc, sao có thời gian suy xét những việc vụn vặt này.

Đúng rồi, Tiểu Ất ca muốn đi Hàng Châu, cần phải tính toán sớm mới được. Tốt nhất là lúc này phải người đến đó, thì năm sau chúng ta đi mới không có phiền toái. Nô thấy Tiểu Thất ca rất thích hợp, lại chung hoạn nạn với Tiểu Ất ca, có thể tin tưởng.

- Vậy thì ta sẽ suy nghĩ.

Nói chuyện một hồi, không khí càng thêm hòa hợp.

Ban đêm yên tĩnh, bên ngoài vách phòng vọng đến từng tiếng gà gáy, Yến Nô tựa vào lòng Ngọc Doãn, bắt giấc đã thiếp đi...

Lúc tỉnh lại thì trời đã sáng.

Một đêm ngồi ở ngưỡng cửa, thể cốt có chút nhức mỏi.

Yến Nô mở mắt ra, duỗi lưng mệt mỏi, thấy một chiếc áo bào rơi trên mặt đất.

Là trường bào của Ngọc Doãn!

Yến Nô lập tức tỉnh táo, vội quay lại nhìn vào phòng.

Không thấy La Đức mà cũng không thấy Ngọc Doãn.

-Tiểu Ất ca?

Yến Nô quá sợ hãi, vội đứng dậy gọi to.

- Cửu Nhi tỷ thức dậy rồi?

Trương Nhị tỷ đi ra từ phòng bếp, thấy vẻ mặt hoảng loạn của Yến Nô, bước tới nói:

-Cửu Nhi tỷ đừng sốt ruột, sáng sớm Tiểu Ất ca đã dẫn La Đại Lang đến phòng Quân phổ thăm lão La rồi. Lúc Tiểu Ất ca sắp đi có nói, Cửu Nhi tỷ cứ ở nhà, hắn sẽ trở về nhanh...

Lúc này Yến Nô mới thở phào, chà sát mặt, đi đến bên giếng nước rửa mặt.

Dương Nhập Cửu và Hoàng Tiểu Thất đi Giác Tử Môn lấy thịt tươi, bởi vì phải đi cùng La Đức đến Phòng Quân Phổ, cho nên đành phải để hai người Nhập Cửu và Tiểu Thất đi giao dịch. Yến Nô sau khi rửa mặt xong, chỉnh trang lại xiêm y thì chuẩn bị đi vào phòng bếp giúp làm cơm.

Nhưng đúng lúc này chợt nghe ngoài cửa có tiếng ồn ào.

Theo sát đó là tiếng cửa sân bị người ta đá văng, Quách Kinh dẫn theo mấy kẻ nhàn rỗi lưu manh đi vào.

Yến Nô vừa thấy Quách Kinh, không nói hai lời chộp lấy côn đồng ở góc tường, chìa ngang trước ngực:

- Quách Thiếu Tam, có biết tự xông vào nhà dân là tội lớn.

Quách Kinh cười ha ha:

- Cái gì mà tự xông vào nhà dân, tòa nhà này từ hôm nay trở đi là nhà của ta.

Sao, Ngọc Tiểu Ất không có ở đây? Chẳng lẽ là sợ rồi nên chạy trốn trước...Ha ha, để đàn bà ở nhà, vậy mà cũng có thể trốn đi được? Cửu Nhi tử, trước giờ ta vẫn luôn ăn nói thô tục thẳng thắn, thời gian đã đến rồi, mau lấy tiền ra trả đi.

Yến Nô khê biến đổi sắc mặt, định mở miệng nói, chợt nghe bên ngoài cửa có giọng nói vọng vào:

-Ta nói kẻ nào ăn nói ngông cuồng, hóa ra là Quách Thiếu Tam.

Nói xong, đã thấy Ngọc Doãn sai bước đi vào đình viện.

Hai kẻ đầu gấu tiến lên định ngăn trở, Ngọc Doãn hừ lạnh một tiếng, quát:

- Nếu không muốn gãy tay thiếu chân thì cút sang một bên cho ta.

Người là danh, cây là ảnh.

Đừng thấy Ngọc Doãn bị thua Lý Bảo nhưng uy thế vẫn không phục như trước.

Nhưng biệt hiệu Ngọc Giao Long kia cũng không phải hư danh, Ngọc Doãn trước kia dựa vào nắm đấm mà tạo nên biệt hiệu đó. Bại bởi Lý Bảo là điều khó tránh khỏi, nhưng cũng không phải kẻ lưu manh nhàn rỗi nào cũng có thể chống lại hấn được.

Ánh mắt trừng trừng kia khiến hai kẻ đầu gấu lập tức dừng lại.

Hai người nhìn nhau, rồi cùng nhường đường.

Quách Kinh thấy vậy càng mất mặt, hung hãn trừng mắt với hai tên kia, rồi sau đó nhìn Ngọc Doãn cười gần, nói:

- Ngọc Tiểu Át, quả nhiên có can đảm.

- Ta có can đảm hay không không tới phiên Quách Thiếu Tam đánh giá.

Người dẫn nhiều người đến nhà chúng ta, là có ý gì?

Quách Kinh mỉm cười!

- Có ý gì?

Y nhìn Ngọc Doãn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hôm nay là ngày người trả tiền, món nợ ba trăm quan đã đến hạn trả.

Ta cho người biết, đừng hòng ăn vạ.

Ta mời Tổng Áp Ti phủ Khai Phong đến, nếu còn không giao tiền ra, cửa hàng và nhà người sẽ lập tức chuyển sang tên của ta. Nếu không, chúng ta cùng đi đến phủ Khai Phong để phân giải, ta có biên lai mượn đồ của người, cũng có người làm chứng, sợ người gỡ trò hay sao?

Nói xong, Quách Kinh nghiêng người tránh ra, một người đàn ông đứng sau y.

Người đàn ông đó mặc áo dài màu đen, kết hợp với một chiếc quần màu nho dài, chân đi một đôi giày đen. Nhìn cách ăn mặc là biết người trong quan phủ. Thời Bắc Tống, các ngành nghề có quy định rõ ràng về trang phục, nhìn một cái là có thể nhận ra ngay.

Cũng như tiểu nhị trong cửa hàng nhất định phải mang mũ, mặc áo choàng làm áo khoác.

Còn những nghề khác tuyệt đối không thể nào mặc như vậy. Cũng như thế, nếu tiểu nhị trong cửa hàng không mặc như thế, nhẹ thì bị mắng chửi, nặng thì bị đuổi ra khỏi cửa hàng, thậm chí còn bị toàn bộ nghề khác không chấp nhận. Ví dụ như tiểu nhị ở tiệm cầm đồ nhất định phải mặc áo đơn màu đen ngắn tay, bên hông mang gươm, mà quan trọng nhất chính là không được mang mũ.

Dân chúng bình thường phần lớn là áo ngắn cao đi giày.

Mà lại viên trong nha môn tuy không phải tầng lớp sĩ phu nhưng lại có thể mặc áo dài ..

Cho nên chỉ cần nhìn cách ăn mặc của người nợ thì Ngọc Doãn đã biết là người trong nhà môn.

Vì thế chấp tay vái chào, lên tiếng:

- Tổng Áp Ti.

Cách xưng hô này rất quen tai, có vẻ như trong Thủy Hử truyện cũng có một Tổng Áp Ti. Chẳng qua vị Tổng Áp Ti này thư sinh trắng trẻo, cao cao to to, có chút khí khái. Thấy Ngọc Doãn thi lễ, Tổng Áp Ti ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, chỉ nhếch khóe miệng, mang vẻ kiêu căng nói:

- Nam nữ trước mặt là Ngọc Doãn Ngọc Tiểu Át sao? Hiện có hộ quán Khai Phong Quách Kinh nói người nợ hần ba trăm quan tiền, hôm nay phải trả. Lúc trước có Trần Đông, Lý Dật Phong trường Thái Học viện bảo đảm, không biết người bảo lãnh đâu rồi?

Nam nữ là cách xưng hô khinh miệt tại thời Bắc Tống.

Đại thể nói là Ngọc Doãn thiếu tiền Tạ nam tử Khai Phong Quách Kinh, hôm nay phải trả lại.

- Người bảo lãnh ở đây!

Ngoài cửa vọng đến tiếng nói rất to.

Ngay sau đó thấy hai người Trần Đông, Lý Dật Phong đi vào đình viện, chấp tay với Áp Ti kia:

- Mỗ gia là Trần Đông Trần Thiếu Dương và Lý Dật Phong trường thái học viện trước đây đã bảo lãnh cho Ngọc Doãn, hôm nay đặc biệt đến đây.

Đừng nhìn Trần Đông và Lý Dật Phong chỉ là hai Thái Học Sinh, nhưng Áp Ti này lập tức mất vẻ kiêu căng.

Tổng Áp Ti vội vàng tươi cười, khom người nói:

- Hại vị đại quan nhân tới thật đúng lúc, dựa vào khế ước trước đây, hôm nay Ngọc Doãn cần phải trả cho Quách Kinh ba trăm quan tiền. Nếu không trả được, cần phải thế chấp nhà cửa để bồi thường. Tiểu nhân cũng là bất đắc dĩ, đặc biệt đến giám thị.

Tổng Áp Ti là Áp Ti, nhưng ở trước mặt Thái Học Sinh vẫn thấp hơn một bậc.

- Nên trả thì trả, đừng có nóng vội.

Trần Đông không nói gì, nhưng Lý Dật Phong đã mở miệng.

Con cháu quan lại mở miệng, đương nhiên toát lên khí chất khác biệt. Tổng Áp Ti kia cũng là loại người khéo léo, lập tức cảm thấy thân phận Lý Dật Phong đặc biệt, lại thấy khi Lý Dật Phong xoay người tươi cười đối diện với Ngọc Doãn.

- Tiểu Át, đã lâu không gặp, quả thật thường nghe người ta nhắc tới đại danh, ha ha, gần đây tốt chứ?

Ngọc Doãn vội chấp tay nói:

- Nhọc lòng Đại Lang quan tâm, mọi thứ đều tốt.

Trần Đông nói:

- Tiểu Át, trượng nghĩa!

- Ồ?

- Hành vi lúc trước của ngươi, chúng ta cũng nghe nói rồi, đúng là một người đàn ông tốt, không hổ với danh xưng Ngọc Giao Long trên phố Mã Hành. Hôm nay ta dẫn Đại Lang đến tất nhiên là để bảo đảm cho ngươi. Đại Lang mang tới chút ngân lượng, ước chừng một trăm quan, trước hết cho ngươi mượn tạm dùng khẩn cấp. Ta cũng không tin thế đạo này dung nạp được kẻ tiểu nhân càn rỡ, chẳng lẽ không để người tốt một con đường sống?

Nói xong, Trần Đông hung tợn trừng mắt nhìn Quách Kinh.

Trong lòng Quách Kinh thầm kêu khổ định mở miệng, lại nghe Ngọc Doãn cười nói:

- Đại Lang cao thượng, Tiểu Át xin nhận. Tuy nhiên một chút tiền bạc đó không đảm đương nổi việc lớn. Ba trăm quan không là gì cả, Yên Nô sẽ mang ra trả nợ cho Quách Thiếu Tam.

Lần này không chỉ có Quách Kinh giật mình, Trần Đông và Lý Dật Phong cũng giật mình theo.

Quách Kinh một tay hăm hại Ngọc Doãn, đương nhiên biết tình trạng của Ngọc Doãn.

Mà Trần Đông và Lý Dật Phong cũng chỉ hôm qua mới nghe người ta bàn tán về chuyện La Đức, cảm thấy vô cùng kính nể đối với tinh thần trượng nghĩa của Ngọc Doãn, cho nên Lý Dật Phong mới có thể mang một trăm quan đến muốn giúp đỡ Ngọc Doãn một chút, nào ngờ Ngọc Doãn đã có thể tự mình giải quyết được!

Hai người nhìn nhau cùng mỉm cười.

Tiểu Át này quả nhiên là người có bản lĩnh...

77. Chương 76: Hương Yển (thượng)

Nhìn ba mươi thỏi bạc trắng bóng trước mặt, Quách Kinh bối rối!

Trừ tính bao lâu, lại xuất ra đủ mọi thủ đoạn, không ngờ kết quả lại như thế này. Ba mươi lăm thỏi, vừa đủ ba trăm quan. Nói cách khác, mọi thủ đoạn bày ra trước đó đều bị nước cuốn trôi, dường như Ngọc Doãn đã vượt qua được cửa ải khó khăn.

- Tổng Áp Ti, ở đây có 350 lượng bạc, chắc là đủ trả ba trăm quan tiền rồi.

Ngọc Doãn thần nhiên lên tiếng, dường như không thèm để ý.

Trước thì là anh hùng can đảm, sau thì đưa hầu bao ra, khí thế nói năng đương nhiên khác trước, ít nhất Quách Kinh thấy thì đúng là như thế.

Tổng Áp Ti nhú mày, lộ vẻ khó xử.

Gã quay đầu nhìn Quách Kinh, trong mắt mang theo vẻ trách cứ.

Chẳng phải người nói Ngọc Tiểu Ất này không có tiền, cho nên ta mới đến làm chỗ dựa cho người. Người ta sau lưng có Thái Học Sinh làm chỗ dựa vững chắc, Lý Dật Phong kia vừa nhìn là biết là con cháu quan lại, cũng hiểu được là có lai lịch không hề kém gì. Hơn nữa, hiện tại Ngọc Tiểu Ất lại đưa tiền ra, ta giúp người làm chủ thể nào đây? Chuyện này chỉ sợ có phiền toái, người tự mình giải quyết đi.

Để mời được Tổng Áp Ti đến, Quách Kinh cũng phải trả tiền.

Nhưng số tiền này rất rõ ràng ...

Tổng Áp Ti thấy Quách Kinh không nói lời nào, liền bước lên trước, cầm lấy một thỏi bạc, nhìn kỹ một chút rồi quay đầu lại nói:

- Mười lượng đủ tuổi, không giả chút nào.

- Không đúng!

Quách Kinh đột nhiên kêu lớn:

- Bạc này có vấn đề.

- Quách Thiếu Tam, ngươi có ý gì? Chẳng lẽ nói bản Áp Ti cùng với Ngọc Tiểu Ất lừa gạt ngươi hay sao?

Tổng Áp Ti sầm mặt xuống, thanh âm lập tức lạnh lẽo.

Quách Kinh vội hỏi:

- Áp Ti thứ tội, Quách Kinh không có ý này. Là ta nói lai lịch số bạc này của Ngọc Tiểu Ất có vấn đề. Theo ta được biết, Ngọc Tiểu Ất chỉ dựa vào bán thịt mà sống, trước đây lại gánh nợ cho La Đức, sao có thể có nhiều bạc như vậy? Xin Áp Ti xem, bạc này là bạc đủ tuổi không giả, tuy nhiên cũng phải có dấu quan ngân. Tiểu nhân nghĩ, số bạc này của Ngọc Tiểu Ất lai lịch không rõ, chỉ sợ là câu kết với bọn trộm cướp cướp bóc tới quan ngân, nên phải cẩn thận tra hỏi.

Lý Dật Phong đứng bên cạnh nghe vậy cũng giận tái mặt.

Hắn bước lên trước cầm một thỏi bạc nhìn kỹ, quay lại hỏi:

- Tiểu Ất, có thể nói rõ lai lịch bạc này được không?

Đây chính là quan ngân, không giống với loại bạc vụn lưu thông trên thị trường.

Nếu Ngọc Doãn không thể nói rõ lai lịch, chắc chắn sẽ có phiền toái.

Ngọc Doãn nhăn mày, do dự đi đến bên cạnh Lý Dật Phong, khẽ nói:

- Đại Lang đừng hỏi, số bạc này là từ phường Trấn An, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

- Phường Trấn An?

Lý Dật Phong ngăn cả người.

Thấy Ngọc Doãn gật đầu, hắn chợt kịp phản ứng, vì thế lui sang một bên, không truy hỏi nữa.

Tổng Áp Ti thấy thế thì đau đầu.

Chẳng lẽ Ngọc Tiểu Ất lại có quan hệ với quan phủ?

- Ấp Ti đừng dễ buông tha tên khốn này, số bạc này chắc chắn có vấn đề. Hắn chỉ là một tên bán thịt, sao lại có rất nhiều quan ngân? Hãy bắt hắn nhốt vào đại lao, nghiêm hình tra hỏi, chắc chắn sẽ tra ra xuất xứ số bạc này...

Tổng Ấp Ti nghe vậy lập tức rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, chợt nghe bên ngoài có tiếng người nói:

- Nghe nói Quách Thiếu Tam ngang ngược can rỡ, đêm qua dẫn người tới vây phòng Quân Phốc, hôm nay lại còn mời Ấp Ti trong nha môn làm chỗ dựa vững chắc. Chỉ có điều đây là nơi quan phủ làm việc, từ lúc nào lại do tên lưu manh khốn kiếp người làm chủ? Có bắt Ngọc Tiểu Ất hay không cũng không phải do Quách Thiếu Tam người quyết định, càng không phải do Tổng Ấp Ti làm chủ.

- Ai? Là tên khốn nào ăn nói lung tung.

Quách Kinh giận tím mặt, lớn tiếng quát.

Mà vẻ mặt Tổng Ấp Ti đang trầm như nước cũng ngược lên nhìn.

Nhưng vừa nhìn thì người đó thì Tổng Ấp Ti giật mình hoảng sợ. Trong đám đông rẽ ra một lối đi, một người đàn ông trung niên đi ra.

Nhìn tuổi ước chừng trên dưới bốn mươi, tướng mạo đường đường, toát ra khí chất cương chính.

Người đàn ông trung niên kia đi lên trước, nhìn lướt qua Tổng Ấp Ti, cười lạnh:

- Tổng Ấp Ti, người thật quan uy nhỉ!

Quách Kinh còn định mở miệng tiếp, đã thấy Tổng Ấp Ti mặt mũi tái nhợt, cả người run rẩy không ngừng.

- Ấp Ti...

- Câm miệng!

Tổng Ấp Ti quát lên một tiếng chói tai, rồi sau đó bước nhanh về trước, chấp tay hành lễ:

- Ty chúc Tổng Nhân bá kiến Phủ Doãn đại nhân.

Phủ Doãn?

Cái gì Phủ Doãn?

Quách Kinh lại một lần nữa hỗn loạn.

Lý Dật Phong thì tiến lên thi lễ:

- Tiểu chất bá kiến Hương Yến tiên sinh.

- Hóa ra là Đại Lang Lý gia, Lương Khê tiên sinh khỏe chứ, vài ngày trước nghe nói sức khỏe hần không tốt, công việc ta bề bộn không đến thăm hỏi được, khi trở về nhớ chuyển lời thăm hỏi của ta đến Lương Khê tiên sinh, nói rằng có thời gian nhất định sẽ tới nhà thăm.

Lý Dật Phong vội nói cảm ơn, sau đó lui sang một bên.

Hương Yến tiên sinh?

Phủ Doãn?

Quách Kinh làm rần địa phương ở phủ Khai Phong, nghe hai tiếng xưng hô như thế, sao không rõ thân phận người đàn ông trước mắt là ai? Sắc mặt lập tức trắng bệch, theo bản năng lui về sau hai bước, cúi đầu, thậm chí ngay cả thở cũng không dám thở. Còn Ngọc Doãn thì mờ mịt, không hiểu là tình huống gì. Nhưng trong lòng hần không then, bạc này có lai lịch rõ ràng, đương nhiên là không sợ hãi. Ngay khi người đàn ông trung niên kia nhìn đến hần, Ngọc Doãn vội đứng thẳng người ngẩng cao đầu, đón ánh mắt của người đàn ông đó, không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

- Người là Ngọc Tiểu Ất?

- Đúng là tiểu nhân.

Lời nói Ngọc Doãn cung kính nhưng không lùi bước.

- Thời gian gần đây nghe người ta thường nhắc đến tên người, nói người Kê Cầm vô song, có thể xưng Đại gia... Hôm nay vừa gặp quả nhiên là danh bất hư truyền. Dáng vẻ đường đường, thật là một hảo hán. Ha hã, mà nay có kẻ nghi ngờ lai lịch số bạc của người, không biết người có giải thích gì không? Yến tâm, chỉ cần lời người nói là thật, ta có thể cam đoan không một ai có thể đổ oan cho người.

Người này là quan!

Lời nói cử chỉ, ăn mặc, khí độ đã chứng minh thân phận của ông ta.

Tuy rằng không rõ người tới có thân phận gì, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Tổng Áp Ti là đã biết địa vị không hề thấp.

Tuy nhiên, khiến Ngọc Doãn cảm thấy tò mò lại chính là thân phận của Lý Dật Phong. Nghe Lý Dật Phong và người đàn ông nói chuyện với nhau, hẳn là đồng liêu với phụ thân của Lý Dật Phong, hơn nữa còn có danh vọng. Chỉ có điều Ngọc Doãn thật sự không nghĩ ra Lương Khê tiên sinh là ai?

- Bẩm tiên sinh, số bạc này là Tiểu Ất dựa vào bản lĩnh mà có được.

Chắc tiên sinh biết lúc trước Tiểu Ất từng diễn tấu một khúc tại Đại Tướng Quốc Tự, khiến Mã Nương Tử lầu Phong Nhạc rất vui, đã mua hai ngàn quan.

- Hả?

Người tới gần ra, khẽ gật đầu.

- Ngày đó Tiểu Ất ở Đại Tướng Quốc Tự chơi đàn, là cũng nghe người ta nói lại mà chưa từng được thưởng thức.

Nếu Mã Nương Tử đã mua thì rất hợp tình hợp lý. Nhưng trong tay Mã Nương Tử sao lại có nhiều quan ngân như vậy? Đợi nàng ấy về thì sẽ hỏi.

Quách Kinh đứng bên mặt chưa xót.

Mà mọi người vây quanh thì thét lên những tiếng kinh hãi.

Một khúc hai ngàn quan tiền?

Thật đúng là một cái giá thật lớn.

- Ta đã nói rồi, Tiểu Ất là người trượng nghĩa, sao có thể bắt chước theo bọn chuột nhắt làm việc trộm cướp?

- Ngọc Đại Lang dưới cửu tuyền mà biết chắc rất vui mừng.

- Ta đã sớm nói rồi, Tiểu Ất ca là người bản lĩnh như thế, Quách Thiếu Tam sao có thể hãm hại được? Quả nhiên là có quý nhân tương trợ, lại là hai ngàn quan...

Trần Đông và Lý Dật Phong nghe vậy nhìn nhau, gật đầu, lộ vẻ vui mừng.

Nhưng Ngọc Doãn lại nói:

- Tiên sinh hiểu lầm rồi, số bạc này không phải là từ chỗ Mã Nương Tử.

-Ồ?

- Tiểu nhân ngoại trừ bán một khúc cho Mã Nương Tử, còn được Phong Nghi Nô Phong cô nương ở Phan lầu nhờ vả sáng tác một khúc cho Phan lầu. Số bạc này là phần nhỏ trả thù lao sáng tác phổ, còn về phần xuất xứ...Tiên sinh có thể phái người đến phường Trấn An tra hỏi.

- Phường Trấn An?

Người đàn ông ngẩn ra, rồi lộ vẻ ngạc nhiên.

-Người nói là...

- Người đó thay mặt Phong cô nương trả tiền thù lao để Tiểu Át yên tâm sáng tác khúc phổ, đem qua phái người đưa tới.

Vẻ nghi hoặc trên mặt người đàn ông trung niên lập tức tan biến, thay vào đó là vẻ tươi cười.

Lý nương tử quả nhiên là hảo sảng quý người tài, không hổ là nữ trung tượng phu.Nếu nàng đã đưa tới, cũng là hợp tình hợp lý. Nói như thế, Ngọc Tiểu Át này thật sự có tài, bằng không Lý nương tử cũng sẽ không chiếu cố như thế, đã vậy ta cũng phải để ý mới được.

Khi hai người nói chuyện với nhau, Tống Áp Ti cũng thế, mà Quách Kinh cũng vậy đều nghe không hiểu gì.

- Đã như vậy , quả thật khiến người khác kỳ vọng.

Có thể được Phong cô nương và Mã Nương Tử coi trọng, tài hoa của Tiểu Át chắc chắn không tầm thường.Ngay khác nếu có cơ hội rất mong được lĩnh giáo.

Dứt lời, ông ta quay lại nói với Tống Áp Ti:

- Số bạc này không có vấn đề, nếu không tiện thì có ta bảo đảm.

Khế ước chấm dứt từ đây, đừng có quấy rầy với Tiểu Át nữa. Còn nữa, ngươi là người quan phủ, cần phải giữ uy nghiêm triều đình, đừng để người khác lợi dụng.

- Vâng, ty chức hiểu.

Người đàn ông trung niên kể lại sơ lược, nhưng Tống Áp Ti nghe được thì toát mồ hôi lạnh.

Đó là cảnh cáo y đừng có mà cố lấy tiền, giúp kẻ xấu làm điều ác.

Tổng thể mà nói, lương bổng quan viên Bắc Tống không thấp, nhưng lương bổng của Lại Viên thì tương đối hơi ít. Không ít Lại Viên đã làm việc bất chính, chỉ cần không có ai vạch trần, thì đại thể quan phủ không để ý. Cũng ví dụ như Tống Áp Ti Tống Giang trong Thủy Hử truyện, nếu chỉ dựa vào điền trang của Tống Thái Công, cha của ông ta, và chút tiền lương kia thì khó mà có được danh “Cập Thì Vũ”.

Hồi 14 Thủy Hử truyện, quỷ tóc đỏ say nằm diện Linh Quan, đang lúc Triều Thiên Vương nhận nghĩa trong thôn Đông Khê, Triều Cái từng dứt lốt bộ đầu Lôi Hoàng, thậm lén lút thả quỷ tóc đỏ Lưu Đường. Mà loại chuyện này những năm cuối Bắc Tống trên cơ bản cũng là thành quy tắc ngầm mọi người đều biết.

Tống Áp Ti nói gấp:

- Ty chức hiểu, chắc chắn sẽ theo lẽ công bằng mà xử lý.

Dứt lời, y xoay người đến trước mặt Quách Kinh:

- Quách Thiếu Tam, hãy lấy biên lai mượn đồ ra đi, sau đó ký tên trong đó, từ đây kết thúc chuyện này, sau này không được tìm Ngọc Tiểu Ất để gây phiền toái nữa. Được rồi, nhanh ký tên đi, đừng lè mề nữa...

Quách Kinh một bụng ghen uất nhưng lại không dám phát tác.

Gã biết rõ người đàn ông trung niên trước mắt kia muốn thu thập gã thì dễ dàng như nghiền chết một con kiến.

Người ở dưới mái hiên sao không thể cúi đầu?

Quách Kinh vốn rất hưng phấn mà đến, giờ phút này lại xám xịt, lặng lẽ chấm dứt.

Tuy nhiên cũng không thể không tính chí ít có ba mươi lăm thỏi bạc trắng, thu vào 350 lượng bạc, suy cho dùn cũng có lời.

Chỉ có điều khi gã tiêu hủy khế ước xong, chuẩn bị lấy tiền chạy lấy người, lại bị Ngọc Doãn gọi giật lại.

- Quách Thiếu Tam, khoan đã.

78. Chương 77: Hương Yển (hạ)

Quách Kinh dừng bước quay đầu lại căm hận nhìn Ngọc Doãn, cổ nở nụ cười trên mặt, nói:

- Tiểu Ất ca có gì chỉ bảo sao?

Bộ dạng rầm thối kia khiến Yển Nô không kìm nổi bật cười khúc khích ra thành tiếng.

Ngọc Doãn cười cười, quay sang nói với Tống Áp Ti:

- Tống Áp Ti, tiểu nhân còn có một lời, không biết Tống Áp Ti có chỉ giáo không?

- A, không dám chỉ giáo, nhưng Tiểu Ất có gì cứ nói.

Lúc này Tống Áp Ti lại vô cùng khách khí với Ngọc Doãn, nào còn chút kiêu căng lúc trước?

Thấy bộ dạng Ngọc Doãn như vậy cũng đã biết không phải chỉ là một người buôn bán thịt đơn thuần, không nói người chống lưng phía sau, chỉ riêng hai Thái Học Sinh đứng bên là biết năng lực của Ngọc Doãn rồi. Người như thế, tốt nhất là đừng trêu chọc vào, cũng trêu chọc không nổi.

Ngọc Doãn chấp tay nói:

- Xin hỏi Tống Áp Ti, tự tiện xông vào nhà dân, phá vỡ cánh cửa, là tội gì?

- A, việc này...

Tống Áp Ti há hốc mồm, không biết nên trả lời như nào.

Lén liếc nhìn Quách Kinh một cái, Tống Áp Ti thầm chửi: “Thằng khốn này, vừa rồi gõ cửa có phải tốt không, lại còn làm hỏng cửa nữa? Nay người ta lại truy cứu, bảo ta phải trả lời sao đây? Vậy thì ta sợ là không bảo vệ gì được người rồi.”

- Ngọc Tiểu Ất, đừng có khinh người quá đáng.

Quách Kinh mặt đỏ bừng, chửi ầm lên.

Ngọc Doãn thì cười cười, bình tĩnh nói:

- Quách Thiếu Tam, chẳng lẽ ta nói sai sao? Người chạy tới nhà của ta, đá nát cửa nhà chính của ta, hay là ta mời người phá nát? Hiện tại người lại phải mông bỏ đi, thể diện của ta sao cứu vãn được đây. Cũng không phải là ta khinh người quá đáng, mà là người quá mức ngang ngược càn rỡ, quá khinh người.

Nếu dựa theo hình luật, phải đeo gông ba ngày, đánh ba mươi uy bồng.

Trần Đông đứng bên đột nhiên mở miệng khiến Quách Kinh hoảng sợ.

Trần Đông là Thái Học Sinh, đương nhiên hiểu rõ nội dung của luật pháp Đại Tống.

Người đàn ông trung niên gật đầu nói:

- Đúng vậy, tự tiện xông vào nhà dân, đeo gông ba ngày, đánh ba mươi trượng là hợp tình hợp lý.

- Khoan đã!

Quách Kinh hô to một tiếng:

- Ai nói ta tự tiện xông vào nhà dân? Ta chỉ hơi dùng sức một tí, cửa chính là Tiểu Át hỏng rồi, ta bằng lòng bồi thường cửa chính đó của người. Tiểu Át, giết người cũng phải ...người xem coi thế nào?

Đeo gông ba ngày, đánh ba mươi trượng!

Nghe có vẻ lợi hại, nhưng đối với người như Quách Kinh thì có lợi gì chứ?

Tuy nhiên ân oán này kết hạ, cũng không thể nào cởi bỏ. Ngọc Doãn hiểu rất rõ, hiện tại Quách Kinh cúi đầu nhưng khi hấn ta phục hồi lại chắc chắn sẽ trả thù trăm trọng hơn. Nếu đã vậy, cũng chẳng cần nói đạo lý tình cảm làm gì. Chỉ tiếc lần này hấn ta không chết, sớm muộn gì cũng là một tai họa! Ngọc Doãn hít sâu một hơi, trong lòng đã có chủ ý.

- Cừu Nhi tỷ nghĩ thế nào?

Lúc này thì Yến Nô vô cùng nhẹ nhõm, nghe Ngọc Doãn hỏi, liền khẽ mỉm cười:

- Vậy để Tiểu Át ca làm chủ.

- Tốt lắm!

Ngọc Doãn quay lại, nói với Quách Kinh:

- Quách Thiếu Tam, ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại thấy, ta cũng không làm quá đáng.

- Vậy đa tạ Tiểu Ất.

Quách Kinh cố gắng giữ gương mặt tươi cười, chắp tay nói tạ ơn.

Nhưng trong nội tâm lại thầm mắng:

“Ngọc Tiểu Ất người chờ đây, chúng ta còn chưa xong đâu...Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.

- Quách Thiếu Tam, người đừng vội nói lời cảm tạ, ta còn chưa nói xong. Ta không muốn người giúp đền cửa, mà chỉ cần đền tiền là được, nhưng phải ba trăm quan.

- Ngọc Tiểu Ất, người đừng có ăn nói lung tung, giá rao trên trời...Cửa bị phá của nhà người đáng giá ba trăm quan?

Ngọc Doãn mặt trầm xuống, nghiêm mặt nói:

- Sao không thể có giá trị ba trăm quan?

Ta cho người biết, cửa chính này của nhà ta chính là khi cha ta là Nội Đẳng Tử đã được Quan Gia ban cho, được chế tạo bởi gỗ lim tơ vàng, lúc trước có người ra giá năm trăm quan muốn mua, ta không bằng lòng. Hãy hỏi bà con, ta nói ba trăm quan có nhiều quá không?

Một lần tái sinh, Ngọc Doãn đã vỡ vạc ra rất nhiều.

Mà trong khoảng thời gian này, sau khi trải qua bao thị phi phi phi, càng khiến nhận thức bên trong hắn đã thay đổi rất nhiều.

Quách Kinh mặt đỏ bừng, miệng ngập ngừng định mở miệng nói, lại nghe Lý Dật Phong nói:

- Tiểu Ất nói không sai, lần trước ta trả giá hắn năm trăm quan, hắn không đồng ý. Ba trăm quan thật ra không hề cao chút nào. Quách Kinh, người phải hiểu rõ, ba trăm quan hay là đeo gông ba ngày, đánh ba mươi trượng?

Trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo, khiến Quách Kinh giật nảy mình cả người lạnh toát.

Ba mươi trượng nghe có vẻ không nhiều nhưng sát uy của ba mươi trượng này không hề nhẹ chút nào.

Đánh nhẹ thì khiến cho người da tróc thịt bong, vô cùng thảm nhưng lại không bị thương đến gân cốt, nếu đánh nặng thì gãy xương gãy gân, thậm chí còn mất cả tính mạng. Nhìn bộ dạng này của Lý Dật

Phong, rõ ràng là muốn giúp Ngọc Doãn rồi, chứ đừng nói Hương Yến tiên sinh chết tiết nọ, rõ ràng là đứng về phía Ngọc Doãn. Tuy rằng không biết Ngọc Doãn cầu kết với Hương Yến tiên sinh như nào, nhưng Quách Kinh biết nếu thật sự vào nha môn, đeo gông ba ngày là việc nhỏ, nếu chẳng may bị sát uy dưới ba mươi trương kia đánh cho tàn phế, thật sự đúng là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng thấu rồi.

Quách Kinh nhỏ nước miếng, cười lớn nói:

- Hóa ra cửa chính của nhà Tiểu Át này lại có nguyên nhân sâu xa đến vậy.

Ba trăm quan thì ba trăm quan, Quách Thiếu Tam hôm nay đã được mở mang. Nhưng Tiểu Át ca, sơn thủy có ngày gặp lại, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian.

Tay còn chưa kịp cầm nóng hổi thì đã phải trả lại ba trăm quan tiền.

Trong lòng Quách Kinh chính xác là đang rỉ máu, nhưng ngoài mặt vẫn phải cố tươi cười.

-Ồ, đã quên một việc.

Khi Ngọc Doãn nhận lại bạc từ tay Quách Kinh đã thì thầm bên tai Quách Kinh:

- Còn chưa ân cần hỏi thăm chuyện về Ngưu nhị...Ta đã cho người hỏi thăm, dù Tứ Lục thúc giết người nhưng không phải là không có con đường sống. Ba trăm quan dễ dàng chuộc tội cho Tứ Lục thúc, còn phải cảm ơn một cước kia của Tam ca đã khiến ta đỡ phải bỏ ra một số bạc.

- Ngươi...

Quách Kinh ngẩng lên vô cùng cảm hận Ngọc Doãn.

Một luồng khí từ trong lòng bốc lên, gã há miệng đột ngột hôc ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên trời ngã xuống đất.

- Tam ca, Tam ca...

Vài tên lưu manh hoảng sợ bước tới đỡ dậy.

Người đàn ông trung niên thấy như vậy cũng phải đánh giá lại Ngọc Doãn một lần nữa.

Một lát sau, ông ta chợt mỉm cười:

- Nếu đã không còn việc gì, coi như ta đã hoàn thành chuyện bạn cũ đã phó thác. Tiểu Át, người tài hoa hơn người, trước kia có chút lỗ mãng nhưng nay đã tinh tế hơn rất nhiều. Mặc dù thân không có công danh nhưng làm việc tốt thì tương lai sẽ có cơ hội thăng chức rất nhanh, đừng giống như trước đây đi giao tranh đầu đá với người khác, phụ lòng danh tiếng của cha người.

- Tiểu Ất xin ghi nhớ lời tiên sinh dạy bảo.

- Vậy thì ta cáo từ!

Người đàn ông xoay người đi, nhưng còn Ngọc Doãn đứng đó lại không hiểu gì cả.

“Người này là ai?”

Cái gì mà “không phụ lòng nhờ vả của bạn cũ”?

Người bạn cũ kia là ai?”

Liên tiếp những nghi vấn khiến Ngọc Doãn mù mịt.

Xoay người, hần nhìn Lý Dật Phong:

- Đại Lang, vị tiên sinh này là ai?

Lý Dật Phong ngăn ra:

- Người không biết ông ta?

-Ta sao biết ông ta chứ? Hôm nay là lần đầu tiên ta gặp ông ta, căn bản ta không biết ông ta là ai!

Lý Dật Phong lập tức dở khóc dở cười:

- Đường đường là Phủ Doãn Khai Phong mà đích thân đến đây trợ uy cho người chỉ vì ba trăm quan tiền này của người, không ngờ người lại không biết ông ta?

- Phủ Doãn Khai Phong?

- Đúng vậy, ông ta là Hương Yển tiên sinh, Yển Anh!

Ngọc Doãn càng không hiểu.

Phủ Doãn Khai Phong này là một chức quan vô cùng quan trọng tại thời kỳ Bắc Tống.

Bởi vì Khai Phong là thủ đô của Bắc Tống cho nên Phủ Doãn Khai Phong này dưới có Thượng Thư, trên có Thị Lang, thông thường làm từ quan hàm nhất phẩm hoặc nhị phẩm. Nếu thái tử đảm đương thì lại làm nhất phẩm. Trên thực tế trong thời kỳ Bắc Tống, rất nhiều hoàng đế đều từng làm Phủ Doãn Khai Phong. Ban đầu là Tống Thái Tông, đến Tống Chân Tông tước vị trước đó đều đảm nhiệm chức vị ấy, quyền lực vô cùng lớn!

Từ sau khi Tống Huy Tông đăng cơ, Phủ Doãn Khai Phong thay đổi thường xuyên.

Yến Anh này tự Nhân Thúc, tiến thăng Đồ Long Các, rất được hoàng đế Huy Tông coi trọng, vào đầu năm Tuyên Hòa thứ sáu đã đảm nhiệm Phủ Doãn Khai Phong.

Ngọc Doãn nghĩ mãi cũng không hiểu hắn và Yến Anh có quan hệ gì.

Ít nhất trong trí nhớ còn sót lại của hắn căn bản không có cái tên Yến Anh này....

Ai?

Ai có thể mời được Yến Anh ra mặt!

Là Lý Sư Sư?

Ngọc Doãn bác bỏ ngay ý nghĩ này.

Tuy rằng Lý Sư Sư được Huy Tông sủng ái, hơn nữa lại rất có thanh danh trong giới sĩ lâm, nhưng muốn mời được Yến Anh chỉ sợ chưa đủ tư cách.

Mà quan trọng hơn là Lý Sư Sư là một cô gái thông minh, sẽ rất ít liên hệ với quan viên trong triều.

Ngẫu nhiên gặp nhau cũng đều ở trên tiệc rượu hội thơ, đàm luận thi từ ca phú. Thân phận nàng rất miễn cưỡng, nếu tiếp xúc quan viên thường xuyên, chắc chắn sẽ bị hoàng đế Huy Tông không vui. Hơn nữa giữa Lý Sư Sư và Ngọc Doãn không có giao tình sâu đến vậy.

Sẽ là ai chứ?

Không chỉ có Ngọc Doãn không hiểu, mà ngay cả Lý Dật Phong cũng chẳng hiểu.

Chỉ có điều chuyện như này y cũng không tiện hỏi, đành phải đẩy Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất, trước tiên hãy giải quyết sự việc ở đây đã rồi hãy nói sau.

- A, đúng thế.

Ngọc Doãn bưng tỉnh, thấy Quách Kinh vẫn hôn mê bất tỉnh, liền nói với mấy tên lưu manh:

- Còn không mau đưa Tam ca trở về? Chẳng lẽ còn để ta tìm người khám và chữa bệnh cho sao?

Mấy tên lưu manh vốn đã sợ Ngọc Doãn, nghe Ngọc Doãn mở miệng, không dám nói thêm nữa lập tức khiêng Quách Kinh đi.

Về phần vị Tổng Áp Ti kia sau khi Yến Anh ở đây thì câm như hến, nào dám lên tiếng.

Giờ thì Yến Anh đi rồi, Quách Kinh thì hôn mê bất tỉnh, mà trách nhiệm của Tổng Áp Ti cũng coi như đã hết, liền lặng lẽ âm thầm định rời khỏi.

- Tổng Áp Ti!

Ngọc Doãn đột nhiên gọi y.

- A, Tiểu Ất có gì chỉ bảo?

Lúc này Tổng Áp Ti không còn dám bày ra dáng vẻ kiêu căng nữa mà vô cùng khiên tốn.

Ngọc Doãn cầm một thỏi bạc nhét vào tay Tổng Áp Ti:

- Hôm nay làm phiền Tổng Áp Ti đi một chuyến, thật sự là khổ cực. Một chút tấm lòng, mong Tổng Áp Ti đừng từ chối. Ngày sau Tiểu Ất sẽ còn phải qua lại bên Tổng Áp Ti, mong được chiếu cố.

Tổng Áp Ti ngẩn ra!

Còn Yến Nô đứng bên cạnh thì kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn.

Nàng vẫn cho rằng Tiểu Ất ca vốn là một người không hiểu đối nhân xử thế, nhưng nhìn cách làm việc hôm nay của hắn, chính xác là vô cùng khéo léo.

- Việc này...

- Sao vậy, hay là Tống Áp Ti khinh thường Tiểu Ất chỉ là một người bán thịt hay sao?

Trong lòng Tống Áp Ti lập tức thấy thoải mái hơn nhiều, vội cười nói:

- Tiểu Ất sao nói vậy, Tống mỗ đã nghe Tiểu Ất là người trượng nghĩa khinh tài, là một hảo hán hào phóng ngay thẳng. Nay vốn không nguyện đến nhưng chức trách phải làm, kính xin Tiểu Ất đừng trách tội.

Vừa nói chuyện, tay y lật lên, cất thỏi bạc vào trong tay áo.

Trên mặt đã hồng hào hơn, liên tục khách sáo với Ngọc Doãn, sau đó mới cáo từ rời đi.

Trần Đông cười ha hả tiến lên, sau khi đánh giá Ngọc Doãn một lượt, đột ngột giơ ngón cái lên:

- Tiểu Ất thật sự là chân nhân bất lộ tướng!

79. Chương 78: Cha Ta Là Lý Cường (thượng)

Nắng sớm tươi sáng, Khai Phong nghênh đón một ngày hoàn toàn mới.

Sau khi giải quyết xong Quách Kinh, tâm trạng Ngọc Doãn vô cùng vui sướng, tuy rằng dứt lốt Tống Áp Ti vốn không phải ý định ban đầu của hắn, nhưng không phải là không thể tiếp nhận. Đổi lại kiếp trước, hắn tuyệt đối không cho phép mình sẽ có hành động nhục nhã này, nhưng sau khi tái sinh, đã chứng kiến bao việc đã xảy ra, con người đã chết một lần rồi, còn có gì mà không thay đổi? Quan trọng nhất chính là phải nắm chắc hiện tại.

Đương nhiên Ngọc Doãn cũng có thể không để ý tới vị Tống Áp Ti kia.

Dù sao Tống Áp Ti tạm thời cũng không thể tìm hắn gây phiền toái, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ, có thể tạo nên mối quan hệ, sao mà không làm ?

Nói không chừng có lúc sẽ phải cần tới.

- Tiểu Ất tiếp đón hai vị đại quan nhân, nô đến cửa hàng xem một chút.

Yến Nô thấy sự việc đã giải quyết xong, liền kéo Trương Nhị tở đến cửa hàng làm việc.

- Tiểu Ất, thấy Cửu Nhị tở đối với người đã thân thiết hơn rất nhiều.

Lý Dật Phong trêu ghẹo, khiến Ngọc Doãn đỏ bừng mặt kéo đến tận mang tai:

- Đại Lang đừng trêu ta, không biết người và vị Trương Chân Nô Trương cô nương ở lầu Thiên Kim Nhất Tiểu kia nay tiến triển thế nào rồi?

-Việc này...

Lý Dật Phong tức thì đỏ mặt.

Vốn định trêu đùa Ngọc Doãn thì lại bị Ngọc Doãn trêu lại.

- Hẳn rất muốn nhưng khó khăn lại lớn, không phải là chuyện dễ.

- Hả?

Trương Đồng nói:

- Trương cô nương có chút tình cảm với Đại Lang, nhưng vẫn còn có chút luyến tiếc hư danh. Về phần Đại Lang thì cũng có phiền toái, Lương Khê tiên sinh gia giáo nghiêm khắc, vô cùng bất mãn đối với chuyện giữa Đại Lang và Trương cô nương.

Lương Khê tiên sinh, Lương Khê tiên sinh!

Các người không nhắc đến cái tên này ra thì sẽ chết hay sao?

Ngọc Doãn và Lý Dật Phong kết bạn đã lâu nhưng lại không biết lai lịch xuất thân của Lý Dật Phong.

Nghe Trần Đông nhắc tới bốn chữ “Lương Khê tiên sinh”, hẳn không thể kiềm chế được sự tò mò trong lòng:

- Lương Khê tiên sinh là ai?

Không ngờ hẳn vừa thốt ra, Trần Đông và Lý Dật Phong cũng trừng hai mắt giật mình nhìn Ngọc Doãn.

- Các người sao vậy?

Trần Đông chỉ vào Lý Dật Phong, hỏi:

- Tiểu Ất còn chưa biết gia thế của Đại Lang?

- Các người không nói, ta sao mà biết.

Về mặt Ngọc Doãn chẳng hiểu gì.

- Đại Lang chưa nói sao?

Trần Đông quay sang nhìn Lý Dật Phong, chợt lắc lắc đầu, nói:

- Cho dù là chưa nói, người cũng sẽ biết Lương Khê tiên sinh mà.

- Thật...ta thật không biết.

Ngọc Doãn ngượng ngùng nói.

Lý Dật Phong và Trần Đông nhìn nhau, đột nhiên cười ha ha.

- Khó trách Tiểu Ất ca không biết, ta chưa bao giờ nhắc tới tước danh gia phụ trước mặt hần. Về phần danh hiệu gia phụ là do đồng liêu bạn hữu lưu truyền. Tiểu Ất hàng ngày bận rộn sao có thể nghe đến tên tuổi danh hiệu gia phụ? Việc này là do tại hạ sơ suất.

Nói xong, Lý Dật Phong vỗ ngực đầy vẻ tự hào kiêu ngạo.

- Gia phụ, tên một chữ Cương, tự Bá Kỷ, năm Chính Hòa thứ hai thi đậu tiến sĩ.

Lý Cương?

Ngọc Doãn đầu tiên ngẩn ra, lập tức liên tưởng đến câu nói nổi tiếng kiếp trước:

- Cha ta là Lý Cương!

Tuy nhiên hần chợt kịp phản ứng, Lý Cương này không phải Lý Cương kia. Lý Cương những năm cuối đời Bắc Tống lại đậu tiến sĩ dường như cũng chỉ có một người. Lý Cương Lý Bá Kỷ? Chẳng lẽ là Thất Thập Thất Thiên tể tướng đại danh鼎鼎 trong lịch sử.

Lý Cương, tự Bá Kỷ, là người Vô Tích Giang Tô.

Năm Chính Hòa thứ hai thi đậu tiến sĩ, năm Chính Hòa thứ năm đảm nhiệm Giám sát ngự sử, kiêm Quyền Điện Trung Thị Ngự Sử.

Sau này bởi vì sai lầm trong nghị luận triều chính mà bị bãi miễn chức vụ Giám Quan. Đầu năm Tuyên Hòa, lại nguyên nhân vì chú trọng vấn đề loạn trong giặc ngoài trên triều đình, mà bị Hoàng đế Huy Tông cho rằng nghị luận lỗi thời, giáng xuống làm Giám Nam Kiểm phụ trách thuế vụ huyện Châu Sa. Đầu năm thì được triệu về, đảm nhiệm chức vụ Thái Thường Thiếu Khanh. Ngọc Doãn ở trong phố phường đương nhiên không hiểu lắm sự biến động trên triều đình.

Mà tên Lương Khê tiên sinh cũng không nổi danh ở trên phố phường.

Mặc dù Lý Cương thi đậu tiến sĩ, nhưng không phải là những nhân vật như Tô Đông Pha Liễu Tam Biền, cho nên dân chúng không biết rõ lắm.

Lý Cương, là anh hùng kháng Kim nổi danh ở những năm cuối Bắc Tống.

Đầu năm Tĩnh Khang, quân Kim xâm lấn Biện Kinh, Lý Cương đảm nhiệm chức Kinh Thành Tứ Bích Thủ Ngự Sử, đoàn kết quân dân đánh tan quân Kim. Đáng tiếc sau đó không lâu bị phái đầu hàng bài xích, cuối cùng khiến Tĩnh Khang thay đổi phát sinh. Tống Cao Tông Triệu Cấu mới bắt đầu kế vị đã bắt đầu từng bước phong Lý Cương làm Tể tướng, nhưng chỉ vẹn vẹn thời gian bảy mươi bảy ngày thì bị trục xuất, cho nên trong lịch sử được gọi là tể tướng bảy mươi bảy ngày...

Năm Thiệu Hưng thứ hai, Lý Cương phục hồi làm Hồ Nam Tuyên Phủ Sứ kiêm Tri Đàm Châu.

Nhưng không lâu lại bị bãi miễn. Sau khi Lý Cương nhiều lần dâng tấu đại kế Kháng Kim, nhưng lại chưa từng được chấp nhận, cuối cùng hậm hực mà chết.

Đối với đoạn lịch sử này Ngọc Doãn biết rất rõ.

Chỉ có điều về con nối dòng của Lý Cương thì hẳn lại không rõ lắm.

Lý Dật Phong lại là con trai của Lý Cương?

- Lương Khê tiên sinh lúc này còn ở Đông Kinh, cho nên người biết không nhiều lắm, Đại Lang chớ trách.

Trần Đông sợ Lý Dật Phong để trong lòng, vội giải thích.

Lý Dật Phong cười nói:

-Thiếu Dương đừng lo lắng, Lý Đại Lang là người lòng dạ hẹp hòi sao?

- Không dám không dám!

Trần Đông liên tục xua tay, rồi sau đó cười ha ha.

Nào ngờ Ngọc Doãn đột nhiên đứng lên chấp tay hành lễ với Lý Dật Phong.

-Sao vậy Tiểu Ất?

- Ta từng nghe Lương Khê tiên sinh cương trực ghét đua nịnh, kiến thức cao xa, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ. Một bái này không phải là bái Đại Lang, mà là bái Lương Khê tiên sinh. Đáng tiếc Tiểu Ất xuất thân ti tiện, không được diện kiến Lương Khê tiên sinh, kính xin Đại Lang ngày khác có cơ hội hãy chuyển đạt kính ý của Tiểu Ất. Thật không ngờ...ha ha, thật không ngờ Đại Lang lại là con trai của Lương Khê tiên sinh.

Về mặt Lý Dật Phong mờ mịt không hiểu!

Không sai, Lý Cương là Thái Thường Thiếu Khanh, chủ trì sự vụ Thái Thường Tự.

Nhưng cũng chỉ là một chức quan tứ phẩm, hơn nữa lại là chủ quan tế tự, không phải là quan viên tứ phẩm có thực quyền lớn gì.

Nếu nói là Lý Cương nổi tiếng thì cũng chỉ là lúc ông làm Giám Quan.

Lúc ấy Lý Cương nói ra những lời không đúng lúc, ví dụ như Lý Cương cực lực phản đối minh ước trên biển Tống Kim, cho rằng kết minh với Kim không phải là chuyện tốt. Lúc ấy rất nhiều người bác bỏ cho rằng lời ông nói là bản tiếng đe dọa.

Tiếp sau đó Lý Cương lại nói đến vấn đề loạn trong giặc ngoài càng khiến Quan gia không vui.

Cho nên lần này triệu hồi về Đông Kinh, Hoàng Đế Huy Tông cũng chỉ phong cho Lý Cương một hư chức, không hề ủy thác trọng trách...

Ngọc Doãn nói ông cương trực công chính thì là sự thật, nhưng nói kiến thức cao xa thì bắt nguồn từ đâu?

Hay là...

Lý Dật Phong giật mình, đột nhiên hỏi:

-Tiểu Ất có nghĩ Yên Vân có thể vững chắc không?

Ngọc Doãn khẽ giật mình, lộ vẻ do dự.

Hắn không biết mình có nên nói ra hay không, nhưng càng nghĩ thì người mà hắn có thể tin tưởng, nay ngoại trừ Lý Cương ra thì không còn người nào khác.

Dù sao Lý Cương vô cùng kiêng kỵ người Kim.

Sắp xếp lại một chút suy nghĩ, Ngọc Doãn sau trầm ngâm rất lâu, hạ thấp giọng nói:

- Nếu Trương Giác chưa chết, Yên Vân còn có thể đánh một trận chiến...Đáng tiếc Trương Giác đã chết, mà thổ chết thì cáo bị thương, mà danh dự của triều đình cũng bị hủy, Tiểu Ất rất không lạc quan đối với chuyện này.

Lý Dật Phong và Trần Đông lập tức biến đổi sắc mặt.

Trương Giác là tướng Liêu hàng Tống, người Nghĩa Phong Bình Châu.

Từng là tiến sĩ trong nước Liêu, sau này làm Liêu Hưng Quân Tiết Độ Sứ. Khi nước Kim nhập Yên, Trương Giác quy thuận, được phong làm Lâm Hải Quân Tiết Độ Sứ, Tri Bình Châu. Sau khi Bình Châu thắng làm Nam Kinh Đại Kim, Trương Giác lại được phong làm Bình Chương Sự môn hạ Đồng Trung Thư, cũng được coi là quan viên số một.Nhưng một người như vậy lại một lòng hướng về Đại Tống, không cam lòng cả đời làm nô lệ người Kim.

Năm Tuyên Hòa thứ năm, Trương Giác hàng Tống.

Nước Kim đã phái binh mã tiến đến, song phương chiến đấu ở Doanh Châu.

Sau khi nước Kim lui binh, Hoàng đế Huy Tông xây dựng Bình Châu làm Thái Ninh Quân, Trương Giác làm Tiết Độ Sứ.

Sau đó không lâu, nước Kim lại phái binh mã tiến đến, Trương Giác không địch lại đã chạy trốn đến đại doanh quân Tống ở Yên Sơn. Mà sau khi quân Kim công chiếm được Bình Châu Doanh Châu đã tiếp tục cường bức Đại Tống giao Trương Giác ra. Nước Tống phái tướng Vương An Trung chém giết Trương Giác, bởi vậy người Kim mới lui binh.

Sự kiện đó vào thời điểm ấy vô cùng chấn động.

Lý Cương từng nói với Lý Dật Phong:

- Quan gia bội bạc, chém chết Trương Giác thì binh mã Hà Bắc từ nay về sau không còn phục tùng nữa.

Binh mã Hà Bắc đại khái chỉ binh mã Yến Vân.

Trong quân Tống đó có rất nhiều là tướng Đại Liêu đầu hàng, Trương Giác chết tất nhiên sẽ nảy sinh sự rung chuyển.

Đáng tiếc đối với điều này Tống Huy Tông lại không để trong lòng. Trong mắt ông ta, giết một Trương Giác mà đổi lại được sự hòa bình cho Đại Tống, đó là một chuyện có lợi. Sau khi Lý Cương trở về Đông Kinh, chuyện đầu tiên là dâng biểu lên Hoàng Đế Huy Tông, thỉnh cầu Hoàng Đế Huy Tông liên kết với Thiên Tộ Đế tấn công người Kim. Dùng lời Lý Cương mà nói: người Kim thô bạo hung ác tham lam, có trái tim của hổ lang, khó có thể phục tùng. Mà người Liêu dù có hơn trăm năm ân oán với Đại Tống, nhưng lại chịu ảnh hưởng của Đại Tống nên cực kỳ thân thiết với Đại Tống.

Liêu tồn tại, thì Đại Tống không lo.

Liêu vong, thì Đại Tống tất có tai họa.

Nhưng một tấu chương như vậy dâng tới trước mặt Hoàng Đế Huy Tông lại bị Hoàng Đế Huy Tông thẳng tay xé bỏ.

Rồi sau đó Hoàng Đế Huy Tông phái người cảnh cáo Lý Cương đừng ăn nói xằng bậy, làm hỏng tình hữu nghị giữa Đại Tống và nước Kim. Nay Yến Vân đã thu phục, giảng sơn Đại Tống phòng thủ kiên cố, nếu nguyên nhân vì lời nói của ông mà tạo nên quan hệ căng thẳng giữa hai nước, thì tội sẽ không thể dung thứ...

Sở Quốc Công, Thiếu Tể Vương phủ cũng trách cứ Lý Cương, muốn ông không được nhiều chuyện!

Lý Cương vì uất ức tích tụ mà nằm liệt trên giường không dậy nổi, tận đến mấy ngày hôm trước mới hồi phục được chút.

Lý Cương có kiến thức như vậy ngược lại cũng bình thường.

Nhưng Ngọc Doãn chỉ là một người bán thịt không ngờ lại nhìn thấu huyền cơ trong đó, Lý Dật Phong và Trần Đông sao không sợ hãi.

80. Chương 79: Cha Ta Là Lý Cương (hạ)

-Tiểu Ất, lời người nói là thật lòng?

-Đều là lời tâm huyết cả.

Lý Dật Phong và Trần Đông nhìn nhau, rồi sau đó thở dài một tiếng.

-Tiểu Ất! Những lời này nói ra từ miệng của người, chỉ được đến tai hai người ta, chớ để người thứ tư biết được. Nếu không thì người sẽ gặp tai họa đấy.

Ngọc Doãn nghe được thì cười.

-Ta chỉ là một tiểu thị dân có quầy hàng buôn bán thịt tươi, nói ra thì có ai tin tưởng chứ? Đại Lang, Thiếu Dương đừng vội lo lắng. Nếu Đại Lang không là con trai của Lương Khê tiên sinh thì ta chắc chắn sẽ không nói ra những lời này. Chỉ có điều... Bình mã Hà Bắc không phải không quan trọng, cần phải cẩn thận. Về phần những chuyện khác thì không phải là chuyện của tiểu thị dân như ta.

Hai người Lý Dật Phong và Trần Đông gật đầu, không nói gì. Ba người nói chuyện phiếm trong đình viện một hồi, rồi để Ngọc Doãn chơi hai bản Kê Cầm. Sau đó Trần Đông và Lý Dật Phong mới cáo từ đi về.

Lý Dật Phong có nói cho Lý Cương không, Ngọc Doãn không thể biết được. Nhưng hẳn tin tưởng, cho dù Lý Dật Phong có nói với Lý Cương chuyện này thì cũng không có ảnh hưởng gì lớn. Trong triều đình hiện nay Lục tặc đang đương đạo, Thái Kinh nắm giữ triều chính. Mà đám người Lý Cương, Tông Trạch không được trọng dụng, thậm chí còn bị hoàng đế Huy Tông nghi kỵ. Với cái tình hình như thế thì nói ra thì có lợi lộc gì?

Ngọc Doãn tiễn hai người Lý Dật Phong và Trần Đông đi, rồi quay lại dọn dẹp một chút.

Đến chính Ngọ có hai gã thợ thủ công từ ngõ Ngõa Tử đến đo đạc cửa chính của đình viện rồi gấp rút đi về.

Sau giờ Ngọ, Ngọc Doãn định ở nhà viết phở thì không ngờ Thạch Tam tới chơi.

Cùng đi với Thạch Tam còn có một văn sĩ nữa. Nhìn tuổi tác thì ông ta khoảng chừng ba mươi tuổi, người thấp béo, làn da ngăm đen, khuôn mặt tròn, mắt nhỏ, mũi củ tỏi, miệng chữ nhất, cằm để râu dê, nhìn thì có vẻ hiền lành nhưng lại làm cho người ta cảm thấy khó gần.

-Tiểu Ất, vị này là Tiểu tiên sinh.

Thạch Tam kéo một cái ghế rồi ngồi xuống trong đình viện.

-Chính là Tiểu Khôn Tiểu tiên sinh?

-Đúng vậy.

Ngọc Doãn vội chấp tay thi lễ rồi mang trà ra mời.

-Ta đã nghe Tam Lang kể lại sự việc của La Tứ Lục, nên cũng hiểu được phần nào. Tiểu Ất yên tâm, có ta ở phủ Khai Phong, La Tứ Lục nhất định sẽ không phải chịu oan khuất. Chỉ có điều tội danh của La Tứ Lục đã vô cùng rõ, muốn giải oan không phải là một chuyện dễ dàng. Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó có thể tha, ít nhất cũng phải bị sung quân. Nếu như tiểu Ất đồng ý với kết cục như vậy thì ta sẽ nghĩ cách chu toàn cho cậu, còn nếu không thì mời cậu tìm cao nhân khác.

Tiểu Khôn nói chuyện hết sức thẳng thắn, không hề có lấy một chút vòng vo. Sau khi Ngọc Doãn nghe xong thì nhăn mày có chút khó xử.

Lúc trời hừng sáng, Thạch Tam đưa La Tứ Lục tới đại lao phủ Khai Phong. Thạch Tam nói với ông ta rằng nếu như Tiểu Khôn chịu ra tay thì sự tình có thể chuyển biến. Tiểu Khôn cũng nói thẳng cho Ngọc Doãn là có thể bảo vệ tính mạng của La Tứ Lục nhưng tội danh khác thì khó tránh khỏi.

- Nếu như sung quân thì sẽ bị điều đi đâu?

Tiểu Khôn ngẫm nghĩ một chút, nói:

-Việc này ta khó mà nói được, còn phải xem phủ doãn quyết định. Tuy nhiên có lẽ là vùng Yến Vân, còn cụ thể nơi nào thì ta thật sự không dám nói trước. Bất quá, đạo này ta nghe nói phủ doãn đang hết sức ủng hộ tiểu Ất. Sao tiểu Ất không xin phủ doãn giơ cao đánh khẽ? Nếu ta ra mặt thì tối đa cũng chỉ giúp cho La Tứ Lục sung quân thôi. Mặc dù nơi đó là Yến Vân, nhưng có Thái Nguyên trông coi nên vẫn được xem là tương đối an toàn. Đợi ba năm sau thì La Tứ Lục có thể trở về Khai Phong. Nhưng nếu phủ doãn giơ cao đánh khẽ thì sẽ càng thêm thuận lợi. Tất cả đều do tiểu Ất quyết định, chỉ có điều không thể thiếu một chút tiền bạc.

Ngọc Doãn thầm cười khổ Nếu ta có bản lãnh này thì ta còn bán thịt ở phố Mã Hành làm gì? Tại sao Yến Anh phải tới giúp ta. Đến tận bây giờ ta cũng không hiểu rõ. Nếu ta trực tiếp đến nhà thăm, chỉ sợ còn chưa kịp nhìn thấy Yến Anh thì đã bị đuổi ra ngoài.

-Vậy cần bao nhiêu tiền.

Tiểu Khôn vờ về chòm râu dê, quay đầu nhìn về phía Thạch Tam:

-Tam Lang, người và tiểu Ất nói xem là cần bao nhiêu?

-Ít nhất ba trăm quan.

-Ba trăm quan à... có thể bớt một chút.

Thấy Ngọc Doãn mở miệng, Tiểu Khôn khoát tay chặn lại:

-Tiểu Át đừng vội. Tam Lang là huynh đệ với ta. Nếu hắn nói số tiền như vậy thì ta cũng sẽ không đổi. Ba trăm quan tiền, không cần lo lắng việc ta bảo vệ tính mạng của La Tứ Lục, đưa đi sung quân. Còn những thứ khác thì ta làm không được.

Quận Bình Định, Sơn Tây bình định.

Trong sơ đồ hành chính của triều Tống thì phủ, châu, quận là đại khái cùng một cấp ở trên, còn phía dưới thì có huyện, rồi lộ.

Các lộ không có cùng một người quản lý và phân ranh giới. Quận Bình Định là nơi tiếp giáp quan trọng của hai lộ Hà Đông và Hà Bắc. Nơi đây chỉ là một tòa quận thành nhỏ ước chừng mấy trăm gia đình. Dựa theo quân chế của đời Tống, quận Bình Định có bốn trăm thiết kỵ binh, bộ binh hai ngàn người. Đối với những nơi khác mà nói thì hoàn cảnh cũng không tệ, không đến nỗi nguy hiểm và vất vả như những nơi khác.

Tiểu Khôn nhận hối lộ, chắc chắn sẽ không ăn nói lung tung.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút liền đứng lên đi vào phòng lấy ra một cái bao, bên trong có ba mươi lăm thỏi bạc trắng.

Ngọc Doãn để túi tiền trước mặt Tiểu Khôn rồi nói:

-Tiểu áp ti! Ở đây có ba trăm quan tiền, xin Tiểu áp ti kiểm tra. Nếu như Tứ Lục thúc gặp đại nạn mà không chết thì tiểu Át còn có tâm ý nữa. Chỉ có điều trong khoảng thời gian này xin áp ti để ý, bảo vệ cho Tứ Lục thúc được an toàn. La Tứ Lục giết Ngưu Bảo Lượng, khiến cho Quách Kinh càng không thu hoạch được gì. Trong tình huống này, khó mà nói y không có ác ý, nghĩ biện pháp hãm hại La Tứ Lục.

Tiểu Khôn mở túi ra, lập tức bị số bạc trắng bóng kia làm lóa mắt, trong lúc vô ý thì khóe miệng chảy ra ít nước miếng.

-Tiểu Át thật không hổ thẹn Ngọc Giao Long ở phố Mã Hành, đúng là có hào khí. Tiểu mỗ xin được kết Tiểu Át làm bằng hữu! Người yên tâm, chỉ cần ta còn ở phủ Khai Phong một ngày thì sẽ không có người nào làm hại tính mạng của La Tứ Lục được. Như vậy đi, ta trở về sẽ đệ trình công văn, điều Tam Lang từ phòng quân phổ sang trực ở đại lao phủ Khai Phong, bảo vệ cho La Tứ Lục được an toàn.

Thạch Tam nghe được thì lập tức mừng rỡ. Quân phổ, nói thẳng ra chính là quản lý đô thị của thời sau này, hơn nữa còn thuộc công việc có tính chất lâm thời. Nhưng nếu có thể vào đại lao của phủ Khai Phong thì chính là tiểu quan nghiêm chỉnh, cũng thuộc người có sự nghiệp biên chế.

Thạch Tam nghe được lời Tiểu Khôn thì rất cao hứng. Y vội vàng nói:

-Tiểu Ất yên tâm. Nếu như ta có thể vào đại lao phủ Khai Phong, kẻ nào dám động đến một sợi lông của La Tứ Lục thì ta sẽ phế kẻ đó ngay.

Ngọc Doãn nghe được vậy thì thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

-Có được những lời này của áp ti thì Tiểu Ất còn gì phải lo lắng nữa?

Nói xong hắn lại lấy ra một túi tiền bên hông, nhét vào tay Tiểu Khôn.

- Có chút tấm lòng, nếu Áp Ti không nhận lấy là khinh thường Tiểu Ất. Tam ca, tiểu Ất ở đây chúc mừng tam ca đạt được ước muốn. Đến lúc Tứ Lục thúc phải làm phiền tam ca rồi.

Cầm túi tiền, tai nghe leng keng bên trong, cặp mắt của Tiểu Khôn lập tức hí lại thành một đường nhỏ.

Người ta nói Ngọc Tiểu Ất thanh cao ngạo mạn, ai ngờ là một người hết sức hào sảng. Ở trong túi tiền, ít nhất cũng phải hai ba quan.

Tiểu Khôn cũng không khách khí, bỏ túi tiền kia vào trong lồng ngực:

-Tiểu Ất yên tâm. Chuyện của La Tứ Lục, Tiểu mỗ sẽ lo thỏa đáng.

Có tiền thì có thể sai quỳ khiến ma!

Sau khi hai người Tiểu Khôn và Thạch Tam đi, Ngọc Doãn cũng cảm thấy thoải mái phần nào.

La Đức chưa trở về mà ở lại đại lao của phủ Khai Phong, phụ trách chăm sóc cho La Tứ Lục. Ở Bắc Tống, chế độ nhà giam còn nhân tính. Từ những năm Ung Hi, Tống Thái Tông đã có chế độ “môn lưu”, thậm chí còn có chế độ bảo lãnh người ra ngoài. La Tứ Lục đã lớn tuổi cho nên La Đức có thể dựa vào quy tắc cơ bản ở trong đại lao chăm sóc.

Đương nhiên điều này cần tiền bạc.

Tuy nhiên, với sự hấp dẫn của ba trăm quan tiền thì quy tắc gì cũng là gió thoảng mây bay.

Cho dù với chức vị của Yến Anh cũng thể thường xuyên thị sát nhà giam. Điều này giúp cho Tiểu Khôn có cơ hội đầu cơ trục lợi. Đương nhiên, La Đức không phải nộp phí tổn gì. Phí tổn tất nhiên đã có Ngọc Doãn trả tiền.

81. Chương 80: Dương Gia Đại Lang (thượng)

Trời tối sầm!

Yên Nô mang hộp đồ ăn về nhà. Nàng mua được ba mươi cái bánh bao, còn có một hũ canh thịt lớn để Ngọc Doãn ăn cơm chiều. Thừa dịp lúc Ngọc Doãn ăn cơm, Yến Nô hạ giọng nói:

-Tiểu Ất ca, buổi trưa nay Tướng Môn Thần phái người đến bảo tiểu Ất ca chớ quên việc giao chiến. Đến lúc đó hấn sẽ ở Khoái Hoạt Lâm đợi tiểu Ất ca đến. Tướng Môn Thần còn nói...

-Hấn nói gì?

Yến Nô do dự một chút, hạ giọng nói:

-Lúc đó Lý Bảo sẽ đến xem chiến.

Thiếu chút nữa Ngọc Doãn bị nghẹn cái bánh bao, ho khan một hồi. Hấn uống hai hớp canh thịt, cuối cùng cái bánh bao kia cũng nuốt trôi. Hấn nhìn Yến Nô, hạ giọng nói:

-Tướng Môn Thần thực sự nói thế?

-Vâng.

Lý Bảo!

Bất chợt Ngọc Doãn cảm thấy khó chịu. Sau khi hấn sống lại đã nghe người ta nhắc vô số lần về cái tên Lý Bảo này. Lúc trước nếu không phải là Lý Bảo thì có lẽ là hấn sẽ không tái sinh vào năm Tuyên Hòa thứ sáu. Tuy rằng bên ngoài Ngọc Doãn tỏ vẻ không thêm để ý nhưng trong lòng hấn lại tăng thêm áp lực.

Lý Bảo đến xem chiến? Cuối cùng đến lúc đó thì phải ứng đối thế nào?

Ngọc Doãn nghĩ đến đây thì không khỏi lo lắng. Đương nhiên trên mặt hấn nở một nụ cười dường như không thêm để ý, rồi nói với Yến Nô:

-Cũng tốt, ta đang muốn để tên Tiểu Quan Tác kia biết Ngọc Tiểu Ất xưa đâu bằng nay. Hấn đường đường là lực sĩ cấp bảy giao đấu cùng với ta. Nếu lần này ta thắng Lã Chi Sĩ thì có thể cười vào mặt của hấn. Ha ha, Cửu Nhi tỷ đừng lo lắng, ta nhất định thắng!

-Đó là chuyện tất nhiên.

Ngoài mặt Yến Nô cũng tỏ ra vô cùng thoải mái nhưng trong ánh mắt của nàng lại có một chút lo sầu. Đợi Ngọc Doãn ăn cơm xong thì Yến Nô đột nhiên nói:

-Tiểu Ất ca, tuy là chỉ còn lại hai ngày một đêm nhưng cũng có thể đủ để chuẩn bị. Khi còn sống cha có hai bộ tuyệt học tên là “Hồ Điệp Xuyên Hoa Bộ” và “Long Trảo Thủ”. “Hồ Điệp Xuyên Hoa Bộ” là do cha tự nghĩ ra. Long Trảo Thủ không thua kém gì công phu Thiếu Lâm chính tông. Bây giờ Nô dạy cái này cho chàng nhé?

Hồ Điệp Xuyên Hoa Bộ, Long Trảo Thủ!

Ngọc Doãn nghe được thì mắt sáng lên.

-Bây giờ luyện kịp công phu này sao?

Yến Nô cười nói:

-Nếu nói là luyện thành thì tất nhiên là chuyện không thể. Nhưng luyện một chút thì cũng có lợi. Vốn thiếp định đợi công phu của Tiểu Ất ca ổn định thì mới truyền thụ. Không ngờ lần này Lý Bảo đến đây nên cần phải cẩn thận. Vậy Tiểu Ất ca có đồng ý luyện không?

Ngọc Doãn không nói nhiều, đẩy bát cơm ra, vươn người đứng dậy.

-Luyện chứ, vì sao không luyện? Cho dù không ngủ ta cũng muốn luyện.

Trong khi Ngọc Doãn đang vã mồ hôi như tắm trong nhà thì trong Phong Nhạc lầu, Mã Nương Tử quơ lấy sổ sách vứt ra trước mặt Bạch Thế Minh.

-Việc tốt người làm đấy!

Mã Nương Tử hỏn hển, tức mình mắng to:

-Vốn ta tưởng rằng có thể trông cậy vào người, lại không ngờ người lại là đồ khôn kiếp. Sao người lại cho người đi làm khó dễ Tiểu Ất? Hắn nộp khúc phổ cho người để trả thù lao, tại sao người lại từ chối? Bây giờ toàn bộ thành Khai Phong đều biết rằng họ Mã ta không có đạo nghĩa, ngược lại để cho Tư Mã Tĩnh được lợi! Tốt lắm, Ngọc Tiểu Ất phổ nhạc cho Phong Nghi Nô, rõ ràng chính là muốn tranh giành cao thấp với Phùng Tranh. Hiện tại người đã hài lòng chưa?

Cũng khó trách Mã Nương Tử có thái độ như thế.

Buổi trưa từ Lạc Dương trở về thì bà ta nghe người ta đồn đại, vì Ngọc Doãn không lấy được tiền cho nên đã phổ một khúc nhạc cho Phong Nghi Nô ở Phan lầu. Không phải Mã Nương Tử sợ Ngọc Doãn phổ một khúc nhạc nữa giống như thần khúc Lương Chúc, nếu nói là siêu việt là siêu việt? Điểm quan trọng ở đây là danh tiếng! Toàn bộ phủ Khai Phong đều truyền nhau rằng Phong Nhạc lầu không có đạo nghĩa, không coi trọng chữ tín.

Việc này làm sao mà Mã Nương Tử không bực mình?

-Tỷ tỷ, sự tình đã như vậy rồi, có trách Đại Lang nữa cũng không thay đổi được.

Một người đàn bà đẹp ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, ánh mắt long lanh, khẽ mỉm cười:

-Nếu như tỷ tỷ không phiền thì tiểu muội sẽ ra mặt, vì tỷ tỷ mà vãn hồi tình thế.

-Hả?

Mã Nương Tử vội vàng nhìn qua:

-Muội muội có chắc chắn không?

-Không thể nói là chắc chắn nhưng có thể tìm hiểu ý tứ của Tiểu Ất một chút.

Người đàn bà đẹp vừa nói thì cầm chén rượu lên, khẽ nhấp một cái:

-Chỉ có điều hai ngàn quan tiền kia, mong rằng tỷ tỷ chớ nên để kéo dài.

Hai bên bờ sông Biện Hà liễu rủ phất phơ hòa quyện với sóng biếc dập dờn.

Một con thuyền hoa chậm rãi đi trên sông. Từ trong thuyền hoa có thể nghe được văng vẳng tiếng đàn sáo. Sự ồn ào náo nhiệt ban ngày đã hết, màn đêm buông xuống, sông Biện Hà trở nên vô cùng yên tĩnh. Gió đêm cuối xuân hiu hiu làm cho người khác vô cùng thoải mái.

Sắc mặt Quách Kinh trắng bệnh không còn chút máu.

Hắn không còn lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài sông Biện Hà, chỉ nhìn chăm chăm Lý Quan Ngư đang ngồi ngay ngắn đối diện hắn, mắt vẫn lên tia máu.

-Đại Lang, lần này nhất định phải giúp ta.

Lý Quan Ngư cười ha hả:

- Tam ca muốn đệ giúp như thế nào?

-Nghĩ cách nào giết chết tên Ngọc Tiểu Ất kia.

Quách Kinh nói xong, nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Lý Quan Ngư nhăn mặt lại, trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu:

-Tam ca, việc này đệ e rằng không giúp được huynh. Bây giờ Ngọc Tiểu Ất đang nổi danh, ngay cả Yến Anh ở phủ Khai Phong cũng trở thành chỗ dựa của hắn. Mà lai lịch phía sau của người này tất nhiên không nhỏ. Lúc này, chỉ cần Ngọc Tiểu Ất gặp chuyện không may thì nhất định Tam ca không thoát bị liên lụy, nếu không tốt còn lâm vào đại họa nữa.

-Chẳng lẽ cứ như vậy mà buông tha hắn sao?

Lý Quan Ngư cười to:

-Ngọc Tiểu Ất không coi người khác ra cái gì. Nếu muốn hắn chết thì cũng không khó. Chẳng phải sau khi trời tối hắn và Tưởng Môn Thần sẽ có một cuộc giao đấu sao? Đây là cơ hội tốt nhất! Chỉ là chúng ta không biết đấu pháp của Ngọc Tiểu Ất như thế nào nên không thể nói được. Tuy nhiên kỹ thuật của Lã Chi Sĩ được cho là của một cao thủ. Nếu như Lã Chi Sĩ lỡ tay... Ha ha, chuyện này bất kể như thế nào thì cũng sẽ không liên lụy đến tam ca, đúng không ?

Ánh mắt Quách Kinh lập tức sáng ngời, liên tục gật đầu.

-Nói cho tam ca một điều, Lã Chi Sĩ chính là đồ đệ của thúc phụ đệ. Mặc dù y là người tham lam, nhưng lại rất được lòng thúc phụ của đệ tin tưởng. Sao tam ca không nhờ Lã Chi Sĩ để y ra mặt mời thúc phụ đến xem cuộc giao chiến? Ngọc Tiểu Ất từng suýt nữa chết trong tay thúc phụ, nếu thấy thúc phụ đến xem thì tất nhiên sẽ sinh lòng e dè. Đến lúc đó hắn cũng mất đi vài phần công lực. Chỉ cần Lã Chi Sĩ tìm đúng cơ hội thì có thể dễ dàng xử lý hắn. Có bao nhiêu người cùng đến xem thì còn ai có thể nói gì được nữa?

Quách Kinh mừng rỡ, vội vàng rót cho Lý Quan Ngư một chén rượu đầy.

-Đại Lang quả nhiên cao minh. Kế này thật tốt, vừa đúng ý trong lòng ta.

Đang lúc nói chuyện thì nghe tiếng bước chân vọng từ trên thang gác. Một người con gái đi từ trên lầu xuống, tuổi chừng ngoài hai mươi. Nàng mặc một cái váy dài trắng bằng gấm Tô Châu. Chiếc quần màu xanh lam tôn thêm dáng điệu thướt tha rất động lòng người. Phần trước ngực nhô lên lộ ra một khoảng trắng nõn nắn nhụi. Khuôn mặt nàng trái xoan, lông mày lá liễu, đôi mắt to long lanh như hồ nước càng thêm vẻ phong tình quyến rũ. Người con gái đẹp vừa xuất hiện thì lập tức thu hút ánh mắt của Quách Kinh. Hắn nuốt nước miếng theo bản năng rồi vội vàng đứng lên nhưng không che dấu được dục vọng trắng trợn hiện rõ trong mắt.

Lý Quan Ngư cũng vội vàng đứng dậy bước nhanh về phía trước:

-Kim Liên, sao nàng lại ra đây?

Người con gái đẹp có vẻ mặt lười biếng, liếc qua Lý Quan Ngư nói một câu:

-Các người tranh cãi âm ỉ dưới lầu như vậy, làm sao nó có thể ngủ được.

-Thật sự do ta sơ suất quá, nương tử chớ trách.

Lý Quan Ngư dường như rất sợ người con gái kia. Y xoay người qua thì thấy bộ dạng thất hồn của Quách Kinh thì nhủ mày lại, ho khan một tiếng. Quách Kinh giật mình, vội vàng chấp tay chào mỹ phụ:

-Tẩu tẩu đừng trách. Đó là do Tam Lang làm ồn, quấy nhiễu tẩu tẩu nghỉ ngơi, thật sự là tội lớn. Trời cũng không còn sớm, Tam Lang xin cáo từ trước. Tẩu tẩu không nên trách Đại Lang mới phải.

Tuy rằng Quách Kinh là người thô bỉ nhưng cũng biết giữ ý tứ. Hắn nhìn thấy ánh mắt của mỹ phụ có ý tiễn khách thì cũng không dám nán ná thêm, vội vàng cáo từ Lý Quan Ngư chuẩn bị đi.

-Để đệ tiến tam ca.

Lý Quan Ngự nói gấp rồi nhìn về phía mỹ phụ như có ý trách tội sau đó đi ra ngoài với Quách Kinh.

82. Chương 81: Dương Gia Đại Lang (trung)

-Tam ca, đệ có chuyện muốn nhờ huynh giúp đỡ.

-Chỉ cần Đại Lang dặn dò, việc gì làm được thì Quách Thiếu Tam này tuyệt đối không từ chối.

Lý Quan Ngự cười nói:

-Tất nhiên là đệ sẽ không để cho tam ca khó xử. Kỳ thật, có vài người trong đám bằng hữu mượn đệ chút tiền. Việc này đệ cũng không xem là chuyện gì to tát. Tam ca cũng biết, Lý Đại Lang đệ kết giao bằng hữu, có tặng cho bọn họ cũng không quan trọng. Nhưng mấy người bằng hữu đó lại để ở trong lòng, có ý trốn tránh đệ, khiến đệ có chút không vui. Cho nên đệ mới nhờ tam ca giúp đỡ đệ hỏi thăm tung tích của bọn họ. Tam ca không cần lo lắng những việc khác. Không biết tam ca có thể giúp đệ không?

Từ lời này, người ta nghe ra hai chiều.

Lý Quan Ngự nói là không so đo nhưng thiếu nợ thì phải trả tiền cũng là điều chính đáng.

Rõ ràng là Lý Quan Ngự muốn đòi nợ nhưng không tìm thấy tung tích của đối phương. Cẩm quân Đông Kinh đều có quân quy, đêm xuống không được ra khỏi doanh trại. Quách Kinh là nhân vật lăn lộn giang hồ lâu năm, làm sao mà không hiểu thấu lòng dạ của Lý Quan Ngự?

Nếu Lý Quan Ngự muốn gã đi đòi nợ thì cũng cần phải suy nghĩ một chút.

Đúng vậy, từ thời Tống đến nay, người luyện võ luôn có địa vị thấp, nhưng cũng phải nhìn người mà nói.

Đối với văn nhân sĩ tử thì người luyện võ có địa vị rất kém cỏi. Nhưng nếu nói người như Quách Kinh thì lại có uy lực rất lớn.

Lý Quan Ngự chỉ nhờ gã đi tìm tung tích của người ta nên Quách Kinh cũng yên tâm.

Thân là đầu sỏ phủ Khai Phong, việc truy tìm tung tích chỉ là việc nhỏ nhặt. Lý Quan Ngự lấy danh sách ra đưa cho Quách Kinh. Quách Kinh nhìn lướt qua, thấy trên danh sách có mười mấy người, hơn nữa cũng không phải là nhân vật gì trọng đại nên càng yên tâm.

Sau khi vỗ ngực một cái, Quách Kinh cười nói:

-Đại Lang yên tâm, nhiều nhất là mười ngày sẽ có tin tức.

-Vậy thì xin làm phiền tam ca vậy.

Bồi thường toàn bộ tiền nợ ba trăm quan, năm trăm quan của Trương Tam mặt rõ cũng bù vào được.

Tâm trạng của Ngọc Doãn trở nên vô cùng thoải mái. Mối lo lắng đặt nặng trong lòng hắn trong hai tháng qua thì nay đã tan biến hết.

Quan trọng nhất chính là Quách Kinh không chiếm lợi được.

Ba trăm quan kia sau khi xuất ra lại bị cướp về, càng khiến Quách Kinh tức giận đến hộc máu. Ngọc Doãn cũng biết rằng điều này sẽ khiến sự thù hận giữa hắn và Quách Kinh càng sâu thêm. Nhưng nghĩ lại, cho dù đưa ba trăm quan tiền này cho Quách Kinh thì gã có cho qua chuyện sao? Tất nhiên là không thể! Mâu thuẫn giữa Ngọc Doãn và Quách Kinh đã không thể nào dịu đi được. Chỉ cần cửa hàng của Ngọc gia ở phố Mã Hành còn một ngày thì Quách Kinh sẽ không thể hoành hành ở phố Mã Hành. Xung đột giữa hai người tất nhiên sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Một khi đã như vậy thì cần gì phải xoa dịu?

Hiểu được điều đó, Ngọc Doãn không còn bất cứ áy náy hay cảm giác tội lỗi nào. Thêm nữa, phiền phức của hắn còn chưa thực sự kết thúc.

Ngày hai mốt tháng ba là sau ngày trả nợ.

Ngọc Doãn đi đến cửa hàng Ngọc gia trên phố Mã Hành vào lúc sáng sớm. Sau khi chào hỏi buôn bán một chút thì hắn vào xưởng thịt chín giúp đỡ.

Xưởng chế biến thịt vừa mới bắt đầu làm việc nên còn rất nhiều chuyện. Mà trong tay Ngọc Doãn không có nhiều người có thể nhờ vả. Đặc biệt sau khi La Nhất Dao vào nhà giam thì lại càng thiếu người. Tuy Hoàng Tiểu Thất có thể trông coi cửa hàng rất tốt nhưng lại bất lực với công việc trong xưởng. Nơi đây nếu chỉ nhờ vào vợ chồng Dương Nhập Cửu và Yến Nô thì đúng là phải cố hết sức. Đặc biệt vào buổi sáng thì càng phải cố gắng.

-Tiểu Ất ca, hôm qua Mã Qua Tử có nói là muốn trở về làm việc.

Nhân lúc nhàn rỗi, Hoàng Tiểu Thất chạy tới nói với Ngọc Doãn:

-Còn có vài huynh đệ ngày xưa cũng muốn trở về. Tuy nhiên ta chưa đồng ý ngay, chỉ nói là phải hỏi qua Tiểu Ất ca mới được. Tiểu Ất ca. Huynh xem chuyện này nên làm thế nào cho phải?

Yến Nô há hốc miệng ở bên cạnh nhưng không lên tiếng.

Bây giờ người quyết định trong nhà là Ngọc Doãn. Nàng không hề thể hiện gì vào lúc này.

Mã Qua Tử?

Ngọc Doãn dừng tay mà hơi nhú mồm. Mã Qua Tử vốn là người làm thịt chín ở cửa hàng, sau khi thấy tình hình của Ngọc Doãn không ổn liền nghỉ việc và bỏ đi. Tình huống của La Nhất Dao thì không giống vậy. Vì La Nhất Dao phải lo lắng cho đứa con La Đức. Còn Mã Qua Tử thuần túy là kẻ ném đá xuống giếng. Còn mấy “huynh đệ” nào đó thì Hoàng Tiểu Thất cũng không nói rõ ràng .

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Cửa hàng nhà ta tuy nhỏ nhưng không phải nói đến là đến, nói đi là đi. Lúc trước Mã Qua Tử hẳn đã quyết định thì bây giờ đừng có hối hận. Người trở về nói với hắn biết, nhân lực ở cửa hàng Ngọc gia vẫn còn nhiều, không cần giúp đỡ. Còn về phần những người khác cũng thôi đi. Nên làm gì thì người hãy đi làm đi. Ta không còn lòng dạ nào.

Yến Nô lập tức thở phào nhẹ nhõm, trên mặt nở ra một nụ cười. Nói thật, nàng khá sợ. Nàng sợ Ngọc Doãn sẽ lại trở về tình trạng trước kia suốt ngày đánh nhau. Lúc trước nàng muốn mở miệng ngăn cản nhưng lại ngại cho sĩ diện của Ngọc Doãn. Bây giờ nghe Ngọc Doãn trả lời như vậy thì cuối cùng nàng cũng yên lòng, không cần phải lo lắng hoảng sợ nữa.

Yến Nô đứng bên cạnh liền mở miệng nói:

-Tiểu Ất ca, nếu bọn họ có ý muốn làm thì cũng không phải là không thể được. Cửa hàng của chúng ta kinh doanh càng ngày càng tốt, chung quy cũng cần người giúp đỡ. Nếu không chỉ dựa vào Nhị tỷ thì thực sự là không nổi. Hay là tìm vài người chăm chỉ thì cũng có thể bớt chút vất vả. Tiểu Ất ca cũng có thể an tâm ở nhà phổ nhạc.

-Việc này...

Ngọc Doãn hơi do dự. Tuy nhiên không đợi hắn mở miệng thì Hoàng Tiểu Thất lại nói:

-Cửu Nhi tỷ, tính tình mấy thằng khốn kia, tỷ còn không rõ sao? Nếu nói là đi ăn cắp gây hấn thì cả đám đều lành nghề. Còn nói để bọn chúng làm việc thì chỉ sợ là chưa chắc được. Nhưng nếu như Tiểu Ất ca thực sự cần người giúp đỡ thì ta có thể giới thiệu. Cao Thập Tam đẩy xe ở Châu Kiều, là người thật thà chất phác ngay thẳng, lại chấp nhận chịu khổ. Gia cảnh hắn không tốt, mẹ già bị bệnh liệt giường cần tiền để khám và chữa bệnh. Mỗi ngày hắn đẩy xe ở Châu Kiều, làm sao kiếm được tiền? Nếu như Tiểu Ất ca đồng ý bỏ tiền, Thập Tam Lang sẽ là một tay cừ. Ít nhất những công việc tốn sức bên trong xưởng không cần Tiểu Ất ca phải tự mình làm lụng vất vả nữa.

Thập Tam Lang à?

Ngọc Doãn và Yến Nô nhìn nhau, không hện mà cùng gật đầu.

Bọn họ và Thập Tam Lang cũng không phải xa lạ nên cũng hiểu rõ người này? Vốn Thập Tam Lang họ cao, sinh ra là thứ mười ba nhưng không có tên cho nên tất cả mọi người gọi hắn là Thập Tam Lang. Người này đúng thực là thật thà như lời Hoàng Tiểu Thất nói, là người chịu khó chịu khổ.

-Nếu như Thập Tam Lang đồng ý thì tất nhiên là tốt rồi.Như vậy đi, phiền Thất Lang đi một chuyến thăm dò ý tứ của hắn. Nếu như Thập Tam Lang đồng ý thì ta sẽ không bạc đãi hắn. Ta sẽ trả một tháng 5 quan 96 đồng, giống như những người khác. Nếu hắn làm tốt thì sẽ còn có thưởng nữa.

Đối với người bình thường, năm quan chín mươi sáu đồng cũng là một khoản thu nhập. So với những người khác trong cửa hàng Ngọc gia, La Nhất Dao là người có thu nhập cao nhất, một tháng gần hai mươi quan. Tiếp theo đó là vợ chồng Hoàng Tiểu Thất và Trương Nhị tỷ cũng có thu nhập tám chín quan. Một người cầm dao bình thường, một tháng thu nhập khoảng chừng năm quan tiền.

Ngọc Doãn trả lương như vậy là đã hết sức chân thành..

Hoàng Tiểu Thất nghe xong cũng cảm thấy rất có mặt mũi. “Tuy rằng Tiểu Ất ca bây giờ phát đạt những vẫn là người phóng khoáng hơn nữa cũng rất coi trọng ta. Ta phải vì Tiểu Ất ca xử lý tốt việc này.”

-Tiểu Ất ca yên tâm, chuyện này nhất định xong.

Y vỗ ngực cam đoan với Ngọc Doãn rồi sau đó nhanh chóng trở về cửa hàng.

-Tiểu Ất ca, nếu như con trai ta đến...

Trương Nhị tỷ có chút dè dặt hỏi.

-Nếu như Đại Lang đến thì tiền công cũng tính như Thập Tam Lang. Nếu như làm tốt thì đều có thưởng.

-Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Trương Nhị tỷ lập tức cười rạng rỡ.

-Tính thời gian thì con trai ta cũng sắp đến đây, chắc sẽ ở lại đây một hai ngày, nó cũng có sức lực đấy. Đến lúc đó tất nhiên sẽ làm thỏa đáng để Tiểu Át ca hài lòng.

Ngọc Doãn nghe xong thì lập tức mỉm cười. Dương Đại Lang đến đây vì việc gì thì khó mà nói. Không biết Dương Đại Lang này có phải là Dương Tái Hưng nổi danh trong lịch sử không?

Ngọc Doãn lắc đầu. Nếu thật sự đó là Dương Tái Hưng thì thật là phát đạt!

83. Chương 82: Dương Gia Đại Lang (hạ)

Buổi trưa, Mã Nương Tử phái người mời Ngọc Doãn đến.

Chỉ có điều, Ngọc Doãn vẫn có cảm giác không vui nên không muốn qua lại nhiều với Mã Nương Tử. Trong thâm tâm, hắn đã quyết định muốn giáng một đòn cho lầu Bạch Phàn. Trên lập trường mà nói, hắn đã đứng về cùng một phía với lầu Phan, là đối thủ với Mã Nương Tử.

Càng qua lại nhiều đến lúc đó càng áy náy.

Chẳng thà như vậy thì tuyệt giao còn hơn!

Cho nên Ngọc Doãn bao Trương Nhị tỷ và Yến Nô mang khúc phổ “Lương Chúc” đến đưa cho Mã Nương Tử.

Dù sao hắn cũng không thiếu tiền. Nếu Mã Nương Tử không trả tiền công ngay thì cũng không sao cả. Dựa vào khế ước kia, làm sao bà ta dám lơ đi hai ngàn quan được.

Mặt trời lúc chính có có phần gay gắt.

Cuối tháng ba, ôn khí có phần tăng lên. Đặc biệt đến giữa trưa, mặt trời có vẻ vô cùng gay gắt.

So sánh với thời sau, lúc cuối xuân đầu hạ ở Bắc Tống có vẻ rất rõ ràng. Giữa trưa thì nóng, buổi tối mát mẻ. Thời gian trôi đi, trời sẽ càng ngày càng nóng. Xưởng thịt của Ngọc gia ở bên trong hẻm, trước cửa còn có hai cây đại thụ phủ bóng râm mát.

Ngọc Doãn ăn cơm trưa xong liền mang một cái ghế dài ra nằm dưới bóng cây, vừa nói chuyện phiếm với hai người Hoàng Tiểu Thất và Dương Nhập Cửu, vừa hóng gió.

Hắn cầm một cái quạt phe phẩy trong tay, nhìn đường phố ở đầu hẻm, người đến người đi rất sầm uất.

Đột nhiên Ngọc Doãn nghĩ đến một điều.

Tiêu dao khoáng hoạt như thế này liệu còn được bao lâu?

Hắn biết rõ ràng tương lai sẽ phát sinh ra chuyện gì nhưng lại bất lực thay đổi. Thứ cảm giác này thật hơi bức bối.

- Thất Lang!

- Hử?

- Khai Phong tốt chứ?

Hoàng Tiểu Thất hơi sững sốt, cười nói:

- Tất nhiên là tốt. So với Tây Kinh thì không hề thua kém.

Ta có thể được sinh ở chỗ này cũng là kiếp trước có phúc. Tiểu Át ca, sao đột nhiên lại hỏi vậy? Chẳng lẽ Khai Phong không tốt sao?

Tốt!

Thật là rất tốt!

Nhưng mỗi họa phía sau sự phồn hoa này người có từng nghĩ đến?

Đối với kiểu người như Hoàng Tiểu Thất, giảng giải đạo lý chỉ là vô ích. Người nói cái gì là sinh tử tồn vong với y, y khó lòng mà hiểu được.

Tuy nhiên Ngọc Doãn có thể cảm nhận được rằng y có chút quyền luyện với Khai Phong.

Võn Ngọc Doãn tưởng rằng Hoàng Tiểu Thất vô thân vô cố không có gì phải hoài niệm thì hẳn sẽ cho y đi Hàng Châu gia nhập vào đội tiền tiêu. Nhưng bây giờ xem ra, chưa chắc Hoàng Tiểu Thất chịu đi. Dù sao Khai Phong là đế đô, là nơi thiên hạ phồn hoa nhất. Mặc dù Hàng Châu tốt nhưng chung quy lại vẫn không ồn ào náo nhiệt bằng Khai Phong. Người ta bảo khó rời bỏ được cố hương. Khai Phong đã là cố hương của Hoàng Tiểu Thất rồi.

Xem ra phải chọn người khác.

Nếu như không thể ổn định nhân tâm thì cho dù đi Hàng Châu, sợ rằng khó mà sống yên ổn được.

Nghĩ đến đây, ý tưởng vừa hiện ra trong đầu Ngọc Doãn lại tạm gác lại.

- Tiểu Ất ca, ngày mai cậu và Lã Chi Sĩ giao đấu với nhau, cậu có nắm chắc phần thắng không?

Ngọc Doãn nhú mày suy nghĩ một chút nói:

- Khó mà nói được. Ta và Lã Chi Sĩ chưa từng giao thủ, làm sao có thể nói được hai chữ « nắm chắc » ?

- Tiểu Ất ca cát nhân thiên tướng, hẳn là có thể thắng được!

Hoàng Tiểu Thất cười hì hì nói:

- Gã Lã Chi Sĩ kia ăn nói ngông cuồng dám lên tiếng là sẽ hạ đẹp Tiểu Ất ca. Bây giờ không ít người tham gia cá độ. Tiểu nhân đã vét một tháng tiền lương đánh cược là Tiểu Ất ca sẽ thắng.

- Hả?

Ngọc Doãn nghe được vội ngồi thẳng người dậy.

- Tại sao lại còn có người cá độ?

- Cũng không phải là... Hôm qua đã bắt đầu đánh cược rồi, có không ít người tham gia, chỉ còn chờ ngày mai Tiểu Ất ca và Lã Chi Sĩ giao đấu nữa thôi.

Tuy nhiên không ít người mua Tiểu Ất ca thua, nói mặc dù kỹ năng đô vật của Tiểu Ất ca tốt nhưng chung quy không thể so sánh được với Lã Chi Sĩ nổi danh. Còn có người nói, Tiểu Ất ca đã thua bởi Lý Bảo, sợ rằng cũng không phải là đối thủ của Lã Chi Sĩ. Đều là chuyện nhảm nhí. Lã Chi Sĩ làm sao vật được Tiểu Ất ca, đúng không vậy?

Trong mắt của đám người Hoàng Tiểu Thất thì Ngọc Doãn là cao thủ đô vật.

Cũng khó trách bọn họ không thể nhìn ra ảo diệu bên trong.

Ngọc Doãn cười nói:

- Vậy dù sao ta cũng không thể cho Thất Lang thất vọng được.

- Ta đã nói là Lã Chi Sĩ kia không phải là đối thủ mà!

Hoàng Tiểu Thất không kìm nổi sự phấn khích.

Nhưng đối với Ngọc Doãn mà nói, trong lòng hắn lại tăng thêm sự trữu nặng.

Lã Chi Sĩ là quý chân bát. Trong truyền thuyết, gã là lực sĩ cấp năm, cũng không biết cuối cùng bản lĩnh thế nào.

Tuy rằng Yến Nô nói rằng hắn và Lã Chi Sĩ có thể đánh một trận.

Nhưng sức để đánh một trận là dựa vào nền tảng trước kia của Ngọc Doãn. Bây giờ tuy rằng Ngọc Doãn thừa hưởng kỹ năng của Ngọc Doãn khi xưa, thậm chí còn luyện thành công phu tầng thứ hai. Nhưng nói về kinh nghiệm thì hắn lại rất kém. Dù sao từ khi tái sinh đến nay, ngoại trừ ngẫu nhiên vài lần ra tay ngoài, Ngọc Doãn không có kinh nghiệm giao tranh với người khác.

Còn Lã Chi Sĩ là hạng người đã trải qua trăm trận chiến. Muốn thắng được gã vẫn còn có chút lo lắng.

Sau giờ ngộ, Yến Nô và Trương Nhị tỷ vẫn chưa về.

Dương Nhập Cửu muốn đi Chu Gia Kiều mua củi đành phải nhờ Ngọc Doãn ở lại coi cửa hàng. Cũng may là trong xưởng thịt đã không còn việc gì nên Ngọc Doãn liền ngồi ở dưới cây đại thụ, đem Kê Cầm mà Yến Thất Nương đưa cho hắn ra chơi. Ngõ nhỏ khá yên tĩnh, thêm phần Ngọc Doãn cố ý cẩn thận cho nên người bên ngoài không chú ý tới. Hắn vừa gảy cầm rồi vừa cầm bút viết một đoạn khúc phổ.

Mặc dù phố xá đang sầm uất nhưng vẫn có những lúc yên ả.

- Chắc anh chị ấy ở đây

Ngay khi tâm tình Ngọc Doãn đang chìm đắm trong khúc phổ thì chợt nghe một âm thanh to truyền đến, khẩu âm Tương Châu nồng đậm.

Ngọc Doãn bị người ta cắt đứt ý nghĩ nên có chút không vui.

Hắn ngẩng đầu lên thì thấy một đại hán khôi ngô đang cất bước đi đến trước.

Đại hán kia thân cao khoảng chừng 1m9, cao hơn Ngọc Doãn hẳn nửa cái đầu, thân hình khôi ngô cường tráng, đáng được gọi là lưng hùm vai gấu. Y búi tóc cài một đóa hạnh hoa trên đầu, mặc một cái áo dài vải thô, bên hông thắt một cái đai lớn. Khi vạt trước của áo dài bay lên có thể nhìn thấy y mang một đôi giày rơm, nhìn qua có chút rách nát. Trong tay y cầm một cây côn, trên đỉnh buộc một cái gói.

Đại hán kia cả người phong trần lộ ra vẻ mệt mỏi, chắc là đã chạy không ít đường đất.

Ngọc Doãn nhìn tráng hán này thì không khỏi có chút không tự nhiên.

Đặc biệt khi hắn nhìn thấy đóa hạnh hoa trên đầu y thì lại càng khó chấp nhận.

Đây là trào lưu ở Bắc Tống, không phải chỉ có nữ nhân mới có thể cài trâm hoa trên đầu. Trên thực tế không ít nam tử cũng có thói quen này để thể hiện sự phong nhã.

- Người tìm ai?

Bị cắt đứt ý nghĩ, tâm tình Ngọc Doãn tự nhiên không tốt nên mở miệng hỏi.

Tráng hán lúc này mới để ý thấy Ngọc Doãn ngồi ở đó, liền nhăn đôi mày rậm lại rồi lớn tiếng quát hỏi:

- Người là thằng khốn nào? Vì sao lại ngồi ở đây? Cha mẹ ta ở đâu? Mau dẫn ta đi gặp bọn họ. Nếu không nhất định ta cho người ăn quả đấm của ta.

- Thằng nhãi người thật không có đạo lý, chạy tới cửa hàng nhà ta lại to hét. Ai mà biết cha mẹ người là ai?

Lời Ngọc Doãn vừa bật ra khỏi miệng thì hắn cũng kịp hiểu.

Thằng nhãi này không phải là Dương Tái Hưng chứ?

Không sai, vừa rồi Nhị tỷ có nói là Dương Đại Lang nhà tỷ ấy phải hai ngày nữa mới đến. Nhưng sao giờ đã đến?

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn buông Kê Cầm ra, định hỏi thân phận của gã thì gã tráng hán kia lại giận tím mặt, lớn tiếng quát:

- Người thật là lưu manh vô lễ. Ta hỏi người lại không nói, người lại còn nói vô lễ như vậy. Ta nhất định không tha cho người.

Vừa nói thì tráng hán kia cầm cái gỏi trên cây côn ném qua bên cạnh, đệm một bước rồi đâm côn về phía Ngọc Doãn.

Có câu là người trong nghề khê đưa tay là biết có nghề hay không.

Ngọc Doãn đầu gối cũng là nhân vật không đơn giản, tự nhiên liếc mắt một cái là nhìn ra bên trong cây côn của tráng hán kia chứa đựng nhiều biến hóa. Tuy rằng đó chỉ là một cây côn vô cùng đơn giản nhưng lại cho Ngọc Doãn có cảm giác không có chỗ né tránh. Cừ thật! Ngọc Doãn hoảng sợ, thuận tay quơ lấy cái bàn thấp rồi lấy để đỡ. “Ầm”. Hần nghe thấy một tiếng ầm, cây côn truyền đến một lực vô cùng quỷ dị khi đập vào cái bàn hết sức mãnh liệt. Sắc mặt Ngọc Doãn đại biến, vội vàng lùi lại phía sau một bước.

Cũng nhờ lùi một bước này mà hai chân của hắn mới đứng vững. Cái bàn trong tay kêu rắc rắc rồi vỡ vụn ra.

- Không ngờ gã kia đã động thủ ngay rồi!

Ngọc Doãn không khỏi cười khổ. Tráng hán này thật đúng là kẻ không chịu nói đạo lý.

Ta hỏi hắn cha mẹ hắn là ai, làm sao nói là ta « vô lễ » được? Vừa nghĩ thì Ngọc Doãn đã lập tức kịp hiểu.

Hắn nghĩ lại, lúc này khi hắn hỏi một câu bình thường “cha mẹ người là ai” nhưng tại Thang Âm thì những lời này lại có ẩn ý là chửi người ta là “tạp chủng”. Nhưng vấn đề ở chỗ, đây là Khai Phong, làm sao Ngọc Doãn lại có thể nghĩ nhiều đến như vậy được.

- Aaa... Lại là một kẻ luyện võ. Ăn một côn của ta đây.

Khi nói chuyện, hai tay tráng hán kia nâng côn, hét lớn một tiếng rồi bước về phía trước.

Một bước này nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại khiến Ngọc Doãn có cảm giác quỷ dị không thể đỡ lại được. Sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi, hai tay nắm chắc một cái chân bàn định ngăn cản đối phương lại. Nói thì chậm nhưng lúc đó rất nhanh. Ngay lúc tráng hán tung một côn ra, xé gió lao đến thì chợt nghe một tiếng kêu khê, ngay sau đó là một bóng người từ ngoài cửa phi đến nhanh như chim sẻ, đá về phía tráng hán. Tráng hán vội vàng nghiêng người tránh qua đồng thời thu côn về trước ngực.

Chỉ nghe “ba” một tiếng, người vừa tới đá một cước vào côn khiến cho khúc côn ấy bị gãy ra làm hai đoạn.

Về mặt Yến Nô hết sức giận dữ, miệng quát:

- Đồ vô lại nơi nào dám đến đây gây rối?

Nàng đáp xuống mặt đất, đôi tay nhỏ bé ở trong thế yển trảo, không nói nhiều liền bỏ tới. Tráng hán kinh ngạc vội chấp tay trước ngực rồi tung một chiêu ra đánh “bồng” một tiếng. Yển Nô bay ra ngoài còn tráng hán kia cũng phải lùi lại mấy bước.

Ngọc Doãn vội chạy tới đỡ Yển Nô.

- Cửu Nhi tỷ có làm sao không?

- Người này thật có khí lực!

Yển Nô thấp giọng nói một câu, hai tay chấp sau lưng không ngừng run rẩy.

Rõ ràng là một kích vừa rồi nàng chưa hề chiếm được thượng phong, thậm chí mơ hồ còn rơi vào thế hạ phong.

- Dừng tay, tất cả dừng tay!

Lúc này Trương nhị tỷ chạy từ ngoài cửa vào, sau khi thấy rõ ràng tình huống thì vội vã quát lớn:

- Tiểu Át ca, Cửu Nhi tỷ! Đại Lang mau dừng tay cho mẹ!

- Mẹ!

Tráng hán nhìn Trương nhị tỷ thì lập tức hiện ra vẻ vui mừng.

Ngọc Doãn hạ giọng nói:

- Hình như hắn là con của Nhị tỷ.

- Hả?

Yển Nô hơi sững sốt rồi nói với Ngọc Doãn:

- Người này có khí lực thật lớn, chỉ sợ là đã đến ba tầng công phu. Riêng về phần khí lực mà nói thì sợ rằng không thua Tiểu Át ca. Làm sao con của Nhị tỷ lại có bản lĩnh kinh người như vậy? Sao không đi góp sức mà dùng?

Ngọc Doãn nghe được cũng lắc đầu cười khở.

Đúng là người này rồi !

Gã chính là người trong lịch sử giết quân Kim khiến chúng phải chạt vật, rồi chết trận trên sông Tiểu Thương, Dương Tái Hưng Dương Đại Lang.

84. Chương 83: Tiểu Cao Nha Nội (thượng)

Công phu người này không thua Nhạc Phi, thậm chí khí lực còn lớn hơn cả Nhạc Phi. Ngọc Doãn không nghĩ rằng gã lại rơi vào trong tay mình.

Còn bên kia Dương Tái Hưng đã quỳ gối trước mặt Trương nhị tỷ:

- Mẹ à, cha đi đâu rồi ?

Con nhận được thư của cha mẹ, sau khi xử lý xong chuyện tiền tới Đông Kinh. Vừa vào cửa thì thằng khốn này liền nói lời vô lễ. Con nhất thời giận dữ nên mới động thủ với hắn. Thằng khốn này là ai? Nhưng thực ra hắn cũng có chút khí lực.

- Chớ có nói bậy. Đây là Tiểu Át ca mà ta đã nói.

Dương Tái Hưng mở miệng nói “thằng khốn”, dứt lời cũng nói “thằng khốn” khiến cho Ngọc Doãn không khỏi xấu hổ.

Trương Nhị tỷ càng thêm tức giận, vội lớn tiếng quát:

- Người mà nói lung tung thì đừng trách vi nương giáo huấn người. Còn không mau xin lỗi Tiểu Át ca và Cửu Nhi tỷ đi. Về sau con ở đây phải nghe theo sự chỉ bảo của Tiểu Át ca và Cửu Nhi tỷ.

Rõ ràng Dương Tái Hưng là một hiếu tử.

Gã nghe Trương Nhị tỷ nói như vậy thì liền không dám nói như vậy nữa.

Chỉ có điều, bảo gã xin lỗi Ngọc Doãn thì gã có phần không tình nguyện, chỉ đứng đó lễ mà lễ mề không chịu mở miệng.

Trương Nhị tỷ định khiển trách thì bị Ngọc Doãn ngăn lại.

- Đại Lang thật bản lĩnh. Tiểu Ất thật khâm phục. Vừa rồi ta nói sai cho nên Đại Lang mới hiểu lầm. Không thể trách được Đại Lang, không thể trách được Đại Lang.

Có câu người ta kính mình một thước, mình kính người ta một trượng.

Dương Tái Hưng cũng là người biết điều này.

Ngọc Doãn tự nhận sai khiến sắc mặt Dương Tái Hưng cũng đỡ hơn, liền chấp tay nói:

- Tiểu Ất ca, đa tạ trước nay vẫn chiếu cố cha mẹ ta. Vừa rồi ta thật là lỗ mãng, thật vô lễ. Xin hãy thứ lỗi cho ta.

- Không dám, không dám!

Ngọc Doãn kéo tay Dương Tái Hưng, cười ha hả.

Sắc mặt Trương Nhi tỷ lúc này mới khá hơn một chút, rồi giới thiệu với Yến Nô:

- Cửu Nhi tỷ, đây là Đại Lang nhà ta.

- Đại Lang thật là có bản lĩnh, Yến Nô khâm phục!

Nếu là hiểu lầm, Yến Nô sẽ không để lại trong lòng.

- Bản lĩnh của Đại Lang là thừa hưởng từ ai vậy?

Dương Tái Hưng ngẩn ra rồi chấp tay nói:

- Là ta học được quyền cước thương bồng từ một lão đạo sĩ ở quê nhà, đã làm cho Cửu Nhi tỷ chê cười rồi.

Dứt lời, hắn đột nhiên nghiêng đầu, hạ giọng nói với Ngọc Doãn:

- Quyền cước của Tiểu Ất không so được với Cửu Nhi tỷ.

Một câu khiến cho Ngọc Doãn đỏ bừng mặt.

Bị người ta coi thường rồi !

Hắn lại không biết nên giải thích như thế nào.

Dương Tái Hưng không mang theo quà cáp gì ngoại trừ cái côn bị Yến Nô đã gãy lúc nãy và một cái bọc.

Ngay sau đó, Ngọc Doãn liền xếp cho Dương Tái Hưng ở tại xưởng thịt.

Dù sao thì xưởng thịt có hai tầng, phòng trên lầu cũng đầy đủ. Dương Tái Hưng là người một nhà, tất nhiên là hy vọng được ở chung một chỗ với mọi người, như vậy càng thêm thuận tiện.

- Mã Nương Tử đã đưa tiền.

Yến Nô nói với Ngọc Doãn:

- Vừa rồi khi Mã Nương Tử gặp ta thì liên tục xin lỗi, nói là Bạch Thế Minh kia không hiểu việc nên mới làm việc như thế. Bà ta đã trách phạt Bạch Thế Minh và miễn đi chức vụ của Bạch Thế Minh, còn nói là xin Tiểu Ất ca thứ lỗi.

Ngọc Doãn nghe được thì cười khẩy một cái.

- Bây giờ trả tiền thì còn có ích lợi gì?

Hắn mở rương ra lấy ra một thỏi bạc, cầm trong tay, suy nghĩ một chút.

Mã Nương Tử trả tiền bằng ngân lượng, không giống như Lý Sư Sư trả bằng quan ngân chính tề. Hơn nữa, theo số lượng mà nói thì chỉ nhiều không ít nhưng lại khiến cho Ngọc Doãn sinh làm cảm kích. Thêu gấm thêu hoa thì dễ dàng mà đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó khăn.

Nếu như sớm hai ngày thì Ngọc Doãn còn cảm kích. Tuy nhiên bây giờ...

Ngọc Doãn cầm trong tay thỏi bạc, suy nghĩ một chút, ước chừng thỏi bạc nặng bốn năm lượng.

- Đại Lang mới tới Khai Phong, chắc còn nhiều đồ cần phải mua thêm. Người hãy cầm lấy mà dùng, nếu không đủ thì tới nói với ta.

- Tiểu Ất ca, việc này sao có thể được?

Vợ chồng Dương Nhập Cửu và Trương Nhị tỷ sợ hãi.

Ngọc Doãn cười nói:

- Nhị tử đừng vội hỏi nhiều. Đại Lang tới đây giúp ta, sao ta lại có thể nào keo kiệt được? Hãy cầm lấy mà dùng, đừng khách sáo.

Dương Tái Hưng cười, cũng không khách khí nữa, bỏ nén bạc vào trong ngực.

- Một khi đã như vậy, nếu ta còn từ chối thì thật bất lnh. Ngay sau kính xin Tiểu Át ca chiếu cố cho mới phải.

Ngô Sát Trư, quán Tiêu Tương.

Lã Chi Sĩ mở rộng vạt áo, để lộ bộ ngực có nhiều lông, ôm ấp một cô nàng nửa thân trần, đang ngồi cười cợt với đám bạn bè hư hỏng.

Chén bát trên bàn hỗn độn, không biết là đã uống hết bao nhiêu rượu.

Lã Chi Sĩ ngà ngà say, bàn tay to xoa nắn bộ ngực lồ lộ của cô nàng kia, bộ dạng có vẻ kiêu ngạo.

- Chúc Bát ca ngày mai mở cờ thắng lợi.

- Cạn!

Mấy kẻ đầu gấu nịnh nọt dâng rượu lên chúc.

Lã Chi Sĩ uống một hơi cạn sạch rồi lại ôm cô nàng kia vào trong lồng ngực, hung hăng hôn một cái rồi sau đó toét miệng cười.

- Tất nhiên rồi. Ngọc Tiểu Át kia làm sao có thể là đối thủ của ta?

- Bát ca nhất định phải giáo huấn thằng kia, phải cho hắn biết thế nào là lợi hại.

Cô nàng trong lồng ngực hắn đột nhiên nói chuyện, trong giọng nói có ý hận thù sâu sắc.

Lã Chi Sĩ nói:

- Người đẹp yên tâm. Ta nhất định dạy dỗ cẩn thận tên Ngọc Tiểu Át kia. Cái gì mà Ngọc Giao Long! Ngay ta ta sẽ biến hắn thành một con sâu!

- Vậy nô xin kính Bát ca một ly.

Cô nàng bèn gơ chén đưa lên miệng Lã Chi Sĩ.

Lã Chi Sĩ lại cười dâm đãng nói:

- Ta cũng phải dạy mỹ nhân uống rượu mới được.

Cô nàng cười một tiếng rồi uống hết chén rượu rồi sau đó ôm lấy đầu của Lã Chi Sĩ rồi dùng miệng đưa rượu sang. Lập tức đám lưu manh không ngừng hú lên những tiếng kì quái.

Dưới ánh đèn, nhìn kỹ lại thì không ngờ cô nàng này chính là nha hoàn Nô Ca bên cạnh thượng hành thủ Tiểu Chi Nhi ở lầu Bạch Phàn ngày xưa.

Nói đến Nô Ca thì cũng thực thê thảm.

Cô nàng bị Tiểu Chi Nhi phạt, vốn còn nuôi cơ hội phục thù.

Nào ngờ Phùng Siêu đầu cầm thất bại trước Ngọc Doãn, Tiểu Chi Nhi không ngờ lại đi theo Phùng Siêu rời khỏi Khai Phong khiến cho Nô Ca tuyệt vọng vô cùng. Nàng ta mới tìm đến thượng hành thủ Phùng Tranh là một người chủ nhân rất soi mói bắt bẻ. Nô Ca đã từng phạm sai lầm nên muốn được ưu ái thêm lần nữa càng thêm khó. Thêm nữa, sau đó Mã Nương Tử biết được Nô Ca có ý đồ bên trong nên càng giận, đuổi Nô Ca ra khỏi lầu Bạch Phàn. Cũng là do trước đây Nô Ca không đối đãi người khác tốt nên không có ai đứng ra cầu xin cho nàng ta. Sau khi bị đuổi ra khỏi lầu Bạch Phàn cũng không có ai đồng ý nhận nàng ta về nên nàng ta đành phải lưu lạc ở đầu đường xó chợ.

Nàng ta không giống Tiểu Chi Nhi là có chút tài nghệ, lại càng không giống đám người Lý Sư Sư, Phong Nghi Nô có bản lĩnh và tài học.

Bây giờ nàng ta đành phải mặt dày cắn răng đưa chân làm gái giang hồ.

Tuy nhiên, không bao lâu, Nô Ca gặp được Lã Chi Sĩ. Lã Chi Sĩ đương nhiên biết Nô Ca, thậm chí còn thích, liền giữ Nô Ca lại bên người, nên hoàn cảnh của Nô Ca ở ngô Sát Trư có phần khởi sắc.

Chỉ có điều, con gái nhà đảng hoàng, nếu không bắt đắc dĩ thì ai muốn làm nghề này?

Nô Ca ghi hận với Ngọc Doãn trong lòng, nghe nói Lã Chi Sĩ đấu với Ngọc Doãn nên bắt đầu khích Lã Chi Sĩ.

Mỹ nhân đã yêu cầu thì Lã Chi Sĩ làm sao có thể cự tuyệt.

Gã uống một ngụm rượu nói với Nô Ca:

- Mỹ nhân không phải bận tâm đến Ngọc Tiểu Át nữa. Đợi ngày mai ta sẽ quật chết thằng nhãi đấy cho nàang.

- Bát ca, khẩu khí của người thật là lớn!

Lã Chi Sĩ còn chưa dứt lời thì ngoài cửa truyền đến một tiếng lạnh lẽo.

- Kẻ nào không có mắt dám hùng hồn miệng lưỡi?

Một gã lưu manh đứng dậy mở cửa thì người ngoài cửa đột nhiên ra tay, tung một quyền khiến cho gã lưu manh kia ngã bay ra mặt đất.

Một người đàn ông trung niên từ ngoài cửa đi vào, cao chừng 1m75, khí vũ hiên ngang.

Hắn ta mặc một cái áo dài màu xanh đen, eo thắt một cái đai lớn. Người đàn ông trung niên đi vào, lập tức khiến cho mọi người trong phòng cảm thấy có áp lực. Lã Chi Sĩ vừa thấy rõ người đi tới thì lập tức sợ tới mức không dám uống rượu nữa, lập tức tỉnh táo lại.

- Sao lão gia lại tới đây?

- Ở đây “lão gia” không phải là ý phụ thân mà là cách gọi tôn kính bề trên.

Sau khi đi vào nhà, người kia nhìn lướt qua rồi quát lên:

- Không liên quan gì thì tất cả rút ra ngoài cho ta! Có phải các người muốn hại Bát lang hay không?

Mấy tên lưu manh sợ tới mức vội vàng đỡ tên lưu manh mới bị ngã kia dậy rồi luống cuống bỏ đi.

Nô Ca cũng thất kinh, nhặt y phục lên rồi chạy ra ngoài.

Nàng ta nhận ra được người đàn ông này chính là ân sư thụ nghiệp của Lã Chi Sĩ, lực sĩ đô vật tiếng tăm lừng lẫy tại Khai Phong; Tiểu Quan Tác Lý Bảo.

Nếu xét về tướng mạo thì Lý Bảo cũng được xem là mỹ nam tử.

Trên đây hắn ta vấn khăn, cài một đóa hoa. Tiểu Quan Tác kéo áo ngồi xuống. Lã Chi Sĩ vội vàng cung kính mời rượu.

- Lão gia sao lại có nhã hứng?

- Nhã hứng?

Lý Bảo cười lạnh một tiếng:

- Nếu ta không đến thì chỉ sợ ngày mai người đã gặp nạn.

Hai cánh tay của Lý Bảo dài hơn so với tay của người bình thường. Mặt hắn như quan ngọc, mũi thẳng mồm vuông, chỉ có điều ánh mắt kia có chút lạnh lẽo khiến cho người ta có cảm giác không thoải mái. Hắn nhấp một ngụm rượu rồi nhìn chằm chằm Lã Chi Sĩ mắng:

- Thằng khốn người thật không hiểu sự. Ngày mai người giao đấu, không nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt lại ở đây uống rượu. Người cũng biết rượu như thứ độc dược xuyên tràng, sắc như đao thép cứa đến tận xương. Người không cẩn thận như vậy, ngày mai khi giao đấu với Ngọc Tiểu Ất, làm sao có thể làm đối thủ của hắn?

Lã Chi Sĩ ngạc nhiên nói:

- Vì sao lão gia nói như vậy?

Ngọc Tiểu Ất kia nói toạc ra cũng chỉ là một lực sĩ cấp ba. Đệ tử cho dù là gì cũng không có khả năng thua hắn.

- Lực sĩ cấp ba?

Lý Bảo cười lạnh nói:

- Vậy là người đã khinh thường Ngọc Tiểu Ất.

Thằng nhãi này lần trước suýt nữa bị ta vật chết, sau đó dường như thay đổi thành người khác. Ta đã bí mật quan sát nó nhiều ngày nay, phát hiện ra không biết từ lúc nào đã luyện thành công phu tầng thứ hai. Tuy nói hắn vừa mới thăng cấp nhưng người phải biết rằng giữa lực sĩ cấp bốn và lực sĩ cấp ba có sự chênh lệch rất lớn. Đừng nói là thằng khốn đó trở sinh quái lực. Lần trước ngay cả ta thiếu chút nữa cũng trúng đòn của hắn.

Người không để ý như vậy, chắc chắn sẽ thua.

85. Chương 84: Tiểu Cao Nha Nội (trung)

Lã Chi Sĩ hít sâu một hơi, tỏ lòng cảm kích.

- Nếu không có sư phụ báo cho biết, suýt nữa đệ tử bị hấn lừa rồi.

- Hôm nay ta đến, một là bảo ngươi phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, hai là đừng vội giao du với những kỹ nữ này nữa. Sau khi giao đấu xong, ngươi có thiếu gì cơ hội hưởng lạc, sao phải nóng lòng nhất thời như vậy? Ngươi phải biết rằng ngươi là đệ tử của ta, đại diện cho mặt mũi của ta. Mặc dù lần trước ta đánh thắng Ngọc Doãn nhưng dù sao thắng không phải do võ, khó làm cho người ta tâm phục khẩu phục được.

Cho nên lần này ngươi động thủ với hắn là cơ hội quan trọng nhất để biểu diễn đấu pháp chân chính của Lý gia ta.

Trận này ngươi chỉ có thể thắng, không được phép bại. Nếu không sau khi trở về ta sẽ dùng gia pháp với ngươi.

Khuôn mặt Lã Chi Sĩ lập tức trở nên thảm thương.

- Lão gia, không phải là đệ tử không tin, nhưng chỉ có điều...

Lý Bảo khoát tay chặn lại, ra hiệu Lã Chi Sĩ chớ nói thêm gì nữa.

Hắn trầm ngâm một lát rồi lấy trong người ra một cặp thiết gia hỏa đen như mực, giống như được tạo thành từ sắt, có hình nửa vòng tròn, bên trong ánh sáng, bên ngoài còn có một tầng sắc bén.

- Đây là món đồ nhỏ mà lúc trước khi ta giao đấu với đại danh phủ đã có được.

Theo lý thuyết, ta không nên dạy ngươi chiêu này. Nhưng bây giờ cũng là bất đắc dĩ. Dem cái món đồ này bọc ở dưới giày của ngươi khi ngươi tung chiêu ở chân có thể phát huy tác dụng. Tuy nhiên không nên lấy tính mạng thăng nhĩ kia, chỉ cần đánh bại Ngọc Tiểu Ất là được.

Lã Chi Sĩ nhận lấy hai món đồ.

Hắn ngẩng đầu cười ha hả nói:

- Lão gia, thứ này hơi nặng một chút nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Người yên tâm đi. Có thứ này ngày mai ta nhất định thắng thành khôn đó. Phải dạy cho người biết đấu pháp của Lý gia không hề kém cõi Ngọc gia nhà hắn.

Trên khuôn mặt Lý Bảo nở ra một nụ cười lạnh lẽo.

- Việc này như vậy là thuận lợi. Tốt lắm, hãy sớm nghỉ ngơi đi. Ngày mai người hãy đến nhà tìm ta, chúng ta lại bàn tiếp về đấu pháp.

Đừng uống rượu nữa, lại càng không được đi tìm nữ nhân.

Trận chiến ngày mai rất quan trọng ! Lúc đó ta cũng đến xem cuộc đấu để khuyến khích người.

Lã Chi Sĩ vội vàng khom người nói:

- Lão gia yên tâm, đệ tử hiểu được nặng nhẹ.

Trời càng lúc càng tối và nổi gió to.

Quan Âm viện ở bên cạnh tiểu viện nhà Ngọc gia vẫn còn sáng đèn.

Yến Nô ngồi xem Ngọc Doãn luyện công, khoác áo khoác ngồi ở ngưỡng cửa may vá dưới ánh đèn.

- Cửu Nhi tỷ!

- Hử?

- Dương Đại Lang kia có thể luyện đến ba tầng công phu không?

Yến Nô ngẩn ra rồi buông kim.

- Công phu của Dương Đại Lang dùng mưu không dùng sức, ngoài mềm trong cứng, trong nhu có cương, toàn thân có cảnh địa, thật là đã luyện tới công phu tầng thứ ba rồi. Chỉ có điều hắn luyện quyền cước

bình thường, tất cả công phu trên người hắn đều nhờ thương bổng. Hơn nữa nhìn con đường của hắn đi cũng giống như con đường của Hoàn Hầu, Vương Thiết Thương. Nếu như hắn ra chiến trường thì sẽ là một mãnh tướng thiện chiến dũng mãnh.

Hoàn Hầu, đó là Trương Phi.

Còn Vương Thiết Thương chỉ danh tướng Vương Ngạn Chương của Hậu Lương thời kỳ Ngũ Đại.

Sách sử ghi lại, Vương Ngạn Chương lâm trận dũng mãnh, thường cảm thiết thương, người không mặc giáp chắn cho nên người ta gọi là “Vương Thiết Thương”.

Ngọc Doãn không biết lai lịch của Vương Thiết Thương nhưng lại biết Hoàn Hầu là ai.

Trong lịch sử, Dương Tái Hưng đúng như lời Yến Nô nói, là một mãnh tướng thiện chiến dũng mãnh.

Tâm tình Ngọc Doãn không nguôi đi được. Tuổi tác của Dương Tái Hưng và hắn cũng không sai biệt lắm. Nhưng gã đã lợi hại như vậy. Còn có Nhạc Phi kia, nghe nói cũng đã luyện tới ba tầng công phu rồi. Bây giờ hắn cũng cố tình luyện đến hai tầng công phu. Tuy rằng trong lòng Ngọc Doãn tự cao nhưng hắn cũng là người không chịu thua kém. Tuy nói rằng hắn không thích đánh giết giết nhưng không có nghĩa là hắn chịu thua người khác, đặc biệt là Nhạc Phi.

Tuy rằng kính nể nhưng trong lòng Ngọc Doãn cũng có ý tranh giành cao thấp với Nhạc Phi.

Cho dù Yến Nô đã dần dần quên Nhạc Phi nhưng Ngọc Doãn vẫn nghĩ không muốn thua Nhạc Phi quá nhiều.

Dường như cảm nhận được sự mất mát trong lòng Ngọc Doãn, Yến Nô hạ giọng nói:

- Tiểu Át ca đừng vội nổi giận. Tuy nói công phu của Tiểu Át ca không so sánh được với Dương Đại Lang nhưng nền tảng lại vững chắc hơn hắn. Thêm với bây giờ Tiểu Át được chân pháp, tất nhiên sẽ mạnh lên nhanh chóng. Xem viễn cảnh của Tiểu Át ca bây giờ thì không lâu nữa nhất định có thể vượt qua Dương Đại Lang luyện đến ba tầng công phu.

Ngọc Doãn cười cười:

- Chỉ mong vậy!

Hắn đứng dậy, đi đến trong đình viện.

Chỉ thấy một vầng trăng sáng treo cao, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, vậy hướng nhân gian.

- Ngày mai là một ngày đẹp.

- Đương nhiên!

- Đợi chuyện này kết thúc, Cửu Nhi tỷ có tính toán gì không?

- Tiểu Át ca có dự tính gì thì nô theo đó.

- Ừ!

Ngọc Doãn trầm thờ dài.

- Tiểu Át ca có tâm sự?

- Ta đang nghĩ chuyện của Tứ Lục thúc cũng không biết có giải quyết thuận lợi không nữa.

Yến Nô nghe vậy cười cười, không nói gì.

Tình hình phía La Tứ Lục phức tạp, chủ yếu là bởi vì khi ông ra tay có quá nhiều người chứng kiến, chứ đừng nói là thật sự đã giết người. Mà Tiểu Khôn kia tuy rằng đã nhận tiền, hơn nữa còn cam đoan có thể bảo vệ tính mạng của La Tứ Lục, nhưng phủ Khai Phong vẫn chưa có phán quyết, làm sao mà yên tâm cho được. Yến Nô đi đến bên cạnh Ngọc Doãn, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay hắn.

- Tiểu Át ca đừng lo, người ở hiền sẽ gặp lành, Tứ Lục Thúc sẽ không sao đâu.

- Ừ!

- Vậy nghỉ sớm đi. Hôm nay nghỉ dưỡng sức, mai còn phải đi đấu một trận với Lã Chi Sĩ, đừng để mất thanh danh của a cậu.

Nói thật, mỗi khi nghe Yến Nô dài một câu “a cậu”, ngắn một câu “a cậu”, Ngọc Doãn luôn không kịp phản ứng.

Ai bảo đời sau này hàm nghĩa a cậu khác với hiện giờ? Cứ gọi một tiếng “công công” thì sao nào? Cứ lúc nào cũng “a cậu”. Ngẫm lại quả thật có chút không được tự nhiên, chỉ có điều nhập gia tùy tục, Ngọc Doãn cũng đành phải theo.

- Cửu Nhi tỷ cũng nghỉ ngơi sớm đi.

Ngọc Doãn khẽ khuyên nhủ.

Yến Nô đáp ứng một câu rồi giục Ngọc Doãn trở về phòng.

Đóng cửa lại, nghe trong viện truyền đến thanh âm dọn dẹp đồ đạc, sau đó dần dần yên ắng xuống.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, tĩnh tâm.

Hắn hít sâu một hơi, rồi sau đó dùng lực thổi ra khí đục, dựa vào phương pháp hô hấp học được trong Bát Thiểm Thập Nhị Phiến để mình dần dần bình tĩnh lại.

Trận chiến ngày mai chỉ được phép thắng không được phép bại.

Một đêm, vô sự.

Trời sáng lại rót vào sức sống phong phú cho Phủ Khai Phong.

Ngọc Doãn vốn định đi cửa hàng để trợ giúp lại bị Yến Nô ngăn lại, bảo hắn ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, điều chỉnh trạng thái, lấy sức để buổi tối còn đi giao đấu.

Nhắc tới đây cũng chỉ là một trận giao đấu nho nhỏ mà thôi, nhưng vì đủ loại nguyên nhân mà đặc biệt gây sự chú ý cho nhiều người, khiến trên đường phố nhiều người đang bàn luận không ngừng.

Có ủng hộ Lã Chi Sĩ, cũng có người ủng hộ Ngọc Doãn.

Cho nên, nếu lúc này Ngọc Doãn lại ra cửa hàng chắc chắn sẽ gây ra nhiều chú ý, càng tăng thêm áp lực.

Ngọc Doãn cũng biết ý tốt của Yến Nô, vì thế liền đồng ý với yêu cầu của Yến Nô.

Đợi Yến Nô đi rồi, hắn quét dọn đình viện, thay đổi y phục, đứng luyện quyền cước tại cọc gỗ hình người. Đến trưa, Dương Tái Hưng lại kích động đi vào nhà Ngọc Doãn, gã được Yến Nô nhờ vào cùng luận bàn với Ngọc Doãn.

Bất kể thế nào Dương Tái Hưng cũng đã luyện công phu đến tầng thứ ba.

Dù quyền cước không phải là sở trường của gã nhưng cũng có thể luận bàn chỉ điểm cho Ngọc Doãn.

Gã cầm một cây côn, lặp lại và giao thủ với Ngọc Doãn.

Mỗi khi Ngọc Doãn có sơ hở thì dừng lại chỉ điểm cặn kẽ, khiến Ngọc Doãn thu hoạch khá phong phú.

Hai người bởi vì một trận luận bàn này mà trở nên thân thiết hơn.

- Căn cơ của Tiểu Ất mạnh hơn ta gấp bội.

Trước kia mặc dù ta được sư phụ chỉ dạy, trong nhà lại có rất ít thịt để ăn, phần lớn ta cùng sư phụ dùng món ăn thôn quê, cho nên khí lực ta tuy lớn nhưng lại không kéo dài được như Tiểu Ất. Theo ta thấy chưa tới một năm Tiểu Ất có thể luyện đến tầng thứ ba.

Người ta thường nói nghèo văn giàu võ, đại thể là đạo lý ở điểm này.

Gia cảnh Ngọc Doãn không coi là giàu có, nhưng không phải lo áo cơm, quan trọng hơn là, nhà hắn vốn kinh doanh thịt nên không phải lo không có thịt để ăn. Người luyện đô vật sức ăn rất lớn, luôn có nhu cầu một lượng lớn lương thực.

Ví dụ như Ngọc Doãn sức ăn kinh người là cũng có nhân tố này.

So sánh ra, giống như Dương Tái Hưng và Nhạc Phi, tuy nói luyện được võ nghệ giỏi, nhưng lại không có nhiều thịt để ăn như Ngọc Doãn.

Ăn trầu và ăn thịt đương nhiên khác nhau rất nhiều. Cho nên Nhạc Phi cũng vậy, Dương Tái Hưng cũng thế, khí lực đều không thể kéo dài như Ngọc Doãn. Nghe Dương Tái Hưng nói vậy, trong lòng Ngọc Doãn thấy thoải mái lên rất nhiều. Công thêm hắn có thiện cảm với Dương Tái Hưng nên quan hệ của hai người càng lúc càng thân thiết, thậm chí còn khiến Dương Tái Hưng ao ước không thể cùng kết bái với hắn.

Đến giờ cơm trưa, Hoàng Tiểu Thất đến

Thứ nhất là vì mang đồ ăn cho Ngọc Doãn và Dương Tái Hưng, thứ hai là có chuyện bàn bạc với Ngọc Doãn.

- Cao Thập Tam đã đáp ứng rồi, bằng lòng đến xưởng để hỗ trợ.

- Hấn đã đáp ứng?

Ngọc Doãn nghe vậy vô cùng vui mừng.

Nay trong xưởng có Dương Tái Hưng, cộng thêm Cao Thập Tam, thật sự là có thể yên tâm rồi.

- Đúng rồi, Thập Tam Lang rất cuộc tên là gì?

Lần nào cũng Cao Thập Tam, Cao Thập Tam, cảm giác không được tự nhiên. Quen biết đã lâu mà vẫn chưa biết tên y là gì?

Hoàng Tiểu Thất ngẩn ra, nghiêng đầu, trầm tư suy nghĩ.

- Câu hỏi này của Tiểu Ất ca, ta thật không biết trả lời thế nào.

Thập Tam Lang là danh hiệu, nhưng mọi người chỉ gọi hấn là Thập Tam Lang mà không nhớ tên thật của hấn. Dù sao cũng từng nghe người ta nói, tổ tiên Thập Tam Lang cũng là nhân vật nổi danh lừng lẫy, sau này không hiểu lý do gì mà gia đạo sa sút, mới trở nên như hiện nay. Nếu không, để ta đi hỏi thăm một chút, thật sự ta không nhớ nổi đại danh của y là gì.

Ngọc Doãn cười nói:

- Thôi, không bằng để ta tự đi hỏi hấn vậy.

Gấp một miếng ăn, hấn đột nhiên nhìn Hoàng Tiểu Thất nói:

- Thất Lang, nói như vậy, ta cũng không biết đại danh của ngươi đâu đấy.

Lời vừa thốt ra khiến Hoàng Tiểu Thất mặt đỏ bừng.

- Đại danh của ta...nói ra thật xấu hổ.

Năm đó cha ta mong ta trở nên nổi bật, cho nên đặc biệt tìm người đặt tên cho ta, tên là Văn Thanh. Văn của văn chương, Thanh của Thanh liên. Đáng tiếc lúc đầu ta không thích đọc sách, ngày ngày ham chơi lêu lổng, khiến cha rất thất vọng mà lại không thể đổi cái tên này. Nếu không phải Tiểu Ất ca hỏi, ta cũng suýt quên cả đại danh của mình, thật là hổ thẹn.

Hoàng Văn Thanh?

Cái tên nghe cũng rất hay.

Ngọc Doãn vỗ vỗ bờ vai của y:

- Thất Lang sao phải coi nhẹ mình?

Mà nay hối hận, vẫn còn kịp.

- Nói rất hay!

Ngọc Doãn vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa tiếng người cười nói.

Theo sát sau, Trần Đông và Lý Dật Phong cùng nhau tiến vào, đi theo có một thiếu niên, quần áo vô cùng hoa lệ.

Ngọc Doãn thấy hai người Trần Đông đến vội đứng lên.

- Đại Lang, Thiếu Dương, sao lại đến đây?

- Ha hã, hôm nay Tiểu Ất giao đấu, sao có thể bỏ qua?

Từng nghe danh hiệu Ngọc Giao Long phổ Mã Hành nhưng chưa từng thấy Tiểu Ất động thủ, nên cũng muốn đến cổ vũ trợ uy cho Tiểu Ất. Đúng rồi, còn chưa giới thiệu, vị này là Cao Nghiêu Khanh, thượng xá sinh cùng Trường thái học năm nay thi đậu. Tam Lang đã nghe đại danh Tiểu Ất, nghe nói hai ta tới thăm Tiểu Ất liền tỏ ý muốn đi cùng.

86. Chương 85: Tiểu Cao Nha Nội (hạ)

Ngọc Doãn không khỏi ngăn ra, vội chấp tay chào Cao Nghiêu Khanh.

Nhưng Cao Nghiêu Khanh đã giơ tay ngăn hấn lại:

- Lần trước bên ngoài lầu Bạch Phàn đã từng thấy Tiểu Ất phong thái hơn người, đáng tiếc không được quen biết, nhưng trong lòng cực kỳ ngưỡng mộ. Sau lại nghe người ta nói đến cuộc đấu cầm giữa Tiểu Ất và Phùng Siêu, một bài “Đăng Đài” khiến ta vô cùng kính nể.

Hôm nay nghe Thiếu Dương Đại Lang nói muốn tới gặp Tiểu Ất, ta liền mặt dày đến đây.

Lúc đến vội vàng chỉ mang theo bình rượu vừa lúc có thể nấn ná đợi buổi tối cổ vũ cho Tiểu Ất.

Xem cách nói năng, dáng vẻ này của Cao Nghiêu Khanh cũng không phải nhân vật tầm thường,

Ngọc Doãn trong lòng nghi hoặc, nhưng ngoài miệng lại liên tục nói tạ ơn, gọi Hoàng Tiểu Thất và Dương Tái Hưng khiêng bàn từ trong phòng ra để tiếp đón.

Hai tiểu nhị của cửa hàng Cao Dương Chính mang theo bình rượu đồ ăn đặt lên bàn.

- Tam ca đến cũng đến rồi, sao lại khách khí như vậy?

Khi hần nhìn hũ rượu đồ ăn kia càng cảm thấy khó hiểu.

Rượu này đồ ăn đều thượng đẳng, là đồ ăn và là rượu ngon nổi tiếng của cửa hàng Cao Dương Chính. Một bàn được bày đầy rượu và thức ăn, ít nhất cũng phải trên mười quan, không phải là người bình thường có thể ăn được. Đương nhiên, dựa vào thân gia hiện nay của Ngọc Doãn, hơn mười quan này cũng không nhiều nhận gì, nhưng nếu khiến hần thật sự phải ăn thì cũng có cảm giác đau lòng.

- Cao Tam Lang này có lai lịch thế nào?

Thừa dịp mọi người không để ý, Ngọc Doãn kéo Trần Đông sang một bên hỏi.

Trần Đông thì vẻ mặt mờ mịt:

- Người không biết thân phận của Cao Tam Lang sao?

- Ta sao biết thân phận hần chứ?

- Thật đúng là kì quái, hôm nay là hần chủ động yêu cầu đến đây...Vậy Điện Tiền Đô Thái Úy Cao Cầu Cao thái úy, người biết chứ?

Cao Cầu?

Ngọc Doãn không khỏi mỉm cười!

Sao hắn không biết Cao Cầu chứ?

Trên thực tế, ở hậu thế ai mà không biết Cao Cầu?

Đó là một kẻ dựa vào tài đá cầu mà được Hoàng đế Huy Tông yêu thích, từ một kẻ lưu manh phố phường một bước nhảy trở thành trọng thần triều đình của Đại Tống.

Trong Thủy Hử truyện, người này khiến Giáo đầu tám mươi vạn cấm quân Khai Phong Thương bồng Vương Tiến phải mang theo mẹ bỏ trốn lưu vong. Mà con nuôi của Cao Nha nội còn khiến cho Lâm Xung tan cửa nát nhà, đêm chạy tới Lương Sơn...

Tóm lại, ở trong mắt những người đời sau, Cao Cầu lỗ đầu, chân chảy mủ, hư hỏng, tuy nhiên Ngọc Doãn quả thật không quá tin tưởng.

Bởi vì hắn đã đọc sách sử biết Cao Cầu tuy không học vấn không nghề nghiệp, giỏi nịnh nọt nhưng cũng không quá mức như thế.

Ông ta có ba con trai, con cả Cao Nghiêu Khang, con thứ Cao Nghiêu Phụ, ba đứa con Cao Nghiêu Khanh.

Về phần cách gọi “Cao nha nội”, trên thực tế là do Thi đại gia Thi Nại Am tác giả của Thủy Hử truyện bịa đặt ra. Mà tại sao Thi đại gia lại nói xấu Cao Cầu trong “Thủy hử truyện” cũng khiến người đời sau khổ cực đi tìm đáp án.

Tuy nhiên giờ phút này, Cao Nghiêu Khanh lại ở ngay trước mặt khiến Ngọc Doãn thấy bất ngờ thấp thỏm.

Hắn thật sự nghĩ mãi không ra vì sao Cao Nghiêu Khanh lại đột nhiên đến nhà?

Chẳng lẽ...

Cao Nha nội trong Thủy Hử truyện lại vì vợ của Lâm Xung mà khiến Lâm Xung nhà tan cửa nát. Cao Nghiêu Khanh này không phải là...Càng nghĩ cũng chỉ có một có khả năng này. Ngọc Doãn càng nghĩ càng khẩn trương, bất giác nảy sinh sự đề phòng.

- Sao Nha nội lại rảnh rỗi vậy?

Ngọc Doãn cẩn trọng dò hỏi.

Cao Nghiêu Khanh cười ha hả nói :

- Tiểu Ất chó khản trương, hôm nay ở đây không có Cao Nha nội, chỉ có Cao Tam Lang thôi.

Nhắc đến hai nhà ta và người cũng có chút quan hệ sâu xa...Ngày đó sau khi ta nghe đến cái tên Tiểu Ất, liền trở về đề cập với gia phụ. Gia phụ nói năm đó cũng có chút giao tình với lệnh tôn. Khi lệnh tôn còn là Nội Đẳng Tử, còn dạy cho gia phụ phương pháp đô vật, đến nay gia phụ vẫn còn nhớ.

Còn có chuyện này sao?

Ngọc Doãn quả thật không rõ lắm.

Thời điểm Ngọc Phi trong hoàng cung làm Nội Đẳng Tử, Cao Cầu đã là quan to trong triều.

Chuyện này không nói Ngọc Doãn, chỉ sợ ngay cả Chu Đồng, Chu Yến Nô cũng không rõ lắm. Đường Đường là một Thái úy, mà Ngọc Phi chỉ là một thị vệ trong hoàng cung, khoảng cách quá lớn, cho nên Ngọc Phi cũng sẽ không ghi nhớ trong lòng, mà chưa chắc Cao Cầu đã thật sự để ý.

Nếu thật sự thân thiết như Cao Nghiêu Khanh nói, vậy tại sao nhiều năm mà không ra mặt?

Không đúng, về phương diện này hẳn có vấn đề!

Ngọc Doãn đương nhiên sẽ không đem lời nói thật lòng nói cho Cao Nghiêu Khanh, vẫn biểu hiện bề ngoài tỏ vẻ kinh ngạc.

- Vậy thứ cho Tiểu Ất lúc ấy nhỏ tuổi nên không nhớ rõ.

Cao Nghiêu Khanh cười nói:

- Trước đó không biết, hiện tại chẳng phải biết rồi sao? Nào nào, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Ba Thái học sinh ngồi ở bàn, trong đó đã có hai người là con cháu nhà quan.

Bất kể là Hoàng Tiểu Thất và Dương Tái Hưng, đều cảm thấy có chút gượng ép gò bó, vì thế liền cáo từ rời đi trước.

Mà Ngọc Doãn cũng có chút không thích ứng.

Chỉ là khách đã tới cửa, thân là chủ nhân sao có thể cáo lui?

Bất đắc dĩ Ngọc Doãn đành phải cố chịu đựng kìm nén sự bất an trong lòng, đón tiếp Cao Nghiêu Khanh chu toàn

Tuy nhiên nghe Cao Nghiêu Khanh nói chuyện, dường như thật sự là đến để cổ vũ hấn, cũng không có ý tứ gì khác. Trong lời nói chỉ yếu là xoay quanh vấn đề giao tranh buổi tối nay, thỉnh thoảng mới nhắc đến chuyện nhạc luật tao nhã, khiến tâm trạng Ngọc Doãn dần dần bình ổn lại.

- Tài nghệ Kê Cầm của Tiểu Ất là học thầy nào?

Cao Nghiêu Khanh đột nhiên chuyển đề tài, cười ha ha hỏi.

Ngọc Doãn ngần ra, vội vàng dùng câu đã chuẩn bị kỹ càng từ chối:

- Chuyện này kể ra dài dòng lắm.

Lúc trước gia phụ còn sống từng kết bạn với một vị chân nhân. Kê Cầm này của ta cũng học được từ vị chân nhân đó.

- Nói như thế, Tiểu Ất còn có những khả năng khác?

- Cũng không hẳn vậy, phần lớn là học nhạc luật..Ngoại trừ Kê Cầm ra thì cũng biết một chút về đàn ngọc.

- Tiểu Ất biết dùng đàn ngọc sao?

Lý Dật Phong kinh ngạc hỏi:

- Sao chưa từng thấy người đàn bao giờ?

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, cười khổ nói:

- Đàn ngọc có giá trị ngàn quan, ta chỉ buôn bán nhỏ, sao có thể mua được?

Còn nữa, người như ta vậy, mua đàn ngọc thì tấu cho ai nghe?

Lý Dật Phong ngẫm nghĩ một chút, cũng hiểu.

Đúng vậy, Ngọc Doãn là một kẻ lưu manh nhàn rỗi, là người bán thịt, tấu đàn ngọc thì ai thường thức chứ!

Cho dù là Kê Cầm cũng phải nhờ trời đất đưa đẩy mới có cơ hội. Cho nên giải thích này của Ngọc Doãn khiến Lý Dật Phong cũng không nghĩ nhiều.

- Vậy xin hỏi vị chân nhân kia tên là gì?

-Cái này...

Ngọc Doãn đảo tròn mắt, bật thốt:

- Tên của gia sư là Khổng sơn chân nhân!

Khổng Sơn chân nhân?

Cao Nghiêu Khanh lập tức bối rối!

Khổng Sơn chân nhân mà Ngọc Doãn nói chính là sư tổ Trương Khổng Sơn.

Cao Nghiêu Khanh sao có thể nghe tiếng một nhân vật như vậy nên đương nhiên cảm giác có chút mơ hồ...

- Không biết chân nhân này đã quy tiên chưa?

- Gia sư tu hành ở núi Thanh Thành! Tuy nhiên hiện nay ta cũng không rõ gia sư còn hay đã tạ thế.

Núi Thanh Thành!

Cao Nghiêu Khanh thăm ghi nhớ địa phương này, rồi không truy vấn nữa.

Nhưng từ lúc đó, lại càng khiến Ngọc Doãn thêm nghi ngờ. Hắn thật sự không hiểu Cao Nghiêu Khanh hỏi hắn những điều này là có ý gì.

Tuy nhiên, Cao Nghiêu Khanh thật sự rất có tài học.

Khi cùng y nói chuyện loáng thoáng có thể cảm giác được, y dường như cũng am hiểu đàn ngọc, hơn nữa cũng thuộc truyền nhân phái Kinh Sư Cầm.

Xét trình độ thì người này không hề kém.

Ngẫm lại cũng thế, Hoàng đế Huy Tông vốn là một nhân vật đa tài đa nghệ, tinh thông cầm kỳ thư họa. Cao Cầu lại là một lộng thần, nếu quả thật không học vấn không nghề nghiệp, chỉ sợ cũng rất khó mà nhận được sự tín nhiệm tin tưởng lâu dài của Hoàng đế Huy Tông.

Vậy thì Cao Nghiêu Khanh có tài nghệ như thế cũng không quá kỳ lạ.

Bữa cơm này ăn không được tự nhiên!

Ít nhất Ngọc Doãn cảm thấy không được tự nhiên!

Nhưng Cao Nghiêu Khanh dường như rất thoải mái, còn tỏ ý vô cùng mỹ mãn.

Sau khi cơm nước no nê, y cáo từ với Ngọc Doãn, đồng thời còn nói buổi tối sẽ đi Khoái Hoạt Lâm cổ vũ cho Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất vạn lần không thể thua tên Lã Chi Sĩ kia, lần này ta tin Tiểu Ất sẽ thắng.

- Ta sẽ dốc hết toàn lực.

Ngọc Doãn cười, tiễn Cao Nghiêu Khanh đi ra.

Nhưng khi xoay người vào nhà liền lôi kéo Lý Dật Phong và Trần Đông hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Ta chưa bao giờ có liên hệ với nhà Cao thái úy, vì sao đột nhiên đến nhà?

Lý Dật Phong lắc đầu nói:

- Người hỏi ta, ta hỏi ai?

Ta còn tưởng rằng Tiểu Ất và họ Cao kia còn quan hệ thân thiết! Tuy nhiên xem ý tứ này của Tam Lang cũng không có ác ý, người đừng lo lắng.

Ngẫm lại, dường như cũng có lý.

Lúc này Ngọc Doãn mới thở phào, nhưng trong lòng vẫn thoáng chút không yên.

Cao Nghiêu Khanh không ở đây, đương nhiên bầu không khí thoải mái hơn rất nhiều.

Ba người ở trong đình viện trò chuyện, ngâm gió ngời trăng. Bất giác, thời gian cũng trôi qua nhanh.

Nhưng khi sắc trời đen xuống, Yến Nô và một nhà ba người Dương Nhập Cửu đã quay về.

- Thời gian cũng gần tới rồi, chúng ta nên đi sớm để tránh bị chậm giờ, tiện thể còn làm quen sàn đấu.

- Đúng vậy, hiện tại đến đó vừa lúc sân bãi còn đang nóng có thể xem náo nhiệt!

Lý Dật Phong và Trần Đông cũng vội tán thành.

Ngọc Doãn đứng dậy, hít sâu một hơi.

Hắn gật gật đầu:

- Cũng được, vậy chúng ta đi thôi.

87. Chương 86: Giao Đấu (thượng)

Khoái Hoạt Lâm ở bên sông Kim Thủy, phía bắc ngoại thành phủ Khai Phong dưới cầu Sương Hoành.

Nói chính xác thì Khoái Hoạt Lâm là một Ngõa Tử chiếm diện tích rất lớn. Trong Ngõa tử màn trướng tử tung bay, tử quán san sát.

Đường đi lát đá vụn rộng có thể chứa năm người thành hàng, trải rộng hai bên sân khấu.

Sân khấu này phần lớn là cửa tử lầu tử quán, ước chừng cao 2~3m, chủ yếu tập trung các bang nhóm biểu diễn xiếc lưu động tại đây để thu hút khách nghỉ chân. Dưới võ đài, còn có rất nhiều tiểu thương, mỗi khi đêm đến là bày sạp bán, tiếng rao không ngừng, hình thành một tuyến phong cảnh đặc biệt vô cùng tại phủ Khai Phong, càng khiến cho Khoái Hoạt Lâm vào đêm vô cùng náo nhiệt.

Đoàn người Ngọc Doãn đi vào Khoái Hoạt Lâm, thấy đám đông đang sôi động mãnh liệt.

Trần Đông cười nói:

- Tiểu Ất, hôm nay ngươi và Lã Chi Sĩ giao đấu chắc chắn thu hút không ít người đâu.

- Thật sao?

Ngọc Doãn hơi cau mày dừng chân quan sát.

Chỉ thấy cuối Khoái Hoạt Lâm bên sông Kim Thủy có một đài cao cực kỳ rộng. Cao chừng 6m, rộng 6m2, dùng thân gỗ dày 20, 30cm làm sàn nhà, được chống ở dưới hơn mấy chục cây cột gỗ lớn san sát, chống đỡ đài cao này. Đây là Hiến đài nổi danh ở Khoái Hoạt Lâm, có thể được xem như là nơi có kiến trúc đặc biệt.

Một lát nữa Ngọc Doãn sẽ so sánh cao thấp với Lã Chi Sĩ trên Hiến đài này.

Bên trong từ lâu hai sườn Hiến đài đã kín người hết chỗ.

Dưới đài cao càng có vô số người vây quanh chờ đợi khai chiến.

Từng chiếc từng chiếc thuyền hoa du thuyền trên sông Kim Thủy lái tới, đến bên Hiến đài thì thuyền ngừng, rồi sau đó từ trên thuyền đi xuống một đám nam nữ quần áo hoa mỹ.

- Thật khí thế.

Dương Tái Hưng không kìm nổi tán thưởng một tiếng khiến mọi người xung quanh đều gật đầu.

Nhìn canh giờ hẵng còn sớm!

Lý Dật Phong nói:

- Không bằng tìm một chỗ nghỉ ngơi trước được không?

- Không cần chuẩn bị sao?

- Yên tâm, Hiến đài thuộc cửa hàng Lý gia Khoái Hoạt Lâm, là công chính nổi danh, tuyệt đối sẽ không âm thầm làm trò gì đâu.

Hơn nữa còn có tư phác và nữ triển làm nóng võ đài, Tiểu Át muốn lên đài ít nhất còn phải chờ một canh giờ nữa...

Nữ thi triển đấu vật, ý tứ mang theo chút nghĩa xấu.

Thời kì Bắc Tống, đô vật là một hoạt động cực kỳ lưu hành, bất luận giàu nghèo thế nào cũng đều có thể tham dự.

Mà ngay cả một Hoàng đế phong lưu như Tống Huy Tông cũng cực kỳ si mê đô vật. Nghe nói, ở bên trong Ngũ Long tự của đại nội hoàng cung hường có Nội Đẳng Tử huấn luyện, Hoàng đế Huy Tông cũng thường xuyên sẽ mang theo Tần phi đến xem, thỉnh thoảng còn lên võ đài đấu vật một trận.

Trong Thủy Hử truyện, Cao Cầu không học vẫn không nghề nghiệp kia cũng từng luyện đô vật.

Chúng tỏ đô vật rất phổ biến thời kỳ Bắc Tống.

Nhưng đúng là quá phổ biến mà sản sinh ra đủ loại hoạt động đi theo nó. Ví dụ như nữ thi triển đấu vật chủ yếu là làm sân khấu náo nhiệt, lúc ban đầu có ý nghĩa rất đơn thuần, càng về sau thay đổi trở thành gần như khỏa thân, hấp dẫn vô số người, được gọi là “Phụ nữ khỏa thân diễn”. Thời Triết Tông, cũng có nữ tử ở trên quảng trường Tuyên Đức Môn lớn nhất tại Đông Kinh đã biểu diễn cho Hoàng đế và dân chúng xem, lúc ấy hạng vạ người đến xem, vô cùng náo nhiệt.

Vì thế, Tư Mã Quang từng sáng tác ra một bài ăn luận thượng nguyên lệnh phụ nhân tương phác trạng”, cho rằng nên ngăn chặn hoạt động này, cũng đạt hiệu quả khá mạnh.

Đấu vật vẫn tồn tại như trước, nhưng đã thu hẹp nhiều hơn so với trước đây, tuy nhiên vẫn được các nữ tử thi triển đấu vật trước khi nam giới đấu vật, mục đích để khai mạc trận đấu, thu hút sự chú ý của mọi người.

Tóm lại, một trận đô vật có rất nhiều trình tự.

Đợi cho đến khi màn chính bắt đầu thì cũng đã đến giờ Tuất rồi. Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, nói với Lý Dật Phong:

- Đại Lang, các người đi tìm nơi nghỉ tạm trước đi, ta muốn cùng Cửu Nhi tỷ đi vào trong Ngõa Tử một chút, cũng là để thư giãn.

Dứt lời, Ngọc Doãn nhìn Chu Yến Nô.

Yến Nô đỏ mặt lên, vội vàng gật đầu, lộ ra vẻ chờ đợi.

Rất lâu rồi nàng chưa từng được ở riêng bên Tiểu Ất ca, trong thâm tâm Yến Nô đầy mong chờ nhưng lại không thể nói ra. Hiện giờ Ngọc Doãn chủ động đề xuất, Yến Nô đương nhiên vui vẻ. Huống chi, Yến Nô mới chỉ mười sáu, nói cho cùng vẫn là cô gái trẻ, vẫn yêu thích náo nhiệt. Nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà ngày ngày bận rộn vì kế sinh nhai...

Lý Dật Phong và Trần Đông liếc nhau, gật gật đầu.

- Vậy cũng được, chúng ta đến cửa hàng Lý gia, nhưng trước giờ Tuất phải quay lại đây.

- Ta biết rồi!

Lập tức, đoàn người liền chia nhau ra ở Ngõa Tử Khoái Hoạt Lâm.

Ngọc Doãn vươn tay, nhẹ nhàng cầm bàn tay thon dài mềm mại của Yến Nô.

Cả người Yến Nô khẽ run lên, bản năng muốn tránh né nhưng cuối cùng lại không phản kháng, mặc cho Ngọc Doãn nắm tay nàng.

Năm mươi ngày, gần hai tháng, cùng vinh nhục, tình cảm của Ngọc Doãn và Yến Nô càng lúc càng mãnh liệt.

Hai người tay nắm tay đi dọc theo phố dài, thảnh thơi nghỉ chân dưới võ đài nhìn nghệ nhân biểu diễn, Yến Nô thảnh thơi bật cười, thánh thót như chuông bạc.

- Tiểu Ất ca xem múa rối kìa.

Đi ra một chút, Yến Nô đột nhiên gọi Ngọc Doãn.

Cách đó không xa là một hồ nước rộng.

Theo tiếng Kê Cầm du dương, một con rối gỗ mập mạp mình trần chậm rãi đi ra theo dòng nước, lộ ra cái bụng giống như Phật Di Lặc, mặt cười tươi rói đốt chuỗi pháo. Trong phút chốc tiếng pháo nổ vang làm bọt nước bắn tung tóe.

Bọt nước lạnh bắn vào Yến Nô làm nàng bật cười.

Dáng vẻ ngây thơ kia thật đúng là một cô bé chưa lớn, mà thật ra, chẳng phải nàng vẫn chưa thật sự trưởng thành đó sao?

Ở hậu thế, tuổi như nàng hẳn là được bao nhiêu yêu chiều, vui vẻ không phải lo nghĩ.

Nhưng mà nay cũng vì gả cho người ta mà phải gánh vác cuộc sống. Trong lòng Ngọc Doãn lập tức dâng lên một cảm giác thương yêu, liền duỗi tay lau giọt nước đọng trên mặt Yến Nô. Yến Nô ngẩn ra, mặt chợt đỏ bừng lên nhưng không phản kháng, chỉ nhìn Ngọc Doãn đầy dịu dàng. Khoảng cách hai người bất giác càng thân thiết hơn.

Một chàng trai trèo lên một cây đại thụ rất cao, đốt pháo bông, nổ bùng sáng rực.

Đây là hình thức mở màn của múa rối, ý là đuổi quỷ dọn bãi.

- Tiểu Át ca, đẹp quá!

Nhìn pháo bông đẹp đẽ, Yến Nô bật thốt lên.

Ngọc Doãn cười cười cũng lớn tiếng trầm trồ khen ngợi!

Bỗng nhiên, đại kỳ pháp phối, một con kim long hiện ra ở dưới nước, đứng lên múa xoay trong làn khói sương trắng mù mịt; hai đầu sư tử tranh đoạt tú cầu theo nhịp chiêng trống; bạch hạc mở rộng hai cánh, vượt qua đầu rùa lao tới phía trước.

Vì thế một trận đại chiến hạc rùa đã mở màn.

Hai hình ảnh sáng bóng, đen trắng rõ ràng phản chiếu trên mặt nước.

Yến Nô vỗ tay đến hai bàn tay đỏ bừng, Ngọc Doãn đứng bên cạnh cũng khen liên tục. Hắn được xem rất nhiều lần múa rối, tạp kỹ đời sau nhưng sao có thể phấn khích bằng hình ảnh trước mắt chứ? Tài nghệ truyền thống không phải là không đẹp, chỉ tiếc hậu nhân không chịu kế thừa và khai quật mà thôi. Cảnh diễn trước mắt là màn múa rối vô cùng nổi tiếng ở Đông Kinh có tên là “Long Quy sư hạc hiển linh”. Trong bút ký người Tổng lưu truyền lại cũng từng nhiều lần đề cập đến.

Long Quy Sư Hạc hiển linh kết thúc thì đến “Người” diễn.

Từng màn diễn vô cùng phấn khích khiến Yến Nô khen ngợi không ngừng, xem như say như dại.

Khi buổi diễn kết thúc, tám nghệ nhân nam nữ trằm dưới nước đến ngực từ trong màn trúc đi ra, cầm chậu đồng trong tay xin tiền thưởng. Các khán giả trầm trồ khen ngợi đặt từng đồng tiền vào trong chậu đồng. Yến Nô cũng hưng phấn, kích động lấy nhiều tiền từ trong túi tiền trên người ném vào trong chậu đồng, nhưng sau đó nằng lại hối hận.

Người khác ném ra chỉ hơn mười văn tiền, nàng ném ra lại trên một trăm văn tiền.

Việc này nếu Tiểu Ất ca mà biết, thế nào cũng trách cứ cho mà xem?

A, Tiểu Ất ca đâu rồi?

Yến Nô đột nhiên phát hiện không biết Ngọc Doãn đã biến mất từ lúc nào rồi!

Nàng bất chấp tiếc số tiền kia vội vàng đi tìm kiếm khắp nơi.

- Tiểu Ất ca... Tiểu Ất ca!

Yến Nô đi vài bước, đã thấy ở trên một cái sạp tại hồ cách đó không xa, Ngọc Doãn đang ngồi xổm ở nơi đó, cúi đầu không biết nhìn cái gì.

- Tiểu Ất ca, sao lại ở đây?

Ngọc Doãn quay đầu lại cười với Yến Nô.

Rồi sau đó nói với người bán hàng rong:

- Ta muốn vật này, nói giá đi.

Lúc này Yến Nô mới để ý trên sạp bày một chiếc đàn cổ cực kỳ cũ nát, màu đen, nước sơn loang lổ. So với đàn cổ bình thường thì nó dài hơn một chút, rộng hơn một chút.

Người bán hàng rong cười nói:

- Đại quan nhân rất biết nhìn đồ, đàn này là vật tổ truyền của nhà ta, nếu không phải là cần tiền gấp, ta cũng không...

Ngọc Doãn không đợi người đó nói xong đã đứng lên đi luôn.

- Đại quan nhân chậm đã...

- Ta nói thật cho người biết, ta mua đàn này là để dạy thê tử học đàn chứ không thật sự muốn dùng nó.

Đàn này vừa nhìn là biết đó là phế phẩm, người nôn nóng như thế, muốn bắt chẹt ta sao? Nếu như người thật lòng muốn bán thì ra giá thật đi, nếu được thì ta mua.

Trên mặt người bán hàng rong lộ vẻ hổ thẹn.

Yến Nô đi đến bên cạnh Ngọc Doãn tò mò đánh giá phế cầm này, lộ vẻ nghi hoặc.

- Tiểu Ất ca, mua phế cầm này làm gì?

- Chẳng phải muội nói muốn học cầm sao? Nếu mua đàn quý, ta khó mà mua nổi. Ta thấy cây cầm này vẫn còn dùng được, mua về tốn mấy xâu tiền sữa chữa, sơn lại một chút thì có thể sử dụng được. Còn hơn là mua cầm trong Cẩm Xã Hòa Nhuận, hơn trăm quan một cầm, không thích hợp.

Người bán hàng rong đứng bên lên quan sát phát hiện Yến Nô tỏ vẻ khinh thường.

Lập tức con người đảo một vòng, nói:

- Nếu Đại quan nhân muốn, vậy thì ta không dài dòng nữa, năm mươi quan, người thấy sao?

- Người cho ta là tên gốc sao?

Ngọc Doãn nghe vậy giận tím mặt, kéo Yến Nô bước đi.

- Đại quan nhân đừng bước, đại quan nhân đừng bước!

Thấy Ngọc Doãn định đi, người bán hàng rong lập tức nóng nảy, vội bước tới ngăn Ngọc Doãn lại.

- Đại quan nhân làm gì nôn nóng như vậy, chuyện gì cũng từ từ... Nếu đại quan nhân cảm thấy đắt, không ngại ra giá xem nào?

- Năm quan thì mua!

Người bán hàng rong nóng nảy:

- Đại quan nhân nói giỡn, năm quan sao được.

Đàn này mặc dù bị hỏng một chút nhưng vẫn còn tốt, năm quan sao bán được?

Ngọc Doãn lập tức cười lạnh, hạ giọng nói:

- Người cho ta là thằng gốc sao? Đây rõ ràng là một phế cầm... Người xem đàn thân dài hơn rộng hơn, rõ ràng là cầm được chế tác hỏng, nhưng người lại mang đi bán! Nếu không phải vợ ta muốn học cầm, ta cũng chẳng muốn mua đâu.

- Việc này...

Người bán hàng rong lộ vẻ ngượng ngùng.

- Năm quan cũng quá ít, ba mươi quan, người thấy thế nào?

- Tám quan!

- Hai mươi lăm quan!

- Tám quan!

- Hai mươi quan!

Hai người cò kè mặc cả hồi lâu, người bán hàng rong kia thấy thật sự không lừa được Ngọc Doãn, cười khổ nói:

- Đại quan nhân, như này đi, đàn này ta ta mua mười quan, cũng không kiếm được tiền từ đại quan nhân, vậy giờ ta bán mười quan cho người, ít nhất cũng phải để tiểu nhân không lời không lỗ, đúng không?

- Mười quan sao?

Ngọc Doãn sau khi suy nghĩ thật lâu sau, làm ra vẻ làm khó nói:

- Vậy cũng được, thấy người không dễ dàng, mười quan thì mười quan.

Tuy nhiên, người phải thêm cho ta một cái túi đựng cầm...cái này đi.

Ngọc Doãn nói xong, cầm lấy một bộ túi đựng cầm da thuộc màu đen.

Người bán hàng rong thấy thế, đành phải đáp ứng, bộ dạng khổ sở, nhận bạc của Ngọc Doãn.

88. Chương 87: Giao Đầu (hạ)

Đặt đàn cổ vào trong túi xong, Ngọc Doãn xoay lưng kéo Yến Nô đi.

- Tam ca, sao lại bán mười quan tiền cho hần?

Nhìn theo lưng Ngọc Doãn và Yến Nô, một người bán hàng rong tiếp cận tới hỏi.

Tam ca cười ha hả, vẻ mặt gian trá:

- Đó chỉ là một phé cầm, ta chỉ mua mất một quan tiền mà bán được mười quan, thế là quá lời rồi. Đàn này ở trong tay ta hơn một năm, vốn tưởng rằng vật quý, nào ngờ lại vô dụng trong tay ta. May mà thằng nhãi này mua cho, coi như là bán kiếm chút lời...Đường Tam ta sao chịu bán lỗ vốn chứ?

- Đúng vậy, đúng vậy!

Hai người bán hàng rong cười ha ha.

- Tiểu Ất ca, sao đi gấp vậy?

Yến Nô bị Ngọc Doãn lôi kéo gấp gấp đi thẳng đến cửa hàng Lý gia.

- Cửu Nhi tỷ đừng hỏi, cứ đến cửa hàng Lý gia rồi sẽ giải thích với muội.

Hai người vội vàng đi vào cửa hàng Lý gia, sau khi báo thân phận thì đi thẳng vào hậu đường.

- Ôi, đây chẳng phải là Ngọc Tiểu Ất sao?

Vừa vào nhà chợt nghe có tiếng người kêu lên.

Ngọc Doãn quay đầu lại thấy đám người Quách Kinh vây quanh Lã Chi Sĩ đang đi về phía hần.

- Hóa ra là Quách Thiếu Tam, dạo này khỏe chứ?

Quách Kinh biến đổi sắc mặt, trong mắt lóe lên tia dữ tợn:

- Tiểu Ất ca, chỉ mong qua đêm nay ngươi đừng hòng tiếp tục hống hách nữa.

Ngọc Doãn cười nói:

- Việc này không cần Quách Thiếu Tam nhọc lòng, ta trước nay vẫn rất vui vẻ sống tốt.

- Ngọc Tiểu Ất, khẩu khí lớn lắm!

Lã Chi Sĩ đột nhiên mở miệng, lạnh lùng nói:

- Vậy thì chúng ta chứng minh ở trên võ đài đi.

- Bát ca vẫn nên cẩn thận là tốt hơn.

Hai bên người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng đều đồng thời cười lạnh, xoay người rời đi.

- Tiểu Ất ca, Lã Chi Sĩ kia không phải là người tốt, sau khi người lên đài thì phải cẩn thận. Hắn có biệt hiệu là Quỷ Cước Bát, kim cương cước cũng đã luyện đến xuất thần nhập hóa, người cần phải cẩn thận ứng phó, tránh được nên tránh, đừng cứng đối cứng với hắn ta, nếu không khó mà chống đỡ được.

- Ta đã biết.

Ngọc Doãn gật đầu cùng Yến Nô bước đi.

Không ngờ lại đụng phải Tưởng Thập Ngũ đi tới chấp tay chào Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất, đã lâu không gặp.

- Xin chào Thập Ngũ Ca!

Hai người nhìn nhau một lát, Tưởng Thập Ngũ đột nhiên thở dài, thấp giọng nói:

- Ta cũng không ngờ sẽ trở nên như này.

Sau khi Tiểu Ất lên đài thì nên cẩn thận, Tiểu Quan Tác kia cũng tới để xem cuộc đấu. Vốn chỉ là chuyện giữa ta và người, không ngờ lại dính dáng nhiều như vậy. Tiểu Ất yên tâm trận chiến này bất luận thua hay thắng, mọi ân oán trước đó đều xóa bỏ, tóm lại người hãy bảo trọng.

Tưởng Thập Ngũ nói xong đi ngay.

Ngọc Doãn nhăn mặt lại, trong lòng tăng thêm sự cẩn trọng.

Trận chiến hôm nay dường như có chút cổ quái.

Với tính cách Tưởng Thập Ngũ đột nhiên nói ra những lời này, chắc chắn là có gì đó.

Xem ra cần phải cẩn thận nhiều hơn!

Sắc trời đã tối.

Từ lúc vào đầu hạ, ban ngày dài hơn, đến giờ Tuất mà trời vẫn sáng.

Hiền đài cửa hàng Lý gia đèn đuốc sáng trưng, bốn phía trên đài được cắm hơn mười cây đuốc, chiếu Hiền đài sáng trưng.

Trên sông Kim Thủy thuyền hoa liên kết. Từ xa nhìn sang, cảnh sắc vô cùng đồ sộ.

Dưới Hiền đài toàn đầu người di chuyển, tấp nập.

Cửa hàng Lý gia có ba tầng, cũng là một trong khu kiến trúc bắt mắt nhất của Khoái Hoạ Lâm.

Khang Vương Triệu Cấu cất bước lên lầu ba đứng phải nhiều gương mặt quen thuộc.

- Điện hạ cũng tới đây sao?

Chỉ thấy một lão già bước nhanh tới khom người hành lễ.

Lão già này gương mặt rất đẹp, tuy rằng có nhiều nếp nhăn năm tháng nhưng vẫn có thể nhận ra bộ dạng thời trẻ.

Triệu Cấu là con trai thứ chín của Hoàng Đế Huy Tông, cao lớn uy mãnh, khí thế bất phàm.

Trong các con trai của Hoàng đế Huy Tông, Triệu Cấu đặc biệt dũng mãnh nhất, sức lực cực lớn, dũng mãnh uy vũ. Năm Tuyên Hòa thứ ba được phong làm Khang Vương, có qua lại chặt chẽ với Thái Tử Triệu Hoàn. Nhìn lão già trước mắt, da mặt Triệu Cấu co giật, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét. Tuy nhiên ngoài mặt vẫn tươi cười, bước lên nâng lão già dậy, vô cùng thân thiết.

- Có chuyện náo nhiệt, sao Thái úy không báo ta biết? Nếu không phải Huyền Huyền báo ta biết, suýt nữa thì ta đã bỏ sót buổi náo nhiệt hôm nay rồi. À, Hương Yến tiên sinh và Lương Khê tiên sinh cũng ở đây ư, đã lâu không gặp rồi.

Trên lầu ba cửa hàng Lý gia có không ít đại thần trong triều ngồi đó.

Lão già kia chính là Điện Tiền Đô Thái Úy Cao Cầu, bên cạnh còn có Phủ Doãn Khai Phong Hương Yến, Thái Thường Thiếu Khanh Lý Cương cùng với hơn mười vị quan viên lớn nhỏ. Trong lòng Triệu Cấu nghi hoặc, chỉ là một trận giao đấu bình thường, sao lại nhiều người như vậy?

Mấy năm nay Cao Cầu này vẫn được sủng ái.

Cho dù Hoàng đế Huy Tông đã nảy sinh nghi ngờ đối với Vương Phủ Lương Sư Thành và bộ hạ cũ, nhưng vẫn sủng ái Cao Cầu.

Chẳng qua biểu hiện của Cao Cầu vô cùng khiêm tốn, hoàn toàn không ngang tàng như đám người Vương Phủ kia. Sau khi vào xuân, Cao Cầu được phong làm Sở Quốc Công, nhưng vẫn cáo bệnh ở nhà, hôm nay đột nhiên xuất hiện khiến Triệu Cấu vô cùng nghi hoặc.

- Cao Thái úy!

Triệu Cấu vừa dứt lời, thì một bóng dáng thướt tha từ sau y chạy ra.

- Ô, Nhu Phúc Đế Cơ.

Cao Cầu nhìn thấy người đó cũng giật mình.

Thiếu nữ trước mắt mặc y phục gấm Tứ Xuyên màu lục, đường cong thướt tha, tuổi ước chừng mười sáu, vẻ mặt đầy ngây thơ. Cao Cầu đương nhiên nhận ra thiếu nữ này là con gái của Hoàng Đế Huy Tông, Nhu Phúc Đế Cơ Triệu Huyền. Ông ta vội vàng tiến lên hành lễ, lại bị Triệu Huyền ngăn lại.

- Cao Thái Úy cũng tới xem Ngọc Tiểu Át sao?

- Nhu Phúc Đế Cơ cũng biết Ngọc Tiểu Át?

Nếp nhăn phủ kín gương mặt Cao Cầu, lão cười tươi:

- Ngọc Phi, phụ thân của Ngọc Tiểu Ất vốn là Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự. Năm xưa từng truyền thụ cho lão mấy thủ pháp pháp, cho nên cũng có chút tình xưa.

- Hóa ra Thái Úy là người quen biết cũ với Ngọc Tiểu Ất kia.

Nhu Phúc Đế Cơ thì ào ào nói.

- Vậy Thái úy đoán ai thắng?

- Việc này...

Cao Cầu nhìn thoáng qua thiếu nữ, sau đó lại nhìn những người khác, cười nói:

- Nếu là con của cố nhân, đương nhiên là muốn Tiểu Ất thắng.

- Vậy Lương Khê tiên sinh thì sao?

Lý Cương cao chừng 178cm, vô cùng khỏe mạnh.

Ông đáp:

- Ngọc Tiểu Ất có quan hệ thân thiết với khuyển tử, ta đương nhiên mong Tiểu Ất thắng.

- Nói vậy Hương Yến tiên sinh cũng mong Tiểu Ất thắng rồi?

Yến Anh cười mà không nói, chỉ gật gật đầu.

Triệu Cấu nhăn mặt:

- Ta nghe nói, pháp pháp của Tiểu Ất dù giỏi nhưng Lã Chi Sĩ kia lại có danh sư truyền thụ, cũng là lực sĩ khó lường. Trước đây Ngọc Tiểu Ất từng thảm bại dưới tay Lý Bảo, mà Lã Chi Sĩ lại là đệ tử của Lý Bảo, đương nhiên hiểu rất rõ sự nông sâu của Ngọc Tiểu Ất. Muốn thật sự giao đấu, chưa chắc Ngọc Tiểu Ất đã là đối thủ của Lã Chi Sĩ.

- Có chuyện này sao?

Nhu Phúc Đế Cơ Triệu Huyền lộ ra vẻ do dự.

- Vậy Cứu ca cho rằng ai thắng?

- Đương nhiên là Lã Chi Sĩ rồi.

- Vậy ư...

Triệu Huyền nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Nếu Cửu ca cho rằng Lã Chi Sĩ thắng, vậy thì muội sẽ ủng hộ Ngọc Tiểu Ất thắng. Hi hi, thế này đi, muội sẽ đánh cược cùng Cửu ca, nếu Lã Chi Sĩ thắng, tiểu muội sẽ tặng “Tiết Phu Thiếp” của Thái Nguyên Trường cho Cửu Ca, nhưng nếu Cửu ca thua, thì phải đem Đại Thánh Di Âm trân quý cho muội.

- Việc này...

Triệu Cầu không khỏi có chút do dự.

Sái Nguyên Trường, đó là Sái Kinh.

Thời Huy Tông là một trong lục tặc.

(Lục tặc: sáu loại người ác làm hại thiên hạ)

Sái Kinh thi họa song tuyệt, tranh vẽ chim muông nổi tiếng, tính cả đại gia Tô Thức, vãng vàng tiến vào Tam Giáp. Mà thư pháp của ông ta xem gần giống Mễ Phát, nhưng từ trong bút pháp tươi đẹp mà nói xác thực có thể được coi là “Nhị vương”, bút ý tinh tế, thể thái cứng cáp mỹ lệ. Sái Kinh múa bút tự nhiên, toát lên phong cách cao nhã, cách điệu. Về phương diện kết tự tràn đầy tự nhiên, nhắc bút đặt bút phối hợp chặt chẽ, tự thể sáng tạo đa dạng mà thống nhất, có thể nói là nhất tuyệt đương thời.

Cho dù là Tống Huy Tông sáng tạo ra thể chữ Sáu Kim Thể nhưng cũng chưa chắc đã vượt trên Sái Kinh.

Tiết Phu thiếp là sáng tác đỉnh cao của Sái Kinh, rất có giá trị. Về thư pháp Sái Kinh từng có một truyền thuyết như này: Một lần Sái Kinh hóng gió, bên cạnh có người hầu quạt, ông ta nhất thời hứng khởi liền viết hai bài thơ Đỗ Phủ lên trên hai cái quạt. Tuy nhiên về sau, Sái Kinh lại không để tâm đến chuyện này nữa...

Không bao lâu sau, hai người hầu mua bất động sản tại Khai Phong.

Sau này Sái Kinh hỏi lại mới biết hai người này đã bán cây quạt mà ông ta đề thơ lên, mỗi một cây quạt giá hai vạn quan.

Đây là chuyện xảy ra trước thời Sùng Ninh, mà nay thư pháp của Sái Kinh một chữ ngàn vàng.

Triệu Cầu không thích Sái Kinh nhưng lại rất thích thư pháp của Sái Kinh. Y từng nhiều lần đòi hỏi Sái Kinh nhưng đều bị cự tuyệt. Sau này đến năm Tuyên Hòa thứ ba, sinh nhật Triệu Huyền, không ngờ Sái Kinh tặng Tiết phu thiếp cho Triệu Huyền, khiến Triệu Cầu vô cùng uất ức, vài lần tìm Triệu Huyền đòi lấy nhưng không được. Hôm nay Triệu Huyền dùng Tiết phu thiếp để đặt cược, vốn Triệu Cầu nên vui mừng mới đúng, nhưng Đại Thánh Di Âm cũng là một báu vật hiếm có, cũng rất được Triệu Cầu yêu thích.

Cầm Đại Thánh Di Âm là được Đường Chí Đức chế tác.

Đàn cổ được chế tác bằng gỗ, có thể nói là trân phẩm được truyền lại đời sau.

Triệu Cầu muốn Tiết phu thiếp nhưng lại tiếc Đại Thánh Di Âm cầm kia, trong lòng vô cùng rối rắm.

Tuy rằng y nghe người ta nói Lã Chi Sĩ chắc chắn sẽ thắng, nhưng nếu chẳng may thua thì sao? Vậy chẳng phải là....

- Sao, Cửu ca có dám không?

Triệu Huyền cười khanh khách hỏi.

Triệu Cầu hung hăng lườm nàng, rồi quay nhìn đài cao bên ngoài cửa sổ.

Lúc này, trên đài cao, hai cô gái đang đấu vật khiến người xem liên tục trầm trồ khen ngợi.

- Cũng được, vậy đánh cược với muội một lần, ta cũng thật muốn xem Ngọc Tiểu Át rốt cuộc có bản lĩnh như nào...

89. Chương 88: Đấu Lực Ký (thượng)

Trên Hiến đài, đấu vật đang rất cuồng nhiệt

Hai cô gái mặc quần áo mỏng manh, đang tranh đấu kịch liệt. Sau khi chính Tư Mã Quang dâng thư, cô gái đấu vật nhất định thay áo, càng không được khỏa thân diễn, chuột có chuột đường, rắn có đường rắn, cô không được phép khỏa thân diễn, đổi cách để thu hút sự chú ý.

Cho nên, con gái đấu vật mặc y phục rất mỏng, trong Câu Lan, thậm chí chỉ có một mảnh lụa mỏng.

Sa y lại làm thế sao không rách được cơ chứ?

Vì thế, chỉ mấy cái đã xé rách toàn bộ.

Nhưng càng như vậy, giống như càng kích phát thú tính ẩn núp sâu trong lòng mọi người. Mắt nhìn thấy mảnh lụa mỏng xé rách, từng mảnh bay lên. Tai nghe sa y kéo xẹt vang lên, luôn có thể kích thích thú tính tiềm ẩn của mọi người. Bởi vậy hình thức đồ vật này càng lúc càng hưng thịnh.

Hiển đài cửa hàng Lý gia, còn xem như đỡ một chút.

Ít nhất quần áo con gái không phải là mảnh lụa mỏng, mà là tổ hợp quần khổ và lưng nghiêm chỉnh.

Nhưng dù như vậy, vẫn thu hút vô số người tiến tới vây nhìn. Càng có người ở dưới Hiển đài nhào sát tới làm hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Chu Yến Nô lộ vẻ mặt khẩn trương, thỉnh thoảng nhìn phía sau Hiển đài.

Sau khimàn diễn đấu vật mở màn xong, Ngọc Doãn và Lã Chi Sĩ cũng bắt đầu tiến hành chuẩn bị.

Chờ sau khi việc các cô gái thi triển đấu vật kết thúc, chính là lúc hai người hấn lên đài. Trong lòng Yến Nô cũng khẩn trương dị thường... nàng biết, dưới tình hình này đã không thể giúp gì, nhưng không biết tại sao trong lòng luôn có cảm giác bất an.

Tiểu Ất ca, nhất định phải thắng mới được!

Yến Nô hai tay nắm quyền trước ngực, thỉnh thoảng thấp giọng thì thầm, cầu khẩn Phật tổ phù hộ.

Trần Đông và Lý Dật Phong hai người ở một góc nói chuyện với nhau, phỏng đoán màn tranh đấu này mở ra, rốt cuộc sẽ là kết quả gì?

- Đại Lang, Lương Khê tiên sinh cũng ở đây?

- Ừ!

Lý Dật Phong thấp giọng nói:

- Không chỉ là gia phụ, nghe nói có không ít người đến xem cuộc chiến... Thật nghĩ không ra, sao trận tranh đấu này lại kinh động mọi người như vậy. Ta nghe Chân Nô nói, lầu Thiên Kim Nhất Tiểu hôm nay đấu vật, đã hơn mười ngàn quan... một trận tranh giao nhỏ nhoi mà đã gây ra động tĩnh như vậy, cha đối với cái này, cũng là cảm thấy vô cùng khó xử.

- Đúng vậy, không còn cách nào!

Trần Đông tất nhiên hiểu được, câu nói “khó xử” của Lý Dật Phong rốt cuộc là ý gì.

- Chuyện lần trước Tiểu Át nói, có nói cho Lương Khê tiên sinh biết không?

- Tất nhiên nói rồi... bằng không, với tính cách của cha, tất nhiên cũng sẽ không chạy tới xem buổi nao nhiệt này. Cha chỉ là cảm thấy, Tiểu Át có thể có loại kiến giải này, cũng xem là khó có được. Hôm nay đến, chắc hẳn mang theo tâm tư về Tiểu Át.

- Đó cũng là Tiểu Át may mắn!

Trần Đông nhún mày, chợt nhẹ giọng cười nói.

Y là Thái Học Sinh, vài ngày nữa đỗ lên trên, tự sẽ không lo đường ra.

Nhưng Ngọc Doãn chỉ là một tên bán thịt, nếu muốn có thành tựu, không có giúp đỡ tất nhiên khó thành. Trần Đông tất nhiên là hy vọng Ngọc Doãn cũng có thể thăng chức rất nhanh. Dù sao thành tựu của Ngọc Doãn càng cao, đối với bạn bè này của hắn mà nói, cũng sẽ càng có mặt mũi phải không?

- Mau xem, Tiểu Quan Tác đến rồi!

Bên tai chợt nghe có người hô to, làm hai người Trần Đông, Lý Dật Phong xoay người nhìn xa.

Lúc này, trên Hiến đài, đấu vật đã kết thúc.... thư danh nữ triển lên đài cao, đang biểu diễn thủy lưu tinh, càng thu hút nhiều người chú ý.

Chỉ là theo một tiếng hô này vang lên, sự chú ý của rất nhiều người theo đó đều dời đi.

Yên Nô vội nghển cổ lên nhìn, chỉ thấy đám người tản ra, từ bên ngoài đi tới một đám người... Mười mấy người mở đường ở phía trước, trong tay mỗi người đều đang cầm một cây côn cuộn vải đỏ. Phía trước nhất, bốn phía nhuộm cờ thêu vàng, tỏ ra vô cùng chói mắt.

Cờ thêu này, cũng đại biểu thân phận của Lý Bảo, bốn lần đoạt giải nhất “Hiến Thánh” phủ Khai Phong.

Phủ Khai Phong mỗi năm đều sẽ có một lần đại lễ Hiến Thánh. Mừng một tháng giêng, sau khi Quan gia hiến tế trời đất, liền sẽ mở màn cuộc tranh tài. Đại lễ Hiến Thánh này, có hai loại hình thức phía quan và nhân gian. Phần lớn là lấy Nội Đẳng tử Ngũ Long Tự tham gia, tính chất biểu diễn càng nặng một chút. Còn đại lễ Hiến Thánh nhân gian, lại là triệu tập người giỏi đồ vật nhân gian, đặt tiền thưởng lớn, tranh lấy tên đứng đầu. Luận bản lĩnh, Nội Đẳng tử chùa Ngũ Long Tự càng hay hơn. Nhưng nếu nói tính hấp dẫn, chính là đại lễ Hiến Thánh nhân gian là nhất... Bởi vì đại lễ Hiến Thánh này, chính là trận độ sức đao thật thương thật. Chuyện thiếu tay gãy cái chân là xảy ra bình thường, làm không tốt còn dẫn đến mạng người

Lý Bảo đã liên tục bốn lần đoạt giải nhất, đương nhiên thanh danh vang dội!

Y vừa ra trận, khí thế ép người.

Lý Bảo ngồi ngay ngắn giữa một mặt cái kiệu, phía sau còn có hơn hai mươi đôi tay hảo hán, cầm che chắn ở trước.

Những người này, phần lớn là đệ tử của Lý Bảo.

Hôm nay đại sư huynh Lã Chi Sĩ tranh đấu, thân là sư huynh đệ, đương nhiên phải đến cổ vũ.

Mà Lý Bảo càng là bày ra tư thái kẻ đứng đầu, rõ ràng là chỗ dựa cho Lã Chi Sĩ... Những người này vừa xuất hiện, lập tức gây ra tiếng reo hò liên tiếp. Trong đường phố này, địa vị của một lực sĩ đồ vật càng hơn xa người bình thường.

- Cửu Nhi Tỷ, thằng đó là ai?

Dương Tái Hưng cũng lưu ý tới Lý Bảo đến.

Chỉ là y nhìn thấy Lý Bảo phô trương, trong lòng không khỏi có chút không tự nhiên... hoặc nói là hâm mộ?

Không đợi Yến Nô trả lời, Hoàng Văn Thanh liền nói với Hoàng Tiểu Thất:

- Thằng khốn đó là Lý Bảo, cũng xem là một hảo hán phủ Khai Phong, chỉ là người này luôn hống hách, lòng lang dạ sói. Trước đây còn suýt nữa hại tính mạng Tiểu Ất, cũng là kẻ thù lớn của Tiểu Ất Ca.

- Kẻ thù lớn?

Con mắt Dương Tái Hưng sáng lên, nhẹ nhàng lay động cơ thể một chút, từ trong cơ thể truyền ra tiếng trật khớp hơi nhỏ.

Yến Nô trong lòng cả kinh!

Hổ báo lôi âm?

Không ngờ Dương Tái Hưng này, lại luyện đến cảnh giới như vậy!

- Nhân vật như vậy rất giỏi sao?

Dương Tái Hưng cũng biết sơ nét của cuộc thí võ đó.

Y thấy, lúc đó Ngọc Doãn chỉ là luyện tới công phu tầng thứ nhất, cả cánh cửa của bậc thứ hai vẫn không có vượt qua. Còn Lý Bảo, đường đường một lực sĩ cấp tám, lại chạy tới Ngọc Doãn gây sự, thực sự là không có chút phong phạm cao thủ.

Đối với loại nhân vật cậy mạnh hiếp yếu này, Dương Tái Hưng luôn không để vào mắt.

Theo sau sự xuất hiện của Lý Bảo, Bồ thụ trên Hiến đài cũng không dám chậm trễ, vội vàng chạy tới gần trước, mời Lý Bảo xuống kiệu.

Bồ thụ, cũng giống như kiểu người trọng tài.

Phần lớn là do một số người già đức cao vọng trọng đảm nhiệm, đồng thời cũng nhất định phải tinh thông quy tắc đấu vật.

Vì thân phận Lý Bảo khác biệt nên Bồ thụ này đương nhiên không thiếu được phải có một vài câu tăng bốc, nói mấy câu ôn hòa, Lý Bảo mới hiến thân đến.

Mới vừa lộ diện, liền dẫn tới một trận reo hò.

Lý Bảo mặc áo khoác màu đen, thắt lưng lớn, đi ra mặt khẽ mỉm cười, vẫy tay với mọi người.

Trong ánh mắt lơ đãng, xẹt qua người Yến Nô.

Chỉ thấy khóe miệng Lý Bảo hơi nhếch lên, lộ ra chút ý cười lạnh lẽo:

- Qua đêm nay, nhất định ngươi sẽ là một quả phụ...

- Lý giáo đầu, mời!

- Mời!

Hiện giờ Lý Bảo vẫn là người đảm đương chức vụ giáo đầu Ngự quyền quán, cũng xem là có chút địa vị.

Cho nên các Bồ thụ lấy hai từ “giáo đầu” để xưng hô, cũng biểu đạt sự kính trọng. Chỉ là phủ Khai Phong này không chỉ có Ngự quyền quán có giáo đầu, mà trong tám mươi vạn cấm quan Đông Kinh này càng có vô số giáo đầu lớn nhỏ, nhưng ai thật sự có khả năng như y?

Dưới sự nghênh đón của hai gã Bồ thụ, Lý Bảo lên Hiến đài, ngồi xuống chỗ bên lề.

Cái này gọi áp trận cũng gọi là trấn đài.

Trong thí võ, nếu ai dám quấy rối, áp trận có thể ra tay đánh đuổi phương đi.

Cùng lúc này, buổi biểu diễn của nữ triển đã thông báo kết thúc. Dưới Hiến đài, tất cả đang ồn ào nhón nhào bất chợt đều yên lặng.

90. Chương 89: Đấu Lực Ký (trung)

Tại lầu ba cửa hàng Lý gia lúc này xuất hiện vô số khuôn mặt.

Nhu Phúc Đế Cơ hưng phấn, quay đầu hỏi Triệu Cấu đang ngồi bên cạnh.

Chùa Ngũ Long cũng thường xuyên có giao đấu, nhưng phần lớn chỉ mang tính chất biểu diễn. Việc giao đấu như thế này là lần đầu tiên Triệu Huyền tham gia. Hơn nữa đấu vật với Triệu Cấu nên khiến cho không tránh hơi kích động. Triệu Cấu thì sao? Y vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, nghe Triệu Huyền hỏi thì nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó cười nhìn sắc mặt khó coi của đám người Cao Cầu nói:

- Ta thấy trận đấu hôm nay, La Chi Sĩ nhất định sẽ thắng.

Đồ khốn khiếp!

Sắc mặt Cao Cầu lập tức trầm xuống. Nhưng, lão không có ý quở trách Triệu Cấu, mà là nhắm vào Lý Bảo.

“Người đường đường bốn lần đứng đầu đại lễ Hiến Thánh, lại tới đây áp trận... áp trận cho ai? Hay người định làm chỗ dựa cho Lã Chi Sĩ?”

Cao Cầu cũng luyện qua mấy tay đô vật, không được xem là giỏi, nhưng cũng nắm quy tắc ở đây rất rõ ràng.

Có cao thủ áp trận như vậy, sẽ tạo ra áp lực gì cho Ngọc Doãn? Việc này không cần nghĩ cũng biết! Cao Cầu lại không tìm được lý do phát tác, làm lão hết sức căm tức.

- Khang vương diện hạ! Bây giờ nói tới chuyện thắng bại thì hơi quá sớm.

- Trận đấu hôm nay, không phải Lý Bảo và Ngọc Tiểu Ất, mà là giữa La Chi Sĩ và Ngọc Tiểu Ất. Thần thấy La Chi Sĩ cũng chưa chắc có thể thắng.

Triệu Cấu hừ lạnh một tiếng:

- Nếu đã như vậy thì đúng là mỗi mắt mong chờ!

Trong lời nói hai người, hơi có chút mùi thuốc súng, giống như là đối chọi nhau.

Đám người Yến Anh, Lý Cương không có nói, chỉ biết đứng bên cạnh lắc đầu cười khổ. Cũng khó trách được vì ai cũng biết Hoàng đế Huy Tông tuy xác lập Thái tử Triệu Hoàn, nhưng cũng không hài lòng lắm, thậm chí mấy lần động ý muốn phế Triệu Hoàn, lập người bên cạnh. Quan hệ cha con hai người, không được coi là tốt. Nhưng còn Triệu Cấu? Y cố tình giao hảo với Thái tử Triệu Hoàn, cho nên không tránh khỏi đối với Cao Cầu là sủng thần của Hoàng đế Huy Tông có ý đối địch. Cao Cầu tuy nói xử thế khiêm tốn, nhưng đối mặt với Triệu Cấu cũng không nhường bước.

Tóm lại, giữa mối quan hệ quân thần, cha con này có chút lung tung rối rắm.

Đột nhiên Triệu Cấu gọi nữ tử ở bên cạnh:

- Thái úy! Chi bằng ta và người đánh cược mười ngàn quan có được không?

Cao Cầu cắn chặt răng:

- Nếu Khang vương đã có nhã hứng như vậy, tiểu thần nào dám không theo?

Một câu nói làm mùi thuốc súng trong lầu càng đậm thêm.

Kèm theo đó ba tiếng chuông vang lên, Ngọc Doãn từ từ bước ra khỏi tĩnh thất. Chỉ thấy tóc hấn vén lên, nửa người trên cởi trần, nửa người dưới quấn một cái khổ thêu hoa bằng tơ màu xanh nhạt. Hấn bước từng bước vững vàng lên hiên đài. Còn ở bên kia Lã Chi Sĩ cũng bước ra. Cách ăn mặc của y rất giống Ngọc Doãn, chỉ khác ở cái khổ màu đen mà thôi. Hai người vừa bước ra, làm vang lên tiếng reo hò ầm ĩ dưới đài.

- Tiểu Át tất thắng!

- Tiểu Át ca uy vũ!

- Tiểu Át ca, đánh chết đầu than đen đó đi.

Một góc dưới đài, một đám cô gái tuổi thanh xuân ăn mặc quần áo hoa lệ, đang reo hò ầm ĩ.

Cửa sổ phòng kế bên lầu hai của điểm Lý gia mở ra, để lộ hai khuôn mặt thiên kiều bá mị. Một người là Phong Nghi Nô, còn lại rõ ràng là Lý Sư Sư. Hai người nghe tiếng reo hò dưới đài, tự nhiên nhìn nhau cười, khẽ gật đầu.

Yến Nô hừ một tiếng, đột nhiên la lớn:

- Tiểu Át ca, huynh nhất định phải thắng!

Thái độ của nàng làm hai người Trần Đông, Lý Dật Phong không kìm nổi cười.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều reo hò ủng hộ Ngọc Doãn... Có lẽ chính là vì tiếng reo hò của đội quân tóc dài làm rất nhiều đàn ông trong lòng chua xót. Cộng thêm Ngọc Doãn tuy lưng đứng vững trên đài, những chỗ cơ bắp dưới ánh lửa làm cho hấn thêm cường tráng khiến cho không ít người cảm thấy khó chịu.

Công tử bột như ngươi, sao mà thắng chứ?

- Bát ca, tất thắng!

Một tên lưu manh vùng tay hô to, lại làm cô gái bên cạnh liên tục mắng chửi.

- Ngọc Tiểu Át! Sau đêm nay, xem ngươi còn dám kiêu căng.

La Chi Sĩ nở nụ cười dữ tợn, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Ngọc Doãn:

- Nếu thông minh, thì bây giờ xuống đài, bằng không đừng trách Bát gia hạ thủ vô tình.

Ngọc Doãn lại cười! Nụ cười đó, dưới ánh lửa chiếu sáng, lại tỏ ra một ý vị siêu phàm thoát tục không giống bình thường. Nụ cười của hắn, lại làm cho những cô gái dưới đài phát ra tiếng thét chói tai.

- Bát ca nói đùa, trong tình hình như thế, Tiểu Ất thế nào cũng phải lĩnh giáo quyền cước của Bát ca... Nhưng, nếu Bát ca thua rồi, chỉ sợ càng mất thể diện. Tiểu Ất nói thẳng, nếu Bát ca thua rồi, làm sao qua được ải lệnh sư chứ?

Sắc mặt Lã Chi Sĩ trở nên lạnh lùng, dữ tợn.

- Tiểu Bát! Đừng lời thôi với hắn, cứ lo đấu cho tốt là được.

Trên bên hiên đài, Lý Bảo thốt lên tiếng thét chói tai. Ý của lời nói đó chính là nói:

- Người chỉ cần đấu cho thật tốt là thắng chắc...

Vốn Ngọc Doãn muốn kích phát tình cảm của Lã Chi Sĩ, nào ngờ bị Lý Bảo hét một tiếng khiến cho ý đồ của hắn lập tức thành trở nên vô dụng. Hắn lại không làm gì được Lý Bảo. Chưa nói tới quy tắc không cấm Lý Bảo nói. Nhưng cứ như vậy, há chẳng phải là giúp cho Lã Chi Sĩ?

Ngọc Doãn quay đầu nhìn Bố Thự. Nào ngờ Bố Thự quay đầu không thèm nhìn. Trong lòng không khỏi trầm xuống. Ngọc Doãn lập tức có một dự cảm không tốt. Sự xuất hiện của Lý Bảo, chắc chắn sẽ thêm sự giúp đỡ cho Lã Chi Sĩ. Mà nhìn thái độ của Bố Thự thì dường như cũng thiên vị cho Lã Chi Sĩ.

Cái này làm sao mà đấu được?

Tâm trạng của Ngọc Doãn nhất thời hỗn loạn...

- Hây!

Lã Chi Sĩ được sự chiếu cố của Bố Thự liền quát một tiếng, sau đó lại uống hai ngụm nước rồi phun lên đài.

Ngọc Doãn mặc dù hơi rối nhưng cũng theo quy tắc uống tham thần nhạ. Sau khi uống xong, hắn lên đài đứng đối diện với Lã Chi Sĩ. Bố Thự cầm nhánh trúc, đứng giữa hai người. Sau khi tiếng chiêng vang lên, y lùi lại một bước, giơ trúc lên, bất thành linh vụ xuống, đồng thời quát:

- Đánh!

Còn chưa dứt lời, Lã Chi Sĩ liền giống như mãnh hổ xuống núi, lập tức hét lên mà vọt tới.

Hai tay đồng thời giang ra, tạo thành thế Liên hoàn thôi sơn thủ, hung hăng bổ về phía Ngọc Doãn. Tiếng quát của Bồ thụ rất bất ngờ, làm Ngọc Doãn có chút thất thần. Chờ lúc hắn lấy lại tinh thần thì đã mất thời cơ. Đối diện với chiêu Liên Hoàn thôi sơn thủ của Lã Chi Sĩ, hắn đưa hai tay chắn ngang trước người, đón lấy những đòn tấn công liên tiếp của Lã Chi Sĩ... Liên hoàn thôi sơn thủ tuy là bài học cơ bản, nhưng cũng là chiêu mà lực sĩ đô vật thường dùng nhất. Lã Chi Sĩ phát ra chiêu Thôi sơn thủ có lực rất mạnh.

Ngọc Doãn liền liên tiếp đỡ ba đòn thôi sơn thủ, không khỏi lui về phía sau năm sáu bước. Tuy nhiên hắn cũng hiểu thêm một chút đối với sức lực của Lã Chi Sĩ.

- Tiểu Ất không thích hợp!

Đột nhiên Yến Nô nói:

- Đừng để Quỷ Chúc Bát cướp tiên cơ?

Dương Tái Hưng cũng chau mày, nhìn lên hiến đài thì thấy Lý Bảo áp trận:

- Sợ là bị Tiểu Quan Tác đó quấy nhiễu tâm thần.

Sắc mặt Yến Nô, lập tức khó coi.

- Đánh hay!

- Đánh hay...

Trên đài, Ngọc Doãn và La Chi Sĩ quyền qua cước lại, cực kỳ phấn khích.

Đối với Trần Đông và Lý Dật Phong mà nói, thì hai người không nhận ra sự ảo diệu, mà chỉ cảm thấy hai người đấu hay, thật là phấn kích.

Nhưng dần dần, Trần Đông lại nhìn thấy nét mặt Yến Nô và Dương Tái Hưng trầm xuống.

Y liền vội nhẹ nhàng kéo Lý Dật Phong một cái, rồi hỏi nhỏ:

- Cửu Nhi tử, chẳng lẽ Tiểu Át không ổn?

Yến Nô gật đầu:

- Thật là lạ... Tiểu Át ca cũng coi như trải qua trăm trận chiến. Mặc dù trước đây không có gặp người giỏi, nhưng kinh nghiệm giao đấu lại hơn hẳn Nô gia. Nhưng hôm nay Tiểu Át ca lại tỏ ra có chút kỳ lạ, không chỉ là pháp đấu có chút mới lạ, nhìn qua càng giống như chưa từng giao đấu với ai.... Nếu không, sao huynh ấy có thể để cho Lã Chi Sĩ cướp được tiên cơ chứ?

Ngọc Doãn đánh ở phố chợ nhiều năm, kinh nghiệm theo lý mà nói phải rất phong phú. Nhưng bây giờ...

- Nếu không phải Tiểu Át có sức lực kinh người thì chỉ sợ đã thua rồi!

Sau lưng Phong Nghi Nô, có một tăng nhân. Người đó nhìn thế cuộc trên đài, cũng là hơi nhú mày

91. Chương 90: Đấu Lực Ký (hạ)

- Mạc Đại lang Mạc Phi cũng giỏi đánh đúng không?

- Tuy không nhưng cũng có thể nhận ra được cao thấp.

- Như vậy chẳng phải...

- Tiểu quan tác ở đây dường như có sự ảnh hưởng rất lớn với tiểu Át.

Tăng nhân nói nhỏ một câu khiến cho hai người Phong Nghi Nô và Lý Sư Sư cau mày.

Công kích của La Chi Sĩ chẳng khác nào mưa bay chớp giạt.

Lúc đầu y chỉ dùng hai tay tấn công rồi từ từ sử dụng cả tay lẫn chân. Có tiểu Quan tác ở đây thật sự tăng thêm dũng khí và sự tin tưởng cho La Chi Sĩ. Chưa nói y còn có đòn sát thủ nên lòng tin càng trở nên vững chắc.

Có sự tự tin thì quyền cước phác pháp lại càng thêm lưu loát.

Theo tiếng hét to, La Chi Sĩ liền thi triển Kim cương thối. Hai chân của y giống như hai cây búa với sức kinh người khiến cho người ta phải sợ hãi.

Ngọc Doãn do hơi bối rối nên bị La Chi Sĩ làm cho phải lùi liên tục.

Mấy lần hấn định áp sát nhưng đôi chân của La Chi Sĩ làm cho không thể tới gần.

Đúng với danh hiệu Quỷ cước bát, công phu đôi chân của y quả thực là không hề tầm thường. Ngọc Doãn sử dụng Đa La diệp thủ cố gắng lắm mới có thể hóa giải. Nếu kéo dài thời gian thì rất khó có thể chống đỡ nên bị cho đôi chân của La Chi Sĩ làm cho luống cuống.

Chát chát chát!

Ngọc Doãn dùng tay vỗ mạnh vào đùi của La Chi Sĩ.

Tuy nhiên lực chân quá mạnh cũng làm cho tay của hắn phải run run. Vốn hấn định thuận thế sử dụng phân thân thác cốt. Nhưng còn chưa kịp thi triển thì La Chi Sĩ đã thay đổi chiêu thức. Chiến thuật “bức”, “nã” được La Chi Sĩ sử dụng vô cùng thuần thục khiến cho Ngọc Doãn không thể tận dụng quái lực của mình. Y liên tục dùng đôi chân phá rối bước chân và sự phòng ngự của Ngọc Doãn rồi sau đó lại sử dụng Thôi Sơn chưởng để phác lấy. Chỉ cần Ngọc Doãn có chút sơ hở là y có thể giành được thắng lợi.

Cái chiến thuật này đã được Lý Bảo dạy cho La Chi Sĩ vào ngày hôm qua.

Lý Bảo đã từng giao thủ với Ngọc Doãn cho nên hiểu rất rõ quái lực của hắn.

Nếu khôn, cho dù Ngọc Doãn có luyện tới tầng công phu thứ hai thì Lý Bảo cũng không để ý. Nhưng sức lực của Ngọc Doãn...

Ngọc Doãn không thể áp sát thì công phu khó có thể thi triển.

Thấy La Chi Sĩ từ từ chiếm được thế thượng phong, âm thanh cổ vũ Ngọc Doãn cũng từ từ yếu dần...

Yếu Nô lo lắng tới mức dậm chân, mấy lần định xông lên giải vây cho Ngọc Doãn.

Có điều nàng bị Dương Tái Hưng ngăn lại:

- Cửu Nhi tỷ đừng vội. Mặc dù tiểu Át ca rơi vào thế hạ phong nhưng còn chưa thua.

Trước đây hai chúng ta đều biết rằng

Mặc dù tiểu Ất ca trải qua trăm trận đánh nhưng phần lớn là với đám du thủ du thực, không thể sánh được với cao thủ thực sự.

Lại thêm gần đây hắn thua Lý Bảo nên sự có mặt của y khiến cho hắn thêm áp lực... Nếu không có cơ hội giao đấu với cao thủ thì làm sao có được thân thủ tốt? Ta còn nhớ rõ trước đây theo ân sư học nghệ bị ân sư ném vào trong núi cho đánh nhau mới cọt, nhờ đó mà có được thành tựu như hôm nay. Nếu tiểu Ất ca qua được cửa này thì chẳng khác nào nước chảy thành sông, tiến bộ rất nhanh. Nhưng nếu không đánh nổi một tên La Chi Sĩ thì làm sao mà có thể tìm tiểu Quan tác để báo thù?

- Cái này...

Yến Nô trầm mặc.

Mặc dù nàng biết Dương Tái Hưng nói rất có lý nhưng vẫn hết sức lo lắng.

Có trời mới biết Ngọc Doãn có thể sống được không? Nếu không sống được thì sao?

Trong lúc Yến Nô đang lo lắng thì Ngọc Doãn cũng từ từ bình tĩnh lại.

Lý Bảo?

Người đúng là tên khốn.

Y lợi hại nhưng ta không đấu với hắn.

Ta chỉ đấu với La Chi Sĩ. Cho dù y có bao nhiêu thủ đoạn thì cũng làm gì được ta? Hơn nữa, mặc dù Bộ Thự có thiên vị nhưng trước mặt bao người thì y cũng không thể để cho Lý Bảo ra tay. Ta chỉ cần bình tĩnh, dựa vào những gì Cửu Nhi tỷ dạy cũng không khó để thắng.

Có câu nói nhất tâm không thể nhị dụng.

Ngọc Doãn mới phân tâm, La Chi Sĩ liền phát hiện ra sơ hở lập tức sử dụng Kim Cương xuyên tâm cước quét về phía Ngọc Doãn.

Nói thì chậm nhưng diễn biến lại cực nhanh. Ngọc Doãn thấy không thể né tránh liền dồn khí vào Đan Điền, hét lên một tiếng. Hắn giơ tay ngăn cản Xuyên Tâm cước của La Chi Sĩ. Có điều lần này, Ngọc Doãn

không lùi nữa mà dồn sức vào đôi tay đột nhiên bỏ về phía trước. Một tay của hắn sử dụng thế Tập đỉnh tấn công La Chi Sĩ. Tập đỉnh cũng là một kỹ xảo có uy lực của đồ vật, phối hợp với thần lực của Ngọc Doãn khiến cho La Chi Sĩ hoảng sợ vội vàng né tránh.

- Hay!

Mạc Ngôn đột nhiên vỗ tay.

Lý Sư Sư cảm thấy khó hiểu:

- Mạc đại lang! Tại sao lại khen ngợi?

- Chiêu Tập đỉnh của tiểu Át có khí thế không hề tầm thường.

Lúc trước hắn bị khí thế của Lý Bảo áp chế cho nên không thể hiện được bản lĩnh. Có điều bây giờ... Ha ha! Lý nương tử nhìn xem, trò hay đã bắt đầu. Có lẽ từ bây giờ, tiểu Át sẽ thể hiện bản lĩnh thực sự. Thắng bại còn chưa biết.

Phong Nghi Nô cảm thấy chán nản:

- Sao cái trò vô bổ này mà các người lại thích như vậy?

Vốn nàng không phải là một người con gái thích đánh đấm. Thời gian nhàn rỗi chỉ thích được đàn một bản. Nhưng do Lý Sư Sư hiếu động, si mê đồ vật mà tới đây. Đáng tiếc Lý Sư Sư không có danh sư chỉ cho vì vậy mà chỉ biết xem còn không nhận ra được những biến hóa trong đó.

Thấy Phong Nghi Nô không có hứng thú, Lý Sư Sư cũng không hề trách.

Nàng chỉ cười nói:

- Nếu tỷ tỷ cảm thấy chán thì ngồi ăn chút trái cây... Tiểu muội cảm thấy chuyện đánh đấm rất hay.

Trên hiến đài, Ngọc Doãn nhẹ nhàng vung cánh tay.

Sau khi đỡ được một cước của La Chi Sĩ, cánh tay của Ngọc Doãn cũng phải run lên.

Có điều bây giờ hắn đã hoàn toàn bình tĩnh. Nhìn La Chi Sĩ, Ngọc Doãn đột nhiên cất tiếng cười...

- Cười cái gì?

La Chi Sĩ chột rùng mình.

- Bát ca! Vừa rồi chúng ta mới chỉ tập thể dục. Hiện tại ta sẽ cho người biết bản lĩnh của ta.

Vừa nói, Ngọc Doãn vừa sải bước. Chân đang ở sau của hắn lập tức đá về phía La Chi Sĩ. Còn La Chi Sĩ thì nhú mày đột nhiên cười lạnh.

Sử dụng chân?

Chẳng lẽ người không biết ta nổi tiếng dựa vào cước pháp hay sao?

Trong lòng nổi lên ý giết người, La Chi Sĩ vung cước đón Ngọc Doãn. Chỉ thấy Ngọc Doãn không hề hoang mang. Nhìn thấy La Chi Sĩ trả đòn hắn đột nhiên biến chiêu. Lần này, chiêu thức mà hắn sử dụng có tên là Cửu Phiên Tử. Đây là sát chiêu trong Bát Thiểm thập nhị phiên. Chiêu thức này cũng nổi danh về cước pháp, yêu cầu khi đá chân trước phải trụ vững trên mặt đất. Cái này còn có một cách gọi khác là “Trạc đỉnh”, để trọng tâm toàn thân dồn vào chân trước. Mũi chân bám đất, gót chân nhấc lên. Hai chân tạo thành một chữ đỉnh.

Trong phút chốc, Ngọc Doãn di chuyển nhanh như chớp tung ra Uyên ương cước, Hậu đăng thoái, Hậu liêu thoái, Hậu thân thoái, Hạc tử thế... Từ từ, cước pháp của hắn được phóng ra như cơn bão mang theo sức lực cả vạn quân tấn công La Chi Sĩ.

Luân phiên tấn công, hắn đánh cho La Chi Sĩ choáng váng liên tục né tránh.

Mà dưới hiên đài, thấy Ngọc Doãn rơi vào thế hạ phong, đám con gái trở nên im ắng thì bây giờ lập tức lại vang lên những tiếng hoan hô rầm rộ.

- Đánh hay.

92. Chương 91: Thông Tí Viên (thượng)

Lý Bảo thay đổi sắc mặt! Vẻ mặt tự nhiên của y vốn đang tự nhiên tới khi Ngọc Doãn hét to một tiếng rồi phản kích, thì cho tới bây giờ trở nên tái xanh. Khuôn mặt Lý Bảo giống như biến sắc trong búng tỉnh, thay đổi liên tục... Đối với Ngọc Doãn, Lý Bảo cũng không quá cố ý, nhiều nhất cũng chính là vì ân oán của đời trước, cho nên khi thấy Ngọc Doãn y cảm thấy không thoải mái. Lúc trước y bị Quách Kinh xúi giục,

suýt nữa đánh chết Ngọc Doãn. Sau chuyện đó Lý Bảo cũng hơi có chút áy náy. Nhưng cảm giác áy náy này từ khi Ngọc Doãn sống lại, liền tan thành mây khói.

Chỉ có điều nhìn con của kẻ thù, một tên bại tướng ngày xưa lặn lội phát triển nhanh chóng, Lý Bảo càng cảm thấy khó chịu.

Lần này, Ngọc Doãn và Lã Chi Sĩ tranh đấu. Vốn Lý Bảo không muốn nhúng tay, nhưng cháu họ của y là Lý Quan Ngư và Quách Kinh bên cạnh đâm chọc dụ dỗ, làm y cuối cùng cũng nhúng tay vào.

Đánh thắng thì có thể diện! Lã Chi Sĩ có thể thua bất cứ người nào, nhưng không thể thua Ngọc Doãn. Đây là điều mà Lý Bảo nghĩ.

Ngay từ đầu, Ngọc Doãn bị sự ảnh hưởng của Lý Bảo làm cho khí thế giảm xuống, bị Lã Chi Sĩ áp chế, Lý Bảo không có gì phải lo lắng. Sau đó Ngọc Doãn phản kích, nhưng Lý Bảo thấy đó cũng không phải chuyện lớn. Thân thủ của Lã Chi Sĩ, Lý Bảo rất rõ ràng. Nhưng không ngờ, sau khi Ngọc Doãn khí thế lên hẳn, lại đánh Lã Chi Sĩ không còn sức phản công nữa...

Chu Đồng!

Lý Bảo theo bản năng, liếc nhìn Yến Nô đang ở dưới đài. Một người có bản lĩnh như tông sư Chu Đồng, sau khi chết chẳng lẽ không có truyền thừa lại? Đúng vậy, chắc chắn là do con tiện nhân này đã truyền cho Ngọc Doãn nên mới có kết quả này. Cũng không biết lão nhân Chu Đồng sau khi chết để lại chân truyền là cái gì?

Lúc này, Lý Bảo đang dậm chân tại một chỗ thất. Nếu có được chân truyền của Chu Đồng, nói không chừng đi lại chùa Ngũ Long cũng là chuyện có thể!

Trong ánh mắt của y vô tình lộ ra chút tham lam. Suy nghĩ của Lý Bảo nhất thời rời khỏi hiên đài, mà chuyển sang làm thế nào có được võ công của Chu Đồng trong tay Yến Nô. Còn Yến Nô cũng cảm giác được có người đang nhìn trộm mình, trong lòng khẩn trương, nhất thời cảm thấy sồn tóc gáy. Nàng, ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Bảo. Đôi mày thanh tú không hơi chau lại.

Cửu Phiến Tử là một loại biến hóa cùng sử dụng quyền cước. Trên trở xuống, trái trở phải, trước trở sau, âm trở dương, khuỷu tay trở tay, tay trở chân, hư thành thật, cương trở nhu v.v... Biến hóa ẩn chứa trong đó, một tay trở ba tay, ba bàn trở chín bàn. Đó chính là chỗ thâm thúy của Cửu Phiến Tử. Lúc đầu Ngọc Doãn lãnh ngộ đường âm dương cương nhu, đối với âm trở dương, hư trở thật, cương trở nhu v.v... biến hóa vận dụng vẫn chưa thành thạo. Các trường hợp biến hóa khác thì hắn đã luyện thành công. Hắn có căn bản rất tốt, luyện lên cũng chỉ là làm chút chuyện. Một loạt những tiếng động vang lên, Lã Chi Sĩ bị Ngọc Doãn giáng cho liên tiếp hơn mười kích, làm y phải lùi lại liên tục, đặt mông ngồi xuống đất.

Y phun ra một ngụm máu.

- Tiểu Bát, xuất chiêu thủ!

Lý Bảo đang để hồn đi nơi khác, chợt nghe thấy tiếng hoan hô vang lên liền vội ngưng thần ngẩng đầu quan sát. Vừa thấy cảnh tượng đó, Lý Bảo không còn giữ được bình tĩnh nữa...

Thua ai cũng được nhưng không thể thua Ngọc Doãn!

Y vừa hét vừa đứng lên. Đồng thời, thân hình Lý Bảo dịch chuyển lên trước một bước, một đôi mắt hổ, nhìn Ngọc Doãn chăm chăm, giống như muốn phanh thây xé xác hắn.

Chớ xem thường một bước này. Bởi nó khiến cho Ngọc Doãn nhất thời cả kinh. Dù sao Lý Bảo cũng không phải người bình thường. Mặc dù hắn biết rõ y không thể ra tay, nhưng vẫn tạo ra áp lực cực lớn cho Ngọc Doãn. Thân hình Ngọc Doãn vừa dừng lại, Lã Chi Sĩ liền nhân lúc hắn đang sửng sốt, lộn người một cái. Nhưng giây khắc gã bật dậy liền nhanh chóng mang đặt một miếng sắt lên chân, Ngọc Doãn không có phát hiện ra. Còn tên Bồ Thụ thì cũng chỉ liếc nhìn Lã Chi Sĩ, rồi quay đầu đi. Tâm trạng của Lã Chi Sĩ, nhất thời bình thường lại.

Đây cũng là do Ngọc Doãn chưa có đủ kinh nghiệm. Liên hoàn Cửu Phiến Tử, nếu là người khác thì có thể làm đối thủ không ngóc đầu dậy nổi. Một phần trong lòng Ngọc Doãn vẫn có một chút e ngại, thế cho nên tuy đánh Lã Chi Sĩ bị thương, lại không thể làm gã mất đi sức chiến đấu.

Lúc Lã Chi Sĩ đứng dậy, dưới đài lập tức vang lên những tiếng reo hò.

- Bát ca thật tài giỏi, đánh hắn.

Ngươi tầm ngươi mã tầm mã Lã Chi Sĩ cũng có một đám tùy tùng đi theo, càng không cần phải nói tới việc Quách Kinh châm ngòi ở sau lưng.

Yến Nô giận tím mặt, đứng ở dưới đài quát lớn:

- Lý Bảo. Ngươi là một lực sĩ có danh nhưng không ngờ vô lại như vậy?

Một bước của Lý Bảo sinh ra sự ảnh hưởng với Ngọc Doãn, có lẽ người bình thường nhìn không thấy, nhưng không dấu được con mắt của Yến Nô... Thấy Tiểu Át Ca có thể vừa thắng lợi, nhưng lại bị động tác của Lý Bảo mà mất cơ hội thì Yến Nô làm sao không tức giận?

Trên lầu ba cửa hàng Lý gia, sắc mặt của Cao Cầu hết sức âm trầm. Đột nhiên, lão cười lạnh một tiếng nói:

- Đúng là có bản lĩnh. Thì ra Lý Bảo có tên tuổi to lớn như vậy.

- Thái úy sao phải tức giận, có câu là “bình bất yếm trá”. theo ta thấy Lý Bảo có thể vận dụng binh pháp trong đó, quả là nhân tài.

Triệu Cầu tủm tỉm cười, trong lòng như trút được gánh nặng. Nhu Phúc Đế Cơ vốn không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng tùy tùng bên cạnh lại có nhãn lực tốt liền nhìn ra thủ đoạn trong đó.

- Cửu ca, sao huynh nói như vậy?

- Lý Bảo rõ ràng lừa gạt. Còn Bộ thự biết rõ Lý Bảo lừa gạt, nhưng không can ngăn?

- Cái này... Huyền Huyền! Nếu Ngọc Tiểu Át đó có bản lĩnh thật sự thì cho dù Lý Bảo phạm quy, Lã Chi Sĩ cũng không giành được phần thắng.

Nhu Phúc Đế Cơ hừ một tiếng, đột nhiên xoay người nói với Yến Anh bên cạnh:

- Hương Yến tiên sinh!. Tại sao đám người này có thể làm được chức Bộ thự chứ?

Yến Anh ngẩn người mà chỉ biết cười khổ.

- Nhu Phúc Đế Cơ! Đây là mâu thuẫn giữa Quan gia và Thái tử, cô việc gì kéo ta vào trong đó?

Nhưng nếu như Nhu Phúc Đế Cơ mở miệng, Yến Anh cũng không thể không tỏ thái độ:

- Thằng nhãi này cũng thật sự không được.,Chờ sau khi kết thúc, hạ quan tự tra xét.

Nhu Phúc Đế Cơ nghe thấy vậy mới cảm thấy hài lòng.

Trên hiến đài, nghe thấy Yến Nô chỉ trích, Lý Bảo lại khẽ mỉm cười. Trải qua nhiều lần đại lễ Hiến Thánh, càng không nhớ rõ bao nhiêu lần tỉ thí với người khác nên Lý Bảo đã đạt tới cảnh giới yên tĩnh không gợn sóng, da mặt trở nên rất dày.

Trên hiến đài, dùng các thủ đoạn! Nhớ ngày đó cha người cũng dùng không ít thủ đoạn mới có tên tuổi sau này. Con ranh kia thì biết gì? Trên hiến đài này thì đấu không chỉ là cách đánh, mà còn đủ loại thủ đoạn... Chu Đồng lão nhân tuy truyền chân pháp, nhưng không có truyền kinh nghiệm này. Nói như vậy, không chừng chỉ cần tốn ít chút sức lực, là có được chân truyền của lão nhân đó.

Lý Bảo nghĩ tới đây, không những không giận, mà chậm rãi ngồi xuống. Y ngồi xuống, khiến Yến Nô lập tức không nói được lời nào, chỉ biết giậm chân, hỏn hển nói:

- Hay cho một Tiểu Quan Tác không biết xấu hổ.

Còn Dương Tái Hưng, thì nhú mày.

Lã Chi Sĩ lên tiếng, nhưng ánh mắt khi nhìn Ngọc Doãn lại thêm mấy phần ngưng trọng.

- Khá lắm Ngọc Tiểu Ất!

- Đây là người ép ta...

Sau khi bị Lý Bảo làm giật mình, Ngọc Doãn nhanh chóng trở lại bình tĩnh, nhìn Lã Chi Sĩ cười nói:

- Bát ca! Ta không tin ngài luôn may mắn như vậy.

Lã Chi Sĩ lại nhe răng cười một tiếng:

- Ngọc Tiểu Ất, đừng khoe miệng lưỡi lợi hại, xem đấu!

Giữa lúc nói chuyện, Lã Chi Sĩ đột nhiên giậm chân, quát một tiếng. Sức lực khổng lồ làm cho tấm gỗ dưới chân rung rung... Thân thể của y đột nhiên như một mãnh hổ vồ, giang hai tay bắt lấy Ngọc Doãn. Còn Ngọc Doãn không chút hoang mang, lắc người né tránh, sau đó sử dụng xảo kinh, nâng cánh tay của Lã Chi Sĩ đẩy ra ngoài. Nhưng gã chưa kịp phát lực, Lã Chi Sĩ bay lên cao, thân hình xoay vòng trong không trung, lúc một chân rơi xuống phát ra một tiếng nổ vang, đồng thời một chân quét ngang! Lã Chi Sĩ hét lớn một tiếng:

- Ngọc Tiểu Ất, để lại mạng cho ta!

Một cước này mang theo sức lực kinh người, kéo theo một trận gió mạnh.

Trong lòng Ngọc Doãn đột nhiên có gì đó cảnh báo, vội sải bước giơ tay chặn lại, định phá vỡ kim cương cước của Lã Chi Sĩ. Cước pháp của Lã Chi Sĩ lợi hại, nhưng cánh tay của Ngọc Doãn cũng luyện rất tốt. Trước đây mấy lần giao phong, tuy rơi xuống hạ phong, nhưng không có chịu thiệt thòi lớn... Tuy nhiên lần này, trong giây khắc quyền cước giao kích, Ngọc Doãn nhất thời cảm giác không ổn. Con mắt của hắn bỗng dưng trợn to, vội vàng lùi lại sau... dù như vậy, thì hắn vẫn chậm một bước.

Chỉ nghe một tiếng động nhỏ rắc vang lên, cánh tay của Ngọc Doãn lập tức bị bẻ gãy.

93. Chương 92: Thông Tí Viên (trung)

Cánh tay gấp xuống làm cho Ngọc Doãn đau đớn kêu to một tiếng, lùi lại phía sau mấy bước. Một tay nâng cánh tay bị gãy, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch. Còn Lã Chi Sĩ vừa thấy vậy thì nhất thời vui mừng, chân sắt tung ra liên hoàn, nhanh như tia chớp tấn công Ngọc Doãn.

- Thằng khốn thật can đảm!

Dương Tái Hưng giận tím mặt, tung người định nhảy lên đài. Nào ngờ vừa đi hai bước, gã liền bị mấy lực sĩ Hoa Ca Bạc cản đường.

- Cuộc đấu chưa dừng, người không có phận sự, không được lên đài.

- Cút ngay!

Dương Tái Hưng cả giận nói:

- Các người chỉ biết ngầm đánh lén đả thương người ta. Thằng khốn kia có gì là hảo hán chứ...

Không đợi Dương Tái Hưng động thủ, Yến Nô đã vung tay vỗ về hướng lực sĩ Hoa Ca Bạc.

Lúc này, dưới hiên đài trở nên náo loạn. Rất nhiều người đều nhìn ra ảo diệu trong đó liền la hét om sòm. Còn trong cửa hàng Lý gia, Lý Sư Sư thì chau mày, đột nhiên quay đầu hỏi:

- Mạc Đại Lang, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Mạc Ngôn cười khổ nói:

- Có lẽ là Lã Chi Sĩ đã có động tác gì rồi... nhưng trên hiên đài, thi triển thủ đoạn, cũng không phải là chuyện lớn. Tuy không phải dùng võ để thắng, nhưng vẫn trong quy tắc. Chỉ có điều Chu cô nương ra tay, lại làm Tiểu Át không có cơ để nói.

- Đáng chết!

Lý Sư Sư có chút nóng nảy. Đôi mắt trong veo như làn nước mùa thu liền dõi theo hình bóng đang tránh né trên đài. Sau một lúc lâu, cô hạ giọng nói:

- Nhân vật như vậy mà cũng được gọi là Tiểu Quan Tác?

Đối với cái này, Mạc Ngôn không lời nào để nói! Trên hiến đài lấy thắng bại luận anh hùng, Ngọc Phi - cha của Ngọc Doãn năm đó, cũng là bị đánh lén, cuối cùng chết... Tuy nhân gian đối với Ngọc Phi luôn khen ngợi, nhưng kết quả cuối cùng, thì vẫn là Ngọc Phi chết, Liêu quốc thắng!

Hôm nay nói Lã Chi Sĩ gian xảo, nhưng sau này có ai quan tâm tới chuyện đó?

Phong Nghi Nô nhin không được nói:

- Còn cho rằng Tiểu Quan Tác cao thế nào, không ngờ cũng chỉ biết trong bóng tối dùng mảnh khoe.

Gian xảo?

Mạc Ngôn chỉ biết cất tiếng cười khổ lấy một tiếng.

Ngọc Doãn cố nén đau đớn, lui tới bên lề đài.

- Cửu Nhi Tỷ, Đại Lang, đừng nóng nảy.

Lúc này hai lực sĩ Hoa Ca Bạc đã bị Yến Nô đánh cho miệng phun máu tươi. Nghe thấy tiếng của Ngọc Doãn, nàng ngẩn người, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn lại:

- Tiểu Ất ca...

- Đây là chuyện của huynh và La Chi Sĩ, nàng đừng phá hỏng quy tắc.

Giữa lúc nói chuyện, Ngọc Doãn nhảy bước tránh né, chui qua bên hông Lã Chi Sĩ. Chân của Lã Chi Sĩ đá trúng chỗ Ngọc Doãn vừa đứng, lập tức đâm tằm gỗ dày thủng một lỗ. Thấy công kích thất bại, Lã Chi Sĩ nhe răng cười độc ác, xoay người lại. Ngọc Doãn nhìn thấy Lã Chi Sĩ từng bước ép sát, nhưng chỉ có thể tránh, không thể ngăn cản. Những chiêu số quyền cước trước đây mà Yến Nô truyền cho Ngọc Doãn thì vào lúc này lại không thể thi triển được lấy một cái.

Thấy tình hình này, có ai mà không biết có sự xảo trá ở đây?

Không ít tỷ muội lớn tiếng quát mắng, nhưng Bộ thự trên đài lại làm như không nghe thấy, không chút để ý.

Thấy cước pháp của Lã Chi Sĩ càng ngày càng mạnh, càng ngày càng hung ác, Ngọc Doãn chỉ có thể liên tục lui lại.

Bỗng nhiên, dưới đài một đàn ông đứng dậy, nhìn lên đài mà hét lớn :

- Tiểu tặc Lã Chi Sĩ, ngang ngược như vậy!

Tiếng hét to giống như sấm sét nổ vang. Nhưng đối với Ngọc Doãn và Lã Chi Sĩ mà nói, lại sinh ra tác dụng khác nhau.

Lã Chi Sĩ như bị tiếng hét lớn đó làm giật mình, có chút hồn bay phách lạc, khiến cho thể công giảm theo... Còn Ngọc Doãn thì lại phấn chấn tinh thần, cảm giác đau đớn trên cánh tay dường như cũng tức thời giảm đi rất nhiều. Thừa dịp Lã Chi Sĩ ngây người, Ngọc Doãn đột nhiên tiến lên, cánh tay trái gậy, còn tay phải! Chỉ thấy hấn cong lại, xoay người lấy bả vai làm điểm chống đỡ, cơ thể rướn lên lấy vai đè áp lên ngực Lã Chi Sĩ. Một cánh tay còn lại mạnh mẽ, xoáy lên Lã Chi Sĩ, liên tục mấy cái!

Lã Chi Sĩ giống như một con diều đứt dây, trong tiếng hét thảm thiết mà bay ra ngoài hiên đài.

Biến cố bất thành linh, làm Lý Bảo cực kỳ sợ hãi, vội vọt lên:

- Ngọc Tiểu Ất, người muốn chết...

Chỉ là không để Lý Bảo xuất thủ, người đàn ông dưới đài cũng đã nhảy lên, chắn trước mặt Ngọc Doãn. Hai tay giang ra, hướng về Lý Bảo chính là một cái tạp đỉnh. Mặc dù cùng là “tạp đỉnh”, nhưng người đàn ông xuất thủ có uy lực hơn Ngọc Doãn gấp bội.

Lý Bảo hét to một tiếng, gơ tay gạt hai tay đối phương.

Chỉ là, gạt thì gạt... cánh tay của y cũng trở nên run run, thậm chí mất đi cảm giác.

Sức mạnh của đối phương làm cho Lý Bảo khó có thể chống cự, phải liên tục lui lại mấy bước. Sau khi đứng vững, y hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại.

Người đàn ông đó khoảng hơn bốn mươi tuổi. Y mặc áo bào lớn màu xanh, thắt một cái dây lưng to. Trên cái dây lưng có đeo một cái ngọc bội đầu rồng cực lớn, cho thấy người đó có thân phận không bình thường.

- Lý Bảo! Từ lâu ta nghe nói người kiêu ngạo, không ngờ lại kiêu ngạo như vậy...

Bố thợ hoảng sợ, vội vàng tiến lên, quát lớn:

- Người là người phương nào?

Sau đó, gã quát với Ngọc Doãn:

- Ngọc Tiểu Ất, chẳng lẽ người muốn phá hoại quy tắc trên hiến đài? Lại dám bảo người gây chuyện?

Câu nói đó, nhất thời gây ra những tiếng xôn xao dưới đài.

Lã Chi Sĩ bị ném xuống hiến đài, lúc rơi xuống đất bị té gãy chân nên giờ đang ôm cái chân rên rỉ.

Cũng may là dưới đài có người đỡ gã, bằng không nhất định bị ném chết. Nghe thấy đối thoại trên đài cao, Lã Chi Sĩ nghe rằng ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Người tới lại cười lạnh một tiếng:

- Chùa Ngũ Long Nội đẳng tử tam đẳng Đường Cát.

- Thấy Lý Bảo gian xảo, ta làm sao có thể đứng nhìn? Kể gù lưng như người là thứ gì mà dám hò hét trước mặt ta? Rõ ràng là Lý Bảo động thủ trước, người không đi tìm y lại tới tìm Tiểu Ất gây chuyện. Tên gù, đừng cho rằng Ngọc đại ca qua đời nhiều năm thì con trai của huynh ấy có thể để ai ức hiếp cũng được... Mặc kệ thế nào, Tiểu Ất cũng là con cháu chùa Ngũ Long ta, sao có thể bị đám lưu manh như người quát? Còn không cút xuống cho ta? Sau này tự có bằng hữu của Ngọc đại ca tìm người.

Ngọc Doãn ngơ ngác Chàng qua, lúc nghe thấy ba chữ chùa Ngũ Long, lập tức hẩn hiểu rõ lai lịch đối phương.

Hoàng thành Nội đẳng tử...

Người này, dường như là bằng hữu của cha lúc còn sống.

Mà tên Bố thụ kia sau khi nghe thấy người kia nói vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Nghề đồ vật này như thế nào?

Có thể vào chùa Ngũ Long thì làm sao một tên Bố thụ nhỏ nhoi như y có thể đối phó?

Còn sắc mắt Lý Bảo cũng trở nên khó coi.

- Nếu tiền bồi chùa Ngũ Long ở trước mặt, thứ cho Lý Bảo trí nhớ tệ đã có tội.

Cho dù là Lý Bảo liều lĩnh tới mấy nhưng khi đối diện đường đường một Nội đẳng tử, cũng không dám quá tùy tiện.

Người kia cất tiếng cười lạnh, xoay người nhìn Ngọc Doãn một cái, đột nhiên cười nói:

- Người rất được... chỉ có công phu thật sự quá tệ làm mất mặt cha của người. Sau này phải dụng công thêm, nếu có chỗ khó, thì đến tìm ta. Nhà của Đường Cát ta chính là ở Khỏa thị tử. Chỉ cần hỏi thì có thể tìm ra nhà ta.

Đường Cát?

Trong trí nhớ Ngọc Doãn lại không có ấn tượng với người này. Chẳng qua là nếu y mở miệng, hơn nữa lúc này còn có ân cứu mạng, trên lễ nghi, Ngọc Doãn tất nhiên không thể thất lễ. Hắn liền thưa dạ, cảm tạ Đường Cát.

- Thông Tí viên, Đường Cát?

Lý Bảo đột nhiên kêu lên thất thanh.

Nhìn kỹ, Đường Cát đúng là có phần giống vườn khỉ, đặc biệt là đôi tay to dài khiến người ta chú ý.

94. Chương 93: Thông Tí Viên (hạ)

Lúc này Yến Nô và Dương Tái Hưng đã chạy lên hiến đài đỡ Ngọc Doãn. Nghe thấy tiếng nói của Lý Bảo, Yến Nô ngẩn người rồi thốt lên:

- Ông chính là Thông tí viên Đường Cát?

- Cửu Nhi tỷ! Nhiều năm không gặp... đã trở thành một đại cô nương xinh đẹp rồi.

Lý Bảo biết người này, Yến Nô cũng biết người này...điều này chứng tỏ Đường Cát không phải nhân vật bình thường. Nàng lập tức cảm tạ Đường Cát lần nữa, sau đó cũng không đợi Bộ thự đó phán định thắng bại, xoay người đi ngay.

Trên thực tế, còn cần phán định sao?

Lúc này Ngọc Doãn vẫn đứng trên hiên đài, còn Lã Chi Sĩ nằm trên đất không thể đứng lên, thì thắng thua đã hoàn toàn rõ ràng.

- Đường Cát là người rất lợi hại sao?

- Không rõ lắm, nhưng từ lâu rồi, ông ấy theo cha học qua một chút quyền cước, cho nên có chút ấn tượng.

- Nghe cha nói, người này cũng rất giỏi, nhưng do tính tình thuộc loại lòng lang dạ sói, sát tính nặng một chút... Sau khi cha chết, y cũng rất ít khi xuất đầu lộ diện. Nếu không phải ông ta tự nói, Nô cũng sắp quên người này.

- Người này quả là lợi hại, nếu không nhờ một tiếng quát vừa nãy của ông ta, Tiểu Ất thật sự gặp nguy hiểm!

- Đó là công phu gì?

- Không biết! Ta chỉ cảm thấy có chút giống sư tử hồng của Phật môn!

Ngọc Doãn được Yến Nô nâng đỡ, tập tễnh đi xuống đài. Ngay lúc hấn định rời khỏi, lại thấy Tưởng Thập Ngũ dẫn người đến đột nhiên ngăn chặn lối đi của mình.

- Thập Ngũ ca! Có chuyện gì vậy?

Ánh mắt của Tưởng Môn Thần hết sức phức tạp, nhìn Ngọc Doãn từ trên xuống dưới một lúc lâu, sau đó thở dài, móc từ trong ngực áo ra một tấm bài bằng đồng đưa cho Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất thật tài giỏi, ngay cả Lã Chi Sĩ cũng không phải là đối thủ.

- Chịu thua, ta nhận thua. Theo quy định trước kia, chúng ta xóa bỏ khoản nợ trước đây... từ đây về sau Tiểu Ất có thể giết heo ở phủ Khai Phong, tự lập môn hộ. Người cầm lấy tấm bài bằng đồng này, cho dù quan phủ hỏi thì cũng không có chuyện gì.

Ngọc Doãn ngậy ngẩn cả người! Đối với người như Tưởng Thập Ngũ, hấn thật ra cũng không hiểu lắm. Người này có lẽ hống hách, có lẽ tùy tiện, nhưng căn cứ vào chuyện này cho thấy, ngược lại y là một người có trách nhiệm.

- Nếu vậy ta xin tạ ơn Thập Ngũ ca.

- Nhưng Thập Ngũ ca yên tâm. Ta giết heo, chỉ dùng cho nhà ta... Ngoại trừ cửa hàng nhà ta, Tiểu Ất tuyệt đối sẽ không phân phối cho cửa hàng khác. Sau này vẫn xin Thập Ngũ ca chiếu cố thêm một chút.

Tưởng Thập Ngũ nghe vậy, cũng sửng sốt. Một lát sau, đột nhiên y mỉm cười!

- Tiểu Ất đúng là người trượng nghĩa. Cái tình nghĩa này, ta nhận.

- Chờ sau khi thân thể khỏe hẳn, Thập Ngũ lại mời Tiểu Ất uống rượu. Tới lúc đó giáp mặt đèn tối, sau này chúng ta là huynh đệ!

Dứt lời, hai người nhìn nhau mà cười ha ha...

- Đi thôi!

Sau khi Ngọc Doãn lui xuống đài, Cao Cầu cười tủm tỉm đứng dậy, chấp tay với Triệu Cấu:

- Khang vương! Cho dù có nhiều thủ đoạn tới mấy thì cuối cùng không thể sánh với bản lĩnh thật sự. Hôm nay được Khang vương nhường rồi... nếu sau này có cơ hội, chúng ta lại luận bàn.

Một chữ “tiền” vừa ra khỏi miệng, ý nghĩa của y cũng được biểu đạt rõ ràng.

Triệu Cấu cũng chỉ có thể cố gắng mỉm cười:

- Thái úy đi thông thả... đợi khi ta trở về sẽ bảo người đưa mười ngàn quan tới quý phủ.

- Vậy, cáo từ.

Cao Cầu dẫn theo Cao Nghiêu Khanh, chậm rãi đi xuống lầu.

- Cha! Tại sao lại đối địch với điện hạ như vậy?

- Cần gì khách khí với ông ta?

- Mà bây giờ mâu thuẫn giữa Quan gia và Thái tử rất sâu, phần lớn là do ông ta ngầm xúi giục. Thời gian này, cũng không cần phải nhìn sắc mặt ông ta. Chúng ta đứng bên phía Quan gia, mới là chính lý. Đúng

rồi, không ngờ Ngọc Tiểu Át đúng là một người tài giỏi, cả thuộc hạ Lý Bảo giờ thủ đoạn cũng nhận ra, lại còn thắng gã. Hắn đúng là không đơn giản!

Nói xong, Cao Cầu liền lộ sự mệt mỏi. Cao Nghiêu Khanh biết, cha không muốn nói nữa... Nhưng y vẫn trầm suy nghĩ, rốt cuộc Ngọc Doãn có gì đáng được Cao Cầu xem trọng? Có thật là tình Hương hỏa như cha nói? Làm quan tới chức vị như Cao Cầu... cái gọi là tình Hương hỏa thật sự không có lấy một chút ích lợi.

Cái chuyện này có lẽ còn có cái gì khác.

Vì dụ như... Đường Cát?

Trong đầu Cao Nghiêu Khanh lóe lên một suy nghĩ, giống như bắt được cái gì. Y quay người nhìn hiển đài trống vắng, ánh mắt trở nên suy tư.

Nhìn theo bóng dáng cha con Cao Cầu rời khỏi, Triệu Cấu trong lòng hận tới nghiến răng nghiến lợi. Nhưng y thể hiện vẫn hết sức thần nhiên.

Mười ngàn quan, mười ngàn qua đây!

Trong lòng Triệu Cấu như đang rỉ máu...

- Cửu ca, nhớ đưa cây đàn Đại Thánh Di Âm đây.

- Hả?

Nhu Phúc Đế Cơ cười hì hì kéo cánh tay của Triệu Cấu:

- Cửu ca muốn quyệt nợ à?

- Nói đùa... Cửu ca quyệt nợ khi nào? Vả lại, nếu Huyền Huyền thích thì cho dù Cửu ca đập nồi bán sắt, cũng phải tặng.

- Hì hì, vậy thì tốt!

Nhu Phúc Đế Cơ nở nụ cười ngây ngô, khiến cho Triệu Cấu không biết làm sao.

Đàn Đại Thánh Di Âm đây!

Đó chính là đàn cổ Đại Thánh Di Âm... Nếu đem ra chợ bán thì ít nhất cũng phải mấy trăm ngàn quan! A đầu này, so với Cao Cầu còn ác hơn!

Ngọc Tiểu Ất, Ngọc Tiểu Ất chết tiệt.

Sau khi Triệu Cầu tỉnh táo lại, không khỏi giận chó đánh mèo trút giận lên Ngọc Doãn.

Y tuy là Hoàng tử, hơn nữa giao hảo tốt với Triệu Hoàn, nhưng suy cho cùng vẫn không phải là chính thống. Mẹ của Triệu Cầu tên là Vi Kiều Kiều, vốn chỉ là thị nữ bên cạnh Trịnh hoàng hậu. Sau đó Hoàng đế Huy Tông sủng ái Kiều Mị Mị. Vi Kiều Kiều có giao hảo tốt với Kiều Mị Mị nên mới được Hoàng đế Huy Tông sủng hạnh. Nhưng Hoàng đế Huy Tông cũng chỉ sủng hạnh một lần, thì không còn hứng thú nữa. Nhưng tuy chỉ là một lần, Vi Kiều Kiều sinh ra Triệu Cầu, mới được chức vị Uyển Dung.

Lại nói, địa vị của Triệu Cầu ở trong lòng cha con Huy Tông có chút xấu hổ, thậm chí sự sủng ái còn không bằng Triệu Thúc Hưởng của Ngụy vương.

Người bên ngoài thấy Triệu Cầu dáng người khôi ngô, khí độ bất phàm. Nhưng trên thực tế thì sao?

Trong lòng Triệu Cầu không xem trọng lắm.

Sớm muộn gì cũng phải xử lý Ngọc Tiểu Ất!

Trên mặt nở nụ cười, nhưng trong lòng y lại vô cùng oán hận...

Ngọc Doãn cũng không biết rằng mình vô tình đã đắc tội Triệu Cầu - hoàng đế Cao Tông tương lai.

Lúc từ cửa hàng Lý gia ra ngoài, lập tức những tiếng hoan hô vang lên ầm ĩ... rất nhiều tỷ muội vừa reo hô vừa chạy về phía hắn. Thậm chí có người còn tạo dáng, ném cho hắn ánh mắt quyến rũ. Ngọc Doãn không quan tâm lắm tới chuyện này, thậm chí hắn còn thâm kêu khổ. Vì hắn cảm giác được, bàn tay nhỏ bé đang đỡ hông mình liên tục siết chặt.. Quay đầu nhìn, hắn có thể thấy Yến Nô đang thở phì phì.

- Cửu Nhi tỷ, chúng ta về thôi.

- Dạ!

- Đúng rồi, cây đàn ta mua đâu?

Trần Đông đeo túi đàn trên lưng nhưng chóng bước tới:

- Tiểu Ất! Huynh muốn cây đàn hồng này làm gì?

- Cái này... chờ lát nữa nói với huynh.

Nói xong, Ngọc Doãn liền bảo Dương Tái Hưng nhận lấy túi đàn từ tay Trần Đông. Rõ ràng là hấn lo lắng Trần Đông nhìn ra manh mối, không chịu buông tay. Càng như vậy, Trần Đông càng hiếu kỳ.

Không chỉ Trần Đông, ngay cả Lý Dật Phong cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Ngọc Doãn không phải là người hẹp hòi, sao lần này... chẳng lẽ, cây đàn đó có cái gì sao?

Cùng với Trần Đông nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều không giấu được sự nghi hoặc. Phải biết, hai người hấn lúc trước khi nhìn thấy cây đàn đó đều nhất trí cho rằng Ngọc Doãn mắc lừa. Nhưng suy nghĩ kỹ càng, Ngọc Doãn có trình độ nhạc luật cao thâm như vậy, sao có thể cả sơ hở rõ ràng đó cũng không nhận ra. Không đúng, trong này nhất định có vấn đề!

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên có người bước tới chặn đường.

- Tiểu Ất, quả nhiên là hảo hán!

Ngọc Doãn ngẩng đầu nhìn, lập tức ngạc nhiên:

- Sao Mạc Đại Lang ở chỗ này? Huynh... Sao lại thế này?

Người đàn ông trước mặt ăn trang phục tăng nhân chính là Mạc Ngôn của chùa Đại Tướng Quốc. Nghe thấy vậy gã liền cười ha ha, chấp hai tay:

- A Di Đà Phật, bần tăng vốn là người xuất gia, ăn mặc thế này có gì lạ?

- Ông là người xuất gia...

Ngọc Doãn nói được một nửa liền dừng lại. Hấn muốn nói “ông là người xuất gia chạy tới ngô giết heo tìm nữ nhân?” Nhưng lại nghĩ, trong Thủy Hử truyện không phải còn có Hoa hòa thượng không kiêng kỵ thức ăn mặn. Mạc Ngôn tìm nữ nhân dường như cũng chẳng có gì lạ. Chỉ có điều hấn vẫn luôn cảm thấy có chút kỳ quái.

- Đại Lang có gì chỉ giáo?

- Á, mời Tiểu Át dời bước, có người muốn nói chuyện với Tiểu Át.

Ngẩng đầu nhìn, hắn chỉ thấy gần với cây cầu bắc ngang, có một chiếc xe ngựa đang dừng ở đó.

Ngọc Doãn do dự một chút, liền nói với Mạc Ngôn:

- Nếu là Mạc Đại Lang ra mặt, thì đi một chuyến Cửu Nhi tỷ, bọn muội ở đây chờ, ta đi một chút sẽ trở lại.

Yến Nô có chút không muốn, nhưng cũng không dám làm mất mặt Ngọc Doãn trước mặt mọi người.

Cứ như vậy, Ngọc Doãn theo Mạc Ngôn đi tới bên cạnh xe ngựa. Hắn chưa kịp lên tiếng, thì thấy tấm màn xe được kéo lên.

Ngọc Doãn nhìn vào xe, nhất thời ngây dại.

95. Chương 94: Cánh Tay Thơm (thượng)

Vào giờ Hợi trong ngày

Một vầng trăng sáng treo cao, rọi xuống mặt sông Kim Thủy phản chiếu những gợn sóng lăn tăn, làm lay động lòng người.

Người con gái mặc trang phục màu trắng ngồi ngay ngắn trong xe với đôi mắt giống như vui mừng lại không phải vui mừng. Hai bên má là hai lúm đồng tiền. Nàng ngồi trong xe nhã nhặn trầm tĩnh mà đoan trang.

Ngọc Doãn vừa nhìn thấy người con gái đó trong đầu lập tức nhớ tới một câu thơ trong Hồng Lô Mộng: “Tiêu lệ nhược tam xuân chi đào. Thanh tố nhược cửu thu chi cúc.(đẹp tựa đào rộ tháng ba. Nhã đường tháng chín cúc ra)” Một mỹ nữ ngồi ngay ngắn trong xe nhìn giống như Quan Âm, làm người ta cảm thấy tôn kính.

Trong lúc Ngọc Doãn quan sát cô gái này thì nàng cũng đang hiếu kỳ nhìn hắn.

Nói thật, lúc này Ngọc Doãn quả thật có chút xốc xếch, đặc biệt là cánh tay treo trước ngực càng làm người ta cảm thấy thú vị.

Cô gái không kìm được bật cười khúc khích thành tiếng. Nhưng nụ cười này, lập tức làm hai mắt Ngọc Doãn sáng lên.

Đầu óc chuyển động cực nhanh, Ngọc Doãn khẽ khom người:

- Nghe qua đại danh Lý nương tử, không ngờ hôm nay vừa gặp mới biết lời đồn không sai. Trước đây được sự giúp đỡ của Lý cô nương ta vẫn chưa có thể báo đáp. Hôm nay gặp nhau, thật sự xin cảm tạ Lý nương tử.

Dứt lời, Ngọc Doãn khom lưng vái chào.

Cô nương đó là ai? Một người con gái như vậy ở phủ Khai Phong có được mấy người?

- Lý Sư Sư!

Không hề nghi ngờ, cô gái trước mặt chính là người đứng đầu trong nghề ca hát, xinh đẹp vang danh Đông Kinh. Ngoại trừ nàng ra, Ngọc Doãn quả thật không nghĩ còn người nào sánh được. Nhìn nàng có sự quyến rũ và đoan trang hợp cùng một chỗ. Chỉ có như vậy mới có thể làm cho một người phong lưu tài tử như Hoàng đế Huy Tông điên đảo.

Thiếu nữ áo trắng nở nụ cười!

- Làm sao Tiểu Ất biết Nô là ai?

Nói như vậy cũng đã thừa nhận thân phận của cô.

Ngọc Doãn liền cười, chỉ vào ngực, ý đó là nói: “Đừng hỏi nguyên nhân, ta cũng chỉ là đoán mà thôi.”

Nhưng động tác bình thường này lại làm Lý Sư Sư sinh ra hiểu lầm. Nàng hiểu sang thàn “Hắn đang nói, tâm đầu ý hợp thông hiểu một chút à?”

Chỉ là hai người đều không có nói ra, Lý Sư Sư thoáng chút hoang mang, chợt tỉnh táo lại, liền hồi phục lại vẻ mặt lạnh lùng vốn có.

- Nô giúp là muốn Tiểu Ất chuyên tâm viết phổ. Nhưng không ngờ Tiểu Ất lại chạy đi tham gia chuyện này?

- Cái này...

Ngọc Doãn không biết làm sao đành phải cười khổ:

- Không phải Tiểu Át muốn. Chuyện này thật là có chút bất đắc dĩ

- Đúng là có chút bất đắc dĩ không?

Lý Sư Sư hơi nhướn mày, dịu dàng nói:

- Nếu đã như vậy, sao không tới lầu Phan? Nghi Nô luôn khen ngợi Tiểu Át với nô. Nàng nói như có được Tiểu Át, năm sau lầu Phan nhất định sẽ giành được giải nhất. Tuy Nghi Nô chỉ là một cô gái, nhưng cũng có chút thể diện. Tới đó, Tiểu Át có thể tĩnh tâm viết phổ, luyện đàn... Còn những chuyện khác tự có người giải quyết cho tiểu Át.

Ngọc Doãn ngây ngẩn cả người! Cái này có nên xem là lời kéo không? Nhưng hẳn nghĩ ngợi một chút rồi lắc đầu cự tuyệt:

- Không phải Tiểu Át dấn đo, mà sợ phải phụ lòng mỹ ý nương tử. Chơi đàn là sở thích của tiểu Át trong lúc rảnh rỗi. Ba năm tri kỷ, một ly trà thơm là đã đủ. Còn chỗ ca hát múa đó!... lại là chỗ tranh danh lợi, vào dễ, ra lại khó. Tiểu Át lo lắng, nếu tới những chỗ như vậy, chỉ sợ mất đi phương hướng. Chẳng được như hôm nay, lúc vui vẻ tấu một khúc, lúc đau buồn tấu một khúc... Ta tự chơi đàn của ta, lo chi người khác nói này nói nọ? Có như vậy mới có thể sống vui vẻ, mới có thể chơi đàn hay lại không lạc mất phương hướng.

Lý Sư Sư nghe thấy thế thì trầm mặc

Chỗ ca hát múa giải trí, chính là nơi tranh danh danh lợi sao? Nói tranh danh danh lợi đúng là rất hay! Mỗi một người vào trong đó, bất luận nam hay nữ, đều không phải đang theo đuổi danh lợi sao? Có thể thấy Ngọc Doãn thật sự không phải là từ chối, mà là phát ra từ nội tâm.

Ánh trăng chiếu lên đầu cầu, mờng lung, nhưng lại làm cho thái độ lúng túng của Ngọc Doãn giảm bớt đi nhiều, càng thêm mấy phần tự nhiên khí khái.

Liễu Tam Biển lưu luyện thanh lâu, nhưng đó là do bất đắc dĩ. Còn Ngọc Doãn có lẽ mới thật sự là một người khoái hoạt tiêu dao. Nếu so với Liễu Tam Biểnthì dường như hẳn có mấy phần cao minh... Phì, phì, phì, chỉ một kẻ giết heo bán thịt, sao Nô lại đi đánh đồng hẳn với Liễu Tam Biển, thật là tội lỗi, tội lỗi.

Lý Sư Sư vội lắc đầu, như muốn vứt bỏ ý niệm hoang đường. “Đúng rồi, ta ngăn cản hẳn không phải để nói chuyện phiếm mà còn có chuyện quan trọng nói với hẳn.”

Nghĩ đến đây, Lý Sư Sư thu lại tâm tình, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Át! Nô biết huynh có tài học không tầm thường. Nhưng hôm nay, huynh đã chuốc lấy họa. Cuộc chiến của huynh và Lã Chi Sĩ, Nô nghe người ta nói, Khang vương điện hạ và Cao Thái úy thách đấu với nhau. Sau đó, Khang vương thua mười ngàn quan. Khang vương nhìn thì như một người khoan dung độ lượng nhưng thật sự rất hay tính toán so đo. Nếu không phải chuyện quan trọng, thì sắp tới đừng có làm chuyện gì náo động... Gần đây huynh quá thu hút sự chú ý, không tránh được có người ôm lòng bất mãn, trong lòng ngầm phá hoại huynh.

Khang vương?

Ngọc Doãn cả kinh, không khỏi có chút mờ mịt.

Khang vương là ai, hần đương nhiên biết, hơn nữa hần còn biết sau này vị Khang vương điện hạ sẽ trở thành Hoàng đế. Người đó chính là vị Cao Tông Triệu Cấu. Đang yên đang lành, sao lại chọc phải người này? Ngọc Doãn thầm cười khổ.

Lập tức hần liền thở dài:

- Đa tạ Lý nương tử. Nếu không được nương tử nói cho Tiểu Át biết, sứt chút nữa rước họa vào thân.

- Cánh tay này.. thế nào rồi

- A, cái này không đáng ngại.

Lý Sư Sư do dự một chút, cánh tay thon mềm cầm một tờ giấy đưa cho Ngọc Doãn

- Nô biết một vị thần y có y thuật cao minh, từng làm ở thái y thự... Chỉ là người đó có tích cách quái dị, trêu chọc kẻ thù, thế nên bị cách chức quan. Người này bây giờ ở trong chùa Thiên Thanh, tên An Đạo Toàn, cả ngày giả ngây giả dại. Huynh đi hỏi thăm thì biết, Huynh giao tờ giấy này của Nô cho ông ấy, ông ấy sẽ ra tay, làm cánh tay Tiểu Át sớm ngày hồi phục.

- À, đa tạ Lý nương tử.

- Cứ như vậy nhé.. Tiểu Át sớm về nghỉ ngơi đi.

- Sau này nếu có chuyện, có thể tới chùa Đại Tướng Quốc, nhờ Mạc Đại Lang nói cho Nô biết. nếu có thể giúp đỡ, Nô nhất định không từ chối.

Ngọc Doãn vội chìa tay ra, cầm lấy tờ giấy.

Nào biết lúc này, người đánh chiếc xe ngựa đó đột nhiên vọt nhanh, làm chiếc xe ngựa chồm lên một cái.

Lý Sư Sư nghiêng người, thét lên, suýt chút nữa từ trên xe té xuống. Cũng may Ngọc Doãn nhanh tay lẹ mắt, vội chìa một cánh tay ra, đỡ lấy cánh tay của Lý Sư Sư. Lúc cuối xuân, xiêm y đang mỏng. Qua lớp quần áo mỏng manh đó, hẳn có thể cảm nhận được làn da mềm mại của Lý Sư Sư.

“Xuyyyyyyy!”

Tên đánh ngựa vội vàng kéo cương giữ yên xe ngựa.

- Cô nương! Không sao chứ.

- Không sao, không sao.

Mặt của Lý Sư Sư, lập tức đỏ lên. Cô vội vàng rút tay khỏi bàn tay Ngọc Doãn, nhưng vẫn không quên nói một tiếng:

- Đa tạ Tiểu Ất, Nô cáo từ.

Nói xong, nàng liền kéo màn che xuống

Bàn tay mềm mại, ấm áp và có mùi thơm thoang thoảng. Ngọc Doãn nhìn theo xe ngựa lên cầu, ngây người như đang nằm mộng.

- Tiểu Ất ca!

Bên tai vọng tới tiếng gọi của Yến Nô, Ngọc Doãn mới hồi phục lại tinh thần.

- Vừa nãy là ai?

- A, Lý cô nương phùng trần an... trước đây ngân lượng chúng ta mượn, là của cô nương ấy! Cô nương ấy cũng xem cuộc đấu lúc này, thấy huynh bị thương nên mới giới thiệu một vị thần y cho huynh. Cửu Nhi tỷ, chúng ta về thôi. Sáng mai, chúng ta hãy đi thăm thần y.

Yến Nô mở to đôi mắt, nhìn Ngọc Doãn hồi lâu, lúc này mới gật đầu.

- Vậy, chúng tôi cáo từ trước!

Hai người Trần Đông và Lý Dật Phong tiến lên từ biệt Ngọc Doãn. Ngọc Doãn lại cảm tạ một phen, rồi mới ai nấy về nhà.

Theo dòng sông Kim Thủy chảy vào cửa Kim Thủy, mấy người Ngọc Doãn đi một cách chậm rãi. Do cánh tay hấn không thuận tiện, đi cũng không nhanh lắm. Dương Tái Hưng thật sự là không kiên nhẫn liền cùng cha mẹ đi trước, dọn dẹp bên Quan Âm viện, chờ Ngọc Doãn về nhà.

Còn Yến Nô và Ngọc Doãn đi dẫu chậm rãi đi.

Ven đường thỉnh thoảng lại có người chào hỏi Ngọc Doãn. Mỗi một người biểu hiện rất nhiệt tình. Có mấy tên lưu manh, càng kêu la muốn đi theo Ngọc Doãn, nhưng bị hấn từ chối một cách khéo léo. Trải qua trận chiến này, ảnh hưởng từ trận thua Lý Bảo sẽ giảm tới mức nhỏ nhất. Dù sao sau lưng hấn xuất hiện một Nội đẳng tử chùa Ngũ Long. Lai lịch của Đường Cát to hơn nhiều so với Lý Bảo, hơn nữa còn có bối cảnh quan lại thì làm sao Lý Bảo dám địch?

96. Chương 95: Cánh Tay Thơm (hạ)

Ngọc Doãn có chỗ dựa vững chắc như vậy, chỉ cần hấn muốn, rất nhanh có thể lôi kéo được một đám lưu manh

Thậm chí ở phố Mã Hành, sẽ không có người tới tìm hấn gây sự nữa. Thậm chí loại nhân vật như Quách Kinh, cũng không uy hiếp được Ngọc Doãn.

- Chậm đã!

Ngọc Doãn đột nhiên dừng bước lại.

Yến Nô kinh ngạc nhìn hấn:

- Tiểu Át ca, sao vậy?

- Vừa nãy Lý cô nương đó nói, thần y tên An Đạo Toàn?

Yến Nô cười nói:

- Tiểu Ất ca, và Lý cô nương nói chuyện, Nô lại không ở bên cạnh, sao biết thần y đó tên gì? Nhưng tên An Đạo Toàn thì thế nào? Chỉ cần ông ta y thuật cao minh thì được... Nếu là Lý cô nương giới thiệu, chắc chắn sẽ không tệ.

- Không phải, huynh không phải nói ý này.

An Đạo Toàn, An Đạo Toàn, ngôi sao trong... “Thủy Hử truyện”. Hoa Đà đương thời chẳng phải tên là An Đạo Toàn sao?

Nhưng Ngọc Doãn biết, cái gọi là 108 tướng Lương Sơn, phần lớn là chuyện xưa hư cấu.

Tổng Giang quả thật khác người, hơn nữa cũng quả là tên trộm ngang ngược thiên hạ. Tuy không phải 108 tướng, mà là 36 trộm lớn Đông Kinh. Sau khi Ngọc Doãn tái sinh, còn đặc biệt hỏi thăm tình hình chuyện này. Có thể xác định, trong số tên trộm lớn Đông Kinh này, cũng không có thần y nào. Nhưng An Đạo Toàn này... chẳng lẽ cùng tên khác người? chỉ là trùng hợp?

Ừ, cũng có thể.

Lý Sư Sư không phải là nói An Đạo Toàn này là người của thái y thự, sau đó đắc tội quyền quý, bị giáng chức quan, bây giờ giả ngây giả dại ở chùa Thiên Thanh. Nếu y thật là 36 tên trộm lớn Đông Kinh, Lý Sư Sư nhất định có điều nhắc nhở...

- Không sao, chỉ là cảm thấy cái tên này thú vị.

- Thú vị?

Yến Nô vẽ mặt mờ mịt.

Cô thật sự là không thể hứng thú với cái tên An Đạo Toàn ...

An Đạo Toàn, rất thú vị sao?

Nghĩ tới đây, Yến Nô không khỏi nghi hoặc lắc đầu

Về đến nhà, đã là giữa giờ Hợi

Cha con Dương Nhập Cửu và Dương Tái Hưng đang bận rộn trong sân, còn Trương nhị tỷ đang nấu nước, châm đèn.

Cánh tay của Ngọc Doãn bị đá gãy, đã sưng không thành hình dạng, chỗ vết thương lộ ra màu tím bầm. Cũng may sau khi thí võ xong, kịp thời xử lý, dùng kẹp cố định cánh tay, làm cho chỗ vết thương không đến mức chuyển biến xấu. Thân là người luyện võ, khó tránh va chạm một chút, Yến Nô trong phòng có không ít nước thuốc. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng cho Ngọc Doãn, bôi nước thuốc lên, cố định lại.

Trong ánh mắt, nước mắt long lanh.

Yến Nô nâng cánh tay Ngọc Doãn, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Ất ca, đau không?

Đau!

Đau vô cùng!

Đặc biệt là lúc này thay thuốc, tư vị đó thật làm Ngọc Doãn...

Nhưng, nước thuốc Chu Đồng để lại dường như có chút hiệu quả, sau khi bôi lên, chỗ vết thương có chút mát, làm tan không ít đau đớn.

- Không sao chỉ là vết thương nhẹ mà thôi.

- Lã Chi Sĩ đó cũng không ổn đâu... Từ chỗ cao như vậy té xuống, thế nào cũng phải tổn thương gân cốt một thời gian. Trước đó chúng ta còn đánh gã mười mấy quyền, sợ là lúc này, đang nằm trên giường không động đậy nổi, so với gã có đáng là gì.

Đàn ông luôn muốn tỏ ra kiên cường.

Lúc này dù đau chết cũng không kêu rên.

Giảng co một buổi tối cũng thật sự đói bụng, may trong nhà có chút đồ ăn, Trương Nhị tỷ kéo Dương Nhập Cửu đi vào nhà bếp bận rộn. Mà Ngọc Doãn thì bảo Dương Tái Hưng lấy túi kia ra, lại bảo Yến Nô mang đèn dầu tới đặt ở trên bàn. Lấy chiếc đàn cổ trong túi ra, Ngọc Doãn và Dương Tái Hưng cẩn thận đặt lên bàn.

- Nhẹ tay nhẹ tay!

Dương Tái Hưng vốn không khấn trương, nhưng bị Ngọc Doãn nói thì lập tức căng thẳng lên.

- Tiểu Át, rốt cuộc đây là cầm gì?

Dưới ánh đèn, đàn cổ bị giáp vỡ càng bộc lộ ra khí chất cổ xưa.

Ngọc Doãn bảo Yến Nô cầm một cái bàn chải nhỏ, sau đó lại mang tới một chiếc khăn mềm khô ráo, nhẹ nhàng lau bụi đã tích tụ trên cây đàn.

Phượng ngạch hơi bị tổn hại, vài chỗ ở dây cung có xuất hiện vết rạn.

Chỗ Nhạc Sơn và Quan Giác đều có dấu vết tổn hại, nhưng trên cơ bản còn có thể chữa phục hồi lại được. Trong lòng Ngọc Doãn tính toán giản lược, đàn cầm này nếu như sửa tốt thì ít nhất cũng phải mất hơn trăm quan, bởi vì niên đại quá xa xưa, chỗ tổn hại lại nhiều, cần phải chữa ngay.

- Mặt bản này bảo tồn rất khá, xem ra chủ nhân trước đó đã tốn không ít tâm tư.

Cửu Nhi tỷ, muội nhìn vắn gỗ bằng gỗ này, chính là được chế tạo bởi gỗ sam lâu đời, ít nhất cũng phải có mấy trăm năm, ta ước chừng đàn cầm này e rằng còn thọ cực kỳ lâu. Chỉ có điều chiều dài của cầm này có chút kỳ lạ, hơi dài hơn một chút.

Đàn cổ này cao gần bằng một người.

Dựng thẳng lên thì gần như bằng Ngọc Doãn.

Loại này nhỏ nhưng lại có chiều dài không giống như các loại đang lưu hành.

Trong “Phong tục thông” từng có ghi lại, cầm dài bốn thước năm tấc, mà Bắc Tống tới này thì lấy tiêu chuẩn dài ba thước sáu tấc để đánh giá và lại khác biệt với cầm được chế tạo tại đời Đường. Nhưng cầm ở trước mặt lại dài gần một thước tám, gần như là gấp đôi loại thời Đường.

Cho dù là so sánh với đàn cổ thời Ngụy Tấn thì cũng có sự khác nhau rất lớn.

- Tiểu Át ca, đàn này sao lại dài như vậy?

Yến Nô hạ giọng nói:

- Ta cũng từng thấy một số đàn ngọc, dường như không hề giống với đàn này. Hay là đúng như lời Lý Đại Lang, đây là một phé cầm?

- Có bao giờ Cửu Nhi tỷ thấy một phé cầm mà mặt trên lại làm bằng gỗ sam trên trăm năm và loại gỗ thượng đẳng để làm đáy chưa?

- Cái này...

Ngọc Doãn dùng một tay day day hai gò má.

- Hơn nữa muối xem nước sơn này là loại nước sơn thượng đẳng, ừm, chờ chút, hình như là sơn son.

Muối xem chỗ này đi, thủ công cực kỳ tinh tế, không phải là do tay thợ thủ công bình thường. Nếu là phế cầm, cần gì phải hao tốn nhiều tinh thần như vậy. Chủ nhân trước đây của đàn này hẳn là cực kỳ yêu quý nó cho nên giữ gìn rất tốt. Chỉ là sau đó không biết vì sao lại rơi vào nhân gian, khiến ngọc quý bị bụi che lấp mới trở thành bộ dạng bị tàn phá như này. Nhưng thể cầm vẫn bảo tồn tốt như trước.

Tám thước một tắc, Tám thước một tắc...

Ngọc Doãn rơi vào trầm tư.

- Tiểu Ất ca mau nhìn, ở đây hình như có chữ viết.

- Ở đâu?

Ngọc Doãn vội nhìn theo ngón tay Yến Nô chỉ, thấy phía trên long trì có một đại ấn hình vuông hai bên, mà ở dưới còn có một con dấu nhỏ hơn. Tuy rằng chữ viết trên con dấu hơi mờ nhưng vẫn còn có thể nhìn ra hình dáng. Ngọc Doãn cau mày nhìn kỹ, rồi lại cười khổ lắc đầu liên tục.

- Ta không biết đây là chữ gì, cũng không nhìn ra rốt cuộc là thể thư gì.

Ngay cả Ngọc Doãn cũng không biết, vậy thì Yến Nô và Dương Tái Hưng lại càng không biết.

Ba người nhìn nhìn, rất lâu Ngọc Doãn mới lắc đầu, đứng dậy nói:

- Rốt cuộc đàn này có lai lịch ra sao cũng không vội tìm hiểu, quan trọng là mang nó đi sửa lại, từ từ nắm lấy, ta nghĩ chắc cũng có thể tìm được chút dấu vết.

Yến Nô nói:

- Chắc cũng phải như thế.

- Trước tiên thu dọn đi đã....Đại Lang giúp nào, chúng ta cất cầm vào phòng.

Dương Tái Hưng đáp lời, cùng Yến Nô nâng đàn lên.

Nhưng ngay lúc hai người định bỏ đàn cổ vào trong phòng Ngọc Doãn, chợt nghe Ngọc Doãn kêu lên:

- Khoan đã!

Hắn bước nhanh về phía trước, nhìn kỹ vài lần.

-Ta từng nhớ trong một quyển sách “Sử Ký” từng có ghi rằng có một Ngọc Cầm tám thước một tấc.

Cầm chế được ghi lại trong Sử phần lớn là thời tiền Tần. Chẳng lẽ đàn ngọc này là đàn cổ thời Tiền Tần?

-Tiểu Át, Tiền Tần là gì?

Dương Tái Hưng ngẩn ra hỏi một câu.

- À, Tiền Tần...chính là trước Tần Thủy Hoàng.

- Oa!

Dương Tái Hưng hét to, làm Yến Nô giật mình tay run lên suýt buông tay.

- Vậy chẳng phải là có ngàn năm rồi?

Yến Nô tức giận dở khóc dở cười:

- Đại Lang đặt cầm xuống đã. Cầm hơn một ngàn năm, nếu hỏng rồi thì người bồi thường không nổi đâu.

- Đúng vậy, Đúng vậy!

Dương Tái Hưng lập tức khấn trương lên.

Lúc trước y còn cảm thấy Ngọc Doãn nhìn sai, mua được một phé cầm.

Nhưng hiện tại Dương Tái Hưng không dám khinh thị nữa. Tuy rằng không rõ giá trị của đàn cổ này nhưng đàn cổ hơn ngàn năm trước! Ông trời ơi, sợ là cũng phải có giá trị mấy ngàn quan đi.

Ngọc Doãn lập tức mỉm cười:

- Nếu đây thật sự là Tiền Tần chế tạo, mấy ngàn quan ư, ngay cả sò cũng không được đó.

Hắn nói xong, chỉ huy Dương Tái Hưng và Yến Nô đem cầm bả vào trong phòng, rồi sau đó thật cẩn thận dùng một tấm vải đắp kín. Lúc này, Trương nhị tỷ ở bên ngoài gọi mọi người ăn cơm. Lúc này Ngọc Doãn mới bị Yến Nô lôi kéo lưu luyến rời khỏi phòng...

Ăn cơm xong, Dương Nhập Cửu và Trương nhị tỷ, mang theo Dương Tái Hưng quay lại xưởng làm thịt.

Trong nhà chỉ còn lại hai người Yến Nô và Ngọc Doãn.

Rất rõ ràng, Yến Nô rất hưng phấn.

Ngọc Doãn đánh thắng Lã Chi Sĩ, xem như đã vượt qua một cửa ải khó khăn cuối cùng, đồng thời còn lấy được lại quyền lực đồ tể heo hơi, vậy thì việc kinh doanh trong nhà càng thêm thịnh vượng. Nếu không phải Ngọc Doãn bị thương thì chuyện này đã vô cùng viên mãn.

Đêm đã khuya nhưng Yến Nô vẫn hưng phấn lôi kéo Ngọc Doãn để nói chuyện.

- Tiểu Ất ca, chúng ta còn phải đi Hàng Châu sao?

- Việc này...

Đại thể Ngọc Doãn hiểu được ý của Yến Nô.

Mà việc làm ăn đang phát triển, hơn nữa còn lấy được tư cách đồ tể heo hơi, cuộc sống của hắn và Yến Nô ở Khai Phong nhất định sẽ vô cùng vui vẻ. Nếu không có Tĩnh Khang...chắc chắn chính xác như vậy! Vừa nghĩ tới Tĩnh Khang, Ngọc Doãn lại không yên.

Nên nói cũng đã nói! Nhưng có tác dụng bao nhiêu, Ngọc Doãn thực không rõ ràng lắm. Hắn cảm giác chỉ cần Hoàng đế Huy Tông còn tại vị thì chỉ sợ cũng khó mà tránh khỏi tai họa này.

Vốn đi Hàng Châu cũng là một lựa chọn không tồi, nhưng hôm nay nghe Lý Sư Sư nói, bản thân mình không ngờ đã đắc tội với Triệu Cấu...Trời ơi, vậy tương lai Hàng Châu kia trở thành đô thành của Nam Tống, chạy tới Hàng Châu chẳng khác nào rơi vào tay Triệu Cấu sao?

Lúc đó, Triệu Cấu đã không còn là Triệu Cấu nữa, mà là Quan Gia.

Chỉ sợ Hàng Châu cũng là nơi thị phi, vậy thì còn muốn đi Hàng Châu sao?

Ngọc Doãn do dự một chút, hạ giọng nói:

- Việc đi Hàng Châu, tạm thời gác qua một bên.

Cho dù là muốn đi thì cũng phải tìm được người thích hợp đi dò đường. Mặc dù Tiểu Thất đáng tin cậy nhưng ta cũng từng thăm dò hắn, cảm giác dường như hắn không muốn rời khỏi nơi này. Nếu hắn không muốn, chúng ta đành phải tìm người khác nói chuyện.

Ta không nói đi, cũng không nghĩa là sẽ không đi!

Dù sao trong lúc nhất thời cũng không tìm được người đến đó, vậy thì tạm thời gác lại.

Ngọc Doãn không nói hết nhưng Yến Nô nghe lại có chút thay đổi chủ ý.

Trong nội tâm Yến Nô đương nhiên cũng không muốn rời khỏi Đông Kinh để tới một nơi có cuộc sống không hề quen thuộc. Tuy nhiên đề xuất trước đó của Ngọc Doãn, nàng cũng không tiện cự tuyệt, nay Ngọc Doãn nói gác lại, rất hợp với tâm ý của Yến Nô, nên nàng lập tức tươi cười rạng rỡ.

- Hàng Châu dù có tốt, cho dù có Tây Hồ tuyệt đẹp thì sao sánh được với Khai Phong phồn hoa?

- Đúng vậy!

Ngọc Doãn không phản bác.

Mặc dù Tây Hồ rất đẹp, nhưng sao sánh với Đông Kinh mộng hoa? Nhưng nên làm thế nào để ngăn cản trận tai họa kia?

Nghĩ đến sự kiện đó, trong lòng Ngọc Doãn lại thấy nặng trĩu, đầy áp lực...

Chân trời bay tới hai đám mây đen đang chậm rãi tới gần.

Nói vậy ngày mai là một ngày đầy mây, Ngọc Doãn ngẩng đầu nhìn trời cao đen như mực, trong lòng còn tối đen hơn. Như thế cũng tốt, lại có mỹ nhân trong lòng. Theo lý mà nói, đây vốn là một đêm phong hoa tuyết nguyệt, nhưng Ngọc Doãn lại không hề thấy thi vị.

Yến Nô tựa vào lòng hắn, bắt giắc đã ngủ.

Nhìn mỹ nhân say ngủ trong lòng, Ngọc Doãn nảy sinh một sự thương tiếc.

Mặc kệ thế nào cũng phải làm cho Cửu Nhi tử sung sướng. Chỉ có điều trong tình hình như này, quả thật hắn cũng không biết mình có làm được điều đó không. Mặc dù hắn có danh tiếng, nhưng thân phận vẫn còn thấp, thậm chí còn có nhiều việc biết rõ kết quả mà lại không thể làm được gì.

Nên làm thế nào mới phải?

Nên làm thế nào để danh tiếng của mình lớn hơn để có thể kinh động đến Quan Gia!

Ngọc Doãn dựa vào khung cửa nhắm mắt lại, rơi vào trầm tư.

Trong thoáng chốc, dường như hắn đứng trên tường thành Khai Phong, trước người là một cây đàn cổ, dưới thành là triệu triệu hùng binh! Mượn tiếng đàn cổ sâu kín, tiếng đàn vang lên quanh quẩn giữa đất trời, xa xa, nhiều đội quân Kim như hung thần ác sát đang tới gần...

97. Chương 96: Cảnh Tượng Này Rất Quen Thuộc (thượng)

- Giết!

Ngập trời biển máu, thiên địa nhuộm đỏ.

Dường như toàn bộ thế giới đều bị máu tươi thấm thấu, Ngọc Doãn đứng ở giữa đồng trống, cầm trong tay một con dao mổ lợn, điên cuồng bổ chém.

Người Nữ Chân từ bốn phương tám hướng vọt tới, giống như thủy triều.

Những gương mặt xấu xí dữ tợn lần lượt hiện lên không ngừng trước mặt Ngọc Doãn. Ngọc Doãn gần như chết lặng, dao mổ heo đã bị mẻ lưỡi, toàn thân vết thương chồng chất, máu nhuộm áo bào.

Giết hết Nữ Chân cẩu!

Ngọc Doãn lớn tiếng rít gào.

Chỉ thấy một người Nữ Chân hung tợn đánh về phía hắn, cây thương lớn trong tay đâm ra liên tục.

Ngọc Doãn lắc mình tránh khỏi thương lớn, dao mổ heo rời khỏi tay, chém bổ vào mặt người Nữ Chân, một chùm máu tươi phun tung toé trên mặt.

- Giết giết giết!

Ngọc Doãn gầm rú, vung thương lớn cao thấp tung bay.

- Ngọc Tiểu Ất!

Bên tai chợt nghe có tiếng người gọi tên của hắn, Ngọc Doãn nhìn lại nơi có giọng nói, từ xa xa trên bình nguyên trống trải xuất hiện nhất tòa đài cao. Yến Nô bị trói ở trên đài cao, bên cạnh là một người, bộ mặt nhìn không rõ.

Dưới đài cao kia là đồng củi đốt, hơn mười người người Nữ Chân cầm trong tay cây đuốc, đang cười to cuồng dại.

- Quách Thiếu Tam?

Ngọc Doãn nhìn một cái là nhận ra, không ngờ Quách Kinh lại đứng ở trong đám người Nữ Chân. Hắn ta đang nhe răng cười độc ác với Ngọc Doãn, miệng lắp bắp không nghe được đang nói cái gì. Mà trên đài cao, Yến Nô thê lương gọi:

- Đại ca ca, đừng lo cho muội!

- Ngọc Tiểu Ất, để mạng lại!

Từ bên trong thiên quân vạn mã giết ra một viên đại tướng Nữ Chân.

Đại Khảm Dao trong tay hùng hổ nghênh mặt mà tới...

Đó chẳng phải là Lý Bảo sao?

Ngọc Doãn sau một lúc ngây người thì Lý Bảo đã tới trước mặt, vung đại đao lên đánh tới trước mặt Ngọc Doãn. Cũng không biết là nguyên nhân gì, tại thời khắc này, Ngọc Doãn đột nhiên phát hiện cả người mình cứng đờ, không thể né tránh được.

Tơ mắt nhìn đại đao kia hạ xuống!

- Tiểu Ất ca, Tiểu Ất ca...

Ngọc Doãn bỗng dưng mở to mắt, thấy Yến Nô đang lo lắng ở trước mặt mình.

- Yến Nô!

Hắn không hiểu một loại kích động như nào, một tay ôm Yến Nô và lòng:

- Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!

Yến Nô bị hành động bất thành linh của Ngọc Doãn làm cho hoảng sợ, theo bản năng đặt hai tay lên vai Ngọc Doãn, nhưng chợt ngón tay chạm rãnh buồng ra, ôm lấy lưng Ngọc Doãn, áp gương mặt xinh đẹp vào ngực Ngọc Doãn.

Trong lòng có chút ngượng ngùng, cũng có chút kinh ngạc.

Tiểu Ất ca làm sao vậy?

Chẳng lẽ gặp ác mộng mà trở nên điên cuồng như vậy.

Tuy nhiên cánh tay Tiểu Ất ca thật sự có lực, cảm giác này cũng rất tốt...

Sau một lúc lâu, Yến Nô khẽ khàng:

- Tiểu Ất ca, huynh làm sao vậy?

Hóa ra là mộng!

Đây thật sự là một cơn ác mộng hỗn độn mà! Ngay khi Ngọc Doãn ôm lấy Yến Nô thì đã tỉnh táo lại, vừa rồi chỉ là một giấc mộng mà thôi. Lưng áo đầm mồ hôi lạnh, nghe Yến Nô thì thầm, lúc này hắn mới thật sự tỉnh hẳn, vội buồng Yến Nô ra.

- Là một giấc mộng, một ác mộng.

- Ác mộng đáng sợ thế sao?

- Ta mơ thấy...

Ngọc Doãn đột nhiên ngừng bật.

Giấc mộng này quá hoang đường, sao ngay cả cảnh tượng Thần Điều Hiệp Lữ cũng xuất hiện? Còn “Đại ca ca” chẳng lẽ ta là Dương Quá sao?

Tuy nhiên dường như đúng thế, lúc đó chẳng phải ta chỉ có một cánh tay!

Ngọc Doãn nghĩ đến đây cảm thấy rất vô lý, liền hạ thấp giọng nói:

- Không có gì, chỉ là một giấc mơ thôi, một giấc mơ kỳ lạ mà thôi. A, trời cũng đã sáng rồi, Cửu Nhi tỷ, chúng ta dọn dẹp chuẩn bị ra cửa hàng đi.

Yến Nô khẽ mỉm cười:

- Một người đàn ông nằm mơ mà cũng có thể sợ đến vậy!

Tiểu Át ca, hôm nay huynh đừng đi đâu nữa, bên kia nhất định rất loạn. Hơn nữa, chẳng phải Lý cô nương giới thiệu một vị thần y đó sao? Huynh qua đó xem, tiện thể đến Phủ Khai Phong thăm dò Tứ Lục thực một chút...thức ấy vẫn luôn lo lắng cho huynh.

- Ồ, muội không nói, suýt nữa ta quên mất.

Yến Nô chỉnh trang lại quần áo, xoay người đi đến phòng bếp.

Nhớ là tối hôm qua ngủ ở ngưỡng cửa, sao lúc này lại nằm trên giường?

Ngọc Doãn ngồi ở trên giường vẫn như đang mộng.

Ánh mắt quét qua đàn cổ trên bàn, hần đột nhiên lắc lắc đầu, đứng lên lảo đảo:

- Những chuyện lộn xộn này thật sự là cổ quái!

Cổ quái sao?

Người ta thường nói ngày nghĩ gì đêm về nằm mộng.

Ngọc Doãn cảm thấy lúc này cục diện vẫn chưa yên ổn, cộng thêm trong nội tâm vẫn âm thầm lo sợ, cho nên mới có ác mộng cổ quái đó...

Nhưng làm thế nào để tránh được?

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, trong lòng khổ sở.

Ngoài cửa, Yến Nô đã rửa mặt xong, còn lấy ra một bàn chải đánh răng bằng lông heo rất đơn sơ.

Bàn chải đánh răng này vốn là chủ ý của Ngọc Doãn, chỉ là sau đó việc quẩn lầy người làm hấn căn bản không có thời gian mà để tâm đến nữa. Nhưng lại không ngờ hấn chỉ đưa ra ý tưởng, Yến Nô lại cho là thật, sau đó đã cùng Trương Nhị tỷ mày mò hơn một tháng đã thật sự làm ra thành phẩm: dùng mảnh xương làm tay cầm để đánh răng, lược lông mao heo lên, tẩy sạch mùi, sai đó dùng năm đến mười cái thành một nhúm, buộc lên mảnh xương, dùng dây nhỏ buộc cổ định thật chắc đã tạo ra được một bàn chải đánh răng đơn giản! Dựa theo cách nói của Yến Nô, công nghệ này cực kỳ đơn giản, hơn nữa phí tổn cũng không nhiều.

Nhưng Ngọc Doãn sau đó đã không còn lòng dạ nghĩ đến chuyện này nên đã gác sang một bên.

Tuy nhiên, thành phẩm làm tốt đã trở thành đồ dùng hàng ngày trong nhà.

Chấm chút muối, Ngọc Doãn đứng ở cửa rửa mặt.

Mà Yến Nô thì bận rộn trong nhà bếp nấu ăn...

- Tiểu Ất, Tiểu Ất!

Ngoài cửa đột nhiên vọng đến tiếng gọi, sau đó hai người Trần Đông và Lý Dật Phong kích động xông vào sân.

- Đem qua ta và Đại Lang giở sách cổ, trong “sử ký” có ghi lại, Tiền Tần Tần chế tám thước một tấc, tám thước một tấc!

Còn nữa ta...

Trần Đông vừa vào cửa đã ồn ào.

Nhưng nói được một nửa thì thấy Ngọc Doãn đang cầm bàn chải đánh răng đặt ở trong miệng, liền ngừng ra:

- Tiểu Ất, người làm gì vậy?

- Đánh răng!

Ngọc Doãn trả lời qua quýt, sau đó cầm lấy cốc nước súc súc miệng, nhổ nước xuống đất.

- Hả?

Rất rõ ràng Trần Đông vô cùng có hứng thú với bàn chải đánh răng.

Y bước lên cầm lấy bàn chải đánh răng, nhìn trái nhìn phải, sau đó còn đặt trước mũi để ngửi:

- Thứ này là người làm sao?

Ngọc Doãn nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng tuyết.

-Sao, muốn à?

Năm đồng một cái, ba mươi ngày sẽ thấy hiệu quả.

Trần Đông lập tức mất hứng:

- Huynh đệ của ta, sao lại nhắc đến tiền xa lạ vậy?

Ngọc Doãn vốn đùa vui, thấy Trần Đông như vậy lập tức mỉm cười, chộp lấy bàn chải đánh răng từ trong tay Trần Đông:

- Ta đã dùng rồi! Cũng không phải bảo bối gì, nếu người thích thì cầm hai cái về, nhìn bộ dạng thể kia chẳng ra thể thống gì?

Người nhìn Đại Lang người ta trầm ổn hơn rất nhiều.

Lý Dật Phong đứng bên nhếch miệng cười, tuy nhiên ánh mắt cũng vô cùng tò mò nhìn chiếc bàn chải đánh răng kia.

- Người vừa nói tám thước một tắc?

- Hà hà, chính là phé cầm mà hôm qua người mua đó, phì, không phải là phá cầm, không chừng chính là đồ cổ Tiền Tần đó.

Thấy Ngọc Doãn chưa hiểu, Lý Dật Phong nói:

- Hôm qua sau khi ta cùng Thiếu Dương trở về đã cùng nghiên cứu sách cổ.

Có ghi lại Tiền Tần chế tạo cầm là tám thước một tắc, sau đó chúng ta lại tra xét “Phong tục thông” có ghi lại hai danh cầm Tiền Tần, một là Sở Trang Vương chế tạo đàn ngọc Nhiều Lương, tuy nhiên Sở Trang Vương chế tạo Nhiều Lương lại không phù hợp với cây cầm kia.

Mà một cây cầm khác có tên là Hiệu Chung, tương truyền do Chu Đại chế tạo, Thượng Đại Phu Tấn quốc là Bá Nha từng sử dụng, về sau cây cầm này lại được Tề Hoàn Công đoạt lấy. Hiệu Chung âm sắc to, ngân dài giống như tiếng chuông, kèn. Tương truyền Tề Hoàn công từng lệnh cho bộ khúc tấu bằng sừng trâu,

còn ông ta dùng Hiệu Chung để hô ứng, hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh. Mà cây cầm trước mắt dường như rất giống với cây cầm Hiệu Chung, không biết có đúng không?

Hiệu Chung? Nhiều Lương?

Đây chính là hai trong tứ đại danh cầm mà đời sau thường nhắc tới.

Hai cây cầm khác, một là Lục Khỉ, được Tư Mã Tương Như thời Tây Hán sử dụng, từng tấu khúc Phụng Hoàng Cầm nổi tiếng; một cây cầm khác tên gọi là Tiêu Vĩ, là Đại nho Thái Ung thời Đông Hán chế tạo. Tuy nhiên ở hậu thế, từ đại danh cầm này đã trở thành truyền thuyết, ít nhất Ngọc Doãn chưa bao giờ nhìn thấy vật thực, chẳng lẽ đây thật sự là Hiệu Chung? Đàn cổ Tiền Tần chưa hẳn là Hiệu Chung Nhiều Lương, tuy nhiên giá trị cũng không kém gì. Nghĩ đến đây, trong lòng Ngọc Doãn cũng đầy kích động.

Hiệu Chung?

Quá mơ hồ.

Ngọc Doãn chưa từng nghĩ đến phương diện này!

Ba người vội vàng đi vào phòng ngủ đứng trước cây cầm thì thầm trao đổi.

- Thượng Hỏa, Ngũ Hành Tôn Hỏa Đức Triều nhà Chu...Nước sơn quét trên cầm này màu đỏ, chắc hẳn liên quan đến triều Chu rồi.

Chỉ có điều chữ trên cầm này thì...Không bằng như này, để Đại Lang cầm về thỉnh giáo Lương Khê tiên sinh.

Lương Khê tiên sinh học vấn hơn người, chắc hẳn sẽ biết. Mà đáng tiếc Đức Phủ kia nay lại làm quan ở Truy Châu, bằng không đã có thể thỉnh giáo rồi. Đúng rồi, nghe nói Lý nương tử cũng rất hiểu biết về cầm sao? Sao không đến thăm hỏi thỉnh giáo Lý nương tử?

Trần Đông nói chuyện mà nhảy ngược lung tung khiến Ngọc Doãn nghe mà chẳng hiểu gì.

- Đức Phủ là ai?

- Đó là Triệu Minh Thành con trai của Triệu tướng công. Tiểu Ất cũng đã đọc qua từ của Lý nương tử, sao lại không biết Đức Phủ vậy?

Triệu Minh Thành ư...

Ngọc Doãn lập tức bừng tỉnh hiểu ra, “Lý nương tử” mà theo lời Trần Đông nói không phải là Lý Sư Sư, mà là Lý Thanh Chiếu Lý Dịch An nhất đại tông sư. Ngọc Doãn hiểu ra, lại cười khổ nói:

- Ta chưa từng gặp Lý nương tử, sao có thể đến nhà?

- Người chưa từng gặp Lý nương tử?

- Thật vậy sao?

Lý Dật Phong lộ vẻ cổ quái:

- Nhưng Lý Nương Tử lại rất tán thưởng Tiểu Ất, trước đây từng bàn luận về bài thơ “Đăng Đại” của Tiểu Ất. Hơn nữa Lý nương tử còn ở trước mặt gia phụ tiến cử Tiểu Ất làm việc tại Thái Nhạc thự.

- Hà?

Ngọc Doãn giật mình.

Trong ấn tượng của hắn thì hắn chưa từng gặp Lý Thanh Chiếu.

Nếu có gặp thì chắc chắn trong trí nhớ sẽ có, nhưng...

Hắn ra sức lắc đầu:

- Chỉ là ngẫu nhiên sáng tác ra tác phẩm hay được Lý nương tử thừa nhận. Nhưng làm việc tại Thái Nhạc thự, thật không dám nhận.

Từ sau khi Đại Thịnh Phủ bị phế truất, Thái nhạc thự vẫn được bảo toàn.

Mà nhắc đến cũng trùng hợp, Thái nhạc thự này thuộc quản lý của Thái Thường Tự, mà phụ thân của Lý Dật Phong lại chính là Thái Thường Thiếu Khanh.

Nếu Lý Thanh Chiếu thật sự muốn tiến cử nhân tài thì nhất định phải thông qua Lý Cương.

Nói cách khác, chuyện mà Lý Dật Phong nhắc tới chắc chắn là thật. Nhưng đối với Ngọc Doãn mà nói thì lại vô cùng đáng nghi. Vô công bất thụ lộc! Đang yên lành tự dưng Lý Thanh Chiêu tiến cử mình, chỉ sợ trong đó không hề đơn giản!

98. Chương 97: Cảnh Tượng Đây Rất Quen Thuộc (trung)

Muốn rập lấy chữ trên đàn sẽ rất khó khăn.

Đàn này phải rửa sạch, rập trên giấy cũng đòi hỏi yêu cầu cao.

Cho nên chỉ trong chốc lát cũng không thể xác định được lai lịch của đàn này nên ba người đành thôi. Yến Nô đã làm xong bữa sáng, Trần Đông và Lý Dật Phong cùng ở lại dùng, trên bàn cơm, đột nhiên Trần Đông hỏi:

- Tiểu Ất, nay người coi như cũng có chút danh tiếng, sao trong nhà ngay cả một quyển sách cũng không có? Không bằng như này, lát quay về nhà Đại Lang mang một ít sách đến nhà người.

- Việc này...

Ngọc Doãn do dự không muốn nhận đồ tặng của Lý Dật Phong.

Lý Dật Phong cười nói:

- Chỉ là vài cuốn sách chứ có gì đâu, đợi ta quay về sẽ bảo người mang tới cho người.

Thời Bắc Tống, từ lúc kỹ thuật in sách tô-pi xuất hiện, sách vở đã không hiếm có như thời Hán Ngụy nữa. Trên thị trường có rất nhiều sách được bán, thậm chí có một số người muốn nổi danh đã tự xuất tiền in văn tập, được thể nhân coi trọng.

Tuy nhiên tuy rằng như thế nhưng nhà bình thường vẫn rất ít bởi việc in sách rất tốn kém.

Trừ phi trong nhà có người đọc sách, hoặc là có lòng cầu lấy công danh thì mới có sách. Mà Ngọc Doãn trước nay chỉ là một kẻ lưu manh nhàn rỗi, sao có nhiều nhàn tình nhã trí bình ổn tinh thần đọc sách chứ? Tuy nhiên hiện giờ Ngọc Doãn đối với chuyện này cũng có chút dao động.

Lập tức nói lời cảm ơn với Lý Dật Phong, tỏ rõ đồng ý chuyện này.

Lúc này Yến Nô đã ở trong phòng bếp làm xong điểm tâm, nói với Ngọc Doãn một câu, rồi đến cửa hàng Ngọc gia.

-Tiểu Ất ca, nhớ là lát nữa đi Thiên Thanh Tự.

- Nhớ rồi!

Nhìn theo Yến Nô đi rồi, Lý Dật Phong đột nhiên mặt biến sắc, lắp bắp nói:

- Tiểu Ất, trước đây người vì Chân Nô mà sáng tác khúc Kim xà cuồng vũ, vô cùng được hoan nghênh! Chân Nô cũng bởi vì khúc phổ đó mà thanh danh truyền xa khiến không ít người hâm mộ nàng.

Tuy nhiên một khúc này, khó tránh khỏi...

Vậy có thể sáng tác tiếp một khúc nữa cho Chân Nô không? Ừm, lần này sẽ không để người sáng tác không công đâu, Chân Nô nói khúc phổ của Tiểu Ất người bán cho Mã Nương Tử và Phong Nghi Nô đưa giá cả như nào thì nàng cũng có thể theo thế. Ta cũng biết việc này có chút khó xử, tuy nhiên kính xin Tiểu Ất hãy bằng lòng.

Ngọc Doãn hơi sững sốt, rồi chợt cười ha hả.

- Đại Lang thật là người si tình, nếu đã mở miệng, vậy ta thử làm xem.

Nhưng phải đợi một thời gian, sáng tác khúc phổ không phải nói có là có, cho nên kính xin Trương cô nương đợi mấy ngày. Mã Nương Tử và Phong Nghi Nô ra giá hai ngàn quan, ta cũng không để Đại Lang khó xử, sẽ vẫn theo giá tiền này, chẳng biết có hợp lý không?

- Phù hợp, sao không phù hợp chứ!

Lý Dật Phong mừng rỡ, liên tục gật đầu như gà mổ thóc.

Y biết giá này của Ngọc Doãn không cao.

Nay lan truyền Ngọc Doãn bán khúc phổ “Lương Chúc” cho lầu Bạch Phàn giá hai ngàn quan, hơn nữa còn có Phong Nghi Nô cũng ra giá hai ngàn quan yêu cầu Ngọc Doãn sáng tác khúc phổ mới. Sau khi hai tin tức này truyền ra khiến giá trị con người Ngọc Doãn đã tăng lên gấp bội! Đã rất nhiều người nghe “Lương Chúc”, đương nhiên biết hay dở; nhưng Phong Nghi Nô ra giá hai ngàn xâu yêu cầu sáng tác khúc phổ mới, chứng minh Ngọc Doãn quả thật có bản lĩnh chứ không phải “phù dung sớm nở tối tàn”.

Kể từ đó, muốn hai ngàn quan mua một khúc phổ là điều vô cùng khó khăn.

Từ sau đêm qua Ngọc Doãn tại cửa hàng Lý gia đánh thắng Lã Chi Sĩ, giá trị con người lại nâng cao...

Lý Dật Phong cũng đã hỏi thăm, nay muốn yêu cầu Ngọc Doãn sáng tác khúc phổ, không có năm ba ngàn quan chỉ sợ cũng khó mà mở miệng được.

Trần Đông ngồi bên âm thầm cảm thán: ngày xưa khi lần đầu gặp Tiểu Ất, hắn vẫn luôn sầu não vì món nợ ba trăm quan tiền.

Nay chỉ cần một khúc nhạc mà giá trị ngàn vàng, thật sự khiến người ta cảm thán.

- Hạn không thể tái sinh để học được đàn hay.

Y vừa bật thốt ra khiến Ngọc Doãn và Lý Dật Phong bật cười to không ngừng.

Lý Dật Phong càng cười nói:

- Thiếu Dương, ngươi là một tục nhân, sao có thể có nhĩ cốt? Dù có tái sinh mười lần cũng khó mà thành công. Túc tuệ có thể nào, khó mà gò ép được. “Nhân cố hữu sinh nhi tri chi giả!” Theo ta thấy, hắn là kiếp trước Tiểu Ất là một nhân vật cấp tông sư.

“Nhân cố hữu sinh nhi tri chi giả?”

Ngọc Doãn thật không dám nhận.

Nhưng câu “túc tuệ kiếp trước” mà Lý Dật Phong nói cũng gần là sự thật.

Hắn có bản lĩnh như hiện nay chẳng phải là bởi từ kiếp trước mang đến?

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn nở nụ cười thản nhiên...

Ăn xong điểm tâm, ngọc Doãn muốn đi Thiên Thanh Tự cầu y.

Lý Dật Phong và Trần Đông cũng muốn đi theo, còn nói phải cùng Ngọc Doãn đi xã cầm Hòa Nhuận gần Châu Kiều, mua đồ dùng sửa cầm.

-Xã cầm Hòa Nhuận là đệ tử Thôi Tôn Độ sáng chế, hai chữ Hòa Nhuận cũng lấy từ cách nói “Thanh lệ nhi tĩnh, hòa nhuận nhi viễn” của Thôi Tôn Độ. Cũng được coi là xã cầm tốt nhất tại Phủ Khai Phong, ở đó tất cả khí cụ đều rất đầy đủ, giá cả cũng khá hợp lý.

Trên đường đi Lý Dật Phong giải thích lai lịch xã cầm Hòa Nhuận với Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn đương nhiên biết Thôi Tôn Độ, đó là một vị cầm phái tông sư thời kỳ Bắc Tống. Từng sáng tác một quyển “Cầm tiên” lưu truyền hậu thế. Ngọc Doãn từng có vinh dự được đọc cuốn sách này nên vô cùng kính trọng đối với Thôi Tôn Độ.

Nếu Lý Dật Phong nói vậy thì cũng không nên từ chối.

Vì thể liên đồng ý, đến Thiên Thanh Tự tìm An Đạo Toàn khám và chữa bệnh xong thì cùng đến cầm xã Hòa Nhuận.

Thiên Thanh Tự nằm ở phía đông nam Khai Phong.

Vốn Thiên Thanh Tự gọi là Phồn Đài, là một đài cao lớn dài rộng trăm mét. Tương truyền thời kỳ Ngũ Đại, cao tổ Hậu Lương Chu Ôn từng ở trên đài cao duyệt binh, cho nên được gọi là Giảng Vũ Đài. Năm Hậu Chu Hiến Đức thứ hai, Chu Thế Tông Sài Vinh đã cho xây dựng cải tạo phật tự, lúc khánh thành đúng lúc là “Thiên Thanh tiết” sinh nhật của Thu Thế Tông, vì thế liền đặt tên là Thiên Thanh Tự.

Tới Thiên Thanh Tự, đương nhiên không thể thiếu nhắc đến phồn tháp.

Thời Bắc Tống, rất nhiều thi nhân từng sáng tác thơ, mà trong đó nổi danh nhất là những sáng tác của Mai Nghiêu Thần:

“Nhị tam quân thiếu tráng

Tẩu thượng phù đồ điên

Hà vi khổ tứ ngã

Bình bộ do bất tiền

Cẩu đắc tông nhi đăng

Lưỡng cổ ứng dĩ luyện

Phục tướng hạ thì hiểm

Suyễn hân đầu mục toàn

Bất như thả an tọa

Hưu dụng khuy vân yên”

Phồn tháp chín tầng lục giác, cao tới hơn 80 mét.

Kiếp trước Ngọc Doãn từng đến đó xem, nhưng do nhiều nguyên nhân mà Phồn tháp ngày xưa nguy nga cao ngất đã biến thành tháp nhỏ sáu tầng.

Bất luận là hình dáng bên ngoài hay là khí độ kết cấu cũng không còn sự hùng vĩ như xưa.

Lúc đi vào Thiên Thanh Tự trời còn sớm.

Các tầng nhân vừa mới làm xong tảo khóa, một số như đang bận rộn.

Tìm được người tiếp khách tăng, hỏi thăm tung tích An Đạo Toàn, vẻ mặt người tiếp bất đắc dĩ chỉ tay vào thiện phòng phía sau, cười khổ nói:

- Người kia hôm qua lại uống nhiều rượu, điên đến hơn nửa đêm, hừng đông mới đi ngủ, chắc lúc này vẫn chưa dậy.

Người này thật là!

Ngọc Doãn thầm nhủ trong lòng: chạy tới phạt tự uống rượu làm càn, An Đạo Toàn này thật sự là người có cá tính.

Dường như ngoại trừ hòa thượng Lỗ Trí Thâm ra thì chưa từng nghe nói có người nào như thế.

99. Chương 98: Cảnh Tượng Đây Rất Quen Thuộc (hạ)

Lý Dật Phong hỏi thăm một chút, quay lại nói với Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất, có phải Lý cô nương nhầm rồi không? Vừa rồi tăng đón tiếp khách kia nói, An Đạo Toàn học ở Thái Y thự, nhưng bởi vì y thuật không cao nên mới bị đuổi ra khỏi Thái Y Thự, còn bị cấm không được hành nghề y. Nếu không phải y có quan hệ tốt với trụ trì Thiên Thanh Tự thì chỉ sợ đã bị đuổi ra khỏi đây, lưu lạc đầu đường rồi! Không bằng ta quay về tìm người khác khám chữa bệnh cho Tiểu Ất đi.

Không nên a!

Lý Sư Sư và Ngọc Doãn không oán không thù, sao có thể hại hần?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút:

- Nếu Lý nương tử giới thiệu thì cứ gặp một lần rồi tính sau. Nếu thật sự không biết gì thì sẽ tìm người khác khám chữa bệnh.

Thấy thái độ Ngọc Doãn kiên quyết, Lý Dật Phong cũng không nói gì nữa.

Vì thế ba người cùng nhau đi tới phía sau thiện phòng. Từ xa đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, còn có mùi tanh tưởi của chất nôn mửa. Lý Dật Phong nhăn mặt, bịt mũi dừng lại không muốn đi xa hơn.

Ngược lại Ngọc Doãn như không ngửi thấy gì, cùng Trần Đông đi đến bên ngoài thiện phòng, cung kính nói:

- Xin hỏi thần y An Đạo Toàn có ở đây không?

Khò khò...khò khò...

Từ trong phòng vọng ra tiếng ngáy vang dội.

- Xin hỏi thần y An Đạo Toàn có ở đây không?

Tiểu nhân được Lý nương tử giới thiệu đặc biệt đến cầu y, không biết An thần y có tiện ra ngoài không?

Tiếng ngáy đột nhiên dừng lại, hơn nửa ngày từ trong nhà vọng ra những tiếng xôn xao, chốc lát sau thiện phòng mở cửa, một ông lão râu tóc xám trắng tóc tai bù xù xuất hiện sau cánh cửa, một đôi lông mày dài che nửa đôi mắt say lơ mơ. Nếu lấy tướng mạo để luận, ông lão này lúc còn trẻ chắc chắn là một người đàn ông anh tuấn. Nhưng nay thì lại vô cùng lôi thôi!

- Ai bảo các người tới đây?

Ông lão nói đặc khẩu âm phỉ Kiến Khang.

Ngọc Doãn chỉ cảm thấy mùi hôi rượu ập vào mặt khiến hần suýt nữa nôn mửa.

Vội vàng nín thở, hần cung kính nói:

- Tiểu nhân được Lý nương tử đề cử đến đây tìm thần y An Đạo Toàn để chữa trị.

- Lý nương tử?

Ông lão mắt say lơ dờ:

- Tiểu nương kia lại gây phiền toái đến cho ta rồi.

Nơi này không có An thần y, tửu quỷ thì có một. Người muốn cầu thầy trị bệnh thì tự đi tìm tọa đường nào đó, tìm ta làm gì?

Ngọc Doãn không hề tức giận!

Kiếp trước có kinh nghiệm, người già lồi thối như này phần lớn đều là những người của các câu chuyện xưa.

Cho nên tuy rằng lời nói của ông lão có vẻ thô lỗ, nhưng Ngọc Doãn vẫn cười hà hà nói:

- Tiểu nhân lại càng tin tưởng Lý nương tử. Nếu nàng ấy nói nơi này có An thần y, vậy thì nhất định là có. Đã như vậy, cần gì phải lo lắng phí tâm?

Xin hỏi lão nhân gia có phải là An thần y không?

- An thần y, An thần y...Ta nói rồi, ở đây không có An thần y!

Ông lão đột nhiên gất gồng, sau một lúc lâu lại tỏ ra chán nản:

- Tiểu nương kia đúng là nhiều chuyện, An lão tử đang khoái hoạt tiêu dao thì lại mang phiền toái tới cho ta...Thôi thôi, y thuật của ta đây cũng không phải là cao minh, nhưng cũng có hai miếng thuốc dán. Nếu người bằng lòng thì lấy dùng, dán vào vết thương là được, đừng đến tìm ta gây phiền nữa.

Nói xong, ông ta quay người trở lại phòng.

Không đợi Ngọc Doãn đi vào, ông lão đã cầm theo một bọc bình bình lọ lọ nhét vào tay Ngọc Doãn.

- Cầm đi, đừng nhiều giác mạo của ta.

Dứt lời đóng cửa phòng âm một cái, ngăn Ngọc Doãn ở bên ngoài phòng.

- Ông lão này sao vô lễ như vậy?

Trần Đông giận giữ mắng.

Ngọc Doãn vội ngăn y lại, khẽ nói:

- Người đặc biệt có hành vi đặc biệt. Nếu không phải có chuyện thương tâm thì sao có thể làm hại bản thân như thế?

Ta và người đến cầu y, không nên thất lễ.

Lão nhân gia, đa tạ lão đã tặng thuốc, đợi khi mạnh khỏe sẽ đến cảm tạ.

Ngọc Doãn cầm theo gói đồ hướng vào bên trong thiện phòng cung kính nói lời cảm tạ.

Một lát sau, đột nhiên nghe ông lão gầm gừ:

- Người trẻ tuổi đừng vội mà khoe khoang, hãy yên phận làm người và đừng đến làm phiền ta nữa.

Trong lời nói có ý cảnh cáo, Ngọc Doãn cười cười, cảm tạ một lần nữa rồi mới cùng Trần Đông lui ra.

- Thứ này có thể sử dụng được sao?

Nhìn bình bình lọ lọ được bọc lại trong miếng vải đen, Lý Dật Phong nhíu chặt mày.

Tấm vải bố kia thật sự là quá bẩn!

Mặt trên loang lổ lốm đốm, còn có lưu lại một chút vết bẩn nôn mửa.

Ngọc Doãn cầm theo túi đồ, thật ra trong lòng cũng có chút ghê ghê, nhưng đó là thứ mà An Đạo Toàn cho hắn, cũng không nên vứt bỏ.

Nghe Lý Dật Phong hỏi, Ngọc Doãn cười khổ, suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu trưởng giả ban thưởng, tóm lại là có chút tác dụng. Tuy nhiên ta cũng không hiểu nên sử dụng như thế nào, đợi khi trở về thì hỏi Yến Nô. Nàng rất hiểu biết với các loại thuốc, không chừng hiểu ảo diệu trong đó. Thôi đi, bất kể thế nào cũng đã gặp ông ta rồi, tóm lại cũng là một phần tình nghĩa.

Dứt lời, Ngọc Doãn liền đi ra ngoài.

Ở trong phật đường gặp lại vị sư tiếp khách, liền ngăn lại đưa cho người đó hai khối bạc vụn, ước chừng ba năm quan tiền. Ngọc Doãn nhờ vị sư tiếp khách chiếu cố An Đạo Toàn, nếu rảnh rỗi thì giúp ông ta quét tước phòng ở một chút cũng coi như bày tỏ tấm lòng.

Về phần vị sư tiếp khách có làm hay không, Ngọc Doãn cũng không quản được. Dù sao tình nghĩa này cũng đã kết thúc rồi.

Từ sau khi ra khỏi Thiên Thanh Tự thì đã là buổi trưa.

Vốn Lý Dật Phong và Trần Đông hẹn với Ngọc Doãn cùng đi xã cầm Hòa Nhuận, không ngờ ở cửa sân phật tự lại gặp vãi Thái Học Sinh, đối phương cực kỳ nhiệt tình mới Lý Dật Phong và Trần Đông đi dùng cơm trưa, hai người từ chối không được đành phải đồng ý.

- Hay là Tiểu Ất cùng đi?

Ngọc Doãn cười nói nhỏ:

- Thiếu Dương còn nhớ ngày đó tại ngô giết mổ heo ta từng kể với người câu chuyện đôi giày không?

Mọi người không bao giờ đi giày giống nhau, đi lại cũng khác nhau.

Các người đi đi, đúng lúc ta phải đi đại lao phủ Khai Phong thăm Tứ Lục thúc, tiện thể nói câu bình an với thúc ấy, để thúc ấy khỏi lo lắng. Không bằng như này, chúng ta giờ thân gặp nhau ở cổng xã cầm Hòa Nhuận, rồi sau đó lại thuận tiện mua chút giấy rồi trở về.

Trần Đông do dự, cũng biết cố kéo Ngọc Doãn theo cũng có chút đột ngột.

Vì thế liền đồng ý hẹn thời gian với Ngọc Doãn, lúc này mới cáo từ chia tay.

Nhìn nhóm Thái Học Sinh hưng phấn rời đi, Ngọc Doãn khe thở dài: “Không biết những người này còn có thể vui vẻ đến khi nào.”

Ánh nắng chính ngọ khá độc hại chiếu vào người nóng nực.

Đã là hai mươi ba tháng ba, đầu hạ cũng đã bắt đầu, thời tiết càng lúc càng nóng. Bên bờ sông Biện liễu rũ nhẹ nhàng, lay động theo gió. Trên mặt sông sóng phủ lặn tẩn nhưng khoác lớp áo sáng rực vô cùng động lòng người.

Đi dạo trên đê dài, tâm trạng của Ngọc Doãn đắm chìm trong cảnh sắc động lòng người ở đây.

Khai Phong đời sau tuyệt đối không có cảnh sắc động lòng người như lúc này nên đương nhiên phải thưởng thức thật đã.

Đi được chốc lát, thấy phía trước có một cái chợ. Nhìn thời gian cũng đã đến thời gian cơm trưa rồi, Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, liền đi xuống đê, rẽ vào trong chợ. Hắn mua chút rượu và thức ăn, sau đó mang đến đại lao, không thể tay không đến đó được.

Lúc này trong chợ vẫn chưa phải lúc náo nhiệt.

Bên đường chỗ nào cũng thấy biển hiệu rượu lay động theo gió, từ tấm vải bố mang theo mùi thơm thức ăn theo gió bay tới.

Ngọc Doãn chọn một quán rượu ngay đầu cát bước định đi tới, đột nhiên cửa sổ tầng hai của nhà lầu bên đường mở ra, một cô gái xinh đẹp đứng ở bên cửa sổ, tay cầm cây chặn đẩy bức màn ra. Khi nàng đang định dựng cây chặn ở cửa sổ không cẩn thận sẩy tay, cây chặn kia liền rơi xuống, Ngọc Doãn lại đang đứng ngay dưới mái hiên, bị cây chặn kia rơi trúng.

- A!

Cô gái giật mình kinh hãi, vội xoay người đi.

Ngọc Doãn thì đứng ở dưới lầu, xoa xoa đầu, ngẩng lên trên nhìn nhìn.

A, cảnh tượng này sao cảm giác quen thế nhỉ? Hình như là ở nơi nào đó, hoặc là đã từng thấy trong sách rồi.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng bên cạnh đã mở ra.

Cô gái bước nhanh ra khỏi phòng, thấy Ngọc Doãn thì dịu dàng xin lỗi:

- Tiểu nữ tử nhất thời lỡ tay làm quan nhân bị thương, kính xin đại quan nhân thứ tội.

- Đây là cây chặn của cô?

Ngọc Doãn khom người nhặt cây chặn lên, đưa cho cô gái đó.

Lúc này hắn mới nhìn rõ dung mạo của cô gái, đoan trang xinh đẹp không gì sánh được.

Chân mày kia, khóe môi kia đầy phong tình, đứng ở đó thướt tha như liễu rủ, xinh đẹp vô cùng.

Cô gái e thẹn nói:

- Chính là của nô, vốn định đẩy bức rèm ra, nào ngờ...

Đại quan nhân có sao không? Phía trước ba nhà có một y quán, cần bao nhiêu tiền, nô bằng lòng bồi thường cho đại quan nhân, kính xin khoan thứ.

- Ồ...chỉ đập một chút, không sao đâu.

Sau này Tiểu nương tử đẩy rèm thì cẩn thận một chút, không phải ai cũng dễ nói năng đâu. Thôi, cũng không có gì, tiểu nương tử đừng để trong lòng, ta còn có chút việc xin cáo từ trước, ha hả, mời tiểu nương tử quay về.

Nói xong, Ngọc Doãn cất bước đi.

Nhưng đi vài bước, hắn đột nhiên dừng lại, chợt mở miệng hỏi:

- Xin hỏi quý danh của tiểu nương tử?

- À, ta là Dương Kim Liên.

Cô gái kia bị Ngọc Doãn hỏi đột ngột, bất chợt có chút khấn trương, lại có phần ngượng ngùng.

Phong thái quynh rũ kia thật sự khiến lòng người ngứa ngáy.

Ngọc Doãn cũng không biết vì sao mình lại hỏi như thế, giống như là ma xui quỷ khiến.

“Dương Kim Liên? May quá, không phải họ Phan!”

Hắn lẩm bẩm một câu, cáo từ với cô gái, sau đó xoay người đi.

Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ: “Cô gái kia tên là Kim Liên, gọi ta là đại quan nhân, chẳng lẽ ta là Tây Môn Khánh sao?”

100. Chương 99: Tốt Quá Hóa Dở (thượng)

Tây Môn đại quan nhân...à quên, là Ngọc đại quan nhân với cội lòng đầy ắp tâm tư bước đi.

Nhưng hắn không phải có ý nghĩ xấu gì mà chỉ là đầy cảm khái với kỳ ngộ như này. Không ngờ đó lại là Dương Kim Liên chứ không phải là Phan Kim Liên, có người nói gia chủ họ Lý chứ không phải họ Võ, điểm khớp duy nhất chính là gia chủ này cũng gọi là Đại Lang. Mà họ Lý tên Đại Lang trong Phủ Khai Phong thì rất nhiều, chẳng phải Lý Dật Phong cũng gọi là Lý Đại Lang đó sao?

Đúng rồi, cũng đừng hỏi hắn sao mà biết được “có người nói”.

Là lúc uống rượu thuận miệng hỏi thì nghe được đáp án từ Tuần Tào tẩu tẩu.

Cũng may nhà bên cạnh không có người gọi là “Vương bà”.

Có lẽ là mỹ nữ cảnh đẹp ý vui mà tâm trạng Ngọc Doãn thư thái hơn nhiều, hắn mua rượu và thức ăn đi thẳng đến đại lao Phủ Khai Phong.

- Tiểu Ất ca, vừa rồi Tiểu Áp ti nói với ta, cha ta sẽ bị xăm chữ lên mặt sung quân đi phủ Thái nguyên.

Ngay lúc đến đại lao phủ Khai Phong, La Đức ăn mặc mộc mạc ngăn Ngọc Doãn lại:

- Ta biết Tiểu Ất ca bây giờ mong ta đứng lên, nhưng La Đức ta lại một lần nữa làm người thất vọng, làm những chuyện không biết xấu hổ. Cha ta nuôi ta khôn lớn, nhưng ta lại không biết phụng dưỡng cha mẹ. Lần này cha ta phải xăm chữ lên mặt đi sung quân, La Đức đã quyết ý đi cùng để làm bạn với cha.

Không uống rượu, không tiêu tiền, khuôn mặt La Đức đầy bình tĩnh.

Ít nhất lúc này Ngọc Doãn thấy La Đức đã không còn vẻ tàn nhẫn yếu đuối như lần đó tại cửa hàng Ngọc gia nữa, mà có một thái độ rất trầm tĩnh, vẻ trầm tĩnh này vô cùng nhẹ nhàng. Ngọc Doãn nghĩ, La Đức lúc này mới giống một người đọc sách.

Đi một ngày đường học một sàng khôn!

La Đức hiện nay đã chín chắn hơn, trầm ổn hơn rất nhiều.

Hơn nữa, tuổi của Ngọc Doãn cũng không hơn La Đức là bao, nhưng thấy La Đức trưởng thành như vậy, trong lòng hắn cũng vô cùng vui vẻ, rốt cuộc Tứ Lục thúc đã không phải lo lắng vì Đại Lang nữa rồi!

- Quyết định rồi?

- Ừ.

La Đức kiên định gật đầu, đột nhiên lại hạ thấp giọng nói:

- Cha ta nghe nói Tiểu Ất đêm qua đã thắng, vui mừng đến mức cả đêm không ngủ được, lúc này mới vừa ngủ thôi, xin Tiểu Ất ca khoan thứ. Ở đây rất tốt, Tiểu Ấp ti cũng rất chiều cố, hoàn cảnh dù hơi kém một chút nhưng không ai dám gây phiền đến cha, nhìn cha hình như còn mập hơn chút đó.

Đưa hộp thức ăn cho La Đức, Ngọc Doãn không nói gì nữa.

Đại Lang đã hiểu chuyện rồi, biết thương cha rồi, nghĩ tới đây, hân thử nhẹ một hơi:

- Vậy đừng đánh thức Tứ Lục thức nữa, để thức nghỉ ngơi đi. Ta đi tìm Tiểu Ấp ti mong hân chiều cố thức nhiều hơn, đến lúc đó còn phải nhờ vả quân phổ sai dịch nữa.

Nói xong Ngọc Doãn đi ra.

Ngay khi hân chuẩn bị bước ra khỏi cánh cửa, đột nhiên nghe tiếng La Đức nói đằng sau:

- Tiểu Ất ca, trước đây ta không hiểu chuyện, khiến Tiểu Ất ca phải lo lắng, sau này Đại Lang không làm chuyện ngốc nghếch nữa! Có một câu vãn canh cánh muốn nói với Tiểu Ất ca: cảm ơn!

La Đức ngày trước kiên cường.

Nhưng nay nói ra câu cảm ơn khiến Ngọc Doãn ngẩn người, ngừng bước, quay người lại.

- Đại Lang, hãy làm việc thật tốt.

Ngọc Doãn không nói gì thêm nữa, bước đi.

Tiểu Khôn đang ngồi trong công phòng, chân bắt chéo, bộ dạng vô cùng nhàn nhã.

Thân là đầu mục Lại Viên trong công phòng, nhưng hầu hết thời gian Tiểu Khôn không phải làm việc gì.

Thấy Ngọc Doãn đến, Tiểu Khôn vội đứng dậy, tươi cười.

- Tiểu Át ca, chúc mừng chúc mừng!

- Tiểu áp ti chê cười rồi, có gì đáng chúc mừng chứ?

- Hôm qua Tiểu Át ca ở Khoái Hoạt Lâm đại triển thần uy, đánh bại Lã Chi Sĩ, còn nhận được nhập môn thiếp của Tướng Môn Thần....Ha hã, dựa vào danh hiệu hiện nay của Tiểu Át ca, tất nhiên có thể tiến vào Đấu Kim, sao không đáng chúc mừng chứ?

Nhập môn thiếp là tám huy chương do Tướng Môn Thần cấp cho Ngọc Doãn.

Nghe vậy, Ngọc Doãn chỉ mỉm cười, đáp lễ, nói:

- Tiểu Áp ti khách khí rồi, nếu không có Áp ti chiếu cố, sao Tiểu Át có thể Nhật Tiến Đấu Kim chứ>

Day này vẫn còn mong Áp ti quan tâm nhiều hơn.

Đã trải qua bao lận đận của món nợ ba trăm quan, so với trước đây, Ngọc Doãn lúc này đã trở nên khéo léo hơn, chín chắn hơn. Chỉ ít hần biết nên nói cái gì, không nên nói cái gì, lúc nào cần cúi đầu hần cũng sẽ cúi đầu.

Nếu ở kiếp trước, hần sẽ không bao giờ làm như vậy.

Nhưng sự cố chấp trong lòng hần vẫn còn khiến hần hơi cúi mặt xuống.

Khuôn mặt béo tròn đen thui của Tiểu Khôn nở nụ cười tươi, nụ cười này của y khiến nếp nhăn trên mặt như hoa cúc nở bung, khiến người khác thấy khó chịu:

-Tiểu Át, mời ngồi.

Y chìa tay mời ngồi, sau đó ra cửa nhìn trái phải một chút rồi đóng cửa lại.

- Áp Ti, có ý gì vậy?

Tim Ngọc Doãn đập liên hồi.

Hần từng nghe Thạch Tam nói vị Tiểu Áp ti này là người rất phong lưu, thích cả nam nữ.

Tiểu Khôn lại hồn nhiên không để ý, ngồi dưới án thư, nhìn Ngọc Doãn nói:

- Tiểu Át, người có biết người sắp có tai họa rồi không.

- Tai họa?

Ngọc Doãn sửng sốt, vội hỏi:

- Xin Áp ti chỉ giáo.

- Thời gian qua danh tiếng của người càng lúc càng cao.

- Ồ?

Ngọc Doãn thấy Tiểu Khôn ngậm miệng không nói nữa, tròn mắt đảo tròn lập tức hiểu huyền cơ trong đó.

Hắn lấy ra một thỏi bạc vụn, đặt trên thư án.

Nhìn thỏi bạc ước chừng hai ba lượng, Tiểu Khôn nheo mắt lại, hất tay áo bào lên, phủ lên thỏi bạc.

- Tiểu Át, là người có ý gì?

- Lần này chuyện của Tứ Lục thúc thật sự là đã làm phiền Áp ti, ta thấy giày của Áp ti đã hỏng, có lòng muốn tặng một đôi cho Áp ti, đó là tấm lòng của Tiểu Át.

Đầu năm nay không có tiền trà, tiền thưởng.

Tiền dứt lót thì nói là tiền tặng mua giày....Tiểu Khôn nheo mắt lại, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

- Thông minh!

Y mở ống tay áo, thỏi bạc trên bàn không còn hình bóng.

Sau đó y làm như không có chuyện gì xảy ra, nhấp một ngụm trà:

- Lúc trước Tiểu Ất hiển lộ tài năng ở Đại Tướng Quốc Tự, sau đó lại đánh một đòn làm Tiểu Chi Nhi không còn mặt mũi, có thể nói là danh tiếng cực thịnh. Nay lại còn thắng Lã Chi Sĩ, giành được nhập môn thiếp của Tướng Môn Thần, nhìn bề ngoài như không có phiền phức gì, nhưng trên thực tế Tiểu Ất nổi danh như vậy đã khiến không ít người đổ kỵ. Người cũng biết “mộc tú vu lâm phong tất tồi chi”, nay Tiểu Ất nguy hiểm cận kề rồi.

(Mộc tú vu lâm phong tất tồi chi: ý chỉ người hiền tài, quá xuất sắc, quá nổi bật thì bị đổ kỵ).

- Xin Áp ti nói rõ hơn.

- Hôm nay trên triều đình có Đài gián buộc tội Yến phủ doãn. Ta nghe nói không ít người đang gây phiền phức đến Yến phủ doãn, sợ rằng vị trí ở phủ Khai Phong này không ngồi được lâu nữa. Lúc trước Yến Phủ Doãn từng giúp Tiểu Ất, chắc chắn Tiểu Ất sẽ trở thành cái cớ để họ công kích Yến Phủ Doãn. Nếu như Tiểu Ất tiếp tục ở lại phủ Khai Phong, sớm muộn gì cũng có phiền phức. Nếu Yến Phủ Doãn còn tại vị thì đương nhiên bảo vệ được Tiểu Ất, nhưng nếu ông ta không còn giữ chức nữa thì sợ là không thiếu kẻ đến gây sự. Người tiếp nhận hay là không tiếp? Nếu tiếp, sẽ phải nhận lấy thị phi, không tiếp, phiền phức của người cũng không nhỏ.

Ngọc Doãn nghe vậy thấy đau đầu.

Lại lấy một thỏi bạc ra đặt trước mặt Tiểu Khôn.

- Xin Áp ti chỉ điểm rõ hơn.

Tiểu Khôn nhận lấy thỏi bạc, cười hắc hắc nói:

- Từ lúc Thái tổ gây dựng nên Đại Tống ta, quan viên phủ Khai Phong này luôn khó làm nhất. Mặc dù Yến Phủ Doãn được Quan gia coi trọng nhưng đáng tiếc không phải là thân vương thái tử, dù gì cũng khó mà yên ổn tại vị được lâu.

- Rời khỏi đây?

Ngọc Doãn lưỡng lự.

- Đúng vậy, tạm thời rời khỏi đây.

- Nhưng...biết đi đâu?

- Việc này...

Tiểu Khôn gõ ngón tay thành nhịp trên án thư, tạo ra âm thanh có tiết tấu.

Hừ!

Ngọc Doãn không kìm được hừ một tiếng.

Ý tứ động tác của Tiểu Khôn quá rõ ràng, sao hắn không hiểu, sợ rằng ý tứ chẳng khác gì lửa đảo ở hậu thế. Tên này cũng quá tham lam đi, chỉ một lát đã mất năm sáu quan tiền vào tay hắn ta rồi. Năm sáu quan, là thu nhập tích góp từng tí một của một tháng đối với một gia đình bình thường, thế nhưng đến lúc này thì hắn không thể làm gì khác hơn. Cẩn rằng, Ngọc Doãn lần tiếp theo lấy thỏi bạc trong người ra.

Nhưng trong lòng đã nảy sinh sự đề phòng.

Loại người tham lam như vậy có giảng đạo lý với hắn ta cũng không có tác dụng. Một kẻ chết cùng đòi tiền, ham tiền đến chết thì cần phải cẩn thận hơn. Hôm nay hắn ta có thể nhận tiền của mình, ngày sau có thể nhận tiền của người khác.

- La Tứ lục sắp đi sung quân rồi, ha hả, sao không đi chiêu cố ông ta một thời gian. Từ phủ Khai Phong đến phủ Thái Nguyên đi lại cũng mất hơn hai tháng, đợi lúc người quay về thì chuyện này chắc cũng chấm dứt rồi, sợ gì phiền phức nữa chứ?

Về phần Quách Thiếu Tam, người không ở đây, hắn cũng chẳng gây loạn nữa.

Ha hả, sau lưng Tiểu Ất còn có Ngũ Long tự, Quách Thiếu Tam hắn thật sự muốn ức hiếp chị dâu ư, chỉ sợ không dễ đâu.

- Việc này...

Ngọc Doãn rơi vào trầm tư.

Đi Thái Nguyên cũng không phải là không được.

Nhưng việc này quá đột ngột, hắn chưa hề có sự chuẩn bị nào.

Trầm ngâm chốc lát, Ngọc Doãn hỏi:

- Vụ án của Tứ Lục thúc bao giờ có kết quả?

- Đã có kết quả rồi, hà hà, trong công văn ta có đổi “La Tứ Lục cầm dao chém người” thành “La Tứ Lục lỡ tay giết người”; là vô ý. Cho nên phía bên Yến Phủ Doãn phán xăm chữ lên mặt bắt đi sung quân, hai ba năm là có thể quay về. Lúc tới phủ Thái Nguyên rồi thì dứt lốt chút tiền là mọi việc dễ dàng, hai ba năm qua rất nhanh.

Quả thật có tiền có thể sai khiến được cả quý!

Bất kể thế nào người này cũng có chút khí tiết.

Ít ra còn có thể đưa ra cho hắn được một chủ ý.

- Tiểu Ất đừng lo lắng, nếu cảm thấy chủ ý này của ta được thì đi nói với Thạch Tam một tiếng, bên ta sẽ an bài hộ quán của Tiểu Ất thỏa đáng, đương nhiên nếu Tiểu Ất có chủ ý nào tốt hơn thì có thể tự quyết định. Nhưng phải nhanh nhanh một chút, ta đoán chừng Yến Phủ Doãn tối đa hai ba ngày nữa sẽ có quyết định.

Đợi khi vụ án phán xong, nội trong ba ngày La Tứ Lục sẽ phải lên đường, hà hà, công việc hộ quán cũng phải trả chút phí.

Nói cách khác, lâu thì bốn ngày, chậm thì sáu ngày?

Ngọc Doãn đứng lên nói:

- Việc này ta về cân nhắc lại đã, dù sao cũng đa tạ Tiểu Ấp ti.

101. Chương 100: Tốt Quá Hóa Dở (trung)

Từ trong nha môn đi ra, tâm trạng Ngọc Doãn nặng trĩu.

Tin tức Tiểu Khôn mang đến khiến hần trở tay không kịp. Vốn tưởng rằng trả xong nợ nần, giải quyết xong tranh chấp với Tưởng Thập Ngũ thì những ngày yên lành sẽ tới, nào ngờ lại xảy ra một việc như vậy. Sự việc Yến Anh, nói nghiêm túc nặng nề một chút chính là tranh đảng. Đối với tranh đảng thời Bắc Tống, Ngọc Doãn ít hoặc nhiều cũng hiểu biết một chút. Tranh đảng thời Bắc Tống cực kỳ khốc liệt, thậm chí còn không từ thủ đoạn nào. Nghe nhiều quá thành thuộc, không ai là chưa từng nghe bài “Ô đài thi án”, ngay cả Tô Đông Pha đại danh鼎鼎 cũng bị liên lụy trong đó.

“Ô đài thi án” này là một án văn học.

Lúc đó đám người Ngự Sử Trung Thừa Lý Định, Hà Chính Thần mượn câu nói trong “Hồ châu tạ thượng biểu” của Tô Thức và một số bài thơ sáng tác trước đó phỉ báng mỉa mai cái gọi là Tân Chính, bắt Tô Đông Pha đến Ô đài, bị giam giữ bốn tháng, có thể nói là chịu đủ mọi hành hạ.

Bề ngoài chỉ là một án văn học.

Nhưng trên thực tế chính là tranh đảng trắng trợn.

Trong án văn học dài này rất nhiều người bị cuốn vào, rất nhiều người bị liên lụy, thậm chí còn có nhiều người bị mất cả tính mạng.

Từ xưa đến nay, đấu tranh chính trị đều cực kỳ tàn khốc.

Lần này Yến Anh bị tố cáo, trời mới biết bên trong đó có phải là tranh đảng hay không?

Nếu có thật, vậy thì Ngọc Doãn từng nhận sự trợ giúp của Yến Anh chắc chắn cũng sẽ bị liên lụy. Bắc Tống là một thời đại phong nhã, là thời đại văn nhân chí thượng, nhưng càng nổi tiếng, thì khi gặp phải công kích lại càng nghiêm khắc hơn.

Ngọc Doãn cảm thấy hai tháng gần đây quả thật là xuất hiện không ít phong ba.

Bất kể là một khúc “Lương Chúc” tại Đại Tướng Quốc Tự, hay là kích động vạn người cuồng hoan trên phố Mã Hành, cùng với đủ chuyện sau đó lại đến liên tục, quả thật là có chút nổi bật. Kể từ đó, không thiếu người để ý đến, càng không nói trước đó còn đắc tội với Triệu Cấu, phiên toái này có thể càng lúc càng lớn. Một khi đã bị cuốn vào trong đó, khó tránh khỏi gian khổ. Ngọc Doãn cũng nhận ra, Ngự Sử Đài Giám sẽ cho hần nhiều “hậu đãi”, dù hần có danh tiếng, nhưng vẫn thuộc tầng thấp nhất của xã hội.

Tiểu Khôn nói không sai, nên đi ra ngoài tránh nổi bật.

Nghĩ đến đây, sự hào hứng của Ngọc Doãn lập tức giảm sút, nếu không phải đã hẹn với Trần Đông và Lý Dật Phong, thậm chí hẳn còn không muốn đến xã cầm Hòa Nhuận.

Hơn nữa, bị Tiểu Khôn lấy đi gần mười lượng bạc, tiền trên người Ngọc Doãn cũng không còn nhiều nữa.

Đợi sau khi hội hợp với hai người Trần Đông cùng đến xã cầm Hòa Nhuận mua một bộ dụng cụ sửa cầm, Ngọc Doãn liền cáo từ với hai người.

- Tiểu Ất, sao vậy?

Trần Đông nghi hoặc hỏi.

Buổi trưa còn đầy hưng phấn, sao giữa trưa chia tay trong chốc lát đã lại không còn sự hăng hái nữa rồi?

Trần Đông rất thông minh, nhưng đôi khi lại có chút tùy ý, không có tim không có phổi. Nói khó nghe một chút, người như thế rất dễ bị người khác lợi dụng, không quá nhiều tâm cơ, hỉ nộ đều thể hiện trên mặt mà không biết nên phải che giấu đi.

So sánh ra, Lý Dật Phong là con cháu quan lại nhưng mơ hồ lại cảm giác được vấn đề.

- Nói vậy, chắc Tiểu Ất đã nghe được chuyện phiền lòng.

- Có chuyện phiền lòng?

Trần Đông kinh ngạc nói:

- Nay hẳn phải là con đường làm quan rộng mở mới đúng, trả xong nợ, thắng Lã Chi Sĩ, còn tìm được đồng liêu ngày xưa của cha làm chỗ dựa vững chắc. Những chuyện này đều là chuyện tốt mà.

Lý Dật Phong khẽ mỉm cười:

- Có đôi khi việc vui rất nhiều lại dễ biến thành tai họa!

- Người nói là...

- Chẳng lẽ người không nghe phong thanh?

Bên Bách Đài buộc tội Hương Yển tiên sinh...Đám người kia chỗ nào cũng nhúng tay vào, Tiểu Ất nổi bật như vậy khó tránh khỏi rước lấy tai họa.

Bách Đài, cũng là Ngự Sử Đài.

Nguyên nhân trên cây thường có quạ đen sống ở đó nên cũng gọi là Ô Đài.

Đúng vậy, cũng chính là “Ô Đài” của “Ô Đài Thi Ấn” mà ngày xưa đã giam giữ Tô Thúc.

Sắc mặt Trần Đông lập tức biến đổi:

- Vậy vì sao ngươi không nhắc nhở Tiểu Ất?

Lý Dật Phong cười:

- Vốn muốn nhắc nhở, tuy nhiên hiện tại xem ra đã không cần nữa. Nói vậy Tiểu Ất đã nghe phong thanh rồi, cho nên mới có biểu hiện như thế. Chuyện này chúng ta giúp không được, chỉ có thể xem tạo hóa của Tiểu Ất.

- Ngay cả Lương Khê tiên sinh cũng không giúp được sao?

- Ngươi nói xem?

Lý Dật Phong khẽ thở dài, Trần Đông lập tức im bặt.

Đúng vậy, Lý Cương tuy là Thái thường Thiếu Khanh, nhưng nói toạc ra chỉ là một chức quan nhàn tản, không có thực quyền, căn bản không được Quan Gia trọng dụng. Dưới tình hình như này, đích thật là không thể giúp được Ngọc Doãn. Đừng nói Lý Cương, chỉ sợ không ít người trong triều đều khó bảo toàn bản thân.

Trần Đông lắc đầu:

- Tạo hóa của Tiểu Ất thật không tốt chút nào!

Đột nhiên, y hạ thấp giọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nói cho cùng, vẫn là giữa đường còn tiểu nhân mới khiến triều cương không phấn chấn. Có những kẻ đó thì thế đạo này mãi không yên ổn.

Lý Dật Phong không tiếp lời.

Đương nhiên y hiểu Trần Đông nói “những kẻ đó” là ai.

Nhưng ngay cả cha mình cũng không có cách nào, vậy hai Thái Học Sinh bọn họ thì có năng lực có biện pháp gì?

Cục diện này...

Lý Dật Phong lập tức đầy lo lắng!

Việc kinh doanh của cửa hàng Ngọc gia càng thịnh vượng hơn trước.

Từ lúc lần lượt lan truyền tin Mã Nương Tử và Phong Nghi Nô ra một số tiền lớn yêu cầu Ngọc Doãn sáng tác khúc phổ, quây thít nhỏ nhỏ này lập tức trở thành tiêu điểm của thành Khai Phong. Mà lúc này lại truyền tới tin Trương Chân Nô được Ngọc Doãn sáng tác khúc phổ “Kim xà cuồng vũ”, vài ngày nữa sẽ chính thức hiển nghệ tại lầu Thiên Kim Nhất Tiếu. Kết quả là việc kinh doanh ở cửa hàng Ngọc gia theo đó càng thêm thịnh vượng.

Cao Thập Tam Lang đã chính thức đồng ý đảm nhiệm công việc người cầm dao.

Đừng thấy trước đó gã chưa từng cầm dao bao giờ, nhưng kỹ năng cầm dao lại vô cùng thuần thục. Chỉ có điều quá nhiều người đến, ngay cả Dương Nhập Cửu cũng phải hỗ trợ một tay. Yến Nô sung sướng tươi cười, bận rộn trong cửa hàng, nhìn vô cùng hưng phấn.

Ngọc Doãn không đi mà đứng xa xa ở trong góc nhỏ.

Chút nữa hẵng qua!

Hắn lăm bắm, lát sau lắc đầu, xoay người rời đi.

Người Trung Quốc thường nói, tốt quá hóa dở.

Câu này xuất phát từ “Luận ngữ - Tiên Tiến”: Tử Cống hỏi: Sư với thương ai có đức hơn? Khổng Tử đáp: Sư thái quá mà thương cũng chẳng đủ. Lại nói: Vậy thì sư hơn ư? Tử đáp: Thái quá cũng như chẳng đủ. (quá do bất cập: là chín quá hóa nẫu; hoặc là tốt quá hóa dở)

Phạm việc gì cũng phải có giới hạn, qua giới hạn kia, chuyện tốt cũng biến thành chuyện xấu.

Mà nay cục diện này sợ là ứng với câu tốt quá hóa dở này này! Hứa Tiêu Khôn nói không sai, đi ra ngoài lánh nạn ngập đầu.

Trong trí nhớ của Ngọc Doãn, giữa năm Tuyên Hòa vẫn chưa có tranh đảng kịch liệt.

Nói cách khác, bất kể là đấu tranh cái gì, đều cầm giữa trong một phạm vi. Cho nên lần này Yến Anh bị buộc tội, chỉ sợ cũng không kéo dài quá. Một khi được xác định, hết thấy phiền toái cũng sẽ tan thành mây khói, đi ra ngoài tránh né, chưa hẳn không được.

Nói thật, phủ Khai Phong hiện nay đích thật là có chút phức tạp.

Các lộ đều có Ngưu Quỷ Xà Thần, lúc này mình gặt hái ca hát, trước sau cũng không phải là kể lâu dài.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngọc Doãn cũng đã có một tính toán.

Về đến nhà, Ngọc Doãn cất kỹ bình bình lọ lọ mà An Đạo Toàn cho hắn, sau đó ngồi trong sân viết nhạc. Dù sao đã đồng ý với Phong Nghi Nô, khúc phổ này nên giao ra nhanh, nếu thật sự muốn ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió, vậy nhất định trước khi đi phải hoàn thành khúc phổ! Chỉ có điều, khúc phổ này quá mức phức tạp. Ngọc Doãn viết viết ngừng ngừng bất giác trời đã tối.

102. Chương 101: Tốt Quá Hóa Dở (hạ)

Hôm nay Yến Nô về sớm, sắc mặt vui mừng.

Về đến nhà, thấy Ngọc Doãn nhũn mày trầm tư thì cũng không quấy rầy hắn mà đi thẳng vào nhà bếp bận rộn.

Khi một mùi thơm cơm chín lan tới làm Ngọc Doãn từ trong trầm tư bừng tỉnh lại. Lúc này hắn mới phát hiện trời đã tối đen, Yến Nô đã về nhà.

- Cửu Nhi tỷ, hôm nay cửa hàng tốt chứ?

- Ừ!

Yến Nô ở trong bếp đáp lời, bưng đồ ăn ra.

-Việc kinh doanh ở cửa hàng rất tốt, ba trăm cân thịt tươi trời chưa tối đã bán hết rồi, hơn hai trăm cân thịt chín trong xưởng cũng đã bán sạch sẽ. Mới vừa rồi nô bảo Thất ca và Trương Tam ca bắt đầu từ ngày mai phải lấy hơn hai con heo hơi.

Đúng rồi, Đại Lang nói việc giết mổ heo không cần phải để người ngoài làm, vô duyên có để người khác có lợi.

Hắn cũng biết cách giết mổ heo, hơn nữa chúng ta lại có Thập Ngũ Ca mới nhập môn, có thể tự giết mổ được, cũng tiết kiệm được không ít.

Để Dương Tái Hưng giết mổ heo?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, rồi chợt thoải mái.

Đúng vậy, Dương Tái Hưng trong lịch sử là một mãnh tướng, nhưng không có nghĩa là mãnh tướng không thể giết mổ heo.

Người không thấy Trương Phi Trương Tam Gia cũng xuất thân từ nghề giết mổ heo đó sao? Nếu có thể, quả thật cũng bớt lo lắng...

- Đúng rồi, tìm mua lại sân nhỏ ở Tam Xá Khẩu cho Tứ Lục thúc đi.

Ngọc Doãn cầm lấy một chiếc bánh bột, nói với Yến Nô:

- Sân kia cũng dễ không, nếu Đại Lang thật sự giết mổ heo thì nên sử dụng chỗ đó. Ngày mai ta đi phủ Khao Phong tìm Tứ Lục thúc thương lượng để giải quyết chuyện này.

Sân mà hắn nói chính là nơi trước đây La Tứ Lục dạy hắn giết mổ heo.

Tuy rằng La Tứ Lục không nói gì, nhưng Ngọc Doãn có thể đoán được sân kia nhất định là sản nghiệp đứng tên La Tứ Lục. Chẳng qua rất hẻo lánh, hơn nữa mấy năm nay La Tứ Lục cũng không giết mổ heo nữa, nên để trống không dùng tới...

Nếu Dương Tái Hưng có ý tưởng này thì mua luôn sân kia.

Nói vậy chắc La Tứ Lục sẽ không có ý kiến gì, mà nay Ngọc Doãn cũng không thiếu tiền.

Yến Nô gật gật đầu:

- Chỗ đó vô cùng tốt, nếu có thể mua được thì sẽ bớt đi nhiều phiền toái.

-Cửu Nhi tỷ!

- Vâng?

Ngọc Doãn do dự một chút, hạ giọng nói:

- Hôm nay ta gặp Tống Áp Ti, hắn nói với ta gần đây ta quá nổi bật, chỉ sợ gây nên tai họa. Người còn nhớ Yến Phủ Doãn Khai Phong không? Ông ấy bị buộc tội rồi, đoán chừng sẽ có phiền toái quẩn lầy người.

Nếu ta ở lại Khai Phong, khó có thể tránh được tai họa.

Ta nghĩ rồi, cảm thấy Tống Áp Ti nói rất có lý, vụ án của Tứ Lục thúc sắp phán rồi, xăm chữ lên mặt sung quân Thái Nguyên. Ta muốn đi cùng Tứ Lục thúc, thứ nhất có thể tránh được đầu gió ngọn sóng, thứ hai có thể giúp Tứ Lục thúc một chút.

Đoán chừng chuyến đi này phải mất bốn năm mươi ngày!

Nụ cười trên mặt Yến Nô lập tức cứng lại.

Dần dần, vẻ vui mừng trên khuôn mặt nàng tan biến đi, hơn nửa ngày mới nói khẽ:

- Thật sự có tai họa sao?

- Ừ, việc trên triều đình ai có thể nói rõ ràng.

Quan Gia tuy nói hậu đãi người đọc sách, nhưng ta lại không phải người đọc sách. Nhớ ngày đó ngay cả Tô học sĩ cũng khó tránh khỏi chịu khổ ở Ô Đài, nếu đổi lại là ta, chỉ sợ lại càng không có bất luận sự dè chừng gì. Thà như vậy, chẳng bằng trốn đi....đợi gió êm biển lặng thì quay về, mọi việc sẽ không sao. Chỉ là lần này ta đi rất nhiều ngày, Cửu Nhi tỷ phải vất vả nhiều rồi.

- Không khổ cực, không khổ cực!

Yến Nô lắc đầu liên tục.

- Chỉ có điều Tiểu Át ca vết thương chưa lành, đường đi Thái Nguyên cách Khai Phong xa xôi, nô thật lo lắng...

Lúc nói chuyện, tròng mắt nàng đỏ lên, trong đôi mắt sáng lóng lánh nước mắt.

Mặc dù Yến Nô cố gắng bình tĩnh, nhưng vẫn không kìm nén nổi. Trước đây không cảm thấy gì cả, ngày ngày ở cùng với Ngọc Doãn thấy rất bình thường, nhưng nay đột nhiên nghe Ngọc Doãn nói phải đi, dù chỉ là bốn năm mươi ngày, nhưng trong lòng Yến Nô lại có cảm giác trống vắng, như mất đi gì đó, cả người đều như không còn sức lực.

Ngọc Doãn vươn tay ôm Yến Nô vào lòng.

- Chỉ bốn năm mươi ngày thôi, không lâu đâu, Cửu Nhi tỷ đừng lo lắng.

- Nhưng...

Yến Nô khó chịu chỉ muốn khóc.

Hơn nửa ngày nàng nằm trong lòng Ngọc Doãn, cố gắng bình ổn cảm xúc.

Tránh thoát cái ôm của Ngọc Doãn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng...

- Vậy lúc nào thì đi?

- Phụ thuộc hành trình đi của Tứ Lục thúc, ngày mai ta đi phủ Khai Phong tìm Tam ca hỗ trợ, nếu có tin tức sẽ lập tức cho ta biết.

-Ừ!

Yến Nô đột nhiên ngẩng lên:

- Đúng rồi, hôm nay đi tìm An thần y, nói gì?

- Việc này, ha hã, chắc là Lý nương tử nhầm lẫn, vị An thần y kia là một tửu quỷ, uống say khướt...Ta đến đó nhưng chẳng xem vết thương của ta, chỉ lấy cho ta một đồng bình bình lọ lọ, cũng không biết là cái gì, rồi đuổi ta đi.

Đúng rồi, mấy thứ kia ở trong phòng ta, Cửu Nhi tỷ đi xem những thứ đó rốt cuộc là gì?

Yến Nô ngẩn ra, đứng dậy đi vào phòng Ngọc Doãn, lát sau mang túi đồ kia ra.

Đặt ở trên bàn, mở bao ra.

Nàng cầm lên một bình, mở ra ngửi ngửi, ánh mắt đột nhiên sáng ngời:

- Kim sang được? Đây là thứ tốt...

- Cái gì?

- Kim sang được này chuyên trị ngoại thương.

Trước kia cha cũng có một chút, tuy nhiên sau đó đã dùng hết rồi thì nô cũng không thấy nữa...Ừ, đây là sinh cơ tán, để lưu thông tan máu...Tiểu Át ca, những thứ này đều rất tốt, dù là có tiền cũng chưa chắc đã mua được ở chợ đâu.

- Ồ?

Yến Nô cầm lấy một bình sứ màu đen, mở nút lọ ra ngửi ngửi.

- Cái này...hình như là cường cân trắng cốt tán?

- Cường cân trắng cốt tán là cái gì?

Yến Nô dường như không quá chắc chắn, lại cầm lên ngửi ngửi, ghé vào ngọn đèn nhìn kỹ một chút.

- Nhớ trước đây cha dạy nô luyện công, mỗi ngày sau khi luyện công thì đều cho nô ngâm trong thùng nước thuốc một canh giờ, nói là có thể cường cân trắng gân cốt. Nay nô có thể luyện thành công phụ tăng thứ ba là do cường cân trắng cốt tán. Chỉ có điều cường cân trắng cốt tán này cực kỳ khó điều phối, cha là có được từ tay một vị lão hữu. Sau đó không nghe cha đề cập tới nữa.

An Đạo Toàn?

Cái tên này chính xác có chút quen tai.

Nếu thật sự là cường cân trắng cốt tán, vậy thì Tiểu Át ca có lời rồi, không đến nửa năm sẽ luyện thành công phụ tăng thứ ba.

- Ồ?

Ngọc Doãn lập tức trợn mắt há mồm.

Trời ơi, đây không phải là tình tiết thường nghe trong tiểu thuyết võ hiệp đó sao?

- Ngày mai Tiểu Át ca cùng nô đi tìm vị An Đạo Toàn thần y này, nếu như cường cân tráng cốt tán là ông ta chế tạo, vậy cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Khoan đã, đây là...

Yến Nô đặt bình sứ kia xuống, lại cầm lên một bình sứ màu xanh nhạt.

- Đây là Đoạn Tục Cao!

Má phấn lúm đồng tiền tỏa sáng vui sướng, Yến Nô cầm bình sứ kia vui mừng kêu ầm lên:

- Có Đoạn Tục Cao này, thương thế của Tiểu Át ca không đến hai mươi ngày nhất định có thể khỏi hẳn. Đoạn Tục Cao, đúng là Đoạn Tục Cao...An thần y này quả nhiên lợi hại.

Ngọc Doãn thì chẳng hiểu gì.

Đoạn Tục Cao?

Nghe như thật sự là rất võ hiệp nha...

103. Chương 102: Đêm Hôm Đó (thượng)

Cơn mưa bất chợt sau một đêm đã xua tan đi không khí nóng nóng của thời tiết cuối xuân.

Bầu không khí Khai Phong sau cơn mưa vô cùng tươi mát, tràn ngập mùi thơm ngát. Mưa theo mái hiên tí tách rơi xuống đá xanh dưới bậc thang, hạt nước văng tung tóe khắp nơi. Gốc cây hòe cành lá che phủ, phát ra tiếng sần sạt vang khê như giai điệu tuyệt vời sau cơn mưa.

- Đau, đau quá, đau quá...

Ngọc Doãn như nghẹn thở, mặt lại đỏ bừng.

Lúc Yến Nô dán Đoạn Tục Cao lên cánh tay hấn, một cơn đau đớn khôn kể khiến Ngọc Doãn kêu lên thảm thiết.

Thứ kia sao lại đau đến thế!

Khi Đoạn Tục Cao dán lên vết thương giống như đặt ở trên lửa thiêu đốt.

Ngọc Doãn muốn giãy dụa, lại bị Yến Nô giữ chặt lấy không thể cử động.

- Tiểu Át ca là đàn ông, có chút đau đớn này vậy mà tỏ ra như vậy, không đáng là hảo hán.

Yến Nô vẽ mặt đầy xem thường, nhưng trên mặt lại cười.

Hóa ra Tiểu Át ca cũng biết đau đấy!

Từ lúc Ngọc Doãn tái sinh tới nay thể hiện ra rất nhiều điểm khác người phạm tục. Đặc biệt là tài đánh Kê Cầm xuất thần nhập hóa càng khiến Yến Nô xấu hổ. Tuy nhiên, điều khiến Yến Nô hổ thẹn vẫn là bản lĩnh Ngọc Doãn sáng tác một khúc phổ bán được hai ngàn sáu, Ngọc Doãn không giống bình thường khiến Yến Nô thậm chí đã nảy sinh cảm giác mặc cảm, nghĩ giống như thiên nhân.

Hiện tại xem ra Tiểu Át cũng là một người bình thường.

Đương nhiên nàng biết Đoạn Tục Cao dán lên sẽ có cảm giác gì.

Nhớ mang máng lúc trước mình mới tập võ cũng từng bị đánh ngã gãy chân, cha vẫn thường dùng Đoạn Tục Cao mới không không bị tàn tật.

Những đau đớn này như vẫn còn mới mẻ trong ký ức.

Lúc ấy cha dùng rất nhiều lời ngọt ngào, thậm chí còn làm nựa cho nàng cười, còn đồng ý làm nhiều điểm tâm mới khiến Yến Nô tiếp tục kiên nhẫn.

Mà nay đau đớn này lại rơi trên người Ngọc Doãn, nhìn bộ dạng thảm hại kia, Yến Nô không nhịn được cười.

- Còn cười, còn cười!

Ngọc Doãn trợn mắt lên, lại hít sâu một hơi.

Nghe Yến Nô nói, hắn ngượng ngùng không dám kêu la thảm thiết nữa, đành phải cố nén sự đau đớn như nung lửa, một bàn tay nắm chặt góc bàn.

- Chỉ là không chịu được chút thôi mà, sao lại không được coi là hảo hán?

Xưa có Quan Vân Trường cạo xương trị độc, hiện có Ngọc Tiểu Ất ta nhịn đau trị thương, tương lai truyền ra cũng sẽ là một câu chuyện được mọi người ca tụng.

Ha ha ha...

Ngọc Doãn tỏ ra chí khí đại trượng phu, nhưng cảm giác đau đớn kia lại làm cho tiếng cười của hắn đặc biệt khó nghe.

- Quan Vân Trường?

Huynh nói là Quan Vũ Quan Vân Trương Tam Quốc sao?

- Đúng vậy!

- Tiểu Ất ca thật không biết xấu hổ, không ngờ tự so mình với Quan Vũ, nếu như truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ bị mọi người nhạo báng.

Yến Nô cười hì hì nói, nhưng đôi bàn tay thon mềm lại không ngừng xoa bóp vết thương cho Ngọc Doãn.

Từ bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng truyền đến một sức nóng nhẹ nhẹ, xuyên thấu qua Đoạn Tục Cao ở miệng vết thương, truyền vào miệng vết thương lập tức có cảm giác ngứa ngứa. Cảm giác đó giống như bị kiến chui vào cắn, lúc đầu còn chưa rõ ràng, nhưng dần dần...

Lại là sự đau đớn như nung lửa, lại là cơn ngứa ngáy như kiến cắn tận tim.

Chốc lát lại đau, chốc lát là ngứa, khiến Ngọc Doãn liên tục nhe răng nhếch miệng.

Càng về sau, đau và ngứa dung hợp cùng một chỗ, cảm giác này vô cùng khó chịu thật sự khiến người ta đứng ngồi không yên.

Tuy nhiên vì biểu hiện khí khái đại trượng phu, Ngọc Doãn tuy nhe răng nhếch miệng nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình thường.

Chẳng qua bộ dạng như bình thường kia thật sự quá mức khó coi!

- Vì sao không thể so sánh?

Ngọc Doãn cười nói:

- Quan Vũ là người, ta cũng là người, sao không thể so sánh được?

Yến Nô lườm, nhưng không nói gì.

Chỉ có điều trong đôi mắt sáng kia lại đầy tình cảm dịu dàng.

Trong lòng Tiểu Át ca cũng ôm chí lớn đấy, đem so sánh hẳn với Quan Vũ, cũng coi là chí khí!

Nếu Ngọc Doãn biết mình thuận miệng nói bừa như vậy lại nhận được cách nghĩ đó của Yến Nô, hẳn sẽ dở khóc dở cười. Mình có lợi hại thể nào, sao dám so sánh với Quan công chứ?

Tuy nhiên nghĩ lại, cũng không ngại.

Quan công trở thành Võ Thánh nhân là câu chuyện sau triều Thanh. Thật sự lưu truyền ra ở dân gian cũng là những chuyện phát sinh sau này....

Mà ở thời Bắc Tống, Quan Vũ chủ yếu nổi lên như người bình thường. Dân gian nói hát kể chuyện lịch sử cũng không đặc biệt ca ngợi Quan Vũ, cho nên Quan Vũ trong lòng bách tính chưa có hình tượng như sau này.

Trên trán Yến Nô rịn mồ hôi.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Tuy nhiên cùng với sự xoa nắn vết thương của nàng, sau khi trải qua sự đau đớn như hỏa thiêu và cơn ngứa kiến cắn tận tim, Đoạn Tục Cao đã phát huy hiệu quả thần kỳ, không còn sự đau đớn và ngứa ngáy như ban đầu nữa, ngược lại trở nên mát mẻ thấm thấu tận da thịt...

Cảm giác đau đớn theo đó cũng tan biến.

Thay vào đó là cảm giác sảng khoái không ngờ.

Đoạn Tục Cao này không phải Đoạn Tục Cao hắc ngọc trong tiểu thuyết của Kim Dung, nhưng đối với thương thể của Ngọc Doãn mà nói thì hiệu quả vô cùng thần kỳ.

Ngọc Doãn không kìm nổi rên rỉ thành tiếng, liên tục gật đầu khen miệng không dứt.

Yến Nô lấy ra hai thanh nẹp cố định vết thương, lại dùng vải đã luộc sạch cuốn vào cánh tay, thắt trước ngực Ngọc Doãn.

- Tiểu Át ca, dạy nô viết chữ được không?

- Sao?

Ngọc Doãn nghĩ hoặc hỏi:

- Sao Cửu Nhi tỷ đột nhiên muốn biết chữ?

- Dù sao không biết chữ sau này sẽ bị người khác chê cười.

Yến Nô nói rất lãnh đạm, giống như không phải là việc lớn gì nhưng trong lòng lại nghĩ khác, từ lúc Ngọc Doãn bộc lộ tài năng, Yến Nô cũng nhận ra tương lai Tiểu Át ca không thể nào là người bán thịt, người hần tiếp xúc có trình độ ngày càng cao. Từ lúc ban đầu là những kẻ nhàn rỗi lưu manh, sau là Thái Học Sinh, ngay cả Kinh thành đệ nhất danh kỹ Lý Sư Sư cũng xem trọng hần. Sự phát triển nhanh chóng này khiến Yến Nô cảm nhận được áp lực khó hiểu.

Trước kia, nàng khinh thường Ngọc Doãn cả ngày tranh giành đấu đá.

Nhưng hiện tại, nàng lại cảm thấy khoảng cách giữa mình và Ngọc Doãn càng lúc càng lớn.

Nếu không đón đầu đuổi theo, khoảng cách lớn này sẽ lớn hơn nữa, trong lòng Yến Nô cũng không chịu thua kém, đương nhiên không thể nhận thua như vậy.

Ngọc Doãn không hiểu tâm tư của Yến Nô, nhưng nếu Yến Nô đã mở miệng, hẳn đương nhiên không từ chối.

- Nếu Cửu Nhi tỷ đã mở lời, sao Tiểu Ất không cù cung tận tụy.

Ngày mai ta đi tìm cuốn sách thích hợp để làm tài liệu dạy. Vậy thì nếu ta đi ra ngoài cũng không làm trì hoãn việc học.

-Vậy, ta còn muốn học đàn.

- Học đàn?

- Đúng vậy, Tiểu Ất ca là Khai Phong đệ nhất Kê Cầm, sao nô có thể không biết đánh Kê Cầm?

- Việc này...

Ngọc Doãn có chút khó xử.

Âm luật nhạc khí cũng không phải là học một lần là xong, cần phải luyện tập thời gian dài, và còn phải có thiên phú mới được. Tuy nhiên nghĩ lại, nay Yến Nô mới chỉ mười sáu tuổi, học cũng không phải là muộn. Không nhất định phải tinh thông, giống như Chu Tiểu Hồng để giải trí cũng không phải là một chuyện xấu.

Cho nên nghĩ vậy, Ngọc Doãn cười nói:

- Đám đương không nổi, Cửu Nhi tỷ chỉ bảo, ta sao không dạy?

Gương mặt Yến Nô càng tươi cười rạng rỡ.

Phủ Khai Phong trong màn đêm có ý vị khác biệt.

Đã muộn rồi, phủ Khai Phong ồn ào náo nhiệt đã dần dần yên lặng.

Ngọc Doãn đã ngủ

Cửa sổ mở ra, gió lạnh thổi vào trong phòng khiến người ta vô cùng dễ chịu.

Qua một ngày bận rộn, Ngọc Doãn khá mệt mỏi, cho nên nằm xuống giường là ngủ luôn.

Trăng sáng treo trên cao, ánh trăng màu trắng ngà chiếu vào trong đình viện, thoáng như phủ thêm một tầng sương mỏng lung.

Bất chợt trong lúc đó Ngọc Doãn cảm giác có người đi vào nhà.

Hắn muốn mở mắt ra nhìn, nhưng cảm giác có một thân thể thơm mềm áp vào ngực.

- Cửu Nhi tỷ!

Hắn ngẩn ra, chợt thở nhẹ.

Cô gái nhỏ nhắn ở trong lòng kia chỉ mặc áo đơn nằm ở trong lòng hắn khẽ “ừm” một tiếng, không trả lời.

Bên ngoài phòng, ánh trăng mỏng lung.

Mà trong lòng thì tối như mực.

Ngọc Doãn có thể cảm nhận được sự dè dặt của Yến Nô, hô hấp như mèo con, liền thở dài ôm Yến Nô vào lòng.

- Cửu Nhi tỷ!

Yến Nô qua loa đáp lời, run ẩy.

Thân hình căng như dây cung cho thấy giờ phút này nàng vô cùng khẩn trương. Mặc dù Ngọc Doãn không thấy rõ khuôn mặt của Yến Nô, nhưng có thể cảm nhận được tâm trạng phức tạp của nàng lúc này. Đã thành thân với Ngọc Doãn hơn một năm nhưng vẫn không ở cùng phòng. Ngọc Doãn cũng biết, về phương diện này có đủ loại nguyên nhân. Từ lúc tái sinh tới nay hai người vẫn tương kính như tân, không dám vượt qua.

Yến Nô núp ở trong lòng Ngọc Doãn, không dám ngẩng đầu.

Thân hình cuộn tròn như mèo nhỏ, hai tay nhỏ nhắn nắm chặt để ở trước ngực.

Nàng cũng không biết tại sao mình lại khấn trương và sợ hãi như thế. Ngọc Doãn là trượng phu của nàng, mặc kệ trước đó hắn không hăng hái thế nào, thích đấu đá ra sao, nhưng hai tháng nay biểu hiện hắn đã thay đổi trở nên tốt hơn lên khác biệt với trước đây rất nhiều. Chu Đồng có một con gái duy nhất, từ nhỏ Yến Nô đã được nuông chiều, cầu được ước thấy, tuy rằng học được tam tòng tứ đức nhưng bên trong Yến Nô lại vô cùng độc lập.

Phụ thân đã gả nàng cho Ngọc Doãn, nàng không bằng lòng.

Nhưng nếu đã thành người một nhà, nàng cũng sẵn lòng sống với Tiểu Ất đến già đầu bạc.

Đáng tiếc lúc trước Ngọc Doãn quá mức ngang ngược nên mới Mặc dù hai người sinh hoạt một nhà nhưng lại như người xa lạ.

Ngọc Doãn yêu nàng nhưng lại không biết biểu đạt thế nào.

Dùng một phương thức sai lầm, cho nên gần như là người qua đường...

Nhưng hai tháng gần đây cũng là những ngày Yến Nô vui vẻ nhất. Nàng nhìn thấy một Ngọc Doãn hoàn toàn mới, hoàn toàn khác với một Ngọc Doãn trước đây. Nhưng nàng cũng không biết diễn tả tâm tư của mình như nào, vốn tưởng rằng phiền toái đã giải quyết xong, nước có thể chảy thành sông, không ngờ vì sự nổi bật mà Tiểu Ất không thể không ra đi để tránh tai họa.

Chỉ mấy chục ngày mà lòng Yến Nô như đứt từng khúc.

Thánh nhân từng nói: “Phụ nhân giả, phó vu nhân dã.”

Nếu Ngọc Doãn chủ động một chút, thể hiện muốn nàng thì không vấn đề gì. Nhưng đôi oan gia này lại rõ ràng đều như đầu đất, mặc dù có lúc đã thể hiện tình cảm nhưng chung quy vẫn không ...khiến Yến Nô cũng không biết nên như nào mới tốt.

Nếu hôm nay Ngọc Doãn không nói phải rời khỏi, có lẽ Yến Nô sẽ còn chờ đợi.

Nhưng...

Tuy rằng lấy hết dũng khí lên giường cùng với trượng phu, nhưng Yến Nô lại cảm thấy tim mình vẫn hồi hộp sợ sợ đập từng hồi từng hồi.

- Không ngủ được sao?

Thanh âm khe khẽ của Ngọc Doãn thâm bên tai.

Yến Nô cảm giác được cánh tay của Ngọc Doãn đang ôm nàng có sức lực.

Thân hình run lên, nàng cúi đầu đáp lời, dán mặt vào ngực Ngọc Doãn. Tuy rằng Ngọc Doãn không nhìn thấy khuôn mặt nàng nhưng lại có thể cảm nhận được hình dáng nhỏ bé động lòng người kia đang run rẩy khe khẽ trong lòng mình.

104. Chương 102: Đêm Hôn Đó (hạ)

Áp sát ngực mỹ nhân khiến cho Ngọc Doãn không nén được chút xúc động, thân thể xuất hiện một vài thứ phản ứng xấu hổ. Cả hai người ở rất gần với nhau cho nên Yến Nô cũng có thể cảm nhận được một chút sự thay đổi đặc biệt đầy nam tính liền run người như muốn dịch ra một chút nhưng lại bị Ngọc Doãn ghì vào ngực.

Đây là vợ ta!

Ngọc Doãn thâm nhủ trong đầu. Nói thật ra hẳn rất xúc động nhưng nghĩ tới tuổi của Yến Nô, Ngọc Doãn vẫn có một chút cảm giác như đang phạm tội.

- Cửu Nhi Tỷ.

- Hả?

- Không biết làm sao nhưng mình chợt nhớ tới một vị cổ nhân.

- Cổ nhân?

- Đúng vậy! Đó là Liễu Hạ Huệ để cho thiếu nữ ngồi trong lòng mà tâm trạng vẫn không rối loạn. Người ta nói một vị quân tử có phẩm chất cao thượng cho dù mỹ nhân ngồi vào lòng cũng không hề rối loạn, không có phản ứng. Trước kia ta cũng tin vào điều đó nhưng bây giờ thì không.

- Tại sao?

Dường như bị Ngọc Doãn thu hút sự chú ý nên Yến Nô bớt hồi hộp đi rất nhiều. Nàng đã nghe tới chuyện Liễu Hạ Huệ. Đó chính là quân tử mà người trong thế gian truyền tụng nhưng không ngờ Ngọc Doãn lại nói không tin. Yến Nô hiếu kỳ thốt lên câu hỏi khiến cho thân mình vô tình nhích lại gần hơn một chút.

Cái cảm giác mềm mại của đôi gò bồng đào khiến cho Ngọc Doãn càng phản ứng mạnh thêm. Hắn theo bản năng cong người lên nhưng miệng vẫn cố gắng cười nói:

- Nếu vị tiên sinh đó không có tật gì thì tại sao lại không phản ứng? Như ta bây giờ ngồi cạnh Cửu Nhi Tỷ thế này đã không nhận được thì làm sao mà không có phản ứng chứ?

Yến Nô lặng đi một chút rồi cảm nhận được cái vật nóng nóng ở bên dưới của hắn đang chạm vào bụng mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức ửng hồng, vội vàng đưa tay đánh nhẹ Ngọc Doãn:

- Tiểu Át ca không được nói lung tung. Nếu chuyện này mà lộ ra sẽ bị người ta chỉ trích.

Đã đi làm vợ người ta, mặc dù thực sự chưa hề làm chuyện đó nhưng nàng cũng nghe được phong phanh từ mấy bà sồn sồn. Yến Nô xấu hổ cắt lời Ngọc Doãn nhưng rồi vẫn bật cười khúc khích:

- Nếu thánh nhân biết huynh nói vậy thì ở dưới chín suối cũng phải liềm mạng với huynh.

- Ha ha! Ta đâu có sợ. Nếu tới đây thật thì ta cũng phải tranh luận một lúc.

- Tiểu Át ca đúng là không biết xấu hổ, lại dám lớn lối cãi cọ với thành nhân.

- Tại sao lại không được cãi cọ...đã là đạo lý thì càng tranh cãi càng thông suốt. Nếu không tranh cãi thì chẳng lẽ để cho người ta tự tuyên bố hay sao?

- Vậy tiểu Át ca định cãi thế nào?

- Cái này...ta có nghĩ tới một bài vè, Cửu Nhi tỷ nghe xem nhé. Ừm...ăn mày từng có hai vợ sao? Đàn gà hàng xóm có còn bao? Khi đó còn có Chu Thiên tử, nơi nào xuất hiện Ngụy với Tề?

Đây là một câu chuyện đời sau “cổ kim tiểu khái” được Ngọc Doãn lấy ra để pha trò. Có điều chuyện này đối với Yến Nô mà nói quá sâu xa nên sau khi nghe xong hoàn toàn ngơ ngác.

- Tiểu Át ca! Bài thơ này có ý gì?

Vốn hần tưởng rằng Yến Nô biết chuyện Quan Vũ cạo xương chữa thương nên cũng hiểu sự hài hước trong câu thơ đó. Nhưng không ngờ... Cũng khó trách. Mặc dù việc học hành ở Bắc Tống rất phổ biến nhưng vẫn theo một cái gì đó... Còn như bài thơ này ẩn chứa rất nhiều điển cố nên với trình độ của mình Yến Nô không thể biết. Thấy Yến Nô không hiểu, Ngọc Doãn cũng không cảm thấy thất vọng mà còn ôm nàng chặt hơn, không còn mất bình tĩnh như trước nước.

- Trong bài thơ này có nói tới một vài chuyện xưa...

Ngọc Doãn thủ thủ khiến cho Yến Nô vô tình nép sát vào ngực hần. Một cánh tay nàng còn khoác lên hông hần, lắng nghe Ngọc Doãn nói. Chỉ có điều nghe Ngọc Doãn nói chuyện xưa, Yến Nô cũng không cảm thấy hứng thú. Nàng chỉ thích nép sát vào ngực của hần, lắng nghe tiếng tim hần đập mà rung động.

“Huynh ấy là trượng phu kiếp này của ta, ta nguyện mãi mãi được như vậy. Nép vào lòng huynh ấy, ta muốn cùng với huynh ấy vượt qua mọi gian khổ.”

Chỉ có điều câu nói đó lên tới miệng lại không thể thốt ra được. Yến Nô thầm lặp lại trong đầu. Thoáng cái, nàng nép sát ngực hần rồi chìm vào giấc ngủ. Ngọc Doãn nói một lúc thấy Yến Nô không có phản ứng thì cúi đầu nhìn xuống. Mặc dù không nhìn rõ nhưng hần cũng thấy được loáng thoáng sự xinh đẹp của Yến Nô. Đôi lông mi thật dài theo hơi thở rung rung, làm cho người ta thêm say đắm.

Thân thể mềm mại của Yến Nô khi ôm trong tay cảm giác thật thoải mái.

Ngọc Doãn trào lên sự yêu thương, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen nhánh của Yến Nô... Cảm giác nhục dục trước đó đã giảm đi khiến cho Ngọc Doãn ngáp nhẹ một cái rồi ôm Yến Nô ngủ thật say.

Trong mơ, hần thấy mình và Yến Nô cùng nhau vượt qua hoạn nạn, sống tới lúc đầu bạc răng long.

....

Tiếng gà gáy ở bên ngoài cùng với nắng sớm xuyên qua khe cửa khiến cho Yến Nô ngáp một cái rồi mở mắt.

“A! Tại sao lại ở trong này?”

Yến Nô lập tức phát hiện mình đang ở trong một căn phòng khác, trên một cái giường xa lạ. Có điều nàng nhanh chóng tỉnh táo lại rồi cảm thấy xấu hổ khi đêm qua... Thực sự nàng không ngờ được mình lấy đầu ra can đảm mà đi vào phòng Ngọc Doãn. Yến Nô lập tức đỏ mặt, cúi xuống kiểm tra người thì thấy quần áo vẫn còn nguyên, thân thể cũng không có cảm giác gì khác lạ thì yên lòng. Nhưng cho dù yên lòng thì nàng vẫn có cảm giác mất mát.

“Tại sao tiểu Át ca... Phì! Đúng là không biết xấu hổ còn nghĩ tới việc này.”

Đúng lúc nàng không biết làm sao thì ngoài phòng vọng vào tiếng huýt sáo.

Ngọc Doãn đã dậy từ sớm. Có điều do cánh tay bất tiện cho nên hắn cũng không thể luyện võ như trước mà ở trong nhà bếp nhóm lửa nấu cơm. Khi Yến Nô ra khỏi phòng thì thấy trước cửa có nước rửa mặt cùng với bàn chải đánh răng đã được chuẩn bị xong. Còn Ngọc Doãn thì bưng một cái khay đi ra khỏi phòng bếp. Nhìn thấy Yến Nô, hắn liền cười nói:

- Cửu Nhi tỷ tỉnh rồi sao? Rửa mặt đi. Điểm tâm xong rồi, nhanh chóng ăn thôi.

- Tiểu Át ca! Tại sao huynh...

Yến Nô cảm thấy tay chân luống cuống liền bước tới đón lấy cái khay. Đồ ăn trên cái khay cũng hết sức đơn giản. Hai chén cháo một đĩa dưa muối cùng với bánh mì được nướng lại. Bánh mì còn từ hôm qua, dưa muối cũng đã được làm từ lâu... Mặc dù rất đơn giản nhưng cũng làm cho Yến Nô cảm động, đôi mắt đỏ hoe mà nước nở.

Thời Bắc Tống mặc dù chưa thịnh vượng Lý học nhưng người đàn ông trong nhà có ai lại đi nấu cơm cho vợ con?

Ngọc Doãn cười nói:

- Không có lò cho nên dùng nhiều củ một chút nên đành phải tới cầu Chu Gia bảo đưa tới đây... Vào nhà bếp đúng không phải là đất của mình. Làm có hai chén cháo mà tay chân luống cuống để cho Cửu Nhi tỷ cười mất.

- Không! Không.

Yến Nô cầm cái khay mà lắc đầu liên tục. Tuy nhiên trong lòng nàng lại cảm ấy ảm áp. Có được người chồng thế này cho dù có chết cũng cam tâm tình nguyện...

Sau bữa điểm tâm, Yến Nô liền tới Thanh Thiên tự tìm vì Ân Thần Y để hỏi về chuyện gân cốt khỏe mạnh.

Ngọc Doãn thì ở nhà viết một ít phổ rồi đứng dậy đi ra ngoài. Nếu đã quyết định rời khỏi, tạm tránh chút đầu sóng ngọn gió thì cần phải chuẩn bị một chút. Hơn nữa còn phải tìm La Tứ lục để thương lượng về chuyện cái nhà kia. Mặc dù hắn biết La Tứ Lục sẽ không từ chối nhưng cũng cần phải có một chút thủ tục mới được. Những chuyện linh tinh thế này mặc dù không quan trọng lắm nhưng đi làm cũng rất rắc rối.

Đúng như Ngọc Doãn nghĩ, La Tứ Lục nhanh chóng đồng ý. Cái nhà đó La Tứ Lục mới mua, không tốn nhiều bạc lắm... Có điều hiện giờ giá cả tăng lên nhiều... Vốn La Tứ Lục định bán nó cho Ngọc Doãn nhưng rồi được hấn khuyên bảo nên lão bán nó ra ngoài.

Tam Xóa khẩu nằm ở một nơi hẻo lánh bên ngoài thành Khai Phong. Mặc dù không thể sánh được với chuyện tắc đất tắc vàng bên trong thành nhưng cũng phải xấp xỉ ba trăm quan. Ba trăm quan thực ra là chỗ mà Ngọc Doãn thêm cho La Tứ Lục. Do hai cha con La Tứ Lục phải tới Thái Nguyên trước, hoàn cảnh xa lạ nên cần phải có bạc. Mà nhà của lão chỉ có bốn bức tường, gần như là nghèo rớt mồng tơi thì lấy đâu ra bạc?

Nhưng nếu Ngọc Doãn cứ vậy đưa cho thì La Tứ Lục sẽ không nhận. Đừng có thấy lão là một tên đồ tể nhưng lại là một người hết sức kiên cường, quyết không nhận của bố thí. Sau khi bán nó cho Ngọc Doãn, vừa đủ để cho La Tứ Lục giải quyết được những rắc rối cần thiết. Đối với điều này, La Đức vô cùng cảm kích.

- Tứ Lục thúc! Vài ngày nữa chúng ta cùng đi.

- A! Tại sao tiểu Ất ca cũng tới Thái Nguyên?

Ngọc Doãn thở dài nói lại lời của tiểu Khôn:

- Nếu tiếp tục ở đây chắc chắn sẽ có rắc rối.

105. Chương 104: Cảm Giác Lợi Hại (thượng)

- Chuyện này...

La Tứ Lục đồng ý:

- Gần đây, Tiểu Ất ca hơi nổi nên cũng cần phải tránh... Chuyện trong quan phủ không thể nói được chính xác. Nhưng nếu bị để ý thì cũng không phải là chuyện tốt. Có điều ta nghe người ta nói Thái Nguyên hơi hỗn loạn... Nếu Tiểu Ất ca tới đó thì tốt nhất là nên chuẩn bị trước, tránh để xảy ra chuyện.

- Tiểu Ất hiểu.

Ngọc Doãn cười đồng ý.

Sau khi xong xuôi thủ tục thì đã qua chính Ngọ. Ngọc Doãn tới phố Mã Hành gọi Dương Tái Hưng và Thập tam lang tới Tam Xóa khẩu quan sát. Dù sao thì nơi này sẽ là chỗ giết mổ của họ nên cũng cần phải thu dọn, mua thêm ít dụng cụ thì mới có thể làm việc.

Nào ngờ sau khi xem một lúc, Thập tam lang chợt nảy ra một ý.

- Tiểu Ất ca! Ta và a nương ở trong thành hơi bất tiện. Bởi này yên tĩnh cũng cần có người trông coi, không biết có thể để cho mẹ con ta sử dụng không? Thứ nhất có thể trông coi, thứ hai cũng có thể đỡ được chút tiền. Mẹ ta vốn không được khỏe lắm cần nghỉ ngơi nhưng ở trong thành phải chi tiêu rất nhiều.

Mặc dù là người Khai Phong nhưng hoàn cảnh của Thập tam lang cũng không được tốt, thậm chí chút đất cũng không có. Y ở phương Vĩnh Hưng có điều kiện hết sức rắc rối. Cái chỗ giết mổ này mặc dù hẻo lánh nhưng hoàn cảnh lại rất tốt. Tuy rằng mỗi ngày ra vào thành hơi rắc rối nhưng cũng còn tốt hơn cái chỗ đang ở.

Ngọc Doãn nghe thấy vậy cũng không có ý kiến.

- Nếu Thập Tam Lang đồng ý thì có thể tới đây, không cần phải nói tới chuyện tiền nong. Mặc dù nơi này hẻo lánh, lại không được tiện lắm. Nhưng nếu Thập Tam Lang ở đây, ta cũng không phải thuê người trông coi. Đã nói như vậy thì lúc nào người và lão nương thấy tiện cứ tới ở. Cần dùng cái gì cứ nói với ta.

- Tiểu Ất ca nói thật sao?

Thập Tam Lang nghe thấy vậy thì quá vui mừng. Mặc dù Tam Xóa khẩu là nơi hẻo lánh nhưng cũng thuộc phạm vi phủ Khai phong. Một chỗ như thế này nếu đi thuê cũng phải mất bốn, năm quan. Nhưng Ngọc Doãn có thể cho y ở miễn phí khiến cho Thập Tam Lang vô cùng cảm kích. Y liên tục từ chối khiến cho Dương Tái Hưng đứng bên nổi giận.

- Thập Tam Lang cứ vậy đúng là khó chịu. Tiểu Ất đã nói cho người ở thì cứ tới ở. Nếu người còn cứ từ chối thì phụ tấm lòng tiểu Ất. Đến ở thì ở chứ có gì phải nói nhiều như vậy?

Dương Tái Hưng lên tiếng khiến cho Ngọc Doãn dở khóc dở cười. Nhưng hắn cũng phải thừa nhận sau khi nghe vậy, Thập Tam Lang cũng không còn từ chối nữa.

- Nếu vậy, Thập Tam Lang xin ghi lòng tạc dạ ân tình của tiểu Ất. Sau này nếu có chuyện, tiểu Ất chỉ cần nói, Thập Tam Lang sẽ làm hết mình.

Ngọc Doãn cười ha hả rồi vỗ vỗ vai Thập Tam Lang.

- Thập Tam Lang sao phải khách khí như vậy? Nếu sau này còn vậy thì đáng phải chịu đòn.

Thập Tam Lang nghe thấy vậy liền cười ha hả.

Cái lò giết mổ này đã bị bỏ hoang lâu ngày. Mặc dù Ngọc Doãn đã sử dụng mấy ngày nhưng sau đó giao việc giết thịt cho Trương Tam mặt rỗ nên không tới nữa.

.....

Nhiều tháng qua cái lò giết mổ trở nên tan hoang, mạng nhện bám đầy khắp nơi cùng với tro bụi. Lại cộng thêm thời tiết nóng bức càng khiến cho bẩn hơn. Vì vậy mà muốn sử dụng thì phải mất rất nhiều công sức, chưa nói tới việc tiêu độc. Cũng may khi tới đây, hần cho mang theo rất nhiều rượu mạnh.

Sau khi lau dọn sạch sẽ, quang cảnh của cái lò giết mổ mới có chút sức sống.

Dương Tái Hưng và Thập Tam Lang bận rộn túi bụi còn Ngọc Doãn thì đứng trong nội viện mà ngơ ngác nhìn quanh.

Lúc này, hoa Trà mi đã nở. Trên tường những đóa hóa trắng muốt được những chiếc lá tròn nhỏ điểm thêm làm tăng thêm sự tươi sáng của nó.

Hoa Trà Mi đã nở?

Ngọc Doãn đột nhiên run người. Hoa trà mi rất nổi tiếng, là một trong những loại cây có danh tiếng thời cổ. Nó đâm chồi nảy lộc khi băng tan và nở hoa vào mùa hè. Loại hoa này là một trong những thứ rất hay được văn nhân miêu tả dưới ngòi bút của mình.

Hoa Trà Mi có phần giống với thời cuộc lúc này. Đại Tổng giống như đóa Trà Mi kia sau khi nở rực rỡ từ từ trở nên tàn héo. Đây giống như một người thiếu nữ xinh đẹp nhưng lại yếu đuối, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể héo tàn.

- Lạc cánh trà mi, trắng trong sáng. Thoảng mùi hương, thao thức quạ kêu dài. Se se thấm nhẹ áo đơn....

Mấy câu thơ khiến cho Ngọc Doãn càng thêm buồn. Nghĩ tới việc sắp đi xa, hần có phần thổn thức. Những đóa trà mi nở đầy nơi góc tường khiến cho lòng người xao xuyến. Cánh hoa u nhả dưới cơn gió nhẹ càng tăng thêm lòng buồn vô hạn. Những cơn gió thổi tới khiến cho đóa hoa rung rung, càng làm cho người ta có cảm giác nhớ thương.

Ngọc Doãn ngơ ngác nhìn hoa Trà mi mãi một lúc không nói gì.

- Thập Tam Lang! Tiểu Ất vừa mới nói cái gì?

Dương Tái Hưng nghe không được rõ liền quay đầu lại hỏi. Thập Tam Lang cười khỏ, nói:

- Đại lang không biết thì ta càng không hiểu được... Hình như tiểu Ất ca có tâm sự. Có điều nghe mấy lời nói đó thật sự rất hay. Mặc dù không hiểu lắm nhưng thực sự cảm thấy lợi hại. Chẳng trách người ta nói tiểu Ất ca có tài học hơn người.

So ra, Thập Tam Lang sống ở Khai Phong tiếp xúc với nhiều người lâu ngày cũng có được một chút phong nhã còn Dương Tái Hưng lại không nhìn nhận được sâu như Thập Tam Lang, y là một người thẳng thắn nên mấy cái lời hoa mỹ đó khi nghe chẳng khác nào Bát Giới ăn nhân sâm, cơ bản không hiểu được lấy một từ.

- Đúng vậy! Ta cũng không hiểu được.

Nhưng cho dù thế nào, y cũng không thể thua Thập Tam Lang. Dương Tái Hưng nói nhỏ:

- Chỉ có điều ta cảm thấy khó hiểu vì tiểu Ất có tài học như vậy vì sao lại không sử dụng, không chừng có thể đỡ Trạng Nguyên thì sao?

Thập Tam Lang nhún vai nói:

- Làm sao mà ta biết được? Thật ra ta ít tiếp xúc với tiểu Ất ca. Mặc dù cùng ở phủ Khai Phong nhưng so với trước kia thì hiện tại tiểu Ất ca hoàn toàn khác. Trước kia tiểu Ất ca thích đánh nhau. Mặc dù không phải là người ngang ngược nhưng kẻ khác rất khó gần. Hình như là từ sau lần đánh nhau với Lý Bảo, sống lại mới hoàn toàn thay đổi.

- Khác thế nào?

Thập Tam Lang gãi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Trước kia mọi người đều thấy tiểu Ất ca rất khó gần. Nhưng hiện tại, tiểu Ất ca lại có cảm giác rất dễ gần, trong lòng lại như có rất nhiều tâm sự. Ừm! Đại khái là vậy... Dù sao thì so với trước kia ta thấy tiểu Ất ca lại càng khiến cho người ta vui vẻ.

Dương Tái Hưng dừng tay, nhìn Thập Tam Lang. Mất một lúc, hần kinh ngạc nói:

- Ta không hiểu người nói cái gì nhưng cảm giác rất lợi hại.

- Đại Lang! Thập Tam! Không phải vội.

Ngọc Doãn tỉnh lại nhìn trời thì đã xế chiều vì vậy lên tiếng:

- Trời cũng muộn rồi, chúng ta đi về. Dù sao thì ở đây để ngày mai dọn. Chúng ta về nhà tránh cho mọi người khỏi sốt ruột.

- Được.

Dương Tái Hưng và Thập Tam Lang đều đói bụng nên nghe Ngọc Doãn nói thế liền đồng ý.

Cả ba người ra khỏi lò giết mổ rồi khóa lại. Ngọc Doãn giao chìa khóa cho Thập Tam Lang để y có thể tới đây ở bất cứ lúc nào. Còn Thập Tam Lang thì rất vu vơ.

“Tiểu Ất ca đúng là phóng khoáng.”

Có được chỗ ở này có thể tiết kiệm được một chút, mua đồ ăn để mẫu thân bồi bổ sức khỏe. Thập Tam Lang là một người có hiếu nên nghĩ mẫu thân có thể qua khỏi thì hết sức vui vẻ. Hoàn cảnh thiếu thốn, lúc trước phải dựa vào việc kéo xe để kiếm sống. Còn hôm nay, Thập Tam Lang tự nhiên là tràn ngập sự hăng hái. Trong thâm tâm, y thầm cảm ơn Ngọc Doãn. Thập Tam Lang nghĩ: “nếu có cơ hội sẽ báo đáp ân tình của tiểu Ất ca.”

.....

Trời chạng vạng, những cơn gió thổi tới nhẹ nhẹ.

Ba người Ngọc Doãn bước trong ánh tà dương trở về nhà. Vừa mới tới cửa Trần Châu thì không ngờ có một đám người tiến ra cản đường. Người cầm đầu chính là Lý Bảo. Chỉ thấy y mặc trường bào, phanh bộ ngực mọc đầy lông.

- Ngọc Tiểu Ất.

Lý Bảo quát khế.

Ngọc Doãn và Dương Tái Hưng đang nói đùa với nhau, chợt nghe có người gọi tên liền ngẩng đầu lên. Ngay lập tức hấn hơi giật mình.

Tại sao y lại ở đây?

Nên nhớ rằng ân oán giữa Lý Bảo và Ngọc Doãn có thể nói là không thể hòa giải. Ân oán giữa hai người đã có từ thời trưởng bối rồi sau đó Ngọc Doãn suýt chết vì Lý Bảo, ái đồ của Lý Bảo là La Chí Sĩ lại bị thất bại trong tay Ngọc Doãn.

Ai cũng có thể diện.

Lý Bảo là cao thủ trên đường phố nên không thể chấp nhận việc Ngọc Doãn không nể mặt mình. Chỉ có điều hôm trước Đường Cát của chùa Ngũ Long xuất hiện khiến cho Lý Bảo không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng hôm nay...

Ngọc Doãn cũng không nghĩ Lý Bảo tới đây du ngoạn, lại càng không tin y tới tìm mình uống rượu. Nhìn y lúc này rõ ràng là có sự chuẩn bị. Chỉ sợ mình vừa mới ra khỏi thành, Lý Bảo đã dẫn người chặn ở đây.

106. Chương 105: Cảm Giác Lợi Hại (hạ)

- Là Lý giáo đầu! Không biết gọi ta có chuyện gì?

Ngọc Doãn biết không thể tránh cho nên tiến lên nghênh đón. Lý Bảo là giáo đầu cho nên gọi một tiếng Lý giáo đầu cũng không có gì quá. Dù sao thì người này ở phủ Khai Phong cũng có chút thực lực nên Ngọc Doãn cũng không muốn trở mặt. Điều này đối với hắn mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Lý Bảo nheo mắt nhìn Ngọc Doãn đánh giá. Ngọc Doãn không kiêu ngạo cũng không xu nịnh, ít nhiều cũng nằm ngoài sự dự đoán của Lý Bảo. Lý Bảo đã từng giao thủ với Ngọc Doãn nên cũng không xa lạ. So với lúc trước, hiện nay Ngọc Doãn dường như thêm một chút quái dị. Có điều như vậy cũng không làm cho Lý Bảo sợ hãi mà ngược lại, thấy Ngọc Doãn chào đón y liền nở nụ cười... Trong mắt y cũng có chút khen ngợi.

Nếu Ngọc Doãn tỏ vẻ sợ sệt thì xứng với con trai của Ngọc Phi hay sao?

- Tiểu Át! Người thật to gan.

- Ha ha! Bây giờ đang là ban ngày ban mặt, lá gan của ta lớn có gì phải sợ?

- Mới nhìn thì sau khi suýt chết, người cũng tiến bộ rất nhiều... Vốn ta không định tìm người nhưng người lại đánh gãy chân của Tiểu bát. Món nợ này ta phải tính mới được, nếu không người ta lại nghĩ ta sợ Ngọc Tiểu Át người.

Nét mặt của Ngọc Doãn thay đổi, lên tiếng:

- Lý giáo đầu có nói quá không? Giao tranh hôm trước đã nói sống chết do mệnh, thắng thua tại trời... Chẳng lẽ Lý giáo đầu muốn đổi ý, định gây rắc rối cho tiểu Ất? Nếu ngày đó tiểu Ất chết trên đài chắc hôm nay Lý giáo đầu đang ở nhà uống rượu ăn mừng rồi.

Lý Bảo trầm mặc.

Sống chết tại số, thắng thua tại trời đúng là đã viết trong văn bằng. Y cũng biết mình tới đây tìm Ngọc Doãn không phải là chuyện hay. Có điều thấy Ngọc Doãn nói một cách chậm rãi không hề tỏ ý sợ sệt lại khiến cho Lý Bảo có phần e ngại. Trước đây, Ngọc Doãn chỉ có thể là một tên lưu manh, không hợp một chút là ra tay chứ không như bây giờ. Chẳng lẽ đánh hấn suýt chết lại làm cho Ngọc Doãn thay đổi hay sao?

Nếu Lý Bảo và Ngọc Doãn không có xung đột với nhau thì thôi. Nhưng giữa hai người lại có mối ân oán rất sâu. Cũng chính và mối ân oán đó mới khiến cho Lý Bảo cảnh giác với Ngọc Doãn.

- Ngọc tiểu Ất! Ta biết người nói năng khéo léo... Có điều vô ích. Hôm nay ta không tới đây để nói chuyện với người. Cái văn bằng kia của người không liên quan tới ta. Đó là do người ký với Tướng Thập Ngũ. Đồ nhi của ta bị người đánh, làm sư phụ nếu ta không ra mặt thì sao để cho y hiểu kính với ta được? Ta cho người hai con đường. Một là đánh với ta hoặc là... Ha ha! Ta nghe nói nhạc phụ của người để lại cho người một bộ võ công. Nếu người dâng nó cho ta thì mối ân oán này coi như thanh toán xong.

Võ công?

Ngọc Doãn ngăn người liên tưởng ý của Lý Bảo. Cũng khó có thể trách được. Người như Lý Bảo xuất thân gia đình đồ vật cũng không được thừa hưởng nhiều lắm. Còn Chu Đồng là một nhân vật tông sư nên chắc chắn có để lại truyền thừa. Cũng giống như Cửu Âm chân kinh trong tiểu thuyết của Kim Dung, không biết gây ra bao nhiêu tai họa. Hôm nay Lý Bảo tới đây là để ý tới Bát Thiểm Thập Nhị phiến.

Ngọc Doãn hiểu rõ liền cất tiếng cười ha hả. Nụ cười của hắn làm cho Lý Bảo thẹn quá hóa giận, lớn tiếng:

- Ngọc Tiểu Ất! Người cười cái gì?

- Người ta nói Lý giáo đầu là anh hùng nhưng cũng thường thôi. Chẳng phải người định báo thù cho đệ tử hay sao? Tại sao lại vì một bộ võ công mà bỏ qua, chẳng lẽ không sợ đệ tử thất vọng? Nói thật cho người biết, cho dù phải đánh với người, ta cũng không giao nó cho người...

- To gan!

Lý Bảo bị Ngọc Doãn nói cho đỏ mặt tía tai. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt, rồi y đột nhiên dậm chân. Bàn chân chạm đất chỉ nghe thấy một tiếng nổ, đồng thời bụi đất bốc lên mù mịt. Mặc dù Ngọc Doãn còn cách y chừng một bước nhưng cũng có thể cảm nhận được áp lực vô hình. Hắn vừa mới nghĩ không ổn, định lui lại thì đằng sau liền có người vọt ra chắn trước mặt Ngọc Doãn.

- Tiểu quan tác chỉ biết bắt nạt kẻ yếu?

Ngọc Doãn ngẩng lên thì thấy Dương Tái Hưng đang chắn trước mặt mình.

Lý Bảo đột nhiên nổi giận:

- Một thằng khốn ở đâu chui ra mà dám trước mặt ta lớn lối?

Vừa nói, y vừa giơ tay bổ về phía Dương Tái Hưng. Cùng là bổ nhưng uy lực của Ngọc Doãn không thể sánh với Lý Bảo. Ngọc Doãn cảm thấy căng thẳng vội vàng nhắc nhở:

- Đại Lang! Cẩn thận.

Dương Tái Hưng hừ một tiếng như không né tránh. Chỉ thấy, gã dồn khí đan điền rồi rống lên một tiếng như tiếng sấm. Gã dậm chân một cái rồi tung quyền. Toàn thân giống như một cây thương khổng lồ, thế đánh mạnh như sấm. Sắc mặt Lý Bảo thay đổi, sải bước lắc mình, xoay tay bổ ra một thế hổ trảo.

- Tới rất hay.

Dương Tái Hưng như rất hưng phấn, ngừng lại xoay người tiếp tục vung ra một quyền.

Bụp!

Một âm thanh vang lên, hổ trảo vồ đúng vào nắm tay của Dương Tái Hưng. Hai người cùng hừ một tiếng. Dương Tái Hưng lùi lại năm, sáu bước còn Lý Bảo cũng lùi ba bước mới có thể đứng vững. Nhìn Dương Tái Hưng, nét mặt của Lý Bảo trở nên nghiêm túc:

- Vị hảo hán này tên là gì?

Có câu đại hành gia ra tay là biết được hay dở. Lý Bảo và Dương Tái Hưng lần đầu giao thủ mặc dù Dương Tái Hưng kém hơn nhưng cũng không nhiều lắm. Quan trọng là Dương Tái Hưng còn trẻ, có nhiều sức lực. Nếu thật sự ẩu đả, Lý Bảo nắm chắc phần thắng nhưng cũng là một cái kết quả thắng thảm. Y có

thể thắng được Dương Tái Hưng nhưng chưa chắc có thể chiếm được lợi thế. Nếu không cẩn thận còn dẫn tới kết quả lưỡng bại câu thương.

“Ngọc tiểu Ất kiếm được một viên hảo thủ như vậy ở đâu ra?”

- Ta tên Dương Tái Hưng!

Sắc mặt Dương Tái Hưng trắng bệch nhưng âm thanh rất to:

- Tiểu Quan tác! Người nghĩ phủ Khai Phong không còn ai? Nếu người muốn làm khó Ngọc tiểu Ất thì tạm qua cửa của ta. Có điều tiếp theo, đừng có trách cơn của ta không có mắt.

Sắc mặt Lý Bảo lập tức trở nên khó coi. Câu nói của Dương Tái Hưng hết sức rõ ràng: “So về quyền cước ta không phải đối thủ của người. Nên nếu giao thủ tiếp ta sẽ sử dụng binh khí...” Như vậy có nghĩa thứ mà Dương Tái Hưng thành thực nhất chính là binh khí.

Lý Bảo có chút bối rối. Y không ngờ được bên cạnh Ngọc Doãn lại còn có một người như vậy.

Do dự một chút, y biết nếu hôm nay ra tay chỉ sợ khó chiếm được lợi thế. Đừng có thấy Ngọc Doãn bị gây một tay mà coi thường. Y không sợ Ngọc Doãn nhưng nếu bị Dương Tái Hưng cuốn lấy, đám đệ tử chưa chắc đã phải là đối thủ của Ngọc Doãn.

Đừng nói bên đó còn có thêm cả Thập Tam Lang. Do thường ngày Thập Tam Lang hết sức khiêm tốn nên Lý Bảo không nhận ra. Nhưng nhìn Thập Tam Lang sung sức thế kia có lẽ cũng không phải người dễ đối phó. Như vậy muốn xử lý Ngọc Doãn thì chỉ sợ vô cùng khó khăn. Nếu không cẩn thận còn mất cả chì lẫn chài.

Lý Bảo nghĩ vậy liền cất tiếng cười.

- Tiểu Ất! Chỉ đùa vui một chút mà thôi. Người có Đường Cát của chùa Ngũ Long làm chỗ dựa thì ta làm sao dám gây khó dễ cho người? Có điều chưa nói tới ta, võ công mà Chu giáo đầu để lại chắc chắn sẽ gây sự chú ý cho người khác. Ta nghĩ ngay cả Đường giáo đầu nếu biết cũng sẽ hứng thú.

“Hôm nay, chẳng phải ta sợ các người mà là e ngại Đường Cát đứng sau thôi.”

Lý Bảo thuận miệng liền đẩy cả Đường Cát vào khiến cho Ngọc Doãn giật mình...

Trên đời này không có chuyện gì vô duyên vô cớ xảy ra... Mặc dù trước đây Đường Cát là bằng hữu của Ngọc Phi, thậm chí còn được sự chỉ dạy. Nhưng sau đó xảy ra không biết bao nhiêu chuyện, chưa bao giờ thấy Đường Cát giúp đỡ Ngọc Doãn. Mãi tới khi Ngọc Doãn luyện tới tầng công phu thứ hai thì Đường Cát lại hiện ra trước mặt.

Có tâm hại người không thể có, mà có tâm đề phòng cũng không thể không.

Tuy nhiên Ngọc Doãn vẫn nở nụ cười thản nhiên:

- Đường thúc thúc và tiên phụ ta có quan hệ, tất nhiên không hại ta. Làm phiền Lý giáo đầu phải bận tâm.

- Nếu như vậy không làm mất thời gian của tiểu Át nữa. Cáo từ.

Lý Bảo cũng là người phóng khoáng, thấy không chiếm được lợi thế liền bỏ đi.

Dương Tái Hưng còn định ra tay ngăn lại nhưng bị Ngọc Doãn cản nói:

- Đại Lang đừng nóng. Lúc này chưa phải thời điểm sinh sự với y.

- Chẳng lẽ để mặc cho hắn đi?

- Nếu không thì làm thế nào? Đây là phủ Khai Phong có quá nhiều sự bó buộc. Lý Bảo cũng không phải là một tên lưu manh. Y ở phủ Khai Phong lâu rồi nên cũng có một chút thực lực. Vẫn chưa tới lúc trở mặt với y. Chưa nói hiện nay phủ Khai Phong cũng không yên bình cho lắm.

107. Chương 106: Cường Căn Tráng Cốt Tán (thượng)

Yến Anh đang bị buộc tội nên Ngọc Doãn cũng không tránh khỏi liên lụy. Nếu lúc này trở mặt với Lý Bảo, chắc chắn sẽ càng làm cho mọi chuyện trở nên ầm ĩ. Như vậy sẽ khiến cho Ngọc Doãn không còn chỗ dung thân. Có điều Ngọc Doãn cũng không nói với Dương Tái Hưng chuyện này.

- Đại Lang giỏi thương chứ không giỏi quyền cước. Nếu phải đánh nhau thì chưa chắc đã là đối thủ của Lý Bảo. Nếu vậy, chẳng bằng tạm thời dừng tay. Nếu lần sau, y còn lần tới thì chúng ta động thủ cũng không muộn. Ha ha... Trời tối rồi, chúng ta về đi, đừng để cho người nhà lo lắng.

- Tiểu Ất nói có lý.

Thập Tam Lang đột nhiên mở miệng khiến cho Dương Tái Hưng không thể nói gì hơn. Gã đành phải thở một cái rồi lên tiếng:

- Lại để cho cái loại người mua danh lấy tiếng này lên mặt.

.....

Vốn tâm trạng đang rất tốt nhưng do Lý Bảo xuất hiện lập tức tan thành mây khói.

Ngọc Doãn cùng với Dương Tái Hưng từ biệt Thập Tam Lang rồi đi về nhà. Lúc này, ráng chiều đỏ rực khiến cho cả con phố được phủ một lớp ánh sáng màu hồng. Những tiếng tụng kinh từ trong viện Quan Âm vọng ra khiến cho tâm trạng của Ngọc Doãn bình tĩnh hơn nhiều.

Bát Thiểm thập nhị phiên mà Chu Đồng truyền lại đã bị người ta để ý.

Cho dù là Lý Bảo hay Đường Cát thì Ngọc Doãn cũng không thể yên tâm.

Dù sao thì Lý Bảo cũng chỉ là một giáo đầu. Nhưng Đường Cát lại khác. Y là Nội đẳng tử của chùa Ngũ Long. Mặc dù lúc còn sống, phụ thân Ngọc Doãn cũng là Nội Đẳng tử, lập được công lao. Nhưng con người đã chết đi, nhân tình cũng trở nên lạnh dần... Khi Ngọc Phi còn sống cũng không có nhiều bằng hữu cho lắm. Mà nay lão chết đã mười năm thì ai còn nhớ tới người anh hùng năm đó?

Nghĩ tới việc này, Ngọc Doãn có chút lo lắng.

Quan trọng nhất đó là Yến Nô. Hay là đưa nàng đi cùng?

Ý nghĩ đó xuất hiện thì lập tức lớn vồn trong đầu hấn không biến mất. Ngọc Doãn mang theo tâm sự mà đi vào trong nhà.

Từ trong nhà vọng ra tiếng cười lạnh lạnh của Yến Nô.

Đồng thời, y còn nghe thấy âm thanh của người đàn ông vang lên khiến cho Ngọc Doãn càng thêm khẩn trương, vội vàng bước vào.

- Tiểu Ất ca! Huynh đã về.

Nghe thấy tiếng động, Yến Nô vội vàng bước ra đón:

- Nhìn xem ai đến đây?

Ngọc Doãn nhìn theo hướng tay của nàng thì ngây người. Hóa ra bên dưới gốc hòe có một lão nhân đang ngồi. Mái tóc của lão bạc phơ, nhưng nét mặt rất tốt. Bộ quần áo lão ăn mặc rất sạch sẽ nhưng nhìn hơi quen, dường như là mới thay cho.

- An thần y?

Ngọc Doãn thốt lên thất thanh. Hắn quay sang nhìn Yến Nô với ánh mắt dò hỏi.

Lão nhân kia đúng là An Đạo Toàn, có điều hơi khác so với hôm qua Ngọc Doãn gặp ở chùa Thiên Thanh.

Yến Nô cười hì hì:

- An đại thúc là bằng hữu tốt của phụ thân. Hôm nay, Nô tới chùa Thiên Thanh định hỏi tác dụng cường gân tráng cốt nhưng không ngờ lại nhận ra được An đại thúc. Tiểu Át ca có còn nhớ khi Nô được năm tuổi từng bị bệnh thương hàn, suýt nữa thì mất mạng. Khi đó nhờ có An thần y ra tay mới cứu được mạng của Nô... Ông ấy cùng với phụ thân đó qua lại rất nhiều năm.

Ngọc Doãn ngây người. Chuyện này hắn thật sự không nhớ rõ lắm. Ít nhất thì trong toàn bộ ký ức của hắn không có cái chuyện này.

Có điều nếu Yến Nô đã nói thì Ngọc Doãn cũng không thể đứng im được. Vì thế hắn bước lên, mở miệng:

- Không ngờ gặp lại trưởng bối. Hôm qua do tiểu Át thất lễ, xin hãy thông cảm.

Trên người An Đạo Toàn không còn mùi rượu nồng nặc nữa. Mái tóc bạc trắng của lão đã được gội nên nhìn sạch sẽ hơn nhiều. Ít nhất nhìn An Đạo Toàn có chút phong độ của thần y, không hề khó coi như hôm qua.

- Người là con trai của Ngọc đại lang?

Ngọc đại lang chính là Ngọc Phi - Phụ thân của Ngọc Doãn. Ngọc Doãn vội vàng khom người nói:

- Chính là tiểu tử.

- Lão già thật rồi. Mới đó người chỉ là đứa bé đi bên cạnh Ngọc Đại lang vậy mà bây giờ đã lớn lại còn cưới vợ. Hôm qua do ta tự đánh mất mặt, để cho tiểu Ất cười.

Ngọc Doãn vội vàng lắc đầu liên tục nói không dám.

Lúc này, Yến Nô bước tới bên cạnh Ngọc Doãn nói nhỏ:

- Tiểu Ất ca! An thúc phụ nhiều tuổi mà không có con. Trước đây, ông ấy mắc tội với giới quý tộc, nên không dám lộ mặt ra làm nghề y, chỉ biết lấy rượu giải sầu. Nô nghĩ...nếu có thể đón thúc phụ về... Huynh xem chuyện này có được không?

Đón An Đạo Toàn tới đây? Ngọc Doãn thực sự chưa nghĩ tới chuyện này. Có điều nếu Yến Nô đã mở miệng thì hẳn cũng không từ chối. Kính già yêu trẻ là một đức tính tốt. Chỉ có điều vị thần y này... Ngọc Doãn hỏi nhỏ:

- An thần y mắc tội với người nào?

- Chính là vị Thái phó, Sở quốc công - Vương Tặc Tương Minh.

- A?

Ngọc Doãn lắp bắp quay đầu liếc trộm An Đạo Toàn.

Wương Tặc chính là thái phó, cũng là người đứng đầu trong số “lục tặc” nổi danh.

Wương phủ là người huyện Tường Phù, phủ Khai Phong. Y có tự là Tương Minh, vốn tên Phủ. Lại nói tiếp, Vương Phủ là một nhân vật được sử sách ghi lại là người tuần tú. Vào năm Sùng Ninh, y đỗ Tiến sĩ, được đảm nhiệm chức tham quân Tương Châu, hiệu thư lang. Những năm Tuyên Hòa, y được Thông Nghị đại phu tiến cử chức Thiếu tể, cũng là chức vụ hữu Thừa tướng, coi như tầm tám cấp. Y cũng là người thăng quan nhanh nhất từ khi Đại Tống lập quốc cho tới nay.

Sau này, người ta nói thăng ba cấp nhưng so với Vương Phủ quả thực không thể sánh được.

Sau khi nhận chức Thiếu Tể, Vương Phủ theo ý của Hoàng đế Huy Tông, xây dựng rất nhiều khiến cho dân chúng trong thiên hạ lầm than.

Có điều, An Đạo Toàn mắc tội với Vương Phủ là khi mà y còn chưa làm thiếu tể.

Hiện giờ đón An Đạo Toàn về không biết là họa hay phúc.

- Tiểu Át ca! Cảm thấy không thoải mái cũng không sao.

- Ôi chào! Nếu Cửu nhi tỷ đã mở miệng. An thần y là trưởng bối của chúng ta, đón về cũng là chuyện bình thường, cần gì phải thương lương với ta? chuyện này quyết định như vậy. Chỉ có điều nếu đón An thần y tới đây, bố trí như thế nào, Cửu nhi tỷ hãy thu xếp.

- Đó là điều đương nhiên.

Yến Nô thấy Ngọc Doãn đồng ý thì mừng rỡ.

Còn Ngọc Doãn cũng hiểu kỳ không hiểu vị An Thần y sẽ mang tới tai họa như thế nào.

Vương Phủ?

Cũng không e ngại lắm. Theo lịch sử thì khi hoàng đế Huy Tông mất đi, người này cũng không còn quyền lực.

Mưa cuối xuân tới đột ngột!

Bầu trời đêm vô cùng vô tận, đêm xuống lại đột nhiên có mưa rơi tí tách. Khi mưa xuống cây hòe cổ trong viện, khiến cây cổ không biết bao nhiêu năm tuổi càng thêm sinh động càng toát lên linh tính.

Ngọc Doãn nghe răng nhếch miệng nhìn thùng tắm trước mắt rất khó xử.

Nước trong thùng tắm đen xì như mực, khiến người ta cảm thấy sợ. Mùi thuốc đông y nồng đậm tràn ngập trong không khí càng làm cho Ngọc Doãn không ngừng chau mày. Chỉ thấy An Đạo Toàn thò tay vào nước thăm dò, nét mặt đầy cổ quái gật đầu với Yến Nô.

Theo đó, Yến Nô mở to đôi mắt sáng, nhìn Ngọc Doãn.

Trong đôi mắt đầy tình ý khiến Ngọc Doãn khó có thể cự tuyệt.

Nhìn lại An Đạo Toàn, lại nghe ông lão nói:

- Tiểu tử ngốc, còn chần chờ gì nữa? Không mau vào tắm đi?

- Việc này...

Ngọc Doãn nhìn nước đen tuyền trong thùng gỗ, rất bối rối.

Trong thùng gỗ có cường cân trắng cốt tán. Dựa theo thuyết pháp của An Đạo Toàn, cường cân trắng cốt tán này dùng mỗi tháng một lần, mỗi lần ngâm liên tục ba ngày, mỗi ngày ít nhất phải ngâm hai canh giờ mới có thể khiến được lực xâm nhập vào trong cơ thể, đạt tới tác dụng cường gân tráng cốt.

Nghe có vẻ không tệ, cũng thật sự muốn dùng, Ngọc Doãn thầm nói trong lòng.

Cũng không phải là hắn không tin An Đạo Toàn, chỉ là cường cân trắng cốt này được An Đạo Toàn trong Thanh Thiên Tự dùng Túy Miêu kết hợp với thứ gì đó mà thành, trời mới biết nó có tác dụng phụ gì hay không? Ít nhất trong mùi thuốc đông ý nồng đậm này còn có một thứ mùi vô cùng khó tả khiến Ngọc Doãn thấp thỏm trong lòng, nhưng được vật đã bày ra trước mắt, hắn không còn lựa chọn nào khác.

108. Chương 107: Cường Cân Trắng Cốt Tán (trung)

Ngọc Doãn đành phải cởi bỏ quần áo, chỉ mặc một chiếc quần lót, đi đến trước thùng tắm.

- Cửu nhi tử, tay ta bị thương vẫn chưa khỏi hẳn, không nên ngâm nước.

- Nói nhảm!

Yến Nô chưa kịp trả lời, An Đạo Toàn đã nổi giận:

- Chỉ là tổn thương nho nhỏ đã cho là nặng lắm rồi? Cường cân trắng cốt tán của ta có tác dụng cường tráng gân cốt. Dù là thương tích gì cũng không đáng ngại, mà đối với thương thế này của ngươi có hiệu quả rất lớn đấy.

Ba ngày này, ban ngày ngươi dùng Đoạn Tục Cao, ban đêm dùng cường cân trắng cốt tán.

Không tới mười ngày, ta đảm bảo ngươi sẽ phục hồi như cũ, không để lại chút tật gì. Thôi, đừng dồng dài nữa, mau đi vào đi.

- Đúng vậy, An thúc phụ y thuật cao minh, năm xưa từng được xưng là Hữu An Tam Tuyệt, tuyệt đối không có chuyện gì đâu.

Yến Nô đứng bên cạnh cũng khẽ khàng khuyên bảo.

Ngọc Doãn từ chối không được, đành phải cười gượng đồng ý.

Hắn thử thử nước ấm, dường như rất được rồi, vì thế nhấc chân bước vào thùng tắm.

Cả người vừa chậm rãi chìm xuống, sau khi đã hoàn toàn ngâm trong nước thuốc thì không khỏi thở dài thoải mái.

- Thoải mái quá!

- Ừm, chính xác là vô cùng thoải mái!

Trên mặt An Đạo Toàn nở nụ cười quỷ dị, gật đầu nói:

- Nếu thoải mái, thì tốt...

- Cái gì?

Trong lòng Ngọc Doãn đột nhiên nảy sinh một dự cảm không hay.

Hắn định đứng lên lại bị An Đạo Toàn dùng tay ấn xuống, trong lòng bàn tay đặt một loạt kim châm lớn nhỏ dài ngắn đủ loại. An Đạo Toàn vôn về kim châm, không cho Ngọc Doãn kịp phản ứng đã dùng mười kim châm châm vào sau đầu, đỉnh đầu, hai vai của Ngọc Doãn. Trong phút chốc, thân thể Ngọc Doãn giống như mất đi tri giác, không thể cử động được thân thể.

- An thúc phụ, thúc làm gì vậy..

- Lúc này thư thái, nhưng lát nữa sẽ khó chịu không thể chịu được.

An Đạo Toàn cười ha hả, sau đó liếc nhìn Yến Nô một cái, rồi lại nói với Ngọc Doãn:

- Nhạc phụ ngươi để lại Bát Thiểm Thập Nhị Phiến, có nhớ rõ không?

- Nhớ rõ!

-Ta nhớ bên trong có một quyển ghi Tụ khí pháp, học thuộc lòng chưa?

Tụ khí pháp?

Ngọc Doãn ngẩn ra, chợt nói:

- Đương nhiên là nhớ...Tuy nhiên Cửu Nhi tỷ nói sau khi luyện được công phu tầng thứ ba mới có thể luyện nên châu chưa từng luyện.

- Vậy thì lúc này đúng là cơ hội tốt!

An Đạo Toàn nói:

- Thật ra Chu Giáo đầu để lại Tụ khí pháp không nhất định phải luyện đến công phu tầng thứ ba mới có thể luyện được, chỉ cần phối hợp với được vật thích hợp là được. Cường cân tráng cốt tán của ta là phối hợp với Tụ khí pháp của Chu Giáo đầu mà luyện chế, có hiệu quả cực lớn. Tuy nhiên, chưa luyện tới công phu tầng thứ tư thì nhất định phải bảo vệ nguyên dương khí, không thì sẽ phá thân. Kể từ đó trong thời gian ngắn nhất đạt tới cảnh giới tông sư.

Cường cân tráng cốt tán rất tốt, chẳng qua là được lực quá bá đạo thôi.

Dù sao Yên Nô cũng là cô gái, sợ là khó có thể chịu đựng được lực lượng như thế, cho nên chỉ có thể luyện thành Tụ khí, khó có tiến cảnh.

Tiểu Ất cần phải quý trọng cơ hội để luyện tập chân pháp này, không phụ kỳ vọng của nhạc phụ người.

- Ô?

Ngọc Doãn giật mình kinh hãi.

Hắn vốn muốn chửi ầm lên, lại đột nhiên cảm thấy toàn thân trên dưới dường như có ngàn vạn con kiến chui cắn, đau ngứa khiến hắn không nói được nửa câu, mặt đỏ bừng lên như uống rượu quá nhiều, khiến hắn vô cùng khó chịu.

An Đạo Toàn đưa tay thăm dò, một cây kim ra tay, Ngọc Doãn ngay cả âm thanh cũng không thốt ra được.

- Tiểu Ất ca, mau luyện tụ khí pháp.

Giọng nói lo lắng của Yên Nô bên tai, Ngọc Doãn đành phải hít sâu một hơi, chiếu theo Tụ khí pháp trong Bát Thiểm Thập Nhị Phiến, bắt đầu tu luyện. Cảm giác kiến cắn càng lúc càng mãnh liệt, thậm chí dường như đã chui vào trong thân thể hắn, cắn xé lục phủ ngũ tạng của hắn không ngừng.

Người tập võ phải có minh hồ kinh mạch.

Nếu không có minh hồ kinh mạch, còn tập bắn mà cảm cung tiến, không thể quyết. Có thể

Khẩu quyết Tụ khí pháp hiện lên trong đầu.

Ngọc Doãn thầm thấy may mắn, trong thời gian này dưới sự ép buộc của Yến Nô mà đọc thuộc lòng kinh mạch, nên mới không lúng túng.

Khí trong cơ thể dần dần tăng mạnh, theo khẩu quyết Tụ khí pháp của Ngọc Doãn đã liên tục tuần hoàn.

Cảm giác con kiến cắn xe dần dần giảm bớt. Nhưng theo đó lại có một cảm giác nóng rực khôn kể, dòng khí trong cơ thể đang không ngừng nóng lên, mà nước thuốc ngoài thân thì theo chân khí tuần hoàn cũng nảy sinh sự biến hóa kỳ dị.

Cả người như đang tu luyện trong dung nham, nóng rực đến đau đớn khiến Ngọc Doãn theo bản năng mở to hai mắt.

Hắn muốn hét to, nhưng không phát ra âm thanh nào. Hắn muốn giãy dụa nhưng lại không thể cử động. Cả người, ngoại trừ tai và đại não vẫn duy trì công năng như thì các cơ năng còn lại vào thời khắc này lại hoàn toàn như mất hẳn, thống khổ không chịu nổi.

- Tiểu Ất ca, đừng phân tâm, tiếp tục tụ khí.

Yến Nô thấy Ngọc Doãn mở to mắt, vội vàng nhắc nhở.

Trong lòng Ngọc Doãn cả kinh, không dám nghĩ ngợi lung tung nữa, nhắm mắt lại, niệm khẩu quyết Tụ khí pháp, tuần hoàn chân khí nóng rực trong cơ thể.

Nóng, nóng quá!

Ngọc Doãn cảm giác thống khổ đến cực điểm.

Mà ở ngoài, Yến Nô và An Đạo Toàn thì khẩn trương chăm chú nhìn Ngọc Doãn. An Đạo Toàn lại không ngừng ra tay, kim châm ở ngón tay búng ra, chỉ thấy kim châm ong ong rung lên mãnh liệt, không ngừng. Mà Ngọc Doãn thì dần dần tiến vào cảnh giới Không Linh. Hô hấp cùng với kim châm trên người lắng lư vô cùng có quy luật, mà gương mặt hắn càng đỏ như máu.

Nhưng vẻ thống khổ trên mặt đang dần dần biến mất.

An Đạo Toàn thở phào một hơi, gạt đầu với Yến Nô, hạ giọng nói:

- Thành rồi!

Nói xong, lão đặt mông ngồi xuống.

Lúc này Yến Nô mới phát hiện y phục của An Đạo Toàn không biết từ lúc nào đã ướt đầm...

- An thúc phụ...

- Yên tâm đi, tiểu tử này căn cốt thật tốt, lúc trước Chu Giáo đầu đã đánh căn cơ cho hắn cũng vô cùng đầm.

Tự khi đã thành công, kế tiếp còn phải xem tạo hóa của hắn. Nhưng nha đầu, như vậy chỉ sợ ngươi phải đợi hơi lâu rồi.

Yến Nô nghe vậy mặt đỏ lên.

- Thúc phụ đừng vội giễu cợt, chỉ cần Tiểu Ất ca có thể luyện thành chân pháp là cháu yên tâm rồi.

- Ngươi đó...

An Đạo Toàn lắc lắc đầu, đột nhiên hỏi:

- Nhạc ngũ lang đâu rồi?

Nhạc Ngũ Lang, đó là Nhạc Phi.

Yến Nô ngẩn ra, mờ mịt lắc đầu nói:

- Hai tháng trước, Ngũ Ca từng tới một lần, nói muốn đi đầu quân, hiện nay ở đâu cháu không rõ lắm.

- Đáng tiếc Chu Giáo Đầu một thân võ nghệ, kết quả là...

Khi An Đạo Toàn nói chuyện nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Cả đời Chu Đồng, quyền cước, kỳ xạ, thương bổng được xưng là Tam tuyệt. Nhưng đệ tử thương bổng Lý Tuấn Nghĩa lại rơi vào cái chết thảm, mà công phu quyền cước lại không người kế thừa. Còn lại một môn cưỡi ngựa bắn cung, tuy nói có Nhạc Phi kế thừa, nhưng cũng không được coi là chân truyền của Chu Đồng.

Chỉ hy vọng Tiểu Ất có thể giành được một hơi không để tuyệt học của Chu Đồng bị thất truyền.

- Cửu Nhi tỷ, sau khi Tiểu Ất trải qua tu luyện thì sức ăn sẽ tăng lên nhiều.

Sau này đồ ăn trong nhà cần phải chuẩn bị thật tốt, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của hân. Không biết trong nhà có đủ không?

Trên mặt Yến Nô lập tức lộ vẻ tự hào.

- Thúc phụ yên tâm, trong nhà nay vẫn có đủ, sẽ không ảnh hưởng đến việc tu luyện của Tiểu Ất ca.

Lúc trước mới bán được hai khúc phổ được hơn ba nghìn quan. Bên cửa hàng thì mặc dù một ngày không nhiều nhưng cũng phải kiếm được hai ba mươi quan. Nếu cần gì thúc phụ cứ nói, Yến Nô chắc chắn chuẩn bị thỏa đáng.

Người không còn khoản nợ nữa nên cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng, công thêm tiền bạc trong túi sung túc, cho nên lúc Yến Nô nói chuyện không còn lo lắng gì cả.

An Đạo Toàn nghe xong thì mỉm cười.

Con gái bạn cũ sống tốt, đương nhiên lão rất vui. Vì thế ngẫm nghĩ một chút, liền lấy giấy bút, viết một phương thuốc đưa cho Yến Nô.

- Bắt đầu từ ngày mai, ngươi và Tiểu Ất phải theo cách của ta mà làm.

Đừng xem thường những thứ này, nếu không lo được, sợ rằng ảnh hưởng rất lớn. Vốn tưởng rằng trong nhà ngươi không dư dả gì, không ngờ lại phát tài như thế, vậy thì không còn gì phải băn khoăn rồi. Mấy thứ này mặc dù không đắt nhưng với nhà bình thường thì cũng vô cùng hao tổn phí tiền bạc. Chỉ có điều vài ngày nữa Tiểu Ất phải ra thì có chút phiền phức. Như vậy đi, ngày mai Cửu Nhi tỷ lấy một trăm quan đến, ta đi hiệu thuốc bắc mua chút dược liệu chế thành dược phẩm, lúc này không thể để Tiểu Ất chậm trễ việc tu luyện.

Yến Nô nghe xong, không chút do dự liền đáp ứng.

Một trăm quan đối với nhà bình thường không phải là số tiền nhỏ nhưng đối với nhà mình thì cũng không coi là nhiều lắm.

Yến Nô lo lắng cho Ngọc Doãn nên không chút do dự. Tuy nhiên, Yến Nô đột nhiên nhớ tới một chuyện, không kìm được khẽ hỏi:

- An thúc phụ, sao thúc lại quen với Lý nương tử, còn nợ một ân tình của cô ấy?

An Đạo Toàn cười khở một tiếng:

- Cũng không phải là chuyện to tát gì, chỉ là hai năm qua được cô ta chiếu cố mới có thể sống đến ngày hôm nay.

Cô ta thường xuyên giới thiệu người tìm đến lão phu khám và chữa bệnh, tuy rằng lão phu không bằng lòng nhưng vì ái ngại ân tình kia nên đành phải đồng ý.

Vốn tưởng rằng Tiểu Ất là người của Lý nương tử nên cho hắn được vật, không ngờ...

Ha hả, nếu như không thế, sợ rằng sẽ không được gặp cháu, vậy cũng coi như là có duyên.

109. Chương 108: Cường Cân Tráng Cốt Tán (hạ)

Có lẽ là ở Thiên Thanh tự, An Đạo Toàn mở miệng duyên pháp, ngậm miệng duyên pháp nên có vài phần giống cao tăng.

Chỉ là Yến Nô nghe lại chính xác như thế.

Nếu không phải duyên pháp thì sao lại gặp được An Đạo Toàn?

Nghĩ đến đây, Yến Nô không kìm nổi bật cười thành tiếng nhìn Ngọc Doãn, trong mắt hiện lên tình cảm ngọt ngào.

Lúc Ngọc Doãn tỉnh lại thì đã qua giờ Sửu.

Khi hắn từ trong thùng tắm đi ra cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái, tinh thần cũng vô cùng thoải mái. Tất cả tứ chi xương cốt dường như đã tích tụ một sức mạnh khổng lồ. Hắn thay đổi một bộ quần áo, sau khi đi một vòng thấy khí lực gia tăng rất nhiều.

- Bắt đầu từ hôm nay, ngày nào cũng tĩnh tọa, tu luyện Dịch cân đoán cốt do nhạc phụ ngươi để lại, nội ngoại kiêm tu, không được buông thả.

An Đạo Toàn dù sao cũng lớn tuổi, thấy Ngọc Doãn đi ra rồi thì chỉ căn dặn một chút rồi đi nghỉ.

Về phần luyện Dịch Cân đoán cốt là do Chu Đồng truyền lại nên An Đạo Toàn không lo đến. Dịch cân đoán cốt pháp phân chia làm nội ngoại, nội công tinh tu, ngoại công dùng trạm thung (đứng trên cọc gỗ). Trước kia Ngọc Doãn chưa bao giờ luyện nội công, chỉ tu luyện ngoại công thung pháp, chính là La Hán Thung mà trước đây Yến Nô dạy cho hắn. Tuy nhiên nay được An Đạo Toàn chỉ bảo, đương nhiên hắn phải nghe theo.

“Người biết tĩnh tọa sẽ đưa tư duy tiến vào đức chi công, không chừng vượt trên người, viên thông định tuệ, thể dụng song tu, tức động nhi tĩnh, tuy anh nhi trừ. . .”

Sau khi trải qua việc ngâm cường cân tráng cốt tán, Ngọc Doãn phát hiện “Viên thông định tuệ” này quả đúng là tuyệt không thể tả. Ở trong phòng ngủ ngồi khoanh chân tĩnh tọa, ngũ tâm triều thiên, hô hấp mềm nhẹ dần dần lại tiến vào cảnh giới Linh Không.

Một đêm yên lành, gà gáy canh năm.

Khi trời sáng rõ thì Ngọc Doãn đã luyện xong Thung công, tinh thần vô cùng hưng phấn.

Vốn định đến cửa hàng nhưng lại bị Yến Nô ngăn trở, bảo hắn viết xong khúc phổ, đừng để chậm trễ chuyện của người khác.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ thấy có lý.

Vì thế liền ở nhà viết khúc phổ.

Cánh tay thoải mái hơn hôm qua rất nhiều, vết thương cũng không đau như trước, thậm chí cảm giác đã phục hồi như cũ. Điều này cũng khiến tâm trạng Ngọc Doãn trở nên thư thái, tốc độ viết khúc phổ nhanh hơn trước rất nhiều.

Chỉ mất buổi trưa đã viết xong một nửa.

Điều này cũng làm cho tâm trạng của Ngọc Doãn càng thêm vui vẻ.

Ở mãi trong nhà có chút không thú vị.

Mà lại viết tiếp khúc phổ thì không còn hứng thú nữa.

Đột nhiên hắn nhớ ra phải dạy Yến Nô viết chữ, vì thế liền thay quần áo, thông thả ra cửa đi về hướng chợ. Đêm qua mưa nhỏ cả đêm, hừng đông lại là ánh mặt trời tươi sáng, ánh nắng cuối xuân rất dễ chịu, không quá nóng.

Ngọc Doãn nhớ rõ ở dưới cầu Bảo Khang Môn có một cửa hàng sách.

Trong cửa hàng phần lớn là sách học võ lòng, thích hợp với trình độ hiện nay của Yến Nô.

Phía Tây Bảo Khang Môn tiếp giáp trường Thái học. Dọc đường tất cả đều là cửa hàng sách, không khí văn hóa tràn ngập. Không ít Thái học sinh trong lúc rảnh rỗi sẽ đi dạo ở đây. Nếu may mắn còn có thể mua được một lượng sách quý bán lẻ. Ngọc Doãn không phải quá nhàn hạ thoải mái, chỉ là không khí trên đường này vô cùng vui vẻ.

Trong một cửa hàng sách mua một quyển ngàn văn tự, một quyển bách gia tính.

Đây cũng là sách duy nhất dạy võ lòng, tuy được tin thuật tô pi nhưng cũng có rất nhiều bản cũ của nhiều danh gia.

Ngọc Doãn chọn Thiên tự văn, là bản chú thích của Hoàng Đình Kiên một trong tứ học sĩ.

Nghe nói đây là bản cũ của con gái được Hoàng Đình Kiên truyền dạy, không hiểu tại sao lại lưu truyền đến phường chợ này. Tuy rằng dưới lệnh cấm của triều đình truyền bá văn tự của Diên Tân Tô Hoàng, nhưng trên thực tế lệnh cấm này không có ảnh hưởng gì ở trong phường chợ.

Thậm chí có không ít cửa hàng sách bán văn tự Tô Hoàng lấy tiền cũng khiến lệnh kia trở nên vô nghĩa.

Ngọc Doãn cảm thán, đời Tống văn phong nặng.

Giống như bản Thiên văn tự, bản Bách gia tính Tư Mã trong tay hắn gần như ít lưu thông ở hậu thế. Ít nhất trong ấn tượng của Ngọc Doãn chưa từng thấy bộ sách này. Hoàng Đình Kiên, Tư Mã Quang, đều là nhân vật nổi danh lừng lẫy thời Bắc Tống. Trong lòng Ngọc Doãn không khỏi cảm thấy tò mò, hai vị đại gia này sao lại thích loại sách võ lòng, thật là bất ngờ.

Ra khỏi cửa hàng sách, Ngọc Doãn đang định trở về lại thấy một cửa hàng sách ở cách đó không xa Trần Đông và một gã nam tử đang thì thầm nói chuyện với nhau.

- Thiếu Dương!

Ngọc Doãn gọi to một tiếng, đi tới.

Nào ngờ người đàn ông đang nói chuyện cùng Trần Đông nghe tiếng gọi ngẩng lên nhìn thoáng qua rồi quay đầu đi luôn.

- A Tiểu Át, sao lại ở đây?

Trần Đông thấy Ngọc Doãn, không khỏi ngẩn ra.

Sắc mặt lộ vẻ khấn trương khiến Ngọc Doãn cảm thấy kỳ quái.

- À, Cứu nhi tỷ muốn học chữ, ta đến đây mua hai quyển sách cho nàng trở về dạy nàng. Người vừa rồi là ai? Sao lại đi luôn rồi?

- À!

Trần Đông há miệng, rồi sau đó cười ha hả:

- Là bạn học cùng Trường Thái học. Ha hà, tính cách hần quái gở, không thích nói chuyện với người lạ, nên đi luôn rồi...Ha hà, dù sao cũng không có chuyện gì, không có chuyện gì cả.

Y tỏ ra thoải mái tuy nhiên trong mắt lại toát lên sự căng thẳng.

Ngọc Doãn trong lòng kỳ quái, tuy nhiên vẫn không truy hỏi.

Mỗi người đều có bí mật của mình, truy hỏi nhiều cũng không phải là chuyện tốt.

- Một khi đã như vậy, ta về đây.

- Đi luôn sao?

- Đúng vậy, chỉ mua hai quyển sách thôi, mua được rồi, đương nhiên phải về.

- Vậy ta không giữ lại Tiểu Át, cáo từ trước.

Nói xong Trần Đông liền xoay người rời đi.

Bộ dạng vội vàng hấp tấp khiến Ngọc Doãn cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhìn theo bóng dáng Trần Đông rời khỏi, Ngọc Doãn lắc đầu, vừa định đi lại phát hiện trên mặt đất có một quyển sách. Nhặt lên xem, là thi từ văn tập của Liễu Tam Biền, nhưng trên đó còn có dấu triện, bốn chữ rất đẹp “Ngự thức hướng trần”.

Chỉ nhìn văn tự này là biết được người giỏi tay nghề chế tạo.

Hơn nữa còn dùng thư thể, có vài phần phong phạm “Kim thác đao”

Sách này ở chỗ Trần Đông vừa đứng, vậy chắc là của Trần Đông rồi. Ngọc Doãn gãi gãi đầu, thầm nghĩ: “Thiếu Dương hôm nay làm sao vậy, sao lại vứt bừa bãi như thế? Cũng được, mang về xem một chút rồi trả lại cho Trần Đông sau.

Người ta thường nói, sách không mượn không thể đọc!

Ngọc Doãn cũng có tật xấu này.

Hắn cất sách vào người, thần nhiên rời đi.

Nhưng không ngờ mới một lát đã thấy Trần Đông vội vàng chạy tới.

Ở bên cạnh hắn còn có một thanh niên mặc trang phục Thái học sinh:

-Thiếu Dương, người thật sự rời bỏ nơi này?

- Đương nhiên!

- Nhưng tại sao?

Hai người đến trước cửa hàng sách nhìn trái phải một hồi, sau một lúc lâu Trần Đông nói:

- Vừa rồi ta ở trong này gặp Tiểu Ất, có nói chuyện vài câu với hắn, có phải là bị hắn cầm đi không?

- Tiểu Ất là ai?

- Chính là Khai Phong đệ nhất kê cầm Ngọc Doãn, Ngọc Tiểu Ất.

Thanh niên hơi sửng sốt, rồi lập tức lộ vẻ chột hiểu.

- Người nói vậy thì ta có chút ấn tượng.

Nhưng người có thể chắc chắn không? Trong đó có một bản danh sách rất quan trọng, nếu bị người khác lấy được thì sẽ bị đại họa rơi xuống đầu.

- Việc này...

Trần Đông ngẫm nghĩ một chút, xoay người rời khỏi cửa hàng sách.

Một lát sau, hắn đi ra nói:

- Đúng vậy, chắc chắn là bị Tiểu Ất nhặt được rồi.

Vừa rồi tiểu nhị cửa hàng sách còn chứng kiến hắn cầm một quyển sách, ở cửa tìm gì đó...chắc là bị hắn cầm lấy đi rồi.

Ừ, như vậy đi, một lát ta đến tìm hắn, lấy sách đó về.

Thanh niên ngẫm nghĩ một chút, rồi không lo lắng nữa.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cùng đi tới hướng trường Thái học.

Lúc này là giờ Thân.

Ngọc Doãn cũng không về nhà ngay mà đi được nửa đường lại nhớ ra một chuyện liền quay lại ra thành đến thẳng Tam Xóa Khẩu.

Lò mổ ở Tam Xóa Khẩu đã khai trương!

Dương Tái Hưng và Cao Thập Tam lang đang đem một con heo hơi mang lên trên đài đồ tể, một đao đi xuống cắt tiết heo hơi.

Xa xa đã nghe tiếng heo hơi kêu thảm thiết từ trong lò mổ, Ngọc Doãn nhú mi, cất bước đi vào lò mổ.

-Tiểu Ất ca, sao đến đây?

-Không việc gì, chỉ đến xem thôi.

- Ha hả, Tiểu Ất ca tới đúng lúc, hôm nay là con heo hơi cuối cùng, đợi xử lý xong thì đưa tới lầu Phan.

- Lầu Phan?

- Đúng vậy, bên lầu Phan đã đặt hàng với cửa hàng, là sau này mỗi ngày đưa tới ba con heo hơi.

Mới vừa rồi ta tính đi tính lại, một ngày phải mổ không dưới mười lăm con heo hơi. Tiểu Ất ca, việc làm ăn của chúng ta càng lúc càng thịnh vượng.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Ngọc Doãn gật đầu cười.

- Thập Tam Lang, vậy người nói với a nương rồi?

- Đã nói rồi, đầu tháng sau, nhà ở ta đến kỳ thì sẽ dời đến...Hai ngày nay A nương đã thu dọn rồi, đến lúc đó chuyển tới. Đúng rồi, Tiểu Ất ca nhớ đến lúc đó phải sang đó uống rượu nhé.

Chuyển nhà, đây là một chuyện lớn, đương nhiên không được qua loa.

Nếu phải là gia đình khác thì còn phải xem ngày tốt, dâng hương bái thần. Cũng may Cao Thập Tam không để tâm mấy chuyện này, chỉ cần thu dọn đồ đạc là có thể dọn đến. Tuy nhiên bày rượu mời khách, không thể thiếu.

Cùng Cao Thập Tam lang và Dương Tái Hưng đem thịt tươi lên xe, ba người cùng vào trong thành.

Cao Thập Tam Lang đẩy xe đi về phía lầu Phan, Dương Tái Hưng thì muốn đi xưởng thịt chín để trông coi, Ngọc Doãn nhìn sắc trời không còn sớm, vì thế đi thẳng về nhà. Lúc về đến nhà, trời đã mờ tối, trong viện tràn ngập mùi cơm và thức ăn chín.

Yến Nô đã trở về, đang bận rộn trong bếp.

An Đạo Toàn thì ở trong phòng, cửa phòng đóng chặt, không biết là đang bận rộn cái gì.

- Tiểu Ất ca, vừa mới có người đến đưa thiệp, đặt ở trên bàn huynh đó.

- Tấm thiệp? Ai đưa tới?

- Không rõ lắm, xem trang phục thì là người đàn ông hoàng.

Đúng rồi, sau buổi trưa Trần gia Đại Lang đến cửa hàng tìm huynh, tuy nhiên không thấy huynh thì đi luôn, có vẻ như rất vội vàng. Nó hỏi hân có chuyện gì, hân cũng không chịu nói, chỉ nói sẽ quay lại tìm Tiểu Ất.

Ngọc Doãn ‘Ồ’ một tiếng, liền đi trở lại phòng.

Trần Đông sao vậy?

Trong chốc lát đi vội vã, trong chốc lát lại muốn tìm mình nói có chuyện...thần thần bí bí, không biết là hân ta có chuyện gì.

Đặt túi sách lên giường, Ngọc Doãn thấy tấm thiệp ở trên bàn.

Tấm thiệp đó được chế tác cực kỳ tinh mỹ, dùng kim tiên lạnh để chế tác, trên tấm thiệp viết bốn chữ “‘Bắc Viên Thi Xã’. Mở xem, chỉ thấy trong tấm thiệp có hàng chữ nhỏ vô cùng bay bổng đẹp đẽ: Ngày hai mươi bảy tháng hai, giờ Tuất, Bắc Viên có lời mời, xin chớ từ chối!

110. Chương 109: Lầu Cẩm Y (thượng)

Bắc Viên thi xã?

Ngọc Doãn có chút khó hiểu!

Đó là cái gì?

- Cửu Nhi tỷ, Bắc Viên ở chỗ nào?

Đạo làm người là khiêm tốn, Ngọc Doãn cầm mảnh giấy nhỏ không có ký tên, đứng ở cửa phòng ngủ lớn tiếng hỏi.

Không đợi Yến Nô mở miệng, đã thấy một cánh cửa phòng mở ra, An Đạo Toàn vẻ mặt hài lòng từ trong phòng đi ra. Nghe thấy Ngọc Doãn hỏi, lão hơi sững sốt, chợt lộ ra nụ cười cổ quái nói:

- Tiểu Ất, tại sao ngay cả Bắc Viên cũng không biết ở đâu?

- Hả?

- Bắc Viên chính là Thụy Thánh Viên, người cư trú ở Đông Kinh bao lâu, có gì không biết?

Bắc Viên chính là Thụy Thánh Viên?

Vậy cứ trực tiếp viết là Thụy Thánh Viên là được rồi, cần gì viết cái tên “BắcViên”, ta làm sao mà biết đó là nơi nào?

Ngọc Doãn vẽ mặt tức khắc buồn bực.

Trong phủ Khai Phong, Lâm viên chỗ nào cũng có.

Mà trong đó nổi tiếng nhất chính là “Tứ Viên” bao gồm Ngọc Tân viên, Thụy Thánh viên, Quỳnh Lâm Uyển Hoa và Nghi Xuân Uyển.

Tứ Viên này chính là Viên lâm tiêu biểu của Đông Kinh. Trong đó Thụy Thánh Viên lúc ban đầu tên là Bắc Viên, nguyên nhân bảo tồn Thái Sơn Thương thư, vì vậy năm Thái Bình Hưng Quốc thứ ba liền sửa thành Thụy Thánh Viên. Người sống lâu đời ở Đông Kinh, phần lớn đều biết Thụy Thánh ở đâu. Ngọc Doãn cũng biết Thụy Thánh Viên, nhưng không rõ nguồn gốc Bắc Viên. Nghe An Đạo Toàn nói, hẳn lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, nhưng rồi bất chợt lại chau hàng lông mày.

- Tiểu Ất, có vấn đề gì vậy?

- An thúc phụ hẳn cũng biết nguồn gốc Bắc Viên thi xã?

- Bắc Viên thi xã?

An Đạo Toàn ngẩn ra, nhận tấm thiệp từ trong tay Ngọc Doãn, nhìn thoáng qua sau nhẹ lắc đầu.

- Điều này lại biết... Bắc Viên tao nhã rất đặc biệt, con cháu quan lại thường qua đây ngâm thi tụng phú, mà chỉ những con cháu nhà đó mới tụ hội thôi. Hơn nữa xem bút tích này, đúng là nữ nhân, hơn nữa xem đầu bút lông, tuổi hẳn là không nhỏ. Có lẽ Tiểu Ất biết vị quý nhân này, cho nên mới được người ta mời? Loại chuyện này rất bình thường, người đi là hiểu ngay.

Lão nhân này, ánh mắt thật lợi hại.

Chữ viết đẹp dễ tinh tế trên tờ thiệp, vừa thấy liền biết được viết bởi nữ nhân. Đồng thời ông ta có thể theo đầu bút lông là đoán được tuổi của người viết thiệp đó. Ngọc Doãn vừa rồi không chú ý, giờ nghe An Đạo Toàn nói thì nhìn kỹ lại, cũng tán thành. Cái gọi là Thi xã kỳ thật chính là một lần dạo chơi công việc tụ hội bình thường. Một vài con cháu quan lại tụ tập một chỗ, sáng tác thơ từ, ở thời đại này mà nói, cũng không có gì là chuyện hiếm lạ.

Nhưng rốt cuộc là ai mời hẳn?

Yến Nô nghe được là nữ nhân mời, nhất thời nổi giận.

Nhưng mà, chợt nghe được là một nữ trưởng thì lại yên lòng, bưng đồ ăn đi ra phòng bếp, bày đặt ở trên bàn.

- Tiểu Ất ca làm gì lo lắng, đi liền biết.

- Cũng được!

Ngọc Doãn nghe thế mỉm cười:

- Không gì là không giải quyết được.

- Nhanh ăn cơm đi không cơm nước nguội hết.

Đêm muộn, ngoài phòng lại nổi lên cơn gió to.

Hiện đang là đầu hạ nhưng thời tiết mấy ngày này có mưa nhỏ vào buổi tối nên mát mẻ thoải mái.

Yến Nô giúp An Đạo Toàn đun thùng thuốc nước nóng để tắm, sục sôi ngất trời. Mà Ngọc Doãn thì lại trong phòng, sau đó sửa cái đàn trong chốc lát, từ trên bàn cầm lên thi từ Liễu Vĩnh, đang định đọc thì thấy một tờ giấy nằm giữa tập thơ rơi ra. Ngọc Doãn ngẩn ra, xoay người nhặt lên, đọc lướt nhanh dưới ánh đèn. Trang giấy trên viết chỉ chít mấy chục cái tên, mà tên Trần Đông cũng rõ ràng ở trong đó. Lúc này Ngọc Doãn bỗng đứng nghi hoặc, khi đang xem xét cẩn thận, chợt nghe có tiếng người gõ cửa.

- Ai.

Yến Nô lau tay, bước nhanh tiến lên.

Ngoài cửa truyền đến một thanh âm quen thuộc:

- Cửu nhân tử, là tôi, Trần Đông!

- Sao thúc lại đến muộn như vậy?

- Tiểu Ất đã về chưa?

Trần Đông không trả lời Yến Nô mà chỉ hỏi Ngọc Doãn có trở về hay không.

Ngọc Doãn ở trong phòng nghe được tiếng của Trần Đông liền nhét tờ giấy trở lại, đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này, Yến Nô mở cửa, đã thấy Trần Đông sải bước tiến vào, đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc. Quần áo bị mưa nhỏ làm ướt đầm nhưng lại hoàn toàn không để tâm. Vừa thấy Ngọc Doãn, Trần Đông vội vàng lên tiếng hỏi:

- Tiểu Ất, hôm nay ở trước cửa thư xã gần trường học có nhặt được một quyển sách không?

- Tập thơ Liễu Vĩnh?

- Đúng vậy, đúng vậy...

Nghe thấy Ngọc Doãn nói như vậy, Trần Đông lúc này mới như trút được gánh nặng, thở một hơi.

- Tiểu Ất đang cầm không?

Ngọc Doãn không trả lời, xoay người vào phòng, cầm lấy tập thơ ở trên bàn, sau đó lại quay lại đưa cho Trần Đông, cười ha hả nói:

- Chỉ là một tập thơ, cũng không đáng tiền gì, tại sao Thiếu Dương lo lắng như vậy? Hay ẩn giấu bí mật gì?

- A... Nào có, nào có!

Trần Đông biến sắc, chợt làm ra bộ thản nhiên nói:

- Chẳng qua là mượn của người, cho nên có chút sốt ruột, lại làm cho Tiểu Ất chê cười rồi.

Nói chuyện, tay Trần Đông tiếp nhận tập thơ kia, lật hai trang, liền nhìn thấy bản danh kia, sắc mặt tức khắc thoải mái nhiều hơn.

Nhưng ánh mắt Ngọc Doãn lại chợt nghiêm trang. Há miệng định nói nhưng cuối cùng không thể nói ra ý nghĩ trong lòng.

Trần Đông trái lại có vẻ thoải mái vô cùng, thấy Yến Nô bận rộn bên ngoài, không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Tiểu Ất chuẩn bị tắm rửa sao?

- Đúng, mà cũng không phải.

- Chỉ giáo cho?

- Chẳng qua được một phương thuốc phối ra được chút dược trị thương có thể phục hồi cánh tay như cũ nhanh hơn.

- Thì ra là thế.. Vị này chính là?

An Đạo Toàn từ trong phòng đi ra, đối mặt với Trần Đông. Có điều Trần Đông lúc này, đã không nhận ra An Đạo Toàn, bởi vì bộ dạng lúc này của An Đạo Toàn khác hoàn toàn với bộ dạng say khướt trong Thiên Thanh tự. Thấy ở trong nhà Ngọc đột nhiên có thêm một người, Trần Đông không khỏi có chút kỳ quái. Bởi vì anh ta biết, Ngọc Doãn và Yến Nô không có người thân nào khác.

- A, đây là bạn cũ của gia ông, ngày hôm trước mới đến Đông Kinh, tạm thời ở tại chỗ ta.

- Thì ra là thế, vậy ta không làm phiền Tiểu Ất trị thương nữa, cáo từ trước!

Trần Đông không cảm thấy được thái độ Ngọc Doãn thay đổi, cười ha hả vừa vỗ tay, liền cáo từ rồi đi.

Đợi Trần Đông đi rồi, Yến Nô tiến lên nghi ngờ hỏi:

- Tiểu Ất ca, tại sao hôm nay lại có thái độ lãnh đạm với Trần thúc thế?

- Thiếu Dương, hình như gia nhập bang hội gì đó.

- Há?

- Anh ta nói tới lấy sách, theo ta thấy, là vì một tờ danh sách ở trong sách thì đúng hơn.

Khi ta vừa lật xem, phát hiện ra có tên anh ta... Ta có chút lo lắng, Thiếu Dương có phải gia nhập bang hội gì hay không.

- Bang hội thì không hẳn, chỉ có điều...

An Đạo Toàn đi tới, ha hả cười, mang trên mặt một chút vẻ châm biếm:

- Những người có học thức, nhìn như đám quỷ khôn khéo, kỳ thật vô cùng ngu xuẩn. Trước không phải là đảng mới cũ tranh giành sao? Không chừng hẳn đã bị cuốn vào tranh đảng rồi. Tiểu Át, ngươi cũng phải cẩn thận một chút, vạn lần không thể cuốn vào trong đó, nếu không, rơi vào đó thì cả đời phiền toái.

Tranh Đảng?

Ngọc Doãn sững sốt một chút, chợt thoải mái.

Như thế sẽ có nhiều khả năng, từ lúc Vương An Thạch biến pháp đến nay thì đảng cũ mới tranh đấu liên tiếp không ngừng.

Bỗng nhiên đảng mới có lợi thế, bỗng nhiên đảng cũ được quyền thế... Hai bên đấu đá qua lại, tranh giành. Mà cuốn vào tranh đảng, ở hậu thế đọc sách thuộc lòng những cái tên nổi tiếng như Vương An Thạch, Tô Đông Pha, Tư Mã Quang... Ngọc Doãn thậm chí cảm thấy được, Bắc Tống suy yếu, suy yếu vào thời Vương An Thạch biến pháp, suy yếu vào năm Hi Ninh! Năm mươi lăm năm tranh đảng không ngừng, khiến lương thần lui về ở ẩn, trong triều đình nịnh thần trải rộng. Rất nhiều nhân sĩ có chí nguyện bị tiểu nhân ép bức, khó có thể phát huy hoài bão của mình.

Biến pháp Hi Ninh?

Ngọc Doãn cũng rất khó nói rõ ràng phải trái đúng sai.

Trong trường học đời sau, sách lịch sử dạy tam đại mâu thuẫn, thúc đẩy Vương An Thạch biến pháp. Có điều là Ngọc Doãn với kiến thức nâng cao đời sau, từng trải phong phú lại chỉ xem như là trò cười. Chủ ý biến pháp của Vương An Thạch có thể là tốt, đáng tiếc biến pháp không được lòng dân. Bản thân Vương An Thạch cũng không phải là người tuân thủ theo biến pháp bởi vì tính cách ông ta tính cách quá mức bảo thủ.

Người bảo thủ, thường không chịu tiếp thu nhiều ý kiến...

Lại nói tiếp, thời kỳ đầu biến pháp đảng cũ đảng mới nhân tài đông đúc, tiếc là theo một cuộc trả thù, lần lượt loại trừ, khiến cho vô số tinh anh cuối cùng rơi vào kết cục thê lương.

Ngọc Doãn không khỏi khe khẽ thở dài.

Trần Đông cuốn vào tranh dành đảng, cũng không biết chính xác cái kết cục cuối cùng nó như nào?

Ngày hai mươi sáu tháng ba, phủ Khai Phong đưa ra phán quyết.

Nguyên nhân La Tứ Lục ngộ sát, xăm chữ lên mặt lưu đầy phủ Thái Nguyên.

Có lẽ trong mắt một số người, Bắc Tống là một thời đại không yên ổn, dễ rút kiếm giết người. Nhưng thực tế thì sao? Pháp chế Bắc Tống tương đối là hoàn thiện. Đặc biệt Đông Kinh Biện Lương thì càng như vậy.

Nếu không phải như vậy, Lỗ Trí Thâm trong truyện Thủy Hử, cũng không đến nỗi sau khi lỡ tay giết Trần Quan Tây phải chạy trốn nơi xa xăm, cuối cùng kết cục xuất gia làm nhà sư; mà Lô Tuấn Nghĩa, đường đường là Lang viên ngoại phủ Đại Danh, cuối cùng bị buộc phải lên Lương Sơn Bạc.

La Tứ Lục có thể giữ mạng sống, đã là một chuyện lạ.

Nghe nói, sau khi phán quyết được đưa ra, Quách Kinh ở trong nhà tức giận đến miệng phun máu tươi, suýt nữa bỏ mạng.

Mà trải qua chuyện này, lực lượng thống trị của Quách Kinh ở Tang Gia Ngõa Tử bị suy yếu rất nhiều. Huynh đệ nhà mình đã chết, nhưng không được báo thù, làm như thế sao có thể khiến các huynh đệ bên dưới tâm phục khẩu phục? Kết quả là, rất nhiều lưu manh nhân lạng lẽ rời khỏi Quách Kinh mà đi, khiến cho Quách Kinh càng sa sút. Không ít người sau khi rời khỏi Quách Kinh, nghĩ tới đi phố Mã Hành tìm Ngọc Doãn nương tựa. Nhưng Ngọc Doãn đối với việc này không có hứng thú, mà những lời kết tội Yến Anh trên triều đình ngày càng vang dội, Ngọc Doãn lại càng không dám xuất đầu. Chẳng qua, trên đời rất nhiều chuyện sức người đều không có khả năng ngăn cản!

Căn cứ vào sự dạn dỏ của An Đạo Toàn, Ngọc Doãn dùng ba ngày cường cân trắng cốt tán, giai đoạn đầu tiên cuối cùng đã có hiệu quả mỹ mãn.

Đúng như lời Yến Nô, trải qua ba ngày ngâm nước thuốc, gân cốt Ngọc Doãn đã thêm tăng cường. Cơ bắp là lực lớn, sức lực Ngọc Doãn lại càng đạt tới tiêu chuẩn cực hạn.

- Sau này Tiểu Ất cứ cách mỗi một tháng dùng một lần cường cân trắng cốt tán, hiệu quả còn hơn thế này nhiều.

Cường cân trắng cốt tắng này phải sử dụng liên tục ba mươi sáu lần, mới có thể xem như toàn vẹn.

Đến lúc đó, với chân pháp Tiểu Ất, phối hợp dùng với cường cân trắng cốt tán, đạt tới năm tiêu chuẩn Ngọc Đại Lang năm xưa là không thành vấn đề. Chẳng qua, nếu người muốn trở thành một bậc tông sư thì còn người còn phải cố gắng nhiều hơn, chứ không phải chỉ dựa sức mạnh bề ngoài.

Ba mươi sáu lần, mỗi tháng một lần... Đây chẳng phải là ba năm sao?

Ngọc Doãn âm thầm tạch lưỡi, đồng thời lại có chút hiếu kỳ:

- Thúc phụ có từng tập qua võ nghệ?

An Đạo Toàn cười ha ha:

- Nếu ta từng tập qua võ nghệ thì sao đến nỗi lưu lạc đến Thiên Thanh Tự vay rượu tưới lo chứ? Chẳng qua thuở nhỏ ta đã học y, hiểu được một ít phương pháp làm khỏe mạnh cường thân, cho nên mới có thể sống đến bây giờ. Nhưng học được mấy thứ này, cũng không thích hợp với Tiểu Ất. Người chỉ cần luyện tập theo chân pháp mà gia ông người để lại là được, sớm muộn gì nhất định có thể đạt thành quả lớn.

Dứt lời, An Đạo Toàn cười nhìn Yến Nô:

- Thế nào Cửu nhi tử, có bằng lòng học chút chữ gà bói của ta không?

111. Chương 110: Lầu Cẩm Y (hạ)

Yến Nô nghe vậy thì mừng rỡ, gật đầu liên tục như gà mổ thóc:

- Đương nhiên bằng lòng.

Ngược lại Ngọc Doãn không hề thấy tiếc, Yến Nô có thể học được bản lĩnh của An Đạo Toàn, đối với hắn mà nói là có lợi chứ không có hại, cho nên càng không ngăn cản.

Ba ngày qua đi, Ngọc Doãn vừa sửa cẩm vừa chuẩn bị khởi hành.

Tiểu Khôn đã làm tốt việc hộ quán, đồng thời phía bên Thạch Tam cũng truyền tin tức tới là này ba mươi tháng ba sẽ khởi hành đến Thái Nguyên trước.

Lần này sai dịch áp giải La Tứ Lục đi Thái Nguyên, một người tên là Lãnh Phi, biệt hiệu là “Nhất Chi Mai”, người kia là La Cách, biệt hiệu là Ảnh Tử. Hai người này để là sai dịch áp giải nhất đẳng ở phủ Khai Phong, thân thủ cũng khá, hơn nữa kinh nghiệm giang hồ phong phú, đồng thời lại có quan hệ rất tốt với Thạch Tam, vì vậy cũng nhận sự kỳ thác của Thạch Tam.

Sau khi hành trình đã định, Ngọc Doãn lại nhờ Thạch Tam mời hai vị sai dịch đến tửu lâu tại đường lớn lầu Phan uống rượu, còn mình thì dẫn theo La Đức tới.

Lãnh Phi và Ảnh Tử đều vui vẻ đến.

- Lần này đến Thái Nguyên, Tiểu Ất và Đại Lang dự định cùng đồng hành, hai vị ca ca thấy có được không?

Rượu trên bàn, Ngọc Doãn đưa ra thỉnh cầu.

Nói chung quy định việc áp giải không cho phép người ngoài tham gia cùng. Nhưng luật pháp cũng phải nể tình, nếu đã đưa ra yêu cầu, sai dịch áp giải cũng sẽ theo tình huống mà giải quyết.

Lãnh Phi tuổi chừng ba mươi, vô cùng tinh tráng, thân hình cao tám thước, lưng rộng eo thon, sở trường sử dụng côn bồng, tính cách thẳng thắn hào sảng, trọng nghĩa khinh tài, ngày thương thích cài một đóa hoa bên tai, biểu thị là người phong nhã vì vậy tự xưng là “Nhất Chi mai”. Ảnh Tử là một người gầy gò, cao chừng 170cm, mặt gầy dài, để râu dài, tính tình cực kỳ khôn khéo. Tuổi chừng ba mươi sáu ba mươi bảy, hành tẩu như gió, sở trường dùng đao, cũng là một tay giỏi thủ đoạn, rất có địa vị tại phủ Khai Phong.

Nghe Ngọc Doãn nhờ vả, hai người nhìn nhau lộ vẻ do dự.

La Đức vội đứng lên nói:

- Cầu mong hai vị ca ca dàn xếp cho.

Tuy là lần đầu tiên nghe Ngọc Doãn nói đi cùng, nhưng gã cũng rất nhanh đoán được mấu chốt trong đó.

Lãnh Phi nói:

- Không phải là ta không đồng ý, chỉ là...không hợp quy củ cho lắm.

- Quy củ cũng không quá cứng nhắc, hẳn là hai vị ca ca sợ người ta đàm tiếu gây chuyện, đã như vậy, chúng ta sẽ hội hợp ở Mâu Đà Cương. Chỉ cần ra khỏi phủ Khai Phong thì đương nhiên sẽ không có lời ra tiếng vào nữa, tiểu tử thật sự lo lắng cho cha.

Ngọc Doãn lấy ra hai đỉnh bạc, mỗi thỏi ước chừng ba đến năm quan, lén đặt vào tay La Cách.

- Xin hai vị ca ca dàn xếp cho.

- Nếu đã vậy...

La Cách nhận bạc, suy nghĩ một chút rồi chợt cười tươi:

- Khó thấy được Đại Lang có lòng hiếu thảo, ta sao không thấu hiểu chứ? Nhưng trước tiên cần nói là việc áp giải này phải theo quy củ, không được dừng nhiều làm chậm trễ hành trình. Cho nên trên đường đi chúng ta không được dễ dãi, nếu làm chậm hành trình, ta với Lãnh Phi khó mà ăn nói.

- Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên.

Ngọc Doãn liên tục gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Nên bữa cơm vô cùng vui vẻ.

Nhưng lúc ra khỏi tửu quán, La Đức lộ vẻ lo lắng.

- Cha tuổi đã già, đi Thái Nguyên đường xa, chỉ sợ thân thể không trụ nổi.

- Sao phải lo lắng chứ?

Ngọc Doãn cười:

- Sao Đại Lang không mua một con vật cưỡi ? Đến lúc đó có thể để Lữ Lục thúc cưỡi là được mà.

- Có thể được sao?

La Đức vui vẻ, nhưng sau đó lại lộ vẻ nghi hoặc.

La Tứ Lục là phạm nhân, sợ là không làm thế được, mà hai sai nha áp giải kia có đồng ý không?

- Đại Lang đã từng nghe câu tục ngữ này chưa?

- Xin chỉ giáo.

Ngọc Doãn đến bên La Đức thì thầm:

- Có tiền có thể sai khiến được quỷ đẩy ma, đẩy đến quỷ phải cười ha ha.

- Ô? A?

La Đức sững sốt, rồi đột nhiên hiểu ra.

- Nếu đã vậy thì không còn gì tốt hơn.

Nay y cũng có chút tiền, sân giết mổ heo đã bán cho Ngọc Doãn, được một chút tiền mặt, tòa nhà ở quê vốn cũng định bán nhưng bởi vì thời gian quá gấp, giá bán không được tốt. La Tứ Lục lên làm chủ bán tòa nhà đó với giá ba trăm quan cho Ngọc Doãn, rồi sau đó Ngọc Doãn có bán được bao nhiêu thì cha con họ cũng không xen vào. Tòa nhà này của La Tứ Lục nằm trong phố xá sầm uất ở nội thành, nếu bán đúng giá ít nhất phải được sáu bảy trăm quan. Vốn Ngọc Doãn muốn mua lại theo giá thị trường nhưng lại bị La Tứ Lục cự tuyệt.

- Tiểu Ất ca đã tốn không ít tâm tư cho cha con ta, số bạc ấy có đáng là bao. Nói là rẻ nhưng đối với cha con ta lại là nhiều rồi. Hơn nữa Tiểu Ất còn phải đưa Tiểu Ấp ba trăm qua, cộng thêm năm trăm quan của Trương Tam nữa, đấy là còn chưa tính những thứ lặt vặt cũng phải dùng đến tiền, ta chỉ sợ phải lên tới nghìn quan. Nếu ta còn làm như thế thì thật là xấu hổ.

Tính toán thì đúng thật là đã tốn kém gần ngàn quan.

La Tứ Lục đã nói vậy, mà thái độ La Đức lại rất kiên quyết nên Ngọc Doãn đành phải đáp ứng.

Nhưng dù vậy, trong tay La Đức hiện cũng có năm trăm quan, mua một con la, ký gửi một số tiền cho hai người Lãnh Phi tới Thái Nguyên còn chuẩn bị một số thứ, số tiền còn lại cũng đủ để sinh hoạt thoải mái.

- Đã như vậy thì ta đi chợ xem có mua được vật cưỡi nào không.

La Đức nói xong chấp tay cáo từ Ngọc Doãn.

Nói thật ra, dù là mua được thì cũng chỉ mua được con la, chứ mua ngựa, La Đức khó mà đủ tiền để mua.

Chợ ở trong Phong Khâu Môn, kéo dài qua sông Ngũ Trượng.

Ở đây còn có cả chợ gia súc, muốn mua một con cũng không phải là quá khó khăn.

Cho nên Ngọc Doãn cũng không quá bận tâm về việc này nên sau khi cáo từ với La Đức thì thông thả đi dọc theo sông Biện trở về. Khúc phổ đáp ứng viết cho Phong Nghi Nô đã hoàn thành nên tâm trạng hẳn cũng thư thái hơn.

Hết nợ người nhẹ!

Đạo lý này thật đúng. Tuy nhiên tiếp theo đó vẫn còn phải viết một khúc phổ cho Trương Chân Nô, cũng thật có chút phiền phức. Thứ nhất, việc này liên quan đến thể diện của Lý Dật Phong, hẳn thật sự không thể từ chối; thứ hai, giá cả mà Trương Chân Nô đưa ra cũng không ít, hơn nữa Lâu Thiên Kim Nhất Tiểu cũng từng giúp đỡ hắn, tuy rằng chỉ là mấy trăm cân thịt tươi nhưng cũng là tữu lâu đầu tiên đã giúp hắn. Mà Lâu Thiên Kim Nhất Tiểu đã giúp hắn như thế cũng là nhờ Trương Chân Nô. Giúp người khi gặp nạn, ân tình này, Ngọc Doãn sao không thể đáp lại?

Bất giác Ngọc Doãn nở nụ cười.

Sống lại đến nay bản thân mình tựa như thay đổi rất nhiều. Kiếp trước nhắc tới tiền tài thì lúc nào cũng tỏ vẻ khinh thường, thật không ngờ kiếp này vì năm đấu gạo cũng phải khom lưng.

Kỳ thật đầu cơ một chút cũng không phải là chuyện không tốt.

Chỉ là đời trước mình không hiểu đạo lý trong đó thôi.

- Tiểu Át...

Đang đi chợt nghe có người gọi tên hắn.

Hắn nhìn theo hướng âm thanh thấy trong một quán trà bên đường tại cửa sổ lầu hai, Lý Dật Phong đang ló ra gọi hắn.

- Cẩm Y lầu?

Ngọc Doãn nhìn thấy tên quán trà lầu thì ngẩn ra.

Mới nhìn còn tưởng là “Cẩm Y Vệ” chứ....

- Sao Đại Lang nhàn nhã đi chơi vậy?

Ngọc Doãn đi lên lầu chào hỏi với Lý Dật Phong, thuận tiện nhìn lướt qua toàn cảnh trà lầu.

Diện tích trà lầu cũng không lớn, hơn nữa lầu một cũng không đón khách, chủ yếu là kinh doanh ở lầu hai với diện tích bốn năm trăm mét vuông. Trà lầu bày biện cũng rất trang nhã, mang phong cách Giang Nam. Tất cả bàn trà đều dùng đá thiên nhiên làm bàn, đặt so le. Nhưng càng thế thì diện tích sử dụng càng ít.

Nhìn bố cục của trà lầu này có thể nhận ra chủ trà lầu này cũng không phải là vì lợi nhuận mà là vì hứng thú. Trà lầu được mở bên trong nội thành, gần sông Biện, tắc đất tắc vàng, chắc hẳn vị chủ trà lầu là thương gia giàu có, hơn nữa còn cực kỳ giàu có.

- Quán trà này là của Tư Mã Tĩnh, quê hắn ở Khai Phong nhưng sau đó lại chuyển gia đình đi Di Châu rồi.

Hắn mở Cẩm Y lầu này, ý nói là áo gấm về nhà, chủ yếu là để một số bằng hữu tới đây, chứ không phải là mở để kiếm tiền.

Nào nào nào, Tiểu Ất tới đây, ta giới thiệu một vài bằng hữu.

Lý Dật Phong lôi kéo Ngọc Doãn đến bên bàn trà, ngồi xuống.

Bàn trà được làm bằng đá xanh, không có bất luận dấu vết do con người điêu khắc gì. Ngồi xung quanh bàn trà có mấy nam tử dáng dấp văn sĩ, trong đó tuổi lớn nhất chừng hơn ba mươi tuổi, còn lại là tầm hai mươi.

- - Đây là Ngô Nghĩa Phu, cháu bảy đời của Khánh Nguyên Công. Lúc này đang là Bình Nghĩa Lang, ít ngày nữa theo Kính Nguyên Quân, Thiên Bạ Kinh Lược Ti Công Sự.

Ngọc Doãn trầm kêu: “Khánh Nguyên Công là ai vậy?”

- Tại hạ Ngô Cách, nhiều lần đã nghe Đại Lang nhắc tới Tiểu Ất, hôm nay gặp quả nhiên là danh bất hư truyền.

Ngô Nghĩa Phu hơi khom người cười nói với Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn vội hoàn lễ, liên tục nói:

- Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

Hai thanh niên khác đều là Thái Học sinh cùng trường với Lý Dật Phong, một người tên là Lý Nhược Hư, một người tên là Tổ Từ Quỳ. Nghe Lý Dật Phong giới thiệu tựa như có quan hệ rất tốt với hai người này. Ngọc Doãn lại một hồi khách sáo.

- Khánh Nguyên Công là ai?

Lúc ngồi xuống bên cạnh Lý Dật Phong, Ngọc Doãn thì trầm hỏi.

Lý Dật Phong ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất không biết Khánh Nguyên Công ư?

- Không biết.

Khánh Nguyên Công này tên là Ngô Đình Tộ, cũng được coi là danh thần khai quốc thời Bắc Tống. Sinh ra vào Thời Ngũ Đại Hậu Lương Trinh Minh năm thứ tư, là người Thái Nguyên. Cuối Đông Hán, Ngô Đình Tộ làm tướng lĩnh thân cận của Đông Hán Xu Mật Sứ, Kiểm Giáo Thái Bảo Quách Uy. Nguyên Niên Hậu Chu Yêu Thuận, Quách Uy lên ngôi vị Chu Thái Tổ, Ngô Đình Tộ được phong làm các chức vụ như Trang Trạch Phó sứ, Thiên Nội Quân Khí Khố Sứ, Tri Châu Hoài Châu, Hoàng Thành Sứ. Hậu Quách Vinh, cũng chính là Chu Thế Tông Sài Vinh kế vị, Ngô Đình Tộ lại được trọng dụng. Khi Chu Thế Tông băng hà, Triệu Khuông Dận, Trần Kiều làm phản, thành lập vương triều Đại Tống, Ngô Đình Tộ lại đảm nhiệm chức Hùng Vũ Quân Tiết Độ Sứ, lập nhiều chiến công. Năm Khai Bảo thứ tư, Ngô Đình Tộ chuyển sang làm Vĩnh Hưng Quân Tiết Độ Sứ, thân mắc trọng bệnh. Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận còn đích thân đến thăm hỏi, sai người chăm sóc chữa trị tận tình nhưng cuối cùng cũng không qua khỏi....

Ngọc Doãn không rõ lắm cuộc đời của Ngô Đình Tộ, nghe Lý Dật Phong giới thiệu như thế cuối cùng mới hiểu.

Không ngờ Ngô Cách này lại là con cháu của danh thần.

- Hai ngày nay Đại Lang có gặp Thiếu Dương không?

Lý Dật Phong sững sốt một chút, cười khổ nói:

- Rất ít gặp. Không biết mấy ngày qua hắn đang làm gì nữa, ngay cả việc học cũng nghỉ vài buổi. Ta hỏi hắn thì hắn không chịu nói, cả ngày chỉ nói lý thần đạo thần, vô cùng quỷ dị.

Ngọc Doãn nghe vậy thì chau mày.

Hắn định đem chuyện về tờ danh sách kia nói cho Lý Dật Phong để nhờ Lý Dật Phong nhắc nhở Trần Đông.

Nào ngờ, hắn chưa mở miệng chợt nghe Ngô Cách nói:

- Từ lâu đã nghe Tiểu Ất cầm kỹ cao siêu, rất mong có ngày được thưởng thức. Hai ngày trước ta nghe Đại Lang, nói rằng Tiểu Ất từng nói: “Không thể tin tưởng Quách Dực Sư”, chẳng hay có thật thế không?

- Hả?

Ngọc Doãn sững sốt, hoàn toàn không ngờ Ngô Cách lại hỏi hắn vấn đề này.

Mà hai người Lý Nhược Hư và Từ Quý nghe Ngô Cách nói vậy cùng đưa mắt chăm chú nhìn Ngọc Doãn, khiến Ngọc Doãn lập tức khấn thề.

112. Chương 111: Công Báo (thượng)

Hít sâu một hơi, cố gắng ổn định quyết tâm đè nén cảm xúc trong lòng.

Ngọc Doãn có chút căng thẳng, rồi lại phải tỏ ra thái độ bình tĩnh. Tình hình lúc này, và trước đây khác nhau. Ngay trước mặt Lý Dật Phong và Trần Đông, Ngọc Doãn có thể ba hoa khoác lác, bởi vì có quan hệ bằng hữu. Nhưng hiện tại, Ngô Cách là quan viên Đại Tổng, mà Lý Nhược Hư, Từ Quý lại lần đầu gặp mặt, trong lời nói mà có chút vô ý, có thể sẽ rước lấy một hồi phiền phức.

Chết tiệt, ta nói với người, người nói với người làm chi?

Ngọc Doãn hung hăng liếc mắt nhìn Lý Dật Phong, mỉm cười,

- Bình Nghi Lang cho rằng, người Liêu là nên diệt, hoặc không nên diệt?

- Dạ?

Ngô Cách sững sốt một chút, trong chốc lát không biết nên trả lời như thế nào.

Kỳ thật, đối với mình ước trên biển năm đó, việc liên Kim công Liêu, trên triều đình Đại Tổng, cũng tồn tại nhiều quan điểm bất đồng.

Như một số người theo Lý Cương cha của Lý Dật Phong, cho rằng không nên liên Kim công Liêu; mà đám người Triệu Lương Đồng Quán, lại hết sức tán thành liên Kim công Liêu. Cho đến ngày nay, tranh luận này vẫn tồn tại như trước, tuy rằng với đại cục, đã thấy sự vô bổ rồi... Có điều là, đây là một loại hình thái ý thức, từ rất lớn mức độ trên, thể hiện ra cái nhìn thái độ Đại Tổng đối với người Kim.

Nhưng ở dân gian, Vương phủ dùng hơn sáu mươi triệu mua đến vài tòa thành trống không, được tuyên dương trở thành hữu Tổng tới nay có ít to lớn, tranh luận đối với Liêu Kim, cũng liền trở nên không hề quan trọng. Ngọc Doãn đột nhiên nhắc tới đề tài này, làm cho ba người Ngô Cách cũng hơi bất ngờ không biết nên trả lời thế nào. Ba người nhìn nhau, Ngô Cách nói:

- Xin lắng tai nghe!

Nói ra những lời này, cũng thể hiện ra Ngô Cách thay đổi thái độ.

Gã đem theo Kính Nguyên Quân, không thiếu được phải đánh nhau với người Kim, cho nên rất đặc biệt quan tâm phương diện này...

Ngọc Doãn nói:

- Người Liêu mặc dù là địch trăm năm với Đại Tổng ta, nhưng lại ngưỡng mộ văn hóa Đại Tổng ta.

Hai bên chinh chiến không ngừng, kì thực không nhận thức được, đã bị Đại Tổng ta đồng hóa. Chỉ nhìn bọn họ dùng người Tổng ta làm quan, học văn hóa người Tổng ta, bắt chước cách ăn mặc, ở, đi lại của người. Ở mặt ngoài, người Liêu có thể là man di, nhưng thực chất bên trong lại học phong tục Đại Tổng.

Còn người Kim, mới thật sự là man di.

Một đám chủng tộc ngu dốt chưa khai hóa, chỉ biết phá hoại, mà không hiểu phải xây dựng, tham lam thành tính, tàn nhẫn mà bạo ngược!

Nếu như đám người này thay thế nhà Liêu mà hưng thịnh, với Đại Tổng ta mới thật sự là tai họa. Đại Tổng cùng Liêu, mặc dù giao chiến trăm năm nhưng lại có nghĩa huynh đệ. Minh ước Đan Uyên kia đã từng chứng minh Đại Tổng cùng Liêu là huynh đệ chi bang. Mà nay huynh đệ gặp nạn, Đại Tổng cũng không bằng lòng vươn tay cứu giúp, ngược lại thừa cơ hãm hại. Theo mức độ nào đó mà nói, Đại Tổng bội bạc, sẽ rơi vào thế yếu.

Trương Giác tới hàng, vốn là đại biểu cho tấm lòng người Yên Vân Đại Tổng.

Nhưng Đại Tổng trước lấy hư làm giả, liên tiếp không quan tâm tới dân chúng; sau đó là đến Trương Giác càng khiến lòng người nguội lạnh..

Quách Dực Sư, cũng người Bột Hải, không phải người Tống, càng không có tấm lòng trung thành.

Sở dĩ đầu hàng Đại Tổng, cũng là ích lợi ép buộc. Mà cái chết của Trương Giác tất nhiên khiến Quách Dực Sư lo sợ. Nếu người Kim tấn công, người đầu tiên đầu hàng, sợ sẽ là Quách Dực Sư! Cho nên ta nghĩ, người này tuyệt đối không thể tin tưởng!

Ngô Cách đột nhiên vỗ tay cười to,

- Tiểu Át nói rất đúng!

Nhưng chợt, anh ta lại sắc mặt chán nản, nhẹ giọng nói:

- Tuy biết như thế, nhưng Quan Gia lại bị tiểu nhân che mắt, cuối cùng không được việc.

Tiểu Át, vậy người nói, phải làm như thế nào?

Lại để ta nói?

Ngọc Doãn lại thấy đau đầu một trận, thậm chí có chút đỏ khốc đỏ cười.

Người đường đường làm Bạn Kinh Lược Tư Công Sự, cũng là Bình Nghĩa Lang cấp bát phẩm, lại chạy tới hỏi ta phải làm như thế nào?

Chỉ là, nhìn ánh mắt Ngô Cách có chút tha thiết, Ngọc Doãn cũng hiểu được không nên từ chối. Hắn nghĩ, nhẹ giọng nói:

- Liêu mất, thì Kim tấn công Tống; nếu không mất thì cũng chưa chắc còn con đường sống. Chỉ nhìn Gia Luật Diên Hi là có thể đoán ra được.

Ngụ ý, giữa Tống Kim tất có một trận chiến.

Mà mấu chốt của trận chiến này, là Thiên Độ Tế nước Liêu.

Ngô Cách sửng sốt một chút, rơi vào trầm tư.

Lý Nhược Hư và Từ Quý hai người, từ trên xuống dưới đánh giá Ngọc Doãn đầy hiếu kỳ.

Người này, chính xác là buôn bán hay sao?

- Tiểu Át, đã đều làm xong sao?

Lý Dược Phong thấy mọi người tức thanh âm, không khí có chút trầm trọng, vì thế cười ha hả mở miệng nói:

- Người đi Thái Nguyên, khiến trong thành Đông Kinh này, thiếu rất nhiều náo nhiệt.

- Tiểu Át muốn đi Thái Nguyên?

- Đúng vậy!

Con người Lý Nhược Hư đảo một vòng, cười nói:

- Chẳng lẽ là chuyện Hương Yển tiên sinh?

- Ồ, Lý tiên sinh cũng biết chuyện này?

Lý Dật Phong nói:

- Lúc này Bách đài buộc tội Hương Yển tiên sinh, người nào có thể không biết chứ?

Sự đệ của Ích Hư là thái học viên tiến sĩ cũng thường xuyên cùng chúng ta đàm luận việc triều đình, thật sự khiến người ta cảm thấy lo âu.

Ích Hư, vốn là tên của Lý Nhược Hư.

Ngọc Doãn không khỏi tò mò hỏi:

- Em trai Lý tiên sinh là người nào?

- Đó là Thái học tiến sĩ, Lý Nhược Thủy.

Lý Nhược Thủy?

Ngọc Doãn liên sửng sốt.

Tên này, sao nghe quen thuộc vậy?

A... Nghĩ ra rồi, Lý Nhược Thủy chẳng phải là “Nam Triều nhất nhân” sao?

Lý Nhược Thủy, người Khúc Chu Quảng Bình, nhiều lần đảm nhiệm Nguyên thành úy, Bình Dương phủ Tư lục, thầy giáo tại Tế Nam. Năm Tuyên Hòa thứ tư là thái học viên tiến sĩ. Khi phái Chủ hòa ở trên

triều đình chiếm ưu thế, Lý Nhược Thủy cực kỳ oán giận, nhiều lần lên dâng tấu lên quan gia, điều trần kể sách hưng quốc. Năm đầu Tĩnh Khang, Khâm Tông phong Lý Nhược Thủy làm Lễ bộ thượng thư nhưng không chịu, sau sửa phong làm Lại bộ thị lang.

Năm Tĩnh Khang thứ hai, quân Kim xâm lược phía Nam, Huy Tông cùng Nhị đế Khâm Tông bị bắt.

Lý Nhược Thủy bênh vực lễ phải, giận dữ mắng mỏ Niêm Hân.

Niêm Hân ý đồ mua chuộc giữ lại làm việc, liền nói:

- Hôm nay ngoan ngoãn thuận theo, ngày mai sẽ giàu sang.

Nhưng Lý Nhược Thủy dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt...

Niêm Hân lại nói:

- Cha mẹ ngươi tuổi đã cao, nếu đầu hàng, có thể cùng họ đoàn tụ, tận nhân tử hiếu đạo.

Lý Nhược Thủy tức giận nói:

- Trung thần với quân vương thì không còn lo cho gia đình.

Từ nay về sau, anh ta đối với Niêm Hân mắng chửi không dứt, Niêm Hân tức giận đến nỗi sai người cắt đầu lưỡi Lý Nhược Thủy. Lý Nhược Thủy không thể dùng miệng mắng, liền trợn mắt nhìn, lấy tay để chỉ, lại bị cắt đứt tay, cuối cùng hi sinh vì nước, chết năm vừa mới ba mươi lăm tuổi, có thể nói vô cùng bi tráng.

Sau Cao Tông Triệu Cấu kế vị, hạ chiếu:

- Nhược Thủy trung nghĩa chí lễ, luân thường đạo lý không gì sánh được, đến trăm nghe thấy, cũng phải khóc thương.

Phong tặng Lý Nhược Thủy làm quan điện học sĩ, hiệu là “Mẫn”. Mà người ở đời sau tôn Lý Nhược Thủy danh xưng là “Nam Triều nhất nhân”.

Ngọc Doãn tuyệt đối không nghĩ tới, ngồi đối diện lại là anh trai Lý Nhược Thủy, trong lòng bỗng nhiên kính nể.

- Tiểu Ất có quen biết Hương Yên tiên sinh sao?

Lý Nhược Hư có chút ngạc nhiên. Yên Anh ở trên triều đình, nổi danh là thanh cao kiêu ngạo, ngoại trừ một số ít người ra thì ông rất ít để ý tới người khác. Mà Ngọc Doãn thì sao? Nghe Đại Lang nói chỉ là buôn bán trên phố Mã Hành. Mặc dù có bản lĩnh đánh cầm nhưng cũng không đến mức quen biết Yên Anh. Cho dù cha hắn là Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự thì cũng không thể được Yên Anh coi trọng.

Ngọc Doãn cười khổ một tiếng:

- Nói đến không sợ tiên sinh chê cười, ta cùng Hương Yên tiên sinh, chỉ gặp một lần.

Hơn nữa ta cũng không biết, Hương Yên tiên sinh tại sao lại giúp ta, đến nay vẫn cảm giác mơ hồ.. Hai ngày trước nghe Áp Ti phủ Khai Phong nói, Hương Yên tiên sinh sẽ có phiên toái, bảo tôi nên ra ngoài trốn

tránh. T cũng hiểu được vừa qua có phần quá mức nông nổi, đi ra ngoài cũng tốt. Vừa may có trưởng giả phạm tội, ta liền theo ông ấy đi Thái Nguyên một chuyến, thuận tiện có thể tránh sóng gió.

- Thì ra là thế!

Lý Nhược Hư giật mình, liên tục gật đầu.

Nhưng đối với thân phận Ngọc Doãn, càng cảm thấy có chút tò mò.

- Đúng rồi, Tiểu Ất đêm nay có rảnh không?

- Sao thế?

- Ta vừa lúc được mời đến Bắc viên tham gia thi xã, nếu Tiểu Ất không có việc gì thì không ngại đến đó cùng ta? Cũng có thể kết bạn với những người này.

Lý Dật Phong đột nhiên mở miệng có lời mời, làm cho Lý Nhược Hư cùng Từ Quý ngây ngẩn cả người.

Bắc Viên thi xã là Lý nương tử khởi xướng, người được mời hơn nửa đều là tuần kiệt tài hoa phủ Khai Phong. Lý Dật Phong là con trai của Lý Cương, lại là thái học sinh, đương nhiên là được mời. Nhưng đưa Ngọc Doãn cùng đi, chẳng lẽ không sợ người khác nhạo báng sao?

Nào ngờ Ngọc Doãn nghe xong, lại cười rộ lên.

- Không đối gặt Đại Lang, mấy ngày trước đây ta cũng nhận được mấy thiệp mời, mời ta tới Bắc thi xã.

Vốn cảm thấy không có người quen nên do dự không muốn đi. Nếu Đại Lang cũng được mời đi, vừa lúc có thể cùng Đại Lang làm bạn...Hơn nữa, Bắc Viên thi xã làm chi? Là người phương nào khởi xướng? Trên tấm thiệp của ta cũng không nói rõ, đến nay còn đang mơ hồ.

Lý Dật Phong ngẩn ra,

- Tiểu Ất cũng nhận được thiệp mời?

- Đúng vậy.

Lần này, đúng thật làm cho Lý Dật Phong cảm giác kỳ lạ.

Anh ta gãi đầu, nói:

- Người cái người này thật ra thú vị, còn nhớ rõ lúc trước ta nhắc tới Lý nương tử với người không?

- Nhà Triệu tướng công sao?

- Đúng vậy.

Lý Dật Phong gật đầu cười nói:

- Bắc Viên thi xã là Lý nương tử khởi xướng, mời phần lớn là con cháu quan lại, thanh niên tài giỏi. Ta đang muốn mượn cơ hội này, đưa bản dập cho Lý nương tử giám định, không nghĩ người cũng được mời, lại bớt đi rất nhiều phiền toái. Một khi đã như vậy, chúng ta liền đi đến, cùng nhau phối hợp.

Vừa nói, Lý Dật Phong vừa lúc lắc đầu.

Ngọc Doãn không hiểu ra sao, sao Lý Thanh Chiếu lại mời hẳn?

Mấy người trong quán trà nói chuyện, không khí dần sôi nổi hẳn lên.

Ngọc Doãn ngồi bên nghe Lý Dật Phong bàn luận triều chính với mọi người nên không xen vào.

Đúng lúc này, chợt thấy một người lên lầu, toàn thân mặc áo đuôi ngắn màu xanh, vác lấy cái túi, trong tay còn cầm một tờ giấy nhỏ.

Người này lên lầu, liền lớn tiếng nói:

- Tiểu báo danh...Hương Yển trực xuất, quan mới nhậm chức.

Hương Yển trực xuất?

Ngọc Doãn bỗng ngậy người một lúc, chỉ thấy Ngô Cách vẩy tay đưa một người đến trước mặt, lấy ra năm miếng Tuyên Hòa thông bảo đưa cho người nọ.

Người nọ chợt cầm trong tay trang giấy đưa lên, rồi sau đó xoay người tiếp tục thét to.

- Đây là cái gì?

Ngọc Doãn ngạc nhiên hỏi.

Ngô Cách nhìn lướt qua đọc nhanh như gió, chợt ngẩng đầu cười nói:

- Tiểu Ất là người Khai Phong, tại sao không biết nguồn gốc tờ giấy nhỏ này?

- À?

Lý Dật Phong giải thích:

- Đó là chỉ dụ triều đình, nội dung bổ nhiệm và miễn nhiệm quan viên quan viên bổ nhiệm và miễn nhiệm, quan lại tấu nghị. Có lẽ ngày thường Tiểu Ất không để ý, cho nên không biết rõ chuyện này lắm.

Công báo!

Ngọc Doãn lập tức hiểu nguồn gốc tờ giấy nhỏ này.

113. Chương 112: Công Báo (hạ)

Cái gọi là công báo còn gọi là Đế Sao, khởi nguyên từ thời kỳ Tây Hán có nhiều tên gọi khác nhau như Triều báo, điều báo, là sao chép công văn triều đình để truyền đạt tin tức triều chính. Quận quốc Đại Hán và Phiên Trấn Đại Đường đều từng thiết lập Đế tại kinh sư, có tác dụng tương đương với cơ cấu tin tức trú tại thủ đô đời sau. Lúc ban đầu, công báo này chỉ dùng trong nội bộ triều đình, sau đó dán ở cửa cung để người ta sao chép, cho nên có người gọi là “Viên môn sao” hoặc là “Cung Môn sao”, là phương thức truyền đạt tin tức thời cổ.

Tuy nhiên tới thời Tống thì xuất hiện sao chép công báo để thương nhân kiếm lời.

Mà các quan viên vì được giảm bớt việc nên cũng rất vui vẻ mà bỏ tiền ra mua...

Tờ giấy nhỏ trong tay Ngọc Doãn ước chừng mười sáu mục lớn nhỏ, trên đó sao chép đủ loại nội dung, chữ được sắp xếp không quy phạm, nên đọc vô cùng vất vả. Tuy nhiên có chữ lớn chữ nhỏ cũng phản ánh mức độ quan trọng của tin tức.

Như hôm nay có mười hai thể tự rất lớn là đầu đề tin tức của hôm nay.

Hương Yến bị trục xuất, Thiếu Phủ Giám Chủ Bộ kế thừa Phủ Doãn.

Mười hai chữ phản ánh rất nhiều chuyện. Đầu tiên Yến Anh bị bãi truất chức vụ Phủ Doãn Khai Phong, tiếp đó, Phủ Doãn Khai Phong đã có chọn người; thứ ba Phủ Doãn Khai Phong mới nhậm chức là Thiếu Phủ Giám Chủ Bộ rất nhanh sẽ tiếp quản Phủ Khai Phong.

Chỉ là những nội dung này chỉ có những người biết rõ việc triều đình mới hiểu được.

Ít nhất đối với Ngọc Doãn mà nói hẳn không biết vị Thiếu Phủ Giám Chủ bộ này rốt cuộc là ai?

- Không ngờ, không ngờ là Thái Mậu tiếp chức phủ Khai Phong. Vậy thì phủ Khai Phong lại có thêm phiền toái rồi.

- Thái Mậu là ai?

- Chính là nguyên Thiếu Phủ Giám Chủ Bộ kia đó.

“Người không giải thích thì ta sao biết Thiếu Chủ Giám Chủ bộ là ai chứ, nếu biết thì còn phải hỏi người sao?”

Lý Dật Phong hiểu, liền nói khẽ bên tai Ngọc Doãn:

- Là chó săn Lục tặc.

Nói vậy là hẳn hiểu ngay, đó chắc chắn là một gian tặc.

Nhưng Ngọc Doãn vẫn không hiểu rõ về Thái Mậu, chỉ duy nhất có thể khẳng định phủ Khai phong sẽ có hỗn loạn.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một ý nghĩa, hắn cầm lấy tiểu báo hứng thú đọc, không quan tâm đến những bàn luận của đám người Ngô Cách.

Hắn nghĩ tới một phương pháp phát tài nhưng có chút do dự, không biết có nên nói ra không.

- Tiểu Át đang nghĩ gì đó?

- Ta đang nghĩ...

Ngọc Doãn ngẩng lên cười cười nói:

- Tiểu báo này mặc dù cũng tốt nhưng nhìn thế nào thì khó quá, thật sự là không có hiệu quả mấy. Nếu có thể đem tiểu báo này trở thành một tờ báo chuyên nghiệp, không biết sẽ thế nào?

- Tờ báo?

Lý Dật Phong nghi hoặc nhìn Ngọc Doãn đầy vẻ khó hiểu.

- Chính là một tờ báo mang tính tổng hợp, không chỉ công báo nội dung triều đình mà còn có thể bình luận tình hình chính trị đương thời, tin đồn cũng với các bài viết mà bách tính thích nghe thích đọc. Kể từ đó những chính kiến bất đồng trên triều đình có thể lấy ra để tiến hành biện luận, cũng có thể giao lưu với nhau. Mà dân chúng có thể hiểu rõ thêm về thế cục hiện nay... Tuy nhiên muốn hoàn thành việc này chỉ sợ người thường khó mà làm được.

Ngọc Doãn tỉ mỉ giải thích lại hình thức báo chí này, tuy rằng không đủ tường tận nhưng cũng đã vẽ nên tình hình khái quát.

Đám người Ngô Cách nghe vậy sao không hiểu, lập tức hai mắt sáng ngời.

- Đại Lang, người xem trong Trường Thái học con cháu nghèo khó không ít, lại không có thu nhập gì, cực kỳ khó khăn, nếu tờ báo này hoàn thành có thể đặc biệt để một số ít Thái Học sinh sáng tác bài văn, chẳng những có thể phát biểu ý kiến của bọn họ, còn có thể kiếm tiền nhuận bút, cải thiện cuộc sống. Mà các danh sĩ đại gia hiện này cũng có thể thông qua tờ báo này mà biểu đạt chính kiến của bọn họ.

Tóm lại, ta cảm thấy nếu tờ báo này có thể mở ra sẽ là chuyện tốt cho triều đình, cho dân chúng.

Ngô Cách liên tục tán dương:

- Chủ ý này của Tiểu Át rất hay, rất hay!

- Nhưng tờ báo này in ầm ra cũng không phải là chuyện dễ. Ta nghe nói có phương pháp in tô pi đúng không? Đại khái có thể vận dụng, nhất định có thể tiết kiệm được nhiều phí tổn cho tờ báo. Nhưng chuyện này cần phải tìm người có bối cảnh, nếu không triều đình nghe nói in báo sẽ lập tức gạt bỏ, tâm huyết này sẽ không thực hiện được.

Nghe vậy, Ngô Cách và mọi người đều nhất loạt nhìn Lý Dật Phong.

Lý Dật Phong liên tục lắc đầu:

- Việc này ta làm không được đâu. Không phải là ta nhát gan, mà thật sự là...Nghĩa Phu, người cũng biết mà, tuy gia phụ là Thái thường Thiếu Khanh nhưng chức đấy chỉ là hư danh, căn bản không đảm đương được gì. Muốn làm việc này ít nhất phải có chức quyền thật sự, hơn nữa tốt nhất phải là bối cảnh Xu Mật Sứ, nếu không thì bối cảnh Quan Gia cũng được.

Về phần Tiểu Át nói biên tập, ta có thể hỗ trợ sức lực tìm người đến giúp.

Còn phương pháp in tô pi kia thì cũng có thể tìm vài thợ thủ công, đây cũng không thành vấn đề, ta đảm đương được.

Trong đám người kia, ngoại trừ Ngô Cách ra thì Lý Dật Phong là xuất thân tốt nhất.

Ngay cả hắn cũng không đảm đương được, vậy thì những người khác càng không cần phải nói. Lý Nhược Hư và Từ Quý không có năng lực ra mặt, mà Ngô Cách sắp phải đi Kính Nguyên, cũng không có khả năng. Về phần Ngọc Doãn? Lại càng không cần phải nói, chắc chắn không thể đảm nhiệm nổi.

Lập tức mọi người rơi vào trầm tư.

Một lát sau, Lý Dật Phong đột nhiên sáng bừng đôi mắt, nói:

- Ta nhớ ra một người, không biết có thể đảm đương được không?

- Xin hỏi là ai?

Ngô Cách vội vàng hỏi.

Lý Dật Phong nhìn thoáng qua Từ Quý, cười nói:

- Từ tam ca nghĩ Chu Huyền được không?

- Là người nói Thượng xá sinh Chu Huyền?

- Đúng vậy!

Ngọc Doãn không hiểu:

- Đại Lang, Chu Huyền là ai?

- Ha hả, đó là em họ của Thái tử phi, cháu của Võ Khang Quân Tiết Độ Sứ Chu Quế Nạp.

Sau lưng Thái tử Phi có đương kim Thái tử, mà Chu Huyền xuất thân mặc dù tốt nhưng trong nhà cũng không dư dả. Chu Quế Nạp hàng năm ở bên ngoài, mà Kỳ Phụ Chu Chấn cũng chỉ là chức quan nhàn tản, nếu không có Thái tử phi âm thầm tiếp tế thì cuộc sống đã rất khó khăn rồi. Chu Huyền ít ra vào những nơi trăng hoa, nhưng tiền tiêu hàng tháng quá ít, gánh nặng cuộc sống nhiều.

Nếu có thể lôi kéo Chu Huyền thì việc tờ báo này có thể hoàn thành được.

Em họ Thái tử phi?

Đó chẳng phải là cậu em vợ của Thái tử Triệu Hoàn!

Có bối cảnh này cũng có thể đảm nhận được.

Ngọc Doãn gật gật đầu, sau khi suy nghĩ một lát, nói:

- Nhưng muốn thiết lập báo chí thì phải tốn khá nhiều tiền bạc.

- Việc này...

Một câu nói làm bốn người Lý Dật Phong ngơ ngác nhìn nhau.

Tuy Lý Dật Phong là con trai của Lý Cương, nhưng Lý Cương làm quan thanh liêu, mỗi tháng tiền cấp cho Lý Dật Phong cũng không nhiều. Nếu không lúc trước Ngọc Doãn trả nợ y cũng cần gì phải cực khổ đi mượn tiền để giúp chứ? Về phần hai người Lý Nhược Hư và Từ Quý càng không cần phải nói nhiều, là hai quý nghèo mà thôi. So sánh ra tình hình Ngô Cách khá hơn nhiều nên sau một lúc trầm ngâm thì hỏi:

- Tiểu Ất nghĩ xem muốn mở tòa báo thì cần bao nhiêu tiền?

- Cũng không chắc, nhưng nếu không có ba bốn ngàn quan thì chỉ sợ khó mà được việc.

Lý Dật Phong được nghe, lập tức hít sâu một hơi.

- Ba bốn ngàn quan, nhiều thế ư?

Ngô Cách suy nghĩ một chút nói:

- Ta có thể đi mượn ước chừng được ba đến năm trăm quan, Đại Lang, người thì sao?

Lý Dật Phong cười khỏ nói:

- Ta thì còn ít hơn, nếu đi mượn thì cũng chỉ được hai ba trăm quan thôi.

- Vậy thì vẫn còn thiếu nhiều.

Muốn Chu Huyền xuất đầu mà muốn hấn xuất tiền, chỉ sợ không thể.

Ngọc Doãn trầm ngâm khá lâu, đột nhiên nói:

- Ta có thể ra một ngàn râu, trước tiên chúng ta mở quầy báo đã, những cái khác nói sau. Nếu không đủ, ta có thể bổ sung thêm...Quầy thịt của ta một tháng cũng có thể kiếm được hai ba trăm quan, qua một thời gian nữa sẽ giao khúc phổ cho lầu Thiên Kim Nhất Tiểu là có thêm hai ngàn quan nữa, nói vậy cũng đủ cho chúng ta làm việc này rồi.

Lý Dật Phong và Ngô Cách nhìn nhau, từ trong mắt Ngô Cách có thể nhận ra hấn ta không tình nguyện lắm.

Cũng khó trách, dù là Ngọc Doãn chơi đàn hay nhưng vẫn là người bán thịt, những việc như này mà lại để một kẻ bán thịt xuất tiền ủng hộ, nói ra cũng có chút nhục nhã. Nhưng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn.

Lý Dật Phong trầm ngâm chốc lát nói:

- Nếu đã vậy thì thôi không nghĩ nhiều nữa.

Ngụ ý đồng ý để Ngọc Doãn bỏ vốn.

Mà Ngô Cách vẫn có chút do dự, nhìn Lý Nhược Hư và Từ Quý, hy vọng hai người có thể từ chối việc này.

Chỉ có thể hai người Lý Nhược Hư và Từ Quý đều không tỏ thái độ gì.

- Vậy ...cứ như thế nhé?

- Cứ làm như thế đi.

Ngọc Doãn thở phào một hơi, tâm trạng được thả lỏng.

Hắn không phải là lo lắng việc tốt này không thành, mà là lo lắng đám người Ngô Cách và Lý Dật Phong bài xích. Thân phận hắn và họ khác biệt, có thể cùng nhau uống trà, uống rượu không chút trở ngại, nhưng nếu cùng nhau làm việc, những người này chưa chắc đồng ý.

Quả nhiên, hắn thấy Ngô Cách do dự.

Chỉ có điều không ngờ Lý Dật Phong lại đứng ra ủng hộ.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Lý Dật Phong càng thêm thân thiết hơn.

Năm người tụ lại tỉ mỉ thảo luận kế hoạch gây dựng tòa báo, bất giác đã qua giờ Dậu.

Ngô Cách vì phải rời khỏi Khai Phong nên cáo từ về nhà, thu dọn hành lý.

Mà hai người Lý Nhược Hư và Từ Quý thì trở về Trường Thái học, chuẩn bị buổi học ngày mai. Lý Dật Phong và Ngọc Doãn ở lại trong trà lâu ăn chút điểm tâm, nhìn thời gian không còn sớm mới thông thả đứng dậy đi xuống trà lâu, chậm rãi đi về phía Thụy Thánh Viên.

Dọc đường đi, hai người còn nghiên cứu thảo luận chi tiết về tờ báo, càng nói càng hưng phấn.

Nếu không phải có chút hiếu kỳ về Lý Thanh Chiêu thì Ngọc Doãn sẽ không đi Thụy Thánh Viên mà lôi kéo Lý Dật Phong tiếp tục thảo luận chi tiết. Tuy nhiên, qua việc trao đổi này, bất kể là Ngọc Doãn hay là Lý Dật Phong đều càng có cách làm việc rõ ràng.

Thụy Thánh Viên nằm ở đường phía đông Cảnh Dương Môn, là một tòa Viên lâm Hoàng gia.

Cái tên Bắc Viên thời kỳ đầu vào năm Thái Bình Hưng quốc thứ hai đã đổi thành Hàm Phương viên. Năm Chân Tông Đại Trung Tường Phù thứ ba, tức là năm 1010 Công nguyên, thuộc Phụng An Thái Sơn Thiên Thư nội viện liền có tên là Thụy Thánh Viên. Mà năm Thiệu Thánh thứ ba, lại thiết lập Ô Trai giới ở bắc ngoại ô đường phía Tây, cho nên gọi là Vi Bắc Biểu Thành.

Bên trong Thụy Thánh Viên này có điện lang đình tạ so le chằng chịt, ao hồ nước sóng nước lẫn tăn.

Trong vườn trồng những loại cây quý báu như thương tùng thúy trúc.

- Thụy Thánh viên này vào đầu thu hàng năm Quan Gia sẽ giá lâm, mở tiệc chiêu đãi đại thần, còn lại phần lớn là đóng cửa. Sở dĩ Lý nương tử có thể mở thi xã ở đây là vì Nhu Phúc Đế cơ, con gái mà Quan gia yêu quý nhất bái Lý nương tử làm thầy, do Nhu Phúc Đế Cơ cầu xin nên mới có thể sử dụng. Những người tham gia thi xã đều là người hiền quý, các vị Đế Cơ chắc chắn sẽ tham dự. Đến lúc đó Tiểu Ất nói chuyện cần phải cẩn thận để tránh gây ra tai họa.

Lý Dật Phong cẩn thận nhắc nhở ở ngoài cổng Thụy Thánh Viên.

Ngọc Doãn gật gật đầu, cười nói:

- Ta hiểu rồi, sẽ không gây chuyện đâu. Đại Lang đừng lo lắng.

Hai người đang nói chuyện thì chợt nghe có tiếng chuông reo.

Một chiếc xe ngựa từ xa tới gần, dừng ở trước cổng Thụy Thánh Viên.

Từ trên xe bước xuống hai nữ tử, một người tuổi ước chừng hai mươi, dung mạo vô cùng xinh đẹp như tiên nữ, khí chất đoan trang, dáng người thướt tha, cao quý. Mà người kia là một thiếu nữ, ước chừng mười ba mười bốn, cũng là một mỹ nhân, tuy rằng tuổi nhỏ nhưng đã hiển lộ vẻ đẹp động lòng người.

Lý Dật Phong vội vàng kéo Ngọc Doãn sang bên để né tránh, không ngờ lại bị thiếu nữ kia nhìn thấy.

- Ta nhận ra người, người chính là Ngọc Tiểu Ất phố Mã Hành!

Thiếu nữ chỉ vào Ngọc Doãn nói to, tiếng nói thánh thót như chuông bạc, vô cùng êm tai dễ nghe.

Tiếng la của nàng lại khiến hai người Ngọc Doãn và Lý Dật Phong ngẩn ra, nhìn nhau, cảm thấy nghi hoặc.

Cô gái này là ai mà biết mình chứ?

114. Chương 113: Hai Vị Đế Cơ (thượng)

Ngay từ lúc xe ngựa kia xuất hiện, Lý Dật Phong liền thay đổi sắc mặt.

Không đợi Ngọc Doãn kịp phản ứng, anh ta bước nhanh về phía trước, hướng về phía hai nữ nhân hành lễ:

- Không ngờ Mậu Đức Đế Cơ, Nhu Phúc Đế Cơ cũng ở đây, thật thất lễ, xin thứ tội.

Mậu Đức Đế Cơ? Nhu Phúc Đế Cơ?

Ngọc Doãn liền sửng sốt!

Tên Mậu Đức Đế Cơ hẳn chưa từng nghe qua.

Tuy nhiên Nhu Phúc Đế Cơ, chính xác thì hẳn nghe nói qua rồi...

Tương truyền thời Tĩnh Khang, Nhu Phúc Đế Cơ bị người Kim bắt đi, sau khi Triệu Cấu đăng cơ chợt có một nữ nhân tự xưng Nhu Phúc Đế Cơ, từ nước Kim lánh nạn đến đây. Thời điểm Nhu Phúc Đế Cơ bị bắt, không quá mười bảy tuổi. Khi quay về Tống đã qua nhiều năm, thế cho nên Triệu Cấu không biết người tự nhận là Đế Cơ này là thật hay giả. Mãi đến sau này, Vi hậu mang tin tức về Tống, rằng Nhu Phúc Đế Cơ ở nước Kim đã chết nhiều năm rồi, kết quả là, một âm mưu động trời bị vạch trần, Nhu Phúc Đế Cơ lúc đó trở thành một chuyện cười được lưu truyền.

Ngọc Doãn đã từng nghe về câu chuyện xưa đó, cho nên nghe tên Nhu Phúc Đế Cơ, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Chỉ thấy trước mắt là một nữ nhân, khờ khạo ngây ngô, lúc nói chuyện tuy có chút kiêu ngạo, nhưng cũng không gây ác cảm cho người khác.

Cô gái đó là Nhu Phúc Đế Cơ sao?

Ngọc Doãn trong lúc nhất thời, có chút giật mình.

Mà Mậu Đức Đế Cơ đứng bên cạnh liếc nhìn thiếu nữ, nhẹ giọng nói:

- Huyền Huyền, chớ có vô lễ!

Thiếu nữ dường như rất nghe lời tỷ tỷ, lễ lế, thì thầm bên tai Mậu Đức Đế Cơ hai câu, Mậu Đức Đế Cơ kinh ngạc nhìn thoáng qua Ngọc Doãn, trên gương mặt tuyệt thế tao nhã nở nụ cười.

- Đại Lang, đã lâu không gặp!

Mậu Đức Đế Cơ khẽ chào Lý Dật Phong:

- Hôm trước Ngũ ca còn nói đã lâu không thấy Đại Lang, hơi có chút nhớ đây...

Lý Dật Phong vội hỏi:

- Hôm khác nhất định sẽ đến quấy rầy, kính xin tẩu tẩu xin lỗi thay.

Mậu Đức Đế Cơ mỉm cười, nụ cười này khiến mọi thứ trước mắt sáng bừng lên. Lúc này bầu trời đen kịt, trên cửa đình treo một loạt đèn lồng. Nụ cười Mậu Đức Đế Cơ tại sắc đêm càng khiến cho ngọn đèn thêm u ám, khiến Ngọc Doãn không khỏi âm thầm khen ngợi.

Đúng là một mỹ nhân!

- Ngọc Tiểu Ất, hôm nay có thể chơi đàn không?

Nhu Phúc Đế Cơ mặc dù được Mậu Đức Đế Cơ nhắc nhở nhưng mà giọng điệu không giảm chút nào.

- Ta nghe rất nhiều người nói, Tiểu Ất Kê cầm vô song, ngay cả Phùng Siêu cũng không phải đối thủ. Cho nên cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, đặc biệt là ngày đó ở Tướng Quốc Tự đàn khúc “Lương Chúc”, có thể đàn được không? Nhất định phải đàn, nếu như không đàn thì sẽ phạt người!

Các công chúa Đế Cơ Đại Tổng không giống như điện ảnh và truyền hình đời sau, động một tí là Bồn cung thể này thể kia.

Các nàng đa phần tự xưng “Tôi” hoặc “Ta”, lộ vẻ bình dị gần gũi. Chỉ có điều, dù sao cũng là con cháu hoàng thất, lúc đầu nói tốt, nhưng ngay sau đó lại uy hiếp. Nhưng Ngọc Doãn nghe lại không cảm thấy bất ngờ, ngược lại có một cảm giác thân thiết. Cái loại cảm giác này, thật giống Yến Nô làm nũng hấn, phải trừng phạt hấn như thế nào đây.

- Nếu có cơ hội, đương nhiên sẽ đàn.

Ngọc Doãn hạ thấp người, vòng tay đáp lại.

- Vậy cũng được rồi, nhất định phải đàn cho một lần mới được đấy!

Nhu Phúc Đế Cơ lập tức lộ ra vui tươi cười, vỗ tay đối với Ngọc Doãn nói.

Lúc này, chợt nghe Mậu Đức Đế Cơ nói:

- Huyền Huyền, chớ để sư phụ người chờ...Đại Lang...

Nàng dừng lại một chút, rồi lại dịu dàng nói:

- Còn Tiểu Ất nữa, không cần quá gò ép, đây chỉ là một cuộc tụ họp bình thường thôi.

Ngọc Doãn có thể cùng nói cười với Nhu Phúc Đế Cơ, nhưng đối mặt Mậu Đức Đế Cơ, lại không tự chủ được sinh ra cảm giác khấn trương.

Vội vàng cúi người nói:

- Làm phiền Mậu Đức Đế Cơ nhắc nhở, tiểu nhân cảm kích vô cùng.

Nhu Phúc Đế Cơ bị Mậu Đức Đế Cơ nắm bàn tay nhỏ bé rồi đi, trước khi tiến vào cửa, nàng quay người lại hướng phía Ngọc Doãn, làm một động tác, ý là đừng quên lời người nói, lát nữa nhất định phải chơi đàn, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho người.

Bộ dạng tiểu nữ kia, khiến cho Ngọc Doãn mỉm cười.

Giống như ma xuy quỷ khiến, hần giờ tay lên, vươn ngón út làm động tác ngoéo tay với Nhu Phúc Đế Cơ.

Ý muốn nói cho Nhu Phúc Đế Cơ: nhất định!

Hai vị Đế Cơ đi vào cửa đình, lúc này Lý Dật Phong mới như trút được gánh nặng, thở phào một hơi.

- Tiểu Ất, thật khâm phục người, không ngờ lại dễ dàng như vậy.

- Làm sao vậy?

- Chẳng lẽ người không biết sao?

Mậu Đức Đế Cơ và Nhu Phúc Đế Cơ, chính là hai vị Đế Cơ được quan gia nhất sủng ái, Mậu Đức Đế Cơ gả cho Thái Ngũ Lang, chính là một giai thoại được lưu truyền. Mậu Đức Đế Cơ đoan trang điềm đạm, Nhu Phúc Đế Cơ lại ngây thơ và dễ thương, thật là người đẹp.

Ngọc Doãn lại một lần nữa ngạc nhiên!

Tại sao người Tổng triều lại có thể đánh giá như vậy đối với Công chúa?

Thật là người đẹp, sao nghe cảm thấy như thế nào, người này dường như có ý khinh bạc.

- Tiểu Ất, chúng ta vào đi thôi, xem ra đã không ít người tới rồi.

- Được!

Ngọc Doãn gật đầu, cùng Lý Dật Phong đi vào cửa đình.

Tuy nhiên mới vừa vào cửa, liền bị hai thị vệ ngăn lại. Sau khi kiểm tra thiệp mời trong tay Ngọc Doãn và Lý Dật Phong, lúc đó mới cho qua.

Dù sao, Thụy Thánh Viên là Lâmviên hoàng gia.

Hơn nữa lại có hai vị Đế Cơ tham gia, đương nhiên phải đặc biệt chú trọng.

Dọc theo đường mòn khúc khuỷu, đi qua đình đài lầu tạ, xa xa chỉ thấy một tòa hoa trì, trong ao được thiết kế một đình nhỏ, đứng sừng sững trong nước. Bên hồ bơi và giữa đình nhỏ có một cây cầu kết nối nhỏ, bốn phía thì trồng đào hạnh cây ăn quả, vô cùng thanh nhã.

Dọc theo con đường này, Lý Dật Phong giới thiệu hai vị Đế Cơ cho Ngọc Doãn.

Mậu Đức Đế Cơ là con gái thứ tư của Hoàng đế Huy Tông, tên là Triệu Phúc Kim...Nghe cái tên này khá tầm thường! Nếu như là ở hậu thế, thậm chí có khả năng bị người nhạo báng. Tuy nhiên ở thời đại này, Triệu Phúc Kim là một tên rất hay, ý nghĩa nhiều phúc nhiều tiền. Mậu Đức Đế Cơ lúc này mười tám tuổi, chẳng qua là bởi vì cách ăn mặc phu nhân của nàng nên nhìn qua có chút lớn tuổi. Chính vì thế mà mất đi vài phần ngây thơ, thêm vào đó là sự trưởng thành đoạn trang bộ dạng thướt tha...

Triệu Phúc Kim vào năm ngoái gả cho Sái Điều, con trai thứ năm của Sái Kinh .

Sái Kinh dù là một trong “lục tặc” nhưng phẩm chất tính cách Thái Điều lại rất tốt, được thừa hưởng truyền thống hiếu học của Sái Kinh gia, tài văn chương của Sái Điều cũng không tầm thường, cũng là tài tử nổi danh ở thành Khai Phong...Tuy nhiên về tính tình có chút phong lưu. Mặc dù cưới Đế Cơ rồi nhưng ngày ngày vẫn lưu luyến bên trong Thanh lâu ngọa xá (khu vui chơi giải trí), khiến cho nhiều người có cảm giác không thể lý giải được.

Sái Điều lớn với Lý Dật Phong, trong nhà đứng thứ năm, cho nên xưng là Ngũ Ca hoặc Ngũ Lang, với Lý Dật Phong quan hệ có chút mật thiết.

Mà Nhu Phúc Đế Cơ, tên là Triệu Đa Phúc, cũng có ý nghĩa nhiều phúc.

Nàng là nữ nhi thứ mười của Hoàng đế Huy Tông, năm mười ba tuổi, cùng Khang Vương Triệu Cấu kết thân huynh muội, mẫu thân chính là Hiền Phi có danh tiếng đời sau.

Triệu Đa Phúc giỏi ca múa, thích nhất âm luật cho nên báí Lý Thanh Chiêu vi sư, học tập ca múa kỹ càng, hơn nữa rất được Hoàng đế Huy Tông khen ngợi.

Ngọc Doãn sau khi nghe Lý Dật Phong giải thích xong, đại khái cũng hiểu hơn về hai vị Đế Cơ. Tuy nhiên trong lòng vẫn có chút nghi hoặc: phô trương như thế, hơn nữa lại ở trong Lâm viên hoàng gia, Lý Thanh Chiêu mời ta đến là có ý gì?

Đình nhỏ nói là nhỏ, nhưng tuyệt đối không nhỏ chút nào.

Khi Ngọc Doãn theo Lý Dật Phong đi vào trong đình, trong đình đã có hơn mười người.

Những người này dường như quen biết trước Lý Dật Phong, cho nên hai người mới vừa bước vào, ngay lập tức có người đứng lên chào hỏi, Lý Dật Phong cũng đáp lễ từng người. Tuy nhiên, Ngọc Doãn đến một người cũng không biết, thậm chí có một cảm giác không hài hòa.

Hình như cuộc tụ hội này, là phải áo gấm hoa phục mới đúng.

Nhưng Ngọc Doãn không có công danh, cũng không có xuất thân từ trường thái học, mặc dù mặc một chiếc áo dài, nhưng có vẻ không phù hợp với mọi người trong đình.

Cũng không có ai cùng hần hần huyền, càng không có người để ý tới.

Thế nên Ngọc Doãn sau khi vào đình, liền tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống, lẳng lặng quan sát mọi người.

- Tiểu Át, tại sao ngồi một mình như thế?

Ngay chỗ Ngọc Doãn ngồi ở trong góc quan sát, chợt nghe được có tiếng người gọi hần.

Quay người nhìn lại, là hai gã nam tử, một người lớn tuổi chừng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo đường hoàng, tuấn tú lịch sự; mà người kia có vẻ trẻ tuổi, ước chừng bộ dạng hơn hai mươi tuổi, cũng rất anh tuấn, phóng khoáng, khí độ không tầm thường, chính là Cao Nghiêu Khanh con trai của Cao Cầu.

- Nha nội (con ông cháu cha) sao lại ở đây?

Ngọc Doãn vội đứng dậy hướng về phía Cao Nghiêu Khanh hành lễ.

Cao Nghiêu Khanh ha hả cười,

- Trong lúc rảnh rỗi, nghe nói Lý nương tử triệu tập thi xã, cho nên đi đến tham gia náo nhiệt.

Ồ, đợi ta giới thiệu, vị này là Viên Ngoại Lang Chức Phương Tàn Hội Chi, nghe nói Tiểu Ất chẳng những đàn rất hay, lại viết chữ rất đẹp, cho nên muốn ta dẫn đến làm quen. Hội Chi huynh, đây chính là Tiểu Ất, thế nào, có thấy xứng được gọi là nhân tài tuần tú tao nhã không?

Người trung niên kia hướng Ngọc Doãn chấp tay,

- Ta là Tàn Cối, từ lâu đã nghe danh tiếng Tiểu Ất kê cầm nhất tuyệt, hôm nay vừa gặp, danh bất hư truyền.

Chức phương, Binh bộ hạ hạt tương đương với bộ tham mưu đời sau.

Viên Ngoại Lang còn là chức phương hạ hạt quan thứ tư, phẩm bổng lộc từ lục phẩm lên, cũng coi là một chức quan phẩm.

Nhưng Ngọc Doãn thì bất ngờ mở to hai mắt ngây ngốc nhìn vị trung niên kia, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Tàn Cối, đó là Tàn Cối?

Là đại gian thần Tàn Cối trong lịch sử Nam Tống, quân bán nước, dùng câu “không cần có” hại chết Nhạc Phi?

Trong nháy mắt, Ngọc Doãn đột nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi.

Tiếp cận với loại người lịch sử như thế khiến cả người hắn run lạnh. Hắn đã gặp Nhạc Phi, mà nay lại gặp được Tàn Cối. Đây chẳng phải chứng minh bánh xe lịch sử đang không ngừng đến gần, đem hắn từng bước dung nhập vào trong đó.

Theo bản năng, Ngọc Doãn nắm chặt nắm tay.

Trong nội tâm thậm chí có một loại kích động là một quyền đánh chết Tàn Cối.

- Tiểu Ất, Tiểu Ất?

- Hả!

Ngọc Doãn tỉnh táo lại, vội lộ ra vẻ mặt ngại ngùng:

- Kính xin hai vị thứ lỗi, mới vừa rồi tiểu nhân nhất thời sững sờ, có chỗ thất lễ, vạn mong bỏ qua cho.

Tần Cối vốn lộ ra vẻ mặt không vui, tuy nhiên nghe Ngọc Doãn vừa nói như vậy, chợt thấy thoải mái.

Bình thường thôi!

Người trong đình nhỏ không phú thì quý, còn có mình là quan viên lục phẩm. Ngọc Doãn mặc dù có chút tên tuổi, nhưng nói cho cùng vẫn chỉ là cái tiểu dân thị tỉnh. Bất chợt gặp mình có chút sững sờ cũng là bình thường.

Tần Cối chợt mỉm cười:

- Tiểu Át lần đầu tiên tham gia, đương nhiên có chút e ngại, không sao cả.

Giống như lời Tam ca nói, đến nhiều lần cũng thành thói quen... Ha hả, hơn nữa trong chốc lát sẽ có khách quý đến, Tiểu Át chớ thất lễ để tránh bị người trách tội. Nhắc đến mới nhớ, lần này ta gặp Tiểu Át cũng được coi như là lần thứ hai gặp nhau đó.

115. Chương 114: Hai Vị Đế Cơ (hạ)

Tần Cối phong thái nho nhã, lúc nói năng ôn hòa dễ gần.

Y vốn là người Giang Ninh, trước kia cũng là thầy giáo nông thôn, sau được tin dùng lên làm học chính Trường Thái học, sau này đảm nhiệm chức Viên Ngoại Lang. Vào kinh thành vẫn chưa lâu, cho nên lúc nói chuyện vẫn mang khẩu âm Khai Phong nhưng vẫn pha tiếng Giang Ninh quê nhà, cho nên Ngọc Doan phải chú ý thật kỹ mới hiểu y nói gì.

Hắn liên tục nói cảm ơn Tần Cối nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Gian tặc này nhìn bề ngoài rất tuấn tú lịch sự.

- Viên Ngoại Lang từng gặp Tiểu Át rồi ư?

- Ha ha, ngày đó Tiểu Ất đàn một khúc “Lương Chúc” tại Đại Tướng Quốc Tự vô cùng xuất thần nhập hóa, mỗi gia cũng ở đó nên đã may mắn được lĩnh giáo phong thái của Tiểu Ất, chỉ ao ước sao không được quen biết Tiểu Ất sớm hơn chứ mà phải đợi đến tận ngày hôm nay?

Khi Tần Cối nói chuyện luôn khiến người khác cảm giác rất thoải mái.

Nhưng hai chữ “thân thiết” kia dùng ở thời đại này lại có ý nghĩa là phải kết giao qua lại nhiều, ý tứ sâu xa khiến Ngọc Doãn sồn tóc gáy. Thân thiết với một kẻ thông đồng bán nước như người ư, vậy chẳng phải trở thành bè lũ với người hay sao?

Chỉ có điều hiện nay thanh danh Tần Cối vang dội, lại kiên định phái chủ chiến.

Thậm chí ngay cả Lý Cương cũng tỏ lòng tán thưởng y nên Ngọc Doãn không dám lộ vẻ bất kính.

Trong lòng hắn thầm cười khở, vừa khách sáo với hai người vừa đứng ngồi không yên.

- Ta tưởng là ai, hóa ra là kẻ bỉ phu, bần hàn.

Trong lúc ba người đang nói chuyện bất chợt có một giọng nói vang lên, khiến Ngọc Doãn biến đổi sắc mặt.

Hắn quay đầu lại thấy một thanh niên ngồi bên cạnh, mặc y phục gấm hoa, đầu chít khăn đông pha, tóc cài một đóa Hạnh Hoa, phong thái tuấn tú lịch sự, nhưng chân mày gã nhướng lên, nhíu khóe miệng bộc lộ vẻ khinh thị.

Ngọc Doãn không biết thanh niên này là ai.

Còn Tần Cối thì chau mày lộ vẻ không hài lòng.

Cao Nghiêu Khanh rõ ràng biết thanh niên này nên hừ lạnh một tiếng, nhưng vẻ mặt lại tươi cười:

- Ta tưởng ai, hóa ra là Vương nha nội.

Thanh niên đỏ mặt, giận tím mặt.

- Cao Nghiêu Khanh, ngươi muốn gì?

- Không muốn gì cả, chẳng qua cảm thấy dù Tiểu Ất xuất thân phổ phường nhưng cũng là người có khí phách, hơn hẳn một số người khúm núm chỉ biết dựa vào cha mà đi ức hiếp người khác.

- Người....

Tần Cối thấp giọng nói:

- Người này tên là Vương Thắng, là cháu họ bốn gia của Vương tướng công.

Cũng có chút tài hoa, nhưng lại là loại người máu lạnh, tham lam quyền thế...Vương tướng công không con nên sau khi thăng nhãi này đến Đông Kinh dù còn cha mẹ nhưng vẫn bái Vương tướng công làm nghĩa phụ.Tuy nhiên Vương tướng công không đáp ứng, bởi vậy mà trở thành trò cười cho thiên hạ. Y cũng làm được mấy bài thơ hay, đánh được vài khúc nhạc hay, cũng có chút danh tiếng ở phủ Khai Phong.

Ngọc Doãn đột nhiên có một cảm giác lộn xộn mãnh liệt.

Tần Cối người còn nói người khác phẩm chất không tốt ư? Vậy người thì tốt đến mức nào?

Ngay lúc hắn còn đang không biết mở miệng thế nào thì chợt nghe bên ngoài đình vọng lên tiếng vang vui tai của ngọc bội.

Chỉ thấy một mỹ phụ ba mươi tuổi đang đi cùng Mậu Đức Đế Cơ và Nhu Phúc Đế Cơ chậm rãi đi lên cầu nhỏ đi vào trong đình.

Tần Cối bước lên trước nói:

- Nha nội chớ náo loạn, chủ nhân đến rồi.

- Ồ!

Cao Nghiêu Khanh vội vàng quay người lại, không để ý tới Vương Thắng nữa.

Tuy nhiên Ngọc Doãn lại thấy Vương Thắng nhìn mình chăm chú đầy hung ác, trong lòng thầm kỳ lạ: Người làm nhục người không phải là ta, sao người không đi tìm Cao Nghiêu Khanh mà trừng mắt với ta làm gì? Tên này thật sự là cổ quái, không chào hỏi chính chủ thì thôi mà chỉ chăm chú để ý mình.

Nhưng ngẫm nghĩ, Ngọc Doãn lại hiểu.

Vương Thắng này không dám đi chọc vào Cao Nghiêu Khanh.

Luận chức quan, Cao Cầu không bằng Vương Phủ, nhưng luận địa vị trong lòng Hoàng đế Huy Tông thì chưa chắc Vương Phủ đã bằng.

Cao Nghiêu Khanh là con trai út của Cao Cầu, đúng thực là Nha nội (con ông cháu cha); Còn Vương Thắng chỉ là cháu trai của Vương Phủ, từng có ý bái Vương Phủ làm cha, nhưng kết quả lại bị cự tuyệt, trở thành trò cười cho thiên hạ. Người như thế sao dám đi chọc vào Cao Nghiêu Khanh chứ?

Bắt nạt kẻ yếu!

Ngọc Doãn thầm cười lạnh, không để tâm đến người này nữa.

Dù sao ngày mai ông đây cũng đi rồi, chẳng còn thời gian rảnh mà so đo với người? Cho dù người có là Thái tử của bốn gia thúc phủ Vương Phủ thì sao nào? Nếu ta nhớ không lầm thì cuối năm nay bốn gia thúc phụ tướng công của người sẽ mất đi sự sùng tín của Hoàng đế.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn lại cảm thấy hả hê trong lòng.

Mỹ phụ ba mươi tuổi là Lý Thanh Chiếu.

Nàng đi hầu theo hai vị Đế Cơ đi vào tiểu đình, ánh mắt thu thủy dụ dằng nhìn Ngọc Doãn, khẽ mỉm cười.

Hình như nàng ấy cười với ta?

Ngọc Doãn thầm thấy kỳ lạ, đồng thời lại có cảm giác xúc động khó hiểu.

Cảm giác xúc động này dù là trước đó đã gặp Mậu Đức Đế Cơ và Nhu Phúc Đế Cơ cũng không hề có. Nói thật, từ lúc lần đầu gặp Nhạc Phi thì hắn đã từng có sự kích động như thế, đáng tiếc lúc đó hắn quá ghen tuông nên sự tức giận bùng phát lấp kín cả sự kích động đó. Nay cô gái trước mặt đã là phụ nữ nhưng dung mạo vẫn vô cùng thủy vị, phong thái thiếu thướt tha, dù thiếu sự đoan trang chín chắn hơn so với Triệu Kim phúc và sự tươi trẻ rạng rỡ của cả Triệu Đa Phúc.

Trong mắt Ngọc Doãn trong ba người đang đi tới thì nàng là người phụ nữ đẹp rạng ngời nhất.

Là một tông sư phái Uyển Ước, một nữ từ nhân, số phận lận đận, nhưng lại không ngừng chống lại số phận. Nàng từng hai lần kết hôn, nếu ở thời Minh Thanh chỉ sợ đã bị coi là không trung trinh rồi; nàng thích rượu, thích đánh bạc, bị nhiều người dị nghị, nhưng nhan sắc nàng đẹp để tài năng xuất chúng, sáng tác thi từ đã được lưu truyền rộng rãi ở hậu thế, được vô số người học thuộc lòng, tán thưởng.

Nàng chính là Lý Thanh Chiếu, Lý Dịch An!

Ngọc Doãn cảm thấy tim mình đột nhiên đập nhanh hơn.

Không vì gì khác, chỉ vì những bài thi từ kinh điển để lại của Lý Thanh Chiêu.

Tại thời khắc này, Ngọc Doãn thậm chí còn dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn lại Lý Thanh Chiêu, ánh mắt nồng cháy khiến Lý Thanh Chiêu hơi sững ra, má phần hồng tiền chột đỏ lên.

Vì sao Ngọc Tiểu Ất lại vô lễ như thế?

Tuy nhiên ánh nhìn kia của hắn thật đẹp mắt.

Ngọc Doãn thì hướng về Lý Thanh Chiêu, còn những người khác đều vẫn an hai người Triệu Kim Phúc và Triệu Đa Phúc.

Có lẽ trong mắt Ngọc Doãn, Lý Thanh Chiêu là người duy nhất tồn tại ở đây; nhưng trong mắt người khác, Lý Thanh Chiêu chỉ là con dâu của tướng công hết thời, mặc dù có tài học nhưng với thời đại này mà nói thì không có gì đáng ngạc nhiên.

Dù sao Lý Thanh Chiêu lúc này chưa phải là Lý Dịch An trong lịch sử.

Nàng lúc này dù sáng tác từ có hay đến mấy thì cũng không được coi là xuất chúng. Từ thời Tống đến nay, người làm thơ hay nhiều không kể xiết, Lý Thanh Chiêu chỉ là một trong số đó, cộng thêm nàng là thân nữ nhi, không thể đánh đồng với tay lăng tử Liễu Tam Biến kia.

Ở trong mắt mọi người tôn quý nhất vẫn là tỷ muội Triệu Phúc Kim.

Lý Dật Phong bước nhanh đến trước mặt Ngọc Doãn, giật tay áo của hắn:

- Tiểu Ất, đừng thất lễ.

- Ồ..

Ngọc Doãn ngẩn ra lập tức bưng tỉnh.

Hắn đang định vái chào, chợt nghe âm thanh thánh thót như chuông bạc:

- Ngọc Tiểu Ất, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Người nói là Nhu Phúc Đế Cơ Triệu Đa Phúc.

Nàng vừa mở miệng lập tức khiến Ngọc Doãn trở thành điểm chú ý của mọi người.

Vốn chẳng mấy ai để ý tới sự tồn tại của Ngọc Doãn, bởi vì hần mặc trang phục rất bình thường, nên không một ai chú ý cả.

Nếu không phải Cao Nghiêu Khanh nhận ra Ngọc Doãn, nói không chừng chẳng ai chú tâm đến hần.

Mà hiện tại, đường đường là Đế Cơ, con gái được Quan gia sủng ái nhất lại tỏ thái độ thân thiết và nói chuyện với Ngọc Doãn đã lập tức thu hút nhiều người.

- Người này là ai vậy?

- Không biết được, có lẽ là thân thích của đại nhân gia nào đó?

- Ngọc Tiểu Ất ư? Cái tên này ta nghe có chút quen quen, như là đã từng nghe rồi thì phải.

- Thì phải rồi, chắc chắn là đại công tử của vị đại nhân nào đó.

Mọi người xì xào bàn tán khiến Vương Thắng càng tức giận.

Việc Nhu Phúc Đế Cơ bắt chuyện với Ngọc Doãn đã khiến gã hâm mộ đến ghen tị, lại thấy Ngọc Doãn trở thành tiêu điểm của mọi người thì trong lòng càng không vui.

- Công tử nào chứ, đó chỉ là tên cầm dao bán thịt tại phố Mã Hành.

- A...ta nhớ rồi, chính là hần, là tên bán thịt ở phố Mã Hành.

Nhưng lại đàn rất hay, lại có thân thủ giỏi...Trước đây từng sáng tác vở “Lương Chúc” và “Nhị Tuyền Ánh Nguyệt”, ngay cả vở “Kim xà cuồng vũ” của lầ Thiên Kim Nhất Tiểu cũng do hần sáng tác. Người xem, nhìn thấy hần buộc tay thì ta mới nhớ ra vài ngày trước ở Khoái Hoạt Lâm hần từng giao đấu với Lã Chi Sĩ, dù đã đánh bại Quỷ Cước Bát kia nhưng cũng bị thương ở cánh tay...

- Thì ra là một tên đồ tể.

- Sao một tên đồ tể cũng có mặt ở đây được?

- Đúng vậy, thật là nhục nhã. Lý Đại Lang đường đường là con trai của Thiếu Khanh sao lại đi cùng tên đồ tể này?

Sắc mặt Nhu Phúc Đế Cơ biến đổi.

Sắc mặt Lý Dật Phong cũng biến đổi.

Mà Cao Nghiêu Khanh và Tần Cối ở bên cạnh thì im lặng nhìn Ngọc Doãn, muốn xem Ngọc Doãn có phản ứng như nào trong tình huống này.

Nhưng không ngờ, Ngọc Doãn lại như không nghe thấy gì, chỉ đi đến trước mặt Lý Thanh Chiêu.

- Đã từng nghe danh tiếng của Lý nương tử, cũng đã được đọc vô số bài thi từ của Lý nương tử, tiểu nhân ngưỡng mộ đã lâu...hôm nay được gặp Lý nương tử, quả đúng là may mắn ba đời, kính xin Lý nương tử nhận một lạy này của tiểu nhân.

Lý Thanh Chiêu hiện nay khác xa Lý Dịch An chịu bao lận đận, trải qua bao tang thương trong lịch sử kia.

Đối mặt với hành động bất ngờ của Ngọc Doãn, Lý Thanh Chiêu lúng túng, muốn vươn tay nâng dậy nhưng lại nghĩ nam nữ khác biệt, tay lại rút về. Nhưng làm như vậy nàng thật sự đã nhận một lạy của Ngọc Doãn.

- Tiểu Át làm gì vậy?

Lý Đại Lang, sao không mau tới ngăn hãm lại, ta chỉ là một cô gái yếu ớt, sao có thể để Tiểu Át làm vậy, lại càng không đảm nhận nổi cấp bậc lễ nghĩa đó.

Đúng lúc này, trong đám đông lại vang lên một giọng nói.

- Mặc dù thi từ của Lý Nương tử rất hay, nhưng người chỉ là một tên đồ tể mà còn tỏ ra phong nhã, đã từng được đọc bài thi từ nào của Lý nương tử vậy?

Nói xong, lập tức đi tới trước mặt Ngọc Doãn, trừng mắt nhìn!

116. Chương 115: Giải Từ (thượng)

Khóe miệng Lý Dật Phong nhếch lên nụ cười nhạt.

Hắn nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp Ngọc Doãn là bởi một bài “Túy hoa âm” của Lý Thanh Chiếu. Tuy rằng lúc đó chủ yếu đàm luận chính là cầm, nhưng có thể cảm nhận ra Ngọc Doãn không hề bỏ ngỡ đối với thi từ của Lý Thanh Chiếu.

Chẳng qua Lý Dật Phong vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, Lý Thanh Chiếu mặc dù có chút danh tiếng nhưng tựa như không đáng để Ngọc Doãn thất thố như vậy.

Dù sao cũng là một cô gái, dù sáng tác một câu hay “Liêm quyền tây phong, nhân bỉ hoàng hoa sầu” nhưng chung quy vẫn chỉ là một nữ nhân. Lý Thanh Chiếu có tài, nhưng so với Tứ môn Tứ học sĩ hoặc là Liễu Tam Biến thì vẫn còn chênh lệch rất lớn.

Nhưng Ngọc Doãn hết lần này đến lần khác lại lộ vẻ xúc động.

Mà người nói chuyện chính là Vương Thắng, ở trên phố phường cũng có chút danh tiếng, từng

sáng tác thơ ca tại Thanh Lô Ngõa Tứ (khu vui chơi giải trí), cho nên cũng có người gọi gã là Tiểu Vương Tam Biến, nhưng trong mắt Lý Dật Phong, Vương Thắng làm thơ chẳng có hồn chút nào. Nếu không bởi vì gã là cháu họ của Vương Phủ thì có ai thật sự coi trọng gã? Người này đã tự cho mình là Liễu Tam Biến, lại còn “Tiểu Vương Tam Biến” nữa chứ, thật sự là kẻ không biết xấu hổ.

Trong lòng hắn ngược lại có chút mong chờ Ngọc Doãn sẽ làm Vương Thắng không còn mặt mũi.

- Muốn biết Tiểu Ất đã từng đọc thi từ của Lý nương tử chưa, chỉ cần thử một lần là biết...Có lý không ở thanh cao, Tiểu Vương Tam Biến cần gì phải thế?

Đúng vậy, thử một lần là biết?

Mọi người đều đưa mắt nhìn Ngọc Doãn.

Mà Lý Thanh Chiêu thì càng thêm tò mò, ánh mắt mãnh liệt vừa rồi của Ngọc Doãn làm trái tim nàng đập thình thịch.

Sau khi nghe xong những lời Ngọc Doãn, trong lòng lại mơ hồ vui mừng. Thơ của nàng mặc dù được lưu truyền ra bên ngoài nhưng lại không được mọi người truyền nhau đọc thuộc lòng như thơ của Liễu Vĩnh. Lý Thanh Chiêu cũng là người cao ngạo, tuy rằng nàng tán thưởng thơ từ của Liễu Vĩnh, nhưng đối với tác phong của Liễu Vĩnh thì cực kỳ khinh thường, thậm chí trong nội tâm còn có chút xem thường.

Nhưng đó là thế giới của nam nhân!

Lý Thanh Chiêu xem thường nhưng lại là sự hâm mộ của bao người.

Cho nên khi Ngọc Doãn khen ngợi, Lý Thanh Chiêu lập tức có một cảm nhận tri âm, thậm chí còn có cả sự kích động.

Nghe Lý Dật Phong nói vậy, Lý Thanh Chiêu liền im bặt, hứng thú nhìn Ngọc Doãn.

Nhưng Triệu Đa Phúc lại mất hứng!

Nàng gọi Ngọc Doãn một tiếng, không phải là muốn tạo thêm phiền toái cho Ngọc Doãn. Cô gái nhỏ là thật ra rất đơn thuần, những lời nói kia của Vương Thắng khiến nàng mất thể diện, đồng thời lại nảy sinh sự áy náy. Chỉ thấy nàng trừng mắt sắp sửa phát tác, không ngờ Triệu Phúc Kim thảm vô lên tay nàng, Triệu Đa Phúc quay đầu lại, thấy tỷ tỷ nhìn nàng lắc lắc đầu.

Dù sao Triệu Phúc Kim cũng lớn hơn Triệu Đa Phúc vài tuổi, cho nên cũng hiểu biết hơn nàng.

Nàng không biết Ngọc Doãn, thậm chí đối với những chuyện của Ngọc Doãn cũng chỉ biết thông qua Triệu Đa Phúc và Lý Thanh Chiêu. Đồng thời, Lý Thanh Chiêu còn giải thích mâu thuẫn giữa Ngọc Doãn và Mã Nương Tử, khiến Triệu Phúc Kim phải xem “Lương Chúc” do Ngọc Doãn sáng tác. Đúng vậy, chính là nguyên bản “Lương Chúc” do Ngọc Doãn giao cho Mã Nương Tử! Quan hệ giữa Lý Thanh Chiêu và Mã Nương Tử vô cùng tốt, hôm nay mở thi xã này vốn cũng là muốn giải thích cho Mã Nương Tử, hóa giải hiểu lầm với Ngọc Doãn.

Vì thế, Mã Nương Tử đem nguyên bản “Lương Chúc” giao lại cho Lý Thanh Chiêu.

Triệu Kim Phúc là người lành nghề, tinh thông nhạc luật, am hiểu thư pháp. Cha nàng vốn là đại gia thư pháp, sáng tạo ra thể chữ Sấu Kim, có thể nói là nhất phái tông sư. Mưa dầm thấm đất, nhân lực Triệu Kim Phúc sao có thể kém? Cho nên nàng nhìn là hiểu, thư pháp Ngọc Doãn độc đáo riêng biệt, là thư pháp chưa bao giờ xuất hiện. Tuy rằng hơi khô cứng nhưng bản lĩnh hiển lộ thì không thể nghi ngờ. Điều này khiến cho Triệu Kim Phúc càng thêm tò mò đối với Ngọc Doãn.

Nàng cũng muốn xem Ngọc Doãn là thật sự thích thi từ của Lý Thanh Chiêu hay là lấy cớ, có tâm tư khác?

Ngọc Doãn nào có biết ý nghĩ của hai cô gái kia, nghe Lý Dật Phong nói vậy, hần ngẫm nghĩ một chút, rồi sau đó chấp tay hướng về Lý Thanh Chiêu, cao giọng nói:

- Lúc trước tiểu nhân từng nghe người ta đọc sáng tác mới nhất của Lý nương tử, nếu Vương “nha nội” nói như vậy, để chứng minh, tại hạ sẽ ngâm ra, kính mong Lý nương tử bao dung.

Nói xong, Ngọc Doãn lại chấp tay với Lý Thanh Chiêu.

Lý Thanh Chiêu chấp tay đáp lễ, cười nói:

- Ca từ Tiểu Ất hát rất hay, ta cũng đang muốn nghe, người đâu, lấy Kê Cầm.

Từ và thi có nhiều khác biệt.

Thơ có thể ca như Hoàng Chung Đại Lữ, tùy tính mà đến, nhưng từ lại phải dựa vào làn điệu mà ngâm.

Nhu Phúc Đế Cơ, cũng chính là Triệu Đa Phúc nghe vậy thì lập tức vui mừng nhướng mày, một cô gái từ phía sau mang Kê Cầm tới bước lên đặt vào tay Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất, đừng để thua.

Nói xong, Triệu Đa Phúc rất nhanh giơ nắm tay nhỏ lên hướng về phía Ngọc Doãn, làm động tác cổ vũ.

Ngay lập tức lại thu hút nhiều ánh mắt ngưỡng mộ.

Ngọc Doãn nhận lấy Kê Cầm, khê khàng gảy cung, Kê Cầm lập tức phát ra âm thanh sâu kín.

Hần nhắm mắt lại, sau một lúc trầm ngâm ngón tay trượt qua, đồng thời ở độ trượt lại sử dụng một âm nhỏ khiến âm điệu của Kê Cầm bất chợt chuyển một cái, xuyên thấu ra sự ai oán sâu kín. Tức thì Lý Thanh Chiêu và Triệu Phúc Kim hai mắt sáng lên!

“Sen đỏ hương tàn ngọc điện thu

Nhẹ hơi xiêm là

Bước xuống lan châu

Trong mây ai gửi lá thư qua

Lúc nhận bay về

Nguyệt rọi tây lâu

Hoa rụng rơi bởi nước chảy mau
Một mối tương tư
Hai chốn ưu sầu
Cảnh tình không chỗ để tiêu trừ
Vừa nhú mảy châu
Lại quặn lòng đau

(Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

Kê Cầm phát ra âm thanh liên tiếp, âm lớn run rẩy dung hợp với âm nhỏ run rẩy, thoảng như tiếng ca như khóc như kể của cô gái.

Tình cảm tương tư sâu kín kia làm trong lòng Lý Thanh Chiếu rung lên.

Bài từ này vốn là nàng sau khi nhận được thư của phu quân Triệu Minh Thành trong sự nhớ nhung mà sáng tác ra. Thật không ngờ Ngọc Doãn chỉ dùng một cây Kê Cầm mà lại thể hiện chuẩn xác rõ ràng tâm tình lúc đó của nàng ra ngoài.

Thầm hít sâu một hơi, Lý Thanh Chiếu khẽ khen:

- Danh hiệu Đệ nhất Kê Cầm của Tiểu Ất quả nhiên là danh bất hư truyền.

Triệu Kim Phúc cũng liên tục gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Còn Triệu Đa Phúc thì vẫn chỉ là một thiếu nữ khờ dại, nói khó nghe một chút thì là không tim không phổi, nàng đương nhiên không hiểu tình cảm này của Lý Thanh Chiếu, chỉ đơn thuần cảm thấy ca từ này của Ngọc Doãn thật sự là vô cùng dễ nghe, đôi mắt động lòng người nhìn chăm chăm Ngọc Doãn, ngây người ra. Hóa ra đáng vẻ lúc hân chơi đàn lại còn hay hơn cả phụ hoàng!

- Thơ hay, đàn rất hay, hát hay!

Tần Cối đột nhiên vỗ tay, lớn tiếng khen ngợi.

Cao Nghiêu Khanh cũng khen miệng không dứt:

- Vốn tưởng rằng mặc dù Tiểu Ất gầy còm hay, nhưng danh hiệu Đệ Nhất chỉ là may mắn mà có, không ngờ hôm nay chứng kiến mới biết Tiểu Ất sử dụng cầm thật sự xuất thần nhập hóa...Quả nhiên là thơ hay, quả nhiên là hát hay!

Ngọc Doãn chậm rãi mở mắt ra.

Nào ngờ Vương Thắng kia lại không cam lòng bị đoạt mất sự nổi bật, cười lạnh nói:

- Đọc lên thì có gì hay? Nào có hiểu chỗ tuyệt diệu trong đó?

Người cho là đọc qua vài bài từ của Lý nương tử thì cho là hiểu được điều tuyệt diệu của Lý nương tử ư?

Khuôn mặt xinh đẹp của Lý Thanh Chiếu đỏ bừng.

- Vương Thắng, người được lắm.

Triệu Kim Phúc thì nhăn mày:

- Nếu Vương Thắng không biết tự trọng, đừng trách ta báo với Vương tướng công.

Đây vốn là Lý Thanh Chiếu vì nhớ phu quân mà sáng tác ra, trong đó đương nhiên không thiếu nỗi đau khổ tương tư. Lời Vương Thắng nói ra, nói thì là giải từ Ngọc Doãn, chẳng phải muốn phơi bày tâm tư của Lý Thanh Chiếu ra trước mặt bàn dân thiên hạ sao?

Đây không chỉ làm nhục Ngọc Doãn, còn làm nhục cả Lý Thanh Chiếu.

Khó trách Triệu Kim Phúc giận giữ, mặc kệ thế nào, Lý Thanh Chiếu là ân sư cầm học của nàng.

Nào ngờ Vương Thắng lại dùng giọng điệu kỳ quái nói:

- Mậu Đức Đế Cơ sao phải tức giận, tụng từ thì cần phải giải từ, Ngọc Doãn hẳn giải được sao?

Ngụ ý không hề coi Mậu Đức Đế Cơ vào mắt.

Cũng khó trách thiên hạ Bắc Tống vốn là Hoàng đế cùng với sĩ phu cùng thống trị.

Đôi khi sự uy nghiêm của Hoàng đế cũng không khiến mọi người sợ hãi.

Bàn tay nhỏ bé của Triệu Đa Phúc nắm chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng, thầm nói: “Tên này thật sự đáng giận, mà Vương Phủ kia cũng chẳng phải người tốt. Sau khi trở về ta phải mình tấu với Phụ hoàng trừng trị hai thúc cháu đó một trận, nếu không thì ta không thể nào hết giận được!

Nào ngờ Ngọc Doãn lại cười.

- Giải từ có gì khó, đã vậy thì nói để người nghe.

- Tiểu Ất

Ngọc Doãn nói vậy khiến Lý Dật Phong bật kêu.

Từ này không có cách giải nào khác, cho dù người giải ra thì sao, Lý nương tử còn mặt mũi nào nữa? Người thì vui vẻ nhất thời, nhưng lại đắc tội với Lý nương tử, tội tình gì chứ?

Lý Thanh Chiếu thì nhìn lại đối diện với ánh mắt Ngọc Doãn.

Trong ánh mắt kia mang theo ý trấn an, như là nói: “Xin hãy yên tâm, tuyệt đối không có việc gì.”

Vương Thắng cười lạnh nói:

- Vậy thì xin lắng nghe!

Ngọc Doãn xoay người lại, hai ánh mắt không hẹn mà gặp.

Trong ánh mắt kia mang theo ý trách cứ, dường như đang nói: Sao người có thể cậy mạnh như vậy?

Là Triệu Phúc Kim!

Ngọc Doãn cười cười, quay người lại nói:

- Từ này của Lý nương tử vốn là Nhất Tiễn Mai, song điệu từ ngắn. Nhất Tiễn Mai này có sáu mươi tự, trước sau sử dụng điệp vần. Chỉ là bài từ này của Lý nương tử dường như có chút biến hóa, cao thấp các mảnh Tam Bình Vận, làm thành Nhất Tiễn Mai biến thể, vả lại mỗi câu sử dụng bình thu, không bằng gọi là Ngọc Điệp Thu được không?

Ánh mắt Lý Thanh Chiếu sáng rực, lăm lăm: Ngọc Điệp Thu? Vô cùng chuẩn xác.

Một lời nói ra khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Bao gồm cả Lý Dật Phong cũng há hốc mồm mở to mắt.

Tần Cối cũng là người trong nghề thông hiểu từ bài tiểu lệnh, nghe Ngọc Doãn nói xong liền nhắm mắt lại, vỗ tay nhẹ nhàng thành nhịp. Sau một lúc lâu, y mở mắt ra, cười nói với Ngọc Doãn:

- Ngọc Điệp Thu, tên hay, thật sự tên hay, đúng là “Hồng ngẫu hương tàn ngọc điệp thu”.

Ừm, người này có tầm nhìn vô cùng chính xác.

Tần Cối khen, khiến những người khác cũng liên tục khen ngợi.

Vương Thắng tức giận mặt đỏ bừng, sau một lúc lâu không nói được gì.

- Cũng không phải do ta nghĩ hay, mà câu này của Lý nương tử đúng là quá tuyệt diệu.

Lần đầu tiên ta nghe được câu này như nuốt mai nhai tuyết, không muốn tiếp tục ăn thịt trong khói lửa nhân gian nữa...Câu từ này của Lý nương tử có thể nói là đại gia chi tác, chưa chắc đã kém hơn Liễu Tam Biến đâu.

Mọi người ngồi đây đều là người tài học.

Như Lý Dật Phong và Cao Nghiêu Khanh cũng đều là xá sinh trong Thái học viện, tài năng không hề tầm thường.

Sau khi nghe Ngọc Doãn nói xong thì cẩn thận nghiền ngẫm câu “Hồng ngẫu hương tàn ngọc điệp thu” rồi không kìm nổi trầm trồ khen ngợi.

- Nuốt mai nhai tuyết, nói rất đúng, quả nhiên là hay tuyệt!

Lúc đầu chưa cảm nhận được, nhưng nghe Tiểu Ất nói như vậy quả đúng là có ý vị nuốt mai nhai tuyết, câu thơ hay, giải từ hay, tuyệt không thể tả!

Người ta thường nói, làm thơ khó, nhưng thật ra giải từ còn khó hơn.

Một đoạn câu từ cần dùng văn tự tương ứng để chú giải, hơn nữa phải giải đúng mới được. Mà người muốn giải từ hay phải là nhân tài giải từ trong trường Thái học, đồng thời còn phải hiểu được ý nghĩa sâu xa bên trong đó, nếu không hiểu thì dù muốn giải từ hay cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn, giải từ không được sẽ bị người khác thỉnh thường.

Lý Thanh Chiêu vô cùng vui sướng,

cảm thấy Ngọc Doãn như tri kỷ, ánh mắt nhìn hắn càng thêm thân thiết.

- Kính xin Tiểu Át tiếp tục giải từ.

Triệu Phúc Kim đột nhiên mở miệng khiến Triệu Đa Phúc đứng bên cạnh ngỡ ngàng.

Tỷ tỷ là người ít nói, không ngờ hôm nay lại chủ động lên tiếng mời Ngọc Doãn tiếp tục giải từ?

Nàng quay sang nhìn Triệu Phúc Kim, thấy trong ánh mắt Triệu Phúc Kim ánh lên tia thưởng thức, còn có chút tò mò.

Lòng nàng khẽ động, có một sự chua xót khó hiểu.

Cảm giác này giống như đồ vật mà mình thích phải chia sẻ cho người khác.

117. Chương 116: Giải Từ (hạ)

Ngọc Doãn nhìn bộ dạng ngây dại của Vương Thắng thì trong lòng thầm cười lạnh.

Ta không chọc ngươi thì thôi, ngươi lại tìm ta để gây chuyện?

Vậy thì cũng đừng trách ta không nể mặt ngươi!

Nghĩ đến đây hắn ngồi xuống nâng chén rượu lên uống một ngụm cho nhuận giọng, nói tiếp:

- Đoạn sáu câu này như là Lý nương tử tức cảnh sinh tình chỉ trong một ngày đêm mà sáng tác ra. Một mình trên thuyền lan, vốn muốn giải nỗi ưu sầu nhưng ngóng mây trời, trời lại xa vời. Theo Tiểu Át nghĩ, giải từ chính là chín câu “Nhất vọng đoạn thiên nhai, thần trì tượng ngoại”. Mặc dù vẫn chưa đủ ý nhưng cũng có thể biểu đạt được ý tứ sâu xa trong đó.

Những lời bình của Ngọc Doãn không hề nói đến tình cảm nam nữ.

Mà chín từ “Nhất vọng đoạn thiên nhai, thần trì tượng ngoại” đúng như lời hán nói vậy, chưa hết ý nhưng lại chuẩn xác nhất.

Lý Thanh Chiêu nhẹ nhàng gật đầu, lộ vẻ tán thưởng.

- Mà ba câu cuối cùng của bài, ta nghĩ mãi nhưng không nghĩ ra giải từ nào hay hơn.

Chỉ cảm thấy “Nhật biên tiêu tức không trầm trầm, họa mi lâu thượng sầu đằng lâm”; lại có “Bằng cao mục đoạn, hồng nhạn lai thì, vô hạn tư lượng chi ý”. Tần Quán từng sáng tác câu “Khốn ỷ nguy lâu, quá tảo phi hồng tự tự sầu”, tuy nghĩa khá gần nhưng cẩn thận ngâm nghĩ thì câu “Vô ngôn độc thượng tây lâu, nguyệt như câu” mới nói đúng ý nghĩa của câu: “Nhạn tự hồi thì, nguyệt mãn tây lâu”.

Cho nên ba câu từ này chẳng thà dùng một bài thơ thất tuyệt làm giải từ có lẽ chuẩn xác hơn.

Ngọc Doãn nói vậy khiến mọi người thay đổi sắc mặt.

Trong các câu thơ vừa nói kia toàn là do cổ nhân sáng tác nhưng lại được Ngọc Doãn thuộc lòng hiểu rõ thật sự khiến người ta cảm thấy kính nể.

Lý Dật Phong vội khom người nói:

- Xin lắng tai nghe.

Bài thơ Tả Tình do Lý Ích sáng tác:

“Thủy văn trần điệp tư du du

Thiên lý giai kỳ nhất tịch hưu

Tòng thử vô tâm ái lương dạ

Nhâm tha minh nguyệt hạ tây lâu.”

Bài thơ “Nhất tiễn mai” của Lý Thanh Chiêu và bài “Tả Tình” của Lý Ích thi nhân đời Đường đều miêu tả chiếu trúc, ánh trăng, tây lâu.

Ngọc Doãn dùng bài thơ này để làm giải từ, chẳng những giải được ba câu khó hiểu cuối cùng, đồng thời còn kết thúc luôn.

Lý Dật Phong hơi sững sốt quay sang nhìn Cao Nghiêu Khanh và Tần Cối, trong mắt bắt gặp lộ vẻ sợ hãi kinh ngạc.

Bọn họ kinh ngạc sự hiểu biết rộng của Ngọc Doãn, kinh ngạc vì Ngọc Doãn có thể hạ bút thành văn.

Cao Nghiêu Khanh và Tần Cối còn đỡ, nhưng Lý Dật Phong lại biết trong nhà Ngọc Doãn không có sách gì, sao lại biết nhiều thi từ đến vậy?

Triệu Phúc Kim bật cười vỗ tay, trong mắt Lý Thanh Chiếu ngập lệ nóng, liên tục khen ngợi.

Ngọc Doãn giải từ chẳng những giữ lại thể diện cho Lý Thanh Chiếu, đồng thời còn nói ra được cảm thụ và tâm trạng của Lý Thanh Chiếu khi sáng tác thơ.

Người đàn ông kia sao lại hiểu được tâm tư nữ nhân?

Mặc dù Lý Thanh Chiếu không nói gì nhưng vẻ tán thưởng trên mặt đã bộc lộ hẳn ra ngoài.

- Còn muốn ta tiếp tục nữa không?

Ngọc Doãn xoay người nói với Vương Thắng.

Wang Thắng mặt đỏ bừng, hai mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn Ngọc Doãn. Nghe Ngọc Doãn nói vậy, gã cắn răng nói:

- Giải, đương nhiên muốn giải tiếp.

Thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Ngọc Doãn thở dài, lại uống một ngụm rượu.

Một thanh niên đứng bên vôi bưng bầu rượu lên rót đầy cho Ngọc Doãn. Thái độ này và thái độ trước đó thật khác xa một trời vực.

“Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu (hoa tự rơi nước tự chảy), là một câu đơn vừa tức cảnh, vừa thi hứng, rất hài hòa với câu trước đó là “hồng ngẫu hương tàn” và “độc thượng lan chu”. Như thế khiến Tiểu Át nhớ tới bài thơ “Hoán Khê Sa” của Yến Thù:

“Vô khả nại hà hoa lạc khứ”

(Biết làm sao được khi hoa cứ rụng)

Hà hà, vô cùng hợp nghĩa.

‘Nhất chủng tương tự, lưỡng xử nhân sâu’ (một mối tương tự, hai chốn ưu sâu) chẳng qua bổ khuyết thêm cho câu “Vân trung thùy ký cảm thư lai” (Trong mây ai gửi lá thư qua).

Với cảm hoài của ta thì lại không qua được một câu tương tự như “Giang Nam giang bắc đa ly biệt, nhãn báo niên niên lương địa sâu” của La Nghiệp. Cũng chính là hai câu này liên kết với câu kế tiếp “Thử tình vô kế khả tiêu trừ”, lòng bao nỗi khắc khoải, khó có thể giải sầu, mới có cảm hoài “Tài hạ mi đầu, khước thượng tâm đầu”. Tuy nhiên thiết nghĩ ba câu kết phách này giống như sự biến đổi ra từ “Ngự nhai hành” của Phạm lão phu tử:

“Đô lai thử sự

Mi gian tâm thượng

Vô kế hồi tị...”

Ha hã, không biết có đúng hay không?

Ngọc Doãn khom người cung kính hỏi, Lý Thanh Chiếu khẽ mỉm cười gật đầu biểu thị chính xác.

Ngọc Doãn cũng cười:

- Cho nên ta đối với giải từ của ba câu kết phách này chỉ có tám chữ, chính là “Ngữ ý siêu dật, người người sáng mắt”.

Ha hã, ta tài sơ học thiên chỉ có thể giải từ ở mức độ đó.

Không biết Vương nha nội có vừa lòng không, nếu không có thể đề xuất thương thảo cùng mọi người.

“Người này thật sự là quá giỏi!”

Triệu Đa Phúc nhìn Ngọc Doãn, ánh mắt tràn ngập sự sùng bái.

Giải từ là một việc vô cùng phí tâm tư, hơn nữa lại rất khó. Cho nên người bình thường không ai muốn giải từ, làm không tốt thậm chí sẽ đắc tội người khác.

Ngọc Doãn hạ bút thành văn siêu dật, mà khí chất thần nhiên kia nàng đã từng thấy trên người cha nàng là Hoàng đế Huy Tông. Tuy nhiên lại không hề khắc sâu như Ngọc Doãn lúc này vậy. Nhớ ngày đó Ngọc Doãn giao tranh với Lã Chi Sĩ trên võ đài, phong thái đó khiến Triệu Đa Phúc vô cùng ngưỡng mộ. Mười ba tuổi, ở hậu thế có lẽ chỉ là một đứa trẻ, nhưng ở thời cổ đại thì đã là một thiếu nữ bắt đầu biết động lòng. Triệu Đa Phúc đã gặp rất nhiều thanh niên tài俊, có thô lỗ, có yếu đuối. Từ xưa mỹ nhân yêu anh hùng nhưng không có nói yêu tú tài nghèo yếu đuối. Đương nhiên, nếu anh hùng có phong thái nho nhã thì mỹ nhân lại càng yêu thích hơn.

Ngọc Doãn cao lớn khôi ngô.

Từ nhỏ đã học đô vật, cộng thêm trước đây từng hay ẩu đả với người khác nên có khí chất mạnh mẽ nhanh nhẹn.

Nhưng hôm nay trong khí chất mạnh mẽ nhanh nhẹn lại thêm vài phần nho nhã thản nhiên khiến cho khí chất mạnh mẽ nhanh nhẹn kia bớt đi vài phần thô lỗ, tăng thêm nhiều phần anh khí.

Triệu Đa Phúc không kìm nổi vỗ tay:

- Tiểu Át, giải từ hay lắm!

“Rốt cuộc người này đã đọc bao nhiêu sách rồi?”

Chẳng lẽ hẳn chỉ chuyên nghiên cứu thi từ sao?

Sao lại có thể giải được nhiều thi từ đầy tự nhiên, phóng khoáng như thế.”

Trong mắt Lý Dật Phong tràn ngập vẻ khó tin, liên tục lắc đầu.

Người này lại nổi bật tiếp rồi!

Người nói đi là đi, mà trước khi đi còn tỏ vẻ này khác, thật sự là, thật sự là...

Lý Dật Phong nghĩ mãi không được câu thích hợp.

- Giải từ là chuyện nhỏ, Ngọc Tiểu Át có dám so cầm cùng ta không?

Vương Thắng thật sự không muốn tỏ ra yếu kém mất thể diện, hai lần bị Ngọc Doãn chiếm phong thái, lại còn được hai vị Đế Cơ liên tục khen ngợi.

Lúc này Vương Thắng giống hệt như con khổng tước xòe lông muốn thu hút sự chú ý của hai vị Đế Cơ.

Nhưng càng như thế lại càng khiến người ta chán ghét.

Gã đứng lên múa may cánh tay, lớn tiếng kể cả.

Gương mặt xinh đẹp của Triệu Phúc Kim sầm xuống:

- Vương Thắng, rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?

- Ngọc Tiểu Át, chẳng phải ngươi rất tinh thông nhạc luật sao?

Vương Thắng không để ý tới Triệu Phúc Kim mà chỉ chú tâm tới Ngọc Doãn, hét to:

- Vậy chúng ta đấu cầm, mỗi người đàn một khúc để mọi người bình phẩm phán xét. Xem người là Khai Phong đệ nhất cầm hay chỉ là hư danh thôi.

Bại bởi ai cũng được, nhưng không thể thua Ngọc Doãn.

Ta đường đường là con cháu Thái Tổ, sao không thể bằng ngươi, một kẻ bán thịt heo trên phố Mã Hành.

- Tiểu Át...

Lý Dật Phong nghe Vương Thắng nói vậy, vội đứng lên định ngăn cản.

Nào ngờ Ngọc Doãn lại mở miệng, cười vang nói:

- Vậy xin nghe theo Vương nha nội.

Vương Thắng mỉm cười!

- Người đâu, lấy cầm cho ta.

Vương Thắng thân là cháu trai của Vương Phủ, đương nhiên cũng có tùy tùng đi theo, chẳng qua trong đình nhỏ này, tùy tùng không có tư cách đi vào. Cho nên hầu hết tùy tùng đều ở bên bờ hồ nghe sai phái, nghe tiếng gào thét của Vương Thắng, lập tức có người đáp ứng.

Không bao lâu, thấy một tùy tùng cầm theo một cây đàn cổ tiến đến, cung kính đặt cầm lên bàn, lập tức rất nhiều người biến đổi sắc mặt.

- Thất Huyền cầm?

Lý Thanh Chiêu chau mày, muốn đứng lên để nói.

Ngọc Doãn giỏi Kê Cầm là điều hiển nhiên, nhưng Kê Cầm và Thất Huyền Cầm lại khác biệt rất lớn.

Thất Huyền Cầm là đàn ngọc, cổ cầm, chính là một trong tứ nghệ quân tử. Mà Kê Cầm mặc dù có thể được lên cung yển, nhưng vẫn không thể sánh với đàn cổ Thất Huyền Cầm danh tiếng. Ngọc Doãn chỉ là một tài tử bình thường, cũng chỉ biết đàn Kê Cầm, chưa bao giờ được thấy Thất Huyền Cầm, Vương Thắng này rõ ràng là treo đầu dê bán thịt chó, thiết kế một cái bẫy để Ngọc Doãn rơi vào.

Wương Thắng nói:

- Đương nhiên là Thất Huyền Cầm, chẳng lẽ giống như kẻ khác học không thành phải đi biểu diễn khắp hang cùng ngõ hẻm hay sao?

Hai gò má Ngọc Doãn giật giật, lộ ra vẻ nghiêm trọng.

- Tiểu Át, nhận thua đi để khỏi bị mất mặt.

- Đúng vậy, người dù tinh thông nhạc luật nhưng Kê Cầm không giống với Thất huyền cầm, người đừng mắc mưu hấn.

Wương Thắng dương dương tự đắc:

- Thế nào, có dám tỷ thí không?

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt thành quyền.

Lý Dật Phong còn có thể nhận ra áo bào Ngọc Doãn run nhẹ theo thân thể...

- Tiểu Át...

Ngọc Doãn mở mắt, ngăn cản Lý Dật Phong.

- Hôm nay ta nhận lời mời của Lý nương tử đến đây, vốn đã là vinh hạnh. Sao có thể để Vương nha nội thất vọng. Vậy thì chúng ta sẽ tỷ thí một trận. Tuy nhiên, người có dám “tác phác” không?

Tác phác, chính là đặt cược.

Wương Thắng nghe vậy ngẩn ra, trong lòng thầm nhủ: “Chẳng lẽ người này là cao thủ Thất Huyền Cầm sao?”

Nhưng nhìn kỹ lại phát hiện thân thể Ngọc Doãn run khẽ, trong lòng gã khẽ động, chợt bừng tỉnh ngộ.

Thằng nhãi này rõ ràng là phô trương thanh thế.

- Ngọc Tiểu Ất, nếu người muốn tác phác, vậy thì nói điều kiện đi.

- Nếu ta thua thì sẽ chặt đứt cánh tay chơi đàn của ta, từ nay về sau không chơi đàn nữa. Nhưng nếu người thua thì sẽ tác phác như nào?

- Ta...

Vương Thắng hoảng sợ.

Cái gọi là tác phác chính là dùng bộ phận trên thân thể để đặt cược: tay, chân, mắt, thậm chí ngay tính mạng cũng có thể tác phác.

- Tiểu Ất, người cần gì phải thế?

Lý Dật Phong thấp giọng khuyên:

- Thất Huyền Cầm này không giống như Kê Cầm.

Ngọc Doãn xoa nhẹ gò má.

Hành động này người khác không để ý, nhưng lại bị Vương Thắng phát hiện.

Hừ, người tiếp tục giả bộ, gạt được ta sao? Tuy nhiên, người muốn cùng ta tác phác, thân phận người là gì chứ? Người lại tính cái gì vậy?

Vương Thắng trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi trầm giọng nói:

- Cầm này của ta chính là danh cầm nguyên niên Đại Đường Vũ Đức chế tạo, mặc dù không được coi là vô giá nhưng giá trị ở trên thị trường cũng phải trên một trăm ngàn quan...

Nếu ta thua người thì sẽ giao cầm này cho người!

Lời vừa ra khỏi miệng, Vương Thắng không nén nổi sự đau lòng.

Thất Huyền Cầm này là báu vật được Vương Phủ vô cùng yêu thích.

Vốn lần này mượn trở tài tại thi xã để thu hút sự chú ý của Đế Cơ, có thể chiếm được trái tim mỹ nhân, từ nay về sau thăng quan tiến chức.

Nào ngờ Ngọc Doãn lại xuất hiện ngang giữa đường, đoạt lấy sự nổi bật của gã.

Vương Thắng tự nhận tài đánh đàn không tầm thường, trước kia đấu cầm cùng người khác chưa bao giờ thất bại.

Mà nay gã so tài với Ngọc Doãn. Về thi từ, gã thật sự không có lòng tin, người trước mắt này quả thật như một quái thai, có thể đem thi từ hạ bút thành văn, bản lĩnh thi từ này tuyệt đối không kém, có lẽ còn hơn gã gấp bội.

Nếu thi từ đã không chiếm thế thượng phong, vậy thì chỉ có thể đấu cầm!

Về phương diện này, Vương Thắng tin tưởng có thể sẽ thắng.

Ngọc Doãn neho mắt lại thành một đường nhỏ, tỉ mỉ đánh giá đàn cổ trên bàn, âm thầm tán thưởng không ngừng.

Mai Hoa Lạc, không ngờ chính là Mai Hoa Lạc cầm!

Đúng như lời Vương Thắng nói, Mai Hoa Lạc Cầm được chế tạo vào năm đầu Võ Đức Đại Đường. Hắn bước lên nhìn tỉ mỉ, góc trái mặt bắc trong Long Trì phát hiện có mười chữ “Đại Đường Vũ Đức nguyên niên tuế thứ Mậu dần”. Bề mặt cầm được quét sơn màu đỏ vàng, đường vân như bụng rắn, làm bằng gỗ lim, hiện lên hình ngôi sao năm cánh, bên cạnh điêu khắc thành hình bánh răng, hoa văn tinh tế tỉ mỉ. Ấn giữa ước 110cm, rộng 19cm, đuôi khoảng 13cm, chéch lên dày 6cm.

Quả nhiên là Mai Hoa Lạc!

Ánh mắt Ngọc Doãn hơi ảm ứ.

Lúc này đàn cổ này không gọi là “Mai Hoa Lạc”. Khoảng tám trăm năm nữa tức là năm 1962 Công Nguyên, đàn này sẽ rơi vào tay một cầm gia có tên là Thẩm Thảo Nông, rồi sau đó mới có tên là “Mai Hoa Cầm”. Đời trước, Ngọc Doãn từng theo cha đi thăm quan cây đàn cổ này. Sau đó cha hắn mua được một cây đàn được chế tác theo Mai Hoa Lạc Cầm, và đó cũng là cây cầm đầu tiên mà Ngọc Doãn học đàn.

Thật không ngờ...

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, đột nhiên xoay người nói với Vương Thắng:

- Nếu đã vậy, Tiểu Ất tỷ thí với ngươi một trận.

118. Chương 117: Tân Mai Hoa Tam Lộ (thượng)

Tên ngọc này sao lại to gan như vậy?

Triệu Đa Phúc đứng bên nghe rõ ràng lập tức nóng mắt chạy lên trước ngăn cản.

Tại sao phải xúc động như vậy? Nàng cũng không rõ. Chỉ cảm thấy rất thân thiết với Ngọc Tiểu Ất, không muốn hắn bị tổn thất gì.

Một trăm ngàn quan để đặt cược bàn tay của Ngọc Doãn tựa như không thấm vào đâu.

Mà Ngọc Doãn am hiểu nhất chỉ có Kê Cầm, cách biệt một trời một vực với Thất huyền cầm, nếu thi đấu chắc hẳn sẽ thua. Triệu Đa Phúc nào có thể trơ mắt để Ngọc Doãn thua trận? Nếu thật sự mất cánh tay kia, Ngọc Doãn sao còn là Ngọc Tiểu Ất nữa chứ?

Nào ngờ Triệu Đa Phúc đang định hành động thì một cánh tay khác đã đặt lên tay nàng.

- Thầy...

Lý Thanh Chiêu nhìn nàng cười cười, dịu dàng nói:

- Để Cơ đừng nóng, cứ đứng nhìn thôi.

- Nhưng....

- Ha ha, Đa Phúc Để Cơ không cần phải lo lắng cho Tiểu Ất. Theo ta thấy, Tiểu Ất đang thiết kế bẫy gạt Vương Thắng mắc bẫy. Tuy rằng bộ dạng hắn khấn trương nhưng ta thấy là Tiểu Ất đang diễn trò thôi.

Không như thế, sao Vương Thắng có thể mắc lừa?

- Diễn trò?

Triệu Đa Phúc ngẩn ra, nhìn lại Ngọc Doãn.

Thấy Ngọc Doãn vẫn là bộ dạng kia nhưng lại không hề run rẩy.

Tuy nhiên khiến người ta có cảm giác là gương chống đỡ chứ không phải là phong thái tự tin.

- Hắn có thể sử dụng cầm được sao?

- Sao Đa Phúc Đế Cơ biết hắn không sử dụng được cầm?

Lý Thanh Chiêu hạ thấp giọng nói:

- Từ lúc Tiểu Ất bắt đầu nổi tiếng ở Đại Tướng Quốc Tự thì ta đã phái Triệu Cửu đi hỏi thăm rồi. Trước đây chưa từng nghe người ta nói hắn biết Kê Cầm, nhưng không ngờ ngay cả Phùng Siêu cũng thua dưới tay hắn. Không ai biết hắn đã từng đọc sách, nhưng lại có thể làm ra bài “Đăng Đại” có một không hai, sao có thể tầm thường?

Mặc dù Tiểu Ất kích động nhưng cũng biết nặng nhẹ.

Mà nay lại đồng ý, ta thấy có lẽ hắn đã có tính toán.

Không bằng chúng ta cứ lẳng lặng quan sát, nói không chừng Tiểu Ất sẽ mang đến một số điều bất ngờ. Ha hã, ta cảm thấy Ngọc Tiểu Ất không đơn giản. Hôm nay hắn tỏ vẻ như thế không hề giống biểu hiện trước đây của hắn, chỉ sợ trong lòng hắn đã có tính toán khác.

- Kế sách khác?

Triệu Kim Phúc hứng thú mở miệng hỏi:

- Ngọc Tiểu Ất này chỉ là một đồ tể, có năng lực gì tính kế sách chứ?

- Mới vừa rồi Lý Đại Lang nói ngày mai hắn phải rời khỏi Đông Kinh, bảo là muốn đưa một vị trưởng giả đi Thái Nguyên.

Chuyện này ta cũng có nghe được một chút, vị trưởng gia kia thật ra một kẻ giết người phải đi sung quân đến Thái Nguyên. Mà người bị giết chết lại là kẻ lưu manh trước đây đã từng áp bức Ngọc Tiểu Ất, cho nên Ngọc Doãn mới phải đưa tiền. Nghe thì như thế nhưng ta lại cảm thấy Ngọc Tiểu Ất sợ dĩ rời khỏi là vì trốn tránh đầu sỏ ngọn gió...Ha hã, Đa Phúc Đế Cơ mới được một tấm Đại Thánh Di Âm, đây chính là vật yêu thích của Khang vương điện hạ.

- Ý thầy là hắn vì Cửu Ca mà bỏ trốn?

Triệu Đa Phúc nghe vậy thì lập tức bặm vành môi nhỏ nhún:

- Cửu ca không phải là loại người thua không trả tiền.

- Ha hã, ta không nói Khang vương điện hạ trả thù, mà là Tiểu Ất gần đây quá nổi bật.

Trước đây còn làm phiền Hương Yến ra mặt làm chỗ dựa cho hần, nay Hương Yến bị buộc tội, hần ở lại Đông Kinh đích xác không phải là chuyện tốt. Đi ra ngoài một chút, đợi việc của Hương Yến xác định rồi thì hần sẽ quay về, đương nhiên lúc quay về sóng yên gió lặng, không còn việc gì nữa.

Triệu Đa Phúc nghe xong nổi giận.

Nàng cũng không biết vì sao mình tức giận, chỉ cảm thấy không thoải mái, liền nói:

- Đây chẳng phải là liên lụy người vô tội ư. Kể nào không nói lý như vậy thì ta đi nói lý với kẻ đó. Hương Yến tiên sinh và Ngọc Tiểu Át có quan hệ gì?

Lý Thanh Chiêu hơi sửng sốt, nhìn trong mắt Triệu Đa Phúc có biến đổi, cảm giác sao vô cùng cổ quái?

Không đợi nàng mở miệng, Mậu Đức Đế Cơ Triệu Kim Phúc đã trách móc:

- Huyền Huyền chớ làm càn, việc ở triều đình sao để muội càn quấy? Nếu Tiểu Át vô can thì tự nhiên sẽ không việc gì; nếu hần có tội, muội cũng khó mà đi nói đạo lý với người ta. Nếu như muội còn càn quấy như thế, ta trở về sẽ bẩm báo phụ hoàng sau này không cho muội tùy tiện ra khỏi cung nữa...

Trên đại thể mà nói con cháu Triệu Quan gia phần lớn là thi hành thái độ buông lỏng.

Từ thời Tống tới nay, Hoàng thất tận lực biểu hiện thái độ thân dân, cho nên rất nhiều con cháu hoàng thất được phổ phường yêu mến cũng không phải là lạ.

Chẳng qua nếu như Quan gia thật sự lên tiếng, Triệu Đa Phúc còn muốn xuất cung thì sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Nhu Phúc Đế Cơ sẽ cấm miệng, trong lòng tuy rất không thoải mái nhưng cũng không dám chọc tỷ tỷ tức giận, đành phải nén lửa giận chuyển ánh mắt tập trung lên người Vương Thắng.

Chỉ là con cháu Vương Phủ mà có thể ném ra một trăm ngàn quan ư?

Hừ, không hiểu Vương Phủ kia là loại gì, chỉ sợ so với Vương Thắng thì còn đáng giận hơn gấp bội.

Người này đã không coi ta ra gì, nói vậy Vương Phủ kia cũng như thế...Người chờ đó, đợi sau khi vào cung ta nhất định bẩm báo phụ hoàng trừng trị thúc cháu người tội bất kính. Hừ, nhất định phải thế, Vương Phủ, Vương Thắng, các người chờ đấy!

Cô gái nhỏ này một khi đã nổi giận lên thì cũng không cần nói lý lẽ.

Triệu Đa Phúc quyết định xong thì không lên tiếng nữa, mà Mậu Đức Đế Cơ thấy nàng không nói gì thì cũng thôi trách cứ.

Đúng lúc này tiếng cầm chợt vang lên.

Vương Thắng rửa tay dâng hương, ngồi ngay ngắn sau cầm, ngón tay vẩy lên, lập tức tiếng đàn mãnh liệt truyền đến.

Gã đàn “Phong lôi dẫn” do Hạ Vân người Lỗ triệu Chu sáng tác. Nói đến tình cảnh mãnh liệt khi đông tố. Kỹ thuật Vương Thắng thành thạo, cực kỳ linh hoạt, khúc nhạc được gảy lên vô cùng hấp dẫn người. Theo ngón tay của y lướt lên dây đàn, mọi người như nghe được tiếng sấm ù ù, tiếng gió thổi rền vang. Tiếng đàn mãnh liệt khiến bao người thấy cảnh sắc thay đổi, trước mặt như nảy lên sấm chớp gió rít.

Phong Lôi dẫn, vút lên đột ngột, xanh ngắt hiểm trở, lại uy vũ hùng tráng khí.

Nhận ra được người này sử dụng đàn cổ rất có bản lĩnh, ngay cả Lý Thanh Chiếu đứng bên cạnh cũng phải khẽ gật đầu.

Mà Lý Dật Phong thì lộ vẻ nghiêm trọng.

Tài nghệ đến mức này ư?

Triệu Đa Phúc thì nghi hoặc.

Tiểu cô nương này là thế đó, hỉ nộ đều bộc lộ ra ngoài. Nàng không thích Vương Thắng, thậm chí là chán ghét Vương Thắng. Cho dù Vương Thắng có luyện thành cầm kỹ như Bá Nha thì nàng cũng khinh thường không thèm để ý. Người này từ kiểu tóc đến diện mạo, từ quần áo đến khí chất đều khiến nàng chán ghét.

Nhưng trên mặt Lý Thanh Chiếu lại lộ vẻ tán thưởng khiến Triệu Đa Phúc có chút bất an.

Thầy tỏ ra như vậy chẳng phải là khen ngợi tên đáng ghét đó sao?

Theo bản năng, Triệu Đa Phúc nhìn Vương Thắng, lộ hẳn vẻ địch ý. Nàng tức giận ngồi xuống, trong mắt ngập nước động lòng người hung hãn nhìn về phía Vương Thắng. Vương Thắng đắc ý, tâm khí đương nhiên tăng cao, tiếng đàn bị kích động trở nên mãnh liệt, đang ở điểm hay thì đột nhiên lại cảm giác được có người theo dõi gã, sát khí tràn đầy.

Lén nhìn qua, lại là Triệu Đa Phúc.

Trong lòng Vương Thắng run lên, ma xui quỷ khiến làm ngón tay trượt đi làm sai một dây đàn.

Trong tiếng đàn mãnh liệt kia đột nhiên xen lẫn một tạp âm, tuy rằng Vương Thắng lập tức điều chỉnh nhưng những người ngồi đó đều không phải là người bình thường, sao không nhận ra được tạp âm kia cơ chứ. Lý Thanh Chiêu chau mày nhìn về phía Triệu Đa Phúc, lại không kìm được mà mỉm cười.

Cầm đánh rất hay nhưng công phu dưỡng khí lại quá kém.

Lòng dạ như thế cho kỹ xảo dù luyện hay đến mức nào thì cũng vậy thôi.

Lý Thanh Chiêu chợt lắc đầu, hứng thú đối với Vương Thắng bất chợt giảm đi nhiều.

Tâm khí không được bồi dưỡng, cho dù kỹ xảo có luyện giỏi thì trước sau cũng không thể nổi bật được.

Phong Lôi Dẫn, bình xét cấp bậc trong cuộc khảo sát khúc mục đàn cổ ở hậu thế thuộc về khúc mục cấp ba.

Nói khó thì không quá khó nhưng muốn luyện tốt cũng không phải là chuyện dễ. Ngọc Doãn nhắm mắt tĩnh tọa như lão tăng nhập định.

Dù chưa từng liếc nhìn Vương Thắng nhưng nhất cử nhất động của Vương Thắng đều như ẩn hiện trong đầu.

Một khúc Phong Lôi Dẫn này ở hậu thế hẳn đã luyện không biết bao nhiêu lần, mà nay lắng nghe cổ nhân diễn tấu lại cảm xúc hơn rất nhiều. Dù sao trải qua tám trăm năm, Phong Lôi Dẫn người Tống vẫn khác biệt với Phong lôi Dẫn đời sau. Ngọc Doãn nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra những biến hóa chỉ pháp của Vương Thắng, vừa cân nhắc, vừa nhẹ nhàng gật đầu, âm thầm khen ngợi.

Sau cơn mưa trời lại sáng, tiếng đàn đột nhiên dừng lại.

Ngọc Doãn mở bừng mắt nhìn Vương Thắng, đột nhiên mỉm cười.

- Nha nội đàn rất hay.

Người này điên rồi, sao lại khen kẻ địch?

Triệu Đa Phúc nhăn hàng lông mày lại, tỏ vẻ không vui, nhưng trên mặt Triệu Kim Phúc lại lộ vẻ tán thưởng.

Nàng không phải đang khen ngợi cầm kỳ của Vương Thắng, mà là tán thưởng khí độ của Ngọc Doãn.

Hay thì nói là hay, không cần giả dối.

Ngọc Doãn càng như thế, Triệu Kim Phúc lại càng cảm thấy hắn có tấm lòng rộng rãi, lại có khí độ vô cùng tự tin nắm chắc phần thắng trong tay.

Lúc nàng nàng đã hiểu những lời nói vừa rồi của Lý Thanh Chiếu.

Chỉ sợ đúng là Ngọc Doãn đã thiết kế một cái bẫy để Vương Thắng nhảy vào.

Kê Cầm của hắn giỏi, trình độ Thất huyền cầm cũng không hề kém. Hôm nay hắn sẽ phải biểu diễn hết mình để sau khi hắn rời khỏi đây sẽ không có ai động đến vợ hắn, người nhà hắn. Nghĩ qua tối nay, một bài giải tử này sẽ lan truyền khắp phố phường, danh tiếng Ngọc Doãn cũng theo đó càng nổi bật, mà những kẻ có ý đồ với Ngọc Doãn cũng phải e dè.

Nhưng không biết trình độ Thất Huyền cầm của hắn đến đâu?

Ngọc Doãn vươn người đứng lên, vỗ tay khen:

- Nha nội đánh đàn rất hay, quả nhiên là có bản lĩnh. Tuy nhiên xem chỉ pháp của Nha nội là được học từ nhất phái Thôi Tôn Độ. Thôi Sư gầy hồ cầm, coi trọng thanh lệ và yên tĩnh, ôn hòa mà xa xăm. Nhưng tâm tư nha nội lại không yên tĩnh, mặc dù có chỉ pháp nhưng chỉ có thể đàn được thôi chứ không được coi là chân truyền của Thôi sư cầm.

Những lời này khiến sự đắc ý của Vương Thắng đang trào dâng chợt biến mất.

Gã hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Doãn.

Trong lòng nghĩ: “Thằng nhãi này có vẻ như là người lành nghề...Ta bái sư học đàn, người khác còn không hiểu, sao hắn ta lại hiểu...”

Sự đắc ý dào dạt vừa lên bất chợt giảm sút.

Vương Thắng trầm mặc chốc lát nói:

- Ngọc Tiểu Át dừng tỏ ra miệng lưỡi nữa, ta được chân truyền hay không không đến lượt kẻ đồ tể như người đánh giá.

Ta chơi đàn, nhưng không biết người chơi đàn thế nào?

Ngọc Doãn mỉm cười

Nụ cười vẫn ôn hòa mượt mà làm người khác cảm giác vô cùng thoải mái.

Nhưng không biết tại sao trong mắt Vương Thắng nụ cười của Ngọc Doãn lại trở nên âm hiểm.

Chỉ thấy hắn đi đến bên chậu nước, rửa tay sạch sẽ. Cô gái bên cạnh vội vàng dâng lên một chiếc khăn mềm mại cho hắn lau tay. Rồi sau đó hắn đi đến bên lư hương, dùng thìa bạc lấy hương liệu, rồi sau đó chậm rãi châm lên.

Hôm nay thi xã sử dụng hương liệu đều là cống phẩm ngự dụng, chất lượng vô cùng tốt.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, thở dài một hơi, tâm trạng rơi vào trạng thái bình ổn như một giếng cổ trống không.

Hắn đến bên bàn để cầm, ngồi xuống, một bàn tay đặt lên trên đàn.

119. Chương 118: Tân Mai Hoa Tam Lộ (hạ)

Chỉ là khi sắc mặt Vương Thắng nhất thời tái xanh..

Tư thế ngồi gảy đàn có nghiên cứu cực kỳ độc đáo, biết gảy đàn hay không chỉ cần nhìn tư thế người ngồi thì có thể đoán ra được ngay.

Người này chẳng lẽ là người lành nghề?

Sắc mặt của Vương Thắng lập tức trở nên rất khó coi, thậm chí có một loại cảm giác trứng kê.

- Mà bây giờ, xuân qua hạ đến, hoa nhiều như gấm.

Ngàn dạng người có ngàn dạng sở thích, có người thích u lan, có người thích mẫu đơn, có người thích hoa đào, có người thích thích hoa hạnh... Nhưng Tiểu Ất duy nhất chỉ thích hoa mai, hâm mộ nhất sự tiêu dao của Hòa Tĩnh tiên sinh. Nay đàn Tam Lộng Mai Hoa, mong chư quân chớ cười.

Mai Hoa Nhất Lộng, đau lòng người. Mai Hoa Nhị Lộng, bận lòng suy nghĩ. Mai Hoa Tam Lộng, nổi gió

Tiếng của Ngọc Doãn trong trẻo, nương theo tiết tấu rất có âm luật. Tiếng nói đột nhiên dừng lại, tiếng đàn sâu kín vang lên.

- Tiểu Ất tấu khúc gì?

Lúc tiếng đàn vang lên, sắc mặt Tần Cối hơi biến sắc, bỗng nhiên quay đầu hỏi:

- Sao nghe giống như Mai Hoa Lạc, nhưng lại hoàn toàn không giống?

Cao Nghiêu Khanh lắc đầu, tỏ vẻ khó hiểu.

Còn Lý Dật Phong thì chau mày, chỉ là vẻ ngưng trọng trên mặt lại dần dần biến mất...

Tiểu Ất, quả nhiên tấu cầm rất hay!

Chỉ thấy chỉ pháp Ngọc Doãn biến hóa, lúc vân vê lúc khiêu, lúc ẩn lúc phôi. Đôi tay đó trên dây đàn như nước chảy qua, nhưng sinh ra ngàn vạn biến hóa, làm người ta biết cảm vui vẻ thoải mái. Tiếng nhạc sâu kín lại mang chút bất khuất, trong thoáng chốc giống như một mảnh băng tuyết ngập trời ở trước mắt. Một đóa hoa mai ngạo nghễ nở rộ, nghênh đón gió tuyết không muốn cuối đầu... loại cao ngạo nào!

Lúc ta buông ra trăm hoa giết, thật ứng cảnh này.

Lý Thanh Chiêu lại đột nhiên mỉm cười, cô quay đầu nói:

- Tiểu Ất đây là đang bày tỏ cõi lòng... Hắn tuy là một tên đồ tể nhưng lại có ngạo cốt, ta cũng là khinh thường hắn. Vốn muốn mượn cơ hội này nói tốt cho Mã tử tử, xem ra không cần phí lời nữa.

- Nếu chịu giải hòa tự nhiên giải hòa, nếu không chịu cho dù đao búa vào thân cũng không phải cuối đầu.

- Tiểu Ất này, thật đúng là khiến người khác bất ngờ mà!

Còn Triệu Phúc Kim bên cạnh lại nhú chặt mày:

- Sao ta cảm thấy đàn này của Tiểu Ất chơi có chút cổ quái.

- Ừ, quả là cổ quái.

Hắn tấu là phổ của Mai Hoa Lạc, nhưng hình như có biến hóa, hơn nữa lại theo lý giải đặc biệt của hắn. Nếu theo phổ khúc Mai Hoa Lạc là có ý oán sầu biệt ly. Nhưng khúc nhạc này của hắn lại đặc biệt ảo diệu, ta nghe tới giờ, chỉ cảm thấy một chữ để hình dung.

- Chữ gì?

Triệu Đa Phúc tò mò hỏi

- Kim Phúc Đế Cơ cho rằng thế nào?

Lý Thanh Chiêu vẫn không trả lời, ngược lại hỏi Mậu Đức Đế Cơ.

Triệu Phúc Kim nhắm mắt lại trầm ngâm, một lát sau hạ giọng nói:

- Hoa mai thanh nhất, tiếng đàn thanh nhất, lấy tiếng thanh nhất viết vật thanh nhất, hơn nữa cũng có âm vận Lăng Sương. Nếu lão sư hỏi cảm giác với Phúc Kim, Kim Phúc chỉ có một từ đánh giá: Thanh !

Lý Thanh Chiêu lập tức cười rạng rỡ, nhẹ nhàng vỗ tay, nhưng lại không dám phát ra chút âm thanh, sợ quấy rầy âm thanh chí thanh đó.

- Không ngờ khúc nhạc này được Tiểu Ất thay đổi, lại có chỗ vi diệu thế này.

Phúc Kim Đế Cơ sáo kỹ có một không hai chẳng lẽ không có lòng Bá Nha Chung Tử Kỳ? Sao không tấu một khúc hòa với âm thanh chí thanh của Tiểu Ất chứ?

Mậu Đức Đế Cơ Triệu Phúc Kim chẳng những xinh đẹp động lòng người, càng là một tay thổi sáo giỏi.

Nghe Lý Thanh Chiêu nói như vậy, cô nhất thời sinh mấy phần ý động.

Chỉ là nhìn nhìn Ngọc Doãn, lại liếc mắt nhìn người bên cạnh. Cẩn rằng một cái, xoay người xua tay, ra hiệu tùy nữ đến, nhỏ tiếng bên tay cô mấy câu. Tùy nữ liền vội nhận lời, vội vàng rời khỏi, không lâu tùy nữ liền trở về tiểu đình.

Chỉ là trong tay lại thêm một cây sáo ngọc lấp lánh.

Sau khi cung kính đưa sáo ngọc cho Mậu Đức Đế Cơ, Triệu Phúc Kim đang muốn mở lời, chợt nghe tiếng đàn đột nhiên biến đổi...

Ngẩng đầu nhìn chỉ thấy Ngọc Doãn đang nhìn cô.

Ánh mắt nhìn nhau, Ngọc Doãn và Triệu Phúc Kim khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Không biết tại sao, Triệu Phúc Kim bị nụ cười của Ngọc Doãn làm tâm thần hơi loạn, nhưng cô lập tức bình tĩnh, bình ổn lại tinh tâm tư.

Ngọc Doãn là đang đưa ra lời mời với cô!

Cái gọi là Mai Hoa Lạc kỳ thật chính là tiền thân của Mai Hoa Tam Lộ, thời Tống lấy tên là Tam Lộ Mai Hoa.

Thời Đông Tấn Hoàn Y sáng tác Mai Hoa Lạc. Lúc đầu vốn là khúc sáo, mãi tới cuối đời Đường, mới hóa thành khúc đàn, trở thành Tam Lộ Mai Hoa ngày nay. Chỉ là do chịu phong cách của triều Nam tới thời Đường, Tam Lộ Mai Hoa ở thời Bắc Tống biểu hiện chủ yếu là loại tình cảm buồn ưu oán. Mãi tới nay, trải qua phát triển đổi mới của phái Kinh Ngu Sơn và phái Quảng Lăng, mất đi tình cảm buồn ưu oán vốn có, ngược lại với Mai Hoa Lăng Sương Ngạo Hàn, tiết tấu và khí chất cao thượng bất khuất làm chủ đề biểu hiện.

Tới giờ bản ý của Mai Hoa Tam Lộ và Mai Hoa Lạc lúc đầu, đã có khác biệt lớn.

Ngọc Doãn tấu chính là Mai Hoa Tam Lộ ghi chép trong “Cầm Phổ Hải Thanh” của phái Ngu Sơn. Chỗ khác nhau lớn nhất với Mai Hoa Tam Lộ của phái Quảng Lăng nằm ở trong phổ khúc này. Có đoạn đàn sáo hợp tấu, tiết tấu cực kỳ hợp thể, mặc dù là đột nhiên thêm vào khúc sáo, cũng sẽ không sinh ra biến hóa lớn lắm và hợp tấu thích hợp nhất.

Mặt của Triệu Phúc Kim, liền đỏ lên.

Trong lòng đột nhiên có một cảm xúc cổ quái quanh quẩn, cũng may cô tự chủ không kém, rất nhanh bình tĩnh lại. Sáo ngọc đó đặt bên môi hồng cùng biến tấu của tiếng đàn Ngọc Doãn bỗng nhiên vang lên tiếng sáo ngọc. Giây phút đàn sáo tương hợp rõ ràng là chuẩn xác, không chút đột ngột, làm người ta có một loại cảm giác ông trời tác hợp.

Lý Thanh Chiêu kinh ngạc, nhìn lại Ngọc Doãn.

Không ngờ, tài năng của Tiểu Ất lại cao minh như vậy, cao minh tới... cao minh tới mức làm Lý Thanh Chiêu không biết hình dung thế nào.

Tiếng đàn chí thanh, tiếng sáo du dương.

Sau khi đàn sáo hợp tấu, làm người ta nhất thời cảm thấy vui vẻ thoải mái

Xảo diệu nhất chính là ở tiếng đàn của Ngọc Doãn... làm chủ đạo hợp tấu, Ngọc Doãn không chế tiết tấu của Mai Hoa Tam Lộng. Mai Tam Lộng của Mậu Đức Đế Cô học là Mai Hoa Lạc bắt người từ thời Hoàn Y, cho nên lúc diễn tấu, tất nhiên sẽ xuất hiện rất nhiều khác nhau. Nhưng mỗi lần xảy ra vấn đề, Ngọc Doãn đều có thể dùng tiếng đàn khéo léo hóa giải khác nhau của đàn sáo, làm tiếng đàn và tiếng sáo này hoàn mỹ kết hợp một chỗ, như đã hợp tác luyện tập nhiều năm.

Cầm kỹ này đủ cho mọi người trở mắt.

Hắn chơi đàn hay không có gì là ngạc nhiên. Ngạc nhiên là hắn có thể dùng tiếng đàn che giấu vết tỳ của tiếng sáo, cho nên đàn sáo tương hợp lại tuyệt diệu động lòng người. Không nói biến hóa của Ngọc Doãn, làm cho phẩm điệu của Mai Hoa Tam Lộng nâng lên gấp trăm lần. Chỉ đàn kỹ này, càng hơn hẳn Vương Thắng. Loại khí độ gấp loạn không hoảng đó làm mọi người đều trầm trồ khen ngợi.

Mặt Vương Thắng đỏ lên.

Vốn lúc đầu Ngọc Doãn gảy đàn, y còn có chút cao hứng.

Nhưng theo khúc đàn phát triển, tự tin của Vương Thắng dần dần bắt đầu biến mất... Tới lúc Mậu Đức Đế Cơ thổi sáo tương hòa với tiếng đàn, Vương Thắng càng có cảm giác sắp sụp đổ. Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy!

Cao thấp cầm kỹ này không cần nói cũng biết

Không nói đến tính kỹ xảo của Phong Lôi Dẫn hơn xa Mai Hoa Tam Lộng.

Một là khúc mục cấp ba ở hậu thế, một là khúc mục khảo hạch cấp tám, sao thể đánh đồng so sánh?

Mẫu chốt là ở chỗ đổi mới của Ngọc Doãn, cùng với lúc hợp tấu đàn sáo biểu hiện ra ra khí độ đó, nghiêm nhiên một phong phạm nhất phái tông sư.

Tuy chỉ là một khúc nhạc, Vương Thắng liền biết, mình thua rồi!

Nhưng y lại không cam tâm, không cam tâm thua Ngọc Doãn như vậy, càng không cam tâm chấp tay dâng tặng đàn Mai Hoa Lạc.

Đàn Mai Hoa Lạc này, chính là đáng một trăm ngàn quan.

Vương Phủ cho Vương Thắng mượn, nhưng không có nghĩa y có thể thua mất.

Đừng nói đàn này đáng trăm ngàn quan, chỉ là mười ngàn quan, không chừng sau này Vương Phủ cũng sẽ lột da y!

Trong mắt Vương Thắng đột nhiên hiện vẻ điên cuồng.

Ngọc Doãn nén dây đàn, nhắm mắt bình tĩnh tâm tình, một lúc sau, mới từ trong tiếng chí thanh của “Mai Hoa Tam Lộng” đó tỉnh lại. Lúc hấn đứng dậy, mọi người trong tiểu đình, vẫn bộ dạng ngơ ngác, còn chưa tỉnh lại từ trong tiếng đàn du dương chí thanh đó.

- Sáo kỹ của Mậu Đức Đế Cơ cao minh, tiểu nhân kính phục.

Ngọc Doãn hướng về Mậu Đức Đế Cơ chấp tay vái chào, còn Mậu Đức Đế Cơ Triệu Phúc Kim thì cả mặt đỏ bừng, vội đứng dậy đáp lễ Ngọc Doãn.

- Hôm nay mới biết thế nào là Mai Hoa Lạc.

Ta học sáo nhiều năm nay, hôm nay mới biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân... Nếu không phải lúc này Tiểu Ất phối hợp, ta suýt nữa loạn khúc. Ta có lời mời, vẫn mong Tiểu Ất có thể chỉ giáo, phổ khúc “Hoa Mai Tam Lộng” này có thể tặng cho ta không?

Mậu Đức Đế Cơ là một cô gái cực kỳ kiêu ngạo.

Trong ấn tượng mọi người, vẫn chưa từng thấy qua cô chủ động mở lời muốn đồ của người khác.

Mà nay, cô lại muốn phổ nhạc Ngọc Doãn..

Lý Dật Phong trong lòng khẽ động, tựa hồ có chút hiểu rõ tâm ý của Mậu Đức Đế Cơ. Một khúc chi sư, đó cũng là lão sư. Có chỗ dựa lưng vững chắc như Mậu Đức Đế Cơ, Tiểu Át tuy vẫn muốn rời khỏi Đông Kinh, nhưng ai lại dám trêu chọc vợ và người nhà của Tiểu Át nữa?

Cái này không chỉ là đòi hỏi phổ nhạc Ngọc Doãn, càng là che dù bảo vệ cho Ngọc Doãn

Lý Dật Phong suy nghĩ rõ ảo diệu trong này, đối với hành động khác thường này của Ngọc Doãn, cũng thoáng chốc hiểu.

Trải qua một đêm, trong phủ Khai Phong này, nhất định sẽ có một danh hiệu Ngọc Doãn!

Trong lòng bất giác cảm thấy vui mừng cho Ngọc Doãn, đồng thời càng vì phần tâm tư hảo hữu này, mà cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nhớ lúc mới quen Tiểu Át, hắn còn bị một tên lưu manh làm cho cùng đường. Nhưng không ngờ hôm nay.. tính kế của Ngọc Doãn, lại thâm như vậy. Chỉ tâm tư này càng hơn hẳn Lý Dật Phong, trong lòng y cảm thán, Ngọc Doãn nhanh trưởng thành thế này.

Nhưng đồng thời, lại càng tăng thêm mấy phần tò mò.

Bản lĩnh Tiểu Át rốt cuộc từ đâu mà ra?

Mặc dù là người cố hữu sinh ra đã biết, nhưng...

Lý Dật Phong gãi gãi đầu, nghĩ mãi cũng không ra.

- Chậm đã!

Vương Thắng đột nhiên lao tới, lớn tiếng hỏi:

- Còn chưa biết cuộc tỷ thí hôm nay, ai thắng?

Lời này vừa thốt ra, nhất thời làm mọi người khinh miệt nhìn.

Ai cao ai thấp, vừa xem hiểu ngay, cần phải nói ra mới biết sao? Vương Thắng người cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, luyện đàn nhiều năm, chẳng lẽ cũng không biết ai thắng? Hành động này của người, rõ ràng là muốn quỵt nợ, muốn chối.

Mà mấy người ngày bình thường quan hệ không tệ, cũng chau mày.

- Nội nha cho rằng, ai thắng?

Cao Nghiêu Khanh âm trầm kỳ quái nói, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường

Ca cũng là nội nha, nhưng ca lại không thể làm hành động quyết nợ đó, đệ tốt xấu gì cũng coi như danh sĩ Khai Phong, sao vô sỉ như vậy? Ca xấu hổ vì làm bạn với đệ.

Vương Thắng lúc này cũng xem là xé toang da mặt.

Dù sao bất luận thế nào cũng không thể thua mất đàn Hoa Mai Lạc.

Y lớn tiếng nói:

- Phong lôi dẫn, không tệ chút nào. Tên đồ tể này tuy chơi được Mai Hoa Tam Lộ nhưng lại làm thay đổi bản chất của nó.

Luận cầm kỹ mà nói, ta là người thắng

Người đâu, chặt tay Ngọc Doãn cho ta!

120. Chương 119: Lúc Hoa Đồ My Rơi (thượng)

Lý Thanh Chiêu nổi giận rồi!

Vương Thắng thật quá đáng, đã làm mất mặt nàng lại còn tùy tiện như vậy. Thi xã hôm nay là Lý Thanh Chiêu khởi xướng, vốn cũng không muốn mời người này, chỉ là nghĩ tới nếu mời người khác mà không mời y, khó tránh thể diện khó coi.

Vả lại Vương Phủ chính khí kiêu ngạo, Lý Thanh Chiêu cũng lo lắng, nếu vì chuyện này mà đắc tội với Vương Phủ thì sẽ liên lụy tới Triệu Minh Thành.

Cho nên, nàng mới bất đắc dĩ phát tâm thiệp, không ngờ...

Lý Thanh Chiêu sáng tác lời từ sầu triền miên, nhưng trong thâm tâm lại rất rắn rỏi.

Ta kính thúc phụ ngươi, cho nên mời ngươi đến, nhưng ngươi lại quấy rối ta, chẳng lẽ ta trị không được ngươi sao?

Lý Thanh Chiêu vỗ một bàn tay lên án:

- Vương Thắng, Tiểu Ất là khách ta mời đến, hôm nay ngươi thật sự là quá càn rỡ! Trong này là Thụy Thánh viên, không phải nhà ngươi. Chẳng lẽ ngươi cho rằng, một cô gái yếu ớt như ta thì không trừng trị được ngươi sao?

- Cừu ca, ai dám ngông nghênh, thì động thủ cho muội.

Lý Thanh Chiêu phát hỏa như vậy, Triệu Đa Phúc sớm kìm nén đầy bụng, lúc này đột nhiên giấy thoát khỏi tay của Triệu Phúc Kim, hét lên lập tức nhảy ra, giống như con mèo nhỏ nổi giận xông tới trước mặt Vương Thắng đó, một quyền đánh lên mặt Vương Thắng.

Vương Thắng bị đau, cũng không thấy rõ nàng liền giơ tay liền đẩy ngã Triệu Đa Phúc xuống đất.

Đợi lúc y thấy rõ, lại ngậy người ra!

Không ngờ y đánh Nhu Phúc Đế Cơ?

Tuy nói thúc phụ y quyền thế ngút trời, cả Áo Tướng Đồng Quán và Công Tướng Sái Kinh đều bị đánh ngã, nhưng không có nghĩa là Vương Phủ thật sự có thể muốn làm gì thì làm. Quan gia là niệm tình người xưa, cho nên có chút dung túng cho Vương Phủ. Nhưng Vương Thắng lại không coi Mậu Đức Đế Cơ ra gì, dù sao đó là con gái đã xuất giá rồi, hơn nữa còn gả cho lão vật Sái Kinh đó.

Nhưng Triệu Đa Phúc lại là con gái được Quan gia yêu quý nhất.

Vậy mà hôm nay y lại đẩy ngã Triệu Đa Phúc, trong đầu y lập tức trở nên trống rỗng.

Ngọc Doãn ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, thấy Triệu Đa Phúc bị đẩy ngã, vội lẳng người lên, ôm Triệu Đa Phúc vào lòng, thân hình xoay tại chỗ rồi sau đó nhẹ nhàng đặt Nhu Phúc Đế Cơ xuống đất.

- Vương Thắng, ngươi thật to gan!

Ngọc Doãn tức giận quát, làm Vương Thắng hồn bay phách lạc.

Không chờ y tỉnh hồn lại, Ngọc Doãn liền bổ nhào tới gần trước. Không sai, một tay Ngọc Doãn hoạt động không thật tiện lắm, nhưng không có nghĩa là hắn không có sức lực, chỉ thấy hắn cong khuỷu tay lên thoát cái đánh ngã Vương Thắng xuống đất, rồi sau đó nhấc chân dẫm lên y.

Cái chân đó dẫm lên người Vương Thắng, thì giống như một ngọn núi to đè lên y.

Vương Thắng bị đánh mặt đầy máu, muốn giãy giụa lại không động đậy được...

Lúc này, một gã thanh niên tráng kiện bên hồ tới đánh mấy tùy tùng của Vương Thắng gãy xương cốt. Còn thị vệ nhận được tin, cũng ủa kéo tới, từng người rút binh khí ra muốn xông lên trước.

- Tất cả dừng tay lại!

Mậu Đức Đế Cơ đứng ra lớn tiếng quát:

- Kéo mấy thứ chướng mắt này ra ngoài, ném vào đại lao phủ Khai Phong... phải người nói cho Thái Mậu, bảo y “chăm sóc” cho tốt mấy tên này. Ta không muốn nhìn thấy bọn họ xuất hiện trong thành Đông Kinh nữa.

Thái Mậu, đó là Phủ doãn phủ Khai Phong mới nhậm chức.

Lúc trước gã đi theo Sái Kinh, cho nên mới được trọng dụng.

Bây giờ tuy Sái Kinh không thể so trước đây, nhưng dư uy vẫn còn. Càng quan trọng là, Sái Kinh và Vương Phủ không có qua lại, hơn nữa còn bị Vương Phủ hãm hại mấy lần, sao có thể dễ dàng buông tha mấy gã này. Có thể tưởng tượng, những người này vào phủ Khai Phong, tất nhiên là lãnh ít dữ nhiều. Cho dù Mậu Đức Đế Cơ và Sái Điều có mâu thuẫn, nhưng dù sao Đế Cơ cũng là con dâu Sái Kinh.

Bọn thị vệ thấy Mậu Đức Đế Cơ ra mặt, liền thu lại binh khí, thuận thực kéo tùy tùng của Vương Thắng khỏi ao sen.

- Tiểu Ất, kính xin tha cho y!

- Tỷ tỷ, y đánh muội, sao có thể tha cho y đi?

- Bất luận nói thế nào, y cũng là con cháu Vương tướng, cũng nên nể mặt Vương tướng... Nhưng chuyện hôm nay, ta nhất định bắt buộc phụ hoàng. Về phần phụ hoàng có truy cứu không, thì ta không biết trước được, Vương nội nha, xin đi đi, trong này không hoan nghênh người

Trong mắt Triệu Phúc Kim lóe lên một chút ánh sáng lạnh lẽo, làm Vương Thắng không khỏi run sợ cả người.

Y bò dậy, hung hăng liếc nhìn Ngọc Doãn một cái, quay đầu muốn mang Hoa Mai Lạc Cầm đi.

Nhưng nghe Mậu Đức Đế Cơ nói:

- Đàn này người đã thua Tiểu Ất, nếu người còn cần hai cánh tay này, thì đừng chạm vào nó nữa.

- Ta...

- Về thắng bại hôm nay, chư vị đang ngồi đều có thể làm chứng.

Đàn nghệ không cần gì khác, thắng chính là thắng, thua chính là thua! Đám người như người, thật sự là làm ô uế tuyệt thế danh cầm này. Còn không rút đi cho ta, nếu để ta nhìn thấy người nữa, nhất định lấy mạng của người. Lúc đó, cả thúc phụ người nói tình cũng vô dụng.

Triệu Phúc Kim lần này nổi giận, lại làm cho Vương Thắng không dám dừng lại ở đây nữa.

Y xám xịt, ảo não chạy ra đình nhỏ, vẻ kiêu căng như trước không còn nữa...

Lý Thanh Chiêu đi lên trước:

- Tiểu Ất, hôm nay mời người đến, ta vốn có ý khác.

Tuy nhiên khi nghe tiếng chí thanh của người, ta cũng coi như hiểu tính cách của người. Ta không biết nên nói thế nào mới phải, nhưng xin người nể tình Mã nương tử năm đó từng chiếu cố người. Tỷ ấy là một cô gái, dù là đông gia của lầu Phong Nhạc, nhưng đôi khi cũng là bất đắc dĩ, kính xin người đừng so đo với hành động vô lễ trước đó của Bạch Thế Minh nữa. Sau khi Mã tỷ tỷ trở về, đã nghiêm khắc phạt hấn rồi.

Lầu Bạch Phàn, Mã nương tử?

Ngọc Doãn bưng tỉnh!

- Lý nương tử không cần phải nói nữa. Tiểu Ất và lầu Phong Nhạc cũng không có vương mặc oán hận.

Cô ấy tuy có chiếu cố ta, nhưng ta bán khúc phở đó cho cô ấy, tuy giá cả hai ngàn quan nhưng đã trả ân tình đó rồi. Về Bạch Thế Minh... ha ha, ta càng không để trong lòng, ngày mai ta rời khỏi Đông Kinh rồi nên sẽ càng không tìm Mã nương tử gây phiền phức.

Ngọc Doãn nói thì như vậy, nhưng bất cứ ai cũng có thể nghe ra, trong lòng hẳn đang có oán khí.

Lý Thanh Chiêu do dự một chút, vốn không muốn xem vào chuyện này, nhưng nghĩ tới phần tĩnh nghĩa của Mã nương tử và cô, vẫn không kìm được nói:

- Ta nghe nói lầu Phan cũng ra giá cao mua khúc phổ đó, không biết là khúc phổ nào? Có thể tiết lộ một chút không?

Ngọc Doãn sẽ không qua lại với lầu Phong Nhạc nữa.

Mặc dù lầu Phong Nhạc chặt đứt làm ăn thịt chín của nhà hân nhưng cũng không gây ra ảnh hưởng lớn.

Mà nay nghe nói cửa hàng của Ngọc Doãn ngoài cung ứng cho lầu Bạch Phàn ra còn cung ứng thịt chín cho ba cửa hàng tửu lầu khác. Đặc biệt là lầu Thiên Kim Nhất Tiểu và lầu Phan, gần như kinh doanh thịt chín thịt sống đều giao cho Ngọc Doãn. So sánh, làm ăn của lầu Phong Nhạc, thật là không quan trọng. Càng không nói, còn có mấy tửu lầu cửa hàng chính Cao Dương cũng đã qua lại với Ngọc Doãn. Cho nên Ngọc Doãn bây giờ đã không còn là Ngọc Tiểu Át bị Quách Kinh làm cho sứt đầu mẻ trán nữa, hân đã có đủ sức lực rồi.

Nhưng xuất phát quan hệ với bạn tốt, Lý Thanh Chiếu vẫn là hy vọng có thể hỏi thăm một chút tin tức.

Ngọc Doãn nghe xong lại cười:

- Không phải Tiểu Át không nể mặt Lý nương tử, thật sự là phổ khúc này giao ra, Tiểu Át không tiện nói gì thêm, duy nhất có thể nói với Lý nương tử chính là toàn bộ phổ khúc này đều do ta chỉnh sửa, từ khúc đều xuất từ tay ta.

Về nội dung, tới lúc đó Lý nương tử tự nhiên sẽ biết

Mã nương tử không cần ta biên sửa, Tiểu Át cũng vui mừng thanh nhàn... Nhưng Tiểu Át còn có câu nói xin Lý nương tử chuyển lời: Cần Tiểu Át thì thắng, không cần Tiểu Át, ta cũng không thấy tiếc, mà đó là tổn thất của Mã nương tử. Nói đến thế thôi, sáng mai Tiểu Át còn phải lên đường, xin cáo từ trước!

Từ sau khi giải quyết xong phiền phức của Quách Kinh, khí thế này của Ngọc Doãn càng ngày càng mạnh mẽ.

Cho nên Lý Thanh Chiếu sau khi nghe xong, đành liên tục lắc đầu, không biết có nên giữ Ngọc Doãn lại không, mà cũng không biết nên nói gì thêm.

Ngọc Doãn, thật sự đã nể mặt mình.

Lý Thanh Chiếu cũng không phải là không biết người tốt xấu, nên nàng biết nếu truy cứu tới cùng, chỉ sợ sẽ làm tình cảm này lạnh đi.

- Nếu đã như vậy, thì đợi Tiểu Át trở về, hãy bàn tiếp.

- Cáo từ!

Ngọc Doãn xoay người, hướng về phía Mậu Đức Đế Cơ và Nhu Phúc Đế Cơ từ biệt.

Chỉ là hắn không có chú ý tới trong ánh mắt Nhu Phúc Đế Cơ nhìn hắn đã ẩn chứa bao điều mà không thể diễn tả thành lời.

- Thật là mất hứng, vốn thi xã rất tốt, lại bị thằng khốn đó làm mất hứng.

Lý Dật Phong không đi về cùng Ngọc Doãn, nhìn mọi người hứng thú rã rời ở bên cạnh châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán, y lặng lẽ đi tới bên cạnh Lý Thanh Chiêu, đưa tờ giấy thác ản của Ngọc Doãn cho Lý Thanh Chiêu, và nói rõ tình hình.

- Tám thước một tắc?

Lý Thanh Chiêu nghe xong cũng nhất thời kinh ngạc.

- Sao có thể thế này, đàn tám thước một tắc sao có thể gãy được?

- Ta cũng không rõ, chỉ là sau khi Tiểu Ất mua được, giống như có được chí bảo.

Ta lật tra điển tịch, đàn đó phải là vật phẩm triều Chu, nhưng cụ thể là lai lịch gì, lại thật sự không rõ lắm.

Dưới long trì có khắc chữ, đáng tiếc lại không nhận ra được.

Cho nên ta thác in ra, xin Lý nương tử giám định, nói không chừng có thể tìm ra manh mối.

Lý Thanh Chiêu bác học đa tài, tinh thông thi từ âm luật, yêu thích vật kim thạch, đối với văn tự Tiên Tần thì càng vô cùng say mê.

Nàng nhận lấy bản dập này, sau khi nhìn lướt qua, chân mày hơi chau lại.

- Cái này giống như kim văn triều Chu, nhưng nhất thời vẫn không thể xác định, phải sau khi trở về kiểm tra điển tịch mới có thể biết lai lịch.

- Như vậy, làm phiền Lý nương tử.

Hai người đang nói chuyện, lại chợt nghe thấy Triệu Đa Phúc thét lên kinh hãi.

- Sao Ngọc Tiểu Át lại quên để quên cầm ở chỗ này?

Mọi người nghe thấy, nhìn theo hướng tay Triệu Đa Phúc chỉ, thấy cây Hoa Mai Lạc Cầm vẫn ngay ngắn bày trên bàn.

- Ta đi đưa cho hần!

- Khoan đã!

Cao Nghiêu Khanh đột nhiên mở miệng:

- Đàn này tuyệt đối không thể tặng cho Tiểu Át.

- Tại sao?

Cao Nghiêu Khanh thở dài:

- Nếu Tiểu Át thật sự mang đàn đi, chỉ sợ mới thật là chuốc lấy tai họa!

Nghe nói, đàn này được Vương tướng công thích nhất, tuy nói Vương Thắng thua Tiểu Át, nhưng truy tới cùng, chỉ sợ Tiểu Át ăn không nổi.

- Y dám

Triệu Đa Phúc giận tím mặt.

Không ngờ Triệu Phúc Kim lại nói:

- Tam Lang nói không sai... Vương tướng công ở một ngày thì Tiểu Át cũng không thể có được đàn này. Nói vậy chắc hần cũng rõ, bằng không sao có thể để đàn ở đây? Nghe nói, từng có người muốn lấy một trăm ngàn quan mua đàn này mà không được. Nếu Tiểu Át mang về nhà, mới thật sự sẽ có tai họa. Đàn này tuyệt đối không thể để Tiểu Át sở hữu, còn phải nghĩ cách khác.

- Cách gì?

Triệu Đa Phúc vẻ mặt mờ mịt.

Còn Triệu Phúc Kim lại khi khi cười:

- Phụ hoàng say mê âm luật, rất thích thu thập danh cầm.

Huyền Huyền, sao muội không tặng đàn này cho phụ hoàng, còn nói rõ lai lịch của đàn này, chắc hẳn phụ hoàng sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho...

Hì hì, không phải nói Tiểu Ất gia cảnh không tốt sao? Thưởng cầm này cho Tiểu Ất, xem ai còn có thể gây phiền phức cho Tiểu Ất nữa.

Cao minh, thật sự là cao minh!

Lý Dật Phong nghe thấy, không khỏi âm thầm vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Người ta nói Mậu Đức Đế Cơ thông minh nhất, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Kể từ nay, chẳng những miễn đi tai họa của Tiểu Ất, còn có thể được Quan gia để ý tới. Nếu được Quan gia thích, nói không chừng Tiểu Ất thăng chức rất nhanh!

Lý Thanh Chiêu bên cạnh, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn lại Triệu Phúc Kim.

Chẳng biết tại sao, mặt của Triệu Phúc Kim lập tức đỏ lên!

Lý Thanh Chiêu giật mình, lại thầm kêu: Oan nghiệt, đúng là oan nghiệt mà...

Ánh sáng mặt trời, từ chân trời dựng lên.

Lúc Ngọc Doãn mở mắt ra, trời đã sáng rồi!

Ngoài phòng truyền đến tiếng va chạm của gáo chậu, nghĩ chắc là Yến Nô đang bận rộn bữa sáng trong nhà bếp.

Hôm qua sau khi trở về, Ngọc Doãn liền thu dọn ổn thỏa hành lý, ngoại trừ một số quần áo và lương khô ra, còn có một chút ngân lượng.

Yến Nô chuẩn bị một cây côn cho Ngọc Doãn, dùng để phòng thân trên đường.

Hai người ngồi trong sân, vẫn nói tới rất khuya.

Đủ loại chủ đề từ lúc nhỏ tới khoảng thời gian gần đây xảy ra, tựa hồ vẫn nói không hết, tán ngẫu không xong.

Trong lòng lo lắng.

Ngọc Doãn đứng dậy xuống giường, ra khỏi phòng đến rửa mặt.

- Tiểu Ất ca, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, nhanh đến ăn đi.

Yến Nô từ trong nhà bếp đi ra, vẫn là bộ dạng thường ngày, người mặc áo mỏng chấp vá, cầm cái gùi, eo buộc tạp dề.

Nàng trong rất bình tĩnh bưng bữa sáng qua, bày trước mặt Ngọc Doãn.

- Đồ đạc đều thu dọn xong rồi!

- Ừ!

- Ngân lượng chuẩn bị đủ rồi, hôm qua nô ở chợ nhìn thấy một cái túi lưng da trâu nên đã mua, ngân lượng cất bên trong đó rồi. Trong này là chút bạc vụn, còn có hai mươi quan tiền, Tiểu Ất ca đi đường đừng tiết kiệm quá, thấy thức ăn ngon thì mua mà ăn.

Đúng rồi, còn cây côn này nữa!

Đáng tiếc Tiểu Ất ca không chơi được thương bổng, Nô cũng không giỏi về cái này... Nhưng cầm ở trong tay, cũng có thể phòng thân, trên đường phải cẩn thận.

Đây là quần áo tắm thay, phía dưới là đồ lót, bên trên là áo khoác... Còn nữa, nô còn mua hai đôi giày. Ra ngoài cũng phải để ý bề ngoài một chút, giày thì để ở chỗ này. Tiểu Ất Ca lúc lên đường phải để ý nhiều, đừng để mình bị thương.

Trong lời nói Yến Nô, vô cùng bình tĩnh.

Nhưng việc nàng cần nhằn lại nhải đó lại luôn làm Ngọc Doãn cảm thấy có chút thương xót

Tái sinh tới bây giờ, cùng Cửu Nhi tỷ cãi nhau ầm ĩ, có nhiều điều chưa quen. Nhưng thật sự tới chia ly trong lòng lại cảm thấy không nề.

- Nô sẽ không tiễn huynh ra thành, lúc nữa còn phải tới cửa hàng trông nom.

- Cửu Nhi tỷ...

Ngọc Doãn không kìm được kêu một tiếng.

- Được rồi, đừng như vậy, Tiểu Ất ca đại trượng phu, chí tại bốn phương.

Chỉ là ra ngoài mấy ngày thôi, trong nhà nô tỳ sẽ biết chăm lo tốt. Vả lại còn có An thúc phụ ở đây, sẽ không có chuyện ... Đúng rồi, số thuốc này là của An thúc phụ hót cho huynh, nhớ phải dùng, ba ngày một lần, nhớ rõ chớ quên thời gian.

- Ủ... Cửu Nhi tỷ cũng phải ở nhà học chữ cho tốt, chờ lúc trở về, nhất định phải thi trường học.

Yến Nô mặt mày rạng rỡ tươi cười:

- Tiểu Ất ca yên tâm đi nhé, đừng quên lúc nhỏ Nô thông minh hơn Tiểu Ất ca.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Hai người nhìn nhau, bất chợt không nói.

Trong mắt hai người đều thấy được tình cảm đôi bên.

Trong mắt Yến Nô loáng ánh lệ nhưng cố nén không cho chảy xuống...

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng chuông lục lạc, là La Đức đang dẫn một con lừa đen tới cửa hội hợp với Ngọc Doãn.

- Vậy, huynh đi đây!

- Ủ!

- Cửu Nhi tỷ cũng phải bảo trọng.

- Tiểu Ất Ca cũng phải bảo trọng mới được...

Ngọc Doãn thật sự là không chịu nổi thống khổ của biệt ly này, cắn răng một cái, mang hành lý lên lưng, cầm lấy côn, liền đi ra ngoài.

La Đức cũng người mặc trang phục mộc mạc, hành lý mang không nhiều đều giắt trên lưng con lừa.

Chào hỏi với Ngọc Doãn xong, hai người liền dắt tay nhau đi.

Đi xa không bao nhiêu, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng bước chân, là Yến Nô chạy ra:

- Tiểu Át ca, khi nào về nhà?

Ngọc Doãn do dự một chút, quay đầu lớn tiếng nói:

- Cửu Nhi tỷ, lúc hoa Đào My rơi, là ngày Tiểu Át về nhà.

Lúc hoa Đào My rơi...

Đưa mắt nhìn bóng dáng của Ngọc Doãn dần đi xa, nước mắt trong mắt Yến Nô cũng không thể kìm nén được nữa mà lặng lẽ chảy xuống gương mặt.

121. Chương 120: Câu Chuyện Lưu Truyền Ở Đông Kinh (1)

- ...Đối mặt với từng bước từng bước ép sát của Vương nha nội, Ngọc Tiểu Át thật sự nổi giận!

Hắn vươn người đứng lên, chỉ Vương nha nội đó lớn tiếng quát:

- Nha nội ức hiếp người như vậy, chẳng lẽ cho rằng ta không đàn được?

Wương nha nội lại cười lạnh nói:

- Một tên đồ tể như ngươi, gảy được đàn sao?

Tiểu Át tức giận không ngừng, tiến lên một bước, sau khi ngồi xuống bàn gảy đàn tấu nhạc, nhất thời làm tất cả mọi người ghen hòng nhìn trần trối. Chư vị khách quan, các vị nói rớt cuộc Tiểu Át gảy khúc nhạc gì mà làm người ta lặng im như tờ?

Trong lầu Phan, đèn đuốc sáng trưng.

Trên võ đài, một thuyết thư tiên sinh đang thao thao bất tuyệt nói chuyện, lúc nói tới chỗ hay, lại đột nhiên gài một cái mai phục.

- Là Nhị Tuyền Ánh Nguyệt.

Có khách nhân lớn tiếng trả lời.

Thuyết thư tiên sinh ha ha cười, bưng trà lên, nhấp miệng một cái, nhuận nhuận cổ họng.

Chuyện xảy ra ở Thụy Thánh Viên tối qua, đến trưa đã lưu truyền trong con phố. Có người thông minh lập tức cải biên câu chuyện một chút rồi mang tới thuyết thư trong tửu quán. Tuy nhiên việc cải biên câu chuyện này cũng có tốt có xấu. Mà hôm nay lầu Phan mời người thuyết thư đến chính là Cố Cửu nổi tiếng Đông Kinh, người này thuyết thư giọng điệu truyền cảm, cuốn hút, nắm bắt rất tốt. Đặc biệt là cảm tiết tấu đó, nắm bắt xuất thần nhập hóa, cũng thấy rõ tâm tư của người nghe.

- Nhị Tuyền Ánh Nguyệt tuy hay nhưng vẫn không đủ như vậy.

Theo ta thấy, nhất định là “Lương Chúc”! Nhớ lúc đó ta từng thấy Tiểu Ất chơi đàn ở chùa Đại Tướng Quốc. Sự ảo diệu của Lương Chúc, đến nay vẫn như cũ. Đáng tiếc sau đó, Tiểu Ất không có chơi Lương Chúc nữa, thật sự làm người ta khó chịu, khó chịu!

- Là Nhị Tuyền Ánh Nguyệt!

- Là Lương Chúc!

Ai cũng không ngờ, vì một vấn đề nhỏ nhoi thế này lại làm người ta cãi ầm lên.

Hơn nữa, tranh chấp này có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng. Thế cho nên hai bên đều không nhường nhau làm trong tửu lầu, náo loạn ầm ĩ. Rất nhiều cô gái trong Hoan lầu cũng ùn ùn ló đầu ra, châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán không ngừng.

- Ngọc Tiểu Ất này rốt cuộc là người thế này, sao lại có thể vào Thụy Thánh Viên?

Trong một căn phòng tao nhã, một người đàn ông gầy yếu, hiếu kỳ hỏi giữa đám người.

Người đàn ông này trông còn chưa tới bốn mươi tuổi, người mặt áo gấm, tóc tết khăn vuông, lộ ra khí chất nho nhã lịch sự.

Nhưng lúc y mở miệng, lại biểu lộ một loại khí độ không giận tự uy, rõ ràng là được nuôi dưỡng rất lâu, thuận miệng vừa hỏi, liền làm người xung quanh sinh ra tia hàn ý. Một người đàn ông trắng trẻo mập mạp, dưới cằm không có râu vôi vàng tiến lên tới gần y cẩn thận rót đầy một chén rượu, nhẹ giọng nói:

- Quan gia chẳng lẽ quên rồi? Hôm qua vợ của Triệu Minh Thành tổ chức thi xã ở Thụy Thánh Viên. Nhu Phúc Đế Cơ còn đặc biệt bẩm báo Quan gia, được chấp thuận của Quan gia mới mở ra sử dụng.

- Hả!

Người đàn ông nghe thấy, không khỏi vỗ trán một cái.

- Ta nhớ rồi, Huyền Huyền đã nói qua chuyện này... nhưng Ngọc Tiểu Ất này là ai?

- Đó là con trai của Nội đẳng tử Ngọc Phi chết thảm trên võ đài tranh đấu với người Liêu mười năm trước. Quan gia chẳng lẽ quên rồi sao? Năm đó Quan gia còn khen ngợi, nói pháp đấu của Ngọc Phi thiên hạ vô song. Lúc ông ta chiến chết, Quan gia còn buồn bã mấy ngày.

Ngọc Tiểu Ất đó là con trai của Ngọc Phi, mà bây giờ đang mở cửa hàng thịt trên phố Mã Hành, bán thịt tươi chín.

Quan gia?

Từ Triệu Khuông Dận hưng Tống tới nay, cách xưng hô Quan gia này, luôn chỉ dùng lên người Hoàng đế.

Người đàn ông trung niên này rõ ràng là Triệu Cát!

Mấy ngày nay Triệu Cát có chút phiền muộn, mà căn cơ của phiền muộn này lại là đến từ một bức phong thư. Liêu Tộ Đế nước Liêu phái người đến đưa thư, nói muốn quyết chiến với người Kim, xin Quan gia xuất binh tương trợ. Hơn nữa Tộ Đế hứa, nếu đánh bại người Kim rồi, y nhất định sẽ trả Yến Vân mười sáu châu cho Đại Tống, từ nay về sau, Liêu làm đệ, Tống làm huynh, vĩnh viễn thái bình.

Bức thư này truyền đến, lập tức làm triều đình rung chuyển.

Là trợ giúp Đại Liêu, hay trợ giúp người Kim? Tranh chấp trên triều đình không ngừng.

Vì thế, Triệu Cát cũng cực kỳ đau đầu.

Y thật sự là chịu không nổi tranh cãi của song phương mãi không ngừng. Thế là liền ra khỏi cung, cải trang vi hành, đi tới lầu Phan chơi đùa.

Nào biết lại nghe được tên của Ngọc Doãn.

- Tên đồ tể cũng biết gảy đàn?

Triệu Cát nghi ngờ hỏi:

- Nhưng không biết Nhị Tuyền Ánh Nguyệt và Lương Chúc đó là thế nào?

Người đàn ông trắng mập tên Trương Đại Niên cũng là hoạn quan trong cung, cũng là cận thần của Triệu Cát.

Nghe thấy Triệu Cát hỏi, gã vội vàng nói:

- Hồi Quan gia, Nhị Tuyền Ánh Nguyệt và Lương Chúc, nghe nói là khúc phổ mà Ngọc Tiểu Ất từng chơi ở Đại Tướng Quốc Tự, được rất nhiều người khen ngợi. Chỉ là trước đó nô tài chỉ nghe nói người này giỏi Kê Cầm, nhưng không ngờ lại giỏi đến mức vậy, thật khiến người ta bất ngờ. Nô tài cũng chỉ là nghe nói, Quan gia chỉ nghe liền... muốn nói chơi đàn hay, Nô tài cảm thấy, vẫn là Lý nương tử chơi đàn hay, chỉ sợ là Ngọc Doãn được người ta nói quá sự thật.

Kỳ thật, nếu luận cầm kỹ, Triệu Cát còn hơn Lý Sư Sư một bậc.

Chỉ là lúc này không thể nhắc đến một tên đồ tể, chẳng khác gì đánh đồng với đương kim thiên tử, Trương Đại Niên vẫn không có ngu xuẩn như vậy.

Không ngờ gã vừa dứt lời, bên cạnh đi ra một người.

- Quan gia, nói tới Lý nương tử, nô tài còn nghe nói một chuyện lý thú.

- Chuyện lý thú?

Triệu Cát nghe thấy liền cười:

- Chuyện rất lý thú, Bạch Ngạc người từ từ nói đi

- Thần nghe nói, Ngọc Tiểu Ất trước đây thiếu người ta ba trăm quan... Thằng nhãi này cũng là người có cốt khí, không ngờ không chịu cúi đầu, liều mạng muốn trả nợ. Sắp trả hết nợ rồi lại bị người ta bày kế, không có ngân lượng, thậm chí lại thiếu thêm người ta năm trăm quan. May mắn Lý nương tử ra ta giúp đỡ, cho hắn hai ngàn quan nên đã vượt qua được ải khó khăn.

Nên bây giờ trong đường phố này có nhiều lưu truyền, nói Lý nương tử là biết tình nghĩa, khảng khái hào sảng, không hề kém phong thái đấng mày râu...

Triệu Cát nghe Bạch Ngạc nói chuyện cười ha ha.

Ngay từ đầu, y còn vờ râu nhẹ nhàng gạt đầu, không kìm được khen ngợi Ngọc Doãn là một người có tình nghĩa.

Nhưng tới y nghe nói Lý Sư Sư cho Ngọc Doãn mượn hai ngàn quan, mà Bạch Ngạc có nói cái gì “cảm kích nghĩa” nụ cười trên mặt nhất thời đơ lại.

Lý Sư Sư là độc chiếm của y.

Sao lại có qua lại với tên đồ tể này?

Trong lòng có phần không vui, sắc mặt của Triệu Cát liền âm trầm xuống.

- Bạch Ngạc, đừng vội nói vậy... Quan gia, lúc này nô tài cũng nghe người ta nói là thượng thánh hành thủ Phong Nghi Nô lầu Phan này mua của Ngọc Doãn một khúc nhạc. Phong đại gia và Lý nương tử xưa nay thân thiết, lúc đó Phong đại gia không ở Đông Kinh, Lý nương tử nghe nói chuyện này, liền thay Phong đại gia, đem hai ngàn quan cho Ngọc Tiểu Ất, cũng không phải là vô duyên cớ đi giúp đỡ người ta.

Nói tới đây, Trương Đại Niên hung hăng trừng mắt liếc nhìn Bạch Ngạc một cái.

“Đồ khốn khiếp, lại càng ngày càng làm càn, không biết phép tắc...”

Trương Đại Niên là được Mậu Đức Đế Cơ phó thác, phải nói tốt cho Ngọc Doãn một chút.

Nhưng Bạch Ngạc này!

Trong lòng gã tức tối không ngừng, lại không làm gì được Bạch Ngạc. Vì Bạch Ngạc này là thái giám của môn hạ Vi phi, mẹ của Vương Khang. Ngày thường có chút hiểu chuyện, cho nên cũng rất được Triệu Cát yêu thích. Chỉ là lần này, lại không biết tại sao không biết chừng mực thế này.

Triệu Cát “ừ” một tiếng không nói gì.

Lúc này, ngoài lầu đã loạn thành một đám, tranh chấp không ngừng.

Chợt nghe một tiếng “chát” vang lên, Cổ Cửu chậm rãi nói:

- Chư vị khách quan đều đoán sai rồi... khúc nhạc mà Tiểu Ất tấu tên là Tam Lộng Mai Hoa! Đừng quýt tiểu nhân. Tam Lộng Mai Hoa này tuy là cổ điển, nhưng Tiểu Ất lại thêm ý mới.

Khúc này tấu là chí thanh cao nhã, hoàn toàn không có ý ưu uất sầu oán của Tam Lộng Mai Hoa .

Sau khi Tiểu Ất tấu khúc này, lại làm một người trong buổi tiệc tim đập thành thịch. Phải biết, Tam Lộng Mai Hoa này vốn bắt nguồn từ khúc sáo Mai Hoa Lạc. Mà người nà, nhất định rất giỏi thổi sáo, nhất thời không tìm được, liền kêu người lấy một cây sáo ngọc, thổi lên.

Lúc này có nói, Tam Lộng Mai Hoa này của Tiểu Ất có ý mới... mà người này cũng không biết được khúc nhạc mới chỉ biết Mai Hoa Lạc. Mới cũ tương giao vốn phải loạn làn điệu, nào biết Tiểu Ất biến một cái, lại dung nhập khúc nhạc cũ này vào trong khúc nhạc mới. Khúc nhạc vốn mâu thuẫn nhau, lúc này phối hợp không chút kể hở, làm đám người ngồi nghe không thể không khen ngợi.

- Cừu ca, người đó là ai vậy!

Dưới đài lập tức có người đánh trống reo hò lên.

Còn Cổ Cừu thì ra vẻ thần bí cười, đột nhiên hạ giọng nói:

- Người này chính là Mậu Đức Đế Cơ... Đây đúng là một khúc hoa mai thêm giai thoại, tâm đầu ý hợp... Có muốn biết chuyện sau này thế nào, để ta giải thích với khách quan.

- Thì ra là Mậu Đức Đế Cơ à!

- Không ngờ, thật là không ngờ...

Dưới đài mọi người nhất thời reo hò lên, nhưng không ngờ sắc mặt của Triệu Cát nhất thời trở nên rất khó coi.

Y cũng biết, trong đường phố này thích nhất lưu truyền câu chuyện giai nhân tài tử. Mà con gái hoàng thất này sẽ trở thành nhân vật chính trong đó.

Chỉ là...

Triệu Cát tức giận đứng dậy, hừ một tiếng liền đi.

- Quan gia, để nô tài .. đánh vỡ mồm kẻ kia.

Bạch Ngọc bước lên thỉnh chỉ, không ngờ Triệu Cát dừng lại một chút sau đó do dự một lát nói:

- Bỏ đi, vốn là chuyện không thật mà. Nếu thật so đo với người này, trái lại câu chuyện này sẽ thật sự thành câu chuyện phiếm bị người ta bàn tán. Chuyện này chấm dứt ở đây đi.

Bạch Ngạc còn muốn nói cái gì nữa nhưng Trương Đại Niên ngăn cản trước người y.

Triệu Cát cõ lòng đầy tâm sự từ gian nhĩ đi ra, xuống lầu, liền dưới vây quanh của thị vệ, lặng lẽ trở về hoàng cung.

- Trương thường thị xin dừng bước.

Bạch Ngạc bước nhanh mấy bước, gọi Trương Đại Niên.

Trương Đại Niên cười lạnh một tiếng:

- Bạch thường thị, có gì chỉ giáo?

- Trương gia gia cần gì phải làm vậy, nô tài trước mặt Trương gia gia cũng được coi là thường thị... Chỉ là hành động của nô tài hôm nay không phải vì chuyện khác, chỉ muốn nói vài lời vì Khang vương mà thôi, không có ý gì khác, xin Trương gia gia thứ tội cho.

Bạch Ngạc tuy được xem trọng, nhưng địa vị trong cung lại thua xa Trương Đại Niên.

Nghe y nói như vậy, Trương Đại Niên chau mày, nhẹ giọng nói:

- Ngọc Tiểu Ất này, sao trêu chọc làm Khang vương diện hạ không vui?

Bạch Ngạc thở dài:

- Chuyện này, nói ra rất dài!

Lại nói Triệu Cát trở về trong cung, chạy thẳng đến Tây Tẩm các.

Tây Tẩm các này nằm ở điện Khôn Ninh, mà điện Khôn Ninh lại phân làm hai các.

Tây Tẩm các vốn là chỗ ở Thái tử, nhưng từ khi Thái tử Triệu Hoàn lớn lên, liền chuyển ra điện Khôn Ninh. Thế là Triệu Cát sửa chữa Tây Tẩm các thành thư phòng, ngày thường ở đây chơi đàn thư họa, cho dù là Hoàng hậu cũng không thể tự tiện quấy rầy.

Ngồi trong Tây Tẩm các, Triệu Cát rất buồn bực.

Nhưng lần này y không phải vì bức thư của Thiên Tộ Đế đó mà phiền não, mà là vì nghe tin tức lúc này mà phiền não.

Lý Sư Sư? Ngọc Tiểu Át?

Tuy Trương Đại Niên đã giải thích, nhưng trong lòng Triệu Cát vẫn rất không thoải mái.

Còn chuyện của Mậu Đức Đế Cơ, cũng làm Triệu Cát cảm thấy khó chịu. Con gái nhà mình lại bị bình dân bá tính biến thành trò cười đám tiểu, điều này làm cho Triệu Cát thân là thiên tử Đại Tống làm sao chịu nổi? Quả thực, quả thực chính là mất mặt Quan gia.

Đi tới trước bức “uyên ương mộc xuân ba”, Triệu Cát trầm tư không nói.

Một lát sau, y đột nhiên quát:

- Trương Đại Niên

- Có nô tài!

- Tuyên Mậu Đức Đế Cơ đến, trẫm có việc muốn hỏi nó.

122. Chương 121: Câu Chuyện Lưu Truyền Ở Đông Kinh (2)

Trong Tây Tả các, đèn đuốc sáng trưng.

Thời Tống khi chiếu sáng giữa đêm phần lớn là lấy đèn dầu là chính, hơn nữa giá cả không cao, có thể được bá tính bình dân chấp nhận nhất.

Đương nhiên, Quan gia không phải là bá tính bình thường, cho nên sử dụng là Long tiên hương do huyện Hà Dương chuyên tạo rót vào tâm nến, giá cả cực kỳ đắt tiền. Đồng thời chiếu sáng, Long Tiên hương còn

có thể có tác dụng nâng cao tinh thần. Mà Triệu Cát vốn lại thích xa hoa, cho nên trong Tây Tẩm các này rải rác 120 ngọn nến, mùi thơm xông lên người, làm cảnh trí thêm rực rỡ hoa lệ.

Triệu Phúc Kim vốn đã ngủ rồi, nhưng nghe nói phụ hoàng triệu kiến, liền vội chạy tới.

Dưới ánh nến, chỉ thấy Triệu Đa Phúc người mặc một bộ gấm đỏ thẫm như mẫu đơn gấm Tứ Xuyên, cẩn thận đi vào trong Tây Tẩm các.

- Phụ hoàng, vội vãi gọi con và tỷ tỷ như vậy, có chuyện gì không?

Không đợi Triệu Phúc Kim thì lễ, chỉ thấy một thiếu nữ đột nhiên từ phía sau nàng xông ra, reo hò lao vào trong lòng Triệu Cát.

- Huyền Huyền...

Triệu Phúc Kim thất kinh, vội hét lên.

Ai biết thiếu nữ lại dán vào trong lòng Triệu Cát, còn giãy giụa làm nũng, càng hì hì cười:

- Phụ hoàng, con có một món quà muốn tặng phụ hoàng, vốn định ban ngày mang đến tặng. Nhưng... tới qua ngủ muộn, nên không dậy sớm.

Trong Tây Tẩm các này, có thể không kiêng kỵ gì như vậy, chỉ có một mình Triệu Đa Phúc.

Như Phúc Đế Cơ ôm cánh tay Triệu Cát, bộ dạng đó làm Triệu Cát dễ khóc dễ cười. Ngẩng đầu nhìn Mậu Đức Đế Cơ, giống như là đang hỏi nàng: Trăm triệu con đến, sao con lại mang theo a đầu này tới? Tỷ muội hai con làm trò gì hả?

Mậu Đức Đế Cơ vội hỏi:

- Phụ hoàng, hôm qua Huyền Huyền nghỉ bên chỗ nữ nhi.

Hôm nay quần lấy nữ nhi cả ngày, cả thời gian nữ nhi luyện chữ đều bị chiếm đi... Phụ hoàng, người phải quản Huyền Huyền cho thật tốt.

- Hừ, mới không phải là... rõ ràng là tỷ tỷ muốn thưởng thức đàn, không chịu để muội đi.

- Làm gì có!

- Chính là có... hừ, nếu không phải muội muốn hiển cầm cho phụ hoàng, nói không chừng tỷ tỷ cường ép cướp đàn đi mất.

- Huyền Huyền!

Hai tỷ muội này đầu vô mồm, làm Triệu Cát đỏ khóc đỏ cười.

- Đây chính là chỗ của trẫm, sao trở thành chỗ hai tiểu cô nương con cãi nhau?

Đừng tưởng Mậu Đức Đế Cơ đã gả cho người ta, nhưng trong mắt Triệu Cát, nàng trước sau vẫn là tiểu hài tử không lớn. Mà hôm nay hai cô gái lú rít tranh cãi ầm ĩ, chẳng những không làm Triệu Cát tức giận, ngược lại làm những tích tụ trong lòng lúc này thoáng chốc xua tan sạch sẽ.

- Phúc Kim, Huyền Huyền!

Triệu Cát ôm lấy Triệu Đa Phúc:

- Dừng tranh cãi lại, ngồi yên nào.

Ba cha con ngồi lên cái ghế khảm xà cừ sơn đỏ, Triệu Đa Phúc dựa vào trong lòng Triệu Cát, giống như không chịu đi, còn Triệu Cát cũng không tức giận, cười tủm tỉm nói:

- Huyền Huyền, lúc này nói tặng phụ hoàng quà, không biết là quà gì vậy?

- Hi hi, phụ hoàng nhất định thích.

Triệu Đa Phúc lập tức tinh thần tỉnh táo, từ trong lòng Triệu Cát giẫy ra, chạy tới cửa Tây Tẩm các.

- Trương Đại Niên, mang vào đồ lúc này ta mang đến.

Trương Đại Niên canh gác ngoài Tây Tẩm các, liền vội đáp một tiếng, không lâu liền ôm một cây đàn cổ đi vào.

- Đây là món quà Huyền Huyền tặng cho phụ hoàng?

Triệu Cát mỉm cười!

Trong cung y đàn quý vô số, Triệu Đa Phúc lại có khả năng tìm đàn rất tốt cho y sao?

Nhưng, y vẫn là hứng trí bưng bưng đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn đàn. Còn Triệu Phúc Kim thì giờ một ngọn nến tối trước mặt, hạ giọng nói:

- Phụ hoàng, người xem kỹ, đàn này là đàn gì?

- Ha ha, Để xem nào.

Triệu Cát nói chuyện, liền cúi lưng kiểm tra tỉ mỉ.

Đột nhiên y phát ra một tiếng kinh hãi:

- Cái này không phải là Trọng Ni Thức tạo ra năm đầu Vô Đức sao?

- Hi hi, đúng vậy... nhưng bây giờ, nó đã đổi tên, con và tỷ tỷ thương lượng một chút, gọi nó là Mai Hoa Lạc.

- Mai Hoa Lạc?

Triệu Cát mí mắt hơi híp, trong đầu đột nhiên hiện ra lời đồn đại một khúc Mai Hoa mà tâm đầu ý hợp. Ngẩng đầu nhìn Triệu Phúc Kim, lại phát hiện sắc mặt Triệu Phúc Kim như thường, không mấy may có chút biểu hiện khác thường nào, lúc này trong lòng mới thoải mái một chút. Vốn muốn hỏi một câu, nhưng một là Triệu Đa Phúc ở bên cạnh, hai là muốn tỉ mỉ thưởng thức Mai Hoa Lạc này, bèn quyết định chút nữa hãy hỏi.

- Đàn này, làm sao có được?

- Hi hi là nữ nhi đánh cược được.

- Ừ?

Triệu Đa Phúc thấy Triệu Cát hứng thú, liền hứng chí bưng bưng nói chuyện xảy ra đêm qua.

- Con nói, đàn này vốn là của Vương Phủ?

Triệu Cát chau mày.

Triệu Đa Phúc mân mê miệng:

- Dạ, chính là Vương Tương cất dấu.

- Nghe nói đàn này giá trị một trăm ngàn qua đây... Phụ hoàng, có phải thật sự đáng giá một trăm ngàn quan không hả.

Triệu Cát cười gơ tay, nhẹ nhàng vỗ đầu Triệu Đa Phúc một cái:

- Sao có thể dùng đàn tốt này đánh cược chứ ? Trẫm ngược lại không ngờ, trong Vương Phủ gia lại cất giấu vật phẩm tốt này. Mà trẫm đối với cái này là hoàn toàn không biết gì cả.

- Hừ, ông ta lợi hại như vậy, đương nhiên có thể cất giấu được vật phẩm tốt.

- Làm sao Huyền Huyền cũng cảm thấy Vương Phủ lợi hại?

- Đâu chỉ là lợi hại, con thấy trong phủ Khai Phong này, không có ai có thể lợi hại hơn ông ta.

- Huyền Huyền, im miệng!

Triệu Phúc Kim vội lên tiếng ngăn lại.

Nhưng Triệu Cát đã nghe ra manh mối, chau mày nói:

- Huyền Huyền, sao có thể nói thế, con nói như vậy, là ý gì...

- Phụ hoàng, là thế này...

Triệu Phúc Kim thấy Triệu Cát sắc mặt nghiêm nghị, vội vàng tiến lên cầu xin cho Triệu Đa Phúc.

Nàng đem chuyện đấu đàn giữa Vương Thắng và Ngọc Doãn tới qua, sau đó còn thiếu chút nữa đẩy ngã Triệu Đa Phúc xuống đất, rành mạch nói một lượt. Đương nhiên rồi, trong miệng Triệu Phúc Kim, hình tượng Vương Thắng ngang ngược càn rỡ không xem ra gì được khoa trương gấp trăm lần.

- Một Vương Thắng ngông cuồng như vậy, cũng không biết Vương Tướng đó phải càn rỡ thế nào?

- Đủ rồi!

Triệu Cát đột nhiên tức giận quát:

- Vương Phủ là đại thần trong triều, sao trẻ con như các con có thể tùy tiện đánh giá? Còn con, Phúc Kim... con nữa, con đường đường Đế Cơ, lại cùng một đồ tể đàn sáo hợp tấu, quả thật, quả thật là... Chuyện này đừng nói nữa, dẫn Huyền Huyền lui xuống, chép “nữ giới” trăm bản, nếu không xong không cho con về phủ.

- Phụ hoàng...

Triệu Đa Phúc còn muốn làm nũng.

Nhưng Triệu Cát lại trầm mặt quát:

- Đông dài nữa, trầm thật sự muốn giận rồi đấy.

Triệu Phúc Kim vội vàng ngăn Triệu Đa Phúc lại, cung kính hành lễ Triệu Cát, sau đó lui ra Tây Tẩm các.

Trong Tây Tẩm các to như vậy, chỉ còn lại một mình Triệu Cát.

Y ngồi trên ghế, nhẹ nhàng vỗ lên trán, lại đột nhiên nhìn Mai Hoa Lạc ngơ ngác sững sờ. Trong Tây Tẩm các lặng ngắt như tờ, Trương Đại Niên đứng ngoài Tây Tẩm các trong lòng run sợ, có chút không biết làm sao. Rất ít thấy Quan gia tức giận như vậy, hôm nay là sao vậy, lại nổi giận như vậy? Xem ra tối nay phải cẩn thận một chút.

Nào biết, y vừa nghĩ đến đây thì thấy Triệu Cát đứng lên, đi ra Tây Tẩm các.

- Quan gia, muốn nghỉ ngơi sao?

- Không, người chuẩn bị lập tức theo ta xuất cung.

- Xuất cung?

Trương Đại Niên rất kỳ quái.

Thấy sắp qua giờ Hợi, tới giờ Tý.

Lúc này, cửa cung cũng đã khóa rồi, đang yên lành Quan gia lại muốn xuất cung làm gì? Chẳng lẽ, là muốn tìm Lý nương tử sao?

Tuy trong lòng gã tuy hiếu kỳ, nhưng không dám chậm trễ.

Giúp Triệu Cát thay y phục, dẫn theo một thị vệ, nhắm thẳng cửa cung đi.

Trên đường, Trương Đại Niên cẩn thận hỏi:

- Quan gia, trễ thế này, chúng ta đi đâu?

Nhưng thấy Triệu Cát chau mày, trong mắt lóe lên chút sắc lạnh:

- Đột nhiên trầm nhớ tới một số chuyện, muốn đi thăm hỏi Vương Tướng một chút.

Trương Đại Niên chưa từng thấy vẻ mặt của Triệu Cát như vậy, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Vương Tướng?

Vương Phủ sao lại trêu chọc Quan gia? Làm cho Quan gia nửa đêm phải qua như vậy?

Trong đầu đột nhiên hiện ra một ý niệm, chẳng lẽ Vương Tướng hưởng ân sủng nhiều năm, đêm nay sắp xong rồi sao?

Trăng lạnh, sao thưa.

Trong khu rừng thưa thớt, ánh lửa nhảy lên.

Ngọc Doãn, La Đức, La Nhất Dao, Lãnh Phi, La Cách năm người ngồi vây quanh bên đống lửa, đang vừa nói vừa cười.

Sau khi ra khỏi phủ Khai Phong, Ngọc Doãn và La Đức đi thẳng tới đồi Mưu Đà, chờ ba người La Nhất Dao. Tối lúc trưa, La Nhất Dao dưới áp giải của Lãnh Phi và La Cách mới tới đồi Mưu Đà, cùng Ngọc Doãn, La Đức họp một chỗ, sau đó bước vào hành trình.

Lúc vừa bắt đầu, tâm tình Ngọc Doãn rất tệ.

Lúc sắp đi, giọng của Yến Nô tha thiết chờ đợi vắng vắng bên tai, làm hắn có một sự đau lòng không diễn tả được.

- Tiểu Át ca, uống chút nước đi.

La Đức bưng một bát đào đưa cho Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn nhận lấy, hướng về phía La Đức cười cười. Cầm miếng bánh nướng trong tay cắn một cái, sau đó lại uống một ngụm nước.

- Lãnh đại ca, đoạn đường này tới Thái Nguyên, cần bao nhiêu thời gian?

Lãnh Phi uống một ngụm rượu, nghĩ ngợi nói:

- Nếu trên đường thuận lợi, đi nhanh, ước chừng hơn hai mươi ngày... Nhưng nếu không thuận lợi, sợ phải hơn ba mươi ngày mới có thể tới. Sao Tiểu Át mới rời khỏi nhà thì muốn về nhà hay sao?

La Cách cười ha ha nói:

- Làm gì nhớ nhà, theo ta thấy, sợ là nhớ Cửu Nhi tỷ thiên kiều bá mị đấy!

Ngọc Doãn lập tức lộ ra vẻ ngượng ngùng, liên tục xua tay:

- Hai vị ca ca đừng nói đùa, Tiểu Át chỉ là tùy tiện hỏi thử thôi.

- Ha ha, không phải đùa, chỉ là tình cảm bình thường của con người.

Nhớ ngày đó ta kết hôn, cũng phải vượt qua một chuyến gai soa (quan sai thời cổ chuyên áp tải phạm nhân hoặc vật phẩm)... Tuy không phải đi Thái Nguyên, mà là áp giải Đại Danh phủ. Lúc đó cũng giống như Tiểu Át lúc này, mới ra khỏi nhà không bao lâu đã nhớ thê tử trong nhà, hận không thể lập tức trở về, đoàn tụ với nàng.

Chỉ là làm nghề này, phải giữ quy tắc của nghề.

Ta không phải Tiểu Át, tuy ở phổ phường nhưng lại có bản lĩnh đô vật. Như ta đây, tam đại giải soa tới đời ta đã là đời thứ tư, thấy đứa con từng ngày lớn lên, không chừng tương lai, cũng phải kế thừa chuyện áp soa này của ta.

Thời Tống, con cháu quan lại nhỏ không được làm quan.

Cái gọi là quan lại nhỏ, đó là chức sự nhỏ trong nha môn. Ví dụ như Tiểu Khôn, như Thạch Tam, như Lãnh Phi và La Cách trước mắt, đều thuộc phạm trù quan lại nhỏ, theo quy định, con của bọn họ không thể vào triều làm quan, nhưng đời thứ ba lại không chịu trói buộc như vậy. Chỉ là cái này cần một tiên đề, đó chính là con của Lãnh Phi, La Cách không làm quan lại nhỏ.

Nhưng không làm quan lại nhỏ thì có thể làm gì?

Lòng chua xót trong này chỉ sợ có đám người Lãnh Phi tự hiểu.

Ngọc Doãn ở bên cạnh nghe, cũng bắt giắc bùi ngùi theo hai người.

Thấy trời càng ngày càng tối, mọi người liền lần lượt nghỉ ngơi.

Ngọc Doãn ngủ không được, liền đòi làm gác đêm... Hắn ôm côn bồng trước ngực, lưng dựa vào đại thụ, xuyên qua khe hở lá cây, nhìn bầu trời cao tĩnh mịch.

Đột nhiên, nghe thấy tiếng xào xạc vang lên một trận

Ngọc Doãn vội quay đầu lại xem, chỉ thấy La Nhất Dao đi tới, ngồi xuống bên cạnh

123. Chương 122: Bảo Dao Lâu Lan

- Tứ Lục thúc, sao không đi ngủ?

Ngọc Doãn xê dịch người, thấy La Nhất Đa cười nói:

- Ngày mai còn phải lên đường, phải nghỉ ngơi nữa sợ là sau đó trời tối.

La Nhất Dao cười cười, không trả lời.

Ngọc Doãn kỳ quái, nhưng La Nhất Dao không mở lời, hẳn cũng không tiện nói gì, chỉ là có thể cảm nhận được, La Nhất Dao có điều muốn nói. Dứt khoát ngậm miệng, thuận tay đặt côn bổng bên cạnh, dựa vào cành cây, không nói một lời...

- Tiểu Ất không biết dùng thương bổng.

- Há?

La Nhất Dao đột nhiên nói ra một câu, làm Ngọc Doãn sửng sốt.

- Tuổi này của Tiểu Ất học thương bổng nữa, chỉ sợ khó có thành tựu lớn.

Thuật thương bổng này phải học từ nhỏ, giống như Tiểu Ất bây giờ học nữa, cũng không kịp, nhiều nhất chỉ là học được một kỹ năng thôi.

“Nhưng ta chưa từng nói muốn học thương bổng mà!”

Ngọc Doãn bị La Nhất Dao nói hồ đồ rồi, thật lâu sao mới cười nói:

- Tứ Lục thúc, rốt cuộc thúc muốn nói gì?

La Nhất Dao dường như rất rối rắm, một lúc sau hạ giọng nói:

- Ta thấy bàn tay Tiểu Át học đao thích hợp nhất, không biết có hứng thú không?

- Học đao?

- Ừ

La Nhất Dao nhìn Ngọc Doãn nói:

- Có nhớ ngày trước ta dạy người học giết heo, từng nói qua Tiểu Át có thiên phận

Không nói gạt người, trong tổ trạch nhà ta có một đao phổ... Đại ca nhà ta thì không hy vọng rồi! Văn không thành, võ không tựu! Từ nhỏ không thích học thương bồng, nhưng ta thật sự không muốn đao pháp này thất truyền trong tay ta. Tiểu Át quyền cước không tệ, lại chơi giỏi đấu vật, suy đi nghĩ lại, duy có có người là thích hợp nhất. Cho nên mới mạo muội hỏi, không biết Tiểu Át chịu không?

Học đao?

Ngọc Doãn thật sự có chút bối rối!

Hắn kinh ngạc nhìn La Nhất Dao, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Ngưu Bảo Lượng kia từng luyện qua đấu vật, cho dù là uống nhiều rượu nhưng bản năng của kẻ học võ vẫn còn. Luận là từ sức lực hay là thể trạng để nhìn, La Nhất Dao đều không phải đối thủ của Ngưu Bảo Lượng. Nhưng La Nhất Dao lại giết được Ngưu Bảo Lượng, hơn nữa còn giữ được tính mạng từ trong tay rất nhiều tên lưu manh! Trước đây, Ngọc Doãn không có nghĩ ngợi nhiều, nhưng bây giờ La Nhất Dao nói ra những lời nói này, làm hắn bỗng dưng tỉnh ngộ. La Nhất Dao có thể giết Ngưu Bảo Lượng, sợ là không chỉ là vì Ngưu Bảo Lượng uống nhiều rượu.

Ông cũng là võ nhân!

Tuy nhiên trong mắt Ngọc Doãn nhìn thế nào cũng thấy La Nhất Dao không giống người luyện võ.

Về phần đao pháp gia truyền mà ông nói...

- Sao, người không tin à?

La Nhất Dao nhìn ra nghi hoặc trong mắt Ngọc Doãn, lập tức nóng nảy.

Ngọc Doãn liên thanh nói:

- Tin, làm sao không tin?

Nhưng dáng vẻ như vậy, nhìn thế nào cũng không phải biểu hiện của “tin”.

- Tổ tiên ta là Chiết Ngự Khanh... dưới trướng thân quân.

Thấy Ngọc Doãn vẫn bộ dạng mê man, La Nhất Dao nói:

- Người biết Thiên Ba Dương phủ không?

Thiên Ba Dương phủ? Dương gia tướng!

Ngọc Doãn lập tức như gà mổ thóc, liên tục gật đầu.

Dương gia tướng mà, làm sao con có thể không biết chứ?

Lúc nhỏ nghe Dương gia tướng diễn nghĩa đến say mê. Nhưng lịch sử Dương gia tướng qua sáu đời thiên tử, đến thời Thần Tông thì bắt đầu sụp đổ. Mà nay Dương gia đã sụp đổ, Thiên Ba Dương phủ sớm đã trở thành một chỗ di tích cho người tưởng nhớ.

Tuy trong Thủy Hử truyện nói, Dương Chí mặt xanh đỏ cũng là con cháu lão Dương gia, nhưng dù sao cũng thuộc loại diễn nghĩa.

Còn trong Nhạc Phi truyện, càng nói Dương Tái Hưng là hậu nhân Dương gia tướng. Nhưng Dương Tái Hưng thời đại ở Thang Âm, rõ ràng không liên quan gì với Thiên Ba Dương phủ. Nói cách khác, trong năm Tuyên Hòa, Dương gia cơ bản đã sụp đổ rồi, không còn hậu nhân nữa...

La Nhất Dao lại nói:

- Biết Thiên Ba Dương phủ, vậy chắc cũng biết lão Thái Quân?

- Chiết Thái Quân?

Ngọc Doãn hơi sửng sốt, chợt tỉnh ngộ. La Nhất Dao nói Chiết Thái Quân, không phải là trong Dương gia tướng. Vị Xa Tái Hoa già mà cường mãnh đó, nguyên hình Xa Lão Thái Quân sao? Thế là Ngọc Doãn lại gật đầu tỏ ý biết.

- Chiết Ngự Khanh chính là nhị ca của Chiết Lão Thái Quân, từng theo Tống Thái Tổ đông chinh tây phạt, được phong làm Vĩnh an quân Tiết Độ sứ. Năm đó lão nhân gia ta ở Hán Xá, từng tiêu diệt người Liêu hơn năm ngàn người, đánh người Liêu nông cuồng chạy mất, không dám quay lại...

Nói tới đây, La Nhất Dao lộ ra vẻ cô đơn.

- Đáng Tiếc, Chiết tướng quân chết sớm, nếu không đâu có sau này người Liêu lại tiếp tục đến tàn sát bừa bãi?

Ngọc Doãn lần này thật sự nghe hiểu rồi!

Chiết Ngự Khanh này thì ra chính là nhân vật thời Triệu Khuông Dận...

La Nhất Dao nói:

- Tổ tiên ta từng làm việc dưới trướng Chiết tướng quân, sau này phạm quân kỷ, bị đuổi ra Chiết gia quân. Lúc này mới về Đông Kinh định cư, sau khi tổ tiên ta trở về, liền buồn bực không vui, sau đó nghe nói Chiết tướng quân bệnh chết, sau đó không lâu ông cũng theo Chiết tướng quân mà đi! Từ lúc đó, đao pháp nhà ta liền không được toàn vẹn, không có chân pháp nhưng có trúc cơ, chỉ có thể làm đồ tể. Thật ra ngày đó ta dạy người phương pháp chấp đao giết heo chính là từ trong đao pháp tổ truyền nhà ta thoát thai ra.

Bản lĩnh người học không tầm thường, lại có chân pháp tương truyền của Chu giáo đầu, chắc chắn có thể luyện được đao pháp tổ truyền nhà ta.

Đại Lang sau này cũng chỉ như vậy, khó làm được gì hơn. Còn ta, chuyển đi này đến Thái Nguyên này tức là đao pháp sẽ bị thất truyền rồi...

Tiểu Ất, người hãy giúp họ La ta, đừng phản đối.

Họ La cũng không có gì có thể báo đáp, duy có đao pháp gia truyền và bảo đao tổ truyền này, kính xin Tiểu Ất vui lòng nhận cho.

Đao pháp gia truyền, bảo đao tổ truyền?

Ngọc Doãn nghe, cảm thấy có chút phát mộng.

Nhưng thấy La Nhất Dao đứng dậy, đi tới một góc bên cạnh con lừa ở gốc cây, từ trên lưng con lừa đó lấy xuống một cái bọc nhỏ.

Ông trở lại trước chỗ Ngọc Doãn, đặt hành lý vào trong tay Ngọc Doãn.

Rất nặng!

Ngọc Doãn nhận lấy cái gói hành lý này, trong lòng không khỏi khẽ động.

Gói hành lý này nhìn cũng không lớn, không ngờ vào tay rất nặng. Ngọc Doãn giảo lược ước chừng, gói hành lý này có hơn ba mươi cân. Hắn ngẩng đầu nhìn La Nhất Dao, lại thấy La Nhất Dao cười với hắn, tỏ ý hắn mở gói hành lý này ra xem.

Sờ sờ mũi, Ngọc Doãn đặt gói hành lý lên đùi, tháo nút buộc ở trên

Trong bao đặt một quyển sách da dê, còn có một đoản đao chế tạo bằng da Hắc Sa. Độ dài của đoản đao này, ước chừng 55cm, cũng chính là hơn nửa thước. Chuôi đao là dùng vật liệu gì làm thành, màu đen, hiện hình rồng, dài khoảng 20cm, vào tay lạnh như băng, làm người ta tinh thần chấn động. Thân đao càng hơn 30cm, hình dáng ước chừng 33, 34cm. Lưỡi đao rất dày, gần chỗ mặt đao, có hơn mười răng nanh rồng, hơn nửa mài cũng cực kỳ bén...

Thân đao hiện lên một đường cong lượn vô cùng êm dịu, làm cho ở thanh đao này thấy được cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Rộng hơn 10cm, lộ ra ánh sáng u lãnh.

- Đao tốt!

Tuy không hiểu rõ lắm, nhưng Ngọc Doãn vẫn có thể cảm giác được chỗ bất phàm của thanh đao này.

Dưới ước lượng trong tay, Ngọc Doãn không khỏi nhẹ răng, quay đầu nói với La Nhất Dao:

- Vũ khí này có khoảng 30 cân.

- Ba mươi sáu cân bảy lượng!

La Nhất Dao nói là tổng cân tổng lượng, nếu so sánh, khoảng hơn bốn mươi cân.

Cũng không biết người tạo ra đao này là nghĩ thế nào, không ngờ lại nặng như vậy. Ngẫm nghĩ kỹ có thể thấy tổ tiên của La Nhất Dao nhất định là một vị mãnh sĩ cánh tay lực lưỡng. Đao nằm trong tay Ngọc Doãn cảm thấy vô cùng vừa vặn...

Thu đao vào vỏ, Ngọc Doãn đã tin những lời nói lúc nãy của La Nhất Dao.

- Dao này sao không giống Trung thổ tạo ra?

La Nhất Dao vừa nghe, lập tức mỉm cười:

- Tiểu Ất rất tinh mắt, tổ tiên ta gọi thanh đao này Bất Tử Điều! Nghe nói năm đó là bảo đao của Lâu Lan quốc làm ra. Sau này không biết làm sao, thì rơi vào tay tổ tiên ta, vẫn truyền tới ngày nay.

Chỉ là Bất Tử Điều này thật sự quá nặng.

Muốn sử dụng, không những phải có cánh tay đủ lực, còn có khối thịt trắng kiện dẻo dai, ngón tay linh hoạt... Ông nội cha ta cũng là người có cánh tay lực nên muốn sử dụng thanh đao này. Kết quả...phải tự mình chặt ba ngón tay của mình trở thành tàn phế. Từ đó về sau nhà ta không ai có thể sử dụng nữa, càng đừng nói tu luyện đao pháp trong đao phổ.

Lực cánh tay Tiểu Ất kinh người, da thịt trắng kiện, càng thêm một đôi tay linh hoạt, chính là thích hợp làm chủ nhân bảo đao này.

Có câu bảo đao tặng tráng sĩ, ta nghĩ thanh Bất Tử Điều này chờ hơn một trăm năm rồi, chính là chờ Tiểu Ất xuất hiện.

Ngọc Doãn lập tức trầm mặt!

Hắn do dự một chút, lại rút đao ra khỏi vỏ.

Dưới chiếu sáng của ánh lửa, lưỡi đao lộ ra màu đỏ thẫm hơi nhàn nhạt, rõ ràng là uống nhiều máu tươi. Vươn tay ra lướt trên thân đao, Ngọc Doãn nhắm mắt lại, giống như cảm thụ một loại cảm giác vui sướng khó hiểu từ bảo đao truyền tới.

Cái này, chẳng phải là “trong đao có linh” như tiểu thuyết võ hiệp nói sao?

Hắn lại thu đao vào vỏ, cầm quyển sách da dê lên. Sau khi ước chừng quyển sách này tổng cộng có mười trang mà thôi... bảy trang đầu, vẽ bảy hình người, làm ra tư thế khác nhau, phía dưới hình còn có chỉ chút chú giải tỉ mỉ.

Còn trong trang cuối cùng, lại tổng cộng có hơn ba mươi bức hình nhỏ.

Dưới mỗi tấm hình nhỏ, ghi chú văn tự, là bí quyết luyện tập ngón tay.

Lúc đầu Ngọc Doãn còn chưa chú ý tới, nhưng nhìn kỹ, lại phát hiện bí quyết luyện ngón tay này không ngờ giống với bí quyết luyện tập tay của Đa La Diệp Thủ Chỉ là so với tay Đa La Diệp Thủ còn rắc rối hơn, chi tiết hơn, đồng thời cũng thêm khó khăn hơn.

Sau khi hẩn nhìn một lượt, đột nhiên cười!

Chẳng lẽ thật là như vậy? Dao pháp bỏ đi này còn có bảo đao bỏ đi này nữa không ngờ lại được chế tạo hợp với thân thể hẩn

Ngọc Doãn do dự, không biết có nên nhận không.

Ai biết La Nhất Dao đã quyết định xong cho hẩn, cắt xong đao và quyển sách, lại lấy gói hành lý buộc lại, nhét vào trong lòng Ngọc Doãn.

- Cái này sau này chính là của ngươi!

- Tứ Lục thúc... đừng như thế, đao này để ta mua?

Đây chính là bảo đao, nếu bán trên chợ, thể nào cũng phải đáng ngàn quan.

Nào biết Ngọc Doãn mới mở miệng, La Nhất Dao lại giận!

- Tiểu Ất, chẳng lẽ xem thường Tứ Lục thúc ngươi sao?

- Tứ lục thúc, sao thúc nói như vậy.

- Ngươi có thể giúp ta, ta thì không thể tặng đồ cho ngươi à? Món đồ này đặt bên cạnh ta, nói thật cũng thật vô dụng... Lúc trước ở trong nhà lao, ta không biết sống hay chết, nên đã quyết định tặng nó cho ngươi, chỉ là mãi không có cơ hội. Ngươi giúp ta nhiều thế này, thậm chí còn cứu mạng của ta... chẳng lẽ cái mạng này của ta, không thể so với thanh đao này sao?

La Nhất Dao tức giận tới mức râu tóc sôi sục, làm Ngọc Doãn cũng không biết nói gì hơn.

Hồi lâu, hẩn cười khỏ một tiếng nói:

- Nếu Tứ Lục thúc nói như vậy, vậy Tiểu Ất từ chối nữa chính là quá kiêu ngạo rồi. Được rồi, đao và đao phổ này, để chỗ Tiểu Ất trước, hôm khác nếu Tứ Lục thúc muốn lấy lại, chỉ cần nói với Tiểu Ất.

- Tứ Lục thúc ngươi là người tặng đồ đi còn muốn lấy lại sao?

La Nhất Dao vẻ mặt không vui, đứng lên nói:

- Tiểu Ất, lúc trước ngươi làm người quá sảng khoái, sảng khoái làm người ta phiền... Nhưng hôm nay ngươi tuy trở nên tốt rồi, nhưng lại dễ dãi như đàn bà thật khiến người ta phiền lòng. Thật không hiểu được, Cửu Nhi tỷ sao chịu được tính tình này của ngươi.

Một câu nói làm Ngọc Doãn đỏ mặt tía tai, lại không ngừng cười khổ.

Tứ Lục thúc này, nói chuyện vẫn là thẳng thắn đấy!

Nhưng hẳn ngược lại không có tức giận, đặt gói hành lý bên cạnh:

- Nếu đã như vậy, Tiểu Ất nhận.

- Vậy mới đúng!

Trên mặt La Nhất Dao lộ ra nụ cười.

Ông duỗi lưng một cái, cười ha ha nói:

- Tóm lại là không đến nỗi tuyệt kỹ của lão tổ tông thất truyền, ta cũng xem như là yên tâm rồi.

Ngủ, ngủ, sáng sớm mai còn phải dậy sớm...

Nói dứt lời, La Nhất Dao liền đi tới một bên, vẫn y vậy mà nằm xuống. Tâm sự được giải quyết xong, La Nhất Dao ngủ rất nhanh, phát ra tiếng ngáy đều đều.

Đêm đầu hạ, cực kỳ yên tĩnh!

Trong bụi cỏ thỉnh thoảng có truyền ra tiếng kêu côn trùng, càng cho đêm nay thêm mấy phần tĩnh mịch

124. Chương 123: Đoạn Bi Câu

Ánh mặt trời chói rọi!

Ngọc Doãn dừng bước, lấy túi nước uống một ngụm to, sau đó đưa túi nước cho La Đức, dùng khăn vải lau mồ hôi.

- Thời tiết chó đẻ này, thật muốn thiêu chết người ta mà.

La Đức uống một hớp, không kịp được chửi ầm lên.

- Đúng vậy, trời nóng thật!

Mới đầu hạ đã oi bức như vậy, thật không biết tới lúc tam phục sẽ trở thành thế nào.

La Nhất Dao bên cạnh thở hồng hộc, La Cách và Lãnh Phi hai người cũng có chút uể oải. Từ trong tay La Đức nhận lấy túi nước, Lãnh Phi ừng ực uống một ngụm to, nhìn qua tình thần không ít, cởi bỏ áo lót trên người, lộ ra lồng ngực to, dùng sức thở ra một hơi khí bần.

- Ca ca, thời tiết nóng thế này, chi bằng tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát, chờ lúc mát mẻ một chút mới khởi hành lên đường.

Ngọc Doãn không kịp được mở miệng khuyên bảo, từ trên lưng con lừa tháo ra một túi nước, đưa tới bên miệng La Nhất Dao.

Bộ dạng của La Nhất Dao lúc này thật là thảm bại.

Áo từ trên người đã ướt đầm rồi lại còn mang xiềng xích và cùm bằng gỗ nặng nề, đi đứng cũng theo vất vả. Nếu thanh niên mười, hai mươi tuổi có lẽ còn có thể chịu nổi. Nhưng La Nhất Dao lại già rồi, thân thể xương cốt không xem là tốt lắm, tất nhiên càng thêm vất vả. Nếu không có hai người Ngọc Doãn và La Đức dìu dắt trên đường, bằng không sợ đã không chịu nổi.

Lãnh Phi thoáng nhìn qua La Cách, như ý hỏi La Cách.

Tuổi của La Cách lớn hơn Lãnh Phi, giải soa này càng có nhiều năm kinh nghiệm, cho nên dọc đường đi, phần lớn là để La Cách làm chủ.

- Ta nhớ con đường này, đi thêm khoảng ba năm dặm có một cái thôn.

Tới trong thôn dừng chân nghỉ ngơi một chút, tiện thể ăn chút đồ... đợi qua buổi trưa hãy xuất phát, cũng có lẽ mát mẻ một chút. Thời tiết hôm nay thật quái dị, mẹ nó, lúc này là lúc nào? Nóng nực quá làm người ta khó chịu vô cùng...

Ngọc Doãn do dự một chút, đi tới trước mặt La Cách, nhẹ tiếng nói:

- La đại ca, có thể thương lượng chút chuyện không?

- Tiểu Ất cứ nói đừng ngại.

- Tứ Lục thúc lớn tuổi rồi, đi đứng có chút không thuận tiện.

Mà giờ lại mang gông xiềng nặng như vậy, càng thêm không tiện... Có thể tháo gông ra cho thúc ấy, hơn nữa còn gia tăng được tốc độ?

- Cái này...

La Cách do dự!

Mang gông này là quy tắc của giải soa..

La Cách liếc nhìn La Nhất Dao, bắt giác chau mày.

Đang do dự, lại cảm giác trong tay hơi nặng, cúi đầu nhìn, thì ra là Ngọc Doãn đặt một quan tiền trong tay y. Cái này gọi là “tiền mở gông”. Tuy nói triều đình có quy định, phạm nhân phải mang gông xiềng, nhưng trên thực tế lúc làm cũng không phải nghiêm chỉnh như vậy. La Tứ Lục không phải hung đồ cực kỳ hung ác, tuổi lại lớn, càng đừng nói có bà con với La Cách và Lãnh Phi.

La Cách ngẫm nghĩ một chút, liền từ bên hông cởi chìa khóa đưa cho Lãnh Phi.

- Tiểu Ất quả là người có tình nghĩa, cũng được... thì tháo gông, cũng xem là một duyên phận. Nhưng gông có thể tháo, khóa không thể giải, vẫn xin Tiểu Ất khoan thứ. Quy tắc dù sao cũng là quy tắc, nếu thật sự không mang gông xiềng, sợ càng rước lấy thị phi.

Thế nhé, Tứ Lục thúc cũng xem là người quen, nếu thật quá vất vả thì cười lừa đi, tránh chậm trễ hành trình.

La Cách nói như vậy, xem như là nể mặt Ngọc Doãn rồi.

Từ xưa đến nay, ở đâu có tiền lệ phạm nhân có thể cười lừa đi? Chỉ là người mang tiền tài và người tiêu trừ tai họa... Cộng thêm La Tứ Lục và La Cách cũng quen biết, mới có tiện lợi như vậy. Lãnh Phi tiến lên tháo gông cho La Tứ Lục, La Đức vội không ngừng cảm tạ. Năm người khởi hành lên đường, La Tứ Lục được lấy gông ra cũng nhẹ nhõm không ít, tốc độ càng thêm nhanh rất nhiều.

Sắp tới giờ Ngọ, đoàn người đi tới thôn mà La Cách nói.

Chỉ là cảnh sắc trước mắt làm Ngọc Doãn và La Cách kinh hãi... Chỉ thấy một mảnh hoang tàn đổ nát, làm gì có dáng vẻ thôn trang? Đi vào trong thôn, rất lâu cũng không thấy một bóng người, lạnh ngắt, giống như vùng đất chết, làm người ta kinh hãi.

- Xảy ra chuyện gì?

La Cách trừng to mắt, rất lâu không nói ra lời.

Lãnh Phi do dự một chút, hạ giọng nói:

- Ca ca, lần trước tới chỗ này là lúc nào?

- Cái này... khoảng hai năm trước.

- Hai năm!

Ngọc Doãn bất giác cười khở.

- Thoạt nhìn, trong này sợ là xảy ra chuyện gì rồi cho nên mới thành đồng hoang tàn.

La Cách gãi gãi đầu, lộ ra mấy phần xấu hổ. Y cũng không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nghĩ ngợi một chút, La Cách nói:

- Nhớ cổng thôn có một miếu Long Vương, thật sự không đi được, chúng ta đi tới trong miếu Long Vương nghỉ chân, thế nào?

- Nghe theo lời ca ca nói.

Nơi này tên là Đoạn Bi Câu, trên lý luận thuộc Hà Âm quản lý. Nhưng vì gần Huỳnh Dương đồng thời còn giáp Huỳnh Trạch, cho nên thành một vùng đất không ai quản lý. Đoạn Bi Câu diện tích không xem là lớn lắm, theo La Cách giới thiệu, lúc trước có mấy chục hộ gia đình ở chỗ này. Có trời mới biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khiến cho thôn trang to thế này trở thành hoang tàn. Ngọc Doãn tỏ ý La Đức đỡ La Nhất Dao, hắn cầm thương cùng Lãnh Phi đi trước mở đường. Còn La Cách tay cầm đao thép, dắt con lừa đi áp trận phía sau, năm người một đường xuyên qua đồng hoang tàn thì tới cửa thôn.

Rất xa, thì nhìn thấy miếu Long Vương đầy loang lỗ của năm tháng, trên mái nhà đầy tro bụi.

- Tiểu Át ca, sao vậy?

Ngọc Doãn đột nhiên dừng bước, làm Lãnh Phi chú ý.

Hắn không có lập tức trả lời, mà trước sau phải trái nhìn xung quanh rất lâu rồi lắc đầu, hạ giọng nói:

- Không biết tại sao ta luôn cảm thấy hình như có người đang nhìn chăm chăm chúng ta.

- Có người?

Lãnh Phi bỗng nhiên sợ run cả người, nhìn xung quanh một cái.

Chỉ thấy ngoài một đồng đồ nát ra, chính là cổ đại cao hơn nửa người. Cái chỗ quỷ quái này cả một bóng người cũng không thấy, làm gì có người đang nhìn? Trừ phi...sắc mặt của Lãnh Phi lập tức trắng bạch.

- Tiểu Át, ngươi chớ dọa ta, chẳng lẽ có thứ không sạch sẽ sao?

- Hả?

Ngọc Doãn ngẩn ra, chợt hiểu ngay thứ không sạch sẽ mà Lãnh Phi nói là gì, không khỏi cười lên, liên tục gật đầu.

- Ca ca đã hiểu lầm rồi, không phải thứ không sạch sẽ, chỉ là... có chút không tự nhiên.

Cái thứ gọi là không sạch sẽ đó chính là thần linh ma quỷ. Chỗ này hoang vắng như vậy, một thôn trang yên lành trở thành hoang tàn, khó tránh làm Lãnh Phi sinh ra cách nghĩ bậy bạ. Đầu năm nay, quái lực loạn thần nói đến rất nhiều, làm Lãnh Phi càng thêm tin tưởng những chuyện này. Thân ở trong đám hoang vắng này, tất nhiên là khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Nghe giải thích của Ngọc Doãn, Lãnh Phi nhẹ nhàng thở ra.

- Tiểu Át, sau này ngươi nói chuyện rõ ràng một chút, ca ca gan nhỏ, không chịu nổi hù dọa đâu.

Ngọc Doãn nghe xong nụ cười càng thêm đậm.

Chỉ là trong đôi mắt đó, lại lóe lên một tia ánh sáng lạnh lẽo.

Trước đây cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm thật sự tồn tại, tuyệt không phải phán đoán của hần. Nếu dựa theo cách nói của An Đạo Toàn và Yến Nô, sau khi luyện võ tới bậc thứ hai, giác quan thứ sáu nhạy bén, nếu có lúc nguy hiểm, liền sẽ sản sinh cảm giác lạnh lạnh sờn tóc gáy.

Thời cổ nói đại tướng lợi hại nào đó thường nói: Mắt nhìn xung quanh, tai nghe tám hướng.

Tính chất này, không kém nhiều, mà giác quan thứ sáu của người luyện võ hơn hẳn người bình thường.

Ngay lúc này, Ngọc Doãn thật sự sinh ra một cảm giác lạnh lạnh sờn tóc gáy.

Miếu Long Vương không phải lớn lắm, cũng khoảng hơn hai mươi mét vuông.

Ở chính giữa là một pho tượng Long Vương, nhưng đầu rồng đã không thấy, chỉ còn lại nửa phần thân thể tàn tạ. Mà vách miếu thờ cũng sụp đổ một bên, cho nên nhìn qua càng thêm đổ nát. Đi vào trong miếu Long Vương, Ngọc Doãn liếc nhìn xung quanh, liền cùng Lãnh Phi dọn dẹp một chỗ đất trống, kéo bàn thờ của miếu Long Vương qua một bên, sau đó gọi đám người La Nhất Dao vào nghỉ ngơi.

Trong miếu này, bụi cát trên đất rất dày, trong góc nhà còn treo mạng nhện.

Ngọc Doãn ở phía sau miếu tìm được một cái giếng nước, phát hiện nước trong giếng có chút trong ngọt. Lấy nước giếng lên, La Đức đã nổi lửa, chuẩn bị nấu cơm. Ngọc Doãn liền ngồi bên cạnh La Tứ Lục, không nói một lời, vẻ mặt ngưng trọng.

- Tiểu Ất, xảy ra chuyện gì?

- Tứ Lục thúc, ta cảm thấy có gì đó bất thường.

- Hả?

- Nói không rõ nguyên nhân, dù sao chính là cảm thấy không tốt lắm, hình như có chuyện sắp xảy ra... Chút nữa ăn cơm xong, thời tiết mát mẻ một chút, chúng ta lên đường đi nhé. Nếu dừng lại quá lâu, ta sợ sẽ xảy ra biến cố, nói không chừng sẽ có nguy hiểm.

- Ủ, như vậy cũng tốt.

La Tứ Lục mệt rồi, dựa vào chân bàn thờ, rất nhanh có cảm giác buồn ngủ.

Còn hai người La Cách và Lãnh Phi thì ngồi bên cạnh, thoát nhìn cũng có chút mệt mỏi... Trời nóng như vậy, đi đường cả buổi trưa, mặc dù hai người là giải soa cũng có chút không chịu nổi. Cũng không có cách nào khác, làm cái nghề vất vả này, cho dù cực khổ hơn cũng phải làm tiếp, cho nên hai người phải nắm bắt thời gian, cần nghỉ ngơi.

Thời tiết đầu mùa hạ hay thay đổi.

Buổi trưa vẫn còn nắng chói chang, nhưng qua giữa ngõ, thì thấy bên chân trời có hai đám mây đen bay tới.

Bỗng nhiên gió nổi lên, cuồn cuộn cát bụi đầy trời... Ngọc Doãn còn chưa nghỉ ngơi, đứng ở cửa miếu Long Vương, nhìn ra phía ngoài.

- Hình như trời sắp mưa rồi.

- Đúng vậy, trận mưa này nói không chừng phải mát mẻ mấy ngày.

La Cách và Lãnh Phi cũng cảm thấy được biến hóa của thời tiết, đi tới bên cạnh Ngọc Doãn, thấp giọng nói chuyện.

Đang lúc nói, bỗng nhiên nghe một tiếng sấm rền nổ vang, liền sau đó đường sáng trắng xoẹt qua bầu trời, giống như muốn xé rách bầu trời.

- Xem ra không đi được nữa rồi!

La Cách nhíu chặt mày, nhưng trong lời nói lại lộ ra mấy phần đắc ý:

- May là chúng ta dừng chân rồi, bằng không nếu tiếp tục lên đường, nhất định sẽ gặp trận mưa to này. Nhưng trận mưa này đến, nói không chừng hai ngày tới sẽ dễ chịu một chút.

Lãnh Phi cười nói:

- Vẫn là ca ca có kiến thức.

Y quay đầu lại, thấy sắc mặt Ngọc Doãn ngưng trọng, liền vỗ vai Ngọc Doãn nói:

- Tiểu Át, đừng lo lắng... Hai ngày này chúng ta đi vẫn là thuận lợi, so với hành trình dự định phải nhanh một chút. Đợi sau khi mưa qua, chúng ta hãy đi Biện Khẩu, qua sông thì đã vào Hoài Châu. Theo hành trình hiện giờ, không chừng hai mươi ngày thì có thể tới được phủ Thái Nguyên.

Ngọc Doãn nghe thấy chỉ mỉm cười một tiếng.

Ầm oành!

Lại một tiếng sấm rền nổ vang!

Theo sau mưa to trút xuống, nhất thời bao phủ trời đất trong một màn nước.

Ngọc Doãn nhú mảy, khoanh tay đứng trên bậc thang ngoài cửa miếu, cảm giác bất an trong lòng lại càng mạnh mẽ lên.

- Tiểu Át ca, chuyện gì căng thẳng như vậy?

La Đức đã nấu xong cơm, đi tới bên cạnh Ngọc Doãn, nhẹ nhàng hỏi.

Ngọc Doãn quay đầu nhìn La Cách và Lãnh Phi hai người đang ngồi xồm bên đồng lửa, hạ giọng nói:

- Không biết tại sao ta luôn có chút bất an, hình như sắp xảy ra chuyện gì. Chút nữa chăm chóc cho tốt Tứ Lục thúc, tỉnh táo một chút.

Nói xong, hẩn nhét cây thương vào tay La Đức

Sau đó xoay người tới bên cạnh đồng lửa, múc một chén cháo, liền ngồi bên cạnh điện thờ lặng lẽ ăn.

125. Chương 124: Huỳnh Trạch Có Tặc

Mưa càng ngày càng to, màn mưa bao phủ, giống như muốn nuốt chửng mảnh đất này. Thấy trong mây đen cuộn cuộn thỉnh thoảng truyền ra tiếng sấm mơ hồ làm người ta kinh sợ.

Lãnh Phi vốn định ở trên bậc cửa nhìn mưa rơi, nhưng bị giọt mưa trong trận cuồng phong đánh trở vào, chỉ chốc lát đó y phục ướt sũng làm Lãnh Phi tức giận đứng sau cửa, nhảy chân lên lớn tiếng quát mắng.

Mưa to thật!

Ngọc Doãn dựa vào điện thờ, giống như đang ngủ.

Chỉ thấy hẩn nhắm mắt lại, hai tay rút vào tay áo, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh.

Còn La Đức thì vẽ mặt khăn trương, nắm chặt cây thương, ngón tay vì dùng sức mà hiện ra màu trắng bệch

Phen nói chuyện lúc này của Ngọc Doãn làm La Đức vô cùng khấn trương.

Đừng nghĩ Lãnh Phi và La Cách nói sẽ không có chuyện, đối với La Đức mà nói, y càng tin Ngọc Doãn hơn một chút.

- Đại ca, thả lỏng một chút.

La Nhất Dao nhìn dáng vẻ khấn trương của La Đức, nhất thời cười:

- Con nhìn Tiểu Ất đi, nếu có chuyện, nó tất nhiên sẽ đưa ra cảnh báo. Con khấn trương như vậy đợi lúc nữa cho dù xảy ra chuyện cũng sẽ bị ảnh hưởng, chỉ bằng buông lỏng, nói chuyện với cha.

- Cha...

La Đức then thùng cười, gãi gãi đầu.

Lúc đang muốn nói chuyện lại nghe thấy ngoài miếu Long Vương thêm một tiếng sấm nổ vang. Một đường ánh sáng màu trắng xoẹt qua, chiếu sáng trong miếu Long Viên đen kịt. Lãnh Phi sợ thoát tim, vội vàng lùi lại mấy bước, làm La Cách châm biếm không ngừng.

Nhưng ngay lúc này, Ngọc Doãn đột nhiên mở mắt.

- Mọi người cẩn thận!

Còn chưa dứt lời, một mũi tên nhọn từ ngoài miếu bay vào, bay thẳng tới Lãnh Phi.

- Huynh đệ cẩn thận...

La Cách kinh hãi thất sắc, vội vàng quát to lên.

Nói thì chậm, ngay lúc đó Ngọc Doãn sải bước lắc người, tay cầm gông gỗ thoát cái đánh rơi mũi tên nhọn đó, rồi sau đó hét lớn:

- Mọi người phải cẩn thận, có kẻ địch.

Trong màn mưa, bóng người lắc lư.

Mười mấy người đàn ông quần áo rách nát, tay cầm vũ khí như gió xông tới bậc cửa.

- Các huynh đệ, có con dê mập đến đây, không thả một người.

Cầm đầu là một người đàn ông vạm vỡ, trong tay đang cầm đao thép sáng loáng, sau khi xông lên bậc cửa, không nói lời thứ hai, cất bước thả người nhảy vào trong miếu Long Vương, một đao đầu tiên chém vào Ngọc Doãn, thế đao đó mãnh liệt, mang theo tiếng gió rít bổ xuống. Đùng thấy Ngọc Doãn thoát nhìn bình tĩnh, nhưng lần đầu gặp phải tình huống này cũng khó tránh xảy ra khẩn trương khó hiểu.

Trong tay đang cầm gong gỗ đưa ra đỡ.

Chỉ nghe một tiếng keng vang lên, đao thép bổ lên gong gỗ nhưng lại bắn tung ra đóm lửa.

Thì ra, bên ngoài gong gỗ này bao trùm một lớp sắt bên trong, một mặt có thể phòng chống hành động của phạm nhân, mặt khác có thể lúc nguy cấp làm binh khí sử dụng. Ngọc Doãn không biết dùng thương.

Thương trong tay hắn, nói thật còn không có uy lực lớn như gong gỗ này, cho nên hắn đưa thương cho La Đức, mình lại lấy gong gỗ trong tay Lãnh Phi.

Đao gong giao đầu, người đàn ông đó cảm thấy hổ khẩu rung lên, suýt chút nữa làm rơi thanh đao xuống.

- Cẩn thật, có điểm cứng, đâm tay!

Gã hét lớn một tiếng muốn nhắc nhở đồng bọn bên cạnh. Nhưng cũng chính giây khắc đó Lãnh Phi và La Cách đều tỉnh táo lại, một rút đao ra, một giơ thương lên, nghênh đón những người xông tới, liền đấu tại chỗ.

Một cánh tay của Ngọc Doãn hoạt động không thuận tiện, nhưng lại không ảnh hưởng hắn dùng gong gỗ làm thuẫn.

Hai cái gong gỗ trong tay hắn tung bay, sự khẩn trương lúc trước cũng đã theo cuộc chiến bắt đầu tan thành mây khói.

Người đàn ông trước mặt này dùng là thanh đao thép, rõ ràng là thủ lĩnh.

Cái gọi là bắt người bắt ngựa trước, bắt giặc bắt vua trước. Đối phương tuy nhiều, nhưng chỉ cần bắt thủ lĩnh này, thì có thể giải quyết cuộc chiến. Tái sinh tới nay, Ngọc Doãn đã trải qua quá chuyện cuộc đời chưa có trải qua. Từ sợ hãi hoang mang ban đầu tới nay đã quen rồi. Tuy không rõ lai lịch đối phương, nhưng có thể nhìn ra những người này chỉ là đám ô hợp.

Hắn trời sinh quái lực, gong gỗ lại rất nặng, giống như hai tấm thiệp Diêm Vương, vù vù ném về phía người đàn ông cầm đao.

Rất rõ ràng, người đàn ông này cũng không ngờ gặp phải nhân vật gai góc như vậy. Một thanh đao thép chắn bên phải, chặt vật khó ngăn cản nổi, đao thép tuy sắc bén, nhưng rõ ràng không ngăn nổi gông gỗ của đối phương. Mỗi cái gông gỗ vỡ xuống, đều làm gã có cảm giác không thể chống cự nổi.

- Ca ca đừng vội kích động, đệ đến giúp huynh.

Mấy thanh niên thấy người đàn ông cầm đao rơi vào hạ phong, lập tức nhào lên.

Ngọc Doãn đầu tiên là khấn trương một trận, chợt rống to một tiếng, làm cái gông gỗ đó gấp gấp hơn. Hắn vốn cũng không giỏi sử dụng binh khí, tuy những ngày này trên đường tu luyện theo đao phổ của La Tứ Lục cho hắn. Dù sau thời gian quá ngắn, chưa thể có tác dụng. Cũng may hắn khí lực kinh người, nên gông gỗ trong tay cực kỳ chắc chắn, không có kết cấu gì nhưng lại đánh đối phương liên tục lùi lại.

Những người này dường như không phải là những kẻ tài giỏi gì.

Nhưng Ngọc Doãn vẫn rất cẩn thận, vì hắn phát hiện, những người xông vào này không có một người mang cung tên... Mà lúc này đột nhiên mũi tên đó xuất hiện, rõ ràng đối phương còn có người vẫn chưa lộ diện, điều này làm Ngọc Doãn sao không cảm thấy lo lắng?

- Các ngươi đừng qua đây!

Hai người đàn ông tay cầm côn gỗ, đi tới La Đức.

La Đức cầm thương trong tay khấn trương lớn tiếng hét.

Nhưng hai người đàn ông này lại không chút sợ thương trong tay La Đức, hét to một tiếng, vung côn bổ về phía La Đức.

- Đứng!

La Đức hoảng sợ kêu to, nhưng lại không chạy trốn hay lùi lại, vì phía sau y chính là cha y. Nếu y chạy rồi, La Nhất Đao chẳng phải nguy hiểm sao. Cẩn rằng, nhắm chặt mắt, La Đức nắm chặt thương nhảy lên phía trước, hung hăng đâm ra.

Chỉ nghe một tiếng ầm, một côn gỗ nện lên cánh vai của La Đức, La Đức đau đớn kêu thảm một tiếng.

Nhưng thương trong tay y vẫn hung hăng đâm vào bụng một người đàn ông khác. Đâm người đàn ông ngồi xồm xuống đất, sau một lúc lâu cũng không đứng lên nổi.

- Đại ca cẩn thận!

Ánh mắt của La Nhất Dao lập tức đỏ lên.

Thấy La Đức bị đánh ngã trên đất, ông gầm thét xông qua, lập tức bổ người đàn ông khác ngã xuống đất. Hai quyền vung lên đánh cả mặt người đàn ông đó đầy máu. Đùng thấy La Nhất Dao già rồi, nhưng dù sao cũng là xuất thân đồ tể, nếu thật sự liều mạng với người ta, La Nhất Dao vẫn không sợ ai. Cuộc chiến của hai bên đã giằng co thành một vòng.

Sau khi Ngọc Doãn trải qua căng thẳng của ban đầu, cũng từ từ bình tĩnh lại, một đôi gông gỗ trong tay hằn còng thấy uy lực...

Hắn bình tĩnh xuất thủ trở nên ác độc vô cùng.

Chỉ nghe liên tiếp tiếng kêu thảm vang lên, đánh lật ba thanh niên cầm đao phối hợp ngã xuống đất. Gông gỗ bọc sắt, mỗi cái tựa hồ có sức lượng mười mấy cân, cộng thêm Ngọc Doãn thần lực, đánh lên người, lập tức gãy xương cốt.

Người đàn ông cầm đao thấy tình hình không ổn, đã tức giận đỏ mặt!

- Tam Lang đừng ra tay nữa ta thấy sắp chết ở trong này...

Giữa lúc nói chuyện, ngoài cửa lớn bắn đến một mũi tên bay về hướng Ngọc Doãn. Ngọc Doãn cũng không hoảng hốt, chân đạp La Hán bộ, lắc mình một cái, vung gông gỗ “chát chát” đánh bay tên nhọn. Mà người đàn ông cầm đao này cũng thừa dịp Ngọc Doãn phân tâm, nhảy lộn ra ngoài. Đao múa bổ về hướng La Nhất Dao. Gã nhận ra, La Nhất Dao này hình như chính là nhân vật quan trọng.

- Cầu tặc, to gan!

Ngọc Doãn vừa thấy, lập tức giận dữ.

Trở tay ném gông gỗ ra ngoài.

Người đàn ông cầm đao vội sai bước muốn phong chắn, nào biết La Đức lúc này nhật thương lên, ngáng dưới chân gã. phù phù, người đàn ông đó té theo thế chó đớp phân, đao thép trong tay cũng bay ra xa. Cái gông gỗ gần như xoẹt qua sát da đầu gã, chát đập lên bức tường, đốm lửa văng ra khắp nơi. La Đức cố nén đau đớn trên vai, xông lên trước cầm đao thép lên, liền cười lên người đàn ông đó, đao thép áp lên cổ của người đàn ông đó, y lớn tiếng hét:

- Tất cả dừng tay lại

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngọc Doãn thấy thế mừng rỡ, vội nhảy ra.

Nhưng cũng chính giây khắc này, bảy tám người đàn ông nằm trên đất miếu Long Vương người nào cũng kêu rên không ngừng.

- Kẻ nào cử động nữa, thì giết kẻ đó.

Đúng như Ngọc Doãn đoán, người đàn ông cầm đao quả nhiên là thủ lĩnh.

Còn lại vẫn còn năm sáu người thanh niên, thấy trình trạng này, cũng đều có chút không biết làm sao, vội lùi lại phía sau, tụ lại ở một chỗ.

Lãnh Phi bị nện mấy côn, kéo đao cùng La Cách dìu dắt nhau, cũng lùi tới bên cạnh Ngọc Doãn.

- Thằng khốn bên ngoài, chẳng lẽ muốn đổ máu hay sao?

Ngọc Doãn hướng ra ngoài cửa miếu Long Vương, lớn tiếng quát.

- Hảo hán, thủ hạ lưu tình.

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy một người thanh niên mặc áo tơi, trên đầu vấn khăn, cất bước đi tới.

Ánh sáng có chút tối mờ, nhưng vẫn có thể nhìn rõ hình dáng người cầu xin này. Thấy tuổi khoảng mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc gọn gàng, chân quần khố, chân trần trụi, bên hông có một thanh đao sẵn, vẻ mặt hơi khẩn trương.

- Vị ca ca này, kính xin thủ hạ lưu tình, thả ca ca ta ra!

Nói xong, y đặt cung sẵn trong tay xuống đất, và lấy đao sẵn, bỏ xuống. Sau đó lui lại mấy bước, hướng về Ngọc Doãn vâng dạ.

- Tam Lang, sao đệ có thể...

Người đàn ông cầm đao thấy thế, vội lớn tiếng quát to, muốn ngăn cản thiếu niên đầu hàng.

Không đợi gã nói xong, Lãnh Phi liền dùng chuôi đao hung hăng nện vào bụng gã. Người đàn ông đau đớn rên lên một tiếng, không thốt ra lời được nữa.

- Những người này hình như không phải là sơn tặc.

La Cách thấp giọng nói bên tay Ngọc Doãn.

Cũng khó trách, nếu sơn tặc mà có bộ dạng giống những người này thì thật sự là quá thất bại.

Ngọc Doãn đã trầm mặc một chút, lấy tay chỉ người thiếu niên đó:

- Người tên gì, người nơi nào, tại sao muốn đánh lén chúng ta?

Thiếu niên do dự một lát, cười khổ nói:

- Chúng ta là người Đoạn Bi Câu...

- Hả?

- Năm ngoái, trong thôn nổi lên một trận ôn dịch, cho nên cả thôn hơn trăm nhân khẩu, chỉ còn lại hai ba mươi người. Vốn định đầu nhập Hà Âm, nào ngờ huyện Hà Âm lại đuổi đám lưu dân như ta. Sau đó chúng ta lại chạy đến đầu nhập huyện Huỳnh Trạch. Huyện Huỳnh Trạch lại nói hộ quán ta ở Hà Âm, không chịu thu nhận. Rơi vào đường cùng, ta đành trốn gần đây, dựa vào cướp bóc mà sống.

Nay gặp vị phối quân đại thúc này còn mang gông xiềng, lại có người theo chăm sóc, còn cho rằng con dê mập đến, cho nên mới nổi ác niệm...

Thiếu niên này cũng thành thật, trong lời nói không chút nào che giấu.

Chỉ có điều lại khiến người đàn ông cầm đao đó liên tục dậm chân:

- Tam Lang, có phải ngươi muốn tất cả mọi người toi mạng đúng không?

Trên mặt thiếu niên còn mang mấy phần trẻ con, hướng về Ngọc Doãn chấp tay:

- Hảo hán, ta có mắt không trông, mạo phạm hảo hán... chẳng qua cũng là bất đắc dĩ. Hai ba mươi nhân khẩu đã hết lương thực hai ngày rồi, nếu không phải cấp bách, ai lại muốn làm lầm ăn không lương thiện này? Hôm nay thua trong tay hảo hán, Vương Mẫn Cầu tâm phục khẩu phục.

Ca ca muốn chém muốn giết, ta tuyệt không oán hận, nhưng vẫn xin ca ca tha cho bọn họ... thật sự là hết cách, mới đi con đường này.

Nói xong, thiếu niên này quỳ xuống đất.

126. Chương 125: Một Đám Nghèo Khổ

Thiếu niên tên Vương Mẫu Cầu, tuy gọi y thanh niên, nhưng có vẻ không thích hợp lắm.

Đừng thấy mã bễ ngoài y giống mười bảy mười tám tuổi, nhưng thực tế còn lớn hơn Ngọc Doãn hai tuổi. Đã hai mươi bốn tuổi rồi, nhưng thân thể đơn bạc, cộng thêm khuôn mặt trẻ con, cho nên thoát nhìn rất trẻ. Người đàn ông cầm đao tên Hoắc Kiên lớn hơn Vương Mẫu Cầu một tuổi, hai người đều là người lớn lên ở Đoạn Bi Câu, nhưng Đoạn Bi Câu đã thành mây khói rồi.

Hoắc Kiên luyện qua hai năm đấu vật, ước chừng đạt tiêu chuẩn lực sĩ cấp ba.

Còn Vương Mẫu Cầu là xuất thân săn bắn, trời sinh một đôi chân nhanh nhẹn, kỹ thuật bắn tinh chuẩn, hơn nữa có thể chơi được đao tốt.

Sau khi Đoạn Câu Bi bị đại dịch, người Đoạn Câu Bi may mắn còn sống trở thành lưu dân không có nhà để về. Quan phủ không chịu thu nạp, không chỗ nào để đi, đành làm đạo phi. Vốn Vương Mẫu Cầu và Hắc Kiên hai người còn có thể đi đầu quân, nhưng lại luyện tiết hương thân, cuối cùng quyết định ở lại. Hơn ba mươi người Đoạn Câu Bi tập trung một chỗ, thường lui tới trên đường gần Đoạn Câu Bi.

Đương nhiên, bọn họ không dám, cũng không có năng lực vào nhà cướp của, càng không dám đi trêu chọc đội thương.

Kinh tế Bắc Tống cực kỳ phát đạt, cho dù là những đội thương nhỏ nhưng cũng sẽ có mười mấy hậu vệ tùy tùng, tuyệt không phải đám ô hợp để ngay cả đám người không có vũ khí như bọn họ có thể đối phó. Cho nên đối tượng Vương Mẫu Cầu, Hoắc Kiên xuống tay chủ yếu là một số hành thương đơn lẻ. La Nhất Đao thân là phối quân, nhưng vừa rồi lại không mang gông, bên cạnh còn có người theo chăm sóc. Vương Mẫu Cầu và Hoắc Kiên này thấy chính là con dê béo điển hình, hơn nữa nói không chừng là con dê béo làm nhiều việc ác.

Vốn hai người còn do dự nên xuống tay không.

Không ngờ đoàn người Ngọc Doãn lại đi tới Đoạn Câu Bi thì dừng chân.

Con dê béo đưa tới cửa, nếu thả đi thật không biết lúc nào mới có thể gặp lại.

Hơn nữa đám người Vương Mẫu Cầu cũng quả thật có chút không kìm nổi! Người thanh niên còn dễ nói, nhưng những phụ nữ trẻ con này, đã hai ba ngày không được ăn cơm, dựa vào cở đại để miễn cưỡng sống quan ngày. Vương Mẫu Cầu và Hoắc Kiên đều là tuổi huyết khí phương cương, nếu bọn họ quyết định ở lại, đương nhiên không thể trở mắt nhìn hương thân đói chết, cuối cùng hạ quyết tâm động thủ...

Ngọc Doãn bên cạnh cũng không nói, chỉ lẳng lặng nghe.

Hắn không biết là có nên tin lời của Vương Mẫu Cầu và Hoắc Kiên không, hơn nữa cho dù tin lại có thể làm gì?

- Tiểu Ất, thả bọn họ đi.

La Nhất Dao đột nhiên mở miệng:

- Chỉ là một đám nghèo khổ, nếu không phải thật sự hết cách, cũng sẽ không làm những chuyện này.

- Thả?

La Cách chau mày có vẻ không đồng tình.

Mười mấy đạo phỉ này nếu bắt tới quan phủ, không thiếu được công lao.

Làm áp soa tới tuổi này, tất nhiên phải suy nghĩ tới mặt này. Giải soa này còn có thể làm mấy năm? Chớ đừng nói, việc này vất vả đến cỡ nào! La Cách luôn hy vọng có thể thăng lên một cấp, cởi bỏ thân phận giải soa, cho dù là làm đầu mục quân phổ cũng tốt hơn gió thổi phơi nắng, cả ngày lo lắng đề phòng mà sống. Mà mười mấy đạo phỉ này chắc chắn có thể làm bậc thang cho y tiến thân, nếu may mắn một chút, thậm chí có thể cùng Thạch Tam làm quan coi ngục.

Nếu thật như vậy, cuộc sống sau này có thể nhẹ nhàng rất nhiều...

- Tiểu Ất, đây là đại công lao!

Nếu không phải là Ngọc Doãn, có thể bây giờ y đã chết rồi! Hơn nữa, La Cách cũng không muốn đắc tội Ngọc Doãn, cho nên thấp giọng khuyên bảo.

Chỉ là y vừa nói xong, La Đức mở miệng nói:

- Ca ca đừng quên ở đây không phải Đông Kinh.

La Cách con mắt đảo một vòng:

- Vậy thì sao?

- Ở Tập Đạo này, thuộc huyện Hà Âm cai quản.. ca ca cho rằng, huyện Hà Âm sẽ chia công lao này cho ca ca sao? Đừng nói ca ca phải đi Thái Nguyên, hơn nữa việc lại xảy ra ở chỗ này, huyện Hà Âm cũng sẽ không nhường công lao cho ca ca đâu.

- Cái này...

La Cách trầm mặc!

La Đức nói không sai, đây chính là công tích, sao có thể chia cho người ngoài?

Đổi lại là y, sợ cũng sẽ không làm chuyện này...

- Chẳng lẽ thật phải thả đi sao?

La Đức không trả lời La Cách, lại xoay người, kéo Ngọc Doãn tới bên cạnh:

- Tiểu Ất ca, chuyện này thật giả còn phải xác nhận. Tiểu đệ ngược lại có một cách, nhưng còn cần Tiểu Ất ca nghiệm minh thật giả, sau đó mới có thể nói Tiểu Ất ca biết.

Ngọc Doãn vốn là ôn tâm tư xem náo nhiệt, không có nghĩ cái khác.

Nhưng La Đức thần bí như vậy, làm hắn bất giác có chút hiếu kỳ:

- Đại Lang có chủ ý gì? Sao không nói ra trước chứ?

- Cái này còn phải xác nhận sau đó hãy nói.

Mưa to đầu hạ đột nhiên đến cũng đột nhiên đi.

Giờ dậu buông xuống, mây tan mưa tạnh, một vòng nắng gắt tẩy rửa hết bụi bặm, lại hiện ra ở chân trời. Cầu vồng ngang trời vẽ ra một đường xinh đẹp, làm lúc chạng vạng thêm mấy phần sinh động. Ngọc Doãn và La Đức áp giải hai người Vương Mẫu Cầu và Hoắc Kiên đi về hướng sào huyệt của người Đoạn Câu Bi. Đám người còn lại đều bị trói lại, do hai người Lãnh Phi và La Cách trông coi ở miếu Long Vương.

Sào huyệt của người Đoạn Câu Bi cách miếu Long Vương không xa, ước chừng bốn năm dặm đường.

Trong một cái miếu đồ nát cực kỳ bí ẩn, nếu không phải người bản địa, hoàn toàn không thể tìm được. Miếu đồ nát này so với miếu Long Vương điều kiện còn tốt hơn rất nhiều. Chỉ là lúc Ngọc Doãn đi vào trong miếu, lập tức chau mày nhăn mặt. Trong miếu có khoảng mười mấy người, trong đó phụ nữ có sáu người, còn lại tất cả đều là trẻ con. Trong những người phụ nữ này, còn có hai người mang thai.

Những người này quần áo tả tơi, mặt xanh xao vàng vọt.

Nhìn thấy Vương Mẫu Cầu đi vào, một phụ nữ vội chạy tới:

- Tam Lang, có tìm được lương thực không?

Không đợi Vương Mẫu Cầu trả lời, nàng nhìn thấy Ngọc Doãn và La Đức, trước tiên là sửng sốt, sau đó sắc mặt chợt trở nên trắng bệch, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

- Tam Lang...

Vương Mẫu Cầu thở dài, gật gật đầu.

Cô gái chân mềm nhũn, đặt mông ngồi xuống đất, thì thào lầm bầm:

- Sớm đã nói rồi, đừng làm chuyện thương thiên hại lý này, sẽ có một ngày sẽ gặp báo ứng... Hôm nay báo ứng này thật sự đến rồi! Nhưng con cái nhiều như vậy, làm sao đây?

Đột nhiên nàng ngẩng đầu, dùng cả tay lẫn chân bò tới trước người Ngọc Doãn.

- Đại quan nhân, bọn họ cũng là ép tới bất đắc dĩ, mới đi vào hắc đạo này, cầu xin đại quan nhân khai ân, tha những đứa trẻ này, bọn chúng đều là vô tội!

Nói xong, cô gái đã lệ rơi đầy mặt.

Ngọc Doãn cũng bị cảnh tượng trước mặt làm ngây người, rất lâu không nói.

Lúc này, những đứa trẻ đang chơi đùa đó cũng cảm thấy được không bình thường, lại khóc thét lên, loạn thành một trận.

Vương Mẫu Cầu và Hoắc Kiến ở bên cạnh, rũ đầu, một câu cũng không nói.

Bọn họ rất rõ tội của mình phạm, nếu kéo tới huyện nha, nhất định là con đường chết. Một năm nay, hành thương chết trong tay bọn họ cũng không phải con số ít... Nhưng những hành thương đơn lạc đó cả hộ vệ cũng mời không nổi, lại có thể có bao nhiêu béo bở? Không dễ có con dê béo đến, không ngờ không ăn được, ngược lại bị bắt trong tay đối phương. Hai người rất rõ nghênh đón mình sẽ là vận mệnh gì. Chỉ là nghĩ tới những đứa trẻ này trong lòng khó tránh sinh ra rất nhiều áy náy.

- Hai vị đại quan nhân, hảo hán làm chuyện hảo hán làm. Ta giết người, nhận tội là phải, cho dù là ngàn đao vạn mảnh cũng tuyệt không chau mày. Vẫn xin đại quan nhân có thể tha những đứa trẻ này. Bọn chúng, bọn chúng hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Ngọc Doãn sờ sờ cái mũi, ngẩng đầu nhìn La Đức.

“ Đệ rốt cuộc là ý gì? Kéo ta tới xem những cái này, là mục đích gì?”

La Đức lại vẻ mặt bình tĩnh, nhìn chằm chằm hai người Vương Mẫu Cầu, sau đó lại nhìn cảnh tượng trong miếu đồ nát...

- Tiểu Ất ca, lúc này huynh ở Đông Kinh, cũng được coi là người có máu mặt.

Một số chuyện trước đây huynh có thể làm được, nhưng hôm nay lại không tiện ra mặt nữa. Ví dụ như trước đây huynh thắng Lã Chi Sĩ, rất nhiều người muốn quy thuận huynh, nhưng huynh lại không thể thu nhận như nhau. Đệ biết Tiểu Ất ca là lãng tử quay đầu, nhưng một hảo hán cần ba người trợ giúp. Lưu Huyền Đức lợi hại thế nào cũng phải có có Quan Trương tương trợ. Lý Thế Dân anh minh đến mấy cũng phải có hai mươi bốn công thần Lãng Yên các mới có thể thành đại sự... Tiểu Ất ca, ý của đệ là, sao không giữ những người này ở bên mình?

- Hả?

Ngọc Doãn giật mình kinh hãi!

Hắn hoàn toàn không ngờ, La Đức lại đề ra chủ ý này cho hắn.

- Nếu ta có thể giúp, trong phủ Khai Phong rất nhiều người, sao phải tìm những người này?

La Đức hạ giọng nói:

- Đệ biết Tiểu Ất ca nhất định lấy làm lạ, muốn tìm giúp đỡ, tại sao không tìm ở Đông Kinh?

Tiểu Ất ca, huynh tuy xuất thân Đông Kinh, có chút tài sản, nhưng thân phận và địa vị thì... trong thành Đông Kinh, quan thất phẩm nhiều như lông bò. Cho dù huynh chơi đàn hay hơn cũng không thể so với những đám người này. Huống hồ người Đông Kinh con mắt rất cao, tâm khí cũng cao, sao thật sự phục huynh chứ? Lúc trước Tiểu Ất ca tung hoành phố Mã Hành, nhưng lúc tai họa đến, tất cả đều chạy mất, những đám người đó không đáng tin... Lúc huynh đắc ý theo huynh, lúc huynh xui xẻo, tuyệt sẽ không có một người theo.

Hoặc là Tiểu Át giống như Lý Bảo vậy cần phải có kinh nghiệm lý lịch, hoặc là học như Trương Tam mắt rỏ, tuyển chọn nhân thủ từ chỗ khác.

Đệ thấy hai người này cường tráng tuy nói là kẻ liều mạng, nhưng cũng biết hiểu chuyện... sao không thu nhận để mình dùng. Ít nhất bên cạnh có thể có người chạy chân giúp đỡ. Dù sao cuộc sống Tiểu Át ca bây giờ khá giả như vậy, một mình ở đó liệu sống liệu chết.

- Cái này...

Ngọc Doãn chau mày.

- Sao đệ biết những người này sẽ an phận thủ thường?

La Đức khẽ mỉm cười:

- Tới Đông Kinh rồi, bọn họ cuồng ngạo được không?

Phía quân quan, Tiểu Át ca và Tiểu Áp Ti có giao tình, hơn nữa đồng thời là người Đông Kinh, họ tất nhiên sẽ giúp huynh ... Dương Đại Lang và Thập Tam Lang thật là loại dễ đối phó hay sao? Dương Đại Lang, đệ không hiểu, nhưng Thập Tam Lang, năm đó cũng là sừng sỏ, nếu không phải mẹ huynh ấy khuyên nhủ, nói không chừng sớm gây ra mạng người... Những người này sao có thể ngông cuồng nổi?

Cao Thập Tam Lang, thì ra còn có một câu chuyện như vậy?

Ngọc Doãn đối với những cái này thật là không hiểu lắm, nhưng nghe La Đức nói, vẫn không khỏi tim đập thình thịch.

Đúng vậy, sự nghiệp của hắn càng ngày càng lớn!

Chờ qua cơn sóng gió lần này, sau này xem như đứng vững gót chân ở phủ Khai Phong. Nhưng bên cạnh hắn lại có mấy người có thể dùng chứ?

Những người như Hoàng Tiểu Thất trung thành là trung thành nhưng không thể trọng dụng.

Còn Dương Tái Hưng và Cao Thập Tam Lang, cũng không thể để bọn họ tùy ý xuất động.

Nhất định phải có một số nhân mã cho mình, giống như lưu manh đầu gấu thuộc hạ của Trương Tam mắt rỏ, ngày thường làm ăn, đuổi heo giết heo... lúc quan trọng, có thể ra mặt để đám người bình thường không dám châm chọc mình.

La Đức nói không sai, Vương Mẫn Cầu và Hoắc Kiên là kẻ liều mạng.

Nhưng nếu tới Đông Kinh, bọn họ là long bàn, là hổ bát, tuyệt nhiên sức ép gây ra không nổi sóng gió. Càng không nói còn những đứa trẻ và phụ nữ này có thể kiềm chế bọn họ. Có những người này ở đây, hai người này sẽ không gây ra được phiền phức gì.

Mà nuôi những người này cũng không phải chuyện khó.

Việc làm ăn của cửa hàng thịt rất tốt, cần thêm một số đao thủ.

Lò mổ cùng cần có người giúp đỡ, nhận đám người Vương Mẫn Cầu, hoàn toàn không thành vấn đề.

Phiền phức duy nhất, sợ chính là đăng ký hộ tịch, nhưng có Tiểu Khôn ở đây, việc này chẳng lẽ khó còn khó sao?

- Nếu đã như vậy, thì làm phiền Đại Lang thăm dò ý tứ hai người y, nếu thật có thể, ngược lại cũng giảm bớt phiền phức.

127. Chương 126: Lãng Lý Bạch Điều

Ngọc Doãn không nói lời nào mà đứng bên cạnh nhìn hai người Vương Mẫn Cầu và Hoắc Kiên.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ lạ! Ngay cả Ngọc Doãn cũng không biết diễn tả thế nào. Từ sau khi La Nhất Dao xảy ra chuyện, La Đức giống như trở thành một người khác, thay da đổi thành, bất luận làm việc hay là suy nghĩ sự việc, đều lộ ra khí chất điềm đạm chắc chắn, còn âm hiểm hung tợn hơn hẳn bộ dạng lúc trước bị kỹ nữ ở quán Tiêu Tương ức hiếp.

Ừ, chính là âm hiểm hung tợn!

La Đức rất ít nói chuyện, nhưng mỗi lần nói đều có thể nói tới điểm chết.

Loại âm hiểm hung tợn này ẩn chứa trong trầm lặng làm Ngọc Doãn cảm thấy rất khó chịu, giống như... giống như một con rắn độc ẩn nấp.

La Đức ẩn chứa rằng độc, dùng trầm lặng để mê hoặc người bên cạnh.

Nhưng một khi phát động công kích... tất nhiên sẽ phun ra nọc độc chí mạng.

Người này thật không đơn giản!

Ngọc Doãn không biết La Đức nói gì với hai người Vương Mẫn Cầu, nhưng có thể nhìn ra được hai người thoát nhìn tựa hồ rất do dự.

Khuôn mặt vốn bình thản, đột nhiên lộ ra dữ tợn.

La Đức thấp giọng nói hai câu với bọn họ, làm sắc mặt hai người lập tức tái nhợt.

Vương Mẫn Cầu do dự một chút, xoay người đi tới người phụ nữ bên cạnh nói chuyện, áp bên tai nàng nói nhỏ mấy câu.

Người phụ nữ gật đầu, ngồi xổm người xuống, ôm hai đứa trẻ.

Ngọc Doãn nhảy bèn cảm thấy người phụ nữ này đang dùng khoeo mắt quét nhìn hắn, ngay sau đó nở cười, nhưng lại không nói.

Ngay lúc này, Vương Mẫn Cầu và Hoắc Kiên hai người dưới dẫn dắt của La Đức đi tới trước mặt Ngọc Doãn.

Chỉ thấy hai người dùng đẩy nhau, hướng về phía Ngọc Doãn khom lưng cúi đầu:

- Tiểu nhân bái kiến đại quan nhân, sau này vẫn mong đại quan nhân chiếu cố hơn.

Ngọc Doãn chân mày nhảy dựng nhìn về phía La Đức.

La Đức khẽ mỉm cười, hướng về phía Ngọc Doãn gật đầu, ý là nói: yên tâm, đều làm xong rồi!

- Hai người các ngươi suy nghĩ xong rồi, thật muốn theo ta không?

- Tiểu nhân vốn là cái mạng thối nát, nếu không phải những đứa con này vương bận thì sớm đã gây ra tội lớn thiên hạ. Hôm nay được đại quan nhân nhắc nhở, tiểu nhân có thể có một con đường sáng, sao có thể không thật tâm đi theo? Chỉ mong đại quan nhân đừng làm khổ những đứa trẻ này.

Người này đúng như La Đức nói là tên có tình nghĩa.

Ngọc Doãn gật gật đầu, từ trong ngực móc ra ba quan tiền, liền đưa cho Vương Mẫn Cầu.

- Cầm trước đi mua chút thức ăn, để trẻ con và mấy người phụ nữ đầy bụng... Ở chỗ ta cũng không có gì tốt, những điều nên nói, chắc hẳn Đại Lang đều đã nói rồi. Đông Kinh sinh sống không dễ, các người tự làm cho tốt, tới chỗ đó tự sẽ có người đón tiếp các người. Chuyện khác càng không nói rườm rà nữa, chỉ một câu, sau khi tới phủ Khai Phong thì làm việc cho tốt.

Trước đây làm những gì ta không muốn biết, càng không muốn truy cứu.

Nhưng nếu các người tới Đông Kinh vẫn không thành thật, tự sẽ có người thu dọn các người, làm các người sống không bằng chết...

- Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám!

Hai người liên tục không ngừng tạ ơn, lại liên tục hành lễ với Ngọc Doãn.

- Đại Lang, rốt cuộc đệ nói gì với hai người họ.

Trên đường trở về miếu Long Vương, Ngọc Doãn không tìm được hiểu kỳ hỏi dò La Đức.

Về phần đám người Vương Mẫn Cầu và Hoắc Kiên đó không có Ngọc Doãn trở về theo. Theo ước hẹn của hai bên, đám người Vương Mẫn Cầu sẽ cầm tín vật của Ngọc Doãn đi tới Đông Kinh tìm Dương Tái Hưng báo danh. Chỉ là Ngọc Doãn vô cùng kỳ lạ, rốt cuộc La Đức nói những gì với Vương Mẫn Cầu? Mà lúc tách ra, hai người này đều là bộ dạng cung kính.

- Đệ nói cho bọn họ biết, nếu không làm theo căn dặn, sau khi đưa tới quan phủ sẽ là tội chết.

- Chỉ đơn giản vậy sao? Ngọc Doãn cười nói:

- Những người này nếu dám làm ăn không vốn, sợ sớm nhìn ra sống chết.

Ta ngược lại cảm thấy, nếu thật sự chết rồi đối với bọn họ chính là một sự giải thoát đấy.

La Đức nói:

- Có lẽ đối với bọn họ là giải thoát, nhưng đối với những phụ nữ và đứa trẻ đó mà nói mới là bắt đầu của khó khăn.

- Hả?

- Đệ nói cho thằng nhãi đó biết, bọn họ chết rồi, có lẽ rất dễ dàng,

Nhưng ngược lại những người phụ nữ đó sợ phải đưa tới trong giáo phường, làm những chuyện dâm tiện nhất... Mỗi ngày bị người ta chà đạp, sống không bằng chết không nói, đứa bé trong bụng hai người phụ nữ đó bắt đầu từ lúc sinh ra, thì chủ định phải trở thành kẻ ti tiện, cả đời không được trở mình. Còn những đứa trẻ đó nếu vận khí tốt có lẽ có thể có chết già. Lúc vận khí không tốt, sợ còn thê thảm hơn những người phụ nữ đó.

Ha ha, Vương Mẫn Cầu, Hoắc Kiên này cũng xem là người có tình nghĩa, bằng không tuyệt nhiên sẽ không dẫn một đám ô hợp trốn trong khe núi này sinh sống. Những người này là chủng người Đoạn Câu Bi, nếu đều chết rồi người Đoạn Câu Bi cũng tuyệt chủng luôn.

Ngọc Doãn nghe vậy lập tức cười khanh khách.

- Như vậy thì khuất phục hay sao?

La Đức cười ha ha:

- Tiểu Át ca, một bên là đường sống, một bên là đường chết, huynh nói bọn họ sẽ chọn con đường nào?

Đệ nói với Vương Mẫn Cầu, đệ biết lai lịch của bọn họ.

- Nếu không thành thực, liền bảo người đào mộ tổ của bọn họ, ném hài cốt của tổ tông bọn họ tới hoang dã, hài cốt sẽ không còn nữa.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, nhìn La Đức, hồi lâu không nói.

- Đại Lang, người thật sẽ làm như vậy sao?

- Nếu bọn họ dám gạt đệ, đệ sẽ làm như vậy.

La Đức nói là gió nhẹ mây bay, nhưng sự ác độc ẩn trong xương cốt đó vẫn là lộ ra không sót.

Người này thật sự thay đổi rồi!

Ngọc Doãn không khỏi cảm thán, nhưng lại cảm thấy vui.

La Đức lòng lang dạ sói như vậy, chắc chắn sau khi tới Thái Nguyên, có thể gây nên sóng gió, không cần La Nhất Dao lại phí lòng.

Sau khi về tới miếu Long Vương, Ngọc Doãn liền đi tới mười mấy đạo phủ đó.

La Cách có chút không vui lắm, nhưng được Ngọc Doãn khuyên bảo một phen nên rất nhanh cởi bỏ khúc mắc. Nghĩ y chỉ là một giải soa, ở Hà Âm này cũng không có người quen nào. Như La Đức nói, đem đám người Vương Mẫn Cầu này đưa cho quan phủ, chỗ tốt nào tới lượt y? Chỉ sợ chờ lúc y áp soa La Nhất Dao từ Thái Nguyên trở về, sớm đã bụi trần rơi xuống đất rồi.

Cứ như vậy, chẳng thà bán mặt mũi cho Tiểu Ất.

Ngọc Doãn hôm nay coi như là người có tiếng tăm của phủ Khai Phong, con người lại hảo sảng, dù sao cũng sẽ không chặt đứt chỗ tốt của y.

Về bên phía Lãnh Phi, càng dễ nói chuyện. Y và Thạch Tam quan hệ rất tốt, cũng nghe Thạch Tam nói qua, Ngọc Doãn ở trong phủ Khai Phong có một chút môn lộ. Nếu chỗ tốt, tới lúc đó Ngọc Doãn giúp y chu toàn một chút, được lợi ích hơn xa mười mấy đạo phủ này. Cho nên nếu La Cách không lên tiếng, Lãnh Phi càng sáng khoái, tất cả giao cho Ngọc Doãn làm chủ.

Đêm đó, mọi người nghỉ lại trong miếu Long Vương.

Đêm nay cũng không có tình hình gì đặc biệt xảy ra, cũng có lẽ trải qua một ngày bôn ba.

Hơn nữa một trận đánh nhau sau giờ Ngọ, mọi người đều trở nên mệt mỏi vô cùng. Ngọc Doãn dùng một viên thuốc của An Đạo Toàn đặc chế cho hắn, ngồi xếp bằng tu luyện bên điện thờ. Do hắn đi Thái Nguyên cần thời gian hai tháng, ít nhất phải chậm trễ hai lần ngâm cường cân cường tráng cốt tủy. Vì thế An Đạo Toàn liền chuyên chế ra cường cân cường tráng cốt tủy, ba ngày một lần, có thể bù lại thiếu sót hai lần trước.

Mà Ngọc Doãn đối với cái này cũng vô cùng chú ý!

Sau hừng đông, đám người Ngọc Doãn lại lên đường.

Nhưng lúc bọn họ ra khỏi miếu Long Vương, lại nhìn thấy hai người Vương Mẫn Cầu và Hoắc Kiên dẫn người Đoạn Câu Bi tới đưa tiễn.

- Sau khi đại quan nhân đi, chúng tiểu nhân cũng phải lên đường đi Khai Phong rồi.

Chỉ là Biện Khẩu đó rất không thông đường, mỗi lần qua sông cũng vô cùng phiền phức, có lúc thậm chí có thể phải chờ một hai ngày.

Tiểu nhân ở Biện Khẩu có một người bạn, chuyên làm nghề đưa đò.

Người này được người giang hồ gọi là Lãng Lý Bạch Điều, Điền Hành Kiến, cũng có người gọi huynh ấy là Thất Thập Nhị Lang. Đại quan nhân có thể tới bến sông Trần gia Biện Khẩu tìm huynh ấy, chỉ cần báo tên tuổi của tiểu nhân, huynh ấy tự nhiên sẽ tận lực giúp đỡ. Tiểu nhân nghe người ta nói, bây giờ Hà Đông hỗn loạn, sau khi đại quan nhân qua sông, vẫn phải cẩn thận thêm mới được... Nghe người ta nói hảo hán của Lục Lâm Đạo Hà Đông cực kỳ lợi hại.

Vương Mẫu Cầu nói vô cùng thành khẩn, làm tâm tình của Ngọc Doãn thoáng chốc thoải mái rất nhiều.

Hắn gật đầu:

- Ý tốt của Vương Tam Lang, ta xin nhận.

- Như vậy, thì cung kính tiễn đại quan nhân!

Vương Mẫu Cầu và Hoắc Kiên dẫn hơn ba mươi người Đoạn Câu Bi ở bên đường chấp tay đưa tiễn.

Ngọc Doãn lại dặn dò hai người họ mấy câu, lúc này mới nắm lấy đầu dây con lừa, cùng đám người La Nhất Dao cùng lên đường.

- Tam Lang, thật phải đi phủ Khai Phong sao?

Sau khi hình bóng của đám người Ngọc Doãn biến mất, Hoắc Kiên đột nhiên mở miệng hỏi:

- Đệ hà tất đối xử tốt với những người này? Theo ta cứ giao bọn họ cho Thất Thập Nhị Lang, để Thất Thập Nhị Lang mời bọn họ ăn há cảo trên sông lớn, không phải tốt hơn à?

- Ca ca nói sai rồi. Tiểu Át ca tha chúng ta một lần, còn chỉ ra con đường sáng cho chúng ta, sao có thể làm chuyện quên ân phụ oán đó? Vả lại, người qua Đoạn Câu Bi càng ngày càng ít, cuộc sống của chúng ta cũng càng ngày càng khó khăn.

La Đại Lang nói không sai, người chuyển sống, cây chuyển chết...

Cứ khẳng khẳng bám trụ Đoạn Câu Bi này, ngược lại chỉ bằng ra ngoài tìm con đường sống. Trước đây không có môn lộ, nhưng hôm nay có môn lộ rồi thì không thể bỏ qua. Nghe La Đại Lang đó nói chuyện, hẳn cũng không phải hạng người đầu đường xó chợ, nếu huynh ấy giúp Tiểu Át ca nói chuyện, vậy chúng tổ

Tiểu Ất ca không phải người bình thường. Chúng ta tới Đông Kinh, chỉ cần làm cho thật tốt, chẳng lẽ còn sợ không sống nổi sao?

Không nghĩ cho chúng ta, cũng nên nghĩ cho vợ của huynh, còn đứa bé trong bụng của vợ huynh, chúng ta cũng phải liệu một phen. Ca ca chẳng lẽ lại hy vọng con mình sau này sẽ giống như chúng ta, làm cái nghề không có đường lui này sao?

Vương Mẫu Cầu nói một phen, nói làm Hoắc Kiên á khẩu không nói

Tuy già lớn tuổi hơn Vương Mẫu Cầu, nhưng nhiều lúc, vẫn nghe theo chủ ý của Vương Mẫu Cầu.

Quay đầu lại nhìn người phụ nữ mang bụng to cách đó không xa, Hắc Kiên không khỏi thở dài một tiếng, cười khổ gật đầu.

- Nếu Tam Lang nếu đã nói như vậy, chúng ta đi Đông Kinh, đi một chuyện.

Màn thảo luận của hai người Vương Mẫu Cầu và Hoắc Kiên , Ngọc Doãn đương nhiên không thể biết được.

Sau khi rời khỏi miếu Long Vương, đoàn người ăn ở ngoài trời, lúc buổi trưa ngày thứ hai thì tới Biện Khẩu. Quan độ Biện Khẩu lúc này người người đông đúc. Ở đây là sông Cầu Liên, nơi giao nhau giữa đông lộ và Kinh Tây lộ , người xe lui tới nhiều vô số kể.

Thoáng nhìn đội ngũ trên bến xếp như con rồng dài. Ngọc Doãn và La Đức sau khi thương lượng một chút, liền theo lời Vương Mẫu Cầu nói tới Trần Gia Độ. Trần Gia Độ này thuộc phía đông Quan độ Biện Kinh, ước khoảng mười dặm về phía trái. Vốn chỗ này từng là một chỗ thương độ, nhưng sau này cũng không biết nguyên nhân gì dần dần hoang phế, cho tới lúc đám người Ngọc Doãn tới Trần Gia Độ, chỉ nhìn thấy cảnh sắc hoang tàn. Trên mặt sông chỉ có mấy con thuyền nhỏ, vô cùng vắng vẻ cô liêu. Mà trên Biện Khẩu lại đang ngồi mấy người đàn ông mặc trang phục người chèo thuyền đang cười nói trò chuyện

- Xin hỏi, Thất Thập Nhị Lang có ở đây không?

Ngọc Doãn đi lên trước, lớn tiếng hỏi.

Nhưng mấy người chèo thuyền đó lại không có để ý vẫn tự nói chuyện như trước

128. Chương 127: Thủy Quân Hiệu Dụng

- Xin hỏi Lãng Lý Bạch Điều Thất Thập Nhị Lang có ở đây hay không?

Ngọc Doãn lại hô to, nhưng sau khi vừa thốt ra khỏi miệng thì lại có cảm giác như không hợp lý lắm.

Lãng Lý Bạch Điều chẳng phải là nhân vật trong Thủy Hử Truyện hay sao? Sao trong Trần gia này cũng có một tên Lãng Lý Bạch Điều nữa? Nếu không phải tên Lãng Lý Bạch Điều này tên là Điền Hành Kiến thì chắc Ngọc Doãn sẽ nghĩ hắn đã xuyên việt đến thế giới Thủy Hử Truyện rồi.

- Thằng nào đang gọi ông thế?

Một tiếng nói thần nhiên mang vài phần giọng Ba Thục vang lên.

Theo sau liền thấy một tên đàn ông trắng núc ních, béo lùn chắc nịch đang đứng trên một khối đá lớn cạnh mấy người chèo thuyền.

Bộ dạng kẻ này hơi cổ quái, đầu trọc lông lóc.

Thân cao khoảng bảy thước sáu tấc, cánh tay trần, chỉ mặc một cái khố che, trần trụi lão đảo tiến lên:

- Thằng con rùa nào gọi làm quấy nhiễu mộng đẹp của ông mày.

Dưới ánh mặt trời, cái thân trắng loáng ấy rung lên như một tòa núi.

Ngọc Doãn còn chưa kịp mở miệng thì Lãng Phi liền nổi giận:

- Thằng khốn kia, cứ mở mồm là toàn rắm chó.

- Thằng nhãi này chẳng nói lý gì cả. Ông mày đang ngủ sượng, tự dưng bị người đánh thức, thế mà còn dám bố láo như vậy à?

Người đàn ông mập mạp này có đôi mắt nhỏ híp, lúc nói chuyện lông mày cong lên cực kì sinh động.

Ngọc Doãn nhìn người này trong đầu lập tức hiện lên hai chữ: bỉ ổi. Tuyệt đối bỉ ổi... Kẻ này từ đầu đến chân đều toát ra vẻ bỉ ổi làm người khác chỉ muốn tẩn cho một trận.

Gã nói chuyện vẫn còn mang vẻ ung dung càng khiến người khác tức giận.

Lãnh Phi mặc dù chỉ là một giải soa (quan sai thời cổ chuyên áp tải phạm nhân hoặc vật phẩm) nhưng làm sao chịu được cơn tức này, tiến lên định dạy dỗ tên mập trắng này một trận. Ai nghĩ tới tên trắng mập này nhìn béo vậy mà thân hình lại linh hoạt cực kì. Vừa thấy Lãnh Phi động thủ thì cặp mắt híp kia trợn lên, nhún chân một cái liền bắn tới, hai tay mở ra ôm chầm Lãnh Phi.

Cú vồ thật tốt!

Ánh mắt Ngọc Doãn sáng lên, không khỏi âm thầm khen ngợi một tiếng.

Đồng thời hấn lại có một dự cảm xấu nên bước lên lớn tiếng nói:

- Người anh em, chúng ta được Vương Mẫn Cầu Đoạn Bi Câu giới thiệu muốn qua sông, không có ý xấu. Xin hạ thủ lưu tình.

Ai ngờ tên trắng mập này lại vồ như không nghe thấy.

Lãnh Phi đánh hai quyền vào người gã, chỉ thấy cái thân mập mập rung lên, không có chút tác dụng gì.

Ngược lại tên trắng mập một tay ôm chặt Lãnh Phi, chân lại linh hoạt chuyển động, thân thể dựa thế nhào đập xuống đất. Chiêu này gọi là ôm quăng. Nếu bị tên trắng mập này đập xuống, Lãnh Phi toi nửa mạng là cái chắc... Ngọc Doãn thấy tình thế không ổn liền nhào tới dùng một chiêu Thuận Loan Trừu quăng tên trắng mập ra xa, bảo vệ được Lãnh Phi.

Thế nhưng cũng làm cho tên trắng mập kia thẹn quá thành giận.

- Tên tặc dám đánh lén?

Gã đứng lên, đánh một chuông về phía Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn vội lắc mình tránh né, đồng thời hét lớn:

- Vị ca ca này, xin đừng hiểu lầm. Chúng tôi không có ý xấu, chỉ là...

- Thằng mặt trắng, đừng phí lời nữa. Xem ta vô đây!

Tên trắng mập chẳng thèm nghe lời Ngọc Doãn nói, chuyển thân liền nhào lên.

Cùng lúc đó mấy người chèo thuyền đang tán nhảm trên bến tàu càng cười to:

- Thất Thập Nhị Lang, gặp đối thủ sao?

- Một tên công tử bột mà cũng coi như đối thủ. Ta chỉ cần ba chiêu là thịt được hắn.

Ngọc Doãn cũng nhìn ra trận đồ vật này sợ chẳng tránh được. Tên mập này thật sự là Lãng Lý Bạch Điều sao?

Nhìn cái thân trắng múp kia xem ra khá hợp lý. Nếu chui vào trong nước có khi lại thật là một con cá trắng lớn quẫy sóng cũng nên. (Lãng Lý Bạch Điều= cá trắng lướt sóng)

Nhưng đây là trên bờ, Ngọc Doãn không sợ gã.

Hai người ở trên bờ vô vấp nhau, quyền qua cước lại cực kì náo nhiệt.

Thất Thập Nhị Lang này có thân thể to uyển nhưng không hề thiếu linh hoạt. Quan trọng hơn là sức lực tên này không nhỏ, chiêu vô cũng cực kì tinh diệu. Sau khi đánh hai hiệp Ngọc Doãn liền nhận định nếu tại Khai Phong thì kẻ này nhất định thuộc tiêu chuẩn lực sĩ cấp năm. Nếu đánh với Lã Chi Sĩ chưa chắc sẽ thua, thậm chí có thể thắng.

Lại trôi qua năm hiệp, Thất Thập Nhị Lang sắp không chống nổi.

Chiêu vô của Ngọc Doãn từ sau trận chiến ở Khoái Hoạt Lâm liền tăng cao rất lớn. Hơn nữa trong khoảng thời gian gần đây dùng Cường cân trắng cốt tán khiến thân thể càng thêm cường tráng rắn chắc. Nếu không phải cánh tay hắn còn hơi thiếu linh hoạt, nói không chừng đã sớm cho tên Thất Thập Nhị Lang này gục luôn rồi. Tuy nhiên cứ theo đà này chẳng bao lâu nữa Ngọc Doãn chắc chắn sẽ thắng.

Nhưng có cần thiết phải thế sao?

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn đột nhiên nhảy khỏi vòng tròn, chấp tay nói:

- Chiêu vô tinh diệu của Thất Thập Nhị ca, Tiểu Ất bái phục.

Mà tên Thất Thập Nhị Lang kia vẫn còn thở hồng hộc.

Đấu vật với Ngọc Doãn vài hiệp làm gã hao hết sức.

- Nếu ở trong nước ta chỉ cần vài hơi là xử được người.

Trong lòng của gã hiểu rất rõ là Ngọc Doãn đang giữ thể diện cho gã.

Nếu tiếp tục đánh thì người thua chắc chắn là gã! Tuy nhiên miệng lại không chịu thừa nhận, vẻ mặt cứ đùng đùng tỏ ra nổi giận.

Ngọc Doãn cười nói:

- Đó là hiển nhiên. Nếu ca ca tên Lãng Lý Bạch Điều thì chắc hẳn công phu dưới nước cực kì cao cường. Tiểu Át trên bờ có thể chiến vài hiệp nhưng nếu vào trong nước thì khác gì vịt lên cạn, sao có thể so sánh với ca ca.

Ai không muốn giữ thể diện?

Sắc mặt tên trắng mập dịu đi rất nhiều.

- Người vừa nói là Vương Mẫn Cầu Vương Tam Lang giới thiệu người tới?

- Đúng vậy.

- Tam Lang vẫn khỏe chứ?

- Hắn ... Ha ha, đã rời khỏi Đoạn Bi Câu, đến Khai Phong sinh sống rồi.

- Hả?

Tên trắng mập ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn:

- Tên Tam Lang kia bướng bỉnh cực kì, ta khuyên hắn đến đó sinh sống mấy lần mà hắn vẫn sống chết không chịu. Sao bây giờ lại chạy tới Khai Phong? Chàng trai, nhìn chiêu thức của người chắc cũng có danh tiếng, không biết người gọi là gì? Với lại có quan hệ thế nào với Vương Tam lang? Đúng rồi, người chạy đến tìm ta làm gì?

Lúc này mãi đánh nên không nghe rõ Ngọc Doãn nói gì.

Ngọc Doãn cũng không già mồm, chỉ khẽ mỉm cười:

- Không gạt Thất Thập Nhị ca, chúng ta có chút sản nghiệp ở Khai Phong mà lại thiếu người làm. Cùng Vương Tam lang cũng là bè nước gặp nhau, thấy hần có tình có nghĩa nên giúp đỡ một chút...

Ta gọi là Ngọc Doãn, trong Khai Phong thành có một biệt hiệu gọi là Ngọc Giao Long.

Lần này nhân lúc một vị trưởng bối của ta dính vào một vụ án mạng phải sung quân Thái Nguyên nên ta vừa lúc không có việc gì nên đi theo ông ấy tiện chăm sóc.

Còn tìm ca ca ư... Ha ha, ngoài trừ để qua sông thì còn có việc gì nữa? Tam lang nói, Hoàng Hà này tuy có chín khúc nhưng trong mắt ca ca chỉ như đất bằng mà thôi. Vừa rồi ở Biện Khẩu thấy nhiều người xếp hàng quá, không kiên nhẫn đợi được cho nên mới muốn mời ca ca giúp đỡ một chút.

Ngọc Doãn vừa nói những lời này liền khiến tên mập trắng có cảm giác thân thiết thêm.

- Ta đã nói rồi... Ôi thằng nhãi Tam Lang có nhiều vương bạn lắm, muốn hần đến bên này kiếm ăn nhưng thật ra cũng không thể bằng đi cùng người đến Khai Phong tìm việc kiếm ăn. Như vậy cũng tốt, không cần lo lắng đề phòng cả ngày, khỏi phải khổ buộc ở đầu cả ngày để sống. Nếu người đã là ông chủ của Tam lang thì chúng ta không cần dài dòng nữa... Có thể xuất phát qua sông luôn, trả một xâu tiền là được.

- Một xâu tiền? Sao người không đi ăn cướp luôn cho rồi!

Lãnh Phi giận tím mặt.

Tên mập trắng Điền Hành Kiện híp lại trông mắt:

- Ta làm nghề không vốn, thuyền chở qua sông không có lợi sao làm? Nếu không phải Tam lang giới thiệu thì không chỉ một xâu tiền mà là toàn bộ tài sản, hơn nữa còn cho các người ăn một bữa đao kiếm hoặc ném vào trong sông cho cá ăn rồi. Đây là quy củ, không có tiền thì đừng lên thuyền.

Ý tứ đại khái chính là vừa rút đao là phải giết người, đao ra là phải thấy máu.

Điền Hành Kiện không hề che dấu thân phận của mình khiến Lãnh Phi không biết thế nào cho phải.

Thằng này chính là tội phạm cướp bóc kiếm ăn trên Hoàng Hà...

Ngọc Doãn thấy vậy vội cười nói:

- Một xâu tiền thì một xâu tiền, xin ca ca để tâm giúp.

- Thật ra tên nhóc người cũng khá thú vị đấy, hơn nữa còn có công phu vô tốt, có tình nghĩa. Ta quyết định kết bạn với người.

Nói xong gã quay người lên bến tàu.

- Thuyền nhỏ thế này sao mà...

Lãnh Phi còn chưa nói hết liền thấy Điền Hành Kiện đến bờ sông huýt sáo một tiếng.

Một lát sau từ một chỗ cỏ lau cách không xa đi ra một chiếc thuyền lớn, chậm rãi tới gần.

- Đây

- Hừ, người cho là ta không có thuyền lớn chắc?

Nói cho người biết, nếu người muốn ngồi thuyền nhỏ có khi ta còn sợ người làm chìm thuyền nữa. Đừng lảm nhảm, nhanh lên thuyền!

Điền Hành Kiến và Lãnh Phi cứ như là oan gia, không ngừng cãi lộn.

Gã không hỏi lai lịch của Ngọc Doãn, thậm chí cũng không hỏi Ngọc Doãn làm gì ở Khai Phong. Nếu Vương Mẫn Cầu đã giới thiệu, hơn nữa Điền Hành Kiến nhìn Ngọc Doãn rất vừa mắt thì chớ một lần qua sông có nghĩa lý gì?

Ngọc Doãn cũng không nhiều lời, càng không hỏi thuyền lớn từ đâu chui ra.

Tuy nhiên xem trang phục của những người trên thuyền hẳn không khỏi than: trông kiểu gì mà giống như thủy quân bến Hoàng Hà... Tên Điền Hành Kiện này sợ cũng không phải là thủy tặc thông thường, nếu không sao có thể móc ra được cái thuyền lớn thế này?

Quan trọng hơn là nơi này cách doanh trại thủy quân Biện Khẩu chưa đầy mười lăm dặm.

Mà gã...

Binh cướp là một nhà!

Nghĩ đến Điền Hành Kiện hẳn vừa là binh vừa là cướp, nếu không sẽ không có bản lĩnh lớn như thế. Trộm liếc Điền Hành Kiện một cái, thấy từ khi lên thuyền gã như là đại ca sai đông sai tây, đến cả thủy quân trên thuyền cũng cực kì kính trọng gã...

- Kẻ này là người của thủy quân hiệu dụng.

- Ừm?

Dù sao La Cách cũng là người từng trải, liếc mắt cái liền nhận ra lai lịch của Điền Hành Kiện.

- Người xem trên cổ hắn có hình xăm của thủy quân. Binh sĩ thủy quân bình thường xăm ở trán, mà lính hiệu dụng thì không cần, xăm đâu cũng được. Tên này chắc chắn là thủy quân hiệu dụng, nếu không sẽ không xăm bừa bãi như vậy.

Thủy quân Đại Tổng sớm đã thối nát.

Ngọc Doãn nheo mắt lại nhìn vết xăm hình cá chuồn ở cổ Điền Hành Kiện, sau đó nhẹ thở dài.

Đến cả quân binh đều biến thành thủy tặc, trời mới biết tình thế Đại Tổng đã nguy cấp tới mức nào!

Chỉ có điều Ngọc Doãn đành bất đắc dĩ, ngậm lo lắng nhưng bó tay không có biện pháp.

Muốn tránh đi mối nhục Tĩnh Khang thì đường của mình còn nhiều thứ phải làm. Thật sự còn nhiều lắm, nhiều lắm....

129. Chương 128: Trại Hãn Khẩu

Tình hữu nghị của đàn ông với nhau rất kỳ lạ, nói cũng khó mà rõ.

Có một câu tục ngữ: không đánh không thân!

Có lẽ phải dùng câu này mới giải thích được quan hệ giữa Ngọc Doãn và Điền Hành Kiện. Ít nhất Điền Hành Kiện khá vừa mắt với Ngọc Doãn, thậm chí hơi thân cận. Gã không hỏi Ngọc Doãn làm nghề gì ở Khai Phong, cũng không hỏi lý lịch của Ngọc Doãn. Tóm lại, gã chỉ xem vừa mắt! Cho tới khi Ngọc Doãn rời thuyền phía bên kia sông, gã còn tiễn Ngọc Doãn xuống thuyền.

- Trên đường quay về nếu Tiểu Ất không đợi được thông hành thì cầm khối bài này đến trấn Võ Đức tìm một người tên Tô Xán. Hắn là anh em kết nghĩa của ta, biệt hiệu Long Môn Cẩm Lý, có một ít thủ đoán. Nếu tìm được thì hắn có thể dẫn người qua sông. Tên đó lớn lên từ sông nước, có hắn giúp thì có thể dễ dàng vượt sông.

Lăng Lý Bạch Điều, Long Môn Cẩm Lý!

Nghe tên liền biết Tô Xán là người rất giỏi trong sông nước.

Ngọc Doãn cầm tấm lệnh bài gỗ của Điền Hành Kiến xem xét, nhỏ chừng lòng bàn tay, ở giữa khắc đường vân, mặt trên có chữ “Điền”.

Như vậy đây chính là khối bài của Điền Hành Kiến, chỉ không rõ dùng để làm gì.

Tuy nhiên Ngọc Doãn vẫn vô cùng cảm kích.

Hắn chấp tay chào Điền Hành Kiến:

- Nếu ca ca rảnh hãy đến Đông Kinh một chuyến chơi.

Những thứ khác Tiểu Ất không dám cam đoan, nhưng có thể dẫn ca ca đi nhìn phần hoa của Đông Kinh ... Tiểu Ất xin cáo từ ca ca, mong ca ca bảo trọng.

- Huynh đệ, bảo trọng.

Điền Hành Kiến nhìn đoàn người Ngọc Doãn rời đi, trên gương mặt mập mạp lộ ra nét cười kì quái.

Một tên thủy tặc tiến lên khẽ hỏi:

- Sao ca ca lại nhiệt tình với kẻ đó như vậy?

- Đồ ngu, người cũng biết Tiểu Ất này là người của Khai Phong. Nếu có thể thu lưu những kẻ như Vương Tam Lang thì chắc chắn phải có thân phận... Tuy chúng ta kiếm ăn trên sông nước nhưng dù sao tầm mắt không lớn. Ví dụ như tên thương nhân Mạnh Châu lần trước có một khối ngọc tốt cực kì, thế mà không tìm được người mua. Kết quả phải bán cho mấy bọn ngu huyện Vũ Trắc được mấy quan tiền. Sau ta nghe nói có thằng đó bán lại khối ngọc cho một tên thương nhân từ Khai Phong tới được đến hơn trăm quan.

Nếu gặp những việc như thế này chúng ta có thể trực tiếp đi Khai Phong tìm hắn, nhờ hắn giới thiệu một chút chẳng phải sẽ ngon lành hơn bao nhiêu sao?

- Sao ca ca biết tên này có đường ra?

- Nói nhảm, nếu người có thể lập tức mời chào hơn ba mươi công thợ chẳng lẽ còn nghèo sao?

Yên tâm đi, cả đời ta chưa từng nhìn lầm. Tên kia võ công tốt, lại có kha khá tiền, chắc chắn không phải kẻ đầu đường xó chợ. Hơn nữa chỉ cần nhờ hắn tìm dẫn mối mà thôi, không cần bản lĩnh nào, như vậy có khó khăn gì?

Tên thủy tặc kia nghe được lập tức lộ vẻ khâm phục.

- Ca ca tính kế thật tài tình!

- Đó là đương nhiên, ta dù bộ dạng không tốt nhưng dùng đầu vẫn hơn những tên thư sinh đọc đủ thứ sách mà vẫn nghèo kiệt xác.

Nói xong, Điền Hành Kiến cười khàn khàn quái dị, dọa cả đám chim bên đường.

- Tiểu Ất ca, phải cẩn thận tên mập trắng kia.

Trên đường, La Đức dắt con lừa đến bên Ngọc Doãn:

- Tên đó nhiệt tình như vậy chắc chắn có ý đồ.

Ngọc Doãn nghe xong liền cười.

- Vô sự hiền ân cần, không phải gian thì là trộm.

Tên mập trắng kia nghĩ ta là kẻ ngu sao? Quá coi thường rồi... Tuy nhiên một người bạn nhiều một con đường, cứ xem hắn có thể diễn ra trò gì.

La Đức vừa nghe cũng cười.

- Nếu Tiểu Ất ca đã có tính toán thì tiểu đệ không nói lời thừa nữa.

Hai người nhìn nhau, không kìm nổi mỉm cười.

Tất cả mọi người đều không ngu, xem cuối cùng là ai tính kế ai?

Sau khi qua sông thì coi như đã rời khỏi Kinh Tây Lộ, tiến vào Hà Đông Lộ. Đường Hà Đông này vào năm Chí Đạo thứ ba, ba năm trước, tức năm 997 Công Nguyên thay đổi, đông dựa Thường Sơn, tây gần Hoàng Hà, nam cách Để Trụ, bắc nhìn Nhạn Môn. Địa phận gộp cả phía Nam trường thành Sơn Tây hậu thế, toàn khu vực bắc huyện Văn Hỉ và bắc huyện Thiểm Tây Gia. Huyện Trị Dương Khúc là nơi chứa phủ Thái Nguyên, thống lĩnh mười bảy châu Tịnh, Đại, Hãn, Phần, Liêu, Trạch, Lộ, Tấn, Giáng, Từ, Thấp, Thạch, Lam, Hiến Pháp, Phong, Lân, Phủ, có Bình Định, Hỏa Sơn, Địa Khương, Ninh Hóa, Khả Lam, Uy Thăng Lục Quân, Đại Thông Nhị Giám.

Có thể nói hệ thống quan lại Bắc Tống cực kì khổng lồ và cặn kẽ.

Chỉ có điều cũng vì hệ thống này quá khổng lồ nên dù Ngọc Doãn sống lại lâu như vậy cũng không làm rõ được quan hệ trong đó.

Đoàn người một đường đến hướng bắc không có bất kì phiền phức gì. Hành trình coi như khá thuận lợi.

Sau khi qua sông chừng hai mươi mốt ngày thì huyện Dương Khúc đã ở trước mặt.

Nắng sớm vừa lên, ánh mặt trời chiếu rọi tường thành Dương Khúc. Đám người Ngọc Doãn không hẹn mà cùng thở ra một hơi.

Hơn hai mươi ngày hành trình thật vất vả!

Ngọc Doãn đã gầy đi nhiều. Gió thổi mưa dầm rồi nắng hè chói chang, người đen đi nhiều, nhưng tinh thần vẫn khá tươi rói. Người ta thường nói dọc vạn quyển sách đi ngàn dặm đường. Tuy đời trước cũng đi không ít nơi nhưng sao sánh được từng bước đi đo đạc non sông tráng lệ? Non sông thật tuyệt vời... Chỉ không biết hai năm nữa sẽ trở thành như thế nào. Trách không được Nhạc Phi có thể hò hét “Trả ta non sông”. Mảnh non nước này thật đáng giá cuộc đời, kể cả có đổ máu, cực tính mạng cũng phải đi bảo vệ...

- Cửa thành mở, trước tiên vào thành đã...

Lãnh Phi đến cạnh con suối nhỏ rửa khăn, lau đi khuôn mặt phong trần.

- Nếu thuận lợi thì hôm nay có thể làm xong việc... Đúng rồi, bây giờ đến phủ Thái Nguyên Tiểu Át ca có dự định gì không?

- Dự định?

Ngọc Doãn hơi kinh ngạc.

La Cách nói:

- Đợi đến nơi giao công văn thì hai chúng ta coi như xong rồi... Cùng lắm nghỉ tạm ba ngày rồi trở về Khai Phong. Đến lúc đó Tiểu Ất trở về với chúng ta hay là bố trí ổn định cho Tứ Lục thúc trước rồi trở về một mình?

- Việc này ...

Ngọc Doãn gãi đầu:

- Thôi cứ dàn xếp xong cho Tứ Lục thúc đi rồi quay về.

La Cách và Lãnh Phi nhìn nhau, mặt hiện vẻ bất đắc dĩ.

Thật ra bọn họ rất muốn trở về cùng Ngọc Doãn. Dù sao có cao thủ như Ngọc Doãn thì đi đường yên tâm hơn nhiều.

Nhưng giờ xem ra...

- Tiểu Ất, hay là cậu cùng đi với hai vị Soa đại ca đi.

La Nhất Dao nhìn ra tâm tư của hai người nên chủ động nói ra.

Ngọc Doãn nói:

- Trước tiên qua cửa quan doanh kia rồi nói sau. Xem đến lúc đó nên an trí Tứ Lục thúc thế nào... Nếu như đã đến đây thì nên xử lý mọi việc thỏa đáng rồi lại đi, đỡ phải vương vấn gì? Tứ Lục thúc, thúc không cần quan tâm.

- Cũng được, vậy chúng ta vào thành đã!

Dương Khúc, mảnh đất dựa lưng của thung lũng Tấn Trung và Hãn Châu, trấn giữ cứ điểm quan trọng, từ xưa đã là vùng giao tranh của nhà binh.

Diện tích thành thị không lớn nhưng tường lại cao. Dù không nguy nga như phủ Khai Phong nhưng cũng coi như hùng hồn.

Nơi này vốn là một trấn đóng quân, có ba mặt núi vây quanh.

Tuy nhiên giờ dần phát triển biến thành một thành thị thương mại và quân sự quan trọng khu vực bắc Đại Tống.

Đám người Ngọc Doãn đưa văn thư hộ quán ra kiểm tra nơi cổng thành, nộp một ít thuế rồi dắt con lừa đi vào thành. Dương Khúc phồn hoa huyền ảo, tuy không so được với Khai Phong nhưng nơi biên cương lại có một phong vị khác.

Nhưng đám người Ngọc Doãn không có hứng du ngoạn, đi thẳng vào huyện nha của Dương Khúc.

Dựa theo quy củ, La Cách và Lãnh Phi đến xử lý công văn, Ngọc Doãn và La Đức chờ ở ngoài phủ.

Chừng hơn một canh giờ sau Lãnh Phi đi ra.

La Đức bước lên vội hỏi:

- Ca ca, quan doanh an bài cha ta thế nào?

Lãnh Phi nói khẽ:

- Đại Lang yên tâm, Tứ Lục thúc đã được bố trí ổn thỏa rồi.

Ban đầu bản công văn này là muốn Tứ Lục thúc làm câu đương (một chức vụ - người sắp xếp giải quyết công việc). Tuy nhiên Đoàn Luyện Sứ Hãn Châu phát quân lệnh triệu tập nhân sự tới trại Hãn Khẩu. Ta đã bàn bạc với quan doanh, ngày mai sẽ dẫn Tứ Lục thúc đến trại Hãn Khẩu. Nghe nói bên đó không tệ, Đoàn Luyện Sứ Hãn Châu là Quý Đình khá hiền lành. Lúc này ta đưa hai quan tiền miễn đi cho Tứ Lục thúc chút việc nặng. Ha ha, việc nhẹ, giờ coi như khá rảnh rồi...

Ngọc Doãn lập tức nghe ra ý của Lãnh Phi: rõ ràng là hối lộ.

Đến bước này rồi thì không cần buồn phiền vì chút tiền lẻ. Nhưng không đợi Ngọc Doãn mở miệng thì La Đức đã tranh trước, đưa một thỏi bạc chừng sáu bảy lượng nhét vào tay Lãnh Phi, trong miệng liên tục nói cảm tạ.

Khối bạc này chí ít cũng phải năm quán tiền.

La Đức hào phóng khiến Lãnh Phi cười híp mắt...

- Đại Lang làm gì phải thế? Dọc đường đều là Đại Lang tiêu tiền ăn ở, chúng ta cực kì xấu hổ. Chỉ là tiện tay giúp thôi, sao phải để Đại Lang tiêu pha.

- Ca ca nói thế sao được?

Nếu không có hai vị ca ca chiếu cố thì sao cha có thể thoải mái như vậy? Đã chiếu cố rất nhiều rồi, sao còn để hai vị ca ca tiêu tốn. Chút tiền mọn, xin hai vị ca ca nhận cho. Ở đây còn có chút ngân lượng,, xin chuyển giùm cho quan doanh cảm ơn sự quan tâm của hần tới cha ta.

La Tứ Lục là cha của La Đức chứ có phải là cha Ngọc Doãn đâu?

Tuy Ngọc Doãn nói vì tránh nạn, nhưng dọc đường đã giúp đỡ rất nhiều. Lúc này La Đức quả quyết không thể để Ngọc Doãn lại đưa tiền. Ngọc Doãn cũng không muốn tranh biện, chỉ tán thưởng nhìn La Đức, thầm nghĩ: Đại Lang quả thật có ánh mắt sắc sảo hơn so với trước.

Lãnh Phi khách sáo hai câu rồi lại vào nha môn.

Qua hơn một canh giờ, Lãnh Phi và La Cách sóng vai đi ra.

- Tiểu Ất, sáng sớm mai chúng ta đưa Tứ Lục thức đến trại Hãn Khẩu.

- Ừm?

Lãnh Phi cười:

- Hai ngày này nhân sự phủ Thái Nguyên thiếu thống, không kiếm được người giải soa Tứ Lục thức. Quan doanh liền bàn bạc với chúng ta, cho chúng ta đi làm việc một chuyến, còn cho hai chúng ta tiền mua đôi giày. Nghĩ lại cũng không có việc gì, cứ đi một lần. Như thế tới trại Hãn Khẩu có hai người chúng ta ra mặt cũng giúp đỡ được Tứ Lục thức một chút.

Tứ Lục thức đêm nay phải nghỉ trong lao. Chúng ta đến dịch trạm nghỉ chân trước. Đợi sáng sớm mai lại đến đưa Tứ Lục thức đi.

Kết quả vậy vượt ngoài ý liệu của Ngọc Doãn và La Đức.

Tuy nhiên cũng làm cho hai người yên tâm hơn.

La Đức vội hỏi:

- Hai vị ca ca giúp đỡ nhiều như vậy sao có thể đi dịch trạm để nghỉ? Ít ra cũng phải để tiểu đệ thể hiện tâm ý, không bằng trước tìm một cái nhà trọ sạch sẽ, ăn uống làm chút rượu, coi như bày tỏ cảm kích của tiểu đệ với hai vị ca ca.

130. Chương 129: Kỳ Ngộ Của La Đức

Đến gần mùa hè, ở phủ Khai Phong trời nắng chói chang.

Huyện Dương Khúc có vẻ mát mẻ, nghe nói bởi vì hai ngày trước mưa to một trận. Ngồi ở trong một quán rượu, gọi ít đồ nhắm, Ngọc Doãn, La Đức cùng Lãnh Phi, La Cách nâng ly cạn chén nhiệt tình.

- Trại Hãn Khẩu này rốt cục là một nơi như thế nào?

La Đức rót cho Lãnh Phi một chén, cười hì hì hỏi.

Lãnh Phi nói:

- Thật ra hai người chúng ta cũng từng tới nơi đây, ở trong nha môn hỏi được chút tình hình. Ngày mai chúng ta xuất phát qua Xích Đường quan và Thạch Lĩnh quan, ước chừng đi hai ba ngày tới Hãn Châu. Hãn Châu có tổng cộng ba trại, trại Đồ Hợp, trại Vân Nội, còn cuối cùng là trại Hãn Khẩu. Chỗ đó nằm ở hạ du Hãn Xuyên, tiếp giáp với sông Hô Đà, địa thế hiểm yếu cực kì, là môn hộ của Định Tương và Tú Dung. Ừm, phong cảnh cũng khá được, xem như đáng để đi.

Ai ngờ sắc mặt La Đức lập tức trở nên khó coi.

Môn hộ?

Gã chỉ nghe được hai chữ môn hộ này đã thấy sầu lo.

Phủ Thái Nguyên là nơi giao tranh quân sự, mà Hãn Châu thì ở phía bắc phủ Thái Nguyên, hoàn toàn là môn hộ của phủ Thái Nguyên. Tú Dung thuộc Hãn Châu, trại Hãn Khẩu làm môn hộ của Tú Dung và Định Tương, ý nghĩa như nào không cần nói cũng biết.

Sợ không chỉ là môn hộ của Tú Dung và Định Tương mà cũng là môn hộ phủ Thái Nguyên!

Nơi như vậy một khi có chiến loạn chẳng phải sẽ đứng mũi chịu sào? Đôi mày rậm của La Đức nhăn lại, mặc dù cố gắng ra vẻ bình tĩnh nhưng trong mắt vẫn hiện lên sự sầu lo nhàn nhạt. Nên làm gì bây giờ?

- Đại Lang, sao thế?

- Trại Hãn Khẩu này sợ không phải một nơi tốt lành gì.

Những lời của La Đức nói hơi lớn, bị La Cách nghe thấy.

Gã lập tức giận dữ, vỗ bàn nói:

- Đại Lang, sao ngươi lại có thể nói vậy? Cứ như là hai người chúng ta muốn hại cha ngươi vậy! Ta cho ngươi biết hai người chúng ta phải khuyên can mãi quan doanh kia mới xin được đến đó đấy. Ngươi nghĩ phủ Thái Nguyên này là của nhà ngươi mở chắc? Ngươi thích đi chỗ nào cũng được? Ta cho ngươi biết phủ Thái Nguyên quân sáu quân, làm gì có nơi nào rảnh rỗi? Nếu không phải trại Hãn Khẩu vừa lúc có chỗ trống thì Tứ Lục thúc đã phải làm khổ sai rồi.

Lãnh Phi ở một bên cũng xụ mặt xuống.

Ngọc Doãn vội mở miệng nói:

- Hai vị ca ca đừng vội. Đại Lang nói như vậy là cũng có nguyên nhân của hắn.

La Đức cũng đứng dậy liên tục xin lỗi:

- Hai vị ca ca đừng nghĩ lầm, ta không phải trách hai vị ca ca, mà là trại Hãn Khẩu này ... Ca ca trước tạm hớp một chén rượu cho tiểu đệ chậm giải bày... Trại Hãn Khẩu này là môn hộ của Hãn Châu, cũng là lá chắn phía bắc của Thái Nguyên. Tiểu đệ lo một khi phát sinh chiến sự trại Hãn Khẩu sẽ đứng mũi chịu sào, sợ tai họa sẽ tới.

- Chiến sự?

La Cách sửng sốt.

Lãnh Phi cười nói:

- Đại Lang không cần lo. Nay người Liêu đã lụn bại, người Kim có minh ước với chúng ta, sao có chiến sự được? Chớ nói chi là phía bắc Hãn Châu còn có Đại Châu, mấy vạn binh mã Đại Tổng ta đóng quân ở đó. Nếu quả thật phát sinh chiến sự e rằng chỉ sợ không cần chờ đến Hãn Châu, đám thủ lĩnh phản loạn kia nghe ngóng được đã chuồn sớm rồi, sao có thể có nguy hiểm? Cứ nghe ta, Đại Lang quá lo lắng rồi... Trại Hãn Khẩu không tệ, làm cầu đường ở đó coi như cũng không tồi.

- Người Liêu như hổ bệnh, người Kim như sói đói.

La Đức im lặng một hồi, nhẹ giọng nói:

- Không sợ Hổ bệnh, chỉ sợ sói đói hung tàn... Có lẽ ta lo hơi thừa, nhưng ... Thôi, đi trại Hãn Khẩu cũng tốt. Thân thể của cha cũng không chịu được mệt nhọc, cứ hưởng chút nhàn rồi là được rồi.

- Đúng vậy!

La Cách và Lãnh Phi đều mỉm cười.

Tuy nhiên ánh mắt Ngọc Doãn lại híp lại, nhìn thoáng qua La Đức, trong lòng không kìm được ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của hắn, La Đức tuy xuất thân thư viện, đọc đủ thứ thi thư nhưng không coi là bản lĩnh thật sự. Nhưng hiện giờ thì ... không ngờ hắn ta cũng cảm nhận được sự uy hiếp từ đám người Nữ Trục đó sao? Đúng vậy, trại Hãn Khẩu quả thật không tính là nơi tốt lành gì, nhưng vì La Nhất Dao làm phối quân nên không có tư cách tuyển chọn. Trong lòng Ngọc Doãn cũng bắt đầu lo lắng.

Chỉ có điều hắn và La Đức cũng không chú ý đến khi bọn hắn nói chuyện thì ở bàn phía sau, ba vị khách đang uống rượu bỗng ngưng lại.

Ba vị khách uống rượu này nhìn qua tuổi khoảng ba bốn mươi, một người trong đó mặc áo bào gấm, thể hình cường tráng khôi ngô, đầy hơi thở của nhà binh. Gã để râu quai nón, mặt đen đỏ thẫm, hiển nhiên là do phơi nắng lâu ngày.

Hai bàn tay to chi chít những vết chai.

Nghe thấy lời của La Đức, người đàn ông đang nâng cốc lại buông xuống, nghiêng đầu ngạc nhiên nhìn thoáng qua La Đức.

Hai người đàn ông bên cạnh cũng buông bát đĩa, lẳng lặng nhìn về hướng La Đức. Đường như cảm giác được ánh mắt của ba người, La Đức quay sang nhìn gã đàn ông kia, mỉm cười rồi quay đầu lại không để ý nữa.

Ra khỏi nhà, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Huống hồ La Nhất Dao chưa thu xếp xong, La Đức không muốn phát sinh biến cố gì.

- Tiểu Át ca, ba người sau lưng này không đơn giản!

Ngọc Doãn quay đầu nhìn thoáng qua, lông mày hơi nhăn lại.

Người râu quai nón kia hiển nhiên là một người luyện võ, khí huyết tràn đầy làm lòng người kinh sợ.

Kẻ này là cao thủ!

Trong lúc Ngọc Doãn suy đoán lai lịch của ba người này thì chợt nghe ngoài nhà khách truyền đến tiếng ồn ào.

- Chuyện gì xảy ra?

Hắn nhìn theo hướng phát ra tiếng, thấy một đội xe ngựa đang tới trước cửa quán. Đoàn xe chừng mấy trăm người, có một đội kỵ quân ở trước mở đường. Tất cả đều mặc áo trắng, kẻ nào cũng cường tráng mạnh mẽ. Bắt mắt nhất là kỵ sĩ nào phía sau cũng để tóc bím dài ... Ngọc Doãn nhìn mái tóc kia, trong lòng đập lộp bộp.

- Là người Nữ Trực sao?

- Ừ!

- Sao đám người Nữ Trực lại tới nơi này?

La Cách nói:

- Đây là sứ đoàn nước Kim muốn đi Khai Phong yết kiến ... Ặc, anh xem bộ dáng kia kia. Thật không hiểu sao người Liêu lại thua cái đám này. Nghe người ta nói đám Nữ Trực này đánh nhau dữ tợn cực kì.

- Dữ đến mức nào?

- Đến cả người Liêu cũng không phải đối thủ, anh nói xem dữ bao nhiêu?

Lãnh Phi và La Cách rì rầm nói chuyện, dường như cũng cực kì khó chịu với người Nữ Trục đó.

Ngược lại Ngọc Doãn và La Đức đến cửa quán, quan sát tỉ mỉ đám người này.

- Hình như là A Lý Hỉ của người Kim.

- A Lý Hỉ?

- Đó là tùy tùng của chính binh.

Thanh âm vang lên từ phía sau. Ngọc Doãn quay đầu nhìn, hóa ra là vị râu quai nón khô ngô kia.

- Đây mới là chính binh, quân tinh nhuệ chân chính của người Nữ Trục.

Ngón tay râu quai nón chỉ về đội xe chùng trảm kỵ quân.

Khác với A Lý Hỉ áo trắng, những kỵ sĩ đó trẻ hơn nhiều, hơn nữa càng nhanh nhẹn dũng mạnh. Ngựa cưỡi cũng khác biệt so với A Lý Hỉ, đi lại lộ ra khí thế đầy áp lực.

- Ta từng thấy tận mắt năm người Nữ Trục đánh cho hai mươi tên Liêu binh tơi bời khói lửa... Những người kia, đúng như vị tiểu huynh đệ này nói, là một đám sói đói, hung tàn dũng mãnh, kiêu dũng thiện chiến. Mà nay Da Luật Diên Hi tập kết binh mã, ý đồ quyết chiến cùng người Kim đoạt lại Yến Vân. Nhưng theo ta nhìn kết quả của trận chiến này không có gì ngoài ý muốn, chắc chắn Da Luật Diên Hi sẽ thảm bại. Da Luật Diên Hi nếu trốn chạy thì người Kim ở Bắc Cương sẽ không kiềm chế nữa. Tây Hạ đã không thể sánh bằng năm xưa, không cản nổi vó ngựa của người Kim. Nếu thật đến tình trạng đó thì đối thủ kế tiếp của đám người Nữ Trục này sẽ là...

Trong lời râu quai nón lộ vẻ lo lắng nồng đậm.

La Đức đột nhiên nói:

- Những người Nữ Trục này tới Khai Phong là vì bức thư của Da Luật Diên Hi?

Râu quai nón nghe xong ngẩn ra, liếc La Đức mỉm cười:

- Chẳng lẽ tiểu huynh đệ của người của Khai Phong?

- Đúng vậy!

- Trách không được!

Râu quai nón gật đầu, nhẹ giọng:

- Nghe nói Da Luật Diên Hi gửi một bức thư cho Quan Gia xin Quan Gia xuất binh giúp đỡ. Mà Nữ Trục đang muốn quyết chiến cùng người Liêu, sẽ không cho phép bất cứ biến cố gì phát sinh. Vậy nên phải sứ đoàn sang cũng là vì chuyện này.

- Xin hỏi cao tính đại danh của đại quan nhân?

La Đức sững sốt, càng thêm tò mò với vị râu quai nón này.

Xem khí thế của người này dường như làm một chức quan, nhưng không rõ lai lịch gì. La Đức đành phải xưng hô đại quan nhân để tỏ vẻ tôn trọng với vị râu quai nón. Râu quai nón ngẩn ra, chợt mỉm cười.

- Ta tên Lưu Tử Vũ.

- Lưu Tử Vũ?

La Đức lộ vẻ kinh ngạc:

- Có phải là đại công tử của Trọng Yên Công Sùng An?

-Ồ, cậu biết tên ta?

La Đức vội nói:

- Sao không biết uy danh của Đại công tử... Đại công tử theo Trọng Yên Công trấn áp phản nghịch, tiểu nhân từng được nghe qua. Chỉ không ngờ rằng lại gặp được Đại công tử ở đây. Nếu nói cho người khác sợ sẽ không ai tin tưởng.

Ngọc Doãn lại ngăn người!

Lưu Tử Vũ là người nào? Trọng Yên Công lại là người nào?

Về phần phản nghịch La Đức nói hắn có thể đoán ra một chút, có lẽ là Phương Tịch. Vị đại công tử này hắn đã từng tham gia trấn áp Phương Tịch, nhưng La Đức sao phải kích động như vậy? Trong ngôn ngữ lại còn có vẻ thân cận nữa.

Lưu Tử Vũ lại cười.

- Không ngờ hiền đệ lại biết tên của ta. Ta theo cha ở phủ Chân Định làm Vệ Úy thừa. Hôm nay đến phủ Thái Nguyên có việc công, không ngờ lại gặp hiền đệ. Vừa rồi nghe thấy lời của hiền đệ có vẻ băn khoăn với người Nữ Trực, thật ra ý đó không mưu mà hợp với ý của cha ta. Không biết cậu đến Thái Nguyên làm gì?

Xem ra vị Trọng Yển Công kia cũng không có thiện cảm gì với người Nữ Trực.

Điểm này có thể nghe ra từ lời của Lưu Tử Vũ, Ngọc Doãn cũng không thấy kỳ quái gì.

Thậm chí hắn còn vui thay cho La Đức.

Nếu quả thật được Lưu Tử Vũ giúp đỡ thì cuộc sống của cha con La Nhất Dao có thể khá hơn không ít. Chức vị Vệ Úy Thừa này không cao, chỉ có thất phẩm. Nhưng Lưu Tử Vũ nếu theo cha tới thì cha hắn cũng hắn là đại nhân vật có thực quyền. Ngọc Doãn không khỏi cảm thấy tò mò với lai lịch vị Trọng Yển Công này.

Hắn quả thật không nhớ rõ những năm cuối của Bắc Tống ở phủ Chân Định có danh thần gì?

Về phần hai người La Cách và Lãnh Phi thì hoảng sợ.

Hai người này cũng không nghĩ rằng trong quán rượu nhỏ này lại gặp được nhân vật như Lưu Tử Vũ. Hai người đều là kẻ khôn khéo, thấy La Đức là Lưu Tử Vũ nói chuyện vui vẻ lập tức hiện ra ý tứ hàm súc bất thường. Quả nhiên là gió đổi chiều. La Đức có thanh danh cực xấu ở Khai Phong, ai ngờ đến Thái Nguyên lại có kỳ ngộ như vậy.

Nếu thật sự hắn quan hệ được với Lưu Tử Vũ, con đường tương lai sẽ xán lạn hơn nhiều.

La Cách càng âm thầm hỏi hận vừa nãy vô lễ với La Đức.

Lưu Tử Vũ và La Đức đang trò chuyện vui vẻ thì chợt nghe đối diện quán rượu có tiếng quát chói tai:

- Tiêu Khánh, gia nô phản chủ, để mạng lại!

Theo sau đó là tiếng dây cung vang, một mũi tên nhọn từ trong tủ lâu bắn vào trung ương đoàn xe người Nữ Trực. Cùng lúc đó, một tiếng rầm vang, hơn mười cánh cửa sổ bị phá vỡ, cũng hơn mười người áo đen nhảy ra, đánh tới xe ngựa như ong vỡ tổ. Một đám trong tay binh khí bóng loáng, đầy hùng hổ sát khí...

131. Chương 130: Tai Bay Vạ Gió

Tiêu Khánh là ai?

Ngọc Doãn không biết, càng không quan tâm!

Chỉ có điều bất thành linh ám sát khiến hấn run lên khó hiểu. Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Lúc hấn còn đang ngăn người thì đám áo đen đã xông thẳng vào đội xe người Nữ Trực. Những kẻ này hiển nhiên là những đám chiến sĩ kinh nghiệm, vừa xuất hiện đã kết trận tổ hợp ba người một, điên cuồng đánh thẳng vào một chỗ của người Nữ Trực.

Đường phố chật hẹp khiến người Nữ Trực không thích ứng.

Tuy số người áp đảo nhưng trong hoàn cảnh xa lạ và hỗn loạn bị ám sát bất thành linh sẽ khó tránh khỏi bối rối. Rất nhiều binh sĩ Nữ Trực còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị người áo đen kéo xuống ngựa, loạn đao chém. Mà A Lý Hỉ ở hai bên trước sau vì quá đột nhiên nên thành thế hỗn loạn. Kẻ xuống ngựa tham chiến, kẻ quay đầu ngựa. Kết quả là trên con đường chật hẹp càng trở nên hỗn loạn.

Người hô ngựa hỉ!

Máu tươi hòa vào tiếng kêu thảm thiết vang lên từng hồi trên con đường dài.

Lưu Tử Vũ thấy được lập tức biến sắc.

- Sao lại thế này?

Y lao ra cửa lớn quán rượu, lớn tiếng quát:

- Quân binh ở đâu?

Gã muốn ngăn trận ám sát này, vì nơi này là Thái Nguyên, đối tượng lại là người Nữ Trục. Nếu quả thật sứ giả Nữ Trục chết ở đây thì chắc chắn cục diện sẽ thành một trận phong ba.

Tuy Lưu Tử Vũ rất ghét người Nữ Trục nhưng không có nghĩa gã có thể trở mắt nhìn sứ giả Nữ Trục bị giết.

- Lưu vệ úy, cẩn thận!

Ngọc Doãn thấy Lưu Tử Vũ lao ra liền hoảng sợ.

Hắn không nói hai lời cũng lao ra theo, tóm được cánh tay Lưu Tử Vũ quát lớn:

- Vệ Úy, đừng cậy mạnh. Thế cục đã đủ loạn rồi, nếu chẳng may có sơ xuất gì thì cục diện sẽ càng thêm phức tạp. Mau lui về.

- Nhưng...

- Hai bên vẫn còn hậu chiêu, chúng ta lúc này không nên gia nhập!

Ngọc Doãn muốn kéo Lưu Tử Vũ về quán rượu, thật không ngờ chuyện hắn lo nhất cuối cùng cũng xảy ra!

Một gã A Lý Hỉ thấy Ngọc Doãn và Lưu Tử Vũ trên đường, không nói câu gì rút đao nhào đến.

- Tiểu Át, cẩn thận!

Trong tửu quán Lãnh Phi hô lớn nhắc nhở.

Tuy nhiên không cần gã nhắc Ngọc Doãn cũng đã phát hiện A Lý Hỉ, vì thế kéo Lưu Tử Vũ ra phía sau, chân đạp Ngọc Hoàn Bộ, thân hình quay tròn một vòng tại chỗ, đâm ngược một quyền đánh tên A Lý Hỉ kia đo ván.

Một gã áo đen xẹt qua, thấy thế không nói lời nào một đao chém chết tên A Lý Hỉ kia.

Một chùm máu tươi tung tóe lên người Ngọc Doãn làm xiêm y hắn ướt nhẹp.

Mà Ngọc Doãn lại ngăn cả người!

Hắn chỉ muốn cứu Lưu Tử Vũ mà thôi, ai ngờ lại phát sinh chuyện này?

Chết người!

Tuy không phải hấn tự tay giết nhưng cũng góp một phần. Nhìn tên A Lý Hỉ nằm trên đất, vẻ mặt vẫn dữ tợn như cũ, trong đầu Ngọc Doãn trống rỗng. Ghê tởm nhất vẫn là tên áo đen giết xong A Lý Hỉ kia liền nói với Ngọc Doãn:

- Cần thận chút!

Thanh âm rất nhẹ nhàng, giọng phương bắc điển hình, mà dường như là ... nữ?

Mà hết lần này tới lần khác một câu cổ tình nhắc nhở bị người Nữ Trục nghe rõ, hai gã A Lý Hỉ la lớn:

- Hai tên đàn ông này là đồng đảng của thích khách, đừng cho chúng chạy.

Trong phút chốc hơn mười tên A Lý Hỉ hét lên lao tới Ngọc Doãn và Lưu Tử Vũ.

- Tiểu Ất, chạy mau!

La Đức trong quán rượu chứng kiến rõ ràng, liên tục hô lớn.

Ngọc Doãn đang lạnh cả người, nghe thấy tiếng hô mới tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ. Cùng lúc đó, Lưu Tử Vũ và hai người tùy tùng đã đánh với đám A Lý Hỉ, đồng thời không ngừng gào thét:

- Ta là Vệ Ủy Thừa Chân Định, không phải thích khách!

Nhưng đám A Lý Hỉ đã giết đỏ cả mắt rồi.

Bọn này đến từ vùng đông bắc, trong khung xương là bản tính hung tàn, mà nay càng thêm kiêu ngạo bệ vệ.

Nữ Trục có một loại thù hận khó hiểu với người Hán sống trong Đại Tống.

Bộ họ gọi người Hán sống ở nước Liêu là “Hán nhi”, còn người Hán ở Đại Tống là “Nam nhân”. Mất thấy đồng nghiệp bị giết, mà đám thích khách kia lại bảo đám người Ngọc Doãn cần thận, bản năng sẽ cho là đồng đảng của thích khách. Người Lưu Tử Vũ là quan Tống triều thì sao? Cho dù là hoàng đế Đại Tống thấy chúng ta cũng phải cung kính. Giết các người thì chúng ta mất gì đâu ... Nếu đã thế thì cứ giết sao phải ngại.

Lưu Tử Vũ tướng mạo tục tằn nhưng cũng là văn sĩ.

Chẳng qua vì từng thảo phạt chiến sự Phương Tịch, lại sống lâu ngày ở Chân Định nên mới có hơi thở của quân binh.

Bất quá hai vị tùy tùng của hắn cũng thật sự là tinh nhuệ trong quân.

Hai người rút đao chống chọi với đám Nữ Trục A Lý Hỉ, liều chết bảo vệ Lưu Tử Vũ.

Ngọc Doãn thấy vậy không khỏi cười khở.

Đây đúng là tai bay vạ gió.

Hắn cắn răng một cái, giật lấy đao từ tay một tên A Lý Hỉ. Chỉ thấy đao quay tròn một vòng, chém ngược lại tên A Lý Hỉ, đồng thời hắn cao giọng hô lên:

- Lưu Vệ Úy, mau lui lại, đừng giằng co.

Ngọc Doãn quả thật không thuần thục đao pháp lắm.

Tuy rằng trên đường tới đây đã luyện tập nhiều lần, bước đầu nắm giữ đao pháp La Nhất Đao truyền cho nhưng nếu muốn dùng trong thực chiến còn xa mới đủ. Tuy nhiên hắn trời sinh lực lớn, cộng với tầng hai công phu khiến lực lượng vận dụng thuần thục. Đặc biệt trận chiến với Lã Chi Sĩ giúp hắn lúc loạn không bị rối tay chân. Đồng thời dựa theo giác quan thứ sáu cũng giúp hắn lường trước được nguy hiểm, thông dong né tránh. Một chiếc đao trong tay hắn như một cái búa, đập thẳng chém thẳng, đánh không chút nhượng bộ. A Lý Hỉ xông tới đều không thể cản một đao của hắn. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, ba tên A Lý Hỉ xông vào Ngọc Doãn đã ngã xuống thành vũng máu.

- Ngăn lại tên kia!

A Lý Hỉ cũng cảm thấy sự uy hiếp của Ngọc Doãn nên vội bỏ qua ba người Lưu Tử Vũ, nhào về phía Ngọc Doãn.

Cùng lúc đó, binh sĩ Nữ Trục trong đội xe cũng dần ổn định, triển khai chiến đấu với đám người áo đen.

Tên chính binh nào cũng dũng mãnh, nhanh nhẹn và hung ác.

Tuy đám người áo đen võ nghệ cao cường nhưng đối mặt với người Nữ Trục hung hãn không sợ chết cũng bị bức lui lại, dần không chống đỡ nổi.

- Đừng để tên thích khách nào chạy!

Lúc này một người trung niên từ trong xe đi ra.

Ở phía sau y một tên nam tử gầy đứng, dường như là tùy tùng.

- Tiêu Khánh, để mạng lại!

Trong quán rượu truyền ra một tiếng gầm giận dữ, cùng lúc đó một người áo đen nhảy từ trên xuống.

Đó là một kẻ vạm vỡ cao gần hai thước, tay cầm chùy sắt dài đến mét tám, đường kính bằng cái bát to.

Một tiếng hô liên phang xuống một gã quân Nữ Trục, cả người lẫn ngựa thành một đồng thịt nát.

Tên đàn ông mặc giáp nhẹ, lộ vẻ dữ tợn vùng chùy.

Gã xông đến phía xe ngựa, hơn mười tên quân sĩ xông đến không ai cản được một kích của tên đại hán kia.

- Da Luật Tập Nê Liệt!

Người trung niên nhìn tên đại hán kia, chẳng những không kinh hoàng mà còn mỉm cười.

- Ha hã, không nghĩ tới đường đường Triệu Vương diện hạ lại tự thân tới lấy mạng của ta... Cũng tốt, ta đang muốn tìm ngài để ngài cùng làm bạn với hai huynh đệ của mình, ai ngờ liên tục tới rồi! Thiện Ứng quốc sư, xin hãy bắt sống kẻ này.

Gã nam tử gầy nghe được, khóe miệng hơi nhếch lên.

- Nếu Ái Thần hiền đệ đã phân phó ta đành đi một lần vậy.

Lúc nói chuyện, gã nam tử gầy này không thấy dùng lực gì mà bỗng dưng từ xe bay lên, xông tới tên đại hán kia.

Thân hình lướt gió mà đi như đang bay giữa không trung vậy.

Hai bàn tay lộ ra từ tay áo, ngón tay đen thùi ánh lên tia sáng kì dị...

- Khắc!

Gã thét một tiếng dài, không rõ là tiếng gì nhưng mang theo lực lượng quỷ dị như câu hồn đoạt phách, quanh quẩn trong không trung. Dao trong tay Ngọc Doãn đã bị gãy, cướp tiếp chiếc búa lớn từ một gã A Lý Hỉ. Âm thanh chói tai này vừa truyền đến làm hấn bỗng giật mình, búa trong tay suýt rơi xuống.

May trong thời gian này hấn chăm chỉ luyện dưỡng khí, không bị thanh âm đó làm quấy nhiễu.

Nhưng trong lòng thì sợ hãi khó hiểu, vội múa búa bổ tiếp hai tên A Lý Hỉ, đi tới bên người Lưu Tử Vũ.

- Vệ úy, mau lui!

Gương mặt đen sì của Lưu Tử Vũ giờ đã trắng bệch, vừa nghe xong lập tức quay người.

Nhưng mười mấy A Lý Hỉ lại xông vào làm Ngọc Doãn không thể không cầm búa chiến với đối phương...

- Oành!

Một tiếng âm vang lên.

Gã đại hán khôi ngô vạm vỡ tay cầm chùy bị gã nam tử gầy ốm đâm một quyền lên vai. Tiếng xương vỡ vụn rắc vang lên khiến tên đại hán vạm vỡ kêu thảm một tiếng, chùy trong tay rớt xuống, ôm tay lui về phía sau.

- Triệu Vương điện hạ, nếu đã đến thì để mạng lại đi!

Tên nam tử gầy kia đánh được một kích nhưng làm như không có chuyện gì xảy ra, lại xông vào tên đại hán vạm vỡ.

Đại hán vạm vỡ mặt trắng bệch, rút đao muốn liều mạng với người nọ.

Nhưng không đợi gã động thủ, ba người áo đen đã xông tới tên nam tử gầy.

- Điện hạ, đừng tham chiến, đi nhanh đi!

Xa xa, tiếng vó ngựa truyền đến, hiển nhiên là binh mã phủ Thái Nguyên.

Ngọc Doãn thở phào một hơi, bỗng thấy một tên áo đen xẹt qua, bắt lấy cánh tay hắn:

- Thằng ngốc, ở lại làm gì, muốn chết à?

- Hả?

- Mau theo ta!

Tên áo đen kia sức không nhỏ, Ngọc Doãn bị kéo đi.

Xa xa, binh mã phủ Thái Nguyên tới, một tên đại tướng cầm đầu quát:

- Tất cả dừng tay, ai phản kháng, bắn!

Người trung niên thấy tình hình như vậy, lông mày cau lại.

Y do dự một chút rồi hô vài tiếng với người Nữ Trục. Binh mã Nữ Trục lui sang một bên...

Nhưng trong thời gian một cái nháy mắt này, những kẻ áo đen kẻ chết kẻ trốn, để lại một đường dài đầy những thi thể.

Người trung niên mặt xanh mét, lớn tiếng quát:

- Ta là Tiêu Khánh, sứ giả của hoàng đế Đại Kim Quốc, chính sứ sứ đoàn đến Đại Tổng. Nay bị đâm ở phủ Thái Nguyên, các người không cần thích khách thì thôi, lại ngăn trở tùy tùng của ta. Chẳng lẽ Đại Tổng muốn khai chiến với Đại Kim chúng ta sao?

132. Chương 131: Đoàn Luyện Sứ Hãn Châu

- Sứ giả Kim Quốc nói hay nhỉ, người nói quân Đại Tổng ta ngăn trở các người bắt thích khách, chúng ta cũng muốn hỏi người một câu. Thân ở trong Đại Tổng của ta mà lại dám tự tiện công kích quan viên Đại Tổng ta, chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng Đại Tổng triều ta không ai dám khai chiến với các người sao?

Không đợi thống lĩnh quân Tống mở miệng, một tên thanh niên chừng hai mươi đứng ra, tay chỉ người trung niên quát hỏi.

Người trung niên ngẩn ra, nghi hoặc nhìn về phía thanh niên.

Thấy trên thân thanh niên loang lổ vết máu, Lưu Tử Vũ được hai tùy tùng nâng đỡ, trợn mắt nhìn gã.

Là sao?

Người trung niên nhớ rõ Lưu Tử Vũ từng gia nhập trận chiến, cùng mấy người nam tử giết mười mấy tên A Lý Hỉ.

Lưu Tử Vũ giận dữ:

- Ta là Vệ Úy Thừa phủ Chân Định Lưu Tử Vũ, phụng mệnh đến phủ Thái Nguyên làm việc. Ai ngờ rằng binh mã Nữ Trục các người không phân tốt xấu vây công ta, suýt nữa làm ta chết... Ta muốn hỏi chuyện này phải tính toán thế nào đây?

Vệ Úy Thừa phủ Chân Định?

Người trung niên giật mình, ánh mắt híp lại.

Vệ Úy phủ Chân Định thuộc Tuyên Phủ Sứ Hà Đông Hà Bắc. Nói cách khác người trước mắt này là bộ khúc của lão thái giám Đồng Quán? Nếu thế đúng là không dễ truy cứu... Nhưng nếu cứ buông tha như vậy người trung niên không cam lòng.

Trong mắt hiện vẻ lạnh lẽo, đột nhiên quay đầu quát hỏi:

- Kẻ nào vừa động thủ với Lưu Vệ Úy?

Vài tên A Lý Hỉ nhìn nhau, do dự một chút liền đứng ra. Ai ngờ họ vừa đứng ra người trung niên liền gạt đầu với nam tử gây một cái, kẻ đó không nói hai lời xông tới trước mặt mấy tên A Lý Hỉ. Tiếng vang bốp bốp vang lên, tên nam tử gây đập ba chưởng giết chết ba tên A Lý Hỉ, sau đó trở lại bên người trung niên. Từ lúc đám A Lý Hỉ đứng ra đến lúc bị người nam tử gây giết chết thời gian không quá mười hơi thở.

Ba sinh mạng tươi sống lập tức liền ngã xuống thành vũng máu.

Lưu Tử Vũ và thanh niên kia cũng biến sắc, âm thầm chửi: thằng này đúng là lòng lang dạ sói!

- Chúng ta mạo phạm Lưu Vệ Úy, đã tự trừng trị.

Trong trường hợp nam nhân câu kết người Liêu ám sát ta, không biết hai vị có gì để nói?

Thanh niên nhìn Lưu Tử Vũ, thấy con người gã đảo một vòng, quay đầu nói với tướng lĩnh quân Tống:

- Quý Đoàn Luyện sao lại ở đây?

Tướng lĩnh quân Tống kia đúng là Quý Đình, Đoàn Luyện Sứ Hãn Châu.

Đời Tống duy trì chế độ cũ đời Đường, thiết lập chức Đoàn Luyện Sứ. Tuy nhiên khác với Đoàn Luyện Sứ đời Đường, đời Tống dùng chính sách tập quyền trung ương, Đoàn Luyện Sứ thực tế chỉ là chức ảo. Đoàn Luyện Sứ các châu thật ra là quan võ thân tạm bợ, không quy định số lượng, không có thực quyền, không có nơi trú cố định. Ví dụ như vị Quý Đình Đoàn Luyện Sứ Hãn Châu này. Nếu trong đời Đường hẳn phải đóng quân trong Hãn Châu mới đúng. Nhưng ở đời Tống lại không đóng ở Hãn Châu mà ở phủ Thái Nguyên nhận lệnh.

Đây chính là chính sách điều tướng không binh Triệu Khuông Dận thi hành tới nay.

Rất nhiều tướng lĩnh thậm chí không rõ binh mã của mình có bao nhiêu, mà đám quân sĩ cũng chưa bao giờ thấy chủ soái của bọn họ.

Kể từ đó tất nhiên có thể củng cố triều đình, không đến mức xuất hiện loạn phiên tướng, nhưng đồng thời cũng tạo nên hệ thống chỉ huy binh mã Tống triều hỗn loạn, cục diện văn thần trị quân khó xử. Quý Đình tại Khai Phong nhận việc ở Hãn Châu, nếu có gì sẽ trình báo cho phủ Thái Nguyên. Ví dụ như nhân sự ở trại Hãn Khẩu thiếu sẽ do Quý Đình thay mặt xử lý.

Quý Đình ở trên ngựa khẽ mỉm cười:

- Ta nghe sứ đoàn bị phục kích nên nhận lệnh đến bảo vệ.

Trung niên kia cau mày:

- Lưu Vệ Úy, ngài có ý gì?

- Người muốn truy tra hung thủ phải tự tra... Người kia chúng ta không biết.

Ta vốn muốn ngăn cản thích khách hành hung, ai ngờ bị bộ khúc của quý sứ đoàn công kích, sao biết thân phận của người nọ?

- Người...

Sắc mặt tên trung niên lập tức xanh mét.

Vừa rồi hẳn cũng nghe được Lưu Tử Vũ nói chuyện với Ngọc Doãn, hơn nữa Ngọc Doãn cũng bảo vệ Lưu Tử Vũ.

Ai biết được Lưu Tử Vũ lại trở mặt không nhận, làm người trung niên tính kế lắm...

Y định dựa vào chuyện này làm phủ Thái Nguyên phiền toái một phen.

Ai biết được đối phương phủ nhận làm hỏng hoàn toàn kế sách của hắn. Không chỉ vậy mà còn làm hắn giết ba người một nhà, tiền mất tật mang. Từ lúc quy thuận Đại Kim tới nay người trung niên đều thuận buồm xuôi gió, được hai đại hoàng đế Đại Kim coi trọng. Ai ngờ tới huyện Dương Khúc này lại bị thiệt thòi một trận.

Truy tra kiểu gì?

Người trung niên rất rõ ràng nếu quả thật truy tra Lưu Tử Vũ nhất định sẽ nghĩ cách bảo vệ hung thủ kia.

Mà trên người mình còn có trọng trách phải đến Khai Phong cảnh cáo hoàng đế Đại Tống, bức Đại Tống cự tuyệt kết minh với Thiên Tộ Đế. Kể từ đó Nữ Trục có thể yên tâm toàn lực chuẩn bị chiến tranh với Thiên Tộ Đế.

Hai má giật giật một chút, người trung niên đột nhiên mỉm cười.

- Đại Tống quả nhiên nhân tài lớp lớp, Lưu Vệ úy thật bản lĩnh.

- Sứ giả Kim quốc cứ khách khí!

- Xin hỏi cao tính đại danh vị tuần tài này?

Người thanh niên bên cạnh Lưu Tử Vũ ưỡn ngực cao giọng:

- Ta là Lưu Tử Huy, Thừa Vụ Lang phủ Chân Định!

- Ha ha ha, có thể nhận biết được hai vị tuần kiệt tài đức âu cũng là chuyện tốt.

Đáng tiếc Tiêu mỡ còn việc công, không thể theo bồi hai vị. Ngày khác nếu có cơ hội chúng ta sẽ đến phủ Chân Định không say không về.

Lưu Tử Vũ biến sắc, cười lạnh:

- Nếu Tiêu sứ giả có thể tới chúng ta nhất định chiêu đãi nồng hậu.

- Cáo từ!

Người trung niên kia lại leo lên xe ngựa, mà tên nam tử cũng theo sau.

Ngay lúc gã vào xe, Lưu Tử Vũ chỉ thấy hai ánh mắt lạnh lẽo âm u đảo qua người hắn, làm hắn không khỏi giật mình lạnh sống lưng. Liên tưởng với thủ đoạn giết người của gã nam tử gầy vừa rồi, Lưu Tử Vũ lập tức đề cao cảnh giác.

Người Nữ Trực thu dọn thi thể của quân mình, đoàn xe lại đi tiếp.

Có tướng sĩ Tổng quân phụ trách thu dọn thi thể đám người áo đen. Lưu Tử Vũ và Quý Đình ở bên nhìn đám người Nữ Trực rời đi.

- Kẻ vừa rồi là Tiêu Khánh?

- Ừ!

- Nghe nói tên này vốn là tiến sĩ nước Liêu, không biết vì sao đắc tội với Tiêu Phụng Tiên, bắt đắc dĩ lưu vong tới Nữ Trực, lại được Hoàn Nhan Cốt Đả coi trọng, ủy thác trọng trách... Đáng tiếc người Liêu vô năng không giết được kẻ này, sớm muộn tất thành đại họa.

Tiêu Khánh, tự là Ái Thần, xuất thân hậu duệ quý tộc nước Liêu.

Được Hoàn Nhan Cốt Đả coi trọng, cho đảm nhiệm chức vị quan trọng, từng một tay thúc đẩy mình ước trên biển Tống Kim.

Lưu Tử Huy không kìm được thăm chửi bới.

Mà Lưu Tử Vũ mặt trầm xuống, nói khẽ:

- Lần này Tiêu Ái Thần đi sứ Khai Phong, sợ sẽ dấy lên một hồi mưa gió.

Thân là Vệ Úy Thừa phủ Chân Định, Lưu Tử Vũ đương nhiên rõ ràng chuyện phủ Khai Phong.

Mấy ngày trước Lưu Tử Vũ nhận được tin Thiếu Tể Vương Phủ không biết vì sao đắc tội hoàng đế Huy Tông. Một ngày hoàng đế Huy Tông đến thăm buổi đêm, không ngờ phát hiện Vương phủ lại liên thông với phủ Lương Sư Thành. Không quá mấy ngày sau hoàng đế Huy Tông hạ chỉ cho Vương Phủ về hưu. Chuyện này ở Khai Phong có ảnh hưởng khá lớn, cũng làm cho triều đình xảy ra biến hóa.

Vương Phủ là phái chủ hòa kiên định nên liên hệ rất nhiều với người Nữ Trục mà không cùng người Liêu liên hợp.

Từ lúc y bị cho về hưu, phái chủ hòa lập tức bàng hoàng. Mà triều thần thuộc phái chủ chiến đều đồng ý liên kết với người Liêu cùng chống đỡ người Nữ Trục! Tin tức truyền đến kịp thời, cha Lưu Tử Vũ tức Tuyên Phủ Sứ Hành Quân Tham Nghị Hà Đông Hà Bắc Lưu Cách vui mừng, cho rằng đây là cơ hội tốt nhất để Đại Tổng nắm Yến Vân trong tay...

Nhưng giờ xem ra Nữ Trục cũng nhận được tin tức, chuyện này sợ sẽ phát sinh biến cố lớn.

- Lưu công tử?

Ngay lúc Lưu Tử Vũ trầm tư, La Đức nơm nớp lo sợ đi tới.

- Hả...

Lưu Tử Vũ quay đầu nhìn lại, chợt cười:

- Sao, Đại Lang có việc gì?

Vừa rồi nói chuyện với La Đức vài câu, Lưu Tử Vũ có ấn tượng khá tốt với La Đức nên thái độ có vẻ hiền lành. Nhưng Lưu Tử Vũ bên cạnh lại thấy lạ. Nhìn cách ăn mặc của La Đức dường như là người ngoài, không biết lai lịch thế nào?

- Tiểu Át ca hấn

- La Đức nói:

- Lúc này Tiểu Ất ca bị thích khách lôi đi, làm sao bây giờ?

- Vị tráng sĩ vừa rồi tên là Tiểu Ất sao?

- A, không phải, không phải!

La Đức xua tay:

- Tiểu Ất ca có tên Ngọc Doãn, tại phủ Khai Phong có danh Nhạc Gia, mỹ danh đệ nhất Kê Cầm phủ Khai Phong. Lần này hắn đến đưa cha ta đến phủ Thái Nguyên, không ngờ lại bị tai bay vạ gió.

Xin hỏi công tử giờ nên làm gì cho phải?

Lưu Tử Vũ và Lưu Tử Huy nghe thấy đều sửng sốt.

Đệ nhất Kê Cầm phủ Khai phong? Danh hào thật lớn!

Nếu đã có danh hiệu như vậy thì hắn cũng không phải người bình thường, tuyệt đối không thể có chuyện gì bất trắc.

Hướng chi vừa rồi Ngọc Doãn đánh với A Lý Hỉ, Lưu Tử Vũ cũng rõ ràng. Ngọc Doãn vì cứu gã mà dính vào chuyện này. Nghĩ đến đây Lưu Tử Vũ cũng thấy lo lắng. Hắn nghĩ một chút rồi nói với Quý Đình:

- Hướng Chân, anh có biết lai lịch những người vừa rồi không? Bọn họ có thể trốn ở nơi nào?

Quý Đình là một người bản địa Dương Khúc, sau khi nghe xong cau mày, trầm ngâm.

Một lát sau mới nói:

- Việc này quả thật không rõ, có vẻ những kẻ này là tử sĩ người Liêu, thân phận cụ thể chắc chỉ đám Tiêu Khánh kia mới biết. Bọn họ nếu dám ám sát Tiêu Khánh tất nhiên có kế hoạch chuẩn bị chu đáo. Dương Khúc có ba ngọn núi vây quanh, nếu tìm trong thành thì dễ, nhưng nếu ra ngoài thì sợ khó mà biết được...

Hơn nữa, dù tìm được người nọ sợ cũng không có kết quả tốt.

Anh nói Tiêu Khánh sẽ bỏ qua thật sao? Chắc hẳn sẽ phái người thông tri yêu cầu chúng ta truy bắt hung thủ. Nếu thật như thế để người nọ chạy mới có lợi. Chỉ cần Tiêu Khánh không biết thân phận và lai lịch của hắn thì có thể bình yên thoát hiểm.

Lưu Tử Vũ nghĩ cũng thấy có lý.

Hắn trầm ngâm một lát rồi xoay người nói với La Đức:

- Quý Đoàn Luyện vừa nói hẳn Đại Lang cũng nghe được chứ!

Tiểu Ất không ở đây cũng là chuyện tốt, nếu không sẽ thêm phiền phức. Tuy nhiên từ giờ Đại Lang phải nhớ kỹ, các anh cũng không biết thân phận người nam nhân kia. Nếu để đám Nữ Trực tra được Tiểu Ất sẽ càng nguy hiểm.

La Đức gật đầu, nhìn về phía Lãnh Phi và La Cách.

Lãnh Phi trừng mắt:

- Đại Lang xem ta làm gì. Hai người chúng ta chẳng qua là giải soa, vừa đến đây làm gì có người quen?

Nghe gã nói vậy La Đức coi như yên tâm.

Hắn vừa muốn mở lời lại nghe Lưu Tử Vũ hỏi:

- Đúng rồi, Đại Lang đến Thái Nguyên có dự định gì không?

La Đức hơi sững sốt, nói:

- Làm gì có dự định nào.

Cha ta ngộ sát người khác bị định tội, phải đến Thái Nguyên làm cầu đương cho trại Hãn Khẩu. Ta theo cha tới trại Hãn Khẩu an thân, đến lúc đó xem tình hình kiếm một việc làm là được. Chẳng lẽ lại muốn rảnh rỗi?

- Trại Hãn Khẩu?

Lưu Tử Vũ và Quý Đình đều ngây ngẩn cả người.

Con người Lưu Tử Vũ đảo một vòng, nói với Quý Đình:

- Hường Chân, ta có chuyện muốn nhờ, không biết...

Không đợi Lưu Tử Vũ nói xong, Quý Đình liền trừng mắt, giơ tay ngăn lại, lạnh lùng nói:

- Khỏi rườm rà, việc này chắc chắn không được!

133. Chương 132: Dư Lê Yên

Quý Đình cười ha hả nói:

- Trên công hàm đã nói rõ cha La Đại Lang sung quân phủ Thái Nguyên. Đây là lệnh của phủ Khai Phong, được Hình Ngục ti kiểm tra đối chiếu, sao có thể tự tiện thay đổi được? Chuyện này cho dù là phủ doãn cũng không thể làm chủ. Hơn nữa sửa đổi công hàm còn phải tới Khai Phong, liên quan đến cả ba phủ, cho dù là cha cậu cũng khó xử lý. La Đại Lang nếu đã đến Thái Nguyên không bằng để cậu ấy ở chỗ ta làm thư ký. Về phần cha của Đại Lang, thân thể yếu nhược nhiều bệnh, đến trại Hãn Khẩu sẽ khá vất vả. Thôi thì ở lại Thái Nguyên, trong doanh của ta còn thiếu một chân tri sự Liêu Tràng, để ông ấy đến tạm Liêu Tràng với Đại Lang, chiếu cố nhau cũng tốt. Không biết Đại Lang có đồng ý không?

Trại Hãn Khẩu thuộc sự quản lý của Đoàn Luyện Sở Hãn Châu.

Quý Đình tuy không có thực quyền gì nhưng muốn đổi một người tri sự Liêu Tràng cũng không phải việc khó.

Cho dù là phủ doãn Thái Nguyên cũng sẽ không vì việc nhỏ đó mà làm khó Quý Đình. Dù sao đều là trông giữ Liêu Tràng, ở đâu cũng thế cả. So sánh với việc La Nhất Dao đến trại Hãn Khẩu thì ở lại phủ Thái Nguyên còn tốt hơn trăm lần.

La Đức lập tức mừng rỡ:

- Xin tuân theo Quý Đoàn Luyện an bài.

Đi Chân Định?

Quả là một lựa chọn không tồi.

Nhìn thái độ của Lưu Tử Vũ có thể sẽ được chiếu cố một chút.

Nhưng vấn đề là La Nhất Dao làm sao bây giờ? Đúng theo như lời của Quý Đình, La Nhất Dao sung quân phủ Thái Nguyên là phán quyết của phủ Khai Phong, đã được đề điểm Hình ngục ti kiểm tra đối chiếu, có cả hồ sơ lưu giữ. Nếu đổi thành sung quân thì cũng không khó gì, nhưng bên trong liên quan đến ba phủ, nói khó cũng không khó nhưng vẫn có phiền phức.

Lưu Tử Vũ nhìn Quý Đình, cười khổ lắc đầu.

Hắn đại khái có thể hiểu được tâm tư của Quý Đình. Nếu La Đức có thể được hắn xem trọng nghĩ cũng có chút bản lĩnh. Mà Quý Đình là Đoàn Luyện Hãn Châu, cũng cần phụ tá giúp đỡ bên người, cho nên sẽ không trở mặt nhìn Lưu Tử Vũ đào mỏ ngay trước mặt.

Chức vụ thư ký này nói lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, tự Quý Đình có thể ủy nhiệm.

So sánh thì Lưu Tử Vũ không có quyền lợi như Quý Đình. Cha hắn Lưu Cách là Tuyên phủ Chân Định nhưng hắn Lưu Tử Vũ vẫn chỉ là Vệ Úy Thừa thất phẩm, không có tư cách chiêu phụ tá. Vậy nên tuy Lưu Tử Vũ nhìn La Đức thuận mắt nhưng không thể chiêu gọi. Cũng vì thế Đại Lang ở lại phủ Thái Nguyên cũng sẽ kỳ ngộ khác.

Về phần Lãnh Phi và La Cách thì nhìn choáng váng.

Tại sao trong nháy mắt La Đức lại biến thành thư ký Đoàn Luyện Sứ Hãn Châu?

Tuy rằng không phải chức quan lớn gì nhưng so với giải soa bọn họ thì cao quý hơn không ít. Hai người ngơ ngác nhìn nhau, không biết phải cảm thán như thế nào. Người này, quả là khó nói. Lúc trước La Đức rời khỏi Đông Kinh, ai nghĩ đến có thể gặp được một phen kỳ ngộ ở Thái Nguyên? Chính là số mệnh, ai cũng khó cưỡng cầu.

Nếu La Đức không theo La Nhất Dao đến Thái Nguyên thì sợ cả đời cũng chỉ có thể đứng ở cửa hàng của Ngọc Doãn làm kẻ tính thu chi.

Đúng rồi, Tiểu Ất làm sao bây giờ?

Hai người đột nhiên nhớ tới Ngọc Doãn, bỗng dưng càng sầu lo!

Về Khai Phong làm sao ăn nói với Cửu Nhi tỷ bây giờ? Tiểu Ất à, anh ngàn lần đừng nên gặp bất trắc gì....

Người áo đen sau khi rút khỏi lập tức tách ra.

Rất hiển nhiên lần phục kích này đã được bọn họ tính toán cực kì chặt chẽ, hơn nữa cũng vô cùng quen thuộc với phủ Thái Nguyên.

Người áo đen túm Ngọc Doãn đi thân cao chừng 1m75, hình thể hơi gầy.

Gã có vẻ rất rõ đường đi lối lại trong phủ Thái Nguyên, vác Ngọc Doãn rẽ trái quẹo phải, trời mới biết làm sao đi vào được một ngõ nhỏ.

Dừng lại ở ngoài một cái sân nhỏ, người áo đen nhìn hai bên không người, vẫy tay một cái:

- Còn đứng ngẩn đó làm gì, nhanh trèo tường.

- Trèo tường?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, dở khóc dở cười.

Đang êm đẹp bỗng dưng bị cuốn vào giữa cuộc ám sát, còn bị một đám thích khách mang đi, sợ nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Đang nghĩ ngợi thì người áo đen đã bám vào tường, vụt một cái nhảy sang. Ngọc Doãn do dự một chút cũng nhảy theo sau.

Sân nhà này rộng chừng năm đến sáu trăm mét vuông, có một tòa nhà hai tầng nhỏ.

Trong sân còn trồng nhiều loại hoa, lộ ra vẻ động lòng người. Người áo đen đến trước căn nhà, đẩy cửa vào. Ngọc Doãn theo sát người áo đen đi vào, lại nghe gã nói:

- Anh chờ ở chỗ này. Trong bầu có nước, khát tự mình uống.

Thanh âm thật trong trẻo!

Ngọc Doãn giờ mới để ý, người áo đen kia đúng là một cô gái.

Nàng lên tầng, để Ngọc Doãn một mình trong phòng khách. Ngọc Doãn xem xét xung quanh rồi đi rót một chén nước, uống một hơi cạn sạch liền ngồi trên ghế, trong lòng bất an không yên.

Cô gái này rốt cục là ai?

Đang suy nghĩ thì có tiếng bước chân.

Một cô gái thướt tha đi xuống, lông mày lá liễu cong cong, đôi mắt to xinh đẹp. Mũi thẳng, miệng anh đào nhỏ nhắn... Gương mặt tinh xảo kia không hề cố ý tạo hình mà lộ ra một vẻ oai hùng hiên ngang tự nhiên.

- Chàng trai, anh tên gì?

Nàng mở miệng hỏi nhưng xưng hô với Ngọc Doãn không hề khách khí.

Từ cách xưng hô Ngọc Doãn có thể nhận ra cô gái này không phải người dân của Đại Tống. Mặc dù nàng mặc trang phục của nhà Hán nhưng lại cho Ngọc Doãn cảm giác không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Người Liêu!

Cũng có khả năng!

Nếu nói thù hận sâu đậm nhất với người Nữ Chân thì chỉ có người Liêu.

Mà nghe giọng của nàng nghĩ cũng là hậu duệ quý tộc của người Liêu. Giọng điệu ngạo mạn đặc trưng của con cháu hậu duệ quý tộc này dù cố tình che giấu nhưng vẫn có thể nghe ra.

- Anh kẻ đàn ông mà sao chẳng biết lễ phép gì cả thế?

Tôi đang hỏi anh đó, sao anh cứ ngơ ra thế.. Nếu không phải nhìn anh vừa nãy có chút dũng cảm thì ta đã mặc kệ anh chết sống rồi.

Vẻ mặt của thiếu nữ không vui, nói lớn giọng.

Chút tức giận đó lại có một tư vị khác lạ, lộ vẻ điêu ngoa đáng yêu.

Ngọc Doãn giờ mới tỉnh lại, vội đứng lên:

- Ta tên Ngọc Doãn, bạn bè đều gọi ta là Tiểu Át. Xin hỏi cô nương xưng hô thế nào?

- Ta là Dư Lê Yến.

Dư Lê Yến?

Sao nghe giống tên con gái người Hán vậy nhỉ.

Tuy nhiên Ngọc Doãn lại nhạy cảm thấy lúc thiếu nữ nói tên của mình thì trong mắt lại hiện vẻ không tự nhiên.

Đây là tên giả!

Ngọc Doãn giờ hoàn toàn khẳng định cô gái trước mặt này là người Liêu!

Hắn cũng không nói toạc ra, chấp tay với thiếu nữ nói:

- Xin đa tạ cô nương khi nãy đã cứu giúp.

- Đương nhiên phải cảm ơn ta, nếu không Tiêu tặc sao có thể tha mạng cho anh được?

- Tiêu tặc?

- Chính là cái tên chính sứ của Nữ Chân đó. Vốn là một kẻ sa cơ thất thế lại đi phản bội tổ tông, tìm người Nữ Chân để nương tựa... Tên tặc đó lòng lang dạ sói, hơn nữa âm độc cực kì. Nếu vừa rồi ta không đưa anh đi thì anh giết nhiều người như vậy, Tiêu tặc sao có thể tha cho anh?

Người Tổng thường xưng người Kim là Nữ Trục vì kiêng dè.

Mà người Liêu gọi người Kim là Nữ Chân, cho nên thiếu nữ nói càng thêm xác định thân phận người Liêu của nàng.

Giờ nghĩ lại quả đúng là có chuyện như vậy!

Người Nữ Chân tính khí kiêu ngạo, kể cả đi sứ cũng cực kì cuồng vọng. Mà Ngọc Doãn vừa nãy giết rất nhiều A Lý Hỉ người Nữ Chân, dựa theo tính cách bọn chúng thì sao có thể tha cho Ngọc Doãn? Cho dù Ngọc Doãn vì cứu Lưu Tử Vũ chẳng nữa thì Lưu Tử Vũ cũng khó bảo vệ hắn chu toàn. Giờ nghĩ lại mà thấy sợ! Giết người... Hắn không ngờ thật sự giết người!

Ngọc Doãn toát mồ hôi lạnh, tuy nhiên lập tức khôi phục bình thường.

Thiếu nữ nói:

- Anh cứ ở lại đây, nơi này rất an toàn.

Có lẽ chừng hai ngày này quan binh Đại Tổng của các người sẽ phong tỏa thị trấn, muốn ra cũng không dễ. Qua hai ngày ta sẽ đưa anh rời khỏi. Dù gì thì lần này ta đã làm liên lụy anh, chắc chắn sẽ không mặc kệ anh.

Thiếu nữ không hề che dấu thân phận người Liêu của nàng trong lời nói.

Tuy lời nói vẫn kiêu kỳ như trước nhưng Ngọc Doãn lại không hề phản cảm. Cô gái này thật ra là một người thẳng tính, kể cũng là bậc cân quắc không thua kém đáng mảy râu. Chỉ có điều

Ngọc Doãn nhớ tới đám người La Đức liền không khỏi sầu lo.

Tự mình chạy đi, không biết đám La Đức có gặp nguy hiểm gì hay không?

Đúng rồi, Lưu Tử Vũ có vẻ coi trọng La Đức, chắc sẽ chiều cố bọn họ...

Chỉ là sợ mình cùng đám La Đức sẽ phải tạm thời tách nhau! Ngọc Doãn nghĩ vậy không khỏi đau đầu.

- Đúng rồi, sao các người phải đi ám sát tên Tiêu tặc kia?

Dư Lê Yến đã đi ra phòng khách, ngồi dưới mái hiên cắt tỉa cây cỏ. Xem bộ dạng thoải mái của nàng, nếu không phải tận mắt thấy nàng giết người thì Ngọc Doãn chắc chắn sẽ không thể tưởng được nàng có liên quan đến đám thích khách người áo đen. Hắn đứng dậy, hỏi Dư Lê Yến.

Dư Lê Yến không quay đầu lại, thản nhiên trả lời:

- Không giết gã chẳng lẽ mặc kệ gã đi phủ Khai Phong cầu kết với hoàng đế Tống triều của các người sao?

Trong giọng nói lộ ra hận ý nồng đậm với hoàng đế Huy Tông.

Ngọc Doãn cũng có thể hiểu lúc trước hoàng đế Huy Tông và người Kim ký kết hiệp ước trên biển, giáp công Đại Liêu... Ở một mặt nào đó mà nói thì chính là hoàng đế Huy Tông xé bỏ minh ước với người Liêu. Cho dù Đại Liêu vì lý do gì bị diệt vong thì Tống Triều bội tín bội nghĩa chắc chắn là một trong số nhân tố gây ra. Vậy nên Dư Lê Yến không hề có ấn tượng tốt đẹp gì với Huy Tông là chuyện hợp tình lý. Không chỉ là Dư Lê Yến mà tất cả hậu duệ người Liêu cũng cực kỳ hận Huy Tông.

Nhưng việc này đâu có quan hệ gì với Ngọc Doãn?

Hắn lại ngồi xuống, đặt bao ở trên người xuống bàn.

Sự tình lần này rất đột nhiên, trong bọc nhỏ của Ngọc Doãn chỉ mang một cái ví. Thuốc của An Đạo Toàn cho hẳn vẫn còn, đao phổ và bảo đao Lô Lan La Nhất Đao đưa vẫn trong đó. Nhưng những thứ khác như quần áo thì đều trong quán rượu.

Trên người vết máu loang lổ nhưng đến cả một bộ quần áo đổi để tắm giặt cũng không có.

Lúc này thấy Dư Lê Yến lại đi vào phòng cách, chỉ là một phòng bên cạnh:

- Ngồi ngắn người ở đó làm gì? Trong phòng kia có quần áo để đổi, không biết có vừa hay không. Anh cứ mặc tạm đi, chờ rời khỏi đây rồi tính. Đúng rồi, bộ quần áo này đừng mặc nữa, đợi thay xong ta sẽ đốt, miễn bị phiền toái.

Còn nữa, hai ngày này anh ở tầng dưới.

Ta cảnh cáo anh, đừng có suy nghĩ gì không an phần, càng không được lên lầu. Nếu không đừng trách ta lòng dạ độc ác...

Nói xong, Dư Lê Yến rút một thanh kiếm ngắn ở hông ra, múa may với Ngọc Doãn một cái rồi đi lên lầu.

Cô gái này sao bực hân thế nhỉ?

Ngọc Doãn ngồi ở trên ghế, nhìn bóng dáng thướt tha của Dư Lê Yến biến mất trên bậc thang, lập tức có cảm giác dở khóc dở cười...

134. Chương 133: Dòng Dối Quý Tộc Đại Liêu

Phòng hơi bừa bãi, có vẻ như lâu không có người ở.

Trên giường còn có hai bộ áo dài màu trắng bạc, tinh xảo bất phàm, giá tiền sợ không rẻ. Chỉ có điều quần áo hơi rộng, mặc có cảm giác thùng thình. Cũng may vén tay áo lên là được, có thể chấp nhận.

Ngọc Doãn biết giờ mình không thể lộ diện.

Nếu chạy ra chỗ La Đức chỉ làm bọn họ thêm phiền toái, chẳng thà thành thật sống ở đây, trước tránh gió một chút rồi rời khỏi Thái Nguyên. Chỉ cần đi khỏi Thái Nguyên là trời cao mặc chim bay. Đến lúc đó hắc đại khái cũng trở về Khai Phong là bình an vô sự.

Một bên dọn phòng một bên vừa nghĩ vậy.

Ngọc Doãn cảm giác mình dường như nắm được cái gì, lại mơ hồ không rõ ràng.

Ồ?

Lúc dọn giường Ngọc Doãn đột nhiên phát hiện một cái Kê Cầm đặt ở chân giường. Chủ của gian phòng này cũng dùng Kê Cầm sao? Hắc cầm lên, cẩn thận xem xét, thấy Kê Cầm này tinh xảo không kém Kê Cầm mà Chu Tiểu Hồng tặng cho hắc hồi ở chùa Đại Tướng Quốc. Thậm chí có vài chỗ chỉ hơn không kém.

Dây đàn là dây cung Thanh Vân hiếm thấy.

Thứ gọi là Thanh Vân chỉ là một cọng lông bờm của ngựa trắng chế ra. Nhưng ngựa trắng này cũng không phải bình thường mà là Hãn huyết Bảo Mã ở địa khu Thanh Hải. Nghe nói giống ngựa này là giống năm xưa dân tộc Thổ Dục Hồn phối ra. Nếu không nhìn kỹ thì khó mà phân biệt. Một con Hãn huyết Bảo Mã chỉ có vài cọng lông bờm mang thanh, vậy nên cực kỳ hiếm. Tại phủ Khai Phong một cây đàn 143 dây Thanh Vân giá trị đến hơn 230 quán, hơn nữa có người mua chưa chắc có người bán. Trừ một ít người có thể có, còn lại người thường căn bản là không mua được.

Ở đời sau tài liệu làm dây đàn đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng cầm gia chân chính vẫn ưa thích dùng dây đàn chủng loại nguyên sinh thái này.

Ngọc Doãn để ý thấy điều này cũng vô cùng ngạc nhiên.

Chiếc Kê Cầm này không cần phải nói, chế tác khéo léo, giá cả xa xỉ; mà loại dây cung Thanh Vân này sợ cũng chỉ có hoàng thân quốc thích mới có.

Chẳng lẽ nói...

Ngọc Doãn đang nghĩ thì chợt nghe phía ngoài có tiếng gõ cửa.

Theo đó là tiếng bước chân, chắc là Dư Lê yển xuống lầu.

- Điện hạ đã thoát hiểm... Nhưng bả vai bị tên Thiện Ứng kia đánh nát, lại thêm nội thương nên nhất thời khó hành động.

Điện hạ phân phó nếu ám sát thất bại thì nơi này không thể ở lâu.

Nô tì đã sắp xong xe ngựa, trưa mai sẽ tới đón điện hạ rồi đi Dương Khúc, sau đó nhanh chóng trở về Thiên Đức Quân... Nô tì đã mang đồ ăn tối, điện hạ trước dùng bữa, nghỉ ngơi một đêm cho tốt... Nơi này rất an toàn, điện hạ chớ lo.

Cũng may là giác quan thứ sáu của Ngọc Doãn khá nhạy bén, nghe được đứt quãng cuộc nói chuyện của Dư Lê Yến và người tới.

- Nhâm Lão Công, lần này chúng ta tổn thất....

- Haiz, gần như toàn quân bị diệt, chỉ có ba người chạy thoát.

Cũng may hai vị điện hạ không sao, nếu không nô tỳ không biết phải ăn nói với bệ hạ thế nào.

Dư Lê Yến trầm lặng một hồi!

Một lát sau có tiếng đóng cửa, sau đó là tiếng bước chân vang lên.

Ngọc Doãn vội rời khỏi cửa sổ, giả bộ như đang dọn phòng. Nhưng trong lòng không khỏi thấy vài phần kinh hãi!

Điện hạ?

Là ai mới có thể được xưng hô như vậy?

Lúc đầu chỉ cho rằng Dư Lê Yến là hậu duệ quý tộc người Liêu, giờ xem ra sợ không đơn giản như vậy. Chẳng lẽ là hoàng thân quốc thích của Đại Liêu? Nếu không phải thế thì sợ cũng sẽ không được xưng hô là “Điện hạ”. Còn có “Lão công” này và “Lão công” đời sau có ý hoàn toàn khác. Từ Đường Tống tới nay, “Lão công” chỉ có một nghĩa, đó chính là thái giám... Đúng rồi, sau thời Bắc Tống thì từ này không chỉ là ý Thái giám mà còn là tên chính thức. Còn đời sau “Thái giám” thường được gọi là hoạn quan hay yêm hoạn nhiều hơn.

Ngọc Doãn đã sống lại ba tháng, chút kiến thức phổ thông đó vẫn nắm rõ.

Dư Lê Yến, Dư Lê Yến...

Trong đầu Ngọc Doãn bỗng dưng ánh lên một tia sáng.

Nếu Dư Lê Yến là người hoàng tộc thì nàng chắc hẳn phải có họ Da Luật. Da Luật Dư Lê Yến... Chẳng lẽ nàng là...

Thiên Tộ Đế có sáu con trai và sáu con gái.

Đứa con cả Da Luật Ngao Lư Oát, con thứ Da Luật Nhã Lý, một người bị chính Thiên Tộ Đế giết, người còn lại chết năm ngoài, tức cuối năm Tuyên Hòa thứ năm. Năm thứ ba Bảo Đại, cũng là năm 1123 công nguyên, quân Kim vây công trại Thanh Trùng, Ngũ hoàng tử Tần Vương Da Luật Định, Lục hoàng tử Hứa Vương Da Luật Ninh bị quân Kim bắt làm tù binh. Trong sáu người con trai của Thiên Tộ Đế thì Tam hoàng tử Yến Quốc Vương Da Luật Thất Lư, Tứ hoàng tử Da Luật Tập Nê Liệt mất tích không rõ, thậm chí vài người con gái cũng bị mất tích.

Trong tất cả hoàng nữ của Thiên Tộ Đế thì người duy nhất có danh hiệu công chúa chính là Thục Quốc công chúa.

Mà vị Thục Quốc công chúa này tên là Da Luật Dư Lý Diễn... Trong lịch sử, cuối cùng nàng cũng trở thành tù binh của người Nữ Chân, nhưng vận mệnh cụ thể thì không rõ ràng. Dư Lê Yến, Dư Lý Diễn? Chẳng lẽ Dư Lê Yến chính là Da Luật Dư Lý Diễn?

Nếu đúng là vậy thì tất cả mọi chuyện đã sáng tỏ!

Tuy nhiên vì sao vị Nhâm Lão Công kia lại xưng nàng là “Điện hạ”?

Còn nữa, Nhâm Lão Công là ai? Tại sao lại ở phủ Thái Nguyên, hơn nữa có vẻ như ở Thái Nguyên còn có thực lực khá lớn.

Ngọc Doãn cầm Kê Cầm, ngồi ở trên giường ngắm người một hồi lâu.

Không biết từ lúc nào, Dư Lê Yến xuất hiện ở cửa phòng, đôi con ngươi trong trẻo và lạnh lùng đang nhìn Ngọc Doãn...

- A!

Ngọc Doãn phát hiện Dư Lê Yến liền không khỏi giật mình.

Hắn vội đứng lên, định mở miệng thì thấy trong mắt Dư Lê Yến chớp lên vẻ sắc lạnh.

- Sao vậy, anh còn biết chơi đàn?

Ngọc Doãn nuốt nước bọt, gật đầu, hơi lúng túng:

- Biết một chút... Vừa rồi dọn phòng, nhìn thấy chiếc Kê Cầm này liền lập tức yêu thích cho nên xem một chút. Nếu công... cô nương không vui thì Tiểu Ất sẽ không động vào nó nữa.

- Anh giết người hung ác vậy mà vẫn còn biết chơi đàn cơ à...

Dư Lê Yến cười cười, xoay người rời đi.

- Ăn cơm!

- Ừ, Tiểu Ất ra ngay đây.

Cơm chiều khá đậm bạc, vài món thức ăn cùng bầu rượu.

Trên bàn đặt một lồng màn thầu, hơn nữa vẫn nóng hôi hổi, hiển nhiên mới làm không lâu. Lúc này nắng chiều hạ xuống chân trời, tô đỏ một mảnh sân vườn. Ánh sáng mờ xuyên thấu qua cửa sổ rọi vào phòng khiến không khí đột nhiên hiện vẻ bi thương.

Dư Lê Yến châm nến, cùng Ngọc Doãn ngồi quanh bàn cơm.

Theo lý mà nói ở Bắc Tống phụ nữ không thể ngồi chung bàn với đàn ông, nhưng Dư Lê Yến dường như chẳng thèm để ý phong tục nói, chỉ lầm lữ mà ăn. Mà Ngọc Doãn cũng đã đói bụng! Buổi trưa mới uống chút rượu, chưa ăn gì mấy. Hơn nữa vừa đánh nhau một trận, sau lại gấp gáp chạy trốn, bây giờ bụng đã kêu ầm ĩ. Với sức ăn của hần thì một lồng màn thầu này một mình còn chưa đủ lót dạ chứ càng không nói là cho hai người. Chỉ có điều ngại Dư Lê Yến là một cô gái nên hần cũng không ăn quá mức, vừa no khoảng sáu phần là dừng, nhưng không nghĩ tới vẫn làm cho Dư Lê Yến ở một bên trợn mắt há hốc mồm.

- Bụng anh đúng là cái động không đáy!

Ngọc Doãn cầm cái màn thầu cuối cùng, lộ vẻ xấu hổ.

Dư Lê Yến mỉm cười:

- Anh ăn đi, ta no rồi. Tuy nhiên nhìn kiêu đó sợ anh cũng chẳng no được mấy nhĩ. Vừa rồi Nhâm Lão Công đến, chắc anh cũng nghe được một ít phải không?

Ngọc Doãn vừa gặm một miếng bống bị Dư Lê Yến hỏi đột kích khiến ho khan liên tục.

Thấy bộ dáng chật vật của hần, Dư Lê Yến cười vô cùng vui vẻ, rót cho hần một chén nước:

- Sao đây, anh có dự định gì không?

- Dự định?

- Dù sao anh cũng không thể chờ ở Dương Khúc mãi được, không bằng đi với ta.

Ta cũng không lừa anh, ta là Thục Quốc công chúa nước Đại Liêu Da Luật Dư Lý Diễn, Dư Lê Yến là tên Hán của ta, cũng không coi như gạt anh. Ta thấy anh công phu tốt, giết người cũng lạnh lẽo, là hảo hán... Không bằng đi theo ta. Tuy nước Đại Liêu ta không bằng xưa nhưng cũng có thể cho anh phú quý, không biết ý anh thế nào?

Đi Đại Liêu ư?

Ngọc Doãn đánh chết cũng không.

Đừng nói hần có vợ rồi, cho dù không có Yến Nô vương vếu thì hần cũng sẽ không đi làm một người nước Liêu.

Ngọc Doãn trong khung xương vẫn lưu giữ tâm hồn chủ nghĩa Đại Hán, rất bài xích đối với dị tộc làm chó săn cho Vu Sung. Cái này ở hậu thế gọi là gì nhĩ?

Hán gian!

Chẳng lẽ ngày sau lưu danh sử sách bằng cái tên Hán gian?

Cho dù không thể lưu danh sử sách thì cũng không để lại tiếng xấu muôn đời, đây là vấn đề nguyên tắc.

Ngọc Doãn do dự một chút rồi lắc đầu cười khổ:

- Thục Quốc công chúa đánh giá cao Tiểu Ất, đây là phúc của ta! Tuy nhiên Tiểu Ất còn có vợ ở Khai Phong, vợ ta vẫn còn mong ngóng ta trở về. Sao có thể vứt bỏ vợ mà đi cầu giàu sang phú quý?

- Anh có gia đình rồi sao?

- Đúng vậy!

Dư Lê Yến lộ vẻ thoải mái:

- Cứ tưởng người Hán rất bạc tình. Ai ngờ đàn ông như anh lại là người có tình có nghĩa như vậy. Cũng được, mỗi người đều có chí hướng riêng, anh không muốn theo ta thì ta cũng không ép. Ngày mai ta mang anh ra khỏi thành, xong đường ai nấy đi. Còn tương lai, ta nghĩ chắc không còn cơ hội gặp lại nhau nữa, vậy nên không cần hẹn gặp lại làm gì.

Chẳng biết tại sao Ngọc Doãn lại cảm giác những lời này của Dư Lê Yến có vẻ buồn bã.

Chẳng lẽ nói...

Tia sáng trong đầu dường như rõ ràng hơn không ít. Ngọc Doãn gãi gãi mũi, một lúc lâu sau mới nói khẽ:

- Vì sao công chúa lại ở đây?

Dư Lê Yến cười khổ nói:

- Năm ngoái đám mọi rợ kia vây công trại Thanh Trùng, ta cùng Tứ ca dẫn người phá vòng vây. Lúc ấy tung tích phụ hoàng không rõ, Thượng kinh cũng đã rơi vào tay giặc, ta không còn chỗ nào để đi. Cũng may lúc trước đại ca từng bí mật lệnh cho Nhâm Lão Công đến Dương Khúc. Sau khi ta và Tứ ca thương lượng liền tới đây, vừa trốn vừa ủy thác Nhâm Lão Công thăm dò tin tức của phụ hoàng.

Hai tháng trước phụ hoàng chiêu mượn được binh mã của Tự Âm Sơn Thất Vi Mô Cát nên ta mới có tin tức.

Vốn định lập tức tìm đến, không ngờ rằng lại nghe được chuyện Tiêu tặc đi sứ Đại Tổng. Ta và Tứ ca bàn bạc chuẩn bị phục kích Tiêu tặc ở Thái Nguyên. Nghĩ nếu giết được Tiêu tặc có thể thúc đẩy quyết định liên kết với phụ hoàng chống lại Nữ Chân của vị hoàng đế Đại Tổng kia. Không ngờ rằng Tiêu tặc lại dẫn Thiện Ứng theo. Tứ ca ta mặc dù dũng mãnh nhưng không phải đối thủ của Thiện Ứng, vì vậy mà thất bại trong gang tấc.

Thiện Ứng?

Tên này dường như rất quen tai!

Ngọc Doãn thề rằng chắc chắn hắn từng nghe qua cái tên này ở đâu đó rồi.

Thiện Ứng, chắc chính là tên đàn ông gầy kia... Trên Trường Nhai hắn rít gào một tiếng lại có lực lượng câu hồn động phách, chỉ sợ ... Đúng rồi! Ngọc Doãn rất cục nhớ tới, lúc trước Yến Nô dạy Bát Thiểm Thập Nhị Phiên cho hắn thì từng đề cập qua vài nhân vật cấp tông sư đương thời. Người đàn ông gầy hôm nay nhìn thấy chính là Thiện Ứng mà Cửu Nhi tỷ từng nói chẳng?

Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm trọng.

Hắn vừa nghĩ ra một kế hoạch mà chính hắn cũng cảm thấy điên cuồng....

135. Chương 134: Đêm Trăng

Đêm hè Thái Nguyên khá sinh động.

Một vầng trăng sáng treo trên bầu trời cao phủ xuống một lớp bàng bạc mong manh xuống huyện Dương Khúc.

Không có gió nhưng khí hậu không hề nóng.

Ngồi trên thềm đá trong sân nhỏ, tai nghe tiếng ve kêu có một cảm thụ thật khác lạ.

Ngọc Doãn mang chiếc Kê Cầm ra sân rồi ngồi xuống .

Đã thật lâu không đánh đàn, trong lòng không kìm nổi muốn ngọ nguậy.

Chỉnh lại cung, gảy nhẹ dây đàn, Kê Cầm lập tức phát ra tiếng “tranh” ỉ ôi u uất như khóc như sầu.

Giữa đêm mùa hạ đẹp nhảy ra tiếng trong trẻo làm lòng người dấy lên bao cảm xúc.

Trầm ngâm trong chốc lát, Ngọc Doãn tấu vang Kê Cầm.

Giai điệu khúc nhạc dịu dàng mà u oán bi thương, uyển chuyển mà đầy chất mỹ.

Dư Lê Yến vốn đã nằm, đột nhiên nghe được tiếng Kê Cầm nên không khỏi ngẩn ra, khoác áo đến trước cửa sổ. Xuyên qua đôi song sắt mỏng manh, thấy được bóng lưng Ngọc Doãn, trong ánh trăng càng tôn thêm khí chất cao ngạo khôn cùng...

- Tam ca ư?

Dư Lê Yến vội hồi tỉnh, lập tức nhận ra người trong viện cũng không phải Tam ca Da Luật Thất Lư của nàng mà là một người đàn ông gọi Ngọc Doãn.

Không thể không nói Kê Cầm Ngọc Doãn thật ưu mỹ. Khúc hần đang diễn tấu chính là tác phẩm “Đêm trăng” của đại sư quốc nhạc một thời Lưu Thiên Hoa ở đời sau. Nghe nói trong một mùa hè năm 1918, Lưu Thiên Hoa đang hóng mát dưới trăng đột nhiên xúc cảnh sinh tình, tiện tay gảy đôi hoài niệm nhập hồn vào cung đàn, nhạc tự phát, vì thế bản sơ thảo “Đêm trăng” ra đời. Rồi cách sáu năm sau bản sửa đổi “Đêm trăng” hoàn tất, vừa được xuất bản đã được vô số nhạc gia khen ngợi và nhanh chóng lưu truyền...

Ở đời sau trong một cuộc khảo sát bình chọn về đàn nhị thì khúc “Đêm trăng” được tất cả chú ý, vinh dự chọn vào mười đại danh khúc của đàn nhị.

Năm xưa khi Ngọc Doãn học đàn nhị từng rất chịu khó học bài này.

Mà cảnh sắc hiện tại đồng thời lại trùng với tâm cảnh Lưu Thiên Hoa sáng tác “Đêm trăng” năm đó, vì vậy hần không tự chủ được hòa mình vào tiếng nhạc. Khúc này lấy giai điệu nhanh làm chủ, thi thoảng sẽ xuất hiện thang âm độ sáu, độ bảy và độ tám, tự do thoải mái không hề câu thúc khuôn mẫu.

Dư Lê Yến cũng đam mê Kê Cầm, từng gắng học một thời.

Nhưng khúc nhạc tuyệt vời như thế nàng lại chưa từng nghe qua, vì vậy không khỏi nghiêng tai lắng nghe, tinh tế thưởng thức.

Dư Lê Yến có thể khẳng định cách chơi đàn của Ngọc Doãn cực kì độc đáo sáng tạo, nàng có thể cảm nhận rất rõ từng động tác nhỏ của Ngọc Doãn.

Nó giống như tầm xuân nhả tơ, làn điệu liên miên không ngừng, mỗi đoạn mỗi câu cố định ngưng cách, tuyệt đối là một sự cách tân đột phá.

Một xướng ca ba cảm thán!

Đây cũng là biện pháp diễn xoáy của khúc “Đêm trăng” sinh ra hiệu quả riêng biệt.

- Canh thâm nguyệt dạ bán nhân gia
Bắc đẩu lan can nam đẩu tà.

Kim dạ thiên tri xuân khí noãn
Trùng thanh tân thẩu lục song sa...

Dịch thơ:
Đêm khuya trăng chiếu nửa nhà
Sao Bắc đẩu phía trước lan can, sao Nam đẩu đã xế
Đêm nay mới biết rằng hơi xuân ấm áp
Tiếng côn trùng mới thấm vào tận cửa sổ lụa...

Dịch thơ:
Canh khuya trăng sáng nửa nhà,
Trước thềm Bắc đẩu, xế tà Đẩu nam
Đêm nay xuân thật nồng nàn,
Tiếng trùng thẩu tận bên hàng song the...

Đây là bài thơ “Đêm trăng” của nhà thơ Lưu Phương Bình, cực kì phù hợp với cảnh trí. Lắng nghe nhạc khúc, Dư Lê Yến nhắm mắt, trong đầu không tự chủ hiện lên bài thơ “Đêm trăng” kia, cùng với làn điệu vang lên những âm thanh sâu kín. Thanh âm của nàng thật ngọt, thật đẹp. Năm xưa ở Thượng Kinh nàng được nhiều người xưng là con chim sơn ca của nước Liêu.

Nhưng hiện tại...

Dư Lê yến hát mà không kìm nổi sinh ra cảm giác bi thương. Tiếng ca nương theo tiếng Kê Cầm càng làm Dư Lê Yến rơi lệ đầy mặt. Không lâu trước đó, nàng cũng giống như bây giờ, vô lo vô nghĩ sống dưới bóng mát của cha mẹ mà vui vẻ xướng ca. Văn phi của Thiên Tộ Đế Tiêu Sắt Sắt xuất thân hào môn Đại Liêu, là con gái của vợ cả quốc cữu (cậu vua), tài văn chương trác tuyệt. Có người mẹ xuất sắc như thế, con gái Dư Lê Yến đương nhiên phải bác học đa tài.

Đáng tiếc cuối cùng mẹ bị Tiêu Phụng Tiên hãm hại làm Thiên Tộ Đế giết chết.

Không chỉ có mẹ mà cả anh em ruột thịt cùng mẹ sinh ra là Hoàng trưởng tử Da Luật Ngao Lư Oát cũng chết trong tay Thiên Tộ Đế.

Đối với Thiên Tộ Đế, Dư Lê Yến vừa yêu vừa hận!

Lúc này nghe khúc Đêm trăng, đau buồn tùy tâm mà sinh, không kìm nổi khóc lớn...

Khóc thương tâm đến mức ngay cả khi Ngọc Doãn dừng đàn, đi đến trước cửa phòng mà cũng không biết.

Một bàn tay thon dài hiện ra trước mặt Dư Lê Yến. Trong tay có chiếc khăn vuông vẫn còn hơi ẩm của cơ thể. Dư Lê Yến theo bản năng cầm lấy khăn tay lau nước mắt. Nhưng đột nhiên nàng tỉnh lại, vội quay ra sau.

- Ta nghe thấy có tiếng khóc, tưởng chuyện gì nên đến nhìn xem.

Công chúa chớ cho rằng Tiểu Ất cố ý phạm vào quy củ, chỉ là lòng hơi lo lắng có gì ngoài ý muốn thôi. Nếu công chúa không có việc gì thì Tiểu Ất xin cáo lui trước.

- Anh ...

Khuôn mặt xinh đẹp của Dư Lê Yến đỏ hồng lên.

Tuy nhiên nàng cũng biết là Ngọc Doãn xuất phát từ lòng quan tâm nên chỉ gượng cười:

- Anh thật sự là... Trong lòng ta đang rối bời, anh không an ủi thì thôi còn chuồn đi nhanh vậy. Đúng là một tên đàn ông thô lỗ sắt đá. Còn nữa, đừng gọi ta là công chúa! Nhìn bộ dạng này của ta cũng chẳng khá hơn so với anh, tính cái gì công chúa? Nói chỉ thêm cười!

Lúc mẫu hậu còn sống hay gọi ta là Yến Tử!

Nếu như anh coi ta là bạn thì cũng gọi ta là Yến Tử đi...

- Việc này...

- Ấp a ấp úng cái gì, cứ thế đi. Nói chuyện với ta một lúc.

Dư Lê Yến nói xong liền đi ra.

Dù sao cũng là chốn khuê phòng của con gái nhà người ta, sao có thể để đàn ông ở trong? Tuy Dư Lê Yến là người Khiết Đan, quy củ không rườm rà như người Tống nhưng dù sao vẫn thấy ngượng ngùng. Ngọc Doãn cười cười, cũng không nói nhiều, đi ra cùng Dư Lê Yến. Hai người một trước một sau xuống lầu, đi ra sân. Dư Lê Yến nâng váy liền ngồi xuống bậc thềm.

- Tiểu Ất, nói cho ta chuyện của anh đi.

Chuyện của ta anh cũng biết rồi, nhưng ta chưa nghe chuyện của anh bao giờ. Sao anh lại đến Thái Nguyên? Mà vợ của anh lại không đi theo anh? Nàng ... có xinh đẹp không?

Ngọc Doãn cười, cũng tùy ý ngồi xuống.

Nói thật hẳn khá thích tính cách của Dư Lê Yến.

Thoải mái, không câu thúc, không có kiểu ưỡn ẹo của tiểu thư khuê các, càng nhiều là sự hào sảng của một cô gái dị tộc.

- Ta chỉ là một kẻ đồ tể phố Mã Hành ở Khai Phong mà thôi.

- Hả?

Dư Lê Yến nghe mà sửng sốt, kinh ngạc quay đầu nhìn Ngọc Doãn, đột nhiên cười khanh khách:

- Tiểu Ất, anh đừng trêu ta. Nếu như anh là một đồ tể thì ta cũng là một cô gái bán cơm bình dân rồi.

Hiển nhiên Dư Lê Yến không tin.

Ngọc Doãn cười:

- Vì sao ta không thể là một đồ tể?

- Anh công phu tốt, đàn lại hay, sao có thể...

Dư Lê Yến nói được một nửa, đột nhiên ngậm miệng.

Đúng vậy, công phu tốt, đàn hay không có nghĩa không thể là đồ tể sao?

- Anh thật sự là đồ tể?

- Thật trăm phần trăm.

- Vậy sao anh không làm cái việc đó cho tốt mà chạy tới huyện Dương Khúc làm gì?

Ngọc Doãn cười:

- Việc này nói ra thì khá dài...

Vì thế hắn liền kể những chuyện hắn trải qua trong hai tháng này cho Dư Lê Yến. Nói đến chỗ vui vẻ thì hai lúm đồng tiền bên má Dư Lê Yến nở rộ, nói đến đoạn khấn trương thì lộ vẻ sợ hãi. Đương nhiên Ngọc Doãn sẽ không nói cho nàng biết cái gọi là Bát Thiểm Thập Nhị Phiên, chỉ nói là tuyệt học gia truyền. Bất quá khi Dư Lê Yến nghe Ngọc Doãn nói đến thân thể thì lại cau mày.

- Cha anh là Ngọc Phi?

- Đúng thế.

- Trách không được anh có bản lĩnh ghê vậy.

- Cô từng nghe tên của cha ta?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, chợt tỉnh ngộ. Mười năm trước Ngọc Phi và người Liêu giao tranh, mà Dư Lê Yến lại là công chúa nước Liêu, không phải sao? Lại nói tiếp giữa hai người còn có mối hận ngập trời.

Năm đó Ngọc Phi chết chính vì do trúng kế của người Liêu.

- Ta tựa hồ từng nghe Trọng Đức hoàng thúc nhắc qua cái tên này, còn nói cha anh là một người đàn ông đáng khâm phục, chỉ tiếc đầu thai sai chỗ.

Ngọc Doãn lập tức biến sắc.

Hắn đương nhiên có thể hiểu ý của Dư Lê Yến. Không thể nghi ngờ khi nói người nước Liêu cũng vô cùng kính nể cha hắn, chỉ tiếc cha hắn lại là kẻ thù của nước Liêu. Lòng mày hơi cau lại, trên mặt lộ vẻ không vui:

- Trọng Đức hoàng thúc này là ai?

- Đó là Bắc Viện Đại Vương của Đại Liêu ta, Da Luật Đại Thạch.

Da Luật Đại Thạch?

Trong lịch sử sau khi nước Liêu bị diệt vong thì người này đã dẫn dắt tàn quân Liêu quốc thành lập Tây Liêu, quét ngang Trung Á. Chỉ tiếc đế quốc Tây Liêu chỉ tồn tại chín mươi năm trong lịch sử, cuối cùng bị hủy diệt dưới gót sắt của người Mông Cổ.

Ngọc Doãn do dự một chút rồi nói khẽ:

- Sao hoàng thúc của cô lại biết cha ta?

- Sứ giả đi sứ Đại Tống lúc trước chính là hoàng thúc ta, đương nhiên ngài biết.

Chẳng lẽ nói...

Ngọc Doãn tim đập thình thịch, có một dự đoán mơ hồ.

Từ lúc tái sinh tới nay mỗi người nhắc tới Ngọc Phi cha hắn đều lộ vẻ kính nể. Nhưng dù là ai cũng không nói Ngọc Phi rốt cục chết trong quỷ kế của ai, chỉ nói bị ám toán nên thân vẫn tại hiện đài.

Da Luật Đại Thạch là sứ giả người Liêu, mà y lại biết tên của cha.

Nói không chừng đây chính là hung thủ đã tính kế cha chẳng? Cho dù không phải thì chắc chắn y cũng biết hung thủ là ai!

Ngọc Doãn cũng có hiểu biết sơ bộ với Da Luật Đại Thạch.

“Liêu sử” từng ghi lại rằng Da Luật Đại Thạch là cháu đời thứ tám của thái tổ Da Luật A Bảo Cơ, thuộc dòng hoàng tộc. Tuy nhiên thử nghĩ ngược dòng đến tám đời đại hoàng tộc thì còn bao nhiêu huyết thống nữa? Thân phận hoàng tộc của Da Luật Đại Thạch chỉ sợ còn so ra kém cái vị được xưng hoàng thúc là Lưu Bị Lưu Hoàng Đức trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Tuy nhiên người này quả thật có bản lĩnh.

Năm 1115 công nguyên Da Luật Đại Thạch 29 tuổi, đạt danh hiệu đệ nhất trong kì thi, được Hàn Lâm dâng tặng danh hiệu “Lâm Nha Đại Thạch”

Khi Đại Liêu bắt đầu động thì Da Luật Đại Thạch nhanh chóng được trọng dụng.

Năm thứ bốn Tuyên Hòa, Tống Kim ước hẹn giáp công Đại Liêu. Người Nữ Chân chiếm được Kinh Đô. Thiên Tộ Đế dời sang Nam Kinh, không để ý đến triều chính. Lúc này Da Luật Đại Thạch tuổi chưa đầy bốn mươi lại đánh bạc một lần ủng hộ Tể tướng Đại Liêu Lý Xử Ôn, đưa Da Luật Thuần lên làm vua, thành lập đế quốc Bắc Liêu. Khi quân Tống công Liêu, Tống Tương Dương đưa mấy ngàn kỵ binh nhẹ đánh thẳng Yên Sơn, bị Da Luật Đại Thạch phục kích tại Lan Câu Điện. Sau khi Da Luật Đại Thạch dẫn bộ binh giằng co Bạch Co với quân Tống, sau tránh đi quân chủ lực quân Tống cắt binh lính lợi nước qua thượng du phía tây, hai mặt giáp công đánh bại quân Tống.

Có thể trong những năm cuối của Đại Liêu thì Da Luật Đại Thạch là một trong số hiếm hoi những danh tướng một thời.

Chỉ có điều sau khi Bắc Liêu phát sinh nội chiến thì Da Luật Đại Thạch lại quy thuận Thiên Tộ Đế cùng quyết chiến với người Nữ Chân, bị đô thống quân Kim là Hoàn Nhan Tông Vọng của vây công, bắt làm tù binh. Hoàn Nhan Tông Vọng tên thật Hoàn Nhan Oát Ly Bất, là con thứ hai của Thái Tổ Hoàn Nhan A Cốt Đả, đồng thời cũng là nguyên bản Tứ thái tử Kim Ngột Truật của người kim trong “Thuyết nhạc toàn truyện” ở đời sau...

Sau khi Da Luật Đại Thạch trốn khỏi đại doanh của quân Kim, tìm đến nương nhờ Thiên Tộ Đế lúc ấy đang kẹt trong núi, được Thiên Tộ Đế trọng dụng!

Đúng vậy, chính là Da Luật Đại Thạch!

Ánh mắt Ngọc Doãn híp lại, nếu ta nhớ không lầm thì Da Luật Đại Thạch này không chừng là một nhân vật máu chốt để thay đổi lịch sử của ta... Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn tim đập rộn ràng, đột nhiên quay đầu hỏi:

- Yên Tử, cô nói xem phụ hoàng cô xuất binh lần này có thể thắng không?

136. Chương 135: Ý Nghĩ Viễn Vông

Trong sân khá yên tĩnh. Thi thoảng có tiếng ve kêu trong treo từ bụi cỏ khiến không khí thêm vài phần an tường. Ánh trăng như nước tràn vào sân đình, dường như phủ một tầng lụa mỏng manh như sương như khói.

Câu hỏi của Ngọc Doãn làm Dư Lê Yên trầm mặc!

Vấn đề này không biết phải trả lời thế nào.

Người Nữ Trực bình hùng tướng mạnh, danh tướng năng thần xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Thiên Tộ Đế giờ như mặt trời lặn Tây Sơn, sao có thể chống lại.

Nhưng nếu nói không thể thắng thì Dư Lê Yến cũng không chịu thừa nhận.

Từ khi trại Thanh Trừng bị phá năm ngoái, nàng và Tứ hoàng tử Da Luật Tập Nê Luật trốn về phía Đông bên Tây Tạng. May nhờ người hầu cận bên cạnh liều chết bảo hộ mới xem như bảo vệ được cái mạng. Thuở nhỏ ăn ngon mặc đẹp, chưa bao giờ chịu khổ, nhưng Dư Lê Yến chỉ trong vòng nửa năm đã trở nên thành thực lý trí. Đối với đại cục thiên hạ trong lòng nàng đã có một cái nhìn tổng quát.

Sẽ thắng, chắc chắn tất thắng!

Nàng cứ một lần lại một lần thôi miên mình như vậy, nhưng lý trí không thể cản thanh âm không ngừng vang lên: Đại Liêu nay không bằng xưa, sao có thể cản được đám người Nữ Chân hung tàn bạo ngược? Cái gọi là đại thắng chỉ là tự an ủi mà thôi.

Ngọc Doãn thấy Dư Lê Yến không nói lời nào, mỉm cười.

Hắn thông dong cầm chiếc Kê Cầm, thi thoảng trượt nhẹ dây cung phát ra từng thanh u buồn nức nở.

- Tiểu Ất, anh có ý gì?

Dư Lê Yến hít sâu một hơi, nhìn Ngọc Doãn, trầm giọng hỏi.

Ngọc Doãn nói:

- Thật ra Yến Tử cô cũng biết ta có ý gì! Tuy lệnh tôn nói mượn được binh mã từ Thất Vi nhưng không có nghĩa có thể thu được thắng lợi. Mà nay Nữ Trực đang trong thế thịnh, Đại Liêu không thể chống đỡ. Nếu như là ta, tất nhiên sẽ bảo tồn thực lực, nghỉ ngơi lấy sức mà không phải vội vã quyết chiến với người Nữ Trực, càng không ảo tưởng có thể đoạt lại Yến Vân.

Cô cũng rất hiểu đạo lý đó!

Nhưng cô cũng biết lệnh tôn luôn khẳng khái cố chấp không nghe ai khuyên bảo.

Cho nên cô mới cùng huynh trưởng tìm cách phục kích ý đồ ám sát Tiêu Khánh. Ngoài miệng thì cô nói Tiêu Khánh là kẻ phản bội, nhưng trên thực tế những người Đại Liêu đầu hàng Nữ Trực đâu chỉ có Tiêu Khánh? Theo ta biết đường của cô Da Luật Dư Tự cũng đã đầu hàng người Nữ Trực, hơn nữa còn là một

trong những thủ phạm làm đánh mất Thượng Kinh. Nếu cô thật sự hận Tiêu Khánh như vậy thì nên càng hận dượng của cô mới đúng. Nhưng khi ta nhìn chiếc Kê Cầm này thì thấy hai chữ Dư Tự... Cô trốn khỏi trại Thanh Trừng, một đường gặp ghềnh gian nan, vậy mà lại không làm mất chiếc Kê Cầm này, chứng tỏ trong nội tâm cô cũng không hận hẳn.

Yến Tử, cô ám sát Tiêu Khánh là định vu oan giá họa cho Đại Tổng ta, buộc Đại Tổng ta phải khai chiến với người Nữ Trục, đúng không?

Dư Lê Yến hít một hơi, ngẩng đầu kinh hãi nhìn Ngọc Doãn.

Sau một hồi lâu, nàng sâu kín hỏi:

- Tiểu Ất, anh thật là một người đồ tể sao?

- Cái này thì có gì đáng để giấu diếm?

Ngọc Doãn khẽ mỉm cười nhưng trong lòng thầm thấy may mắn. Lúc trước vì yêu thích Tổng từ nên từng nghiên cứu một chút sử Tổng, vì vậy dễ dàng lý giải tâm cảnh và ý tưởng của người trong cuộc. Không ngờ thứ mà đời sau gần như không dùng tới nay lại có tác dụng, quả thật là đáng buồn cười.

- Nếu cô không tin tương lai có cơ hội đi Khai Phong hãy đến phố Mã Hành hỏi thăm sẽ biết ta có nói dối hay không.

Ánh mắt Dư Lê Yến mê mang, sau một lúc mới cười khổ:

- Nếu với bản lĩnh này của anh chỉ làm một người đồ tể thì ta chỉ có thể nói Đại Tổng quả thật ngọa hổ tàng long. Đáng tiếc hoàng đế Đại Tổng không biết dùng người, anh cũng chỉ có thể làm một cái đồ tể...

Nói xong, nàng bật cười khúc khích.

Bầu không khí ngưng trọng được tiếng cười khê của Dư Lê Yến làm thoải mái lên rất nhiều.

- Đúng vậy, ta quả thật mong Đại Tổng triệu khai chiến với người Nữ Chân... Tuy nhiên ta cũng biết hoàng đế Đại Tổng các anh không có can đảm này. Ta không trông cậy Đại Tổng triệu có thể thắng lợi, chỉ hi vọng có thể kéo thời gian trụ lại người Nữ Chân cho chúng ta có cơ hội thở dốc. Phụ hoàng ngài đã già rồi, không thích hợp ngồi ở ngôi vị hoàng đế nữa.

Cặp mắt to lông lánh nhìn chằm chằm Ngọc Doãn không chớp mắt.

Ngọc Doãn ngược lại thấy chút khẩn trương!

Đồng thời trong lòng giật mình: Dư Lê Yến nói những lời này là có ý gì?

Da Luật Diên Hi không thích hợp ngồi ở ngôi vị hoàng đế nữa, vậy ai thích hợp?

Chẳng lẽ nói...

Ngọc Doãn nheo mắt lại, tự xuất thần gảy một cung Kê Cầm.

Tiếng đàn sâu kín luẩn quẩn trong mảnh sân nhỏ...

Dư Lê Yến đột nhiên nhoẻn miệng cười:

- Kệ anh là đồ tể cũng được. Tiểu Át anh nói thử cho ta xem trận chiến này ta có mấy phần thắng?

- Không có!

Ngọc Doãn quyết đoán lắc đầu.

Dư Lê Yến cắn cắn môi:

- Ta còn có Đại Thạch, đó là danh tướng Đại Liêu ta.

Lúc trước hắn ở Bạch Câu đại thắng quân Tống các người, công lao rất lớn. Ta cảm thấy cho dù không thể thắng thì cũng chưa chắc thảm bại.

Lại là Da Luật Đại Thạch!

Ngọc Doãn vừa rồi còn đau đầu suy nghĩ làm sao có thể kéo chủ đề đến Da Luật Đại Thạch, không ngờ Dư Lê Yến lại chủ động đề xuất. Hắn nhớ mang máng trong lịch sử sau khi Đại Liêu diệt vong Da Luật Đại Thạch mang theo binh mã tây tiến, chạy trốn tới Trung Á thành lập đế quốc Tây Liêu, chính mình trở thành hoàng đế. Nhưng tình huống cụ thể thì Ngọc Doãn không nhớ rõ ràng...

- Nếu Da Luật Đại Thạch rời đi thì sao đây?

- Hả?

- Ta nói nếu Da Luật Đại Thạch không muốn đánh mà phụ hoàng cô lại nhất định phải đánh thì sẽ xảy ra kết quả thế nào?

Ngọc Doãn mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Dư Lê Yến.

Dư Lê Yến đột nhiên biến sắc, sau một lúc lâu nàng đứng dậy, nói khẽ:

- Tiểu Ất, muộn rồi! Ta phải đi nghỉ ngơi, anh cũng ngủ sớm đi.

Dứt lời, không đợi Ngọc Doãn trả lời, nàng quay đầu rời đi.

Đi tới đại sảnh, Dư Lê Yến dừng bước, nghiêng đầu nhìn Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất, ta muốn nhờ anh giúp đỡ, anh có nguyện ý hay không?

Ngọc Doãn lộ vẻ ngạc nhiên, do dự một chút rồi nói:

- Vậy phải xem giúp cái gì đã.

- Giúp ta về Thiên Đức Quân!

- Sao?

- Ta muốn quay về Thiên Đức Quân xem tình huống bên đó thế nào rồi.

Trong mắt Dư Lê Yến đầy vẻ mong đợi.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút:

- Nếu chỉ quay về Thiên Đức Quân thôi thì cũng không phải việc khó gì.

- Tốt lắm, quyết định thế nhé. Ngày mai anh theo ta ra khỏi thành xong cùng đi Thiên Đức Quân với ta. Ta hiện giờ tuy không so được khi xưa nhưng ít nhiều cũng sẽ không như hoàng đế Đại tống, để nhân tài đi làm đồ tể.

Dư Lê Yến nói xong liền quay đi.

Để lại Ngọc Doãn một người đứng ngơ ngác trong sân nhỏ. Sau một hồi lâu hần xoay người, trên mặt tươi cười như trút được gánh nặng.

Có vẻ thành công rồi!

Nếu muốn tìm Da Luật Đại Thạch báo thù thì trước tiên phải thấy gã đã.

Nếu như một mình hần chạy tới thì sợ còn chưa thấy Da Luật Đại Thạch đã toi mạng rồi. Nay có Dư Lê Yến thì coi như có thể danh chính ngôn thuận gặp Da Luật Đại Thạch, sau đó tùy cơ mà động, hỏi thăm tung tích cừu nhân giết cha năm đó.

Tuy Ngọc Doãn chưa từng nhìn được Ngọc Phi nhưng không chỉ một lần nghe được người khác nhắc tới tên Ngọc Phi.

Cho dù không có nửa phần tình cảm nhưng cuối cùng vẫn là cha con máu mủ tình thâm. Nay Ngọc Doãn đoạt xá tái sinh, ở một mức nào đó cũng kế thừa tình cảm ban đầu của Ngọc Doãn. Nếu không thể báo thù rửa hận thì trong lòng sẽ có nhiều vướng mắc.

Đồng thời trong đầu hần có một cái kế hoạch điên cuồng, thậm chí hoang đường.

Nhớ rõ đời trước khi còn sống thì một trong số ít những người bạn tốt của hần là thạc sĩ Tống sử, không chỉ một lần thảo luận với Ngọc Doãn về Tĩnh Khang, mà còn có một cái suy đoán điên cuồng rằng: Nếu Đại Liêu vẫn còn, Da Luật Đại Thạch không tây tiến, vậy lịch sử sẽ thành thế nào? Theo suy đoán của anh bạn đó thì nếu lúc ấy Thiên Tộ Đế chiến bại, Da Luật Đại Thạch đóng ở thành Khả Đôn giữ sức thì không chừng còn có cơ hội một lần nữa chiến với người Nữ Chân.

Nhưng Da Luật Đại Thạch lại rời đi!

Nói y tây tiến, không bằng nói y trốn về hướng ...

Dù cho sau đó đã ở Trung Á thành lập đế quốc Tây Liêu, thậm chí hoành hành cả vùng Trung Á, nhưng đồng thời cũng làm tăng tốc độ quật khởi của người Nữ Chân.

Chính vì Thiên Tộ Đế bị bắt, Da Luật Đại Thạch tây tiến khiến cho Tây Hạ cuối cùng cũng phải chống lại người Nữ Chân. Phải biết rằng dù Tây Hạ xưng hầu với người Nữ Chân nhưng mãi đến năm Kiến Viêm vẫn chưa từng ngừng chống cự lại người Nữ Chân.

Hai bên không có chiến tranh lớn nhưng xung đột nhỏ thì xảy ra liên tiếp không ngừng.

Sau khi nước Liêu diệt vong, Bắc Tống dời nam thì Tây hạ mới coi như bình tĩnh lại.

Anh bạn tốt nói:

- Người Liêu có thể nói là có ân cứu quốc đối với Tây Hạ

Cho nên chỉ cần Đại Liêu vẫn còn thì Tây Hạ vẫn sẽ không ngừng chiến đấu với người Nữ Chân. Cho dù chỉ có chút xung đột nhỏ cũng có thể có tác dụng kiềm chế người Nữ Chân. Mà Đại Tống lúc đó nếu thủ vững ở phương Bắc thì chiến cuộc sẽ biến thành dạng gì cũng khó mà nói!

Vì thế, người bạn tốt đó còn mô phỏng các loại tình huống thảo luận với Ngọc Doãn.

Chỉ có điều kể quả sau cùng lại làm anh bạn tốt đó khá mất mát, bởi vì Ngọc Doãn lúc ấy đưa ra một điều kiện tiên quyết: Triệu Cấu không thể đăng cơ thì tất cả suy diễn trên còn có khả năng. Chỉ cần Triệu Cấu, thậm chí Huy Khâm Nhị Đế còn tại vị thì việc nam dời là không thể tránh.

Bởi vì ba người này đều không phải là vị vua quyết đoán có tài trí mưu lược kiệt xuất gì.

Đừng nói không thể so sánh được với Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận, chỉ sợ đến cả Tống Thái Tông Triệu Quang Nghĩa cũng không thể bằng.

Một con sư tử có thể dẫn dắt một đám dê đánh bại một đám sói, nhưng nếu một con dê cầm đầu đám sư tử thì chỉ có thể khiến đàn sư tử đó thành thức ăn trong bụng ác lang. Huy Khâm Nhị Đế cùng Triệu Cấu chính là một con dê! Người Nữ Chân lúc ấy tuy xuất hiện nhiều danh tướng nhưng Đại Tống cũng không hề thua kém. Những anh hùng dân tộc như Nhạc Phi Hàn Thế Trung ở đời sau ai ai cũng biết. Trừ bọn họ thì Đại Tống lúc đó còn vô vàn mãnh tướng chưa kể tên, không hề kém cạnh so với tướng lĩnh Nữ Chân. Cuối cùng bạn tốt chỉ có thể thở dài cảm thán Hoa Hạ nhiều tai lắm nạn...

Khoanh tay đứng tổng sân, Ngọc Doãn nhắm hai mắt lại.

Trong lòng hần hoi khấn nguyện, đồng thời lại có chút sục sôi khó hiểu!

Ngọc Doãn không biết ý tưởng này của hần có thể thực hiện hay không, cũng không biết cuối cùng sẽ xảy ra kết cục và hậu quả gì...

Nhưng dù thế nào cũng phải liều một lần!

Cho dù là vì Cửu Nhi tỷ hay vì vài người bạn ở thành Khai Phong, hần cũng phải liều một lần.

Từ lúc tái sinh tới nay vẫn u mê ngờ nghệch.

Vì món nợ ba trăm quán mà hao phí bao trí óc.

Ngọc Doãn vẫn cảm thấy mình chẳng có cái mục tiêu gì, mà giờ hẳn dường như tìm được một phương hướng.

Cơ hội thay đổi lịch sử ở trước mặt hẳn. Lão Kỹ, chỉ mong suy diễn năm đó của cậu là chính xác, nếu không ta thành quỷ cũng phải ám cậu!

Ngọc Doãn ngửa mặt lên nhìn khung trời cô quạnh.

Một vầng trăng sáng phá lệ sáng ngời, trời sao lốm đốm, biểu hiện một ngày trời đẹp vào hôm mai.

Khỏe miệng Ngọc Doãn nhẹ nhàng nhếch lên, nở một nụ cười nhàn nhạt.

137. Chương 136:lòng Của Nữ Nhân

Ánh trăng xuyên thấu qua song cửa nhỏ, chiếu vào trong phòng.

Dư Lê Yến mặc một chiếc áo mỏng manh, trần trọc trên giường khó ngủ. Trong đầu phút chốc là cảnh mẫu thân Tiêu Sát Sát cùng huynh trưởng Da Luật Ngao Lư Oát bị giết, phút chốc lại chuyển sang hình ảnh phụ hoàng Da Luật Diên Hi dữ tợn rít gào, rồi đột nhiên hóa thành tiếng vó kỵ gào thét của người Nữ Chân, cuối cùng là một màn trời đỏ rực, thân tại giữa cảnh núi tuyết biển máu quạnh hiu ...

Gò má phấn hồng xinh đẹp tuyệt trần không ngừng biến đổi bất định.

Ngoài cửa sổ, mảnh sân trống trải yên tĩnh.

Ngọc Doãn đã về phòng nghỉ ngơi, giờ phút này đang ngủ say.

Dư Lê Yến mặc vào một chiếc áo mỏng, đến bên cửa sổ, đưa tay đẩy tấm màn trúc. Gió nhẹ chạm rai thổi vào khiến cảm giác thanh thản dễ chịu. Nàng chống cánh tay lên bệ cửa sổ, chống cằm si ngốc nhìn xuống mảnh sân, trong đầu trống rỗng.

Nói thật, khi nghe Da Luật Diên Hi xuất binh từ Giáp Sơn thì Dư Lê Yến rất vui vẻ.

Cho dù trong lòng nàng có oán hận Thiên Tộ Đế thế nào chẳng nữa thì đó cũng là cha của nàng, cho dù đó là người đã giết mẹ và anh ruột của nàng đi chẳng nữa. Khi Thiên Tộ Đế mất tích, Dư Lê Yến luôn lo lắng sợ hãi. Thế nên khi cùng Tứ ca nghe tin phụ hoàng xuất binh thì phản ứng đầu tiên của hai người là trở về tìm Da Luật Diên Hi, chấn hưng quốc uy của Đại Liêu.

Nhưng khi nàng tỉnh táo lại ...

Đặc biệt vừa cùng Ngọc Doãn nói chuyện một hồi, Dư Lê Yến càng thấy mê mang đối với tương lai.

Trong lòng nàng có một tia sợ hãi nhàn nhạt. Nàng không biết trở lại bên Da Luật Diên Hi sẽ có cảm xúc thế nào.

Tiếp tục oán hận, hay là...

Đại Liêu đã hết hi vọng khôi phục thời cường thịnh trước đó.

Dư Lê Yến rất rõ ràng điều này. Ít nhất trong một khoảng thời gian ngắn nước Liêu tuyệt đối không có khả năng đoạt lại mười sáu châu Yến Vân. Như vậy phụ hoàng xuất binh rốt cục là có ý nghĩa gì? Dư Lê Yến nhắm mắt lại, không biết nên quyết định thế nào.

Khuyên bảo Da Luật Diên Hi thay đổi chủ ý?

Vậy kết quả cuối cùng chắc chắn là đầu một nơi thân một nẻo.

“Lệnh tôn khăng khăng giữ ý mình, sao có thể nghe người khác khuyên bảo?”

Lời của Ngọc Doãn đột nhiên vang lên trong đầu Dư Lê Yến. Khuôn mặt xinh đẹp kia nhẹ nhàng nhăn lại, đôi tay nhỏ bé theo bản năng nắm thành quả đấm.

Đúng vậy, ai có thể khuyên bảo được phụ hoàng thay đổi suy nghĩ đây!

Đừng nói Dư Lê Yến, cho dù vị tính tình ôn thực từng làm bốn năm Vương Phi, cũng chính là hoàng hậu Tiêu Đoạt Lý Lại trọng sinh cũng không thể. Tiêu Đoạt Lý Lại gả cho Thiên Tộ Đế lúc y vẫn chỉ là Yến Quốc Vương, được Da Luật Diên Hi sủng ái vô cùng. Năm Bảo Đại thứ hai Thiên Tộ Đế trốn về phía tây, chỉ mang theo người duy nhất là Tiêu Đoạt Lý Lại. Đáng tiếc trên đường chạy trốn, Tiêu Đoạt Lý Lại ở năm thứ ba Bảo Đại nhiễm phong hàn mà chết.

Tiêu Đoạt Lý Lại chết, ai còn có thể khuyên bảo được phụ hoàng nữa?

Ít nhất Dư Lê Yến không thể. Cho dù nàng là đứa con gái duy nhất trong sáu người con gái đạt được danh hiệu công chúa thì cũng không dám làm trái với ý của Da Luật Diên Hi. Nói cách khác với lần xuất binh này Thiên Tộ Đế khó mà chết già được.

“Da Luật Đại Thạch quả thật có tài, nhưng đừng quên y từng cùng Vương Tiêu Can ủng hộ Da Luật Thuần lên làm đế. Đúng vậy, lúc ấy Đại Liêu thắng Đại Tống ta, nhưng người đánh thắng không phải là lệnh tôn mà là Bắc Liêu Da Luật Đại Thạch.

Yến, cô thực sự nghĩ lệnh tôn có thể tin một người như vậy sao?

Được rồi, nếu không thể tin thì tiếp theo chính là lúc vị Đại Liêu danh tướng này mưu nghịch! Y có thể phản bội lệnh tôn, ủng hộ Da Luật Thuần chứng tỏ trong lòng y cũng không phục lệnh tôn. Bất đắc dĩ quy thuận lệnh tôn, nếu không được sử dụng thì sao y có thể bó tay chịu chết? Ta dám nói ngày lệnh tôn xuất binh quyết chiến cùng Nữ Trục cũng là ngày Da Luật Đại Thạch làm phản.”

Lời Ngọc Doãn như tiếng chuông âm vang vọng mãi trong đầu Dư Lê Yến.

Nếu ... Nếu Da Luật Đại Thạch thật sự làm phản thì làm sao bây giờ? Nếu phụ hoàng thật sự thất bại thì Đại Liêu sẽ đi đến đâu?

Dư Lê Yến càng nghĩ càng rối bời.

Lỗ tai dần ong ong vang lên, đầu óc hỗn loạn.

Nàng không muốn thừa nhận nhưng Ngọc Doãn nói không sai.

Tên đồ tể đáng ghét này sao lại có kiến thức thế chứ? Nếu như bị hắn nói trúng thì Đại Liêu xong thật rồi!

Không được, không thể trở mắt nhìn Đại Liêu diệt vong được.

Nhưng ta một thiếu nữ yếu đuối có thể làm gì được?

Dư Lê Yến nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ: nếu hoàng hậu Duệ Trí ở trong cục diện này thì sẽ xử lý ra sao?

Hoàng Hậu Duệ Trí tên thật Tiêu Xước, chính là Tiêu Yến Yến nổi tiếng trong lịch sử, Tiêu thái hậu.

Nàng là hoàng hậu của Liêu Cảnh Tông Da Luật Hiền, là con gái của danh thần Đại Liêu, Bắc Phủ Tế Tướng Tiêu Tư Ôn. Liêu Cảnh Tông thường xuyên bị bệnh nên phần lớn thời gian đều để Tiêu Xước Tiêu hoàng hậu xử lý việc nước. Tiêu Xước cũng là nữ thống soái, nhà quân sự, nhà chính trị hiếm có của nước Liêu. Dưới sự quản lý của nàng, nước Liêu càng ngày càng mạnh mẽ.

Dư Lê Yến vẫn luôn kính nể Tiêu Xước, trong thâm tâm luôn coi vị hoàng hậu Duệ Trí này như thần tượng noi theo.

Trong lòng nhớ tới năm đó hoàng hậu Duệ Trí có thể trị vì đất nước, sớm hơn trước còn có Võ Tắc Thiên lên làm vua. Những việc các nàng có thể làm sao ta không làm được? Nói không chừng ta còn làm tốt hơn các nàng nữa.

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu đã không cách nào áp chế...

Dư Lê Yến đứng lên, nhẹ nhàng đi lại trong phòng. Chiếc áo mỏng manh đơn bạc phát phơ theo bước đi uyển chuyển, phiêu hốt dưới ánh trăng như tiên nữ giáng trần. Võ Tắc Thiên có thể làm nữ hoàng đế, hoàng hậu Duệ Trí có thể thống lĩnh triều đình, ta cũng có thể, hơn nữa chưa chắc kém hơn so với các nàng... Tuy nhiên Dư Lê Yến cũng biết tình huống bây giờ hoàn toàn khác biệt.

Năm đó Tiêu Xước có thể chấn nhiếp triều đình, thống lĩnh văn võ bá quan vì thứ nhất nàng là hoàng hậu, thứ hai nàng là con gái của Bắc Phủ tế tướng Tiêu Tư Ôn. Đồng thời ở bên nàng còn có một vị thanh mai trúc mã, thậm chí từng có hôn ước là Hàn Đức Nhượng âm thầm giúp đỡ phụ tá nàng. Về phần Võ Tắc Thiên thì càng không phải nói, nắm hoàn toàn quyền thần trong tay.

Nhưng mình thì sao?

Dư Lê Yến cười chua xót.

Trong đám người con của Da Luật Diên Hi thì nàng kính nể nhất là đại ca Da Luật Ngao Lư Oát và Nhị ca Da Luật Nhã Lý... Nhưng giờ đại ca bị phụ hoàng giết, nhị ca năm ngoái đã qua đời. Còn những người khác nàng đều không coi trọng, cho dù là Tứ hoàng tử Da Luật Tập Nê Luật nàng cũng không để trong lòng, thậm chí còn hơi khinh thường.

Không sai, Da Luật Tập Nê Liệt võ nghệ cao cường, tính tình tuy dữ dằn nhưng đối xử rất tốt với Dư Lê Yến.

Nhưng y nhiều nhất chỉ là một cái mãnh tướng xông chiến trận anh dũng thôi, đến cả thống soái cũng không làm được... Từ lúc phá vây ở trại Thanh Trừng, Dư Lê Yến phải bày mưu tính kế cho y ít nhiều mới bình an đến được Thái Nguyên, bảo vệ được tính mạng cả nhà. Nhưng nếu y buộc phải thành thống soái ba quân chấn hưng Đại Liêu thì không thể. Những đại thần bên người phụ hoàng đều có tính toán riêng, Da Luật Đại Thạch càng không thể tin tưởng, vậy ai có thể làm Hàn Đức Nhượng của ta đây?

Dư Lê Yến mê mang... Một đêm này không có chuyện gì xảy ra. Mặt trời vừa lấp ló thì Dư Lê Yến bị một hồi tiếng động kỳ quái làm tỉnh giấc.

Nàng lơ đãng ngồi dậy, đến bên cửa sổ liền nhìn thấy trong làn sương sớm một bóng dáng thon dài đang ra quyền luyện võ đón ánh nắng phía chân trời. Ngọc Doãn cánh tay trần trụi, người mịn mồ hôi lóe ra ánh sáng của nắng sớm. Mỗi quyền đánh ra sẽ phát một âm tiết kỳ lạ khiến thể quyền tùy theo trở nên mạnh mẽ.

Ngọc Tiểu Ất?

Dư Lê Yến đột nhiên thanh tỉnh!

Hắn tuy chỉ là đồ tể nhưng nhận thức lại bất phàm.

Đêm qua lúc nói chuyện cùng ta không hề siểm nịnh hay kiêu ngạo, có khí chất của một kẻ đại trượng phu.

Có thể vẫn có thể võ, đây không phải có thể làm Hàn Đức Nhượng của ta sao? Phì phì, sáng sớm đã ngổ ngàng. Hàn Đức Nhượng là tình nhân của hoàng hậu Duệ Trí, chẳng lẽ lại để hắn một tên đồ tể trở thành ... Dư Lê Yến à Dư Lê Yến, người không thể không biết xấu hổ thể được.

Dư Lê Yến hai má đỏ bừng, đứng bên cửa sổ si ngốc nhìn người đàn ông đang luyện quyền trong nắng sớm, trong đầu rối bời một đống hỗn loạn, tim nhảy nhót đập thành thịch. Sao sáng sớm mà ta cứ suy nghĩ lung tung là sao?

- Yến, chào buổi sáng!

Ngọc Doãn đang luyện quyền, quay đầu lại nhìn Dư Lê Yến đang đứng bên cửa sổ.

Trong nắng sớm, trên mặt hắn phủ một lớp mồ hôi mịn, phát tay với Dư Lê Yến lộ ra hàm răng trắng nõn.

Dư Lê Yến như con thỏ nhỏ sợ hãi rụt vào trong cửa sổ.

Mặt nóng rần lên như bị trúng gió, trong lòng rối loạn không dứt được, càng nghĩ càng loạn!

Cô gái này làm sao thế nhỉ?

Ngọc Doãn mờ mịt khó hiểu.

Sao sáng sớm thấy ta mà cứ như thấy quỷ vậy?

Nghĩ một hồi, hắt lắc đầu, cầm quần áo vắt trên lan can rồi đến giếng nước đổ một thùng, ngụp đầu xuống. Thật sáng khoái tinh thần. Ngọc Doãn lau khô thân, vắt tóc cho đỡ ướt rồi trở vào phòng. Soi gương đồng thất lại búi tóc rồi lấy một bộ quần áo mặc, cuối cùng ra khỏi phòng.

Sau một hồi lâu Dư Lê Yến đã khôi phục bình tĩnh, xuống lầu.

Nhìn thấy Ngọc Doãn tuy vẫn hơi hoảng nhưng lập tức trấn tĩnh:

- Tiểu Át, đã quyết định chắc chắn chưa?

- Cô muốn ta theo cô đi Thiên Đức Quân?

- Đúng vậy!

- Ha ha, đi một chuyến thì chẳng có vấn đề gì. Nhưng nói trước khi xong xuôi thì ta phải về Khai Phong.

- Anh ...

Dư Lê Yến nghe xong những lời này không hiểu sao lại thấy đau xót.

Hắn cuối cùng cũng không phải Hàn Đức Nhượng của ta!

Tuy nhiên nàng không có lý do gì để phản đối. Dù sao Ngọc Doãn cũng đã nói hắn có vợ, người ấy còn đang ở thành Khai Phong chờ mong hắn về.

Dư Lê Yến hừ một tiếng:

- Về thì cứ về, ta cần gì?

Vốn chỉ là một câu giải thích để phát tiết nỗi lòng nhưng không biết tại sao sau khi nói ra khỏi miệng lại giống như lời hờn dỗi của cô gái nhỏ. Ngọc Doãn ngẩn ra, cảm giác khá quái dị. Mà Dư Lê Yến cũng nhận ra giọng của nàng không hợp lý, mặt lập tức đỏ lên, xoay người quay lên lầu.

- Yến, cô đi đâu thế?

- Ai cần anh lo...

Phì phì phì, sao càng nói càng giống kiểu hờn dỗi người yêu thế chứ?

Dư Lê Yến hoảng hốt, lại sợ Ngọc Doãn hiểu lầm, đành phải đứng bước quay đầu nói:

- Lát nữa xe của Nhâm Lão Công tới, anh dọn đồ trước đi, đến lúc đó đỡ mất thời gian. Lúc gặp Tứ ca của ta anh đừng nhiều lời, cũng đừng nói mấy lời hôm qua cho Tứ ca. Tính tình của anh ấy không tốt, nói chỉ thêm phản tác dụng.

Ngọc Doãn nghe liền gật đầu đáp ứng.

138. Chương 137: gia Luật Tập Nê Liệt

Dưới đáy xe ngựa có bức vách kép đủ cho một người trốn bên trong. Nhưng chỉ nên dành cho một người, nếu là hai thì không tránh khỏi chen chúc.

Có lẽ Dư Lê Yến đã quên nhắc nhở của Nhâm Lão Công, thế nên khi nhìn thấy chiếc xe ngựa này thì khuôn mặt xinh đẹp của Dư Lê Yến đỏ bừng, nhăn nhó. Ngọc Doãn cũng khá xấu hổ, chỉ có điều sự đã thế rồi, làm gì còn lựa chọn nào khác. Hắn cắn răng một cái rồi chui vào.

- Công chúa, đây là sơ suất của tiểu nhân không biết có hai người ra khỏi thành, nếu không sẽ không an bài như vậy.

Người đánh xe là một thanh niên tuổi chừng 24~25, diện mạo trông có vẻ khốc.

- Oán Ca Nhi đừng nói vậy, đây là do ta sơ ý hôm qua quên nói cho Nhâm Lão Công... Giờ không thể so với trước, cứ đơn giản là được. Dù sao cũng không lâu lắm, không có việc gì. Đúng rồi, nhóm người Tứ ca ta đi chưa?

- Sáng nay vừa mở thành Khế Gia đã đưa điện hạ ra khỏi thành rồi.

Khế Gia là một cách gọi ở thời Bắc Tống giống như “Cha nuôi” đời sau. Chẳng qua ở đời sau từ Khế Gia này lưu hành phần lớn ở phía nam, đặc biệt là hai tỉnh Lương Quảng Phúc Kiến. Thanh niên này tên Nhâm Oán, là một người Hán miền Bắc, cũng là nghĩa tử của Nhâm Lão Công nhận sau khi đến Thái Nguyên. Nghe nói người này vốn là một thợ săn trong núi. Sau khi cha mẹ mất thì Nhâm Oán đành bán mình để

mai táng. Nhâm Lão Công vì cảm động cái hiếu nghĩa này nên chẳng nhẽng giúp Nhâm Oán xử lý tang sự mà còn giữ gã ở bên người làm chức sự hỗ trợ kinh doanh. Sau đó Nhâm Oán liền báì Nhâm Lão Công làm Khế Gia.

Nhâm Oán có một đôi chân nhẹ như lông ngỗng, vượt núi lội sông như giẫm trên đất bằng.

Có trình độ bắn cung được coi là thiện xạ, là nhân tài số một trong những thủ hạ của Nhâm Lão Công.

Lần này huynh muội Da Luật Tập Nê Luật muốn đi tụ hợp với Thiên Tộ Đế nên Nhâm Lão Công phái Nhâm Oán đến giúp đỡ.

Dù sao trong số những người bên Thiên Tộ Đế hiện nay cũng khó tìm ai giúp được. Nếu may mắn không chừng Nhâm Oán còn đạt được một phen công danh... Nhâm Lão Công đã thành thái giám, thân thể không được đầy đủ nên không còn cơ hội đi lên nữa! Mà y lại không có con cháu gì, càng không có người thân, vì thế Nhâm Oán là tâm huyết y kỳ vọng.

Dư Lê Yến cũng biết suy nghĩ của Nhâm Lão Công nên cũng không nói gì.

Do dự một hồi lâu, nàng cũng cắn răng chui vào tường kép găm xe.

Vốn vách kép đang rộng rãi, bỗng dưng chui vào hai người liền lập tức chật chội.

Đang giữa mùa hè, Thái Nguyên dù coi như mát mẻ nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi. Mọi người đều mặc ít ỏi, mà Ngọc Doãn và Dư Lê Yến sóng vai nằm trong vách tường nên thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng da thịt của nhau ẩn dưới lớp áo quần mỏng manh.

Thân hình Ngọc Doãn cao lớn, mà Dư Lê Yến cũng thuộc dạng đầy đà.

Ngọc Doãn nói:

- Yến Tử, mất bao lâu mới ra được khỏi thành?

Hắn vừa quay người lại thở ra một hơi thì lập tức thổi tới mặt Dư Lê Yến.

Dư Lê Yến cố nén xấu hổ, quay đầu nói:

- Chừng nửa canh giờ, nhịn chút là được...

Mặt đối mặt, mũi đối mũi, miệng đối miệng.

Hương lan thơm ngát phả ra từ miệng Dư Lê Yến quả là động lòng người. Ngọc Doãn không khỏi kìm lòng hít sâu một hơi khiến Dư Lê Yến lập tức đỏ bừng, khẽ oán trách:

- Còn tưởng Tiểu Ất là một chính nhân quân tử, ai dè cũng lỗ mãng như thế.

Lỗ mãng?

Lỗ mãng cái gì?

Ta đây là đang thấy khó thở!

Ngọc Doãn lập tức rõ Dư Lê Yến nói lỗ mãng là có ý gì, cũng bắt đầu mặt đỏ tai hồng.

- Yến Tử đừng trách, chẳng qua là chỗ vách này hơi bí, khó hô hấp... Tiểu Ất tuyệt không có ý lỗ mãng gì.

Loại việc này không thể giải thích, càng giải thích càng không rõ.

Hai người nhất thời không nói chuyện. Nhưng xe ngựa xóc nảy, thân thể cũng khó giữ được không nghiêng ngả, vì thế lại thêm mấy hồi cọ xát kiểu diễm nữa. Ngọc Doãn cũng nhịn không được có phản ứng theo bản năng, mà hô hấp của Dư Lê Yến càng lúc càng dồn dập.

- Oán Ca Nhi, định ra khỏi thành à?

Có lẽ đến cửa thành nên xe ngựa dừng lại.

Một giọng nói đặc vùng Yến Vân vang lên, chắc là binh sĩ cửa thành.

Nhâm Oán cười nói:

- Ủ, cha ta muốn ta đi một chuyến xa, phải mang khá nhiều hàng hóa và người.

Ca ca hôm nay trực sao nghiêm khắc thế? Còn phải kiểm tra nữa à?

- Đành chịu, quan trên bắt làm!

Anh cũng không phải không biết, hôm qua vừa xảy ra việc lớn như thế. Đám Nữ Trục kia đi rồi mà cũng chẳng yên thân, còn phải người giao thiệp với phủ doãn đại nhân. Phủ doãn đại nhân cũng chẳng muốn dây dưa, bắt đắ dĩ mới bố trí trạm kiểm tra người khả nghi.

Đều là người trong nhà, cần gì kiểm tra... Oán Ca Nhi nhớ lúc về mang quà là được.

- Đương nhiên rồi.

Xe ngựa lại lạch cạch khởi động. Ngọc Doãn đột nhiên nhớ tới một việc.

- Yến Tử, sau khi chúng ta rời đi phiền cô phái người thông tri cho quan doanh tìm một người tên là La Nhất Dao hoặc là La Đức, thông báo cho họ là ta đã bình yên vô sự, phải qua một thời gian mới trở về Khai Phong được.

Tên đàn ông thô lỗ.

Lúc này mà còn nói mấy câu không có cảm xúc gì cả.

Khi Ngọc Doãn nghiêng đầu nói chuyện với Dư Lê Yến, hơi nóng trong miệng phả vào tai Dư Lê Yến làm nàng rối bời, cảm giác quái dị như bị điện giật, toàn thân run rẩy.

Đúng lúc này xe ngựa xóc một cái.

Miệng Ngọc Doãn bị giật chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt vào vành tai Dư Lê Yến.

Giật mình run một cái, Dư Lê Yến không kìm nổi “Ưm” một tiếng, bản năng kẹp lại đôi chân đẹp thon dài. Trong thân thể như có dòng khí nóng chạy một vòng đến giữa hai chân, không tiếng động lan tràn.

Dư Lê Yến triệt để si mê rồi...

Nửa canh giờ không coi là thời gian quá dài.

Nhưng đối với Ngọc Doãn và Dư Lê Yến thì nửa canh giờ này vừa ngọt ngào vừa dài đằng đẳng. Đến tận khi xe dừng lại, Dư Lê Yến vẫn còn hoảng hốt. Nàng ra khỏi xe mà chân nhũn ra, suýt nữa ngồi bệt xuống đất.

May mắn Ngọc Doãn đi ra vội vươn tay đỡ nàng.

- Yến Tử, sao thế?

Đúng lúc này một giọng đậm chất miền bắc ầm ầm vang lên.

Ngọc Doãn giờ mới nhận ra xe ngựa dừng ở cửa một cái miếu thờ bỏ hoang. Xung quanh có mấy chục con ngựa chiến, còn có mười mấy người đàn ông, người thì mặc trang phục Khiết Đan, kẻ lại mặc quần áo người Hán. Một đám lăm lăm binh khí trong tay, vẻ mặt khấn trương...

Một người vạm vỡ treo một cánh tay đi ra từ trong miếu, bước nhanh đến phía trước.

- Người là ai?

Tên vạm vỡ kia nhìn thấy Ngọc Doãn không khỏi ngẩn ra.

Lại thấy Dư Lê Yến dựa vào Ngọc Doãn vẻ mặt càng u ám, lớn tiếng quát.

Bởi vì gã nhận ra Ngọc Doãn không phải là người Hán Yến Vân. Khí chất người Hán Yến Vân khác rất nhiều so với khí chất người Đại Tống triều, không khó để phân biệt.

Không đợi Ngọc Doãn mở miệng, Dư Lê Yến giành nói:

- Tứ ca đừng giận, đây là một vị cao nhân được ta mời tới.

Hôm qua hần từng giúp chúng ta phục kích Tiêu Ái Thần, còn giết mười mấy tên Nữ Chân, võ nghệ không tầm thường. Ta cảm thấy lần trở về này sẽ có phiền toái. Hơn nữa phụ hoàng cũng cần người giúp đỡ nên mới mời hần cùng đi.

Tiểu Ất, đây là Tứ ca của ta, còn không mau ra mắt?

Dư Lê Yến rất giữ thể diện Ngọc Doãn.

Ban đầu tên đàn ông vạm vỡ hét lớn thì mười mấy tùy tùng xung quanh đều lộ vẻ cảnh giác. Tuy nhiên trong ánh mắt bọn họ vẫn lộ vẻ khinh thường. Người Hán Yến Vân xưa nay đều chúng mắt Nam Nhân, vậy nên chẳng hòa nhã gì với Ngọc Doãn cho cam.

Tuy nhiên khi nghe Dư Lê Yến nói Ngọc Doãn hôm qua giết mười mấy người thì nét mặt của bọn họ lập tức thay đổi!

Người Nữ Chân dũng mãnh thiện chiến, kể cả đám A Lý Hỉ già nua cũng rất khó đám phổ.

Người Liêu bị không ít thiệt thòi nên tự nhiên biết sự lợi hại của người Nữ Chân. Khi nghe nói Ngọc Doãn có thể chém giết nhiều người như vậy thì trong lòng mọi người đều dấy lên vài phần kính nể. Lại nghe Dư Lê Yến nói Ngọc Doãn đến giúp bọn họ thì vẻ mặt dịu đi rất nhiều, địch ý cũng tùy theo đó mà giảm bớt.

Tuy nhiên bảo bọn họ thân cận với Ngọc Doãn ư?

Đó là điều không thể.

Thù hận của người Liêu với Đại Tổng rất khó hóa giải.

Nếu như nói trước kia bọn họ còn có chút ngưỡng mộ với Đại Tổng thì từ sau khi có minh ước trên biển, Tổng Kim liên kết giáp công nước Liêu thì người Liêu liền hận thấu xương với Đại Tổng bội tín bội nghĩa. Ngọc Doãn cũng không thêm quan tâm, buông Dư Lê Yến ra chấp tay với người vạm vỡ:

- Ta là Ngọc Doãn, người Khai Phong. Lần này tới phủ Thái Nguyên không may bị dính vào chuyện này.

Cũng không phải ta muốn giúp mà là do cùng đường nên đành đáp ứng lời mời của công chúa.

Ra thế!

Người vạm vỡ nghe Ngọc Doãn nói vậy vẻ mặt liền dịu đi nhiều.

Điều này nói rõ Ngọc Doãn không phải cố ý tiếp cận bọn họ, càng không phải là gian tế của Nam Nhân.

Chỉ có điều gã vẫn chưa hết hoài nghi, trầm tư một lúc đột nhiên giơ tay đưa về phía Ngọc Doãn.

- Nếu là bằng hữu Yến Tử mời thì đó cũng là bằng hữu của cô (cô là từ xưng hô chính mình của điện hạ).

Ngọc Doãn cũng đưa tay ra, lúc hai bàn tay to nắm nhau thì vẻ mặt Ngọc Doãn đột nhiên biến đổi.

Tên đại hán này khỏe thật!

Bàn tay kia như kim sắt bóp nghiền bàn tay của Ngọc Doãn. Người này đang thử dò xét ta sao...

Ngọc Doãn đi Thiên Đức Quân là có mục đích khác.

Cho nên dù thế nào cũng không thể để đối phương coi thường... Người đại hán vạm vỡ đại khái cũng luyện đến công phu tầng ba, theo lý thuyết Ngọc Doãn không phải đối thủ. Tuy nhiên có lực lớn trời sinh lúc này lại phát huy tác dụng. Cộng với công phu đột phá tầng hai, được An Đạo Toàn lấy Cường Gân Trắng Cốt Tấn rèn luyện, mà trên đường đến đây chưa từng ngừng tu luyện nên công phu mơ hồ gần đạt tới đỉnh của tầng hai. Cho nên khi hấn so lực với người đàn ông vạm vỡ không hề bị thua thiệt.

Tay hai người nắm chặt nhau, bốn con mắt trợn lên.

Dần dần trên trán của hai người đều toát mồ hôi, lòng bàn chân cũng dần hạ xuống.

- Máy anh làm quái gì vậy?

Dư Lê Yến nhìn ra mánh khoe, lập tức giận tím mặt, lạnh lùng nói:

- Tứ ca, Tiểu Át, hai anh còn chưa buông tay sao.

Người vạm vỡ nhìn Ngọc Doãn, đột nhiên lui ra sau.

Mà đồng thời lúc gã vừa lui thì Ngọc Doãn cũng thu lực lui lại hai bước.

- Đàn ông tốt, sức mạnh tốt!

Người vạm vỡ lộ vẻ tán thưởng, liên tục gật đầu:

- Không nghĩ tới trong đám Nam Nhân lại có người như vậy... Ha ha, ánh mắt của Yến Tử không tồi! Cô là Da Luật Tập Nê Liệt, anh gọi ta Nghê Liệt là được.

Sau khi trở về Thiên Đức Quân cô nhất định sẽ tỉ thí lần nữa cùng anh!

Ngọc Doãn chấp tay sau lưng, nhẹ nhàng nắm vài cái, trên mặt vẫn tươi cười:

- Lời mời của điện hạ sao Tiểu Át dám không theo?

139. Chương 138: Hồ Điệp Võ Cánh

Từ thời lập Tống tới nay, Đại Tống triều vẫn luôn tồn tại một vấn đề nghiêm trọng: ngựa!

Đại Tống thiếu ngựa, hơn nữa lại là cực kỳ nghiêm trọng. Tuy rằng lập quốc đã hơn một trăm năm, khoa học kỹ thuật cũng như văn hóa của triều Tống không ngừng phát triển, nhưng thiếu ngựa vẫn là một vấn đề đau đầu mà triều Đại Tống khó có thể giải quyết. Không có ngựa, cũng đồng nghĩa với việc phương tiện di chuyển bị hạn chế. Đại Tống triều có khoa học kỹ thuật rất phát triển, chế tạo ra các loại vũ khí, để bù lại vấn đề thiếu phương tiện di chuyển, nhưng chỉ có thể bị động phòng thủ, chứ không thể chủ động tấn công. Cho nên, thủ thì có thừa mà công thì không đủ, đã trở thành một vấn đề vô cùng phiền toái.

Từ Thái Nguyên cho tới Bắc Cương, đều thiếu ngựa như nhau.

Cũng may Nhâm lão công có thể xem như thần thông quảng đại, chuẩn bị được hơn hai mươi con chiến mã, cấp cho bốn người Da Luật Tập Nê Liệt thay thế cho đôi chân.

Vấn đề đến rồi!

Ngọc Doãn không biết cưới ngựa.

Biện Lương Khai Phong tuy rằng thịnh vượng, có chợ lừa ngựa, nhưng phần lớn chỉ là ngựa xấu.

Dùng để kéo xe thì có thể, nhưng nếu dùng để làm ngựa chiến, hiển nhiên là không có khả năng. Mặc dù chỉ là ngựa xấu cũng rất đắt. Ít nhất là dựa vào tài lực của Ngọc Doãn trước đây mà nói, để mua được một con ngựa xấu cũng phải cố hết sức.

Đương nhiên, tài lực này, là nói lúc Ngọc Doãn nhận bốn ngàn quan của Lý Sư Sư và Mã Nương Tử trước kia.

Vấn đề thứ nhất bất quá chỉ có như vậy, Ngọc Doãn đương nhiên cũng không có cơ hội tiếp xúc với ngựa, chứ đừng nói chi là luyện được kỹ thuật cưỡi ngựa xuất sắc.

Ngựa cấp cho Ngọc Doãn, là một con ngựa già.

Theo Nhậm Oán nói, phần lớn ngựa này là mua của quân Bình Định... Mặc dù chỉ là một con ngựa già, cũng khiến cho Ngọc Doãn rất đau đầu. May mà Dư Lê Yến đã dặn dò Nhậm Oán, bảo y quan tâm Ngọc Doãn nhiều một chút, nếu không thì khả năng làm quen với ngựa của Ngọc Doãn cũng là một vấn đề.

- Tiểu Ất không biết cưỡi ngựa sao?

Nhậm Oán có chút kỳ quái hỏi.

Ngọc Doãn xấu hổ gật đầu:

- Ta ở Khai Phong, sao có thể được học cưỡi ngựa?

- Vậy cũng đúng, Khai Phong tuy rằng phồn hoa, nhưng đa số ngựa tốt đều dùng cho việc quân, không giống như ở phía Bắc thuận tiện như vậy.

Nhậm Oán vừa nói vừa tiến tới chỉ cho Ngọc Doãn cách lên ngựa, cách làm quen với chiến mã, làm cho nó có thể thuần phục, tuân theo mệnh lệnh.

- Ngựa có linh tính, có thể làm quen với nó.

Con ngựa này mặc dù hơi già, nhưng lại rất hiền, cũng hiểu được ý của người. Tiểu Ất chỉ cần nắm được bí quyết cho tốt là có thể khống chế được nó. Ha ha, vừa mới bắt đầu cưỡi ngựa, căng thẳng là điều khó tránh... Tuy nhiên ngàn vạn lần chớ có căng thẳng, người càng căng thẳng, nó cũng sẽ căng thẳng theo, như vậy sẽ rất dễ gặp chuyện không may. Thả lỏng một chút, trước tiên lên ngựa, đừng kéo dây cương quá mạnh, nó sẽ căng thẳng...

Mặc dù Nhậm Oán đã bái Nhâm lão công làm cha nuôi, nhưng dù gì cũng là đàn ông.

Ở giữa bọn người Khiết Đan và người phương Bắc, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy không thoải mái. Mà nay có Ngọc Doãn, coi như là có thêm một đồng bọn. Y không biết rõ bản lĩnh của Ngọc Doãn, nhưng nhìn thấy Dư Lê Yến rất coi trọng hắn, Nhậm Oán cũng bèn tận tâm tận lực. Hơn nữa mọi người đều là đàn ông nên càng thêm thân thiết, chỉ trong chốc lát, Ngọc Doãn đã học xong cách cưỡi ngựa.

Chỉ có điều, muốn phóng ngựa chạy nhanh thì vẫn còn chút khó khăn!

Nhậm Oán thấy tình hình như vậy, liền bàn với Tập Nê Liệt, để cho bọn người của Tập Nê Liệt đi trước, bọn họ mới từ từ đuổi theo sau.

Tốc độ của Ngọc Doãn, cũng thực khiến cho Da Luật Tập Nê Liệt bức bối.

Nếu không vì lúc này đã thử qua sức lực của Ngọc Doãn, hơn nữa lại có Dư Lê Yến tiến cử, có lẽ y đã đuổi Ngọc Doãn ra khỏi đội ngũ của bọn họ từ lâu...

- Vậy thì chúng ta đi trước, các người chớ đi chậm quá, chúng ta sẽ chờ ở phía trước.

Sau khi Da Luật Tập Nê Liệt dặn dò xong rồi, liền dẫn người phóng ngựa rời đi.

Dư Lê Yến thấy Ngọc Doãn dè dặt ngồi trên lưng ngựa, bèn cười ha ha, theo sát đám người của Da Luật Tập Nê Liệt rời đi.

Ngọc Doãn cảm thấy rất mất mặt.

Nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa cũng không phải chỉ trong phút chốc là có thể luyện được.

Thân là con dân nước Đại Tống, dù sao cũng không thể nào sánh bằng với người Khiết Đan từ nhỏ đã lớn lên ở trên lưng ngựa, nói gì thì nói cũng cần phải có thời gian thích ứng.

Cũng may, quá trình này không kéo dài lâu lắm.

mà con ngựa già rất ngoan ngoãn, không phải loại ngựa khó thuần phục, rất dễ kiểm soát.

Mà Nhậm Oán lại là một ông thầy tốt, hơn nữa cũng rất kiên nhẫn... Trên đường đi, Nhậm Oán hướng dẫn Ngọc Doãn phi nhanh, không ngừng điều chỉnh những tư thế sai cho Ngọc Doãn. Chỉ mất khoảng nửa ngày, Ngọc Doãn bước đầu đã hiểu được tính tình của con ngựa già, buổi trưa sau khi ăn uống qua loa, hai người lại phóng ngựa phi nhanh, Ngọc Doãn không ngờ có thể đuổi gần kịp Nhậm Oán...

- Tiểu Ất, học rất mau!

Nhậm Oán ngồi trên ngựa quay đầu lại, cười nói với Ngọc Doãn.

- Trước tiên học cách cưỡi ngựa, sau khi đã quen rồi là có thể tập cưỡi ngựa bắn cung ... Trước kia ta phải học thật lâu mới coi như học xong. Tiểu Ất tiếp thu khá nhanh, ta cho rằng không mất bao lâu nữa là đã có thể hoàn toàn nắm được kỹ thuật cưỡi ngựa.

Ngọc Doãn ở trên ngựa cười nói:

- Cũng phải nhờ Oán ca chỉ dẫn nhiều hơn.

- Ha ha, chúng ta đều là đàn ông, lần này tiến về hướng Bắc, cần phải quan tâm lẫn nhau, để tránh bị người khác xem thường mới phải.

- Điều đó là đương nhiên!

Ngọc Doãn cũng hiểu, có người quen quan tâm, luôn là một chuyện tốt.

- Oán ca, có nên nhanh hơn một chút không?

- Tiểu Ất dừng sốt ruột... Ha ha, hiện giờ người mới học được cách cưỡi ngựa, cần phải thành thạo hơn nữa mới được. Với tốc độ này rất thích hợp cho kỹ thuật cưỡi ngựa của người, nếu như đi quá nhanh, nhất định sẽ không chịu đựng nổi. Lần này đi Thiên Đức Quân, đường xá xa xôi... Có rất nhiều cơ hội để phóng ngựa phi nhanh. Nói không chừng khi tới Thiên Đức Quân, kỹ thuật cưỡi ngựa của Tiểu Ất đã có thể theo kịp kỹ thuật cưỡi ngựa của ta rồi...

Nếu Nhậm Oán đã nói như vậy, Ngọc Doãn cũng không cần phải vội!

Nhậm Oán đã không gấp, hẳn vì sao lại phải gấp?

+++++

Thiên Đức Quân, lúc đầu ở thành Bắc, thì ra là thành Ô Lương Tổ của Mông Cổ sau này.

Công nguyên năm 749, Trương Tề Khâu ở thành Khả Đôn lập ra Hằng Trại Quân, cũng vào năm đó lại từ thành Thụ Hàng di dời đến An Bắc Đô Hộ Phủ cai quản.

Thành Khả Đôn, nguyên danh là thành Khả Hạ Đốn, theo phiên âm của người Đột Quyết mà ra, ý là thành Hoàng hậu.

Năm 753, Am Tự Thuận cùng với Quách Tử Nghi tâu xin bỏ đi Hoàng Trại Quân, tại sông Đại Đồng lấy thành Tây Trúc xây công sự đưa quân, Sóc Phương làm trọng yếu. Năm 755, Đường Huyền Tông ban tên là Đại An Quân, chính là tiền thân của Thiên Đức Quân. Sau loạn An Sử, Quách Tử Nghi vâng lệnh đi chinh phạt, chỉ để lại quân già yếu đóng giữ, về sau bị tướng Yển là Tống Tĩnh Tĩnh công phá, phóng hỏa thiêu hủy...Đô Phòng Ngự Sử của Thiên Đức Quân liền đem trụ sở dời tới thành Tây Thụ Hàng, đổi tên lại là Thiên Đức Quân, cũng bố trí quân mã ở Vĩnh Thanh Sách, chính là Ô Lương Tổ ở bờ Hải Nam sau này.

Công nguyên năm 813, Hà Sáo bị lũ lụt.

Thành Tây Thụ Hàng bị nước sông Hoàng Hà phá hủy, Đô Phòng Ngự Sử của Thiên Đức Quân là Chu Hoài Nghĩa dâng biểu thỉnh cầu trùng tu thành Thiên Đức Quân, nhưng cuối cùng vì chi phí quá cao nên đã không được chấp nhận, bèn dời trụ sở của Thiên Đức Quân tới thành Thụ Hàng, sau được gọi là thành Bắc Thiên Đức Quân...

Công nguyên năm 920, Thái tổ người Liêu là Da Luật A Bảo Cơ đánh chiếm thành Thiên Đức Quân.

Nhưng bởi vì người Liêu cho rằng khu vực Hà Sáo rất khó tổ chức, cho nên không thể không đem phạm vi cai quản ở hướng đông thu hẹp lại, dời vào khu vực Tiền Sáo, phụ thuộc vào đường Tây Kinh. Về sau người Liêu lại lập thêm một ít châu, quận, tạo thành hệ thống cai quản của Đại Liêu tại khu vực Tây nam.

Ngọc Doãn sau khi trải qua ba ngày học tập, đã hoàn toàn nắm giữ yếu điểm của kỹ thuật cưỡi ngựa, đã có thể theo kịp đám người Da Luật Tập Nê Liệt đang phi nhanh. Điều này làm cho Dư Lê Yến giật mình, nguyên nhân chính là khả năng học hỏi của Ngọc Doãn quá mạnh mẽ, chỉ có ba ngày là đã có thể nắm được yếu điểm. Tuy rằng mỗi lần lên ngựa mà đi, Ngọc Doãn đều là người đi sau cùng, nhưng đã không cần phải thường xuyên chờ hấn nữa...

Thế nhưng nếu như tăng thêm tốc độ, Ngọc Doãn liền gặp khó.

Cũng may mà thân thể của hấn khỏe mạnh, nếu không từ đoạn đường này trở về sau, không thể tránh được bị kiệt sức, mỗi lần dừng lại nghỉ ngơi, ăn uống xong là hấn lăn ra ngủ. Liên tiếp năm sáu ngày sau, mới coi như hoàn toàn thích ứng được với cuộc sống như thế.

- Yến muội, ta vừa mới nhận được tin, sau khi quân binh của phụ hoàng đến Giáp Sơn, ở Ngư Dương Lĩnh đánh bại người Nữ Chân, đang tới gần trại Thanh Mộ.

Ta độ chừng không bao lâu nữa, phụ hoàng sẽ đoạt được Chấn Võ, trực tiếp tiến sát phủ Đại Đồng Tây Kinh.

Theo ý ta, chúng ta hãy lập tức đến Chấn Võ, hội hợp cùng với phụ hoàng... Nói không chừng còn có thể kịp quyết chiến với bọn người Nữ Chân.

Đoàn người sau khi đến trấn Ninh Viễn, trời cũng đã tối.

Da Luật Tập Nê Liệt liền chọn một ngôi chùa hoang phế để dừng chân, cùng với Dư Lê Yến, thảo luận hành động tiếp theo.

Còn bọn người Ngọc Doãn thì nấu cơm trong đại điện.

Dư Lê Yến lại do dự!

Theo lý mà nói, cứ một đường đi đến Chấn Võ, tụ hợp cùng với Da Luật Diên Hi, đó cũng là kế hoạch của nàng và Da Luật Tập Nê Liệt lúc trước. Nhưng sau khi cùng với Ngọc Doãn nói chuyện, Dư Lê Yến lại có chút do dự, vẫn muốn bàn bạc với Tập Nê Liệt, thay đổi chủ ý.

Nhưng, binh mã của phụ hoàng liên tiếp thắng trận, thậm chí rất có khả năng nắm bắt được Chấn Võ...

Điều này làm cho Dư Lê Yến không biết phải như thế nào mới đúng.

Có nên quay về Thiên Đức Quân, hay là đi Chấn Võ cùng với phụ hoàng tỵ hợp? Hai tư tưởng trái ngược đan xen lẫn nhau ở trong đầu, khiến cho Dư Lê Yến không thể nào quyết định được.

- Tiểu Ất!

Đột nhiên nàng đứng dậy kêu Ngọc Doãn.

Da Luật Tập Nê Liệt khẽ giật mình, kinh ngạc hỏi:

- Yến muội, muội kêu gã nam mọi rợ kia làm chi vậy?

- Tứ ca, Tiểu Ất là người muội mời đến giúp, ca đừng có lúc nào cũng mở miệng kêu là ‘Nam mọi rợ’ được không, rất khó nghe. Kiến thức của Tiểu Ất không bình thường, hơn nữa lại rất có chủ ý. Muội muốn nghe một chút chủ ý của hắn, sau đó mới quyết định.

Da Luật Tập Nê Liệt mày rậm nhăn lại, lộ ra vẻ không vui.

- Có gì hay mà phải trao đổi, hắn bắt quá cũng chỉ là một tên bán thịt ở Khai Phong, làm gì có kiến thức? Yến muội, muội quá đề cao hắn rồi.

- Y là một người bán thịt, nhưng cũng là người bán thịt có kiến thức.

Hơn nữa, nghe một chút chủ ý của hắn thì có làm sao? Nếu như có lý thì nghe, còn không có lý thì cứ y như kế hoạch trước kia mà làm. Tứ ca, hiện nay chúng ta không giống như lúc trước, cho nên mỗi một bước đi đều phải suy nghĩ kỹ càng, để tránh dẫm vào vết xe đổ trước kia.

Thấy Dư Lê Yến tức giận, Da Luật Tập Nê Liệt cũng có chút sợ!

Đừng thấy Da Luật Tập Nê Liệt là con trai thứ tư của Da Luật Diên Hi, hơn nữa còn được phong danh hiệu Triệu vương, nhưng trên thực tế, xuất thân của Da Luật Tập Nê Liệt không tốt lắm. Mẹ của y vốn chỉ là một cung nữ trong hoàng cung, hơn nữa cũng không có thân phận gì. Chẳng qua là Da Luật Diên Hi trong một lần say rượu sung sướng hạnh mầu thân của y cho nên mới có Da Luật Tập Nê Liệt... Không bao lâu, mẹ của Da Luật Tập Nê Liệt bị bệnh chết, Da Luật Diên Hi cũng không quan tâm nhiều tới y. Có thể nói, Da Luật Tập Nê Liệt có thể trưởng thành, hoàn toàn là dựa vào sự yêu thương, chăm sóc của mẹ Dư Lê Yến, cũng chính là Văn phi Tiêu Sắt Sắt.

Sau này Da Luật Tập Nê Liệt dựa vào sự anh dũng của mình mà xưng hùng, được Da Luật Diên Hi yêu thích.

Nhưng đối với ân tình của Tiêu Sắt Sắt, Da Luật Tập Nê Liệt chưa bao giờ quên. Trong nội tâm, y thậm chí đã xem Tiêu Sắt Sắt như là mẹ ruột, năm đó Tiêu Sắt Sắt bị hại, Da Luật Tập Nê Liệt đã trốn ở trong phủ khóc rống không ngừng, vì thế mới lâm bệnh nặng.

Đối với Dư Lê Yến, Da Luật Tập Nê Liệt vô cùng yêu thương, thậm chí có chút sợ.

Y cũng biết chuyện trong nhà của mình, xông pha trận mạc thì còn có thể, nhưng nếu như nói bày mưu nghĩ kế, thì lại kém xa Dư Lê Yến.

- Nếu Yến muội nói thế, vậy thì nghe gã nam ... nam nhân kia nói vậy.

Tuy nhiên ta vẫn cảm thấy, chưa chắc gã kia có chủ ý tốt gì... Hơn nữa đã đến bước này, nếu không cùng với phụ hoàng hội hợp, chẳng lẽ lại quay về phủ Thái Nguyên?

Dư Lê Yến trừng mắt liếc nhìn Da Luật Tập Nê Liệt một cái, liền đứng dậy.

- Tiểu Ất, tới đây một chút, ta có chuyện muốn thỉnh giáo ngươi.

Nàng hướng về phía Ngọc Doãn gọi một tiếng, lập tức khiến ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn hơi sửng sốt, liền ngừng tay đứng lên:

- Công chúa, gọi ta có chuyện gì? ! .

140. Chương 139: Tranh Chấp

Trong đội ngũ có hơn hai mươi người này, Ngọc Doãn vẫn luôn cảm thấy khó xử.

Trước hết, hẳn là đàn ông, hơn nữa không có chút quan hệ gì với Đại Liều. Sỡ dĩ bị cuốn vào trong này, đơn giản chỉ là vì ngoài ý muốn. Ngoại trừ hai người là Dư Lê Yến và Nhậm Oán quan tâm hẳn, những người còn lại ai cũng có phần đề phòng Ngọc Doãn.

Cũng khó trách, trong hai mươi mấy người này, Nhậm Oán là nghĩa tử của Nhâm lão công, đương nhiên không có vấn đề gì.

Còn những người còn lại nếu không phải là dòng dõi quý tộc của Đại Liêu thì cũng là thị vệ của Da Luật Tập Nê Liệt. Trong lòng bọn họ, đàn ông là không thể tin! Lúc trước nếu không phải vì Đại Tổng không giữ chữ tín, có lẽ Đại Liêu không bị diệt vong nhanh như thế. Trong tiềm thức của bọn họ có một loại cảm thù không hiểu được đối với đàn ông. Nhưng Ngọc Doãn là người được Dư Lê Yến giới thiệu cho nên bọn họ cũng không thể biểu hiện quá mức rõ ràng.

Tuy nhiên, một vài bài xích nhỏ nhỏ vẫn xảy ra.

Thế cho nên, với tình thế của Ngọc Doãn hiện giờ rất khó xử, có thể nói là chẳng có ai xem hấn vào đâu.

Nếu không phải Ngọc Doãn có ý đồ riêng, nói không chừng đã sớm phát tay áo mà đi. Nhưng càng như thế, những người này lại càng bài xích hấn...

Lần này, Ngọc Doãn cũng không thể tránh.

Khi dừng lại nghỉ tạm, hấn một thân một mình nhóm lửa, lặng lẽ nấu cơm.

Nghe Dư Lê Yến gọi, Ngọc Doãn phủi tro bụi, đứng dậy đi về phía Dư Lê Yến.

Dư Lê Yến kéo ống tay áo của hấn, dẫn tới bên cạnh Da Luật Tập Nê Liệt:

- Tiểu Át tới thật đúng lúc, hãy cho ta một ý kiến, chúng ta có nên đi Chấn Võ cùng tụ hợp với phụ hoàng hay là đi Thiên Đức Quân mà chờ nhận tin chiến thắng của phụ hoàng?

- Đúng vậy nha, Yến muội nói người rất lợi hại, người hãy đưa ra một ý kiến đi.

Da Luật Tập Nê Liệt vừa trợn tròn mắt nhìn Ngọc Doãn vừa nói. Tuy nhiên trong lời nói kia, lại không có ý nhờ cậy bao nhiêu, phần nhiều là mang một thái độ không sao cả, thậm chí còn có chút ý khinh miệt. Ngọc Doãn không biết cười ngượng là đã bị Da Luật Tập Nê Liệt coi thường rồi; về sau lại nghe nói xuất thân của Ngọc Doãn là một người bán thịt cho nên càng thêm khinh thường... Nếu không đã từng thử qua khí lực của Ngọc Doãn, lại thêm nghe Dư Lê Yến nói Ngọc Doãn đã giết mười mấy A Lý Hỉ của người Nữ Trục, nói không chừng Da Luật Tập Nê Liệt sẽ cho rằng Ngọc Doãn chẳng có tài cán gì.

Đối với điểm này, lẽ nào Ngọc Doãn lại không nhận ra?

Lập tức chỉ cười cười, cũng không để ý tới Da Luật Tập Nê Liệt.

Trải qua trong khoảng thời gian này tiếp xúc, hấn cũng nhìn ra, Da Luật Tập Nê Liệt kỳ thật chính là một tên đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Ngọc Doãn không cho y là người cơ trí. Tuy rằng y xem thường Ngọc Doãn, nhưng dù gì cũng có xuất thân cao quý, lại đường đường là Hoàng tử, nên cũng không để ở trong lòng. Dòng dõi cao quý, có người nào mà không kiêu ngạo?

- Tình hình hiện nay như thế nào?

Ngọc Doãn không trả lời ngay, mà hỏi ngược lại.

Dư Lê Yến bước tới một bước, ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, chỉ lên một bản đồ đơn giản trước mặt nói:

- Chúng ta vừa mới nhận được tin, sau khi phụ hoàng xuất binh từ Giáp Sơn, đã liên tiếp thắng lợi. Hiện nay, phụ hoàng dẫn binh công phá Ngự Dương Lĩnh, thẳng đến Thanh Mộ Trại... Theo sự suy đoán của ta và tứ ca, nhiều nhất là hai mươi ngày, phụ hoàng đã có thể công phá Chấn Võ, đánh thẳng đến phủ Đại Đồng.

Dư Lê Yến vừa nói, vừa chỉ trên địa đồ.

Ngọc Doãn nhìn vào bản đồ da dê đơn giản ở trước mặt, một lúc lâu mới nhẹ giọng hỏi:

- Hiện nay ai là người trấn thủ ở phủ Đại Đồng?

- Phủ Đại Đồng?

Dư Lê Yến nhìn về phía Tập Nê Liệt.

Da Luật Tập Nê Liệt vốn không muốn trả lời Ngọc Doãn, nhưng thấy Dư Lê Yến trừng y, lúc này mới gượng gạo nói:

- Trước khi đi phụ hoàng có nói, hiện nay Nguyên soái của phủ Đại Đồng là Oát Lý Diễn, còn phó tướng của Oát Lý Diễn là Bồ Sát Thạch Gia Nô đảm nhiệm chức phó Nguyên soái.

- Oát Lý Diễn là ai?

Ngọc Doãn buột miệng hỏi.

Tức thì Da Luật Tập Nê Liệt nổi giận, đứng lên nói:

- Yến muội, không phải là ta không biết phép tắc, nhưng muội nói Tiểu Ất này là người có thể dùng, nhưng tại sao ngay cả Oát Lý Diễn là ai cũng không biết? Người như thế mà nói..., có đáng để ta và muội tin tưởng không? Ta không thể tin.

- Tứ ca!

Dư Lê Yến không vui, sa sầm mặt nói:

- Trước giờ Tiểu Ất đều ở Khai Phong, không có tiếp xúc với người Nữ Trực, làm sao biết Oát Lý Diễn là ai?

Ca phải nói rõ ràng một chút... Tiểu Ất, Oát Lý Diễn này chính là Hoàn Nhan Lâu Thất, là thủ lĩnh Thất Thủy của Nữ Trục, rất dũng mãnh thiện chiến.

Khuôn mặt của Ngọc Doãn vốn đỏ bừng, nhưng nghe Dư Lê Yến nói vậy, liền nổi giận!

- Điện hạ cứ nói thẳng là Hoàn Nhan Lâu Thất thì được rồi, tên Nữ Trục của y kỳ quái như thế, ta làm sao mà biết được?

Cũng không thể trách vì sao Ngọc Doãn lại nổi giận, hẳn biết rất rõ về Hoàn Nhan Lâu Thất này. Chỉ có điều không nhớ rõ tên tự của Hoàn Nhan Lâu Thất. Đương nhiên, điều này có quan hệ rất lớn với văn hóa lạc hậu của người Nữ Trục. Trước khi người Nữ Trục quật khởi, thậm chí ngay cả chữ viết của mình cũng không có. Mãi cho đến khi Hoàn Nhan A Cốt Đả lập quốc, lúc đó Nguyên soái Hữu Giám Quân của người Nữ Trục là Hoàn Nhan Cốc Thần mới sáng tạo ra. Lúc bấy giờ ngôn ngữ của người Nữ Trục cực kì ít ỏi, cho nên việc đặt tên cũng rất quái đản.

Ví dụ như tên Nữ Trục Niêm Hãn có nghĩa là ‘Tâm’; còn Ngột Truật của đại danh鼎鼎鼎鼎 Hoàn Nhan Ngột Truật trong lịch sử lại có nghĩa là ‘Đầu’. Thậm chí, như Mưu Lương Hổ, nếu như phiên dịch ra, đó là ‘Vô lại’ ... Những tên tương tự như vậy rất nhiều, bởi vì văn tự ít, cho nên mặc kệ là nghĩa tốt hay xấu, người Nữ Trục cũng vẫn cứ dùng.

Sau này Nữ Trục và Đại Tống qua lại nhiều hơn, một vài nhân vật cao quý cũng đã có tên Hán dễ nghe.

Tuy nhiên giữa những người Nữ Trục với nhau hoặc giữa người Nữ Trục với người Khiết Đan, phần lớn vẫn còn có thói quen gọi theo tên Nữ Trục.

Da Luật Tập Nê Liệt gọi Hoàn Nhan Lâu Thất là ‘Oát Lý Diễn’ không sai, mà Ngọc Doãn không biết Oát Lý Diễn là ai cũng rất bình thường.

Dư Lê Yến nghe Ngọc Doãn giải thích, nhin không được cười ha ha.

- Tứ ca, ca thấy chưa... không thể trách Tiểu Ất được, nếu ca cứ gọi thẳng là Hoàn Nhan Lâu Thất thì hẳn đã biết ngay là ai rồi.

Về phần Bồ Sát Thạch Gia Nô, là quý tộc của Nữ Trục, cũng là con rể của Kim thái tổ Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Ngọc Doãn nói:

- Ta nghe người ta nói, phủ Đại Đồng này trước kia là do Hoàn Nhan Lâu Thất đoạt được?

Da Luật Tập Nê Liệt và Dư Lê Yến nhìn nhau, không hện mà cùng lộ ra vẻ ảm đạm, gật đầu tỏ ý xác nhận lời của Ngọc Doãn là không sai.

- Ta nghe người ta nói, Hoàn Nhan Lâu Thất này kiêu dũng thiện chiến, dũng mãnh vô địch.

Ở Khai Phong từng có lưu truyền, vào năm Chính Hòa thứ năm, Hoàn Nhan Lâu Thất theo Hoàn Nhan A Cốt Đả đánh chiếm thành công thành Lỗ Cổ, cùng với Ngân Thuật dẫn binh xông trận, cứu hãm kỳ trận, đánh cho Đại Liêu các người bỏ chạy tan tác. Sau lại đảm nhiệm chức Đô Thống, chiếm lĩnh Trung Kinh, công phá Tây Kinh... Năm Tuyên Hòa thứ tư, ba vạn đại quân của Tây Hạ viện trợ cho Đại Liêu, lại bị Hoàn Nhan Lâu Thất đốc chiến, đánh bại đại quân của Tây Hạ, giết hơn mấy ngàn người. Mới năm vừa rồi, Đô Thống của Đại Liêu là Lâm Nha Đại Thạch, công phá Thánh Châu, lại bị Hoàn Nhan Lâu Thất chặn đánh, bắt được Lâm Nha Đại Thạch... Ta không biết dưới trướng của lệnh tôn hiện nay, có ai là đối thủ của người này hay không?

Ngọc Doãn vừa dứt lời, ngồi xuống bên đồng lửa.

Mà Dư Lê Yến và Da Luật Tập Nê Liệt thì lại ngơ ngác nhìn nhau, một lúc lâu Da Luật Tập Nê Liệt mới nói:

- Tiểu Ất, người thực sự chỉ là một tên bán thịt sao?

Cũng khó trách, Ngọc Doãn có thể biết rõ chiến tích của Hoàn Nhan Lâu Thất như lòng bàn tay, khiến cho Da Luật Tập Nê Liệt ngạc nhiên vô cùng.

Thật ra, ngay cả chính bản thân của Da Luật Tập Nê Liệt cũng không biết rõ những chiến tích trước kia của Hoàn Nhan Lâu Thất. Trong mắt của Dư Lê Yến thì lại chớp động tia sáng kỳ dị, trong nội tâm có một âm thanh vang lên không ngừng: hắn chính là Hàn Đức Nhượng của ta, hắn chính là Hàn Đức Nhượng của ta!

- Vậy Tiểu Ất cho rằng...

Lần này Da Luật Tập Nê Liệt đương nhiên đã trở nên khách sáo hơn.

- Lệnh tôn xuất binh đến Giáp Sơn, thắng ở Ngư Dương Lĩnh, thậm chí kế tiếp cũng có thể thắng ở Thanh Mộ Trại và Chấn Võ, nhưng ông ấy có thực sự đương cự nổi với Oát gì đó hay không?

- Oát Lý Diễn!

Dư Lê Yến cười trả lời.

- Đúng, chính là Hoàn Nhan Lâu Thất Oát Lý Diễn!

Da Luật Tập Nê Liệt trầm mặc.

Sau một lúc lâu, đột nhiên y đứng lên nói:

- Không được, ta phải đi Chấn Võ ngay, cùng với phụ hoàng tụ hợp, khuyên phụ hoàng ngừng tiến binh.

Ái chà!!!, hóa ra người này lại là một hiếu tử!

Biết rõ gặp nguy hiểm, mà vẫn muốn đi hội hợp với Da Luật Diên Hi, cũng đáng được coi là một hảo hán.

Ngọc Doãn không lên tiếng, nhìn về phía Dư Lê Yến.

Nhưng hần nhớ rõ, Dư Lê Yến đã từng nhắc nhở hần, không cần phải nói nhiều...

Nhưng vừa rồi, hần đã nói quá nhiều.

Nếu Dư Lê Yến và Da Luật Tập Nê Liệt kiên trì muốn đi tụ hội cùng với Da Luật Diên Hi, vậy thì Ngọc Doãn chỉ còn cách phải rời đi.

Bởi vì hần biết rất rõ ràng kết quả sẽ ra sao.

Hàng mi thanh tú của Dư Lê Yến khẽ nhăn lại, đứng dậy, kéo Da Luật Tập Nê Liệt đến bên cạnh.

Ngọc Doãn cũng không muốn nghe, nhưng nhìn vẻ mặt của Da Luật Tập Nê Liệt, rõ ràng là có phần kích động...

Một lát sau, Da Luật Tập Nê Liệt đẩy Dư Lê Yến ra, bước tới trước mặt Ngọc Doãn nói:

- Tên nam mọi rợ nhà ngươi, có phải người đã xúi giục Yến muối, muốn cho muối ấy không đi hội hợp cùng với phụ hoàng hay không? Nếu như phụ hoàng bị đánh bại, rõ ràng Đại Liêu của ta đã không còn hy vọng gì nữa!

Ta sớm biết, bọn nam mọi rợ các ngươi không ai là có ý tốt... Ngươi, ngươi, ngươi... rốt cục các ngươi đã dùng yêu thuật gì mà lại khiến cho Yến muối đối với ngươi nói gì nghe nấy?

Da Luật Tập Nê Liệt khờ, nhưng không có nghĩa là y ngốc.

Đến lúc này, y có thể nào lại nhìn không ra, Da Luật Dư Lê Yến thay đổi chủ ý là có liên quan rất lớn với Ngọc Doãn.

Một tay y vừa giơ cao rít gào, một tay vừa cầm vỏ bảo đao bên hông. Tuy nhiên Ngọc Doãn vẫn bình tĩnh, cầm lấy túi rượu da dê cạnh đồng lửa, mở nút, ngửa đầu uống một hớp lớn, rồi sau đó phun ra một hơi thật dài.

- Nếu như điện hạ đi hội hợp cùng với lệnh tôn, Đại Liêu mới thật sự không còn hy vọng.

- Người... nói vậy!

- Ta không nói vậy, trong lòng điện hạ rất rõ ràng.

Ngọc Doãn đứng lên, lạnh lùng nói:

- Tính cách của lệnh tôn như thế nào, chẳng lẽ Da Luật Tập Nê Liệt điện hạ lại không biết sao? Theo ta được biết, lệnh tôn là một người bảo thủ, một khi đã quyết định, cho dù có tới chín con trâu kéo đi cũng không thể nào lay chuyển nổi. Điện hạ cho rằng nếu cùng lệnh muội tìm gặp lệnh tôn là có thể thay đổi quyết định của ông ấy sao?

Tứ điện hạ, ta có thể cam đoan, nếu người thực sự đi hội hợp cùng với lệnh tôn, đó mới là còn đường chết.

Hiện nay điện hạ là đàn ông duy nhất của hoàng thất Đại Liêu, nếu như điện hạ cũng gặp chuyện bất trắc, vậy thì Đại Liêu ai sẽ là người có thể tiếp quản? Yến muội ư? Nàng là một phụ nữ, dù có bản lĩnh đến đâu cũng khó mà khiến cho người khác tâm phục khẩu phục... Còn nữa, nếu như bây giờ điện hạ hội hợp cùng với phụ hoàng của người thì sẽ có những cái lợi gì? Chẳng lẽ là khi điện hạ đi, lệnh tôn nhất định sẽ thắng lợi hay sao?

- Việc này...

Da Luật Tập Nê Liệt cúi đầu, không biết phải cãi lại thế nào nữa.

Y vốn là một người không giỏi về tranh biện, mà những lời của Ngọc Doãn hết lần này tới lần khác đều là sự thật, càng làm cho y không biết phải làm sao.

Dư Lê Yến về mặt âm trầm đi tới, trừng mắt liếc nhìn Ngọc Doãn một cái.

- Tứ ca, một khi đã như vậy, sao không nghe Tiểu Át có cao kiến gì không?

Da Luật Tập Nê Liệt do dự một chút, gật đầu.

- Vậy người nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Ngọc Doãn trầm mặc một lúc lâu, mới ngẩng đầu hạ giọng nói:

- Tứ điện hạ, tình hình hiện nay chỉ có thể quay về thành Khả Đôn mới là thượng sách.

141. Chương 140: Lần Đầu Giao Chiến

Thành Khả Đôn ?

Da Luật Tập Nê Liệt trầm mặc!

Tuy trong lòng có ác cảm, nhưng trong đầu thì lại không ngừng vang lên một thanh âm: nam mọi rợ này nói không sai, hẳn nói không sai.

Dư Lê Yến cũng không nói gì nữa mà chậm rãi ngồi xuống.

Thật lâu sau, nàng mới hạ giọng nói:

- Tứ ca, đi con đường nào là do ca quyết định.

Tính mệnh của ta và những người này không quan trọng, quan trọng là ... vận nước của Đại Liêu ta hoàn toàn dựa vào suy nghĩ của ca, ca hãy quyết định đi.

Người phụ nữ này, thật không đơn giản!

Tiếp xúc với Dư Lê Yến lâu như vậy, Ngọc Doãn ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết đối với nàng.

Người phụ nữ này có dã tâm, cũng có tính toán... Đừng thấy nàng nói một câu vừa rồi kia giống như là rất tôn trọng Da Luật Tập Nê Liệt, nhưng trên thực tế chính là nàng đang gia tăng áp lực cho Da Luật Tập Nê Liệt. Một bên là Thiên Tộ Đế Da Luật Diên Hi, phụ thân của Da Luật Tập Nê Liệt; một bên lại là quốc vận của Đại Liêu đã kéo dài hai trăm năm. Nên lấy nên bỏ bên nào đối với Da Luật Tập Nê Liệt đều rất khó khăn.

- Tiểu Át cho rằng ta nhất định phải đi thành Khả Đôn sao?

Thái độ của Da Luật Tập Nê Liệt đã nhún nhường hơn, thậm chí còn mang ý thỉnh giáo.

Ngọc Doãn thở dài, thật là một người không quyết đoán! Về điểm này, Da Luật Tập Nê Liệt không bằng Dư Lê Yến.

Trong lòng của y sao lại không phân rõ cái nào nặng cái nào nhẹ được?

Thậm chí có thể nói, y cũng đã biết nên quyết định như thế nào... Nhưng lại cố tình làm ra vẻ không thể quyết định được, chỉ có thể dựa vào tác động từ bên ngoài.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Nếu bây giờ Tứ điện hạ tụ hợp cùng lệnh tôn thì có giúp lệnh tôn được gì không? Hay là khi Tứ điện hạ tới dưới trướng của lệnh tôn thì sẽ nắm chắc đánh bại được Hoàn Nhan Lâu Thất sao? Nếu như không, ta khuyên điện hạ hãy thận trọng khi quyết định .

- Nhưng...

- Tứ điện hạ, nếu như lệnh tôn có thể thắng đoạt được phủ Đại Đồng, dù cho Tứ điện hạ không có ở đó thì cũng như nhau mà thôi.

Nhưng nếu lệnh tôn thất bại, ít nhất Tứ điện hạ có thể ở thành Khả Đôn bảo vệ quốc vận của Đại Liêu, khôi phục nguyên khí, mưu tính việc sau này phục khởi Đông Sơn. Ta biết Tứ điện hạ là hiếu tử, nhưng quốc vận dài lâu, đâu nặng đâu nhẹ, giờ phút này nhất định phải phân cho rõ mới được.

Như vậy mặc dù lệnh tôn có bị bại, thì cũng còn có một chỗ để quay về, không phải cũng là người con hiếu thảo hay sao?

Những lời này nói ra, khiến cho Da Luật Tập Nê Liệt bị dao động.

Dư Lê Yển cũng nói:

- Tứ ca, đại trượng phu cần buông thì buông, không thể có tầm nhìn hạn hẹp được.

Da Luật Tập Nê Liệt nhắm mắt lại, thật lâu sau đột nhiên dậm chân:

- Thôi được, theo ý của Yển muội và Tiểu Ất vậy, chúng ta đi thành Khả Đôn.

- Đây mới là tứ ca của muội, phụ hoàng mà biết được chắc chắn cũng khen ngợi quyết định hôm nay của tứ ca.

Dư Lê Yển vỗ tay mà cười, nhưng vẻ mặt của Da Luật Tập Nê Liệt thì lại chưa xót...

+++++

Lộ trình kế tiếp cứ theo quyết định như thế.

Khi Da Luật Tập Nê Liệt đem quyết định của y nói cho những người theo cùng, phản ứng của mọi người cũng vẫn bình tĩnh, không có ai phản đối.

Có thể thấy, trong lòng của bọn họ cũng không muốn hội hợp với Da Luật Diên Hi.

Nhưng Nhậm Oán thì lại có chút giật mình.

Lúc đầu khi xuất phát mọi người đã bàn bạc thỏa đáng là đi hội hợp cùng với Da Luật Diên Hi, nhưng không ngờ đột nhiên lại thay đổi quyết định.

Mà người khiến cho Da Luật Tập Nê Liệt thay đổi quyết định, chính là Ngọc Doãn chứ không ai khác!

Điều này càng khiến cho thái độ của Nhậm Oán đối với Ngọc Doãn những ngày sau đó càng thêm thân thiết...

Ngày hôm sau, từ Tự Quan khởi hành.

Trần Ninh Viễn đã càng ngày càng xa, dần dần biến mất ở phía chân trời.

Từ giờ khắc này, mọi người chẳng khác nào đã tiến vào vùng cai quản của nước Kim. Nơi này đã từng là đất đai của Đại Liêu, cũng đã từng cực kỳ phồn hoa. Nhưng hiện tại, nhìn khắp nơi đâu đâu cũng đều hỗn loạn, dọc đường đi có rất nhiều thôn trang, nhưng giờ đã biến thành những đồng cỏ nát hoang tàn.

Ở một chỗ rẽ, Ngọc Doãn thấy một cái cọc gỗ.

Trên cái cọc ấy có đóng một cái xác, rõ ràng đã qua nhiều ngày... Thời tiết nóng bức, xác chết đã xuất hiện hư thối, bốc ra mùi hôi thối nồng nặc. Tuy nhiên khi đi qua, vẫn có thể nhìn ra từ giữa lông mày của cái xác chết kia khi còn sống y đã từng chịu đau đớn. Y đã bị người ta đóng đinh vào cọc khi còn sống, rồi sau đó vì chảy hết máu mà chết. Quần áo có chút rách nát nhưng cũng thấy được cách ăn mặc là của người Hán. Nhậm Oán giục ngựa tiến lên, nhìn thoáng qua cái xác, hạ giọng nói:

- Hình như là người Hán ở Bắc Địa...

Người Hán Yên Vân!

Ngọc Doãn cắn chặt răng, thúc ngựa rời đi.

- Thật ra, cũng không phải là chuyện lạ.

- Oán ca có thể nói rõ hơn không?

- Người Nữ Trục bản tính hung bạo, hơn nữa cực kỳ ác độc.

Chỉ cần nơi nào nổi lên chút ít phản kháng, vậy thì cả thôn, cả trấn, thậm chí cả một tòa thành cũng đều sát hại, có thể nói chó gà cũng không tha.

Thuở nhỏ ta có nghe người ta nói, người Liêu hung tàn.

Thế nhưng người Nữ Trục cũng chẳng kém... Năm trước ta vâng mệnh đi tới Doanh Châu thu hàng hóa, thấy Doanh Châu chỗ nào cũng tiêu điều, khắp nơi đều là người chết. Về sau lại nghe người ta nói, lúc trước Trương Giác hàng Tổng, đánh với Hoàn Nhan Tông Vọng ở Doanh Châu. Sau khi phá thành, Hoàn Nhan Tông Vọng để mặc cho binh lính cướp bóc, gần như giết hết những người Hán ở trong thành... Ta cũng bởi vì chuyện này mà hết hy vọng ở triều đình, mới nghe theo cha nuôi sắp đặt, đi theo tứ Thái Tử. Dù gì thì đi theo tứ Thái Tử cũng còn dễ sống hơn so với bọn Nữ Chân.

Tiếng nói của Nhậm Oán rất nhỏ, nhưng mang theo tuyệt vọng và bi phần.

Có lẽ, y cũng hết hy vọng gì ở Hoàng đế Huy Tông, mới đồng ý đi theo người Liêu về phương Bắc.

Ngọc Doãn nhìn thoáng qua đám người Da Luật Tập Nê Liệt đang thẳng tiến ở trước mặt, chỉ có thể thở dài một tiếng, giơ tay vỗ vỗ bả vai Nhậm Oán.

- Tiểu Át ca, lần này ngươi muốn ở lại thành Khả Đôn ?

- Ừm?

- Thật ra ở thành Khả Đôn cũng không tệ, tuy là có hơi hoang vắng một chút, nhưng có thể không cần phải lo chuyện áo cơm.

Ha ha, kỳ thật ta có thể nhận ra, dường như Công chúa có phần thích ngươi. Ngươi có kiến thức, hơn nữa võ nghệ không tầm thường, ở lại có thể thi triển tài hoa, tranh thủ đoạt lấy công danh một phen. Nói không chừng trong tương lai, còn có thể cưới Công chúa, làm Phò mã.

Ngọc Doãn ngẩn ra, quay đầu lại nhìn về phía Nhậm Oán.

Nhưng Nhậm Oán nói xong, lập tức giục ngựa đi rồi, giống như chưa từng nói chuyện với ai.

Đây là ý gì?

Là muốn giữ ta lại sao?

Đây là suy nghĩ của Nhậm Oán, hay là...

Ngọc Doãn thở dài một tiếng, ghìm ngựa về phía trước nhìn lại. Rất xa, chỉ nhìn thấy bóng lưng của Da Luật Dư Lê Yến, đang đắm chìm trong ánh nắng chiều!

Thở ra một hơi, Ngọc Doãn do dự một chút, lại giục ngựa đuổi theo.

- Oán ca, ta đã có vợ!

Hiện giờ có lẽ nàng đang ở nhà chờ ta trở về, lẽ nào ta lại quên bỏ nàng? Về phần Phò mã... Ha ha, ta chưa bao giờ nghĩ tới! Đợi việc này chấm dứt, ta sẽ trở về Khai Phong. Mặc kệ như thế nào, nơi đó mới là nhà của ta nha.

Nhậm Oán hơi sững sốt, hướng về phía Ngọc Doãn gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu!

Y không nói thêm gì nữa, chỉ cùng với Ngọc Doãn giục ngựa song song mà đi...

Nghĩ lại những lời nói vừa rồi của y, có lẽ là được người nhờ cậy. Nói thật, Ngọc Doãn đối với tính tình thẳng thắn của Dư Lê Yến cũng có chút thích, nhưng vừa nghĩ tới Yến Nô ở nhà đang nghiền cổ chờ đợi hần trở về, thì phần ưa thích Dư Lê Yến kia liền lập tức giảm đi.

Nghĩa vợ chồng không thể quên, tuy rằng ta không phải là nhân vật có tiếng tăm gì, nhưng cũng không thể làm Trần Thế Mỹ...

Không đúng, Trần Thế Mỹ trong lịch sử, dường như không có nói đến chuyện quên vợ bỏ con, cũng không bị Bao Chửng giết chết. Dường như y cũng là một vị danh thần thời Bắc Tống, không cần phải oan uổng người tốt. Ừ, dù sao cũng không thể làm kẻ phụ bạc vô tình vô nghĩa.

Ngay khi Ngọc Doãn đang suy tư, có chút thất thần, thì bỗng nhiên ở phía trước vọng lại tiếng ồn ào.

Một kỵ binh đang phi ngựa từ xa tới, dừng lại trước ngựa của Da Luật Tập Nê Liệt.

Kỵ sĩ tức khắc xoay người xuống ngựa, quỳ một chân trên đất nói:

- Tứ Thái Tử, ở phía trước phát hiện có người Nữ Trục.

- Sao?

Da Luật Tập Nê Liệt ngẩng ra, trên mặt lập tức lộ vẻ căng thẳng.

- Có bao nhiêu quân phiên? Có thấy rõ người dẫn đầu là ai không?

- Số người không nhiều lắm, chỉ khoảng mười mấy gã phiên, không có cờ hiệu, đang đi về hướng này.

Da Luật Tập Nê Liệt quay đầu nhìn lại Dư Lê Yến, tỏ vẻ muốn hỏi ý kiến của Dư Lê Yến.

Dư Lê Yến không trả lời, mà nhìn quanh quẩn mọi phía, sau đó mới cẩn thận nói:

- Có lẽ là tuần binh của quân phiên... Nơi này chỉ có một con đường, ngựa của chúng ta không tốt, chỉ sợ chạy không thoát nổi đối phương. Hay là cứ ở đây phục kích bọn chúng, vừa có thể chia sẻ chút ưu phiền cho phụ hoàng, vừa có thể trút giận cho các huynh đệ bị bọn phiên bắt làm tù binh.

Vừa nói, Dư Lê Yến vừa lấy ra Hắc Tất Cung, nhìn chăm chăm vào Da Luật Tập Nê Liệt.

Tập Nê Liệt trầm ngâm một chút, gật đầu nói:

- Yến muội nói không sai, nếu chúng ta bỏ chạy, chỉ sợ cũng chạy không lại ngựa của bọn chúng.

Đúng lúc, chúng ta tiêu diệt bọn người phiên này, đoạt lấy ngựa của chúng, cũng có thể gia tăng cước lực

Mọi người lập tức tản ra, ta phụ trách cắt đứt đường lui của chúng, Nhâm Oán người chịu trách nhiệm dẫn theo người nấp ở hai bên đường phục kích bọn chúng... Tiểu Ất, Yến muội giao cho người bảo vệ, cẩn thận bọn người phiên này, chúng đều là bọn người man rợ không sợ chết.

- Muội không cần người bảo vệ.

Dư Lê Yến vừa nghe đã tức giận:

- Tài bắn cung của muội, chưa chắc đã thua ca.

- Yến muội, đừng nói nữa, hãy nghe theo sự sắp xếp của ta là được.

Da Luật Tập Nê Liệt cũng không muốn lời thôi với Dư Lê Yến, khoát tay chặn lại, lập tức dẫn người đi mai phục.

Tuy Dư Lê Yến không đồng ý, nhưng cũng không dám trái ý của Da Luật Tập Nê Liệt, đành phải thu lại Hắc Tất Cung, cùng với Ngọc Doãn nấp ở bên đường trong rừng cây.

Ngọc Doãn gỡ từ trên ngựa xuống một cái khiên, rồi sau đó do dự một chút, từ bên hông rút ra Lâu Lan bảo đao.

- Người làm gì vậy?

Dư Lê Yến nhìn Ngọc Doãn hỏi.

- Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, cũng có thể chiến đấu một trận.

- Người dùng cây đao ngắn như vậy làm sao mà đánh?

Dư Lê Yến nhìn Lâu Lan bảo đao trong tay Ngọc Doãn, không nhịn được mỉm cười.

Nàng do dự một chút, rồi từ trên lưng ngựa lấy ra một cái túi nhỏ dài, mở ra nhìn, thì ra bên trong chứa hai cây đại thương

- Cho người!

Dư Lê Yến lấy ra một cây đại thương, đưa cho Ngọc Doãn.

Thương là bút thương Đại Ninh do quân Tống chế ra, là do hình dạng của thương giống như cây bút nên mới có tên như thế.

Thương dài bảy thước sáu tấc, tức là khoảng chừng 180 cm. Có thể thấy được, so với bút thương Đại Ninh do quân Tống làm ra thì ngắn hơn một chút, nhưng lại rất thích hợp cho Dư Lê Yến sử dụng. Ở chỗ đầu thương dưới vài tấc, có một tiểu thiết bàn, mặt trên có lưỡi câu. Khi cùng người giao đấu, có thể dễ dàng đối thủ dùng tay đoạt thương, cũng là một trong chín loại thương của quân Bắc Tống làm ra...

Tuy nhiên, nhìn bộ dáng của Dư Lê Yến như vậy, chắc có lẽ là quen sử dụng cả hai cây thương.

Ngọc Doãn thu hồi Lâu Lan bảo đao, tiếp nhận một cây thương từ tay của Dư Lê Yến, để ở trên tay ước lượng thử, không quá mười cân.

Thương này, có phần nhẹ rồi!

Nhưng quan trọng là, Ngọc Doãn không biết dùng thương, vậy thì phải làm thế nào ?

Hắn do dự một chút, đang định mở miệng từ chối, ngờ đâu Dư Lê Yến đã khoát tay ngăn lại, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ căng thẳng.

- Đừng nói chuyện, đến rồi!

Chẳng biết tại sao, Dư Lê Yến vừa nói dứt câu, trong lòng Ngọc Doãn nhất thời cảm thấy hồi hộp lạ thường.

Hắn do dự một chút, xoay người xuống ngựa.

Chỉ bằng khả năng cưỡi ngựa mới học được có hơn mười ngày, cùng với người kỵ chiến, chỉ bằng bộ chiến có vẻ dễ dàng hơn... Nhìn thoáng qua hai bên, Ngọc Doãn cất kỹ cái khiên, quơ lấy trường thương đi ba bước thành hai bước đến dưới một cây cổ thụ bên đường.

Dư Lê Yến còn đang nghi hoặc ở trong lòng thì đã thấy Ngọc Doãn giống như một con khỉ, chỉ một chốc đã trèo lên trên cây cổ thụ kia.

- Tiểu Ất, ngươi muốn làm gì vậy?

Dư Lê Yến vừa định giục ngựa tiến lên, đã thấy Ngọc Doãn ở trên cây cổ thụ hướng nàng khoát tay áo, lại hướng về phía đường lớn chỉ chỉ, rồi sau đó thu người lại, nấp giữa những tán lá.

Từ xa, truyền đến tiếng vó ngựa.

Dư Lê Yến không dám nán lại nữa, thúc ngựa liền chuyển tới sau một cây cổ thụ mà nấp... !.

142. Chương 141: Đánh Giết

Tiếng vó ngựa dần đến gần thì tâm trạng Ngọc Doãn càng khẩn trương.

Tuy nói ở phủ Thái Nguyên từng trải qua mấy trận đánh nhau, nhưng lúc ấy là vì bất ngờ mà bị cuốn vào, nhưng hiện tại, e rằng thật sự là bị phục kích. Ngọc Doãn đã từng giết người nhưng vẫn khó tránh khỏi cảm giác khẩn trương, tim trong lồng ngực đập liên hồi.

Không đúng!

Ngọc Doãn ở trên tàng cây nhìn xuyên qua kẽ lá, sắc mặt chợt biến đổi.

Đối phương cũng không phải là hơn chục người!

Chỉ nhìn thấy đường lớn phía trước đi tới một đội người Nữ Trục ước chừng mười người mặc trọng giáp, còn mười mấy người khác thì không mặc giáp trụ mà đi bộ theo kỵ quân trọng giáp này. Ngọc Doãn không hiểu quân chế quân Kim lắm, nhưng đám người Da Luật Tập Nê Liệt lại hiểu rất rõ, đây chính là binh mã Bán Bô Liễn, mặc giáp chính là chính binh quân Kim, mà người đi bộ không mặc giáp chính là A Lý Hỉ, hỗ trợ chính binh. Số người đang tới so với số người bên mình không ít hơn nhiều lắm.

Da Luật Tập Nê Liệt do dự!

Còn muốn tiếp tục phục kích nữa không?

Đúng lúc này, một người Nữ Trục mặc trọng giáp đi đầu đột nhiên gầm rú một tiếng cổ quái, quân Kim lập tức dừng bước.

Tiếp theo đó, chỉ thấy người Nữ Trục kia huyền thuyên nói bằng thổ ngữ Nữ Trục, trong phút chốc tất cả những người Nữ Trục đều lộ vẻ khẩn trương, một đám lấy binh khí ra, mà A Lý Hỉ này thì trèo lên ngựa, cầm yêu đao trong tay.

Dấu vó ngựa!

Trên đường trải rộng có dấu vó ngựa khiến người Nữ Trục cảnh giác.

Nhậm Oánh vốn luôn luôn chờ đợi tín hiệu của Da Luật Tập Nê Liệt, nhưng thấy người Nữ Trục phản ứng như thế lập tức biết đã có chuyện không hay!

Không ngờ người Nữ Trục lại cẩn thận như thế.

Trong lòng Nhậm Oánh thâm oán trách Da Luật Tập Nê Liệt sao không quả quyết vào ngay lúc đó?

Mới vừa rồi đám người Nữ Trục này rõ ràng không đề phòng chút nào, sau khi tiến vào vòng phục kích sẽ dễ dàng bị đánh chết. Hiện tại thì bọn họ đã có đề phòng, còn muốn tiếp tục phục kích là điều vô cùng khó khăn. Hai gã A Lý Hỉ gào thét liên hồi, xông lại bên đường. Nhậm Oánh cũng biết, nếu lúc này mà do dự nữa thì chỉ sợ bên mình sẽ chết càng thêm thảm trọng.

- Bắn tên!

Y đột nhiên vùng dậy giương cung cài tên, một mũi tên thép nhanh như tia chớp gào thét bay ra.

Mũi tên thép ấy cũng là quân Tổng chế tạo trang bị, lực sát thương cực mạnh. A Lý Hỉ đi đầu bị Nhậm Oánh bật dậy làm giật mình hoảng sợ, bị bắn ngã xuống ngựa. Cùng lúc đó, mười tên thị vệ người Liêu cũng vươn người đứng dậy, mười mũi tên thép gào thét bắn ra, lập tức lại có hai gã A Lý Hỉ bị bắn ngã xuống ngựa, nhưng cũng chỉ vên vện như thế...

Thủ lĩnh Nữ Trục đi đầu thấy vậy giận tím mặt.

- Đám chuột nhắt nhát gan dám đánh lén chúng ta...Một tên cũng không tha, giết hết cho ta!

Mười tên chính binh đồng loạt gào thét, cầm trường thương trong tay xông tới.

Đám người Nhậm Oánh lập tức biến đổi sắc mặt, vốn tưởng rằng đối phương sẽ hỗn loạn, rồi sau đó chạy trốn, mình sẽ dễ dàng phối hợp với Da Luật Tập Nê Liệt giết chết đám người này, nào ngờ người Nữ Trục gặp nguy không loạn, còn khởi xướng phản kích.

- Mọi người đừng hoảng hốt, rút lui về phía sau!

Nhậm Oánh vội vàng lớn tiếng quát to, suất lĩnh thị vệ nước Liêu rút lui lên cao.

Vừa rút lui vừa bắn tên, nhưng đối mặt với chính binh Nữ Trục trên người mặc trọng giáp nặng dày, dù là mũi tên thép cũng không làm gì được. Hai gã thị vệ một người kích động hoảng sợ ngã lăn ra đất bị một gã chính binh Nữ Trục phóng ngựa đến, một thương đóng đinh thị vệ kia trên mặt đất, để mặc thị vệ đó gào lên thê lương mà không lộ chút vẻ thương xót nào.

- Không được sợ, không được sợ, bắn tên cho ta!

Nhậm Oánh vừa bắn tên vừa quát to:

- Bắn ngựa bọn chúng...

Nhưng trong lòng lại vạn phần âu lo: sao Tứ Thái tử còn chưa động thủ? Chẳng lẽ muốn trở mặt nhìn chúng ta chết ở chỗ này sao?

Nói thật, Da Luật Tập Nê Liệt cũng sợ hãi!

Gã hiểu rõ đám người Nữ Trục này chính là một đám hung hãn không sợ chết.

Đội này cũng có liên quan với đội người Nữ Trân cùng tên, người chạy trốn trên chiến trường sẽ gặp phải tội liên đới...Cũng bởi vậy mà sau khi người Nữ Trục tiến vào vòng phục kích, Da Luật Tập Nê Liệt do dự

không biết có nên hạ lệnh xuất kích hay không. Ai có thể ngờ người Nữ Trục lại phát hiện đối phương, mà Nhậm Oánh lại chậm hành động càng khiến Tập Nê Liệt lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

- Đám giặc người dám!

Tập Nê Liệt đang do dự, lại nghe một tiếng hét to làm sắc mặt y biến đổi lớn.

Hóa ra, đương lúc người Nữ Trục phát động công kích đám người Nhậm Oánh, chiến mã Dư Yến Lê dường như cảm nhận được sự bất an đã phát ra tiếng xuy xuy....Cũng khó trách, khi người Nữ Trục xuất kích, sát khí kinh người, mà vật cưỡi của đám người Tập Nê Liệt phần lớn là chiến mã đào thải trong quân nên lập tức kinh hoảng. Chiến mã Dư Yến Lê phát ra tiếng xuy xuy này lập tức thu hút đám người A Lý Hỉ. A Lý Hỉ người Nữ Trục phần lớn là lão binh được lựa rút ra từ trong chính binh, người lớn tuổi hoặc là thân thể không tốt, không thể đảm đương tùy tùng chính binh. Tuy nhiên bọn họ cũng là một đám lão binh có kinh nghiệm nên hiểu rõ phải lựa chọn như nào. Ba gã A Lý Hỉ đang công kích Nhậm Oánh lập tức xông vào rừng.

Dư Lê Yến hoảng sợ, thấy không thể ẩn thân nên giục ngựa lao ra.

Tay lớn cầm thương run lên múa lăng không sắc bén, A Lý Hỉ cầm đầu nâng đao đón đỡ, đã thấy đại thương kia chợt lóe lên, chạm vào yêu đao của A Lý Hỉ phập vào ngực gã. Tuy nhiên hai gã A Lý Hỉ còn lại không chút nào hoảng hốt, thậm chí cũng không liếc mắt nhìn đồng bọn bị Dư Lê Yến đâm trúng ngã xuống ngựa mà múa đao giáp công tới.

Cho dù Dư Lê Yến là một nữ nhân nhưng lại vô cùng can đảm.

Thấy đối phương giáp công mà đến cũng không chút hoang mang, rút ra bút thương lớn thúc ngựa tiến đến...

Ngọc Doãn ở trên tàng cây thấy rõ ràng, tán thưởng dũng khí của Dư Lê Yến, chỉ có điều hắn cũng không lập tức ra tay mà ẩn trên tàng cây yên lặng chờ đợi. Bởi vì hắn nhận ra được thương mã của Dư Lê Yến thuần thực, hai gã A Lý Hỉ không phải là đối thủ của nàng. Hắn muốn chờ đợi một chút, đợi đến thời cơ chín mùi thì mới ra tay, tốt nhất là xử lý tên thủ lĩnh Nữ Trục kia.

Nhưng thấy Dư Lê Yến bị giáp công thì Da Luật Tập Nê Liệt lại nóng nảy!

Y không do dự nữa mà giục ngựa lao tới, miệng quát to:

- Muốn làm tổn thương Yến tử của ta ư!

Y vừa tới khiến cho A Lý Hỉ náo loạn, nhưng đám này là lão binh có kinh nghiệm chiến trận, rất nhanh bình tĩnh trở lại, ba kỵ phóng ngựa lao ra ngăn cản Da Luật Tập Nê Liệt. Cùng lúc đó, A Lý Hỉ còn lại đều tiến lên, ngăn thị vệ người Liêu lại. Song phương trên đường lớn chiến đấu, chỉ nghe tiếng la hét, máu thịt bắn tung tóe.

Thủ lĩnh Nữ Trục kia lúc bắt đầu vốn đã không coi những người Liêu này ra gì, không ngờ lại xảy ra biến cố như này.

Thấy Da Luật Tập Nê Liệt cầm nha bổng trong tay tung hoành trên không, hai A Lý Hỉ xông lên chưa địch một hiệp đã bị Da Luật Tập Nê Liệt đuổi giết ngã xuống ngựa. Thủ lĩnh Nữ Trục trợn đôi mắt tam giác lên, một tay cầm đại đao, tay kia cầm vũ khí giống như xích chùy phóng ngựa đánh về phía Dư Lê Yến. Người này vóc dáng cao lớn thô kệch nhưng tâm tư tinh tế, gã đương nhiên nhận ra đám người Tập Nê Liệt xông ta tập kích mãnh liệt là vì cứu Dư Lê Yến....

Nói cách khác, Dư Lê Yến này không phải là nhân vật bình thường.

Chỉ cần bắt được Dư Lê Yến là có thể kết thúc trận đấu này!

Lúc này Dư Lê Yến đang bị ba gã A Lý Hỉ vây công, tuy rằng thương mã nàng thuần thực nhưng luận kinh nghiệm ấu ả lại không phong phú bằng A Lý Hỉ. Ba gã A Lý Hỉ người tới ta lui phối hợp lẫn nhau vây chặt Dư Lê Yến ở giữa. Hơn nữa Dư Lê Yến vốn học được song thương, nay một bút thương lớn đã đưa cho Ngọc Doãn, đơn thương độc mã nên có chút đón đánh không nổi.

Thấy thủ lĩnh Nữ Trục phóng ngựa xông tới, Dư Lê Yến cũng vô cùng khẩn trương.

Sao Tiểu Ất còn chưa ra tay?

Ngay lúc nàng đang nghi hoặc, thủ lĩnh Nữ Trục kia đã xông tới, vừa lúc đi qua nơi Ngọc Doãn đang ẩn thân ở trên cây đại thụ.

Ngọc Doãn đã vận sức chờ phát động đã lâu nghiêng răng nghiêng lợi thả người từ trên cây xuống.

Tầm chắn chắn trước người, một bàn tay vác lên bút thương lớn tựa như Thái sơn đánh tới thủ lĩnh Nữ Trục.

Thủ lĩnh Nữ Trục sắp vọt tới trước ngựa Dư Lê Yến, thậm chí còn thấy rõ sắc mặt kinh hoảng trên mặt nàng.

Dư Lê Yến là một mỹ nhân, bắt được nàng về sẽ phải vui chơi giày vò, nhưng gã đột nhiên phát hiện vẻ kinh hoảng trên mặt Dư Lê Yến biến mất, mà thay vào đó là nụ cười cổ quái. Cũng đúng lúc này, Ngọc Doãn đã đến trên đầu gã. Thủ lĩnh Nữ Trục giật mình lạnh toát ngắc mạnh đầu lên, vừa đúng thấy Ngọc Doãn nhe răng cười độc ác.

Muốn né tránh cũng không còn kịp rồi!

Gã thúc vào eo ngựa, xích chùy trong tay ném tới.

Chỉ nghe “keng” một tiếng vang lớn, tấm chắn trong tay Ngọc Doãn đã bị biến dạng, tuy nhiên xích chùy kia lại bị văng ra ngoài. Lực lượng khổng lồ khiến Ngọc Doãn cả kinh, nhưng hắn lại mượn cổ lực này quay người trên không tránh thoát được đại đao trong tay của thủ lĩnh Nữ Trục ngay sau đó, tay hắn ôm lấy cổ thủ lĩnh Nữ Trục, dùng sức ôm thủ lĩnh Nữ Trục túm xuống dưới.

Hai người rơi xuống đất, đồng thời cũng phát ra âm thanh làm bụi bay mù mịt.

Thủ lĩnh Nữ Trục ngã trên mặt đất, trên người mặc trọng giáp nặng nề khiến gã khó có thể lập tức đứng dậy được. Ngược lại Ngọc Doãn lặn mười tám vòng, thuận thế vớ lấy tấm chắn đè thủ lĩnh Nữ Trục xuống đất. Cả bàn tay nổi lên gân xanh, đè chặt thủ lĩnh Nữ Trục.

- Đi chết đi!

Ngọc Doãn hét lớn một tiếng, bút thương trong tay giơ cao mang theo tiếng gió rít sắc bén hung hãn đâm vào mặt thủ lĩnh Nữ Trục.

Bút thương lớn này của Dư Lê Yến dài tám thước, bị Ngọc Doãn đâm xuyên qua đất hai thước.

Thủ lĩnh Nữ Trục kêu lên thảm thiết, cả người giãy dụa hai cái rồi không cử động nữa. Máu tươi có hỗn hợp màu vàng đục và óc trắng bệch phun bắn vào mặt Ngọc Doãn, làm Ngọc Doãn nảy sinh một khoái cảm khó hiểu.

Trước đây tại Dương Khúc, tuy rằng hắn có giết mười mấy người nhưng chưa từng có cảm thụ như lúc này.

Nhưng hiện tại...

Ngay trong khoảnh khắc hắn giết thủ lĩnh Nữ Trục, có một loại cảm giác nảy sinh khó diễn tả thành lời.

Giết đám giặc tử này cũng thường thôi!

- Tiểu Át cẩn thận!

Đúng lúc này lại vang lên tiếng la kinh sợ của Dư Lê Yến.

Ngọc Doãn giật mình, rồi đột nhiên tỉnh táo, hắn vội vàng nằm rạp trên mặt đất, một mũi tên nhọn sượt qua sát đầu hắn, cắm xuống đất. Tiếp theo ngay đó một con khoái mã gào thét lao tới, A Lý Hỉ ngồi trên lưng ngựa sắc mặt trắng bệch, cả người vận vẹo vô cùng dữ tợn đang múa đao bổ về phía Ngọc Doãn....

143. Chương 142: Bồ Liễn Bột Cận

Ngay lúc Ngọc Doãn đâm xuyên qua đầu thủ lĩnh Nữ Trục, trong rừng đột nhiên yên tĩnh.

- Bồ Liễn Bột Cận đã chết!

Một gã A Lý Hỉ kêu thảm lên đầy vẻ khó tin. Có lẽ đối với bọn họ mà nói, vị Bồ Liễn Bột Cận này không nên bị giết, cũng không có khả năng bị giết, nhưng cổ thì thể kia vẫn sờ sờ ngay trước mắt bọn họ.

- Bồ Liễn Bột Cận chết rồi...

A Lý Hỉ phát ra một tiếng gào rú thê lương.

Ba gã A Lý Hỉ đang bao vây Dư Lê Yến trong phút chốc đều buông Dư Lê Yến ra, phóng ngựa lao tới chỗ Ngọc Doãn.

A Lý Hỉ cầm đầu nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt dữ tợn múa đao đánh xuống.

Thủ lĩnh bị giết chẳng khác gì cha bị giết.

Ngọc Doãn tay không thấy A Lý Hỉ xông tới nhưng không hề loạn.

- Tiểu Át cẩn thận!

Dư Lê Yến lớn tiếng la lên, nhưng khoảng cách quá xa không giúp được Ngọc Doãn. Mà đám người Da Luật Tập Nê Liệt và Nhậm Oánh đang bị chính binh và A Lý Hỉ chặn ở ngoài rừng, không thể trợ giúp được. Thấy Ngọc Doãn sẽ bị A Lý Hỉ chém chết, Dư Lê Yến bỏ bút thương lớn xuống, giương cung cài tên định bắn A Lý Hỉ đó. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ngọc Doãn nắm chặt lấy bút thương lớn đã cắm xuống đất, mượn lực thân thể đột nhiên rút lên bẻ gãy thương lớn đó.

Sau khi tránh thoát được một đao hung hãn của A Lý Hỉ, Ngọc Doãn đang nằm thấp bật người đứng dậy, tay phải phát lực, đâm mạnh đoạn thương gãy kia vào cổ chiến mã, xuyên mạnh qua. Chiến mã đau đớn hí lên thê lương ngã lăn xuống đất, A Lý Hỉ kia cũng bị ngã dưới thân ngựa không thể động đậy. Đao thép

trong tay A Lý Hỉ bị rơi ra, lại rơi ngay bên cạnh Ngọc Doãn. Ngọc Doãn thuận tay cầm đao thép lên, giơ lên chém bay đầu A Lý Hỉ đó.

Cùng lúc đó, hai gã A Lý Hỉ còn lại cũng xông tới.

Nhìn bộ dạng hai người hùng hổ xông tới, Ngọc Doãn một tay chống đỡ, ừa muốn đứng dậy, nài ngồi dưới thân có vật gì cứng cứng, cũng không rõ đó là vũ khí gì, Ngọc Doãn thuận thể chop lấy đứng dậy vung lên đỡ yêu đao của một gã A Lý Hỉ, đồng thời tay phải vung vũ khí không biết là gì kia lên đánh về phía một gã A Lý Hỉ khác.

Vũ khí này lẳng ra ngoài thì Ngọc Doãn mới nhìn rõ đó chính là xích chùy của thủ lĩnh Nữ Trục đã chết kia.

Cũng không biết xích chùy này được chế tạo bằng gì mà trọng lượng khá nặng, ước chừng trên năm mươi cân, cán điều khiển dài chừng nửa mét to bằng cánh tay, đằng trước treo một sợi xích dài ba thước, đầu xích buộc một quả thiết cầu to bằng quả dứa, đầu chùy được gắn những cây đinh nhọn sắc. Ngọc Doãn trong tình thế cấp bách mà ra tay, xích chùy mang theo lực nặng ngàn cân nện trên đầu A Lý Hỉ, chỉ nghe “bụp” một tiếng, đầu A Lý Hỉ nát bét, óc bắn ra.

A Lý Hỉ này thậm chí ngay cả kêu lên cũng không kịp, ngã xuống ngựa.

Tên A Lý Hỉ còn lại thấy tình thế không ổn thúc ngựa định chạy trốn, phía sau nghe tiếng dây cung vang lên, một mũi tên sắc bén lao tới bắn ngã gã xuống ngựa. Ngọc Doãn theo sau lót bước tiến đến trước chặt thủ cấp của A Lý Hỉ này, máu tươi bắn ra toàn thân.

- Tiểu Át ngươi không sao chứ!

Dư Lê Yến phóng ngựa tới, vẻ mặt khẩn trương.

Ngọc Doãn dựa vào thân cây, khẽ mỉm cười với Dư Lê Yến, thở dốc nói:

- Yến tử đừng lo lắng cho ta, đi hỗ trợ họ đi.

- Vậy ngươi cẩn thận!

Dư Lê Yến tuy rằng quan tâm Ngọc Doãn nhưng cũng biết phân nặng nhẹ.

Ngoài rừng, Gia Luật Tập Lê Liệt và Nhậm Oán đang bị đám người Nữ Trục vây đánh, không phải lúc thể hiện tình cảm nữ nhi.

Dư Lê Yến tháo thương lớn xuống, phóng ngựa lao ra rừng cây.

- Tứ ca dờng lo lắng, ta tới giúp huynh đây!

Dư Lê Yến vừa xuất hiện, Da Luật Tập Nê Liệt tức thì yên lòng.

Chỉ thấy y cười lớn một tiếng, vung lang nha bổng chụp vào một gã chính binh.

Lang Nha bổng kia nặng hơn sáu mươi cân, nện vào thân hình làm gã chính binh kia lập tức gãy xương, chắc hẳn không thể sống sót nổi nữa.

Mà Nhậm Oán sau khi hao tổn bốn thủ hạ đã chiếm ưu thế, liên tiếp bắn giết ba gã chính binh.

Thủ lĩnh Nữ Trục kia vẫn không thấy xuất hiện, Dư Lê Yến lại sắp xong tới khiến chính binh Nữ Trục lập tức hoảng hồn. Da Luật Tập Nê Liệt mang người một trận tàn sát, chớp mắt đã giết sạch sẽ chính binh Nữ Trục. Trên đường lớn rộng mở vô số thi thể ngổn ngang, hơn mười chiến mã vô chủ đang chạy hoảng loạn trên đường lớn, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Khi Ngọc Doãn từ trong rừng đi ra, cuộc chiến đã kết thúc.

Binh Nữ Trục mất đi thủ lĩnh, toàn quân bị diệt, không ai có thể trốn thoát. Tuy nhiên Da Luật Tập Nê Liệt cũng có bảy người chết, ngoài ra ba người bị thương. Nhậm Oán xông ra đường lớn thu nạp đám chiến mã vô chủ, tổng cộng có mười lăm con. Mà bên Da Luật Tập Nê Liệt cộng cả những người bị thương ra thì tổng cộng còn lại mười lăm người.

- Một người song kỵ, chúng ta lập tức rời khỏi đây.

Da Luật Tập Nê Liệt nhìn tình trạng chiến trường thê thảm, ra mệnh lệnh.

- Nơi này đã có tuần binh Nữ Trục thì chắc hẳn binh doanh Nữ Trục gần đây thôi. Nếu kinh động tới người Nữ Trục, muốn tiếp tục rời khỏi đây là rất khó. Mọi người thu dọn một chút rồi rời khỏi nơi này ngay, đợi sau khi rời khỏi huyện Hà Tân, chúng ta mới nghỉ ngơi.

Đám người Nhâm Oanh vội vàng đáp ứng, nhanh chóng thu dọn.

Dư Lê Yến thì xuống ngựa, đến bên Ngọc Doãn, hỏi:

-Tiểu Át, có sao không?

Ta không ngờ sẽ phát sinh chuyện này, vốn cho là sẽ thuận lợi đến thành Khả Đôn, nào ngờ...Xem ra đoạn đường này nhiều hung hiểm, hay là người đi đi, nếu chẳng may người xảy ra chuyện gì thì thê tử ở quê sẽ đau khổ.

Ngọc Doãn mỉm cười!

- Yến tử coi thường ta vậy.

Nếu ta đã đồng ý đi cùng người đến thành Khả Đôn thì sẽ đi tới cùng. Đại trượng phu sao có thể làm con rùa rút đầu, gặp nguy hiểm thì trốn chạy. Yên tâm đi, ta không sao. Chỉ vài tên giặc sao làm khó dễ được ta.

Không biết tại sao Dư Lê Yến cảm thấy Ngọc Doãn thay đổi.

Nếu như trước đây nàng cảm thấy Ngọc Doãn mang lai cho nàng sự nho nhã, thì lúc này trên người hẳn lại tràn đầy dũng khí.

- Đúng rồi, người xem đây là cái gì?

Ngọc Doãn tay cầm theo xích chùy, tay kia đưa tấm bảng gỗ cho Dư Lê Yến.

Dư Lê Yến nhìn, thấy trên bề gỗ viết “Bồ Liễn Mưu Lương Hồ Bột Cận”. Nàng cười tươi, xoay người lại nói với Da Luật Tập Nê Liệt:

- Tứ ca, Tiểu Át đã giết tên Bồ Liễn Bột Cận kia, không ngờ tên là Mưu Lương Hồ.

Nhìn thẻ bài dường như là thủ hạ của Bồ Sát Thạch Gia Nô, tốt nhất chúng ta nhanh chóng rời khỏi chỗ này, tên Bồ Sát Thạch Gia Nô kia rất khó đối phó đấy.

Sau khi Da Luật Tập Nê Liệt nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi.

Y vội vàng hét to với Nhâm Oan đang lục soát tiền và lương khô trên thi thể người Nữ Trục:

- Oán ca, thôi bỏ đi, chúng ta phải đi ngay.

Rõ ràng Da Luật Tập Nê Liệt rất kiêng dè đối với Bồ Sát Thạch Gia Nô kia.

Dư Lê Yến dắt tới một con chiến mã, đặt dây cương vào tay Ngọc Doãn:

- Tiểu Át, ngựa của người đã già rồi, đổi con ngựa này đi.

Dư Lê Yến dắt con chiến mã tới, nhìn vô cùng hùng tráng, mạnh mẽ hơn nhiều so với con ngựa trước đó Ngọc Doãn cười.

Đúng lúc này, con ngựa già kia từ trong rừng đi ra, thấy Ngọc Doãn thì hí lên vui mừng, chạy tới trước mặt.

Ngọc Doãn do dự một chút rồi trả lại dây cương cho Dư Lê Yến.

- Tuổi già chí chưa già, chí ở ngàn dặm. Đùng thấy con ngựa này già, nhưng ta lại cảm thấy rất may mắn vì có được con chiến mã này. Yến tử, ta vẫn cười con ngựa này thôi.

Ngọc Doãn nói vô tâm, nhưng Dư Lê Yến lại là người nghe có lòng.

Nàng cắn miệng, khẽ nói:

-Vậy thì nghe theo Tiểu Ất.

Nhưng khi nàng xoay người, trong đôi mắt thu thủy kia lại hiện lên chút mất mát.

Có lẽ ở trong lòng Tiểu Ất, ta không thể nào sánh bằng thê tử của hắn!

Đêm xuống, Ngọc Doãn đã rời xa huyện Hà Tân.

Nước sông cuộn cuộn, trong màn đêm gào rú như tiếng quái thú rít gào khiến sắc đêm càng thêm ghê sợ.

Ban ngày đánh một trận tuy rằng toàn thắng nhưng nghĩ tới những bạn hữu chết trận, mọi người cũng không quá vui mừng.

Tính toán thời gian khoảng cách lần phục được lần trước cũng đã qua ba ngày.

Ngọc Doãn ở trong cốc tìm một nơi hẻo lánh ăn xong cường cân tráng cốt đan, rồi ngồi ở một tảng đá lớn, nhắm mắt tĩnh tọa.

Bê tai vọng đến tiếng bước chân rất khẽ.

Ngọc Doãn chợt mở bừng mắt, quay đầu lại cười hỏi:

- Sao Yến tử không đi nghỉ sớm đi?

- Người biết là ta ư?

Vẻ mặt Dư Lê Yến tò mò đi đến bên Ngọc Doãn, ngồi xuống, tò mò hỏi.

- Ta nhận ra được tiếng bước chân của cô.

- Ồ?

Dư Lê Yến ngẩn ra, trong mắt chợt hiện lên ý vui sướng.

- Các huynh trưởng của cô bước chân trầm ổn, chỉ có cô là đi lại rất nhẹ. Trong số chúng ta chỉ có cô là nữ tử, sao không đoán ra được?

- A...

Vẻ vui mừng trong mắt Dư Lê Yến được thay bằng ý buồn bã.

- Sao không đi nghỉ tạm đi? Ta thấy tất cả mọi người đều rất mệt mỏi rồi.

- Ngủ không được, lúc này vẫn chưa tới thành Khả Đôn mà đã chết nhiều người như vậy, trong lòng ta thấy không thoải mái.

Dư Lê Yến trả lời, lại thở dài:

- Những người đó trước đây là hảo hán theo ta giết ra khỏi Thanh Mộ trại, không ngờ vẫn bị chết trong tay người Nữ Trục. Hôm nay nhìn bộ dạng của những người Nữ Trục này, ta thật có chút lo lắng phụ hoàng sẽ không thắng được bọn họ.

Đúng vậy, người Nữ Trục hung mãnh, hung tàn vô cùng.

Nhưng Ngọc Doãn nghĩ mãi mà không hiểu, những người kia rõ ràng đã không còn đường sống nhưng không ai chạy trốn, thật là quá dũng mãnh đi.

Nếu người Nữ Trục như vậy thì thật là khó đối phó.

Ngọc Doãn không kìm nổi nỗi nghi vấn trong lòng, liền hỏi Dư Lê Yến.

Nào ngờ sau khi Dư Lê Yến nghe xong lại cười.

- Không phải bọn họ không sợ chết, mà là biết nếu bọn họ trở về cũng chỉ có con đường chết.

Thấy Ngọc Doãn vẫn không hiểu, Dư Lê Yến liền kiên nhẫn giải thích:

- Người Nữ Trực thực hiện quân pháp “Đồng mệnh đội”. Giống như là tên giặc tên là Mưu Lương Hổ mà hôm nay bị người giết chết đó, chính là Bồ Liễn Bột Cận của người Nữ trực. Cái gọi là Bồ Liễn Bột Cận chính là Ngũ Thập Phu Trưởng. Nếu hắn chết trận sa trường mà bộ khúc của hắn chạy về thì sẽ bị xử lý bằng quân pháp “Oa bột Lạt hải”. Dưới Ngũ Thập Phu Trưởng là Thập Phu Trưởng, Ngũ Phu Trưởng, bao gồm cả thuộc hạ của Ngũ Phu Trưởng cũng đều phải bị giết hết.

- “Oa bột lạt hải?”

Ngọc Doãn không hiểu.

- Đó là hình phạt gì?

Dư Lê Yến do dự một lúc hạ giọng nói:

- Oa bột lạt hải là ngôn ngữ Nữ Chân, đó là dùng côn đập vỡ đầu đến chết.

144. Chương 143: Bồ Sát Thạch Gia Nô

- Khốn kiếp!

Trên đại sảnh phủ huyện huyện Hà Tân, hai mươi bốn ngọn nến Long tiên Hương xếp thành hai hàng tỏa ra mùi hương sâu kín, đồng thời còn chiếu sáng toàn bộ đại đường.

Bồ Sát Thạch Gia Nô là một thanh niên trai tráng hơn ba mươi, mặt vàng như nến, khá giống với Tần Quỳnh Tần Thúc Bảo trong tiểu thuyết Thuyết Đường. Người gã cao bảy thước Tổng, như người khổng lồ, tương đương hai mét đời sau. Giọng nói như chuông, râu ngắn dưới hàm, đứng ở đó tạo cho người khác một áp lực khó tả.

Dưới đại sảnh có mười mấy người đang quỳ, miệng câm như hến.

Chỉ nghe Bồ Sát Thạch Gia Nô vung tay vỗ án, lập tức đem án dài cứng rắn trên đại sảnh vỡ thành hai đoạn.

Ầm một tiếng, án dài sập xuống đất.

Vật phẩm trên bàn cũng rơi lả tả trên mặt đất, một cọng bút lông quay tròn bắn thẳng vào trước mặt một tướng lĩnh Nữ Trực.

- A Lỗ!

Sau khi Bồ Sát Thạch Gia Nô giải tỏa ức chế, giọng nói như chuông lại vang lên.

- Có mặt tướng.

Tướng lĩnh Nữ Trực tên là A Lỗ kia tên đầy đủ là Nữ Khê Liệt A Lỗ, là một viên mãnh tướng dưới trướng Bồ Sát Thạch Gia Nô, được phong chức Mưu Khắc Bột Cận, cũng chính là một Bách Phu Trưởng.

- Đã điều tra rõ ràng là do người nào gây nên đối với sở bộ Cổ Lý Giáp không?

-Hồi bẩm Tả phó nguyên soái, khi mặt tướng đến thì đã không còn bóng dáng hung thủ nữa.

Nhân mã thuộc sở bộ Mưu Lương Hồ toàn quân đã bị diệt, không một ai sống sót. Tuy nhiên...

- Tuy nhiên cái gì?

- Mặt tướng ở bên đường trong rừng phát hiện mấy cỗ thi thể đều không phải là nhân mã thuộc sở bộ của Mưu Lương Hồ, chắc đó là do hung thủ không kịp vùi lấp, vẫn để lại trong rừng. Mặt tướng thấy một người trong đó khá quen mắt, dường như năm ngoái đã từng gặp hắn khi tấn công trại Thanh Mộ. Tên gã đó là Tiêu Thái Bảo, cũng là một viên mãnh tướng dưới trướng Gia Luật Diên Hi. Tuy nhiên khi công hãm được trại Thanh Mộ thì không còn thấy bóng dáng người này nữa.

Cho nên mặt tướng nghĩ sở bộ Cổ Lý Giáp bị giết chỉ sợ có liên quan đến người nước Liêu.

Nói không chừng chính là tên Da luật Diên Hi phái người gây nên...

- Nói nhảm!

Bồ Sát Thạch Gia Nô hừ một tiếng:

- Lão già Da Luật Diên Hi hiện giờ đang đắc ý, trong đầu toàn là tấn công trại Thanh Mộ, sao có thể chạy tới chỗ ta để gây sự? Tuy nhiên, người nói Tiêu Thái Bảo kia là người nước Liêu làm ta nhớ đến một chuyện...

Lúc trước khi công phá trại Thanh Mộ, con trai thứ ba của Da Luật Diên Hi và mấy nữ nhân của hắn đều bị bắt giữ, duy nhất trốn được là Gia Luật Tập Nê Liệt và Công chúa Thục Quốc. Vì thế, Oát Lý Diễn còn nói với ta muốn nạp Công chúa Thục Quốc làm thiếp. Các người nói xem có phải chính là con gái Da Luật Diên Hi nghe nói Da Luật Diên Hi xuất binh cho nên tiến đến hội hợp với lão già Da luật Diên Hi không?

- Tả Phó Nguyên Soái, việc này rất có khả năng.

Một tướng lĩnh Nữ Trục vội vàng mở miệng nói:

- Đô nguyên soái thiết kế bẫy dụ Gia Luật Diên Hi tiến đến, thậm chí không tiếc xuất ra Ngự Dương Lĩnh, trại Thanh Mộ và Chấn Võ để làm mồi. Nếu con gái của lão già Da Luật Diên Hi kia nghe được tin tức, sao có thể không tới hội hợp với Gia Luật Diên Hi chứ? Tả Phó nguyên soái phỏng đoán rất có lý, mặt tướng nghĩ cần phải mau chóng bẩm báo Đô nguyên soái.

- A Lý, gấp cái gì?

Bồ Sát Thạch Gia Nô bật cười.

- Thật ra bốn soái muốn trước tiên bắt Công Chúa Thục quốc đã rồi sau đó tặng cho Oát Lý Diễn.

Nói không chừng Oát Lý Diễn sẽ cao hứng tặng lại con Ô Vân Tuyết cho bốn soái. Bốn soái đã thèm muốn con ngựa kia lâu rồi. Tuy nhiên Đô nguyên soái lệnh ta đánh lên Nhu Phục, chặn đường quay về của lão già Da Luật Diên Hi, cũng không thể trì hoãn được.

Như vậy đi, Để A Lỗ suất bộ truy kích, báo thù rửa hận cho Cổ Lý Giáp, người nghĩ sao?

A Lý tên gọi là Tà Mã A Lý, cũng là một viên danh tướng dưới trướng Bồ Sát Thạch Gia Nô.

Nghe Bồ Sát Thạch Gia Nô nói vậy, Tà Mã A Lý nhẹ nhàng gật đầu, rồi sau đó trầm giọng nói với Nữ Khê Liệt A Lỗ:

- A Lỗ, như thế nào, có dám truy kích không?

Nữ Khê Liệt A Lỗ vui mừng, vội cung kính nói:

- Xin Tả phó nguyên soái và Thắc Mầu Bột Cận yên tâm, nếu không lấy được đầu những kẻ đó, A Lỗ sẽ tự xách đầu mình về.

- Để lại mạng của Công Chúa Thục Quốc cho ta!

- Dạ!

Nữ Khê Liệt A Lỗ lĩnh mệnh đi, Tà Mào A Lý tức thì vung tay, giải tán các tướng ở dưới đại sảnh.

- Tả phó nguyên soái, kế tiếp nên hành động thế nào?

Bồ Sát Thạch Gia Nô nói:

- Ta đã lệnh cho Ngột Lâm Đáp và Giáp Cốc suất hai đội binh mã suốt đêm xuất phát, muốn bọn họ trước tháng sáu phải ẩn phục tại Nhu Phục. Mười ngày sau ta đích thân dẫn tám đội Mãnh An xuất kích. Lúc ta tấn công Nhu Phục là lúc Ngột Lâm Đáp và Giáp Cốc sẽ phối hợp tác chiến cùng xuất kích, phá được Nhu Phục thì đường lui của lão già Da Luật Diên Hi cũng bị ta cắt đứt.

Sau khi chiếm lĩnh Nhu Phục, A Lý người đích thân dẫn hai đội Mãnh An đi đoạt lại Ngư Dương Lĩnh cho ta. Chắc hẳn Mô Cát Thất Bộ Dã kia cũng không phải là kẻ ngu, một khi ta đoạt lại được Ngư Dương Lĩnh, hẳn đương nhiên biến nên lựa chọn thế nào. Rồi sau đó ta cùng với Oát Lý Diễn tiến hậu giáp kích, chắc chắn lão già Da Luật Diên Hi sẽ bại.

Tà Mào A Lý liên tục gật đầu:

- Trận chiến này chắc chắn người Liêu bại rồi.

Mặc dù còn có một Lâm Nha Đại Thạch, nhưng cũng không đáng để lo nghĩ. Ha hả, đợi diệt xong Da Luật Diên Hi thì là lúc chúng ta nam tiến.

Nghe nói Triệu Hoàng đế kia có mười ngàn mỹ nữ, nếu ta hạ được Khai Phong thì cũng phải đoạt ba mươi trở về.

- Ta thì muốn một trăm.

Bồ Sát Thạch Gia Nô nói xong nhìn Tà Mào A Lý, bật cười ha hả.

Tà Mào A Lý nhìn vạt áo bằng lụa trắng trên người, lẩm bầm:

- Lão Triệu Hoàng đế giàu có đông đúc như thế, đến lúc đó ta có thể thay bằng loại y phục vải cây bông rồi.

Thời tiết nóng bức, người Nữ Chân đã cởi áo lông cáo và lông chồn, mặc áo đơn do Đại Tổng sản xuất.

Người Nữ Chân thích y phục màu trắng, cho nên có rất nhiều quần áo màu trắng. Giống như chiếc áo bó sát trên người Tà Mảo A Lý, đó là khi ký kết minh ước trên biển, là lễ vật mà Hoàng đế Huy Tông đã tặng cho người Nữ Trục. Tuy nhiên, trên người Bồ Sát Thạch Gia Nô lại là bộ y phục bằng vải bông. Vải bông này là dùng bông chế tạo thành vải vóc, thời kỳ Bắc Tống, sản lượng hiếm hơn so với tơ lụa.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà hoàng thân quốc thích người Nữ Chân rất thích vải bông làm quần áo, mà so sánh ra, chất lượng tơ lụa còn thấp hơn vải bông một chút. Bồ Sát Thạch Gia Nô mặc y phục làm bằng vải bông, nghe Tà Mảo A Lý nói vậy, y không kìm nổi bật cười ha hả:

- A Lý, đừng nói là lấy được vải vóc làm từ cây bông để làm thành quần áo, dù là làm đệm giường cũng rất dễ dàng. Bảo bối đó của Đại Tổng hiện giờ chất đống ở Khai Phong, đang chờ chúng ta đến lấy đó.

Không bao lâu nữa thôi, người nhất định sẽ được mặc y phục làm bằng vải bông.

Đến lúc đó chúng ta đạp mã trên thành Khai Phong, có thứ gì mà không thể đoạt được cơ chứ?

- Đúng vậy, đúng vậy....Những bảo bối và mỹ nhân của Hoàng đế Đại Tổng sớm muộn gì cũng là của chúng ta hết!

Tà Mảo A Lý nói xong lại bật cười to cùng Bồ Sát Thạch Gia Nô.

- Nói chung, trong quân Lỗ tặc có hai loại tử hình, thường dùng nhất là Oa Bột Lạt Hải. Mà một loại khác tên là “Mông sơn bắt khuất hao bất lật”, nghĩa là kéo sườn đến chết. Tuy nhiên loại hình phạt này ở trong quân Lỗ tặc cũng không thường xuyên sử dụng.

Dư Lê Yến như rất quen thuộc đối với người Nữ Trục, còn hơn hẳn Ngọc Doãn đã từng đọc sách sử ở đời sau.

Mà Ngọc Doãn cũng hy vọng có thể hiểu thêm về những chuyện liên quan đến người Nữ Trục, cho nên khiêm tốn thỉnh giáo, đưa ra một loạt vấn đề với Dư Lê Yến.

Quân Tống trong hai năm qua tuy nói từng có xung đột với người Nữ Trục, nhưng rất ít truyền đến tai người dân bình thường.

Vương Công đại thân hiện nay trên triều đình đối với việc này cũng không có hứng thú gì, vậy thì dân chúng không biết cũng là điều dễ hiểu.

Trong đường phố lưu truyền những câu chuyện xưa về người Nữ Chân, phần lớn là được lưu truyền ra từ các nghệ nhân dân gian.

Mà những nghệ nhân dân gian này lại có mấy người từng tiếp xúc với người Nữ Chân chứ? Chắc hẳn chỉ là những tin vĩa hè mà thôi.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này mà người Tống hiểu biết rất ít về người Nữ Chân.

Phần lớn là chê cười “người Nữ Chân thô鄙 không chịu nổi”, nhưng một khi giao chiến với người Nữ Chân thì sẽ gặp phải khó khăn thật lớn. Ngọc Doãn hy vọng mượn cơ hội này có thể hiểu rõ thêm về người Nữ Chân, bao gồm ngôn ngữ, cuộc sống, tập tục...của bọn họ. Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, tuy Ngọc Doãn không phải là nhân vật khó lường gì, nhưng đừng quên hắn và đám người Lý Dật Phong đang muốn mở tòa báo, ít nhất có thể cho mọi người hiểu thêm nhiều hơn một chút.

Thấy Ngọc Doãn có hứng thú với người Nữ Chân, Dư Lê Yến cũng không giấu diếm.

Liên giảng giải về cuộc sống, sinh hoạt, chế độ quân sự, chức quan của bọn họ cho Ngọc Doãn nghe.

- Trong quân Lỗ tặc có sáu cấp biên chế, tướng lĩnh cầm binh phân chia làm Thắc Mẩu Bột Cận, Mãnh An Bột Cận, Mưu Khắc Bột Cận, Thập Phu Trưởng, Ngũ Phu Trưởng để xưng hô. Như Thập Phu Trưởng và Ngũ Phu Trưởng cũng giống như chức vụ Đội trưởng vậy, nhưng khi lên tới Bồ Liên Bột Cận, thì có thể được coi là tướng lĩnh trong quân. Người hôm nay bị người giết chính là Mưu Lương Hổ.

Bồ Liên Bột Cận là Ngũ Thập phu trưởng.

Ngọc Doãn lại hỏi:

- Vậy Mưu Khắc Bột Cận là gì?

- Mưu Khắc Bột Cận là Bách Phu Trưởng, Mãnh An Bột Cận là Thiên Phu Trưởng, mà Thắc Mẩu Bột Cận là Vạn Phu Trưởng.

Giống như người Tống các người lấy “quân” tác chiến, Mãnh An của họ thì giống với “quân” của quân Tống. Thắc Mẩu Bột Cận càng về sau thì chỉ làm Thống soái, cũng không thực tế xuất binh. Cho nên bên họ nếu xuất binh thì phần nhiều là dùng Mãnh An.

Đã hiểu rồi!

Ngọc Doãn liên tục gật đầu.

Hắn còn hỏi thăm một chút về vấn đề về tang gia cưới hỏi, ẩm thực....

Mà Dư Lê Yến biết gì cũng đều giải đáp.

Người Liêu và người Nữ Chân giao chiến nhiều năm, thậm chí có một lần người Nữ Chân thần phục người Liêu.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà Dư Lê Yến vô cùng hiểu biết người Nữ Chân, chẳng qua trong mắt người khác thì lại không để ý những cái này.

Ví dụ như Da luật Tập Nê Liệt cũng không hiểu rõ lắm về người Nữ Chân.

Cho nên khi lần đầu tiên Ngọc Doãn đề xuất không nên hội hợp cùng Da Luật Diên Hi, Da Luật Tập Nê Liệt liền biểu hiện bất mãn. Mà cũng là lần đầu tiên đề xuất như thế, nhưng Dư Lê Yến lại có thể tiếp nhận, trong chuyện này chỉ có nàng là hiểu rõ người Nữ Chân như lòng bàn tay.

Hai người cứ như vậy ngồi đó dựa vào tảng đá lớn tán gẫu.

Trò chuyện một lúc, một mẻ trời tới.

Dư Lê Yến tựa đầu vào bả vai Ngọc Doãn một mẻ ngủ thiếp đi.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Dư Lê Yến, Ngọc Doãn cảm thấy vô cùng đau lòng.

Đó là một cô gái tốt, chỉ có điều lại sinh nhầm vào một thời đại, sinh nhầm vào một gia đình. Hắn nhẹ nhàng nghiêng bả vai, Dư Lê Yến liền theo cánh tay hắn trượt xuống, ngã vào trong ngực hắn, đầu gối lên đùi hắn, trên mặt lộ nụ cười thoải mái.

Nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng, Ngọc Doãn cũng nhắm mắt lại.

Trong thung lũng đầy yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng thở phì phì của chiến mã truyền đến, khiến cảnh đêm càng đầy sắc lãng mạn.

Bất giác trời đã sáng.

145. Chương 144: Huyết Chiến Hồ Kim Hà (1)

Đã là ngày sơ phục, thời tiết càng ngày càng nóng.

Khi chính ngọ, mặt trời treo cao tỏa ánh nắng thiêu đốt khiến khắp nơi nóng rực. Trong cốc trụ lúi đang yên tĩnh không một tiếng động bất chợt có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, một đội thiết kỵ như gió lao vào dụ cốc.

Kỵ sĩ trên ngựa mặc áo trắng.

Y nhảy xuống ngựa, người cao ước chừng mét bảy, bước đi vào miêng sơn động, ngồi xổm xuống thận trọng xem xét một lúc, sau đó lại nằm một nằm đất lên ngửi ngửi, mày rậm nhíu chặt.

- A Lỗ Suất Cận thế nào rồi?

- Chính là chỗ này là nơi mà những người đó đêm qua cắm trại.

Xem bộ dạng như này sợ là đã đi được hơn một canh giờ rồi. Nhìn dấu chân này đại khái là người cầm đao không nhiều lắm. Nhưng bọn hắn đã đoạt ngựa của đám Cổ Lý Giáp ngu xuẩn, chắc hẳn là một người hai kỵ rồi. Như vậy thì muốn đuổi theo mà nói không phải chuyện dễ. Tả phó nguyên soái muốn bắt sống Công chúa Thục quốc thì cần phải cẩn thận hành động.

Đội kỵ quân này chính là đám người Mưu Khắc Bột Cận, Nữ Khê Liệt A Lỗ được lệnh của Bồ Sát Thạch Đa Nô phụ trách truy kích đoàn người Gia Luật Tập Nê Liệt. Nữ Khê Liệt A Lỗ tuy cao lớn thô kệch nhưng tâm tư lại tỉ mỉ.

Y sai người kiểm tra dụ cốc, còn mình thì đi đến cửa cốc, trầm tư thật lâu.

- A Lỗ Bột Cận, trong cốc không để lại gì cả.

- Ừm, vừa rồi ta suy nghĩ, từ nơi này chạy tới Chấn Võ, cần phải trải qua hồ Kim Hà.

Chỉ có điều đi qua hồ Kim Hà lại có hai con đường, một là hướng về Chấn Võ, một đường khác đi đến Vân Nội Châu.

Ta nghĩ, nên chặn ở bờ bắc hồ Kim Hà hay là bờ nam hồ Kim Hà. Những người này nóng lòng tới Chấn Võ, nếu chặn ở bờ nam, chẳng hẳn khó tránh một trận ẩu đả: nhưng nếu qua hồ Kim Hà mà động thủ lần nữa thì có chút phiền phức. Làm thế nào đây?

Nữ Khê Liệt A Lỗ nói xong, ánh mắt chuyển tới hai người bên cạnh.

Hai người Nữ Chân này đều là thủ hạ của A Lỗ, là Bồ Liên Bột Cận, cũng là Ngũ Thập Phu Trưởng, chức vụ tương đương với Mưu Lương Hồ đã bị Ngọc Doãn giết trước đó. Hai người nhìn nhau, một trong hai người có da mặt hơi đen, nói:

- Nếu chặn lại ở bờ bắc, vậy người Liêu chỉ có hai con đường để lựa chọn, mà chúng ta nếu muốn tuyệt đối không sai sót nhầm lẫn, thì phải chia binh ra làm hai đường, phân tán sự chú ý của người khác, gây chuyện không tốt ngược lại sẽ làm bọn họ chạy trốn, đến lúc đó khó mà ăn nói với Tả phó nguyên soái.

A Lỗ Bột Cận, chúng ta nay có một đội binh mã Mưu Khắc, ước chừng tám mươi người.

Nếu thật sự phải đánh một trận, rõ ràng là chiếm ưu thế. Cho dù đám người Liêu này lợi hại nhưng cũng chỉ có hai mươi người mà thôi. Lấy binh lực gấp bốn lần chặn giết ở bờ nam hồ Kim Hà thì có vấn đề gì chứ? Quan trọng nhất là, có hồ Kim Hà ngăn trở, có thể một lưới bắt hết bọn họ.

Bồ Liên Bột Cận đang nói chuyện là họ Cao, người Bột Hải, tên là Cao Phi.

Nhân khẩu người Nữ Chân không nhiều lắm, cho nên cũng bắt đầu sử dụng người Khiết Đan và người Bột Hải.

Nữ Khê Liệt A Lỗ trầm ngâm một lát rồi tươi cười:

- Cao Bột Cận nói không sai, là ta quá lo lắng rồi.

Ha hã, tám mươi người bao vây tiêu trừ hai mươi người, sợ có gì chứ?

Người lập tức dẫn một đội Bồ Liên tức khắc khởi hành đi hồ Kim Hà, tận lực bám sát người Liêu này; ta đích thân lĩnh một đội Bồ Liên theo sau, đến lúc đó hai đội giáp công, người Liêu có chạy đằng trời. Cứ quyết định như vậy đi, Cao Bột Cận lập tức xuất phát.

- Rõ!

Cao Phi nghe vậy không nói hai lời lập tức lĩnh mệnh đi.

Nhưng gã vừa đi thì người Bồ Liên Bột Cận kia tiện thể hỏi:

- A Lỗ Bột Cận, Tả phó nguyên soái cực kỳ coi trọng Công chúa Thục quốc, vậy tại sao vô duyên cớ lại đem công lao này tặng cho Cao Phi?

- Nạp Thứ A Lý Cổ, người đừng nói xằng bậy.

Đây đều là công hiến cho chủ tử, sao lại nói là công lao không giống nhau được? Hơn nữa Cao Phi đi rồi thì có thể chiếm được tiện nghi hay sao?

Mưu Lương Hổ cũng được coi là một mãnh tướng, binh lực cũng tương đương, không ngờ toàn quân còn bị đám người Liêu này diệt sạch, chẳng lẽ người không nhận ra vấn đề này sao?

- Xin A Lỗ Bột Cận chỉ điểm cho.

Nạp Thứ A Lý Cổ xuất thân là người Nữ Trục.

Gã họ Nạp Thứ, tên là A Lý Cổ, cũng là con cháu bộ Nạp Thứ của một trong mười hai bộ Nữ Chân, mà nay đã mười sáu tuổi, dũng lực hơn người. Chẳng qua người Nữ Chân chú trọng công huân, tuy gã xuất thân không tề, cũng muốn từ cơ sở làm lên cho nên đi theo sở bộ thuộc Bồ Sát Thạch Gia Nô, đến nay đã thăng lên làm Bồ Liễn Bột Cận, Ngũ Thập Phu Trưởng. Đối với Cao Phi người Bột Hải này, gã xưa nay chưa bao giờ để vào mắt. Cho nên đối với quyết định của Nữ Khê liệt A lỗ để Cao Phi đi tiên phong, trong lòng có chút bất mãn.

A Lỗ nói:

- Đám người Liêu này rất khó đối phó!

Như trận phục kích vừa rồi đã chứng minh trong bọn họ có hạng người dũng lực hơn người, nếu không tại sao Mưu Lương Hổ Cổ Lý Giáp lại có thể toàn quân bị diệt chứ. Để Cao Phi đi trước giăng co một chút, đợi bọn hắn đánh nhau một lúc rồi chúng ta mới ra tay trợ vào.

Đến lúc đó, nếu như binh lực Cao Phi tổn thất quá nhiều, ta còn có thể hỏi tội hắn không có năng lực trị quân, đến lúc đó giăng hắn xuống làm Thập Phu Trưởng, chẳng phải là rất tốt sao? Ha ha, người Tống có câu nói “Mượn đao giết người” đó sao. Với đám người Liêu này ta cũng muốn mượn đao giết người. Trước hết giết nhuệ khí Cao Phi, cuối cùng thì công lao này vẫn thuộc về chúng ta đấy.

Nạp Thứ A Lý Cổ nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ.

- A Lỗ Bột Cận có kế thật hay, thật không hổ là Mưu Khắc Bột Cận quan trọng nhất dưới trướng Tả phó nguyên soái.

- Đó là đương nhiên...

Nữ Khê Liệt A Lỗ cất tiếng cười to, vỗ mạnh vai Nạp Thứ A Lý Cổ:

- Truyền lệnh xuống bảo mọi người nghỉ ngơi một chút, nửa canh giờ sau xuất phát. Dù là mượn đao thì cũng phải cẩn thận thật nhiều, đừng để mượn đao không được lại tự rước lấy phiền toái đấy.

Nạp Thứ A Lý Cổ khom người lĩnh mệnh:

- Rõ!

Nắng gắt như lửa chiếu rọi khắp nơi.

Ngọc Doãn cười con ngựa già đi theo sát sau đám người Da Luật Tập Nê Liệt, trên đường phong trần mệt mỏi, thẳng hướng hồ Kim Hà mà đi.

Hồ Kim Hà nằm ở hướng đông bắc Châu Đông Thắng.

Sau khi qua hồ Kim Hà, có hai con đường, một là hướng Chấn Võ, một đường khác là hướng Vân Nội Châu.

Chỉ cần xuyên qua Vân Nội Châu là có thể tiến vào khu vực Thiên Đức Quân. Vân Nội Châu rất hoang vắng, đi trăm dặm khó gặp người ở, sống ở Vân Nội Châu chủ yếu là bộ lạc du mục, người ở rất thưa thớt. Toàn bộ Vân Nội Châu không có binh mã đóng quân, cho nên chỉ cần vào Vân Nội châu cũng được coi là an toàn. Từ Vân Nội Châu đến thành Khả Đôn ước chừng mười ngày lộ trình.

Da Luật Tập Nê Liệt đi không ngừng nghỉ, dựa theo tốc độ này thì ước chừng giữa tháng năm là có thể đến thành Khả Đôn.

- Cũng không biết thành Khả Đôn hiện này là tình huống gì.

Da Luật Dư Lê Yến hăm lại tốc độ, đi sóng vai với Ngọc Doãn. Nàng không kìm nén được sự lo lắng, cất giọng hỏi.

Ngọc Doãn nói:

- Yến Tử đừng nóng, hiện giờ vẫn chưa nghe nói bộ lạc ở Vân Nội Châu có hỗn loạn, chứng minh mọi thứ đều ổn. Nếu thật sự thành Khả Đôn xảy ra chuyện, đứng mũi chịu sào chắc chắn sẽ là Vân Nội Châu, chúng ta ít nhất có thể nghe được tin tức.

Tuy nhiên ta cảm thấy thành Khả Đôn hẳn là không xảy ra vấn đề gì lớn.

Vấn đề lớn nhất là hiện tại dọc theo con đường này ta cảm giác có chút không yên ổn, dường như sắp xảy ra chuyện gì đó...

Ngày hôm trước chúng ta giết giặc Bồ Liễn, nhưng lại không thấy có chút động tĩnh gì.

Ta nghe người ta nói, bọn họ ăn miếng thì sẽ đáp trả, giờ bọn họ ăn phải quả đắng lớn như vậy, sao có thể không một hơi thở không một âm thanh? Ta lo lắng bọn giặc này sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta, cho nên dọc đường đi chúng ta vẫn nên chú ý nhiều hơn.

Để tránh trúng kế.

- A!

Dư Lê Yến đột nhiên ghìm ngựa, nhìn Ngọc Doãn:

- Dọc đường đi ta cũng cảm thấy có điều không đúng, nhưng nghĩ mãi không ra. Nghe Tiểu Ất nói như vậy, ta đã hiểu rõ rồi... Đám giặc này quá mức im lặng, quả thật không bình thường chút nào. Theo tính cách của bọn chúng chắc chắn sẽ phái người đuổi theo, nếu không báo được thù này, chắc chắn sẽ không bao giờ từ bỏ.

Đúng vậy, chính là như thế.

Dư Lê Yến nói xong, không đợi Ngọc Doãn nói gì đã lập tức giục ngựa tăng tốc.

- Tứ ca, tứ ca!

Nàng lớn tiếng gọi Da Luật Tập Nê Liệt, khiến Ngọc Doãn có chút dở khóc dở cười.

Nha đầu kia thật đúng là hấp tấp, tuy nhiên tính cách thẳng thắn này quả thật là đáng yêu.

- Tiểu Ất, xảy ra chuyện gì?

Nhâm Oán đi sát bên Ngọc Doãn, vẻ mặt nghi hoặc.

Ngọc Doãn đem những lời vừa rồi nói với Dư Lê Yến lặp lại cho Nhâm Oán. Nhâm Oán nghe vậy cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

- Tiểu Ất nói không sai, chúng ta tựa như đã không để ý chuyện này.

Lúc này, đám người Da Luật Tập Nê Liệt cũng dừng lại, nói chuyện với Dư Lê Yến.

Ngọc Doãn và Nhâm Oán thúc ngựa đi lên, chợt nghe Dư Lê Yến nói:

- Tứ ca, chuyện này không thể bỏ qua được, cần phải cẩn thận hơn mới được. Ta cảm thấy nên phái người đi thăm dò tin tức để tránh bẫy của kẻ giặc...

-Yến tử nghĩ nên làm như nào?

Dư Lê Yến ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Phân ra bốn con ngựa cấp cho muội và Oán ca.

Oán ca mang theo một người đi thăm dò, muội cùng Tiểu Ất đi hồ Kim Hà tìm hiểu tình hình. Tứ ca không được trì hoãn nữa, tốt nhất là tăng tốc độ, càng sớm càng tốt đuổi tới hồ Kim Hà. Chỉ cần chúng ta đi qua hồ Kim Hà tiến vào Vân Nội Châu thì mới coi như là an toàn. Nhưng trước tiên không thể lơ là, cũng không thể buông lỏng cảnh giác, giặc này có thể rất giảo hoạt...

Da Luật Tập Nê Liệt ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Chỉ có điều y không yên lòng việc để Dư Lê Yến đi theo Ngọc Doãn:

- Tiểu Át cười ngựa chưa tinh, có thích hợp đi cùng muội không?

- Sao không thích hợp chứ. Kỹ thuật cưỡi ngựa của Tiểu Át tuy rằng chưa tinh, nhưng lại có võ nghệ cao cường. Chúng ta một người ba ngựa, dù gặp nguy hiểm có thể rút lui được. Tứ ca, huynh không cần phải lo lắng, muội quyết định để Tiểu Át đi cùng rồi.

Tính cách Dư Lê Yến nói một không nói hai, một khi đã quyết định thì không thay đổi, Da Luật Tập Nê Liệt cũng không khuyên nữa.

Có Ngọc Doãn dọc đi cùng cũng coi như là thêm một đôi mắt.

Võ nghệ hần thì không cần phải nói nhiều, có thể giết được Bồ Liễn Bột Cận, đủ để chứng minh điều đó.

Ngẫm nghĩ một chút, Da Luật Tập Nê Liệt liền gật đầu đáp ứng.

Tuy nhiên thừa dịp Dư Lê Yến đang chuẩn bị, Gia Luật Tập Nê Liệt kéo Ngọc Doãn sang bên dẫn dò:

- Tiểu Át, ngươi và Yến tử cùng đi hồ Kim Hà, muội tử của ta tính tình cương liệt, mong ngươi hãy để ý muội ấy.

Ngọc Doãn cũng không ngờ Dư Lê Yến lại chọn hần đi cùng.

Tuy nhiên nếu Dư Lê Yến đã quyết định, vậy hần cũng sẽ không chối từ.

Hần lập tức chấp tay với Da Luật Tập Nê Liệt:

- Tứ Thái Tử yên tâm, Tiểu Át chắc chắn quan tâm Yến tử chu toàn.

- Tiểu Át, sao nhiều lời thế, nhanh lên, chúng ta xuất phát!

Lúc này, Dư Lê Yến đã chuẩn bị thỏa đáng, ngoắc ra hiệu với Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn cười cười, lại chấp tay với Da Luật Tập Nê Liệt, rồi sau đó lên ngựa, đi bên cạnh Dư Lê Yến bên người. Hai người cũng không nhiều lời, giục ngựa đi luôn, sáu con người chạy trên đường lớn, bụi mù nổi lên cuộn cuộn, càng lúc càng xa.

Da Luật Tập Nê Liệt gãi gãi đầu, bắt đắc dĩ thở dài.

- Oán ca, làm phiền ngươi để ý động tĩnh kẻ địch, có tin tức lập tức báo cho ta.

146. Chương 145: Huyết Chiến Hồ Kim Hà (2)

Hồ Kim Hà là một hồ nước hạ du sông Ông Kim.

Thủy lưu sông Ông Kim nhập hồ Kim Hà, rồi sau đó lại từ hồ Kim Hà chảy ra hòa vào Hoàng Hà.

Lúc này là ngày đầu sơ phục, hồ Kim Hà màu xanh biếc, cỏ lau lay động trong gió, từ xa nhìn lại giống như một bức tranh sinh động.

Ngọc Doãn ghì chặt ngựa, đưa mắt nhìn ra xa.

Dưới chiếu sáng của ánh mặt trời mãnh liệt, hồ Kim Hà được bao phủ trong một quang sáng mê ly.

- Tiểu Ất, có phát hiện gì kỳ lạ à?

Dư Lê Yến lấy khăn tay lau mồ hôi trán, nhẹ giọng hỏi.

Quần áo Ngọc Doãn dễ thấm ướt, nhìn từ sau lưng thấy chiếc áo đơn mỏng đã ướt đẫm mồ hôi.

Hắn lắc lắc đầu:

- Có vẻ như rất ổn, chỉ có điều mặt hồ rộng lớn, sao có thể qua được? Ta ở bên này quan sát nhưng không hề thấy chiếc thuyền nào xuất hiện. Vậy thì chúng ta muốn vượt qua hồ Kim Hà, chỉ sợ khó chút khó khăn.

- Không có thuyền sao?

Dư Lê Yến chau mày, lộ vẻ buồn rầu.

- Trước kia nơi này có thật nhiều con thuyền, tại sao nay chẳng thấy một con thuyền nào? Không chỉ có như thế, còn không thấy bóng dáng con người nữa.

Nói tới đây, Dư Lê Yến không dừng lại nữa.

- Tiểu Ất, không bằng chúng ta đi xem?

- Cũng tốt!

Ngọc Doãn không cảm thấy được nguy hiểm gì, vì thế liền gật đầu đáp ứng, cùng Dư Lê Yến phóng ngựa mà ra thẳng đến bên hồ Kim Hà. Dựa theo lời nói của Dư Lê Yến, ven bờ hồ Kim Hà có không ít làng chài, dân bản xứ cũng nhiều chủ yếu sống bằng nghề chài thả và đánh cá.

Nhưng khi hai người đi đến bên hồ Kim Hà lại phát hiện nơi này vô cùng vắng vẻ.

Bọn họ có tìm được hai thôn trang, nhưng đi vào lại phát hiện đã bị người ta bỏ đi hết rồi. Giữa đồng cỏ nát thê lương mơ hồ có vết máu biến thành màu đen, biểu thị có lẽ là trước đó nơi này từng gặp một tai họa. Ngọc Doãn ghì chặt ngựa, thả người nhảy xuống. Hắn đi nhanh vài bước, trong đồng hoang tàn tìm được một thanh đao gãy, trở về đưa cho Dư Lê Yến.

Trên đao thép vết tích loang lổ, tuy nhiên mơ hồ có thể thấy rõ ràng trên đao lưu lại vết máu.

Ngọc Doãn thở dài, hạ giọng nói:

- Yến tử, thoát nhìn nơi này có vẻ như đã gặp chiến tranh nên mới biến thành như này.

- Ủ, dường như là giặc Lỗ đã tới.

- Hả?

Dư Lê Yến đưa thanh loan đao kia đến trước mặt Ngọc Doãn:

- Đao này là giặc Lỗ sử dụng, khác hẳn với binh khí do người Tống và Đại Liêu sử dụng. Tuy nhiên nhìn vết máu trên đao cũng đã nhiều ngày rồi, chỉ sợ không phải là mới phát sinh biến cố mấy ngày gần đây.

Năm ngoái Tây Kinh Lộ chiến sự không ngừng, giặc xâm lấn, nói không chừng đã bị giặc Lỗ đánh cướp một trận rồi.

Cho nên ta cảm thấy nơi này có khả năng đã có chiến hỏa, cho nên mới biến thành như này. Nhưng nếu không có con thuyền nào thì chúng ta qua sông thế nào?

Nếu đi đường vòng, chỉ sợ sẽ trì hoãn thêm mười ngày nữa. Đến lúc đó giặc chỉ cần canh giữ bên kia bờ là chặt đứt đường đi Thiên Đức Quân của chúng ta, sẽ vô cùng khó khăn. Vậy nên làm thế nào đây? Nên làm thế nào đây?

Ngọc Doãn cũng trầm mặc!

- Hay là chúng ta dừng lại ở đây?

Dư Lê Yến ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Hẹn với Tứ ca trước khi trời tối sẽ đến đây, chúng ta ăn gì trước, rồi sau đó đi dọc bờ sông tìm kiếm. Hồ Kim Hà lớn như này, ta không tin không tìm được con thuyền nào?

Vậy cũng là một biện pháp.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy Dư Lê Yến nói cũng có lý, liền gật đầu đáp ứng.

Hai người đi một vòng xung quanh thôn trang, tìm được một căn phòng tương đối đầy đủ liền buộc ngựa lại ở tại cửa. Ngọc Doãn cài Lâu Lan bảo đao bên hông, rồi sau đó lấy xích chùm xuống đi vào cùng Dư Lê Yến.

Đây là một tiểu viện, trong viện còn treo một cái lưới đánh cá bị phá nát.

Nhà tranh sụp xuống hơn phân nửa, tuy nhiên còn có thể che gió tránh mưa. Thổi bụi bặm ở trên bậc cầu thang, Ngọc Doãn và Dư Lê Yến ngồi xuống lấy lương khô, bẻ vào miệng lặng lẽ nhai nuốt. Ngọc Doãn vừa ăn vừa đánh giá xung quanh, đột nhiên đồng tử hấn co rút lại, dùng chân khều nhẹ vào chân Dư Lê Yến.

- Sao vậy?

- Đề phòng!

Ngọc Doãn khẽ nói một tiếng, rồi đứng lên.

Đây là tín hiệu giữa hai người, ý là: Có biến.

Dư Lê Yến cũng định đứng dậy lại bị Ngọc Doãn giữ chặt bả vai, ra hiệu nàng không được manh động.

- Yến tử, khát không?

- À...cũng hơi khát.

- Người chờ một lát, ta xuống nhà bếp tìm xem có nước không. Người cứ từ từ ăn, ta sẽ trở lại ngay.

Nói xong, Ngọc Doãn liền đi xuống phía nhà bếp.

Dư Lê Yến cho miếng thịt khô vào miệng, sau đó giả bộ là tư thế không thoải mái, thay đổi tư thế khác, thuận thế ấn mở lò xo bảo kiếm, chuôi kiếm hướng xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm ra. Ngọc Doãn vào nhà bếp, sau đó từ sau nhà bếp đi thẳng từ chỗ bức tường sụp ra ngoài, lách qua phòng ốc, đi vào phòng xá bên kia. Ở trong góc phòng có một cái cửa gỗ, nhìn rất cũ nát. Ngọc Doãn thăm dò xem xét, sau đó làm động tác thủ thế với Dư Lê Yến. Dư Lê Yến lập tức đứng dậy.

- Tiểu Át, sao vậy?

Nàng thì thâm, nhưng âm thanh lại rất lớn.

Vừa nói vừa ra vẻ đi vào nhà bếp.

Đúng lúc đó, Ngọc Doãn đột nhiên lắc mình một cước đạp vào miếng cửa gỗ, nhào vào trong phòng.

Gian phòng kia không lớn, có lẽ là ba bốn mét vuông, bên trong có hai đồng củi, có vẻ như là phòng củi.

Ngay lúc Ngọc Doãn trong nháy mắt xông vào, từ trong đồng củi vọt ra tiếng thét kinh hãi.

Tiếp theo đó, đồng củi kia đổ xuống, một bóng người nhỏ gầy từ trong đó lao ra, nhào về phía Ngọc Doãn.

Chỉ có điều người đó rõ ràng chưa từng luyện công phu, thân hình mặc dù mau lẹ nhưng trong mắt Ngọc Doãn thì sơ hở vô số.

Ngọc Doãn nghiêng người né tránh, lòng bàn chân đồng thời đưa ra gạt ngang, người nhào tới chụp vào khoảng không, vấp vào Ngọc Doãn ngã lăn xuống đất. Không đợi người đó đứng dậy, Ngọc Doãn đã bước tới, một tay giữ chặt người đó lại, bảo đao Lâu Lan trong tay quay một vòng đặt lên cổ người đó.

- Cử động nữa là mất mạng ngay!

Ngọc Doãn nói xong trầm giọng quát:

- Đừng trốn nữa, nếu không ra, ta giết kẻ này.

- Đừng giết ca ca ta!

Một âm thanh rụt rè và yếu ớt vang lên.

Từ sau đồng củi đi ra một dáng người nhỏ gầy, cao chừng 140cm, trên mặt trát đầy tro bụi, có thể nhận ra đây là một tiểu nha đầu. Mà người trong tay Ngọc Doãn tuổi cũng chừng mười sáu mười bảy, gầy nhỏ, nhưng sắc mặt thì dữ tợn, liều mạng giãy dụa, miệng phun những ngôn ngữ khó hiểu vào Ngọc Doãn.

- Các người là ai?

-...

Thiếu niên vẫn tuân một tràng những lời mà Ngọc Doãn nghe không hiểu.

- Tiểu Át, trước tiên thả họ ra đi.

Dư Lê Yến đứng phía sau lên tiếng. Ngọc Doãn chau mày, buông thiếu niên kia ra, lui về sau một bước. Nào ngờ thiếu niên kia vừa mới được tự do, liền lập tức như con hổ nhỏ nhào về phía Ngọc Doãn, trong miệng vẫn huyền thuyên không ngừng.

Dư Lê Yến vội vàng lớn tiếng hét to, nói ra một tràng những ngôn ngữ mà Ngọc Doãn nghe không hiểu.

Thiếu niên kia mới dừng lại, lui ra sau một bước đến bên cạnh tiểu cô nương kia, khẩn trương nhìn hai người Ngọc Doãn và Dư Lê Yến.

Dư Lê Yến nói liên tục, giọng nói vô cùng nghiêm khắc.

Thiếu niên dường như có chút sợ hãi, sau một lúc lâu mới lại huyền thuyên nói tiếp.

Hai người nói không phải hán ngữ, Ngọc Doãn đứng bên vẽ mặt mờ mịt. Sở dĩ phát hiện ra có người là bởi vì hắn nhìn thấy miếng cửa gỗ trên cửa không có mạng nhện, mà ở trong viện xung quanh chỗ nào cũng có mạng nhện. Nơi dễ dàng có mạng nhện nhất mà lại không có mạng nhện, vậy chỉ có thể chứng minh nơi đó có người. Ai có thể ngờ được, trong phòng củi lại có hai đứa trẻ trốn ở đó. Ngọc Doãn không để ý thiếu niên và Dư Lê Yến, ánh mắt hắn tập trung trên người cô bé.

Khuôn mặt tiểu cô nương kia nhìn không rõ lắm, tuy nhiên đôi mắt lại to đen lúng liếng, cực kỳ có thần, thò đầu từ sau lưng thiếu niên tò mò đánh giá Ngọc Doãn. Thấy Ngọc Doãn nhìn mình, cô bé lập tức rút về, tuy nhiên sau một lúc lại nhô đầu ra, vẻ sợ hãi trên khuôn mặt đã giảm bớt đi nhiều.

Ngọc Doãn cười cười với cô bé, cất bảo đao đi.

Mà lúc này Dư Lê Yến lại lộ vẻ vui mừng, nói:

- Tiểu Át, chúng ta có thể qua sông rồi.

- Ồ?

- Cậu bé này tên gì?

Thiếu niên huyền thuyên nói, Ngọc Doãn vẫn không hiểu gì cả.

- Cậu ta tên là Mã Nhĩ Hốt Tư, là hậu duệ của Bất Lỗ Diệc Hắc.

Mã Nhĩ Hốt Tư? Bất Lỗ Diệc Hắc?

Ngọc Doãn nhìn Dư Lê Yến, vẫn cảm thấy mê muội.

Tên này thật là lạ, không giống như tên của người Khiết Đan, cũng không giống tên người Nữ Trục, sao nghe mơ hồ như tên của người cổ vậy?

Tuy nhiên, Dư Lê Yến hiển nhiên không có thời gian giải thích với hắn, chỉ kéo thiếu niên đến gần, hưng phấn hỏi không ngừng.

Ngọc Doãn chẳng hiểu một câu nào cả, nhưng hắn đột nhiên nhớ ra, vừa rồi hình như tiểu cô nương kia nói một câu Hán ngữ.

Do dự một chút, hắn ngồi xổm xuống cười cười với cô bé.

- Ta – Ngọc Doãn; hắn – Mã Nhĩ Hốt Tư; người tên là gì?

Nào ngờ cô bé nghe cách nói chuyện này của hắn thì không kìm được phì cười thành tiếng.

- Ta tên là Hốt Đồ Hắc Đài – Y Lệ Khắc Xích...Người là người Hán sao? Vậy ta sẽ nói ngôn ngữ Hán. Trước đây từng có một tăng nhân tới đây dạy ta tiếng Hán. Người là ai, tại sao lại tới nơi này? Các người có giết chúng ta không?

Thanh âm cô bé trong trẻo, ngọt ngào.

Tuy rằng ngữ điệu có chút cổ quái nhưng đại thể vẫn biểu đạt được ý tứ rõ ràng.

Nào ngờ, không đợi Ngọc Doãn trả lời, cậu bé Mã Nhĩ Hốt Tư – Bất Lỗ Diệc Hắc kia lại như con hổ nhỏ xông tới đứng chắn trước người cô bé. Trong cặp mắt đen kịt lóe ra tia cảnh giác, lại rít gào một hồi với Ngọc Doãn, sau đó quay lại nói chuyện với cô bé, hình như là quở trách.

- Cậu ta nói người Hán giáo hoạt, bảo Hốt Đồ Hắc Đài không nên nói chuyện với người.

Cậu ta còn cảnh cáo người nếu dám có hành động bất lợi với Hốt Đồ Hắc Đài thì sẽ liều mạng với người. Hì hì, ranh con này hình như vô cùng bất mãn người! Đúng rồi, cậu ta chính là người trong thôn này. Vốn thôn này có trên dưới một trăm nhân khẩu, không ngờ năm ngoái giặc đi ngang qua nơi này, cướp cả thôn trang, mọi người trong thôn đều bị giặc giết chết.

Cậu ta và Hốt Đồ Hắc Đài trốn được mới không bị giết.

Cậu ta còn nói, cậu ta biết nơi có thuyền, nếu chúng ta muốn qua sông, cậu ta có thể giúp chúng ta, nhưng chúng ta phải cho cậu ta và Hốt Đồ Hắc Đài đi theo.

Ngọc Doãn vốn đã không vui, đang yên lành bị cậu bé này đề phòng, thật sự không thoải mái.

Tuy nhiên nghe nói Mã Nhĩ Hốt Tư biết nơi giấu con thuyền thì lập tức mừng rỡ, hỏi vội:

- Yế tử, mau hỏi nó, thuyền ở đâu?

147. Chương 146: Huyết Chiến Hồ Kim Hà (3)

Chính ngọc, Ngọc Doãn và Dư Lê Yển đứng bên hồ Kim Hà trợn mắt há mồm nhìn con thuyền cao ngang ngực Mã Nhĩ Hốt Tư.

Nuốt ực miếng nước bọt, Ngọc Doãn cười khổ nói:

- Đây là thuyền người nói à?

Bố đây không phải du sơn ngoạn thủy, người lấy ra một con thuyền nhỏ như vậy, có ích gì chứ!

Mã Nhĩ Hốt Tư nói không có sai, thật sự là cậu có một con thuyền, tuy nhiên, không phải là dò, mà là thuyền nhỏ dùng để bắt cá. Thân thuyền rất nhỏ, một lần đoán chừng chở được năm người, nhiều hơn nữa sợ là không chịu đựng nổi.

Đây là còn chưa nói đến nhiều ngựa theo cùng, vậy qua sông thế nào đây?

Ngọc Doãn quay đầu nhìn lại Dư Lê Yển, tuy rằng sắc mặt Dư Lê Yển khó coi nhưng trên đại thể là vẫn giữ được bình tĩnh.

- Tiểu Át, Mã Nhĩ Hốt Tư không có nói sai.

Ngày đó khi gặp phải thảm họa chiến tranh, thuyền trong thôn gần như đã bị giặc đốt cháy không còn. Lúc ấy cậu ta và Y Lệ Khắc Xích trốn ở trên chiếc thuyền nhỏ này, chạy vào trong đám cỏ lau mới bảo vệ được tính mạng. Chiếc thuyền này chỉ sợ cũng là con thuyền duy nhất ở đây.

Nếu chúng ta muốn qua sông, chỉ có thể dùng thuyền này.

Thật ra làm sao Ngọc Doãn không hiểu, nhưng nhìn thấy con thuyền nhỏ quá thì cũng có chút thất vọng.

- Xem ra phải nhiều lần qua sông rồi.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên nói:

- Nếu đã vậy, trước tiên hãy chở ngựa sang bờ bên kia trước. Ta đoán chừng nhiều ngựa như vậy cũng không có cách nào vận chuyển qua đó. Trước tiên hãy vận chuyển sáu con ngựa này đi, đến lúc đó sẽ giảm bớt nhiều phiền toái, người thấy thế nào?

- Người nói là, sau khi qua sông, một người một vật cưỡi?

Ngọc Doãn gật gật đầu:

- Nếu toàn bộ qua sông, chỉ sợ Mã Nhĩ Hốt Tư cũng không chịu được, phải mất một ngày một đêm mới xong đó.

Dư Lê Yến nói:

- Đây cũng là một biện pháp, vậy cứ làm theo lời Tiểu Át.

Nàng do dự một chút, xoay người gõ một bình tên thép và một chiếc cung sơn đen đưa cho Ngọc Doãn.

- Người làm gì vậy?

- Hai bên cũng phải có người trông coi, ta mang theo Y Lệ Khắc Xích qua sông, người ở bên này chờ đón người Tứ ca chạy tới, đến lúc đó chúng ta hội hợp bên kia bờ.

- Cũng được!

Ngọc Doãn tiếp nhận cung tiễn, kéo một chút, hơi nhẹ.

Dọc đường đi, hần đi theo Nhâm Oán và Dư Lê Yến nên cũng học được chút tiên thuật. Tuy rằng không thành thạo như Nhâm Oán và Dư Lê Yến nhưng cũng có thể giương cung cài tên, trong mười mũi tên thì có thể bắn trúng bốn năm mũi. Tuy nhiên nếu như ngồi trên lưng ngựa, chỉ sợ tỉ lệ chính xác là 1/10. Cũng may lực cánh tay của Ngọc Doãn kinh người, ít nhất có thể đảm bảo trong vòng tầm bắn.

Dùng lời Dư Lê Yến để nói, trong vòng trăm bước, trong mười mũi tên cũng có thể trung ba đến năm mũi tên vào mục tiêu, xem như đã tiến bộ.

Cho dù ba năm mũi tên kia không bắn trúng chỗ yếu hại, không bắn chết người thì cũng có thể dọa người. Lúc nói những này, phần nhiều là Dư Lê Yến trêu đùa, dù sao bắn tên không phải là học ngày một ngày hai là thành.

Sau khi hai người thương lượng thỏa đáng, Dư Lê Yến chuẩn bị lên thuyền.

Không ngờ Ngọc Doãn vừa buông dây thừng ra, con ngựa già kia lập tức dẫn đầu vọt vào giữa sông. Chỉ thấy con ngựa già trôi trong nước, không cần bất cứ sự giúp đỡ ngoại lực gì, bơi về phía bờ sông bên kia. Mà những con ngựa khác rõ ràng không làm được như vậy, chỉ trơ mắt nhìn theo con ngựa già trôi ở giữa sông, không dám đi theo.

- A, con ngựa của người biết bơi?

Dư Lê Yến kinh ngạc kêu lên.

Mã Nhĩ Hốt Tư nói:

- Vậy thì có gì chứ, chỉ cần huấn luyện tốt là có thể bơi qua. Ta nghe người ta nói, ngựa đực phần lớn đều biết bơi. Sông lớn khả năng không bơi được nhưng sông bình thường thì không ngại gì. Dòng nước hồ Kim Hà rất chậm, lại không có mạch nước ngầm xoáy, nếu ngựa nhận biết được nước thì bơi qua cũng không có khó khăn gì.

Nghe cậu ta giải thích như vậy, Dư Lê Yến ngượng ngùng.

Tuy rằng Mã Nhĩ Hốt Tư không nói ra, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo ý “Người chưa hiểu biết nhiều”. Bị nói vậy, Dư Lê Yến mặt đỏ tai hồng trừng mắt lườm Mã Nhĩ Hốt Tư một cái, thả người nhảy lên con thuyền. Con thuyền nhỏ kia lão đảo kịch liệt trên dòng nước làm Dư Lê Yến sợ hãi hét to, khiến Hốt Đồ Hắc Đài – Y Lệ Khắc Xích bật cười thán thốt như chuông bạc.

Cứ như vậy, Dư Lê Yến lên thuyền đi.

Còn lại năm con ngựa đực Mã Nhĩ Hốt Tư dẫn xuống nước, đồng hành theo thuyền.

Khả năng bơi của ngựa là trời sinh, tuy nhiên cần dẫn đường. Mã Nhĩ Hốt Tư vô cùng quen thuộc, hàng năm lại sinh hoạt tại hồ Kim Hà cho nên cũng không thấy khó khăn gì. Như vậy là thời gian trì hoãn trên sông cũng không phải kéo dài.

Ngọc Doãn cài dao đeo cung, đứng bên bờ nhìn thuyền nhỏ đi xa, thở hắt ra.

Một lúc sau Ngọc Doãn lại nghĩ nghĩ, liền quay lại về phía thôn trang. Một tay cầm gậy gỗ dò xét ở trong đồng hoang tàn, đồng thời xem xét tìm nhà, hy vọng có thể tìm được một thứ đồ có ích gì đó.

Một lát sau hắn đã tìm được một số thứ khá hữu dụng.

Khoảng hơn mười thùng gỗ nhỏ. Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút rồi xách thùng gỗ đến bãi đất trống, tìm một ít dụng cụ bịt kín thùng gỗ, sau đó xuyên ba thùng gỗ vào một chỗ, dùng dây thùng buộc chắc chắn lại, cho xuống dưới nước thử một chút, phát hiện ba thùng gỗ này có thể chống đỡ được sức nặng của một người. Nói cách khác, đợi đám người Da Luật Tập Nê Liệt đến là có ba người không cần dùng thuyền, dựa vào thùng nước kia cũng có thể qua sông. Chỉ cần nắm giữ được phương hướng chậm chậm thả qua là có thể qua sông được.

Sau khi làm xong bè gỗ, Ngọc Doãn lại quay lại trong thôn tiếp tục lục lọi.

Khoảng chừng đến giờ Dậu, tức là năm giờ chiều, Mã Nhĩ Hốt Tư chống thuyền nhỏ, chậm rãi bơi vào bờ.

Tính toán canh giờ thì đám người Da Luật Tập Nê Liệt cũng sắp tới rồi. Ngọc Doãn nhìn Mã Nhĩ Hốt Tư, há hốc mồm, cuối cùng vẫn không nói gì. Cậu bé này không hiểu Hán ngữ, có nói với cậu ta cũng vô ích. Hắn ngẫm nghĩ một chút, lấy lương khô, hai miếng thịt khô và một miếng bánh bột trong túi đưa cho Mã Nhĩ Hốt Tư đang ngồi ở mũi thuyền. Mã Nhĩ Hốt Tư cảnh giác nhìn Ngọc Doãn, bộ dạng né tránh tạo khoảng cách, tuy nhiên nhìn cổ họng của cậu bé là biết cậu ta đã rất đói bụng.

- Ăn đi, sau khi trời tối rồi còn vài lại đến nữa đấy, nếu đói bụng, đến lúc đó sẽ không có sức.

Nói xong, đem bánh bột và thịt khô thả ở đầu thuyền. Ngọc Doãn lại quay lại bên bờ, lấy ra sốt thịt khô và bánh bột còn lại, ăn từng miếng ăn như sói nhai hổ nuốt. Thấy Ngọc Doãn ăn ngon lành, Mã Nhĩ Hốt Tư nuốt nước bọt.

Cậu không có thiện cảm với người đàn ông này, nhưng...

Người đàn ông này cũng không có hành vi xấu xa gì.

Từ lúc trong thôn gặp họa chiến tranh, Mã Nhĩ Hốt Tư mang theo Hốt Đồ Hắc Đài kiếm ăn ở chỗ này, đại đa số thời gian là ăn rau dại, cá hồ mà sống, hơn nửa năm qua chưa được ăn thịt khô và bánh mỳ rồi, hiện giờ nhớ lại, nước mắt chảy ròng ròng.

Cậu vừa ăn vừa khóc.

Ngọc Doãn đứng đó không nói gì, sau khi ăn xong lương khô thì cài Lâu Lan bảo đao vào hông, cầm theo xích chùy đi vào thôn trang.

Mã Nhĩ Hốt Tư ăn xong rồi lương khô, đã nhìn thấy Ngọc Doãn ôm một bó củi lớn từ trong thôn đi ra, đốt lên, một đồng lửa hừng hực dấy lên.

Ngọc Doãn ngồi ở bên cạnh đồng lửa, nhắm mắt không nói, lại làm cho Mã Nhĩ Hốt Tư đầy hiếu kỳ.

- Người... Đốt lửa làm chi?

Ngọc Doãn đột nhiên mở mắt, kinh ngạc nhìn Mã Nhĩ Hốt Tư nói:

- Người biết nói tiếng Hán?

Mã Nhĩ Hốt Tư lắp bắp nói:

- Ai nói với người là ta không biết nói tiếng Hán?

Mặc dù Hốt Đồ Hắc Đài nói không chuẩn lắm nhưng vẫn có thể nghe hiểu.

- Vậy người vừa rồi...

- Ta chỉ không muốn nói thôi.

Ngọc Doãn bật cười, lắc đầu, nhìn Mã Nhĩ Hốt Tư nói:

- Trời sắp tối rồi, hồ Kim Hà lại rộng như vậy, đốt đuốc lên là để chỉ đường cho người khác. Nếu không trời tối như mực, chưa chắc họ đã tìm được tới bên này.

Mã Nhĩ Hốt Tư bưng tỉnh hiếu ra.

Cậu do dự một chút rồi đi tới, ngồi xuống.

Tuy nhiên vẫn giữ khoảng cách với Ngọc Doãn, khẽ nói:

- Người là nam nhân, chúng ta là người Liêu, vì sao giúp chúng ta?

- Việc này...

Ha hả, không vì gì cả, muốn giúp thì giúp thôi, cần gì phải nói lý do chứ? Đúng rồi, ta nghe tên người và Y Lệ Khắc Xích dường như không giống người Liêu, có vẻ như là người Mông cổ? Chẳng lẽ các người là hậu duệ người Mông Cổ?

Mã Nhĩ Hốt Tư lắc đầu:

- Không phải, chúng ta là hậu duệ Đột Quyết.

- Hậu duệ Đột Quyết?

Mã Nhĩ Hốt Tư dường như không muốn giải thích, chỉ gật gật đầu rồi trầm mặc.

Ngọc Doãn gãi gãi đầu muốn hỏi nữa nhưng thấy Mã Nhĩ Hốt Tư như không có ý nói thì cũng không muốn làm mình mất mặt.

Hắn nhắm mắt lại chiếu theo khẩu quyết cường cân tráng cốt pháp, thổ nạp hô hấp. Sắc trời càng lúc càng tối, cho đến lúc hoàn toàn đen kịt.

Đồng lửa bùng bùng, đốm lửa bắn tứ tung. Ngồi ở bên sông, có thể loáng thoáng nhìn được ánh lửa chớp lóe bờ sông bên kia.

Nghĩ chắc là Dư Lê Yến cũng đã đốt lửa.

Đột nhiên, Ngọc Doãn mở mắt, vươn người đứng dậy.

- Làm sao vậy?

- Đến rồi!

Ngọc Doãn nghiêng tai lắng nghe một lát rồi sải bước đi. Mã Nhĩ Hốt Tư do dự một chút rồi cũng đi theo sát Ngọc Doãn. Hai người đi chưa bao xa thì nghe được tiếng võ ngựa dồn dập. Dưới ánh trăng, một đội kỵ quân như gió bay điện chớp lao tới bên này.

- Là Tứ thái tử phải không?

Ngọc Doãn vội cao giọng la lên.

Ngay sau đó là tiếng “xuyyyy”.

Kỹ sĩ cầm đầu ghì chặt chiến mã:

- Phía trước là Tiểu Át phải không?

- Chính là tiểu nhân.

Ngọc Doãn vội đi ra phía trước, thấy Da Luật Tập Nê Liệt cũng xoay người xuống ngựa.

Hai người gặp mặt, Da Luật Tập Nê Liệt thấy xem Dư Lê Yến không ở đây thì khẩn trương hỏi:

- Tiểu Át, Yến tử đâu rồi?

- Yến tử đã qua sông, mời tứ Thái Tử cũng mau lên thuyền.

- Tìm được thuyền rồi?

Da Luật Tập Nê Liệt vui vẻ nói:

- Dọc đường chúng ta đến đây không hề thấy tung tích con thuyền nào...

Ngọc Doãn cười cười, đem chuyện ở thôn trang kể lại một lượt sau đó chỉ Mã Nhĩ Hốt Tư đứng sau lưng mình:

- Tứ Thái Tử, đây là Mã Nhĩ Hốt Tư. Thuyền đang ở đó, chỉ có điều phải luân phiên qua sông. Ta còn chuẩn bị một công cụ, có thể mang ba người qua. Chỉ có điều ngựa cần phải tự bơi qua, thuyền không thể chịu tải.

- Như vậy a...

Da Luật Tập Nê Liệt trầm ngâm một chút, liền gật đầu đồng ý.

Chẳng qua là khi y nhìn thấy con thuyền nhỏ kia thì cũng cười khổ một hồi.

- Tiểu Át, ta dẫn người qua sông trước, lát nữa Oán ca còn đến, người ở lại đây chờ Oán ca rồi cùng sang.

Ngọc Doãn mày nhăn lại, nhìn lướt qua mấy người phía sau Da Luật Tập Nê Liệt.

- Cũng được, vậy ta ở đây đợi Oán ca.

Da Luật Tập Nê Liệt tươi cười, vỗ vỗ bả vai Ngọc Doãn:

- Tiểu Át quả nhiên là hảo hán, lần này nếu tìm được đường sống, công đầu thuộc về Tiểu Át. Chờ sau khi đến thành Khả Đôn, ta nhất định sẽ không bạc đãi người, đến lúc đó chắc chắn có trọng thưởng...

148. Chương 147: Huyết Chiến Hồ Kim Hà (4)

Trong lòng Ngọc Doãn cười lạnh, tuy nhiên ngoài mặt vẫn tỏ ra cung kính, khách khí đưa Da Luật Tập Nê Liệt lên thuyền.

Tính cả Da Luật Tập Nê Liệt lên thuyền tổng cộng 6 người.

Trong đó có ba người là con cháu hậu duệ quý tộc người Đại Liêu, ba người khác dùng bè là người hầu cận của Da Luật Tập Nê Liệt. Nói thật, Da Luật Tập Nê Liệt này lựa chọn cũng không cái gì sai, dù sao thời điểm mấu chốt chỉ muốn bảo hộ người thân cận của mình thôi.

Thân có khác biệt!

Mặc dù Ngọc Doãn có bản lĩnh, nhưng suy cho cùng vẫn không phải là thân cận của y.

Không chỉ có Ngọc Doãn, bao gồm cả Nhậm Oán cũng thế. Y để lại năm người, bao gồm cả Ngọc Doãn, Nhậm Oán và đồng bạn của hai người chứng tỏ họ cũng không phải có xuất thân hiển hách. Ngọc Doãn và Nhậm Oán còn là nam nhân.

Thuyền nhỏ chậm rãi rời khỏi bờ sông, trôi về bờ đối diện.

Nơi đuôi thuyền buộc một dây thùng, dây thùng còn kéo theo ba bè gỗ, trên đó có ba người đang nằm sấp. Có mấy con chiến mã hộ tống thuyền nhỏ vào nước, đi về phía bờ bên kia. Kể từ đó, tốc độ thuyền nhỏ so với buổi chiều qua sông thông thả hơn nhiều.

- Mọi người nghỉ ngơi ăn uống một chút đi.

Ngọc Doãn thở hắt ra, trở lại bên đồng lửa, ngồi xuống.

- Đoán chừng qua lại cũng phải mất hai canh giờ, chúng ta lấp đầy bụng trước đã, nếu không lát nữa qua sông sẽ không có sức đẩy.

Năm người ở lại nhìn nhau, ngồi xuống cùng Ngọc Doãn.

Bọn họ lấy ra lương khô, có người lấy ra túi rượu trên lưng ngựa, sau khi uống một hớp thì đưa cho Ngọc Doãn.

- Rượu này mạnh thật!

Ngọc Doãn uống một ngụm, tò mò hỏi:

- Rượu này lấy đâu ra vậy?

- Ha hã, còn không phải lấy từ trên người đám giặc kia sao...Mặc dù không bằng rượu Đại Tổng các người nhưng cũng rất ngon đấy.

Bất kể thế nào, mọi người đi cùng nhau trên đường nên cũng đã quen thuộc.

Đặc biệt là trải qua một trận đánh, vài người Liêu lúc đầu còn bài xích Ngọc Doãn giờ cũng đã thay đổi thái độ rất nhiều. Lúc ấy khi Ngọc Doãn giết Bồ Liễn Bột Cận kia, bất kể là dùng thủ đoạn gì thì đúng là công lao thật sự. Những năm gần đây người Liêu chịu ảnh hưởng của văn hóa Đại Tổng, rất có xu hướng bị đồng hóa. Mặc như Tổng, ăn uống như Tổng, rượu như Tổng, học như Tổng...Phong khí cuồng dã năm xưa Da Luật Bảo Cơ rong ruổi Bắc Cương đã nhạt đi rất nhiều rồi, tuy nhiên vẫn giữ được chút vũ dũng thôi.

Hơn nữa, đoạn đường này Ngọc Doãn đã góp không ít sức lực, nói không chừng sau này còn có thể cùng nhau làm việc, tội gì mà làm cho quan hệ thêm căng thẳng.

Người Liêu tỏ ra thiện ý, Ngọc Doãn cũng không từ chối.

Hắn không định ở Bắc Cương lâu thêm, nhưng vì tìm đường cho ngày sau nên tốt nhất tạo mối quan hệ.

Mà nay Ngọc Doãn cũng không phải thanh niên nghệ sĩ tâm khí cao ngạo như kiếp trước nữa. Từ khi tái sinh đến thời đại này, sự nhận thức bên trong hắn đã thay đổi rất nhiều. Hắn bắt đầu học sống chung với người khác, giao lưu với người khác, học nghiên ngẫm tâm tư người khác...Hơn nữa, ở thời đại này học còn học được nghề giết mổ heo, hai tay cũng đã giết hơn mười tính mạng người.

Bao nhiêu việc đủ để một người có sự thay đổi rất lớn.

Ngọc Doãn vừa uống rượu và nói chuyện phiếm với mọi người, bất giác thời gian đã trôi qua lâu...

Thuyền nhỏ đã đến giữa sông, dập dềnh trên mặt nước.

Nếu như đứng ở bờ sông, cơ bản chỉ nhìn thấy một chấm đen, căn bản không thấy rõ toàn cảnh. Tính toán thời gian, đoán chừng chuyển tiếp theo lên thuyền cũng phải sau một nửa canh giờ nữa. Ngọc Doãn bận rộn cả ngày, cũng thật sự mệt mỏi rồi, liền nói với năm người một câu rồi nằm xuống nghỉ ngơi. Nào ngờ vừa nhắm mắt, bên tai nghe được tiếng vó ngựa.

Ngọc Doãn giật nảy mình lạnh toát cả người, vội xoay người ngồi dậy.

- Là Oán ca đến đây?

- Hình như vậy ...Da Luật Tra Nô mau ra nghênh đón đi.

Ngọc Doãn vội vàng đứng lên, đi về hướng có tiếng vó ngựa vọng đến.

Trong đêm tối, hai con khoái mã bay nhanh mà đến.

Không đợi Ngọc Doãn mở miệng, một người lặn từ trên ngựa xuống, lấp bắp:

- Tứ thái tử đâu? Tứ Thái tử đâu?

- Oán ca, xảy ra chuyện gì?

Ngọc Doãn tinh mắt nhận ra người lặn từ trên ngựa xuống là Nhậm Oán.

Liền vội bước nhanh tới đỡ Nhậm Oán lên, đồng thời chăm chú nhìn thấy một con ngựa khác nhưng không có ai.

- Lỗ tắc, Lỗ tắc đuổi tới!

- Hả?

Nhậm Oán nhận lấy túi nước từ một người tên là Da Luật Tra Nô, uống ừng ực, thở dốc nói:

- Lỗ tắc đuổi tới...Chúng ta phát hiện tung tích Lỗ tắc trên đường. Tiêu Thiếu Bảo bị Lỗ tắc bao vây, ta liều chết xông ra khỏi vòng vây chạy tới báo tin. Đoán chừng, đoán chừng Thiếu Bảo lúc này dữ nhiều lành ít, Tứ thái tử đâu rồi?

Da Luật Tra Nô sắc mặt trắng bệch, thân mình không tự chủ run nhè nhẹ.

Ngọc Doãn nhìn ra sông, hạ giọng nói:

- Tứ Thái Tử và Công chúa cũng đã qua sông, để chúng ta ở lại chờ các người đến.

Oán ca, Lỗ tặc có bao nhiêu? Khoảng cách đến nơi này còn xa không?

- Ước chừng một Bồ Liên, khoảng có bốn mươi người, là tiên phong Lỗ tặc...Ta đã thiết lập hai cạm bẫy nhỏ trên đường, nhưng đoán chừng cũng không ngăn cản được lâu lắm. Nửa canh giờ, nhiều nhất là nửa canh giờ Lỗ tặc nhất định sẽ đuổi tới nơi này...

Nửa canh giờ!

Ngọc Doãn hít một hơi lạnh.

Nửa canh giờ, đoán chừng đám người Da Luật Tập Nê Liệt còn chưa tới bờ bên kia.

Bảy người nhìn nhau, Ngọc Doãn nhìn thấy trong mắt mọi người có tia sợ hãi.

Hít sâu một hơi, hắn mở miệng nói:

- Chư quân, lúc này chúng ta tuyệt đối không thể loạn. Một khi chúng ta loạn đầu trận tuyết, đó là đường chết. Lúc trước chúng ta giết nhiều Lỗ tặc như vậy, chắc hẳn bọn họ sẽ không bỏ qua chúng ta. Chỉ có nghĩ biện pháp liều chết chiến đấu một trận với bọn chúng còn có thể có con đường sống. Đúng rồi, có ai biết bơi không?

Mấy người lại nhìn nhau, ngơ ngác.

Những năm Tuyên Hòa, sông phương bắc không ít nhưng người Liêu chỉ am hiểu cưỡi ngựa bắn cung, còn kỹ năng bơi lội thì không rành nhiều lắm.

Nhậm Oán do dự một chút, giơ tay lên nói:

- Thật ra ta cũng biết chút ít kỹ năng bơi, nhưng không giỏi.

Ngọc Doãn day day mũi:

- Ta cũng biết nhưng không giỏi lắm...

- Ta cũng biết!

Da Luật Tra Nô giơ tay lên, hạ giọng nói:

-So với người thường xuyên bơi lội thì không bằng, nhưng vẫn có thể qua sông.

- Như vậy a...

Ngọc Doãn khó khăn rồi!

Nơi này có bảy người, ba người biết bơi.

Hơn nữa trong ba người này đoán chừng kỹ năng bơi lội giỏi lại không có ai.

Nói cách khác, ba người này tạm gọi là biết bơi, còn dẫn người qua sông quả thật là không thể. Mà hồ Kim Hà này rộng lớn, một người chưa chắc đã bơi qua được, mang theo người có khi còn bị chìm nước mà chết.

Làm sao bây giờ?

Ngọc Doãn muốn lập tức bơi rời khỏi đây, nhưng hẳn biết vậy chắc chắn sẽ bị người khác ngăn cản.

- Tiểu Át, có chủ ý gì không?

Nhậm Oán nhìn Ngọc Doãn, trong ánh mắt đầy vẻ chờ đợi.

Lúc này ta có thể có chủ ý gì chứ? Ta không đọc binh thư, không biết hành quân đánh giặc, ngay cả ba mươi sáu kế cũng không nhớ được hết. Dựa vào bảy người này muốn chống đỡ bốn mươi tinh nhuệ Nữ Trực như lang như hổ, quả thật là vô cùng khó khăn.

Ngọc Doãn đang định nói thì bên tai chợt vang lên những tiếng thở phì phì.

Ngẩng đầu lên nhìn, thấy bên bờ sông gần hai mươi con chiến mã đang nhàn nhã tản bộ.

Nhiều chiến mã mà để mất ở nơi này thì thật đáng tiếc...Khoan, ngựa?

Trong đầu Ngọc Doãn đột nhiên lóe lên, vội vàng nói:

- Tra Nô, người lập tức thu gom hết ngựa ở bên bờ sông lại đây.

- Để làm gì vậy?

- Người cứ thu thập lại rồi nói sau. Oán ca, người dẫn người vào thôn, ở trong đó tìm dây thừng, nếu không có dây thừng thì khăn trải giường, đệm chăn cũng được, cố gắng mang hết ra đây. Tất cả mọi người dừng nhàn rồi, mau làm việc đi. Nhân lúc Lỗ tặc còn chưa đến, chúng ta chuẩn bị một chút, mặc dù chưa hẳn đã hữu dụng nhưng nói không chừng có thể kéo dài được thời gian.

Mấy người Nhậm Oán và Da Luật Tra Nô không hiểu ra sao.

Tuy nhiên lúc này có thể có người đi đầu, khiến lòng người bình tĩnh hơn nhiều.

Da Luật Tra Nô mang theo hai người đi thu nạp ngựa; Nhậm Oán thì mang theo những người còn lại chạy vào trong thôn, ở trong đồng hoang tàn tìm kiếm dây thừng. Ngọc Doãn thì chạy thẳng đến căn phòng lúc trước đã phát hiện Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài, hắn tìm trong nhà bếp bị tàn phá tìm được một thùng sắt, sau đó mang thùng sắt chạy đến cổng thôn trang.

Chỉ trong chốc lát, Da Luật Tra Nô vội vàng dẫn ngựa vào thôn.

Mà Nhậm Oán thì tại gian phong bỏ hoang tìm được dây thừng. Chiều dài dây thừng gần ba mươi mét, Ngọc Doãn bảo Da Luật Tra Nô kéo những chiến mã kia vào thôn, mười con một hàng...

- Oán ca, phải dụ Lỗ tặc đến đây.

- Hả?

Về mặt Nhậm Oán fmitj nhìn Ngọc Doãn.

Lúc này trốn còn không kịp, sao còn lại dụ đối phương tới?

- Oán ca vừa đến, chỉ sợ sức khỏe chưa hồi phục.

Ta nghỉ ngơi lâu rồi, chẳng bằng để ta đi...Tuy nhiên Tiểu Át, nhất định phải dụ Lỗ tặc đến đây sao? Đó chính là Bồ Liễn, là tử chiến, chúng ta bảy người chỉ sợ không phải là đối thủ của bọn chúng, kết quả chẳng phải sẽ bị bọn chúng giết chết hết sao?

- Tử chiến?

Ngọc Doãn mỉm cười!

- Nào ta đâu có bị hổng, bảy người chiến đấu với bốn mươi người, ta điên sao?

Hơn nữa trong bảy người chúng ta còn có hai người bị thương, dù không tổn hao gì, chỉ sợ cũng rất khó dùng lực...Yên tâm, ta còn muốn sống lâu, thê tử ở quê nhà vẫn đang đợi ta trở về, không muốn chết ở nơi quỷ quái này.

Ngọc Doãn nói xong, lập tức khiến mọi người bật cười.

Bầu không khí căng thẳng lúc trước đã giảm bớt đi nhiều. Da Luật Tra Nô nói:

- Một khi đã như vậy, ta đi dụ bọn họ đến.

Dứt lời, Da Luật Tra Nô nắm một con ngựa, xoay người lên ngựa.

Đợi sau khi Da Luật Tra Nô rời đi, Ngọc Doãn lại chỉ huy mọi người, dùng dây thừng buộc thân chiến mã lại, gấn chiến mã lại thành một đoàn.

- Liên hoàn mã?

Ánh mắt Nhậm Oán sáng lên, bật thốt:

- Ta đã hiểu, Tiểu Ất là dùng liên hoàn mã phá địch!

- Hả hả, người chỉ đoán được một nửa.

- Ồ?

Vẻ mặt Nhậm Oán đầy nghi hoặc, nhìn Ngọc Doãn bận rộn mang theo một thùng sắt, đổ chất lỏng ở trên lưng ngựa.

- Tiểu Ất, ta thật sự không đoán ra được.

Ngọc Doãn cười ha hả, đang định trả lời, lại nghe tiếng chân dồn dập bên ngoài, tiếp theo đó tiếng bước chân càng lúc càng lớn, giống như thiên quân vạn mã đang chạy tới.

Ngọc Doãn biến sắc, hạ giọng nói:

- Đến rồi!

149. Chương 148: Huyết Chiến Hồ Kim Hà (5)

Ánh trăng sáng từ từ lên đến đỉnh đầu, soi bóng xuống mặt hồ trong vắt như gương.

Xa xa, một đội thiết kỵ hò reo xông đến. Người nào người đấy đầy sát khí, tiến thẳng vào trong thôn trang hoang tàn. Dưới ánh trăng, một người mặc giáp trụ màu trắng trong tay cầm một thanh trường đao sáng loáng, đi tiên phong. Người đó chính là Bồ Liên Bột Cận Cao Phi. Gương mặt hắn được ánh trăng chiếu sáng nên có thể thấy rất rõ vẻ mặt dữ tợn đầy sát khí mà ai nhìn thấy cũng phải kinh hãi.

Cao Phi không thể không giận!

Y bị hai người Liêu phục kích giữa đường, làm chết ba người.

Trên đường truy kích, có cả một loạt bẫy ngăn cản, tuy là không có gì rắc rối nhưng thực sự thì cũng đã làm cho hai người bị thương.

Nghĩa là ngay cả đến thể diện của Quốc công nước Thục cũng không thêm để ý, còn làm cho y mất năm người rồi.

Từ khi Cao Phi quy thuận Nữ Trục tới nay chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy. Nếu để chuyện này lan ra ngoài thì hắn còn đâu mặt mũi!

Cho nên, lúc này Cao Phi vô cùng giận dữ.

Mất thấy mục tiêu xuất hiện, y không nói tiếng nào liền dẫn quân truy kích.

Phía trước đúng là Da Luật Tra Nô đang chạy thực mạng bỏ trốn. Sau khi phóng ngựa vào thôn, gã lập tức bỏ ngựa trốn vào những cánh đồng hoang. Cùng lúc đó, Nhậm Oán xông lên kéo Da Luật Tra Nô rồi cả hai nhanh chóng mất hút trong những cánh đồng hoang.

Binh lính của Cao Phi xông vào thôn trang nhưng không thấy ai.

Hắn không phải kẻ ngốc, lập tức cảm thấy có điều xấu.

Theo bản năng, hắn ghì chặt chiến mã, đồng thời giơ đại đao lên cao, ra hiệu mọi người dừng lại.

Cao Phi xuất thân từ một gia tộc lớn ở Bột Hải. Nếu mà ngược dòng tìm lại nguồn gốc thì tổ tiên của hắn chính là một trong những Khai quốc công thần của triều Tùy.

Cho nên tính ra hần cũng thuộc dòng dõi có học.

Sau khi thất bại trong cuộc chiến với nước Liêu, gia tộc Bột Hải lần lượt quy thuận Đại Tống.

Nhưng năm ngoái do chuyện Trương Giác bị giết nên khiến cho gia tộc Bột Hải hơi lo sợ. Họ quy thuận Đại Tống là muốn tìm kiếm một nơi nương tựa. Nhưng họ lại không ngờ Hoàng Đế Đại Tống là một kẻ bất tài, không dám chịu trách nhiệm mà giết Trương Giác.

Lúc Ngọc Doãn ở Khai Phong cũng có nói chuyện qua với bọn người Lý Dật Phong.

Chuyện Trương Giác nhìn vào thì có vẻ không phải là chuyện lớn nhưng ảnh hưởng của nó đến vùng Hà Bắc thì khó mà có thể lường được.

Dòng họ Cao ở Bột Hải đã phản bội Đại Tống, quy thuận người Nữ Trục.

Cao Phi cũng là một trong những thanh niên có tài năng kiệt xuất trong dòng họ Cao, vì muốn giành chiến công mới đến phủ Đại Đồng để tòng quân.

Tính ra, hần cũng học qua binh thư nên mưu lược cũng không quá kém. Đối với âm mưu của Nữ Khê Liệt A Lỗ và Nạp Lạt A Lý Cổ, Cao Phi không rõ lắm, nhưng hần hiểu người Nữ Trục lấy chiến công để xét. Chỉ cần hần có thể bắt được kẻ đihej thì đó là một chiến công thực tế! Cho dù A Lỗ và A Lý Cổ muốn cướp đoạt cũng không phải là chuyện dễ.

Điều quan trọng ở đây là hần phải nắm chắc chiến công này trong tay ...

Muốn nói Cao Phi là sốt ruột lập công cũng được, nói là hung hăng càn quấy cũng không sao. Nhưng trong những thời điểm quan trọng, hần vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

- Cao Phi Bột Cận, tại sao ngừng lại?

Một gã Thập phu trưởng giục ngựa tiến tới để hỏi

Cao Phi nói:

- Thật kì lạ!

- Kì lạ?

Thập phu trưởng vừa mới nói xong thì đã nghe trong thôn trang có tiếng ngựa hí vang lên.

Cùng với tiếng vó ngựa, một vầng lửa sáng từ trong thôn trang nhanh chóng lao ra. Hơn mười chiến mã giống như nổi điên xông về phía đám người Cao Phi. Tên thập phu trưởng giật mình sợ hãi, quay đầu ngựa đồng thời hét lên

- Trúng kế rồi! Chạy mau!

Mười con ngựa kia bị dây thừng cột vào nhau. Đuôi của chúng đã bị quét dầu đang cháy bùng bùng.

Ngựa thì không biết chuyện gì xảy ra nhưng thấy phía sau là một đám lửa thì chúng không thể nào bình tĩnh được. Mười con chiến mã nổi điên lên lao đi kiếm đường chạy trốn, hí vang khắp cả thôn. Thôn trang sớm đã hoang tàn, đường không còn bằng phẳng. Người Nữ Trục thấy tình hình không ổn, vội thúc ngựa rút lui, nhưng trong lúc như thế này, làm sao có thể lập tức quay đầu chứ?

Người phía trước muốn xoay lại, người phía sau thì không biết chuyện gì xảy ra ...

Hơn ba mươi quân Kim còn đang rối loạn, thì mấy con ngựa đã ở ngay trước mặt.

Một mũi tên bay ra từ trong đồng hoang tàn lao ra.

Một tên quân Kim thì đang lo xoay đầu, không để ý đến bị trúng tên té xuống ngựa. Tên lính Kim ấy vốn dĩ không bị bắn trúng chỗ hiểm nhưng dưới vó ngựa đang hoảng loạn kia thì làm sao y né tránh được? Những tiếng kêu thê lương liên tục vang lên, trong chốc lát tên lính nước Kim đó đã bị biến thành một đồng thịt nát. Cùng lúc đó, những mũi tên từ trong đồng hoang tàn lên tục bắn ra khiến cho quân Kim nhốn nháo cả lên.

Những con ngựa rực lửa kia lại tiếp tục xông lên, húc thẳng vào những con ngựa của quân Kim.

Hơn mười con chiến mã cột cùng nhau nên sinh ra một lực rất mạnh, khó mà dự đoán được.

Cao Phi thấy tình hình không ổn, vội hô to:

- Đứng hoảng sợ, xuống ngựa.

Hắn nhảy xuống ngựa. Khi hai chân vừa chạm đất trong lòng liền cảm thấy có gì đó bất ổn. Một bóng người từ trong khu đổ nát kia lập tức phóng về hướng Cao Phi. Tuy Cao Phi hơi kinh sợ nhưng dù sao cũng xuất thân từ gia đình võ tướng liền theo bản năng đánh một cái về phía sau. Chỉ nghe một âm thanh vang lên, thanh đao trong tay đã va chạm với binh khí của đối phương, một lực lớn đè xuống khiến tay Cao Phi run lên, hổ khẩu vỡ nát... Hai bàn tay Cao Phi chảy máu đầm đìa, không giữ nổi thanh đại đao trong tay.

Cao Phi kêu to một tiếng, nhanh chân nghiêng người để né.

Nhưng nào ngờ người kia đã nhanh chóng xoay người lại. Chỉ nghe thấy một tiếng động vang lên rồi quả xích chùy liền bay tới...

Cao Phi định né thêm lần nữa, nhưng không kịp .

”Ầm!” Cao Phi giống như bị một bàn tay vô hình đánh vào mà văng ra rất xa.

Là ai?

Trong đầu Cao Phi loé lên một ý nghĩ. Mặc dù bị đánh bay trong không trung nhưng mắt y vẫn nhìn chăm chăm vào kẻ địch tập kích mình. Lần này, hắn thấy rõ... Người đó là một người cao sáu thước Tổng trở lên, có vẻ không khô ngoắt. Một tay người đó nắm chặt một thanh đoản đao, còn tay kia thì nắm một cái xích chùy! “Thằng nhãi này thật mạnh, không biết lai lịch ra sao?”

Ầm

Cao Phi rơi vào trong đồng trống vắng. Mới định đứng dậy y lập tức cảm thấy toàn thân đau nhức.

Cao Phi cúi đầu xem thì thấy toàn là xương, từ vết rách dưới xương sườn có thể nhìn thấy được nội tạng của mình đã bị đánh cho nát, thật đáng sợ. Vừa phun ra máu, Cao Phi vừa sợ hãi mở to mắt nhìn, người kia đang cầm xích chùy và đoản đao điên cuồng chém đâm binh lính... Chưa đợi hắn nói gì thì trong đồng trống vắng lại xuất hiện thêm một người. Trong chớp mắt người đó đã vọt tới giờ tay chém xuống, chặt đứt đầu Cao Phi.

Cửa thôn trở nên hết sức hỗn loạn.

Ngựa lửa tách kị binh của người Nữ Trục ra, khèn cho nhiều người chết thảm dưới vó ngựa.

Tuy nhiên, bản tính của người Nữ Trục nảy rất hung ác. Sau một lúc lúng túng chúng nhanh chóng xuống ngựa, né tránh những con ngựa lửa này đồng thời tổ chức chống lại những người xông ra từ trong đồng trống vắng đó. Ngọc Doãn một tay cầm đao, một tay cầm chùy xông vào trong đám loạn quân. Cây chùy nặng trĩu kia quay vù vù, còn bảo đao Lâu Lan cũng xoay tít tạo ra các vòng tròn sáng loáng .

La Nhất Đao truyền đao phổ cho Ngọc Doãn có các chiêu thức cũng không phức tạp.

Nếu tính tổng cộng ra chỉ có tám chiêu mà thôi Tám chia đó cơ bản phân thành cắt, chém, gạt, lau, đâm, đâm, xoay.

Cho nên, bộ đao pháp này còn gọi là Bào Đình Bát Pháp.

Tuy nhiên đừng thấy nó chỉ có tám chiêu mà coi thường. Có thể thông qua các thủ pháp cầm dao mà có rất nhiều biến hoá khôn lường. Đối với những biến hoá đó, Ngọc Doãn vẫn chưa lĩnh hội hết nhưng bát thức đao pháp, cũng đã thuần thục phần nào. Hắn luôn cảm thấy La Nhất Đao truyền cho hắn bộ đao pháp này là một đao pháp dùng để giết heo, không thích hợp sử dụng trên chiến trường lớn.

Nhưng nếu phối hợp xích chùy thì lại có những biến hóa kỳ diệu.

Một tay chùy, một tay đao, lại phối hợp với La Hán bộ mà Ngọc Doãn đã học từ trước, không ngờ sinh ra uy lực lớn như thế này...

Cả Ngọc Doãn cũng không rõ lắm tại sao lại có những biến hoá như vậy. Chùy pháp của hắn vô cùng đơn giản, do Dư Lê Yến truyền thụ, tiến lên tiến xuống cũng chỉ là đập, quét, ngăn, vòng. Tổng cộng chỉ có năm thức vậy mà phối hợp với Bào Đình Bát Pháp lại tăng thêm uy lực.

Một gã người Nữ Trục xông lại, Ngọc Doãn không nói hai lời liền dùng chùy đập.

Người Nữ Trục kia vội nâng tấm chắn đỡ, chợt nghe một âm thanh rất lớn vang lên, xích chùy bị đẩy ngược ra... Ngọc Doãn nhờ vào lực xích chùy bị đẩy ra, thân người xoay theo, chân bước đến phía trước, thoáng cái đã ở bên cạnh tên Nữ trục. Lâu Lan bảo đao trong tay hắn đâm vào ngực rồi kéo thẳng xuống sườn của tên lính kia. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, người Nữ Trục đó nằm trên một vũng máu.

Lâu Lan bảo đao sắc bén để lại một vết thương dài khoảng 3 phân trên xương sườn người đó.

Cho dù là có giáp trụ bảo vệ, cũng không thể chống nổi nhát chém của Lâu Lan bảo đao ... Gan ruột từ trong miệng vết thương kia chảy ra đầy đất.

Giờ phút này Ngọc Doãn hết sức bình tĩnh, chém xong một đao đó hắn chẳng thèm để ý đối phương chết hay sống, xông về phía đối thủ kế tiếp...

- Không cho thoát ai cả!

Nhậm Oán cầm cung tiễn trong tay, liên tiếp bắn chết ba người, đồng thời kêu lên thật to.

Mà Da Luật Tra Nô liền múa thương xông lên. Cây thương đó gần tám thước Tổng càn quét xung quanh. Người Nữ Trục chiếm ưu thế về số lượng nhưng lại e ngại khi phải đối mặt với đám người như một đám dã thú xông tới. Ngọc Doãn và Da Luật Tra Nô một tả một hữu, như vào chỗ không người. Nơi hai người đi qua, chỉ thấy người Nữ Trục bị giết máu chảy thành sông.

Trong chớp mắt, hai người đã xuyên qua đám binh lính.

Hơn mười tên quân Kim phơi thây ở phía sau hai người khiến cho máu tươi chảy đỏ cả đất ...

Những tên lính Kim chết trong tay Ngọc Doãn rất thê thảm, gần như không có tên nào có thể toàn thây

Da Luật Tra Nô giật mình cảm thấy ớn lạnh, liếc nhìn Ngọc Doãn: “cái tên này thật hung hãn, so với ta còn hiếu sát hơn.”

- Tiểu Át, dừng tay, dừng tay!

Lúc này Ngọc Doãn đã giết đỏ cả mắt.

Nghe Nhậm Oán la lên, hắn mới tỉnh táo lại, đứng ở trong đồng thi thể trong óc lập tức trống rỗng.

“Toàn bộ số này đều là do ta giết sao?”

Cảnh tượng trước mắt, nhìn qua thấy ghê người.

Khắp nơi đầy xác chết, máu chảy thành dòng... Kiếp trước, hắn từng xem trên ti vi rất nhiều phim hành động nhưng đó là một thứ cảm nhận hoàn toàn khác. Ngọc Doãn chăm rãi đi ra khỏi đồng xác chết, chỉ thấy Da Luật Tra Nô đang tiến lên, một tay đỡ lấy tay hắn.

- Tiểu Át, quả thật là hảo hán!

Ngọc Doãn cười như mếu một tiếng, quay đầu lại liếc nhìn đồng thi thể,

- Tra Nô! Tất cả đều chết hết sao?

- Ha hã, yên tâm đi, một tên cũng không buông tha. Tiểu Át chẳng những có võ nghệ cao cường mà lại còn rất thông minh.. Hôm nay chiêu liên hoàn hỏa mã trận này không kém gì so với trận Diên Đan hỏa ngư năm đó đâu.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!

Ngọc Doãn vút xích chùy, đặt mông ngồi dưới đất, mà cảm thấy hơi choáng..

Trận đánh nhau ở huyện Dương Khúc tuy rằng ghê gớm nhưng làm sao so với được với cảnh tượng trước mắt này? Tới lúc này Ngọc Doãn mới thật sự hiểu rõ chiến tranh tàn khốc là như thế nào.

Nhưng đám người Nữ Trục này cũng thật tàn ác!

Hắn nhỏ nước miếng, lấy túi nước bên hông, rút nút lọ uống ừng ực. Mất một lúc, cuối cùng hắn cũng ổn định cảm xúc lại.

- Oán Ca! Thương vong như thế nào?

150. Chương 149: Huyết Chiến Hồ Kim Hà (6)

- Tứ ca, sao không thấy Tiểu Ất?

Khi thuyền nhỏ của Mã Nhĩ Hốt Tư đáp vào bờ, Dư Lê Yến mang theo Hốt Đồ Hắc Đài ra đón, nhưng nhìn trái phải không thấy bóng dáng Ngọc Doãn. Dư Lê Yến lập tức nóng nảy, không đợi Da Luật Tập Nê Liệt đứng vững đã kéo tay của y.

- Yến tử, đừng lo lắng, Tiểu Ất còn ở bờ bên kia, chờ đợi hội hợp với Oán ca.

Bên ta đã đủ người, lát nữa để Bất Lỗ Diệc Hắc chèo thuyền qua đó chở đám người Tiểu Ất qua là được. Ha hả , yên tâm đi, không gì đâu. Đoán chừng giờ tý là chúng ta có thể xuất phát, sau khi hùng đông là có thể tiến vào Vân Nội châu rồi.

Da Luật Tập Nê Liệt cười vui cười mở, nhưng Dư Lê Yến lại cảm nhận được sự bất thường trong đó.

Nàng đột nhiên lui ra sau nhìn chằm chằm Da Luật Tập Nê Liệt.

Ánh mắt sáng quắc như lưỡi kiếm sắc bén xuyên thấu nội tâm Da Luật Tập Nê Liệt.

Chẳng biết tại sao, Da Luật Tập Nê Liệt không dám nhìn vào mắt Dư Lê Yến, chỉ ho khan hai tiếng, ra vẻ vô sự bình thường xoay người sang chỗ khác.

Dư Lê Yến khe khẽ thở dài!

Tứ ca thay đổi rồi!

Tuy rằng không biết là thay đổi từ lúc nào, nhưng Dư Lê Yến hiểu rõ Da Luật Tập Nê Liệt an bài như thế là có dụng ý. Y đang lôi kéo lòng người. Sáu người hộ tống Da Luật Tập Nê Liệt qua sông đều là con cháu hậu duệ quý tộc Đại Liêu, trong đó không ít người là thân phận Vương tử bộ lạc. Cũng giống như quan hệ mật thiết giữa Da Luật Tập Nê Liệt và Da Luật Khuất Đột Luật, đó là vương tử Niêm Bát Cát.

Niêm Bát Cát này có tên gọi là khác Man tộc, sinh hoạt trên cao nguyên Tây Bộ, thực lực cực kỳ hùng mạnh.

Trong “Kim sử”, Niêm Bát Cát gọi là Niêm Bát Ân, trên lịch sử cuối cùng đã bị Thành Cát tư Hân Thiết Mộc Chân tiêu diệt. Tuy nhiên lúc này, Thiết Mộc Chân còn chưa sinh ra, thực lực Niêm Bát Cát vô cùng hùng hậu, qua nhiều thế hệ Niêm Bát Cát Vương đã đưa Vương tử đến thượng kinh, hấp thu văn hóa Đại Liêu, về phương diện khác cũng làm hạt nhân, tăng cường qua lại với Đại Liêu.

Làm một lão Vương Hãn nhất đại sắp sửa tạ thế liền triệu hồ đưa cháu kế nhiệm chức Vương Hãn.

Mà Tân Vương Hãn Nhất Đại thì tiếp tục phái đến Thượng Kinh, tỏ vẻ thần phục Đại Liêu.

Da Luật Khuất Đột Luật đó nay là Vương Tử Niêm Bát Cát, cũng là Vương Hãn kế nhiệm Niêm Bát Cát. Da Luật Tập Nê Liệt đưa gã đi cùng rõ ràng là có ý đặc biệt. Quan trọng hơn là, chỉ sợ Da Luật Tập Nê Liệt cũng đã chuẩn bị tốt việc kế thừa vương vị ở thành Khả Đôn.

Đối đầu kẻ địch mạnh thì trong đầu lại đầy tính toán nhỏ nhen.

Dư Lê Yến vô cùng phẫn nộ đối với hành động của Da Luật Tập Nê Liệt, chẳng qua có nhiều người nàng cũng không tiện mở miệng chỉ trích.

- Mã Nhĩ Hốt Tư có sức không?

Mã Nhĩ Hốt Tư liên tiếp chống thuyền hai lần, thật sự hiện tại có chút mệt mỏi rồi.

Tuy nhiên nghe Dư Lê Yến hỏi, cậu ta thở dốc một hơi, lớn tiếng nói:

- Xin công chúa yên tâm, ta vẫn còn sức...

-Vậy làm phiền người lập tức xuất phát quay lại bờ bên kia đón Tiểu Át lại đây.

- Được!

Mã Nhĩ Hốt Tư chuẩn bị lên thuyền, lại nghe Hốt Đồ Hắc Đài thét lên kinh hãi:

- Công chúa, mau nhìn, châm lửa rồi, châm lửa rồi!

Dư Lê Yến vội theo hướng ngón tay của Hốt Đồ Hắc Đài, loáng thoáng có thể thấy bờ bên kia có ảnh lửa ngút trời, có tiếng người hô ngựa hí vọng đến nhưng không rõ lắm. Đúng bờ bên này muốn nhìn rõ tình trạng của bờ bên kia của hồ Kim Hà, rõ ràng là không có khả năng. Tuy nhiên sắc mặt Dư Lê Yên lại trắng bệch, vội la lớn:

- Mã Nhĩ Hốt Tư, theo ta qua sông.

- Yến tử, muội điên rồi!

Da Luật Tập Nê Liệt kinh hãi thất sắc, vội vươn tay ngăn Dư Lê Yến lại.

- Nhất định là Lỗ Tặc truy binh tới rồi, lúc này muội qua sông, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

- Dù là tự tìm đường chết còn hơn là ham sống lâm trận bỏ chạy.

- Muội nói cái gì?

- Ta nói ngươi sợ chết, tâm tư quá nặng...

- Công chúa, người sao có thể nói chuyện với Thái tử như vậy?

Da Luật Khuất Đột Luật vội đứng ra, lớn tiếng nói:

- Tứ Thái Tử làm như vậy cũng vì muốn tốt cho người... Mà nay truy binh đã tới, chúng ta mau rời khỏi đây, có câu quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, Công chúa muốn Thái tử chịu chết ư?

Da Luật Khuất Đột Luật này cũng đọc khá nhiều sách nên khi ngâm mồm há mồm cũng chỉ là chi, hồ, giả, dã. (trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng)

Dư Lê Yến cười lạnh nói:

- Chắc Khuất Đột Luật cũng biết “Đạo diệc hữu đạo hồ” ? (Trộm cũng có đạo)

So tài văn chương ư?

Ngươi chỉ là Vương tử của một bộ lạc Man tộc, mà dám ở trước mặt ta chi, hồ, giả, dã sao?

Dư Lê Yến nói xong liền thả liền nhảy lên thuyền nhỏ. Cùng lúc đó, Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài cũng theo sát sau lên thuyền, mang theo ba bè gỗ đi tới bờ bên kia. Chỉ để lại Khuất Đột Luật đứng ở bên bờ sông mờ mịt không biết nên phải làm sao.

Thật lâu sau, gã mở miệng nói:

- Tứ Thái Tử, lời Công chúa là có ý gì?

Trên mặt Da Luật Tập Nê Liệt lộ vẻ xấu hổ, nhìn Khuất Đột Luật thở dài:

- Đây là câu chuyện xưa trong “Trang Tử ngoại Thiên”, nói rằng thời Xuân Thu có một cường đạo tên là Đạo Chích, đồ đệ của hắn hỏi: ‘Đạo mà cũng có đạo ư?’ Đạo Chích lên trả lời: ‘Ăn trộm cũng có năm điều đạo đức: Đoán biết của cải cất giấu là (Thánh); Vào trước đồng bọn là (Dũng); Ra sau đồng bọn là (Nghĩa); Biết chỗ nên lấy hay không là (Trí); Lấy xong chia đều là (Nhân).

Ý Yến tử nói ta ngay cả cường đạo cũng không bằng!

Nhưng muội ấy làm sao biết ta khó xử đến mức nào, nếu như ta ở lại bờ bên kia, chẳng phải sẽ đụng vào đám Lỗ tặc. Ta chết là việc nhỏ, nhưng nếu chẳng may phụ hoàng bị đánh bại, chẳng phải nước Đại Liêu bị mất sao? Ta làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, đáng tiếc Yến tử không hiểu.

Cũng không biết Da Luật Tập Nê Liệt là nói với Khuất Đột Luật hay là nói với chính mình.

Dù sao lời nói ra cũng khiến mấy người bên cạnh liên tục gật đầu.

Khuất Đột Luật nói:

- Tứ Thái Tử thân gắn với ngai vàng Đại Liêu, sao có thể để thân trong nguy hiểm? Công Chúa Thực Quốc thật sự là quá không hiểu chuyện rồi. Tuy nhiên, công chúa nóng nảy như vậy rốt cuộc là nguyên nhân gì? Theo ta thấy, chỉ sợ là tên nam nhân kia quấy phá, mê hoặc lòng công chúa. Tứ thái tử, nam nhân kia dù gì cũng không phải người của mình, chẳng phải người Tổng có câu: Không cùng tổ tiên, lòng hẳn sẽ khác! Tứ Thái tử lần này trở về thành Khả Đôn không thể không gia tăng đề phòng với người này.

Không cùng tổ tiên ta, sẽ có lòng khác?

Da Luật Tập Nê Liệt neho mắt lại thành một đường kẻ nhỏ, bất giác nắm chặt tay lại.

- Chỉ còn lại ba người chúng ta?

Ngọc Doãn khẽ kêu một tiếng, nhìn Nhậm Oán, rất lâu không nói gì.

Một trận huyết chiến qua đi, binh Kim Bồ Liễn thuộc sở bộ Cao Phi toàn quân đã bị diệt, nhưng phía bên Ngọc Doãn cũng chết thê thảm và nghiêm trọng.

Ở lại bên sông tổng cộng có bảy người, trong đó cũng bao gồm Nhậm Oán và Da Luật Tra Nô.

Sau trận chiến kiểm kê lại phát hiện còn lại bốn người, tất cả đều đã chết trận, có hai người vốn đã bị thương nhưng lại không lùi bước, giết ba gã quân Kim rồi mới bỏ mình. Còn lại hai người cũng đều là lực chiến mà chết, cũng có một người thì thể hai nơi.

Ngược lại Da Luật Tra Nô đối với việc này có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Dù sao đã trải qua trận chiến tại trại Thanh Mộ, y đã từng gặp trường hợp thảm hại mãnh liệt hơn nhiều, tình trạng trước mắt nói thật không là gì cả.

Nhưng trong mắt Ngọc Doãn và Nhậm Oán thì trận chiến này thật sự là giết địch một ngàn, tự tổn 800.

- Tiếp theo làm sao đây?

Nhậm Oán không kìm nổi mở miệng hỏi.

Ngọc Doãn thu đao vào vỏ, cắm ở bên hông, sau đó lại từ trên chiến mã vô chủ tìm được một sợi dây thừng.

- Chúng ta qua sông.

- Ồ?

- Đám Lỗ tắc này đuổi theo nhanh như vậy, xem ra thủ lĩnh phản loạn chưa hẳn đã chịu buông tha chúng ta.

Nếu chẳng may còn có truy binh, không nói nhiều, chỉ cần một binh mã Bồ Liễn, dựa vào ba chúng ta đảm bảo không còn mạng ...Thừa dịp viện binh Lỗ tắc còn chưa tới, chúng ta phải mau rời khỏi nơi này. Hai người các người biết bơi đúng không?Ba người chúng ta quan tâm lẫn nhau, cùng nhau bơi qua. Đúng rồi, tìm hai cây gỗ mang theo, lúc mệt mỏi có thể nghỉ ngơi trên đó một chút.

Việc này không nên chậm trễ, hành động thật nhanh.

Sắc mặt Da Luật Tra Nô và Nhậm Oán biến đổi, cắn răng chia nhau hành động.

Trong đồng phé tích Ngọc Doãn tìm được một tấm ván cửa cũng khiến hấn yên tâm đôi chút. Trăng sáng sao thưa, mặt hồ Kim Hà yên tĩnh như vẽ. Ba người thở hồng hộc đặt tấm ván gỗ kia vào trong nước, sau đó đem tất cả binh khí và một số vật phẩm tùy thân đặt lên tấm ván cửa, rồi sau đó dùng dây thừng buộc bên hông, đẩy theo ván cửa, chậm rãi đi vào trong nước.

Một trận đánh giết thảm liệt khiến ba người đều vô cùng mệt mỏi.

Nhưng ba người cũng hiểu nơi này đã không thể ở lâu, nếu ở lại thêm thì sẽ càng thêm nguy hiểm.

Ván cửa đập dềnh trên mặt nước, ở mức độ nào đó đã hóa giải áp lực của ba người.

Đang bơi đến bên bờ bên kia, Nhậm Oán đột nhiên hỏi:

- Tiểu Át, vì sao Tứ Thái tử không đưa người đi cùng?

Ngọc Doãn không trả lời!

Da Luật Tra Nô cười lạnh một tiếng:

- Tiểu Át võ nghệ cao cường, còn có mưu lược, đúng là đã từng giúp đỡ chúng ta.

Đáng tiếc Tiểu Át là người mà công chúa mời tới, Tứ Thái tử chưa chắc yên tâm, cộng thêm bên người còn có tiểu nhân châm ngòi ly gián.

- Người nào?

Nhậm Oán hỏi vội.

- Ngoại trừ kia Khuất Đột Luật, còn có thể là ai?

Giọng điệu Da Luật Tra Nô cực kỳ khinh thường, đồng thời lén mắt nhìn sang, thấy sắc mặt Ngọc Doãn vẫn như thường.

-Nói thật, đáng tiếc Thục quốc Công chúa không phải nam nhi, bằng không ta cảm thấy Công chúa Thục Quốc thích hợp tiếp chương ngài vàng.

- Tra Nô nói năng cẩn thận.

Nhậm Oán hoảng sợ, vội mở miệng cắt ngang Da Luật Tra Nô.

Ngọc Doãn vẫn không lên tiếng, cánh tay khoác lên ván cửa, yên lặng bơi sang bờ bên kia.

- Tra Nô, tới bờ bên kia rồi, ngàn vạn lần chớ nói lung tung nữa!

Kỳ thật Yến tử...Ha hã, ngươi không nghe câu “cân quắc bất nhượng tu mi (nữ anh hùng không thua đáng mày râu) sao? Yến tử thân nữ nhi, nhưng Đại Liêu khi cường thịnh nhất cũng chính là thời Hoàng Hậu Duệ Trí cầm quyền. Tuy nhiên những lời này ngươi biết là được rồi, dù sao Yến tử không biểu lộ thái độ, chúng ta nói cũng không có tác dụng. Lan truyền ra ngoài, ngược lại sẽ bị gán tội danh châm ngòi ly gián, dù sao Tứ thái tử và Yến tử cũng là huynh muội, là người một nhà...Mà ba người chúng chỉ là người ngoài, sao có thể nhúng tay vào chuyện nhà người khác?

Ngọc Doãn nói xong, liền ngậm miệng lại.

Mà Da Luật Tra Nô và Nhậm Oán, cũng đều không lên tiếng nữa...

Nói thật, Ngọc Doãn đã nhìn ra, Da Luật Tập Nê Liệt không phải là một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất.

Lúc trên đường phục kích Mưu Lương Hổ, thấy Mưu Lương Hổ nhiều người thì chân tay co cứng, không dám hạ lệnh xuất kích. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này mà đám người Nhậm Oán bị Mưu Lương Hổ phát hiện, hao tổn không ít người. Nếu lúc ấy hắn ta quyết đoan một chút, thì cái giá phải trả sẽ không lớn như thế. Ở điểm này lên, Da Luật Tập Nê Liệt thật đúng là không có dũng khí như Dư Lê Yến!

Nếu đem ngai vàng Đại Liêu giao cho người như vậy, thật sự không dám tưởng tượng tương lai ra sao.

Nhưng nếu không trao cho Da Luật Tập Nê Liệt thì còn có ai có thể đảm đương? Thật ra Dư Lê Yến là thích hợp nhất, nhưng nàng lại là nữ nhi.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn cũng chỉ có thể âm thầm thở dài.

Đúng lúc này, chợt nghe trên bờ phía sau lưng có tiếng ngựa hí người hô vọng đến.

Ngọc Doãn vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội thiết kỵ đang nhanh chóng bức tới bên bờ...

Không hay rồi!

Trong lòng Ngọc Doãn cả kinh, vội hạ giọng nói:

- Bơi nhanh, Lỗ Tặc đến đây.

151. Chương 150: Mỗi Người Đều Mang Tâm Sự

Nữ Khê Liệt A Lỗ và Nạp Lạt A Lý Cổ cuối cùng đã đến hồ Kim Hà.

Mặc dù nói là để Cao Phi xuất phát nhưng hai người này vẫn cẩn thận chưa lạc hậu nhiều lắm. Cộng thêm Cao Phi trên đường bị ngăn trở, cho nên hai đội nhân mã trước sau đi cách nhau chưa tới một canh giờ, nhưng A Lỗ không ngờ tới toàn quân Cao Phu bị diệt.

Nhìn thi thể ngổn ngang trong thôn trang hoang tàn, sắc mặt Nữ Khê Liệt A Lỗ âm trầm!

- Cao Phi vô năng, toàn quân bị diệt rồi!

A Lỗ đứng ngay bên cạnh thi thể Cao Phu, hung hãn đá chân, quát to:

- Mau tìm cho ta, đám tặc kia chắc đi chưa xa đâu.

Bất kể thế nào, Nữ Khê Liệt A Lỗ và Nạp Lạt A Lý Cổ cũng có kinh nghiệm trải qua trăm trận chiến.

Theo vết máu còn chảy từ trong các thi thể, hai người đều nhận ra Cao Phi chết chưa lâu lắm, thậm chí còn chưa đến nửa canh giờ.

Nói cách khác, kẻ thù không có khả năng đi xa.

- A Lý Cổ, mang người của người đi về phía đông, ta mang một đội đi về phía Tây.

Dọc bên hồ Kim Hà này không có thôn trang, chắc đám người này cũng không thể đi xa được, chúng ta nhất định phải đuổi theo bọn chúng, chém tận giết tuyệt bọn chúng. Nếu không sau khi trở về ta và người không thể ăn nói với Tả phó nguyên soái, làm không tốt không chừng còn bị trừng trị thích đáng, dùng hình phạt Mông sơn bắt khuất hoa bắt lột.

Nạp Lạt A Lý Cổ giật mình lạnh toát.

Mông Sơn bắt hoa bắt lột là kéo sườn mà chết. Loại hình phạt này vô cùng tàn khốc, cho dù mình là người Nữ Trục cũng rất ít sử dụng, những người bị kéo sườn phải rất lâu mới tắt thở chết. Khoảng thời gian đó vô cùng đau đớn, quả thật không thể tưởng tượng được.

Nếu để y lựa chọn thì rằng bị “Oa bột lạt hời”.

Tuy nói đánh vào đầu đến chết, vô cùng thâm hiểm nhưng ít ra không dùng tay kéo sườn, đau đớn khổ sở như vậy.

Nếu gặp được người quen thì có thể dễ dàng chết hơn, căn bản không phải chịu những đau đớn khôn cùng đó. Nạp Lạt A Lý Cổ không nói hai lời lập tức quay đầu ngựa lệnh người tới. Đúng lúc này chợt nghe có người nói to:

- Trong nước có người!

A Lỗ và A Lý Cổ nghe vậy vội bước nhanh tới đưa mắt nhìn ra giữa sông.

Lúc này, đám người Ngọc Doãn mới bơi không xa lắm, dưới ánh trăng chiếu rọi, ba người đập dềnh trên mặt nước, vô cùng dễ nhận thấy.

- Đứng để chúng chạy!

A Lỗ vừa thấy lập tức khàn giọng hét to.

Một đội quân Kim lập tức xông lại, ngồi xổm ở bên bờ giương cung cài tên, bắn vào ba người trong nước.

Lực đạo của tên cực kỳ mạnh mẽ, gào thét bay tới.

Biết đã bị người ta phát hiện, Ngọc Doãn cũng bất chấp liền la lớn:

- Đứng quay đầu lại, mau bơi đi...

Ba người sáu chân ra sức bơi ra giữa sông.

Tên từ sau bay tới không bắn trúng người rơi vào nước, sóng bắn tung lên. Ngọc Doãn căn bản không nhìn đám mũi tên kia bắn tới, chỉ ra sức bơi nhanh. Ước chừng bơi ra ngoài hơn 100, mũi tên rõ ràng đã không bắn tới ba người nữa, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu lại thấy sắc mặt Da Luật Tra Nô trắng bệch.

Ở trên lưng gã bị cắm một mũi tên vẫn đang rung lên, dưới ánh trăng vô cùng gai mắt.

- Tra Nô...

-Tiểu Ất đừng lải nhải nữa, đi mau.

Da Luật Tra Nô cắn răng, muốn tăng thêm tốc độ.

Nhưng gã vốn đã kiệt lực mệt mỏi, nay lại có vết thương trên người, dần dần không theo kịp tốc độ của Ngọc Doãn và Nhậm Oán.

Ngọc Doãn thấy Da Luật Tra Nô sắp không duy trì được nữa liền buông tấm ván cửa ra, đập vào nước ôm lấy gã đỡ lên trên ván cửa.

- Tiểu Ất, ngươi làm gì vậy?

- Đừng nói nhảm, nằm sắp xuống là được, đừng nhúc nhích...Oán ca, nghe khẩu hiệu của ta, chúng ta cùng nhau gắng sức.

Hai người phụ giúp đẩy tấm ván cửa lên trước, Da Luật Tra Nô thì nằm úp sấp ở phía trên, trong mắt loáng nước mắt. Chỉ có điều gã biết rõ lúc này nói cái gì cũng không có tác dụng, ân tình này, nếu ngày sau có cơ hội nhất định sẽ trả ân tình này. Nếu Tiểu Ất nguyện phụ tá cho Công chúa, nước Đại Liêu ta chắc chắn có hy vọng. Dầu gì cũng có tốt hơn là Da Luật Tập Nê Liệt kia.

Da Luật Tra Nô vốn cũng đã bắt mặn với Da Luật Tập Nê Liệt, trong lúc này bỗng nhiên lại nảy sinh một ý nghĩ cổ quái trong đầu.

Phía sau truyền đến những âm thanh bơi lội.

Ngọc Doãn vội quay đầu lại, thấy năm sáu quân Kim không biết đã nhảy xuống nước từ lúc nào đang nhanh chóng bơi về chỗ bọn hắn.

Đám quân Kim này bơi lội không kém, miệng ngâm đoản đao sắc bén, càng ngày càng tới gần, càng ngày càng tới gần...gần đến mức có thể thấy rõ cả mặt bọn chúng.

- Oán ca, đừng quay lại, tiếp tục bơi.

Ngọc Doãn vội kêu to, cùng Nhậm Oan ra sức vừa bơi vừa đẩy tấm ván cửa.

Nhưng khoảng cách quân Kim vẫn không kéo ra được, lúc hai người bơi ra được giữa sông thì đám quân Kim kia cũng đã tới gần.

Ngọc Doãn quơ lấy bảo đao Lô Lan trên tấm ván cửa quay lại liều mạng với quân Kim.

Nào ngờ một tên quân Kim bơi nhanh nhất đột nhiên lộ vẻ hoảng sợ há hốc miệng, đao đao trong mồm rơi xuống nước, gã khàn giọng gào lên:

- Cứu mạng!

Còn chưa dứt lời, gã quân Kim này lập tức chìm vào trong nước.

Tiếp theo đó, một dòng máu nổi lên trên mặt nước, cùng lúc đó, một gã quân Kim khác cũng chìm vào trong nước. Ba tên quân Kim khác thấy vậy đều hoảng hồn, kêu:

- Có quỷ nước, đi mau, nhanh rời khỏi chỗ này...

Tiếng hô chưa dứt thì trong miệng đã phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Ngay sau đó thấy dưới nước trôi lên một cái đầu nhỏ, dưới ánh trăng, Ngọc Doãn nhìn rõ khuôn mặt thanh tú.

Hốt Đồ Hắc Đài?

Ngọc Doãn nhìn là nhận ra, không ngờ đó là Hốt Đồ Hắc Đài.

Không đợi hần mở miệng, Hốt Đồ Hắc Đài hít sâu một hơi, lặn xuống nước tiếp. Mà cách đó không xa, một quân Kim khác giống như bị cái gì đó quấn lấy, không ngừng quay cuồng ở trong nước, sau khi hô hai tiếng “cứu mạng” thì chìm ngấm xuống.

Về phần quân Kim cuối cùng lại bơi ra ngoài hơn ba mươi thước, lập tức lại chìm xuống nước.

Trên mặt nước liên tiếp nổi lên bọt khí, rồi xuất hiện vết máu lan ra, tiếp đó không còn tiếng động gì nữa... Ngọc Doãn nhìn mà trợn mắt há mồm, hơn nửa ngày mới lấy lại được tinh thần. Lúc này, Nữ Khê Liệt A Lô và Nạp Lạt A Lý Cổ đứng ở trên bờ nổi trận lôi đình, nhưng lại không thể làm gì khác. Cung tiễn bắn không đến, toàn quân thì bị diệt. Năm người này là những người bơi lội giỏi nhất trong đội ngũ, vậy mà chỉ trong thời gian nháy mắt đã tể cho Long Vương, khiến hai người vô cùng sợ hãi.

- Tiểu Át ca, chúng ta đi... Thuyền ở phía trước.

Hai bên tấm ván cửa gỗ đột nhiên hiện ra hai cái đầu, khiến Nhậm Oán và Da Luật Tra Nô sợ tới mức suýt rơi xuống nước. Hai người Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài mỗi người một bên kéo tấm ván cửa gỗ, sau đó nói to với Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất ca, đi mau... Công chúa còn ở phía trước chờ chúng ta.

Lúc này Ngọc Doãn mới bừng tỉnh vội bơi qua, cùng với Nhậm Oán giúp đẩy tấm ván cửa, bơi nhanh về phía trước.

Hai đứa trẻ này dù tuổi còn nhỏ nhưng thủy tính ực giỏi. Dưới sự trợ giúp của cả hai, áp lực của Ngọc Doãn và Nhậm Oán đã giảm bớt, chỉ trong chốc lát đã nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ kia dập dềnh cách đó không xa. Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài dẫn đầu lên thuyền, Ngọc Doãn và Nhậm Oán giúp đẩy ván cửa sát vào mạn thuyền, kéo Da Luật Tra Nô lên thuyền.

- Đa tạ công chúa!

Da Luật Tra Nô cảm động nước mắt giàn giụa.

Vẻ mặt Dư Lê Yến thì buồn bã, vỗ vỗ bờ vai Da Luật Tra nô, hạ giọng nói:

- Tra Nô chớ nói năng rườm rà, nghỉ ngơi đi.

Lúc này, Ngọc Doãn cũng đã trèo lên thuyền.

Tuy nhiên thuyền này nhỏ chỉ chứa được năm người, Nhậm Oán đành phải buông tấm cửa gỗ, trèo lên bè gỗ, cùng thuyền nhỏ đi về bờ bên kia.

- Tại sao người quay lại?

- Các người liều mạng vì ta, sao ta có thể không quan tâm đến các người?

Dù chết, ta cũng phải cùng chết với các người, quyết không vong ân phụ nghĩa. Tra Nô, kiên nhẫn một chút, ta giúp người lấy mũi tên ra.

Dư Lê Yến nói xong, cũng không để ý Ngọc Doãn nữa, lấy ra một con dao nhỏ bên hông, xé quần áo của Da Luật Tra Nô, dùng dao nhỏ lấy ra mũi tên cắm vào trên lưng Tra Nô. Một chùm máu tươi phun ra tung tóe bắn lên người nàng, nhuộm cả chiếc áo dài màu trắng thành màu đỏ. Ngọc Doãn thấy vậy vội lấy trong một bình sứ màu đen trong túi buộc ở eo ra, mở nắp, lấy ra một viên dược, nói với Da Luật Tra Nô:

- Tra Nô, cũng rất may là kim sang dược này có thể trị thương, rất quý giá, người dùng đi. Tuy rằng hơi đau một chút nhưng hiệu quả rất tốt, có thể nhanh chóng cầm máu.

Nói xong hắt dùng kim sang dược bôi lên vết thương.

Da Luật Tra Nô vốn đang cười nói:

- Chỉ là đau đớn chút thôi...Á!

Gã kêu thảm một tiếng, nói không nên lời nữa...

- Tiểu Ất, đây là kim sang được?

Dư Lê Yến không kìm nổi hỏi.

Ngọc Doãn cười nói:

- Đây là do một vị bề trên của ta chế tạo ra, người đừng coi thường, vị bề trên kia từng làm Thái Y lệnh đó.

Dư Lê Yến nghe vậy lập tức thấy nhẹ nhõm.

Vốn tâm trạng của nàng rất nặng nề, thấy ba người Ngọc Doãn, Da Luật Tra Nô và Nhậm Oán, nàng biết những người khác đều đã chết. Những người này lúc trước đều theo nàng và Da Luật Tập Nê Liệt giết ra từ trại Thanh Mộ, thân tín không rời nửa bước. Nhưng hiện tại, từ Dương Khúc đi có hơn hai mươi người, nhưng hôm nay tính cả sáu người Da Luật Tập Nê Liệt vẫn chưa đủ một nửa. Dù nàng có kiên cường thì đối mặt với kết quả như vậy, trong lòng cũng rất thương tâm.

Da Luật Tra Nô trải qua đau đớn một lúc thì càng ngày sự đau đớn càng giảm đi nhiều.

- Tiểu Ất, đột nhiên ta cảm thấy chúng ta trong khổ có niềm vui.

Dưới ánh trăng, Ngọc Doãn nhìn má phấn lúm đồng tiền của Dư Lê Yến như hoa mà trong lòng đột nhiên dâng lên sự thương tiếc:

- Yến tử, có phải trong khổ mà có được niềm vui hay không ta không biết, nhưng ta biết, chúng ta rất nhanh sẽ khổ tận cam lai. Đừng quá đau buồn nữa, trên đời này không có gì là vượt qua nổi. Những đau khổ rồi sẽ qua, ngày yên lành sẽ tới.

Dư Lê Yến hơi sửng sốt, rồi bật cười thành tiếng.

Bàn tay thon mềm của nàng cầm lấy tay Ngọc Doãn, dịu dàng nói:

- Vừa rồi ta thật sự sợ hãi, còn nghĩ rằng huynh đã...Nếu thật sự như thế, cả đời này của ta sẽ chẳng bao giờ vui vẻ nữa.

Da Luật Tra Nô vội quay đầu đi.

Tiểu Ất thật sự là một người đàn ông tình nghĩa, nếu công chúa thật sự có thể ở bên hắn, chưa chắc đã là chuyện không tốt. Bất kể thế nào, công chúa cũng là người có tình nghĩa, nếu quả thật trở thành đương gia, chắc hắn còn tốt hơn là Tứ thái tử làm đương gia.

Ánh mắt gã không tự chủ nhìn Nhậm Oán đang dập dềnh ôm thùng gỗ.

Da Luật Tra Nô hơi nheo mắt lại: Sau lưng Nhậm Oán có Nhâm lão công, ngày sau có thể sống yên ở thành Khả Đôn, chắc chắn cần phải nhờ đến sự trợ giúp của Nhâm lão công rồi. Nếu Nhâm lão công cũng tán thành Công chúa làm đương gia, chuyện này có lẽ có hy vọng. Đợi lên bờ ta sẽ thăm dò ý kiến của Oán ca, chỉ cần Oán ca cũng tán thành chuyện này thì chắc chắn sẽ nắm sáu phần thắng.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Da Luật Tra Nô hơi nhếch lên, trong mắt hiện lên tia sắc bén.

152. Chương 151: Tứ Thái Tử Có Đảm Nhận Nổi Trọng Trách Không ?

Lúc thuyền nhỏ cập bến, Da Luật Tập Nê Liệt dẫn theo đám người Khuất Đột Luật lên trước niềm nở nghênh đón.

- Lúc này thấy bờ bên kia lửa cháy, ta cũng vô cùng lo lắng, vốn muốn cùng với Yến Tử đi tiếp ứng Tiểu Ất, nhưng bị Khuất Đột Luật ngăn lại, Tiểu Ất có sao không? Bên đó tình hình thế nào? Có bao nhiêu binh lính đuổi theo? Làm sao chỉ có ba người người trở về?

Ngôn ngữ rất nhiệt tình, nhưng trong đó lại không dễ nghe chút nào.

Ý đó giống như là nói: Người khác đều chết chiến rồi, sao chỉ có ba người người trở về?

- Tứ ca!

Dư Lê Yến chau mày, vội cắt ngang lời nói của Da Luật Tập Nê Liệt.

- Ha ha, chỉ là hỏi thử tình hình, Yến Tử chớ để trong lòng.

Không đợi Ngọc Doãn mở miệng, Da Luật Tra Nô lạnh lùng nói:

- Phiên Tứ Thái bận lòng, Lỗ Tặc tổng cộng chia hai đội nhân mã truy kích, đợt sóng thứ nhất là đội nhân mã Bồ Liễn, may mắn Tiểu Ất bày kế dùng liên hoàn hỏa mã trong thôn phá trận địch và giết toàn bộ đội Lỗ tặc Bồ Liễn thứ nhất... Chỉ là một trận ác chiến đó, chúng huynh đệ đều tử chiến mà chết, vốn vịn chỉ còn lại ba người chúng tôi.

Về đợt tấn công của đội nhân mã thứ hai lại không rõ bao nhiêu người.

Lúc bọn chúng áp sát, ba người chúng tôi đã nhảy xuống nước, định bơi qua hồ Kim Hà... May mắn Công chúa bỏ mặc sống chết tiếp ứng mới bảo vệ tính mạng ba người chúng tôi. Nếu không phải Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài khả năng bơi lội cao siêu, ba người chúng tôi đã thành oan hồn trong nước rồi.

Da Luật Tra Nô nói xong, làm Da Luật Tập Nê Liệt lập tức hít sâu một hơi!

Một đội Bồ Liễn?

Đó chính là 50 người!

Đám người Ngọc Doãn tính thế nào cũng chỉ có tám người, vậy mà không ngờ làm đối phương toàn quân bị diệt.

Da Luật Tập Nê Liệt thấy ánh mắt của Ngọc Doãn có chút khác biệt...

Ngọc Doãn nghe ra ý oán giận trong lời nói của Da Luật Tra Nô, lo lắng sẽ gây ra tai họa, vội mở miệng nói:

- Tứ Thái tử, bây giờ có bao nhiêu ngựa?

- Lội qua đây tổng cộng 20 con.

Không đợi Da Luật Tập Nê Liệt trả lời, một gã thân tín liền mở miệng nói.

Rất rõ ràng, y cũng bị chiến tích của đám người Ngọc Doãn làm cho chấn động... 8 người xử lý sạch một đội Bồ Liễn Lỗ Tặc, làm sao không thể làm người ta khâm phục. Những người này đều từng chiến đấu với quân Kim, đối với sức chiến đấu của người Nữ Trục, thì trong lòng hiểu rõ hơn ai hết. Những người man di đó từ bạch sơn hắc thủy đi ra, nay đã sớm cơn ác mộng của vô số hậu duệ quý tộc Đại Liêu.

Nhưng một đám cực kỳ hung ác như vậy... Đúng vậy! Chính là người man di cực kỳ hung ác lại bị Ngọc Doãn dọn sạch.

Ánh mắt của thân tín nhìn Ngọc Doãn trở nên khác biệt hẳn.

Chẳng phải nói người Tổng yếu đuối sao?

Xem người này một chút cũng không yếu đuối!

Ngọc Doãn lúc này đã mệt mỏi cả người, nghe thân tín đó nói xong, lập tức nói:

- Tứ Thái tử, chúng ta không thể dừng lại ở đây.

Lỗ Tặc rõ ràng muốn truy cùng giết tận chúng ta, tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ. Bây giờ chúng ta tuy đã qua sông, nhưng không xem là an toàn.

Xuất phát ngay lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này, chỉ cần vào Vân Nội Châu, bọn họ muốn truy kích nữa cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Yển Tử, cô cũng thu dọn một chút, chúng ta không được tiếp tục ở chỗ này.

Dư Lê Yển lập tức nói:

- Tiểu Át nói rất đúng.

Da Luật Tập Nê Liệt trong lòng có chút không thoải mái, cảm thấy bị Ngọc Doãn cướp mất sự nổi bật.

Nhưng y cũng biết bây giờ không phải là lúc so đo. Ánh mắt sắc lạnh nhưng trên mặt lại nở nụ cười như tắm gió xuân:

- Mọi người lập tức thu dọn đồ, chuẩn bị khởi hành.

Nói xong, y dẫn đám người Da Luật Khuất Đột Luật đi.

Chỉ để lại mấy người Ngọc Doãn đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của Da Luật Khuất Đột Luật... Đột nhiên Da Luật Tra Nô hung tợn phun nước bọt, còn trong mắt Nhậm Oán lại lộ ra tia lãnh ý, vẫn chưa an toàn mà dấn sát bắt đầu nội chiến rồi sao?

Ngọc Doãn thở dài, xoay người xoa đầu Mã Nhĩ Hốt Tư.

- Biết cưỡi ngựa không?

Mã Nhĩ Hốt Tư nhìn Ngọc Doãn lắc đầu.

- Yến Tử, cô dẫn Y Lê Khắc Xích, ta và Mã Nhĩ Hốt Tư đi cùng nhau.

Mọi người dừng lo lắng, nhanh thu dọn, lập tức khởi hành... Ta đoán đám Lỗ Tặc đó có lẽ đang nổi trận lôi đình đấy.

Nói xong, Ngọc Doãn cười!

Dưới ánh trăng, nụ cười của Ngọc Doãn làm lộ ra hàm răng trắng rất đẹp, làm tim Dư Lê Yến rung động, vội xoay người bỏ đi.

Cất bảo đao Lâu Lan xong, lại cầm liên chùy lên.

Trong đầu Ngọc Doãn đột nhiên lóe lên một ý nghĩ nhưng không rõ ràng lắm.

Ngọc Doãn mơ hồ cảm giác, hình như hắn tìm được một cách đánh đặc biệt thích hợp với hắn, chỉ là nhất thời lại nghĩ không ra. Thế là để liên chùy lên lưng ngựa, hắn ôm Mã Nhĩ Hốt Tư, xoay người ngồi lên ngựa, hướng về phía Nhậm Oán và Da Luật Tra Nô nói:

- Dừng suy nghĩ lung tung... xe tới trước núi tất phải có đường, trên đời này không có khó khăn nào bước không qua.

Một câu nói làm Da Luật Tra Nô và Nhậm Oán ánh mắt sáng lên.

Hai người nhìn nhau, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, liền tự mình lên ngựa.

Đúng vậy, trên đời này không có khó khăn nào bước không qua, Da Luật Tập Nê Liệt nhỏ nhoi sao có thể là đối thủ của Ngọc Tiểu Át chứ?

Trong lòng hai người đều rất rõ, ván cờ này liên quan tới Đại Liêu, mà bây giờ mới vừa kéo màn!

Bên bờ hồ Kim Hà, Nữ Khê Liệt A Lỗ và Nạp Lạt A Lý Cổ đưa mắt nhìn nhau

Nhìn thấy đám người Ngọc Doãn đi xa, trong lòng hai người lại dâng lên hàn ý khó hiểu.

Phải làm sao đây?

Người nhìn ta, ta nhìn người... Sau hồi lâu Nạp Lạt A Lý Cổ nhẹ giọng nói:

- A Lỗ Bột Cận, chúng ta còn muốn đuổi theo không?

- Đuổi, sao lại không đuổi?

A Lỗ giận tím mặt, vung tay rít gào.

- Hồ Kim Hà chết tiệt này cả một con thuyền cũng không tìm thấy, dù bây giờ chúng ta đuổi theo, những tên đó sớm đã chạy mất bóng rồi.

Nhưng trong lòng, y lại cảm thấy sợ hãi.

Đám người Liêu này, dường như không đơn giản... Không ngờ trong thời gian ngắn ngủi dọn sạch một đội binh mã Bò Liễn, chúng tỏ trong số bọn họ nhất định có người tài giỏi. A Lỗ là Mưu Khắc Bột Cận thân trải qua trăm trận chiến, sao có thể không nhìn ra kỳ quái trên chiến trường đó.

Hơn 30 lính Kim cả người mặc võ trang, gần như có một nửa chết dưới sự giẫm đạp của chiến mã.

Căn cứ theo mấy xác ngựa bị cháy đen ở cửa thôn, A Lỗ đại khái có thể phân tích ra tình huống lúc đó.

Cao Phi đã bị trúng quỷ kế của người Liêu!

Y không có nắm chắc, tiếp tục đuổi theo sẽ là tình hình gì?

Gây chuyện không tốt, đội Mưu Khắc 80 người này của y sẽ thua trong tay đối phương... Không được, tuyệt không thể mạo hiểm như vậy.

A Lỗ sau khi suy nghĩ rõ, đột nhiên nói:

- A Lý Cổ, lần này chúng ta sợ là có phiền phức.

Nhất định phải nghĩ cách mới được, bằng không... ày, cũng là ta quá tin tưởng Cao Phi Bột Cận! Nếu không phải y mạo muội xuất kích, làm chúng ta trúng mai phục của cẩu Liêu, nói không chừng bây giờ chúng ta đã cao tầu khải ca, trở về thỉnh công rồi.

Suy nghĩ của Nạp Lạt A Lý Cổ không có nhạy bén như A Lỗ, nhưng không có nghĩa là y ngu xuẩn.

Ánh mắt lập tức sáng ngời, y liền nghe ra ý trong lời nói của A Lỗ. Sở dĩ trận chiến này thất bại, không phải lỗi của chúng ta, mà là Cao Phi tham công liều đánh. Đương nhiên rồi, trong số đối thủ cũng có người tài giỏi, thế cho nên chúng ta rơi vào thảm bại... Đúng, chính là nguyên nhân này, nếu không phải Cao Phi tham công liều tiến, bị người ta diệt sạch, thì sẽ không có kết quả này.

Nói như vậy, không nhất định sẽ thoát tội, nhưng ít ra sẽ không phải là tội chết!

Nữ Khê Liệt A Lỗ và Nạp Lạt A Lý Cổ là con cháu 12 bộ Nữ Trục. Bồ Sát Thạch Gia Nô muốn xử trí bọn họ, cũng nhất định phải suy xét bộ lạc sau lưng hai người. Tội sống e là không thể tránh khỏi, nhưng tội chết có thể tránh, thì đã đủ rồi.

- Đúng là như vậy, đều trách Cao Phi Bột Cận tham công liều tiến.

Nữ Khê Liệt A Lỗ và Nạp Lạt A Lý Cổ liếc nhìn nhau, trong ánh mắt đối phương, đọc ra tia ẩn ý. Thế là hai người khẽ mỉm cười, lập tức hạ lệnh binh tốt thu nạp thi thể, trở về Hà Tân bẩm báo với Bồ Sát Thạch Gia Nô. Đương nhiên rồi, bọn họ còn sẽ phái người thông báo cho quân Kim bên bờ sông ÔngKim, xin bọn họ trợ hiệp truy kích. Nhưng kết quả cuối cùng phần lớn là không giải quyết được. Bây giờ Hoàn Nhan Lâu Thất đang toàn lực chuẩn bị chiến tranh, muốn một đòn đánh tan binh mã sở bộ Da Luật Hiên Di thì không thể hành động thiếu suy nghĩ.

- Trời sáng rồi!

Cả đêm ngựa không dừng vó, đám người Ngọc Doãn lúc trời sáng đã rời xa hồ Kim Hà tiến vào Vân Nội Châu.

Sông lớn bên cạnh không ngừng đổ xuống, phát ra tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc... Chạy suốt cả một đêm, người ngựa mệt nhọc, bao gồm cả Ngọc Doãn trong đó, tất cả mọi người đều có chút không chống cự nổi, đặc biệt là ba người Ngọc Doãn, càng sức cùng lực kiệt. Trước tiên là chạy vội, sau đó lại trải qua một trận chém giết, cuối cùng bơi qua sông, cho nên lúc Da Luật Tập Nê Liệt hạ lệnh nghỉ ngơi, Da Luật Tra Nô trực tiếp từ trên ngựa lăn xuống, nằm hôn mê bất tỉnh trên đất. Tình hình của y còn tệ hại hơn Ngọc Doãn, trên người trúng tên, cho dù là kim sang được của An Đạo Toàn chế tạo có hiệu quả thần kỳ, đoạn đường xóc nảy này cũng khó chịu đựng.

Nhưng nhìn Da Luật Tập Nê Liệt dường như không có để ý tới, Ngọc Doãn đành gọi Nhậm Oán kéo thân hình mệt mỏi lôi Da Luật Tra Nô tới một chỗ tránh gió. Kiểm tra chỗ trúng tên của y trước, cũng không có xuất hiện dấu hiệu chuyển biến xấu...

- Mất máu quá nhiều, cộng thêm cả đêm奔波, cho nên mới hôn mê bất tỉnh.

Dư Lê Yến nhìn thoáng qua đám người đang nằm lẫn ngả nghiêng trong rừng, cũng nhú chặt mày.

- Tiểu Át, chỉ sợ là đuổi không kịp rồi! Cô khẽ thở dài:

- Chạy gấp nên cũng không mang theo bao nhiêu lương thực... Hơn nữa ngựa cưới cũng có chút chịu không nổi, nếu tiếp tục chạy như vậy nữa, chỉ sợ chưa thấy thành Khả Đôn, ngựa đã không chịu nổi rồi.

- Vậy... nghỉ ngơi một chút đi.

Nhậm Oán đột nhiên đứng dậy:

- Ta nghĩ cách tìm chút thú rừng, ngựa có thể ăn cỏ, nhưng người không thể không ăn thịt, nếu không sao có sức lực ứng phó chuyện bất trắc?

- Cũng được!

Dư Lê Yến gật đầu, liếc nhìn Ngọc Doãn, lại nhìn Da Luật Tra Nô.

- Tiểu Át, Tra Nô kính nhờ người chăm sóc, ta và Oán ca đi tìm một số thú săn về, lấp đầy cái bụng hãy tính tiếp.

- Được!

Ngọc Doãn thật sự là không còn sức lực!

Hắn hướng về Dư Lê Yến gật đầu tỏ vẻ mình sẽ chăm sóc tốt Da Luật Tra Nô.

Mã Nhi Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài đi theo Dư Lê Yến cùng nhau hành động, bốn người Dư Lê Yến và Nhậm Oán đi rồi, trong rừng lập tức rơi vào yên tĩnh.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đặt bảo đao Lâu Lan lên gối, sau đó dựa theo khẩu quyết của cường cân cường tráng cốt pháp, nhắm mắt điều khí.

Theo sau đó một hơi khí vận chuyển, đi khắp xương cốt tứ chi, Ngọc Doãn cảm thấy thân thể mệt mỏi giống như đất đai khô cạn, mà một luồng chân khí đó, giống như là lấy không bao giờ hết, dòng suối dùng không cạn nước, làm dịu thân thể, thật sự thoải mái.

Sau một lúc vận công, Ngọc Doãn mở to mắt.

Tuy rằng vẫn mệt mỏi nhưng không còn cảm giác mệt mỏi mãnh liệt như trước kia, thậm chí mơ hồ cảm thấy khí lực hình như tăng thêm không ít, mà luồng chân khí đó trong cơ thể cũng biến trở nên tráng kiện rất nhiều. Duỗi người một cái, hắn đứng dậy thì nghe xương cốt toàn thân liên tục bạo vang. Ngọc Doãn hít sâu một hơi, thăm dò môi trường xung quanh một chút, lại thấy đám người Da Luật Tập Nê Liệt ngã lên đất ngáy o o. Nhiều người thế này lại không có một người canh gác.

Chau mày một cái, Ngọc Doãn lắc đầu.

Đang định bước lên canh gác, lại chợt nghe bên tai truyền tới một giọng nói yếu ớt:

- Tiểu Át, Tứ Thái tử thật có thể đảm nhận được trọng trách không?

153. Chương 152: Trời Biết Đất Biết Người Biết Ta Biết

Ánh mặt trời từ khe hở của cành lá um tùm xuyên vào trong rừng.

Da Luật Tra Nô không biết tỉnh lại lúc nào, đang trừng mắt nhìn chăm chăm Ngọc Doãn, chờ câu trả lời của Ngọc Doãn.

Sắc mặt vẫn trắng bệch, tinh thần dường như cũng rất uể oải. Trên râu quai nón rậm rạp còn lưu lại một chút máu đen làm y tỏ ra thảm hại vô cùng. Nhưng Da Luật Tra Nô lại không có dời ánh mắt đi, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Át, người nói cho ta biết, Tứ Thái tử có thể đảm đương được trọng trách không?

Ngọc Doãn vội ngồi xổm người xuống:

- Tra Nô, người tỉnh rồi à?

- Tiểu Át, người đừng vội ngắt lời, trả lời ta trước.

- Cái này...

Ngọc Doãn lộ ra vẻ khó xử, hần liếc nhìn xung quanh, Da Luật Tập Nê Liệt vẫn đang say ngủ, tiếng gáy như sấm. Lúc tiến vào rừng cây, cũng không biết là nguyên nhân gì, đám người Ngọc Doãn và Da Luật Tra Nô cũng không có tới quá gần đám người Da Luật Tập Nê Liệt, mà ở bìa rừng tìm một chỗ yên tĩnh, để mà ẩn núp tung tích.

- Tra Nô, người bảo ta trả lời thế nào?

Ta không phải con dân Đại Liêu, sở dĩ cuốn vào trong đó chỉ là trùng hợp. Tứ Thái tử là Hoàng tử Đại Liêu, mà bây giờ lại là người thừa kế duy nhất của Đại Liêu... lời nói của ta cũng không có ích lợi gì. Cho dù là có, thì cũng chỉ là giọng khách át giọng chủ thôi.

Đúng vậy, sẽ giọng khách át giọng chủ!

Da Luật Tra Nô chưa xót cười nói:

- Tiểu Át cho rằng Đại Liêu hôm nay có thể có chân chủ không?

- Cái này...

- Tiểu Át, ta cũng biết như vậy.

Người trả lời có chút không ổn, nhưng chuyện này liên lụy đến đất nước Đại Liêu. Tứ Thái tử tuy là người thừa kế duy nhất của Đại Liêu ta, nhưng không phải là một chủ nhân có thể đảm đương. Ta lo lắng, nếu Đại Liêu thật sự giao cho Tứ Thái tử, cuối cùng cũng là khó tránh có thể bị diệt vong. Người và ta từng kẻ vai chiến đấu, ta cũng nhìn ra người tuy lòng hướng về Đại Tổng, nhưng đối với Đại Liêu ta cũng không có ác cảm, hơn nữa toàn tâm toàn ý muốn giúp Đại Liêu ta. Người là hảo hán, cho nên ta hy vọng người thật tâm trả lời câu hỏi này của ta, Tứ Thái tử có đảm nhận nổi trọng trách không?

Da Luật Tra Nô nói tới chuyện này làm Ngọc Doãn cũng không thể lảng tránh nữa.

Đúng vậy, hần đến thành Khả Đôn thì chẳng phải là hy vọng vào tương lai, thay đổi vận mệnh cho tương lai của Đại Tổng sao?

Hôm nay hần tuy áo vải, vị trí thấp kém nhưng chưa bao giờ quên lo lắng cho đất nước, trong lòng Ngọc Doãn vẫn kỳ vọng có thể cải biến lịch sử.

Đại Liêu, là một biến số!

Nhưng nếu đặt biến số này trong tay một người không đáng tin cậy, kết quả vẫn là cục diện đáng buồn, há chẳng phải đi ngược lại với kỳ vọng ban đầu của hần?

Vì công, hần không muốn Đại Liêu diệt vong.

Vì tư, hần cũng không hy vọng Da Luật Tập Nê Liệt nắm giữ triều đình.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn thở dài cười khổ nói:

- Tra Nô, đây là người hỏi ta

Liếc nhìn về phía đám người Da Luật Tập Nê Liệt, Ngọc Doãn hạ thấp giọng nói:

- Tứ Thái tử, không giống dáng vẻ của chủ nhân.

- Ừ?

- Tứ Thái tử thoát nhìn như mãnh liệt, kỳ thực tính cách hẹp hòi.

Nhìn như quả quyết, nhưng khi nghe lời ngon ngọt bên tai, rất dễ bị người ta mê hoặc. Như Đại Liêu bây giờ, thật sự không phải là đối thủ của Lỗ Tặc, việc cấp bách cần tích lũy sức lực, nghỉ ngơi lấy lại sức. Nhưng Lệnh quốc chủ lúc nên tử chiến thì lại hoảng hốt bỏ chạy, lúc nên thu lại sự sắc bén thì lại liều chết chiến đấu với quân địch. Nói dễ nghe một chút, y là kiên cường bất khuất, nói khó nghe, chính là không thức thời..

Tứ Thái tử ở những mặt đó rất giống với Lệnh quốc chủ... Nếu thật sự đặt Đại Liêu trong tay y, kết quả tất nhiên là một kết cục thê lương.

Ta có thể nói, cũng chỉ có bao nhiêu đó, Tra Nô chớ hỏi ta nữa.

Da Luật Tra Nô xoa xoa má hai cái, cười khở gật đầu.

- Tiểu Ất, ta hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng.

- Mời nói.

Da Luật Tra Nô cắn răng chống đỡ đứng dậy, sau khi liếc nhìn sáu người Da Luật Tập Nê Liệt, đột nhiên lại lần nữa ép giọng thấp một chút, giống như thì thầm bên tai Ngọc Doãn hỏi:

- Tiểu Ất, công chúa nước Thục, có đảm nhận được trọng trách không?

Ngọc Doãn trong lòng run lên, Da Luật Tra Nô nói lời này lập tức đánh trúng chỗ mềm yếu nhất sâu trong lòng của hắn.

Suốt dọc đường tới đây, hắn đã cảm giác được Dư Lê Yến kỳ thực thích hợp tiếp quản nước Đại Liêu hơn Da Luật Tập Nê Liệt... Nhưng vấn đề là ở thời đại trọng nam khinh nữ này, có thể cho không gian Dư Lê Yến thi triển tài hoa, thật sự quá nhỏ.

Nếu Dư Lê Yến có thể tiếp quản Đại Liêu, ngược lại thật sự có khả năng trở thành biến số.

Nhưng vấn đề là Dư Lê Yến là một nữ nhân.

Ngọc Doãn không phải xem thường nữ nhân!

Trên thực tế, vấn đề nữ quyền ở thế giới kiếp trước được coi trọng rất cao, bất luận khẩu hiệu bình đẳng nam nữ có tác động thật sự thế nào thì trên thật di động khẩu hiệu bình đẳng hay không, thực tế đã làm địa vị của nữ nhân đề cao lên rất nhiều. Dư Lê Yến nếu sinh ở hậu thế nói không chừng có thể trở thành một nữ cường nhân, nhưng bây giờ...

Ngọc Doãn do dự một chút, hạ giọng nói:

- Nếu với tài năng của Công chúa Thục Quốc, ngược lại cũng xem là thích hợp.

- Tốt lắm, ta biết rồi.

Da Luật Tra Nô giống như thở phào nhẹ nhõm một cái, lại nằm xuống đất.

- Đúng rồi, nếu ngươi tới thành Khả Đôn, phải cẩn thật hai người.

Tiểu Khất Tiết và Pha Lý Quát... hai người này đều là tâm phúc bệ hạ. Thật ra bệ hạ lần này xuất binh còn có để lại hậu thủ, bảo hai người họ ở lại giữ thành Khả Đôn, chỉ sợ cũng là nghĩ có một đường lui. Tiêu Khất Tiết kiên dũng cương mãnh, lúc ở Thượng Kinh có danh hiệu là Tái Dực Đức, thương mại thuần thực, có dũng mãnh vạn phu không thể ngăn cản. Pha Lý Quát lòng dạ lang sói, hơn nữa mưu ma chước quỷ, cần phải đề phòng.

Tứ Thái tử và Tiêu Khất Tiết quan hệ rất tốt, còn Tiêu Khất Tiết và Pha Lý Quát xưa nay rất đối nghịch.

Ta biết, Da Luật Khuất Đột Luật kỳ thực luôn có lòng dạ khó lường với Công chúa Thục quốc. Công chúa Thục quốc đối với ngươi càng thêm tín nhiệm, làm Da Luật Khuất Đột Luật rất là bất mãn. Trên đường, y sau lưng nói xấu ngươi không ít. Y lại là người kế thừa của Niêm Bát Cát, Tứ Thái tử đối với y cực kỳ nể trọng. Nếu tới thành Khả Đôn, một khi Tứ Thái tử đắc thế, Tiểu Ất ngươi tất nhiên sẽ gặp phải nguy hiểm. Cho nên Công chúa Thục quốc có thể bảo vệ ngươi nhất thời, sợ không bảo vệ được ngươi cả đời.

Da Luật Tra Nô đối với Ngọc Doãn có thể nói là thành thật.

Nên nói, không nên nói, y đều nói ra, sau đó nhắm mắt, nằm ở đó không nói nữa...

Sao cảm thấy Da Luật Tra Nô là đang dặn dò hậu sự?

Ngọc Doãn miệng ngấp ngừng, lời tới bên miệng, lại không có nói ra.

Kỳ thật Da Luật Tra Nô đã nói quá nhiều rồi!

Công chúa nước Thục có thể bảo vệ Ngọc Doãn nhất thời, nhưng không bảo vệ được Ngọc Doãn cả đời...
án ý chỉ sợ sẽ là: Trừ phi công chúa có thể trở thành nữ vương.

Nhưng vấn đề là Dư Lê Yến có thể không?

Trời dần tối, bốn người Dư Lê Yến trở về lúc chạng vạng.

Thu hoạch của các cô không nhỏ, sẵn được hai con hoẵng. Hốt Đồ Hắc Đài và Mã Nhĩ Hốt Tư vui mừng phấn chấn, Dư Lê Yến thì chào hỏi Ngọc Doãn, cùng nhau xử lý con hoẵng, sau đó đốt lửa, bắt đầu nấu nướng. Trong rừng tràn ngập mùi thơm nồng đậm.

Đám người Da Luật Tập Nê Liệt cũng tỉnh lại, vui mừng chạy lên trước, thấy con hoẵng bị nướng xèo xèo trên lửa, nuốt nước bọt.

Ngọc Doãn phát hiện Da Luật Tra Nô và Nhậm Oán cũng không có lại đây, mà trốn ở một bên thì thầm nhỏ to, không hiểu được nói gì nữa.

Hơi chau mày, Ngọc Doãn cảm thấy sự việc hình như trở nên có chút phức tạp!

Nói thật, lúc trước quyết định cùng Dư Lê Yến đi thành Khả Đôn, vốn là muốn có thể tạo nên một sự thay đổi, nhưng không ngờ nội bộ Đại Liêu này còn có rất nhiều trắc trở. Vẫn suy tính chu đáo, nhưng vẫn quên mất không để ý tới tính tình của Da Luật Tập Nê Liệt.

Ngay vừa mới bắt đầu hẳn cảm thấy người này rất hào sảng, nhưng ở chung mới biết người này là thùng rỗng kêu to mà thôi.

So sánh ra, Dư Lê Yến thật đúng là người lựa chọn thích hợp kế thừa nước Đại Liêu.

Hơn nữa từ trong lời nói của Da Luật Tra Nô có thể nghe ra Da Luật Tra Nô dường như cũng thay đổi chủ ý, không quá hy vọng Da Luật Tập Nê Liệt kế vị. Giống như Da Luật Tra Nô nói, Da Luật Tập Nê Liệt ở thành Khả Đôn còn có một chút căn cơ... mà Tiêu Khất Tiêu và Pha Lý Quát đó, tất nhiên sẽ trở thành cánh tay của Da Luật Tập Nê Liệt, vấn đề này thật là phiền phức!

Về phần Da Luật Khuất Đột Luật, Ngọc Doãn chưa từng để trong mắt.

Một tiểu nhân không làm được đại sự...

Nếu tên này không phải vương tử của Niêm Bát Cát, chỉ sợ Dư Lê Yến hoàn toàn sẽ không để mắt tới gã.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Đại Liêu nếu muốn duy trì đất nước, không thiếu được phải lôi kéo một số đồng minh. Niêm Bát Cát là một đại bộ lạc phía tây cao nguyên Mông Cổ, thực lực hùng mạnh, tuyệt đối sẽ trở thành đối tượng Da Luật Tập Nê Liệt lôi kéo. Nhưng Da luật Tập Nê Liệt nếu muốn lôi kéo Niêm Bát Cát, chỉ sợ cuối cùng nhất định sẽ hy sinh Dư Lê Yến, để đạt mục đích lôi kéo Niêm Bát Cát.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngọc Doãn không khỏi đầy chua xót.

Hắn cũng nói không rõ cái này rốt cuộc là cảm xúc gì, chỉ theo bản năng nắm chặt bảo đao Lâu Lan ở thắt lưng, nhìn Khuất Đột Luật đang ăn ngon ngiễn, trong lòng đột nhiên dâng lên một nguồn sát khí. Dư Lê Yến kinh ngạc nhìn hắn một cái, cười cười với hắn, lại cúi đầu xuống. Mùi thơm từ con hoẵng nướng nhẹ nhàng lan ra, Ngọc Doãn chậm rãi buông lỏng bảo đao Lâu Lan.

Sau khi mọi người ăn no nê, liền nghỉ ngơi.

Cũng khó trách, dọc đường mệt mỏi, ăn gió nằm sương, tất cả mọi người đều mệt mỏi đã tới cực hạn.

Lúc nửa đêm, Ngọc Doãn vừa chợp mắt đột nhiên nghe thấy những tiếng rên rĩ. Hắn mở to mắt, lại thấy bên cạnh Da Luật Tra Nô mặt đỏ bừng, cả người run rẩy không chịu nổi, nhìn giống như được trọng binh. Hắn vội bò dậy, đi tới bên cạnh Da Luật Tra Nô, giơ tay sờ lên trán Da Luật Tra Nô một cái, hình như... hồng rồi, tên này không phải bị phong hàn đấy chứ?

- Tiểu Át, xảy ra chuyện gì?

Dư Lê Yến cũng bị làm cho tỉnh giấc, vội đi tới hỏi.

- Tra Nô hình như bị phong hàn, thấy bệnh tình không nhẹ.

Ngọc Doãn nói xong, còn kiểm tra vết thương của Da Luật Tra Nô một chút... Nhưng thật kỳ lạ, vết thương không có vấn đề gì, kim sang được của An Đạo Toàn không phải là vô ích, thương thế của Da Luật Tra Nô đã có chuyển biến tốt rất nhiều, đột nhiên trở chứng, sợ chính là đêm qua ngâm trong nước bị trúng gió. Ngọc Doãn nói ra suy đoán của hắn, Dư Lê Yến cũng nóng lòng...

- Sáng sớm ngày mai, Tra Nô có chuyển biến tốt không?

Da Luật Tập Nê Liệt cũng tỉnh lại, đi lên trước mặt trằm như nước.

Người này thật lạnh lùng!

Da Luật Tra Nô cùng theo y đi dọc đường, không có công lao cũng có khổ lao, sao lúc này y không an ủi, ngược lại... Ngọc Doãn lập tức chợt hiểu ra, Da Luật Tập Nê Liệt hỏi như vậy, sợ là đang lo lắng, Da Luật Tra Nô làm chậm trễ hành trình của y.

- Tứ Thái tử, sợ là không thể!

- Hả!

Nhậm Oán nhẹ giọng đáp:

- Nếu Tra Nô bị phong hàn, chỉ sợ không thể bình phục lại ngay, phải từ từ điều dưỡng mới được.

- Cái này sao có thể!

Da Luật Tập Nê Liệt lập tức nóng nảy:

- Chúng ta nhất định phải lập tức lên đường đi thành Khả Đôn, sao có thể vì y ở đây chậm trễ?

- Tứ ca, sao huynh nói như vậy?

- Yến Tử, ta thân là thái tử nước Đại Liêu, tất cả lấy quốc sự làm trọng, mọi chuyện không thể xử trí theo cảm tính.

Da Luật Tập Nê Liệt nói rất hiên ngang lẫm liệt, Dư Lê Yến còn muốn cãi lại, lại bị Ngọc Doãn kéo lại, ra hiệu cô đừng nói nữa.

Đúng lúc này, một thân tín bên cạnh Da Luật Tập Nê Liệt, chính là thân tín hôm qua trả lời câu hỏi của Ngọc Doãn... người này tên Tiêu Bột Yếu Hợp. Tiêu là họ, Bột Yếu Hợp là tên của y, sau trằm ngâm một lát thì bất chợt mở miệng nói.

154. Chương 153: Nhậm Oán Và Tra Nô

- Tứ Thái tử thân là thái tử Đại Liêu, đương nhiên không thể chậm trễ.

Nhưng Tra Nô thân mang trọng bệnh, cũng quả thật không thích hợp lặn lội đường xa xóc nảy. Ở đây cách bộ Bạch Đạt Đán không xa, mà Bạch Đạt Đán qua lại thân mật với Đại Liêu ta, có thể cử một người đưa Tra Nô tới bộ Bạch Đạt Đán, mời vu y chẩn bệnh, chờ thân thể khỏe lại thì tới thành Khả Đôn hội tụ. Cứ như vậy đi, cũng sẽ không chậm trễ yếu vụ của Tứ Thái tử, cũng có thể sắp xếp thỏa đáng cho Tra Nô.

Tứ Thái tử, nghĩ như thế nào?

Tiêu Bột Yếu Hợp nói xong làm Da Luật Tập Nê Liệt mừng rỡ.

- Bột Yếu Hợp nói rất đúng, cứ quyết định như vậy... Chỉ là trong số chư quân, ai bằng lòng đưa Tra Nô đi tới Bạch Đạt Đán?

Bộ Bạch Đạt Đán thuộc dãy núi Viễn Liêu dưới sự cai trị của Chiêu Thảo Ti, tiếp giáp Vân Nội Châu.

Bề ngoài, Bạch Đạt Đán là bộ lạc Khiết Đan và Liêu quốc cùng thừa nhận. Nhưng trên thực tế bộ Bạch Đạt Đán là một bộ lạc do người Khiết Đan, người Hán và người Tây Hạ hợp lại mà thành. Cho tới nay phụ trách thủ ngự vùng phía Bắc Âm Sơn cho Đại Liêu.

Nhưng vấn đề là ai bằng lòng hộ tống Da Luật Tra Nô?

Dư Lê Yến quét mắt qua đám người bên cạnh Tập Nê Liệt, ngoại trừ Tiêu Bột Yếu Hợp ra, những người khác đều cúi đầu xuống.

Trong lòng thầm thở dài một tiếng, Dư Lê Yến vừa muốn mở miệng nói, lại thấy Nhậm Oán đứng ra.

- Để tiểu nhân đưa Tra Nô đi tới Bạch Đạt Đán.

- Oán ca, ngươi làm được không?

Dẫu sao Nhậm Oán xuất thân người Tống, Dư Lê Yến lo lắng y không hiểu tình hình của Bạch Đạt Đán, chẳng may xảy ra hiểu lầm gì, ngược lại sẽ gây ra phiền phức. Từ sau khi Đại Liêu đại bại, thái độ của Bạch Đạt Đán trở nên có chút mờ ám, không giống như trước là trung thành với Đại Liêu nữa. Điểm này có thể nhìn ra manh mối từ lần Thiên Tộ Đế xuất binh kẹp núi. Theo lý mà nói, Bạch Đạt Đán cũng nên xuất binh mã trợ giúp mới phải, nhưng cho tới bây giờ, chỉ nghe nói tin tức của bộ lạc Mô Cát Thất xuất binh mà thôi.

Mà bộ lạc Mô Cát Thất, vẫn không được xem là bộ lạc Khiết Đan, mà là người Thất Vi.

Nhậm Oán mỉm cười:

- Công chúa không cần phải lo lắng, tiểu nhân mấy năm nay giúp Khế gia đánh dọn ngoại vụ, đi đến rất nhiều nơi, thậm chí đi tới các nước Tây Vực. Tập tục của Bạch Đạt Đán tiểu nhân biết rõ, hơn nữa ở bên đó còn có mấy người bằng hữu.

Lần này hộ tống Tra Nô đi chữa bệnh, thuận tiện có thể thăm bạn bè, nói không chừng có thể mời được một số tay trợ thủ cho Tứ Thái tử.

Da Luật Tập Nê Liệt ánh mắt sáng lên, trên gương mặt đang cực kỳ cau có lập tức lộ ra nụ cười rạng rỡ, liên tục nói:

- Oán ca nếu quen thuộc Bạch Đạt Đán, đành phiền vất vả một chuyến. Nhưng Oán ca đi tới Bạch Đạt Đán, tay không đi tới chỉ sợ không hay... Thế này nhé, Khuất Đột Luật, người lấy món đồ trong túi ra để Oán ca mang đi.

Lúc Da Luật Tập Nê Liệt rời khỏi Dương Khúc, Nhâm lão công từng đưa cho y túi châu báu.

Vốn định bảo y hiến cho Thiên Tộ Đế, nhưng không ngờ dọc đường đám người Da Luật Tập Nê Liệt thay đổi chủ ý.

Khuất Đột Luật đáp một tiếng, lập tức xoay người đi lấy châu báu.

Chỉ là y không có phát hiện trong mắt Bột Yếu Hợp đứng sau lưng Da Luật Tập Nê Liệt lộ ra vẻ thất vọng, giống như trong lúc vô ý, gật đầu với Nhậm Oán.

Sau khi xảy ra chuyện này, mọi người tất nhiên không buồn ngủ nữa.

Da Luật Tập Nê Liệt và Dư Lê Yến thương lượng một chút, quyết định đi đường cả đêm.

Có thể sớm một ngày tới thành Khả Đốn, càng thêm một phần an toàn, cho nên y rất nhanh hạ lệnh thu dọn hành lý chuẩn bị xuất phát.

Dư Lê Yến thì ngồi xõm bên cạnh Tra Nô, nhẹ giọng an ủi.

Cũng không biết Da Luật Tra Nô có phải hồ đồ rồi không, không ngờ lại nắm chặt tay của Dư Lê Yến, sau hồi lâu mới buông lỏng ra.

Ngọc Doãn chú ý tới sắc mặt của Dư Lê Yến, hình như có chút không ổn!

- Yến Tử đừng để trong lòng, Tra Nô cũng là hồ đồ rồi, mới có hành động thất lễ này.

Dư Lê Yến cười ngượng một tiếng, nhưng không có hé răng, chỉ là gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Ất yên tâm, ta không sao.

Lời nói này là ý gì?

Ngọc Doãn trong lòng ngăn ra!

Ta bảo cô đừng để trong lòng, cô lại cười trả lời không sao.

Theo bản năng Da Luật Tra Nô nhìn lại, lại thấy Da Luật Tra Nô mở trừng mắt, ánh mắt trong sắc đêm hiện ra sáng vất... nhìn ánh mắt, giống như đốt cháy người? Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu, trong lòng Ngọc Doãn hồi hộp.

Lúc buổi chiều, Da Luật Tra Nô vẫn còn ổn.

Nói chuyện tuy có chút không đủ sức, nhưng tinh thần lại rất tốt, sao sau khi vào đêm, đột nhiên liền phát bệnh chứ? Lại liên tưởng tới phen nói của Da Luật Tra Nô nói lúc trưa, còn muốn nhắc nhở Ngọc Doãn phải chú ý.... Ngọc Doãn bỗng dưng hiểu rõ!

Hắn quay đầu nhìn Nhậm Oán, thấy Nhậm Oán gật đầu với hắn.

Ngọc Doãn giật mình, nhưng trong lòng là cảm giác hỗn tạp.

Da Luật Tra Nô xem ra là muốn phản công rồi! Có lẽ nói y đã quyết định rồi, phải bảo vệ Dư Lê Yến tiến hành phản kích... Về phần phản kích thế nào? Ngọc Doãn đoán không ra. Nhưng hắn có thể khẳng định, cái này nhất định gây ra một trận chấn động không nhỏ.

Nếu thành công rồi, Dư Lê Yến có thể thăng làm nữ vương

Nhưng nếu thất bại... Ngọc Doãn bỗng giật mình đổ mồ hôi lạnh, thầm cười khổ một tiếng.

Hắn đột nhiên phát hiện, mình lún sâu vào trận tranh giành ngai vàng của nước Đại Liêu. Lúc đầu hắn xuất phát là để duy trì đất nước cho Đại Liêu, có thể tăng thêm chút thay đổi cho tương lai. Nhưng sao có thể ngờ lại rơi vào lốc xoáy của cuộc tranh giành quyền vị này? Nếu Dư Lê Yến thất bại, người đầu tiên chết chính là Ngọc Doãn. Cho dù lúc này muốn kéo người ra khỏi, cũng là thân bất do kỷ.

Phản bội Dư Lê Yến?

Ngọc Doãn không có nghĩ qua!

Kỳ thật trong lòng hắn Dư Lê Yến có lẽ mới là chân chủ của nước Đại Liêu này.

Thôi bỏ đi, nếu hết cách chỉ lo thân mình, không ngại tranh giành một chuyển... dù sao mình vốn chính là muốn tăng thêm một biến số vậy thì dứt khoát làm biến số này, nếu nước Liêu trở nên thay đổi lớn, thì sẽ càng tốt cho Đại Tống.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn hít sâu một hơi, xoay người đi.

Hắn cũng không biết, chính giây khắc hắn xoay người, trong đôi mắt to tròn sáng ngời của Dư Lê Yến lóe lên vẻ vui mừng.

Đồng thời, cũng giống như trút gánh nặng, thở phào một cái.

Ngọc Doãn vẫn cưỡi con ngựa đó.

Nói ra kỳ quái, con ngựa đó mã bề ngoài không tốt, lông bờm tựa hồ rất dài và rậm rạp, một bộ dáng già nua nhưng lại rất có sức chịu đựng.

Bắt đầu đi từ Dương Khúc đến tận lúc này,

nhưng ngoại trừ ban đầu vì phối hợp kỹ thuật học cưỡi ngựa của Ngọc Doãn ra, con ngựa già này chưa từng tụt ở phía sau.

Cho dù là ở hồ Kim Hà, cũng là nó dẫn đầu vọt trong nước, bơi qua sông. Lông bờm của con ngựa này vàng, màu trắng có chút đen, thế là Ngọc Doãn có thú vị gọi nó là “Âm Kim”, nhìn dáng vẻ nó, hình như cũng có chút hài lòng với cái tên này.

Đoàn người chuẩn bị xong, Ngọc Doãn ôm Mã Nhĩ Hốt Tư lên ngựa, Hốt Đồ Hắc Đài theo bên cạnh Dư Lê Yến.

Theo Da Luật Tập Nê Liệt hạ lệnh một tiếng, tám người phóng ngựa như bay, lao ra rừng cây... Nhìn đoàn người Ngọc Doãn bỏ đi, cho tới biến mất không thấy bóng dáng, Nhậm Oán lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một cái, quay đầu lớn tiếng hô:

- Nô Tra, đứng dậy đi, đừng giả bộ nữa.

- Khỉ thật, sắp nóng chết ta rồi!

Da Luật Tra Nô kêu to một tiếng, từ trong ngực móc ra một túi nước ném lên đất.

Nhậm Oán cười hì hì nhặt túi nước lên:

- Nếu không như vậy, sao có thể lừa được tiểu tử Khuất Đột Luật đó?

Dứt lời, sắc mặt Nhậm Oán nghiêm chỉnh:

- Tra Nô, ta lần này chính là đánh cược một ván, nếu thua ta ta dứt khoát chạy về Dương Khúc làm bá tính bình dân, nhưng người lại đặt tất cả thân gia lên người công chúa thì không thể có chút sơ sẩy.

- Trong lòng ta hiểu rõ.

Da Luật Tra Nô cởi y phục trên người ra, từ trong tay Nhậm Oán nhận lấy một bộ áo vải sạch sẽ mặc lên người, sau đó trầm giọng hỏi:

- Người nói có thể mời được thiết kỵ Uông Cổ, thật sự có chắc chắn không?

Nhậm Oán cười hì hì.

- Ta và Nhiếp Thúc thiếu chủ Uông Cổ là kết nghĩa an đáp.

- Hả?

- Ba năm trước ta phụng mệnh của Khế gia đi Tịnh Châu đưa hàng, không ngờ trên đường gặp được hai bộ tộc Uông Cổ và Khắc Liệt xung đột. Nhiếp Thúc lúc ấy bị người Khắc Liệt truy đuổi rất ác liệt, may mắn là ta ra tay giải cứu y. Nhiếp Thúc do vậy kết làm an đáp với ta... Ha ha, lúc này ta nói ở Bạch Đát Đán có người quen, thật ra là nói Nhiếp Thúc của Uông Cổ này.

Bộ lạc Uông Cổ cũng được dịch ra các tên gọi như Ung Cổ Vương Cô, Hủ cổ, vượng cổ, Uông Cốt, Uông Cổ.

Tron ngôn ngữ Mông Cổ, Uông Cổ gọi là unkuh nghĩa là nhà tù. Bộ tộc Uông Cổ khởi đầu do vào năm đầu Đường Hội Xương, cũng chính là năm 841 công nguyên. Lúc đó dân tộc Hồi Hột bị công phá, một bộ trong đó đi về phía nam, định cư ở khu vực Âm Sơn, cho nên quý tộc này và dân tộc Cao Xương Hồi Hội giống nhau, lấy Bắc Quốc Khả Hãn làm thủy tổ. Cuối đời Đường, Sa Đà của bộ Uông Cổ cùng Lý Khắc Dụng lãnh quân quan hệ mật thiết. Có thể là vì có bộ phận người Sa Đà dung hợp trong đó, cho nên tự xưng Tấn Vương hoặc hậu duệ của Sa Đà Nhận Môn Tiết Độ.

Tấn Vương này và Sa Đà Nhận Môn Tiết Độ chính là chỉ Lý Khắc Dụng.

Sau khi Khiết Đan quật khởi, Uông Cổ thần phục Đại Liêu.

Nhưng sau đó Đại Liêu quốc thế lực dần dần suy yếu, Uông Cổ liền không nghe theo điều khiển của Đại Liêu, chỉ là trên danh nghĩa thần phục Đại Liêu quốc mà thôi.

Bộ Uông Cổ hôm nay và Bạch Đát Đán có phần giống nhau, dung hợp người Hán, người Khiết Đan và người Tây Hạ, cùng với người Hồi Cốt từ trong trong Tây Vực rời đến, xưng hùng ở Mạc Bắc. Mà các bộ Mạc Bắc trong sách sử phần lớn gọi là Tatar. Uông Cổ trong Đường thư và Ngũ Đại sử thư cũng được cho

là biệt bộ Tatar. Nhưng trên thực tế, ngôn ngữ chủ yếu của Uông Cổ với nhiều bộ lạc khác có phần không giống. Trên cơ bản là dùng ngôn ngữ Đột Quyết làm chính, cho nên có một bộ phận người Uông Cổ tự xưng quý tộc Đột Quyết.

Tướng mạo và tập tục của người Uông Cổ giống với người Mông Cổ, lại không giống với người Khiết Đan.

Thêm nữa thành viên quốc tộc này có làn da trắng, cho nên người Khiết Đan cũng đổi gọi bọn họ là Tatar trắng, phân chia Tatar tộc nói tiếng Mông Cổ vùng Mạc Bắc và Tatar đen. Trên lịch sử, tới thời kỳ triều Nguyên, người Mông Cổ nhập vào hàng ngũ người Uông Cổ.

Da Luật Tra Nô nghe xong lời nói của Nhậm Oán cũng vô cùng vui mừng.

Đồng thời trong lòng lại có một chút bi thương khó hiểu... Nếu Đại Thái tử vẫn còn sống, sao có thể làm Đại Liêu lưu lạc như vậy?

Nhậm lão công là Đại Thái tử, cũng chính là anh ruột của Dư Lê Yến Da Luật Ngao Lư Oát. Lúc ở Dương Khúc, thông qua môi trường địa lý đặc biệt đã liên tiếp quan hệ giữa bộ tộc phía tây bắc Đại Liêu và Đại Tống, đồng thời còn gánh vác sứ mệnh giao kết các bộ lạc Mạc Bắc. Nếu dựa theo kế hoạch của Da Luật Ngao Lư Oát, dùng thời gian hai mươi năm chinh hợp nhân mã các bộ lạc Hà Sáo Mạc Bắc, tất nhiên có thể là làm cho Đại Liêu phát triển lớn mạnh, gót sắt này có thể đi khắp Mạc Bắc, nhắm thẳng vào các nước Tây Vực.

Đáng tiếc, không đợi y thi triển tài hoa, thì đã chết thảm trong tay của bọn đạo chích.

Da Luật Tra Nô xúc động thật lâu, nói với Nhậm Oán:

- Như vậy, viện binh Uông Cổ đó đành phải làm phiên Oán ca.

- Kính xin Tra Nô tới Tây Hạ, nói tốt với Đại Thái tử... nước Đại Liêu quyết định trong tay hai người người và ta.

Nhậm oán vái chào, Da Luật Tra Nô không dám chậm trễ, vội vái chào đáp lễ.

Hai người nhìn nhau, đột nhiên mỉm cười

- Vậy, ta khởi hành đây.

- Vậy ta lập tức đuổi theo Tây Hạ, mời đại Thái tử nhân ái xuất binh tương trợ... Oán ca, lần đi Uông Cổ này, người phải bảo trọng!

- Bảo trọng!

Nhậm Oán xoay người lên ngựa, Da Luật Tra Nô chấp tay, liền đánh roi ngựa rời khỏi...

155. Chương 154: Trăng Trong Núi Mư Na

Núi Mư Na, phía Nam An Xuyên, phía Bắc Hoàng Hà.

Phía đông đều là nương rãnh, phía tây Bayannur là dãy núi Âm Sơn, cả dãy hơn 70km.

Qua núi Mư Sơn lại đi về phía Tây, thì tới biển Ô Lương Tố, chỗ thành Khả Đôn.

Từ sau khi chia tay Nhậm Oán, Ngọc Doãn càng thêm cô độc. Ngoại trừ Dư Lê Yến có thể nói chuyện với hẳn ra chỉ còn hai đứa trẻ là Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài. Hốt Đồ Hắc Đài còn đỡ, nói tiếng Hán rất lưu loát, nhưng Mã Nhĩ Hốt Tư tuy biết nói tiếng Hán, nhưng khẩu âm mang ngữ điệu dị tộc nặng nề, nói chuyện rất cố gắng.

Hơn nữa, hai đứa trẻ này lại có thể nói những gì?

Ngọc Doãn bắt đầu trở nên ít nói!

Kỳ thật, từ sau khi qua hồ Kim Hà, Ngọc Doãn có một cảm giác bị bài xích mãnh liệt.

Loại cảm giác bị bài xích này đến từ Da Luật Tập Nê Liệt. Cũng không biết là hữu ý hay vô ý, những tâm phúc của Da Luật Tập Nê Liệt và y luôn ngăn cản Ngọc Doãn ở ngoài vòng, có chuyện gì cũng không thương lượng với Ngọc Doãn nữa. Cái này hoàn toàn không giống với tình hình lúc trước, trước khi chưa qua hồ Kim Hà, bất luận chuyện gì, Da Luật Tập Nê Liệt đều hỏi thử ý kiến của Ngọc Doãn. Cho dù là Ngọc Doãn không có chủ ý hay, xuất phát từ một loại khách khí, y cũng sẽ tỏ ra tôn trọng.

Nhưng sau khi qua hồ Kim Hà, loại khách khí và tôn trọng này dần dần nhạt mất!

Ngọc Doãn trong lòng hiểu rõ, trước khi chưa có qua hồ Kim Hà, Da Luật Tập Nê Liệt có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, cho nên phải chiêu hiền đãi sĩ. Nhưng sau khi tiến vào Vân Nội Châu, cảm giác nguy hiểm này cũng theo đó mà nhạt dần, Da Luật Tập Nê Liệt tức khắc ý chí lại hăng hái.

Nói dễ nghe một chút gọi là qua cầu rút ván, nói khó nghe, chính là mượn gió bẻ măng.

Cũng có lẽ đây mới là tâm tính thật sự của Da Luật Tập Nê Liệt, chỉ là trước khi qua hồ Kim Hà, Ngọc Doãn không cảm nhận được.

Lúc người đặc ý, luôn khó tránh sẽ càn rỡ...

Ở trong lòng Da Luật Tập Nê Liệt, chỉ cần tới thành Khả Đôn, y có thể thuận lý thành chương nắm giữ thế cuộc. Như vậy nhân vật như Ngọc Doãn tất nhiên không cần để mắt tới nữa. Bây giờ trong mắt Da Luật Tập Nê Liệt, Da Luật Khuất Đột Luật mới là đối tượng đáng được y bỏ công sức lôi kéo. Cho nên trên đường đi, Da Luật Tập Nê Liệt càng thêm nhiệt tình với Khuất Đột Luật.

Cũng may còn có Dư Lê Yến!

Nhưng phần lớn thời gian Dư Lê Yến tỏ ra rất nặng nề trầm lặng, thậm chí còn trầm lặng hơn Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn mơ hồ có thể đoán ra tâm ý của Dư Lê Yến, nhưng là không tiện nói ra. Da Luật Tập Nê Liệt nếu đã bài xích hẳn, ngược lại cũng đang cùng tâm tư của Ngọc Doãn. Mỗi lúc cắm trại, Ngọc Doãn dẫn Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài tự đi tìm kiếm chỗ nghỉ ngơi, cho dù lúc ăn cơm, cũng không thích tham dự vào trong đó, chỉ sau khi nhận thức ăn, thì ở một bên lặng lẽ ăn.

Trong lúc nhất thời dường như không có tồn tại của con người Ngọc Doãn.

Da Luật Tập Nê Liệt từ giây khắc ban đầu bài xích tới bây giờ tựa hồ đã lãng quên hẳn rồi...

- Tiểu Ất, xuyên qua núi Mư Na, thì có thể tới thành Khả Đôn rồi!

Lúc mọi người dừng chân cắm trại ở chân núi Mư Sơn, Ngọc Doãn vẫn như ngày thường, dẫn Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài tìm tới một chỗ yên lặng. Đang chuẩn bị nhóm lửa làm cơm, không ngờ Dư Lê Yến lại đột nhiên đi tới, gọi Ngọc Doãn bên cạnh.

- Tiểu Ất hai ngày nay, có ủy khuất à?

- Ủy khuất?

Ngọc Doãn mỉm cười.

Hắn lắc đầu:

- Ủy khuất gì, ta sớm đã quen rồi... ngược lại Yến Tử cô không ở bên đó sao tới bên này nói chuyện?

Đôi mắt to sáng ngời của Dư Lê Yến nhìn chăm chăm Ngọc Doãn, thật lâu không nói.

- Đi theo ta.

- Được!

Ngọc Doãn cười cười vẫy chào huynh muội Mã Nhĩ Hốt Tư, liền theo Dư Lê Yến men theo đường mòn đi lên núi Mư Na.

Độ cao so với mặt nước biển của núi Mư Na này là 2000 m.

Đường núi gập ghềnh, Dư Lê Yến đi trước, Ngọc Doãn theo sau, hai người lặng lẽ men theo đường núi mà đi, rất nhanh lên tới đỉnh núi. Gió núi mãnh liệt, thổi bay phát phơ, đưa mắt nhìn xa xa, có thể thấy được một vầng trăng sáng treo trên đỉnh núi Mư Sơn nguy nga, vô cùng đẹp đẽ.

Sắc núi thật đẹp!

Ngọc Doãn không khỏi phát ra một tiếng cảm thán.

Dư Lê Yến dừng bước, hạ giọng nói:

- Núi Mư Na đó tuy đẹp, nhưng dù gì vẫn vắng lạnh hiu quanh!

- Ha ha, kỳ thật cũng không tệ, không có nhiều nhân công tạo nhìn mới là nét đẹp tự nhiên nhất.

- Thật sao?

Dư Lê Yến dừng chân ở bên một tảng đá, lại lấy ra khăn tay phủi lớp bụi trên tảng đá, sau đó hướng về phía Ngọc Doãn cười:

- Tiểu Ất, ngồi đi!

- Được.

Ngọc Doãn cũng không khách khí, tự tìm một tảng đá ngồi xuống.

- Ta biết Tiểu Ất hai ngày nay buồn khổ, nhưng ta vẫn hi vọng Tiểu Ất có thể giúp ta một tay.

Rốt cuộc muốn nói ra rồi sao?

Ngọc Doãn kỳ thật vẫn đang chờ đợi, chờ đợi Dư Lê Yến biểu lộ với hắn.

Lập tức khẽ mỉm cười:

- Sao Yến Tử nói ra lời này, không phải ta vẫn đang giúp đỡ sao?

- Không, trước đó Tiểu Ất giúp Đại Liêu, còn bây giờ ta hy vọng Tiểu Ất giúp ta, giúp ta nắm giữ thành Khả Đôn.

Đây cũng là sau khi quen biết với Dư Lê Yến, lần đầu tiên Dư Lê Yến nói ra dã tâm của cô. Cho dù Ngọc Doãn đã đoán ra đáp án, nhưng nghe Dư Lê Yến nói xong, vẫn không kìm được có chút hoảng sợ. Hắn nhìn Dư Lê Yến, một lời không nói, Dư Lê Yến cũng không có nói nữa, chỉ lẳng lặng cùng Ngọc Doãn nhìn nhau. Trên đỉnh núi, gió núi gào thét qua, ngoại trừ cái này không có tiếng động nào khác.

Ánh mắt của Dư Lê Yến rực cháy mang phần chờ đợi mãnh liệt.

Tuy cô một câu cũng không có nói, nhưng từ trong mắt của cô, Ngọc Doãn lại nhìn thấy ý cầu xin.

Khoanh tay trước ngực, Ngọc Doãn trầm mặt!

Thật lâu sau, hắn hạ giọng nói:

- Yến Tử, cô thật sự quyết tâm rồi sao?

Người phải biết, nếu người hạ quyết tâm rồi, hối hận nữa cũng không có đường lui nữa.

- Kỳ thật, người đều biết rồi, đúng không?

Dư Lê Yến nở nụ cười chua xót, ánh trăng chiếu rọi lên mặt cô nhất thời làm cho người ta sinh ra một loại kích động thương tiếc. Ngọc Doãn im miệng, chỉ gật đầu, nhưng không nói.

- Kỳ thật hai ngày nay, ta vẫn đang do dự

Dư Lê Yến hít sâu một hơi, trong mắt đột nhiên như mờ ảo đi, loáng nước mắt. Cô đứng lên đi tới bên vách núi, nhìn cảnh sắc dưới chân núi.

Bóng dáng thon gầy đó dưới ánh trăng càng thêm động lòng người.

- Từ khi mẹ ta qua đời, Tứ ca luôn rất quan tâm ta, giống như là huynh muội ruột.

Lúc rời khỏi Dương Khúc, ta cũng nghĩ phải giúp Tứ ca một tay vì sinh tồn Đại Liêu ta. Nhưng ta không ngờ...

Lúc ở hồ Kim Hà ta có chút bất mãn với Tứ ca.

Nhưng nghĩ tới sự chăm sóc của mấy năm nay, nếu phụ hoàng bại rồi, ta ở trên đời này sợ chỉ còn lại Tứ ca có thể nương tựa. Cho nên hôm đó Tra Nô nhắc nhở ta, ta tuy không có ngăn cản, nhưng trong lòng còn có chút do dự. Ta hy vọng Tứ ca chỉ là nhất thời mất lòng người, đợi huynh ấy tỉnh lại, tự nhiên có thể hối ngộ... Trên đường đi, ta vẫn đang quan sát, quan sát Tứ ca. Nhưng ta rất thất vọng biểu hiện của Tứ ca, không phải là vua phục hưng mà giống như thằng hề đắc chí.

Ngọc Doãn ngây ngẩn cả người!

Thằng hề đắc chí?

Lời nói này đúng là có đủ độc ác.

Nhưng Dư Lê Yến có thể nói ra lời nói này, cũng chẳng phải chứng tỏ cô thất vọng với Da Luật Tập Nê Liệt sao?

Cũng không biết Da Luật Tập Nê Liệt làm chuyện gì, lại khiến Dư Lê Yến nói ra lời nói ác độc như vậy. Ngọc Doãn không cất ngang, chỉ ngồi ở đó, lẳng lặng nghe. Đột nhiên Dư Lê Yến khóc lên, hai vai gầy yếu không ngừng rung lên.

Ngọc Doãn vội đứng dậy đi lên trước...

Hắn chìa tay muốn đỡ lấy bả vai của Dư Lê Yến, nhưng lúc hai tay hắn trên khoảng không vai của Dư Lê Yến lại cứng lại.

- Nếu không có người mật báo, ta thậm chí không biết, Tứ ca huynh ấy... huynh ấy không ngờ môn ta gả cho Khuất Đột Luật, để đổi lấy ủng hộ của Niêm Bát Cát? Ta trở thành cái gì rồi!

Dưới ánh trăng, Dư Lê Yến đột nhiên xoay người, trên mặt đã đầy nước mắt.

Ngọc Doãn không khỏi đau lòng, cũng không bận tâm nhiều nữa ôm Dư Lê Yến vào trong lòng.

Dư Lê Yến cũng không kìm chế đau đớn trong lòng, thất thanh khóc to lên.

Nước mắt nháy mắt làm ướt quần áo Ngọc Doãn, làm Ngọc Doãn cũng nả sinh sự chua xót khó hiểu. Hắn ôm chặt Dư Lê Yến, cũng không nói chuyện, hai người cứ như vậy đứng trên đỉnh núi, mặc cho gió núi làm tung bay quần áo. Ánh trăng sáng lạnh quét qua người hai người, cái bóng trên đất đã hợp thành một chỗ.

- Ta đi giết Khuất Đột Luật!

Hắn buột miệng nói ra, mang theo sát khí nồng đậm.

Dư Lê Yến lại lắc đầu, giầy giụa ra khỏi lòng Ngọc Doãn, trên mặt mang một chút ý xấu hổ.

- Giết Khuất Đột Luật rồi sẽ còn người khác... bây giờ Tứ ca đã mất đi bản tâm, một lòng muốn làm vua Đại Liêu quốc mà lại không biết bây giờ Đại Liêu đã bệnh nguy kịch, muốn phục hưng, sao có thể nói dễ dàng? Tiểu Át không biết những bộ lạc đó trên thảo nguyên toàn bộ là những bọn thấy lợi quên nghĩa, ngoại trừ một số ít mấy bộ lạc ra, ai chịu thật tâm giúp đỡ?

Đại Liêu ta năm đó lãnh thổ rộng lớn thịnh vượng biết bao, trị hạ hơn ngàn bộ lạc.

Nhưng lúc phụ hoàng khó khăn, ngoại trừ người Thất Vi xuất binh tương trợ ra, ngay cả rất nhiều bộ lạc bản tông đều khoanh tay đứng nhìn.

Niêm Bát Cát lúc trước dựa vào giúp đỡ của Đại Liêu ta mới đứng vững ở Mạc Bắc. Mấy năm nay viện trợ của Đại Liêu cho Niêm Bát Cát nhiều vô số kể. Nhưng lúc ta gặp phiền phức, Niêm Bát Cát án binh bất động, đến giờ chưa hề viện trợ cho một binh một tốt.

Tứ ca cho rằng đem ta gả cho Khuất Đột Luật thì có thể nhận được viện trợ của Niêm Bát Cát sao?

Không nói đến Niêm Bát Cát không đáng tin cậy, Khuất Đột Luật càng không làm chủ được... Y phía trên còn có bộ chủ, làm sao tới lượt y nói chuyện. Cứ cho Niêm Bát Cát có thể trợ giúp, con cháu Đại Liêu ta sao lại có thể dựa vào người khác mà sống, làm việc thấp kém? Thái tổ lúc đó dựa vào sức mạnh của một bộ, quét ngang Bắc Cương, đã lập nên Đại Liêu hiển hách. Từ xưa tới nay, có vị hùng chủ nào dựa dẫm vào kẻ bán đứng mới định hạ giang sơn. Tiểu Át, ta muốn người giúp ta nắm lấy thành Khả Đôn?

Trên mặt Dư Lê Yến vẫn còn lưu lại nước mắt, nhưng trong lời nói này lại lộ ra một nguồn khí cương liệt.

Ngọc Doãn chỉ cảm thấy tinh thần kích động, hắn nhìn Dư Lê Yến sau một lúc lâu dụi dụi mắt nói:

- Yên Tử yên tâm, cô không nói, ta cũng sẽ giúp cô.

Dư Lê Yến mỉm cười!

Nụ cười này của cô giống như hoa lê trong mưa, rất là kiều mị.

- Tiểu Ất, ta không biết người rốt cuộc là ai, nhưng ta lại có thể đoán ra một chút tâm tư của người.

- Hả?

- Người đừng thấy lạ!

Dư Lê Yến nói:

- Ta không tin triều Đại Tống có thể có một tên đồ tể văn võ song toàn như người.

Ta bảo đảm với người, chỉ cần Đại Liêu quốc còn một hơi thở. Nếu có một ngày Đại Tống có nguy, ta tuyệt không khoanh tay đứng nhìn.

Ngọc Doãn nghe lời nói này, lập tức ngơ ngẩn thất thần

156. Chương 155: Tây Hành Mạn Ký Của Tư Nặc

- Cô... đã nhìn ra rồi à?

Lời này vừa ra, Ngọc Doãn liền hối hận.

Đây không phải là nói phí lời sao? Tự cho rằng biểu hiện rất tốt, lại không biết Dư Lê Yến sớm đã nhận ra tâm tư của hắn. Không phải Ngọc Doãn ngốc, mà là hắn xem thường người người xưa, hoặc có lẽ xem thường trí tuệ của nữ nhân cổ đại. Dư Lê Yến lớn lên trong thâm cung, chuyện tiếp xúc, trải qua tuyệt không thể so với Ngọc Doãn. Mặc dù hắn là tù hãm thể xuyên việt đến, trí tuệ cao thâm thật sự có thể hơn hắn Dư Lê Yến không? Lại nói, cũng là khoảng thời gian gần đây, hắn có chút quá đắc ý!

Xét đến cùng, tầng lớp tiếp xúc trước đây của Ngọc Doãn quá thấp, hơn nữa ở kiếp trước nhiều lúc cũng chính là một trạch nam. (người nghiện máy tính thường ở trong nhà)

Ừ, chính là trạch nam.

Cho dù xuyên việt đến, hắn kiếm tiền, dương danh, còn đánh bại được Quách Kinh.

Nhưng Quách Kinh lại xem là nhân vật gì? Chỉ là một tên lưu manh đầu gấu không biết đối nhân xử thế Khai Phong mà thôi. Cho dù sau này Ngọc Doãn còn quen biết đám người Trần Đông, Lý Dật Phong và Lý Thanh Chiêu, Lý Sư Sư, và hai vị Đế Cơ nảy sinh gút mắc, nhưng cũng chỉ dừng lại ở thế thôi. Hắn không có tiếp xúc được tầng lớp tinh anh của thời đại này, càng không hiểu những thủ đoạn của các tinh anh thời đại đó. Chỉ dựa về hiểu biết của hắn về lịch sử, miễn cưỡng đứng vững gót chân, nhưng trước sau vẫn không phải kể lâu dài.

Cho tới nay, Ngọc Doãn còn chưa nhận thức rõ ràng về thời đại này.

Thậm chí theo Dư Lê Yến cùng đến Thiên Đức Quân, cũng là nhất thời kích động, càng không có một kế sách chu toàn.

Dư Lê Yến cho hắn một bài học!

Thật sự dạy một bài học...

Vào lúc đó, Ngọc Doãn cũng không có tính toán nhỏ nhặt đó nữa, chỉ nhìn Dư Lê Yến chua xót mà cười.

Dư Lê Yến hạ giọng nói:

- Tiểu Ất có tài năng, năng văn năng võ.

Ta kỳ thực vẫn đang nghĩ, tại sao Tiểu Ất phải giúp ta chứ? Giữa Đại Liêu và Đại Tống ân oán sâu đậm... Tiểu Ất lại muốn giúp Đại Liêu sinh tồn, ta trong lòng rất là lấy làm lạ. Trên dọc đường đi, ta chính là đang suy nghĩ chuyện này, về mục đích chân chính của Tiểu Ất giúp ta. Nếu nói vì quyền thế, chính như Tiểu Ất nói, Đại Liêu hôm nay chỉ là ngọn đèn trong gió, có thể tồn tại ngày nào hay ngày đó... Nếu thật vì quyền thế, đại khái chính là đầu nhập vào giặc Lỗ, nói không chừng bọn họ càng thêm hoan nghênh.

Tiền bạc sao?

Quốc khó Đại Liêu đã không còn nữa, ta và Tứ ca cũng là dựa vào Nhậm lão công trợ giúp mới tránh thoát kiếp nạn, làm gì có tiền của chứ?

Không phải vì quyền thế, cũng không phải vì tiền bạc, ta ngay từ lúc đầu còn cho rằng Tiểu Ất vì ta...

Nhưng sau đó ta biết sai rồi! Ánh mắt Tiểu Ất nhìn ta rất trong suốt, không có chút tình cảm riêng tư nào. Hơn nữa ta có thể cảm nhận ra, Tiểu Ất rất mực yêu thương thể tử ở quê nhà, tuyệt sẽ không vì ta làm chuyện bỏ vợ bỏ con đó. Suy đi nghĩ lại, sau này cuối cùng ta hiểu rồi, thế giặc mạnh, ngay cả Đại Liêu ta cũng không thể ngăn chặn, như vậy một khi Đại Liêu diệt vong, tiếp theo... Ta không biết Tiểu Ất là nhìn đại cuộc này thế nào, nhưng ta tin sở dĩ Tiểu Ất bằng lòng giúp ta, sợ cũng là không hy vọng Đại Liêu diệt vong, Đại Tống trở thành Đại Liêu kế tiếp. Nghĩ như vậy, tất cả nghi vấn cũng nhanh chóng rõ ràng... Tiểu Ất, ta chỉ muốn hỏi người một câu, rốt cuộc người là người thế nào?

Dư Lê Yến tò mò nhìn Ngọc Doãn, đang chờ câu trả lời của Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn cười khở một tiếng:

- Tiểu nhân chưa lừa gạt Yến Tử, tiểu nhân chỉ là kẻ đầu đường xó chợ Khai Phong, một tên đồ tể giết heo bán thịt.

- Vậy người...

- Vị trí thấp kém chưa dám quên lo việc nước!

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, trầm giọng trả lời.

Dư Lê Yến đầu tiên nghe là sững sốt, đôi mắt sáng trong đó lộ ra chút quái dị.

- Vị trí thấp kém chưa dám quên lo việc nước sao? Tiểu Át thật xuất khẩu thành thơ... Chỉ là ta càng không thể tin, Tiểu Át đại hảo đại tài, sao có thể làm đồ tể giết heo bán thịt? Thôi được, tâm tư Tiểu Át ta đã hiểu, môi hở răng lạnh, ta hiểu rồi!

Ta chỉ cần Tiểu Át một câu, có thể giúp ta nắm giữ thành Khả Đôn không?

Hồng rồi!

Ngọc Doãn vừa nói ra liền biết mình nói sai.

Vị trí thấp kém chưa dám quên lo việc nước là một câu trong thơ trong “Bệnh khởi thư hoài” của Du Lục thi nhân nổi tiếng thời Nam Tống. Nhưng vấn đề là, Du Lục bây giờ gần như chưa sinh ra. Nếu nhớ không lầm ông ta phải là năm tới mới oa oa chào đời. Một câu vị trí thấp kém chưa dám quên lo việc nước, tất nhiên không thể nào nói đến.

Nhưng nếu đã nói ra rồi, Ngọc Doãn dứt khoát cũng không biện bạch.

Hắn đang muốn trả lời, lại nghe Dư Lê Yến nói:

- Có chuyện, ta phải nói rõ với Tiểu Át! Chính là ta nắm giữ thành Khả Đôn, thật ra có thể giúp đỡ cho Đại Tống cũng không nhiều lắm. Thậm chí trong mấy năm nay, sẽ không có giúp đỡ bao nhiêu.

Người còn muốn giúp ta không?

Nếu Dư Lê Yến nói sẽ đảm nhiệm nhiều việc, Ngọc Doãn ngược lại sẽ không tin cô.

Với tình hình Đại Liêu bây giờ, dù là Dư Lê Yến tiếp quản Đại Liêu quốc, nhưng muốn đối kháng người Nữ Trục, cũng không có khả năng lớn. Người Nữ Trục bây giờ chính khí kiêu ngạo, làm sao Dư Lê Yến bây giờ có thể đối kháng? Cho dù là tiếp quản thành Khả Đôn, Dư Lê Yến muốn ổn định gót chân, cũng phải trải qua một quá trình khá dài, thậm chí lúc tất yếu sẽ phải bỏ thành Khả Đôn.

Ngay cả chỗ ổn định cũng không có, thì làm sao có thể giúp Đại Tổng?

Sở dĩ Ngọc Doãn có cách nghĩ như vậy chỉ là hy vọng mượn sức ảnh hưởng của Đại Liêu, lúc tất yếu có thể cho người Nữ Trục một kiểm chế nhất định. Nói cách khác, Dư Lê Yến chỉ là một con bướm nhỏ vẫn không thể tạo ra trận gió lớn.

Nhắm mắt lại, Ngọc Doãn không trả lời.

Trên mặt Dư Lê Yến lộ ra vẻ thất vọng.

Cô đứng rất lâu, lặng yên xoay người, muốn men theo con đường cũ xuống núi.

Không ngờ chính trong giây khắc cô chuẩn bị bỏ đi, Ngọc Doãn lại đột nhiên mở mắt, hạ giọng nói:

- Yến Tử, sau khi nắm được thành Khả Đôn, tốt nhất có thể phái người đi Y Lê Hà cốc một chuyến. Nếu Tiểu Ất không nhớ lầm, ở vùng Bát Lạp Sa Duyệt, hình như còn có đồng tông của cô. Hơn nữa người địa phương và người Cát La Lộc đối với Đại Liêu trước sau vẫn còn chút thiện cảm.

- Hả?

Dư Lê Yến thân hình hơi rung, đột nhiên quay người lại, trừng to mắt, vẻ mặt kinh động.

- Người, sao ngươi biết những cái này?

Sao ta biết?

Thật phải may mắn mới làm bằng hữu tri kỷ với ta!

Hắn từng đặc biệt nghiên cứu qua quá trình thành lập của Tây Liêu, hơn nữa là fan hâm mộ của Da Luật Đại Thạch. Càng đối với trải qua của Da Luật Đại Thạch sau khi phản xuất Đại Liêu rõ như lòng bàn tay. Công nguyên năm 1124, Da Luật Đại Thạch dẫn đám người tây tiến, định tới Á rập mượn binh phục quốc. Ông suất lĩnh bốn mươi ngàn binh mã, chia hai đường tiến vào Tây Vực. Một nhánh nam hạ Khách Thập

Cát Nhĩ chuẩn bị đánh thông con đường Palmyra. Chỉ là nhánh quân nam tiến này gặp kháng cự của vương triều Khách Lạt Hãn, cuối cùng nhận lấy thất bại chấm dứt.

Còn một nhánh binh mã khác là quân bắc lộ do Da Luật Đại Thạch tự mình suất lĩnh, lúc xuyên qua Y Lê Hà cốc, cũng chính là khu vực Bát Lạp Sa Duyệt, nhận được nghênh đón của đồng tông sống ở đây rất lâu, và đã thu phục người Đường Địa Khang Lý và người Cát La Lộc, thu được thắng lợi bất ngờ. Sau này, Da Luật Đại Thạch đổi Bát Lạp Sa Duyệt thành Hồ Tử Oát Nhĩ Đóa, sau đó xua binh tây tiến, công chiếm phần lớn khu vực Trung Á, càng thành lập đế quốc Tây Liêu, kéo dài Đại Liêu 90 năm.

Đối với đoạn lịch sử này trí nhớ của Ngọc Doãn có chút mơ hồ, cho nên cần phải suy nghĩ kỹ mới đưa ra đáp án.

Hắn trả lời như vậy, cũng xem như cam đoan với Dư Lê Yến sẽ giúp đỡ Dư Lê Yến, tiếp quản quốc tộc Đại Liêu.

Dư Lê Yến lại vừa mừng vừa sợ.

Vui mừng chính là, cô không có nhìn nhầm người, Ngọc Doãn vẫn quyết định muốn giúp đỡ cô.

Còn kinh hãi là, Ngọc Doãn nếu là một tên đồ tể giết heo bán thịt, sao có thể biết rất nhiều chuyện thế này. Sao hắn biết Bát Lạp Sa Duyệt là đồng tông nhà mình? Dư Lê Yến không biết Ngọc Doãn nói thật hay giả. Nhưng Bát Lạp Sa Duyệt là nói ngôn ngữ Khiết Đan, cô lại nghe hiểu được. Nếu là địa danh mệnh danh nói tiếng Khiết Đan, nói không chừng đúng thật là sẽ có đồng tông nhà mình

Ngọc Doãn nói đồng tông của Bát Lạp Sa Duyệt vẫn trung thành với Đại Liêu...

Hắn làm sao biết được?

Đối mặt với ánh mắt của Dư Lê Yến tràn đầy nghi hoặc, Ngọc Doãn cũng có chút nhúc nhích.

Hắn biết, hắn nhất định phải đưa ra giải thích cho chuyện này, bằng không Dư Lê Yến sao có thể tin lời nói của hắn.

Hít sâu một hơi, Ngọc Doãn nói:

- Có lẽ Yến Tử không biết, Tiểu Ất ở Khai Phong xem là có chút tiếng tăm.

Vì chơi đàn hay, cho nên có tiếp xúc với một số quý tộc. Tiểu Ất có một người bạn tốt tên là Lý Dật Phong, phụ thân huynh ấy chính là Lý Cương, Lý Bá Kỳ Thái Thường Thiếu Khanh đương triều Đại Tống ta... Trong nhà Lương Khê tiên sinh có bộ sách cổ, là của người tên Tư Nặc biên soạn, gọi là Tây Hành Mạn ký. Trong đó ghi chép chuyện này, Tiểu Ất cũng là ngẫu nhiên xem qua.

Bịa, bịa tiếp đi!

Dù sao Dư Lê Yến cũng không thể chạy tới Khai Phong tìm Lý Cương, càng không thể hỏi thật giả của chuyện này.

Nhiều nhất có thể hỏi thăm được Lý Dật Phong. Mà Ngọc Doãn và Lý Dật Phong hoàn toàn quen biết... chuyện này thể đủ rồi, đủ để làm Dư Lê Yến tin tưởng không nghi ngờ. Nghe giải thích này của Ngọc Doãn, Dư Lê Yến hồ đồ rồi! Lý Cương, Lý Bá Kỷ, cô đương nhiên nghe nói qua, hơn nữa cô còn biết., trong chuyện đối đãi Đại Liêu, Lý Cương đứng về phía Đại Liêu, không đồng ý Tống Kim liên hợp.

Chỉ là...

Tư Nặc đó là ai?

Sao cái tên này nghe quá cổ quái, dường như không giống cái tên của người Tống.

Tây hành Mạn ký?

Càng không có nghe nói qua, chẳng lẽ nói là người của bộ lạc nào đó biên soạn? Nhưng trong lòng Dư Lê Yến đã tin tám chín phần, vì Ngọc Doãn nói có nguồn có gốc, không thể làm Dư Lê Yến không tin. Không được, sau này nếu có thể, còn phải phái người đi Dương Khúc, xin Nhậm lão công giúp đỡ, nghĩ cách tìm bộ sách này xem cho kỹ mới được.

Dư Lê Yến không có truy hỏi bộ “Tây Hành Mạn ký” giả đó nữa, trong lòng càng tràn ngập loại hạnh phúc khó hiểu.

Hắn thật chỉ là vị trí thấp kém chưa dám quên lo việc nước? Hắn thật sự chỉ là vì môi hở răng lạnh mà giúp ta?

Xem ra, Ngọc Doãn thật sự là tài giỏi, thậm chí ngay cả vạch kẻ sau khi cướp thành Khả Đôn, đều đã nghĩ rõ cho mình...

Dư Lê Yến cắn môi, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Sau khi vào thành Khả Đôn, sợ phải có chút phiền phức.

Tới lúc đó Tiểu Ất phải càng cẩn thận, chớ tranh cãi với người khác... Nếu thật có phiền phức, có thể tìm Bột Yếu Hợp giúp đỡ.

Bột Yếu Hợp?

Da Luật Bột Yếu Hợp!

Ngọc Doãn nghe thấy cái tên này nhất thời sửng sốt.

Da Luật Bột Yếu Hợp không phải thân tín của Da Luật Tập Nê Liệt sao? Sao nghe khẩu khí của Dư Lê Yến, Da Luật Bột Yếu Hợp là người của cô?

Vừa định hỏi, Dư Lê Yến cũng không cho hấn cơ hội, xoay người đi.

- Tiểu Ất, nhẫn nhịn một thời gian, nhiều nhất qua 30 ngày, ta có thể nắm giữ đại cuộc.

Giọng nói của Dư Lê Yến vọng bên tai Ngọc Doãn.

Nhìn bóng dáng Dư Lê Yến biến mất trên con đường núi ghập ghềnh, Ngọc Doãn đột nhiên thở dài một cái, cười khổ lắc đầu.

Con cháu quan gia này, thật không có ai là đèn cọn dầu cả!

157. Chương 156: Thành Khả Đôn

Biển Ô Lương Tổ là tên gọi của hậu thổ.

Ô Lương Tổ trong tiếng Mông Cổ là chuyển âm của Ô Lý Nhã Tô, phiên dịch thành tiếng Hán chính là nơi sinh trưởng của liễu đỏ.

Trên thực tế, biển Ô Lương Tổ ở hậu thổ hình thành vào khoảng năm 1400 công nguyên, mà lúc này biển Ô Lương Tổ chính là một vùng đất thấp trũng mọc đầy liễu đỏ. Khu vực Hà Sáo, thích hợp nhất sinh trưởng liễu đỏ, cho nên có cách nói “đốt liễu hồng, ăn mặt trắng”. Vùng liễu hồng này diện tích cực kỳ rộng lớn, chiếm khoảng hơn 300km, thoát nhìn lộ vẻ liễu đỏ lay động.

Thành Khả Đôn tọa lạc ở một bên bờ đầm liễu hồng này.

Nhưng nói ra thành Khả Đôn không lớn!

Chỉ cần suy nghĩ tồn tại của thành Khả Đôn này, thì có thể hiểu nó không lớn. Nó vốn là quân trại, sau đó sửa thành quân trấn, trong thời gian rất dài, thậm chí vứt bỏ, mãi tới sau này mới bắt đầu sử dụng lại, bố cục này có thể lớn bao nhiêu?

Nhân khẩu thực tế thành Khả Đôn khoảng trên 3 vạn.

Trong đó có một bộ phận rất lớn là thành viên bộ lạc du mục của địa phương... Tường thành rất cao, nhưng cũng vô cùng đổ nát, nhìn là có thể nhận ra hẳn là có chỗ nhiều năm chưa có tu sửa, thậm chí còn xuất hiện tình trạng sụp lún...

Lúc Ngọc Doãn nhìn thấy tòa thành trì này, không tránh có chút thất vọng.

Vốn cho rằng, tòa trấn quân này ít nhất từ biểu hiện bên ngoài nên giữ lại không khí của trấn quân. Nhưng bây giờ xem ra, chỉ là một tiểu trấn đổ nát mà thôi. Dựa vào tòa tiểu trấn này, thật có thể ngăn cản được thiết kỵ của người Nữ Chân sao? Ngọc Doãn vô cùng hoài nghi?

Nhưng không còn cách nào, bây giờ dưới sự cai trị của Đại Liêu, có thể là tòa thành trấn duy nhất hoàn toàn nắm giữ trong tay.

- Từ rất nhiều năm trước, thành Khả Đôn đã bị quên lãng.

Nếu không phải Đại Hà sửa đường, làm cho Thiên Đức Quân trị sở trước kia không thể tiếp tục sử dụng, thì cũng sẽ không dời tới thành Bắc.

Dư Lê Yến nhẹ giọng giải thích với Ngọc Doãn, trong giọng nói mang một sự bất đắc dĩ.

Đại Liêu quốc, chẳng phải cũng giống như thành Khả Đôn trước mắt, đã tới tình cảnh ngọn đèn trước gió rồi sao?

Nếu muốn phục hưng Đại Liêu, cô nhất định phải bỏ ra nỗ lực nhiều hơn nữa mới được! Ừ, Tiểu Át nói Bát Lạp Sa Duyệt đó còn có đồng tông Đại Liêu ta, thật đáng suy xét. Nếu thật sự không được đành phải bỏ thành Khả Đôn, lại đi về hướng tây... Có lẽ Tây Châu kia có thể cũng trở thành một lựa chọn rất tốt. Thậm chí ở đó có thể tạm thời tránh né mũi nhọn của người Nữ Chân.

Tây Châu bao gồm sáu tòa thành thị Chương Bát Lý, Bắc Đình, Quy Tư, Y Châu. Vốn thuộc khu tập trung dân cư của Cao Xương Hồi Hột, nhưng theo xuống dốc của Cao Xương Hồi Hột, Tây Châu lập tức trở thành nơi vô chủ, mà bây giờ cũng cực kỳ hỗn loạn.

Nhưng không thể phủ định Tây Châu là một lựa chọn rất tốt.

Phía đông có Tây Hạ có thể làm lá chắn, phía nam có Hữu Hoàng Hồi Hột cầu kết Thổ Phiên, là một khu vực tương đối độc lập mà có phong kín. Nếu như thành Khả Đôn, ngăn cản không nổi công kích của quân Kim, nhưng lấy được Tây Châu lại không phải vấn đề.

Ừ, chỉ cần lấy được Tây Châu, thì có thể dành được cơ hội nghỉ ngơi.

Người Nữ Chân không thể trú lâu Thiên Đức Quân, lúc bọn họ chuyển sức chú ý lên Đại Tống, chính là cơ hội Đại Liêu ta quật khởi.

Tâm tư tinh tế của Dư Lê Yến hơn hẳn Da Luật Tập Nê Liệt.

Quan trọng nhất là cô có một loại cảm giác nguy hiểm, một loại cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt, tầm nhìn xa hơn hẳn Da Luật Tập Nê Liệt.

Trong cảm giác nguy hiểm, Dư Lê Yến tuy không nắm giữ thành Khả Đôn trong tay nhưng đã bắt đầu suy nghĩ hành động của bước kế tiếp.

Trên điểm này, từ khi vượt qua núi Mưu Na Da Luật Tập Nê Liệt càng tỏ ra hứng khởi, thậm chí có chút đắc ý vênh váo, đầu óc tỉnh táo không bằng Dư Lê Yến. Chỉ là bây giờ còn chưa nắm giữ thành Khả Đôn, Dư Lê Yến rất nhanh thu lại suy nghĩ.

Xa xa, cổng thành thành Khả Đôn mở rộng, một đội thiết kỵ Liêu quốc dưới dẫn dắt của hai quan viên Liêu quốc đang xếp hàng nghênh đón.

- Tiểu Ất, người phải cẩn thận một chút.

Dư Lê Yến liếc nhìn Ngọc Doãn, sau đó giục ngựa đuổi theo Da Luật Tập Nê Liệt.

Ngọc Doãn xuống ngựa, bên cạnh hắn, Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài chia làm hai bên lặng lẽ nhìn đám người Da Luật Tập Nê Liệt phóng ngựa đi.

- Tiểu Ất ca, chúng ta nên đi đâu?

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, mỉm cười với hai người:

- Chúng ta vào thành trước, đợi sau khi vào thành sẽ rõ.

Mã Nhĩ Hốt Tư trầm ngâm!

Thật lâu sau, cậu mở miệng nói:

- Tiểu Ất ca, bọn người Tứ Thái tử... hình như không để ý tới huynh.

- Ha ha, Tứ Thái tử là Thái tử một nước, quan tâm là chuyện quốc gia đại sự.

Ta là người dân bình thường, làm sao được ngài ấy để mắt? Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, chúng ta vào thành trước, dù sao cũng phải tìm một chỗ nghỉ ngơi mới được. Về chuyện sau này tự có Công chúa lo lắng, chúng ta bây giờ chính là kiên nhẫn chờ đợi.

Ba người nói chuyện, dẫn ngựa đi vào thành Khả Đôn.

Lúc này Da Luật Tập Nê Liệt đã tụ hợp binh mã thành Khả Đôn.

Từ xa nhìn, vị Tứ Thái tử thảm bại trước đó nay cả người hiện ra ý chí phong phát, vô cùng đặc ý.

Người nghênh đón Da Luật Tập Nê Liệt chính là lưu thủ thành Khả Đôn, hai tâm phúc của Thiên Tộ Đế Da Luật Diên Di.

Một là Tiêu Khất Tiết, người kia là Pha Lý Quát.

Đối với sự đến của Da Luật Tập Nê Liệt, hai người cũng vô cùng vui mừng, nhưng trong lòng cũng vô cùng kỳ quái. Tứ Thái tử sao không đi tụ hợp với bộ hạ, lại chạy tới thành Khả Đôn này chứ. Nhưng xuất phát từ tôn trọng Da Luật Tập Nê Liệt, hai người cũng không hỏi nhiều, chỉ là sau khi hàn huyên với Da Luật Tập Nê Liệt ở ngoài thành, thì dẫn Da Luật Tập Nê Liệt vào thành!

- Tiểu Ất!

Thấy không ai đón tiếp mình, Ngọc Doãn cũng hơi có chút xấu hổ.

Đúng lúc này chợt nghe có người gọi tên hắn, thế là ngẩng đầu nhìn qua, thì thấy Tiêu Bột Yếu Hợp giục ngựa đi tới trước ba người.

- Tứ Thái tử đã sắp xếp chỗ ở cho Tiểu Ất xong rồi, mời Tiểu Ất đi theo ta.

- Đã sắp xếp xong rồi?

Ngọc Doãn nghe xong trước tiên ngẩng ra, chợt trong lòng cười lạnh.

Nếu Da Luật Tập Nê Liệt thật sự có tấm lòng này, vậy cũng sẽ không buộc Dư Lê Yến hạ quyết tâm muốn nắm giữ thành Khả Đôn...

Thiết nghĩ đây phải là sắp xếp của Dư Lê Yến.

Trước kia không phải Dư Lê Yến từng nói nếu có chuyện thì có thể tìm Tiêu Bột Yếu Hợp giúp đỡ.

Chỉ là trong lòng Ngọc Doãn có chút kỳ quái, Tiêu Bột Yếu Hợp này quy thuận Dư Lê Yến lúc nào chứ? Nhìn thái độ của y vô cùng thân thiết, hơn nữa nếu Dư Lê Yến bảo y đến đón tiếp mình cũng chứng tỏ vô cùng tín nhiệm Tiêu Bột Yếu Hợp này.

Con cháu quan gia thủ đoạn thật cao minh!

Chỉ sợ Da Luật Tập Nê Liệt trong lòng cũng sẽ không ngờ rằng Tiêu Bột Yếu Hợp này chính là người của Dư Lê Yến.

- Vậy thì làm phiền đại huynh.

- Ha ha, Tiểu Át khách khí, đều là tận lực vì Công chúa, sao nói làm phiền?

Tiêu Bột Yếu Hợp sang sảng cười to, sau đó xoay người xuống ngựa cùng Ngọc Doãn sóng vai đi vào cổng thành Thành Khả Đôn. Diện tích của thành Khả Đôn không lớn, bố cục thành thị cũng vô cùng đơn giản. Kết cấu chủ yếu vẫn sử dụng kết cấu chữ thập của thời kỳ Đường Ngũ Đại. Hai con đường chính một ngang một dọc, phân thành Khả Đôn thành bốn khu. Phía Tây là dân cư ở, phần lớn là một số binh dân ở. Phía đông là khu thương nghiệp, tuy không xem là phồn hoa, nhưng cũng nói là náo nhiệt. Dù sao thành Khả Đôn thuộc biên thùy Tây Bắc Đại Liêu, đồng thời giáp khu vực Tây Vực và Mạc Bắc, cho nên thương nhân qua lại cũng khá nhiều.

Còn phía nam là chỗ quân trấn thành Khả Đôn, ngoại trừ ba tòa võ đài ra, chính phủ quan thự của thành Khả Đôn đều tập trung ở đây. Phía bắc cũng là một khu thương nghiệp, quân dịch và tửu điếm của thành Khả Đôn đều xây ở đây, cung cấp chỗ ở cho thương khách qua lại.

Tổng thể mà nói, bố cục thành Khả Đôn không lớn, nhưng chim sẻ tuy nhỏ nhưng vẫn đầy đủ ngũ tạng.

Trên đường đi, cả tòa thành thoạt nhìn cũng xem là sạch sẽ gọn gàng...

Trong lời nói của Tiêu Bột Yếu Hợp lộ ra mấy phần thân thiết.

Lúc y nói: Cùng tận lực vì Công chúa, dường như cố ý đọc nhầm “Công chúa”, Ngọc Doãn trong lòng hiểu rõ.

Y đây là đang làm mình yên tâm, đồng thời cũng nói cho mình biết, đây là sắp xếp của Dư Lê Yên.

- Đại huynh, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo.

- Cứ nói đừng ngại.

Ngọc Doãn do dự một chút, hạ giọng nói:

- Ta nghe người ta nói, Lâm Nha Đại Thạch bây giờ bị bệ hạ nhốt ở thành Khả Đôn này hả?

Tiêu Bột Yếu Hợp hơi sững sốt, liếc nhìn xung quanh một cái, hạ giọng nói:

- Quả thật có chuyện này.

- Lâm Nha Đại Thạch bị giam ở đâu?

- Cái này không rõ lắm... Tiểu Át hỏi Lâm Nha Đại Thạch có chuyện sao?

- Hả... Có chút việc riêng, muốn tìm ông ta thỉnh giáo.

- Thế này nhé, ta trở về hỏi thăm một chút, nhưng phải cần chút thời gian. Ngài cũng biết, ta vừa tới thành Khả Đôn, không tiện khoác lác quá mức. Hơn nữa thân phận của Lâm Nha Đại Thạch có chút rắc rối, ta cũng không tiện mở lời. Ngày mai con trai của Tiêu Khất Tiết mời ta uống rượu, tới lúc đó ta lại tìm cơ hội hỏi thăm tình hình. Hai ngày này Tiểu Át phải thật cẩn thận.

Tiêu Bột Yếu Hợp thốt ra lời này, lập tức gây sự chú ý của Ngọc Doãn.

Hắn kinh ngạc nhìn Tiêu Bột Yếu Hợp, lại thấy Tiêu Bột Yếu Hợp thấp giọng nói:

- Lúc trận chiến Hồ Kim Hà, Công chúa nghe nói người vây hãm ở bờ nam, liền lên thuyền đi cứu viện... Khuất Đột Luật bởi vậy có chút bất mãn với người, trên đường đi thỉnh thoảng có lời nói xúi giục. Lúc mới vào thành, Khuất Đột Luật còn nói với người ta phải tìm cơ hội gây phiền phức cho người, cho nên phải thật cẩn thận.

Khuất Đột Luật!

Lại là Khuất Đột Luật!

Ngọc Doãn không khỏi thầm cười khổ trong lòng. Khuất Đột Luật này còn chưa đứng vững gót chân, liền muốn tranh giành tình nhân, đúng là loại người phiền phức.

Hắn hiểu được tại sao Tiêu Bột Yếu Hợp muốn nhắc nhở mình.

Khuất Đột Luật là thiếu chủ của Niêm Bát Cát, mà Niêm Bát Cát cách thành Khả Đôn cũng không coi là quá xa... Da Luật Tập Nê Liệt vẫn hy vọng có thể mượn sức lực của Niêm Bát Cát hoàn thành đại nghiệp phụ quốc. Cho nên một khi mình và Khuất Đột Luật có xung đột, Da Luật Tập Nê Liệt tuyệt sẽ không đứng về phía mình. Còn Dư Lê Yến mới tới thành Khả Đôn, cho dù cô là công chúa nước Thực, nhưng đâu sao không phải nhân vật chính. Cho nên trong thời gian ngắn, Dư Lê Yến sợ cũng không thể trợ giúp thực tế cho Ngọc Doãn.

Hơn nữa Da Luật Tập Nê Liệt không phải vẫn muốn dùng Dư Lê Yến làm vật trao đổi, trao đổi ủng hộ của Niêm Bát Cát với y sao?

Ngọc Doãn nghĩ đến đây, cũng không tìm được cảm giác có chút đau đầu.

Đúng là phiền phức thật!

Không ngờ mình chưa có biến số của lịch sử, lại phải cuốn vào trong cuộc chiến tranh giành tình nhân....

Dư Lê Yến nhắc nhở qua hắn, muốn hắn cẩn thận nhẩn nại.

Tiêu Bột Yếu Hợp cũng nhắc nhở hắn, phải lưu ý Da Luật Khuất Đột Luật đó.

Thoạt nhìn, Da Luật Khuất Đột Luật đã chuẩn bị xong, muốn gây phiền phức cho hắn....

Ngọc Doãn không khỏi chau mày, trong lòng tâm phiền ý loạn, đồng thời sinh ra một nguồn sát khí nhàn nhạt.

Nếu Khuất Đột Luật thật sự muốn sinh sự, thì nên làm thế nào đây?

158. Chương 157: Tin Tức Của Gia Luật Đại Thạch

Ba người Ngọc Doãn được sắp xếp tới ở quân dịch thành Bắc.

Môi trường chỗ này coi như không tệ, địa thế cũng tương đối cao, tầm nhìn cũng khá rộng. Chỗ của Ngọc Doãn là một đình viện độc lập, có một tòa lầu các ba lầu. Nghe nói trước đây người có thể ở đây, ít nhất cũng phải là quan viên cấp một châu phủ.

Bởi vậy có thể thấy Da Luật Tập Nê Liệt tuy bên ngoài bài xích hẳn, nhưng vẫn không có làm chuyện quá tuyệt tình.

Bất luận nói thế nào, trên đường đi Ngọc Doãn cũng xem là lập đại công, nếu biểu hiệu quá rõ ra chỉ sợ sẽ làm những người theo Da Luật Tập Nê Liệt sinh ra ý bất mãn. Đặc biệt là Nhậm Oán đi bộ Bạch Đạc Đán mượn binh, giống như Ngọc Doãn đều là xuất thân người Nam, nếu Da Luật Tập Nê Liệt làm quá đáng, gây chuyện không tốt sẽ khiến Nhậm Oán sinh ra bất mãn.

Trước mắt mà nói, Da Luật Tập Nê Liệt còn phải dựa vào Nhậm Oán.

Không chỉ là Nhậm Oán có thể mượn binh mã của Bạch Đạc Đán, sau lưng Nhậm Oán còn có một Nhậm lão công. Tuy người ở Dương Khúc, nhưng lại là trợ thủ không thể thiếu bấy giờ của Da Luật Tập Nê Liệt. Nếu Da Luật Diên Hi chiến bại, thành Khả Đôn một tòa, cần lượng lớn tiền của và vật tư. Những vật tư và tiền của này từ đâu ra? Sợ phải dựa vào Nhậm lão công.

Cho nên cho dù là mặt mũi công trình, Da Luật Tập Nê Liệt cũng không thể đối đãi thờ ơ với Ngọc Doãn...

Đứng trên tầng ba lầu các, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy rừng liễu đỏ um tùm, cũng xem là một phong cảnh thành Khả Đôn.

Ngọc Doãn tới thành Khả Đôn, đã hai ngày rồi

Trong hai ngày, tất cả cũng vẫn tình tình, cũng không có phiền phức gì.

Về phần Da Luật Khuất Đột Luật cũng không tìm tới tận cửa gây phiền phức. Theo Bột Yếu Hợp lên phái người truyền tin, nói Khuất Đột Luật đó gần đây đang bận rộn liên lạc với bộ lạc Niêm Bát Cát, cho nên mới không có tới trêu chọc Ngọc Doãn. Bột Yếu Hợp nói, Khuất Đột Luật và Da Luật Tập Nê Liệt lên có hiệp nghị, chỉ cần bên phía Niêm Bát Cát hồi phục có thể xuất binh, Da Luật Tập Nê Liệt sẽ gả Dư Lê Yến cho Khuất Đột Luật.

Cũng chính là vì nguyên nhân này, sau khi Dư Lê Yến tới thành Khả Đôn thì bị Da Luật Tập Nê Liệt cấm chân rồi!

Nếu không phải có Tiêu Bột Yếu Hợp đang âm thầm hiệp trợ, mật báo, Dư Lê Yến rất có thể phải mất liên lạc với bên ngoài.

Sau khi Ngọc Doãn nghe nói tin tức này, cảm giác rất không thoải mái.

Trong lòng này càng không ngừng chua xót, phản cảm đối với Da Luật Tập Nê Liệt và Khuất Đột Luật càng tiến sâu thêm một bước.

Nhưng Dư Lê Yến nói rồi, muốn hấn phải nhẫn nại.

Tin rằng Dư Lê Yến đã có đối sách, nhưng cụ thể sắp xếp thế nào, Dư Lê Yến rốt cuộc có kế sách gì, Ngọc Doãn vẫn không biết rõ. Hấn mơ hồ có thể đoán được một chút manh mối, ví dụ như hướng đi của Nhậm Oán và Da Luật Tra Nô...

Da Luật Tra Nô không phải sinh bệnh, chỉ sợ là tìm kiếm giúp đỡ cho Dư Lê Yến.

Nhưng rốt cuộc là giúp đỡ gì?

Dư Lê Yến không có cơ hội nói rõ tỉ mỉ với Ngọc Doãn, cũng có lẽ nói cô không muốn nói rõ với Ngọc Doãn...

Cả ngày ở trong quân dịch, thật sự nhàm chán.

Trong lúc rảnh rỗi, Ngọc Doãn tu luyện Bào Đình Bát pháp, đồng thời không ngừng suy nghĩ về cuộc chiến ở hồ Kim Hà hôm đó, sinh ra một chút linh cảm. Sau trận chiến Hồ Kim Hà, công phu của Ngọc Doãn tiến bộ rất nhanh, đặc biệt là liên tục dùng cường cân cường tráng cốt đản tới nay, Ngọc Doãn có một cảm giác, hấn rất nhanh sẽ đột phá công phu tầng thứ hai, tiến vào công phu tầng thứ ba, cũng chính là cảnh giới “ý chí quân lai cốt nhục thần” mà Yến Nô nói. Chỉ tới cảnh giới tầng thứ ba này, lúc này mới thật sự tiến dần từng bước.

Nội dung của Bát Thiểm Thập Nhị Phiên đã thuộc lòng.

Ngọc Doãn biết, chỉ có luyện thành công phu tầng thứ ba, làm được lấy khí lập thân, mới có thể quen thân hóa thần, sau cùng tới luyện thần hoàn hư, đạt tới đại thành. Nhưng nói ra thì dễ, làm lại khó. Muốn luyện thành công phu tầng thứ ba, còn cần một cơ hội, nhưng rốt cuộc là cơ hội gì, Ngọc Doãn cũng nói không rõ, chỉ là mơ hồ, cảm thấy sắp đột phá.

Thân ở đình viện, Ngọc Doãn chậm rãi thi triển quyền cước.

Động tác của hấn vô cùng thông thả, mà những bộ đường này sớm đã luyện thành thực.

Ý vì quân, động tác cốt nhục chỉ là cơ bản, lúc nào có thể đạt tới lấy ý luyện hình, dùng ý thức để chỉ huy động tác, mới xem là chân chính bước vào công phu tầng thứ ba. Một thế quyền cước từ bả vai đánh vòng qua, từ từ dẫn động khí cơ, làm nội khí lưu chuyển, cuối cùng tới dùng ý chỉ chỉ huy hình thể mà sản sinh con đường kinh lực... Vòng quyền cước của Ngọc Doãn từ ban đầu rộng mở càng ngày càng nhỏ, dần dần tiến vào trong một loại cảnh giới vô cùng kỳ diệu. Sau khi luyện xong bộ quyền cước, hắc xếp La Hán Thung lại, nhắm mắt đứng thẳng, từ từ cảm nhận kinh khí lúc này luyện quyền sản sinh.

Bỗng nhiên, bên tai vang lên giọng nói của Mã Nhĩ Hốt Tư.

- Tiểu Át ca, có thể dạy đệ luyện võ không?

Ngọc Doãn đột nhiên mở mắt ra, nhìn ra ngoài, thì thấy Mã Nhĩ Hốt Tư đứng ở cửa, đang nhìn hắc xếp về mắt đầy sự chờ đợi.

Khẽ mỉm cười, Ngọc Doãn thu La Hán Thung, vẫy tay ra hiệu Mã Nhĩ Hốt Tư tới đây

- Sao đột nhiên muốn học võ?

- Đệ...

Mã Nhĩ Hốt Tư đôi mắt đỏ lên, hạ giọng nói:

- Đệ muốn báo thù!

- Báo thù?

- Phải! Mã Nhĩ Hốt Tư ngẩng đầu nói:

- Cha mẹ đệ và người nhà của Y Lệ Khắc Xích đều chết trong tay Lỗ Tặc. Nếu không phải lúc đó đệ lạnh trí dẫn Y Lệ Khắc Xích trốn vào bãi cỏ, chỉ sợ hôm nay đã trở thành người chết. Một năm nay, đệ vẫn luôn muốn tìm cơ hội báo thù cho mọi người, nhưng Lỗ Tặc hung ác, đệ tuổi còn nhỏ, cuối cùng khó có thể đạt được tâm nguyện.

Tiểu Át ca là cao nhân, đệ xin Tiểu Át ca dạy đệ công phu, xin Tiểu Át ca giúp đỡ.

Nói xong, Mã Nhĩ Hốt Tư quỳ trước người Ngọc Doãn, rầm rầm dập đầu.

Ngọc Doãn vội vàng đỡ cậu dậy, kinh ngạc nhìn Mã Nhĩ Hốt Tư, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Mã Nhĩ Hốt Tư, đệ có biết luyện võ chính là vô cùng khổ nhọc.

- Đệ biết, nhưng đệ muốn báo thù!

Nhẹ nhàng thở dài, Ngọc Doãn nói:

- Võ công ta cũng luyện không được tốt, nhưng nếu Mã Nhĩ Hốt Tư đệ muốn học ta cũng sẽ không từ chối. Thế này nhé, bắt đầu từ ngày mai, mỗi buổi sáng nghe gà gáy thì theo ta luyện công... Về phần đệ có thể học bao nhiêu thì xem tạo hóa của đệ, ta cũng không dám bảo đảm nhất định có thể dạy tốt. Nhưng ta sẽ cố gắng dạy cho đệ.

Mã Nhĩ Hốt Tư nghe vậy mừng rỡ, lại trình trọng hướng về phía Ngọc Doãn dập đầu ba cái, lúc này mới đứng lên.

- Đúng rồi, không phải đệ nói muốn dẫn Y Lệ Khắc Xích đi chơi, trưa rồi không trở về à?

Lúc này Mã Nhĩ Hốt Tư mới nhớ tới chính sự, vội nói:

- Sư phụ, lúc này con và Y Lệ Khắc Xích trên đường gặp Bột Yếu Hợp.

Ông ấy lên đưa cho con một bức thư, muốn con đưa cho sư phụ... Lúc này xem sư phụ luyện công xem tới thích thú, sực nữa quên mất chính sự. Thư của Bột Yếu Hợp ở đây, sư phụ từ từ xem, con tìm Y Lệ Khắc Xích báo tin vui đây! Hi hi, nếu cô ấy biết sư phụ thu nhận con làm đồ đệ, nhất định sẽ vô cùng thích. Đúng rồi, sư phụ muốn ăn chút đặc sản thành Khả Đôn không?

Thành Khả Đôn có đặc sản gì?

Đơn giản chính là một số phong vị Mạc Bắc, nói thật không có gì ngon.

Chỉ là thấy Mã Nhĩ Hốt Tư hưng phấn như vậy, Ngọc Doãn cũng không nên làm mất hứng thú của y, liền gật đầu tỏ ý đồng ý...

Mã Nhĩ Hốt Tư vui mừng phấn chấn đi!

Ngọc Doãn cầm bức thư, ngồi trên bậc cửa lầu các, mở thư ra.

- Gần đây Tứ Thái tử thường xuyên qua lại với Tiêu Khất Tiết và Pha Lý Quát, cho nên khó có thể thoát thân, kính xin Tiểu Ất thứ lỗi. Bệ hạ đã đánh hạ Chấn Võ, tin chiến thắng liên tiếp báo về. Sau đó, ít ngày nữa bệ hạ xuất binh Bạch Đạo Bản, cũng quyết ý đánh chiếm Tuyên Đức, bình tiến Tiêu Sơn. Tứ Thái tử hình như có chút động ý, nhưng Pha Lý Quát cho rằng bây giờ Tứ Thái tử đi tới Chấn Võ vô dụng, chờ sau khi viện quân Niêm Bát Cát và Bạch Đạt Đán đến, hãy đi Chấn Võ, mới có thể trợ giúp bệ hạ một tay. Cho nên rất thân mật với Khuất Đột Luật...

Trong thư, Tiêu Bột Yếu Hợp đơn giản giới thiệu một chút tình hình, nói rõ hướng hành động của Da Luật Tập Nê Liệt mấy ngày qua.

Sau đó y thầm nói cho Ngọc Doãn biết, y đã có được tin tức của Da Luật Đại Thạch!

Nhìn thấy bốn chữ Da Luật Đại Thạch, Ngọc Doãn giật mình, nhất thời chấn động.

Thì ra, Da Luật Đại Thạch sau khi trốn thoát từ quân Kim, dẫn bảy ngàn binh mã quy thuận Thiên Tộ Đế Da Luật Diên Hi. Bề ngoài, Da Luật Diên Hi vô cùng hoan nghênh Đại Thạch, và tỏ thái độ sẽ bỏ qua chuyện cũ, cũng như không tính toán chuyện lúc trước Da Luật Đại Thạch giam giữ Da Luật Thuần, thành lập Bắc Liêu. Nhưng trên thực tế, Da Luật Đại Thạch trở về không lâu, Da Luật Diên Hi liền thu hồi binh quyền trong tay Da Luật Đại Thạch. Hơn nữa đánh tan bảy ngàn binh mã của Da Luật Đại Thạch dẫn từ quân Kim đến.

Sau đó không lâu, Thiên Tộ Đế có được người Thất Vi Mô Cát Thất xuất binh tương trợ, cho rằng Đại Liêu sắp phục hưng, thế là quyết tâm đánh chiếm phủ Đại Đồng, đoạt lại Yến Vân 16 châu.

Nhưng Da Luật Đại Thạch lại tỏ ra bất đồng ý kiến.

Ông ta cho rằng, lúc Da Luật Diên Hi nên quyết chiến với người Nữ Chân thì lại thảm hại mà chạy nên mất nước. Bây giờ nên nghĩ cách nghỉ ngơi lấy sức, hồi phục nguyên khí, nhưng Thiên Tộ Đế lại muốn quyết chiến với người Nữ Chân. Lúc đánh không đánh, lúc không đánh lại một lòng muốn đánh... Lời nói của Da Luật Đại Thạch có thể nói có chút khó nghe, làm Thiên Tộ Đế giận tím mặt...

Da Luật Diên Hi vốn muốn giết Da Luật Đại Thạch, nhưng bị bộ khúc khuyên can.

Nhưng muốn ông ta bỏ qua cho Da Luật Đại Thạch lại không thể... Đặc biệt là chuyện trước đây Da Luật Đại Thạch tìm làm cũng được ông ta ghi nhớ. Thù mới hận cũ, Da Luật Diên Hi dưới sự giận dữ đã tống Da Luật Đại Thạch vào đại lao. Hai người Tiêu Khất Tiết và Pha Lý Quát trông coi, cũng nói rõ tội sau khi ông đánh bại người Nữ Chân, mới trị Da Luật Đại Thạch tội chết.

Bây giờ Da Luật Đại Thạch bị nhốt trong đại lao thành Khả Đôn, Pha Lý Quát phái một đội một trăm người phụ trách trông coi Da Luật Đại Thạch.

Tiêu Bột Yếu Hợp nói cho Ngọc Doãn biết, nếu muốn giải cứu Da Luật Đại Thạch tuyệt không thể!

Ngọc Doãn xem thư xong, không nhịn được cười.

Tiêu Bột Yếu Hợp hiểu lầm hẩn rồi, hẩn làm sao muốn giải cứu Da Luật Đại Thạch, chỉ là hy vọng có thể từ trong miệng Da Luật Đại Thạch biết được nguyên nhân cái chết thật sự của phụ thân Ngọc Phi lúc trước mà thôi. Về sự sống chết của Da Luật Đại Thạch, Ngọc Doãn mới lười quan tâm! Hẩn muốn giúp đỡ Dư Lê Yến, dù Da Luật Đại Thạch này có là bản lĩnh lớn thế nào đi chăng nữa cũng không thể đi thần phục một nữ nhân, cần gì phải để ý?

Khoan đã!

Trong lòng Ngọc Doãn đột nhiên động một cái.

Nhớ mang máng, Da Luật Đại Thạch chính là trước khi quyết chiến Thiên Tộ Đế và người Nữ Chân, đột nhiên chạy trốn... Rồi sau đó mới có sự tích bắc tiến Trung Á, thành lập Tây Liêu. Đây chẳng lẽ nói, nếu Da Luật Đại Thạch trốn thoát, chính trong khoảng thời gian này sao?

Nhưng ông ta bị nhốt trong đại lao, sao có thể thoát ra được?

Còn nữa ông ta bị nhốt trong đại lao, có trọng binh canh gác... mình muốn tiếp cận Da Luật Đại Thạch, chẳng phải là vô cùng khó khăn?

Nếu không tiếp cận được Da Luật Đại Thạch, thì làm sao thám thính nguyên nhân cái chết của Ngọc Phi chứ?

Vấn đề này thật là có chút nan giải

Ngọc Doãn nhũu chặt mày, ngồi ở bậc cửa, rơi vào trong trầm tư...

159. Chương 158: Tới Cửa Gây Sự

Mạc Bắc thành Khả Đôn, phong cảnh như vẽ.

Mạc Bắc thời Bắc Tống, không có đất bạc màu như hậu thế, hiện tượng đất hóa cát, chinh thổ mà nói có chút hợp lòng người. Rừng liễu đổ dưới chiếu sáng ánh mặt trời mùa hạ, lộ ra sức sống bừng bừng. Đứng trên lầu các thả mắt nhìn, lọt vào mắt đều là màu lục.

Trời vừa sáng, Ngọc Doãn liền đánh thức Mã Nhĩ Hốt Tư.

Đầu tiên tập thể dục ở trong đình viện, sau khi khởi động thân thể, liền truyền thụ công phu La Hán Thung cho Mã Nhĩ Hốt Tư. Chờ Mã Nhĩ Hốt Tư hiểu rõ yếu điểm của La Hán Thung, Ngọc Doãn liền đi tới chính giữa đình viện, lấy ra bảo đao Lâu Lan có tên gọi là “Bất Tử Điều”, liên hệ Bào Đình Bát Pháp. Quá trình này cực kỳ buồn tẻ, nhưng Ngọc Doãn lại luyện tới hứng chí bừng bừng.

Lúc trưa, Hốt Đồ Hắc Đài chạy tới lôi kéo Ngọc Doãn, bảo hắn dạy cô bé học chữ.

Hốt Đồ Hắc Đài này cũng là một cô bé rất thông minh, đồng thời tính tình càng có hung dữ chính nam nhân cũng khó sánh với cô.

Cô bé cầu xin tới cửa, Ngọc Doãn tự nhiên cũng sẽ không từ chối.

Thế là liền sai người mua một quyển bách gia tính bên ngoài, bắt đầu từng chữ từng chữ dạy Hốt Đồ Hắc Đài, ngược lại cũng có thú vị khác.

Thời gian cứ như vậy chớp mắt ba ngày trôi qua.

Ngọc Doãn ở trong quân dịch này trải qua rất bình lặng, chỉ là liên hệ với bên ngoài gần như cắt tuyệt.

Hắn chỉ có thể thông qua Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài nghe ngóng biến hóa hôm nay của thành Khả Đôn. Tiêu Bột Yếu Hợp từ sau khi đưa Ngọc Doãn tới quân dịch thì không có xuất hiện nữa. Trong lúc đó cũng chỉ đưa đến hai bức thư, ngoại trừ tin tức của Da Luật Đại Thạch ra, một bức thư khác chỉ đơn giản giới thiệu tình hình của Da Luật Tập Nê Liệt, và nhắc nhở Ngọc Doãn phải cẩn thận.

Cẩn thận?

Cẩn thận cái gì?

Ngọc Doãn cảm thấy có chút kỳ quái!

- Tiểu Ất ca, Khuất Đột Luật cầu hôn công chúa rồi.

- Hả?

Cả ngày nay, Ngọc Doãn đang dạy Hốt Đồ Hắc Đài viết chữ, chỉ thấy Mã Nhĩ Hốt Tư vội vã chạy tới, vừa vào cửa lớn đã la hét.

Tiếp xúc qua một thời gian, tiếng Hán của Mã Nhĩ Hốt Tư cũng dần dần thuần thục.

Tuy trong ngôn ngữ, luôn mang một chút khẩu âm, nhưng đã không ảnh hưởng tới giao tiếp với Ngọc Doãn. Còn về Hốt Đồ Hắc Đài, khẩu âm dần dần nhạt đi, lúc nói tiếng Hán có lúc thậm chí còn mang vị của quan thoại Khai Phong, có phần làm Ngọc Doãn ngạc nhiên.

Để quyển sách xuống, Ngọc Doãn nói:

- Sao Khuất Đột Luật muốn cầu hôn?

- Lúc này cái tên đó ở ngoài thợ nhạ ca hát, nhưng Công chúa cũng không có đáp lại.

Tên đó cầu hôn không thành, lúc đi sắc mặt đen sì... Hừ, hẳn cho mình là ai chứ? Bộ dạng thế kia mà đòi vọng tưởng muốn cưới Công chúa nước Thục. Đệ thấy, thiên hạ này có thể xứng đôi với Công chúa nước Thục, chỉ có Tiểu Ất ca.

Theo truyền thống của người Khiết Đan, đến cửa ca hát là một loại hình thức của cầu hôn.

Phía nhà gái chỉ cần đồng ý, có thể cách vách tường đáp lại. Nếu không đồng ý thì không đáp lại, phía nhà trai cũng sẽ biết khó mà lui.

Khuất Đột Luật diện mạo kỳ thật không tệ, cũng được xem là đẹp trai.

Mã Nhĩ Hốt Tư ngược lại nói không sai, Công chúa Thục quốc hôm nay tuy là Công chúa duy nhất của Đại Liêu, nhưng hơn hẳn thiếu chủ Niêm Bát Cát, thật là không thể so sánh. Nhưng Ngọc Doãn lại không vui lắm, thậm chí có một loại cảm giác hơi chua xót. Tuy biết rõ Dư Lê Yến không có đồng ý, nhưng Khuất Đột Luật đã bắt đầu hành động, thật sự làm trong lòng Ngọc Doãn, cảm giác không thoải mái lắm.

Sắc mặt hắn lập tức âm trầm xuống.

Ngọc Doãn khép sách lại:

- Y Lê Khắc Xích, hôm nay tới đây nhé.

Hốt Đồ Hắc Đài gật đầu vô cùng đáng yêu. Cô bé tuy nhỏ tuổi nhưng con gái thời cổ đại lại sớm trưởng thành. Hồ Đồ Hắc Đài gặp tai họa diệt gia, bản lĩnh đoán ý qua lời hơn hẳn so với người cùng tuổi, sao có thể không rõ tâm sự của Ngọc Doãn?

Cô bé vô cùng khéo léo cáo lui rồi khỏi, kéo Mã Nhĩ Hốt Tư đi.

Đôi huynh muội này tuy nói là miệng gọi huynh muội nhưng nhiều lúc giống như một đôi bạn tình nhỏ.

Đặc biệt là Mã Nhĩ Hốt Tư, đừng thấy bình thường rất hung hãn, nhưng trước mặt Hốt Đồ Hắc Đài ngoan giống như con chó vàng.

- Sao huynh nói lung tung thế?

Lúc mới ra cửa, Hốt Đồ Hắc Đài trách cứ.

Mã Nhĩ Hốt Tư kinh ngạc nói:

- Sao huynh lung tung chứ?

- Đồ ngốc, chuyện này sao có thể nói ra với Tiểu Ất ca... Huynh cũng biết, mấy ngày nay Tiểu Ất ca quanh quẩn trong quân dịch, vốn không vui vẻ lắm. Hôm nay nghe nói chuyện Khuất Đột Luật cầu hôn Công chúa nước Thục, há chẳng phải càng khổ sở hơn à?

Công chúa và Tiểu Ất ca có đại sự phải làm, cần bình tĩnh suy nghĩ mới được.

Ngược lại huynh hồ đồ cho Tiểu Ất ca biết tin tức này. Nếu chẳng may rối loạn tâm tư của Tiểu Ất ca, chẳng phải là hỏng chuyện sao?

- Vậy làm sao mới tốt?

Mã Nhĩ Hốt Tư tỏ ra vẻ mặt bối rối, nhưng lập tức trên mặt hiện ra vẻ hung ác:

- Một không làm, hai không ngừng, dứt khoát...

- Im miệng.

Hốt Đồ Hắc Đài sợ tới mức vội bịt miệng Mã Nhĩ Hốt Tư lại, xem xung quanh không có ai, nhẹ giọng nói:

- Đồ ngốc nhà huynh, lại hồ đồ rồi. Bây giờ chúng ta ở thành Khả Đôn, không có chút căn cơ. Huynh xem tình hình Tứ Thái tử đó, rõ ràng đang đề phòng Tiểu Ất ca... Từ hồ Kim Hà đến đây, một đoàn người ngoại trừ Tra Nô ca ca và Nhậm Oán ca ca không có ở đây không được nhận phong thưởng, sợ cũng chỉ có Tiểu Ất ca. Cơ hội duy nhất của ta chính là chờ đợi thời cơ, nên không thể rối loạn mất chừng mực. Đúng rồi, sau này huynh ra ngoài để ý hỏi thăm thêm tin tức... trước tiên nói với muội, rồi hãy nói với Tiểu Ất ca... Công chúa ở trong thự nha, đã lâu không có tin tức.

Mã Nhĩ Hốt Tư trầm ngâm!

Hốt Đồ Hắc Đài thì vẻ mặt lo lắng.

Ngọc Doãn đứng ở cửa sổ lầu các, lặng yên nhìn hai người đang nói chuyện ở cửa đình viện, chân mày chau lại một chỗ

Hắn nghe không hiểu Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài đang nói cái gì.

Bởi vì lúc hai người đang nói, một bên ép giọng, lại dùng tiếng Khiết Đan nói, cho nên Ngọc Doãn cũng không thể nào nghe được rõ ràng.

Nhưng đại khái hẳn có thể đoán ra manh mối.

Khuất Đột Luật đột nhiên cầu hôn, chỉ sợ là được sự chấp thuận của Luật Tập Nê Liệt.

Xem ra Da Luật Tập Nê Liệt cũng đang rất lo lắng... Sở dĩ y phóng túng Khuất Đột Luật như vậy, sợ cũng là muốn xây dựng nền móng cho mình. Dù sao tin tức Thiên Tộ Đế đại thắng Chấn Võ, tạo áp lực không nhỏ cho Da Luật Tập Nê Liệt. Nếu Da Luật Diên Hi thắng, y nhất định phải có nền móng vững chắc. Nếu Da Luật Diên Hi thất bại, y cũng phải xây dựng thế lực cho mình.

Da Luật Tập Nê Liệt không xem là ngu ngốc, sao có thể nhìn không rõ huyền cơ trong này?

Niêm Bát Cát chính là nền móng của y sau này vững gót.

Những người thành Khả Đôn này bao gồm Tiêu Khất Tiết và Pha Lý Quát, nói trắng ra đều chính là thân tín của Da Luật Diên Hi...

Chỉ cần Niêm Bát Cát có thể tỏ ý giúp đỡ, y có thể đứng vững gót chân ở Mạc Bắc. Có thế lực của Mạc Bắc, đừng nói Đại Liêu thắng lợi hay không, Da Luật Tập Nê Liệt đều có thể giữ vững địa vị của y. Y tính kế rất rõ ràng, chỉ là dùng em gái mình làm vật trao đổi để lôi kéo Niêm Bát Cát, thật sự là vô cùng bỉ ổi. Nhưng có thể đảm bảo quan hệ thông gia này khiến Niêm Bát Cát nhất định có thể ủng hộ Da Luật Tập Nê Liệt người sao? Dân du mục thảo nguyên, biết thế nào hai chữ “tín nghĩa”!

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn nhẹ lắc đầu, xoay người đi.

Cứ cả ngày ở trong quân dịch cũng không phải chuyện thường...

Chỉ có thể bị động chờ đợi mệnh lệnh, lại không cách nào chủ động xuất kích, thật sự làm người ta ghen ghét.

Đồng thời Ngọc Doãn còn có chút lo lắng.

Trong lịch sử Da Luật Đại Thạch đó là khởi sự động thủ ở thời kỳ này. Mà bây giờ y bị nhốt trong đại lao, chẳng lẽ lịch sử đã có nhầm lẫn sao?

Tuy chưa từng gặp Da Luật Đại Thạch nên lại càng không hiểu rõ lắm.

Nhưng thông qua ghi chép trong sách sử hậu thế, một nhân vật kiêu hùng có thể hùng bá Trung Á thành lập đế quốc Tây Liêu, sao có thể làm Ngọc Doãn phớt lờ? Hơn nữa, hẳn không thể thăm dò được tin tức về Da Luật Đại Thạch nhiều hơn, trong lòng trước sau thêm một chút cảnh giác. Bây giờ ở trong thành Khả Đôn, Da Luật Tập Nê Liệt còn không đứng vững nền móng, cho nên không ngừng lôi kéo Khuất Đột Luật, để được Niêm Bát Cát giúp đỡ. Tiêu Khất Tiết và Pha Lý Quát là người của Thiên Tộ Đế Da Luật Diên Hi. Công chúa Thục quốc Dư Lê Yến tuy đã bắt đầu hành động, nhưng nói toạc ra, trong ba nhánh chỉ sợ là cô yếu nhất.

Ngoại trừ ba cánh nhân mã này, còn có một chi tiết không rõ, Da Luật Đại Thạch không rõ tung tích...

Đàn sói dòm ngó xung quanh, Dư Lê Yến muốn phá cục diện cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Mã Nhĩ Hốt Tư!

Ngọc Doãn đột nhiên cao giọng gọi. Mã Nhĩ Hốt Tư ở ngoài cửa nghe thấy tiếng gọi của Ngọc Doãn liền vội đáp lời, vội chạy vào trong lâu.

- Đệ và Hốt Đồ Hắc Đài nghĩ cách liên hệ với Công chúa.

Nói cho cô ấy biết phải thật cẩn thận Da Luật Đại Thạch... Ừ, chính là nói với cô ấy, ta lo Da Luật Đại Thạch sắp tới sẽ có hành động.

Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài có chút hồ đồ!

Da Luật Đại Thạch là ai?

Một đôi huynh muội xuất thân từ thôn chài nhỏ, sao có thể biết lai lịch của Da Luật Đại Thạch?

Nhưng chuyện trịnh trọng mà Ngọc Doãn nói làm hai huynh muội không dám chậm trễ, thế là vội nhận lời một tiếng, vội vàng rời khỏi quân dịch.

Về phần này hai người này làm sao liên lạc với Dư Lê Yến, đã không phải chuyện Ngọc Doãn quan tâm.

Hẳn tin hai huynh muội này tự có cách có thể liên hệ được với Dư Lê Yến... tiếp theo chính là phải xem phản ứng của Dư Lê Yến!

Lúc giờ ngo, Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài đều chưa trở về.

Ngọc Doãn ăn cơm trưa xong, thì một một mình lẩn quẩn trong viện đình. Hắn muốn đi ra ngoài, lại lo lắng phá hỏng kế hoạch của Dư Lê Yến! Hắn biết, Dư Lê Yến tuyệt sẽ không trừng mắt nhìn Da Luật Tập Nê Liệt biến cô thành món lợi ích mang ra ngoài trao đổi với người ta. Cô gái này tâm khí rất cao, hơn nữa rất có tài năng, nếu cô đã quyết định rồi, sẽ không bó tay chịu chết...

Chỉ là Dư Lê Yến cũng bị nhốt ở thự nha, làm sao hành động chứ?

Trong lòng Ngọc Doãn có chút hiếu kỳ, hiếu kỳ Dư Lê Yến này rốt cuộc làm sao thay đổi trò ảo thuật này, đảo ngược cục diện.

Vỗ nhẹ trán, Ngọc Doãn dừng bước lại.

Không được, phải làm chút gì mới được, ít nhất cũng phải nghĩ cách làm rõ tình hình của Da Luật Đại Thạch.

Người này giống như đâm xẹt cổ họng Ngọc Doãn.

Dư Lê Yến muốn thành sự, Da Luật Đại Thạch đó chính là một mấu chốt cô phải vượt qua... Nếu không thể làm gì được Da Luật Đại Thạch, tất cả đều là hư tưởng. Kiên kỳ của Ngọc Doãn về Da Luật Đại Thạch càng sâu hơn Da Luật Tập Nê Liệt.

Giữ tiết mùa hè, thời tiết nóng bức.

Nhưng ở Mạc Bắc này, lại là tư vị khác.

Gió từ rừng liễu đổ thổi đến, mang theo chút ý mát mẽ, thổi lật phất lên người Ngọc Doãn lại làm thích ý và dễ chịu.

Ngọc Doãn đứng trong đình viện, đang suy nghĩ sự việc.

Chợt nghe ngoài cửa hỗn loạn một trận, liền theo đó cửa viện bị người ta phịch một tiếng đá văng. Da Luật Khuất Đột Luật dưới vây quanh của đám tùy tùng đi vào đình viện, nhất thời làm không khí u tĩnh trong đình viện trở nên ồn ào.

160. Chương 159: Người Đang Uy Hiếp Ta ?

Cơn tức của Khuất Đột Luật rất lớn!

Buổi trưa khi cầu hôn Dư Lê Yến, không ngờ Dư Lê Yến căn bản không đáp lại khiến gã mất thể diện ở trước mặt mọi người.

Nhưng lại không thể phát tác với Dư Lê Yến, càng không thể đến làm phiền Da Luật Tập Nê Liệt.

Khuất Đột Luật đối với Dư Lê Yến có thể nói là thêm nhỏ dãi lâu rồi, gã vẫn muốn chờ cơ hội lấy Dư Lê Yến về nhà. Nào biết được Dư Lê Yến vẫn luôn tỏ ra lạnh nhạt với gã, cho dù là đang lẩn trốn trên đường, gã vẫn tìm mọi cách xum xoe nhưng Dư Lê Yến cũng không tỏ ra hòa nhã chút nào.

Da Luật Tập Nê Liệt nói:

- Nếu cưới Yến Tử làm vợ, ta sẽ không phản đối.

Chỉ có điều nếu muốn Yến tử gặt đầu còn cần người đi cầu hôn. Đến lúc đó ta sẽ ở một bên giúp đỡ, hoàn thành tâm nguyện của người.

Nói cách khác người muốn cưới Dư Lê Yến, nhất định phải tỏ thái độ trước, ta mới có thể gặt đầu.

Khuất Đột Luật cũng hiểu rõ tập tục của người Khiết Đan, cho nên sau khi Da Luật Tập Nê Liệt đã mở miệng, liền chủ động đến cửa cầu hôn, kết quả thì...bị từ chối thẳng thừng, còn vô duyên có rước lấy rất nhiều lời chế giễu. Điều này làm cho Khuất Đột Luật không giận sao được?

- Sở dĩ Thục công chúa chưa gặt đầu, theo quan sát của ta, có lẽ có liên quan đến cái tên công tử bột kia.

Lúc cơm trưa, một tên con cháu người Liêu hộ tống Da Luật Tập Nê Liệt đến thành Khả Đôn đã phân tích nguyên nhân cho Khuất Đột Luật:

- Người xem, dọc đường đi ta thấy công chúa Thục quốc rất thân thiết với tên nam nhân kia, thậm chí còn không ngại nguy hiểm ở hồ Kim Hà cũng phải nghĩ cách cứu viện hắn ta. Lúc nghỉ ngơi tại núi Mưu Na ta còn thấy công chúa và tên nam nhân kia lên núi, cũng không biết làm gì, dù sao cũng dừng chân trên núi hồi lâu, rồi sau đó công chúa một mình xuống dưới, nhìn biểu tình rất vui vẻ.

Công chúa luôn giữ mình trong sạch nhưng lại có nhiều gút mắc với nam nhân kia.

Nếu ta nói, hẳn là cái tên nam nhân kia có yêu pháp khiến công chúa thần hồn điên đảo, cho nên mới cự tuyệt lời cầu thân của thiếu chủ Khuất Đột Luật. Mà nay đã đi tới thành Khả Đôn, Thiếu chủ muốn thành việc tốt, nhất định phải làm cho tên nam nhân kia biết khó mà lui.

Khuất Đột Luật nghe vậy vô cùng tán thành.

Có điều gã cũng biết, Ngọc Doãn mặc dù là người Nam, nhưng dọc theo đường đi ra sức không ít, Da Luật Tập Nê Liệt cũng không nên quá mức lộ liễu đối phó Ngọc Doãn. Đặc biệt là Nhậm Oán đi tới Bạch Đát mượn binh, Da Luật Tập Nê Liệt càng không hy vọng vì chuyện này mà khiến Nhậm Oán hiểu lầm. Dù sao sau lưng Nhậm Oán còn có Nhậm lão công, Da Luật Tập Nê Liệt cũng phải suy nghĩ kỹ.

Da Luật Tập Nê Liệt khó đối phó Ngọc Doãn, nhưng Khuất Đột Luật có thể không cần đắn đo.

-Tiểu tử kia có đức hạnh gì mà có thể giành được trái tim của công chúa.

Nếu là trước kia, có thể cho là công chúa tùy tính, nhưng hiện tại làm sao cho phép nàng làm cần được? Nếu Thiếu chủ thật sự muốn thành chuyện tốt, cần phải bắt tay từ tên người Nam kia. Người Nam nhu nhược, Thiếu chủ chỉ cần uy hiếp một chút, sau đó lại lấy lợi ích để lợi dụng, tên đó còn không ngoan ngoãn mà nghe lời sao? Chỉ cần hấn thành thật rồi, phía bên công chúa đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Khuất Đột Luật cũng do uống vào chút rượu, nghe xong những lời này, lập tức can đảm lên, quyết định giáo huấn Ngọc Doãn một chút.

Ngọc Doãn đang suy tư đối sách, bị người khác quấy rầy, trong lòng cực kỳ không vui.

-Khuất Đột Luật thiếu chủ, sao lại tới đây? Không biết có gì chỉ giáo?

- Haha, nơi này là thành Khả Đôn, ta là Bắc Viện Đô Giám, có nơi nào không đi được?

A! Không ngờ người này làm đến Bắc viện Đô giám. Xem ra Da Luật Tập Nê Liệt vì lời kéo hấn, quả thật hạ canh bạc lớn.

Có điều đối với Ngọc Doãn mà nói, người Đại Liêu sắp mất nước, dù là làm Bắc viện đô giám thì có thể như thế nào?

Ngọc Doãn tự mình hiểu rõ giá trị của mình, càng hiểu rõ tâm tư Gia Luật Tập Nê Liệt. Mà nay Gia Luật Tập Nê Liệt còn không dám đối với hấn như thế nào, dù sao căn cơ hấn trước khi chưa ổn định, vậy chẳng sợ hấn có không thích Ngọc Doãn bao nhiêu, hấn cũng nhất định phải nhẫn nại.

- Vậy không biết Đô Giám đến có gì chỉ giáo?

Khuất Đột Luật khoát tay chặn lại, ra hiệu tùy tùng lui về ngoài cửa đình viện.

Gã nhìn chung quanh đình viện này, cười lạnh nói:

- Xem ra người ở nơi này vẫn rất vui sướng. Mà nay tất cả mọi người đều vì Đại Liêu mà tận tâm tận lực, nam nhân như người lại chưa đóng góp chút sức lực gì, lại càng không có nửa chút quan, có tư cách gì ở chỗ này?

Thằng nhãi này hôm nay tới đây kiếm chuyện đấy!

Ngọc Doãn có thể ngửi được mùi rượu nồng đậm trên người Khuất Đột Luật. .

Lập tức cười, xoay người đi đến lầu các.

Một con quỷ say, cần gì để ý?

Khuất Đột Luật lập tức tức giận:

- Ngọc Tiểu Át, ta đang nói với người, người sao dám vô lễ?

Ngọc Doãn thở dài, lắc đầu cười nói:

- Ta ở nào, là tứ Thái tử an bài, ta cũng vậy mà nghe theo an bài mà thôi.

Nếu Đô Giám có gì bất mãn ta ở nơi này, thì hãy đi nói với Thái tử.

Nếu tứ Thái tử muốn ta chuyển ra ngoài thì ta chuyển ra, cũng không vấn đề gì cả.. Chỉ là ta có chút kỳ quái, Đô Giám là nhân vật như vậy hà có gì tới tìm ta làm phiền? Ta có khoái hoạt hay không, hoặc là có tư cách ở nơi này không, dường như không phải việc của Đô Giám. Nếu có chút bản lĩnh, không bằng đi luyện tốt binh mã, ngày sau cùng giặc quyết chiến, mới không phụ dày vò của Thái tử.

Người đường đường là Bắc Viện Đô Giám, không hoàn thành bổn phận của mình, chạy đến tìm ta một thị tỉnh tiểu dân điều võ dương oai, thì có bản lĩnh gì chứ?

Ngọc Doãn nói một phen, khiến Khuất Đột Luật thẹn quá hóa giận.

Chỉ thấy gã sai hai ba chạy đến trước mặt Ngọc Doãn hung tợn nói:

- Ngọc Tiểu Át, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, ta muốn người thành thành thật thật nghe theo lời chỉ bảo của ta, đừng có lại trêu chọc Công chúa Thục Quốc. Ta muốn lấy Thục Quốc công chúa làm vợ, nếu người thông minh vậy hãy ngoan ngoãn nghe lời. Nếu như không, tại thành Khả Đôn này, ta đều có muôn vàn thủ đoạn, khiến người sống không bằng chết.

Đây là chân tướng phơi bày sao?

Ngọc Doãn sắc mặt trầm xuống:

- Đô Giám nói chuyện thật là không có đạo lý, ta làm việc như thế nào, còn chưa tới phiên Đô Giám lo lắng.

- Người đây là muốn chết sao?

- Người đây là đang uy hiếp ta sao?

Ngọc Doãn vào lúc này, quả quyết không lùi nửa bước.

Khuất Đột Luật giận không thể :

- Tên người Nam này, ta hôm nay nếu không giáo huấn ngươi, thì như thế nào có thể sống yên tại thành Khả Đôn.

Khi nói chuyện, gã đột nhiên lấy tay, chụp tới Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn mày nhăn lại, lắc mình chuyển bước, xuất ra ngọc hoàn bộ, xoay mình tránh thoát bàn tay của Khuất Đột Luật, thuận thế xuất chiêu đánh vào xương sườn dưới của Khuất Đột Luật, cất bước sử dụng chiêu Thuận Loan Trừu đem Khuất Đột Luật lập tức liền ném đi trên mặt đất.

Khuất Đột Luật bị ném có chút bối rối.

- Tên tiện chủng này, dám trả đòn?

Gã chữ ằm lên, xoay người đứng dậy.

Nào biết được một câu nói kia lại chọc giận đến Ngọc Doãn, hấn cất bước tiến lên, một chưởng liền đánh xuống. Khuất Đột Luật thân là Thiếu Chủ Niêm Bát Cát cũng không phải loại yếu ớt. Mắt thấy Ngọc Doãn xuất quyền cước, gã vội lách mình lui bước...Nhưng Ngọc Doãn xuất liên hoàn cước như hình với bóng. Khuất Đột Luật liên tiếp hai lần né tránh đều không thoát khỏi bị Ngọc Doãn một chưởng chụp trên bờ vai, thân thể giống như hồ lô lăn tròn trên đất. Khi đứng lên lần nữa, Khuất Đột Luật không còn được phóng khoáng phong đậm như trước, búi tóc tán loạn, khăn vấn đầu tản ra, rơi trên mặt đất, quần áo vô cùng xộc xệch.

Hai người này vừa động thủ, lập tức kinh động đến tùy tùng ngoài cửa.

Hai tên tùy tùng xông tới, vội nâng Khuất Đột Luật lên.

- Một đám rác rưởi, còn lo lắng cái gì, giết hẳn cho ta, giết chết tên này.

Khuất Đột Luật bị Ngọc Doãn liên tiếp đánh ngã hai lần, sớm đã ức chế không nổi sát khí trong nội tâm. Tay chỉ Ngọc Doãn, khàn giọng gầm rú

Đám tùy tùng nhìn nhau...

Chợt đồng thời hét lên, rút ra đoản đao ở giữa hông, hướng Ngọc Doãn đánh tới.

Bảo đao Lâu Lan của Ngọc Doãn ở trên lầu, không có mang theo trên người. Mắt thấy nhưng tên tùy tùng này xông lên, trong mắt hắn hiện lên một chút tàn ác, trong lòng lập tức dâng lên sát khí nồng đậm. Ta chưa tìm đến các người thì thôi, các người lại tự tới tìm phiền toái.

Muốn giết người, vậy cũng đừng trách ta không khách khí.

Ngọc Doãn nghĩ đến đây, nhún bước bay lên trời, hai chân lúc rơi xuống đất chân kế tiếp lùi lại, xoay người, tránh thoát một gã tùy tùng đối diện đâm vào. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Ngọc Doãn mau tay nhanh mắt, túm cánh tay của tên trợ thủ, trên tay dùng lực vừa đủ chỉ nghe rắc một tiếng giòn vang, tên tùy tùng kia hét thảm lên một tiếng, cánh tay bị Ngọc Doãn bẻ gãy.

Xương cánh tay dày đặc, theo khuỷu tay trực tiếp đâm xuyên qua làn da, nghĩ đến thật nguy hiểm.

Ngọc Doãn khoát tay, xoay cánh tay của tên tùy tùng kia trở về, phập một tiếng, đoản đao trong tay tự đâm vào ngực mình

Ngọc Doãn nhẹ buông tay, tên tùy tùng này té trên mặt đất, máu tươi theo thềm đá, nháy mắt nhuộm đỏ cả mặt đất.

Thằng nhãi này lại dám giết người?

Đám tùy tùng đều ngây người, đứng nguyên tại chỗ ngây ngốc nhìn Ngọc Doãn.

Tên nam nhi này thủ đoạn thật là lợi hại, giết người không chút nào nương tay. Chỉ trong thời gian nháy mắt liền đem một người sống rõ ràng biến thành cỗ thi thể... Những tên tùy tùng này của Khuất Đột Luật là sau khi đến thành Khả Đôn mới đi theo Khuất Đột Luật.

Đối với Ngọc Doãn, bọn họ không hề biết, thậm chí trước đó cũng chưa từng nghe nói qua.

Da Luật Tập Nê Liệt đem Ngọc Doãn ở một nơi thật xa khiến cho có rất ít người biết được sự tồn tại của Ngọc Doãn. Vốn tưởng rằng đây là một việc thoải mái, không nghĩ tới tại bên trong trạm quân dịch đã đánh mất tâm. Sắc mặt Ngọc Doãn âm trầm cất bước đi đến Khuất Đột Luật

Khuất Đột Luật lúc này mới nhớ, tên Ngọc Doãn này nhưng lại là một người có thể đối chiến hơn mười Lỗ tặc.

Gã không được chứng kiến trận chém giết tại hồ Kim Hà, nhưng Ngọc Doãn hẳn lại thật sự là người giết ra từ hồ Kim Hà . Trong lòng Khuất Đột Luật không khỏi tồn tại một nỗi hoảng loạn, gã khàn giọng quát:

- Ngăn hẳn lại cho ta, giết hẳn....Đừng để hẳn lại đây.

Đám tùy tùng sau khi qua sự hoảng loạn ban đầu thì cũng tỉnh táo lại.

Chúng ta bên này có mười mấy người, chẳng lẽ lại giết không được người một tên không có vũ khí sao?

- Giết hẳn

Hai tên tùy tùng gào lên . vung đao về phía Ngọc Doãn. Ngọc Doãn hơi híp mắt lại, cũng không né tránh, nghênh đón hai tên tùy tùng đang tiến đến. Mắt thấy đã đến gần, hắn đột nhiên khẽ khom thân mình, tránh thoát đoản đao của một người, đoạt thân xông vào ngực đối phương, hai tay chặn ngang ôm lấy đối phương, trong miệng phát ra một tiếng hét to, rồi sau đó thân hình vừa chuyển tránh thoát đoản đao trong tay người còn lại đang đâm vào hậu tâm của hắn. Ngọc Doãn dậm chân phát lực, đánh một chưởng đẩy tên tùy tùng từ trong ngực bắn ra ngoài ...

Oành

Một âm thanh truyền đến, thi thể của tên tùy tùng hung hăng nện lên trên người tên còn lại.

Ngọc Doãn lần này xuất toàn lực, đem người nọ đập đập mạnh té trên mặt đất, xương gân gãy nát.

Dưới chân nhướng lên, hất đoản đao trên mặt đất lên cầm vào trong tay, hiên ngang đứng đó chìa đao vào Khuất Đột Luật:

- Thằng khốn kia, ngươi thật sự muốn giết ta sao?

- Ngươi

Khuất Đột Luật sắc mặt có hơi trắng bệch.

Gã cũng coi như là một nam tử hán, nhưng khi đối mặt với Ngọc Doãn, trong lòng lại nảy sinh một tia sợ hãi.

Ngọc Doãn sắc mặt bình tĩnh, giống như không có chuyện gì. Nhưng càng như vậy, Khuất Đột Luật lại càng cảm thấy sợ hãi, lùi lại vài bước, chân bước lảo đảo, thở phà phà ngồi trên mặt đất. Cùng lúc đó, Ngọc Doãn đạp bộ đánh tới phía gã...

161. Chương 160: Bỏ Tù

Một bước, hai bước, ba bước...

Khi khoảng cách giữa Ngọc Doãn và Khuất Đột Luật càng ngày càng gần, cảm giác sợ hãi trong lòng Khuất Đột Luật càng phát ra mãnh liệt, gần như bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

Về phần những tên tùy tùng của gã ngày thường giương nanh múa vuốt.

Nhưng khi gặp được nhân vật ngoan độc, đám tùy tùng này cũng liền lập tức lạng lẹ dừng tấn công.

Ngọc Doãn dù chưa trải qua trăm trận chiến,

nhưng ba trận đáng nhau trước kia đã làm cho hắn có sát khí khác với người thường.

Thử nghĩ bất cứ người nào sau khi giết mấy chục mạng người, trên thân đều đã có sát khí. Ngọc Doãn sát khí cũng không nặng, nhưng đủ để cho mọi người hết hồn. Thằng nhãi này thật sự là quá mức hung hãn, chính là trong hai người phải có một người bị thương?

Nhiều người- đôi khi cũng không phải là lợi thế.

Đặc biệt là một đám hợp tụ hợp một chỗ, Ngọc Doãn thủ đoạn ghê gớm đủ để cho những kẻ này trong lòng run sợ.

- Ngọc Tiểu Ất, ngươi dám giết ta?

Khuất Đột Luật khàn giọng quát:

- Nếu như người giết ta, tứ Thái tử cũng sẽ không bỏ qua cho người....A!

Gã muốn uy hiếp Ngọc Doãn một chút, nào biết được Ngọc Doãn mím môi, không nói hai lời, đưa tay một đao liền hướng gã đâm tới. Khuất Đột Luật sợ tới mức lập tức kêu thảm một tiếng, nhắm mắt lại. Một cổ mùi tanh tươi từ trong đũng quần Khuất Đột Luật truyền ra.

Ngọc Doãn nhướn mày, lộ ra tiểu ý khinh thường.

- Đừng giết ta, đừng giết ta!.

Khuất Đột Luật kêu sợ hãi liên tục, nhưng một lúc lâu sau không thấy động tĩnh gì.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng của gã gào thét quanh quẩn... Khuất Đột Luật mở to mắt nhìn lại đã thấy Ngọc Doãn lấy tay bịt mũi, thối lui đến mười bước. Khuôn mặt kia vẫn bình tĩnh như trước, tuy nhiên khóe miệng nhếch lên, tạo thành một đường cong, trong mắt càng lộ vẻ châm chọc.

- Người....

Trong lòng Khuất Đột Luật biết bị chịu khuất nhục.

Đồng thời cũng yên tâm thâm nghĩ:

“ Thằng nhãi này lá gan không lớn, cũng không dám giết ta.”

Vừa muốn chửi ầm lên, chỉ có điều mới nói ra chữ :” Người” đã thấy Ngọc Doãn đột nhiên cuốn đoản đao trong tay áo, quay tròn trong tay, rồi liền ném về Khuất Đột Luật. Khuất Đột Luật sợ tới mức lại hét một tiếng kinh hãi, đã thấy cái đoản đao kia cắm trên mặt đất ở giữa hai chân hắn. Thân đao cắm xuống đất bình thường nhưng chuôi đao lộ ở trên, vẫn lay động không ngừng.

- Ta là đại nam nhi mới khinh thường giết loại *** đái như ngươi.

Ngọc Doãn nói những lời này cực kỳ nham hiểm.

Khuất Đột Luật mặt đỏ tai hồng, tay chỉ Ngọc Doãn một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

Nhưng gã lúc này thật không dám như vừa rồi càn rỡ quá to. Bởi vì gã nhìn ra, Ngọc Doãn chính là dám giết gã.

- Tiểu Át hạ thủ lưu tình.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng hô to.

Theo sát phía sau chỉ thấy Tiêu Bột Yếu Hợp thở hồng hộc vọt vào cửa sân.

Y mới nhận được tin tức, nói Da Luật Khuất Đột Luật mang người tiến vào dịch trạm, tìm Ngọc Doãn gây sự... Tiêu Bột Yếu Hợp vừa mới nghe thấy vậy, lập tức liền nóng nảy, vội mang người tới dịch trạm, muốn ngăn cản Khuất Đột Luật. Nhưng tiến vào đình viện, liền nhìn thấy Khuất Đột Luật ngồi dưới đất. Một mùi tanh tươi xộc lên, khiến Tiêu Bột Yếu Hợp nhăn lại, liên tục không ngừng lùi lại về sau hai bước.

- Tiêu Đô Thống, giết hắn cho ta, giết hắn.

Khuất Đột Luật nhìn thấy Tiêu Bột Yếu Hợp, như nhìn thấy người thân, lập tức nhào lên, chỉ tay vào Ngọc Doãn khàn giọng gầm.

Tiêu Bột Yếu Hợp chịu đựng vẻ tanh tươi này, nhìn lướt qua ở trong sân.

Nhìn đến trên mặt đất có hai cỗ thi thể, còn có tên tùy tùng còn lại vẫn gào khóc thì mày nhăn lại, lớn tiếng quát:

- Đây là chuyện gì?

- Thằng nhãi này, thằng nhãi này tính cuồng phát tác, giết người.

Một tên tùy tùng chỉ tay vào Ngọc Doãn, đứng lên lớn tiếng.

- Đúng vậy a, thằng nhãi này giết người, Tiêu Đô thống đừng buông tha hắn.

Đô Giám và Đô Thống không nghe kém một chữ, nhưng trên thực tế cũng có thể nhìn ra Da Luật tập Nê Liệt dù rằng coi trọng Khuất Đột Luật nhưng cũng không tới mức ngu xuẩn. Đô Giám không nắm binh quyền, mà do Đô Thống nắm giữ binh quyền. Nói về cấp bậc, phẩm chất Khuất Đột Luật cao hơn Tiêu Bột Yếu Hợp nhưng nếu lấy riêng quyền lực mà nói, Tiêu Bột Yếu Hợp lớn hơn Khuất Đột Luật. Người Liêu và người Tống không giống nhau, thượng võ. Võ tướng nắm binh có thực quyền mà không giống như người Tống võ tướng không có thực quyền, thậm chí còn bị quan văn tiết chế.

Tiêu Bột Yếu Hợp mặc dù có chút chán ghét Khuất Đột Luật nhưng mặt ngoài vẫn giữ vẻ ôn hòa.

An ủi Khuất Đột Luật hai câu, y đi lên trước, hành lễ chào hỏi Ngọc Doãn:

- Tiểu Át, đều là người một nhà, làm gì mà hạ độc thủ?

Ngọc Doãn mỉm cười!

- Nếu ta thực ra tay độc ác, chỉ sợ giờ phút này Tiêu Đô Thống cũng chỉ có thể đến nhặt xác vị Niêm Bát Cát Thiếu chủ này thôi...

- Nay....

Tiêu Bột yếu Hợp cười khỏ, lắc đầu. Ngọc Doãn nói cũng đúng, cũng không có biện pháp phản bác.

Không sai, là Khuất Đột Luật chạy tới sinh sự, nếu Ngọc Doãn thật muốn ra tay độc ác, chỉ sợ Khuất Đột Luật này đã biến thành một khối tử thi. Y tin tưởng Ngọc Doãn có thể làm ra loại sự tình này. Lúc trước khi phục kích Mưu Lương Hổ, thằng nhãi này nhưng đập nửa cái đầu của Mưu Lương Hổ bể nát, cũng không phải kẻ nhân từ nương tay gì. Nơi này là chỗ Ngọc Doãn ở, dựa theo hiểu biết của Tiêu Bột Yêu Hợp đối với Ngọc Doãn, Ngọc Doãn cũng không phải loại người hay gây chuyện thị phi. Nếu không, hẳn tuyệt không có khả năng ở trong dịch trạm bảy ngày, cửa chính cũng không bước ra, thành thành thật thật ở trong phòng.

Nhưng vấn đề là Ngọc Doãn giết người.

Hơn nữa là giết thủ hạ của Khuất Đột Luật, càng làm cho Khuất Đột Luật đánh mất sĩ diện lớn như vậy.

Chỉ bằng những điều này, chỉ sợ Khuất Đột Luật cũng tuyệt đối không từ bỏ.

Cũng là Da Luật Tập Nê Liệt hôm nay không ở thành Khả Đôn, và Pha Lý Quát đang đi Hắc sơn...Hắc Sơn cách thành Khả Đôn không xa, đi tới đi lui khoảng hai ngày. Nơi đó đang đóng một đội binh mã ước chừng ngàn người, rất có sức chiến đấu.

Chỉ có điều đội nhân mã này vẫn không tỏ thái độ rất có thể thành tai họa ngầm lớn nhất của Khả Đôn.

Tiêu Khất Tiết từng suất bộ muốn tiêu diệt đội binh mã này, kết quả lại là nhận lấy thất bại; mà Pha Lý Quát cũng muốn chiêu dụ đối phương, lại thủy chung không có kết quả. Da Luật Nê Liệt sau khi đi vào thành Khả Đôn, liền nghe nói đến đám binh mã này, hẳn có ý chiêu dụ đám binh mã này về hẳn sử dụng, vì thế liền phái người tiến đến thảo luận... Lúc này đây, đối phương liền đáp lại.

Bọn họ đồng ý thỏa thuận với thành Khả Đôn.

Da Luật Tập Nê Liệt mừng rỡ, càng quyết ý tới một lần để chiêu hiền đãi sĩ, diễn vở kịch khát cầu hiền sĩ diễn thật là tốt, vì thế liền cùng Pha Lý Quát cũng nhau đi Hắc sơn, hợp nhất binh mã. Hiện Da Luật Tập Nê Liệt không ở thành Khả Đôn nên Khuất Đột Luật không thể lập tức hướng Da Luật Tập Nê Liệt cáo trạng, bằng không Da Luật Tập Nê Liệt vì trấn an Khuất Đột Luật sẽ giết Ngọc Doãn.

Vỗ nhẹ nhẹ cái trán, Tiêu Bột Yêu Hợp hạ giọng nói:

- Nói như vậy nhưng Tiểu Át lại làm hơi quá đà.

- Chẳng lẽ ta cứ để hắn đánh chết ư?

- Không phải là như vậy, Tiểu Át cũng biết....Chuyện này ta cũng không làm chủ được, chỉ có điều Tiểu Át giết người, khó tránh khỏi bị người trả thù. Tiểu Át tiếp tục ở chỗ này, cũng rất không thỏa đáng, cho nên chỉ có thể ủy khuất Tiểu Át, theo ta đi một chuyến.

- Đi chỗ nào?

Tiêu Bột Yếu Hợp nói:

- Tất nhiên là trước nhập đại lao.

Tuy nhiên Tiểu Át yên tâm, ta sẽ chiếu cố bên trong, tận lực không cho Tiểu Át chịu ủy khuất. Tứ thái tử nay không có trong thành, chuyện này nhất định phải do tứ Thái tử quyết định, cũng không phải là ta có thể làm chủ.

Khi nói chuyện, Tiêu Bột Yếu Hợp đi lên trước hai bước, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói:

- Tiểu Át trước vào đại lao, tất sẽ không còn có phiền toái. Khi tứ Thái tử trở về, công chúa và ta sẽ vì Tiểu Át làm chu toàn, chỉ cần kiên trì mười lăm ngày là không vấn đề gì. Nhưng trước hết, kính xin Tiểu Át nhẫn nại một chút, chỉ có điều phải gánh chịu ủy khuất..

- Mười lăm ngày?

Nói cách khác, những mười lăm ngày, liền có thể có thay đổi thì sao?

Ngọc Doãn do dự một chút, ánh mắt xuyên qua vai Tiêu Bột Yếu Hợp, lạnh lùng nhìn chằm chằm Khuất Đột Luật.

- Mời chuyển lời đến công chúa, sau khi chuyện thành công, ta muốn cái đầu trên cổ của thằng khốn kia.

Ngọc Doãn không rõ Tiêu Bột Yếu Hợp như thế nào quy thuận Dư Lê Yến, nhưng nếu Dư Lê Yến nói người này có thể tin cậy thì không cần lo.

Hắn cũng biết, nếu như mình không tiến đại lao, chỉ sợ Da Luật Tập Nê liệt sau khi trở về, liền muốn phát tác.

Nếu vào đại lao, đến lúc đó Dư Lê Yến sẽ nghĩ cách chu toàn. Mười lăm ngày, chỉ cần sống quá mười lăm ngày, liền có thể làm làm chuyển biến chuyện này.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn gật gật đầu.

- Như vậy, làm phiền Tiêu Đô Thống dẫn đường.

Tiêu Bột Yếu Hợp nhẹ nhàng thở ra một hơi, xua tay ra hiệu hai gã quân sĩ tiến lên, mang theo Ngọc Doãn đi ra ngoài.

Y cũng chuẩn bị rời đi lại bị Khuất Đột Luật ngăn lại.

- Tiêu Đô Thống, ta muốn giết thẳng khốn này.

- Thối quá!

Tiêu Bột Yếu Hợp giơ tay lên, làm động tác véo véo mũi, đồng thời nhẹ nhàng và khéo léo lùi về sau một vài bước tạo khoảng cách hai bước với Khuất Đột Luật.

- Da Luật Đô Giám, Tiểu Át giết người, tự nhiên bị xử trí, ta sẽ đưa hắn vào đại lao.

Tuy nhiên mặc kệ như thế nào, Tiểu Át một đường là theo tứ Thái tử đi vào thành, suy cho cùng cũng là người của tứ Thái tử. Mà nay tứ Thái tử không ở trong thành, ta cũng không nên tự tiện làm chủ, hết thấy do tứ Thái tử định đoạt. Da Luật Đô Giám có thể yên tâm, hắn vào đại lao, có chấp cánh cũng khó chạy trốn. Đến lúc đó tự nhiên sẽ có Thái tử ra mặt.

- Đúng vậy...Hận bây giờ không thể quất gân, lột da hắn.

Da Luật Khuất Đột Luật hung tợn nói, nhưng có thể cũng cảm thấy không khỏe lắm liền đối với Tiêu Bột Yếu Hợp chấp tay chào, rồi mang người rời đi.

- Tiêu Đô Thống, đã xảy ra chuyện gì?

Thời điểm đi ra khỏi dịch trạm quân đội, chợt thấy huynh muội Mã Nhĩ Hốt Tư ngăn lại trên đường.

Tiêu Bột Yếu Hợp nhìn trái phải, hạ giọng nói:

- Nhanh chóng về nói công chúa biết, Tiểu Át đã chọc tai họa, tạm thời bị ta nhốt vào đại lao. Mời công chúa sớm chuẩn bị, phỏng chừng sau khi tứ Thái tử về, Khuất Đột Luật kẻ kia sẽ không từ bỏ ý đồ.

Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài huynh muội ngẩn ra.

- Y Lệ Khắc Xích, người lập tức tiến đến thông tri Công chúa, ta đi thu thập một chút, rồi sẽ đi theo sau.

Hốt Đồ Hắc Đài đáp ứng một tiếng, xoay người nhanh như chớp rời đi!

Thành Khả Đôn chỉ có một tòa đại lao, diện tích cũng không tính lớn.

Phải biết rằng, thành Khả Đôn dân số vốn không nhiều lắm, hơn nữa chủ yếu là dân du mục. Ngày bình thường nếu có phạm nhân thì có công sở ở thành Khả Đôn thông tri bộ lạc tự hành xử, cho nên đại lao này đa phần thời gian chỉ là bài trí, trên cơ bản không có sử dụng qua. Cũng chính vì nguyên nhân này, đại lao chỉ có hai gian lao phòng, một gian diện tích lớn có thể đồng thời chứa mấy chục người, gian còn lại diện tích nhỏ hơn, chỉ có thể chứa vài người.

Loảng xoảng một tiếng, cửa lao đóng lại.

Ngọc Doãn đứng ở trong tiểu lao, nhìn theo tên ngục tốt rời đi, nhìn chung quanh, rồi liền cất bước đi tới cửa nhà lao...

162. Chương 161: Xin Chào Gia Luật Đại Thạch

Phòng lao rất đơn sơ, kháng đất xây vách tường, theo năm tháng ăn mòn, đã biến ra vết rạn.

Một loạt cây cột to cỡ khoảng cái chén cơm, sắp hàng chặt chẽ cùng nhau, mỗi cây cột cách nhau đại khái 1m. Phía trước cửa nhà lao hàng rào gỗ lên, có một cây xích sắt to bằng cánh tay đem khóa chặt đại môn lại. Trên vách tường, có một chén đèn dầu, ngọn đèn mờ tối. Xuyên thấu qua cửa lớn lao phòng, có một cái đứng đạo không quá dài, đối diện đó là phòng đại lao.

Hai gian lao phòng cũng tính là sạch sẽ, không có đồ vật bản thủ hỗn loạn.

Đứng ở sau cửa đại lao, có thể thấy rõ ràng tình huống lao phòng đối diện, nếu chột nhìn, thật đúng là không biết đó là một gian phòng lao.

Trong phòng lao có một tấm giường lớn, còn có một án thư.

Một cái giá dựa vào tường, mặt trên xếp chồng một bộ quyển sách. Ngọn đèn sáng hơn rất nhiều so với lao phòng của Ngọc Doãn. Có thể thấy rõ ràng một nam tử lớn tuổi ước chừng bốn mươi mặc áo bào gấm đang đọc sách.

Nam tử kia đưa lưng về phía Ngọc Doãn, tựa hồ đối với những người đến nhà lao đều không hứng thú.

Y ngồi ở chỗ kia, giống như một tòa núi lớn, lại giống như một con suối xanh, làm cho người ta một cảm giác trầm tĩnh.

Ngọc Doãn chăm chú nhìn người nọ một lúc lâu, đột nhiên xoay người trở lại vào giữa lao phòng ngồi xuống.

Nhắc tới cũng lạ, theo lý thuyết hoàn cảnh phòng giam nhỏ hẳn là đỡ hơn so với phòng giam lớn hơn một chút mới đúng, nhưng nhà giam ở đây giữa phòng giam nhỏ so sánh với phòng giam lớn hiển nhiên không phải cùng cấp độ. Dù là diện tích nhiều hơn 20m², bài trí bên trong cái gì cũng không có. Không cần nói đến giá sách, chính là cái kia đồng cỏ khô cũng có vẻ rất tán loạn.

Ngoại trừ được ngăn bởi một bức tường với bồn cầu được đóng chặt trên mặt đất, thậm chí ngay cả nơi rửa tay cũng không nhìn thấy.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, ở trong phòng giam ngồi xuống, chiếu theo khẩu quyết Cường cân tráng cốt pháp, thổ nạp trong cơ thể kia một ngụm chân khí chí thuần chí cương, rất nhanh liền nhập vào bên trong cảnh giới không linh.

Cũng không biết bao lâu, Ngọc Doãn bị một mùi thơm rượu thịt hấp dẫn, mở mắt ra.

Ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào trong nhà nhỏ, giống như trải một tầng sương trắng trên mặt đất, lộ ra một loại mỹ cảm khác biệt.

Trời đã tối rồi!

Dững dạc trong phòng giam đốt mấy chén đèn dầu.

Ở cửa ra vào tại phòng giam, có một cái bát sứ đen, bên trong còn có cơm canh, bên cạnh còn có một cái hồ lô rượu nhỏ.

Tuy nhiên ở phòng giam đối diện trong đại lao, người đàn ông trung niên kia đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn, nhanh chóng cắn ăn. Trên bàn bày đặt tràn đầy cơm thịt, còn có một vò rượu. Nhìn thấy Ngọc Doãn đi đến cửa ra vào phòng giam người trung niên đột nhiên ha hả mỉm cười.

Y há mồm phun ra một chuỗi âm phù, đáng tiếc Ngọc Doãn một câu cũng không hiểu.

- Người đang nói gì?

- A, nghe khẩu âm của người, cũng là người phương Nam.

- Đúng vậy thì sao?

Ngọc Doãn trong lòng có chút giật mình, người trung niên này nói rất lưu loát tiếng Quan thoại.

Mang theo khẩu âm Đông Kinh nồng đậm, nếu không phải vì bộ y phục kia, Ngọc Doãn suýt nữa nghĩ người này là từ Khai Phong mà đến.

Người trung niên đứng lên, đi tới cửa nhà lao.

Thân thể y đại khái không đến sáu thước, thân thể có vẻ hơi gầy yếu. Tướng mạo đường đường, một đôi râu chữ bát, tóc chải ngược có chút chỉnh tề, nhìn qua có khí chất nho nhã. Đứng hướng cửa ra vào nhà lao, y từ trên xuống dưới đánh giá Ngọc Doãn.

- Đã là người phương Nam, tại sao lại ở nơi này?

- Sao người hỏi nhiều?

Ngọc Doãn búng nút hồ lô rượu, uống một hớp lớn.

- Ừm, rượu không tệ. Dường như là Hoàng Đô Xuân do cửa hàng Cao Dương tại Khai Phong đặc biệt ủ, không biết có phải hay không?

Người trung niên nghe nói xong, cầm bình rượu của mình tự rót một chén, uống cạn, nói:

- Hoàng đô xuân mặc dù ngon nhưng có độ mạnh như yến rượu này của ta. Nam nhi nên uống loại rượu mạnh này, sao người là người phương Nam lại uống loại Hoàng đô xuân nhẹ vậy.

Đại Tổng mặc dù tốt nhưng là quá nhu nhược, đến rượu này đều bớt chút lạnh thấu xương, khó trách vẫn không địch lại Đại Liêu ta.

Ngọc Doãn ngẩng đầu mỉm cười.

- Người nói với ta những thứ này vô dụng, ta bắt quá là một người hầu trẻ tuổi trong thành Khai Phong, quốc gia đại sự không rõ ràng lắm.

- Đã là người hầu trẻ tuổi, sao lại tới thành Khả Đôn này? Hoàn thành dưới bậc chi tù?

Ngọc Doãn thở dài:

- Người nói ta nguyện ý tới nói hoang dã nơi đây, chịu gió mưa cát đắng hay sao? Nếu không phải chọc tai họa, sao lại có thể xa xứ. Nhưng thật ra người, nhìn rất có uy nghi, nhất định không phải nhân vật nhỏ, nhưng chẳng phải cũng giống ta cùng ở trong tù sao?

Người trung niên ngẩn ra, đột nhiên cười ha ha.

- Người tên lưu manh này cũng dám đánh đồng với ta?

- Trước đây có lẽ không dám, tuy nhiên nay thì... haha, tất cả mọi người đều là tù nhân, có gì dám hay không dám?

Ngọc Doãn nói xong, bưng lên bát cơm bởi hai phần thức ăn.

Người trung niên không khỏi mỉm cười, rất có hưng trí đánh giá Ngọc Doãn, sau một lúc lâu đột nhiên la lớn:

- Mã Nhĩ Lư Phần, Mã Nhĩ Lư Phần!

Ngọc Doãn ngẩn ra, ngạc nhiên hướng người trung niên nhìn lại.

Lại không nghĩ tới ngoài đại lao nhanh như chớp chạy vào một quan coi ngục, vẻ mặt khiêm tốn nói:

- Lâm Nha Đại Thạch có gì chỉ bảo?

Lâm Nha Đại Thạch!

Ngọc Doãn nghe xong quan coi ngục kia xưng hô, trên mặt lập tức hiện lên một chút nụ cười quỷ dị.

Người quả nhiên chính là Da Luật Đại Thạch!

Quan coi ngục kia tên là Mã Nhĩ Lư Phần, cũng là tên người Khiết Đan thường xuyên sử dụng.

Người trung niên đó là Da Luật Đại Thạch, cười ha hả lấy tay chỉ ra trên bàn đồ ăn:

- Đưa qua cho tiểu huynh đệ đối diện lấy một nửa. Thứ tốt mọi người cùng nhau hưởng dụng, nếu đều là tù nhân, cũng là chúng ta có duyên phải không?”

Ngọc Doãn hơi sửng sốt, chợt đem một nửa hồ lô rượu còn lại đặt ở ngoài cửa phòng giam.

Mã Nhĩ Lư Phần cũng có chút nghi hoặc, tuy nhiên vẫn là nghe theo Da Luật Đại Thạch chỉ bảo, mở ra cửa nhà giam, từ bên trong lấy một cái chân bò, còn có một nửa con vịt quay, đưa đến phòng giam Ngọc Doãn. Ngọc Doãn cũng không khách khí, cầm lấy vịt quay cắn một miếng, nhai cả xương cốt cùng thịt rồi nuốt vào trong bụng. Người tập võ, thân thể cực kỳ cường kiện. Mắt thấy sẽ đột phá tầng công phu thứ ba cũng khiến sức ăn uống của Ngọc Doãn lớn hơn trước.

- Lực sĩ giỏi!

Da Luật Đại Thạch trông mắt hơi híp, mở nắp bình rượu, đem một nửa hồ lô Hoàng Đô Xuân kia uống một hơi cạn sạch.

- Tiểu tử, ngươi tên là gì.

- Tại hạ họ Cao, tên Sùng, hiệu là Thập Tam Lang.

Trong thành Khai Phong, người Tổng liêu mạng biệt hiệu Tam Lang đó là nhà mình. Đúng rồi, ngươi tên là gì? Xem cách ăn mặc của ngươi cũng không phải là người bình thường, cũng hẳn là quan lớn Đại Liêu mới đúng. Tại sao cũng bị nhốt trong đại lao này, trở thành tù nhân?

- Ta tên là Da Luật Đại Thạch.

Da Luật Đại Thạch chỉ nói tên, còn lại không nói năng rườm rà nữa.

Y xé một khối thịt bò, cho vào miệng chậm rãi nhấm nuốt, còn Ngọc Doãn ở đối diện thì trực tiếp cầm lấy chân bò kia, ngoạm một miếng đã hơn hai lượng thịt, hùng hổ nuốt ăn vào bụng. Điều này cũng làm cho Da Luật Đại Thạch chú ý, hai mắt sáng rực

- Thập Tam Lang, tại sao ngươi đến thành Khả Đôn này?

- Ta tại Khai Phong đắc tội với Ngọc Giao Long phổ Mã Hành, bắt đắc dĩ rời khỏi Khai Phong, tới Dương Khúc.

Sau lại được Thiếu đông gia Nhậm Oán chiêu dụ, đưa tứ Thá tử và Thục quốc công chúa đến thành Khả Đôn... Ai ngờ đến nơi, ta vốn trời sinh tuấn tú, lại bị Thục quốc công chúa các người coi trong, cho nên đắc tội với cái gì Bắc Viện Đô Giám Da Luật Khuất Đột Luật.

Đúng rồi, tên Khuất Đột Luật kia và người quan hệ thế nào, đều gọi là Da Luật.

- Thục quốc công chúa và tứ Thái tử đến thành Khả Đôn?

Trong mắt Da Luật Đại Thạch đã hiện lên chút sắc thái kinh ngạc, chợt cười nói:

- Tứ Thái tử và Thục quốc công chúa sao lại đến thành Khả Đôn? Theo lý mà nói, bọn họ không phải là đi tới khe núi cùng bệ hạ hội họp sao? Chạy tới thành Khả Đôn này là tính cái gì?

- Ta nào biết đâu.

Da Luật Đại Thạch lâm vào trầm tư, mà Ngọc Doãn ở đối diện thì vẫn ăn uống hùng hổ.

Ha hả, người nói Thục quốc công chúa coi trọng người, thật là nói khoác mà không biết ngượng. Thục quốc công chúa là nhân vật bậc nào, như thế nào lại coi trọng người cái anh chàng lỗ mãng.

- Người chó khinh thường ta, ta tại Khai Phong phủ cũng có chút danh tiếng.

Ta biết đánh Kê Cầm, ngay cả đệ tử của tông sư Kê Cầm Từ Diễn, cũng phải thua dưới tay ta...Ồi, cũng bởi vì vậy, mới khiến Ngọc Giao Long ghen ghét, năm lần bảy lượt tìm ta phiền toái. Sau này là ta giận giữ, đã thương hấn rồi chạy khỏi Khai Phong.

Trên đường theo tứ Thái tử và Thục quốc công chúa, ta đã từng giết mười mấy tên giặc.

Hồ Kim Hà, vẫn là do ta dùng kế liên hoàn hỏa mã, xử lý truy binh của giặc Bồ Liễn, cũng bởi vậy mới khiến cái kia Khuất Đột Luật ghen ghét. Sau khi đi vào thành Khả Đôn, cái tên kia ba phen bảy lần tìm ta gây phiền toái. Hôm nay ta dưới sự giận giữ, liền dạy dỗ hấn một chút. Cái tên kia không trải qua trận đánh, còn chưa đánh hấn, mới dọa một chút đã vãi đái...Sau bởi vì tên Khuất Đột Luật này là...đúng rồi là Thiếu Chủ Niêm Bát Cát, mà tứ Thái tử lại một lòng muốn kéo hấn về phía mình, cho nên liền đem ta nhốt trong đại lao này.

- Niêm Bát Cát

Da Luật Đại Thạch trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói:

- Không sai, chính là Niêm Bát Cát, tên của các người thật cổ quái, người thì còn đỡ, Da Luật Đại Thạch... dễ nhớ hơn so với tứ Thái tử và Thục quốc công chúa. Ồi, sớm biết như vậy, ta liền không nhận công việc này.

Ngọc Doãn vừa ăn, vừa nói chuyện.

Ba cân thịt bò rất nhanh vào bụng, nhìn thấy vậy Da Luật Đại Thạch liên tục gật đầu.

- Người tên hậu sinh này thực không biết sống chết, Thiếu chủ Niêm Bát Cát là người như thế nào mà người có thể đắc tội?

Vậy người hiện tại tính toán cái gì? Ta đoán chừng, dù Thục quốc công chúa thưởng thức người nhưng cũng sẽ không vì người mà đắc tội Niêm Bát Cát. Đợi cho binh mã Niêm Bát Cát tiến vào chiếm giữ thành Khả Đôn, ha ha, đó là lúc đầu thẳng nhai của người rơi xuống...

Ngọc Doãn, lại lộ ra vẻ hồn nhiên không thèm để ý.

- Gì cũng chết, trước hết nhét đầy bụng rồi nói sau... Người Liêu các người nếu thật không coi trọng chữ tín, liều mạng cũng muốn đổi mấy cái mạng người mới được.

- Ha ha ha

Da Luật Đại Thạch không kìm nổi ngứa mắt lên cười to.

- Người thẳng nhai này học được mấy chiêu, liền ngông cuồng như vậy sao? Người mới giết quá mười mấy tên giặc, nhưng người có biết trong thành Khả Đôn này có bao nhiêu binh mã? Ba nghìn! Ta cho người biết, bên trong có ba nghìn binh mã, còn có ba trăm tên Oát Lỗ Đóa và tám trăm Ngõa Lý, tất cả đều là hảo hán thân thủ không tầm thường, người có năng lực giết được mấy người?

- Oát Lỗ Đóa là cái gì?

- Oát Lỗ Đóa, đó là cung vệ, cũng là Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự Đại Tổng các người.

- À

-.... Oát Lỗ Đóa này thuộc quản lý của Pha Lý Quát, đến lúc đó nếu Khuất Đột Luật muốn giết người, chỉ cần tìm mười mấy cái tên Oát Lỗ Đóa mà lên, người căn bản cũng sẽ không có sức chống trả. Ha ha, hiện đã sợ chưa? Còn dám can đảm không?

Ngọc Doãn sắc mặt lập tức trầm xuống.

Da Luật Đại Thạch nói xong, lại rót cho mình một chén rượu đầy, uống một hơi cạn sạch, rồi đứng dậy ngã xuống giường.

Ngọc Doãn đặt chân bò đang cầm trong tay xuống, yên lặng nhìn lao phòng đối diện... Thật lâu sau, hẳn bỗng nhiên xoay người, ngồi xuống.

Ánh trăng, theo cửa sổ xuyên vào.

Ánh sáng bạc, giống sương trắng chiếu trên người Ngọc Doãn, làm trên người hắn như được phủ thêm một tầng lụa trắng.

- Xin chào, Da Luật Đại Thạch.

Khóe miệng Ngọc Doãn nhếch lên một nụ cười kỳ dị.

163. Chương 162: Chợt Thấy Ánh Sáng Lớn

Trời đã tối rồi!

Bên trong Thự nha thành Khả Đôn, Dư Lê Yến vẽ mặt bình tĩnh lắng nghe Tiêu Bột Yếu Hợp báo cáo.

Tiêu Bột Yếu hợp vốn là con cháu “Thái tổ nhị thập bộ” cũng là hậu duệ lâu đời của quý tộc người Khiết Đan, luôn trung thành và tận tâm đối với Đại Liêu.

Y từng đảm nhiệm chức Nhâm thị vệ tư Oát Lỗ Đóa, sau trận chiến tại trại Thanh mộ , bảo hộ huynh muội Da Luật Tập Nê Liệt phá vây.

Từ trong nội tâm, Tiêu Bột yếu hợp không hy vọng người của Đại Liêu chết. Vốn y muốn đi trước Giáp Sơn trợ chiến, nhưng sau lại nghe Ngọc Doãn phân tích, cũng cho rằng Thiên Tộ Đế tuyệt không có phần thắng, hơn nữa qua thật không thích hợp đảm đương chức Đại Liêu chủ quốc nữa, vì thế liền đi theo Da Luật Tập Nê Liệt, một đường một mối phong trần, từ Dương Khúc đến thành Khả Đôn Mạc Bắc.

Da Luật Diên Hi có sáu đứa con, đứa con cả Ngao Lô Oát bị Thiên Tộ Đế sát hại, con thứ Nhã Lý nằm trước qua đời.

Trong các con trai mà nay chỉ còn lại có Da Luật Tập Nê Liệt, cho nên trong nhận thức của Tiêu Bột yếu Hợp đã coi Da Luật Tập Nê Liệt như người kế nhiệm Hoàng đế Đại Liêu tiếp theo. Nhưng trên đường đi cùng nhau, biểu hiện của Da Luật Tập Nê Liệt lại làm cho Tiêu Bột Yếu Hợp cảm thấy thất vọng. Đặc biệt ở trận chiến hồ Kim Hà, Da Luật Tập Nê Liệt đợi tin Khuất Đột Luật, không ngờ không để ý đến sống chết của binh sĩ bờ Nam, thậm chí có tâm muốn chạy trốn... Điều này cũng khiến cho Tiêu Bột Yếu Hợp đối Da Luật Tập Nê Liệt càng thêm thất vọng.

Mà biểu hiện của Dư Lê Yến thì khiến cho Bột Yếu Hợp cảm thấy kính nể.

Sau lại có Da Luật Tra Nô khuyên bảo, Tiêu Bột Yếu Hợp quyết ý thay đổi, liên hợp cùng Da Luật Tra Nô phụ tá Dư Lê Yến.

- Nói như thế, Tiêu Khất Tiết đã động tâm rồi sao?

- Đúng vậy.

Tiêu Bột Yếu Hợp cười nói:

- Công chúa lần này đem số châu báu mà tứ Thái tử giao cho Nhậm Oán ban thưởng cho Tiêu Khất Tiết làm hấn phi thường cao hứng. Lão nhân kia cũng không thành thật, chỉ có điều Pha Lý Quát ở một bên kiềm chế, nói không chừng đã sớm thoát khỏi thành Khả Đôn rồi.

Nghe Công chúa nói cao kiến, Tiêu Khất Tiết cũng vô cùng động tâm.

Y tỏ vẻ nguyện ý giao ra binh quyền, nghe theo điều khiển của Công chúa...

Dư Lê Yến sau khi nghe xong, lập tức thở dài một hơi.

- Chỉ cần Tiêu Khất Tiết đồng ý quy thuận ta, ta ngày sau tất sẽ không bạc đãi hấn.

Chuyện này, Bột Yếu Hợp cần tốn nhiều tâm tư mới tốt, tuy nhiên ta nghĩ phía bên tứ ca sẽ không dễ dàng cúi đầu. Trong tay Pha Lý Quát còn có 300 Oát Lỗ Đóa và 800 Ngõa Lý, trước sau là một cái hiểm họa từ trong. Hơn nữa tứ ca lần này đi Hắc Sơn chiêu mộ binh mã, cộng lại có gần hai ngàn người. Nếu không thể giải quyết thích đáng, tất nhiên sẽ gây thành đại phiền toái...

Cho nên, ta bây giờ còn phải tiếp tục nhẫn nại.

Đợi Oán Ca từ Uông Cổ mượn được binh mã, hoặc là Tra Nô có thể thuyết phục Nhân Ái Thái tử xuất binh, thì tất cả vấn đề đều giải quyết dễ dàng.

Nhân Ái Thái tử, đó là đứa con cả của Tây hạ Sùng Tông Lý Càn Thuận, Lý Nhân Ái.

Mẫu thân của Lý Nhân Ái là Da Luật Nam Tiên, đó là tôn thất nữ Liêu quốc. Năm Trinh Quán thứ năm, tức là năm 1105 Công Nguyên, Da Luật Nam Tiên được Thiên Tộ Đế Da Luật Diên Hi phong làm Thành An công chúa, gả cho Lý Càn Thuận làm hoàng hậu, cũng vào năm 1108 đã sinh hạ Lý Nhân Ái.

Nếu dựa theo bối phận, Lý Nhân Ái vẫn là cháu ngoại trai của Dư Lê Yến.

Bởi vì quan hệ của mẫu thân Lý Nhân ái nên xưa nay có quan hệ rất thân cận với Đại Liêu. Trong lịch sử, sau khi Thiên Tộ Đế đại bại, từng ý đồ lưu vong Tây hạ. Người Nữ Trục phái sứ giả đến Tây hạ, khuyên bảo Hạ Sùng Tông giao ra Thiên Tộ Đế, đồng thời sẽ qua lại hữu nghị nhiều thế hệ. Sau khi Lý Nhân Ái nghe nói, cực lực phản đối Hạ Sùng Tông làm như vậy, nhưng cuối cùng không được Hạ sùng tông cho phép.

Không lâu sau khi Thiên Tộ Đế bị bắt, nước Đại Liêu vì vậy mà đoạn tuyệt.

Mặc dù có Da Luật Đại Thạch tây tiến, nhưng trên thực tế Đại Liêu đã không còn tồn tại, sau khi Lý Nhân Ái nghe vậy buồn bực mà chết, năm ấy mười bảy tuổi.

Mà nay, Lý Nhân Ái lúc này mười sáu tuổi, đang thời kỳ nhiệt huyết mạnh mẽ.

Mà Tây Hạ trong năm này, tuy rằng hướng người Nữ Chân xưng phiên, nhưng kỳ thật lực vẫn còn. Nếu Lý Nhân Ái có thể xuất binh tương trợ, thì Dư Lê Yến càng nắm chắc phần lớn hơn một chút. Dư Lê Yến và Da Luật Nam Tiên gọi nhau tĩ muội, đương nhiên thân thiết hơn so với những người khác, về phần Ưông Cổ, Dư Lê Yến ngay từ đầu cũng thật không ngờ, hoàn toàn là một niềm vui ngoài ý muốn.

- Công chúa, phía bên Tiểu Át huynh đệ...

Dư Lê Yến đột nhiên mỉm cười.

- Người nói Tiểu Át thật sự là bị kích động sao?

- Hả?

- Người đã quên, hắn từng nhiều lần muốn hỏi thăm người tin tức của Da Luật Đại Thạch, lần này phát uy, chỉ sợ cũng là vì Da Luật Đại Thạch đi. Hắn trước đây, không chỉ nhắc nhở ta một lần, nói ta phải chú ý động tĩnh của Da Luật Đại Thạch. Lần này vào đại lao, đoán chừng là muốn tiếp cận Da Luật Đại Thạch, bí mật giám thị người này. Mặt khác, nghiêm mật phong tỏa đại lao, bất kể kẻ nào cũng không được đi vào. Có Tiểu Át ở trong lao, chúng ta... ừ, có thể tạm thời không cần để ý đến Da Luật Đại Thạch kia.

Dư Lê Yến vừa nói vậy, Tiêu Bội Yếu lập tức hiểu ra.

- Vẫn là Công chúa hiểu Tiểu Át, nếu không phải là Công chúa giải thích nghi hoặc, ta suýt nữa đã hiểu lầm Tiểu Át.

- Người ở bên kia quan tâm nhiều hơn, khi nào tứ ca trở về, tất sẽ hỏi tội Tiểu Át, ta bên này sẽ tận lực kéo dài.

Hy vọng phía bên Nhân Ái thái tử có thể tới kịp thời, chỉ có như vậy, ta mới có đủ thời gian để tiến hành bố trí...Đúng rồi, ta trước đó đã bảo người phái người đi tới Bát Lạp Sa Duyên tìm kiếm đồng tông Đại Liêu của ta, người đã an bài xong xuôi chưa?

Tiêu Bột Yếu hợp vội vàng khom người nói;

- Hồi bẩm Công chúa, thần đã mệnh Tiêu Dịch xếp trước đi Bát Lạp Sa Duyên, tìm kiếm đồng tông rồi.

- Nhóm Tiêu Dịch? Có thể tìm hay không?

- Công chúa yên tâm, nhóm Tiêu Dịch là huynh đệ bổn gia, đối với Đại Liêu trung thành và tận tâm.

Chỉ có điều thần có chút kỳ quái, Công chúa làm thế nào biết Bát Lạp Sa Duyên cùng Đại Liêu ta là đồng tông? Ta có hỏi thăm quá, Bát Lạp Sa Duyên kia thuộc sở trị của Hắc Hãn quốc. Chỉ có điều nghe người ta nói những năm gần đây, vẫn không an ổn, nhiều lần có phát sinh bạo loạn.

Dư Lê Yến lập tức mỉm cười:

- Người đừng vội hỏi chuyện này, ta tự có biện pháp biết.

Còn nữa, tiếp tục phái người đi Tây Châu tìm hiểu tin tức, xem tình huống bên kia đến tốt cùng như thế nào...Thành Khả Đôn không thể sống, một khi ta ổn định gót chân, nhất định phải tìm một chỗ có thể chỗ đặt chân. Tây Châu này đúng là nơi tốt nhất để ta đi.

- Mặt tướng hiểu được.

Tiêu Bột Yếu Hợp nghe được, lập tức khom người lĩnh mệnh.

Trong lòng vô cùng kính nể đối với Dư Lê, Công chúa tuy rằng chỉ là nữ lưu nhưng cách làm việc còn mạnh mẽ hơn gấp trăm lần so với vị Thái tử kia. Tứ Thái tử đi vào thành Khả Đôn, cả ngày kêu gào phải phục hưng Đại Liêu nhưng mỗi khi hỏi hấn như thế nào chấn hưng, lại nói không nên lời. Vì để chiêu mộ đám tặc Hắc Sơn, không ngờ còn tự mình đi tới đó, thật là không biết phân biệt nặng nhẹ.

Tiêu Bột Yếu Hợp tự nhiên biết, vì sao Dư Lê Yến phải chờ đợi viện binh đến sau đó mới khởi sự.

Nguyên nhân chính do Khuất Đột Luật kia đã viết thư cấp Niêm Bát Cát, hướng Niêm Bát Cát cầu binh mã viện trợ... Tuy Niêm Bát Cát thái độ còn chưa rõ ràng, nhưng Dư Lê Yến nhất định phải làm tốt, tính toán chính xác vạn toàn. Thành Khả Đôn tuy binh mã mấy ngàn nhưng nếu chẳng may Niêm Bát Cát đột kích, đến lúc đó không thiếu được 1 hồi ác chiến. Chẳng thà chờ đợi viện binh đến, Niêm Bát Cát thì sẽ lui bước.

Đây mới là mưa nước lão luyện.

Tiêu Bột Yếu Hợp khom người lui ra khỏi phòng, Dư Lê Yến lại thở dài một hơi, gần như là ngồi liệt ở trên giường.

Một loại cảm giác mỗi một khó hiểu dâng lên, cũng là cảm giác nàng chưa bao giờ có.....

Phục hưng Đại Liêu, quản lý một quốc gia, quả nhiên không phải một chuyện dễ dàng.

Mà nay chỉ là một thành Khả Đôn nho nhỏ , cũng đã khiến ta sức cùng lực kiệt, thật không biết nếu muốn phục hưng Đại Liêu , sẽ trở thành cái bộ dáng gì.

Hoàng hậu Duệ Trí, quả nhiên nữ trung hào kiệt.

Ta, chính xác so với bà còn kém rất nhiều ...

- Công chúa, Công chúa!

Bên tai đột nhiên vang tiếng kêu của Hốt Đồ Hắc Đài, Dư Lê Yến mở to mắt, chỉ thấy Hốt Đồ Hắc Đài ở ngoài cửa thò đầu nhìn.

- Y Lệ Khắc Xích, tiến vào nói chuyện.

Dư Lê Yến hướng Hốt Đồ Hắc Đài vẫy vẫy tay, tiểu nha đầu rụt rè đi vào trong nhà

- Công chúa, ta muốn hỏi một chút, Tiểu Át ca khi nào thì có thể trở về?

- Ừ?

Dư Lê Yến cười nói:

- Tại làm sao Y Lệ Khắc Xích cũng đột nhiên nảy sinh quan tâm Tiểu Át?

- Tiểu Át ca là sư phụ của ta, dạy ta biết chữ....Người phương Nam không phải có một câu kêu: “Nhất nhật vi sư, chung sinh vi phụ” sao?

Ta lo lắng Tiểu Át ca nếu không trở lại, thì không có ai dạy ta biết chữ.

Còn có Mã nhĩ Hốt Tư, Tiểu Át ca truyền thụ công phu cho hắn, nếu Tiểu Át không trở lại, chẳng phải là bao nhiêu công sức đổ biển sao?

Dư Lê Yến khẽ mỉm cười, giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu Hốt Đồ Hắc Đài.

- Đừng lo lắng, không lâu nữa hắn sẽ trở về!

Ánh mắt trở nên phá lệ thâm thúy, Dư Lê Yến ở trong lòng âm thầm tự hỏi:

- Tiểu Ất, Da Luật Đại Thạch kia nay đã là chim trong lồng, vì sao người đối với hắn còn kiên kỳ như vậy, muốn nhập đại lao mới bằng lòng bỏ qua? Chỉ mong sao người đứng!

Đêm đã trải qua rất sâu!

Giờ tý qua đi, ngoài nhà tù yên tĩnh không tiếng động, ngẫu nhiên mới truyền đến vài tiếng cái mõ vang, còn có tiếng ngáy của quan coi ngục ngoài cửa lúc dứt lúc nổi.

Da Luật Đại Thạch cũng đã ngủ!

Thỉnh thoảng, còn có thể phát ra hai tiếng nói mê...

Ngọc Doãn ngồi xếp bằng trong nhà tù, thổ nạp tu luyện.

Cường cân trắng cốt pháp này đã tu luyện một đoạn thời gian, hơn nữa phối tí với cường cân trắng cốt đan do An Đạo Toàn chế tạo, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Trước đó mấy ngày liền đánh nhiều trận khiến Ngọc Doãn mỗi lần đều phải hao hết tinh lực.

Nhưng lại không biết, kể từ đó càng làm cho hắn hấp thu được lực của cường cân trắng cốt đan có hiệu quả.

Đêm dài vắng người, Ngọc Doãn chiếu theo cường cân trắng cốt pháp, sau khi vận hành xong Cửu đại chu thiên chuẩn bị thu công đứng dậy. Nào biết được, trong thân thể trong lúc đó dâng lên một đạo dòng nước ấm, nương theo nội tức mới vừa rồi vận chuyển, cấp tốc lưu chuyển trong thân thể.

Tất cả xương cốt tứ chi, ở trong phút chốc dường như rơi vào lực lượng vô cùng, Ngọc Doãn đột nhiên phát ra một tiếng hét dài, ngân vang trong phòng.

Khớp xương, nương theo nhiệt lưu di chuyển kia, phát ra những âm thanh liên tiếp giống như pháo.

Trước mắt đột nhiên hiện ra ánh sáng lớn, Ngọc Doãn vươn người đứng dậy, phất ống tay áo BA~ một tiếng bạo vang, khí chất cả người dường như lập tức cải biến rất nhiều. Hắn không chủ định theo bản năng thi triển ra quyền pháp do Yên Nô truyền thụ, ngày xưa cảm thấy tối nghĩa, cứng đờ không chỗ sống, trong lúc này lại trở nên thông suốt, quyền pháp cũng trở nên hòa hợp lưu loát rất nhiều!

Công phu tầng thứ ba, ý khí quân lai cốt nhục thần!

Ngọc Doãn kìm nén sự mừng rỡ như điên ở trong lòng dựa vào bản năng, đem kia công phu quyền cước một chuyển chuyển thi triển đi ra.

Vòng tròn càng ngày càng nhỏ, đồng thời lại càng ngày càng lưu loát, càng ngày càng linh hoạt... Trong lúc đó, Ngọc Doãn hét lớn một tiếng, một chưởng đánh ra, BA~ một tiếng đánh vào kia kháng đất xây trên vách tường, chỉ thấy trên bức tường kia lập tức hiện ra từng đạo vết rạn.

- Quyền cước giỏi!

Nương theo một chưởng đánh ra này, Ngọc Doãn thần trí cũng phục hồi sáng suốt.

Từ lao phòng đối diện truyền đến một tiếng ủng hộ của Da Luật Đại Thạch, theo sát sau chợt nghe y nói:

- Thập Tam Lang có thể có quyền cước như vậy, là có thể đi được thiên hạ rộng lớn rồi!

164. Chương 163: Chuyện Cũ Năm Xưa

Chuyện cũ năm xưa.

Da Luật Đại Thạch bị một tiếng thét dài của Ngọc Doãn bừng tỉnh, đứng dậy liền nhìn thấy Ngọc Doãn ở trong lao phòng đối diện, thi triển công phu quyền cước.

Lại nói tiếp, Da Luật Đại Thạch là văn thần, không luyện qua quyền cước.

Y không luyện qua, không có nghĩa là hắn xem không hiểu! Trên thực tế người Khiết Đan thượng võ, Da Luật Đại Thạch tuy là xuất thân văn thần, nhưng đối với công phu mã thượng cũng không xa lạ gì. Ngọc Doãn quyền cước như thế nào, y liếc mắt một cái có thể nhìn ra manh mối.

Khi Ngọc Doãn thu thế, Da Luật Đại Thạch không kìm nổi lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

- Xác thực quấy rầy tôn giá nghỉ ngơi.

Ngọc Doãn thở dài một hơi, hướng Da Luật Đại Thạch gật gật đầu, biểu thị xin lỗi.

Mà Da Luật Đại Thạch thì mỉm cười, khoát tay nói: - Thập Tam Lang làm gì khách sáo, lúc này thấy người quyền cước thành thạo như vậy, tại làm sao bị người ta ép xa xứ? Với công phu này của người, dù không nhập được Nội Đẳng Tử thì cũng chắc chắn làm giáo đầu cũng không khó khăn.

Xem ra, Da Luật Đại Thạch đối với tình hình Đại Tổng cũng không hề xa lạ.

Ngọc Doãn tức thì thở dài, kéo quần áo ngồi xuống, tựa vách tường nói:

- Chuyện này nói đến thật sự dài dòng!

- Ha hã, tả hữu vô sự, đêm dài từ từ chính là giải quyết tịch mịch... Như vậy, liền nhân đây lấy chút rượu, chúng ta liền cách cửa nói chuyện, nói không chừng ngày sau cũng có thể truyền làm giai thoại... Mã Nhĩ Lư Phần, Mã Nhĩ Lư Phần, còn chưa cút đi ra.

Ngọc Doãn gây ra lớn như vậy động tĩnh, phía ngoài quan coi ngục làm sao có thể không biết?

Chỉ có điều, bọn họ được quan trên âm thầm dặn, không cần quá quấy rầy hai người bên trong, cho nên liền không có lộ diện. Mà nay Da Luật Đại Thạch đã gọi, Mã Nhĩ Lư Phần cũng không nên trốn ở bên ngoài không lên tiếng, vội liền thanh đáp ứng, chạy đến.

Nhìn ra được, Da Luật Đại Thạch tuy là tù nhân, nhưng này thân phận vẫn là không phải bình thường.

Nếu hắn chỉ là người thường, nói không chừng Mã Nhĩ Lư Phần kia đã sớm xông lại một chút chửi ầm lên, nhân tiện quyền đâm cước đá rồi.

Tuy nhiên, Mã Nhĩ Lư Phần lại vẻ mặt khiêm tốn tươi cười.

- Đã trễ thế này, Lâm Nha Đại Thạch có gì chỉ bảo?

- Lấy hai vò rượu, đưa huynh đệ đối diện một vò, ta muốn cùng hắn cách cửa tâm tình.

- À?

- À cái gì, đây là một lượng bạc, chỉ để ý mang rượu tới.

Nói chuyện, Da Luật Đại Thạch từ trong ngực lấy ra một lượng bạc, vút xuống trước mặt Mã Nhĩ Lư Phần.

Mã Nhĩ Lư Phần vội nhặt lên, sau khi nhìn thoáng qua Ngọc Doãn, liền quay đi luôn .

Chỉ trong chốc lát, hắn cầm hai vò rượu tiến vào, ở cửa phòng Da Luật Đại Thạch thả một vò, đem một vò khác đặt ở trog tay Ngọc Doãn. Thời điểm thừa dịp đưa lưng về phía Da Luật Đại Thạch, Mã Nhĩ Lư Phần đột nhiên từ trong lòng lấy ra một thanh dao găm, nhét vào trong tay Ngọc Doãn. Ngọc Doãn ngẩn ra, đã thấy Mã Nhĩ Lư Phần hướng hắn gật gật đầu, rồi đứng dậy nhanh chóng rời khỏi.

Thừa dịp Mã Nhĩ Lư Phần đứng dậy trong nháy mắt, Ngọc Doãn giấu thanh dao găm vào trong tay áo.

Thằng nhãi này, chẳng lẽ là được Bột Yếu Hợp chỉ thị, thanh dao găm tặng cho ta là để phòng thân sao? Càng nghĩ, cũng chỉ có khả năng này! Trong thành Khả Đôn này, Ngọc Doãn người quen biết đếm trên đầu ngón tay. Mà có thể đưa hắn dao găm, chỉ sợ cũng chỉ có Dư Lê Yến và Tiêu Bột Yếu Hợp. Những người khác nha... Sợ là hận không thể băm thây hắn làm vụn đoạn.

- Nào, Thập Tam Lang, ta trước kính người.

Da Luật Đại Thạch rót một chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Ngọc Doãn cũng không chần chờ, rót cho mình một chén, hướng Da Luật Đại Thạch nâng chén, cũng uống một hớp hết sạch...

- Lúc trước Thập Tam Lang nói đắc tội Ngọc Giao Long, chẳng lẽ so với Thập Tam Lang còn lợi hại hơn sao?

Ngọc Doãn thở dài một tiếng, gật đầu nói:

- Đúng vậy kể đó gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa, lại có danh sư chỉ điểm, càng thêm trong nhà có chút của nỏ, ngày thường rất thích tranh đấu, mang theo một đám những kẻ nhàn rỗi hoành hành ngang ngược, ta cũng là chỉ có thể nhượng bộ lui binh...

- Ngọc Giao Long kia tên là gì?

- Ngọc Doãn!

Da Luật Đại Thạch ngẩn ra, không kìm nổi cười nói:

- Hay là cha nường của hắn làm quan sao?

Đặt tên Ngọc Doãn, rõ ràng là mong hấn một ngày kia giống như mình xuất tướng nhập tướng. Tại làm sao lại biến thành lưu manh thành Khai Phong?

Ngọc Doãn ai oán nói:

- Lại nói tiếp, thằng nhãi này cũng là có chút đáng thương.

Cha của hấn vốn là Nội Đẳng Tử nhất đẳng Ngũ Long Tự, được xưng Khai Phong đệ nhất lực sĩ... Mười năm trước, cha của hấn cùng người Khiết Đan các người giao tranh, cuối cùng chết trên chiến trường. Từ đó về sau hấn liền báỉ Chu Đồng làm sư, luyện được một thân hảo quyền cước. Ta tuy rằng cũng có thể dụng quyền cước, nhưng lại không phải là đối thủ của Ngọc Doãn này. Sau này ta dựa vào Kê Cẩm, ở phố Mã Hành có chút danh vọng, lại không ngờ thằng nhãi này ghen ghét. Ba phen mấy bận gây hấn, ta dưới sự giận dữ, đập phá hàng thịt nhà hấn, rồi sau đó một thân một mình chạy trốn tới nơi Dương Khúc này... Sự tình là như thế, để người chê cười rồi...

Ngọc Doãn nói xong, làm bộ dường như không có việc gì, rót một chén rượu.

Đã thấy Da Luật Đại Thạch mày nhăn lại, dường như lâm vào trong trầm tư...

Sau một lúc lâu, Da Luật Đại Thạch hỏi:

- Phụ thân Ngọc Doãn kia tên là Ngọc Phi?

- A, sao người lại biết danh hiệu của Ngọc lão thúc thúc?

Da Luật Đại Thạch, lại chưa xốt mỉm cười!

- Ta làm sao không biết được người này chứ... Ngọc Phi này giỏi đấu vật, ta cũng vô cùng kính trọng.

Mười năm trước, lúc này ta trúng thi đình danh hiệu đệ nhất, phụng mệnh làm Hàn lâm. Lúc ấy Tổng Kim xu thể đánh gong kim đã hình thành, bệ hạ thấy tình huống không tốt, liền mệnh Da Luật Dư Đồ làm khâm sai, đi sứ Đông Kinh. Ta khi đó, liền ở sứ đoàn đảm đương chức Phó sứ.

Lúc đó, bệ hạ không hy vọng Tổng Kim liên kết, vì thế liền đưa ra đề nghị, hy vọng Tổng Liêu làm cho tốt.

Nhưng lão Triệu Hoàng đế của các người lại không chịu đáp ứng, một lòng muốn cùng người Nữ Chân liên kết... Vì thế ta liền ra một chủ ý, cùng với lão Triệu Hoàng đế tỷ thí đô vật. Dựa theo ý tưởng của ta dùng loại thủ đoạn này để uy hiếp vị lão Triệu Hoàng đế của các người một chút... Người Tổng các người tài học hơn người, nhưng không được lão hoàng đế trọng dụng. Mà lão Triệu Hoàng đế bản tính yếu đuối, chỉ cần khiến hấn sợ hãi, cũng là có thể đạt tới mục đích. Cũng là lão Triệu Hoàng đế kia của các người quá mức tự tin, liền đáp ứng, phái ra Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự giao tranh.

Da Luật Đại Thạch dường như lâm vào trong hồi ức, thao thao bất tuyệt.

Ngọc Doãn lắng lắng nghe, lại vô tình nghiêng răng....

Hắn biết hắn hiện đang nghe một câu chuyện cũ năm xưa. Mà câu chuyện cũ này hoàn toàn quan hệ đến bí mật cái chết vị phụ thân Ngọc Phi chưa từng gặp kia. Trên mặt mặc dù bình tĩnh, nhưng hai tay cũng trong lúc vô ý, nắm thành quả đấm.

- Chuyện này, ta cũng biết.

- Ha ha, người đương nhiên biết... Nhìn tuổi của người hắn lúc đó chắc cũng đã từng đi đang xem cuộc chiến, xem náo nhiệt!

Da Luật Đại Thạch thở dài, rót một chén rượu, uống một hơi cạn sạch, :

- Vốn bên ta chiếm thượng phong, liên tiếp thắng lợi! Mắt thấy sẽ đạt thành mục đích, ai ngờ lão Triệu Hoàng đế các người phái ra Ngọc Phi, thắng chúng ta hơn mười trận.

Lúc ấy Da Luật Dư Đồ cảm giác không còn thể diện, cho nên liền yêu cầu ta nghĩ ra biện pháp khiến Ngọc Phi bại trận.....

Nói thật, ta khá khâm phục Ngọc Phi.

Đêm đó ta phái người đưa đến trăm lượng hoàng kim, hy vọng Ngọc Phi ngày hôm sau có thể tự động rời khỏi, không ngờ bị Ngọc Phi đuổi ra ngoài. Khi đó người bên ta ta quả thật cũng không còn nhân vật lợi hại nào, bắt đắc dĩ ta đành phải tìm người, dùng trăm lượng vàng kia mua chuộc một Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự.

Ngọc Phi trước mỗi cuộc tranh giành đều uống rượu thêm can đảm, ta liền khiến tên Nội Đẳng Tử kia làm một bình rượu độc, trước lúc Ngọc Phi lên đài cho hắn uống..... Ôi, mà nay ngẫm lại, chính xác là đáng tiếc cho một hảo hán. Ngọc Phi kia chết bất đắc kỳ tử ở trên đài, bên ta lấy lại được thể diện. Lão Triệu Hoàng đế lúc ấy luôn mồm đáp ứng cùng Đại Liêu ta kết minh, nhưng xoay người, liền dụng binh đối với Đại Liêu ta.

Ngẫm lại, coi như là báo ứng đi!

Ta dùng thủ đoạn bỉ ổi, kết quả là lão Triệu Hoàng đế của các người cũng xé bỏ minh ước, cùng người Nữ Chân liên kết giáp công.

Tuy nhiên dù hắn lợi hại, kết quả vẫn bị ta đánh cho hoa rơi nước chảy, không cho đám Lỗ tặc chưa khai hóa kia chút lợi ích gì nữa.

- Giải cho tên tặc tử!

Ngọc Doãn trong lòng kìm nén không được lửa giận, đột nhiên tức giận hét to.

Da Luật Đại Thạch ngẩng ra, kinh ngạc hướng Ngọc Doãn nhìn lại.

Ngọc Doãn cũng biết chính mình mới vừa rồi thất thố, đơn giản tức miệng mắng to:

- Người Liêu các ngươi dùng thủ đoạn như thế phá hư hào kiệt Đại Tổng ta, ta tuy với có cừu oán với tên Ngọc Doãn kia nhưng từ nhỏ đã kính nể Ngọc lão thúc thúc... Ngươi, ngươi, các ngươi chính xác bỉ ổi.

Da Luật Đại Thạch nghe xong cũng không tức giận, ngược lại mỉm cười.

- Hai nước giao phong, vốn phải xuất đủ kỳ mưu, đều vì chủ mình mà thôi, tại sao lại nói đến bỉ ổi?

- Nhưng các ngươi cũng không dám đường đường chính chính ứng chiến!

- Lão Triệu Hoàng đế của các ngươi, chẳng phải cũng lén lén lút lút ở sau lưng đâm dao sao?

- Ngươi...

- Lúc trước lão Triệu Hoàng đế của các ngươi cùng chúng ta Đại Liêu ký kết minh ước, nói là trọn đời giao hảo.

Nhưng vừa mới ký minh ước, quay đầu lại đi tìm người Nữ Chân để cấu kết, ý đồ giành giang sơn Đại Liêu ta... Ngươi nói ta bỉ ổi, vậy lão Triệu Hoàng đế của các ngươi bội bạc, không coi là bỉ ổi sao? Ha ha, kỳ thật tất cả mọi người rất bỉ ổi, chỉ có điều được làm vua thua làm giặc, nếu như người thắng, bỉ ổi cũng là cao thượng; người nếu là thua, cao thượng sẽ trở thành bỉ ổi.

Ngươi a, đúng là vẫn còn thiếu rèn rũa, thấy không rõ gian khổ thế đạo!

Da Luật Đại Thạch nói xong, tựa vào trên tường không hề nói gì hơn, chỉ yên lặng uống rượu.

Mà Ngọc Doãn sau một lát trầm mặc, nhẹ giọng hỏi: - Lâm Nha Đại Thạch, vậy ngươi lúc trước đến tột cùng mua chuộc được người nào?

Da Luật Đại Thạch quay đầu hướng Ngọc Doãn xem, trong lúc đó không kìm nổi cười.

- Sao, Thập Tam Lang còn muốn báo thù cho Ngọc Phi sao?

Ngọc Doãn trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt, sau một lúc lâu thở dài một tiếng,

- Còn không biết có thể quay về Khai Phong không... Chẳng qua Ngọc lão thúc chính là anh hùng trong cảm nhận của ta, mặc kệ tên Ngọc Doãn kia không nên thân như thế nào, Ngọc lão thúc dù gì vẫn là hảo hán.

Ta không cầu báo thù cho Ngọc lão thúc, chỉ hy vọng một ngày kia, có thể làm cho người Khai Phong biết, gian tặc hại chết lão thúc là người nào. Nếu rất may mắn, không biết chừng có thể làm cho Ngọc Doãn hoàn toàn tỉnh ngộ, không hề giống như trước kia điên loạn như vậy. Nếu như thay đổi không được Ngọc Doãn, cũng hy vọng khiến tên gian tặc kia tiếng xấu lan xa, không có người nào bị hắn hãm hại nữa... Lại không biết được hay không?

Lúc nói chuyện, trên mặt Ngọc Doãn toát lên vẻ mặt buồn bã.

Ta thực mẹ nó rất biết đóng kịch, nếu ta còn ở kiếp trước, chắc hẳn cũng đạt được danh hiệu ảnh đế!

Ngọc Doãn thầm khen ngợi biểu hiện của mình ở trong lòng.

Da Luật Đại Thạch lại nheo ánh mắt lại, sau một lúc lâu chăm chú nhìn Ngọc Doãn, mới mở miệng nói:

- Ngọc Phi kia là hảo hán, Thập Tam Lang cũng là một vị hảo hán. Đáng tiếc, hảo hán giống như các người, cũng không được lão Triệu kia sử dụng, cũng là sự tổn thất của Đại Tổng các người ... Ôi, lúc trước ta tìm người nọ, chính là Lễ Bộ Viên Ngoại Lang lĩnh lễ cục Lý Bang Ngạn.

Đúng rồi, tên kia mà nay hình như là Thượng thư tả thừa của lão Triệu Hoàng đế, có phần được lão Triệu Hoàng các người để yêu thích...

Về phần người nọ Ngũ Long Tự, ta lại không nhớ rõ ràng tên.

Nhớ mang máng, lúc ấy Lý Bang Ngạn nói người nọ nhập Ngũ Long Tự không lâu, hình như gọi là cái gì Cát? Chính xác nhớ không rõ rồi.

Tim Ngọc Doãn đập thành thịch, bật thốt lên:

- Là Đường Cát?

- A, đúng vậy!

Da Luật Đại Thạch vỗ tay kêu to,

- Đúng vậy, chính là Đường Cát... Tuy nhiên, sao Thập Tam Lang lại biết người này

165. Chương 164: Ất Thất Oát Lỗ Đóa

Muốn hoàn thành một lời nói nhất định phải bịa ra vô số lời nói dối!

Cũng may thành Khả Đôn cách Khai Phong ngàn dặm, Ngọc Doãn cũng không sợ hãi Da Luật Đại Thạch sẽ phái người đi tìm hiểu thực hư. Dù là tìm hiểu cũng có sao! Dù sao trong nội tâm của Ngọc Doãn, tuyệt sẽ không cho phép Da Luật Đại Thạch sống quá hai mươi ngày....

Từ thành Khả Đôn đến Khai Phong, kể cả xuất phát ngay bây giờ, không mất một hai tháng thì dừng hòng có kết quả.

- Ôi, người lại không biết hai tháng trước kia Ngọc Doãn và đồ đệ của Lý Bảo giáo đầu Ngự Quyền Quán giao tranh ở Khoái Hoạt Lâm ... Lúc ấy đồ đệ của Lý Bảo không địch lại Ngọc Doãn, Lý Bảo muốn ngăn cao đầu lại bị một người tự xưng là Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự, tên là Đường Cát ngăn trở. Lúc ấy rất nhiều người đang xem cuộc chiến, ta cũng có mặt tại đó xem trận đấu cho nên đối với Đường Cát có chút ấn tượng.

“Hóa ra là hắn.”

Trong nội tâm Ngọc Doãn vô cùng phân kinh ngạc...

Không nghĩ tới, kẻ hại chết Ngọc Phi là Đường Cát.

Đáp án này, chính xác khiến Ngọc Doãn khó có thể tin nổi. Phải biết rằng cách đây không lâu, Đường Cát còn ra mặt với Lý Bảo vì Ngọc Doãn, không thể ngờ được.... Chẳng lẽ, Lý Bảo nói là sự thật? Đường Cát xuất hiện, là có rắc rối khác?

Không tốt!

Ta giờ đã biết bộ mặt thật của Đường Cát nhưng còn Yến Nô nàg....

Ngọc Doãn đột nhiên lo lắng, tuy rằng trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh, nhưng thân thể lại nương tựa vách tường, nhẹ nhàng run rẩy lên.

Cũng may nơi này ánh sáng mờ tối, lại cách hai cái cửa, Da Luật Đại Thạch cũng không có lưu ý đến.

Ngọc Doãn tin tưởng, Da Luật Đại Thạch không có lừa hắn.

Trên thực tế hẳn cũng nghĩ không ra được, Da Luật Đại Thạch không có lý do lừa gạt hẳn.

Ngọc Doãn đề xuống sự kích động trong nội tâm, rót một chén rượu, chậm rãi bưng lên, đưa đến bên miệng.

Đường Cát!

- Thập Tam Lang, sau này tính toán như thế nào?

À?

Ngọc Doãn nghe được giọng của Da Luật Đại Thạch, trước ngẩn ra, chợt lắc đầu:

- Cũng là không có tính toán gì, đi một bước tính một bước.

- Đại trưởng phu sinh ra gặp thời loạn, sao có thể ham sống sợ chết?

Ta thấy Thập Tam Lang người cũng được xem như một trang hảo hán, có thể nguyện trợ giúp ta một tay? Nói không chừng có thể kiến công lập nghiệp, lưu danh sử sách.

Con mời đến đây, con mời đến đây!

Gã này lại muốn lôi kéo ta...

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, rồi đột nhiên cười nhạo nói:

- Người thật là đồng dạng, người và ta hiện tại giống nhau đều là kẻ bị cầm tù, còn nói cái gì đến xây dựng công danh sự nghiệp. Nếu người thật có thể chạy khỏi nhà lao này, lời này sau hãy nói, cũng không tính là trễ.

- Haha, nếu có thể chạy được, thập Tam Lang có nguyện ý giúp ta?

- Nếu người thật có thể đi ra ngoài, ta sẽ đi cùng người...A, khoan, khoan đã, ý của người không phải là chạy trốn chứ?

- Việc này, đến lúc đó nói sau.

Da Luật Đại Thạch cười thần bí, đứng dậy.

- Trời không còn sớm, vẫn là sớm đi nghỉ ngơi cho thỏa đáng.

Nói xong, y liền đi về giường, một đầu ngã xuống giường, rất nhanh liền phát ra tiếng ngáy.

Là ngủ thật hay giả?

Ngọc Doãn không biết!

Chỉ có điều hẳn biết, cùng những người này giao tiếp, toàn thân đều phải sáng suốt cẩn thận, nếu không bị người bán cũng không biết.

Từ ngoài cửa sổ, gà gáy canh năm.

Sắc trời đã lộ ra một chút màu trắng bạch, theo cửa sổ nhà tù nhìn lại, toàn bộ thế giới, dường như đều bao phủ hòa trộn vào nhau.

Ngọc Doãn ngã vào đồng cỏ khô trên kia, lại lăn qua lộn lại, nhưng thế nào cũng ngủ không được .

Da Luật Đại Thạch tiết lộ ra tin tức, khiến hẳn cảm thấy vô cùng khiếp sợ, đồng thời lại có một tia sầu lo quanh quẩn tại nội tâm. Đường Cát ở Khoái Hoạt Lâm đã giúp Ngọc Doãn. Yến Nô tuy rằng thông minh, nhưng sẽ không có nhiều đề phòng đối với ông ta. Nếu vậy, chẳng phải là rất nguy hiểm? Không đúng, trong nhà có An Đạo Toàn, lão nhân kia khôn khéo giống như quỷ, Đường Cát chính là muốn dùng quỷ kế, chưa chắc có thể giấu diếm được ánh mắt của An Đạo Toàn. Chỉ có điều... Yến Nô nếu chẳng may tin lời nói của Đường Cát, tất nhiên có hung hiểm.

Lúc thì cảm thấy Yến Nô sẽ xảy ra chuyện, lúc thì lại tự an ủi mình, Yến Nô sẽ không gặp chuyện gì đâu...

Cứ như vậy, Ngọc Doãn nằm ở trong bụi cỏ mơ mơ màng màng ngủ!

Trong mơ, hẳn mơ thấy Yến Nô vẻ mặt vẻ đau thương, hướng tới hẳn khóc lóc kể lể nói:

- Tiểu Ất ca, không cần ta nữa sao?

- Tránh ra tránh ra, Tiểu Ất là của ta!

Dư Lê Yến đột nhiên xuất hiện, che ở giữa Yến Nô và Ngọc Doãn.

Yến Nô vẻ mặt bi thương, hướng tới Ngọc Doãn la lớn:

- Tiểu Ất ca, chẳng lẽ huynh đã quên lời hứa lúc trước sao?

Khi Hoa đồ mi rơi, Tiểu Ất trở về nhà... Mà nay hoa đồ mi đã nở rộ, Tiểu Ất ca lại ở phương nào? Chớ không phải là muốn học theo Trần Thế Mỹ kia, theo phú quý mà đi?

- Ta không có!

Ngọc Doãn hô to một tiếng, bỗng dưng liền bật dậy.

Trên trán đầy mồ hôi.

- Thập Tam Lang gặp ác mộng sao?

Trong nhà tù đối diện truyền đến thanh âm của Da Luật Đại Thạch.

- Ừ!

- Haha, ngày suy nghĩ, đêm nằm mộng.... Vừa mới nghe được Thập Tam Lang la lên Yển tử, có phải là công chúa Thục quốc không?

- Người....

- Ha hã, Thục quốc Công chúa thật là mỹ nhân, ban đầu khi còn ở Thượng kinh, có rất nhiều người theo đuổi.

Thập Tam Lang yên tâm, nếu ta có thể thoát thân đi ra ngoài, nhất định sẽ vì người đoạt lấy Thục quốc Công chúa thành toàn cho nỗi tương tư của người...

Lời của Da Luật Đại Thạch khiến Ngọc Doãn mặt đỏ bừng.

Tuy nhiên, hẳn tuyệt không có để ý Da Luật Đại Thạch, mà là đứng lên, đi đến cửa sổ nhà tù bên cạnh, hướng ngoài cửa sổ nhìn ra xa.

Ngoài cửa sổ, cây liễu xanh um tươi tốt.

Đã là tiết Trung Phục, nghĩ đến kia hoa đồ mi trong đình viện Tam Xóa Khẩu hẳn đã nở rộ.

Tạ liễu đồ mi xuân sự hưng, vô đa hoa phiến tử, chước chi đầu.

Đình hộc ảnh toái bị phong nhu, oanh tuy lão, thanh thượng đái kiều tu.

Độc tự ý trang lâu.

Nhất xuyên yên thảo lãng, sấn vân phúc.

Bất như quy khứ hạ liên câu, tâm nhi tiểu, nan khán sầu...

Ngọc Doãn nhẹ nhàng ngâm khê.

Một bài " Tiểu trọng sơn " thật ứng với cảnh hoa đồ mi kia. Tuy rằng trước mắt cũng không có hoa đồ mi, nhưng trong đầu, thật là cả vườn hoa đồ mi nở.

Nên về nhà!

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ mê ly.

Rời nhà đã qua hai tháng, đợi sự việc trước mắt xong xuôi, đó là lúc trở về nhà.

Chỉ chẳng biết tại sao, khi hấn quyết ý phải trở về nhà, trong lòng rồi lại có chút khó bỏ.

Vì sao khó bỏ?

Ngọc Doãn nói không rõ ràng, nhưng hấn cũng hiểu được, hấn biết nguyên do trong đó ...

Mạc Bắc giữa mùa hạ, thời tiết hay thay đổi.

Nương theo lấy một hồi đông tố qua đi, bầu trời thành Khả Đôn phá lệ sáng loáng.

Trời cao xanh lam, mây trắng từ từ lơ lửng trôi càng tăng thêm vài phần không khí dễ chịu.

Không khí rất tươi mát, đuổi đi mấy ngày nóng bức liên tiếp. Ngồi ở bên trong căn nhà nhỏ hẹp, gió mát theo cửa sổ nhà tù thổi đến, cảm giác đặc biệt thoải mái.

Da Luật Tập Nê Liệt đã trở lại!

Đồng thời hộ tổng già trở về đây, còn có 800 quân Hắc Sơn.

Dư Lê Yến mang theo Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài, đi lên thành Khả Đôn thành lâu, nhìn một đội thiết kỵ ngoài thành đang chậm rãi mà đến.

- Đây chính là Hắc Sơn quân sao?

Nàng như lảo bầm, trên thực tế thật là ở hời bên cạnh Tiêu Bột Yếu Hợp.

- Vâng, đây là Át Thất Oát Lỗ Đóa Hắc Sơn quân.

Át Thất Oát Lỗ Đóa, là thủ lĩnh quân Hắc Sơn. Cái tên Oát Lỗ Đóa này, ở trong Khiết Đan vốn là ý chỉ cung vệ, nhưng ở dân gian, cũng hàm nghĩa là dũng sĩ, hào kiệt. Cho nên dân gian có thật nhiều người, đều đặt tên làm 'Oát Lỗ Đóa', ký thác hy vọng tha thiết của cha mẹ.

Át Thất Oát Lỗ Đóa này nhảy xuống ngựa đại khái khoảng 2m trở lên, cánh vai rộng rãi, eo thon.

Nguyên nhân ngày gió thổi nắng nóng mà gương mặt lồng ngực màu đồng mặt thang, lộ ra vài phần khí lạnh lẽo. Một đôi mày rậm, mắt hổ sáng ngời có thần, sống mũi cao miệng rộng rãi, dưới hàm một bộ râu quai nón như kim thép, từ xa nhìn lại làm lòng người nảy sinh sự sợ hãi.

- Giỏi một viên hổ tướng, giỏi một Oát Lỗ Đóa!

Dư Lê Yến sắc mặt có vẻ có chút khó coi. Da Luật Tập Nê Liệt chiêu mộ Át Thất Oát Lỗ Đóa này tới đây, sợ là như hổ thêm cánh a... Vốn nàng đã bị vây trong hoàn cảnh xấu, thật vất vả thuyết phục được Tiêu Khất Tiết. Nhưng hiện tại Da Luật Tập Nê Liệt đem Át Thất Oát Lỗ Đóa mang về, chỉ sợ Tiêu Khất Tiết sẽ xuất hiện dao động. Mà Da Luật Tra Nô và Nhậm Oán đến nay vẫn như cũ tin tức đều không có. Cũng không biết hai người làm việc như thế nào rồi, thật sự là làm cho người ta lòng nóng như lửa đốt... Dư Lê Yến mặt trầm như nước.

- Phái người tiếp cận Tiêu Khất Tiết!

Dư Lê Yến nhẹ giọng phân phó.

Tiêu Bột Yếu Hợp gật gật đầu, nhú mi nhìn ngoài thành bình mã, sau một lúc lâu nói:

- Tốt nhất là đừng để người này vào thành, nếu không sẽ có phiền toái rất lớn.

Ngẫm lại cũng thế, một đám tội phạm, tự do đã quen.

Mà nay vừa mới quy thuận Da Luật Tập Nê Liệt, nói vậy vị tứ Thái Tử này cũng sẽ không quá mức trói buộc. Nếu chẳng may vào thành náo loạn, tất nhiên sẽ tạo ra phiền toái không cần thiết. Dư Lê Yến mà nay cũng không muốn thêm phức tạp, nghe Tiêu Bột Yếu Hợp nhắc nhở, lặng yên gặt đầu, liền dẫn Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài từ trên đầu thành rời đi. Nàng nhất định phải suy xét một chút đối sách.

Ắt Thất Oát Lỗ Đóa!

Một tên vô cùng xa lạ

Nghe nói, gã này ban đầu không phải tội phạm tụ tập Hắc Sơn, năm trước mới ở lại Hắc Sơn.

Từ năm trước đến nay, đã mấy lần phát sinh xung đột với binh mã thành Khả Đôn ... Theo đạo lý mà nói, một đám tội phạm như vậy, không có khả năng khinh địch mà quy thuận như vậy. Không nghĩ tới Da Luật Tập Nê Liệt mới đến lần thứ nhất đã thuyết phục được bọn tội phạm này quy hàng.

Không đúng, cảm giác phương diện này dường như có cái gì không thích hợp.

Nhưng nếu để Dư Lê Yến nói ra thì lại nói không rõ được nguyên do.

Cho dù là nàng nói ra, chỉ sợ Da Luật Tập Nê Liệt cũng sẽ không để trong lòng. Hiện giờ tứ Thái Tử không còn là Da Luật Tập Nê Liệt lúc mới đi ra khỏi Dương Khúc nữa. Đã tâm trở nên lớn hơn, tính tình không còn giống như trước kia nữa.

Sau khi Dư Lê Yến trở lại phủ, đứng ngồi không yên.

Sau khi trầm tư một lúc lâu, nàng gọi Mã Nhĩ Hốt Tư, hạ giọng nói:

- Người lập tức đi tìm Tiêu Bột Yếu Hợp, nói hắn ở lâu ý mời Ắt Thất Oát Lỗ Đóa và đám người này. Còn nữa, hai ngày này cần nghiêm mật cảnh giới, không thể phớt lờ. Hắc Sơn quân vừa mới quy thuận lại đây, không hiểu được kỷ luật trong quân... Nếu chẳng may vào trong thành gây rối, tất nhiên sẽ khiến thành Khả Đôn đại loạn...

Mã Nhĩ Hốt Tư sau khi nghe xong, lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Một bên Hốt Đồ Hắc Đài đặt sách vở trong tay xuống, nghi hoặc nhìn Dư Lê Yến nói:

- Công chúa, có cái gì không đúng sao?

Ngọc Doãn bị nhốt trong lao, Dư Lê Yến liền nhận được nhiệm vụ dạy Hốt Đồ Hắc Đài học chữ, đồng thời mỗi ngày đốc thúc Mã Nhĩ Hốt Tư luyện tập La Hán Thung. Công phu quyền cước, Dư Lê Yến cũng không thuần thực, tuy nhiên nàng am hiểu cưỡi ngựa bắn cung, vẫn có thể chỉ điểm được.

Nghe xong Hốt Đồ Hắc Đài hỏi, Dư Lê Yến tự cười.

- Không có gì, chỉ có điều cảm giác có chút không tốt lắm.

- Nếu lão sư ở đây thì tốt rồi... Hẳn lợi hại như thế, nói không chừng có thể chia sẻ ưu sầu với Công chúa.

Đúng vậy a, nếu Tiểu Át ở trong này thì tốt rồi!

Dư Lê Yến vừa cười vừa xoa xoa đầu của Hốt Đồ Hắc Đài, cất bước đi ra ngoài.

Nhưng, thời điểm khi nàng bước một chân qua cánh cửa, thân mình đột nhiên run lên, đột nhiên quay người lại, nhìn Hốt Đồ Hắc Đài, mặt trở nên trắng bệch!

166. Chương 165: Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (1)

Ngoài cửa sổ truyền đến từng đợt ồn ào náo động.

Da Luật Đại Thạch buông sách, hướng về phía ngoài cửa lao hô:

- Mã Nhĩ Lư Phần, Mã Nhĩ Lư Phần... Quay lại đây cho ta.”

Mã Nhĩ Lư Phần nghiêng ngả lão đảo chạy vào.

- Lâm Nha Đại Thạch có gì chỉ bảo?

- Bên ngoài tại làm sao như vậy tranh cãi ầm ĩ?

- Ách, nghe nói là quân Hắc Sơn quy thuận rồi, cái vị Át Thất Oát Lỗ Đóa theo tứ Thái Tử trở về, tứ Thái Tử ở trong phủ thiết yến, mở tiệc chiêu đãi Át Thất Oát Lỗ Đóa và những người liên quan cùng uống rượu. Cho nên bên ngoài này, cũng có chút làm ầm ĩ, Lâm Nha Đại Thạch chớ trách.

- Tứ Thái Tử đã thu phục được Át Thất Oát Lỗ Đóa?

- Đúng vậy.

- Hắc Sơn quân đều nhập thành?

- Nghe nói nhưng thật ra không có toàn bộ vào thành, tứ Thái Tử cảm thấy người nhiều như vậy vào thành, cũng không địa phương đóng quân, cho nên liền để Át Thất Oát Lỗ Đóa dẫn theo hai trăm người vào thành, đám người còn lại, đều là ở ngoài thành đóng quân.

Da Luật Đại Thạch vẽ mặt kinh ngạc, liên tục gật đầu tán dương:

- Tứ Thái Tử quả nhiên thủ đoạn giỏi!

Dứt lời, y xua tay ra hiệu Mã Nhĩ Lư Phấn lui ra, sau đó cách cửa lao nói:

- Thập Tam Lang, đều nghe thấy được không đó?

Ngọc Doãn đang liên kết mọi chuyện, nghe được Da Luật Đại Thạch câu hỏi, liền thu thế, quay đầu lại nói:

- Nghe được cái gì?

- Tứ Thái Tử thành công thu phục quân Hắc Sơn, xem như ở thành Khả Đôn cũng đứng vững vàng.

Chỉ cần Niêm Bát Cát viện binh vừa đến, tứ Thái Tử đại thế thành rồi... Ha ha, đến lúc đó tiểu Yến tử của ngươi, chỉ sợ là tránh không được phải gả cho Khuất Đột Luật. Như thế nào, nghe được tin tức này, Thập Tam Lang là cảm giác gì? Vui mừng cũng hay là đau buồn?

Ngọc Doãn sắc mặt trầm xuống, hừ một tiếng, liền xoay người sang chỗ khác.

Da Luật Đại Thạch cười ha ha, chợt đi trở về đến bàn học, vừa cầm lấy quyển sách vừa mới nhìn một nửa, vừa thưởng thức hương vị mùi rượu thơm ngon.

Quân Hắc Sơn?

Át Thất Oát Lỗ Đóa!

Ngọc Doãn mặc dù luyện Trứ Thung công, nhưng trong óc lại không ngừng hiện lên hai cái này tên.

Nghe giọng điệu Da Luật Đại Thạch, nói vậy quân Hắc Sơn thật không đơn giản, Ất Thất Oát Lỗ Đóa kia chỉ sợ cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Trước đây Tiêu Khất Tiết mấy lần chinh phạt, quân Hắc Sơn cũng không chịu đi vào khuôn khổ, tại làm sao Da Luật Tập Nê Liệt đến thoág qua một cái, liền ngoan ngoãn đầu hàng?

Phương diện này, dường như có vấn đề gì.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, trong đầu từng lần một lặp lại vừa rồi Da Luật Đại Thạch và Mã Nhĩ Lư Phần hai người nói chuyện, từng từ, mỗi một câu lời nói ra cho tới giọng điệu, đều khắc sâu trí nhớ. Da Luật Đại Thạch mới vừa nghe xong dường như rất kinh ngạc, rồi lại hình như là thuận lý thành chương... Chậm đã, thuận lý thành chương? Đối thủ Tiêu Khất Tiết chưa từng xử lý được, Da Luật Tập Nê Liệt mới đến đã thu phục được đối phương, không khỏi cũng có chút quá dễ dàng! Nếu Da Luật Tập Nê Liệt có bản lĩnh bậc này thì thôi, nhưng Ngọc Doãn cảm thấy, Da Luật Tập Nê Liệt dường như cũng không có loại bản lĩnh có thể làm cho người khác bị thuyết phục.

So sánh cho cùng, thật ra nhân cách của Da Luật Đại Thạch có sức thuyết phục khá ít.

Da Luật Tập Nê Liệt đang ở vào tình huống không có căn cơ, vừa mới hành động đã nắm bắt được quân Hắc Sơn, chuyện này bên trong lộ ra một chút kỳ quái...

Theo đạo lý nói, Da Luật Đại Thạch hẳn là rất ngạc nhiên mới đúng.

Nhưng vì sao theo mồm của hắn ta nói ra, có vẻ bình tĩnh như vậy, mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng cứ cảm thấy giống như đang diễn trò...

Đúng, diễn trò!

Ngọc Doãn giật nảy mình đánh cái giật mình lạnh run..

Trời đã tối rồi, ở bên trong thự nha thành Khả Đôn cũng đã giáng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt.

Từ lúc hai trăm quân Hắc Sơn theo Ất Thất Oát Lỗ Đóa suất lĩnh tiến vào chiếm giữ sàn đấu võ thành Khả Đôn, thự nha này vẫn chưa từng đóng cửa.

Rượu liên tục không ngừng đưa vào bên trong thự nha, ở trong đình viện thự nha đốt lửa trại, nướng dê bò.

Thậm chí ở trong sàn đấu võ cũng đốt lên lửa trại. Khói dê bò nướng nhẹ tràn ngập ở trên khoảng không, toàn bộ thành Khả Đôn tựa hồ cũng tràn ngập nồng đậm mùi thịt nướng. Đợi sau khi trời tối, hết thấy liền

trở nên càng thêm mãnh liệt hơn, Ất Thất Oát Lỗ Đóa mang theo hơn mười người thân tín đi vào thự nha, tham gia tiệc tối mà Da Luật Tập Nê Liệt chuẩn bị vì gã. Tuy nhiên, gã vẫn ăn mặc một bộ nhung trang, mặc giáp nhẹ như cũ, đầu trọc áo choàng, vừa đứng ở trong đại sảnh đã toát lên sự uy áp mãnh liệt.

Da Luật Tập Nê Liệt lời kéo tay Ất Thất Oát Lỗ Đóa, thoải mái cười nói:

- Oát Lỗ Đóa hôm nay quy thuận, thực là chuyện may mắn cuộc đời ta. Có thể được dũng sĩ như thế này, là phúc của nước Đại Liêu ta. Oát Lỗ Đóa, hôm nay chúng ta nhất định phải không say không nghỉ.

Oát Lỗ Đóa thanh âm như hũ nói:

- Đâu dám không theo lệnh của tứ Thái Tử?

- Người tới, đưa rượu lên!

Da Luật Tập Nê Liệt khoát tay ra hiệu, liền thấy bọn thị nữ đang cầm vò rượu, nối đuôi nhau mà vào.

Đồng thời, các lực sĩ nướng quay ở trong viện đem những khối thịt dê bò thơm ngon to lớn đặt lên mâm gỗ liên tục không ngừng đưa đến trong sảnh.

Pha Lý Quát, Tiêu Khất Tiết chia nhau ngồi hai bên.

Tiêu Khất Tiết dường như có chút trầm mặc, hơn nữa Ất Thất Oát Lỗ Đóa cũng mang bộ dáng lạnh lẽo

Khó trách gã biểu hiện như thế, lúc trước Tiêu Khất Tiết và Ất Thất Oát Lỗ Đóa có quá nhiều lần giao chiến, hơn nữa còn bị thiệt hại nặng. Dưới tình huống này, bắt Tiêu Khất Tiết tỏ thái độ hòa nhã với Ất Thất Oát Lỗ Đóa ư? Đó quả thật rất không có khả năng. Nhưng thật ra Pha Lý Quát lại có vẻ rất nhiệt tình, liên tục nâng chén mời rượu Ất Thất Oát Lỗ Đóa khiến không khí bữa tiệc rượu cũng trở nên phá lệ náo nhiệt.

Trong đình viện, nhóm kịch ca múa ra những điệu nhảy điệu nghệ.

Chỉ có điều Ất Thất Oát Lỗ Đóa này hiển nhiên có chút rất không ưa thích điều này, đến con mắt cũng không nhìn, chỉ không ngừng cùng mọi người mời rượu.

- Tiêu Đô Giám, sao không nói lời nào?

Pha Lý Quát đột nhiên mở miệng hỏi, cũng dẫn tới mọi người trong sảnh đồng loạt đưa ánh mắt chuyển hướng Tiêu Khất Tiết.

Tiêu Khất Tiết kia sắc mặt tối sầm, đem chén rượu trong tay đặt thật mạnh ở trên bàn, lớn tiếng nói:

- Ta nhiều thế hệ đi theo bộ hạ, cũng không cùng lũ giặc trộm cùng bàn.

Lời này rõ ràng là nhục mạ Ất Thất Oát Lỗ Đóa, trong lòng mọi người cả kinh, gấp gáp hướng Ất Thất Oát Lỗ Đóa nhìn lại.

Quả nhiên Ất Thất Oát Lỗ Đóa lộ ra sắc mặt giận dữ, không chút khách khí đáp lại:

- Vậy thì thật là tốt, ta cũng không thích cùng bàn với bại tướng dưới tay.

- Người nói cái gì?

- Ta nói, không cùng bàn với bại tướng dưới tay.

Tiêu Khất Tiết từng thua trong tay Ất Thất Oát Lỗ Đóa, cho nên nghe xong lời này, lập tức nổi giận.

Chỉ thấy y vươn người đứng lên, rút một thanh bảo đao dưới xương sườn. Mà Ất Thất Oát Lỗ Đóa cũng không yếu thế, đứng lên gạt thức ăn cùng cốc chén trên bàn rơi trên mặt đất, giơ tay cầm lấy trường án trao nặng đến bốn mươi năm mươi cân.

- Các người làm gì, còn không ngồi xuống!

Da Luật Tập Nê Liệt vội lớn tiếng hô xuống, Tiêu Khất Tiết và Ất Thất Oát Lỗ Đóa này mới không đánh nhau.

Tuy nhiên hai người này người xem ta, ta nhìn người, giống như hai con gà chọi, ai cũng không chịu cúi đầu trước đối phương. Pha Lý Quát vẻ mặt cười khở, vội chạy tới khuyên bảo không ngừng. Đồng thời, trong sảnh hai gã võ tướng cũng khuyên bảo Ất Thất Oát Lỗ Đóa bớt giận, thật vất vả mới khiến cho Oát Lỗ Đóa đem Trường Ân trong tay buông xuống, rồi sau đó sai người quét sạch sẽ dưới đất, dâng lại rượu lên.

- Khất Lý Hoạt hà tất gì phải vậy?

Pha Lý Quát vội kéo Tiêu Khất Tiết, đoạt lấy bảo đao trong tay y.

Khất Lý Hoạt, vốn là tên của Tiêu Khất Tiết Khiết Đan. Y tên đầy đủ vốn là Tiêu Khất Lý Hoạt, tuy nhiên người Liêu vì có văn hóa Hán, cho nên có tên Hán là Tiêu Khất Tiết. Cái tên Khiết Đan Khất Lý Hoạt có ít người xưng hô, trừ mấy người bằng hữu.

Tiêu Khất Tiết hung ác nói:

- Ta là hậu duệ quý tộc Đại Liêu, sao có thể ngồi cùng bàn cùng lũ tặc kia.

- Khất Lý Hoạt, ta thật không hiểu nên nói người như thế nào... Mà nay Đại Liêu ta đang đứng ở thế nguy nan, đang cần chiêu mộ thiên hạ hào kiệt. Thù hận ngày xưa, mọi người đều vì mình chủ, người cần gì phải tính toán chi li? Oát Lỗ Đóa nay đã quy thuận, là ái tướng của tứ Thái Tử, từ nay về sau, liền cùng chúng ta vào điện xưng thần, sao lại bị cho là kẻ tặc? Khất Lý Hoạt, vì phúc của Đại Liêu ta, kính xin nói cẩn thận.

Không thể không nói, Pha Lý Quát này nói chuyện rất có phân lượng.

Ít nhất Tiêu Khất Tiết sau khi nghe xong rồi, liền không gàn bước nữa mà gượng gạo ngồi xuống.

Đúng lúc này, Khuất Đột Luật từ bên ngoài xông vào đại sảnh.

Từ khi gã này bị Ngọc Doãn dọa đến đái ra quần, cảm thấy không mặt mũi gặp người, cho nên hai ngày này sống vô cùng yên ổn, mãi ở trong nhà không bước ra cửa. Hiện giờ Da Luật Tập Nê Liệt trở về, gã cũng nhận được mời, chỉ có điều tới muộn một tí...

Da Luật Tập Nê Liệt cười nói:

- Khuất Đột Luật an đáp, tại làm sao tới muộn thế?

- Tứ Thái Tử, hãy phân xử cho ta.

Da Luật Khuất Đột Luật vừa tiến đến, nhìn thấy Da Luật Tập Nê Liệt liền lên tiếng khóc lớn.

Da Luật Tập Nê Liệt ngăn ra, chợt không kìm nổi cười nói:

- Khuất Đột Luật An Đáp, có lời gì từ từ nói, đại nam nhân khóc suốt mướt, còn thể thống gì?

Nào nào, ta giới thiệu với người, vị này là Ất Thất Oát Lỗ Đóa vừa mới nhậm chức Bắc viện Đô Thống... Oát Lỗ Đóa, đây là An Đáp của ta, ha ha, không bao lâu nữa sẽ là em rể của ta. Hắn là Bắc Viện Đô Giám, về sau không thiếu được cùng người hợp tác.

Ất Thất Oát Lỗ Đóa nghe vậy, đứng dậy chào.

Khuất Đột Luật thì hướng Oát Lỗ Đóa gật gật đầu, nói với Da Luật Tập Nê Liệt:

- Tứ Thái Tử, ta bị tên người phương Nam kia khi nhục thật thê thảm... Người nhất định phải làm chủ cho ta mới được. Người không ở đây hai ngày này, ta suýt nữa chết trong tay hắn, kính xin tứ Thái Tử làm chủ

- Tại làm sao, chuyện gì xảy ra?

Da Luật Tập Nê Liệt kinh ngạc nhìn Khuất Đột Luật, hần trở lại thành Khả Đôn không bao lâu, vẫn bận tiếp đón Ất Thất Oát Lỗ Đóa.

Cho nên đối với chuyện của Khuất Đột Luật, thật đúng là không rõ lắm.

Tuy nhiên, hần tuy rằng không rõ ràng lắm nhưng đã có người rõ ràng.

Tự có một lão công hầu hạ Da Luật Tập Nê Liệt uống rượu tiến lên, ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nhỏ nhẹ vài câu, Da Luật Tập Nê Liệt sắc mặt lập tức đại biến.

- Ngọc Tiểu Ất khinh người quá đáng.

- Còn không phải vậy sao, tứ Thái Tử chiêu hiền đãi sĩ, đối với Ngọc Tiểu thật là hậu đãi.

Nhưng này hần lại không tự biết tốt xấu, không ngờ ba phen mấy bận chạy tới tìm Thục quốc Công chúa. Ta khuyên hần chớ để quá phận, nào biết hần lại động tay chân, còn đánh chết hai danh tướng Ngõa Lý của ta, còn có một người trọng thương, đến nay nằm trên giường không dậy nổi. Người Nam phương vốn giả dối, làm việc không tín nghĩa. Nay Ngọc Tiểu Ất ỷ vào lập được một chút công lao, liền ngang ngược, kiêu ngạo ương ngạnh, cứ thế mãi, sớm trở thành cái họa tâm phúc của tứ Thái Tử.

Bất kể là lão công công kia hay là Khuất Đột Luật, đương nhiên sẽ không ăn ngay nói thật.

Hai người đổi trắng thay đen, sau khi đem sự tình giảng thuật một lần, Da Luật Tập Nê Liệt tức giận đến nổi nổi trận lôi đình.

Kỳ thật, không cần hai người này đổi trắng thay đen, Da Luật Tập Nê Liệt đối với Ngọc Doãn cũng không phải rất hài lòng. Nguyên nhân chính Ngọc Doãn không phải là người của hần, hầu hết là toàn là nghe theo chỉ bảo của Dư Lê Yến. Điều này làm cho trong lòng Da Luật Tập Nê Liệt rất là không thoải mái... Ta mới là người kế thừa nước ngai vàng Đại Liêu chân chính, người này chỉ là tên người phương Nam lại dám không tuân theo quy tắc phục tùng ta, chẳng phải là tự tìm đường chết?

Da Luật Tập Nê Liệt bất mãn đối Ngọc Doãn, từ an bài của hần với Ngọc Doãn là có thể nhìn ra.

Người theo hần cùng đi tới thành Khả Đôn, ngoại trừ Da Luật Tra Nô và Nhậm Oán không tính, thì chỉ có Ngọc Doãn không được ban thưởng gì cả.

Da Luật Tập Nê Liệt cả giận nói:

- Tên người Nam thật đáng giận, An Đáp chịu nhiều thiệt thòi, ta lập tức hạ lệnh chém tên người phương Nam này thành trăm ngàn mảnh, để giải mối hận trong lòng An Đáp.

167. Chương 166: Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (2)

- Ngọc Tiểu Ất là ai?

Ất Thất Oát Lỗ Đóa vốn rất lặng yên bất chợt lên tiếng hỏi.

Không đợi Da Luật Tập Nê Liệt trả lời, Khuất Đột Luật đã chen vào nói:

- Là một tên Nam phương, không đáng để Oát Lỗ Đóa biết.

Nói xong, gã liền xoay người nói:

- Tứ Thái Tử, ta dẫn người đi đại lao, đem tên Nam phương kia đẩy ra ngoài chém thành trăm ngàn mảnh...

- Chậm đã!

Ất Thất Oát Lỗ Đóa đứng dậy.

Hắn cười ha hả nói:

- Hôm nay là ngày đầu tiên ta quy thuận tứ Thái Tử, vốn là ngày lành mà lại thấy máu thì quả thật xui xẻo. Nếu như Đô Giám đồng ý, ngày mai sáng sớm ta bồi Đô Giám đi chỗ đó trong đại lao, đem tên Nam phương kia đến chém thành trăm ngàn mảnh như thế nào

Khuất Đột Luật suy nghĩ một chút, cũng không có phản bác.

Dù sao Ất Thất Oát Lỗ Đóa hôm nay mới đến, người ta có lẽ có chút kiêng kị, cho nên không muốn thấy máu.

Dù sao Ngọc Tiểu Ất kia bị nhốt trong đại lao, thoát thân không được. Cứ để hắn ở đây sống lâu một ngày, ngày mai tất yếu xử hắn.

Khuất Đột Luật tuy ngạo mạn, nhưng cũng không phải là không nhìn đến ai.

Ất Thất Oát Lỗ Đóa này không có bất kỳ xung đột gì với gã, hơn nữa còn là người do Da Luật Tập Nê Liệt chiêu mộ, ngày sau có thể cùng đến điện xưng thần. Cái tầng quan hệ này cũng phải chiều cổ một chút! Lời thỉnh cầu của Oát Lỗ Đóa đối với Khuất Đột Luật mà nói chỉ là tiện tay mà thôi, hơn nữa còn có thể đạt được một ân tình... Đối với chuyện tốt như vậy, Da Luật Khuất Đột Luật sao có thể cự tuyệt?

Thấy Khuất Đột Luật tạm thời tiêu tan tức giận, Da Luật Tập Nê Liệt cũng cười.

- Người tới, đưa rượu lên đưa rượu lên!

Đúng lúc này, lại nghe Ất Thất Oát Lỗ Đóa hũ thanh nói:

- Tứ Thái Tử, khiến những cô gái kia lui ra đi.

Hôm nay chính đại ngày lành, ở trong này còn chuẩn bị một số nữ tử dung nhan xinh đẹp, thật sự là xui. Ngày bình thường ta thích nhất xem đấu vật, dưới trướng ta còn có một đám lực sĩ, đều là những tay hảo võ. Tiêu Đô Thống và ta đều có chút không thoải mái, sao không tổ chức một trận đô vật. Nếu ta thua, dâng trăm lượng hoàng kim; nếu ta thắng, sau này sẽ xóa bỏ ân oán với Tiêu Đô Thống.

Không biết Tiêu Đô Thống có dám đấu một trận không?

Gã này không thích xem ca múa, mà là ưa thích xem đấu vật.

Mà loại tập tục này, đối với những tên hân phỉ mà nói rất bình thường, mà với người Liêu mà nói, đô vật là một tiết mục được mọi người hoan nghênh. Da Luật Tập Nê Liệt cũng thích xem đấu vật, nghe Ất Thất Oát Lỗ Đóa nói như vậy, lập tức hưng trí.

- Khất Lý Hoạt Đô Thống nghĩ như thế nào?

Hai gò má Tiêu Khất Tiết giật giật, nhìn Ất Thất Oát Lỗ Đóa.

Đã thấy Ất Thất Oát Lỗ Đóa mang trên mặt một tia khinh thường, hẳn là sao muốn cùng mình bắt tay giảng hòa, rõ ràng là muốn mượn cơ hội làm ta nhục nhã. Nhưng trước mặt của mọi người, Tiêu Khất Tiết cũng không có khả năng lui bước, nghe vậy lập tức vươn người đứng dậy.

- Vậy thì cùng người đánh cược một trận.

- Ha ha ha, Tiêu Đô Thống sáng khoái, vậy chúng ta liền cử ra mười người, tỷ thí một phen?

- Rất hợp ý ta.

Da Luật Tập Nê Liệt ở chủ vị vỗ tay cười to,

- Như thế rất tốt, vậy ta cũng làm một trận! Cái đai ngọc cánh phượng khảm vàng này của ta là bộ hạ năm đó ban cho, ai nếu là thắng, thì ban cho kẻ đó.

Nói xong, hắn từ hông cởi xuống đai ngọc .

Hắn đưa ra vật phẩm này tham dự, nhất thời làm không khí càng trở nên mãnh liệt.

Đám người Da Luật Khuất Đột Luật đều lấy ra vật phẩm, cũng muốn gia nhập trong đó.

- Báo!

Đang lúc mọi người hưng trí bừng bừng muốn tham gia đấu vật, chợt thấy một gã tiểu giáo vội vã chạy vào đại sảnh,

- Khởi bẩm tứ Thái Tử, sàן đấu võ trong thành hỏa hoạn.

- À?

Da Luật Tập Nê Liệt ngẩn ra, lộ vẻ bức bối.

- Tối nay nâng cốc chúc mừng, nói không chừng là ai đó không cẩn thận mới để xảy ra hỏa hoạn. Nói các huynh đệ đều chú ý một chút, nếu là phát hiện hỏa hoạn, lập tức dập tắt ngay, việc nhỏ này, chớ lại đến tìm ta, cứ chủ động xử trí. Nào nào, mau làm vài trận đấu đi.

Giờ phút này lực chú ý của hắn đều đặt vào trận đấu vật sắp bắt đầu, sao kiên nhẫn để ý tới tình hình.

Trong sảnh mọi người cũng đều là hưng trí bừng bừng chờ Tiêu Khất Tiết và Át Thất Oát Lỗ Đóa phái ra lực sĩ, càng không để ý chuyện đó...

- Như thế, liền bắt đầu!

Át Thất Oát Lỗ Đóa nhếch miệng, lộ ra một miệng toàn răng trắng..

Mà Tiêu Khất Tiết cũng cười lạnh, nhìn Át Thất Oát Lỗ Đóa liếc mắt một cái, đột nhiên lôi kéo Pha Lý Quát đến một bên,

- Pha Lý Quát, chúng ta nhiều năm như vậy làm bằng hữu, ngươi có bằng lòng giúp ta một trận hay không?

- Sao Khất Lý Hoạt lại nói vậy, người muốn giúp đỡ, ta không thể chối từ.

- Cho ta mượn mười tên Oát Lỗ Đóa.

Tiêu Khất Tiết lần này, là quyết định muốn thắng.

Chẳng những muốn thắng, hơn nữa còn muốn thắng đẹp, còn muốn quét sạch mặt mũi lũ Át Thất Oát Lỗ Đóa kia.

- Việc này..

Pha Lý Quát lộ ra vẻ khó xử.

- Sao vậy, người không giúp ta sao?

- Ài, sao người nói lời này? Như vậy đi, ta đem mười tên Oát Lỗ Đóa tốt nhất cho người mượn, tuy nhiên trăm lượng vàng, chúng ta mỗi người một nửa.

Tiêu Khất Tiết nhếch môi mỉm cười, dùng sức vỗ vỗ bả vai Pha Lý Quát.

- Ta chỉ biết lão tiểu tử người sẽ không thấy chết mà không cứu được... Ha hả, không thành vấn đề, mỗi người một nửa thì mỗi người một nửa, quan trọng là ... Nhất định phải thắng.

Pha Lý Quát cười ha hả. - Đó là tự nhiên!

Trời tối, bên ngoài cũng càng thêm huyền ảo.

Ngọc Doãn dựa vào tường ngồi, thỉnh thoảng nhìn trộm Da Luật Đại Thạch trong phòng lao phía đối diện. Da Luật Đại Thạch có vẻ rất bình tĩnh, cơm chiều chỉ ăn một chút, rồi ngồi ở trước bàn sách, đốt sáng lên ngọn đèn, ôm một quyển sách nhìn xem trông rất có tư vị.

Phía ngoài ồn ào náo động, dường như không can hệ với ông ta.

Về thoải mái tự nhiên càng làm cho người khác hâm mộ. Chỉ có điều Ngọc Doãn có loại dự cảm, Da Luật Đại Thạch là bày ra vẻ thoải mái. Chỉ cần nhìn hắn ta sau một lúc lâu mới giở một trang sách, chắc hẳn tâm tư hắn ta cũng không hề đặt ở quyển sách trên tay.

- Sứ quân, đang xem sách gì?

Ngọc Doãn lén lấy con dao găm từ trong ngực ra cắt ở giữa ống tay áo.

Da Luật Đại Thạch đã từng là Liêu hưng quân Tiết Độ Sứ.

Sau lại cùng Hề Vương Tiêu Can liên kết với Da Luật Thuần, thành lập sự kiện chính trị Bắc Liêu. Sau khi quy thuận Da Luật Diên Hi, vẫn chưa được lên chức gì, cho nên rất nhiều người gọi y không phải là ‘Lâm Nha Đại Thạch’ mà là tôn y một tiếng ‘Sứ quân’. Sứ quân này là tên gọi tắt của Liêu hưng quân Tiết Độ Sứ, Da Luật Đại Thạch rất thích cách xưng hô thể này.

- Ồ, Tư trị thông giám!

- Tư trị thông giám của Tư Mã Quang sao?

Da Luật Đại Thạch ngẩn ra, đột nhiên tò mò hỏi: - Người cũng đọc rồi?

Ngọc Doãn cười nói:

- Sứ quân nói đùa, ta làm sao có tư cách xem sách này... Chỉ có điều từng nghe người ta nói qua, cho nên mới hỏi. Loại sách này, nếu để cho ta xem cũng chưa chắc đã hiểu... Ha hã, sứ quân đừng vội giễu cợt ta.

Cũng phải, Tư Mã Quang dầu gì cũng là danh thần Đại Tống.

” Tư trị thông giám ” từ sau khi bản thảo hoàn thành, rất ít được lưu hành trong dân gian.

Ngay cả những người thường đọc thi thư cũng không có mấy người chân chính đọc qua tác phẩm, chớ đừng nói chi là hạng dân thường “Thập Tam Lang” này. Da Luật Đại Thạch buông sách, đi đến cửa lao, học theo bộ dạng của Ngọc Doãn, dựa vào tường ngồi xuống.

- Kỳ thật, Đại Tống người địa linh nhân kiệt, thật sự là hiền lương vô số.

Cuộc đời ta thích nhất một người, không ai qua được Đông Pha cư sĩ triều Tống, trừ người đó ra, thì cũng thích bộ sách của Tư Mã Tướng Công.

Bác đại tinh thâm, bác đại tinh thâm!

Đại Liêu ta lập quốc mặc dù sớm hơn so với Đại Tống, nhưng lại không có nhân vật bậc này.

- Đại Tống ta người tài ba tự nhiên vô số, những người khác không nói, vậy đã từng nghe nói đến Liễu Tam Biến?

Da Luật Đại Thạch ung dung,

- Chỉ là một lãng tử không có đức hạnh thôi, sao có thể đánh đồng với Đông Pha cư sĩ và Tư Mã Tường Công?

Tác phẩm của Tô Môn tứ học sĩ ở Đại Liêu cũng rất nổi tiếng, sau này ở Kim quốc cũng thế, vô cùng được tôn sùng.

Ngược lại là Đại Tống, tác phẩm của Tô Môn tứ học sĩ nhiều lần bị cấm, sau này Tư Mã Quang thiếu chút nữa thi cốt không còn. Cái gọi là “Đấu tranh chính trị” kỳ thật mới là họa đáng sợ nhất. Tranh đấu giữa các đảng khiến toàn bộ tinh anh trong triều Đại Tống loại trừ nhau, tiểu nhân lộng hành, gian tặc nắm quyền. Biến pháp của Vương An Thạch đương nhiên xuất phát từ lòng tốt, nhưng rồi cũng chính người này đã khơi mào đấu đá bè cánh.

Mỗi khi hậu thế nói về Vương An Thạch, đều dùng giọng điệu rất tán thưởng.

Nhưng ở trong quan niệm của Ngọc Doãn, Vương An Thạch này tối đa cũng chỉ là một quan phụ mẫu một châu, quản lý triều đình thì còn xa mới xứng... Ông ta có đức hạnh, có tài học, còn có hần tài học là hảo, chỉ tiếc vị tướng công này thật sự quá phận!

Da Luật Đại Thạch chậm rãi mà nói, dường như vô cùng hiểu biết.

Ngọc Doãn thì luôn luôn tại bên cạnh cẩn thận quan sát, quan sát nhất cử nhất động của vị sứ quân đại nhân này.

Hắn dường như rất khẩn trương!

Tuy nhiên từ mặt ngoài thì nhìn không ra.

Thông qua màn nói chuyện liên hồi, cảm giác khẩn trương trong lòng dần dần lắng xuống, Ngọc Doãn không khỏi nheo lại ánh mắt!

- Á!

Ngay tại lúc Da Luật Đại Thạch đang nói chuyện hưng trí bưng bưng, ngoài nhà tù đột nhiên truyền đến liên tiếp tiếng kêu thảm thiết. Theo sát sau, cửa sắt đại lao bị người đá văng, một đám người áo đen máu me đầy mặt, Mã Nhĩ Lư Thuần thảm hại vọt vào dững đạo.

- Sứ quân ở đâu? Sứ quân ở đâu!

Da Luật Đại Thạch đột nhiên dừng câu chuyện lại, lập tức đứng lên hô.

- Ô Lý Cáp Lạt, ta ở trong này.

Một người vạm vỡ cầm đầu, tuổi ước ở ba mươi, nghe được thanh âm của Da Luật Đại Thạch, vội bước nhanh đến phía trước.

Ở ngoài cửa lao, gã bùm một tiếng liền quỳ trên mặt đất.

- Sứ quân, Ô Lý Cáp Lạt đã tới chậm, khiến sứ quân chịu khổ!

Da Luật Đại Thạch trên mặt lộ ra ôn hòa ý cười, ngồi xổm người xuống, vươn tay cách cửa lao, vỗ vỗ lên bả vai gã đàn ông kia.

- Không tính là muộn... Ô Lý Cáp Lạt, còn không tính là muộn!

Ta còn sống, thì không tính là muộn!

Lúc này Da Luật Đại Thạch không duy trì dáng vẻ nho nhã như lúc trước, ngọn đèn chiếu ánh xuống, trên mặt lộ ra khí chất lạnh lạnh.

- Mở cửa ra cho ta, lúc ta ra ngoài là lúc tính nợ với bọn chúng.

Ô Lý Cáp Lạt vội đứng dậy, túm lấy cổ áo của Mã Nhĩ Lư Phần.

- Người còn không mở cửa.

- Gia gia tha mạng, gia gia tha mạng a... Lâm Nha Đại Thạch, người mặc dù bị nhốt nơi này, nhưng ta vẫn không có nửa điểm bạc đãi. Người muốn cái gì, ta tìm cách liền làm cái đó, tha ta một mạng, ta sẽ dẫn ngựa khâu đặng cho người.

- Người đúng là!

Nhìn Mã Nhĩ Lư Phần nước mắt giàn giụa, Da Luật Đại Thạch nhin cười không được.

- Ta khi nào thì nói qua muốn giết người?

Đừng nói nhảm, mau mở cửa cho ta. Nếu như người nguyện ý cùng ta khởi sự, ngày sau người sẽ được vinh hoa phú quý. Người nếu không nguyện ý, ta cũng sẽ không miễn cưỡng. Đợi ta sau khi ra ngoài, người hãy trốn đi, tối nay, tốt nhất không cần đi ra.

Mã Nhĩ Lư Phần liên tục không ngừng gạt đầu, bước nhanh về phía trước, lấy chìa khóa ở hông vững chãi mở cửa ra.

Ngọc Doãn híp mắt, nhìn lại Mã Nhĩ Lư Phần.

Gã này từng đưa cho hắn dao găm, nghĩ chắc cũng biết lai lịch của hắn.

Nếu chẳng may...

Ngọc Doãn trong lòng, lập tức khấn trương, bàn tay giấu ở trong tay áo theo bản năng nắm chặt dao găm.

- Thập Tam Lang, chúng ta đi ra!

Da Luật Đại Thạch cất bước từ trong phòng giam đi ra, nhìn Ngọc Doãn ha hả cười nói:

- Như thế nào, có nguyện cùng ta đi làm sự nghiệp lớn không?

168. Chương 167: Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (3)

Mã Nhĩ Lư Phần lặng yên! Cũng làm cho Ngọc Doãn cảm thấy kỳ lạ.

Theo đạo lý mà nói, y muốn được sống, tất nhiên là sẽ nguyện trung thành với Da Luật Đại Thạch, đây chính là cách tốt nhất, không ai được đem thân phận của Ngọc Doãn nói cho Da Luật Đại Thạch. Ngọc Doãn không tin, Mã Nhĩ Lư Phần không biết hắn tên là “Ngọc Doãn”, nếu y có thể vụng trộm nhét cho mình dao găm, nghĩ đến cũng nên biết tên họ của hắn. Mà ở trước mặt Da Luật Đại Thạch thì Ngọc Doãn vẫn tự xưng là Cao Thập Tam Lang, hắn trong lòng Mã Nhĩ Lư Phần biết rõ, nhưng lại chưa từng mật báo với Da Luật Đại Thạch.

Lúc trước, Ngọc Doãn còn tưởng rằng Mã Nhĩ Lư Phần đưa cho hắc dao găm, là muốn ám sát Da Luật Đại Thạch.

Nhưng nghĩ lại, ngay cả Ngọc Doãn cũng không biết Da Luật Đại Thạch sẽ tạo phản, trong chuyện này Mã Nhĩ Lư Phần lại càng không biết rõ sự kỳ quái.

Bây giờ suy nghĩ, lúc trước Mã Nhĩ Lư Phần đưa hắc dao găm, chỉ sợ chính là phụng chỉ thị của Tiêu Bật Yếu Hợp, thậm chí là Dư Lê Yến phần nhiều là hy vọng Ngọc Doãn tự bảo vệ mình. Ừ, đúng là ý này, cũng không phải muốn hắc ám sát Da Luật Đại Thạch.

Dư Lê Yến còn không có ý tưởng này, Tiêu Bật Yếu Hợp lại càng không có khả năng tự ý quyết định.

Da Luật Đại Thạch cách cửa lao, cười ha ha hỏi:

- Thập Tam Lang, có thể đi cùng ta làm một việc lớn không?

Mà Ngọc Doãn thì nét mặt có vẻ cảnh giác, chăm chú nhìn Da Luật Đại Thạch một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

- Vậy phải xem người có bản lĩnh này hay không.

- To gan!

Lúc này Ngọc Doãn mới mở miệng nói, Ô Lý Cấp Lạt giận tím mặt, giẫm chân tại chỗ liền muốn tiến lên.

Trong tay gã cầm một cây thương, trên mũi dao của cây thương kia, còn nhỏ giọt máu tươi dày đặc, nhìn qua đặng đặng sát khí.

Da Luật Đại Thạch lại ngăn cản gã:

- Nếu Thập Tam Lang muốn xem bản lĩnh của ta, vậy đi cùng ta một lần, xem bản lĩnh của ta như thế nào.

Nói xong, Da Luật Đại Thạch hướng tới Mã Nhĩ Lư Phần khoát tay ra hiệu, Mã Nhĩ Lư Phần liền bước nhanh đi lên.

Hắn lấy ra cái chìa khóa, vững chãi mở cửa ra.

Dưới ánh đèn, Mã Nhĩ Lư Phần đưa lưng về phía đám người Da Luật Đại Thạch, góc độ hướng tới Ngọc Doãn gần như khó có thể phát hiện, gật gật đầu.

Thằng nhãi này là người một nhà!

Ngọc Doãn lập tức yên tâm, cất bước đi ra cửa nhà lao.

- Thương tốt!

Hắn liếc mắt nhìn cây thương trong tay Ô Lý Cáp Lạt, lớn tiếng khen.

Ô Lý Cáp Lạt biến sắc, mà Da Luật Đại Thạch lại cười:

- Thập Tam Lang cũng biết dùng thương?

- Không!

Ngọc Doãn cười nói:

- Bản thân chỉ có ở trên phố Khai Phong bán sức, một ngày ba bữa còn khó, sao có thể dùng thương?

- Vậy sao ngươi biết đây là thương tốt?

- Thương có thể giết người, đó là thương tốt... Thương của vị lão huynh này nhuộm máu, nghĩ đến nhất định là một cây thương tốt.

Da Luật Đại Thạch khẽ giật mình, đột nhiên phát ra một trận cười sang sảng.

- Thập Tam Lang nói rất đúng, thương có thể giết người, đó là thương tốt.

Một khi đã như vậy, Thập Tam Lang cùng ta đi giết người... Tối nay, chính là thời điểm ta thi triển quyền cước.

Da Luật Đại Thạch xoay người, đi nhanh ra ngoài.

Mà Ô Lý Cáp Lạt thì liếc mắt nhìn Ngọc Doãn một cái, một bên người, ra hiệu cho hắn đi trước.

Ngọc Doãn ở phía trước, Mã Nhĩ Lư Phần ở phía sau, theo sát Da Luật Đại Thạch đi ra cửa nhà lao. Ngoài cửa đình viện to như vậy, có mấy chục thi thể nằm i ngổn ngang. Còn có hơn mười người cầm lưỡi dao sắc bén trong tay, đang kiểm tra trong đồng thi thể, nếu nhìn thấy không chết thật, lập tức tiến lên cho một đao.

- Bái kiến sứ quân!

Lúc Da Luật Đại Thạch đi ra cửa nhà lao, mọi người xung quanh đều thi lễ với y.

Da Luật Đại Thạch chỉ khoát tay áo, những người đó không nói nữa, lập tức đứng ở một chỗ.

- Bên kia Oát Lỗ Đóa như thế nào?

- Sứ quân yên tâm, Ất Thất Di Lý rất ít khi xuất đầu lộ diện, dù là ban đầu ở thượng kinh đám người ngu xuẩn kia đến đây cũng không nhận ra được gã.

Lúc này gã đang ở thự nha uống rượu, chờ mệnh lệnh của sứ quân.

Ất Thất Di Lý?

Ngọc Doãn khẽ giật mình, nghĩ đến đây là một tên gọi của một chức quan.

Quả nhiên, Ất Thất Oát Lỗ Đóa là người của Da Luật Đại Thạch, chẳng trách Da Luật Tập Nê Liệt mới lôi kéo chiêu mộ, Ất Thất Oát Lỗ Đóa lập tức tỏ vẻ quy thuận, chỉ sợ đã sớm có mưu kế rồi, đang chờ đợi cơ hội thích hợp, lẫn lộn vào trong thành nghĩ cách cứu viện Da Luật Đại Thạch.

Lúc trước, khi mà Da Luật Tập Nê Liệt chưa đến đây, Ất Thất Oát Lỗ Đóa vì che dấu tai mắt mọi người, đã từng cùng Tiêu Khất Tiết phát sinh mấy lần xung đột.

Ở thành Khả Đôn trước đó không có xuất hiện nhân vật nào có thân phận hơn Tiêu Khất Tiết, Ất Thất Oát Lỗ Đóa sẽ không hành động thiếu suy nghĩ... Về phần Da Luật Nê Liệt đến, chỉ là tạo một cơ hội cho Ất Thất Oát Lỗ Đóa vào trong thành mà thôi.

Không nhìn được hướng về phía Da Luật Đại Thạch nhìn lại, trong lòng Ngọc Doãn âm thầm khâm phục.

Da Luật Đại Thạch này, quả nhiên là lợi hại.

Từ từ...

Đột nhiên Ngọc Doãn nhớ tới một chuyện.

Da Luật Đại Thạch đã sớm bị giam giữ, y sao có thể biết được, Da Luật Tập Nê Liệt sẽ đến thành Khả Đôn?

Sở dĩ Da Luật Tập Nê Liệt xuất hiện ở thành Khả Đôn, tuyệt đối là một chuyện bất ngờ. Ngay cả Ngọc Doãn cũng tin tưởng, nếu không có sự xuất hiện của hắn, Da Luật Tập Nê Liệt sẽ phải đi tới Chấn Võ,

cùng tụ họp với Da Luật Diên Hi. Rồi sau đó Da Luật Diên Hi đại bại, vị Triệu vương tứ Thái Tử này cầm đại ấn Da Luật Diên Hi quy hàng người Nữ Chân, trở thành tù nhân. Nói cách khác, Da Luật Tập Nê Liệt xuất hiện là một điều bất ngờ. Dù không có sự xuất hiện của hắn ta, Át Thắt Oát Lỗ Đóa cũng sẽ như vậy dễ dàng tiến vào thành Khả Đôn này!

Trong lòng, không khỏi hồi hộp một chút.

Chẳng lẽ nói bên trong thành này, còn có người Da Luật Đại Thạch?

Nếu có, người kia sẽ là ai?

Người này có thể ngăn chặn Tiêu Khất Tiết, có thể để cho Át Thắt Oát Lỗ Đóa vào thành Khả Đôn, nghĩ đến thân phận và địa vị của người này cũng sẽ không thấp.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngọc Doãn lập tức lại trầm xuống.

Xem ra, cục diện buổi tối hôm nay, thật đúng là không được tốt lắm... Cơ hội duy nhất phá vỡ cục diện, sợ sẽ ở trên người mình.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu, cố gắng để cho cảm xúc bình tĩnh lại.

Cũng đúng lúc này, đám người Ô Lý Cấp Lạt cũng lấy ra hơn mười mũi tên nhọn. Trên đầu mũi tên buộc lấy lửa khói, sau khi mọi người châm lửa, nhanh chóng bắn mũi tên về phía không trung. Chỉ nghe những tiếng vang rầm rầm liên tiếp vang lên, trên không trung thành Khả Đôn, lập tức muôn màu muôn vẻ, đẹp mắt động lòng người.

Bên trong thự nha, đồ vật đang quyết liệt.

Thủ hạ của Át Thắt Oát Lỗ Đóa quả nhiên không giống như bình thường, đối mặt với nhóm Oát Lỗ Đóa mà Tiêu Khất Tiết mượn trong tay của Pha Lý Quát mà vẫn thắng liên tiếp ba trận. Thế cho nên sắc mặt Tiêu Khất Tiết âm trầm như nước, mà trên mặt Pha Lý Quát lại mang theo tia giận dữ.

Át Thắt Oát Lỗ Đóa cười ha ha, nhìn qua cực kỳ điên cuồng ngang ngược.

Mà đám người Da Luật Nê Liệt và Da Luật Khuất Đột Luật thì không ngừng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, trợ uy cho nhóm lực sĩ trong dinh viện hăng hái hơn.

Trên bầu trời, đột nhiên có lửa khói nổ rộ.

Da Luật Tập Nê Liệt đang xem hứng khởi, nhìn thấy lửa khói kia xuất hiện, không khỏi khẽ giật mình.

Đột nhiên Ất Thất Oát Lỗ Đóa cảm lên một cái vò rượu, hung hăng ném trên mặt đất.

Đô vật lực sĩ đang ở trong đình viện, trong lúc đó buông tha đối thủ, hung tợn nhào về phía Da Luật Tập Nê Liệt.

- Không tốt, có thích khách!

Một gã Oát Lỗ Đóa quá sợ hãi, hoảng sợ kêu lên:

- Bảo vệ tứ Thái Tử.

Vừa nói xong, gã liền đánh về phía Da Luật Tập Nê Liệt, nhìn tư thế, thật giống như là muốn ngăn trở tên đô vật lực sĩ kia. Da Luật Tập Nê Liệt cũng hoảng sợ, hơn nữa đã uống không ít rượu mạnh, bởi vậy nên cũng có chút chậm chạp, không phản ứng kịp.

Đô vật lực sĩ kia hùng hổ, mắt thấy lập tức đã tới gần rồi.

Đã thấy Oát Lỗ Đóa thả người nhào tới phía trước, lấy tay muốn ngăn trở, lại bị đô vật lực sĩ một đập đĩnh đánh cho liên tiếp lui về phía sau, rơi xuống dưới bậc thang ở phòng khách. Da Luật Tập Nê Liệt đứng ở trên bậc thang, đang mù mờ không biết phải làm gì. Mắt nhìn thấy Oát Lỗ Đóa bị đánh lui, y lấy tay muốn đỡ lên, không nghĩ bên tai truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

- Tứ ca cẩn thận, người này là thích khách!

Dư Lê Yến từ phía sân sau lao tới, cầm trong tay một cây thương.

Ở sau lưng nàng, Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài đều mang theo một đoản đao.

Dư Lê Yến la lên, muốn nhắc nhở Da Luật Tập Nê Liệt. Nào biết được lúc nàng hô lên, đã không còn kịp nữa rồi.

Oát Lỗ Đóa kia dùng tay lấy ở trong lòng ra một đoản kiếm, thân thể tiến lên đâm vào trong ngực Da Luật Tập Nê Liệt.

Da Luật Tập Nê Liệt liên tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết, theo sát sau liên tiếp hợp lui vài chục bước, đầu lập tức ngã xuống đất.

Dưới thân, máu tươi chảy ra nhanh chóng, nhuộm hồng cả mặt đất.

Dư Lê Yến kêu lên một tiếng, vắn thương mà lên.

Sau khi tên Oát Lỗ Đóa kia ám sát Da Luật Tập Nê Liệt, đang hưng phấn không thôi. Không nghĩ Dư Lê Yến đã đến trước mặt, một cây thương lớn biến ảo ra ba thương. Oát Lỗ Đóa vội giơ kiếm lên đỡ... Chỉ có điều, đoản kiếm trong tay gã thật sự là quá ngắn, keng một tiếng lập tức bị cây thương kia đập bay, theo sát sau là lưỡi thương sắc bén hung ác đâm vào trong ngực...

- Người phụ nữ ti tiện thật cam đảm!

Một bên Át Thất Oát Lỗ Đóa hét lớn một tiếng, quơ lấy cái bàn dài, hô lên hướng Dư Lê Yến đập tới.

Bàn rượu nặng trĩu đập vào không trung, phát ra tiếng vang vù vù.

Trong lòng Dư Lê Yến biết, nàng không ngăn cản nổi, vội bước chân quay người né tránh, đồng thời hướng về phía Tiêu Khất Tiết đang ngăn người ở bên cạnh hô:

- Khất Lý Hoạt, còn chưa động thủ... Những người này là người giả, chính là tay sai của Da Luật Đại Thạch, người chạy nhanh triệu tập binh mã.

- A!

Tiêu Khất Tiết bỗng nhiên bưng tĩnh, vội quay đầu kêu lên:

- Pha Lý Quát, nhanh điểm binh.

Vừa nói, y theo bản năng hướng xuống phía dưới sườn sờ soạng, muốn rút đao nghênh chiến. Nhưng thật không thể ngờ, y vừa sờ, lại sờ soạng vào cái khoảng không.

Hóa ra vừa rồi lúc y và Át Thất Oát Lỗ Đóa nảy sinh xung đột, từng rút đao ra.

Chỉ có điều bị Pha Lý Quát ngăn trở, sau đó đao đeo lưng lập tức bị Pha Lý Quát lấy đi... Từ từ, vừa rồi người ám sát tứ Thái Tử, hình như chính là thủ hạ của Pha Lý Quát. Tiêu Khất Tiết giật nảy mình người lạnh toát, lúc đó trong lòng sinh ra một tia báo động.

Dù sao cũng là tâm phúc của Da Luật Diên Hi, một gã mãnh tướng nước Liêu.

Tiêu Khất Tiết theo bản năng muốn né tránh... Nhưng rốt cục phải né tránh cái gì? Chính y cũng không biết rõ.

Nói thì chậm, khi đó thì rất nhanh, một mũi nhọn sắc bén vút đến. Cũng là Tiêu Khất Tiết nghiêng mình giống như ma xui quỷ khiến, một đao kia vốn bắt đầu có thể lấy tính mệnh của y đã lập tức chém vào khoảng không trượt xuống cánh tay trái của Tiêu Khất Tiết, cánh tay trái của y lập tức bị chém đứt.

- A!

Tiêu Khất Tiết đau hét thảm một tiếng, sau khi lùi lại vài bước, đặt mông ngồi dưới đất.

- Pha Lý Quát, người...

Pha Lý Quát cầm đao thép trong tay, máu tươi dày đặc theo lưỡi dao nhỏ xuống mặt đất.

Sắc mặt vẫn như cũ, nhìn mặt Tiêu Khất Tiết một màu trắng bệch, ôm tay cụt, thì khẽ mỉm cười:

- Khất Lý Hoạt, chúng ta coi như cũng đã là bạn nhiều năm, ta vốn định cho ngươi một con đường sống. Nhưng ai có thể ngờ được, ngươi lại chui đầu ra, ta đã nhắc nhở ngươi vài lần, ngươi lại gian ngoan không thay đổi. Bộ hạ xuất binh thống nhất, ta thật sự không nhìn tới phần thắng. Nhưng thật ra lời nói của sứ quân không kém, nay Đại Liêu không thể so với trước, ứng với nghỉ ngơi lấy lại sức, tích tụ nguyên khí, mà không phải vội vàng quyết chiến với giặc.

Ta nghĩ tới nghĩ lui, ngại vàng nước Đại Liêu này giao cho ai, cũng không bằng giao cho sứ quân là thích hợp.

Vốn dĩ kế hoạch rất tốt, lại không nghĩ rằng tên tứ Thái Tử chết tiệt này chạy tới, ép ta không thể không thay đổi kế hoạch...

Nếu không phải tứ Thái Tử đến, ta cũng sẽ không hạ độc thủ này.

Khất Lý Hoạt, nếu ngươi muốn trách, thì nên trách tứ Thái Tử và Công chúa Thục quốc không nên tới thành Khả Đôn này.

169. Chương 168: Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (4)

Chiến đấu trong dinh viện thự nha đã kết thúc!

Một bên là không hề phòng bị, một bên có chuẩn bị mà đến. Hơn nữa Da Luật Tập Nê Liệt ở thành Khả Đôn căn bản cũng không vững chắc, cho nên cuộc chiến này gần như là nghiêng về một bên, không có bất kỳ gợn sóng nào lập tức kết thúc... Da Luật Tập Nê Liệt có thể sống yên ổn ở thành Khả Đôn, trừ thân phận của y là tứ Thái Tử ra, chỉ còn lại có hai người Tiêu Khất Tiết và Pha Lý Quát ủng hộ.

Bây giờ, Tiêu Khất Tiết bị chặt mất một cánh tay, rõ ràng đã trở thành phế nhân.

Pha Lý Quát nắm giữ ba trăm Oát Lỗ Đóa trong tay lại quy thuận Da Luật Đại Thạch, toàn bộ bên trong thự nha còn có mấy người trung với Da Luật Tập Nê Liệt?

Lúc này, thành Khả Đôn đã biến thành lửa máu.

Quân Hắc Sơn đã sớm chờ đợi mệnh lệnh phân phó, trong nháy mắt ở trên trời xuất hiện lửa khói, bắt thành linh rút đao ra, hướng vào trong giáo trường của quân Liêu phát động công kích. Mà quân Liêu không hề phòng bị, trong nháy mắt đã bị quân Hắc Sơn giết máu chảy thành sông. Cũng khó trách, mới vừa rồi còn là xưng huynh đệ tốt nâng ly cạn chén, ai có thể lường trước được, lúc này trong nháy mắt bạn bè biến thành kẻ thù?

- Quân Hắc Sơn phản rồi!

- Quân Hắc Sơn phản rồi...

Quân Liêu hoảng sợ quát to, đã thấy một đám quân Hắc Sơn bộ mặt dữ tợn, cầm đao xông đến.

Bên trong thao trường, có khoảng năm nghìn người.

Sức chiến đấu của những quân Liêu này không phải kém, chỉ có điều quân Hắc Sơn rất hung ác.

Cùng lúc đó, quân Hắc Sơn ngoài thành Khả Đôn cũng nhanh chóng tụ họp lại, điên cuồng hướng về cửa chính thành Khả Đôn phát động tấn công...

Bên trong thành, ánh lửa ngút trời, tiếng kêu la dữ dội.

Mà ngoài thành, quân Hắc Sơn lại hùng hổ xông đến, thành Khả Đôn lập tức tràn đầy nguy hiểm.

Sắc mặt Tiêu Bột Yếu Hợp tái nhợt, đứng ở trên cổng thành nhìn hướng ra phía ngoài thành. Trong mắt lộ ra một tia khẩn trương, nhưng theo ở mặt ngoài nhìn lại, lại có vẻ vô cùng bình tĩnh. Y chậm rãi rút bảo kiếm ra, giơ lên cao cao, giống như một pho tượng, bình tĩnh đến cực điểm.

Cũng chính là y bình tĩnh như này, quân Liêu mới vừa rồi bối rối không ngừng, nhanh chóng tỉnh táo lại.

- Cung tiễn thủ!

Tiêu Bột Yếu Hợp khan giọng quát to, một loạt cung tiễn thủ nhanh chóng đi vào sau tường chắn mái đứng thẳng.

Quân Hắc Sơn càng ngày càng gần!

Bọn họ cầm trong tay cây đuốc, ở trong ngọn lửa, hiện ra bộ mặt dữ tợn mà đáng sợ.

- Đô Thống, bên trong thành phát sinh bạo động, tứ Thái Tử bên kia sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tiêu Bột Yếu Hợp giật mình, nhưng không có để ý đến quân tiểu tướng bên cạnh, mà là dồn khí vào đan điền, hét to một tiếng:

- Bắt tên!

Trong phút chốc, tiếng dây cung vang lên.

Một loạt mũi tên sắc bén rời ra khỏi cung bắn ra, tiếng kêu to chói tai phá vào không trung.

- Vù vù!

Kèm theo những mũi tên nhọn bắn ra, lập tức những tiếng kêu thảm thiết của quân Hắc Sơn vang lên từ dưới thành.

Hơn mười quân Hắc Sơn xông lên phía trên, trong nháy mắt đều bị bắn thành như con nhím, lập tức ngã quỵ trong vũng máu...

Rõ ràng, quân Hắc Sơn thật không ngờ, thành Khả Đôn này lại vẫn sẽ phản kháng.

Tiếng kêu thảm thiết của đồng đội, máu tươi khắp nơi trên mặt đất, chẳng những không khiến quân Hắc Sơn lùi bước mà ngược lại càng làm nổi lên hung tính của quân Hắc Sơn.

- Tiến lên cho ta!

Một gã tiểu tướng quân Hắc Sơn lớn tiếng quát:

- Sứ quân có lệnh, bắt thành Khả Đôn, tung binh ba ngày.

- Xông lên!

Quân Hắc Sơn hung hãn không sợ chết, kêu gào đánh tới.

Quân Liêu trên thành bối rối không ngừng... Cũng may là Tiêu Bột Yếu Hợp vẫn đứng ở chỗ cũ, bảo kiểm chỉ về quân Hắc Sơn ở phía xa dưới thành, lớn tiếng quát:

- Cung tiễn thủ, bắn tên!

Lại là một loạt mũi tên sắc bén bay ra, làm cho hơn mười tên quân Hắc Sơn bị bắn chết ở dưới thành.

- Chết tiệt, Oát Lỗ Đóa, làm việc như thế nào? Không phải nói sẽ đem những thủ vệ trên thành điều đi sao? Vì sao còn có thể chống cự như thế?

Ở bên trong quan chế nước Liêu, dưới Đô Giám còn thiết lập chức tướng quân và quân tiểu tướng.

Một gã tướng quân vội thét ra lệnh quân Hắc Sơn tạm dừng tấn công, nhìn đầu thành Khả Đôn phía xa xa, trên mặt lộ rõ vẻ ngưng trọng.

Tiêu Bột Yếu Hợp nhìn quân Hắc Sơn lui ra giống như thủy triều, trong lòng âm thầm thở phào. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời y chỉ huy chiến đấu quy mô lớn như này! Đúng vậy, tuy rằng chỉ có trăm nghìn người, nhưng đối với Tiêu Bột Yếu Hợp cũng là chưa một lần được trải qua khảo nghiệm.

Tuy nhiên nhìn trước mắt, y đã trải qua được thử thách.

- Mọi người, đều ổn định... Hắc Sơn tặc không quá vài trăm người, lại không có khí giới công thành. Mà ta ở trên đầu thành này, binh mã có nghìn người, bên trong thành còn có hai nghìn quân tốt, bọn họ làm thế nào cũng không công thành được. Tất cả mọi người ổn định, đợi bọn họ tới gần, lại bắn tên.

Đúng vậy, ở trên thành chúng ta có binh mã nghìn người, trong thành còn có hai nghìn người.

Bất kể trận đánh này đánh thế nào, vẫn là nắm chắc thắng lợi, cần gì phải hoảng hốt lo sợ?

Quân Liêu sau khi trải qua sự bối rối ngắn ngủi, nhanh chóng ổn định đầu trận tuyến. Tiêu Bột Yếu Hợp lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, đưa mắt trở lại phía xa xa trong thành nhìn lại, đã thấy ánh lửa ngút trời, từng đợt tiếng kêu mơ hồ truyền đến, làm cho người ta hết hồn.

- Không bình thường!

Đột nhiên Tiêu Bột Yếu Hợp nheo mắt lại.

- Đô Thống, tại sao lại như thế?

- Mã Bản Đặc, chỉ có hai trăm quân Hắc Sơn, tại sao lại có thể tạo thành động tĩnh như thế? Hơn nữa phần lớn quân Hắc Sơn này tập trung ở thao trường, dù nơi đó nổi lên tiếng ầm ĩ, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn khiến cho tòa thành trì đều rung chuyển như vậy.

Mã Bản Đặc là một gã tiểu tướng quân, chức vụ này cũng tương tự với Mưu Khắc Bột Cận, Bách Phu Trưởng người Nữ Chân.

Phía trên tiểu tướng quân còn có tướng quân, thượng tướng quân, Đại tướng quân. Chức vụ đại tướng quân, tương đương với chức Đô thống của Tiêu Bột Yếu Hợp. Mà đại tướng quân lại chịu sự quản lý của phủ nguyên soái, tuy nhiên mà bên trong thành Khả Đôn, cũng không có chức vụ Nguyên soái này.

Chức đại tướng quân, cùng loại với Thắc Mỗ Bột Cận, Vạn Phu Trưởng người Nữ Chân.

Nhưng suy tính đến toàn bộ thành Khả Đôn cũng không có nhiều binh mã như vậy, cho nên đều do Tiêu Khất Tiết đảm đương.

Tiêu Bột Yếu Hợp thân là Đô Thống, thực tế cũng không nắm trong tay binh mã. Tuy nhiên bởi vì Tiêu Khất Tiết cũng không quản được, cho nên do Tiêu Bột Yếu Hợp đến quản lý phòng ngự trong thành. Nói thật, Tiêu Bột Yếu Hợp cũng không có trải qua kinh nghiệm chiến trận.

Thuở bình sinh đã vài lần đánh nhau, ngoại trừ phá vây ở trại Thanh Mộ ra, chỉ có vài lần giao chiến ở trên đường đến thành Khả Đôn với người Nữ Chân.

Tuy nhiên, chớ nhìn y không có kinh nghiệm chiến trận, nhưng suy nghĩ cũng rất kín đáo.

Nếu không Dư Lê Yến cũng sẽ không mời chào Tiêu Khất Tiết, lập tức đưa binh mã đều giao cho Tiêu Bột Yếu Hợp. Nếu chỉ là mệnh lệnh của Da Luật Tập Nê Liệt, tác dụng ở thành Khả Đôn cũng không phải là lớn, nhiều nhất cũng chỉ là trên danh nghĩa Đô Thống, không có bất luận thực quyền gì.

Nên việc yêu cầu Tiêu Khất Tiết đem binh mã giao cho Tiêu Bột Yếu Hợp, để cho y có thể chỉ huy triệu tập binh mã.

Phát hiện trong thành rung chuyển kinh khủng, Tiêu Bột Yếu Hợp cũng không có lập tức hành động, mà nhay bén cảm nhận được trong đó không tầm thường.

- Tiêu Đô Thống, ý của người là...

- Nội gián, trong thành tất có nội gián.

- Việc này là không thể!

Lập tức Mã Bản Đặc lớn tiếng nói:

- Dưới trướng đại tướng quân, đều là tướng sĩ trung dũng.

Hai vị tướng quân cũng đều là trung thành và tận tâm, sao có thể mưu phản?

- Tướng quân không phản bội, binh mã không loạn... Nhưng trong thành này còn có Oát Lỗ Đóa! Đúng, tất nhiên là Ngõa Lý chết tiết này, nếu không trong thành quyết sẽ không xuất hiện rung chuyển như thế. Truyền mệnh lệnh của ta, để mọi người cẩn thận. Mã Bản Đặc, người lập tức triệu tập binh mã bản bộ, nấp trong hai bên cửa thành. Nếu ta đoán không sai, thì một lát nữa nhất định Ngõa Lý sẽ đến.

Chờ bọn họ cướp lấy cửa thành, lập tức bắn.

Mã Bản Đặc có phần không quá tin tưởng nhóm Cung Vệ và Ngõa Lý sẽ bạo loạn, nhưng quân lệnh như sơn, tuy rằng không tình nguyện, nhưng gã vẫn dẫn theo binh mã bản bộ nhanh chóng chạy xuống cổng thành. Cùng lúc đó, Tiêu Bột Yếu Hợp vẫn cứ cảm thấy bất an. Lúc này rốt cục trong thành xảy ra chuyện gì? Lúc trước Tiểu Ất từng nói với ta, phải đề phòng Da Luật Đại Thạch, chẳng lẽ nói, đúng là gã?

Tiêu Bột Yếu Hợp nghĩ đến đây, cũng có chút hoảng hốt.

Sau khi do dự một chút, y vẫy tay gọi tướng quân trên đầu thành:

- Thạch Liệt Đạt Lan Can, người có trung thành với Đại Liêu ta không?

Thạch Liệt, là một bộ lạc con cháu trong hai mươi bộ phân thái tổ.

Đạt Lạt Can này khoảng ba mươi tuổi, nghe Tiêu Bột Yếu Hợp nói chuyện như vậy, lập tức giận tím mặt:

- Nhà Thạch Liệt ta, hơn mười đời tận trung với Đại Liêu, ta có thể nào phản bội Đại Liêu sao?

- Đạt Lạt Can, ta có linh cảm, e rằng tứ Thái Tử gặp nguy hiểm.

Chỉ có điều bên này thực sự quá hỗn loạn, ta cũng không thể cho người nhiều trợ giúp. Ta tin người là một đại trung thần, lại chỉ có thể cho người hai trăm quân tốt. Ta muốn người lập tức đi tới thự nha, dọc đường nếu gặp được binh mã, cố gắng mời chào, nếu có phản quân, thì bắn.

Tối nay, có liên quan đến ngại vàng Đại Liêu ta, người có thuận lợi đến thự nha không, đó là then chốt sự tồn vong của Đại Liêu ta.

Đạt Lạt Can, ta có thể tin người không?

Thạch Liệt Đạt Lạt Can mặt đỏ tía tai, thân mình càng run rẩy không ngừng.

Không phải sợ hãi mà run rẩy, mà là đang kích động, hưng phấn... Lấy tay quơ lấy một Kim Bối Đại Hoàn Dao nặng trĩu, Thạch Liệt Đạt Lạt Can nói:

- Tiêu Bột Yếu Hợp, trước ta không quá phục người, bởi vì người chưa từng có kinh nghiệm, lại chiếm đoạt chức Đô Thống. Nhưng hôm nay, ta nghe lời người! Cửa chính thành Khả Đôn, ta lập tức giao cho người! Ta sẽ đi đến nghĩ cách cứu viện tứ Thái Tử, nếu không cứu được tứ Thái Tử, đó là ta đã chết trận... Tiêu Bột Yếu Hợp, nơi này phải làm phiền người rồi.

- Tính mạng của tứ Thái tử, cũng nhờ cậy vào Đạt Lạt Can tướng quân.

Còn nữa, coi chừng Da Luật Đại Thạch, phải bảo vệ tốt Công chúa Thục quốc... Đó là huyết mạch còn lại của nước Đại Liêu ta còn sót lại.

Tiêu Bột Yếu Hợp chắc chắn sẽ không nói, phải bảo vệ sống chết Dư Lê Yến, còn Da Luật Tập Nê Liệt thì không quan tâm.

Nhưng vẫn cần phải nhắc nhở.

Thạch Liệt Đạt Lạt Can gật đầu, lập tức điểm hai trăm quân tốt, nhanh chóng đi xuống đầu thành, hướng tới phía công sở nhà chạy như bay...

Công chúa, Bột Yếu Hợp chỉ có thể làm như này.

Nếu trời không giúp Đại Liêu ta, hôm nay Bột Yếu Hợp tại trên đầu thành Khả Đôn này chết trận, cũng coi như không phụ sự kỳ vọng cao của Công chúa.

- Đô Thống, quân Hắc Sơn đến rồi!

Ngay lúc Tiêu Bột Yếu Hợp đang suy nghĩ, chợt nghe có tiếng người quát to.

Quân Hắc Sơn đang chậm rãi tiến gần tới thành Khả Đôn, tuy nhiên không có hung mãnh như lúc trước.

Cùng lúc đó, một đội nhân mã đang nhanh chóng hướng tới cửa thành Khả Đôn, cầm đầu là hai gã Oát Lỗ Đóa, ở phía sau bọn họ, thì có hai ba trăm quân tốt mặc quần áo đang rất hỗn loạn.

Những quân tốt này, và trang phục quân Liêu rõ ràng là bất đồng, hơn nữa nhìn đến lại cực kỳ tán loạn.

Bọn họ có một tên thống nhất, tên là “Ngõa Lý”, đó là hoàng tộc, họ ngoại, nhà đại thần, do phạm tội mà giáng xuống làm tặc. 800 Ngõa Lý, nói chính xác là 800 nô lệ, đang nhanh chóng tới đầu thành Khả Đôn rồi.

Sắc mặt Tiêu Bột Yếu Hợp ngưng trọng, trong lòng càng khẩn trương vô cùng.

- Cung tiễn thủ, quân Hắc Sơn không đến khoảng cách trăm bước, không được bắn tên... Để ta ngăn cản bọn họ ngoài năm mươi bước, tuyệt đối không thể để tới gần cửa thành.

Những người còn lại, đi theo ta!

Hai mặt đều gặp địch, trước sau giáp công...

Tiêu Bột Yếu Hợp dẫn đầu một trăm tên cung tiễn thủ, đứng ở đường lớn lên bên trong tường, nhìn Ngõa Lý phía xa, đang nhanh chóng tới gần...

Sinh tử tồn vong của Đại Liêu, rõ ràng là ở tối nay!

Tiêu Bột Yếu Hợp nghĩ đến đây, đưa tay cầm tới một chiếc cung sơn màu đen, một cánh tên thép:

- Nghe hiệu lệnh của ta, chuẩn bị bắn tên!

170. Chương 169: Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (5)

Thành Khả Đôn hết hò, sau khi trên không trung xuất hiện lửa khói, đã không có ngừng lại.

Nếu như không có sự giúp đỡ của Pha Lý Quát, chỉ bằng hai trăm quân Hắc Sơn, tuy rằng có thể chế tạo ra một ít hỗn loạn, nhưng chắc chắn không có thể hình thành lên chút phiền toái nào.

Tiếng kêu càng lúc càng lớn, lửa cháy hừng hực.

Gần như hơn phân nửa thành trì đều bị ánh lửa bao phủ, thành Khả Đôn tràn ngập mùi máu nồng nặc.

Pha Lý Quát không kìm nổi điên cuồng ngang ngược cười to, chỉ ngón tay vào đám người Dư Lê Yến:

- Hôm nay, chính là ta đã thay thế ngài vàng Đại Liêu.

Công chúa Thực quốc, người nói vì sao các người không đi tìm bệ hạ, lại muốn chạy tới thành Khả Đôn này chịu chết vậy?

Ánh mắt Dư Lê Yến giống như phóng hỏa, nàng ôm lấy Da Luật Tập Nê Liệt, cảm tức Pha Lý Quát, không nói được một lời. Cây thương lớn kia để lại ở bên người, Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài nắm chặt hai thanh đoản đao ngăn ở trước người Dư Lê Yến.

Trong sân thục nha, mùi máu tanh tràn ngập.

Thi thể ngổn ngang trong vũng máu, Ất Thất Oát Lỗ Đóa dẫn theo người, đang điên cuồng đuổi giết những quân Liêu chống cự.

- Công chúa, chúng ta thua!

Đột nhiên Tiêu Khất Tiết hướng Dư Lê Yến chưa xót cười, rồi sau đó chậm rãi đứng dậy.

Y đang cầm tay cụt đi về phía Pha Lý Quát, đi lại tập tễnh, đi mỗi một bước, dưới chân đều có một vết máu in lại.

- Khất Lý Hoạt, người còn muốn ngoan cố chống lại sao?

Pha Lý Quát cầm đao trong tay, lui về phía sau một bước.

Gã tuy cầm đao trong tay nhưng vẫn sợ hãi Tiêu Khất Tiết.

Nào ngờ được Tiêu Khất Tiết lại quỳ trên mặt đất:

- Pha Lý Quát, ta và người là bạn nhiều năm, kính xin nể giao tình năm xưa, tha cho ta một mạng.

- Khất Lý Hoạt, người sao có thể như vậy.

Da Luật Tập Nê Liệt ngã vào trong lòng Dư Lê Yến, máu tươi từ vết thương ở ngực ồ ồ chảy xuôi.

Mới vừa rồi Oát Lỗ Đóa kia trong nháy mắt đã đâm gã vài chục cái, mắt thấy đã chặt đứt sự sống. Dựa vào một chút sức lực, gã mới có thể chống đỡ đến bây giờ. Lại không nghĩ rằng Tiêu Khất Tiết sẽ khẩn cầu mạng sống, Da Luật Tập Nê Liệt lập tức tức giận, lại học ra một ngụm máu tươi.

Pha Lý Quát lại cười!

- Khất Lý Hoạt ngươi làm cái gì vậy?

Tình cảm qua lại của chúng ta nhiều năm như vậy, nếu không phải bức đến nước này, ta lại sao có thể nhẫn tâm hạ độc thủ với ngươi? Chỉ cần ngươi đồng ý quy hàng, sứ quân lòng dạ bao dung, tất nhiên sẽ tha tính mạng của ngươi. Chi bằng như này, ngươi đi nói một tiếng với các huynh đệ, quy hàng sứ quân. Mọi người đều là người nước Đại Liêu, chết đều là dũng sĩ Đại Liêu... Ôi chao, Khất Lý Hoạt, ngươi làm sao vậy?

Pha Lý Quát đang nói, lại không nghĩ đến Tiêu Khất Tiết chợt ngã quỵ trong vũng máu.

Gã liền vội vàng tiến lên, một tay đỡ lấy Tiêu Khất Tiết. Những lời vừa nói, Pha Lý Quát cũng không phải miễn cưỡng, mà là thật tâm thành thật. Cùng Tiêu Khất Tiết hợp tác nhiều năm như vậy, tình cảm cũng rất sâu đậm. Mọi người nói hai người bọn họ cũng một loại người, lại hợp tác với nhau nhiều năm nên ở sâu trong nội tâm, Pha Lý Quát thật sự cũng không muốn giết Tiêu Khất Tiết.

- Pha Lý Quát, cẩn thận!

Vậy mà lúc Pha Lý Quát vừa mới nâng Tiêu Khất Tiết lên, bên tai lập tức vang lên tiếng gào của Át Thất Oát Lỗ Đóa.

Lúc này Tiêu Khất Tiết, ở đó bộ dạng yếu ớt, một cánh tay ôm chặt ở eo Pha Lý Quát, âm thanh hung dữ nói:

- Pha Lý Quát, nếu nhiều năm giao tình, cùng đi chết với ta.

Y mở miệng hét to, một ngụm cắn lấy trên cổ Pha Lý Quát.

Pha Lý Quát mở to hai mắt nhìn, vung đao liều mạng bổ chém Tiêu Khất Tiết. Thế nhưng Tiêu Khất Tiết đã không để ý đến sống chết, mặc cho đao thép chém vào người máu tuôn xối xả, miệng vẫn gấu gao cắn vào yết hầu Pha Lý Quát. Hai người lẫn lộn trong vũng máu, Pha Lý Quát phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương. Át Thất Oát Lỗ Đóa xông lên, muốn cứu Pha Lý Quát ra, nhưng hai người đó lẫn lộn không ngừng, khiến cho gã không thể ngăn cản. Tiếng kêu thảm thiết của Pha Lý Quát càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hai người cũng dừng lại lẫn lộn.

Át Thất Oát Lỗ Đóa tiến lên một tay đẩy Tiêu Khất Tiết ra, lại nhìn đến yết hầu Pha Lý Quát, có một lỗ máu...

Tiêu Khất Tiết cắn đứt yết hầu Pha Lý Quát, gã nằm trên mặt đất, ánh mắt trợn trừng căng tròn, thân thể co giật lại, hiển nhiên đã không có sức sống. Mà Tiêu Khất Tiết lúc này đã sớm tắt thở. Oát Lỗ Đoán lật y quay lại, lại nhìn đến mặt y đầy máu, trong miệng còn cắn chặt yết hầu Pha Lý Quát, trong hai con mắt kia lại lộ ra một chút ý cười vui sướng.

Việc này nói đến dường như rất lâu, nhưng lại xảy ra trong chớp mắt.

Da Luật Tập Nê Liệt từ nhỏ đến lớn chưa từng nhìn thấy cảnh tượng thảm liệt thảm như vậy, há hốc mồm, một câu cũng không nói được.

Mà trong mắt Dư Lê Yến, hiện lên một chút bi ai.

Tiêu Khất Tiết này, tuy nói là tham lam, nhưng đối với Đại Liêu rõ ràng là trung thành và tận tâm.

Điều này cũng làm cho Dư Lê Yến thay đổi suy nghĩ ngày trước đối với Tiêu Khất Tiết... Cảm thấy Tiêu Khất Tiết này là một gian thần, nhưng nếu thật sự là gian thần, thì sao có thể nào có được hành động cương liệt như này. Dường như trong mắt nàng có một tầng sương mù dâng lên, che mờ tầm mắt của Dư Lê Yến. Nàng nhắm mắt lại, sau một lúc lâu chậm rãi vươn tay ra, nắm lấy cán thương lớn từ trên mặt đất lên, siết chặt trong tay.

Ngay cả Khất Lý Hoạt cũng có thể như thế, ta là Công chúa Đại Liêu, dù có chết, cũng sẽ không cúi đầu cầu xin Da Luật Đại Thạch kia!

- Đừng giết ta, đừng có giết ta... Ta là Thiếu chủ Niêm Bát Cát, ta tên là Khuất Đột Luật... Đừng giết ta, ta cầu xin với cha ta, ta có thể bảo cha ta ủng hộ sứ quân, chỉ cần sứ quân tha tính mạng của ta... Đừng có giết ta!

Một âm thanh thê lương truyền đến, Dư Lê Yến ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Khuất Đột Luật đang ở trong góc, thấy Oát Lỗ Đoá cầm một đao thép máu chảy đầm đìa trong tay thìhoảng sợ la to không ngừng. Lúc này Ất Thất Oát Lỗ Đoá cũng tỉnh táo lại, vội la lớn:

- Trước tiên không cần phải giết hắn!

- Đa tạ tướng quân không giết, đa tạ tướng quân không giết.

Sắc mặt Khuất Đột Luật tái nhợt, hai chân vẫn run rẩy không ngừng.

Gã nhếch nhác đi tới trước mặt Ất Thất Oát Lỗ Đoá, liên tục cảm ơn.

Lúc đầu Da Luật Tập Nê Liệt còn tưởng rằng Khuất Đột Luật này muốn học Tiêu Khất Tiết. Không ngờ hắn ta lại quỳ gối đầu hàng.

Tay y chỉ Khuất Đột Luật, thân mình run rẩy không ngừng.

Hơn nửa ngày, y quát to một tiếng:

- Tặc tử!

Rồi lại học ra một ngụm máu tươi, Da Luật Tập Nê Liệt, vị tứ Thái Tử còn lại của Đại Liêu, Triệu Vương điện hạ, bị Khuất Đột Luật mà y vẫn xem trọng làm cho tức chết. Thật sự, nếu Khuất Đột Luật không kích động y, Da Luật Tập Nê Liệt cũng khó có thể sống được. Chỉ là như thế, y chết không được nhắm mắt! Trước khi chết, y mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại: ta thực là có mắt không trông, lại coi Khuất Đột Luật là trụ cột phục hưng, còn muốn đem Yên Tử gả cho gã, đổi lấy Niêm Bất Cát...

Ta thật là đáng chết!

Nếu ở dưới cửa tuyền gặp mẹ, ta làm sao có mặt mũi đối mặt đây?

Mẹ Da Luật Tập Nê Liệt, đó là Tiêu Sắt Sắt mẹ của Dư Lê Yến... Tuy rằng Tiêu Sắt Sắt không phải mẹ đẻ của Da Luật Tập Nê Liệt, nhưng ở bên trong nội tâm của y, lại coi Tiêu Sắt Sắt như mẹ đẻ của mình. Trong nháy mắt khi sắp chết, Da Luật Tập Nê Liệt lòng tràn đầy hối hận, bàn tay to, nắm thật chặt vạt áo Dư Lê Yến, dường như là muốn sám hối những sai lầm của y.

Dư Lê Yến, Da Luật Dư Lý Diễn không có bất kỳ cảm xúc chấn động nào.

Nàng chậm rãi buông thân thể Da Luật Tập Nê Liệt xuống, nắm cây thương lớn ở trong tay, một đôi mắt sáng rực dừng ở Khuất Đột Luật.

Át Thất Oát Lỗ Đóa đột nhiên nói:

- Công chúa Thực quốc, buông binh khí xuống ngay.

Tuy rằng ta ủng hộ sứ quân, nhưng cũng không muốn hại tính mệnh của người. Chỉ cần bây giờ người đầu hàng, ta cam đoan sẽ không ai dám làm tổn thương một sợi lông của người.

- Át Thất Oát Lỗ Đóa...

Dư Lê Yến nói từng chữ một, hạ giọng nói:

- Nghĩ đến người cũng là con cháu Át Thất Bộ.

Năm đó Át Thất Bộ, là một trong chín trưởng Đại Liêu ta, thật không ngờ... Người khi nào thấy con cháu A Bảo Cơ sẽ xin hàng trước kẻ thù không?

Trong mắt Ất Thất Oát Lỗ Đóa hiện lên một chút sự tôn kính.

Gã gơ Ha lê bổng đúc bằng sắt cỡ to như cánh tay trẻ con lên:

- Công chúa Thực quốc, người cũng đã biết nếu người không đầu hàng, hậu quả sẽ là gì chứ?

- Yến Tử, đừng có bướng bỉnh nữa!

Khuất Đột Luật ở một bên, không kìm nổi lớn tiếng nói:

- Hiện giờ đại thế đã mất, là Lâm Nha Đại Thạch nắm thế, sao người cứ không tỉnh ngộ như vậy, nếu như bây giờ người đầu hàng, còn có thể giữ được tính mạng. Ta có thể dùng danh nghĩa Niêm Bát Cát cam đoan, không ai có thể ức hiếp người... Người có nghĩ tới hay không, nếu như người chết rồi, hay đứa nhỏ kia phải làm như thế nào?

Không thể không nói, Khuất Đột Luật tập trung vào yếu điểm của Dư Lê Yến.

Tay gã chỉ vào Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài, lớn tiếng hét gào.

Dư Lê Yến nhìn xung quanh sân, đã thấy còn có ba gã thị vệ đang đi về phía nàng.

Mọi người còn lại cũng đã phơi thây trên mặt đất, trong mắt Dư Lê Yến hiện lên một chút bi thương...

- Mã Nhĩ Hốt Tư, Hốt Đồ Hắc Đài, các người sợ chết không?

Mã Nhĩ Hốt Tư gơ đoản kiếm ra trước người, lớn tiếng quát:

- Con cháu Khắc Liệt Diệc Thích, chưa từng sợ chết?

- Khuất Đột Luật, người có nghe hay không.

Ngay cả hai đứa nhỏ còn không sợ chết, ta thân là con cháu A Bảo Cơ, làm sao có thể đầu hàng bọn loạn thần tặc tử các người.

- Người...

Mặt Khuất Đột Lập lập tức thẹn đỏ mặt.

Đúng lúc này chợt nghe ngoài cửa truyền đến một trận vỗ tay.

Theo sát phía sau, chỉ thấy Da Luật Đại Thạch đang trong đám người vây quanh cất bước đi vào cửa chính thự nhà.

Ánh lửa chiếu vào, Da Luật Đại Thạch có chút thoải mái, dường như nhìn trong sân đều máu tươi, cũng không làm y nảy sinh chút dao động nào. Y đi vào trong sân, đám người Át Thất Oát Lỗ Đóa vội vàng khom người thi lễ với Da Luật Đại Thạch...

- Cung nghênh sứ quân!

Da Luật Đại Thạch thở dài, nhìn Dư Lê Yến, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Yến Tử, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn quật cường như vậy.

Y là con cháu đời thứ tám Da Luật A Bảo Cơ, tính ra đích thực là bề trên của Dư Lê Yến.

Trước kia Da Luật Đại Thạch từng thấy qua Dư Lê Yến:

- Tại sao nhìn thấy lão thúc lại không chào?

Mắt phượng Dư Lê Yến trợn lên, lạnh lùng nói:

- Đứng ở trước mặt ta chính là phản tặc Đại Thạch chứ không phải là là Đại Thạch lão thúc.

- To gan!

Át Thất Oát Lỗ Đóa giận tím mặt, hung hãn muốn tiến lên.

Vậy mà Da Luật Đại Thạch hoàn toàn không giận, xua tay ra hiệu cho Át Thất Lỗ Đóa bình tĩnh một chút chờ nóng.

- Yến Tử, ngươi nói ta là nghịch tặc cũng được, hay bảo ta là lão thúc cũng thế, Da Luật Đại Thạch không thẹn với lương tâm! Có lẽ ta rất xin lỗi vị Hoàng đế cha của ngươi, thế nhưng sở dĩ ta làm như vậy, đều là vì suy nghĩ cho con cháu A Bảo Cơ. Đại Liêu đã kết thúc rồi... Ta đã từng chứng kiến Thiết Kỳ Lỗ tặc, nói thật dựa vào Đại Liêu lúc này căn bản không thể chống đỡ được.

Ta làm như vậy, chỉ là muốn bảo tồn một phần nguyên khí Đại Liêu, để bảo vệ một phần huyết mạch A Bảo Cơ.

Ngươi cho rằng lão thúc làm đúng cũng được, sai cũng thế, đều là vì mưu cầu cho ngai vàng Đại Liêu... Yến Tử, ngươi không tệ, so với tứ Thái Tử còn mạnh gấp trăm lần, chắc chắn sẽ không cúi đầu trước người khác, nhưng Yến Tử cũng đừng quên, ta cũng là con cháu A Bảo Cơ.

Hiện tại ta lấy thân phận con cháu đời thứ tám A Bảo Cơ, muốn người buông binh khí.

Yến Tử, lão thúc không muốn phải nhìn một người Khiết Đan nữa đổ máu, càng không hi vọng đó là con cháu A Bảo Cơ, tự giết lẫn nhau!

Sắc mặt Da Luật Đại Thạch mãnh liệt làm cho Dư Lê Yến lập tức giật mình...

171. Chương 170: Máu Nhuộm Thành Khả Đôn (6)

- Giết!

Kèm theo tiếng rống của Thạch Liệt Đạt Lan Can, Kim Bối Đại Hoàn Dao nặng đến năm sáu mươi cân rung động, chém một người Oát Lỗ Đóa đeo thương trên người thành hai khúc, một chùm máu tươi tung tóe phun ra, Thạch Liệt Đạt Lan Can giống như người máu.

Một đoạn ruột giắt ở trên đầu của gã, làm cho người ta có cảm giác có chút buồn cười.

Nhưng tin chắc rằng những người kia đối mặt với gã, lúc này cũng không cười nổi một chút... Người trước mắt này quả thật là rất mạnh mẽ!

Dưới thanh Bối Đại Hoàn Dao kia không biết là đã chết bao nhiêu người.

Từ phố dài giết qua đến một đường, gần như Thạch Liệt Đạt Lan Can không để sót tên địch nào.

Đao pháp của gã vô cùng đơn giản, tuy chỉ có ba chiêu tới lui lui lui, nhưng ba chiêu này giết đối thủ thảm bại mà chạy tán loạn, căn bản là không người nào dám động chạm đến.

Ở phía sau Thạch Liệt Đạt Lan Can, có hơn ba trăm tên binh sĩ quân Liêu đang chăm chú đi theo.

Trên đường từ cửa thành đến, gã thu nạp được hơn hai trăm người, nhưng tổn thất hơn một trăm người. Tính toán lại, trên đoạn đường chém giết này, chẳng những chẳng làm cho binh lực Thạch Liệt Đạt Lan Can tổn thất, ngược lại còn trở nên hùng mạnh hơn. Quan trọng nhất là, bên trong những tàn binh này, Thạch

Liệt Đạt Lan Can phát hiện hơn hai mươi tên nỏ binh. Những nỏ binh đều là cường nỏ, lực sát thương rất mạnh.

Theo như lời của bọn họ, sau khi làm khó dễ quân Hắc Sơn trên giáo trường, khoảng cách của bọn họ với kho vũ khí tương đối gần, cho nên phản ứng trước lấy tìm được mấy chục cây cường nỏ, cùng với mỗi người một đại đao, từ sàn đấu võ mở một đường máu, những nỏ binh này mặc dù giết chết không ít quân Hắc Sơn, nhưng cũng tử thương thê thảm và nghiêm trọng. Tuy nhiên đã trải qua một trận huyết chiến như vậy, bọn họ đã hoàn toàn thích nghi, đi theo phía sau Thạch Liệt Đạt Lạt Can, thỉnh thoảng bắn ra tên nỏ, đã tạo nên thương vong rất lớn.

Dùng lời nói của bọn họ, phản quân chết dưới nỏ của bọn hắn, không dưới trăm người.

Mà khi bọn hắn phối hợp, quân Liêu lại chém giết hơn hai trăm Ngõa Lý, cùng với hơn trăm tên Oát Lỗ Đóa.

Thạch Liệt Đạt Lạt Can kia không hổ là tướng quân trong quân, nếu đặt ở giữa người Nữ Chân, ít nhất gã cũng là một Mãnh An Bột Cận. Bởi vì chức quan của gã cao nhất, cho nên nhanh chóng đem những tàn binh bại tướng này tụ tập một chỗ, và rất nhanh tạo lên một sức chiến đấu.

- Con cháu nhà Thạch Liệt ở đây, người nào dám ngăn cản đường ta!

Thạch Liệt Đạt Lạt Can giết đỏ cả mắt, gầm thét liên tục.

Ở phía trước gã, quân Hắc Sơn và nhóm Oát Lỗ Đóa tạo thành phản quân đang kinh hãi lạnh mình, liên tiếp lui về phía sau.

Tiếp tục xa hơn trước, lập tức có thể nhìn thấy tường viện thự nha, Thạch Liệt Đạt Lạt Can quát lên một tiếng lớn:

- Người nào cản ta thì chết, các huynh đệ, cùng ta đi cứu tứ Thái Tử.

Thanh Kim Bối Đại Hoàn Đao nặng trĩu phát ra từng đạo ánh sáng, Thạch Liệt Đạt Lạt Can người đao hợp nhất, lập tức xông về phía trước.

- Yến Tử, lập tức buông binh khí, ta không muốn giết con cháu A Bảo Cơ!

Da Luật Đại Thạch lớn tiếng quát, tiếng như sấm động.

Không thể không nói, người này đích thật là chút khí thế. Đứng nguyên một chỗ bất động, lại làm cho Dư Lê Yến đổi diện cảm nhận được rất nhiều áp lực.

Ta đây là danh tướng cuối cùng của Đại Liêu!

Đây là thái tử Đại Liêu ta, con cháu A Bảo Cơ...

Nếu ta đầu hàng, cũng không coi là cái gì. Bàn về vai vế, gã là lão thúc của ta, ta đầu hàng lão thúc, sao có thể bị cho là áp bức và lăng nhục?

Thế nhưng, Dư Lê Yến nhìn Tiêu Khất Tiết và Da Luật Tập Nê Liệt nằm trong vũng máu, trong lòng vừa mới dao động lập tức lại kiên định.

Nàng ngẩng đầu, quát cường lớn tiếng trả lời:

- Không!

- Yến Tử, người đừng có ép ta.

- Không!

Dư Lê Yến nắm chặt thương lớn để ở trước người:

- Con cháu A Bảo Cơ, chỉ có thể chết trận, tuyệt đối không đầu hàng.

Ngụ ý kia rõ ràng là nói cho Da Luật Đại Thạch, người căn bản cũng không phải là con cháu Da Luật A Bảo Cơ... Con cháu Da Luật A Bảo Cơ, tuyệt đối sẽ không tự giết lẫn nhau, khẩu thương nhắm ngay người một nhà. Sắc mặt Da Luật Đại Thạch trở lên dữ tợn hơn.

Gã hít sâu một hơi:

- Ta nói một lần cuối cùng, Yến Tử, đừng ép ta!

Âm thanh trầm lặng, mang theo sát khí nồng nặc.

Trên mặt Ất Thất Oát Lỗ Đóa lộ ra vẻ kính trọng, hạ giọng nói:

- Công chúa, sở dĩ sứ quân làm như vậy, cũng là bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ người muốn trở mắt nhìn Đại Liêu ta chôn vùi trong một cuộc chiến tranh không có chút ý nghĩa nào sao?

Sứ quân làm như vậy, cũng là vì kéo dài sinh tồn của nước Đại Liêu ta... Công chúa, xin đừng hiểu lầm, sứ quân tuyệt đối không có ác ý.

Nhưng Dư Lê Yên lại không hề có ý lùi bước.

Lần này rõ ràng là Da Luật Đại Thạch đã nổi giận!

- Ất Thất Di Lý...

Gã vừa mới hô lên tên Ất Thất Oát Lỗ Đóa, chợt nghe thấy ở bên ngoài sân truyền đến từng tiếng gầm rú dữ dội.

- Tứ Thái Tử, đừng vội kích động, con cháu nhà Thạch Liệt đến đây.

Con cháu nhà Thạch Liệt?

Da Luật Đại Thạch ngẩn người, lộ ra một chút khó hiểu.

Gã không phải Pha Lý Quát, cũng không phải Tiêu Khất Tiết, hiển nhiên không biết con cháu nhà Thạch Liệt là ai. Nhưng hắn vẫn biết, bộ tộc Thạch Liệt là một trong hai mươi bộ tộc của thái tổ, tuy nhiên đã sớm xuống dốc. Không nghĩ rằng, ở trong thành Khả Đôn nhỏ nhỏ này lại xuất hiện con cháu nhà Thạch Liệt. Sắc mặt Da Luật Đại Thạch thay đổi, trong lòng lập tức có một điềm báo không may... Vì sao đến bây giờ, quân Hắc Sơn ta còn chưa có đánh vào thành Khả Đôn?

- Ất Thất Di Lý!

- Có mặt tướng.

- Giết chết người nhà Thạch Liệt cho ta, lập tức tiến đến cửa ra vào thành, nắm bắt cửa thành!

Ất Thất Oát Lỗ Đóa hét lớn một tiếng, cầm Ha Lê bổng trong tay, lập tức lao ra cửa lớn đình viện.

Da Luật Đại Thạch lạnh lùng nói:

- Yên Tử, đây là người ép ta... Người đã không chịu đầu hàng, vậy bây giờ ta sẽ đưa người đi gặp huynh trưởng người.

- Thập Tam Lang!

- Đến ngay đây.

Ngọc Doãn nghiêng mình, từ sau lưng Da Luật Đại Thạch đi ra.

Hắn vừa mới xuất hiện, lại làm cho Dư Lê Yến khẽ giật mình, trong cặp ánh mắt gần như tuyệt vọng, lập tức lộ ra một chút ánh sáng.

- Lúc trước ta nói bắt Yến tử cho người bắt Yến Tử, xem ra không phải là noi chơi rồi.

Ngọc Doãn nói:

- Nếu nàng không biết tốt xấu, vậy thì chỉ có... Xin sứ quân cho ta mượn binh khí, ta không muốn để cho Yến Tử chết ở trong tay người khác.

Sau một lúc lâu Da Luật Đại Thạch nhìn chăm chú Ngọc Doãn, hạ giọng nói:

- Cũng được, ta thành toàn cho người.

Gã khua tay ra hiệu, chỉ thấy Ô Lý Cáp Lạt đang cầm một đại đao lập tức đưa cho Ngọc Doãn.

Nói thì chậm, nhưng thực tế lại rất nhanh, ngay khi Ngọc Doãn chuẩn bị tiếp nhận đại đao, chợt nghe Khuất Đột Luật khàn giọng gào lên:

- Ngọc Tiểu Ất, người làm gì, tại sao ở chỗ này?

Ngọc Tiểu Ất?

Da Luật Đại Thạch ngẩn người, hướng nhìn Khuất Đột Luật.

- Người nào là Ngọc Tiểu Ất?

Gã lớn tiếng quát hỏi.

Không đợi Khuất Đột Luật trả lời, lại nghe thất tiếng gào khàn giọng của Ô Lý Cáp Lạt từ phía sau truyền đến:

- Sứ quân, cẩn thận!

Da Luật Đại Thạch giật mình lạnh toát, vội nghiêng người nhìn lại phía sau.

Trước mắt hiện lên một mũi nhọn, tựa như tia chớp đã đến trước mặt. Không đợi Da Luật Đại Thạch kịp phản ứng, đầu mũi nhọn kia đã chạm vào ngực Da Luật Đại Thạch. Da Luật Đại Thạch chỉ cảm thấy ngực

chợt lạnh, thân thể bị một lực rất mạnh đánh vào, lui lại mấy bước rồi lập tức ngã trên mặt đất. Ngay giữa ngực gã chỉ còn chừa lại một chuôi dao găm ra ngoài.

- Thập Tam Lang...

Da Luật Đại Thạch mở to hai mắt nhìn.

Ô Lý Cáp Lạt đau thương rít gào, lập tức vung đao bổ về phía Ngọc Doãn.

Nếu như là lúc trước, Ngọc Doãn muốn né tránh sẽ rất khó khăn.

Nhưng sau khi qua tầng thứ ba công phu, giác quan thứ sáu của Ngọc Doãn đã đạt tới sự nhạy bén trước nay chưa từng có. Một đao này của Ô Lý Cáp Lạt có sức lớn, nhưng trong mắt hắn thì lại vô cùng chậm, thậm chí hắn có thể thấy rõ đường đi của đại đao kia.

Dưới chân bước một bước, thân hình nghiêng sang một bên.

Đại đao kia gần như là lướt qua thân thể hắn...

Ngọc Doãn giơ tay lên, vỗ một chưởng vào trên cổ tay Ô Lý Cáp Lạt.

Ở ngoài nhìn vào, một chưởng này của hắn đánh rất tùy tiện, nhưng chỉ có một chưởng này, Ô Lý Cáp Lạt hét một tiếng, xương cổ tay đập nát. Đại đao rời xuống khỏi tay, lại bị Ngọc Doãn đưa chân ra, nhanh nhẹn tiếp được, rồi sau đó nhướn lên phía trước. Thân hình hắn nhún xuống, tay mắt lạnh lẽo, nắm chặt chuôi đao, theo thể đao kia, dựa theo bí kíp trong Bào Đình Bát Phát, lật tay lôi kéo xuống phía dưới.

Lưỡi đao sắc bén, trực tiếp xé rách ngực Ô Lý Cáp Lạt.

Từ lồng ngực gã kéo xuống đến dưới xương sườn, xuất hiện một vết đao ghê người.

Ruột gan từ vết thương lập tức phun ra, Ô Lý Cáp Lạt ngửa mặt ngã xuống đất, lập tức tắt thở.

- Ô Lý Cáp Lạt!

Da Luật Đại Thạch kêu lên một tiếng.

Mà Ngọc Doãn thì nhân lúc mọi người đang ngầy ngẩn bước chân lắc mình, lập tức từ trong đám người giết ra.

Theo sát phía sau Ngọc Doãn là Mã Nhĩ Lư Phần, y cướp lấy một cây bảo kiếm trong tay một gã phản quân, đi theo Ngọc Doãn giết ra, đi nhanh tới bên người Dư Lê Yến.

- Sư phụ, ta còn tưởng rằng...

Ngọc Doãn cười cười giơ tay vỗ vỗ đầu Mã Nhĩ Hốt Tư, kéo đao xoay người.

- Sứ quân, ta là Ngọc Tiểu Ất.

- Người không phải...

Vẻ mặt Da Luật Đại Thạch không thể tin nổi, ngón tay chỉ Ngọc Doãn.

- Cao Thập Tam Lang là anh em ta, ta tên là Ngọc Doãn, mọi người đều gọi ta là Ngọc Tiểu Ất, cũng có người gọi ta là Ngọc Giao Long... là con trai của Ngọc Phi mà năm đó người ở trên Hiến đài hạ độc giết chết. Lúc trước bắt đắc dĩ, xin sứ quân chớ trách.

Da Luật Đại Thạch trừng mắt nhìn Ngọc Doãn, trên mặt hiện ra một chút cổ quái.

Gã vạn lần không ngờ, suy tính trăm nghìn kế, kết quả không ngờ lại chết trong tay một tên vô danh tiểu tốt.

Đúng vậy, chính là vô danh tiểu tốt!

Ở trong mắt Da Luật Đại Thạch, cái gì mà Khai Phong đệ nhất Kê Cầm, cái gì Ngọc Giao Long... ững đều là *** chó. Một tên Ngọc Doãn vô danh tiểu tốt như vậy lại lừa gã xoay quanh. Da Luật Đại Thạch nhìn Ngọc Doãn, miệng ngập ngừng, quát to một tiếng:

- Báo ứng rồi!

Nói xong, ngửa đầu ngã xuống.

Vị này ở trong lịch sử, từng là Cúc Nhĩ Hán thành lập nên đế quốc Tây Liêu hiển hách mà nay lại bị chết ở thành Khả Đôn.

Cả nhóm người Da Luật Đại Thạch đều ngây ngẩn cả người...

Thay đổi bất thành linh, làm cho bọn họ cảm thấy không thích nghi kịp, thậm chí còn không hiểu được rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Tuy nhiên có một chút, bọn họ lại thấy rõ ràng. Đó chính là sứ quân của bọn họ, Da Luật Đại Thạch chết rồi.

- Giết kẻ phương Nam kia báo thù cho sứ quân.

Sau đó mấy chục tên phản quân cùng giờ thương lên, lập tức vỗ tiến lên.

Đúng lúc này, chợt nghe cửa lớn đình viện sập một tiếng, một đội quân Liêu xông tới, cầm đầu hơn mười tên nô tay hướng về phía phản quân trong đình viện, lập tức bắn ra những mũi tên sắc bén. Mấy chục tên phản quân ở hậu viện, vội vàng không kịp chuẩn bị bị bắn giết tại chỗ.

Mà một đám phản quân khác xông lên phía trước đối mặt với Ngọc Doãn và Dư Lê Yến.

Đại đao của Ngọc Doãn tung bay, thương lớn của Dư Lê Yến khua múa, một đao một thương đã giết được phản quân ngã xuống trái phải, máu chảy thành sông...

- Ta là Công chúa Thục quốc Da Luật Dư Lý Diễn, phàm là tướng sĩ Đại Liêu, hãy cùng ta giết phản tặc, Giết!

172. Chương 171: Sao Không Trợ Ta Hưng Liêu

Chiến lược quân Hắc Sơn không tầm thường, trong trường hợp đó quân Liêu nên chống đỡ thế nào?

Mặc dù đang chiến đấu với người Nữ Chân, quân Liêu liên tiếp bại lui, nhưng sức chiến đấu vẫn cực kỳ mãnh mẽ.

Chẳng qua thời gian sai lầm, địa điểm sai lầm, dưới sự dẫn dắt của một chủ soái sai lầm, quân Liêu cuối cùng đã bị người Nữ Chân đánh bại. Quân Liêu đóng giữ ở thành Khả Đôn phần lớn đã trải qua trăm trận chiến, dưới sự dẫn dắt của Thạch Liệt Đạt Lạt Can, quân Liêu này anh dũng tiến lên tầng tầng đẩy mạnh, đã bức tới cửa lớn Thự nha. Quân Hắc Sơn mặc dù chống cự kiệt lực nhưng lại bị Thạch Liệt Đạt Lạt Can giết đến dọa bể mật, may mà đúng lúc đó Át Thất Oát Lỗ Đóa lao ra khỏi Thự Nha, ngăn Thạch Liệt Đạt Lạt Can lại.

Thạch Liệt Đạt Lạt Can, Ất Thất Oát Lỗ Đóa!

Hai người đều là chiến tướng mạnh mẽ dũng mãnh hơn bất kỳ ai khác.

Ất Thất Oát Lỗ Đóa thân hình cao lớn, cao hơn Thạch Liệt Đạt Lạt Can nửa cái đầu, mà Thạch Liệt Đạt Lạt Can thì thể trạng cường tráng khô ngô, lưng thô hơn Ất Thất Oát Lỗ Đóa. Hai người đều có đấu pháp cứng đối cứng, vừa mới giao thủ đã đánh không chia trên dưới. Kim bối đại hoàn đao của Thạch Liệt Đạt Lạt Can nặng năm mươi sáu cân, ước dài một thước rưỡi; Ha lê bổng của Ất Thất Oát Lỗ Đóa nặng sáu mươi hai cân, ước dài 170cm. Đao bổng giao kích, theo tiếng hét của hai người trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

Ất Thất Oát Lỗ Đóa một chiêu Thái Sơn áp đỉnh, mà Thạch Liệt Đạt Lạt Can kia tất nhiên dùng chiêu Ký ngọc đãi thiên yêu.

Đình đình đang đang, mỗi một lần đao bổng giao kích, đều phát ra tiếng nổ chói tai, gió nổi bốn phía, làm cho người bên ngoài trong phạm vi hai thước không nhìn thấy hai người.

Ất Thất Oát Lỗ Đóa này tham chiến, lập tức ổn định đầu trận tuyển của quân Hắc Sơn.

Lại không ngờ thời gian mới qua một lát, trong Thự nha thế cục đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong thời khắc mấu chốt Ngọc Doãn bất ngờ ra tay ám sát Da Luật Đại Thạch, chém giết Ô Lý Cáp Lạt, khiến phản quân trong đình viện lập tức như rắn mất đầu.

Mà Dư Lê Yến càng anh dũng, dưới sự bảo vệ của Ngọc Doãn, sóng vai chạy ra khỏi cửa chính Thự Nha.

Trên đường dài, tiếng kêu không ngừng, khắp nơi đều là thi thể.

Mấy cây liễu trồng bên đường nay bùng bùng lên như cây đuốc lớn, chiếu toàn bộ bãi đất trống trước Thự Nha.

Dư Lê Yến lớn tiếng quát:

- Ta là Thục quốc Công chúa Da Luật Dư Lý Diễn.

Mọi người nghe, Da Luật Đại Thạch đã chết! Tất cả mọi người là thép ròng con cháu, không cần lại tiếp tục tự giết lẫn nhau, buông binh khí, ta cam đoan, tuyệt sẽ không truy cứu sai lầm của các người! Ta lấy danh nghĩa A Bảo Cơ thề, đình chỉ chống cự, chuyện cũ sẽ bỏ qua.”

Da Luật Đại Thạch, đã chết?

Sứ quân, đã chết?

Tiếng hét vang của Dư Lê Yến vang vọng bên tai mọi người, sự chống cự của quân Hắc Sơn rõ ràng đã bị kiềm hãm, sĩ khí theo đó giảm mạnh.

Mà đổi lại, quân Liêu lập tức reo hò.

- Da Luật Đại Thạch chết rồi, Da Luật Đại Thạch đã chết!

Keng!

Cùng với một tiếng vang thật lớn, Ha lê bổng trong tay Ất Thất Oát Lỗ Đóa một chiêu Bá vương giang đỉnh cứng rắn ụp xuống mở Kim Bôi Đại hoàn đao của Thạch Liệt Đạt Lạt Can. Nhưng lực lớn đánh vào vẫn khiến y ngăn cản không nổi, chân lão đảo lui ba bước trong mắt toát lên vẻ khó tin.

- Người nói láo, sứ quân sao lại chết trong tay người được!

Dư Lê Yến cười lạnh nói:

- Trời phù hộ cho Đại Liêu ta, Ất Thất Di Lý chuyện cho tới bây giờ, người còn vẫn u mê chấp ngộ sao?

- Ta không tin, ta không tin!

Ất Thất Oát Lỗ Đóa giống như hổ điên, mắt vằn đỏ muốn đánh về phía Dư Lê Yến.

Đã thấy Thạch Liệt Đạt Lạt Can sải bước lên trước ngăn cản Ất Thất Oát Lỗ Đóa:

- Ất Thất Oát Lỗ Đóa, đối thủ của người là ta, ăn một đao của ta.

Kim Bôi Đại Hoàn đao nặng trĩu ở trong tay Thạch Liệt Đạt Lạt Can cao thấp tung bay, hóa ra đao vãn thật mạnh, giống như bông tuyết bay múa. Ất Thất Oát Lỗ Đóa cũng điên rồi, Ha lê bổng rung động, liều mạng đánh lui Thạch Liệt Đạt Lạt Can, xông vào trong đình viện, lục soát. Lúc trước, là Ất Thất Oát Lỗ Đóa thủ thế, Thạch Liệt Đạt Lạt Can tấn công mạnh; mà nay, lại trở thành Thạch Liệt Đạt Lạt Can thủ thế, Ất Thất Oát Lỗ Đóa công. Hoán chuyển một công một thủ, nhưng lại không có cách nào thay đổi được sĩ khí của quân sĩ Hắc Sơn. Tuy nhiên quân Hắc Sơn vẫn dựa vào chút sĩ khí còn lại liều chết chống cự.

Dư Lê Yến nhú chặt mày, hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng.

Cứ đánh tiếp như vậy, người chết sẽ là dũng sĩ Đại Liêu...

Ngọc Doãn đến bên Dư Lê Yên, hạ giọng nói:

- Yên Tử, đưa thi thể của Da Luật Đại Thạch ra đi, thấy thi thể của Da Luật Đại Thạch, những người này sẽ không còn sĩ khí nữa. Ngoài thành còn có quân Hắc Sơn công thành, trận chiến này tốt nhất nên tốc thắng.

A!

Dư Lê Yên lập tức bừng tỉnh.

Nàng vội vàng phát tay, chỉ thấy Mã Nhĩ Lư Phần đã chạy tới:

- Xin Công chúa chỉ bảo.

- Mang thi thể của Da Luật Đại Thạch ra đây, nhưng phải cẩn thận đừng làm hư hại thi thể của ông ta.

Mã Nhĩ Lư Phần lập tức chạy vào đình viện, chỉ trong chớp lát, hai gã quân Liêu đem thi thể Da Luật Đại Thạch từ trong đình viện đi ra.

- Các người thấy rõ ràng, Da Luật Đại Thạch đã chết.

Trong ngọn lửa, thi thể Da Luật Đại Thạch lẳng lẳng để ngang trên bậc thềm, thậm chí còn thấy rõ ràng là nét mặt.

- Sứ quân chết rồi.. . Sứ quân thật sự chết rồi.. .

Một gã Hắc Sơn quân thấy rõ ràng thi thể Da Luật Đại Thạch, tay khẽ run rẩy, trường thương keng liên rơi trên mặt đất.

Gã quỳ xuống, nhìn thi thể Da Luật Đại Thạch mà gào khóc:

- Sứ quân chết rồi, sứ quân thật đã chết rồi...

Địa vị và danh vọng của Da Luật Đại Thạch ở trong quân Hắc Sơn hiển nhiên không giống bình thường.

Cái chết của ông ta đã khiến cho vô số quân Hắc Sơn đều mất đi ý chí chiến đấu, một đám như rối gỗ không hồn, thậm chí còn quỳ trên mặt đất gào khóc. Chỉ riêng như vậy thì quân Hắc Sơn sao chống cự được thể tiến công của quân Liêu. Cũng may Dư Lê Yên sớm đã chuẩn bị, ngay lúc quân Hắc Sơn dừng việc chống cự thì lớn tiếng hét ra lệnh quân Liêu tiếp tục công kích.

Lúc này, Thạch Liệt Đạt Lạt Can đang sống mái với Ất Thất Oát Lỗ Đóa, căn bản chẳng quan tâm quân Liêu này.

Mà Dư Lê Yến thân là công chúa nước Liêu tuy rằng không có danh vọng gì nhưng thân phận này cũng đủ để quân Liêu kính sợ.

Ngọc Doãn thấy tình trạng như vậy lập tức như trút được gánh nặng.

Kết thúc, tất cả đã kết thúc!

- Sứ quân!

Đúng lúc này, chợt nghe tiếng kêu bi thiết của Ất Thất Oát Lỗ Đóa, Ha lê bổng trong tay liên hoàn oanh kích, liên tiếp đánh Thạch Liệt Đạt Lạt Can lui về phía sau. Ngọc Doãn mảy nhãn lại, đoạt lấy một thanh đao trong tay một gã quân Liêu, nhảy vọt đến, đại đao đánh vào ha lê bổng, thân hình Ngọc Doãn xoay tròn, lập tức làm Ất Thất Oát Lỗ Đóa lui về phía sau.

Tuy nhiên ngay lúc này đại đao trong tay hắn bắt ngờ vỡ vụn.

Ất Thất Oát Lỗ Đóa đứng vững thân hình, đang định xông lên, Dư Lê Yến lớn tiếng quát:

- Ất Thất Di Lý, người có phải là con cháu Đại Liêu không?

Thanh âm không lớn, lại còn hơi khàn khàn, nhưng ẩn chứa một sự uy nghiêm khiến thân hình Ất Thất Oát Lỗ Đóa run lên, đành chỉ công kích.

- Ất Thất Oát Lỗ Đóa ta là hậu duệ Ất Thất Bộ trong cửu trưởng, sao không phải là con cháu Đại Liêu!

Dư Lê Yến lạnh lùng nói:

- Vậy ta hỏi người, ta có phải là con cháu A Bảo Cư không?

- Công chúa là hậu duệ quý tộc Hoàng thất, đương nhiên là con cháu A Bảo Cư.

- Vậy ta hỏi người, người đi theo Da Luật Đại Thạch làm phản, đến rốt cuộc là vì vinh hoa phú quý hay là vì vận mệnh Đại Liêu ta?

Ất Thất Oát Lỗ Đóa cả giận nói:

- Con cháu Ất Thất Bộ sao có thể vì vinh hoa phú quý, đương nhiên là vì vận mệnh Đại Liêu rồi.

- Mà nay là lúc sinh tử tồn vong của Đại Liêu, người nói là vì vận mệnh của Đại Liêu, có sao vẫn còn u mê chưa tỉnh ngộ?

- Nhưng, nhưng, nhưng.. .Sứ quân chết rồi, ai có thể dẫn dắt chúng ta phục hưng Đại Liêu?

- Ta cũng là con cháu A Bảo Cơ, ta không thể dẫn dắt các người phục hưng Đại Liêu sao?

- Người...

Át Thất Oát Lỗ Đóa đột nhiên cười ha ha:

- Công chúa Thục quốc, tuy người là con cháu A Bảo Cơ, nhưng người chỉ là một nữ tử, sao có thể phục hưng Đại Liêu? Đại Liêu ta từ lúc hưng nước tới nay, hùng chủ vô số, nhưng chưa từng nghe gà mái xưng thần.

- Vậy Hoàng hậu Duệ Trí chẳng phải cũng được coi là hùng chủ đó sao?

Nhắc tới Tiêu Xước, Át Thất Oát Lỗ Đóa lập tức lộ ra kính trọng vẻ.

- Hoàng hậu Duệ Trí đương nhiên là hùng chủ rồi.

- Nếu hoàng hậu Duệ Trí có thể làm Đại Liêu ta hưng thịnh, vì sao ta không thể?

Át Thất Oát Lỗ Đóa, ta tuy là nữ nhân, nhưng cũng là hậu đại của A Bảo Cơ. Vì vận mệnh Đại Liêu ta, vì sao người không thể tin ta, hỗ trợ ta phục hưng Đại Liêu? Hơn nữa, hiện giờ kết quả đã thế, người cho là ai có thể thích hợp hơn ta?

Đúng vậy, ai có thể thích hợp hơn Dư Lê Yến?

Ha lê bổng trong tay Át Thất Oát Lỗ Đóa rơi trên mặt đất, trên mặt lộ vẻ chua xót.

Thiên Tộ Đế Da Luật Diên Hi sao?

Nếu ông ta có thể phục hưng Đại Liêu thì gã cần gì chịu khổ đấng đi theo Da Luật Đại Thạch?

Mà trong các con trai của Da Luật Diên Hi, Da Luật Ngoa Lư Oát và Da Luật Nhã Lý thích hợp nhất thì đã chết, những người còn lại hoặc là tù binh, hoặc là sống chết không rõ. Duy nhất còn sống là Da Luật Tập Nê Liệt mới vừa rồi cũng đã tuyệt khí, không còn tính mạng. Càng nghĩ, dường như cũng chỉ có Da Luật Dư Lý Diên có thể đảm đương trọng trách. Nhưng nàng là một nữ nhân, có thể phục hưng Đại Liêu được sao?

Ắt Thất Oát Lỗ Đóa thật sự mờ mịt!

Thấy Ất Thất Oát Lỗ Đóa ngừng chống cự, Dư Lê Yên thở phào nhẹ nhõm.

- Thạch Liệt Đạt Lạt Can!

- Có mặt tướng.

- Mang thi thể của Da Luật Đại Thạch ra cửa thành trợ giúp.

Chắc chắn nhìn thấy thi thể Da Luật Đại Thạch, quân Hắc Sơn sẽ không còn khí thế tiếp tục công kích nữa. Người nói với Tiêu Bột Yếu Hợp, khi quân Hắc Sơn đã lui cũng đừng đuổi đánh. Bọn họ cũng là vì vận mệnh Đại Liêu ta mà liều mạng, chỉ là bọn họ dùng sai phương pháp mà thôi.

Bảo Tiêu Bột Yếu Hợp bảo vệ thành, người dẫn theo hai trăm người đi ổn định thế cục trong thành, dập tắt đại hỏa.

Những ai không chống cự thì đặc xá, không được gây khó dễ. Còn những kẻ gian ngoan thì bắn, không cần phải nhân từ nương tay. Lần này Ngõa Lý tham dự mưu phản, không truy cứu nữa, nói cho bọn hắn biết những lời ta nói. Dập tắt lửa, rửa sạch đường phố rồi quay lại doanh địa, ta lấy mệnh A Bảo Cơ bỏ qua tội của bọn hắn.

Nếu nguyện ý thì cầm lấy binh khí thủ ngự thành trì, ta sẽ gạt bỏ thân phận Ngõa Lý của bọn họ, từ nay về sau làm bình dân Đại Liêu ta.

Thạch Liệt Đạt Lạt Can hơi sửng sốt, kinh ngạc nhìn Dư Lê Yên.

Trong ngọn lửa, thần sắc Dư Lê Yên vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng dưới sự bình tĩnh kia, Thạch Liệt Đạt Lạt Can lại cảm giác được một tia bất thường. Do dự một chút, gã chấp đao chấp tay:

- Mặt tướng, tuân mệnh!

Vị công chúa Thục quốc này dường như không phải là nữ nhân bình thường.

Trên người nàng ẩn chứa một lực lượng khiến Thạch Liệt Đạt Lạt Can có thể nhìn thấy niềm hy vọng...

Về phần sống chết của Da Luật Tập Nê Liệt?

Thạch Liệt Đạt Lạt Can không quan tâm nữa.

Gã mang theo hai trăm người nhanh chóng rút khỏi thự nha.

Cổng thự nha chỉ để lại hơn một trăm quân Liêu, dưới sự chỉ huy của đám người Mã Nhĩ Lư Phần đã bắt đầu rửa sạch chiến trường, thu nạp tù binh.

Dư Lê Yến hít sâu một hơi:

- Ất Thất Oát Lỗ Đóa, ta hỏi ngươi một lần nữa, có nguyện trợ ta phục hưng Đại Liêu không?

173. Chương 172: Trung Thần

Ngọc Doãn sau khi một đao đánh lui Oát Lỗ Đóa thì tựa như người tàng hình lui sang một bên.

Biểu hiện của Dư Lê Yến khiến Ngọc Doãn cảm thấy rung động. Nữ tử này khí khái không thua gì đấng tu mi. Đơn giản chỉ nói đến hành vi mời chào Ất Thất Oát Lỗ Đóa đã thấy vượt xa Da Luật Tập Nê Liệt rồi.

Chỉ trong thời gian ngắn mà nàng đã có một loạt quyết đoán.

Nàng không cho phép Tiêu Bột Yếu Hợp xuất binh truy kích, mệnh Liêu binh duy trì thủ thế, ở mức độ nào đó đã tránh việc quân Hắc Sơn có thể lâm vào tình trạng chó cùng rứt giậu, cá chết lười rách. Đồng thời quyết định này của nàng ở mức độ lớn nhất đã có thể mời chào được quân Hắc Sơn. Da Luật Đại Thạch chết rồi, quân Hắc Sơn giờ là rần mất đầu, như vậy tiếp theo bọn họ có lẽ trở về khu vực Hà Sáo làm mã tặc, rồi dần dần phân tán hết. Mà quyết định của Dư Lê Yến không thể nghi ngờ có thể mời chào quân Hắc Sơn tương lai dốc sức vì nàng, đến lúc đó quân Hắc Sơn cũng chỉ có thể thành tâm quy hàng.

Đối nội, Dư Lê Yến đề xuất chuyện cũ sẽ bỏ qua.

Cũng có thể trong thời gian ngắn nhất ổn định lại thế cục thành Khả Đôn.

Quan trọng nhất là, nàng đề xuất chỉ cần Ngõa Lý nguyện quy hàng, thì sẽ không truy tội, ngược lại vẫn có tư cách bình dân.

Pháp lệnh này sẽ càng trợ lực thêm cho nàng.

Thật sự là một nữ nhân đặc biệt!

Đứng ở sau lưng Dư Lê Yến, Ngọc Doãn cảm nhận được khí tức bất thường.

Bóng dáng thon gầy kia trong mắt hắn càng không giống bình thường.

Đêm sâu!

Thành Khả Đôn ồn ào náo động đã dần dần tĩnh lặng.

Thế lửa đã bình ổn, dân chúng thành Khả Đôn đều nhận được tin tức đám Ngõa Lý với thân phận bình dân đã tham gia dập tắt đại hỏa trong thành. Cùng lúc đó đội phản quân bắt đầu quay lại giáo trường.

Đại thế đã mất, phản quân cũng biết tiếp tục chống cự chỉ còn đường chết.

Bọn họ trở lại giáo trường vẫn lo lắng đề phòng. Nhưng sau khi Dư Lê Yến hạ lệnh đưa rượu tới thì bầu không khí sợ hãi đã được giảm bớt. Ít nhất từ đó cho thấy công chúa Thục quốc thật sự không có ý truy cứu.

Sau khi nhóm quân tốt bình tĩnh trở lại thì lập tức tỏ ra cảm kích đối với Dư Lê Yến.

Quân Hắc Sơn bên ngoài thành Khả Đôn cũng đã lui.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Dư Lê Yên, Tiêu Bột Yếu Hợp quyết định tuân theo không hạ lệnh truy kích.

Y phân ra một nửa binh lực hiệp trợ Thạch Liệt Đạt Lạt Can ổn định thế cục trong thành, còn mình thì dẫn một đội nhân mã gấp gáp đi tới Thụ nha.

Tại cổng lớn thụ nha, Át Thất Oát Lô Đóa đang hồn bay phách lạc đứng ở dưới bậc.

Gã vẫn không nói là thần phục, cũng không tiếp tục chống cự, cả người như mất hồn phách đứng ở đó không nhúc nhích.

- Tiêu Đô Thống!

Ngay lúc Tiêu Bội Yếu Hợp xuống ngựa thì Át Thất Oát Lỗ Đóa đột nhiên mở miệng.

Tiêu Bội Yếu Hợp cũng đã nhận được tin tức, biết Dư Lê Yến muốn mời chào Át Thất Oát Lỗ Đóa.

- Nếu công chúa có thể thu phục Át Thất Di Lý, chắc chắn sẽ như hổ thêm cánh!

Lời này là Thạch Liệt Đạt Lạt Can nói với Tiêu Bội Yếu Hợp, trong lời nói tràn ngập sự kính nể đối với Át Thất Oát Lỗ Đóa:

- Hắn ta thật sự là kẻ có bản lĩnh! Ta từ lúc nhập ngũ tới nay chưa bao giờ gặp phải lực sĩ dũng mạnh bậc đó. Lúc ấy nếu không phải tên người Nam kia ra tay thì ta đã bị hắn ta bức lui rồi. Nếu quả thật độ sức trên ngựa, chỉ sợ ta không thể địch lại hắn ta.

Mà nay Thạch Liệt Đạt Lạt Can này lại là một mãnh tướng đệ nhất trong quân.

Có thể được gã khen ngợi cũng đủ thấy Át Thất Oát Lỗ Đóa vũ dũng như nào.

Mà nay Công chúa mới thượng vị cần mời chào nhân tài. Người này chẳng những võ nghệ cao cường, hơn nữa còn là phụ tá đắc lực của Đa Luật Đại Thạch. Ngẫm lại sau khi Đa Luật Đại Thạch bị nhốt, chính là Át Thất Oát Lỗ Đóa dựa vào sức mình dẫn quân Hắc Sơn đối chiến với quân Liêu. Tuy rằng Tiêu Khất Tiết không coi là danh tướng nhưng cũng có kinh nghiệm chiến trận vậy mà không phải là đối thủ của Át Thất Oát Lỗ Đóa này. Từ điểm này có thể thấy được trình độ lĩnh quân đàn giặc của Át Thất Oát Lỗ Đóa không hề tầm thường chút nào.

So sánh ra, Thạch Liệt Đạt Lạt Can đấu tranh anh dũng còn có thể nhưng hành quân bày trận thì không thể bằng Át Thất Oát Lỗ Đóa.

Nhân tài như vậy, chẳng phải là người mà công chúa Thục quốc cần hay sao?

Cho nên, Tiêu Bội Yếu Hợp cũng không dám chậm trễ, biểu hiện vô cùng tôn kính:

- Át Thất Di Lý, có gì chỉ bảo?

Át Thất Oát Lỗ Đóa hít sâu một hơi:

- Xin hỏi thi thể Sứ quân hiện nay ở đâu?

Câu hỏi này càng khiến Tiêu Bội Yếu Hợp thêm phần kính trọng.

Y vội vàng chấp tay:

- Ất Thất Di Lý yên tâm, Thục quốc Công chúa đã truyền chiếu, mệnh ta làm Da Luật....đã chuẩn bị quan quách cho Sứ quân, tuyệt đối không chút nào khinh nhờn. Đợi sau khi thế cục ổn định, Công chúa Thục quốc sẽ ái người kiến tạo Vương lăng ở núi Mưu Na, đại táng cho Sứ quân. Hiện nay thi thể Sứ quân đã để vào quan tài, bảo tồn và cử người trông giữ rồi.

Ất Thất Oát Lỗ Đóa thở phào nhẹ nhõm!

- Không biết tiêu Đô Thống có thể dẫn ta đi bái tế Sứ quân không?

- Việc này...

Tiêu Bột Yếu Hợp do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Ất Thất Di Lý đã có tâm, sao ta có thể cự tuyệt? Chỉ có điều ta còn có chút việc cần bẩm báo Công chúa, đành phải phái người khác đưa Ất Thất Di Lý đến đó, kính xin Ất Thất Di Lý thứ tội.

Ất Thất Oát Lỗ Đóa vốn rất khấn trương, nhưng nghe Tiêu Bột Yếu Hợp nói như vậy thì luôn miệng tạ ơn.

Tiêu Bột Yếu Hợp phái người dẫn Ất Thất Oát Lỗ Đóa đi bái tế thi thể Da Luật Đại Thạch, còn mình thì vào thự nha. Lúc này trong thự nha đèn đuốc sáng trưng, thi thể đã được dọn sạch, máu tươi trên mặt đất cũng đã rửa xong, chỉ còn lại một số nơi còn có vết máu khó tẩy sạch được. Trong không khí vẫn nặng mùi máu tanh, khiến người ta cảm giác không thoải mái. Tiêu Bột Yếu Hợp nhắm mắt đi vào thì thấy Mã Nhĩ Lư Phần đắm đầu đi tới liền vội vàng ngăn gã lại.

- Mã Nhĩ Lư Phần, Công chúa nghỉ ngơi ở đâu?

- Công chúa đang nghỉ tạm ở hậu đường, thay đổi trang phục!

- Thay đổi trang phục?

Mã Nhĩ Lư Phần hạ giọng nói:

- Tứ Thái Tử lực chiến mà chết, trong lòng công chúa khổ sở cho nên thay đồ tang.

Đoán chừng ngày mai Công chúa sẽ hạ lệnh toàn quân để tang. Chỉ có điều Tứ thái tử ra đi đã để lại trách nhiệm nặng nề trên vai công chúa.

Nói đến thì Mã Nhĩ Lư Phần cũng xuất thân bình dân.

Gã chịu ân tình của Tiêu Khất Tiết cho nên sau khi Tiêu Khất Tiết quyết ý quy thuận Dư Lê Yến thì cũng gia nhập dưới trướng Dư Lê Yến.

Lúc ấy Ngọc Doãn từng nhắc nhở Dư Lê Yến phải lưu ý Da Luật Đại Thạch.

Lúc này Mã Nhĩ Lư Phần mới được Dư Lê Yến để mắt tới.

Đây là một nhân vật nhỏ bé, nhưng cũng là nhân vật hiếu ân nghĩa.

Cũng chính bởi sự tồn tại của Mã Nhĩ Lư Phần mới khiến Ngọc Doãn có thể thuận lợi được Da Luật Đại Thạch tín nhiệm, rồi tiến hành ám sát ông ta.

Tiêu Bột Yếu Hợp cũng không vì xuất thân của Mã Nhĩ Lư Phần không cao mà bạc đãi gã.

Ngược lại, y biết lúc hung hiểm nhất, Mã Nhĩ Lư Phần từng anh dũng giết địch, đủ để y khâm phục.

Lãnh thổ Đại Liêu ta rộng lớn, nhân khẩu khá đông, sợ dĩ thua giặc Lỗ kia không phải thua ở lòng binh lính Đại Liêu, mà là quốc chủ ngu ngốc.

Lúc nguy nan lại là lúc gặp trung thân. Mã Nhĩ Lư Phần này mặc dù chỉ là một nhân vật nhỏ nhưng cũng là trung thân của Đại Liêu. Tiêu Bột Yếu Hợp và Mã Nhĩ Lư Phần khách khí hai câu thì đi thẳng đến đại sảnh. Lúc này Dư Lê Yến cũng đã đổi y phục màu trắng, đồng hành cùng Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài từ hậu đường đi ra, thấy Tiêu Bột Yếu Hợp thì gật gật đầu với y.

- Bột Yếu Hợp, lần này nhọc lòng ngươi rồi!

Dư Lê Yến vô cùng mệt mỏi, ngồi xuống ghế dựa da hổ ở ngay giữa đại đường.

Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài thì đứng ở sau lưng nàng, đeo bảo kiếm bên hông, tinh thần phần chấn.

- Sao không thấy Tiểu Ất đâu?

Tiêu Bột Yếu Hợp nghi hoặc hỏi.

Dư Lê Yến cười cười, hạ giọng nói:

- Tiểu Ất nói, lúc này hẳn không thích hợp xuất hiện, cho nên đang nghỉ ngơi trong hậu viện.

- Hôm nay cũng đã nhọc lòng Tiểu Ất nhiều!

- Đúng vậy a, nếu không phải hẳn nhắc nhở, chỉ chúng ta đã trúng kế của Da Luật Đại Thạch rồi.

Da Luật Đại Thạch kia thật sự là một nhân sĩ mưu trí, có thể nói là tính toán tỉ mỉ. Nếu hẳn ta thật tâm phụ tá phụ hoàng, có lẽ...

Dư Lê Yến nói một nửa, lại cười khổ lắc đầu.

Da Luật Đại Thạch không phải là không có lòng trung thành, mặc dù lúc trước ông ta và Tiêu Can ủng hộ lập Da Luật Thuần, sau đó lại quy phụ Thiên Tộ Đế cũng vô cùng tận tâm tận lực. Ông ta vài lần can gián, đáng tiếc không được Thiên Tộ Đế tiếp nhận. Lại sau đó Da Luật Đại Thạch bị người Nữ Chân bắt làm tù binh, nhưng vẫn dẫn theo bảy ngàn binh mã trốn thoát từ trong quân doanh người nữ Chân, ngàn dặm xa xôi tìm Thiên Tộ Đế nương tựa.

Nhưng kết quả, Thiên Tộ Đế trực xuất binh quyền của Da Luật Đại Thạch, còn bắt giữ ông ta lại...

Da Luật Đại Thạch mưu phản, một phần là có dã tâm, nhưng phần khác cũng là vì bất đắc dĩ. Ở mức độ nào đó mà nói, Da Luật Đại Thạch cũng giống như mưu sĩ Điền Phong dưới trướng Viên Thiệu cuối thời Đông Hán. Điểm khác biệt duy nhất là Thiên Tộ Đế không phải là Viên Thiệu, hoặc là nói Thiên Tộ Đế không bằng Viên Thiệu. Trước đó trận chiến Quan Độ, Điền Phong cực lực khuyên bảo Viên Thiệu không nên hưng binh, nhưng cuối cùng lại trở thành tù nhân. Nhưng nếu Viên Thiệu thắng, Điền Phong còn có đường sống, còn Thiên Tộ Đế lại không giống như vậy.

Bất luận ông ta thắng hay bại, Da Luật Đại Thạch chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

Rơi vào đường cùng, Da Luật Đại Thạch cũng chỉ có một con đường là mưu phản.

Dư Lê Yến khe khẽ thở dài, không nói tiếp nữa.

Trước đây, nàng vẫn muốn trở thành Tiêu Yến Yến, nhưng khi nàng chính thức gánh vác Đại Liêu, nàng mới cảm nhận được lúc trước Tiêu Yến Yến đã phải chịu áp lực lớn đến mức nào. Một đêm chưa được nghỉ ngơi khiến Dư Lê Yến thật sự mệt mỏi!

- Trong thành tình huống thế nào rồi?

- Cũng đã khôi phục lại gần như bình thường rồi, tuy nhiên nếu muốn khôi phục lại như bình thường chỉ sợ còn chút khó khăn.

Mẫu chốt là, đám dân chúng trong lòng sợ hãi, mà phản quân hàng tốt, cũng bàng hoàng, sợ hãi Công chúa sẽ đổi ý.

Trong quân trước mắt vẫn còn đỡ, sĩ khí các tướng sĩ tăng cao.

Chỉ có điều, tin tức Tứ thái tử chết vẫn chưa truyền đi, mặt tướng có chút bận tâm, một khi tin tức Tứ thái tử chết truyền ra ngoài, sẽ lại dẫn đến một hồi rung chuyển.

Dư Lê Yến gật gật đầu:

- Mới vừa rồi Tiểu Át cũng nhắc nhở ta như vậy.

- Vậy Tiểu Át có chủ ý gì không?

Dư Lê Yến nghe vậy thì cười khỏ:

- Người nói Tiểu Át là kia Gia Cát Lượng sao? Chuyện như này chỉ có thể dựa vào ta để giải quyết, sao hắn có thể nhúng tay vào được? Tuy nhiên Tiểu Át thật sự có một chủ ý, nói nếu như có thể mau chóng thu phục quân Hắc Sơn, nói không chừng sẽ có lợi. Mới vừa rồi ta cũng suy nghĩ làm sao có thể khiến quân Hắc Sơn thần phục. Nếu để mặc bọn họ rời đi, thật sự là quá đáng tiếc. Quân Hắc Sơn này chiến lực không tầm thường! Đúng rồi, Át Thất Di Lý vẫn còn đứng ở ngoài phủ sao?

Tiêu Bột Yếu Hợp lắc đầu, hạ giọng nói:

- Át Thất Oát Lỗ Đóa muốn đi tế bái Da Luật Đại Thạch, mặt tướng phái người dẫn hắn đi rồi.

Dư Lê Yến nghe vậy, ánh mắt chợt lóe sáng.

Nàng thở dài một tiếng:

- Da Luật Đại Thạch có tài đức gì mà có thể khiến một viên mãnh tướng một lòng đi theo?

Ta tuy là con cháu A Bảo Cơ, trung thần vì nước như thế lại không hiệu dụng vì ta, chẳng lẽ trời không phù hộ Đại Liêu ta sao?

Dứt lời, Dư Lê Yến nước mắt rơi như mưa.

174. Chương 173: Vạn Sự Khởi Đầu Nan

Ngọc Doãn ngủ rồi!

Trong lúc mơ màng dường như có một thanh âm vọng không ngừng bên tai hắn, nhưng rốt cuộc đó là gì thì hắn lại không nghe được rõ ràng, dường như là cảm tạ hắn.

Ngọc Doãn đột nhiên mở mắt ra, cảm thấy ý niệm thông đạt trong đầu.

Không nói rõ được nguyên nhân, chỉ cảm thấy lòng dạ trống trải, càng có một cảm giác thoải mái mà trước nay chưa từng có.

Có lẽ, đây là chấp niệm của Tiểu Ất.

Ngọc Doãn tái sinh đã kế thừa hết thảy khi Tiểu Ất còn sống, đồng thời cũng kế thừa chấp niệm trong nội tâm của hắn. Tiểu Ất có rất nhiều chấp niệm, ví dụ như chăm sóc cho Yến Nô, ví dụ như phải thắng chức thật nhanh, ví dụ như... Nhưng trong tất cả những chấp niệm kia vẫn là thù giết cha khiến hắn khó có thể tiêu trừ. Ngọc Doãn lúc tái sinh đã tiếp nhận những chấp niệm đó. Chỉ có điều bình thường hắn không cảm nhận được chấp niệm này, mà nay hắn đã giết Da Luật Đại Thạch, chấp niệm theo đó mà giảm đi...

Canh ba, trăng sáng như móc câu.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào trong phòng khiến trước giường như bao phủ một tầng sương trắng.

Ngọc Doãn ngồi lên hít sâu một hơi.

Đường Cát!

Tuy rằng Da Luật Đại Thạch đã chết rồi, nhưng hai hung thủ khác năm xưa hại chết Ngọc Phi vẫn còn tiêu dao khoái hoạt.

Lý Bang Ngạn, Đường Cát...

Đặc biệt Đường Cát, bởi vì trước đây ở Khoái Hoạt Lâm từng trợ giúp Ngọc Doãn nên đám người Yến Nô mang lòng cảm kích với lão. Nếu trong lòng lão ta mang điều ác, vậy thì Yến Nô sẽ gặp nguy hiểm. Nghĩ đến những điều này, lòng Ngọc Doãn lập tức khẩn trương.

Cần phải trở về!

Thành Khả Đôn mặc dù cũng tốt nhưng dù gì cũng không phải là nhà mình.

Hắn không lưu luyến gì Đại Liêu, nếu như nói điều duy nhất khiến hắn cảm thấy luyến tiếc, chỉ sợ chỉ có Dư Lê Yến.

Nhưng bất kể thế nào, nơi này không phải là nhà của hắn.

Ngọc Doãn ngồi trên giường, tâm trạng không vì Da Luật Đại Thạch đã bị giết, vì Dư Lê Yến đã cầm quyền mà cảm thấy thoải mái hơn. Một vấn đề vừa mới được giải quyết, nhưng lại có vấn đề mới. Đối với Đại Liêu mà nói, hắn trước sau vẫn là người ngoài, có thể làm thì đã làm hết rồi, chuyện còn lại phải do Dư Lê Yến tự mình giải quyết. Hắn không giúp được nhiều nữa.

Ừ, đợi Nhậm Oán và Da Luật Tra Nô trở về thì mình sẽ đi ngay.

Đoán chừng khi hai người kia trở về thì đã là cuối tháng rồi. Từ thành Khả Đôn quay về Khai Phong, nếu mượn đường Quan Trung thì nửa tháng là có thể đến nơi.

Bỗng nhiên, bên ngoài phòng truyền đến tiếng Kê Cầm sâu kín.

Ngọc Doãn hơi sững sốt, liền đứng dậy đi tới cửa, mở cửa phòng ra.

Bên ngoài phòng là hoa viên tinh xảo, bên hoa viên là một hồ nước, hoa sen trên hồ dập dềnh không ngừng. Trên hồ được xây một tòa đình nhỏ. Dưới ánh trăng thấy một thiếu nữ áo trắng đang ngồi trong đình viện nhẹ nhàng gảy Kê Cầm, tiếng đàn sâu kín như khóc như kể như lòng thiếu nữ phiền não.

Kê Cầm này gảy khá hay.

Ngọc Doãn cũng được coi là đại gia chơi đàn, từng thắng cao thủ Kê Cầm là Phùng Siêu, đương nhiên nhận ra hay dở.

Sương giăng khắp nơi, hắn khoanh tay chậm rãi đi đến bên hồ, nhìn thiếu nữ gảy đàn trong đình, trên mặt hiện lên nụ cười.

Tiếng đàn có chút bi thương, còn mang theo tia lo âu.

Lúc tiếng đàn dừng, thiếu nữ chợt nghe có tiếng vỗ tay, một giọng nói quen thuộc vọng đến:

- Yến tử có tâm sự phải không?

Thiếu nữ áo trắng này là Dư Lê Yến.

Nghe giọng của Ngọc Doãn, nàng vội vàng đứng lên nhìn lại.

Ánh trăng chiếu rọi trên mặt hồ làm mặt nước lặn tẩn gợn sóng tỏa sáng, vô cùng động lòng người.

Bên cạnh hồ trồng cây liễu đỏ, dưới một gốc cây liễu đỏ, Ngọc Doãn đứng chấp tay ở đó, một cơn gió thổi tới làm mặt hồ nổi sóng, vạt áo Ngọc Doãn tung bay, cảnh sắc đó như người trong cảnh thần tiên khiến người ta cảm giác thất thần.

Ngay lập tức, Dư Lê Yến ngăn người ra.

- Muộn như vậy, sao không đi nghỉ ngơi mà lại ở trong này đánh đàn?

Ngọc Doãn đập lên ánh trăng, chậm rãi đi vào trong đình.

Chẳng biết tại sao, thấy Ngọc Doãn đi tới, ánh mắt Dư Lê Yến bỗng dưng đỏ lên.

Nàng đột nhiên bước hai bước nhào vào ngực Ngọc Doãn, ôm lấy lưng hắn. Ngọc Doãn giật mình muốn né tránh nhưng không ngờ Dư Lê Yến càng ôm chặt hơn, thì thầm:

- Tiểu Át, cho ta dựa vào huynh một chút, được không?

Âm thanh khẽ run.

Ngọc Doãn giang hai tay ra, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Tiểu Át, ôm ta!

Dư Lê Yến thì thào.

Thanh âm cầu xin khiến Ngọc Doãn không thể cự tuyệt.

Hắn do dự một chút, chậm rãi buông cánh tay xuống ôm chặt Dư Lê Yến vào lòng:

- Yến tử, đã xảy ra chuyện gì, sao lại đau khổ như vậy?

- Tiểu Ất, tại sao làm nữ chủ giang sơn lại khó như vậy?

- Làm sao vậy?

- Ất Thất Oát Lỗ Đóa, đi rồi!

- Ai?

Dư Lê Yến chậm rãi buông lỏng tay ra, mặt đỏ bừng.

Nàng lau nước mắt:

- Tiểu Ất, mới vừa rồi ta thất thố... huynh đừng trách nhé.

Người ngọc mềm mại rời đi khiến Ngọc Doãn đột nhiên có cảm giác buồn bã, giống như mất đi cảm thụ. Tuy nhiên, hần rất nhanh điều chỉnh lại tinh thần, cười nói:

- Nay Yến tử là Nữ vương Đại Liêu, về sau nhất định phải khắc chế cảm xúc. Mà nay tất cả mọi người đều đang nhìn ngươi, nhất cử nhất động của ngươi đều ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người. Ai cũng có thể rối loạn, nhưng duy nhất ngươi là không thể.

Dư Lê Yến then thùng, gật gật đầu:

- Ta hiểu rồi!

Nàng nói xong, sâu kín thở dài, ngồi xuống tại lương đình, hạ giọng nói:

- Vẫn chưa tới hai canh giờ nhưng ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Thật không hiểu năm xưa Hoàng hậu Duệ Trí làm thế nào gánh vác được triều chính Đại Liêu trên đôi vai yếu đuối của bà.

Một thành Khả Đôn nho nho mà đã khiến ta cảm thấy đã kiệt lực rồi.

- Ha hã, vạn sự khởi đầu nan, nghĩ chắc lúc đó Hoàng hậu Duệ Trí mới quản lý triều chính, chưa chắc có thể làm xuất sắc như ngươi.

Ngọc Doãn ngồi đối diện với Dư Lê Yến, đặt tay lên Kê Cầm trên bàn đá.

- Đúng rồi, ngươi mới vừa nói là ai đi rồi?

- Ất Thất Oát Lỗ Đóa!

Thấy vẻ mặt Ngọc Doãn không hiểu, Dư Lê Yến mới nhớ ra hần không biết Ất Thất Oát Lỗ Đóa.

Nàng liền ho khan một tiếng, thở hắt ra, trầm giọng nói:

- Ất Thất Oát Lỗ Đóa, là Ất Thất Bộ Di Lý, phong làm Thượng Tướng Quân. Hắn ta là thân tín bên cạnh Da Luật Đại Thạch, trước đây khi Da Luật Đại Thạch bị bắt vào trong lao, quân Hắc Sơn này là do một tay Ất Thất Oát Lỗ Đóa nắm giữ.

Người này, biết chiến sự, có vũ dũng, đúng là mà ta cần.

Ta vốn muốn thuyết phục hắn ta phụ tá làm việc cho ta, vì thế ta chẳng những chuẩn bị quan tài cho Da Luật Đại Thạch, còn sai người không được ngược đãi tù binh, lại càng không cho phép Bột Yếu Hợp truy kích quân Hắc Sơn. Nghĩ làm sao để hắn ta ở lại giúp ta nhưng ai mà biết, hắn ta tể bái Da Luật Đại Thạch xong thì không nói tiếng nào rời khỏi thành Khả Đôn.

Tiểu Ất, ta là nữ nhân, nhưng trên đời này chẳng phải chưa có tiền lệ thiên hạ do nữ nhân nắm giữ sao, vì sao muốn mời chào một người lại khó khăn như thế? Ta tự nhận mặc dù không mưu trí cao thâm bằng Da Luật Đại Thạch, nhưng ở phương diện chiêu hiền đãi sĩ, nghe theo khuyên can thì chưa chắc kém hơn Da Luật Đại Thạch làm kém. Chẳng lẽ cũng bởi vì là nữ nhân, nên ngay cả tướng đầu hàng cũng không nguyện giúp ta?

Dư Lê Yến bụng đầy ăm ực tựa như tìm được đối tượng dốc hết ra.

Nói xong, ánh mắt nàng lại đỏ lên.

Ngọc Doãn nhìn nàng, thật sự không biết nên khuyên giải như nào.

Tại thời đại trọng nam khinh nữ này, nữ tử dù xuất sắc đến thế nào trước sau cũng phụ thuộc vào nam nhân. Đúng vậy, trên đời này đích thật có tiền lệ nữ nhân nắm giữ thiên hạ, nhưng nhìn chung ngàn năm cũng chỉ có một Võ Tắc Thiên, một Tiêu Yến Yến mà thôi.

Đúng rồi, đời sau còn xuất hiện Diệp Hách Na Lạp, tuy nhiên Ngọc Doãn thật không biết rõ về người này.

Cho dù là khai sáng như Tống triều cũng rất khó chấp nhận nữ nhân đương quyền.

Dư Lê Yến khâm phục nhất là Hoàng Hậu Duệ Trí Tiêu Xước, Tiêu Yến Yến thật sự tài giỏi, nhưng điều kiện tiên quyết mà bà có thể quản lý Đại Liêu bắt nguồn từ việc bà là Hoàng hậu. Lúc này không giống như trước đây, từ sau thời Võ Tắc Thiên, trên đời này chỉ sợ khó có thể xuất hiện một nhân vật nữ nắm giữ thiên hạ như thế nữa. Nhưng những điều này Ngọc Doãn lại không thể mở miệng, chỉ có thể nhìn Dư Lê Yến, suy nghĩ xem an ủi thế nào.

- Yến tử!

- Ừ?

- Người thật sự muốn như Hoàng Hậu Duệ Trí làm nên sự nghiệp to lớn?

Dư Lê Yến ngẩn ra, gật gật đầu:

- Đương nhiên!

- Ta không biết Hoàng hậu Duệ Trí, ngay cả đối với tên của bà cũng phần nhiều là bắt nguồn từ lưu truyền dân gian. Nhưng ta từng nghe rất nhiều người thuyết thư kể chuyện lịch sử, tạo cho ta cảm giác, tất cả những người có thể làm nên đại nghiệp bất luận là nam hay nữ điều trước tiên cần có là phải có một trái tim kiên cường.

- Trái tim kiên cường?

Ngọc Doãn cười gật gật đầu, chỉ chỉ lồng ngực của mình:

- Nơi này kiên cường, chính là nguồn gốc của lòng tin bản thân.

Người có bao nhiêu lòng tin với bản thân, thì người có bấy nhiêu sự kiên cường. Hơi gặp thất bại thì bắt đầu oán giận, nguyên nhân chính là lòng tự tin không đủ. Ta tin tưởng, nếu Hoàng hậu Duệ Trí gặp phải tình huống như này, chắc chắn sẽ không ôm oán thán mà là đi suy xét nên giải quyết vấn đề như nào. Yến tử, người phải nhớ kỹ, bắt đầu từ lúc này người đã là nữ vương Đại Liêu rồi.

Mọi người không tín nhiệm người, không hiểu người, không ủng hộ người, thậm chí không muốn trợ giúp người/

Rất đơn giản, là người chưa làm được gì để bọn họ tin người, ủng hộ người, trợ giúp người. Muốn nhận được sự ủng hộ, người nhất định phải để cho mọi người tin tưởng người, nguyện ý liều mạng vì người. Trước tiên, người phải suy nghĩ thật kỹ, người có thể làm được điều gì, người có thể mang đến cho mọi người cái gì! Vì sao Oán Ca Nhi và Tra Nô nguyện ý giúp người? Vì sao Tiêu Bột Yếu Hợp có thể phản bội tứ Thái Tử đầu nhập làm môn hạ của người? Người từng suy xét chưa?

- Cái này...

Dư Lê Yến lập tức ngẩn cả người!

Đúng vậy a, nàng dựa vào cái gì có thể khiến Nhậm Oán, Da Luật Tra Nô và Tiêu Bột Yếu Hợp quy thuận?

Chắc chắn không phải bởi vì cái danh hiệu chẳng có chút tác dụng “Công chúa Thục quốc” kia. Vậy thì tại sao?

Ngọc Doãn nói tiếp:

- Vạn sự khởi đầu nan, nhưng người nhất định phải tin tưởng, người có thể đối mặt với hết thảy.

Người có bao nhiêu tự tin, thì có bấy nhiêu thu hoạch. Ta hỏi người, Ất Thất Oát Lỗ Đóa có từng thắng thần đối mặt nói không phụ tá người chưa? Ta hỏi lại người, nếu Ất Thất Oát Lỗ Đóa thật sự giáp mặt cự tuyệt người, người đối mặt như thế nào?

- Ta...

Dư Lê Yến không nói được rõ ràng, đối mặt với những câu hỏi liên tiếp của Ngọc Doãn, nàng lại không biết trả lời thế nào.

- Dư Lê Yến đàn cho người một khúc.

- À?

Ngọc Doãn không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc bất ngờ của Dư Lê Yến, nhắm mắt ngẫm nghĩ một chút, cái cung run lên, tiếng đàn sâu kín chảy ra.

Hắn đàn khúc “Nhị tuyền ánh nguyệt”, trong tiếng đàn như khóc lại toát lên sự kiên cường và tự tôn vô tận.

Ánh trăng chiếu trên người Ngọc Doãn giống như một quầng hào quang màu trắng bạc.

Dư Lê Yến ngồi bên cạnh nhìn Ngọc Doãn đánh đàn mà ngây dại.

175. Chương 174: Ta Là Nữ Vương

Khi ánh nắng ban mai đầu tiên xuyên qua phòng, Dư Lê Yến mở mắt.

Không cảm thấy được có chút mệt mỏi nào, giống như mọi sự mệt mỏi hôm qua đã bị quét sạch. Cô ngồi dậy duỗi thẳng cái lưng mệt mỏi và nhìn xung quanh phòng, đột nhiên mới nhớ tới đêm qua cô ngồi ở chòi nghỉ mát cùng Ngọc Doãn trò chuyện, nhưng tại sao khi tỉnh dậy lại nằm trong phòng ngủ của mình?

- Hốt Đồ Hắc Đài, Hốt Đồ Hắc Đài!

Trước tiên Dư Lê Yến cả kinh lớn tiếng kêu.

Hốt Đồ Hắc Đài liếc tròn mắt, tóc rối bù, rón rón rén rén từ ngoài bước vào,

- Công chúa sao lại dậy sớm thế?

- Vậy sao ta lại ngủ trong này?

Hốt Đồ Hắc Đài trấn tĩnh tinh thần cười hì hì chạy tới đặt mông ngồi lên giường.

- Công chúa, tối hôm qua cô nói những gì với thầy?

- A?

- Là thầy bỗng cô về phòng đó... Lúc hấn đi cô còn đang nắm y phục của hấn, ta phải mất sức lực rất nhiều mới có thể giựt tay cô ra.

- A!

Mặt của Dư Lê Yến thoáng cái đỏ lên, đỏ đến nỗi giống như trái táo chín.

Đúng là xấu hổ chết được!

- Hấn, hấn, lúc nào hấn bỏ đi?

Hốt Đồ Hắc Đài nói:

- Sau khi công chúa nằm ngủ thầy đi.

- Người nha đầu chết tiệt, tại sao để Tiểu Át vào khuê phòng ta?

Dư Lê Yến đỏ bừng lên không kìm nổi nhẹ giọng trách móc.

Hốt Đồ Hắc Đài lại mân mê cái miệng nhỏ nhắn,

- Rõ ràng là công chúa ngủ say quá, ta gọi hoài công chúa không tỉnh đành phải nhờ thầy bồng công chúa lên giường.

- Phì phì phì, người mới bị đưa lên giường.

Lúc này bộ dạng của Dư Lê Yến giống như một đứa trẻ.

Cô ổn định tinh thần chút nhìn nhìn sắc trời ở ngoài đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, Tiểu Át...à là thầy của người hắc đã dậy chưa?

- Chuyện này ta không biết, tối hôm qua đã ngủ bên Mã Nhĩ Hốt Tư.

Nhưng mà dựa vào thói quen của thầy, thông thường giờ này đã thức dậy, nói không chừng đang dạy Mã Nhĩ Hốt Tư luyện võ.

- Như vậy hả!

Dư Lê Yến thở phào nhẹ nhõm một hơi đồng thời có nỗi buồn không hiểu vì sao.

Nguyên nhân?

Cô nói không ra được, chỉ biết là có chút phiền muộn mà thôi...

- Được rồi, ta phải rời khỏi giường.

Hốt Đồ Hắc Đài chuẩn bị nước giúp ta... À, còn có một việc lát nữa người kêu Mã Nhĩ Lư Phần đi mời Bội Yếu Hợp đến đây, ta có chuyện muốn thảo luận với ông ta. Ừ, chuyện hôm nay sẽ rất nhiều đường để trì hoãn, nhanh đi chuẩn bị.

Hốt Đồ Hắc Đài đáp lại một tiếng liền xoay người đi mất.

Dư Lê Yến bước từ trên giường xuống đến đứng trước cái gương đồng.

Lấy tay vuốt những nếp uốn trên quần áo rồi sau đó bó tóc lại. Nhìn thấy trong gương đồng chính là một người con gái, Dư Lê Yến nắm chặt tay lẩm bẩm:

- Yến tử, từ hôm nay trở đi ngươi đã là Nữ Vương của nước Đại Liêu. Ngươi phải tin rằng ngươi có thể làm tốt, làm tốt hơn so với phụ hoàng và hoàng huynh! Ngươi có năng lực như vậy, ngươi cũng có trách nhiệm... Yến tử ngươi phải nhớ kỹ ngươi là Nữ Vương, kẻ tặc ngai vàng của nước Đại Liêu, đã có vô số người đặt kì vọng lên người ngươi.

Nói xong Dư Lê Yến dùng tay ấn ấn hai má và tinh thần phấn chấn hẳn lên!

Ngọc Doãn đang dạy Mã Nhĩ Hốt Tư trong vườn hoa viên.

Chắc là nghĩ tới sắp phải rời khỏi cho nên hôm nay Ngọc Doãn đặc biệt nghiêm khắc. Mỗi một động tác của Mã Nhĩ Hốt Tư đều bị hắt chỉnh sửa lại cho đúng không có nửa điểm sai. Đồng thời hắt còn dạy cho Mã Nhĩ Hốt Tư tam thức trong đao pháp bào đinh, cũng truyền thụ cho cậu ta phương pháp vận đao. Tuy rằng Mã Nhĩ Hốt Tư không hiểu vì sao hôm nay Ngọc Doãn đặc biệt nghiêm khắc nhưng đều tỉ mỉ luyện tập theo sự chỉ dẫn của Ngọc Doãn. Lúc nắng gắt vừa lên Mã Nhĩ Hốt Tư đã ướt đầm mồ hôi.

- Giáo sư Thầy phải đi sao?

Trực giác của trẻ nhỏ thông thường rất linh mẫn.

Sau khi luyện công xong đột nhiên Mã Nhĩ Hốt Tư lôi kéo Ngọc Doãn nhẹ giọng hỏi.

Ngọc Doãn cười cười không có trả lời.

Mã Nhĩ Hốt Tư nói:

- Thầy không đi được không? Thầy ở đây không tốt sao? Công chúa thích thầy như thế, con và Hốt Đồ Hắc Đài cũng không muốn rời xa thầy. Thầy ở lại trợ giúp công chúa được không? Công chúa cô ấy chắc chắn sẽ rất vui.

Ngồi xổm người xuống, Ngọc Doãn sờ sờ đầu Mã Nhĩ Hốt Tư.

- Mã Nhĩ Hốt Tư chuyện của người lớn con đừng có hỏi nhiều.

- Mấy ngày nay cố gắng tập võ, đừng có buông thả. Về sau con cùng Hốt Đồ Hắc Đài phải chăm sóc công chúa thật tốt mới được, dù sao ta cũng không phải là người Liêu nếu lưu lại nơi đây lâu chỉ sợ miệng lưỡi của người khác... Hơn nữa nhà của ta ở Khai Phong.

Ánh mắt Mã Nhĩ Hốt Tư đỏ lên!

- Nhớ kỹ đừng có nói những lời này cho công chúa nghe.

Hiện giờ cô ấy rất vất vả, đừng để cô phải bận tâm vì chuyện nhỏ nhặt này. Con chỉ cần cố gắng tập võ, nếu lắm miệng đừng trách ta không dạy con nữa.

Mã Nhĩ Hốt Tư dùng sức gật gật đầu, trên mặt Ngọc Doãn lộ ra tươi cười.

Hắn xoay người trThayftatata, Mã Nhĩ Hốt Tư đứng đó ngơ ngác nhìn bóng dáng Ngọc Doãn, một lúc lâu mới tới bên hồ nước, tháo trường đao trên giá xuống, chiếu theo đao pháp Ngọc Doãn đã tuyển thụ, một đao, hai đao, ba đao... Thanh thoảng trong miệng phát ra từng tiếng hét to, cậu ta tập luyện cẩn thận tỉ mỉ, đón ánh nắng mặt trời mới lên và không ngừng quơ trường đao!

Dư Lê Yến ngồi trong đại sảnh nghe Bột Yếu Hợp báo cáo.

- Dân chúng trong thành hầu như đã ổn định, không còn sợ loạn nữa.

Nhưng mà tin tức cái chết của Tứ thái tử đã bị truyền ra, trong quân có chhtwcsdao động. Cũng may Thạch Liệt Đạt Lạt Can có danh tiếng mới có thể trấn ổn tình thế. Nhưng mặt tướng rất lo lắng sĩ khí của huynh đệ có chút suy giảm, chỉ sợ đây không phải là chuyện tốt.

Da Luật Tập Nê Liệt bị giết, Tiêu Khất Tiết chết trận...

Dư Lê Yến hiểu rất rõ những chuyện này căn bản không thể giấu diếm mọi người.

Chẳng qua Dư Lê Yến hi vọng có thể truyền đi chậm một chút, ít nhất đợi khi cô đã nắm giữ thế cục rồi mới truyền đi.

Thật không ngờ vẫn để lộ phong thanh!

Cho dù Da Luật Tập Nê Liệt không có tài cán gì nhưng huynh ấy vẫn là Triệu Vương.

Da Luật Ngao Lô Oát và Da Luật Nhã Lý đã chết, còn Dư Chư Tử bị bắt, còn Da Luật Diên Hi đang lãnh binh ở ngoài, Da Luật Tập Nê Liệt là chủ nhân duy nhất của thành Khả Đôn. Về phần Tiêu Khất Tiết cũng đã lãnh binh nhiều năm được coi là lão tướng trong quân.

Ông ta có phải người ngu ngốc không không quan trọng, quan trọng là ông ta có thể ổn định lòng quân.

Mà nay Da Luật Tập Nê Liệt chết rồi, Tiêu Khất Tiết cũng đã chết... Còn tên phản đồ Pha Lý Quát kia! Trước đó ba người này là nòng cốt trong thành Khả Đôn, trong một đêm ba người trung tâm đều đã chết, có lẽ không ảnh hưởng nhiều đến dân chúng nhưng đối với sĩ tốt tất nhiên sẽ có ảnh hưởng không thể lường trước được... Cũng may, Bột Yếu Hợp đã trải qua trận chiến hôm qua, xem như đã đứng vững trong quân, mà thái độ của Thạch Liệt Đạt Lạt Can lại nằm ngoài dự đoán của Dư Lê Yến.

Đây là một trong những mãnh tướng!

Thạch Liệt Bộ Tăng đã từng là một trong hai mươi bộ của thái tổ, cũng có ảnh hưởng rất nhiều trong quân.

Tiêu Bột Yếu Hợp nói:

- Tính tình của Thạch Liệt Đạt Lạt Can rất dữ dằn, cũng không có nịnh hót thượng quan.

Chẳng qua anh ta từ quân tốt làm lên, dựa vào công trạng mà đi đến vị trí như hôm nay cho nên các quân sĩ đều phục anh ta. Ngoài ra, Mã Bản Đặc là một mãnh tướng. Hôm qua trong lúc ngăn cản Ngôã Lý cướp thành, thân thủ của y đã chém giết mười sáu tên Ngôã Lý, hai gã Oát Lỗ Đoá. Chỉ là lực ảnh hưởng của y rõ ràng không thể sánh bằng với Thạch Liệt Đạt Lạt Can.

Ta cảm thấy người này rất thông minh cũng rất dũng mãnh, rất có thể trọng dụng.

Không lâu trước đó nhân tài Đại Liêu nhiều vô kể.

Nhưng tới bây giờ một Tướng quân nhỏ cũng phải được đề xuất. Trong lòng Dư Lê Yến cảm thấy bất lực nhưng mà rất nhanh cô đã điều chỉnh cảm xúc. Nhớ năm đó người bên Thái tổ và ta không khác nhau lắm, chẳng phải vẫn thành lập nên nước Đại Liêu sao?

Yến tử đừng nản chí!

Ít nhất bên cạnh người còn có Tiêu Bột Yếu Hợp, có Nhậm Oán, có Da Luật Tra Nô, còn có Thạch Liệt Đạt Lạt Can hỗ trợ.

Người đó, cũng nên biết đủ chứ!

Nghĩ đến đây mặt Dư Lê Yến lộ vẻ tươi cười.

- Vậy truyền lời nói của ta, phong Thạch Liệt Đạt Lạt Can làm Thượng Tướng quân, Mã Bản Đặc làm Tướng quân.

Trước đó, tất cả công việc trong thành Khả Đôn sẽ do Tiêu Bột Yếu Hợp người quản lý. Ta sẽ giao những Oát Lỗ Đoá và Ngôã Lý, đầu hàng để người quản. Tiêu Bột Yếu Hợp, trước khi Oán Ca Nhi và Tra Nô chưa trở về ta không hi vọng thành Khả Đôn gặp phiền toái nào, người có làm được không?

Như vậy là để cho Tiêu Bột Yếu Hợp tiếp nhận chức của Pha Lý Quát, làm cho Tiêu Bột Yếu Hợp kích động không thôi.

Anh ta liền vội vàng khom người thi lễ,

- Công chúa yên tâm, mặt tướng nguyên cục cung tận tụy đến chết mới thôi.

- Tốt lắm, nghĩ đến “chết” và “chết” sao.

Tiêu Bột Yếu Hợp, ta muốn ngươi sống, sống thật khỏe để giúp ta phục hưng nước Đại Liêu!

Đúng rồi ngươi mới vừa nói tin Tứ ca chết là có người lộ ra ngoài, nhưng có tra ra là ai để lộ ra ngoài không?

Trên mặt Tiêu Bột Yếu Hợp lộ ra vẻ khổ tâm.

Anh ta do dự chút hạ giọng nói:

- Mặt tướng điều tra hình như là từ bên Khuất Đột Luật thiếu chủ truyền ra.

- Khuất Đột Luật!

Trong mắt Dư Yến Nô lập tức có chút sát khí.

Hôm qua người này là người đầu tiên đầu hàng, sau đó suýt nữa khiến cho Ngọc Doãn lộ sơ hở. Nếu không phải nể tình gã là Thiếu bộ chủ của Niêm Bát Cát, Dư Lê Yến chắc chắn không để gã sống sót. Nhưng thật không ngờ lại đem tin cái chết của Da Luật Tập Nê Liệt truyền ra, nếu không phải Tiêu Bột Yếu Hợp và Thạch Liệt Đạt Lạt Can chỉ sợ thành Khả Đôn sẽ lại tiếp tục phải chịu binh biến.

Người này không thể dung tha!

- Công chúa, ta cũng biết Khuất Đột Luật này đáng chết!

Tiêu Bột Yếu Hợp xem xét sự việc không tệ nên đứng ra khuyên nhủ:

- Chỉ sợ thể cục hiện giờ cần phải dựa vào Niêm Bát Cát rất nhiều. Hơn nữa thời điểm trước đó Niêm Bát Cát đã hồi đáp, đồng ý trợ giúp năm nghìn binh mã, nói không chừng đã khởi hành.

Lúc này nếu giết người này chỉ sợ...

Dư Lê Yến không đợi Tiêu Bột Yếu Hợp nói xong, đã một chương liền vỗ lên lan can.

- Con cháu A Bào Cơ sao lại phải phụ thuộc?

- Ta biết công chúa không muốn phụ thuộc, nhưng người ở Tây Hạ và Uông Cổ còn chưa có hồi báo, nếu lúc này làm Niêm Bát Cát nổi giận không phải là thượng sách. Tuy nhiên cũng không thể để người này ở lại thành Khả Đôn, nếu không sẽ có tai họa.

Ta có một kế khiến gã phải rời khỏi thành Khả Đôn.

Vừa lúc Niêm Bát Cát phải xuất binh thì để gã trở về liên lạc với Niêm Bát Cát... TỨC không tổn thương hoà khí cũng không rước lấy phiền toái.

Dư Lê Yến chậm rãi ngồi xuống hít một hơi thật lâu.

“Yến tử, cô phải nhớ lý hôm nay cô là Nữ Vương Đại Liêu.

Cô phải suy tính cho tương lai của Đại Liêu, tuyệt đối không thể làm việc theo ý thích của mình. Người ta nói đến Đế Vương tôn quý, lại không biết Đế Vương tôn quý được thành lập trên vô số sự hi sinh. Cô xem lệnh tôn ông ta làm việc theo ý thích của mình nên kết quả như thế đấy?”

Trong đầu vang lên âm thanh của Ngọc Doãn.

Dư Lê Yến nhắm mắt lại và thôi tức giận...

- Vậy đi, cứ theo lời của Bột Yếu Hợp.

Tiêu Bột Yếu Hợp nghe được lập tức mừng rỡ.

Anh ta đứng dậy muốn nói chuyện thì thấy Mã Nhĩ Lư Phần từ trong đại sảnh đảo đảo bước vào,

- Báo!

- Mã Nhĩ Lư Phần, có chuyện gì kinh hoàng?

- Công chúa, chuyện lớn không tốt rồi... Ất Thất Oát Lỗ Đoá mang theo Hắc Sơn quân đã trở lại, đang tiến gần đến thành Khả Đôn!

Trong lòng Dư Lê Yến trầm xuống có chút cảm xúc không thể khống chế được, bật dậy kêu lên:

- Người nói gì? Ất Thất Di Lý suất bộ mà đến!

176. Chương 175: Trí Tín Nhân Dũng Nghiêm

Giữa trưa ánh nắng mặt trời chói cả mắt khiến cho người ta khó có thể giương mắt.

Nhiệt độ không khí khoảng tiết Trung Phục rất cao, tuy rằng nơi đây là Mạc Bắc nhưng mặt trời nóng chói chang làm cho người ta khó có thể chịu đựng. Ánh mặt trời bao phủ thành Khả Đôn, xa xa đỏ bừng giống như một biển lửa, như ảo ảnh khiến cho người ta cảm giác như trong hư ảo.

Ngoài năm dặm thành Khả Đôn là nơi Hắc Sơn quân bày trận, quân kỳ phấp phới lặng yên không một tiếng động.

Đứng trên đầu thành đưa mắt nhìn ra xa có thể nhìn thấy rõ ràng quân trận của Hắc Sơn quân. Tuy rằng khoảng cách rất xa nhưng có thể nhìn thấy sát khí rất rõ rệt khiến cho người ta hết hồn. Quân Hắc Sơn cũng coi như đã trải qua trăm trận chiến, sát khí này có vẻ rất mãnh liệt. Trước đó bởi vì Da Luật Đại Thạch chết trận đã làm hạ sĩ khí quân Hắc Sơn, bắt buộc phải ngừng công kích thành Khả Đôn. Nhưng bây giờ Ất Thất Oát Lỗ Đoá trở về, dường như đã góp thêm linh hồn cho quân Hắc Sơn và khôi phục đẳng đẳng sát khí.

Dư Lê Yến lên lầu thành xem tình hình của địch.

Cô nhìn trộm trái phải nhưng phát hiện cả đám Liêu quân sĩ tướng đều buồn rầu.

Ba người Da Luật Tập Nê Liệt chết trận đã dả kích sĩ khí của Liêu quân, không thể nói là không lớn. Tuy rằng đám người Thạch Liệt Đạt Lạt Can ổn định lòng quân, nhưng nếu muốn khôi phục sĩ khí cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Hình như tất cả mọi người đều nhìn Dư Lê Yến, muốn biết khi đối mặt với loại chuyện này, cuối cùng Công chúa Thục Quốc của Hoàng thân quốc thích sẽ lựa chọn ra sao?

Ngọc Doãn nhíu chặt mày đứng phía sau Dư Lê Yến không nói câu nào.

Rõ ràng hẳn có thể cảm nhận được tướng sĩ Liêu quân đang mê mẩn và sợ hãi... Tương lai sẽ ra sao? Tứ thái tử chết rồi, Đại tướng quân cũng chết, Công chúa Thục Quốc một kẻ nữ lưu thật sự có thể dẫn dắt chúng ta để chấn hưng thực lực của nước Đại Liêu sao?

Sự hoài nghi này hình như tồn tại trong lòng của từng tướng sĩ quân Liêu.

Thậm chí Ngọc Doãn có thể cảm nhận được, đám người Dư Lê Yến Thạch Liệt Đạt Lạt Can và Mã Bản Đặc mặc dù bề ngoài thì ủng hộ nhưng bên trong cũng có vài phần do dự.

Trong tình hình này làm sao có thể chống cự Hắc Sơn quân?

- Mã Nhĩ Lư Phần.

Đột nhiên Ngọc Doãn gọi Mã Nhĩ Lư Phần, thấp giọng nói:

- Ất Thất Oát Lỗ Đoá rời khỏi như thế nào? Sau tình thế nguy cấp hẳn ta đã nói những gì?

Mã Nhĩ Lư Phần ngẫm nghĩ một chút lắc đầu cười gượng.

- Nghe nói Ất Thất Oát Lỗ Đoá kia sau khi tế bái quan tài của Da Luật Đại Thạch xong thì không nói tiếng nào, trong đêm liền lao ra thành Khả Đôn...

Lúc đó mọi người đều bận rộn dọn dẹp cổng thành, cho nên không thể ngăn người này lại.

Sáng hôm nay ông ta suất bộ tới đây... Đã bày trận ngoài năm dặm, không có khiêu chiến cũng chưa từng công kích, chỉ bày trận ở đó và bất động. Những ngày này trời cực nóng thật sự khó có thể chịu đựng... Ngọc công tử, người nói xem đám người Hắc Sơn quân làm sao có thể kiên trì chịu đựng đến thế? Nóng như vậy còn đội mũ quan giáp đầy, thậm chí ngay cả động cũng không động, thật sự hoài nghi những người này đã luyện thành như thế nào.

Ngọc Doãn trầm mặc!

Nhóm Hắc Sơn quân này hơi khác, có thể nói thủ hạ của Da Luật Đại Thạch rất tinh nhuệ.

Quả nhiên Át Thất Oát Lỗ Đoá không hổ danh là Tướng lĩnh mà Dư Lê Yến đã ngợi khen, ít nhất dưới tình huống này ông ta vẫn có thể khống chế binh mã như xưa, rất nghiêm túc, cho thấy khả năng luyện binh của người này! Nếu không có tướng tài thì làm sao có thể khiến cho Hắc Sơn quân dũng mãnh trở lại nhanh như thế?

Ngọc Doãn nghĩ đến đây, nhìn nhìn đám người Dư Lê Yến, trong lòng có chút động.

- Yến tử!

- Ừ?

Ngọc Doãn đến phía sau của Dư Lê Yến, hạ giọng nói bên tai cô:

- Cô tin ta chứ?

Dư Lê Yến ngẩng ra, gật đầu nói:

- đương nhiên.

- Mở cửa thành!

- Cái gì?

Dư Lê Yến hạ giọng nói:

- Tiểu Ất, lúc này ra khỏi thành để quyết chiến cùng Hắc Sơn quân chỉ sợ là không ổn đâu.

Sĩ khí của các quân sĩ đã hạ, nếu chỉ là điều khiển nói không chừng có thể chống đỡ được một trận. Nhưng nếu như ra khỏi thành đã chiến chưa chắc là đối thủ của Hắc Sơn quân. Trong tay ta chỉ có nhiều đó binh mã, nếu có chuyện gì sẽ tổn thất nghiêm trọng, chỉ sợ không còn hi vọng nữa.

- Nghe ta đi, mở cửa thành!

Ngọc Doãn cười cười:

- Ta cùng cô ra khỏi thành.

- À?

Dư Lê Yến có chút hồ đồ không hiểu đầu đuôi chỉ biết nhìn Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất muốn dẫn theo bao nhiêu binh mã?

- Chỉ có hai người ta và cô.

Dư Lê Yến lập tức hít sâu một hơi.

- Tiểu Ất ngươi điên rồi phải không? Ta biết ngươi có võ dũng nhưng chỉ dựa vào hai người tôi và anh làm sao có thể địch nổi cuộc tấn công của năm trăm Hắc Sơn quân? Ngươi không biết những Hắc Sơn quân đó rất dũng mãnh sao?

- Bọn họ sẽ không tấn công.

Một câu nói của Ngọc Doãn khiến cho Dư Lê Yến ngẩn ra.

Nhìn trái phải không có ai Ngọc Doãn thấp giọng nói:

- Nay tất cả mọi người đang dõi theo cô, đây là thời điểm để cô lộ ra dũng khí... Cô thân là nữ nhi, có năng khiếu bẩm sinh cũng không thể bù đắp khuyết điểm. Các quân sĩ không tín nhiệm cô, thậm chí các Tướng sĩ cũng là bán tín bán nghi. Cô nhất định phải để mọi người thấy dũng khí của mình, mới có thể khiến cho mọi người tín nhiệm cô.

Đây là một cơ hội và cũng là một canh bạc.

- Canh bạc?

Dư Lê Yến nghi hoặc nhìn Ngọc Doãn dường như có chút không hiểu.

- Chúng ta thử đánh cược... Ất Thất Oát Lỗ Đoá phải quy thuận cô.

Nhưng bởi vì cô là phụ nữ nên làm cho anh ta khó quyết định... Cho nên anh ta mới bày ra thế trận này cũng chỉ để dò xét. Cô xem, họ đến dưới thành đã gần một canh giờ nhưng không có chút dấu hiệu nào muốn công kích.

Vì sao?

Trời nóng như thế, ta và cô chỉ đứng trên lầu thành thôi mà cũng thấy khó chịu, vì sao họ võ trang đầy đủ kỵ binh để bày trận này? Yến tử, ta nghĩ Ất Thất Oát Lỗ Đoá anh ta ở đây cũng chỉ muốn biết thân là Công chúa Đại Liêu sắp sửa quản lý Đại Liêu trong tay có một phen dũng khí đảm đương nào không... Chúng ta đi ra ngoài để giáp mặt nói rõ với Ất Thất Oát Lỗ Đoá.

Ngọc Doãn nói một phen, nói đến sắc mặt của Dư Lê Yến âm tình bất định.

Đúng vậy Tiểu Ất nói đúng, cũng.. chính xác, như vậy ta sẽ thu phục được Ất Thất Oát Lỗ Đoá, nắm trong tay Hắc Sơn quân và hoàn toàn ổn định thế cục ở thành Khả Đôn. Nhưng nếu thất bại ta và Tiểu Ất sẽ cùng nhau đối mặt với sự công kích của Hắc Sơn quân. Dư Lê Yến tin rằng cho dù Ngọc Doãn có lợi hại đến đâu cũng không thể nào lo cho cô trong đám loạn quân này.

Một khi không tốt ta sẽ cùng với Tiểu Ất chết trên trận sa trường...

Trong lòng Dư Lê Yến có chút rối rắm.

Nhưng cô biết rằng đây là cơ hội duy nhất của cô.

Nhưng lòng người trong thành Khả Đôn đang bị lung lay, sĩ khí hạ.

Nếu không có một châm thuốc trợ tim sớm muộn gì cũng sẽ suy sụp!

Đây là một canh bạc thắng được thì thu hoạch lớn, nếu như thua cũng đồng nghĩa với kết thúc... Tuy nhiên cho đến nay, ta còn có gì đâu mà không dám đánh cược? Đi đến bước này Dư Lê Yến biết cô đã không còn con đường lui nào khác.

Ta sẽ đánh cược cho tầm nhìn của Tiểu Ất!

Nghĩ đến đây đột nhiên Dư Lê Yến lạnh lùng nói:

- Truyền chiếu lệnh ta mở cửa thành ra.

- À?

Đám người Tiêu Bột Yếu Hợp hoảng hồn liền vội vàng tiến lên cản trở.

- Công chúa tuyệt đối không thể mạo hiểm a... Mà nay sĩ khí trong quân đã hạ, từ trong thành mà chiến đấu thì có phần thắng nhưng nếu như ra khỏi thành nhất định.

- Công chúa ngàn vạn lần không nên manh động.

Tiêu Bột Yếu Hợp nói xong hung tợn liếc mắt nhìn Ngọc Doãn một cái.

Vừa rồi Ngọc Doãn đã nói chuyện với Dư Lê Yến, nhìn trong mắt hắn, vốn tưởng hắn có biện pháp gì hay không ngờ lại thành một chủ ý cùi bắp. Nếu ở đây ra khỏi thành giao chiến rõ ràng là tự tìm đường chết, đương nhiên Tiêu Bột Yếu Hợp không đồng ý.

Nhưng thật ra trong mắt Thạch Liệt Đạt Lạt Can toát ra vẻ khâm phục.

Vị Công chúa này tuy là thân nữ nhi nhưng dũng khí không tệ... Ít nhất cô không sợ đến mức không dám thò đầu ra ngoài khi đối mặt với cường địch. Từ phương diện này mà nói, trí tin nhân dũng nghiêm, kẻ làm Tướng phải hội đủ năm yếu tố, trong yếu tố “Dũng” của Dư Lê Yến dường như không kém đáng mảy râu.

Chỉ có điều...

Nào biết Dư Lê Yến lại cười nói:

- Ai nói ta phải dẫn binh ra trận?

- Ý của công chúa...

- Ta là con cháu của A Bảo Cơ, Ất Thất Oát Lỗ Đoá, là con cháu của Liễn Cửu Trưởng Ất Thất Bộ, để ta ra ngoài xem chút Ất Thất Oát Lỗ Đoá ông ta cuối cùng đang muốn làm gì. Ha ha, các người không cần lo lắng, theo như ta thấy Ất Thất Oát Lỗ Đoá chưa chắc đã có ác ý. Ta cảm thấy ông ta muốn thăm dò ta! Nếu đã như thế thì ta làm sao có thể đánh mất thể diện của Thái tổ?

Tiểu Ất mời người cùng ta ra khỏi thành, chỉ ta và Tiểu Ất hai người là đủ, những người còn lại không được tự tiện ra khỏi thành...

- Cái gì?

Tiêu Bột Yếu Hợp lập tức bối rối!

Theo sau đám người Thạch Liệt Đạt Lạt Can cũng đang ngơ ngác nhìn nhau.

Vị Công chúa này điên đến tột cùng rồi? Sao chỉ dẫn theo một người ra ngoài đối mặt với năm trăm thiết kỵ của Hắc Sơn quân sao?

Thạch Liệt Đạt Lạt Can nhổ nước miếng, ngơ ngẩn nhìn Dư Lê Yến.

Cô gái này là... Không, vị này là Công chúa Thục Quốc nhưng so với suy nghĩ của ta đã dũng cảm hơn rất nhiều.

- Công chúa...

- Thạch Liệt tướng quân, đừng có khuyên ta, ta đã hạ quyết tâm.

Thạch Liệt Đạt Lạt Can bị kiềm hãm, lời ra đến khoé miệng bị Dư Lê Yến nói một câu nên đành nuốt trở vào bụng.

- Đúng rồi, chẳng may ta không về mọi người cũng đừng vì ta mà báo thù, càng không nên đi liều mạng với Hắc Sơn quân.

Đóng chặt cửa thành, ổn định cục diện.. Nếu Đại Liêu còn có thể cứu, mọi người nể tình ta trợ giúp phụ hoàng của ta một tay, nếu Đại Liêu không thể cứu mọi người tự tìm cách trốn đi. Còn những người tù binh kia thì quay lại thả họ đi, Ngôã Lý mưu nghịch kia cũng đừng có truy cứu nữa, để họ giống như những dân thường và thả đi... Ta đã đồng ý với họ phải cho họ một hi vọng. Mà nay có thể ta không thể thực hiện được, đành phải nhờ chư vị thay ta thực hiện.

- Công chúa!

Thạch Liệt Đạt Lạt Can nghe được ánh mắt liền đỏ lên.

- Đạt Lạt Can là con cháu của Thạch Liệt gia, nếu chết cũng là hồn ma của nước Đại Liêu.

Công chúa rời thành xin cho thần đi theo... Nếu Át Thất Oát Lỗ Đoá thật muốn hành bắt thần chi tử, thần nguyện ý liều chết để bảo vệ Công chúa.

- Ha hà, nếu Hắc Sơn quân thật sự tấn công thì một mình ngươi có ích lợi gì?

Dư Lê Yến vươn tay vỗ vỗ bả vai Thạch Liệt Đạt Lạt Can, vẻ mặt tự nhiên nói:

- Ta tin tưởng Át Thất Oát Lỗ Đoá không muốn ta có chuyện, thành Khả Đôn này sẽ giao cho ngươi và Bột Yếu Hợp, chớ có hành động thiếu suy nghĩ, ta và Tiểu Át rất nhanh sẽ quay lại.

- Công chúa không được đâu!

Tiêu Bột Yếu Hợp rất mau là khóc thành tiếng.

Dư Lê Yến giận tím mặt,

- Hiện nay ta là Công chúa của nước Đại Liêu và là người đứng đầu thành Khả Đôn.

- Người đâu, chuẩn bị ngựa và mở cửa thành cho ta... Ta muốn xem xem kia Ất Thất Oát Lỗ Đoá thật sự muốn phạm thượng?

Nói đến như vậy Tiêu Bột Yếu Hợp cũng không thể nào ngăn cản Dư Lê Yến.

Dư Lê Yến cùng Ngọc Doãn đi đến thành dưới, đã có người chuẩn bị sẵn ngựa, hai người xoay mình lên ngựa.

- Tiểu Ất, chỉ mong ngươi không đoán sai.

Ngọc Doãn ngồi trên ngựa mỉm cười,

- Nếu sai lầm tất nhiên Tiểu Ất sẽ chết trước Công chúa.

Con người của Dư Lê Yến dịu dàng giống như nước mùa thu.

Cô gật gật đầu hạ giọng nói:

- Đã có Tiểu Ất đi cùng, ta có chết cũng không tiếc nuối... Người đâu mở cửa cho ta!

177. Chương 176: Cốt Na Lý

- Di Lý, đi thôi!

Dưới cờ đại kỳ Hắc Sơn quân, Cốt Na Lý nhìn thành Khả Đôn lặng yên ở phía xa không một động tĩnh, thở dài nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Người cho rằng trên đời này ai cũng như Sứ Quân sao? Có lẽ Công chúa Thục Quốc đúng là như lời người đã nói, có chút khí độ nhưng cuối cùng cũng là nữ nhân. Người hùng hổ như vậy suốt bộ mà đến, cô ta làm sao dám mạo hiểm lớn như thế để tiến đến mời chào người?

Át Thất Oát Lỗ Đoá không có trả lời.

Cốt Na Lý vốn là người Hề, màu da khá trắng, tướng mạo tuấn tú.

Gax và Át Thất Oát Lỗ Đoá từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, sau đó lại cùng nhau nhập ngũ. Hề Vương Tiêu Can ủng hộ Da Luật Thuần, khi thành lập Bắc Liêu, Cốt Na Lý động viên Át Thất Oát Lỗ Đoá nương tựa vào bên Tiêu Can. Lúc ấy, hai người được phân dưới trướng của Da Luật Đại Thạch.

Át Thất Oát Lỗ Đoá vũ dũng hơn người, am hiểu trị binh.

Còn Cốt Na Lý mặc dù tay trái gà không chặt nhưng túc trí đa mưu, được gọi là “Bạch hồ” làm phụ tá cho Da Luật Đại Thạch.

Gã và Át Thất Oát Lỗ Đoá hợp xưng hổ hồ, là phụ tá đắc lực cho Da Luật Đại Thạch.

Sau này hộ tống Da Luật Đại Thạch từ trong đại doanh quân Kim chạy ra, tìm Thiên Tộ Đế Da Luật Diên Hi để nương tựa...

Lúc ấy Cốt Na Lý nói với Da Luật Đại Thạch rằng ngàn vạn lần không cần giao ra binh mã! Sứ Quân người đã từng ủng hộ Da Luật Thuần, giống như nghịch thần trong mắt Da Luật Diên Hi. Nhưng giờ ông ta đã tiếp nhận người cũng là muốn giành bảy ngàn binh mã trong tay người.

Người giao binh mã ra chính là thời điểm người sẽ trở thành tù nhân.

Nhưng Da Luật Đại Thạch không nghe, vẫn kiên trì tiến đến hội họp cùng Da Luật Diên Hi.

Rơi vào đường cùng, Cốt Na Lý lại ra một kế,

- Sứ Quân người muốn tìm bệ hạ để có nơi nương tựa, ta không ngăn cản.

- Nhưng xin Sứ Quân chuẩn bị đường rút để tránh không có đường lui. Ta và Di Lý sẽ không xuất hiện, chúng ta dẫn theo hai ngàn người đến Hắc Sơn, làm mã tặc địa phương. Nếu trong một năm Sứ Quân giao ra binh quyền mà không có xảy ra vấn đề gì, ta và Di Lý lợi dụng danh nghĩa quy hàng, quay về trại của Sứ Quân; Nếu Sứ Quân gặp nguy hiểm, ta và Di Lý cũng có thể nghĩ cách cứu Sứ Quân ra...

Đối với Da Luật Đại Thạch mà nói đây là một sự đảm bảo không thể nào nghi ngờ.

Sau khi suy nghĩ kỹ ông ta đồng ý với kế sách của Cốt Na Lý, mang binh mã đến nương tựa vào Thiên Tộ Đế, còn Cốt Na Lý và Ất Thất Oát Lỗ Đoá dẫn theo hơn một ngàn quân tinh nhuệ đã đại thắng ở quân Tổng ở Yên Kinh đi theo Da Luật Đại Thạch vào rừng làm Hắc Sơn quân.

Kết quả giống như Cốt Na Lý đã đoán.

Sau khi Da Luật Đại Thạch giao ra binh quyền không lâu, vốn dĩ vì chuyện khuyên Thiên Tộ Đế xuất binh mà bị bắt giam.

Cốt Na Lý nhận được tin tức bắt đầu triển khai hành động.

Trưởng tiên anh ta thông qua sự hiểu biết về thành Khả Đôn để làm cho Pha Lý Quát hàng.

Sau đó hai bên cầu kết, trong thời điểm thích hợp để Ất Thất Oát Lỗ Đoá vào thành sau đó liên kết giải cứu Da Luật Đại Thạch.

Có thể nói là kế sách này đã được tiến hành thuận lợi, chỉ có điều Da Luật Đại Thạch cũng được, Cốt Na Lý cũng được đều không dự liệu được sự xuất hiện của Da Luật Tập Nê Liệt, càng không ngờ đến sự tồn tại của Dư Lê Yến và Ngọc Doãn hai người này, cho nên đã thất bại trong gan tấc.

Sau khi Dư Lê Yến lấy ra thi thể của Da Luật Đại Thạch, Cốt Na Lý quả quyết hạ lệnh ngừng công kích.

Gã nhanh chóng suất bộ cho lui về sau năm mươi dặm và cho người tìm hiểu tin tức... Cho đến sáng sớm Cốt Na Lý nghênh đón Ất Thất Oát Lỗ Đoá từ thành Khả Đôn trở về.

Vốn dĩ Cốt Na Lý muốn suất bộ trở về Hắc Sơn.

- Ta còn năm trăm tinh binh ở Hắc Sơn hơn nửa binh mã trong tay cũng có hơn ngàn người.

Dù là không đi tìm Lỗ tặc nương tựa mà dựa vào những người này ư, cũng đủ để ở Mạc Bắc làm một Đại vương ung dung tự tại. Đất Mạc Bắc màu mỡ ngàn dặm cũng đủ để chúng ta khám phá... Thật sự nếu không có cách nào sống yên ở Mạc Bắc cũng có thể tiến ra bắc đến Tây Châu.

Dân tộc Hồi Hột ở Cao Xương đã xuống dốc, căn bản không thể là đối thủ của chúng ta.

Chúng ta tiến vào Tây Châu cũng có thể vui sướng ung dung tự tại, ngay cả dân tộc Hồi Hột ở Cao Xương cũng không thể làm gì được chúng ta.

Từ cấp Hooojtnaof mà nói Cốt Na Lý, Dư Lê Yến còn có Da Luật Đại Thạch trong lịch sử đều đã xác định vị trí ở Tây Châu, nhắm thẳng vào dân tộc Hồi Hột ở Tây Xương. Chẳng qua sự lợi dụng của ba người này đối với Tây Châu có sự khác nhau rất lớn.

Trong lịch sử, Da Luật Đại Thạch đã mượn Tây Châu để làm bàn đạp đánh vào Trung Á.

Cốt Na Lý muốn mượn Tây Châu để làm nơi căn cứ, còn kế hoạch của Dư Lê Yến muốn Tây Châu trở thành nền móng để liên kết chặt chẽ với Tây Hạ để cho Đại Liêu nghỉ ngơi lấy lại sức. Mặc kệ ra sao trong mắt bọn họ Tây Châu vẫn là một chỗ có phong thủy tốt. Cốt Na Lý vốn cho rằng Ất Thất Oát Lỗ Đoá sẽ đồng ý đề nghị của gax, không ngờ Ất Thất Oát Lỗ Đoá lại phản đối.

- Ta cảm thấy vị Công chúa Thục Quốc kia khác với những người con gái bình thường, rất có trí tuệ.

Một người có bản lĩnh phi thường, trong tình huống đó còn có thể chuyển bại thành thắng, cuối cùng ngay cả Sứ quân còn phải bại dưới tay cô ta... A Lý, ta và ngươi đều là con cháu Tấn Thiết sao có thể tự tiện vứt bỏ Tổ quốc? Ta muốn xem bản lĩnh của vị Công chúa Thục Quốc kia.

Da Luật A Bảo Cơ dẫn Khiết Đan thành lập Đại Liêu, trong lời nói Khiết Đan, “Liêu” có nghĩa là Tấn Thiết.

Cốt Na Lý nghe được liền kinh ngạc!

- Di Lý chẳng lẽ điên rồi?

Đó là Công chúa Thục Quốc là điểm tựa của hoàng thân quốc thích, dù gì cũng là một người phụ nữ... mà nay bệ hạ sớm muộn cũng bị bại trận, hồn của Sứ Quân cũng đã về cõi tuyến, trăm vạn đại quân cũng không thể chống đỡ nổi Thiết kỵ Lỗ tặc, dựa vào một người phụ nữ làm sao có thể thành đại sự?

Đương nhiên gax không đồng ý đầu hàng Dư Lê Yến, nhưng Ất Thất Oát Lỗ Đoá luôn luôn mang hi vọng.

Rơi vào đường cùng Cốt Na Lý đành phải ra nhất kế,

- Người ta nói kẻ làm tướng, trí tin nhân dũng nghiêm, thiếu một thứ cũng không được.

Vị Công chúa Thục Quốc kia có thể khiến cho Di Lý khâm phục xem ra cũng là một người phụ nữ có bản lĩnh. Nhưng chỉ dựa vào chút bản lĩnh đó cũng khó thành đại sự, ta có một kế thử một chút thì có thể biết được Công chúa Thục Quốc có thể thành đại sự không. Ta và người lãnh binh tiến thành Khả Đôn, xem Công chúa Thục Quốc sẽ phản ứng ra sao. Nếu cô ta có thể ứng phó hợp lý ta sẽ cùng người phụ tá cô ta hoàn thành đại sự, nhưng nếu cô ta ứng xử không được người hãy theo ta trở về Hắc Sơn... Mặc kệ ra sao ta và người cũng phải vì thế hệ sau mà suy xét.

Ta cũng không muốn làm một người bán mạng cho Da Luật Diên Hi!

Nói đến đây thì Ất Thất Oát Lỗ Đoá cũng không có phản đối Cốt Na Lý, dù sao gã cũng suy nghĩ cho mình...

Hai người thảo luận một chút liền dẫn binh trực bức thành Khả Đôn.

Nhưng trước mắt họ đang chờ dưới ánh mặt trời chói chang đã một canh giờ, nhưng thành Khả Đôn vẫn không có động tĩnh nào...

Cốt Na Lý nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, theo ta nghĩ Công chúa Thục Quốc này cũng thường thôi.

Ắt Thất Oát Lỗ Đoá đưa mắt nhìn thành Khả Đôn, trong mắt chất chứa nỗi mất mát... Có lẽ đây là lần cuối cùng y nhìn lại mảnh đất Cố Quốc. Một khi đã đi, duyên phận giữa y và Đại Liêu cũng sẽ bị chia cắt, từ đó về sau không còn quan hệ nào nữa.

Nghĩ đến đây Ắt Thất Oát Lỗ Đoá không kiềm nổi sự đau thương.

Y quay đầu ngựa nhìn thoáng qua Hắc Sơn quân đang đứng chờ cùng y dưới ánh mặt trời chói chang, đột nhiên gờ ha lê bổng lên và hạ lệnh rút khỏi. Cũng đúng lúc này bỗng nhiên Cốt Na Lý gờ tay một tay nắm lấy cánh tay của y.

- Di Lý mau nhìn!

Trong thanh âm của Cốt Na Lý có chút ngạc nhiên.

Ắt Thất Oát Lỗ Đoá quay đầu lại nhìn về hướng thành Khả Đôn thì thấy cửa thành Khả Đôn rộng mở, từ trong thành bay ra hai người cưỡi ngựa.

Dưới ánh nắng chói chang hai con tuấn mã chạy như bay trong chớp mắt đã ra ngoài ba dặm.

Chợt tốc độ giảm xuống, hai con ngựa một trước một sau chậm rãi đi tới chỗ Hắc Sơn quân.

Ắt Thất Oát Lỗ Đoá thấy rõ ràng có một nam một nữ cưỡi ngựa.

Người nam, y không biết.

Nhưng mà cô gái kia y liếc mắt một cái là đã nhận ra, chính là Công chúa Thục Quốc Da Luật Dư Lý Diễn.

Không khỏi hít sâu một hơi, Ắt Thất Oát Lỗ Đoá quay đầu lại nhìn sang Cốt Na Lý, trong mắt có chút thăm dò.

- Công chúa đã tới, làm sao đây?

Cốt Na Lý trở tay không kịp khi mắt thấy hai người cưỡi ngựa chậm rãi đi tới, một đôi mắt hình tam giác lập tức híp lại thành hai khe hở.

- Đó chính là Công chúa Thục Quốc sao?

- Ừ!

Ắt Thất Oát Lỗ Đoá gật gật đầu thấp giọng nói:

- Cô gái trước mặt là Công chúa Thục Quốc... Nhưng mà còn người đàn ông phía sau ôngta thì ta chưa từng gặp qua và cũng không biết. A Lý ngươi xem tình hình bây giờ phải giải quyết sao đây cho phải? Nên nghênh đón hay là chờ ở đây?

Đột nhiên Cốt Na Lý cười gượng,

- Xem ra không nghênh đón cũng không được!

Dưới ánh mặt trời, Ngọc Doãn và Dư Lê Yển đang ghì chặt chiến mã ngoài hai dặm Hắc Sơn quân.

- Được rồi, ở đây chờ.

- Vì sao, không phải qua đó chào hỏi sao?

Ngọc Doãn cười cười hạ giọng nói:

- Yển tử, cô phải nhớ kỹ cô là Công chúa Đại Liêu, cũng là huyết mạch còn sống sót của hoàng thất Đại Liêu.

Bọn họ vốn là thần dân của cô, cô đến đây cũng đã nể mặt họ lắm rồi.

Tiếp theo chắc chắn họ sẽ qua đón tiếp cô...

- Nếu họ không qua đây thì sao?

Trong lòng Dư Lê Yển vẫn có chút sợ hãi.

Tuy rằng cô là Công chúa Thục Quốc nhưng cô hiểu rõ Công chúa Thục Quốc như cô là một Công chúa Thục Quốc không có tự tin nhất từ lúc Đại Liêu kiến quốc tới nay. Đối diện những người này, hôm qua còn

là kẻ thù mà nay chỉ mình cô và Ngọc Doãn tiến đến, nếu trong lòng những người này thật sự có ác ý, vậy hôm nay cô và Ngọc Doãn rất có thể sẽ bị chôn ở đây, làm thế nào không sợ chứ?

Chẳng qua Dư Lê Yến tin tưởng Ngọc Doãn.

Xuất thân hoàng tộc, làm cho huyết mạch của nước Đại Liêu kéo dài, Dư Lê Yến phải có sự kiêu ngạo của chính cô.

Không đợi Ngọc Doãn trả lời cô đã hít sâu một hơi để dẹp yên sự sợ hãi trong lòng. Chỉ thấy cô ngồi rất nghiêm chỉnh, thẳng ngực lên...

Ngọc Doãn mỉm cười!

Đúng lúc này Hắc Sơn quân ở phía xa bỗng nhiên rối loạn.

Chỉ nghe âm thanh chiến mã xi..xii.. cùng với tiếng người ồn ào.

Những người theo sát phía sau đại kỳ là một đội kỵ quân phi ngựa nhanh như tên bắn đi ra, nhào tới bên Dư Lê Yến hai người.

Nhưng trên thành Khả Đôn mặt mũi Tiêu Bột Yếu Hợp trắng bệch.

- Ngọc Tiểu Ất, Ngọc Tiểu Ất người đứng là càn quấy!

Biết rõ thân thể Công chúa là thiên kim còn để cô vùi thân vào chốn nguy hiểm, nếu chẳng may có chuyện gì thì nên làm thế nào cho phải?

Người đầu chuẩn bị cho ta chút binh mã để ra khỏi thành bảo vệ Công chúa trở về.

- Tiêu Đô thống ngàn vạn không nên!

Mã Bản Đặc bước lên phía trước ngăn cản Tiêu Bột Yếu Hợp, hạ giọng nói:

- Người phải đặt tinh thần của các huynh đệ lên hàng đầu, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc.

Lúc này Tiêu Bột Yếu Hợp mới để ý, các tướng sĩ trên đầu thành Liêu một đám người đều đưa mắt nhìn ra xa, nhìn sự thay đổi trên chiến trường. Sự suy sụp trước kia dường như đã tan biến và thay vào đó là sự dâng trào sĩ khí.

- Tiêu Đô thống, Công chúa có nắm thế cục trong tay hay không là dựa vào hành động hôm nay.

Thạch Liệt Đạt Lạt Can cũng tiến lên khuyên nhủ:

- Hiện nay chúng ta rất cần có dũng khí và sự quyết đoán của Công chúa. Thật sự Công chúa có thể dẹp yên bên phía Hắc Sơn quân tất nhiên sĩ khí của các tướng sĩ sẽ tăng vọt, nếu Công chúa thất bại, dù còn sống để trở về cũng khó có thể nắm thế cục trong tay... Người phải biết rằng các huynh đệ đã rất kì vọng một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất có thể dẫn họ ra khỏi cảnh khốn khổ.

- Vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất?

Tiêu Bột Yếu Hợp nghe được trầm mặc xuống.

“Đúng vậy, hiện nay ta cần chính là một người có thể xem xét thời thế, gan dạ sáng suốt hơn người, còn phải là vị vua có thủ đoạn tài trí mưu lược kiệt xuất...”

Công chúa, tiếp theo phải xem ở cô rồi!”

178. Chương 177: Hổ Và Hồ Ly

Năm mươi Hắc Sơn quân phóng ngựa như bay giống như thiên quân vạn mã chạy chồm mà đến.

Dường như chiến mã cảm nhận được sát khí đập vào mặt nhưng không kiềm nổi hí điên cuồng một hồi, có vẻ hoảng sợ bất an.

Dư Lê Yến cố gắng ổn định chiến mã, đôi tay thon mềm mại vỗ nhẹ lên cổ con ngựa.

Hình như chiến mã cảm nhận được tiếng lòng của Dư Lê Yến, lúc đầu xao động đã bình tĩnh lên rất nhiều.

Trái với con ngựa của Dư Lê Yến hoảng sợ bất an thì con ngựa của Ngọc Doãn điềm tĩnh thong dong. Không biết có phải là phản ứng chậm hay thật sự đã trở thành thói quen như thế mặc kệ kỵ quân phía đối diện càng ngày càng gần, Âm Kim không loạn chút nào.

- Yến tử cô nhìn Âm Kim xem!

Ngọc Doãn có thể cảm nhận được sự khấn trương của Dư Lê Yến nên mở miệng nói đùa,

- Lúc trước cô còn nói nó già... Tuy tuổi già chỉ chưa già, chỉ xa ngàn dặm. Tuy rằng Âm Kim nhà ta lớn tuổi so với vật cưỡi của cô, nhưng lại trầm ổn hơn rất nhiều.

Dư Lê Yến cũng để ý đến sự không tầm thường của Âm Kim, trong lòng ngạc nhiên không thôi.

Thực tế lúc đầu khi xuất phát dưới ánh nắng mặt trời, cô thật sự có chút chóng mắt với Âm Kim, bởi vì nhìn sơ qua nó thật sự quá già.

Ngược lại trong suốt chặng đường đi Âm Kim biểu hiện nổi bật nhất.

Sau khi đến thành Khả Đôn, con ngựa theo Ngọc Doãn đến dịch trạm, không lâu sau Ngọc Doãn vào tù, Âm Kim được đưa đi phủ nha. Nhưng ngoại trừ Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài, không ai có thể tới gần Âm Kim. Ngay cả muốn dắt ngựa đi rong ăn cỏ cũng phải là hai người Mã Nhĩ Hốt Tư đích thân làm, căn bản những người khác không để ý đến cũng khiến cho Dư Lê Yến ngạc nhiên không thôi.

Đây là một con ngựa tốt, tuy rằng hơi già nhưng không thể không thừa nhận đó là một con ngựa tốt!

Quái lạ ở chỗ không ai có thể nhận ra huyết thống của Âm Kim... Liêu Quốc xuất thân trên lưng ngựa, tuy rằng ngưỡng mộ văn hoá Hán nhưng vẫn thủy chung giữ lại duy trì một số tập tục. Giống như Dư Lê Yến này là hoàng thân quốc thích, từ nhỏ đến lớn gặp qua vô số lương mã cũng không thể nhận ra xuất thân của Âm Kim. Điều này khiến cho Dư Lê Yến rất tò mò!

Mũi ngọc nhỏ nhỏ nhếch lên, Dư Lê Yến hừ một tiếng.

- Đó là ngựa tốt thì sao? Âm Kim bản lãnh như vậy lại không được trọng dụng trong quân doanh Đại Tổng của người, kết quả là không phải bị những người ti tiện bán đi sao? Nếu không phải người may mắn thì sẽ không đến phiên người... Hừ, đắc ý gì chứ?

- Chuyện này...

Ngọc Doãn lập tức á khẩu không trả lời được.

Hoàn toàn chính xác, Âm Kim trong đại doanh quân Tổng, đích thực là tài giỏi không được trọng dụng.

Theo Nhậm Oán nói, lúc trước khi mua con ngựa này Nhậm lão công vốn không muốn, nhưng quan doanh quân Tổng vì muốn kiếm thêm chút tiền nên đã tặng kèm Âm Kim cho Nhậm lão công. Nói cách khác Nhậm lão công không bỏ ra một đồng để mua Âm Kim.

Đúng là người có mắt không trông!

Thấy Ngọc Doãn á khẩu không nói nên lời, Dư Lê Yến mỉm cười khúc khích.

Nhưng nụ cười này đã làm cho những cảm xúc khẩn trương trước đó tan biến bớt, nghênh diện đối mặt với Hắc Sơn quân Dư Lê Yến cũng không còn kích động như trước.

Càng ngày càng gần thậm chí có thể thấy rõ khuôn mặt của Hắc Sơn quân.

Khi ở khoảng cách ước chừng khoảng một trăm bước thì nghe một tiếng gào to:

- Hắc Sơn quân, ngừng ngựa!

Hắc Sơn quân đồng loạt ghìm ngựa, khi dừng lại không hề có chút hỗn loạn. Sau đó đội kỵ mã chia ra hai bên, Át Thất Oát Lỗ Đoá và Cốt Na Lý phóng ngựa thẳng lên, thẳng đến chỗ của Dư Lê Yến và Ngọc Doãn hai người, chạy ra thêm một trăm bước rồi dừng lại.

Át Thất Oát Lỗ Đoá và Cốt Na Lý chăm chú nhìn Dư Lê Yến.

Còn Dư Lê Yến không có vẻ gì sợ hãi nhìn thẳng hai người.

Sau một lúc lâu Ất Thất Oát Lỗ Đoá và Cốt Na Lý nhìn nhau, Cốt Na Lý giục ngựa tiến lên hai bước, vừa muốn nói chuyện thì nghe tiếng Dư Lê Yến quát:

- Ta là Công chúa Thục Quốc Dư Lê Yến, ngươi là ai? Chút quan gì? Vì sao gặp bốn cung mà không xuống ngựa nói chuyện.

Cốt Na Lý ngẩn ra nhìn Dư Lê Yến, đột nhiên ánh mắt có chút âm u lạnh lẽo.

Vốn gã muốn cướp mở miệng trước để miễn lễ quỳ lạy. Dù sao hành lễ quỳ lạy là gã đã thấp hơn hai phần...

Nhưng dường như Dư Lê Yến không có cho gã cơ hội này, đã mở miệng trước cho thấy thân phận, đồng thời còn muốn Cốt Na Lý xuống ngựa trả lời.

Đây không phải là sự cao ngạo ương ngạnh mà là một chiến lược.

Dư Lê Yến hừ một tiếng nhìn Cốt Na Lý, gắt gao nắm chặt bút thương trong tay.

Một lát sau đột nhiên Cốt Na Lý mỉm cười!

Gã xoay người xuống ngựa, sau khi bước nhanh vài bước khom mình thi lễ nói:

- Mặt tướng Tích tân phủ chiêu thảo ti tướng quân Cốt Na Lý bái kiến Công chúa Thục Quốc. Vì thần mặc giáp trụ trong người nên không thể hành trọn lễ, mong Công chúa thứ lỗi.

Tích tân phủ, đó là nơi ở phủ Đại Liêu Nam Kinh.

Dư Lê Yến giật mình đã đánh giá Cốt Na Lý một lượt, đột nhiên ngẩng lên nhìn Ất Thất Oát Lỗ Đoá rồi lạnh lùng nói:

- Ất Thất Oát Lỗ Đoá, hôm qua ta đã từng nói với ngươi muốn ngươi trợ giúp ta một tay. Ngươi không muốn thì thôi có sao rồi khỏi thành Khả Đôn lại dẫn binh tiến đến? Hay là nghĩ ta là nữ nhân nên dễ bắt nạt, muốn báo thù cho Da Luật Đại Thạch?

Ất Thất Oát Lỗ Đoá sững sốt, lại thấy Cốt Na Lý đang làm động tác ra hiệu với y: Xuống ngựa!

Trong lòng lập tức hiểu rõ...

Lúc đầu y vốn dĩ cũng không muốn đối địch với Dư Lê Yến, chỉ có điều Cốt Na Lý không đồng ý cho nên mới có hành động này nhằm để dò xét một phen.

Xem ra bây giờ Dư Lê Yến đã nhìn ra ý đồ của bọn họ.

Nghĩ đến đây Ất Thất Oát Lỗ Đoá treo cây lê bổng lên, xoay người xuống ngựa bước vội vài bước, quỳ một chân trên đất phía trước con ngựa của Dư Lê Yến.

- Mạt tướng Ất Thất Di Lý bái kiến Công chúa Thục Quốc.

- Ất Thất Oát Lỗ Đoá, Cốt Na Lý!

- Có mạt tướng.

- Ta đến chỉ để hỏi các người một câu, dẫn theo Hắc Sơn quân đến đây mục đích không phải là để giết ta sao?

Ất Thất Oát Lỗ Đoá và Cốt Na Lý nhìn nhau, Cốt Na Lý vội mở miệng nói:

- Hồi bẩm Công chúa, hai người mạt tướng tuyệt đối không có ý này.

Dư Lê Yến nhìn Hắc Sơn quân ở phía xa thì thấy tác phong của quân Hắc Sơn rất nghiêm túc, quân kỳ không loạn.

Thâm tán thưởng trong lòng, quả nhiên hai người này có chút bản lĩnh.

Chỉ bằng phương pháp trị quân như thế, nếu được đưa tới trước trướng của phụ hoàng, cũng chưa chắc đã kém hơn các danh tướng nổi tiếng ở Đại Liêu.

Cô không biết Cốt Na Lý, tuy nhiên có thể từ thái độ của Ất Thất Oát Lỗ Đoá thấy được tầm quan trọng của người này ở đây.

Thấy hai người đều quỳ ở trước ngựa Dư Lê Yến quay đầu lại nhìn thoáng qua Ngọc Doãn thì thấy Ngọc Doãn nhìn cô gật gật đầu cũng không có mở miệng nói chuyện. Cái gọi là sự thông hiểu tâm đầu ý hợp nhau, tuy Ngọc Doãn không lên tiếng Dư Lê Yến cũng biết được ý nghĩ của hần.

Vì thế Dư Lê Yến xoay người xuống ngựa cất bước tiến đến chỗ của hai người.

Cô đi rất chậm nên khiến cho Cốt Na Lý và Ất Thất Oát Lỗ Đoá hai người thấy một loại áp lực chưa từng có.

Công chúa Thục Quốc này đúng là không đơn giản!

Có thể nhìn thấu tâm tư của chúng ta là trí, dám chỉ đem một người đến đây là dũng, đối mặt với đám khổng lồ Hắc Sơn quân lại không bị áp lực, không hề sợ hãi, dám xuống ngựa càng khiến cho người bề trên tin tưởng. Cô biết hai người này căn bản không thể nào uy hiếp cô. Ngay lúc đó Ngọc Doãn cũng xuống ngựa, chỉ tiến lên hai bước liền dừng lại bất động...

Thật ra trong lòng Dư Lê Yến vô cùng khấn nguyện, nhưng sau khi đã trải qua rất nhiều sự đau khổ này nên đã có thể không để lộ sự vui buồn.

Có lẽ trước mặt Ngọc Doãn, cô vẫn là một thiếu nữ khờ dại ngây ngô trước kia, nhưng trước mặt hai người Ất Thất Oát Lỗ Đoá và Cốt Na Lý, Dư Lê Yến đã lộ ra khí chất của con cháu hoàng thất, khiến cho hai người không dám có bất kì sự chậm trễ nào.

Trước mắt xuất hiện một đôi giày, đôi tay của Dư Lê Yến đặt lên đầu hai người.

- Cốt Na Lý!

- Có mặt tướng.

Vốn dĩ Cốt Na Lý luôn hoài nghi Dư Lê Yến, nhưng không hiểu tại sao đôi tay thon non mềm kia khi đặt lên đỉnh đầu của gã, lại cảm thấy một loại áp lực nặng chưa từng có.

- Ất Thất Di Lý!

- Có mặt tướng.

- Nay Đại Liêu ta đang gặp nguy nan chưa từng có, tuy rằng bổn cung là thân nữ nhi, lại kế thừa huyết mạch của A Bảo Cơ.

Ta biết ta là một nữ nhân muốn cứu lại giang sơn Đại Liêu không phải là một chuyện dễ dàng. Nhưng ta nhất định phải làm như vậy bởi vì trong người ta đang chảy dòng máu của A Bảo Cơ... Ta biết hai người các ngươi là trung thần Đại Liêu cho nên các ngươi phải giúp ta, dùng tính mạng của các ngươi, dùng máu tươi của các ngươi giúp ta bảo vệ hi vọng cuối cùng này của Đại Liêu.

Cốt Na Lý, Ất Thất Di Lý!

Trước mặt ta là một con đường nhỏ quanh co, mỗi một bước đi đều phải trả giá cố gắng gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần...

Hai người các người có đồng ý giúp ta, bước tiếp cùng ta không?

Giọng nói của Dư Lê Yến không lớn nhưng có thể truyền đến chỗ Cốt Na Lý và Ất Thất Oát Lỗ Đoá, thậm chí vào tai của Hắc Sơn quân ngoài trăm bước.

Giọng nói trong kia ẩn chứa lực lượng kỳ lạ khó có thể hình dung, chỉ khiến cho nhiệt huyết của hai người sôi trào.

Cốt Na Lý liếc nhìn Ất Thất Oát Lỗ Đoá một cái, đồng thời hai người quỳ gối xuống đất phủ phục dưới chân Dư Lê Yến, khàn giọng hô:

- Chúng thần chính là hậu duệ Tần Thiết, rất tiếc vì không thể tận trung vì nước. Hôm nay Công chúa không chê xuất thân chúng thần, chúng thần sao dám không quên mình tuân mệnh.

Cùng với âm thanh bi thiết của hai người, năm mươi tên Hắc Sơn quân xa xa kia cũng đồng thời xuống ngựa và khóc rống.

Về phần Hắc Sơn quân ngoài hai dặm, mắt thấy tình hình này cũng ức chế, trong lòng không khỏi buồn đau, đều xuống ngựa phủ phục trên mặt đất.

Dư Lê Yến cố gắng ức chế nỗi kích động trong lòng.

Nàng lớn tiếng gào thét trong lòng:

“Hoàng hậu Duệ Trí người thấy không? Con không có phụ lòng thanh danh của con cháu thái tổ...”

Hắc Sơn quân đã bị thu phục như thế!

Đối với các tướng trong thành Khả Đôn mà nói, cảnh tượng này khiến cho bọn họ vô cùng kinh động.

Dư Lê Yến biểu hiện cơ trí và dũng khí khiến cho các tướng sĩ trong lòng vô cùng kinh ngạc, thậm chí khâm phục cực điểm.

Mắt thấy Hắc Sơn quân vây quanh Dư Lê Yến trở về dưới thành Khả Đôn, đột nhiên Thạch Liệt Đạt Lạt Can la lớn:

- Mở cửa thành, mở cửa thành... Các huynh đệ ta cùng đi đón tiếp Công chúa trở về.

Anh ta quay đầu lại liền chụp lấy cánh tay của Tiêu Bột Yếu Hợp.

- Công chúa làm được, cô làm được... Cô mới là vị vua tài trí mưu lược kiệt xuất chân chính của Đại Liêu!

“Vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất sao?”

Trong đầu Tiêu Bột Yếu Hợp trống rỗng.

Thời điểm hầu hết Hắc Sơn quân đã phủ phục Dư Lê Yến trên mặt đất thì anh ta đã ngừng có lối suy nghĩ này.

Đây phải là một dũng khí rất lớn mới có thể thực hiện như vậy?

Ánh mắt của Tiêu Bột Yếu Hợp cũng không có dừng lại trên người Dư Lê Yến mà là nhìn chăm chăm vào người đứng ở cuối cùng, dường như tự do ở ngoài mọi người, Ngọc Doãn đang cưỡi con ngựa gầy ốm tên Âm Kim kia, đúng là không đơn giản!

Nếu không phải hãn thì có lẽ hiện giờ công chúa đã phải gặp một hồi thảm bại...

Tiêu Bột Yếu Hợp hít sâu một hơi cố gắng làm mình tỉnh táo.

Anh ta theo đám người Thạch Liệt Đạt Lạt Can xuống đầu thành, ra khỏi cửa thành nghênh đón Dư Lê Yến trở về.

Các tướng sĩ trên đầu thành la lên “Công chúa Thực Quốc” đến nỗi khàn cả giọng.

Nhưng Tiêu Bột Yếu Hợp lại nhìn thấy Ngọc Doãn dắt con ngựa gầy ốm kia, một thân một mình ở một góc, lặng yên đi vào thành Khả Đôn...

179. Chương 178: Lâm Nha Tật Ký

Trong thành Khả Đôn tiếng reo hò khắp thành.

Đối với dân chúng thành Khả Đôn mà nói, phúc của nước Đại Liêu dường như có chút xa xôi. Trên thực tế nguyên nhân Hà Sáo gặp lũ lụt, Đại Liêu từ nhiều năm trước đã buông bỏ Sóc Châu, đem toàn bộ tinh lực ném vào khu tự trị Hà Sáo.

Sau có chuyện tốt thì không có phần của chúng ta, nhưng lúc thất bại mới nghĩ đến chúng ta?

Nếu nói dân chúng thành Khả Đôn không có oán hận với nước Liêu thì thật sự là nói dối.

Nhưng bất kể bọn họ có nguyện ý hay không, thành Khả Đôn đã không thể tránh khỏi bị cuốn vào trong trận chiến liên quan đến vận mệnh của Đại Liêu, đây tuyệt đối không phải là lấy ý chí dân chúng để có thể thay đổi được. Da Luật Diên Hi cũng vậy, mà Da Luật Đại Thạch cũng thế, đối với dân chúng thành Khả Đôn mà nói cũng không thể làm bọn họ vui vẻ phục tùng.

Ngược lại, biểu hiện dũng khí và trí tuệ của Dư Lê Yến hôm nay khiến tất cả mọi người đều chứng kiến.

Cho nên khi Da Luật Dư Lý Diễn đang trong sự vây quanh của mọi người tiến vào thành Khả Đôn, trong khoảnh khắc thành Khả Đôn sôi trào...

Chiến tranh đã một lần nữa không xuất hiện!

Ngọc Doãn dắt ngựa đi dọc theo phố, chậm rãi đến thự nha.

Chỉ là hắn không tiến vào cổng chính thự nha, bởi vì hắn biết, nơi đó nhất định có rất nhiều người.

Xuyên qua một ngõ nhỏ, Ngọc Doãn vượt qua cửa chính, đang chuẩn bị tới cửa ngách, chợt nghe đằng sau có người gọi tên hắn.

- Tiểu Ất!

Ngọc Doãn ngẩn ra, quay người nhìn lại.

- Tiêu Đô thống, sao lại ở đây?

Tiêu Bột Yếu Hợp một thân một mình, bước nhanh đi lên trước.

Y đứng ở trước mặt Ngọc Doãn, yên lặng nhìn hẩn, một lúc lâu mới hạ giọng nói:

- Tiểu Ất, ta muốn hỏi ngươi, có nguyện ở lại trợ giúp Công chúa không?

- Ta? Ở lại?

Ngọc Doãn hơi sửng sốt, chợt cười nói:

- Tiêu Đô Thống, ngươi đang nói đùa sao?

- Ta rất nghiêm túc.

Nụ cười trên mặt Ngọc Doãn chợt tắt, chăm chú nhìn Tiêu Bột Yếu Hợp rất lâu, rồi mới mở miệng nói:

- Là Yến tử phái ngươi tới hỏi ta?

Tiêu Bột Yếu Hợp lắc đầu:

- Không, đây là chủ ý của ta.

Tuy nhiên ta tin rằng công chúa cũng có cách nghĩ như vậy. Tiểu Ất không biết trên dưới trong thành đều tôn Công chúa, chỉ có Tiểu Ất vẫn gọi nhũ danh công chúa, mà công chúa lại không chút phật ý. Hôm nay trên thành nếu không có Tiểu Ất nhìn ra sơ hở, chỉ sợ công chúa đã bỏ qua cơ hội tốt này. Ta cảm thấy nếu Tiểu Ất có thể ở lại, thì việc lớn của công chúa có thể thành, cho nên mới mạo muội mở lời.

Ngọc Doãn trầm mặc.

- Tiểu Ất, ngươi có võ nghệ giỏi, tâm tư tinh tế, có mưu lược, gặp chuyện hiểu rõ phải trái.

Nếu ngươi quay lại Đông Kinh, Triệu Hoàng đế kia sẽ không coi trọng ngươi. Ta cảm thấy ngươi thật sự có bản lĩnh, chẳng lẽ sau khi ngươi trở về tiếp tục làm đồ tể nhạc sư sao? Sao không ở lại trợ giúp công chúa làm nên sự nghiệp lớn?

Giọng điệu Tiêu Bột Yếu Hợp khẩn thiết, chờ mong.

Nhưng Ngọc Doãn lại không trả lời.

Nói thật lòng, nếu hần chỉ có một mình thì có thể ở lại không chút chùn bước, do dự. Nhưng mà nay ở Đông Kinh còn có vợ hần, có bằng hữu của hần, thật nhiều vướng bận khiến hần không thể buông tay bỏ đi.

Đời trước không được coi là phần thanh nhưng vẫn còn tình dân tộc.

Hần hy vọng có thể có sự nghiệp thành tựu, nhưng càng hy vọng được hiệu lực cho Đại Tổng chứ không phải là người Nữ Chân, hoặc là Khiết Đan.

Tiêu Bột Yếu Hợp nói không sai, dù là trở về Khai Phong chẳng phải cũng chỉ là đồ tể bán thịt heo thôi sao?

Nhưng như vậy thì thế nào?

Hần vẫn muốn trở về, trở về Khai Phong, về với thê tử của hần, với bằng hữu của hần, còn có tòa đô thành phồn hoa, cùng nhau đối mặt với kiếp nạn sắp tới. Con cháu Hoa Hạ không ai muốn chứng kiến kiếp nạn đó.

Thân là kẻ xuyên việt dù không thể xoay chuyển Càn Khôn thì cũng phải dũng cảm đối mặt.

Từ sự sợ hãi ban đầu là muốn trốn tránh, nhưng sau khi trải qua mấy tháng, tâm tình Ngọc Doãn đã có thay đổi lớn.

Ta có thể thay đổi được vận mệnh Da Luật Đại Thạch, có thể thay đổi được vận mệnh của Da Luật Dư Lý Diễn, sao không thể thay đổi được vận mệnh Đại Tổng ta?

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn chưa xót cười.

Hần vẫn không trả lời, nhưng Tiêu Bột Yếu Hợp nhìn nụ cười của hần mà đã thấy đáp án.

Trong thâm tâm y nảy sinh một tia chưa xót, sau một lúc lâu mới hạ giọng nói:

- Mỗi người đều có chí hướng riêng của mình, là do Bột Yếu Hợp mạo muội rồi.

Tâm ý Tiểu Ất, ta hiểu.

Nhưng mặc kệ thế nào, ta vẫn hy vọng Tiểu Át có thể suy xét kỹ.

Hiện giờ nơi này của ta cũng tốt nhưng vẫn không phồn hoa bằng Đại Tống, nhưng Tiểu Át lại có thể thi triển được tài năng.

- Ý tốt của Tiêu Đô Thống, ta xin nhận!

Lời Ngọc Doãn vừa thốt ra chẳng khác nào cự tuyệt Tiêu Bột Yếu Hợp.

- Một khi đã vậy....

Trong khoảnh khắc Tiêu Bột Yếu Hợp không biết nên nói thế nào, sau khi suy nghĩ kỹ liền chấp tay với Ngọc Doãn, xoay người đi.

Nhìn bóng lưng của y, trong lòng Ngọc Doãn cũng không chút thoải mái.

Do dự một chút, hấn dắt ngựa đi!

Bất kể nói thế nào thì đây là lựa chọn của hấn.

Có lẽ, hấn đã bỏ qua một kỳ ngộ tốt nhất trong đời, nhưng hấn tuyệt đối không hối hận.

Nay hấn là người Tống, hấn không nghĩ tương lai có một ngày sẽ cảm thấy hối hận bởi vì tiền đồ của mình mà từ bỏ thê tử, bằng hữu. Cho nên, bất kể con đường tương lai gặp ghềnh ra sao, khó khăn thế nào, hấn cũng phải quay về!

Hoa đồ mi rơi, Tiểu Át về nhà!

Mà nay chắc hấn hoa đồ mi trong nhà đã nở rục rồi, hấn thật sự phải trở về...

Đêm đó, toàn thành Khả Đôn hân hoan chúc mừng.

Dư Lê Yến bày yến tiệc tại thự nha, nghênh đón hai người Át Thất Oát Lỗ Đóa và Cốt Na Lý.

Trời cao Hoàng đế xa, tuy rằng Thiên Tộ Đế còn tại vị, nhưng trong thành Khả Đôn này, Dư Lê Yến hoàn toàn xứng đáng là chủ nhân.

Nàng lập tức hạ lệnh phong Tiêu Bột Yếu Hợp đảm nhiệm chức Đô Thống, phụ trách sự vụ trong thành.

Bái Ất Thất Oát Lỗ Đóa làm Đại tướng quân, sáp nhập Hắc Sơn quân và Liêu binh thành Khả Đôn vào làm một, Cốt Na Lý đảm nhiệm tham quân, bày mưu tính kế hiệp trợ cho Dư Lê Yến và Ất Thất Oát Lỗ Đóa. Thạch Liệt Đạt Lạt Can và Mã Bản Đặc làm Thượng Tướng Quân, thống lĩnh nhất bộ binh mã.

Tại bữa tiệc, mọi người cao hứng phấn chấn.

Tuy nhiên, Ngọc Doãn lại không tham gia.

Hắn mang theo Mã Nhĩ Hốt Tư đến hoa viên luyện tập đao pháp, rồi sau đó một thân một mình, mang theo một vỏ rượu đánh Kê Cầm trong đình, chốc chốc uống một chén rượu, bất giác đã say. Ánh mắt mờ lung, trong mơ màng hắn như thấy Yến Nô vậy hắn.

- Tiểu Ất ca, tại sao chưa về nhà?

- Phải đi về, phải đi về thôi...

Ngọc Doãn nỉ non , say ngã vào trong chòi nghỉ mát!

Ngày hôm sau tỉnh lại thì phát hiện mình đã ngủ ở phòng ngủ.

Đầu đau muốn chết, khiến hắn cảm giác rất không thoải mái.

Hắn ngồi dậy ở trên giường ra sức lắc đầu, nhìn ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao.

Ngọc Doãn lắc đầu, xuống giường ra khỏi phòng.

Vừa mở cửa phòng, ánh mặt trời tiến vào khiến hắn choáng váng.

Lấy tay che ánh mặt trời, bên tai vọng tiếng của Mã Nhĩ Hốt Tư:

- Thầy đã tỉnh rồi sao?

- A... Mã Nhĩ Hốt Tư, sao ngươi lại ở đây?

Trong đình viện rất im lặng, chỉ có Mã Nhĩ Hốt Tư tay trần, tóc rối dẫm mồ hôi đang xách chậu nước đi tới.

Ngọc Doãn rửa mặt, lúc này mới tỉnh táo hơn rất nhiều.

Hắn nghi hoặc nhìn Mã Nhĩ Hốt Tư nói:

- Hôm nay sao yên tĩnh như vậy?

- Cốt Na Lý tham quân triệu tập nhân sự ở Hắc Sơn, nghe nói bên đó còn mấy trăm binh mã giấu trong núi.

Sáng sớm công chúa đã đi cùng Ất Thất Di Lý đến giáo trường rồi. Hôm nay bên đó phải sáp nhập binh mã, cho nên trong thự nha này không có ai, chỉ có một mình Mã Nhĩ Lư Phần đóng giữ ở bên ngoài. Đêm qua thầy uống quá nhiều rượu, công chúa bảo ta ở lại chăm sóc, còn bảo nhà bếp chuẩn bị cháo trắng, nói là sau khi thầy tỉnh dậy thì có thể ăn.

Thầy muốn ăn chưa?

Uống rượu hỏng việc, thật sự là uống rượu hỏng việc!

Ngọc Doãn vỗ vỗ đầu, nói với Mã Nhĩ Hốt Tư:

- Vậy mang chút cháo tới đây.

Suốt một ngày, Ngọc Doãn không gặp Dư Lê Yến.

Nay thành Khả Đôn có rất nhiều việc đang cần làm, việc bị gác lại đang cần làm, Dư Lê Yến thân hệ là tương lai Đại Liêu, đương nhiên cũng bề bộn nhiều việc, gần như cả ngày cũng chưa trở về.

Ngọc Doãn cũng không sốt ruột ở trong thự nha tiếp tục dạy Mã Nhĩ Hốt Tư đạo pháp.

Trong lúc rảnh rỗi thì đọc Tư trị thông giám. Thật ra, thành Khả Đôn cũng không có nhiều tàng thư, bộ Tư trị thông giám này của hắn là hắn bảo Mã Nhĩ Lư Phần lấy ra từ trong đại lao, lúc Da Luật Đại Thạch đang bị nhốt đã từng đọc, trong đó cũng có khá nhiều sách. Thân phận của ông ta vốn từ đầu đã không tầm thường, lại có Pha Lý Quát âm thầm quan tâm, cho nên tàng thư trong lao ngục thậm chí còn nhiều hơn cả thự nha, chất lượng cũng gấp trăm lần so với tàng thư trong thự nha.

Bên trong một đồng sách, ngoại trừ Tư trị thông giám ra, Ngọc Doãn coi trọng nhất vẫn là bút ký được lưu lại lúc Da Luật Đại Thạch ở trong tù.

Hoặc là nói, bộ bút ký này chính là cảm tưởng, bên trong ghi lại những tâm đắc trong cuộc đời Da Luật Đại Thạch, bao gồm cả sự hiểu biết về người Nữ Chân, còn có một vài vấn đề về triều Đại Tống.

Trong đó cũng có một phần nội dung ghi lại quân chế và chiến sự của triều Đại Tống, còn có những lý giải hết sức độc đáo khiến Ngọc Doãn càng hiểu thêm về thời đại này.

Ngọc Doãn gọi bản bút ký này là “Lâm nha tạp ký”, cũng bảo Mã Nhĩ Hốt Tư tìm bút đến để sao chép lại một bản.

Đây là một vật rất quan trọng.

Ngọc Doãn cần, chắc hẳn Dư Lê Yến cũng cần.

Ngày ngày qua đi, một ngày hai ngày, ba ngày...

Nhậm Oán đã phái người truyền tin tức đến nói người Ưng Cổ đã bằng lòng xuất binh tương trợ, tuy nhiên phải sau mười ngày mới có thể đến thành Khả Đôn.

Ngược lại phía bên Tây Hạ lại không có bất cứ động tĩnh gì.

Chiến sự tiền phương hừng hực khí thế.

Thiên Tộ Đế binh phát Tuyên Đức, một đường thông suốt. Vào ngày mười chín tháng năm, đã binh lâm dưới thành Tuyên Đức.

Cùng lúc đó, Đại Đồng phủ đô Nguyên soái Hoàn Nhan Lâu Thất đã hoàn thành bố trí cũng tập kết binh mã chuẩn bị dưới thành Tuyên Đức quyết chiến với Thiên Tộ Đế.

Bồ Sát Thạch Gia Nô suất bộ phá được Nhu Phục, ở bên cánh tạo thành thế giáp công đối với Thiên Tộ Đế.

Nhưng lúc này Thiên Tộ Đế vẫn đắm chìm ở trong thắng lợi liên tiếp nên không chút để tâm đối với hành động của Bồ Sát Thạch Gia Nô mà gia tăng công kích Tuyên Đức. Chỉ cần chiếm lĩnh Tuyên Đức, thì phủ môn Đại Đồng sẽ mở rộng.

Đây là một mồi mà Hoàn Nhan Lâu Thất chuẩn bị cho Thiên Tộ Đế.

Chỉ tiếc, Da Luật Diên Hi lại không hề cảm nhận được điều đó, có lẽ không phải ông không cảm nhận được, mà là quá khinh thường mà thôi!

Trong thành Khả Đôn, việc sáp nhập Hắc Sơn quân và quân Liêu cũng đã hoàn thành.

Kế tiếp là việc huấn luyện thao diễn, đồng thời chờ viện binh đến.

Dư Lê Yến trải qua mấy ngày bận rộn nữa, cuối cùng mới được nghỉ ngơi.

Nàng ngồi trong phòng lặng lẽ cầm quyển “Lâm nha bút ký” ở trên bàn lên xem, nhưng trong lòng lại suy nghĩ bao điều, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Bốn chữ Lâm Nha tạp ký nhẹ nhàng phóng khoáng, mở trang sách ra, nội dung bên trong dùng quán các thể sở thư, chỉnh tề, khiến ánh mắt Dư Lê Yến lập tức sáng ngời.

- Hai ngày nay Tiểu Ất làm việc này?

Mã Nhĩ Lư Phần gật gật đầu, hạ giọng nói:

- Hai ngày nay Ngọc công tử vẫn luôn sao chép sách này, được giữ lại bên mình tiểu nhân.

Huynh ấy sắp đi rồi sao?

Dư Lê Yến nhìn bản “Lâm nha tạp ký” trong tay, hai mắt lập tức mờ đi....

180. Chương 179: Ngang Ngược Càn Rỡ

Quán các thể là một loại tả văn thể dùng cho quán các và khoa cử trường thi.

Thẩm Quát trong “Bút đàm” từng nói: Mẫu chữ Tam quán phải vừa có tinh có lệ, khoảng cách từng mẫu chữ cầu kỳ, đạt tới mức tinh diệu.

Loại văn đề này dùng sao chép còn có thể nhưng trong các sĩ phu không ai nguyện ý bắt chước.

Nhưng đối với đám người Dư Lê Yến mà nói, bản “Lâm nha tạp ký” này dùng quán các thể sao chép đã cho thấy Ngọc Doãn tính toán chu toàn. Mẫu chữ tinh tế gọn gàng khiến người ta khi đọc tăng cảm giác thư sướng, đồng thời càng tiện cho việc giải thích nội dung.

Nhưng Ngọc Doãn càng dụng tâm như vậy, chẳng phải càng bộc lộ tâm ý của hấn sao?

- Công chúa, nhân vật giống như Ngọc Doãn vậy, nhất định phải giữ lại mới được.

Tiêu Bột Yếu Hợp buông “Lâm nha tạp ký” ngẩng lên khuyên Dư Lê Yến:

- Mà nay bên người công chúa đang thiếu nhân vật như vậy. Tiểu Ất bản lĩnh như thế, nếu để hấn quay về Khai Phong làm kẻ đồ tể bán thịt thì thật sự đáng tiếc.

Dư Lê Yến thở dài:

- Ta sao không hiểu chứ?

Nhưng Ngọc Tiểu Ất là một người đàn ông si tình, trong lòng chỉ thương nhớ kiều thê ở quê nhà, sao có thể đồng ý ở lại chịu khổ tại Mạc Bắc?

- Nếu nói nhớ kiều thê thì có lẽ đúng, còn nếu nói hấn không chịu nổi bão cát Mạc Bắc thì chưa chắc. Thần nghĩ, vẫn là Tiểu Ất chưa có gì ràng buộc ở nơi này, nếu như có nguyên nhân khiến Tiểu Ất ở lại, vậy đến lúc đó chưa chắc hấn đã đi.

- Người nói là...

Dư Lê Yến lâm vào trầm tư.

Tiêu Bột Yếu Hợp không nói thêm gì đi nữa, chỉ vái chào Dư Lê Yến rồi lặng yên khom người rời đi.

Đúng vậy, nếu có lý do để hấn ở lại, vậy hấn có thể đi được sao? Nhưng lý do, sẽ là gì?

Dư Lê Yến nhắm mắt, hai má đỏ bừng.

Nàng khẽ cắn đôi môi mọng đỏ, hạ quyết tâm: ta không tin oan gia người sẽ nhẫn tâm như thế!

Dư Lê Yến đã quyết định không quan tâm dùng thủ đoạn gì, trăm phương nghìn kế cũng phải giữ lại Ngọc Doãn.

Giống như danh tướng Tam Quốc Dương Hổ từng nói như này: Thế sự không như ý, thường chiếm mười phần. Ngay lúc Dư Lê Yến muốn tìm Ngọc Doãn để nói chuyện thì thành Khả Đôn lại xảy ra một sự kiện khiến nàng không thể không tạm gác lại một bên.

Ngày hai mươi bốn tháng hai, thám mã báo lại, năm nghìn binh mã Niêm Bát Cát đang tới gần thành Khả Đôn.

- Niêm Bát Cát có ý gì vậy?

Dư Lê Yến giận giữ:

- Ta đã thả Khuất Đột Luật về rồi, biểu lộ nói cho bọn họ biết là hiện giờ ta không cần viện binh nữa.

Trong đại sảnh, mọi người xung quanh trầm mặc.

Cốt Na Lý trầm ngâm thật lâu, sau đó hạ giọng nói:

- Công chúa không cần tức giận, việc cấp bách đầu tiên là phải biết ý đồ của Niêm Bát Cát.

- Vậy phái người đến bàn bạc với bọn họ được không?

- Lúc này đó là lựa chọn tốt nhất.

Viện binh Ưng Cổ còn chưa đến, về phía Tây Hạ cũng không có động tĩnh.

Chẳng ai ngờ rằng binh mã Niêm Bát Cát vào lúc này lại tiến đến làm cho mọi người có chút không rõ ràng.

Theo lý, Dư Lê Yến đã bộc lộ thái độ không hợp tác với Niêm Bát Cát nữa, hơn nữa còn thả Khuất Đột Luật, đã bày tỏ đủ thành ý rồi. Lúc này Niêm Bát Cát hẳn phải rút binh trở về bộ tộc mới đúng, vì sao còn tiếp cận thành Khả Đôn?

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Tiêu Bột Yếu Hợp đứng ra, đề nghị với Dư Lê Yến đề:

-Ta và Niêm Bát Cát còn có chút giao tình, mà trước đó giao tình với Khuất Đột Luật cũng khá hòa hợp. Mà Niêm Bát Cát ý đồ không rõ, công chúa không nên hành động thiếu suy nghĩ. Ta sẽ đi tiếp xúc với Niêm Bát Cát, biết được ý đồ của bọn họ, lúc ấy công chúa quyết định cũng chưa muộn.

Dư Lê Yến ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu đáp ứng.

- Vậy thì làm phiên Bột Yếu Hợp vất vả một chuyến.

Tiêu Bột Yếu Hợp linh mệnh mà đi, Dư Lê Yến lại hạ lệnh:

- Ất Thất Di Lý, bắt đầu từ lúc này, người không cưỡi giáp, ngựa không tháo yên, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với tình hình. Lần này Niêm Bát Cát đến chưa chắc có ý tốt, chúng ta tuyệt đối không thể không đề phòng.

Ất Thất Oát Lỗ Đóa vội đứng dậy đáp:

- Người không cưỡi giáp, ngựa không tháo yên. Công chúa yên tâm.

Nói xong, y định kêu Thạch Liệt Đạt Lạt Can và Mã Bản Đặc rời khỏi, lại thấy ngoài cửa Mã Nhĩ Lư Phần chạy vào.

- Công chúa, sứ giả Niêm Bát Cát đến ngoài thành, nói phải gặp mặt Công chúa.

Đến thật nhanh!

Trong lòng Dư Lê Yến giật mình nhưng rồi tỉnh táo ngay.

Nàng nhìn Cốt Na Lý. Cốt Na Lý vội đứng lên nói:

- Công chúa yên tâm đừng sốt ruột, ta sẽ đi gặp sứ giả Niêm Bát Cát.

Nay thân phận của Dư Lê Yến không giống như trước nữa. Nàng không chỉ là Công chúa Thục quốc, mà còn là chương giả thành Khả Đôn.

Nếu bộ chủ Niêm Bát Cát đến, nàng phải ra mặt nghênh đón mới đúng cấp bậc lễ nghĩa, nhưng chỉ là một sứ giả, thì không cần phải khiến Dư Lê Yến xuất đầu lộ diện ngay từ đầu. Để Cốt Na Lý ra mặt trước thăm dò đối phương, sau đó sẽ có tính toán khác.

Dư Lê Yến đồng ý với thỉnh cầu của Cốt Na Lý, tuy nhiên lại bảo Mã Nhĩ Lư Phần đi ngăn Tiêu Bột Yếu Hợp lại, để Tiêu Bột Yếu Hợp và Cốt Na Lý cùng nhau tiếp đãi sứ giả Niêm Bát Cát. Còn nàng lo lắng trở về nơi ở, ngồi trong phòng chốc lát bỗng nhiên bật dậy đi ra khỏi phòng ngủ, đi về phía hoa viên.

Đang chính ngọ.

Ánh nắng tươi sáng chiếu rọi đình viện.

Xa xa nghe thấy trong hoa viên vọng tới tiếng cười vui của Hốt Đồ Hắc Đài:

- Mã Nhĩ Hốt Tư, gắng sức vào...Nếu thua thầy thì phải làm bài tập thay muội đó. Hi hi, thầy không được chơi xấu, nhất định phải để hần giúp ta làm bài tập.

Dư Lê Yến dừng bước đưa mắt nhìn sang.

Chỉ thấy bên hồ nước, Mã Nhĩ Hốt Tư tay trần đang ôm thắt lưng Ngọc Doãn luôn lật đổ hần. Mà Ngọc Doãn thì sử dụng La Hán Thung vũng vàng đứng đó, mặc cho Mã Nhĩ Hốt Tư làm đủ mọi thủ đoạn như đẩy, kéo, đụng...mà không chút xô dịch, chỉ cười ha hả nhìn Mã Nhĩ Hốt Tư, thỉnh thoảng lại chỉnh sửa động tác cho Mã Nhĩ Hốt Tư.

Hốt Đồ Hắc Đài thì đứng ở một bên, vỗ tay hô to.

Bím tóc kia lắc lắc theo Hốt Đồ Hắc Đài không ngừng.

Chẳng biết tại sao, thấy cảnh đó, Dư Lê Yến vốn tâm trạng bực bội lập tức bình tĩnh đi rất nhiều.

Nàng vốn định đi qua, nhưng chân lại không nhấc lên được.

Đây là việc nhà của ta, chẳng lẽ mọi chuyện cứ phải tìm Tiểu Ất bày mưu tính kế cho sao? Có một số việc phải chính ta đối mặt, chỉ có như vậy mới không phụ huyết mạch tương truyền tổ tiên A Bảo Cơ. Nghĩ đến đây, Dư Lê Yến đứng yên.

Nàng lặng lẽ đứng ba người Ngọc Doãn trên đùa chốc lát rồi sau đó mới xoay người đi.

Ngay lúc Dư Lê Yến rời đi, Ngọc Doãn đột nhiên sử dụng Ngọc hoàn bộ ném Mã Nhĩ Hốt Tư ngã trên đất.

- Thầy xấu lắm, nói là không được trả đòn rồi mà.

Hốt Đồ Hắc Đài lập tức vẻ mặt bất mãn lớn tiếng quát to, chạy đến bên người Mã Nhĩ Hốt Tư, tỏ vẻ quan tâm.

Mà Ngọc Doãn không để ý tới Hốt Đồ Hắc Đài mà xoay người nhìn về hướng Dư Lê Yến rời đi.

Với công phu luyện tới tầng thứ ba, Ngọc Doãn vô cùng linh mãnh hơn người bình thường.

Khi Dư Lê Yến tới, hần cũng đã cảm nhận được.

Cũng sau khi cân nhắc, Ngọc Doãn không đi nghênh đón Dư Lê Yến, làm như không phát hiện ra. Tận đến khi Dư Lê Yến rời đi, Ngọc Doãn mới quay lại nhìn. Sau chút do dự, hắn nâng Mã Nhĩ Hốt Tư lên, rồi sau đó nghiêm mặt nói:

- Hốt Đồ Hắc Đài, ta có một chuyện vô cùng quan trọng muốn người đi làm. Người có thể hoàn thành nhiệm vụ không?

Đôi mắt to tròn của Hốt Đồ Hắc Đài sáng rực:

- Thầy có gì chỉ bảo?

- Đi hỏi thăm một chút xem trong phủ đã xảy ra chuyện gì?

Vừa rồi công chúa đến đây, có vẻ tâm trạng nặng nề. Ta lo lắng trong thành xảy ra chuyện mới khiến cô ấy như thế.

Yến tử, rốt cuộc cô bắt đầu tự lập rồi!

Không còn giống như trước đây việc gì cũng hỏi ý kiến của người khác.

Như vậy rất tốt! Theo lý mà nói, Yến tử có thể độc lập, ta cũng có thể yên tâm mà đi. Nhưng vì cái gì mà trong lòng ta lại thấy trống trải, giống như không có cảm giác gì nữa? Thôi bỏ đi, để xem đã xảy ra chuyện gì đã.

Lúc chạng vạng tối, Cốt Na Lý và Tiêu Bột Yếu Hợp sắc mặt khó coi trở về.

- Công chúa, Khuất Đột Luật quả thực là si tâm vọng tưởng.

Tiêu Bột Yếu Hợp không kìm nổi chữ ằm lên:

- Thằng khốn này không có chút đức hạnh gì, dám si tâm vọng tưởng cưới công chúa làm thê tử. Lúc trước hắn ở thự nhà sợ chết, sau đó lại để lộ tin tức suýt nữa khiến cho thành Khả Đôn rung chuyển.

Nếu không có Công chúa nhân từ nương tay, không truy cứu hắn, ngược lại thả hắn quay về.

Nhưng thằng khốn này lại không biết suy nghĩ báo đáp, ngược lại còn uy hiếp nói nếu công chúa không đáp ứng hôn sự của hắn, hắn suất bộ mã đạp thành Khả Đôn.

Dư Lê Yến lại vô cùng bình tĩnh, không chút nào tỏ ra tức giận.

Ắt Thất Oát Lỗ Đóa cả giận nói:

- Thằng khốn đó chẳng có chút khí phách gì mà lại dám si tâm vọng tưởng vậy sao?

-Hắn còn nói cái gì?

Cốt Na Lý trầm giọng nói:

- Cái thằng kia còn nói cho công chúa suy xét ba ngày, nếu ba ngày không có hồi đáp thì hắn sẽ dẫn binh vượt qua Hắc Sơn đến thẳng thành Khả Đôn. Công chúa, mà nay thành Khả Đôn vừa mới ổn định, binh mã lại đang chỉnh hợp, nếu....

- Nếu cái gì?

Thạch Liệt Đạt Lạt Can vươn người đứng dậy:

- Không có nếu gì cả, chẳng lẽ muốn Công chúa nhẫn nhục sống tạm bợ, gả cho kẻ không có đạo nghĩa khốn kiếp kia hay sao? Công chúa, Đạt Lạt Can chờ lệnh của người suất lĩnh nhất bộ binh mã giết sạch đám người Niêm Bát Cát này.

- Thạch Liệt tướng quân, ta biết người dũng mãnh vô địch, nhưng người phải biết rằng, Niêm Bát Cát có năm ngàn người.

- Thì sao nào?

- Tức là trong thành Khả Đôn của ta chỉ có một đội binh mã hai ngàn người thôi.

Thạch Liệt Đạt Lạt Can cả giận nói:

- Dù là hai ngàn cũng có giết được bọn họ hoa rơi nước chảy.

-Nhưng đánh xong trận này, trong tay công chúa còn bao nhiêu binh mã chứ?

- Việc này...

Thạch Liệt Đạt Lạt Can lập tức trầm mặc!

Đúng vậy, hai ngàn người đấu với năm ngàn người, không thể không đánh được một trận. Nhưng cho dù có thắng thì sao, cũng chỉ là một trận thắng thảm mà thôi.

Đối với Dư Lê Yến mà nói, hiện giờ từng binh mã một đều vô cùng quan trọng. Đây là căn cơ của nàng, không thể tự tiện lấy ra đấu. Nếu chẳng may đấu hết mới thật sự là phiền toái lớn.

- Ất Thất Di Lý, người thấy thế nào?

Trong tất cả mọi người đang ngồi đây, chỉ có Ất Thất Oát Lỗ Đóa là như không có chuyện gì.

Y sau một lát trầm ngâm thì nhìn thoáng qua Cốt Na Lý. Cốt Na Lý không hiểu ý ngay mà phải sau khi nghĩ kỹ mới gật gật đầu với Ất Thất Oát Lỗ Đóa. Hai người hợp tác nhiều năm, đối với mỗi động tác của đối phương đều hiểu hàm nghĩa trong đó.

Khóe miệng Ất Thất Oát Lỗ Đóa nhướn lên:

- Muốn Niêm Bát Cát lui không khó, nhưng phải cần ba ngày.

- Ba ngày?

Ất Thất Oát Lỗ Đóa trầm giọng nói:

- Trước tiên, mặt tướng cần mọi người trong thành Khả Đôn nghe theo sai phái, sau ba ngày tất có tin chiến thắng.

181. Chương 180: Nếu Cuộc Đời Chỉ Như Lúc Mới Gặp

Ban đêm, trong trạm nghỉ chân thành Khả Đôn đèn đuốc sáng trưng.

Cốt Na Lý ở trong trạm nghỉ chân mở tiệc chiêu đãi vị sứ giả Niêm Bát Cát, rượu ngon món ngon đều dâng lên vị sứ giả kia tươi cười rạng rỡ.

Dư Lê Yến đứng ở thành lâu, nhìn nhiều đội binh mã ở trong bóng đêm lặng yên đi ra thành Khả Đôn rồi sau đó yên lặng biến mất ở trong cánh đồng hoang vu rậm rạp, rất nhanh không còn nghe thấy âm thanh gì nữa. Cửa thành nặng nề chậm chậm đóng lại.

- Công chúa, làm vậy có thể được chứ?

Tiêu Bột Yếu Hợp mặt mang vẻ sầu lo, đứng ở phía sau Dư Lê Yến khẽ hỏi.

Y hỏi như vậy không phải là không có đạo lý. Thành Khả Đôn nhiều binh mã như vậy nhưng lần này toàn quân xuất phát lại chưa tới 500 người. Mà những người này chưa hẳn là quân tốt chân chính, mà là Oát Lỗ Đóa và Ngõa Lý trước kia tạo thành phụ trách thủ hộ an toàn thực nhạ, duy trì trị an trong thành còn có thể, nhưng nếu một khi xảy ra chuyện, chỉ sợ không có tác dụng gì.

Binh lực hư không!

Thành Khả Đôn lúc này binh lực hoàn toàn hư không.

Điều này cũng khiến cho Tiêu Bột Yếu Hợp không thể không cảm thấy khẩn trương...

Dư Lê Yến cười cười:

- Bột Yếu Hợp, sứ giả Niêm Bát Cát kia ta không gặp.

Tuy nhiên cho người một nhiệm vụ cùng với Cốt Na Lý cố gắng kéo dài thời gian, để hẳn ta ở lại thành Khả Đôn thêm một ngày nữa.

Ta tuyệt đối sẽ không gả cho tên tiểu nhân Khuất Đột Luật kia.

Giọng điệu Dư Lê Yên nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa trong đó sự cứng rắn, mạnh mẽ.

Tiêu Bột Yếu Hợp vội chấp tay thi lễ:

- Công chúa yên tâm, ta tuyệt sẽ không phụ lòng nhờ vả của Công chúa, sẽ an bài chuyện này thỏa đáng.

- Ta mệt rồi, muốn về nghỉ ngơi.

Dư Lê Yến nói xong liền xoay người đi xuống thành.

Tiêu Bột Yếu Hợp nhìn bóng lưng của nàng, không khỏi thở dài.

Ai có thể nghĩ một cô gái lúc trước còn ăn ngon mặc đẹp trong hoàng cung mà nay lại gánh vác tương lai Đại Liêu?

Hy vọng lúc này đây công chúa lựa chọn không sai lầm!

Khi trở lại thực nhạ thì đã sau nửa đêm.

Dư Lê Yến sau khi trở lại phòng cũng không lập tức nghỉ ngơi mà bảo Mã Nhi Lư Phần nấu trà mã nhĩ, ngồi trong phòng lật xem “Lâm nha bản ký” vừa nghĩ đến đủ loại sự việc xảy ra.

Khuất Đột Luật này nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đây!

Dư Lê Yến hiểu rất rõ dù gả cho Khuất Đột Luật thì Niêm Bát Cát cũng không thể hưng Liêu được.

Đây là một bộ tộc cực kỳ hùng mạnh nhưng trong xương cốt lại là một bộ tộc cực kỳ nhu nhược, chỉ giỏi “mượn gió bẻ măng”, càng thích “nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của”. Từ lúc ban đầu Niêm Bát Cát có trên dưới một trăm bộ lạc, phát triển đến cục diện hiện nay, trải qua nhiều thế hệ bộ tộc chỉ giỏi đầu cơ trục lợi, chính vì bọn họ đầu cơ Đại Liêu, được Đại Liêu ủng hộ nên mới có cục diện như hiện nay.

Nhưng hiện tại, tại, Đại Liêu đã suy yếu, thậm chí sắp bị diệt tới nơi.

Để một bộ tộc có bản tính đê hèn, không biết cả ơn và怨恨 trung thành như vậy sao có thể bán mạng vì Đại Liêu? Rõ ràng là không.

Việc cấp bách chính là phải phát triển thực lực bản thân.

Dư Lê Yến vừa lật xem “Lâm nha bản ký” vừa trầm tư nghĩ đến tương lai phát triển.

Nhưng trong lòng lại tăng thêm một nỗi bất an mãnh liệt.

- Yến tử, vẫn chưa đi nghỉ sao?

Bên ngoài phòng vọng đến tiếng nói của Ngọc Doãn khiến Dư Lê Yến ngẩn ra, vội ngẩng đầu lên.

Thấy Ngọc Doãn đang cầm một chồng sách đứng ở cửa. Dưới ánh trăng, hần mặc y phục vải bông màu trắng toát lên khí chất siêu trần.

- Mới vừa rồi nghe Mã Nhi Lư Phần nói cô còn chưa nghỉ, vừa lúc có một số thứ cho cô nên đến quấy rầy.

- À...Tiểu Ất mau vào ngồi.

Chẳng biết tại sao,khi nhìn thấy Ngọc Doãn, trong lòng Dư Lê Yến hoảng hốt, vội vàng đứng dậy làm đổ cả ghế.

- Yến tử, nay cô đã làm chủ thành Khả Đôn, sau này đừng kích động như thế nữa.

Cô càng kích động, người phía dưới sẽ cảm thấy bất an. Nếu bọn họ bất an thì sẽ lan cảm xúc cho toàn dân trong thành.

Ta phát hiện trong tàng sách của Da Luật Đại Thạch có mười hai cuốn “Tây Vực ký”.

Lần trước người từng nói muốn lấy Tây Châu, cho nên ta cầm “Tây Vực ký” này tới. Mặc dù nói Tây Vực này tồn tại đã lâu khác biệt rất lớn với hiện nay, chỉ là phong tục tập quán địa lý hoàn cảnh sẽ không thay đổi gì lớn.

Nếu như người rảnh rỗi thì thỉnh thoảng đọc, không chừng sẽ có thu hoạch.

Dư Lê Yến nghe xong lời nói ôn hòa nhã nhặn của Ngọc Doãn thì trong lòng đột nhiên đau xót, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

- Ai cần huynh lo!

Nàng bật thốt lên:

- Dù sao huynh cũng sắp đi rồi, cần gì phải lo lắng chuyện của ta?

Ngọc Doãn tức thì ngây người!

Mà Dư Lê Yến vừa thốt ra lại lập tức cảm thấy sai lầm.

Mặt đỏ lên, nàng hứ một tiếng, đỡ ghế dậy, ngồi xuống.

Trong phòng lập tức yên ắng, Ngọc Doãn vẫn đứng ở đó, sau một lúc ngu ngơ thì bật cười, đặt sách xuống bàn, sau đó ngồi xuống ghế gắm cứ như vậy nhìn Dư Lê Yến chăm chăm. Nhìn đến khi Dư Lê Yến má phẩn lúm đồng tiền thẹn thùng đỏ rực lên, không duy trì sự bình tĩnh được nữa cúi gằm xuống, ngón tay cuốn cuốn lọn tóc trước ngực.

- Có tâm sự?

- Không có!

- Ha hả, ta nghe nói rồi!

- Huynh nghe nói cái gì?

Ngọc Doãn thở dài, hạ giọng nói:

- Là lo lắng binh mã Niêm Bát Cát?

-Ta...

Dư Lê Yến vừa mới thốt ra miệng lại giống như quả bóng cao su xì hơi, cả người thu lại trên ghế, đầy u buồn.

- Yến tử, có việc khó gì có thể nói với ta.

Tuy rằng ta tài sơ học thiển không giúp được cô cái gì, nhưng ít ra có thể lắng nghe phiền não của cô, cô cũng sẽ thoải mái một chút.

Dư Lê Yến ngẩng đầu lên, nhìn Ngọc Doãn, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Tiểu Ất, thành Khả Đôn hiện nay thật sự suy yếu!

- Sao vậy?

- Ta đã giao tất cả binh mã trong thành cho Ất Thất Di Lý... Mới vừa rồi hấn và Thạch Liệt Đạt Lạt Can suất bộ rời khỏi thành Khả Đôn rồi. HIện nay trong thành chưa tới 800 binh mã, không thể ứng phó với tình thế hỗn loạn. Ất Thất Oát Lỗ Đóa mới quy thuận ta, Thạch Liệt Đạt Lạt Can cũng quy thuận chưa lâu, ta đã lập tức giao binh mã cho họ, có thể quá gấp gáp, quá liều lĩnh không?

- Cô không tin họ?

Dư Lê Yến lắc mạnh đầu:

- Ta tin, nhưng...

- Ha hã, nói cho cùng Yến tử vẫn chưa đủ tự tin.

Ngọc Doãn cắt ngang lời Dư Lê Yến, nói:

- Có phải Yến tử cảm thấy mình là nữ nhân, hiện giờ lệnh tôn còn tại vị, nội bộ thực lực không đủ, cho nên sợ hãi người khác không phục.

Dư Lê Yến không hé răng, chỉ cúi đầu không nói.

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, hòa nhã nói:

- Yến tử, cô đã ngồi lên vị trí này rồi, nói cách khác, là đâm lao phải lao theo. Tình hình bên lệnh tôn chỉ sợ cô không nhúng tay vào được, may mắn hiện tại ông toàn lực chuẩn bị chiến tranh, nên cũng không rõ tình trạng bên cô.

Lúc này cô nhất định phải vững vàng, ngàn vạn lần không được loạn.

Về phần Ất Thất Oát Lỗ Đóa, nếu trước mặt nhiều người hấn đã thần phục cô vậy thì sẽ không dễ dàng đổi ý. Cô phải biết rằng, lúc trước hấn có rất nhiều cơ hội bức cô vào chỗ chết, nhưng hấn lại vô duyên cớ bỏ qua. Hiện giờ hấn lại có lý do gì mà phản bội cô? Cô đã giao binh mã cho hấn, vậy thì đừng lo lắng việc này nữa... Nếu cô muốn buông tay thì sao không thật sự tin tưởng hấn. Cô cũng đã nói, Ất Thất Oát Lỗ Đóa có thực học, vậy thì hãy tin hấn đi.

- Nhưng...

- Yến tử, đây cũng giống như đánh bạc.

Cô thắng thì tức là có thể hoàn toàn ổn định thế cục, nắm đại cục trong tay. Sau này khi Oán Ca và Tra Nô trở về, cũng không cần phải lo lắng gì. Trận chiến này với Niêm Bát Cát là mấu chốt cô có thể chấn nhiếp bộ tộc Mạc Bắc. Cô để Ất Thất Oát Lỗ Đóa chủ trì cuộc chiến, chứng tỏ cô tin tưởng năng lực của hấn, vậy sao không an lòng ở nhà chờ đợi tin tức?

Dư Lê Yến lại đã trầm mặc!

Sau một lúc lâu, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Tiểu Ất, huynh ở lại đi, được không?

- Ồ?

- Huynh ở bên ta, trong lòng ta cảm thấy yên tâm.

Nếu như huynh rời đi, sau này gặp phải những tình huống như này, ta biết tìm ai để chia sẻ đây? Tiểu Ất, có thể ở lại với ta không?

Lúc nói, ánh mắt Dư Lê Yến đỏ lên, nước mắt chảy xuống.

Dưới ánh nến, hoa lê gặp mưa, càng lay động lòng người.

Tiếng nước nở buồn bã động đến nơi mềm yếu nhất trong lòng Ngọc Doãn.

Hắn không kìm nổi đứng lên, bước hai bước rồi dừng lại.

Cách một cái bàn như cách núi vạn trượng. Lần đầu tiên Dư Lê Yến ở trước mặt hắn nói lên tiếng lòng, khẩn cầu hắn ở lại. Nếu nói Ngọc Doãn không động lòng là giả dối, nhưng bảo hắn ở lại, sao có thể được. Hắn thích Dư Lê Yến, nhưng không có nghĩa là hắn có thể từ bỏ những vương bận ở Đông Kinh Biện Lương.

Yến Nô thì không cần nói năng rườm rà!

Khi hắn gặp khó khăn nhất, Hoàng Tiểu Thất, Trương nhị tỷ, Dương Nhập Cửu không rời nửa bước; Trần Đông, Lý Dật Phong hết lòng trợ giúp.

Nếu hắn ở lại, có thể yên lòng sống thoải mái sao?

Ngọc Doãn trầm ngâm thật lâu, sau đó đột nhiên lấy cây bút chấm mực nước, viết một câu thơ trên tờ giấy trắng, rồi sau đó yên lặng đi ra ngoài phòng. Nhìn theo lưng hắn, nước mắt Dư Lê Yến rơi xuống như mưa, gần như không thể ngừng lại được.

Nàng muốn mở lời giữ lại, nhưng nói ra bên miệng lại nuốt trở vào.

Dư Lê Yến có sự kiêu ngạo của nàng.

Nàng có thể giữ lại Ngọc Doãn, nhưng không thể đau khổ cầu xin.

Tay vịn lên án, nàng cố gắng giữ thân mình vững vàng, nếu không thế chỉ sợ sẽ không thể đứng thẳng được.

Hít sâu một hơi, bình ổn cảm xúc kích động trong lòng.

Dư Lê Yến cúi đầu nhìn hàng chữ trên tờ giấy, đọc lên:

“Nhân sinh nhược chích như sơ kiến
Hà sự thu phong bi họa phiến
Đăng nhàn biến khước cổ nhân tâm
Khước đạo cổ tâm dịch biến
Ly sơn ngữ bãi thanh tiêu bán
Dạ vũ lâm linh chung bất oán.
Hà như bạc hạnh cầm y lang,
Bỉ dục liên chi đương nhật nguyện...”

(Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, thì sao có chuyện gió thu làm chiếc quạt đau lòng;
Bỗng dưng cố nhân đổi lòng, lại nói là tình người luôn dễ đổi thay;
Ly Sơn dứt lời đêm trôi quá nửa, mưa đêm chuông vắng chết chắng oán hận
Đường Minh có bạc tình đến đâu, thì ngày đó vẫn còn thề làm chim liền cánh, cây liền cành)

- Không phải, ta sẽ không thay đổi thành như vậy!

Dư Lê Yến đọc xong bài thơ, không kìm nổi vò từ giấy lại, khóc không thành tiếng.

Nếu yêu nhau vĩnh viễn giống như thời khắc mới quen, thì sẽ không xuất hiện câu chuyện xưa “Oán thu phiến” của Tiệp Dư. Nhớ năm xưa, lời thề non hẹn biển giữa Đường Minh Hoàng và Dương quý phi còn vang vọng bên tai, nhưng tiếng mưa rơi trong gian nguy lại như tiếng oán thán.

Yến tử à, cô nói cô hy vọng giữ ta ở bên cô, nhưng có một ngày cô sẽ chán ghét ta, kết quả sẽ trở mặt thành thù.

Chẳng bằng giữ lại một ký ức tốt đẹp.

Cô có tiền trình của cô, ta có tương lai của ta, ít nhất trong ký ức chúng ta vĩnh viễn là khi ta và cô lần đầu gặp gỡ.

Đây là câu trả lời của Ngọc Doãn.

Nhưng đối với Dư Lê Yến thì lại vô cùng tàn nhẫn.

Đời người nếu mãi như lần đầu gặp gỡ, thì sao có chuyện phiến muộn?

Dư Lê Yến muốn hét to:

- Chúng ta sẽ không thay đổi như huynh nói!

Nhưng lời nói đến bên miệng lại không thoát ra thành lời. Cuối cùng Dư Lê Yến chỉ có thể gục xuống bên bàn, khóc nức nở.

182. Chương 181: Yến Tử, Đờng Khốc

Sứ giả Niêm Bát Cát hưng phấn rời đi, đồng thời còn hứa hẹn:

Nếu Niêm Bát Cát có thể xuất binh đến Tuyên Đức, hiệp trợ Đại Liêu đạt được thắng lợi thì có thể cầu thân với Thiên Tộ Đế. Chỉ cần Thiên Tộ Đế đồng ý, về phía Công chúa sẽ không có vấn đề gì.

Từ đầu tới đuôi, vị sứ giả Niêm Bát Cát này chưa từng được gặp mặt Dư Lê Yến.

Ngẫm lại, dường như cũng có lý!

Bất kể thế nào, quốc chủ Đại Liêu hiện nay vẫn là Da Luật Diên Hi.

Mà bên trong thành Khả Đôn, Dư Lê Yến chỉ là Công chúa Thục quốc, Da Luật Tập Nê Liệt vừa chết, chỉ sợ nằng rất khó ổn định lại thế cục.

Cho nên, vị Công chúa Thục quốc này chỉ có thể nghe theo sự an bài của Da Luật Diên Hi.

Sau hai ngày ở thành Khả Đôn, sứ giả Niêm Bát Cát trở về phục mệnh Khuất Đột Luật.

Mà Khuất Đột Luật khi biết tin tức, tâm tình liền thả lỏng!

Ngược lại là chủ soái lãnh binh Niêm Bát Cát lại tỉ mỉ hỏi thăm tình huống thành Khả Đôn.

Khuất Đột Luật cười nói:

- Bất Lý tướng quân sao phải lo lắng, ta hiểu rõ nhất binh lực thành Khả Đôn.

Trước đây Da Luật Đại Thạch mưu phản, thành Khả Đôn tổn thất thê thảm và nghiêm trọng! Theo ta phỏng chừng, đêm đó quân tốt trong thành tử thương bốn năm trăm người.

Mà Oát Lỗ Đóa và Ngõa Lý chết cũng vô cùng thê thảm và nghiêm trọng, phỏng, đoán chừng trên ba trăm.

Tuy rằng sau này không biết Dư Lê Yến dùng biện pháp gì, chiêu hàng Hắc Sơn quân. Nhưng tính toán, binh lực cũng chưa quá hai ngàn.

Nay ta có năm nghìn hùng binh, sao sợ Dư Lê Yển?

Không được, cứ lải nhải như vậy cũng có chút phiền toái, xin Bạt Lý tướng quân xuất binh vượt qua Hắc Sơn.

Đến lúc đó Dư Lê Yển chắc chắn sợ hãi, ta sẽ tiếp tục phái người uy hiếp một chút, cô ta sẽ tự ngoan ngoan cùng ta trở về Niêm Bát Cát.

Xuất binh đánh Tuyên Đức?

Đầu óc cô gái này có vấn đề sao? Bồ Sát Thạch Gia Nô đã phong tỏa Nhu Phục, Hoàn Nhan Lâu Thất không cần phải nói, chỉ cần ta không xuất binh thì có thể tiêu diệt được người Khắc Liệt và Uông Cổ, lúc đó hùng bá Mạc Bắc, ai dám hơn chúng ta?

Niêm Bát Cát và người nữ Chân đã đạt thành hiệp nghị?

Bạt Lý ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy Khuất Đột Luật nói cũng không sai, liền đồng ý theo cách nói của Khuất Đột Luật chuẩn bị xuất binh Hắc Sơn.

Binh mã Niêm Bát Cát sắp đến gần!

Tin tức truyền tới thành Khả Đôn bất ngờ làm người ta cảm thấy sợ hãi không ngừng.

Tuy nhiên sự sợ hãi lúc này của thành Khả Đôn và so với lúc trước Hắc Sơn quân đột kích thì bình tĩnh hơn nhiều.

- Công chúa, hôm nay làm gì?

- Nghe nói sáng sớm hôm nay đã dẫn Mã Nhĩ Lư Phần ra khỏi thành sẵn bắn rồi.

- Haha, Công chúa thật nhàn hạ thoải mái, chắc là người Niêm Bát Cát vẫn không đáng để nàng coi trọng.

- Người Niêm Bát Cát là gì chứ?

Người biết không, ta có một huynh đệ nay đang ở trong phủ công chúa đảm đương Oát Lỗ Đóa. Hắn nói cho ta biết, trong phủ công chúa có một cao nhân, võ nghệ cao cường, hơn nữa có thể tản đậu thành binh, hô mưa gọi gió. Lúc trước Da Luật Đại Thạch tạo phản, là do vị cao nhân kia điểm Da Luật Đại Thạch cái, Da Luật Đại Thạch liền chết tại chỗ. Lần trước Hắc Sơn quân đột kích, cũng là vị cao nhân kia hộ tống Công chúa ra khỏi thành, Hắc Sơn quân lập tức liền quy hàng Công chúa... Ta thấy người Niêm Bát Cát chắc chắn sẽ bại không thể nghi ngờ.

- Còn có chuyện này sao?

- Đúng vậy!

- Vậy là ông trời phù hộ để Đại Liêu ta không diệt vong rồi.

Từ đủ loại tin đồn đó, dân chúng thành Khả Đôn trở nên rất bình tĩnh.

Cho dù là đại quân Niêm Bát Cát đến chân núi Hắc Sơn thì bọn họ cũng không lo lắng.

Thành Khả Đôn này có công chúa thì sao Niêm Bát Cát có thể làm gì được?

Cứ như vậy, thoáng một cái thời gian ba ngày đã qua.

Đại quân Niêm Bát Cát sau khi đến đóng quân tại chân núi Hắc Sơn, Khuất Đột Luật và chủ soái Bát Lý thương lượng một chút, liền quyết định sáng sớm ngày mai phái người lại đi tới thành Khả Đôn tạo áp lực với Dư Lê Yến.

- Thiếu bộ chủ sắp đặt được ước muốn rồi!

Trong quân doanh, Bát Lý và Khuất Đột Luật nâng ly cạn chén, vui mừng trề chén.

Khuất Đột Luật dương dương đắc ý, cười lớn uống một hơi cạn sạch rượu trong chén:

- Tiện nhân Da Luật Dư Lý Diễn còn cho mình thật sự là công chúa hay sao? Đại Liêu sớm muộn gì cũng diệt vong, ta thấy lão già Da Luật Diên Hi cũng chẳng còn sống lâu nữa.

Lần này bắt Dư Lê Yến thì chúng ta sẽ chiếm cứ được thành Khả Đôn.

Nắm thành Khả Đôn trong tay, là chúng ta cầm nắm môn hộ Mạc Bắc, đến người Khắc Liệt hòa Ưông Cổ còn không phải nhìn sắc mặt ta mà làm việc sao? Bên phía cha cũng nở mày nở mặt, sẽ càng đòi hỏi được nhiều ưu đãi với người Nữ Chân.

Bát Lý nghe vậy liên tục gật đầu.

- Vậy ngày mai có tiếp tục tiếp cận thành Khả Đôn không?

- Đương nhiên tiếp cận. Thêm một ngày thì thành Khả Đôn càng loạn.

Không quá hai ngày chúng ta sẽ binh lâm dưới thành Khả Đôn, có thể hạ không cần phải đổ máu, đương nhiên là một công lao cực lớn.

- Thiếu chủ bộ quả nhiên cao minh!

Bát Lý nịnh bợ làm Khuất Đột Luật càng cao hứng hơn.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn qua ngũ vị, Khuất Đột Luật liền kéo một phụ nữ theo quân vào trong trướng hưởng lạc, đương nhiên Bát Lý không làm gã mất hứng, vì thế cũng lôi hai phụ nữ đi vào trong trướng, cùng hưởng lạc theo Khuất Đột Luật.

Sắc đêm dần sâu.

Bầu trời thảo nguyên Mạc Bắc đặc biệt động lòng người.

Toàn bộ quân doanh từ ồn ào dần trở nên yên tĩnh.

Sau khi qua giờ tỵ, nơi chân trời trôi đến mấy đám mây đen che vàng trăng sáng.

Át Thắt Oát Lỗ Đóa suất lĩnh một đội binh mã lặng lẽ đi ra Hắc Sơn.

Gần một năm sống ở Hắc Sơn, Át Thắt Oát Lỗ Đóa vô cùng quen thuộc hoàn cảnh ở đây. Y tránh đối mặt với người Niêm Bát Cát mà đi theo mặt sườn tới. Quân doanh Niêm Bát Cát đóng ở bên một con sông nhỏ, nước sông không sâu có thể để ngựa uống nước. Đối diện sông là những lùm cây cỏ cao hơn người, trốn trong đó, nếu không để ý thì căn bản không nhìn ra được.

Oát Lỗ Đóa ngồi xổm tại trong bụi cỏ, nhìn quân doanh Niêm Bát Cát dần dần trở nên yên tĩnh.

Y ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã đến lúc rồi...

Dựa theo kế hoạch, Thạch Liệt Đạt Lạt Can suất lĩnh một đội kỵ quân vây quanh phía sau Niêm Bát Cát, đợi tin tức của y.

- Truyền quân lệnh của ta, bơi qua sông.

Một nhóm lên bờ lập tức phát động công kích, đồng thời phát ra tín hiệu để thông báo cho Thạch Liệt tướng quân.

Nói xong, Ất Thất Oát Lỗ Đóa liền đầu tàu gương mẫu, thả người nhảy vào trong nước sông. Sông sâu chỉ tới eo, không quá sâu, Ất Thất Oát Lỗ Đóa cầm trong tay ha lê bổng, chậm rãi bơi qua. Còn trong quân doanh Niêm Bát Cát trước mặt lại không hề có động tĩnh gì. Mặt sông không quá rộng, Ất Thất Oát Lỗ Đóa rất nhanh đến bên bờ kia, quay đầu nhìn lại đã phát hiện một phần ba nhóm quân tốt đã lên bờ, vì liền không do dự nữa, bước đi như bay, khởi xướng xung phong.

- Giết!

Theo tiếng hò hét vang lên liên tiếp, ở trong lùm cây bên bờ sông, mấy chục nhánh tên cột lửa phóng lên cao, nổ tung trên không trung hiện ra năm màu khói lửa rực rỡ.

Người Niêm Bát Cát đang ngủ nghe được tiếng kêu, vội lao ra doanh trường.

Nhưng không đợi bọn họ hiểu rõ tình huống trước mặt, chỉ thấy một đám tướng sĩ Liêu quân như lang như hổ vọt tới trước mặt, Ất Thất Oát Lỗ Đóa cầm đầu múa ha lê bổng, cao thấp tung bay. Ha ha lê bổng nặng sáu mươi hai cân, mặt trên còn có hai cây móc câu.

Một khi bị nện xuống thì có thể làm bể ngực bụng của đối phương.

Tiếng của Ất Thất Oát Lỗ Đóa như lôi điện:

- Đám tặc Niêm Bát Cát cũng dám vọng tưởng cưới Công chúa, Ất Thất Di Lý ở đây, ai dám chiến một trận với ta.

Y vừa hô vừa vọt vào trong đám người.

Ha lê bổng tung bay trong ngọn lửa như giao long rời biển, chạm vào kẻ nào thì lập tức chết tươi.

Khuất Đột Luật vốn đang ở trong trường hưởng lạc, nghe bên ngoài vọng đến những tiếng kêu thì giật mình cả người lạnh toát, vội đẩy người phụ nữ trên người mình ra, trần truồng đứng lên thuận tay vớ lấy một cây thương lớn, đi được hai bước mới nhớ mình chưa mặc quần áo, lại giật một chiếc áo choàng khoác lên người, tóc tai bù xù đi ra quân trường.

Lúc này, quân Liêu đã toàn bộ qua sông.

Mà trong quân doanh Niêm Bát Cát là một biển lửa.

Những quân Liêu này sau khi nhảy vào trong doanh đã phóng hỏa xung quanh, thấy người là giết, gặp người là chém.

Toàn bộ người Niêm Bát Cát không một chút phòng bị bị giết đến thảm hại, thậm chí không còn sức để chống cự, liên tiếp bại lui.

Từ xa Khuất Đột Luật thấy Bát Lý bị một người vạm vỡ bổ một bổng lên đầu, óc vỡ toang chết tươi lập tức, trong lòng gã tức thì hoảng sợ, thấy một gã tướng lĩnh Niêm Bát Cát cách đó không xa định kéo ngựa nhảy lên, Khuất Đột Luật hai ba bước đã vọt tới trước mặt, đẩy tướng lĩnh kia ra đoạt lấy chiến mã, xoay người trèo lên ngựa.

Trên lưng ngựa không yên!

Tuy nhiên Khuất Đột Luật cũng là kẻ lớn lên trên lưng ngựa.

Gã lên ngựa, không quản đến sống chết của đám người kia, phóng ngựa bỏ chạy.

Không đợi gã tới cổng doanh, chợt nghe từ xa vang lên những tiếng vó ngựa như trận bão.

Ầm ầm...

Tiếng chân như sấm!

Trong đêm tối, cũng thấy không rõ lắm tột cùng có bao nhiêu người đến khiến Khuất Đột Luật lập tức hồn bay phách lạc.

Gã lập tức muốn quay đầu ngựa chạy trốn, không ngờ con ngựa chống vó hất gã từ trên lưng xuống. uất Đột Luật bị hất văng đầu óc choáng váng, thương lớn cũng không biết rơi đằng nào rồi, loạng choạng đứng lên, thấy một con vật cưỡi phi như bay đến, một viên đại tướng ngồi hiên ngang trên đó, hắc khôi áo giáp đen, tay cầm một thanh Kim Bối Đại Hoàn đao.

- Khuất Đột Luật, nhận ra đại gia Thạch Liệt ta không!

Áo bào trên ngựa tung bay, Kim bối đại hoàn đao trong tay vung lên vẽ một đường vòng tròn trên không.

Khuất Đột Luật chợt nghe bên tai tiếng kim hoàn rộn vang, tiếp theo đó đại đao đã đến trước mặt, phập một tiếng, đã chém gã thành hai đoạn.

Thạch Liệt đại gia?

Là ai!

Trong đầu Khuất Đột Luật hiện lên một ý nghĩ cuối cùng rồi thi thể mới ngã xuống đất, máu tươi lập tức nhuộm đỏ trên đất.

Đối với Dư Lê Yến mà nói, một đêm này không ngủ được.

Suốt một ngày, trong đầu nàng không ngừng hiện lên bài thơ mà Ngọc Doãn đã để lại: Cuộc đời nếu chỉ như lúc ban đầu mới gặp, thì sao có chuyện buồn đau...

Vì một câu thơ này mà Dư Lê Yến đã khóc suốt cả đêm.

Ngày hôm sau, thậm chí nàng cũng không đi tìm Ngọc Doãn mà mang theo Mã Nhĩ Lư Phần ra khỏi thành sẵn bản.

Không bắt được con mồi nào cả nhưng tâm trạng nàng đỡ hơn. Khi trở lại thành Khả Đôn, bộ dạng Dư Lê Yến vô cùng thông dong.

Tuy nhiên trước mặt bộ khúc, biểu hiện của nàng như vậy chứng tỏ đã không coi Niêm Bát Cát là gì cả.

Thật sự không giữ lại được Tiểu Ất sao?

Nàng cầm bút, viết tên Ngọc Doãn, nước mắt lại rơi xuống.

Yến tử, đừng khóc!

Dư Lê Yến tự nói với mình: Người gánh vác tương lai Đại Liêu, sao có thể yếu đuối như vậy?

Nhưng nước mắt không thể khống chế được mà rơi xuống tờ giấy.

Mơ mơ màng màng trời đã sáng.

Dư Lê Yến chợt nghe từ bên ngoài truyền đến từng đợt tiếng hoan hô.

Nàng hơi sững sốt, vội lau đi nước mắt trên mặt, bước nhanh ra khỏi phòng.

- Công chúa, Hắc Sơn đại thắng, Hắc Sơn đại thắng... Ất Thất Di Lý Đại tướng quân thắng, Niêm Bát Cát toàn quân bị diệt!

183. Chương 182: Hết Khúc “dương Quan” Lệ Chưa Khô

- Niêm Bát Cát thua rồi!

- Cầu tặc Niêm Bát Cát toàn quân bị diệt...

- Thực quốc Công chúa vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Trên bầu trời thành Khả Đôn quanh quẩn những tiếng la khàn giọng. Dân chúng thành Khả Đôn điên cuồng tụ tập trước phủ công chúa. Họ hô to tên Dư Lê Yến, hô to khẩu hiệu Thiên Hữu Đại Liêu hưng phấn giống như người điên.

Trên thực tế, ngay lúc tin chiến thắng truyền về, toàn bộ thành Khả Đôn đều sôi trào!

Dư Lê Yến phần chần tỉnh thần, tạm thời đem những chuyện không vui gác sang một bên, nở nụ cười tươi đứng trước cửa phủ gặp mọi người. Tuy rằng đã dự đoán được Ất Thất Oát Lỗ Đóa sẽ thắng lợi, nhưng thật không ngờ niềm vui sướng đại thắng lại mãnh liệt như này.

Năm nghìn người Niêm Bát Cát chết trận hơn một ngàn, bắt làm tù binh hơn hai ngàn, những người còn lại thì thảm bại bỏ chạy không rõ tung tích.

Chủ soái Niêm Bát Cát Bạt Lý chết trận, Thiếu Chủ bộ Khuất Đột Luật chết trận, dê bò đoạt được nhiều vô số. Quan trọng nhất là, thành Khả Đôn tổn thất ít ỏi. Ất Thất Oát Lỗ Đóa xuất binh ra Hắc Sơn, thừa

dịp lúc ban đêm bí mật đánh úp doanh trại địch, Thạch Liệt Đạt Lạt Can suất bộ xung phong, cũng không chết quá nhiều. Căn cứ tin tức Ất Thất Oát Lỗ Đóa truyền đến, thành Khả Đôn chết không hơn ba trăm người.

Hai ngàn đầu với năm ngàn, thế chiến lớn như thế mà chết chưa tới ba trăm người?

Tin tức truyền đi không hiểu sẽ có bao nhiêu người cảm thấy không thể tin nổi, nhưng đối với Dư Lê Yến mà nói thì lại nằm trong dự liệu.

Tiểu Ất nói, dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người!

Ất Thất Oát Lỗ Đóa bản lĩnh như thế, không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Dư Lê Yến hưng phấn tạm thời gác bỏ những phiền não trong lòng lại, mở rộng cửa lòng gia nhập vào trong niềm hân hoan của cả thành.

Chính ngọ, Thạch Liệt Đạt Lạt Can suất bộ xua đuổi bắt được dê bò, đến bên ngoài thành Khả Đôn.

Dư Lê Yến suất bộ ra khỏi thành, nghênh đón Thạch Liệt Đạt Lạt Can.

Ất Thất Oát Lỗ Đóa bởi vì muốn chinh biên tù binh, cho nên tạm thời không thể quay về. Tuy nhiên, y vẫn phó thác Thạch Liệt Đạt Lạt Can đem thủ cấp Bạt Lý và Khuất Đột Luật đưa tới, và dâng soái kỳ Niêm Bát Cát lên, lập tức lại vang lên một trận hoan hô.

Thắng lợi!

Chúng ta thắng lợi...

Thành Khả Đôn tạm thời an toàn.

Mọi người vừa múa vừa hát, tiếng hát tiếng cười vang lên rầm rộ.

Dư Lê Yến thì sai người thu nạp dê bò, ở trong phủ thiết lập tiệc rượu, chúc mừng Thạch Liệt Đạt Lạt Can.

Trên bữa tiệc, Mã Bản Đặc đột nhiên tiến đến bẩm báo:

- Công chúa, ngoài thành có sứ giả Uông Cổ nói là phụng lệnh Thiếu bộ chủ Uông Cổ tên là Nhiếp Thúc tiến đến thông báo. Người Uông Cổ nghe nói công chúa gặp nạn, cho nên do Nhiếp Thúc suất bộ ba nghìn, tiến đến trợ giúp.

Binh mã tiên phong đã tiến vào Vân Nội châu, dự tính trong vòng hai ngày sẽ đến thành Khả Đôn.

Dư Lê Yến được nghe, lập tức mừng rỡ.

- Mau mời sứ giả Ôn Cổ yết kiến.

Đám người Cốt Na Lý và Thạch Liệt Đạt Lạt Can thì ngơ ngác nhìn nhau.

Không ngờ Thực quốc Công chúa có quan hệ mật thiết với người Ôn Cổ.

Chẳng trách sau khi biết Hắc Sơn đại thắng, nàng lại không hề lo sợ Niêm Bát Cát trả thù. Hoá ra, Công chúa cũng sớm đã mời viện binh đến! Người Ôn Cổ có hơn ba ngàn viện binh, hơn nữa binh mã trong thành cộng với hơn hai ngàn tù binh, vậy thì tổng số binh mã thành Khả Đôn lập tức vượt qua sáu ngàn rồi.

Sáu ngàn người nghe như không nhiều lắm.

Nhưng ở địa khu Mạc Bắc, có được sáu ngàn binh mã, đủ để đứng vững gót chân.

Cốt Na Lý lại nhìn Dư Lê Yến có vẻ như không giống... Vị công chúa này thật sự là tính toán không bỏ sót.

Tin vui, dường như tập trung vào cùng nhau.

Ngay lúc sứ giả Ôn Cổ đến không lâu, lại có thám mã báo lại nói là sứ giả Tây Hạ phái tới cầu kiến Dư Lê Yến.

Hoá ra, Da Luật Tra Nô đã sớm đến Tây Hạ, và thuận lợi tiếp kiến Hạ Sùng Tông Hoàng hậu Da Luật Nam Tiên.

Sau khi biết được Đại Liêu gặp nạn, Da Luật Nam Tiên không nói hai lời lập tức phái người thông báo Thái tử Lý Nhân Ái mười sáu tuổi.

Lý Nhân Ái luôn luôn có thiện cảm với Đại Liêu.

Y lập tức thượng tấu Hạ Sùng Tông, khẩn cầu Tây Hạ xuất binh viện trợ.

Tuy nhiên, viện binh này cũng không phải là nói phát ra là phát ra được. Nay người Nữ Chân thể lớn, Tây Hạ trước đây từng nhiều lần tương trợ Liêu quốc, lại bị Hoàn Nhan Lâu Thất đánh cho thảm bại mà về. Đầu năm Tây Hạ còn xưng phiên với người Nữ Chân. Cho nên, sau khi Lý Nhân Ái đề xuất xuất binh, trên triều đình Tây Hạ liền hỗn loạn, có tán thành xuất binh, có phản đối xuất binh.

Hạ Sùng Tông càng do dự không biết nên xuất binh hay là không xuất binh.

Sau hơn mười lần thảo luận trước sau vẫn không có kết quả, cuối cùng Da Luật Nam Tiên không thể không nghĩ kế để Lý Nhân Ái ra mặt, mời Nhâm Hiền Phi nghĩ cách thuyết phục Hạ Sùng Tông.

Nhâm Hiền Phi này chính là người Tống

Cha là Nhâm Đắc Kính, vốn là Thông Phán Châu Tây An triều Tống, cũng là một viên mãnh tướng.

Hạ Sùng Tông sau khi phá được Tây An thì Nhâm Đắc Kính quy hàng Tây Hạ, vì mưu cầu đường ra nên Nhâm Đắc Kính gả con gái Nhâm Thị cho Nhâm thị hiền cho Hạ Sùng Tông Lý Càn Thuận, nay là Nhâm hiền phi. Lý Càn Thuận vô cùng sủng ái Nhâm Hiền phi, trong lịch sử Da Luật Nam Tiên sau khi Lý Nhân Ái bệnh chết thì cũng tuyệt thực mà chết. Năm sau, Lý Càn Thuận liền lập Nhâm hiền phi làm hoàng hậu, tiếp nhận ngôi vị của Da Luật Nam Tiên.

Phải biết rằng, lúc ấy Nhâm hiền phi cũng không có con nối dõi.

Sau khi Lý Nhân Ái chết, con thứ Lý Nhân Hiếu của Lý Càn Thuận do Tào hiền phi sinh ra nhưng Lý Càn Thuận cũng không lập Tào hiền phi mà lập Nhâm hiền phi lên làm Hoàng hậu, có thể thấy rõ Nhâm hiền phi được sủng ái đến như vậy. Lúc ban đầu Nhâm hiền phi cũng không nguyện ý nhúng tay vào việc này, sau vì Da Luật Nam Tiên tặng nàng bộ áo choàng Hỏa Hồ ly mà bà yêu thích nhất, thuyết phục Nhâm hiền phi ra mặt nói tốt vài lời mới thúc Lý Càn Thuận quyết định xuất binh viện trợ.

- Bệ hạ đã hạ lệnh, xuất sáu ngàn binh tương trợ Thục quốc Công chúa, do Đại thái tử Lý Nhân Ái làm Thống soái, hiện giờ đã vượt qua biên giới, đang đi đến thành Khả Đôn.

Dư Lê Yến sau khi nghe xong, không khỏi vỗ tay cười to.

- Đã là Nhân Ái đích thân cầm binh, vậy thì không thể tiếp đón sơ suất được.

Tiêu Bột Yếu Hợp!

- Có mặt tướng!

- Người lập tức chọn lựa ba trăm Ngõa Lý, giao cho Mã Nhĩ Lư Phần, bảo hắn mang theo Ngõa Lý dọn dẹp đường phố đồng thời cũng xây dựng binh doanh ở ngoài thành.

Người đích thân dẫn người đi nghênh đón Nhân Ái Thái tử.

Với lại, đến lúc đó ta cũng sẽ đích thân đến Thập Lý đình nghênh đón Nhân Ái Thái tử.

Tiêu Bột Yếu Hợp không nói hai lời, lập tức gọi Mã Nhĩ Lư Phần vội vàng rời đi.

Trong đại sảnh lại vang lên tiếng cười nói hân hoan.

Trong lòng Cốt Na Lý và Thạch Liệt Đạt Lạt Can lòng âm thầm khiếp sợ: Thực quốc Công chúa, lại dũng mãnh như vậy sao?

Bữa tiệc rượu này tận đến khi trời tối mới chấm dứt.

Sứ giả Ưông Cổ và Tây Hạ được an bài vào trạm nghỉ chân nghỉ ngơi, mà Dư Lê Yến thì trở lại thư phòng, thở phào một cái.

Cuối cùng là đại công cáo thành!

Viện binh đến, binh mã thành Khả Đôn đã vượt qua vạn người...

Tuy nhiên, đông binh mã như thế chỉ sợ cũng cũng không phải là chuyện tốt. Thành Khả Đôn lại lớn như vậy, làm sao có thể dung nạp được vạn binh mã?

Việc gì cũng có lợi có khuyết điểm, sau khi Dư Lê Yến trải quan niệm vui sướng ban đầu thì lại lâm vào trong trầm tư.

Ánh mắt cô trong lúc vô tình đảo qua chồng “Tây vực ký” trên án, Dư Lê Yến giật mình, lấy tay cầm lấy một quyển.

Có lẽ, đã là thời điểm chuẩn bị, thẳng tiến Tây Châu!

- Công chúa, không xong, không xong!

Ngay lúc Dư Lê Yến suy xét nên nói với mọi người như thế nào về thời điểm tiến quân Tây Châu thì Hốt Đồ Hắc Đài và Mã Nhĩ Hốt Tư giống như mất hồn phách vàng hấp tấp, nghiêng ngả lão đảo chạy vào. Hốt Đồ Hắc Đài còn hét to.

Dư Lê Yến hơi sững sốt, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa.

Nàng đối xử rất tốt với huynh muội Mã Nhĩ Hốt Tư nên không quát hỏi:

- Y Lệ Khắc Xích, sao lại kích động thế, đã xảy ra chuyện gì?

- Thầy..thầy...Không thấy thầy đâu cả!

Dư Lê Yến ngẩn ra, bật dậy run rẩy nói:

- Y Lệ Khắc Xích, người nói cái gì?

Hốt Đồ Hắc Đài thở hồng hộc nói không ra lời, Mã Nhĩ Hốt Tư mở miệng nói:

- Công chúa, mới vừa rồi ta và Y Lệ Khắc Xích đi tìm thầy thì phát hiện trong phòng thầy trống không, không thấy bóng dáng thầy. Quần áo thầy và cả bảo đao Bất tử điều cũng không thấy....Lúc đầu ta không nghĩ gì, nhưng đến khi phát hiện ngay cả Âm Kim trong chuồng ngựa cũng không thấy, mới biết đã không hay rồi.

Người không thấy, y phục cũng không còn.

Đương nhiên Dư Lê Yến biết thanh bảo đao Bất tử điều của Ngọc Doãn, thậm chí lúc trên đường đến thành Khả Đôn còn thương lượng muốn mua.

Sau đó thấy thanh bảo đao quá nặng nên Dư Lê Yến mới thôi.

Tuy nhiên, Dư Lê Yến lại biết, Ngọc Doãn vô cùng yêu thích thanh đao kia.

Nếu chỉ có điều này thì chưa chắc, nhưng mấu chốt là Âm Kim. Không thấy Âm Kim đâu, vậy thì chứng minh điều gì?

Bên trong phủ công chúa người có thể tiếp cận Âm Kim chỉ có ba người Ngọc Doãn và huynh muội Mã Nhĩ Hốt Tư.

Hiện giờ Mã Nhĩ Hốt Tư nói như vậy, chẳng phải là...

Dư Lê Yến không nói hai lời, vòng qua cái bàn như gió chạy ra thư phòng đi thẳng đến nơi Ngọc Doãn ở.

Phòng xá vô cùng sạch sẽ, giống như đã được Ngọc Doãn thu dọn.

Trên bàn sách đặt một chồng sách đã được phân loại xếp gọn gàng.

Trên bàn có một tờ giấy trắng, Dư Lê Yến cầm lên xem, nét mực còn tươi mới:

“Nghe tin Hắc Sơn đại thắng, Oán Ca Nhi và Tra Nô đã quay về, Tiểu Át rất mừng.

Tình nghĩa công chúa, Tiểu Át nhớ mãi, nhưng lo lắng thê tử ở quê nhà đang gặp nguy hiểm, Tiểu Át vốn đã sớm muốn rời đi, nhưng vì việc lớn của Yến tử chưa định nên chưa đi. Nay Yến tử đã ổn định thế cục, nỗi nhớ nhà của Tiểu Át như dao cắt, đành phải không từ mà biệt, mong Yến tử đừng trách Tiểu Át thất lễ.

Việc Tây Châu cấp bách, thành Khả Đôn lại nhỏ hẹp, không đủ để quản lý.

Nếu Yến tử lấy Tây Châu, sao không lấy thành Khả Đôn làm mối nhử, giao cho người Uông Cổ để đổi lấy vật tư lương thảo đồ quân nhu? Nay nhân tài dưới trướng Yến tử đông đúc, nhất định có thể nghĩ ra chú ý, Tiểu Át không nói năng rườm rà nữa....Không nỡ chia tay nhưng đành phải vậy, trong lòng nảy sinh làm một bài thơ, Tiểu Át và Yến tử cùng nỗ lực nhé.

“Xướng triệt dương quan lệ vị can, công danh dư sự thả gia xan.

Phù thiên thủy tổng vô cùng thụ, đá vũ vân mai nhất bán sơn.

Kim cổ hận, kỷ thiên bàn, chích ứng ly hợp thị bi hoan.

Giang đầu vị thị phong ba ác, biệt hữu nhân gian hành lộ nan.”

Giá cô thiên kỳ 4 - Tiễn bạn (Người dịch: Điệp luyện hoa)

Hết khúc “Dương quan” lệ chữa khô,

Công danh chuyện hão đoái hoài chi.

Lặng lẽ nước tiền rừng cây thẳm,

U ám mây che nửa núi mờ.

Xưa nay hận, tính muôn vắn,

Có phải vui buồn bởi hợp tan ?

Đầu sông sóng gió còn chưa hiểm,

Chính tại lòng người mới khó khăn.

Yến tử, lần đi Tây Châu này xin hãy bảo trọng. Những chuyện trước đây Tiểu Ất sẽ mãi không quên, nếu có duyên thì....”

Chắc hẳn viết đến đây Ngọc Doãn không biết nên viết gì nữa nên dừng bút.

Dư Lê Yến cầm phong thư này trên tay, bao nhiêu niềm vui mừng trước đó lập tức tan thành mây khói, không còn sót lại chút gì!

- Tiểu Ất, sao huynh lại có thể bỏ đi như vậy?

Nàng khóc nức lên, ngồi xuống không nói nên lời.

Hết thấy chuyện hôm qua Tiểu Ất không bao giờ quên...

Đã không thể quên, vậy sao lại đi?

Dư Lê Yến không kìm nổi khóc to, nước mắt làm nhòe mực.

Một lát sau, nàng đột nhiên đứng dậy, xoay người đi nhanh ra ngoài.

- Mã Nhĩ Hốt Tư, chuẩn bị ngựa cho ta!

- Công chúa, người muốn đi đâu?

Dư Lê Yến đau đớn nói:

- Ta phải đuổi theo huynh ấy, muốn huynh ấy nói cho rõ ràng.

184. Chương 183: Tiểu Ất, Hãy Bảo Trọng !

- Ngọc công tử rời khỏi thành khoảng hơn một canh giờ, hình như là đi về phía núi Mưu Na. Lúc đó bọn tiểu nhân còn hỏi Ngọc công tử muốn đi đâu thì Ngọc công tử nói muốn đi ngắm trăng. Vậy nên không hỏi nhiều nữa.

Lính gác cửa thành Khả Đôn cố gắng nhớ lại.

Nhưng không chờ y nói xong, Dư Lê Yến đã giục ngựa lao ra cửa thành, chạy về hướng núi Mưu Na.

Mã Nhĩ Hốt Tư và Hốt Đồ Hắc Đài ở sau lưng nàng không dám chậm trễ, vội giục ngựa đuổi sát. Mã Nhĩ Lư Phần cũng là vẻ mặt lo lắng, dẫn theo năm mươi Oát Lỗ Đóa đi theo phía sau Dư Lê Yến. Một đám người gấp gấp chạy đi khiến đám lính canh khó hiểu.

Vị công chúa này rốt cuộc làm sao vậy?

Dư Lê Yến rơi lệ, giơ roi quất ngựa.

Nàng là công chúa Đại Liêu, hơn nữa còn gánh vác tương lai của Đại Liêu. Nhưng từ trong xương tủy thì nàng vẫn chỉ là một thiếu nữ! Hai mươi năm xuân thu, trải qua nhiều mưa gió, lần đầu tiên trong đời yêu một người mà kết quả lại thành ra như vậy.

Dư Lê Yến không cam tâm, nàng thật sự không cam tâm.

Con Hỏa Vân Đạp Tuyết dưới háng dường như cảm nhận được tâm tình của Dư Lê Yến, một mạch chạy như điên.

Nghe nói Hỏa Vân Đạp Tuyết này là con cháu của long mã, có huyết thống Hãn Huyết Bảo Mã của Tây Vực. Người Ưông Cổ phái người tới đưa tin đồng thời tặng con ngựa quý này làm lễ vật chúc mừng Dư Lê Yến. Đây là lần đầu tiên Dư Lê Yến cưỡi nó.

Tốc độ của nó nhanh như tia chớp.

Lúc chạy dưới màn đêm, nó bùng lên như một đốm lửa phi nhanh.

Vật cưỡi của đám người Mã Nhĩ Hốt Tư sau khi đổi đều là ngựa tốt, nhưng so với con Hỏa Vân Đạp Tuyết của Dư Lê Yến còn thua xa.

Lúc trăng lên giữa đỉnh, núi Mưu Na đã ở phía trước.

Dư Lê Yến đột nhiên ghìm ngựa, dừng tại chỗ một hồi lâu, đột nhiên hét lớn:

- Tiểu Ất, huynh ra đây cho ta!

Khoảng cách hơn một canh giờ, nói thì rất dài nhưng thật ra cũng chỉ mất hai tiếng mà thôi. Tốc độ của Âm Kim cũng không có gì đặc biệt, ưu điểm của nó ở chỗ tính bền bỉ. Còn Hỏa Vân Đạp Tuyết lại không giống vậy, bất luận về độ bền bỉ hay tốc độ đều vượt xa Âm Kim. Nói cách khác, Nếu Âm Kim là chiếc BMW, vậy Hỏa Vân Đạp Tuyết chính là Bugatti Veyron. Cho nên theo lý mà nói, Dư Lê Yến đuổi theo lâu như vậy ắt phải sớm bắt kịp Ngọc Doãn rồi. Nhưng theo mãi dọc đường vẫn không thấy dấu tích của Ngọc Doãn đâu.

Điều này chứng tỏ cái gì?

Chúng tỏ Ngọc Doãn cố ý tránh mặt.

Sau khi Dư Lê Yến hô xong, giục ngựa xông tới miệng núi Mưu Na.

Dưới ánh trăng, núi Mưu Na như được bao phủ bởi một lớp sương trắng thanh lạnh, quyến rũ động lòng người.

Dãy núi nhấp nhô, ngăn cách Mạc Bắc... Dư Lê Yến cười trên ngựa, sau một lúc lâu lại hô:

- Tiểu Ất, huynh ra đây cho ta...

- Muội không muốn nhân sinh như lần đầu gặp gỡ, muội chỉ muốn được ở bên huynh cả đời.

Huynh ra đây, muội biết huynh trốn ở gần đây!

Tiểu Ất, muội thích huynh, cầu xin huynh hãy ở lại... Muội không muốn làm nữ vương Đại Liêu nữa, muội chỉ muốn ở bên huynh.

Dư Lê Yến nói xong bắt đầu khóc nức nở.

Nàng gục trên lưng ngựa, hai mắt đầm lệ mông lung, vẻ hăng hái trong bữa tiệc rượu lúc đêm đã hoàn toàn biến mất.

Gió núi gào thét, cành lá lay động vang ra tiếng xào xạc.

Giữa đám núi âm vang tiếng khóc của Dư Lê Yến, da diết không ngừng.

Bỗng nhiên, từ đằng xa truyền đến tiếng Kê Cầm loáng thoáng, Dư Lê Yến cả kinh, vội nghiêng tai lắng nghe... Chỉ có điều tiếng đàn chỉ là tiếng vọng, nàng khó phân biệt ra từ đâu đến.

- Tiểu Át, muội biết huynh nghe thấy, ra đi!

Giữa núi Mưu Na, không ngừng vang vọng tiếng của Dư Lê Yến: ra đi, ra đi, ra đi....

Tiếng đàn không vì vậy mà ngắt quãng. Dư Lê Yến nghe ra đó là khúc nhạc của Dương Quan Tam Điệp. Tiếng Kê Cầm thốn thức, sâu kín không ngừng vang vọng trong núi, giống như là đang đáp lại tiếng gọi của Dư Lê Yến, lại giống như là đang an ủi khuyên nhủ nàng...

” Xướng triệt Dương quan lệ vị can,
Công danh dư sự thả gia xan.
Phù thiên thuỷ tống vô cùng thụ,
Đối vũ vân mai nhất bán san.
Kim cổ hận, kỷ thiên ban,
Chỉ ứng ly hợp thị bi hoan?
Giang đầu vị thị phong ba ác,
Biệt hữu nhân gian hành lộ nan.

Dịch:

Hết khúc “Dương quan” lệ chưa khô,
Công danh chuyện hão đoái hoài chi.
Lặng lẽ nước tiền rừng cây thắm,
U ám mây che nửa núi mờ.
Xưa nay hận, tính muôn vàn,
Có phải vui buồn bởi hợp tan ?
Đầu sông sóng gió còn chưa hiểm,
Chính tại lòng người mới khó khăn.

Dư Lê Yến thấp giọng nỉ non, sau hồi lâu lại ngừng khóc.

Trên mặt vẫn đầm vệt nước mắt, nhưng gương mặt lê hoa trong mưa của nàng lại lộ ra nụ cười sáng lạn.

Muội đã hiểu!

Sở dĩ Tiểu Át lựa chọn trở về là vì huynh ấy có lý do bắt buộc phải trở về. Giống như muội, nhất định tiếp tục kiên trì trách nhiệm. Xưa nay mấy ngàn vị sầu, chỉ có lý hợp là sầu mà vui... Nước mắt của Dư Lê Yến lại lần nữa chảy dài trên mặt.

Sóng gió đầu sông chưa khó bằng lòng người!

Nương theo khúc “Dương Quan Tam Điệp” như ẩn như hiện, Dư Lê Yến quay về dãy núi khàn giọng hét:

- Tiểu Át, muội hiểu rồi!

Sống trên đời này ắt phải có những trách nhiệm không thể thoái thác.

- Muội sẽ thật cố gắng tiếp tục, tuyệt sẽ không làm Đại Liêu diệt vong... huynh cũng vậy. Tiểu Át, huynh nhất định phải thật bảo trọng!

Tiếng đàn đó ngừng một lát, lại vang lên.

Chỉ là tiếng đàn càng ngày càng mờ mịt, mãi cho tới khi âm thanh tắt hẳn.

- Tiểu Át, huynh phải thật bảo trọng!

Dư Lê Yến nước mắt giàn giụa, hai tay vịn yên ngựa mạnh mẽ gượng người dậy.

Sẽ có một ngày, chúng ta nhất định sẽ gặp lại... Tiểu Át, ta nhất định sẽ không làm huynh thất vọng, huynh cũng phải thật bảo trọng...

Tháng 5 năm thứ sáu Tuyên Hòa, Tuyên Đức say sưa huyết chiến.

Nhưng cách Tuyên Đức ngoài ngàn dặm trong thành Khả Đôn, lại xảy ra một trận biến cố gần như không có ai chú ý tới.

Da Luật Dư Lý Diễn công chúa Thục quốc Đại Liêu phá hủy âm mưu của Da Luật Đại Thạch, cai quản thành Khả Đôn.

Sau đó nàng lập đại tướng quân Ất Thất Oát Lỗ Đóa làm Nguyên soái, dùng hai ngàn binh mã đại phá năm ngàn tinh binh Niêm Bát Cát đến xâm phạm, kết quả cuộc chiến cực kỳ huy hoàng. Nếu so với quyết chiến Liêu Kim ở Tuyên Đức, cuộc chiến Hắc Sơn rõ ràng nhỏ không đáng kể. Nhưng trong bình phẩm của người hậu thế, cuộc chiến Hắc Sơn không thể nghi ngờ là bước ngoặt của Liêu quốc, công chúa nước Thục cũng vì vậy lập được uy tín.

Đầu tháng 6, Tuyên Đức đại chiến bắt đầu...

Quân Liêu tiến công Tuyên Đức rất lâu không được, sĩ khí giảm xuống thấp, dần dần xuất hiện vẻ mệt mỏi.

Cùng lúc đó Hoàn Nhan Lâu Thất và Bồ Sát Thạch Gia Nô liên kết đánh gọng kìm. Mô Cát Thất Nhân thấy tình hình không ổn, liền lập tức lui binh, làm cho quân Liêu trở thành một nhánh cô quân. Sau đó Bồ Sát Thạch Gia Nô giành lại Chấn Võ, liền thuận thế đoạt được Bạch Đạo Bản....Da Luật Diên Hi mãi tới lúc này mới cảm giác được đại thế đã mất, vội vàng muốn thu binh rút đi, nhưng Hoàn Nhan Lâu Thất sao có thể buông tha cho y?

Ba chục ngàn quân Kim đuổi theo không tha, Thiên Tộ Đế chạy trốn thảm hại.

Cuối cùng đầu tháng 7, Da Luật Diên Hi lui tới núi Kim Hà, gặp phải Bồ Sát Thạch Gia Nô phục kích, quân Liêu hoàn toàn tan tác.

Da Luật Diên Hi cũng vì vậy mà trở thành tù binh của quân Kim. Vị hoàng đế cuối cùng Đại Liêu trở thành lịch sử.

Ngay lúc Hoàn Nhan Lâu Thất thu hoạch toàn thắng, Dư Lê Yến xa tận thành Khả Đôn cũng nhận được viện binh từ Ôn Cổ và Tây Hạ, sau đó làm một cuộc giao dịch với người Ôn Cổ và một trong ba tộc Mạc Bắc là người Khắc Liệt. Nàng trao đổi thành Khả Đôn với người Ôn Cổ và người Khắc Liệt đổi lấy năm ngàn binh mã, hơn nữa thuyết phục người Khắc Liệt và người Ôn Cổ liên thủ tấn công gọng kìm Niêm Bát Cát.

Ba bộ tộc lớn Mạc Bắc vốn có huyết hải thâm thù.

Chỉ là trước đây ba tộc giữ được cân bằng, thực lực người Ôn Cổ và người Khắc Liệt có chút yếu hơn so với Niêm Bát Cát.

Nhưng sau khi đại bộ tộc lớn liên thủ, thực lực liền vượt xa người Niêm Bát Cát... Hơn nữa người Niêm Bát Cát từng trải qua một trận đại bại nên chưa lấy lại tinh thần. Hai bộ tộc người Ôn Cổ và người Khắc Liệt đột nhiên xuất kích ở Mạc Bắc lập tức đánh bại Niêm Bát Cát....

Vì Niêm Bát Cát có thực lực rất mạnh nên tuy gặp phải hai bộ tấn công cộng kim làm tổn thất nặng nề nhưng vẫn miễn cưỡng bảo vệ căn cơ. Sau khi bỏ đi phần lớn địa phận, Niêm Bát Cát lui về giữ ở bờ sông Dực Chích Thủy, cũng chính là lưu vực con sông Irtysh đời sau để ổn định gót chân. Sau đó người Niêm Bát Cát nhanh chóng liên lạc người Nữ Chân, hy vọng người Nữ Chân có thể giúp đỡ bọn họ.

Thấy Mạc Bắc hai phía thế lớn, Hoàn Nhan Lô Thất cũng giật mình kinh sợ.

Y có lòng xuất binh, nhưng người Ưông Cổ lại tập trung lực lượng ở cửa núi Mưu Na làm y có chút đau đầu.

Chỉ đành phái sứ giả đi đến Mạc Bắc khuyên bảo ba phía dừng giao phong.... Đương nhiên rồi, trên mức độ nào đó Hoàn Nhan Lô Thất tự nhiên muốn nghiêng về phía Niêm Bát Cát. Nhưng đồng thời vì trấn an người Ưông Cổ và người Khắc Liệt, người Nữ Chân cho phép dân hai bộ lạc chặn thả ở Vân Nội Châu. Tuy người Ưông Cổ và người Khắc Liệt đại thắng, nhưng giờ vô lực, hay nói cách khác là không còn lòng dạ nào tiếp tục công kích.

Sau khi bọn họ thu được đầy đủ chỗ tốt, gây đủ áp lực cho người Nữ Chân liền ngưng công kích người Niêm Bát Cát.

Kể từ đó người Niêm Bát Cát có được thời gian nghỉ ngơi bảo vệ nguyên khí để sau này ngóc đầu trở lại.

Lưu vực sông Irtysh cỏ cây nguồn nước xanh tốt, hơn nữa cách khá xa người Ưông Cổ và người Khắc Liệt. Dưới sự ủng hộ âm thầm của Người Nữ Chân, Niêm Bát Cát rất nhanh ổn định lại, bắt đầu nhanh chóng hồi phục tổn thất. Còn người Ưông Cổ và người Khắc Liệt cùng thu hoạch khá phong phú, khu vực du mục của bọn họ mở rộng gấp đôi có thừa, hơn nữa có được thành Khả Đôn có thể kiềm chế thương lộ Mạc Bắc.

Nhưng như vậy cũng khiến hai bộ tộc đối mặt trực diện người Nữ Chân, đồng thời người Bạch Đạt Đán bên cạnh như hổ rình mồi.

Vân Nội Châu vốn là khu du mục của người Bạch Đạt Đán, nay bỗng phải phân cho người Ưông Cổ và Khắc Liệt một phần, người Bạch Đạt Đán sao có thể dễ yên?

- Thạch Gia Nô đến trấn giữ Tây Kinh, lưu ý hướng Mạc Bắc.

Hai bộ lạc Ưông Cổ và Khắc Liệt xưa nay không phục Đại Kim quốc ta, thậm chí nhiều lần âm thầm quấy phá. Nhưng giờ bệ hạ đã quyết ý muốn dùng binh với Đại Tổng cho nên không muốn có thêm phiền phức. Ở các bộ lạc Bắc Mạc, lòng người không đồng đều, hơn nữa người Niêm Bát Cát và hai bộ lạc đó có thù sâu như biển, phải âm thầm chiếu cố nhiều hơn. Buồn cười người Ưông Cổ và người Khắc Liệt cho rằng ta nhường Nội Vân Châu là được lợi lớn, không biết rằng làm vậy người Bạch Đạt Đán sẽ dễ yên sao? Lần này chúng ta về kinh phục mệnh, người phải tiếp tục nghĩ cách châm ngòi xung đột của người Bạch Đạt Đán và hai bộ, đồng thời thông qua người Bạch Đạt Đán ngầm ủng hộ giúp đỡ Niêm Bát Cát.

Đợi sau khi chiến sự Đại Tổng kết thúc, chúng ta có thể có đủ tinh lực để đối phó đám Mạc Bắc mọi rợ.

Bồ Sát Thạch Gia Nô vừa được làm chủ soái nên đang hưng phấn không thôi.

Sau nhiều năm im lặng cuối cùng y cũng từ phó tướng nhảy lên thành chủ soái.

Sau khi trả lời Hoàn Nhan Lô Thất, Bồ Sát Thạch Gia Nô đột nhiên hỏi:

- Đô nguyên soái, tuy giờ Thiên Tộ Đế Da Luật Diên Hi bị chúng bắt làm tù binh nhưng ta nghe nói con gái của Da Luật Diên Hi, công chúa nước Thục, lại tập kết hơn mười ngàn binh mã, tháng trước vừa xuất binh tiến vào Tây Châu và thuận lợi chiếm được Bắc Đình và Chương Bát Lý (bây giờ là Ô Lỗ Mộc Tề). Cao Xương Hồi Cốt hiển nhiên không thể ngăn chặn quân tiên phong của nữ nhân kia... Nếu để lâu sợ sẽ trở thành hậu hoạn.

Mặt của Hoàn Nhan Lô Thất biến sắc!

- Nếu lúc trước ngài không phóng túng thì sao lại có kết cục ngày hôm nay?

-Không ngờ công chúa nước Thục lại có bản lĩnh này.... ha ha. Nhưng cô ta lợi hại hơn, cũng chỉ là nữ nhân, cứ để cô ta ở Tây Châu đắc ý một chút, đợi chúng ta giải quyết lão Triệu Hoàng đế rồi sẽ quay lại giải quyết cô ta! Cô gái này thật là thú vị. Ha ha, ta càng thấy thích rồi đây!

Không ngờ vì ý nghĩ này mà Hoàn Nhan Lô Thất để Dư Lê Yến ở Tây Châu có được thời gian sung túc.

Tháng giêng năm thứ bảy Tuyên Hòa, cả tộc Bát Lạp Sa Duyệt người Khiết Đan vào Tây Châu, làm cho thế lực Dư Lê Yến nhanh chóng khuếch đại.

Tháng 3 Dư Lê Yến chính thức xưng lập nước tại Yên Kỳ, xưng là Thiên Hữu nữ vương, quốc hiệu Tây Liêu!

185. Chương 184: Con Đường Phía Trước Không Thông

Nói đến Hàm Cốc, tất nhiên sẽ nhớ tới câu chuyện Lão tử xuất Hàm Cốc, Tây Nhập Lưu Sa.

Nhưng trong lịch sử Hàm Cốc Quan tổng cộng có ba quan. Lão tử xuất Hàm Cốc, Hàm Cốc quan tử khí đông lai, là xây dựng thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, thống nhất gọi là Tần Quan. Sau này năm 184 công nguyên, Hán Lâu Thuyền tướng quân Dương Phác tu sửa huyện Tân An phía đông Hàm Cốc Quan thành một tòa thành trì, mọi người gọi Hàm Cốc Quan đời Hán, nhưng sớm đã phá bỏ, chỉ còn lại quan môn sụp đổ. Ghi chép miêu tả tòa thành quan này trải qua ngàn năm, cho nên trải qua mưa gió cùng với hưng suy thay đổi.

Thời kỳ Tam quốc tương truyền Tào Tháo chinh phạt Trương Lỗ Mã Siêu, vì nhanh chóng vận chuyển binh mã lương thảo, trong ba mươi dặm đông bắc Linh quốc hậu thế, mở con đường hiểm trở, xây dựng quan lâu. Do cách Tần Quan không xa, lại thuộc phía tây Hán Quan, cho nên gọi là Tân Quan.

Từ đó về sau Tân Quan trở thành con đường chính đông tới Lạc Dương, tây giáp Trường An...

Hàm Cốc tam quan sau này mới có.

Tháng 6 đã gần hết, hoa núi dần dần điêu linh.

Trần Từ Giản cách Tây Kinh Lạc Dương không xa, ngựa xe đông nghịt vô cùng náo nhiệt.

Sắc trời đã tối, Ngọc Doãn vất vả mệt mỏi cười Âm Kim gầy yếu đi. Xa xa nhìn thấy ngọn đèn dầu sáng trưng trong trần Từ Giản, hắn không khỏi thở dài một hơi xoay người xuống ngựa nắm lấy dây cương chậm rãi đi về hướng trạm kiểm soát của trần Từ Giản.

Rời khỏi thành Khả Đôn đã gần một tháng.

Bên tai vẫn văng vẳng tiếng gọi bi thương của Dư Lê Yển dưới ánh trăng.

Ngọc Doãn lúc đó là thiếu chút nữa không kịp chạy ra gặp Dư Lê Yển, nhưng hắn biết chỉ cần hắn xuất hiện thì khó bỏ đi.

Yển Nô là vợ của hắn

Nhưng Dư Lê Yển cũng là sau khi Ngọc Doãn trùng sinh lần đầu tiên yêu đương thật sự.

Nếu nói hắn không thích Dư Lê Yến? Vậy thuần túy là nói dối.

Nhưng hắn có trách nhiệm của hắn, gốc rễ của hắn ở Khai Phong, trong cơ thể hắn chảy huyết mạch của người Tống. Hắn không phải Nhậm Đắc Kính đó, càng không thể khom lưng khúm núp ... hắn là Ngọc Tiểu Ất, Từ giây khắc hắn trùng sinh, vận mệnh của hắn chính là liên kết chặt chẽ với Khai Phong, với thê tử hắn, bạn bè của hắn kết cùng một chỗ.

Ngọc Doãn trong lòng rất rõ, nếu sống cùng với Dư Lê Yến, hắn sẽ rất sung sướng vui vẻ.

Nhưng hắn không thể, vì trong người của hắn vẫn lưu giữ tính cố chấp, bướng bỉnh của kiếp trước để lại.

Cho nên Ngọc Doãn nhất định phải trở về!

Ông trời mới biết sách sử hậu thế có ghi chép quyết định của hắn thế nào.

Nhưng Ngọc Doãn cũng không hối hận.... về tới phủ Khai Phong, hắn phụ lòng một người là Dư Lê Yến. Nhưng nếu ở lại Liêu quốc hắn phản bội chính là vợ của hắn, bằng hữu của hắn! Quyết định như vậy có lẽ đối với Dư Lê Yến mà nói không xem là công bằng, nhưng Ngọc Doãn nhất định phải làm như vậy.

Không vì cái khác chỉ vì trong cơ thể hắn chảy là một dòng nhiệt huyết người Tống.

Nhưng nói thật, trên đường trở về này, cảm xúc của Ngọc Doãn cũng không tốt lắm.

Mỗi lần nghĩ tới Dư Lê Yến khoác ánh trăng, hoa lê buồn bã trong mưa, trong lòng luôn có một loại quặn đau.

Cũng may sắp tới nhà rồi!

Thành Khả Đôn quay về thành Khả Đôn, Khai Phong quay về Khai Phong... Tiếp theo hần sắp đối mặt với vô số hung hiểm, nhưng đây cũng là lựa chọn của hần.

Đường Cát!

Cái tên này được nhắc đi nhắc lại trong đầu Ngọc Doãn.

Lý Bang Ngạn chưa chắc sẽ nhớ Ngọc Phi năm đó, cho nên Ngọc Doãn cũng không cần để ý. Nhưng Đường Cát, Ngọc Doãn lại không thể xem thường, tên này nếu xuất hiện nhất định có mục đích của y, chỉ là không biết người này gây ra chuyện gì?

Nghĩ đến những cái này, Ngọc Doãn liền nhớ nhà như dao cắt.

Trước trạm kiểm soát, Ngọc Doãn nộp thuế kim.

Hai năm nay, thuế kim của Đại Tống là càng ngày càng nặng, qua mỗi một nơi đều phải nộp thuế kim tương ứng.

Cũng may trên người Ngọc Doãn cũng không quá nhiều có vật phẩm đáng phải nộp thuế, ngoại trừ nộp một trăm văn tiền thuế kim cho con ngựa Âm Kim gầy ốm đó ra, thì thuận lợi đi quan trạm kiểm soát. Chỉ là Ngọc Doãn tới cuối cũng không hiểu Âm Kim vào thành phải ăn cỏ khô, tại sao cũng phải nộp thuế kim? Còn nữa, chiếm dụng chuồng, tại sao cũng phải thuế kim? Cái này không phải là khách điểm chi trả sao?

Trong thời gian này có quá nhiều chuyện Ngọc Doãn nghĩ mãi không rõ.

Dứt khoát không thể vì cái này mà đau đầu nữa, một người một ngựa men theo con đường rộng mở rất nhanh liền đi tới cửa một khách điểm.

- Khách quan là nghỉ chân hay là ở trọ?

Tiểu nhị trong điểm vô cùng nhiệt tình đi tới nghênh đón.

Không thể không nói chất lượng phục vụ ở đời Tống tốt vô cùng, tiền nào của ấy, bạn bỏ bao nhiêu tiền, thì có thể được phục vụ chất lượng như thế ấy. Đây là tương phụ tương thành, Ngọc Doãn vỗ vỗ lên đầu Âm Kim, đưa dây cương cho tiểu nhị.

Con ngựa gầy ốm này không gây cho người ta chú ý, nhưng tính tình lại rất bướng bỉnh không khác gì Ngọc Doãn.

Ngoại trừ Ngọc Doãn ra, ai cũng không thể tới gần.

Nếu Ngọc Doãn không vỗ hai cái như vậy nói không chừng tiểu nhị đó vừa đi tới, tính khí bướng bỉnh đó của Ám Kim thì sẽ đá cho y một cái

- Dùng cỏ tốt, sau đó sắp xếp một cái chuồng riêng cho một mình nó.

- Chuồng riêng, cỏ ngon!

Tiểu nhị vừa nghe liền vội vàng hét to, sau đó dắt Ám Kim đi tới chuồng.

Ngọc Doãn bây giờ không thiếu tiền, từ lúc rời khỏi thành Khả Đôn hẳn cũng không có khách khí mang theo ba trăm ngân lượng trước đó Dư Lê Yến cho hẳn. Còn có gói châu báu, vụn vặt cộng lại trên người Ngọc Doãn ít nhất có tài sản trị giá khoảng 5000 quan. Còn có rất nhiều đồ không tiện mang theo, bằng không con số này e là sẽ càng thêm kinh người.

Ngoại trừ 300 bạc lượng và một túi châu báu ra, Ngọc Doãn từ thành Khả Đôn còn mang theo một bộ “Tư trị thông giám”

Kiếp trước hẳn từng xem qua bộ sách này.

Chỉ là lúc đó xem phần lớn là để giết thời gian, trong lòng không để ý lắm. Những người hậu thế xem trọng là bằng cấp, xem trọng bạn biết mấy môn ngoại ngữ, xem trọng bạn có mối quan hệ thế nào. Còn về bạn đọc qua bao nhiêu tác phẩm lịch sử, sẽ không có ai quan tâm. Ngoại trừ những người chuyên môn nghiên cứu lịch sử có thể đọc thuộc lòng Tư trị thông giám, cũng sẽ không mang đến tiền tài lợi ích bao nhiêu.

Bây giờ Ngọc Doãn lại cảm thấy Tư trị thông giám này thật đúng là sách hay!

Đáng tiếc loại sách này lại không phải ai ai đều có thể mua được... ngay cả ở thành Khả Đôn cũng chỉ là có hai bộ mà thôi.

Khai Phong là nơi khởi nguồn văn hóa của thời đại này, nhưng bởi vì trải qua bao năm chiến tranh, bộ “Tư trị thông giám” này của Tư Mã Quang lưu thông cũng không rộng. Càng đừng nói lúc đầu năm Tống Huy Tông từng hạ chiếu kiểm tra chặt chẽ việc lưu thông tác phẩm của nguyên hữu cát đảng như Tô Hoàng, cũng làm “Tư trị thông giám” trở nên cực kỳ khan hiếm. Còn nữa, loại tác phẩm sử học của đại bộ đầu, lại có bao nhiêu người cảm thấy hứng thú? Trong thành Khai Phong rất nhiều người đọc sách, lại không đọc thơ từ Tô Hoàng, đọc thơ từ Liễu Tam Biền làm phong nhã, ngược lại là loại tác phẩm nội hàm khắc sâu, trong hiệu sách Trần Phóng cũng không phải là ai cũng hiểu rõ.

Ngọc Doãn từ trên lưng ngựa lấy xuống cái bọc, cất bước liền đi vào đại sảnh khách điếm.

Vừa vào cửa, chợt cảm thấy một trận ầm ĩ đập vào mặt, làm hắn không kịp được chau mày.

- Có phòng thượng hạng yên tĩnh không?

Tiểu nhị vội vàng nói:

- Khách quan yên tâm, khách điểm này của ta là khách điểm tốt nhất trong trấn Từ Giảo, đương nhiên không thiếu phòng thượng hạng yên tĩnh.

- Như vậy cho ta một căn phòng thượng hạng yên tĩnh.

- Một căn phòng thượng hạng yên tĩnh!

Tiểu nhị vội cao giọng hét to, sau khi chưởng quầy bên kia nghe thấy lập tức móc ra thẻ cửa, chờ lúc Ngọc Doãn đi tới cung kính nói:

- Phòng thượng hạng yên tĩnh một ngày 600 văn tiền.

Ngọc Doãn từ trong ngực móc ra một khối bạc vụn, ước chừng một lượng ném lên quầy, liền cầm lấy thẻ cửa.

Dưới dẫn dắt của tiểu nhị, Ngọc Doãn đi tới gian phòng.

Rửa mặt một cái, rồi thay một bộ y phục sạch sẽ, liền nói với tiểu nhị:

- Cho một ít nước nóng, ta muốn tắm một chút.

- Nước nóng, là nước tắm.

Tiểu nhị nghe thấy lập tức nhận lời, nhận tiền còn lấy 10 văn tiền thưởng từ trong tay Ngọc Doãn.

Ra phòng khách, trở lại đại sảnh nhà trọ.

Ngọc Doãn tìm một cái bàn tương đối yên tĩnh, lại gọi ba cân thịt bò, một cân bánh chưng, thuận tiện gọi một chút thức ăn và một bầu rượu.

Sau khi đột phá công phu tầng thứ ba, sức ăn của Ngọc Doãn vẫn như trước không giảm, thậm chí lượng ăn còn nhiều hơn lúc trước.

Tiểu nhị đối với cái này ngược lại thấy trách cũng không trách, rất nhanh liền lấy đến một vò rượu, bày thức ăn lên bàn liền cung kính lui ra.

Đi đường cả ngày, Ngọc Doãn đúng là rất đói!

Hắn thoải mái cắn ăn, tự nhiên bình thường giống như gió cuốn mây tan.

Đúng lúc này chợt nghe ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng ồn ào náo động, người hô ngựa hý, loạn thành một bầy.

- Liều đại quan nhân, sao lại trở về?

- Nói đến cái này giận cả người, con đường tới Lạc Dương phong kín rồi. Nói là muốn tập bắt đạo phải gì đó, dùng tiền cũng không thể châm chước... hết cách đành lại trở về. Phong lộ lần này nói ít phải 3-5 ngày không được thông hành, ta phải nghĩ cách.

Vừa nói chuyện, thì thấy một tiểu nhị dẫn một người đàn ông béo lùn đi vào đại sảnh.

Chưởng quầy ở phía sau quầy vội từ sau quầy đi vòng ra, nhanh mấy bước hướng về phía người đàn ông béo mập chấp tay:

- Liều đại quan nhân sao lại trở về?

- Ta nói ông chủ ông, sao xấu thế?

- Con đường hướng về Lạc Dương rõ ràng đã bị phong kín rồi, cũng không nói với ta một tiếng, hại mình phí công rồi, lại phải trở về.

Tuổi của người đàn ông béo lùn ước chừng hơn ba mươi tuổi.

Màu da đen, khuôn mặt tròn tròn, thoát nhìn thịt đôn đôn, rõ ràng là một người phong trần, nhưng khó che giấu dáng vẻ phúc hậu đó. Con mắt có chút nhỏ, lúc cười lên thì trở thành một đường dài, râu hình chữ bát, vừa mở miệng thì đặc sệt khẩu âm Đông Kinh.

Ngọc Doãn dừng đùa, trong lòng chợt nghĩ ngợi, sao phong con đường tới Lạc Dương?

- Trước tiên chuẩn bị cho ta căn phòng, quy tắc cũ, một gian phòng thượng hạng, ba giường. Đúng rồi, bảo người giúp việc quan tâm hàng hóa một chút, chờ lúc bọn tiểu nhị đi vào, thì chuẩn bị một chút thức ăn. Vất vả cả ngày, cái bụng ta cũng đói rồi, mang rượu thức ăn ngon lên.

Tên này nói ra rõ ràng chính là ông chủ.

Lúc Ngọc Doãn đang nghĩ ngợi, lại thấy tiểu nhị đó dẫn Liễu đại quan nhân đó đi tới trước mặt.

- Khách quan, hôm nay làm ăn rất tốt, không có bàn, có thể ngồi chung một bàn không?

Ngọc Doãn cười gật đầu:

- Vậy cũng được, ta cũng ăn sắp xong rồi.

Liễu đại quan nhân nghe Ngọc Doãn mở lời, trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười, ngồi đối diện Ngọc Doãn:

- Ta tên Liễu Thanh, nghe khẩu âm của huynh đệ hình như cũng là người Khai Phong à?

- Đúng vậy.

Ngọc Doãn cười cười, khoát tay mời Liễu Thanh ngồi xuống.

Liễu Thanh quét nhìn đồng chén đĩa hỗn độn trên bàn, liền hỏi:

- Huynh đệ khẩu vị tốt thật, ra ngoài có thể ăn là phúc.

- Đúng rồi, dám hỏi đại danh huynh đệ?

Thoạt nhìn vị Liễu đại quan nhân này vẫn rất quen thuộc.

Ngọc Doãn đúng lúc cũng muốn hỏi thăm một chút chuyện phong lộ, thế là hướng về Liễu Thanh chấp tay, thưa dạ nói:

- Ta tên ngọc Doãn, nhà ở bên cạnh Quan Âm viện. Đại quan nhân cứ gọi ta là Tiểu Ất là được, đang muốn xin đại quan nhân chỉ giáo một điều.

186. Chương 185: Tặc Lỗ Sơn (1)

- Huynh là Tiểu Ất?

Vốn rất qua loa đơn giản giới thiệu mình, Ngọc Doãn hoàn toàn không ngờ lại làm cho Liễu đại quan nhân liên kinh ngạc...

Liều Thanh hô đứng dậy, suýt chút nữa làm ngã cái ghế dưới người.

Y chỉ vào Ngọc Doãn, kinh ngạc bất ngờ hô:

- Quả nhiên là Tiểu Ất, lúc này nói chuyện thấy quen mặt, nhưng không ngờ... Ha ha, đây đúng là... có thể ở đây gặp đường đường Khai Phong đệ nhất Kê cầm, đúng là phúc phận ta, phúc phận của ta.

Y kích động như vậy làm Ngọc Doãn bối rối!

- Đại quan nhân hay là nhận nhầm người rồi.

- Không sai đâu, Tiểu Ất chính là Ngọc Giao Long phố Mã Hành.

- Điều này... chẳng qua là biệt hiệu lúc trước đây Ngọc Doãn làm chuyện hồ đồ, ba chữ Ngọc Giao Long thật sự không đảm đương nổi.

- Sao đảm đương không nổi?

Liều Thanh vui vẻ

- Lúc Tiểu Ất chơi đàn ở chùa Đại Tướng Quốc, ta cũng từng thấy qua, chỉ là lúc đó hơi xa, cho nên không thể nhìn thấy rõ. Sau này Tiểu Ất chơi đàn lần thứ hai ở phố Mã Hành, ta cũng bỏ lỡ, vì thế còn hối hận không ngừng. Kê Cầm của Tiểu Ất thật sự có thể nói tuyệt nhất Đông Kinh. Mà trước đây Tiểu Ất giải từ cho Lý nương tử, càng như tiếng sấm bên tai.

Đáng tiếc, không được tận mắt thấy phong thái lúc ấy của Tiểu Ất.

Ngọc Doãn hồ đồ rồi!

Hắn có thanh danh này ở phủ Khai Phong lúc nào?

Không sai, trước đây quả thật hắn là vì kê cầm mà nổi tiếng Đông Kinh. Nhưng nếu nói để Liễu Thanh thất thố như vậy, lại không có khả năng lắm.

Ngay lập tức Ngọc Doãn vội hỏi nguyên do, Liễu Thanh vô cùng phần chấn bảo tiểu nhị mang rượu thịt lên mới tỉ mỉ nói với Ngọc Doãn.

Lại nói, Liễu Thanh này ở phủ Khai Phong cũng xem là một phú hộ.

Gã ở đường sông Biện có một cửa hiệu chuyên buôn bán một số đặc sản Tây Vực, và một số đồ chơi kỳ quái hiếm lạ, ví dụ như những vật phẩm đá kỳ quái Tây Vực. Thường thường là khách nhân cần cái gì, gã buôn bán cái đó. Cửa hiệu đó của gã gọi là Liễu Gia Trân Kỳ. Ngọc Doãn đúng là có chút ấn tượng, chỉ là trong trí nhớ Ngọc Doãn, cửa hiệu đó hàng năm không mở cửa, ngẫu nhiên có mở cửa, cũng là lác đác vài khách nhân, vô cùng vắng vẻ. Nhưng dựa theo cách nói của Liễu Thanh, cửa hiệu đó chính là một năm không khai trương, khai trương kinh doanh ăn một năm.

Gã ở Tây Vực rất có môn lộ, thậm chí còn nắm bắt một số thương lộ Hắc Hãn quốc.

Vật kinh doanh thường là cá nhân làm ra, cái gọi là Liễu Gia Trân Kỳ kỳ thật chính là một cái vẻ bề ngoài mà thôi.

Trước khi nhập hàng, đã tìm được người mua.

Sau khi hàng tới, trực tiếp đưa tới trong tay người mua, gần như rất ít xuất hàng từ trong cửa hiệu ra...

Cũng chính là nguyên nhân này, khách hàng của Liễu Thanh quen biết phần lớn là nhân vật tầng lớp cao trong thành Khai Phong. Tuy không đến mức mảnh khóe thông thiên, nhưng cũng rất có thể diện. Người này tdu sơn ngoạn thủy, xuất hàng nhập hàng, đều là một tay lo liệu, hưởng thụ lạc thú trong đó. Ví dụ như lần này, gã tìm một cặp kỳ thạch ở Tây Vực cho Ngử Sử đại phu Phạm Tông Doãn, hình giống long phụng, trong suốt... Về Phạm Tông Doãn sẽ lấy làm gì? Liễu Thanh không rõ lắm, nhưng gã có thể từ trong mối làm ăn này chân chính kiếm được hơn 8000 quan! Một đôi kỳ thạch, hơn 8000 quan, lợi nhuận này quả thật kinh người.

- Tiểu Ất không biết, mấy tháng trước phủ Khai Phong đột nhiên lưu truyền chuyện Tiểu Ất giải từ.

Chính là lần giải từ của Lý nương tử, hơn nữa rất nhanh làm người ta biết rõ. Không ít người đối với Tiểu Ất giải từ đều là khen không dứt lời.

Mà cả tiểu Thái tướng công cũng nói giải từ đó rất hay, nghe nói còn truyền tới tai Quan gia.

Đáng tiếc lúc đó Tiểu Ất không ở Đông Kinh, lại bỏ qua cơ hội tốt. Nếu lúc đó còn ở Đông Kinh, không chừng Quan gia còn cho Tiểu Ất một chức quan. Ha ha, nếu thật như vậy, ta bây giờ sợ cũng không có mặt mũi ngồi cùng bàn với Tiểu Ất rồi.

Ngọc Doãn nghe nghẹn họng trố mắt.

Từ lúc nào mình đã có thanh danh to như vậy mà mình không biết?

Nhưng như vậy cũng tốt, mình có thanh danh to như vậy, nghĩ Đường Cát muốn gây bất lợi cho Yên Nô cũng sẽ không trắng trợn lộ liễu.

- Đúng rồi, lúc này đại quan nhân nói con đường tới Lạc Dương phong kín rồi à?

Liễu Thanh liên tục xoa tay:

- Trước mặt Tiểu Ất, ba từ đại quan nhân tuyệt không dám nhận.

Ta có biểu tự, là Bất Lận. Ha ha, là phụ thân ban cho, cũng là cảnh cáo ta làm ăn không thể quá keo kiệt, tính toán chi li. Tiểu Ất nếu không chê, gọi Biểu Tự của ta là được. Còn đại quan nhân này... tuyệt không dám nhận.

Bất Lận, Liễu Bất Lận?

Đúng là cái tên có chút kỳ lạ.

Ngọc Doãn cũng không để ý, chỉ là hỏi:

- Bất Lận huynh, lúc này huynh nói con đường dẫn tới Lạc Dương phong kín rồi à?

- Đúng vậy, bị phong rồi

- Tại sao phong đường, Bất Lận huynh có biết không?

Lúc này, tiểu nhị bưng rượu và thức ăn lên, bày lên bàn rượu.

Liễu Thanh cũng không có quan tâm Ngọc Doãn đồng ý hay không, liền rót một ly rượu cho hắn, rồi sau đó mới ra vẻ thần bí nói:

- Thật ra ta hỏi thăm được, Lạc Dương phong đường là Đông Kinh khoảng thời gian gần đây xảy ra một số sự việc. Gần hai tháng nay, cấm quân Đông Kinh chết sáu tên quân sứ, và mười mấy lang tướng, làm có chút nghiêm trọng, cho nên mới phải phong đường kiểm tra.

- Đã chết nhiều người như vậy sao? Sao bị chết chứ?

- Điều này không rõ lắm, nhưng nghe Áp quan ở trạm kiểm soát tiết lộ hình như là bị người ta giết chết.

Chuyện này làm lòng người trong Đông Kinh bàng hoàng, Quan gia buộc lòng phải lệnh Điện Tiền Ti truy xét chuyện này, để an lòng dân.

Có lẽ cũng phong kín không lâu lắm, khoảng 5- 6 ngày thì có thể mở ra cho đi.

Trong lòng Ngọc Doãn, có chút thấp thỏm không yên.

Hắn do dự một chút, nhẹ giọng nói:

- Phải 5- 6 ngày mới có thể mở ra cho đi sao?

Liễu Thanh gật gật đầu, nhìn Ngọc Doãn một cái nói:

- Sao, Tiểu Át trở về gấp à?

- Đúng vậy!

Ngọc Doãn thấy vẻ mặt Liễu Thanh thắc mắc, cười khổ nói:

- Ta rời kinh đã có ba tháng! Lúc rời kinh từng có hẹn với chuyết kinh (cách gọi vợ thời cổ) hoa Đồ Mi rời, thì là ngày ta về nhà. Thấy hoa Đồ Mi đã bắt đầu rụng hết, nếu còn chưa về sợ chuyết kinh lo lắng.

Bất Lận huynh có lẽ không biết vợ của ta, có lúc rất hồ đồ phiền phức.

Nếu chẳng may ta về trễ, cô ấy nghĩ ngợi lung tung, lo lắng xảy ra bất trắc gì.

- Thì ra là vậy, Hiền Khang Lệ ân ái như vậy, làm người ta ghen tị.

Liễu Thanh rõ ràng không hiểu lắm gia thế của Ngọc Doãn.

Đương nhiên rồi, với thân phận và địa vị của gã trong thành Đông Kinh, cũng không thể đi quan tâm gia thế của Ngọc Doãn. Dù sao hai người kém nhau quá xa, Liễu Thanh đi làm ăn một chuyến dễ dàng được lợi nhuận mấy chục ngàn quan, thậm chí mấy trăm quan, kết giao cũng đều là nhân vật có mặt mũi. Còn Ngọc

Doãn, tuy nói có gia sản, nhưng trong mắt Liễu Thanh rõ ràng chẳng khác gì quá nghèo nàn. Nếu không phải Ngọc Doãn giải từ lưu truyền, làm mọi người đồn đại, Liễu Thanh chưa chắc sẽ để ý Ngọc Doãn.

Thấy vẻ mặt Ngọc Doãn sầu lo, Liễu Thanh nghĩ ngợi, bỗng nhiên hạ thấp giọng nói:

- Kỳ thực ta cũng vội phải về Đông Kinh... vốn ta cũng định đi đường vòng, chỉ là trên đường sợ không an toàn lắm. Nếu bây giờ Tiểu Ất có ý đi vội, ta cũng muốn kết bạn đồng hành với Tiểu Ất. Như vậy trên đường đi cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, không biết có được không?

Kết bạn đồng hành!

Ngọc Doãn trước tiên chau mày lại.

Hắn là cảm thấy nếu kết bạn đồng hành khó tránh có chút phiền phức.

Lúc này nghe thấy hàng hóa Liễu Thanh mang theo không ít, trên đường khó tránh có chút chậm trễ.

Nhưng vừa nghĩ lại, Ngọc Doãn cảm thấy cũng là cơ hội. Dù sao Lạc Dương phong đường phải thời gian 5-6 ngày, nếu đi đường vòng có thể về Đông Kinh trước, cũng không phải không thể suy xét. Hơn nữa mình sau này phải đứng vững ở Khai Phong, không thể thiếu cần có người giúp đỡ. Nếu Liễu Thanh ở phủ Khai Phong quen rất nhiều nhân vật tầng lớp cao, có thể sẽ mang đến một chút thuận tiện cho mình.

Thêm một người bạn thêm một con đường.

Ở hậu thế, ai cũng đều biết.

Kiếp trước của Ngọc Doãn chính là có chút quá bướng bỉnh cổ chấp, không chịu cúi đầu vì năm đấu gạo mà khom lưng.

Nhưng trùng sinh một chuyến, chuyện gì cũng đều phá vỡ!

Nhân vật giống như Liễu Thanh cũng không ngại thêm chút giao tình, không chừng có lúc sẽ chỗ cần giúp đỡ.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn cũng không rồi rắm nữa.

- Xin hỏi Bất Lận huynh, lúc này huynh nói đường vòng không an toàn lắm, là xảy ra chuyện gì?

Liễu Thanh nhìn xung quanh không có người, liền hạ thấp giọng nói:

- Nếu đi về Đông Kinh, cần phải tránh chỗ cai trị của phủ Hà Nam... Đi như vậy, thì chỉ có thể đi vòng Nhữ Châu. Nếu bình thường vòng tới Nhữ Châu có thể phải tốn thêm thời gian ba ngày, nhưng bây giờ là...

Chỉ là Nhữ Châu hai năm nay, không yên ổn lắm.

Trước đây ta nghe người ta nói bên đó bây giờ trộm cướp hoành hành, quan phủ Nhữ Châu cũng bó tay hết cách. Nếu chúng ta đi vòng qua Nhữ Châu, thì có thể gặp phải đạo phi. Ta nghe nói Tiểu Át sư xuất danh môn, được Chu giáo đầu Ngự Quyền quán chân truyền, còn chơi đấu vật rất giỏi. Nếu Tiểu Át bằng lòng kết bạn đồng hành, trên đường đi cũng có thể thêm một phần an tâm, không biết Tiểu Át có thể giúp đỡ không?

Ngọc Doãn ở Khoái Hoạt Lâm từng thắng Lã Chi Sĩ, cho nên công phu quyền cước cũng có chút danh tiếng.

Đạo phi hoành hành?

Ngọc Doãn chau mày lại, trầm ngâm một lát sau đó liền nói:

- Nếu là đồng hành, gặp phải phiền phức Tiểu Át quyết sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ là đi đường vòng thật có thể tới Đông Kinh sớm một chút?

Liễu Thanh nói:

- Phủ Hà Nam nói là phong đường 5- 6 ngày, Nhưng Tiểu Át phải biết, 5- 6 ngày này sẽ gây ra hỗn loạn như thế nào. Tới lúc đó cho đi, cũng không tránh sẽ gặp phải kiểm tra. Nhiều người thế này xếp hàng đi qua, chỉ sợ cũng phải trầm trề thời gian.

Nếu đi Nhữ Châu, nhiều nhất bảy ngày nhất định có thể tới Khai Phong

Trên đường có thể sẽ tăng thêm chút tiền thuế. Nhưng Tiểu Át cũng đừng lo lắng, một chút tiền thuế, để ta trả...

Người này thật đúng là “Bất Lận”

Được một bảo tiêu miễn phí, người chỉ bỏ ra một chút tiền thuế sao?

Ngọc Doãn trong lòng cười một tiếng, trầm ngâm một lát, ngược lại cảm thấy như vậy cũng tốt.

Thay vì cùng bị ngăn ở trấn Từ Giản, chi bằng cùng Liễu Thanh đi vòng Nhữ Châu đi tới Đông Kinh.... ít nhất có thể đuổi kịp trước khi hoa Đồ Mi rơi hết sẽ tới được Khai Phong.

- Nếu Bất Lận huynh không chê ta liên lụy, Tiểu Ất vô cùng cảm kích.

Liễu Thanh vừa thấy Ngọc Doãn gật đầu, cũng nhất thời vui mừng.

- Vậy sáng mai, cùng Tiểu Ất lên đường.

Ăn xong thì đã gần đến giờ Hợi.

Ngọc Doãn đi một ngày đường quả thật có chút mệt mỏi, liền từ chối không còn sức để tiếp rượu nữa, trở về phòng nghỉ ngơi.

Tiểu nhị trong điểm làm việc rất có trách nhiệm, nước nóng tắm vẫn bảo đảm. Ngọc Doãn thay đổi quần áo, ngâm mình vào bồn nước nóng, vô cùng thoải mái. Hắn nhắm mắt lại trong thùng tắm, chỉ nhô đầu lên trên mặt nước, suy nghĩ cẩn thận những lời mà Liễu Thanh vừa nói, càng cảm thấy sự việc có chút kỳ quái.

Quân Sứ và Lang tướng đều là chức quan không cao, là quan quân của cấm quân.

Mà chết một hai người thì thôi, nhưng lại chết nhiều người như vậy, không nói có chút kỳ lạ, ai mà tin chứ?

Hai tay vốc nước hắt lên mặt.

Thoạt nhìn thành Khai Phong nay cũng là một mạch nước ngầm cuộn cuộn rồi!

187. Chương 186: Tặc Lỗ Sơn (2)

Nhữ Châu có lịch sử lâu đời.

Từ thời kì Thương Chu thì có ghi chép liên quan. Năm thứ năm Chính Hòa cũng chính là năm 1115 công nguyên, Tống Huy Tông hạ chiếu thăng Nhữ Châu làm Lục hải quân tiết độ lệ thuộc năm địa khu Kinh Tây Bắc Lộ, huyện Lĩnh Lương Tương Thành, huyện Diệp, Long Hưng và Lỗ Sơn.

Nói thật, đi vòng Nhữ Châu quả có chút xa.

Nhưng Kinh Tây lộ phong đường, hạ hạt phủ Hà Nam khác cũng phải chịu liên can. Đặc biệt là mấy con đường quan đạo thông tới Khai Phong đều không thể tránh bị đình chỉ thông hành. Dưới tình huống này, đi vòng Nhữ Châu cũng là lựa chọn tốt nhất trước mắt của Ngọc Doãn và Liễu Thanh.

Đoàn xe của Liễu Thanh quy mô không nhỏ, trùng trùng điệp điệp có chừng mười mấy chiếc xe ngựa.

Đoàn xe quy mô như vậy, tất nhiên không thể thiếu đội hộ vệ, ước chừng có hơn trăm người.

Những thành viên đội hộ vệ này nhiều là một số gọi là “nhân sĩ giang hồ”, có thể dùng chút quyền cước, chơi côn bổng. Nếu đối với người bình thường có thể một chọi hai ba không thua, cũng được xem là “cao thủ”. Thương lộ của Liễu Thanh qua lại là Đông Kinh đến Tây Vực, tự nhiên không thể thiếu có quan hệ mặt này. Thoạt nhìn quan hệ của những người này và Liễu Thanh cũng không tệ, thậm chí một số người rất quen thuộc với Liễu Thanh, trong lời nói cũng tỏ ra rất gần gũi. Nhưng những người này trong mắt Ngọc Doãn lại không đáng là gì.

Sát khí!

Những người này không có sát khí!

Tuy trong đó không có kẻ liều mạng, nhưng với Ngọc Doãn từng trải qua chiến trận ấu đả, trên tay từng giết mấy chục mạng người, nên rõ ràng nhìn là nhận ra ngay. Nhìn những người này, mức độ lợi hại cũng chỉ lực sĩ cấp 4, cấp 5, nhưng càng nhiều lại là trình độ lực sĩ cấp 2, cấp 3, tụ lại một chỗ, tay cầm đao bổng, thật ra cũng có chút tạo ra hiệu quả kinh sợ.

Ngọc Doãn sơ lược đoán, khoảng trăm người này nếu gặp phải đội mười người như người Nữ Trục rất có thể sẽ tan tác mất tung tích.

Nhưng đối mặt tình huống này, hẳn lại có thể nói những gì?

Cũng không phải đội hộ vệ của hắn, chỉ là đang ở trong này làm khách, trong lòng Ngọc Doãn hiểu rõ đã đủ rồi....

Cũng may thái độ của những người này đối với Ngọc Doãn cũng không quá kém. Dù sao Ngọc Doãn là khách của Liễu Thanh mời đến, địa vị này đương nhiên khác biệt. Đội trưởng của đội hộ vệ tên Sài Lâm, thoạt nhìn tuổi không nhỏ, ước chừng khoảng 40 tuổi.

Nhưng sau đó lên hỏi Liễu Thanh, mới biết Sài Lâm này tuổi chưa tới ba mươi.

Chơi ngân thương, thích bào trắng, nếu không phải do quanh năm rong ruổi bên ngoài, gió thổi mưa dầm mà khiến dung mạo già trước tuổi, nhưng như vậy cũng bộc lộ là người có “phong cách”. Bản lĩnh của người này, ước chừng luyện tới tầng thứ hai, cũng chính là mức độ lực sĩ cấp 5. Ở trong đội hộ vệ này, bản lĩnh của người này được xem là cao minh nhất, nhưng tính cách lại tỏ ra vô cùng khiêm tốn.

- Sài Cửu Lang biệt hiệu Tiểu Bạch Lang, chơi thương giỏi, còn giỏi cung tên nữa.

Lúc Liễu Thanh giới thiệu Sài Lâm cho Ngọc Doãn, còn đặc biệt nói:

- Nói ra Cửu Lang cũng là người Đông Kinh, chỉ là mấy năm trước làm sai chuyện, bắt đắc dĩ đành thay danh đổi họ, lưu lạc giang hồ đi theo ta.

Nhớ lại sau khi đi theo ta, tuy tránh được tội danh, nhưng cũng không tiện xuất đầu lộ diện. Cho nên ở trong thành Khai Phong người y biết cũng không nhiều lắm... Cửu Lang, đây là Ngọc Tiểu Ất đệ nhất cầm kê Đông Kinh.

Sài Lâm đầu tiên là sững sốt, vội chấp tay nói:

- Thì ra là Tiểu Ất ca!

Tiếng tăm của Ngọc Doãn trước đây ở phủ Khai Phong cũng không phải hay lắm, Sài Lâm đương nhiên cũng biết tiếng tăm của hắn.

Nhưng sau đó Ngọc Doãn lảng tử quay đầu, liền bỗng nhiên nổi tiếng, làm Sài Lâm có chút kính nể. Ngọc Doãn cũng không có dẫn đo, nếu người ta tôn hắn một tiếng Tiểu Ất ca, như vậy ở Ngọc Doãn mà nói cũng không nên quá thất lễ, liền gọi “Cửu ca”.

- Cửu ca có biết, đạo phủ Nhữ Châu này rốt cuộc thế nào?

Sài Lâm thở dài:

- Nếu nói đạo phủ của Nhữ Châu, thật ra ta biết chút tình hình.

Mấy năm trước thuế má quá nặng, thế cho nên mọi người có chút không chịu nổi. Hai năm nay, thuế má tuy có chút biến chuyển tốt, nhưng lũ lụt liên tục tràn lan, thiên tai nhân họa mới dẫn đến tình trạng hôm nay... Những người này cũng đều là bị ép bắt đắc dĩ, nếu có chút đường sống sót, ai lại muốn buộc đầu ở thắt lưng, làm đạo phủ cướp nhà cướp của đó? Quan phủ đối với chuyện này cũng có phần bắt đắc dĩ, hai năm nay cũng từng xuất binh diệt phi, nhưng thu hoạch không lớn. Cũng may những đạo phi đó cũng có chút nhân lực, bình thường liên quan đến quan phủ thì bọn họ cố gắng không đi trêu chọc, cho nên quan phủ này cũng mất nhăm nhăm mắt.

Ngọc Doãn nghe thấy chợt bừng tỉnh ngộ.

Nói cách khác, cái gọi là đạo phủ Nhữ Châu, dân tức là phi, phi tức là dân...

Chẳng trách biến thành tình trạng bây giờ, sợ cũng là xuất phát từ bất đắc dĩ.

- Nói như vậy, chúng vẫn phải cẩn thận một chút mới được.

Sài Lâm cười nói:

- Tiểu Ất ca yên tâm, con đường Nhữ Châu này trước đây ta cũng từng đi qua, cũng có chút giao tình với những hảo hán chỗ đó

Hôm qua ông chủ quyết ý muốn đi đường vòng, ta liền phái người đi trước bái sơn.

Có lẽ dọc đường cũng sẽ không có trở ngại nhiều lắm. Nếu thuận lợi ba ngày sau thì có thể vào phủ Toánh Xương, rồi sau đó chuyển tới phủ Khai Phong.

Cái gọi là bái sơn cũng là ngôn ngữ trong nghề giang hồ

Giang hồ từng trải như Sài Lâm, ít nhiều sẽ có chút mặt mũi.

Trước khi bọn họ thông hành, trước tiên thăm hỏi một số đạo phủ có mặt mũi một chút, và dâng lên ngân lượng làm lễ vật.

Rồi sau đó đạo phủ địa phương sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho, sẽ không tập kích đội thương.

Đây cũng là một quy tắc ước định mà thành, chính là ứng với câu tục ngữ “người kính ta một thước, ta kính người một trượng”.

Nghe Sài Lâm giải thích như vậy, Ngọc Doãn thật sự rất yên lòng.

Sau khi đoàn xe rời khỏi trấn Từ Giản lên đường xuống phía Nam, qua Lạc Thủy, vượt Y Thủy, thì xem là vào nội cảnh Nhữ Châu. Vào Nhữ Châu, tốc độ đi của đoàn xe rõ ràng chậm lại. Đội hộ tống thoát nhìn cũng cảnh giác và cẩn thận hơn so với mấy ngày trước.

Lúc tới trấn Lâm Nhữ nghỉ ngơi, Liễu Thanh liền nhận được tin, quan đạo nội cảnh phía nam Nhữ Thủy thông tới Toánh Xương cũng bị phong tỏa.

- Nếu như thế, thì chỉ có qua Nhữ Thủy, băng qua núi Không Động, lượn vòng sau Lỗ Sơn, thuận theo Xi Thủy vào phủ Toánh Xương!

Sài Lâm chau mày, rõ ràng là có chút lo lắng.

Ngọc Doãn không kìm được hỏi:

- Chẳng phải như vậy sẽ chậm trễ thời gian sao?

- Đi vòng Lỗ Sơn nhất định sẽ chậm trễ chút thời gian, nhưng cũng là 1- 2 ngày mà thôi, không lâu lắm.

Liều Thanh nói:

- Nếu đã như vậy, thì đi Lỗ Sơn là đúng.

Sài Lâm cười khổ nói:

- Ông chủ có điều không biết. Lỗ Sơn này cũng là khu vực có nạn cướp nghiêm trọng nhất Nhữ Châu. Nếu đi huyện Lương, tiểu nhân ngược lại có nắm chắc. Dựa vào mặt mũi của tiểu nhân, tốn chút tiền thì có thể đi qua, có kinh hãi nhưng không có nguy hiểm

Nhưng Lỗ Sơn gần kề Đường Châu.

Tiểu nhân rất ít qua khu vực phía nam Nhữ Thủy, cho nên cũng không dám bảo đảm các đại vương bên đó nhất định có thể nể mặt mũi tiểu nhân.

Thì ra cường đạo cũng chia khu vực!

Ngọc Doãn liền lập tức hiểu rõ nỗi khổ của Sai Lâm, y là lo lắng sẽ xảy ra bất trắc.

- Huyện Lương lúc nào có thể thông hành?

- Theo tin tức truyền đến, phải 3- 5 ngày mới có thể đi.

Liều Thanh nghe thấy lập tức chau mày:

- Lạc Dương phong đường, huyện Lương phong đường... sao lần này ra ngoài gặp phiền phức thế này? 3- 5 ngày cũng không phải không chờ được, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái lắm. Cửu Lang, chúng ta có nhiều người như vậy, người thấy có thể an toàn qua Lỗ Sơn không? Nếu có thể, thì đi Lỗ Sơn, ta thật sự không muốn chờ nữa.

- Bên phía Lỗ Sơn có chút hỗn loạn...

Nhưng theo tiểu nhân biết, bên đó đúng là không có đạo phỉ gì quá hung hãn. Nếu muốn thông hành, cũng không phải không thể... Nếu cầm tiền công của ông chủ, các huynh đệ cũng biết lợi hại, tất nhiên sẽ bảo vệ ông chủ lên đường bình an.

Ngụ ý này chính là nói với Liễn Thanh, nếu đi Lỗ Sơn sợ là có thương vong.

- Đi Lỗ Sơn, đi Lỗ Sơn!

Liễn Thanh có chút không kiên nhẫn, vung tay liền quyết định.

Ngọc Doãn bên cạnh cũng không tiện xen vào. Tuy không tán đồng cách làm này của Liễn Thanh, nhưng trong lòng hắn cũng muốn sớm về Đông Kinh.

Cầm tiền của người ta, tiêu từ tai họa cho người ta.

Thấy thành viên trong đội hộ vệ đó, Ngọc Doãn cũng chỉ có thể thầm thở dài một tiếng.

- Bất Lận huynh, lần này vội vàng trở về như vậy, chẳng lẽ là có chuyện nguy cấp gì sao?

Đội sau khi Sài Lâm đi khỏi, Ngọc Doãn không kìm được mở miệng hỏi.

Là một thương nhân, theo lý nên lấy an toàn làm trọng. Nhưng thấy cách làm của Liễn Thanh hai ngày nay lại có chút quái dị.

Lúc ở trấn Từ Giản, gã gấp không thể chờ, muốn về Đông Kinh sớm một chút.

Vì thế không tiếc mà đi đường vòng, thậm chí biết rõ khu vực Nhữ Châu hỗn loạn cũng phải miễn cưỡng đi qua. Đương nhiên rồi, có Tiểu Bạch Sói Sài Lâm hiệp trợ, tiêu phí một chút tiền thì có thể an toàn không lo không tới Khai Phong, cũng không phải không thể lý giải. Dù sao dưới tay Liễn Thanh có đội hộ vệ nhiều như vậy, chỉ cần dẫn thông con đường lục lâm Nhữ Châu, cũng sẽ không gặp phải phiền phức gì.

Nhưng biết rõ Lỗ Sơn khó đi, còn muốn liều lĩnh đi qua, có chút nói không thông!

Ngọc Doãn bây giờ sau khi trải qua một phen tồi tệ ở Mạc Bắc, cũng không phải Ngọc đồ tể đàn độn lúc mới trùng sinh. Hắn học biết phân tích, học biết nghiền ngẫm, trên xử lý sự tình cũng thêm mấy phần khôn ngoan hơn lúc trước.

Liễn Thanh thở dài, đi tới cửa phòng nhìn ra ngoài. Thấy xung quanh không có ai, lúc này mới khóa cửa phòng.

Gã từ trong hành lý đem theo bên người lấy ra một hộp ngọc Hòa Điện Ngọc điêu khắc tinh mỹ, sau đó đặt lên bàn.

- Tiểu Ất là người mình, ta cũng không giấu diếm.

Huynh nói bây giờ binh hoang mã loạn, tại sao ta còn phải đi Tây Vực? Không giấu Tiểu Ất, lần này ta đi Tây Vực là mua một bảo bối cho Hộ bộ Thị lang Đường Khâm Tẩu. Qua mấy ngày nữa là sinh thần của Thái tử, hai ngày trước Thái tử phi lâm bệnh nặng cần thiên sơn tuyết liên làm thuốc dẫn mới có thể khỏi bệnh. Trong thành Đông Kinh này, tuy không thiếu tuyết liên, nhưng không đủ ngàn năm. Cho nên để có được tuyết liên, Đường Khâm Tẩu bỏ ra số tiền lớn nhờ ta đi Tây Vực mua, định dâng lên lúc thọ Thái tử, lấy lòng Thái tử. Nếu là đưa đến trễ, chỉ sợ Đường Khâm Tẩu sẽ gây phiền phức cho ta.

Ngọc Doãn bưng tỉnh ngộ

Đường Khâm Tẩu? Lại là Hộ bộ Thị lang.

Ngọc Doãn liền sơ lược đoán ra thân phận người này, chắc chắn chính là Đường Khác.

Nói đến Đường Khác, thật đúng là khó đánh giá, người ta nói đây nắm quan tài định luận, nhưng người này...

Người này là người Dư Hàng tiền Đường, bốn tuổi tang cha, sau lấy bóng của cha đăng khoa tiến sĩ nguyên niên Triết Tông Triệu Thánh. Huy Tông Đại Quan năm thứ ba, Triết Tông Năm thứ ba Đại Quan Huy Tông. Lúc đầu Đồn điền viên ngoại lang, từng phụng lên chiêu phạt dân tộc thiểu số bạo động khu vực biên cương Tây Nam, thăng làm Hữu ti viên ngoại lang.

Năm thứ bảy Chính Hòa, Hoàng Hà vỡ đê, Biện Kinh nguy cấp.

Đường Khác nhận nhiệm vụ cứu nguy, giải quyết lũ lụt Hoàng Hà, do đó thăng làm Hộ bộ Thị lang.

Nhưng sau đó thì không có thăng chức nữa... Trong lịch sử Đường Khác là phe đầu hàng có tiếng, từng chủ trương bỏ ba trấn cầu hòa. Giữa năm Tĩnh Khang, lại là ông giật dây Khâm Tông gửi công hàm quân Kim thống soái, ý đồ nghị hòa, nên bị quân dân phỉ nhổ, bắt đắc dĩ bị ép từ chức. Sau đó nhậm để long đong, quân Kim lập Trương Bang Xương làm Hoàng Đế, Đường Khác lại được ủng hộ.

Tuy sau này được ủng hộ, lại uống thuốc độc tự sát. Cho nên cũng khó nói rõ ông ta rốt cuộc là trung hay gian!

Liễu Thanh cười khổ nói:

- Tiểu Ất đừng xem ta bên ngoài hào nhoáng, nhưng trong mắt ông ta, lại chỉ là một con kiến.

Lần này chậm trễ chuyện tốt của Đường Khác, Đường Khác nhất định không tha cho ta

Tới lúc đó, dù có gia tài vạn quan cũng phải bị Đường Khác làm hại... Nếu không như vậy, ta cần gì mạo hiểm miễn cưỡng ép mình phải đi qua Lỗ Sơn?

188. Chương 187: Tặc Lỗ Sơn (3)

Ngọc Doãn im lặng!

Nỗi khổ mà Liễu Thanh nói, nếu là đặt ở trước đây, có lẽ hẳn không thể nghiệm được. Nhưng sau khi trải qua mài luyện liên tiếp ở thành Khả Đôn, hẳn đối với cái gọi là chuỗi mắc xích sinh vật “cá lớn nuốt cá cá bé, cá bé ăn con tôm” có cảm thụ sâu sắc.

Trong mắt rất nhiều người có lẽ Liễu Thanh giàu có vô hạn.

Có gia tài bạc triệu, càng có muôn vạn quan hệ với nhân vật tầng lớp cao.

Nhưng trên thực tế, chính như chính gã nói, chỉ là một con kiến, nhiều nhất cũng chính là một con kiến to một chút. Ở trong mắt những sĩ đại phu đó, Liễu Thanh càng là giàu có hơn, giàu có gấp mười lần so với bây giờ, cũng khó tránh khỏi sự khinh chế của bọn họ.

Sự chua xót sau vẻ hào nhoáng lại có ai hiểu được?

Sắc mặt Liễu Thanh lộ ra vẻ chua xót, ngồi bên bàn không nói một lời.

Ngọc Doãn vỗ vai gã:

- Nếu đã như vậy, chúng ta thì xông qua Lỗ Sơn một chuyến.

Sắc trời không sớm, tốt nhất nên nghỉ ngơi sớm một chút đi, mới có lợi cho ngày mai lên đường.

- Cũng được, Tiểu Ất nói không sai, nên đi nghỉ sớm.

Ngọc Doãn đứng dậy cáo từ, đi ra khỏi phòng.

Đứng trên hành lang trên lầu, tay vịn lan can, nhìn đại sảnh trống trải dưới lầu, Ngọc Doãn dừng chân, thật lâu không nói.

Ta không muốn là con kiến! Ta muốn là người trên người!

Lần đầu tiên trong đời, trong lòng hần tràn đầy dự vọng... Bất luận là cuộc sống kiếp trước, hần cũng thuộc tầng dưới cùng của mấc sinh vật. Chỉ trước đó, cho dù lúc giúp Dư Lê Yến, cũng không có loại tràn đầy dự vọng như lúc này.

“Giang đầu vị thị phong ba ác, biệt hữu nhân gian hành lộ nan”

(Đầu sông sóng gió còn chưa hiểm,
Chính tại lòng người mới khó khăn)

Những lời này là hần để lại dặn dò Dư Lê Yến, sao lại cảm giác chẳng phải là tự khắc họa mình sao??

“Biệt hữu nhân gian hành lộ nan a...”

(Chính tại lòng người mới khó khăn.)

Hôm sau, thu dọn hành lý, đoàn xe lại lần nữa bước vào hành trình.

Lần này tiếp tục hướng về phía nam. Lúc rời khỏi trấn Lâm Như, tất cả mọi người trong lòng có một chút nặng nề, mỗi người trên mặt đều lộ ra vẻ nghiêm túc. Vùng Lô Sơn rất hỗn loạn, cũng không biết chuyến đi này có thể thuận lợi đi qua không?

Trên mặt Liễu Thanh cũng không phục hồi lại thoải mái của lúc trước.

Sau khi vượt qua Nhữ Thủy, lúc vào đêm tối Không Động Sơn.

Không Động Sơn vừa ở Cam Túc, vừa là ở Nhữ Châu. Trên thực tế Không Động có ba, Nhữ Châu Không Động gọi là Trung Không Động, cũng là chỗ hoàng đế hỏi Quảng Thành Tử trong truyền thuyết. 4000-5000 năm trước, lưu vực Nhữ Thủy lượng nước dồi dào, nghe nói mặt sông rộng khoảng mười mấy dặm. Không Động Sơn lúc đó kỳ thật là một cái đảo nhỏ, trên đảo có hang đá thiên nhiên.

Nhưng sau này theo vỏ trái đất biến hóa, lượng mưa của Nhữ Thủy dần dần bớt đi, núi Không Động dần dần trở thành dãy núi.

Dưới đêm trăng, sắc núi đẹp tuyệt trần, nhưng lại lộ ra một vẻ hùng hồn, tú lệ và hùng hồn. Vốn là xung đột với nhau, lại ở đây hòa hợp hoàn mỹ một chỗ, tạo thành kỳ cảnh Không Động. Đám người Ngọc Doãn sau khi nghỉ ngơi một đêm ở núi Không Động thì lại khởi hành.

Đường núi này tuy gập ghềnh, nhưng tổng thể mà nói vẫn xem là thông thuận.

Ra khỏi núi Không Động đi về phía tây nam, chính là núi Ngưu Đầu của dãy núi Phục Ngưu, hướng về đông nam chính là chỗ Lỗ Sơn.

Sau khi ra khỏi núi, cảnh sắc đột nhiên thay đổi.

Nếu nói cảnh sắc của núi Không Động là tú mỹ và hùng kỳ dung hợp một chỗ. Vậy sau khi ra khỏi núi Không Động, dọc đường nhìn thấy đều là tiêu điều.

Vốn lúc tháng 6, mùa thu hoạch sắp tới.

Nhưng dọc đường đi chỉ là nhìn thấy ruộng vườn hoang vu, dấu vết người thưa thớt.

- Lúc đầu xuân, Xi Thủy ngập úng, tạo thành lũ lụt diện tích lớn. Rất nhiều người không thể không xa xứ, rời khỏi gia viên...

Sài Lâm giục ngựa đi ngang hàng với Ngọc Doãn.

Nhìn vùng cảnh sắc hoang vu trước mắt này, y không kìm được cảm khái nói:

- Mấy năm trước tiểu nhân cũng từng qua chỗ này, lúc đó khắp nơi đều là màu xanh, thôn trang liên tiếp nối liền nhau, rất phồn hoa. Không giống như bây giờ, lại trở thành bộ dạng này... Quan phủ tuy cũng bỏ thời gian trị lý, nhưng không có hiệu quả gì. Mấy năm nay nhân khẩu của Lỗ Sơn quả thật giảm rất nhiều so với năm trước.

Ngọc Doãn đã trầm tư!

Kỳ thực dọc đường từ Quan Trung tới đây, loại cảnh tượng này thật sự nhìn mãi quen mắt.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy, trong lòng luôn có cảm giác không thoải mái, hình như có một tảng đá to đang đè nặng trĩu, rất khó chịu.

Từ trên lưng ngựa lấy cảm kê ra.

Hắn ngồi trên lưng ngựa gần như tin ngựa tùy cương.

Dựa vào ăn ý với Âm Kim, Ngọc Doãn không lo sẽ lạc mất đội.

Hắn điều thử dây đàn một chút, dây đàn rung lên, một hồi âm thanh nhỏ lưu chuyển, nhất thời quanh quẩn không trung.

Trong âm nhanh rung động nhỏ đó mang bi thương nồng đậm, phảng phất nghẹn ngào, làm người nghe tan tác cõi lòng. Sài Lâm biết Ngọc Doãn cầm nghệ cao minh, nhưng không ngờ hẳn lúc này đột nhiên hứng trí, cũng bất giác sinh ra rất hiếu kỳ. Y không có thấy qua Ngọc Doãn chơi đàn, nhưng lại biết bản lĩnh của Phùng Siêu. Ngọc Tiểu Át trước mắt đã chiến thắng đệ nhất kê cầm phủ Khai Phong ngày xưa, Sài Lâm cảm thấy có chút hứng thú.

Không chỉ là Sài Lâm sinh ra hứng thú, chính Liễu Thanh trong xe ngựa cách đó không xa cũng tới hào hứng.

Gã từ trong xe ngựa chui ra, cùng ngồi trên bồng với phu xe, nhìn Ngọc Doãn. Mà những người khác cũng đều trầm tư im lặng, tựa hồ muốn mở rộng tầm mắt một chút, vị Ngọc Tiểu Át có tiếng đệ nhất cầm phủ Khai Phong trong truyền thuyết rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Đàn là đàn tốt.

Cũng là một vật kỷ niệm Ngọc Doãn mang đi từ thành Khả Đôn.

Mỗi lần nhìn thấy cây đàn này, luôn không thể tránh được nhớ tới thời gian ở thành Khả Đôn.

Chẳng qua lúc này Ngọc Doãn lại không có nữa chút vui vẻ, càng nhiều chính là một loại bi thương khó hiểu.

”Phong loan như tụ

Ba đào như nộ

Sơn hà biểu lý đồng quan lộ

“Vọng Tây Kinh, ý trừ trừ

Thương tâm Tần Hán kinh hành xử

Cung khuyết vạn gian đô tố liễu thổ!

Hưng, bách tính khổ; vong, bách tính khổ!”

Một bài Sơn Pha Dương của Trương Dưỡng Hạo, trong miệng Ngọc Doãn hát ra có một phen tư vị khác.

Âm thanh của hán không xem là đặc biệt xuất sắc, thậm chí có chút khàn khàn. Giọng khàn khàn này phù hợp với ý của ca từ khúc nhạc, làm người nghe bất giác sinh lòng bi thương, ánh mắt của Sài Lâm cũng không khỏi đỏ lên.

”Vọng Tây Kinh, ý trừ trừ
Thương tâm Tần Hán kinh hành xử
Cung khuyết vạn gian đô tổ liễu thổ!
Hưng, bách tính khổ; vong, bách tính khổ!”

Nếu làn điệu này lập tức lưu hành, chắc chắn Sơn Pha Dương này thô tục một chút, còn có thêm một chút quê mùa.

Có thể ở sĩ đại phu nghe ra thì tiểu khúc này không lên được đài diện, nhưng đám người Liễu Thanh nghe ra lại đặc biệt êm tai.

Ngọc Doãn hát hai lần, thì có người bắt đầu hát theo.

Sài lâm cũng cùng hát theo ca từ “Hưng, bách tính khổ. Vong, bá tính khổ”. Giọt lệ trong mắt không tiếng động mà chảy xuống.

- Tiểu Ất ca sao làm được ca khúc hay vậy.

Liễu Thanh lau nước mắt, nhìn Ngọc Doãn nói.

Ngọc Doãn cười cười, nhưng không có trả lời.

Hán ngồi trên ngựa, đưa mắt nhìn xa xa...

Bây giờ tuy là khắp nơi hoang tàn, nhưng dù sao cũng là quốc thổ Đại Tống. Đợi qua một năm nữa, chỉ sợ chính là một tắc sông núi một tắc máu, trên vùng đất Thần Châu này, bốn bề khói lửa. Tới lúc đó, cũng không biết ở đây sẽ trở thành diện mạo thể nào?

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn thở mạnh ra một hơi khí đục.

Hán thu kê cầm lại, giục người đi hai bước:

- Bất Lận huynh, sắc trời không sớm, chỗ này hoang dã, hay là nhanh thêm một chút. Tránh sau khi trời tối, cả chỗ trú thân cũng không tìm được. Nghĩ là ngày mai thì có thể vượt qua Lỗ Sơn rồi.

- Ừ phía trước chính là Lỗ Sơn huyện Thành!

Sài Lâm vội nói:

- Nhưng theo tốc độ bây giờ, nhất định không thể đuổi kịp tới khi trời tối.

Tiểu nhân còn mơ hồ nhớ, theo con đường này đi về phía trước có một bãi sông, địa thế tương đối cao, hơn nữa cảnh vật chung quanh cũng xem là an toàn. Chỉ bằng đêm nay cắm trại ở trên bãi sông, sáng sớm ngày mai xuất phát trực tiếp vượt qua Lỗ Sơn, Huyện Thành, lúc trời tối thì có thể tới Long Hưng... Nếu theo tốc độ này, trễ nhất trưa hôm sau qua trấn Trường Kiều, sau đó vào phủ Toánh Xương, đi thêm ba ngày, thì có thể nhìn thấy Đông Kinh.

Sài Lâm này không hổ là giang hồ từng trải, rất rõ đường đi.

Y ha ha cười to nói:

- Cũng không có gặp tiểu tặc không có mắt gì... Chỉ cần vào phủ Toánh Xương, thì có thể chuyên biến tốt lên rất nhiều. Cũng không cần đề phòng lo lắng giống như hôm nay, trị an bên đó cũng xem là không tệ.

Liễu Thanh gật đầu:

- Nếu đã như vậy, thì cứ theo Cửu Lang nói.

Đêm đó, đoàn xe liền cắm trại trên bãi sông bên bờ Xi Thủy.

Trăng sáng trong vắt, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên bãi sông, càng phản chiếu lên mặt sông, ba quang trên mặt sông lặn tẩn. Bên bờ sông trông liễu rủ, lay động trong gió nhẹ, giống như thiếu nữ thướt tha động lòng người. Trên bãi sông đốt lửa trại lên, hơn mười đống lửa lớn trên mặt sông vây thành bán nguyệt, hình thành một trận phòng ngự đơn giản, có thể ứng phó một số sự cố bất trắc đột nhiên xảy ra.

Đội hộ vệ chấp nhận ngồi vây bên đống lửa, vừa uống rượu vừa ăn lương khô.

Cũng có người hát giữa đêm bài “Sơn Pha Dương” của Ngọc Doãn hát. Tuy âm điệu không xem là chuẩn xác lắm, cũng rất tạm nghe lọt tai.

Ngọc Doãn, Sài Lâm và Liễu Thanh ba người đơn độc ngồi bên cạnh đống lửa.

Liễu Thanh từ trên xe ngựa lấy ra rượu ngon mua ở trấn Lâm Nhữ trước đó, rót đầy cho Ngọc Doãn và Sài Lâm, cũng vỗ tay theo tiếng hát chỗ cách đó không xa.

- Tiểu Ất ca lần này trở về Đông Kinh có dự định gì?

- Vẫn chưa nghĩ xong, về trước xem đã rồi hãy tính sau... Rời khỏi nhà ba tháng, cũng không biết phủ Khai Phong bây giờ thế nào rồi. Đúng rồi, ta nhớ lúc rời khỏi, Yến Anh, Yến Phủ Doãn bị buộc tội, bị trục xuất khỏi Khai Phong Doãn, vậy bây giờ thế nào rồi?

Liều Thanh hơi sững sốt:

- Tiểu Ất ca biết Yến học sĩ?

- Yến học sĩ?

- Đúng vậy, sau khi Yến Phủ Doãn bị bãi miễn Khai Phong Doãn, thì làm Long đồ các trực học sĩ.

Lúc tiểu nhân rời khỏi nhà, có nghe đồn Hộ bộ Thượng thư về hưu, Quan gia có ý bãi Yến học sĩ làm chức Hộ bộ Thượng thư... Ha ha, huynh nói tại sao Đường Khâm Tẩu đó muốn tốn nguồn khí lực lớn này lấy lòng Thái tử? Thật ra chính là vì Hộ bộ Thượng thư đó.

Ngọc Doãn ngăn ra:

- Nhưng ta nghe nói Quan gia và Thái tử có chút...

- Lấy lòng Thái tử, thì có thể làm Hộ bộ Thượng thư?

Triệu Cát và Triệu Hoàn tuy là cha con, nhưng xấu xa giữa hai người trong sách sử có ghi chép rất rõ ràng.

Hai người này nghi ngờ lẫn nhau, gần như tới cực hạn. Có lần Triệu Hoàn mời Triệu Cát ăn cơm, Triệu Cát nghi ngờ Triệu Hoàn muốn độc chết ông, không chịu đi dự tiệc. Quan hệ như vậy, Đường Khác lấy lòng Thái tử Triệu Hoàn, chẳng phải là đắc tội Triệu Cát sao?

Liều Thanh hạ giọng:

- Tiểu Ất có điều không biết.

Đường Khác vốn là Vương tướng công. Nhưng hôm nay Vương tướng công thất sủng, bị giáng chức làm Sùng tín quân phó sứ, ngày tháng của Đường Khâm Tẩu liền không tốt lắm. Nghe nói địa vị Hộ bộ Thị lang ông ta cũng không xem là ổn lắm, cho nên mới muốn đổi môn đình.

Ngọc Doãn nghe thấy bưng tỉnh ngộ.

Hắn không khỏi cảm thán, trong triều đường này thật là biến ảo khó lường, ai cũng không rõ, sẽ xảy ra tình trạng thế nào.

Lúc Ngọc Doãn rời khỏi Đông Kinh, Vương Phủ đang hào nhoáng vô cùng.

Nhưng vừa chớp mắt...

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn không kìm được lắc đầu: Có lẽ ở người khác thấy hành động này của Đường Khác là có chút bất đắc dĩ. Nhưng ai có thể đoán được qua một năm nữa, Triệu Hoàn Thái tử hôm nay muốn đăng cơ đại bảo, Đường Khác vì vậy mà lên như điều gặp gió.

Khoan đã!

Ngọc Doan trong lòng vừa khê động.

Hắn dường như nghĩ tới cái gì, trên mặt liền lộ ra vẻ trầm tư.

189. Chương 188: Tặc Lỗ Sơn (4)

Nếu muốn trở nên nổi bật, còn cần quý nhân giúp đỡ.

Ngọc Doãn thân không có công danh, hơn nữa là xuất thân đồ tể, trong mắt bá tính bình thường có thể gọi một tiếng “đại quan nhân”. Nhưng trong mắt những quan lại quyền quý đáng là gì? Ngay cả Liễu Thanh nhiều nhất cũng chỉ gọi một tiếng “Tiểu Át ca”, ba chữ “đại quan nhân” tuyệt không có duyên với hắn. Trên thực tế, trong khắp thành Khai Phong, lại có mấy người có thể để hắn vào mắt?

Muốn được xem trọng, muốn thay đổi tương lai, thì phải có chỗ chống lưng, có quý nhân giúp đỡ!

Nhưng quý nhân này lại đang ở đâu?

Ngọc Doãn dựa vào xe ngựa, ngẩng mặt lên trời nhìn vầng trăng sáng treo cao trong màn đêm.

Đường Khắc có thể đầu nhập Triệu Hoàn, sau này nhất định sẽ thăng chức tất nhiên. Nhưng ông ta xuất thân tiến sĩ, thăng trầm trong quan trường nhiều năm, chỉ cần dùng chút tâm tư tự nhiên có thể được Triệu Hoàn thích. Còn mình? Sợ là tới gần Triệu Hoàn cũng chưa chắc sẽ liếc nhìn hần một cái.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn không khỏi cười khở.

Ý niệm lúc này dâng lên chợt liền tan biến!

Đi theo dựa dẫm Triệu Hoàn, bây giờ hần còn chưa có tư cách... Nhưng nếu hần đi đốc sức cho Triệu Cầu lại có chút không muốn lắm.

Vậy nên làm thế nào mới tốt?

Những năm cuối Bắc Tống, trong trí nhớ quả có rất nhiều ngư nhân tồn tại.

Nhưng những ngư nhân đó phần lớn đều không dễ chết, và có thể chết già hoặc trường thọ, nhưng phần lớn là gian tặc tiểu nhân.

Bảo Ngọc Doãn đi nịnh bợ làm việc cho Tần Cối, vậy chi bằng bảo Ngọc Doãn đi chết, hần không muốn như Tần Cối mang tiếng xấu muôn đời.

Nhưng nếu không như vậy, thì có thể làm sao quật khởi nổi dậy chứ?

Công danh, công danh, công danh ơ!

Hai chữ này, thật là làm cho Ngọc Doãn rơi vào u buồn. Hần cầm bình rượu lên tự rót cho mình, bất tri bất giác đêm đã vào khuya...

Trên mặt sông Xi Thủy, từ bờ bên kia tới một chấm đen.

Chỉ là trong doanh địa tiếng gáy như sấm, ngay cả có người gác đêm cũng dồn sự chú ý về phía trước ngoài xe, không có để ý động tĩnh trên mặt sông.

Bóng đen càng ngày càng gần, ước chừng có mười mấy cái.

Ngọc Doãn mơ mơ màng màng đứng lên đi tới bên bờ sông dưới gốc một cây liễu, kéo quần đi tiểu.

Đúng lúc này chợt nghe giữa sông truyền đến tiếng nước, hần thuận theo hướng liếc mắt một cái. Nhưng vừa nhìn lại nhất thời biến đổi sắc mặt.

Trên mặt sông bỗng bình là lục bình, thoạt nhìn cũng không có chỗ gì kỳ lạ. Nhưng lúc lục bình đó tiến sát vào gần bờ, lại nghe tiếng nước ào ào vang lên. Từ trong nước sông hiện ra một bóng người liền nhảy ào lên bờ sông.

Liền sau đó, lục bình bị đẩy lên, trên bờ sông đột nhiên hiện ra chi chít đầu người.

Ngọc Doãn giật nảy mình toát mồ hôi, cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, vừa siết chặt đai lưng vừa hét một tiếng:

- Có tắc, có tắc đến đột kích.

Người gác đêm đang ngủ gật trên xe ngựa, bỗng nhiên tỉnh táo lại, vội xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy từ trong nước sông hiện ra từng bóng người, trong nháy mắt liền phóng lên bờ. Cùng lúc này Ngọc Doãn đã xông lên, thuận tay quơ lấy một cây côn, ngăn chặn người cầm đầu. Dưới ánh trăng người đó thân cao khoảng 1,8m, so với chiều cao của Ngọc Doãn không khác biệt nhiều. Một khuôn mặt chữ điền, mày rậm mắt to, râu chữ bát, tướng mạo có phần uy vũ.

Thoạt nhìn khoảng hơn 30 tuổi không tới 40.

Thân hình không quá cao lớn nhưng vô cùng rắn chắc. Gã mình trần chân đất, trên người còn dính bọt nước óng ánh, trong tay cầm hai thanh thép thiết giản đen nhánh nặng trĩu. Thiết giản đó dài khoảng 4 thước sáu tấc, tương đương khoảng 1,4m, nặng trĩu, dày khoảng cánh tay trẻ con, nhìn phân lượng ít nhất cũng phải có mười mấy cân.

Sau khi người này lên bờ cũng không có nói chuyện, thấy Ngọc Doãn bỏ về phía trước xoay thiết giản liền đánh.

Ngọc Doãn vội nhắc tiêu bổng, liền hô đánh tới một chiêu Phượng hoàng gật đầu. Bổng mang tiếng gió, Ngọc Doãn không giỏi chơi thương bổng, nhưng theo Dương Tái Hưng cũng học qua mấy chiêu. Tiêu bổng này trong tay hắn không khác gì một cây thương to. Người đàn ông đó chỉ nghe tiếng gió treo trên bổng, ánh mắt nhất thời ngưng lại, tay trái thiết giản vừa đánh ra ngoài, giẫm chân tại chỗ xoay người liền ép gần Ngọc Doãn.

Chỉ thấy gã thuận thế trở tay một cái, chiếu lên đầu Ngọc Doãn bổ xuống.

Ngọc Doãn vội rút bổng về ngăn đỡ, thì nghe một tiếng keng vang lên. Thiết giản đó rơi trên tiêu bổng, Ngọc Doãn chỉ cảm thấy cánh tay rung lên, thềm nói một tiếng:

- Khí lực tốt!

Nhưng hắn cũng không có hoảng hốt, trước tiên lui lại sau một bước, lấy đà nhảy lên. Tiêu bổng trong tay rơi sau thiết giản đối phương, một chiêu Ngọc đãi triển yêu, liền quét ngang ra ngoài.

- Ồ?

Người đàn ông đó phát ra một tiếng thở nhẹ, rõ ràng có chút bất ngờ.

Ta khí lực cũng không nhỏ, đôi thiết giản này trong tay tổng cộng nặng đến 40 cân.

Không ngờ bị một tiểu bạch diện trước mắt cản lại thật là bất ngờ.

- Gặp phải cường địch, các huynh đệ cẩn thận.

Gã liền quát to một tiếng, âm thanh đặc biệt vang dội.

Lại nói, đôi thiết giản trong tay gã luân phiên ra, vù vù rung động giống như trận bão liền đánh tới Ngọc Doãn. Tên này lực không nhỏ, công phu cũng kinh người, vừa mới giao thủ, Ngọc Doãn liền cảm nhận được áp lực cực lớn. Bản lĩnh của người này, nghĩ là cũng luyện tới tầng thứ ba, sắp đạt tới đỉnh cao. Còn đôi thiết giản này của gã rõ ràng cũng là qua một phen khổ luyện.

Trên mài, dưới quét, giữa cắt, chém thẳng, bên sườn kéo, xoắn dè...

Hai mươi bốn cách đánh của thiết giản, người này rõ ràng đã đạt được “tam muội” trong đó. Thiết giản đó vù vù rung động, liền làm mưa gió không ngừng. Ngọc Doãn vừa bắt đầu còn có thể ngăn chặn, nhưng dần dần thì có chút chống đỡ không nổi. Dù sao hắn sở trường quyền cước và đao pháp, còn bổng trong tay quả thật không thuận tay lắm, không những không tinh thông thương bổng, phân lượng của tiêu bổng này cũng không đủ, tay ép chế không nổi.

(Tam muội: cách gọi của đạo Phật, chỉ một phương pháp tu hành quan trọng: tâm trí thanh tịnh, dứt bỏ mọi ý niệm trần tục)

Vài hiệp tiếp tục, Ngọc Doãn nguy rồi!

Những đạo tặc đó rõ ràng là trải qua huấn luyện hành động rất có trình tự.

Bọn họ xông lên bờ, liền lập tức 3- 5 người một đội, liên thủ nghênh địch. Còn thành viên đội hộ vệ trong doanh địa, nhiều là quen đơn đả độc đấu, hoàn toàn không thể ngăn cản thế công của đối phương, chỉ luân phiên xung phong, thì có mấy người ngã lên đất.

Cũng may, trên tay của đạo tặc này biết được nặng nhẹ, cũng không có lấy mạng người, chỉ là đánh té xuống đất.

Ngay từ đầu đội hộ vệ còn có thể ngăn cản một hai người.

Nhưng mười mấy người ngã xuống đất, liền có chút tay chân luống cuống.

Sài Lâm múa thương chống đỡ ba người, thấy thế cuộc không ổn cũng là tâm thần bất định.

Ngọc Doãn thấy thế không ổn, đột nhiên sai bước xoay người, tiêu bồng trong tay đánh tới liền đập về hướng người đàn ông dùng thiết giản. Người đàn ông đó nâng thiết giản lên ngăn chặn, ai ngờ Ngọc Doãn lại đột nhiên bỏ tiêu bồng ra khỏi tay, xoay người liền nhảy ra vòng chiến, lật người đánh tới những đạo tặc đó.

Một đạo tặc tiến lên ngăn cản, bị Ngọc Doãn vừa nghiêng người né đao thép, dùng Đa La Diệp thủ, quơ tay đoạt đao thép, chân đạp liên hoàn, thân thể nhanh chóng tới sát gần, thì nghe một tiếng ầm vang dội, đạo tặc đó bị một vai Ngọc Doãn đụng tới bay ra ngoài, ngã lên đất kêu la không ngừng. Ngọc Doãn tiến lên giúp Sài Lâm chống cự đối thủ:

- Cửu Lang, đi giúp mọi người đẩy lui địch.

Bảo các huynh đệ không được hoang mang, ba người một tổ, lưng tựa lưng ứng chiến.

Chúng ta chỉ cần ổn định trận tuyến là được, không cần chiến tử với những tên tặc này...

Sài Lâm ngẩng ra, chợt giật mình.

Vội nói tiếng cảm ơn, lui người nhảy ra vòng chiến.

- Mọi người đừng loạn, ba người một đội, dựa lưng vào nhau...

Sài Cửu Lang dù sao cũng là người từng trải, danh vọng trong đội hộ vệ cũng không tệ. Một tiếng quát lớn này của y lập tức ổn định thế cuộc, thành viên đội hộ vệ lần lượt tìm kiếm người cộng tác, mỗi tổ ba người, lưng đối lưng nghênh địch. Kể từ đó đạo tặc tuy chiếm thượng phong, lại bó tay hết cách.

Người đàn ông chơi thiết giản sau khi Ngọc Doãn thoát thân, cũng hơi sửng sốt.

Nhưng lúc gã đang sững sốt thì đội hộ vệ lại tạm thời ổn định trận tuyến.

Người đàn ông này chân mày chau lại, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nhìn thấy Ngọc Doãn chống đỡ người phía mình, gã do dự một chút, đột nhiên tiến lên, hét to một tiếng:
- Huynh đệ của thôn Ngưu gia tạm lui lại.

Bọn đạo tặc nghe thấy tiếng hô của gã lập tức dừng công kích, nhanh chóng lui lại, kết thành trận thế.

Mà đội hộ vệ vốn định thừa cơ truy kích, lại bị Ngọc Doãn quát bảo dừng lại.

Vừa trải qua một trận chém giết, Ngọc Doãn tỏ ra có đủ năng lực làm các thành viên của đội hộ vệ cũng đều cảm thấy khâm phục.

Tiếng hét giết ngừng lại.

Nhưng người ngựa hai bên đều không có lui lại.

Trong không gian hạn hẹp, hai bên đã tạo thành thế giằng co.

Lúc này Ngọc Doãn mới cẩn thận quan sát, những đạo tặc này ước chừng có khoảng sáu bảy tám người.

Xem tuổi của bọn họ cũng không lớn, nhiều là 20-30 tuổi, những đạo tặc này đối với người đàn ông dùng thiết côn đó có chút kính trọng. Thoạt nhìn tên này chính là phỉ thủ, nhưng xem ra, lại có vẻ không đúng? Đạo tặc rõ ràng trải qua huấn luyện, phối hợp lẫn nhau cũng rất thuần thục. Bên đội hộ vệ số người tuy chiếm ưu thế, nhưng nếu đánh thật chưa chắc có thể thắng.

Ngọc Doãn từ từ lui lại, sóng vai với Sài Lâm.

Lúc này Liễu Thanh cũng từ trong xe ngựa chui ra, tuy sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng cũng không có vẻ quá sợ hãi.

Cũng khó trách, loại nhân vật vào nam ra bắc như gã, tầm nhìn cũng không quá kém.

Xem ra cũng từng trải qua một số chuyện, dũng khí này cũng không phải người bình thường có thể sánh được... bằng không thì làm thế nào có thể có gia nghiệp như ngày nay?

- Hảo hán trước mặt, ta lần đầu có qua quý địa, không hiểu quy tắc ở đây, nếu chộc hảo hán giận, thật sự ta có lỗi.

Ta là thương nhân hàng hoàng, tự hỏi không có làm chuyện thương thiên hại lý.

Lúc này thấy các hảo hán ra tay cũng đều có nặng nhẹ, vốn không phải người không nói đạo lý... Nếu cứ đấu như vậy, không tránh khỏi lưỡng bại câu thương. Chi bằng như thế này, hảo hán cho cái giá xem là tiền mãi lộ, cũng xem như kết thiện duyên.

Người nói chuyện lại là Liễu Thanh!

Ngọc Doãn không khỏi xem trọng tên béo mập này.

Lúc này còn dám đứng ra nói chuyện, bản thân phải cần dũng khí... Hơn nữa y có thể nói ra đối phương không có ra tay ác độc, cũng bằng lòng hao tiền tài tránh gặp nạn. Cái gọi là có gan dạ sáng suốt cũng chỉ có loại nhân vật này mới có thể ở trong thành Khai Phong rỗng rần lẫn lộn mà lẫn lộn phát triển. Ngọc Doãn trong lòng thầm khen ngợi, ánh mắt liền rơi lên người đối phương.

Đánh nhau lúc này của song phương, mỗi bên đều có thương tổn.

Đội hộ vệ bị thương hơn 20 người, còn đạo tặc cũng bị thương bảy tám người.

Rất may không có xảy ra chết người, có giữ lại một con đường sống hòa hoãn... Mà tất cả cái này cũng có liên quan với những đạo phi huấn luyện này. Nếu lúc này bọn họ tiến lên ra tay ác độc, chỉ sợ cục diện này liền trở nên khó giải quyết.

Ngọc Doãn nhìn phỉ thủ đó, trong lòng cũng khen ngợi một tiếng.

Nhưng lần này không đến lượt hắn nói chuyện, thế là với Sài Lâm liếc nhìn nhau, lặng im lùi lại một bước, nhường ra một chỗ, để Liễu Thanh đón tiếp. Tên mập đó cũng là người tinh thâm, có thể nói ra lời nói lúc này, chắc hẳn có thể bình không nhận đao, giải quyết phiền phức trước mắt.

Liễu Thanh vừa dứt lời, lại nghe tên đạo phỉ cầm đầu đối diện nói:

- Ta làm ăn không cần tiền này, vốn cũng là bắt đắc dĩ nên không có nhiều cổ kị. Chỉ là lúc này ở bờ sông bên kia nghe ca khúc của các người hát rất hay, cho nên mới bảo các huynh đệ không hạ độc thủ. Người có thể làm ra ca khúc này, nghĩ cũng không phải hạng người đầu đường xó chợ. Tặc cũng có đạo, huynh đệ ta cũng là vì kiếm sống, mới không có mặt mũi làm ăn không vốn này... Dám hỏi ca khúc đó là người nào vừa ca?

190. Chương 189: Tướng Quân Khí Tiết Cao Thiên Cổ

Ai cũng không ngờ, phỉ thủ lại không có để ý Liễu Thanh, ngược lại hỏi ra vấn đề như vậy.

Liễu Thanh sửng sốt!

Ngọc Doãn cũng hồ đồ...

- Ngọc Doãn này ở Đông Kinh.

Giữa lúc nói chuyện, Liễu Thanh dùng tay chỉ Ngọc Doãn:

- Tiểu Át tuy xuất thân phổ phường, nhưng là một kỳ tài, không những tin thông âm luật, am hiểu thi từ, càng là một tay chơi đấu vật giỏi, một tay viết chữ đẹp, thư văn trước đây của Tiểu Át được khen ngợi khắp cả thành.

Ngọc Doãn cũng không biết, cũng không có hỏi qua Liễu Thanh bây giờ thanh danh của hắn như thế nào.

Bây giờ nghe Liễu Thanh nói như vậy, trong lòng hắn trước tiên là sửng sốt, liền lập tức cười khổ lắc đầu. Tiến lên một bước, thừa dịp với phỉ thủ đó.

- Ta từ Quan Trung đến, dọc đường thấy cảnh hoang tàn khắp nơi.

Cổ lòng nảy sinh cảm xúc, làm bài dân ca này, ngược lại làm hảo hán chê cười.

Trùng sinh lâu như vậy, Ngọc Doãn đã học biết da mặt dày.

Hắn vừa đứng ra làm phỉ thủ đối diện cũng ngạc nhiên. Trước đó đánh nhau với Ngọc Doãn biết thân thủ của người trước mắt này cũng không thua kém gã, đặc biệt là thân thể quái lực đó, cùng hai với nắm quyền lực lượng, đều không phải là nhỏ. Nếu không phải lúc này binh khí không thuận tay, Ngọc Doãn cũng chưa chắc thua gã.

Quan trọng hơn là lúc này vô cùng hỗn loạn nhưng biểu hiện của Ngọc Doãn lại cực kỳ bình tĩnh, tuyệt không phải một người bình thường có thể có. Thậm chí trầm thổ phỉ tin tưởng, Ngọc Doãn đã từng trải qua chiến trường.

- Bài hát đó là của ngài làm? Không biết tên gì?

- Ha ha, nhạc tên Sơn Pha Dương, còn về tên từ chi bằng cứ gọi là Lỗ Sơn Hoài Cổ, thế nào?

- Lỗ Sơn Hoài Cổ à?

Phỉ thủ nghĩ ngợi, đột nhiên cười.

- Lỗ Sơn nhỏ nhoi, vẫn đảm đương nổi Đồng Quan lộ trong núi sông!

- Nhưng tiên sinh có thể làm ra bài hát hay này, nghĩ ra cũng là người có đại tài. Lúc này là Bá Viễn thất lễ, xin thứ tội.

Người này tên Bá Viễn?

Rõ ràng là biểu tự, không phải tên họ.

Chỉ là Ngọc Doãn lại không tiện hỏi nhiên, liền mỉm cười, hướng về người đó chấp tay.

- Chẳng qua thằng khốn kia lúc này nói cho tiền mãi lộ. Lại muốn hỏi thử, có thể trả bao nhiêu tiền mãi lộ?

Phỉ thủ đột nhiên chuyển đề tài, khẩu khí nhất thời tỏ ra không giống lúc này.

Liễu Thanh ngẩn ra, chợt cười khổ nói:

- Cái này còn phải xem hảo hán nói thế nào.

- Người là ra ngoài kiếm ăn, ta cũng không thể làm ăn không vốn, cũng không dễ dàng. Thế này nhé, nể mặt vị Ngọc tiên sinh đó, hơn nữa ta tuy bị thương mấy người, nhưng không có mất máu.

Người có nhiều xe trượng như vậy, nghĩ cũng là không thiếu tiền.

Một chiếc xe mười quan tiền, chỗ người hình như có 15 chiếc xe, thì 150 quan, thế nào?

- 150 quan?

- Thế nào, nhiều hay sao?

Tên này nếu đi làm ăn, tuyệt đối sẽ bồi thường không còn một móng.

Ngọc Doãn ở bên cạnh mỉm cười, Liễu Thanh cũng lộ ra nụ cười.

Nói thật, Liễu Thanh đã dự định xong mức tiền tránh tai ương, đừng nói 150 quan, ngay cả 1000 quan trở xuống, gã đều có thể nhận lời.

Thoạt nhìn, phỉ thủ này cũng thật là người thành thật, Liễu Thanh không khỏi nảy sinh thiện cảm.

- Hảo hán nói đùa rồi, 150 quan lại đáng là chuyện gì? Chi bằng thế này, ta bỏ ra 300 quan kết giao bằng hữu, thế nào?

- Ba trăm quan?

Phỉ thủ ánh mắt sáng lên.

Còn những đạo phỉ sau lưng gã cũng ghen hòng trở mắt.

Có lẽ ba trăm quan ở phủ Khai Phong Đông Kinh không đáng là gì, nhiều nhất là mua được một căn nhà nhỏ. Nhưng ở Lỗ Sơn, ba trăm quan chính là một khối tiền lớn. Đừng nói những đạo phỉ này trước giờ chưa có cướp được nhiều tiền như vậy, chính là nghe cũng rất ít nghe nói đến.

Phỉ thủ chăm chú nhìn Liễu Thanh một lát, ha ha cười to.

- Thằng khốn người thật ra là người hào sảng.

Vẫn chưa thấy qua bọn người như ngươi, ta cần 150, ngươi lại cho 300 quan.

Cũng tốt, thì cứ y lời ngươi nói, ta kết bạn với ngươi. Sau này đội thương nhà ngươi qua đường này, ta tuyệt không động chạm tới.

Ba trăm qua, thằng khốn này thật thoải mái!

Phỉ thủ trong lòng thâm cục cục, Liễu Thanh lại cười khổ lắc đầu.

Mình tốn ba trăm quan, kết quả vẫn là một “thằng khốn”. Còn Ngọc Doãn người ta chỉ hát một ca khúc, liền được gọi “tiên sinh”. Cái này có học vấn và không có học vấn thật không giống nhau. Sau này con mình nhất định phải bắt nó chăm chỉ học, cho dù là thi công danh ra ngoài, cũng tốt hơn bị gọi “thằng khốn”, quả thật rất chói tai.

Ngọc Doãn đứng bên cạnh, lẳng lặng quan sát phỉ thủ đó.

Đột nhiên, hắn mở miệng hỏi:

- Ta thấy hảo hán người rất bản lĩnh, tại sao phải làm làm nghề này?

Phỉ thủ ngẩn ra, quay đầu lại.

Liễu Thanh trong lòng thầm kêu khổ: Tiểu Át ơi Tiểu Át, sao huynh ăn nói lung tung vậy chứ?

Ta thật không dễ tổn 300 quan tránh đi một chuyện tai họa, nhưng ngươi lại chế giễu. Nếu chẳng may chọc giận đối phương, há chẳng phải lại muốn một trận chém giết?

Nào biết, phỉ thủ đó lại trả lời.

- Tiên sinh hỏi thật hay, người trong sạch, nhưng phàm có thể tiếp tục sống, ai lại muốn làm chuyện hổ thẹn này?

Ta tuy không phải xuất thân danh môn, nhưng cũng là xuất thân xạ gia, phụ thân cũng từng làm xạ thủ giáo đầu trong quân... Vốn nếu chỉ là ta cũng vẫn có thể sống được, trong nhà tuy không đến nỗi giàu có, nhưng tạm tạm được, nuôi sống vợ con vẫn đề không lớn. Thật sự không được, cũng có thể đi đầu quân làm hiệu dụng, phú quý không dám cầu, sống tạm bợ lại không phải vấn đề.

Nhưng mấy năm nay liên tục lũ lụt, hương thân trong thôn làm thế nào mới tốt?

Có môn lộ cũng đi rồi. Ở lại đây thì toàn là những già yếu bệnh tật, nếu ta cũng đi nữa, những hương thân này liền không có đường sống. Thời gian trước ta từng theo gia phụ học qua một số cách chiến trận, thấy mọi người thật sự không thể sống nổi, liền kéo người đứng lên. Sau khi thao luyện một phen, bắt đầu làm cái nghề này.

Nhưng ta tuy làm nghề này nhưng lại giữ quy tắc.

Một năm nay, ta tuy nói dẫn mọi người làm được một số vụ, nhưng không có hại một mạng người nào.

Đoàn xe này của các ngài số người quá nhiều, nói thật ta vốn không muốn ra tay. Nhưng hương thân trong thôn đói quá thật không được, đành mạo hiểm hành sự.

Ngọc Doãn nheo nheo mắt lại.

Liễu Thanh bên cạnh kinh ngạc nhìn gã, có chút không hiểu ý gã lắm.

Nhưng nghĩ ra, chắc cũng không phải là chuyện xấu, cho nên Liễu Thanh liền kéo xe củi lùi sau hai bước. Tuy vẫn duy trì cảnh giác, nhưng không còn loại địch ý người chết ta sống của trước đó.

Ngọc Doãn nói:

- Hảo hán có từng nghĩ tới làm nghề này có thể làm bao lâu?

- Điều này...

- Nói thật, bây giờ là quan phủ Lỗ Sơni mất nhắm mắt mở, cho nên các người mới có thể tiêu dao tới bây giờ. Trên đời này cái gì đáng sợ nhất? Quan phủ chăm chỉ lên, mới đáng sợ nhất! Một khi những người đó chăm chỉ lên, đừng nói những người này của ngài tăng thêm gấp mười, cũng chỉ tiêu diệt vận mạng hảo hán. Ta biết hảo hán là người nghĩa khí, tới lúc đó nhất định sẽ không chạy trốn. Nhưng hảo hán có từng nghĩ qua, tới lúc đó hảo hán xảy ra chuyện, những hương thân đó của hảo hán cũng không được kết quả tốt.

Cái gọi là huyện lệnh phá gia, lệnh doãn diệt môn...

Ngọc Doãn nói ra những lời này làm phỉ thủ nhất thời biến đổi sắc mặt.

- Điều này ta bây giờ cũng là đi một bước, tính một bước.

Nếu tiên sinh đề xuất ra, không biết có đối sách gì hay không? Xin tiên sinh dạy ta, Ngưu Cao ta cảm kích vô cùng!

Ngưu Cao?

Gã nói gã tên Ngưu Cao!

Ngọc Doãn chợt nghe sững sốt, lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Hảo hán là Ngưu Cao?

- A, vậy tiên sinh biết Ngưu Bá Viễn ta sao?

- À, vẫn là lần đầu nghe nói, chỉ cảm thấy cái tên Ngưu Cao này thật là uy vũ cho nên mới hỏi như vậy.

Gã lại là Ngưu Cao...

Người nghe qua người của Thuyết Nhạc, làm sao có thể không biết đại danh Ngưu Cao?

Nhưng Ngưu Cao trước mắt và Ngưu Cao trong Bình Thư đó rõ ràng có chút không giống lắm. Tuổi tác hình như lớn một chút, hơn nữa so với Ngưu Cao trong Bình Thư lộ ra mấy phần tỉnh táo. Đây không phải là Phúc tướng Ngưu Cao trong Thuyết Nhạc Toàn Truyện tùy tiện nói năng, làm tức chết Kim Ngột Truật, rồi sau đó lại cười mà chết.

(Sau khi Nhạc Phi bị vua Tống giết, Ngột Truật mang quân đi đánh Tống, đụng độ với Ngưu Cao. Ngột Truật giao chiến với Ngưu Cao bị ngã ngựa và bị Ngưu Cao bắt sống cười lên lưng. Ngột Truật bị nhục nhã quá hộc máu mà chết, còn Ngưu Cao quá phấn khích cười sảng sặc và cũng chết luôn trên lưng Ngột Truật.)

Nhưng Ngưu Cao này thoát nhìn tựa hồ chân thật hơn.

Thật ra Ngọc Doãn cũng biết Cao Ngưu trong lịch sử cũng không như trong Nhạc Toàn Truyện nói là từ nhỏ cùng lớn lên với Nhạc Phi...

Trên thực tế, Ngưu Cao thật sự lớn hơn Nhạc Phi mấy tuổi.

Trong sách sử ghi chép, Ngưu Cao là người Lỗ Sơn, xuất thân cũng được xem là tốt.

Năm thứ hai Kiến Viêm cũng chính là năm Xuyên Ao công nguyên, quân Kim toàn diện xâm lấn. Ngưu Cao ở quê hương tụ tập mọi người chống quân Kim. Vì lập công mà được truyền thụ chức Trung quân thống lĩnh và Thứ sử Huỳnh Dương. Mà khi đó Nhạc Phi chưa quật khởi, tới năm thứ ba Thiệu Hưng, tức là năm Xuyên Triệu, Nhạc Phi thống nhất quản lý quân vụ Giang Tây và Hồ Bắc, phụng lệnh tiêu diệt Dương Yếu thì mới là lần đầu gặp Ngưu Nhạc.

Nhưng kể từ sau đó, Ngưu Cao liền đi theo Nhạc Phi đồng chính tây phạt, lập nên công trạng vô số.

Về phần cách nói “làm tức chết Kim Ngột Truật và cười chết Ngưu Cao” trong tiểu thuyết diễn nghĩa chẳng qua là diễn nghĩa mà thôi.

Ngưu Cao thật sự là sau khi Nhạc Phi gặp nạn, Triệu Cấu và Tần Cối vì diệt cỏ tận gốc, năm thứ bảy Thiệu Hưng cũng chính là năm 1400 công nguyên, đã bí mật lệnh Đô thống chế Điền Sự Trung tại Nhâm Hòa lấy danh nghĩa mở yến tiệc chiêu đãi các lộ đại tướng, dùng rượu độc độc chết Ngưu Cao.

Trước khi Ngưu Cao chết từng bị phần nói:

- Hận nam bắc thông hòa, không thể lấy da ngựa bọc thây.

Hưởng thọ sáu mươi tuổi.

Đây là danh tướng hữu dũng hữu mưu, hơn nữa cực kỳ trung nghĩa.

Tuy cả đời vì Nhạc Phi che dấu tên tuổi, nhưng trên thực tế, bản lĩnh của Ngưu Cao chưa chắc kém Nhạc Phi nhiều lắm...

Ngọc Doãn kiếp trước từng tham quan lăng mộ Ngưu Cao ở động Tử Vân trên trên Hà linh Hàng Châu.

Lúc đó khắc sâu trong trí nhớ của hắn không gì sánh được đó là bài “Điều Ngưu Cao mộ” .

Thi vận: tướng quân khí tiết cao thiên cổ, chấn thể anh phong vạn Ngạc Vương

Ngạc Vương này chính là Nhạc Phi.

Đột nhiên Ngọc Doãn cảm giác có chút buồn cười, nhưng trong lòng lại có kính nể vô hạn.

Dương Tái Hưng đã tới rồi, bây giờ xuất hiện Ngưu Cao.

Đây là một cơ hội ngàn năm một thuở, Ngọc Doãn suy nghĩ một lát sau đó hỏi:

- Bá Viễn, bên huynh bây giờ có bao nhiêu người?

- Ngoại trừ những huynh đệ này, còn có gia yếu phụ nữ trẻ con, hơn trăm người.

Ngọc Doan lộ ra vẻ khó xử, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên xoay người đi tới bên cạnh Liễu Thanh.

- Đại quan nhân, trong nhà có ruộng tốt.

- Hả?

Liễu Thanh ngẩn ra, nhưng cũng không có che dấu, liền thấp giọng nói:

- Bên đồi Mưu Lạc chính là chút điền sản. Nhưng ta rất ít đi tới, đều là bảo người đi tới xử lý.

- Có một chút là bao nhiêu?

- Cái này..... sáu bảy trăm mẫu đất cũng là có.

Tên này quả nhiên là nhà giàu sáu bảy trăm mẫu đất! Đó chính là đất đai dưới sự cai trị của phủ Khai Phong Đông Kinh, người lại sáu bảy trăm mẫu, mà còn nói “có chút điền sản”. Làm người như ta cả một mẫu đất cũng không có, sao có thể chịu nổi?

- Đại quan nhân cho rằng Ngưu Cao này thế nào?

Liễu Thanh gãi đầu, hạ giọng nói:

- Nghe hắn nói thì đúng ra là hảo hán có tình nghĩa.

- Nếu đã như vậy, sao không giữ hắn bên cạnh?

- Thân thủ của Bá Viễn sợ là không kém Tiểu Quan Tác thành Khai Phong. Nếu có hắn giúp đỡ, đại quan nhân sau này hành thương, ngoài có Cửu Lang thu xếp, trong có Ngưu Cao bảo vệ, có thể nói không chút sơ sót. Chỉ là không biết đại quan nhân có ý định này không?

- Ý của Tiểu Ất là bảo ta lưu giữ giúp đỡ những người này?

Liễu Thanh chau mày, đôi mắt nhỏ xoay tròn đảo quanh, trong lòng liền làm động tác tính toán.

191. Chương 190: Vì Mưu Đồ Tĩnh Khang

Tĩnh Khang sắp đến rồi!

Trước khi trận tai ương đó tới, Ngọc Doãn hy vọng có thể có sức lực tự vệ nhất định.

Mặc kệ hắn có thể tìm được người có thể làm hắn thăng quan tiến chức không, cũng nhất định phải có năng lực có thể bảo vệ mình trước.

Ngày phá thành Khai Phong, những tinh anh xã hội này kỳ thực chưa chắc sẽ gặp nhiều liên lụy, vĩnh viễn xui xẻo chính là bá tính bình thường giống như Ngọc Doãn bây giờ. Cho nên Ngọc Doãn phải có năng lực nhất định, bảo vệ người nhà và bạn bè của hắn.

Chỉ là, năng lực bây giờ của Ngọc Doãn thật sự là quá nhỏ.

Trước đây hẳn ở Đoạn Bi Câu chiêu gọi nhân vật như Vương Mẫn Cầu và Hoắc Kiến đã là năng lực cực hạn của hẳn.

Chính là lần này từ thành Khả Đôn mang về 7000-8000 quan, nghe thì con số không nhỏ, nhưng trong cái đô thị lớn như Khai Phong, lại đáng là gì? Không nói, chính của cải của Liễu Thanh trong tay nắm giữ đều hơn xa không thể Ngọc Doãn có thể so sánh.

Mười mấy người có thể nuôi được, một hai trăm người hẳn có thể nuôi nổi không?

Chỉ nói ăn uống thôi thì có thể làm hẳn cảm thấy đau đầu.

Ngưu Cao, nhất định phải lôi kéo.

Nhưng nghe cách ăn nói của gã, nếu không thể giải quyết thích đáng những hương thân của gã, Ngưu Cao quyết không thể dễ dàng rời khỏi Lỗ Sơn.

Ăn uống của hơn một trăm người, tuyệt không phải Ngọc Doãn bây giờ có thể đảm đương nổi.

Càng huống hồ một khi di chuyển, hộ quán của hơn trăm người cũng là vấn đề. Phiền phức lớn... không sai, Tiểu Khôn Tiểu Áp ti phủ Khai Phong Ngọc Doãn quen, cho dù chính Tiểu Khôn ra mặt, không chừng cũng giải quyết không được hộ quán của hơn trăm người này.

Phương diện này phiền phức liên can quá nhiều quá nhiều.

Có phủ Khai Phong, còn có Nhữ Châu, Lỗ Sơn...

Ngọc Doãn một đồ tể nhỏ nhoi, sao có thể giải quyết vấn đề lớn như vậy?

Hơn nữa, hẳn một đồ tể nhỏ nhoi, nuôi một hai trăm người, điều này lan truyền ra, sợ không cần quân Kim đánh tới, người của phủ Khai Phong sẽ lập tức đến gây sự với hẳn. Quan gia đối với nhân gian xem là phóng túng, nhưng không có nghĩa là có thể cho người ta kết bè kết đảng.

Ngày xưa Tống Giang ở Đông Kinh đã rước lấy phiền phức ngập trời, Quan gia sao có thể không để ý những chuyện này?

Nhưng, Ngọc Doãn giải quyết không được vấn đề này, có người có thể giải quyết.

Ví dụ như nói: Liễu Thanh!

Đừng thấy Liễu đại hộ ở Khai Phong thanh danh không nổi, nhưng là phú hào ẩn hình. Tầng lớp tiếp xúc của gã cũng đều là những quan lại quyền quý, cho dù không tới mức độ tay mắt thông thiên, cũng là môn lộ rất nhiều. Những điều trên đối với Ngọc Doãn mà nói rất nhiều phiền phức, đối với Liễu Thanh mà nói lại không tính là chuyện lớn. Thử nghĩ một phú hào có thể một năm thu vào một trăm ngàn quan, không có chút thủ đoạn thì sao có thể?

Nếu Liễu đại hộ thu nhận những người này cũng không phải không có chỗ tốt.

Đơn giản nói đám đạo phỉ Lỗ Sơn như Ngưu Cao, tuy nói không đến mức trải qua trăm trận chiến, nhưng cũng trải qua huấn luyện, hơn hẳn quan quân rất nhiều.

Có những chiến lược này, Liễu đại hộ sau này đi thương lộ Tây Vực có thể nhẹ nhàng thoải mái rất nhiều.

Mà quan trọng còn là người như Ngưu Cao!

- Đại quan nhân cũng biết, bây giờ trong kinh thành cái gì khó được nhất?

Liễu Thanh gãi đầu, hỏi ngược lại:

- Tiểu Át nghĩ thế nào?

- Nhân tài!

- Hả?

- Đại quan nhân mới nãy cùng nhìn thấy rồi, thân thủ của Ngưu Bá Viễn hơn Cửu Lang rất nhiều.

Cửu Lang, không phải ta nói là huynh không giỏi, huynh quanh năm đi giang hồ, môn lộ tương đối nhiều, thích hợp phụ trách công việc bên ngoài hơn. Ví dụ như giao tiếp với những nhân vật giang hồ, có huynh ra mặt, có thể tránh rất nhiều phiền phức. Nhưng có lúc cũng không phải đơn giản dựa vào bá sơn thì có thể giải quyết. Phong vân giang hồ biến hóa kỳ lạ, ân oán rắc rối phức tạp, mặt mũi của Cửu Lang cũng không phải ai ai cũng biết.

Nói có chút khó nghe, nhưng đối với Sài Lâm từng trải giang hồ mà nói lại không đáng là gì.

- Bản lĩnh ta ta rõ.

Sài Lâm khẽ mỉm cười, gật đầu đồng ý.

- Thời điểm quan trọng, còn phải dựa vào nắm đấm!

Ngưu Bá Viễn võ nghệ cao cường, còn hiểu được phương pháp của chiến trận.

Ha ha, đại quan nhân có thể suy nghĩ, có một bang thủ như vậy, những hảo hán của thương lộ Tây Vực sau này nhìn thấy thương kỳ của đại quan nhân ngài chắc chắn cũng phải kiêng nể một chút. Dù sao thế diện này nếu không có nắm đấm chống đỡ, ai có thể biết?

- Điều này...

Liễu Thanh nghe tới đây, cũng là bất giác gật đầu. Nhưng gã vẫn có chút hoài nghi, hạ giọng nói:

- Ngưu Bá Viễn đó thật lợi hại như Tiểu Ất nói à? Ta lúc này thấy hắn cũng thường thôi, không thấy chỗ lợi hại.

Không đợi Ngọc Doãn trả lời, Sài Lâm đã mở miệng.

- Ông chủ, nếu không phải lúc này Tiểu Ất ngăn người này lại, tiểu nhân giao thủ với gã không tới 10 chiêu nhất định sẽ thua.

- Không phải chứ!

Liễu Thanh nghe thấy cả kinh.

Võ nghệ của Sài Lâm tuy không xem là quá cao, nhưng cũng không phải bình thường.

50 người đàn ông to lớn tầm thường không thể là đối thủ của gã... không ngờ lại trước mặt Ngưu Bá Viễn đánh không tới mười hiệp.

Sài Lâm theo Liễu Thanh cũng lâu lắm rồi, cho nên gã không sợ Sài Lâm nói dối.

- Người này có thể so với Tiểu Quan Tác à?

- Hơn hắn rất nhiều!

- Như vậy...

Liễu Thanh dao động rồi!

Loại hào thương ẩn tính như gã, sợ nhất gặp phải một số nhân vật không biết thế nào, đụng phải một số phiền phức không biết gọi gì. Ví dụ như hạng người như Lý Bảo, kỳ thực chính là họa tâm phúc của Liễu Thanh, nếu có thể có cao thủ như Ngưu Cao ở đây, vậy thì...

- Ủ ừ ừ!

Về phần hơn trăm nhân khẩu, tính thế nào?

Chỉ cần ra thêm chút tiền là đủ cho đám người đó ăn uống no đủ.

Còn chuyện như hộ quán, Liễu Thanh lại càng không coi là vấn đề nan giải. Thật sự không được, thì tốn chút tiền tìm Thái Mậu ra mặt, đường đường Phủ doãn Khai Phong ra mặt, thì quan phủ Lỗ Sơn lòng đầy bất mãn cũng sẽ không làm khó gì... Ủ, như vậy rất tốt!

Thấy Liễu Thanh trông mắt quay tròn, Ngọc Doãn liền biết có đường.

Hắn biết, dựa vào thân phận và địa vị của hắn bây giờ kéo Ngưu Cao khó khăn không nhỏ. Người này không thể là tên ngốc trong Bình thư diễn nghĩa được, có thể danh lưu sử sách sao lại ngu ngốc được? Dù là Trình Giảo Kim triều Đường ở trong ẩn tượng rất nhiều người giống như 3-5 không điều động, nhưng thực tế thì sao? Đó lại là một trong những danh tướng sơ Đường, cực kỳ khôn khéo.

Ngưu Cao có thể không khôn khéo bằng Trình Giảo Kim nhưng cũng tuyệt đối không ngốc.

Người như vậy phải dùng tình cảm lôi kéo... Có thể giải quyết vấn đề sinh tồn của những hương thân đó, Ngưu Cao tất nhiên lòng mang cảm kích. Chỉ cần người cảm kích thì được, đợi sau khi tới phủ Khai Phong, ta liền có thể có thời gian kéo gần quan hệ với người.

Nghĩ đến đây Ngọc Doãn trong lòng không tìm được đắc ý.

Tới lúc này, Ngọc Doãn không tiện ra mặt... Sau khi Liễu Thanh suy nghĩ, cất bước đi lên đi tới bên cạnh Ngưu Cao.

- Ngưu Bá Viên bản thân rất tài giỏi, làm đạo phỉ như vậy, thật sự làm người ta đau lòng.

Lúc này Tiểu Át ca cực lực tiến cử với ta, nói Bá Viên huynh võ nghệ cao cường là nhân tài đỉnh cao. Người như ta bình sinh kính trọng nhất những hảo hán có tình có nghĩa. Thế này nhé, ta ở Khai Phong cũng xem là có chút ruộng đất, chỉ là vẫn không có ở đó, cũng không có ai chăm sóc. Nếu Bá Viên huynh bằng lòng, thì dẫn các hương thân cùng đến nhé... Cái khác ta không dám bảo đảm, để mọi người ăn no mặc ấm có một chỗ ở vẫn không là vấn đề lớn.

Ngưu Cao nghe thấy ngẩn ra, nhìn Liễu Thanh, sau hồi lâu nói không nên lời.

Vốn có thể được 300 quan thì lòng đầy mãn nguyện, không có nghĩ tới kiếm tấm vé ăn cơm dài hạn.

- Người... sẽ không gạt ta chứ, gạt ta đi phủ Khai Phong sau đó thì bảo quan phủ bắt ta?

Liễu Thanh nghe thấy, nhất thời cười to.

- Bá Viễn, nếu ta bắt huynh đi, hoàn toàn không cần lãng phí nhiều sức lực.

Chờ ta về phủ Khai Phong, thì có thể nhờ người từ phủ Hà Nam phái binh bao vây.... Bá Viễn cho rằng chuyện này phiền phức không? Dù là quan phủ lúi Lố các người ứng phó qua loa, thì ta cũng có thể mời người đến, đánh các người không còn chỗ nào an thân.

Bá Viễn, ta là thật yêu quý huynh là nhân tài, không muốn bản thân tài giỏi này của huynh lãng phí vô ích.

Chi bằng thế này, đợi sau khi tới Khai Phong, các người sắp xếp ổn thỏa, ta không chừng còn có thể tìm cơ hội sắp xếp vị trí trong quân. Hảo hán giống như huynh nếu thật bị quan phủ bắt, thật sự là rất đáng tiếc, quá đáng tiếc.

Ngưu Cao rất khôn khéo

Nhưng bất kể nói làm sao, tầm nhìn của gã cũng rộng lớn.

Thử nghĩ, 300 quan thì có thể làm gã lòng đầy thỏa mãn, trong tầm mắt gã lại có thể có rộng lớn bao nhiêu.

Nghe Liễu Thanh nói như vậy, trong lòng Ngưu Cao cũng có chút trống rỗng. Còn những thanh niên cường tráng sau lưng gã, cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Vị gia trước mắt này, khẩu khí thật lớn.

Chẳng lẽ đây là nhân vật lớn?

Ngưu Cao theo bản năng nhìn lại Ngọc Doãn. Trong thâm tâm, gã đối với người thanh niên có thể hát ra “hưng, bá chút khổ. Vong, bá tính khổ” vẫn là rất có thiện cảm, thậm chí có chút tôn kính. Dù sau ở thời đại này, địa vị của văn nhân thi sĩ rất cao.

Tuy Ngưu Cao có chút kiêu ngạo, nhưng trước mặt Ngọc Doãn, vẫn là tự giác cúi thấp đầu.

Ngọc Doãn cười với gã, nhẹ nhàng vuốt cằm.

Ý đó rõ ràng là nói với Ngưu Cao: Đừng lo lắng, người này là có bản lĩnh này.

- Nếu thật như vậy, Ngưu Cao dẫn 184 người già trẻ thôn Ngưu gia cảm tạ đại quan nhân hằng khái tương trợ.

Gật đầu của Ngọc Doãn làm Ngưu Cao lập tức yên tâm.

Gã lui lại sau một bước, hướng về phía Liễu Thanh vái chào, làm Liễu Thanh không kìm được cười to thoải mái.

- Bây giờ có Bá Viễn giúp ta, sau này ta còn sợ kẻ tiểu nhân nữa sao?

Nói xong, Liễu Thanh xoay người nói với Ngọc Doãn:

- Nếu không phải Tiểu Át nghĩ ra cách tốt như vậy, ta còn không chiêu được nhân tài như Bá Viễn. Người đầu, lấy 300 quan đến.

Có gia đình dâng ngân lượng lên, hai tay đưa cho Liễu Thanh.

Lại nói, từ năm đầu Bắc Tống, để thuận tiện giao hàng, nhân gian liền xuất hiện “giao tử” (một loại tiền giấy cổ), tiền giấy như vậy tiện lợi cho mang theo. Ở đô thành và những nơi khác, có cửa hiệu giao tử chuyên môn chuẩn bị cho thương nhân, nhưng chủ yếu là dùng gửi tiền và lấy tiền, cho nên giao tử này cũng không thể làm tiền lưu thông. Tới năm Thiên Thánh Nguyên Nhân Tông, thì có triều đình đặt ra vụ giao tử Ích Châu, bố trí viện sao giấy, cải cách khuyết điểm, xem loại tiền tệ giao tử này chính là hình thức liệt vào nhà nước.

Nhưng giao tử lúc đó chủ yếu tập trung ở nội cảnh Tứ Xuyên, vẫn chưa lưu thông cả nước.

Đến nguyên niên Đại Quan, Tống Huy Tông lại sửa “giao tử” thành “tiền dẫn”. Nhưng do tiền dẫn không ngừng làm giả, không đổi được, cũng tùy ý tăng phát, thế cho nên tiền giấy liên tục thêm mấy năm giảm thấp. Sách sử ghi chép tới thời kỳ Nam Tống Gia Định, mỗi xâu tiền dẫn chỉ đáng một trăm gian, còn nữa năm Tuyên Hòa, tiền dẫn này tuy chưa giảm giá trị kinh khủng như vậy, đã không được thương nhân xem trọng.

Rất nhiều thương nhân, người xuất hành, biết dùng đồng tiền đổi ngân lượng, thuận tiện mang theo.

Kết quả ngân lượng giá trị 300 quan đó làm Ngưu Cao nhất thời bối rối.

Liều Thanh cười ha ha nói:

- Bá Viễn có thể bảo người đổi những bạc này thành tiền đồng, mang về trước để các hương thân yên tâm.

Sau khi ta trở về Đông Kinh lập tức lo liệu chuyện này.

Chờ sau khi hộ quán ổn thỏa, ta liền bảo Cửu Lang đi tìm huynh. Tới lúc đó các người cầm hộ quán đi huyện phủ làm điều lệ, thì có thể đi khắp nơi Đông Kinh. Ta sắp xếp như vậy không biết Bá Viễn hài lòng không? Nếu có yêu cầu, cứ nói ra.

Nhìn bản lĩnh của Liều Thanh, Ngọc Doãn cũng bất giác liên tục gật đầu...

192. Chương 191: Hoa Đào Mi Rơi Ngọc Lang Trở Về (1)

Tháng 6, hoa đại nở rộ.

Bất kể bên ngoài là thế nào, nhưng vừa vào hạ tri Phủ Khai Phong liền lập tức cảm nhận được sự phồn hoa khác biệt.

Hoa đại ven đường nở rộ, đủ mọi màu sắc, rải khắp mặt đất.

Gió sông từ trung du Hoàng Hà thổi đến, xua tan không khí nóng bức bầu trời Đông Kinh, mát mẽ sảng khoái, cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Đằng trước xa xa, có thể nhìn thấy Tây Thủy Môn.

Tường thành cao dày kiên cố, dưới ánh mặt trời lộ ra khí thế hùng hồn.

Trên đường xe ngựa qua lại như nước chảy, tạo ra bức tranh bừng bừng sức sống.

Ngọc Doãn dắt ngựa, theo dòng xe chậm chậm đi. Hắn vừa hít thở không khí quen thuộc mà hơi xa lạ, vừa có một loại kích động của nỗi nhớ nhà như dao cắt. Cách biệt ba tháng, không biết trong nhà vẫn bình yên không? Yến Nô lúc này đang làm gì?

Là ở trong cửa hàng phố Mã Hành bận rộn? Hay là đang vất vả làm lụng trong xưởng thịt chín.

Cũng có thể đang ngồi trong tiểu viện yên tĩnh nhà mình may vá quần áo, chờ đợi mình trở về?

Trong lòng không khỏi có một loại cảm thụ ngọt ngào. Mưa gió thành Khả Đôn sớm đã cách xa. Đối với Ngọc Doãn mà nói, cái tiểu viện tọa lạc bên cạnh Quan Âm viện mới là nhà thật sự của hắn. Khoảng cách Tây Thủy Môn càng gần, thì càng có loại mệt mỏi của người xa quê trở về. Bên cạnh Liễu Thanh và Ngọc Doãn cùng sống vai đi, nhìn Tây Thủy Môn, trong mắt lóe ra kích động.

Về nhà rồi, cuối cùng về nhà rồi!

- Tiểu Át lần này trở về có dự định gì?

- Trước mắt không có dự định gì đặc biệt, trước tiên sắp xếp ổn thỏa rồi hãy nói.

- Nếu có rảnh, thì tìm ta Ha ha, ta bình thường ở trong nhà trong thành. Nếu không thấy ta ở đó, có thể bảo người đi bên Mưu Đà tìm ta. Diện trang của ta ở Mưu Đà, cảnh sắc coi như không tệ. Thế này nhé, lúc trung thu, Tiểu Át đến ngắm trăng, chúng ta có thể đối nguyệt, cũng có thể gọi là một chuyện tao nhã, huynh thấy thế nào?

Liễu Thanh tỏ ra rất nhiệt tình, Ngọc Doãn cũng không cự tuyệt.

Thế là liền gật đầu nhận lời, hai người hẹn ước thời gian, rồi chuẩn bị chia tay.

Ngọc Doãn phải về nhà, Liễu Thanh cũng phải dọn hàng, còn đưa thiên sơn tuyết liên tới trong phủ Đường Khác, không khỏi phải bận rộn một thời gian.

Ngoài ra, hộ quán của 184 người thôn Ngưu gia, cũng phải giải quyết.

Liễu Thanh nói là không phiền phức, nhưng Ngọc Doãn cũng biết, chuyện này phải bắt đầu làm, chính là không có đơn giản như tưởng tượng.

Dù sau quan hệ di chuyển gần 200 nhân khẩu, tất nhiên phải có phối hợp mức độ nhất định.

Phủ Khai Phong, Kinh Tây Bắc lộ phủ Hà Nam và quan phủ địa phương Lỗ Sơn, ba hệ thống quan liêu vận chuyển, không dễ dàng như vậy.

Đương nhiên rồi, có tiền có thể sai ma khiến quỷ.

Nếu Liễu Thanh mở cái cửa này, thì không có vấn đề.

- Bá Viễn, vậy ta cáo từ trước... Cửu Lang, nếu có rảnh thì đến tìm ta uống rượu.

Sau khi Ngọc Doãn và Liễu Thanh nói lời từ biệt, lại từ biệt với Ngưu Cao và Sài Lâm.

Ngưu Cao cũng đi theo?

Đương nhiên phải đi theo... gã chính là nguyên nhân chủ yếu của Liễu Thanh thu giữ 184 nhân khẩu thôn Ngưu Gia. Chẳng những Ngưu Cao theo tới, ngay cả dẫn theo vợ con Ngưu Gao cùng tới. Ngoài ra còn có ba mươi thanh niên trai tráng từ thôn Ngưu gia tới, lấy danh nghĩa tùy tùng đi tới.

Liễu Thanh làm việc, vô cùng điềm đạm.

Trước tiên dẫn người đến, cũng có thể yên lòng mọi người.

Tiền lương để lại đầy đủ, có thể làm những các già trẻ thôn ở thôn Ngưu gia không cần vì no ấm mà lo lắng, cũng không cần đi làm cái nghề thổ phỉ dễ dàng mất đầu kia nữa, chờ sau này ổn định, hãy từ từ tính chuyện khác.

Chuyện này, nếu không có khoảng thời gian hai ba tháng chuẩn bị, cũng không thể có kết quả.

Liễu Thanh tự nhiên sẽ không bằng lòng để Ngưu Cao, một người tài giỏi như vậy ở Lỗ Sơn 2- 3 tháng, đó mới là lãng phí thật sự.

Ngưu Cao đương nhiên cũng rất hứng thú đi Đông Kinh.

Cái này giống như là người ở hậu thế từ trong mộng rãnh đi ra hướng về đế đô kinh sư.

Lỗ Sơn, quá nhỏ.

Mà phủ Khai Phong này mới là trung tâm của Đại Tống.

- Dọc đường làm phiên Tiểu Át quan tâm, Ngưu Cao vô cùng cảm kích.

Chờ thu xếp các hương thân ổn thỏa thì ta sẽ đi tìm Tiểu Át đòi chén rượu uống.

- Đúng vậy, ta còn nghe Tiểu Át một tay chơi đàn hay tuyệt diệu nữa chứ.

Sài Lâm cũng lưu luyến không rời, tiến lên từ biệt với Ngọc Doãn.

- Tiểu Át, chỉ cần vào thành là được, tiền thuế vào thành là do ta trả. Đừng chậm trễ nữa, Ngọc Doãn về gặp nương tử đi.

Ngọc Doãn đỏ mặt lên, chấp tay với Liễu Thanh, liền dắt ngựa rời khỏi đội ngũ.

Lúc vào Tây Thủy Môn đều có Sài Lâm đến, giải thích rõ ràng với thuế đinh. Quân tốt giữ cửa không có làm khó, liền cho Ngọc Doãn vào thành.

Dắt con Ám Kim, Ngọc Doãn bước chân lên con đường phủ Khai Phong, nhất thời cảm thấy vô cùng an tâm.

Thời gian ba tháng, phủ Khai Phong vẫn phồn hoa như vậy, thậm chí so với lúc rời khỏi, càng huyên náo hơn...

Vừa vào Tây Thủy Môn, rẽ qua đường Lương Môn, Ngọc Doãn chạy thẳng vào thành, nhưng lúc đang nhìn quanh đường, chợt có người gọi tên của mình.

- Tiểu Át, phía trước chính là Tiểu Át ca phải không?

Ngọc Doãn ngẩn ra, vội quay người nhìn qua.

Chỉ thấy một người đàn ông ăn mặc quân phổ đi tới. Chờ đi tới gần, Ngọc Doãn mới nhận ra, quân phổ này lại là Thạch Tam.

- Tam ca sao ăn mặt thế này?

Trước khi Ngọc Doãn rời khỏi phủ Khai Phong, Thạch Tam liền thoát khỏi lớp vỏ quân phổ, làm quan coi ngục.

Nhưng không ngờ ba tháng không gặp, y trở lại làm quân phổ, làm Ngọc Doãn hơi có chút giật mình.

- Quả nhiên là Tiểu Ất!

Thạch Tam cười lớn đi lên trước, chấp tay thưa dạ:

- Lúc này xa xa nhìn bóng dáng của huynh, có chút quen mắt, nhưng không dám nghĩ là người quen. Đạo này không gặp, Tiểu Ất quả là không hề thay đổi, khí độ này còn mạnh hơn gấp trăm lần so với trước kia.

- Tam ca nói thế làm ta xấu hổ.

Ngọc Doãn vội khách sáo trả lời.

Nói tới tướng mạo của Ngọc Doãn cũng không có thay đổi nhiều.

Chỉ là thoát nhìn gầy một chút, tinh tráng một chút, làn da so với lúc trước đen hơn một chút, lộ ra một chút màu lúa mì khỏe mạnh.

Nhưng trên thực tế, khí chất của Ngọc Doãn, lại phát sinh ra biến hóa cực lớn

Ngọc Doãn lúc ban đầu tuy mang chút khí phái nho nhã, nhưng vẫn là cho người ta một cảm giác thô cuồng. Còn bây giờ trải qua hàng loạt gặp gỡ và va chạm ở thành Khả Đôn, càng thêm mấy lần ấu trĩ, đồng thời sau đó còn đột phá tiến vào công phu tầng thứ ba, Ngọc Doãn vẫn ôn văn tao nhã như trước nhưng lúc giờ tay nhắc chân, lại có một loại quý khí siêu phàm thoát tục làm người ta không với tới.

Loại khí chất này, thật nói không rõ.

Với tu dưỡng, giáo dục của con người và trải qua biến hóa còn liên quan nhau.

Thạch Tam cảm thấy Ngọc Doãn hôm nay từ xa nhìn thì ôn văn tao nhã, lúc tới gần, quả có một loại phong phạm không gian tự uy.

Trong lời nói, tự cảm giác thêm mấy phần cung kính.

Y không rõ mấy tháng nay Ngọc Doãn trải qua chuyện gì, nhưng cảm thấy Ngọc Doãn hôm nay và lúc rời khỏi Đông Kinh có khác nhau rất lớn.

- Tam ca, sao huynh lại làm quân phò?

Thạch Tam nghe xong lập tức phát ra tiếng thở dài.

- Lời này nói ra thì dài... Đúng rồi, Tiểu Át là mới về tới à?

- Đúng vậy, vừa mới vào thành, đang định về nhà

- Thật đúng lúc, ta cũng đang muốn về nhà, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Đang lúc nói chuyện, y vẫn nhìn Âm Kim của Ngọc Doãn đang dắt, trong lòng càng thêm mấy phần kính trọng. Phải biết, đám bá tính bình dân như bọn họ, làm gì có tư cách cưỡi ngựa? Âm Kim thoạt nhìn già và gầy, nhưng tinh thần lại không tệ, tuyệt không thể so với ngựa buôn bán ngoài chợ. Đây là một con ngựa tốt, nếu tới chợ bò ngựa, thế nào cũng đáng 300 đến 500 quan.

Thoạt nhìn, Tiểu Át thật là người phát đạt!

Ngọc Doãn cũng muốn hỏi thăm biến hóa trong kinh thành, liền cùng Tam Thạch đi về Biện Môn.

Biện Môn này, có tên gọi là Hạp Lư Môn, là cửa thành chủ yếu nối liền trong ngoài thành. Trước đây ra vào Hạp Lư Môn rất đơn giản, hoàn toàn không có người ngăn cản. Nhưng bây giờ Hạp Lư Môn lại lắp cửa khóa, càng có binh tốt ở một góc kiểm tra người ra vào.

Nhưng, loại người mà bọn họ hỏi dò lại là kiểu người mà khác.

Giống như những người xuất thân không bình thường, đám binh lính luôn luôn làm như không thấy.

- Tam ca, lại phải trở về rồi sao?

Lúc Thạch Tam và Ngọc Doãn đi tới trạm kiểm soát trước Hạp Lư Môn, một người phía sau trạm kiểm soát, cười ha ha vẫy tay ra hiệu với Thạch Tam.

Ánh mắt giữa lúc lơ đãng đã rơi lên người Ngọc Doãn bên cạnh.

Thanh niên đó ngẩng ra, chợt vui mừng nói:

- Đây không phải là Tiểu Át ca sao? Trở về khi nào vậy?

- A...

- Phong Huống, tiểu đệ là Phong Huống!

Sao thế Tiểu Ất ca, không nhận ra đệ à?

Thanh niên kia bị kích động đột ngột chạy tới, làm Ngọc Doãn cảm giác có chút không biết làm sao.

- Phong Huống?

May mắn Thạch Tam bên cạnh giải vây, cười ha ha:

- Lúc này canh gác rồi, chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi... Con mẹ nó, tối còn phải tiếp tục canh gác, không tự tại như Phong tam lang, cũng không biết, phải tới khi nào mới kết thúc.

Phong Huống đầu tiên là chấp tay với Ngọc Doãn, rồi sau đó hạ giọng nói:

- Tiểu Ất ca, gần đây bên ngoài tin đồn nhiều, đừng gây chuyện thị phi gì nhé. Sau khi vào đêm, vẫn ít ra ngoài là tốt hơn... Thời gian trước xảy ra chuyện lớn, nên phải siết chặt thời gian một chút.

Sau đó, y nói với Thạch Tam:

- Không chừng thêm khoảng mười ngày nữa, Điện tiền ti sẽ thu lại trạm kiểm soát.

Nhưng bên Tam ca có thể còn phải vất vả ít ngày. Trước đây tiểu đệ nghe Thôi Ngu Hầu nói không chừng phải lui lại tới trước sau Trung Thu.

Thạch Tam nghe xong lập tức vẻ mặt buồn khổ.

- Con mẹ nó, thật là phiền phức.

- Đúng vậy... nhưng huynh cũng phải thông cảm một chút mới được.

Mấy tháng nay liên tiếp rất nhiều người bị giết, hiện nay trong quân lòng người bàng hoàng. Nếu không phải Quan gia hạ lệnh không được nhiều dân quá đáng, nói không chừng còn cấm đi đêm trong thành rồi. Cố gắng nhẫn nhịn chút nữa, qua hai tháng là ổn thôi.

- Nhưng chuyện Điện tiền ti sao phải khiến những quân phổ chúng ta chứ?

Phong Huống cũng bất đắc dĩ nói:

- Cái này, huynh đi tìm Cao Thái úy đi.

Thạch Tam mặt tối sầm:

- Phí lời, nếu ta có thể trước mặt Thái úy nói ra, vậy đến phiên bị người ta đuổi về, có khi còn không được làm quân phổ nữa ý chứ. Bỏ đi bỏ đi, với với người cũng vô dụng, Tiểu Át cùng là vừa về tới, ta tiễn huynh ấy về trước.

Đợi qua hai ngày nữa rảnh, lại tìm người uống rượu.

- Được, vậy lúc đó chờ Tiểu Át ca các huynh cho gọi.

Phong Huống rất ra dáng một tiểu quan quân quay người hô một tiếng, một nhóm quân tốt lập tức cho thông hành.

Sau khi Ngọc Doãn trong mơ hồ cùng Thạch Tam vào Hạp Lư Môn, cố nhin, không có hỏi về Phong Huống kia. Người ta thoát nhìn có vẻ rất thân quen với mình, nếu hỏi Thạch Tam thì thật không hay lắm. Lúc này nghe khẩu khí của Phong Huống nói chuyện với mình, nói vậy chắc hẳn Yến Nô cũng không xa lạ đối với Phong Huống này.

- Tam ca, huynh rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao đang yên lành làm quan coi ngục tự nhiên lại làm lại quân phổ vậy?

Thạch Tam cười khổ một tiếng:

- Nói ra cũng đơn giản, trong nha môn đến một Cung Áp ti, không hợp với Tiểu Áp ti lắm. Vốn không liên can gì với ta, nhưng hai vị Áp ti đấu đá nhau, tiểu quý ta gặp họa, bị Cung Áp ti tìm soi mói, liền đuổi ra ngoài... Sau đó không những trở lại làm quân phổ, còn bị điều đến ngoài thành canh giữ.

193. Chương 192: Hoa Đồi Mi Rơi Ngọc Lang Trở Về (2)

Chiến tranh của người phụ trách văn thư, không kém hơn đấu tranh của giới quan trường.

Có lúc, các quan lão gia có lẽ còn phải nói bản lĩnh trên mặt mũi, nhưng giữa người phụ trách văn thư, lại là cang trắng trợn, vật lộn không chút mảy may che dấu. Trong tình huống này, mỗi người bên cạnh người phụ trách văn thư, đều có thể gặp phải liên can.

Thạch Tam là đi theo Tiểu Khôn nên được cởi bỏ thân phận quân phò, trở thành quan coi ngục.

Bây giờ vì có quan hệ Tiểu Khôn mà lại bị người ta bắt lột da quan coi ngục, lại biến thành quân phò...

Điều này chẳng phải chứng minh Cung Ấp ti chiếm thế thượng phong trong cuộc tranh đấu với Tiểu Ấp ti? Ừ, thật ra rất có khả năng!

Cũng có thể là Tiểu Khôn lấy tiến làm lui?

Thủ đoạn trên quan trường tầng tầng lớp lớp, nói ra thật sự quá nhiều.

Ngọc Doãn cũng không rõ rốt cuộc là tình hình gì, dù sao cuộc tranh đấu giữa hai vị Ấp ti này cũng tới lượt hấn quan tâm.

Nhưng thấy Thạch Tam vẻ mặt suy sụp, Ngọc Doãn lại có chút không đành lòng.

- Vậy Tam ca có dự tính gì không?

Thạch Tam thở dài:

- Có thể có dự tính gì? Chỉ là không như ý mà thôi.

- Chẳng lẽ Tam ca không đi cửa sau tìm Ấp ti?

Thạch Tam hơi sững sốt, lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt nói:

- Ta bị đuổi ra, lại đi tìm Tiểu Ấp ti có ích lợi gì?

Người này quả nhiên là thẳng tính, Ngọc Doãn bất giác cười khổ.

- Tam ca, Tiểu Ấp ti bây giờ có thất thế không?

- Không rõ lắm.

- Huynh phải qua lại một chút mới phải, mời Tiểu Ấp ti đi uống rượu, cũng đỡ hơn bây giờ ở đây không làm gì. Huynh là người của Tiểu Ấp ti, Cung Ấp ti đến đương nhiên sẽ nhắm vào huynh. Nhưng bên Tiểu Ấp ti cũng không nói bỏ mặc huynh, ông ấy ở vị trí này rất nhiều năm, sao Cung Ấp ti mới đến thì có thể trong thời gian ngắn ngủi khống chế được? Huynh phải qua lại nhiều mới được... Nếu không Tiểu Ấp ti đó sẽ cảm thấy huynh xem thường ông ấy, nói không chừng Tiểu Ấp ti đang chờ huynh qua lại, sau đó vạch kế cho huynh. Nhưng huynh càng không đi, ông ấy sẽ nghĩ thế nào? Chẳng lẽ Tam ca phản bội ông ấy rồi sao?

Cái gọi là một câu đánh thức người trong mộng!

Thạch Tam không ngốc, chẳng qua là có lúc vòng không qua cái hẻm.

Nghe Ngọc Doãn nói như vậy, ánh mắt lập tức sáng lên...

- A, sao ta không có nghĩ tới điều này?

- Tam ca là người trong cuộc mê muội, Tiểu Át là người ngoài cuộc tỉnh táo... Huynh ở trong cuộc, cho nên mới không rõ thế cục. Bây giờ huynh đi thăm hỏi Tiểu Áp ti, cũng không xem là quá trễ. Nếu đợi tới lúc Tiểu Áp ti và Cung Áp ti thấy rõ ràng, huynh muốn đi cũng không còn kịp. Chi bằng thế này trở về rửa mặt một cái, rồi mua chút điểm tâm, rồi đi thăm hỏi.

Tiểu Áp ti sao có thể thật sự bỏ mặc huynh không lo chứ?

Thạch Tam liên tục gật đầu, vẻ suy sụp trước đó đã tan biến.

Nhưng, trên mặt phải lại hiện ra vẻ khổ sở:

- Ta bị đuổi ra ngoài hơn tháng nay, mới về quân phố, vẫn chưa nhận được lương bổng.

Mà phủ Khai Phong điểm tâm quá đắt, làm sao mua được đây?

- Tam ca kinh tế khó khăn, Tiểu Át có thể giúp.

Chỉ mong được Tam ca hôm nào thăng chức phải quan tâm Tiểu Át một chút.

Giữa lúc nói chuyện, Ngọc Doãn từ trong thắt lưng móc ra một túi tiền, bên trong ngoại trừ mấy trăm quan tiền ra, còn có chút bạc lẻ, cộng lại có 35 quan. Ngọc Doãn cũng không đếm lại, liền trực tiếp nhét vào trong tay Thạch Tam.

Trên mặt Thạch Tam lập tức lộ ra vẻ cảm kích:

- Tiểu Át sao nói lời này?

Nếu ta có thể qua ải này, sau này phải cảm tạ Tiểu Át.... Huống hồ Tiểu Át bây giờ không phải như lúc trước, nên nói cần Tiểu Át chiếu cố ta mới phải.

Đúng rồi, có một chuyện quên nói cho huynh biết.

- Hả?

- Quách Tam Hắc Tử mất tích rồi!

- Sao?

Ngọc Doãn dưới chân hơi rung, dừng bước, kinh ngạc nhìn Thạch Tam.

- Quách Kinh mất tích?

Thạch Tam gật đầu cười nói:

- Phải, sắp 30 ngày rồi... Nói ra cũng kỳ lạ, tên khốn đó lúc trước vẫn còn rất tốt, lúc ta bị rút về quân phổ cũng từng gặp hắn, cũng không thấy có tình hình gì cả, nào biết không qua mấy ngày, tên khốn đó liền không thấy đâu nữa.

Nghe nói, lúc trước hắn còn mượn Tưởng Xa không ít bạc, bây giờ mất tích khiến Tưởng Xa tức giận hò hét muốn lột da của thằng khốn đó. Chỉ là tuy nói thiếu tiền, ta cảm thấy hắn không cần phải chạy trốn?

Thằng khốn đó cả cửa hàng của Tang Gia Ngõa Tử cũng không cần nữa. Bây giờ những thủ hạ lưu manh của hắn giống như chuột chạy qua đường, hoàn toàn không dám lộ diện.

Quách Kinh thiếu nợ chạy trốn?

Không thể nào!

Ngọc Doãn nghe thấy tin tức này phản ứng đầu tiên chính là Quách Kinh gây chuyện.

Nhưng nghe Thạch Tam nói như vậy, hình như là vì khoản nợ thiếu Tưởng Môn Thần, cho nên mới trốn khỏi Khai Phong.... Ngọc Doãn liền cảm thấy có chút cổ quái.

Tên khốn này có chút gia sản, chỉ vì chút nợ nần đó mà ngay cả gia sản cũng không cần sao?

Quan trọng nhất là, Tang Gia Ngõa Tử gã cũng xem là nhân vật số một, chỉ vì chút nợ nần thì bỏ chạy, thật sự nói không ra. Được rồi, dù là tiền gã thiếu Tưởng Môn Thần, mọi người ngáng đầu không thấy cúi đầu thấy, Tưởng Môn Thần cũng sẽ không ép tới mức quá đáng.

Ngay cả lúc đầu Ngọc Doãn phá hồng quy tắc trong giới, Tưởng Môn Thần cũng không có ép quá ác.

Chỉ là sau khi định ước hẹn tranh đấu, thì đã để mặc Ngọc Doãn hành sự... Cái này cho thấy Tưởng Môn Thần làm việc có độ lượng, sẽ không ép chết người. Hơn nữa, nghe Thạch Tam lúc này nói, khoản nợ của Quách Kinh cũng không có nhiều như trong tưởng tượng.

Vì chút nợ như vậy thì bỏ trốn, thật sự có chút không thể nói nổi.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm, Ngọc Doãn hỏi:

- Tam ca, trên đường ta nghe người ta nói, Khai Phong gần đây xảy ra chuyện lớn?

- Chẳng phải thế sao!

Thạch Tam nói:

- Lúc trước, Điện tiền ti đã chết mười mấy người. Tuy quan chức không cao, nhưng trong cấm quân cũng đảm nhiệm quân chức, thoát chốc chết mười mấy người, làm cả đám tướng công Xu Mật viện đều nóng đỏ mắt. Thái úy Điện tiền ti, một ngày ba lần chất vấn phủ Khai Phong, làm phủ Khai Phong lòng người hoang mang... Về việc này, cả người của Điện tiền ti cũng ra ngoài thiết lập kiểm soát.... Đây là ở bên ngoài, ta nghe người ta nói, Nội đẳng tử trong Ngũ Long Tự cũng ra mặt rồi.

Ngọc Doãn nghe xong, không khỏi nuốt nước bọt.

Sự tình xem ra không nhỏ.

Trước đây hẳn ở trấn Từ Giản cũng nghe nói qua chuyện này, nhưng cho rằng chết chỉ là một số quan quân bình thường.

Nhưng bây giờ nghe Thạch Tam nói như vậy, đám quan quân này sợ cũng không đơn giản.... Thoáng chốc chết nhiều người như vậy, khó trách sẽ phong đường.

Quách Kinh có liên quan với chuyện này không?

Ngọc Doãn gãi đầu, trong lòng suy đoán.

- Tiểu Át, vậy ta về trước đây. Chờ sau khi làm xong việc này, mời huynh uống rượu, tới lúc đó gọi Phong Huống cùng đến.

Thằng nhãi đó bây giờ là Áp quan Điện tiền ti, cũng xem là một nhân vật.

Huynh muốn hỏi những chuyện này, tìm nó hỏi thăm chính xác sẽ không sai. Tin tức của thằng nhãi đó linh thông rất nhiều so với ta...

Thạch Tam thấy có hy vọng rồi, liền lộ ra sôt ruột khó chịu.

Vốn định đi tới nhà Ngọc Doãn ăn chút rượu thịt, nhưng bây giờ không muốn đi.

Làm như lời Ngọc Doãn nói, về nhà rửa mặt một chút, đổi bộ xiêm y, rồi đi mua chút lễ vật, đến thăm hỏi Tiểu áp ti.

Dù sao, làm quân phò ở đường Lương Môn này không phải hay lắm

Ngọc Doãn rất hiểu tâm tình của Thạch Tam, liền gật đầu, chào tạm biệt Thạch Tam.

Nhìn bóng dáng Thạch Tam vội vàng rời đi, trong lòng không khỏi cảm thán: Thiên hạ rộn ràng vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo vì lợi đi!

Cổ nhân này, thật không lừa ta!

Có lẽ bây giờ trong mắt Ngọc Doãn, cái mà Thạch Tam theo đuổi chỉ là chuyện nhỏ nhặt không đáng.

Nhưng đối với Thạch Tam mà nói, đây chính là tiền đề để y phấn đấu.

Ngọc Doãn lắc đầu dắt Ám Kim đi về phía nhà, trước lầu Tây Giác thì rẽ một cái, tới đường Tuấn Nghi Kiều, đi qua hai cửa hẻm, thì theo con đường nhỏ sau lưng Thượng Thư Tĩnh, thẳng tới hẻm Du Lâm. Xa xa, hoàng thành nguy nga sừng sững, dưới ánh mặt trời, lại lộ ra mấy phần khí suy yếu. Tường viện của Thượng Thư Tĩnh cao ngất, tràn ngập mùi mốc meo.

Ngọc Doãn vào hẻm Du Lâm, thì trở nên náo nhiệt.

- Ấy, đây không phải là Tiểu Ất sao? Trở về lúc nào?

- Đúng vậy, lúc trước còn nghe người ta nói, huynh đi Mạc Bắc... Sao vậy, xem dáng vẻ này, sợ là thu hoạch không nhỏ hử.

- Tiểu Ất ca, nhiều ngày không gặp, đã lâu không gặp.

- Tiểu Ất ca, mau trở về đi, Cửu Nhi tỷ luôn nhớ huynh, hai ngày trước còn nói ngày trở về của huynh đây.

Ngọc Doãn cũng xem là người nổi tiếng của cái hẻm Du Lâm này!

Cảm xúc rõ ràng nhất là lúc hắn đi qua người người đều chào hỏi hắn, không ít người càng lộ ra vẻ cung kính.

Có lẽ chính là tác dụng của lần giải từ ngày đó. Ngọc Doãn tuy chưa từng tới thư viện, nhưng dựa vào bài giải từ đó, đủ để làm mọi người tâm sinh kính phục. Ngọc Doãn vừa hàn huyên vừa chào hỏi mọi người, trong lòng nóng ấm áp. Hắn nắm lấy dây cương, chạy thẳng về phía Quan Âm viện, tới con hẻm Nhị Diêm Thủy thì quẹo, lại đi hơn trăm thước thì tới cửa hẻm Quan Âm.

Từ trong Quan Âm viện truyền đến từng đợt tiếng mõ.

Lúc này, đúng là lúc trưa.

Không biết tại sao, trong lòng Ngọc Doãn đột nhiên sinh ra một chút thanh thản dễ chịu.

Về quê thì trở nên thoải mái vui sướng.

Nghe lời nói lúc nãy của những hàng xóm láng giềng đó, Ngọc Doãn biết trong những ngày qua Cửu Nhi tỷ vẫn tựa cửa chờ đợi.

Đây mới là cuộc sống của ta!

Đây mới là cuộc sống của ta...

Thành Khả Đôn đã là mây khói, chắc Yến Tử lúc này đã tiến thẳng Tây Châu.

Từ nay về sau, mỗi trời một phương, sợ khó mà gặp lại... Nhà của ta ở Khai Phong, ở đây mới là nơi đáng được ta dùng tính mạng bảo vệ.

Ngọc Doãn cảm xúc mênh mông, nhắm mắt lại, thật không dễ dàng bình tĩnh trở lại.

Hắn hít sâu một hơi, dắt Âm Kim cất bước đi vào hẻm Quan Âm, theo cái hẻm nhỏ dài, chậm rãi đi tới ngoài cửa nhà.

Cửa củi đóng chặt!

Dây leo trên tường viện đã lộ ra hình dạng héo rũ.

Ở trên đầu tường, một đóa hoa Đờ Mi màu xanh nhạt, còn giấy dựa nở ra rục rĩ cuối cùng của nó.

Buộc dây lên cây cột, Ngọc Doãn vò vò mũi, cất bước đi tới trước cửa gỗ, giơ tay nhẹ đẩy một cái.

Cửa không khóa, kết một tiếng, thì mở ra.

Trong đình viện, bày ra một cái bàn nhỏ, bên cạnh bàn đặt một cái ghế dài.

Một cái áo đơn màu trắng có thành hình trái ở trên bàn, bên cạnh còn đặt kim chỉ, gió thổi tới, chỉ trắng bay bay...

Gốc hộc cổ đỏ vẫn xanh um tươi tốt.

Trong gian bếp dưới gốc hộc cổ, truyền đến một hồi âm thanh, liền sau đó nhìn thấy một thiếu nữ đang cầm đĩa thức ăn từ trong đó đi ra.

- Cửu Nhi tỷ!

Ngọc Doãn nhìn thấy thiếu nữ đó, vội hô một tiếng.

Nào biết thân hình Yến Nô khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn qua, mâm thức ăn trong tay loảng xoảng rời khỏi tay, nước canh văng đầy đất.

- Tiểu Át ca, huynh về rồi!

Yến Nô tay vịn khung cửa bếp, nhìn Ngọc Doãn, lời ra khỏi miệng, nước mắt đã tràn mi.

194. Chương 193: Nàng Là Vợ Của Ta

- Mẫu thân, nghe nói Tiểu Át về rồi!

Dương Tái Hưng vui mừng chạy xồng xộc vào xưởng thịt chín, vừa bước vào liền hưng phấn cất tiếng kêu to.

Sau lưng y, đám người Hoàng Tiểu Thất cũng chạy vào theo, mặt người nào người nấy cũng rạng rỡ như hoa. Đúng vậy, Tiểu Át đã trở về rồi!

Trước kia có lẽ không có cảm giác gì nhiều, nhưng lần này Ngọc Doãn rời khỏi Đông Kinh, thật sự khiến cho mọi người cảm thấy nhột nhèo đi nhiều.

Khi Ngọc Doãn còn ở Khai Phong, bất kể hắc có đến cửa hàng hay không, mỗi ngày chuyện làm ăn đều rất khấm khá.

Mà nay Ngọc Doãn vừa đi khỏi ba tháng, việc kinh doanh đã sớm nhột nhèo và ảm đạm hẳn đi. Đám tỷ muội kia đều có mục đích mà đến, mà Ngọc Doãn thì lại không ở đây, nhưng chỉ cần có thể lọt vào mắt hắc, nói không chừng sẽ được hắc nâng đỡ. Nhất là sau khi Ngọc Doãn làm ra bài giải từ đó, thì tình hình càng là như vậy. Người nào đến cũng có mục đích cả, ai mà ngờ được Ngọc Doãn đã đi ba tháng trời.

Hứng trí sẽ dần nhạt nhòa, đến nỗi chẳng còn hứng thú gì nữa.

Trên thực tế, gần như ngoại trừ Trương Chân Nô của Thiên Kim Nhất Tiểu lâu và Phong Nghi Nô của Phan lâu vẫn thường xuyên phái người đến ra, quán Ngọc gia đã không còn bùng cháy náo nhiệt như ba tháng trước nữa. Tuy nhiên, việc làm ăn vẫn phải tiếp tục, chỉ cần Ngọc Doãn còn ở đây, hiệp ước của cửa hàng Ngọc gia và Phan lâu, Thiên Kim Nhất Tiểu lâu và thậm chí là cửa hàng chính Cao Dương sẽ không bị hủy dẫu.

- Tiểu Át ca trở về rồi ư?

Trương Nhị tỷ đang pha chế hương liệu, lập tức đứng phốc dậy.

Dương Tái Hưng nói:

- Vừa rồi lúc con đến, trên đường gặp phải Thạch Tam Lang....gã nói với con, ban trưa Tiểu Át đã vào thành rồi, mà giờ này hắc đã về tới nhà rồi đấy.

Người cơ bắp đang trở thịt trên chảo là Hoắc Kiên, lúc này nghe thấy thế cũng nhảy xuống đất.

- Nếu Đông Gia về rồi, thế sao không đi chào hỏi một chút đi?

- Để ta đi gọi Thập Tam Lang, còn có Tam ca bọn họ, hai hôm trước lúc ngồi uống rượu, còn nhắc chuyện không biết khi nào Tiểu Át quay về nữa.

Tam Ca mà Dương Tái Hưng nói, không phải là Thạch Tam.

Tam Ca trong miệng gã, chính là Vương Mẫn Cầu. Lúc đầu, gã và Hoắc Kiên có dẫn theo một đám người muốn cướp bóc đám người Ngọc Doãn ở Đoạn Bi Câu, kết quả bị đám người Ngọc Doãn đánh bại, sau đó Ngọc Doãn thấy bọn họ đáng thương, liền bảo Vương Mẫn Cầu và Hoắc Kiên dẫn theo đám người này đến kiếm ăn ở Khai Phong.

Chuyện làm ăn của cửa hàng Ngọc gia cũng khá thịnh vượng, lò mổ cũng cần thêm người giúp việc.

Như vậy, cũng có thể xem xét mà phân phối cho thỏa đáng. Hoắc Kiên dẫn theo một số người đến giúp việc tại xưởng thịt, Vương Mẫn Cầu thì dẫn theo vài người đến làm việc tại lò mổ. Những cô gái kia, thì một số việc vừa sức mình, như là giặt giũ, may vá, cũng không thể coi là ăn không ngồi rồi.

Còn về phần ăn ở, Yến Nô thanh lý lại phòng của La Nhất Dao một cái, sắp xếp một số người ở đó. Bên lò mổ cũng có thể ở thêm một số người nữa, xưởng thịt cũng có thể bố trí vài người, cứ phân

Bởi vậy mới nói, trước kia Ngọc Doãn gặp Ngưu Cao ở Lỗ sơn, không ôm đồm nhiều việc quả là sáng suốt.

Nếu cả trăm người đó đến Khai Phong, hẳn thật không có năng lực sắp xếp thỏa đáng...

Tuy nhiên, đối với đám người Vương Mẫn Cầu mà nói, một ngày ba bữa cơm no, còn có chỗ dung thân, vậy là đã quá mãn nguyện rồi.

Càng khỏi phải nói, nơi đây còn là Đông Kinh phồn hoa rực rỡ!

Cuộc sống hơi vất vả một chút, nhưng cũng không phải quá tệ.

Ít nhất thì so với chuyện vào nhà cướp của người ta ở Đoạn Bi Câu, không cần phải suốt ngày thấp thỏm lo sợ nữa, cuộc sống này tốt hơn ngày xưa gấp trăm lần ấy.

- Quay lại hết cho ta!

Dương Tái Hưng xoay người muốn đi, không ngờ bị Trương nhị tỷ đột nhiên quát tháo bắt dừng.

Dừng bước lại, Dương Tái Hưng nghi ngờ quay người lại, nhìn Trương nhị tỷ nói:

- A nương, còn có chuyện gì nữa?

- Mấy người các người, hôm nay chớ có làm phiền Tiểu Át ca và Cửu nhi tỷ.

- Tại sao chứ?

Hoắc Kiên vươn cổ, không kìm nổi lên tiếng hỏi.

Chính vào lúc này, Dương Nhập Cửu đi từ trên lầu xuống, cười ha hả nói:

- Đại Lang, nghe lời mẫu thân con đi, không sai đâu, hôm nay đừng đi quấy rầy Tiểu Át Ca.

Thấy vẻ mặt Dương Tái Hưng ngờ nghệch, Trương nhị tỷ cười nói:

- Cửu Nhi tỷ của con còn một món nợ, cần phải tính với Tiểu Át...hơn nữa, phu thê nhà người ta chia xa lâu như vậy, đương nhiên có nhiều chuyện nói với nhau, các con chạy qua đó làm gì?

Dương Nhập Cửu nói:

- Chính là như vậy, dù sao ngày mai Tiểu Át Ca chắc chắn sẽ đến đây, chúng ta cũng không cần vội vã như vậy.

Cửu Nhi tỷ có món nợ phải tính với Tiểu Át ư?

Dương Tái Hưng lại vẻ mặt mờ mịt, nhìn về phía Hoàng Tiểu Thất và Hoắc Kiên.

Chỉ thấy hai người này chẳng khác gì là bao, người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, người nào người nấy đầu chẳng hiểu gì cả.

Nhưng nếu mẫu thân đã nói như vậy, thế thì đành nghe theo lời bà vậy.

- Nếu đã như vậy, thế thì ta đến Phan lâu giao hàng đây...Tiểu Thất, Lão Hoắc, tối nay đi nhậu nha.

Hôm qua ta thấy có một quán rượu ở trạm dịch Đô Đình, là rượu tự ủ, hương vị cực tuyệt, giá tiền phải chăng. Vừa hay bên phía lò mổ mới phát lương, tối nay ta mời. Kêu thêm Thập Tam Lang và Tam Lang, nói không chừng đêm nay không say không nghỉ đấy.

Hoàng Tiểu Thất và Hoắc Kiên nghe vậy, lập tức mặt mày hớn hở.

Nhìn theo bóng dáng của Dương Tái Hưng, Trương nhị tỷ lại nhú mày.

- Đường gia à, đại ca đạo này cứ chạy tới Phan lâu suốt, rốt cục là có chuyện gì thế nhỉ?

Dương Nhập Cửu gãi gãi đầu nói:

- Ta nào hay biết chuyện này...nàng cũng không phải không biết, Đại ca xưa nay luôn có chủ kiến riêng, ta cũng chưa bao giờ chất vấn qua. Nghĩ chắc là do chuyện buôn bán ở Phan lâu cực tốt, cần thêm nhiều thịt sống, cho nên mới chịu khó đi như vậy.

Trương Nhị tỷ thở một hơi dài!

- Đường gia, Tiểu Át ca hôm nay cũng đã về rồi....

Tuổi của Đại ca và Tiểu Át Ca ngang ngửa nhau, nhưng lại chẳng biết thâm thương trộm nhớ ai cả. Ông nói vậy chẳng phải đáng lo ư, hay là tìm mối hôn sự nào cho nó nhỉ? Vừa mới lãnh lương đã vội chạy đi ăn nhậu, cả tháng chẳng thấy nó dành dụm được đồng nào, phải làm sao đây?

- Cái này...

Dương Nhập Cửu ngẫm nghĩ một lúc

- Hay là tối nay ta sang bên nhà bà Vương hỏi thăm xem sao, chi bằng để bà ta để ý một chút, giúp chúng ta chọn một cô con gái nhà lành, Nhị tỷ nói cũng có lý, Đại ca nay đã không còn nhỏ nữa, đã đến lúc thành gia lập thất, tu tâm rồi!

Trương Nhị tỷ vừa nghe, lập tức mặt mày rạng rỡ.

- Cửu Nhi tỷ!

Ngọc Doãn mang theo tay nải, hăm hở bước vào trong đình viện.

Nào ngờ, Yến Nô sau khi trải qua giây phút thất thần, đột nhiên nàng thay đổi sắc mặt, xoay người chạy về phòng mình, đóng chặt cửa phòng lại.

Làm cho Ngọc Doãn trở tay không kịp, lập tức sững sờ tại chỗ.

Hắn đứng ngay giữa đình viện, thấy cánh cửa phòng Yến Nô bị đóng chặt, một hồi lâu sau vẫn chưa hiểu rõ tình hình ra sao.

- Cửu Nhi tử, ta trở về rồi!

Hắn hướng về phòng của Yến Nô hô to một tiếng

Nhưng trong phòng, chẳng có đến nửa tiếng hồi âm.

Cửu Nhi tử giận ta à?

Lúc này Ngọc Doãn thật sự mơ hồ chẳng hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Hắn chùng chừ một chút, rồi tiến đến bên cửa phòng, đưa tay vỗ cửa nói:

- Cửu Nhi tử, ta về rồi này.

Chẳng đợi hắn nói tiếp, thì cửa phòng chợt kety mở ra, Yến Nô mặt lạnh lùng, tay cầm một tờ khế ước bước từ trong phòng ra, nhìn Ngọc Doãn, rồi đem khế ước đưa ra trước mắt hắn nói:

- Tiểu Át Ca, ngươi đây là có ý gì hả?

- Đây là gì thế?

Ngọc Doãn đầy vẻ mơ hồ, nhận lấy khế ước từ tay Yến Nô.

Hắn quét mắt nhìn qua một cái, trong lòng lập tức bộp chộp, thầm kêu lên một tiếng:

- Tiêu rồi.

Hóa ra, khế ước này chính là khế ước nhà đất của căn nhà này. Có lẽ có người sẽ hiểu kỳ, là khế ước nhà đất thì đã sao?

Khế ước mua bán nhà đúng là không có vấn đề gì, vấn đề nằm ở chỗ người nắm giữ khế ước này.

Lúc đầu, Ngọc Doãn tái sinh Khai Phong, liền gặp phải Quách Kinh đòi nợ. Trong lòng bối rối không biết làm sao, càng không biết tìm cách nào để kiếm được ba trăm quan tiền đó. Thế là nảy sinh ý định buông xuôi, chuẩn bị lấy thân trừ nợ, cùng lắm thì bị kết quả lưu đầy. Tuy nhiên nếu hắn bị khắc chữ lên mặt sung quân, lưu đầy Man Hoang, Yến Nô cũng cần có một an bài thỏa đáng.

Thế là Ngọc Doãn lén lút tìm Thạch Tam, đồng thời thông qua Tiểu Khôn-Tiểu Ấp Ti sang tên khế ước này cho Yến Nô.

Điều hẳn nghĩ chỉ là nếu bản thân mình bị khắc chữ lên mặt đem sung quân, lúc đó ít ra Yến Nô cũng có chỗ dung thân. Chỉ có điều sau này phát triển lên, vượt ngoài dự liệu của Ngọc Doãn.

Dựa vào tài kê cầm, không ngờ tiếng lành đồn xa, trở thành nhân vật nổi tiếng của phủ Khai Phong, chuyện kinh doanh của cửa hàng cũng vì thế mà có chuyển biến rõ rệt. Tiếp đó, dựa vào hai bài nhạc phổ, không những Ngọc Doãn trả sạch nợ, chuyện làm ăn thì cứ lên như điều gặp gió, điều này khiến cho hẳn quên bồng đi vụ khế ước đấy.

Chuyến đi thành Khả Đôn một lần mất hết ba tháng, mỗi ngày đều phải trôi qua trong sự căng thẳng.

Không phải ẩu đả thì là đối mặt với nguy cơ trùng trùng, còn gặp phải tai ương lao ngục...

Điều này cũng khiến cho Ngọc Doãn quên khuấy cái khế ước này đi, nhưng thật không ngờ, vừa về đến nhà, sự việc đã bị phanh phui ra hết rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt khó khăn của Yến Nô, Ngọc Doãn lén nuốt nước miếng.

- Cái này, sao lại nằm trong tay nàng?

- Huynh mặc ta có được nó từ đâu, ta hỏi huynh, Ngọc Tiểu Ất, huynh đây là có ý gì hả?

Khuôn mặt xinh đẹp của Yến Nô trở nên đỏ bừng, đôi mắt phượng tràn ngập sát khí.

Ngọc Doãn nuốt mặt một cái, giả vờ mệt mỏi nói:

- Cửu Nhi tỷ, muội nhìn xem ta vừa mới về đến nhà, sao không để ta uống ngụm nước trước đã?

- Không được, nếu huynh không giải thích rõ ràng, chuyện này không xong với ta đâu.

- Ta.....

Ngọc Doãn lời đến cửa miệng, nhưng thật sự không biết phải nói thế nào cho đúng.

Hai mắt của Yến Nô thì đỏ hoe, giọng rung rung nói:

- Ngọc Tiểu Ất, từ khi Yến Nô gả vào nhà họ Ngọc, chưa bao giờ nghĩ sẽ có cuộc sống ăn sung mặc sướng, ta chỉ hy vọng, Tiểu Ất ca huynh có thể tự lập, đừng để A Ông dưới cửa tuyền phải thất vọng.

Thế nhưng, huynh...

Huynh cho rằng Nô là loại người chỉ có thể hưởng phúc thôi sao, chẳng lẽ ta là người con gái không biết đồng cam cộng khổ với huynh sao?

Không sai, nay huynh đã có chút danh vọng, hoàn cảnh trong nhà cũng đích thật khá hơn trước rồi...nhưng huynh sang tên ngôi nhà này lại cho Nô, nghĩ như vậy là đã chiều cố cho Nô ư? Huynh có từng nghĩ, nếu huynh thật sự xảy ra chuyện gì, Nô có thể sống một mình được sao? Ngọc Tiểu Át, huynh đã quên lời hứa với phụ thân ta rồi: Phải một đời một kiếp chăm sóc cho Nô....Nô không cần cái khế ước này, Nô chỉ hy vọng Tiểu Át Ca có thể bình an vô sự, thế là Nô vui rồi!

Yến Nô nói xong, đột nhiên bật tiếng khóc òa lên.

Dường như nàng muốn dốc hết nỗi uất ức, còn có đủ loại cảm giác bất an trong người, trút hết ra ngoài, khiến cho Ngọc Doãn đứng bên cạnh, cũng phải bó tay hết cách.

Nhìn bộ dạng khóc như mưa của Yến Nô, Ngọc Doãn nhói đau trong lòng.

Hắn đưa tay lau nước mắt cho Yến Nô, nói:

- Cữu Nhi tử, muội biết ta không có ý đó....chỉ là lúc đó hồ đồ, ta thật sự không nghĩ ra, có thể có biện pháp nào khác để giải quyết chuyện đó, đành ra hạ sách này thôi. Ta, ta, ta tuyệt đối không hề có ý xem thường muội.

Hắn không nói thì thôi, vừa lên tiếng, trái lại còn khiến cho Yến Nô khóc dữ dội hơn nữa!

- Thôi thôi, đừng khóc nữa mà!

Thấy Yến Nô có chút khuyên bảo không được, Ngọc Doãn đành hét lớn một tiếng:

- Không sai, lúc đấy đúng là ta có ý định tự mình gánh vác tất cả, nên ta mới sang tên căn nhà lại cho muội. Nhưng thế thì đã sao nào? Muội là vợ của ta, muốn vợ mình có cuộc sống tốt hơn, thế có gì là sai? Cho dù ta có sang tên cho muội, cũng chẳng có gì sai cả.

Nếu muội đã gả cho ta, của muội cũng chính là của ta, căn nhà này ai đứng tên cũng vậy, nó thật sự quan trọng đến thế sao?

Yến Nô ngậy người.

Nàng giật mình ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Doãn.

Nào ngờ Ngọc Doãn vút tay nải đi, bất chợt vươn tay ra, kéo lấy cánh tay nàng, rồi ôm chặt nàng vào lòng.

- Nghe cho kỹ này, căn nhà này do muội đứng tên, đừng có nghĩ ngợi lung tung nữa....

- nhHuy...

Yến Nô mở to hai mắt, mở môi muốn lên tiếng nói, nhưng lại bất ngờ bị Ngọc Doãn cúi đầu xuống, dùng một cách cực kỳ bá đạo, hôn lên môi của nàng. Thân thể Yến Nô lập tức cứng đờ, nàng muốn vùng vẫy, nhưng toàn thân bất lực, nàng muốn kêu gào, nhưng lại nói không nên lời. Oan gia này, sao đi ra ngoài có vài tháng, trở về lại trở nên bá đạo như vậy? Chưa đợi nàng kịp phản ứng trở lại, Ngọc Doãn đã bồng nàng lên, sải bước hướng thẳng đến giường ngủ.

- Tiểu Át, huynh muốn làm gì?

- Chẳng qua là một tờ khế ước mua bán nhà, thế mà đã hung dữ như vậy, hôm nay nếu ta không dạy dỗ muội thật tốt, mai này còn làm sao được?

Vừa nói, Ngọc Doãn vừa nhấc chân đạp cánh cứ đóng ầm lại.

Yến Nô lời tới cửa miệng lại không nói ra được, có chút căng thẳng, nhưng nhiều hơn nữa, chính là cảm giác đợi mong, một sự mong mỏi mang theo vẻ ngượng ngùng vô cùng.

195. Chương 194: Cái Gọi Là Làn Đầu Tiên ?

Yến Nô ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại chịu đựng áp lực to lớn. Tiểu Át của trước kia, trông rất kiên cường, thật chất trong lòng lại yếu đuối. Hắn chỉ không ngừng dùng cách tranh giành cường đấu để chứng minh sự mạnh mẽ của mình, nhưng lại hoàn toàn chọn sai cách.

Ngọc Doãn của hôm nay, không tranh giành cường đấu nữa.

Nhưng Yến Nô lại cảm nhận rõ rệt, nội tâm của Ngọc Doãn rất vững vàng.

Đó là một sự kiên cường bất khuất hoàn toàn khác với trước kia, ngật nổi như vậy lại càng làm lòng nữ nhi rung động hơn.

Đình viện sau giờ ngọ, trông thật thanh tịnh quá.

Ánh Kim đứng chờ ở ngoài cửa đã lâu, có chút bức bối, liền giẫm những bước nhỏ, chạy vào trong viện. Bên trong viện vắng teo vắng ngắt, không một bóng người. Phòng thì đóng chặt, khiến cho Ánh Kim cũng cảm thấy có chút hoang mang. Đói bụng quá! Ánh Kim đang đứng bên cạnh bức tường, liền kéo dây cây mây trên tường xuống, nhai ngấu nghiến vài cái rồi nhả trở ra, sau đó lại lắc đầu vẫy đuôi, rất ư bất mãn.

Nó do dự một lúc, bèn đi về phía phòng ngủ.

Đến cửa phòng, nó dừng lại, dùng cái đầu bựng chẳng cạ vào cửa phòng.

Cửa vốn không khóa, cho nên chỉ cần đẩy nhẹ là cánh cửa mở toang...Ánh Kim thò đầu vào trong phòng, nhưng chẳng đợi nó quan sát rõ tình hình trong phòng, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kêu chói tai thất thanh, sau đó một cái bóng đen bay ào tới.

Tiếng kêu đó, dọa tới Ánh Kim liền hí lên một tiếng dài, lập tức rụt đầu trở ra.

Nó cảm thấy bất an cứ liên tục phì phì mũi trong viện, không ngừng hí vang...một chốc sau, liền thấy Ngọc Doãn khoác áo bước từ trong phòng ra.

Ánh Kim trông thấy Ngọc Doãn, lập tức an lòng.

Vội vàng chạy tới, cọ đầu vào ngực của Ngọc Doãn.

- Ánh Kim đừng sợ, người chạy vào đây làm gì?

Ồ ồ ồ....có phải đói bụng rồi phải không? Trong nhà này không có cỏ khô đâu....Cửu Nhi tỷ, trong nhà có gì ăn được không?

Ngọc Doãn quay đầu lại, cao giọng hô to.

Chẳng mấy chốc bèn thấy Yến Nô chậm rãi bước từ trong phòng ra.

Quần áo nàng có vẻ xộc xệch, tóc tai hơi rối bời, vẻ mặt mang theo chút xuân tình, còn pha lẫn thêm vài phần quyến rũ.

Đi được hai bước, Yến Nô bèn dừng lại, vịn lấy khung cửa, trông rất không thoải mái. Nàng cong lưng nhặt một cái gối gỗ từ dưới đất lên, giận hờn liếc Ngọc Doãn một cái, nhưng sau đó lại lộ ra vẻ kinh ngạc

- Ngựa? Đây là ngựa tốt mà? Tiểu Át Ca từ đâu có thể?

- Ấy, chuyện này nói ra thì dài lắm...

Nhưng giờ e rằng Ám Kim đang đói, trong nhà có gì cho nó lót bụng không?

Yến Nô sải bước muốn đi qua thanh chắn cửa dưới chân, nhưng khi vừa nhấc chân lên, lập tức chau mày lại, vội vàng từ tốn bỏ cái chân xuống, tựa vào bên cạnh cửa, kéo một chiếc ghế dài ngồi xuống

- Trong nhà có bao giờ nuôi thú vật gì? Hơn nữa....nó gọi là Ám Kim phải không? Súc ăn của nó, chắc hẳn khác biệt so với những con súc vật bình thường.

Nô nhớ là trong bếp còn chút bánh đậu đen, huynh vào đó tìm xem?

- Bánh đậu đen à?

Ngọc Doãn dụi dụi mũi, vỗ vỗ cái đầu to tướng của Ám Kim, ra hiệu cho nó yên lặng một chút.

Tiếp đó đi ra sau bếp, để Ám Kim ở lại trong viện hiếu kỳ nhìn Yến Nô đang ngồi ngay cửa. Mà Yến Nô, cũng đang dùng ánh mắt tò mò nhìn nó. Tuy không hiểu ngựa lắm, nhưng lúc còn bé Yến Nô đã được phụ thân Chu Đồng dẫn đi rất nhiều nơi, hơn nữa còn biết được một số nhà nuôi ngựa, cho nên nàng cũng có chút kỹ năng xem tướng ngựa.

Vừa nhìn sơ qua thì thấy Ám Kim có màu lông pha tạp, không phải dạng ngựa tốt gì.

Nhưng nếu nhìn kỹ khung xương của nó, còn có kiểu đầu, thì trái lại có chỗ khác biệt.

Còn nhớ người nuôi ngựa lành nghề nọ đã từng nói, đầu ngựa cao và dốc, lại vuông vát và nặng, hơi ít thịt, cứ như đầu thỏ....nếu nhìn từ góc độ này, Ám Kim quả thật có chút phù hợp với tiêu chuẩn của một con ngựa tốt. Nhưng nhìn kỹ lại, cứ cảm thấy nó có chút gì đó quái lạ. Ngựa, chắc là ngựa tốt rồi? Nhưng sao nhìn mãi, vẫn cảm thấy không thuận mắt nhỉ?

Yến Nô ngẫm nghĩ rồi chậm chậm đứng dậy.

Ám Kim thấy Yến Nô đứng dậy, chẳng phát ra tiếng nào, tọt tọt tọt lùi về sau hai bước.

Cố nén sự khó chịu ở hai bên đùi, Yến Nô sải bước đi ra khỏi phòng, vươn bàn tay thon thả ra, trên mặt cũng theo đó lộ ra vài nét tươi cười.

Cũng có thể chính vì nụ cười này, đã khiến cho Ám Kim buông lỏng cảnh giác.

Yến Nô đi tới, đang muốn quan sát tỉ mỉ, bất chợt nghe giọng Ngọc Doãn từ phía sau:

- Cửu Nhi tỷ, sao chạy ra đây rồi? Thân thể muối không được khỏe, vẫn là ngồi xuống nghỉ ngơi đi. Ám Kim qua đây, ăn no bụng trước đi, ngày mai ta sẽ chuẩn bị cỗ khô cho người.

Nghe thấy giọng của Ngọc Doãn, Ám Kim lập tức lên tinh thần lại.

Nó nhấc móng chân lên cọt cọt cọt bước bước nhỏ chạy qua, liền tới ngay chỗ của Ngọc Doãn.

Thấy Ngọc Doãn cầm lấy dây cương dẫn nó đi vào một góc của bãi cỏ trong viện, sau đó đặt bánh đậu đen tìm được trong bếp ra trước mặt Ám Kim, vỗ vỗ cái đầu to tướng của nó.

Ám Kim lập tức tỏ ra thân thiết dùng đầu nó cọ xát vào tay của Ngọc Doãn, xong cúi đầu mở to mồm ăn bánh đậu đen. Nhìn cách nó ăn, chắc là hương vị cực kỳ ngon lành lắm đây.

- Tiểu Ất Ca, con ngựa này ở đâu ra vậy?

Ngọc Doãn thấy Ám Kim chịu ăn, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đi trở về, kéo lấy một chiếc ghế dài từ bên cái bàn thấp, dìu Yến Nô ngồi xuống.

Yến Nô trái lại rất thích sự quan tâm này, sau khi ngồi xuống lại nói:

- Vừa rồi Nô nhìn một lúc, thấy đầu của Ám Kim cao và dốc cứ như chẻ thành, tuy nhìn không ra là loại ngựa gì, nhưng nghĩ chắc không phải tầm thường. Chỉ là sao nhìn bộ dạng của nó, thật giống quân mã.

Ngọc Doãn ngồi xuống bên cạnh Yến Nô, khẽ thở dài một hơi.

- Ai bảo là không phải nào...Ám Kim vốn dĩ là quân mã mà.

Chỉ vì già nua, nên bị thất sủng, sau đó bị đem bán. Còn về việc tại sao ta có được nó, đó cũng là do sự trùng hợp mà thôi...à phải rồi, La Cách và Lãnh Phi có từng nói với muội chưa?

Yến Nô gật gật đầu nói:

- La Cách và Lãnh Phi đã từng nói đến chuyện của huynh vào hai tháng trước đây.

Lúc đó Yến Nô thật sự lo lắng muốn chết được, sao chàng làm liên quan đến bọn người Khiết Đan? Hơn nữa còn cùng bọn họ chạy đến biên cương?

- Một lời khó nói hết, một lời khó nói hết a!

Ngọc Doãn đã không nhớ nổi, hôm nay hắn đã lặp đi lặp lại câu “một lời khó nói hết” biết bao nhiêu lần rồi?

Thế là hắn tóm tắt thuật lại những trải nghiệm của hắn ở Mạc Bắc. Nhưng ngắt đầu bỏ đuôi, Ngọc Doãn lướt qua khá nhiều chuyện...ví dụ như đêm hắn ở Dương Khúc, từng ở chung một phòng với Dư Lê Yến; Hoặc giả chuyện Dư Lê Yến là một cô gái, ví dụ như...

Có một số chuyện, nên lắng đọng dưới đáy lòng thì tốt hơn, hà cơ chi phải nói ra làm gì?

Yến Nô nghe đến nỗi sợ khiếp vía, nhất là đoạn nàng nghe Ngọc Doãn kể đến trận chiến đẫm máu ở hồ Kim Hà kia, theo bản năng nàng nắm chặt lấy cánh tay của Ngọc Doãn, gương mặt xinh xắn cũng trở nên trắng bệch. Tuy nhiên, khi Ngọc Doãn kể đến đoạn hắn gặp được Da Luật Đại Thạch, đồng thời biết được chân tướng chuyện Ngọc Phi bị hại, không kìm được kinh hãi la lên một tiếng, đưa tay bưng kín cái miệng nhỏ nhắn lại.

- Cửu Nhi tỷ, muội làm sao thế?

Yến Nô sắc mặt trắng bệch, hạ giọng nói:

- Thật không ngờ kẻ giết chết A Ông, lại chính là Đường Cát.

Ắt Ca có điều chưa biết rồi, sau khi huynh rời khỏi đây không lâu, cũng tầm ba bốn ngày sau đó, Đường Cát đã đến đây! Lúc đó thấy gã cũng thân thiện, lời nói cũng có chút ý quan tâm. Nhưng lúc đó An Thúc Phụ nói, gã lòng mang tà gian, e rằng chẳng có ý tốt lành gì.

Nô còn cho rằng, An thúc phụ không thích gã, nên đã đôi co vài lời với An thúc phụ nữa.

Bất thành linh Ngọc Doãn cắt ngang lời của Yến Nô nói:

- Nhắc đến An thúc phụ, sao ta không thấy ông ta vậy?

- Ày, mấy hôm trước An thúc phụ đã gặp được một người bạn già, nên mấy ngày này thúc đi tìm người bạn già của mình rồi...

- Bạn già ư?

- Ừm

Yến Nô gật gật đầu, hạ giọng nói:

- Nghe An thúc phụ nói, vị bạn già đó là người trong quan trường, hình như là Đô thống lĩnh Võ Dịch Lang gì đấy, chức vụ có vẻ không nhỏ. Chỉ có điều người đó không làm việc trong thành, hình như là hoạt động bên trong Ngự Doanh nào đó ở đồi Mưu Đà. Lúc An Thúc phụ đi cũng chỉ nói lại một tiếng, rồi không có căn dặn gì đặc biệt.

Võ Dịch Lang, Đô thống lĩnh?

Nghe có vẻ lợi hại nhỉ?

Nhưng Ngọc Doãn hiện giờ đã không còn bộ dạng gà mờ như lúc mới tái sinh nữa, đối với chế độ quan lại của triều Tống, hẳn đã hiểu biết và nắm được đại khái rồi.

Cái gọi là Võ Dịch Lang, chính là tên gọi của võ quan, cấp bậc theo thất phẩm, trong các vị Tư phó sứ, cấp bậc thấp nhất, là một chức danh ảo. Bắc Tống trọng văn khinh võ, võ quan thì không có nhất phẩm. Từ sau khi Tống Thần Tông cải tổ biên chế lại, trong phẩm thì võ quan tổng cộng có 53 bậc, chức Võ Dịch Lang này thì liệt vào bậc thứ 42. Kể ra, cũng chẳng phải chức vị cao quý gì cho cam. Trong truyện Thủy Hử, những hảo hán Lương Sơn được chiêu an, phần lớn bọn họ đều được phong là Võ Dịch Lang. Nói một câu khó nghe, chức Võ Dịch Lang này ở năm Tuyên Hòa, đã sớm tràn lan phổ biến rồi.

Chỉ là cái chức Đô Thống Chế cũng có chút ý nghĩa, là một chức vị hư hư thực thực.

Chỉ là, Ngọc Doãn không nhớ nổi bên phía Mưu Đà Cương có cái nào gọi là “Ngự Doanh”? Xem ra cái vị trí này, hẳn không ở quá cao.

- Cửu Nhi tỷ vừa rồi muội nói, Đường Cát đã tới qua ư?

- Đúng vậy!

Yến Nô gật đầu hồi đáp:

- Lúc ban đầu Nô có ấn tượng khá tốt với gã, dù sao lúc ở Khoái Hoạt Lâm, gã đã từng giúp đỡ Tiểu Át Ca. Sau này An thúc phụ nói Đường Cát không đáng tin, Nô tuy không cảm thấy gì, nhưng cũng thêm vài phần cảnh giác đối với gã.

- Tuy nhiên sau đó thì Đường Cát không xuất hiện nữa, Nô cũng chẳng tiện đi hỏi thăm chuyện của gã...

Tiểu Ất Ca chắc cũng biết, Nội Đẳng Tử Cung Phụng Môn của Ngũ Long Tự đa phần là xuất thân từ trong Hoàng thành. Nếu Nô nghe ngóng tình hình của gã, há chẳng phải đã phạm vào điều cấm kỵ?

Ngọc Doãn nghe xong, gật đầu liên tục.

- Cũng may là Cửu Nhi tỷ không đi hỏi thăm, không kheo lại rút dây động rừng....phải rồi, lúc gã đến, gã đã nói những gì?

- Cũng không nói gì nhiều, phần lớn là những lời xu nịnh phụ thân thôi.

À đúng rồi, gã có vẻ rất hứng thú với La Hán Thung, còn hỏi thăm chuyện của La Hán Thung. Lúc đó Nô cũng không nói nhiều, chỉ bảo là Tiểu Ất Ca dùng để luyện công thôi. Cụ thể phải luyện tập thế nào, Nô cũng không rõ lắm, thế nên gã cũng chẳng hỏi thêm nữa.

Đôi mắt của Ngọc Doãn, lập tức nheo lại.

Hắn nhớ lại những lời mà ban đầu Lý Bảo đã nói, Đường Cát giúp người, chưa chắc đã có ý tốt....

Chẳng lẽ, gã Đường Cát này giúp hắn, thật sự là vì chân pháp Chu Đồng sao? Nếu thật sự là vậy, Đường Cát nghe tin mình trở về, chắc chắn sẽ lại xuất hiện lần nữa. Ừm, gã đó đã luyện tới công phu tầng bốn rồi, nếu đối mặt thật, e rằng cũng khá phiền toái đây!

- Tiểu Ất Ca, sao huynh không nói gì nữa?

- Ồ, không có gì...chỉ là ta đang suy nghĩ, nếu Đường Cát còn tìm đến đây, phải ứng phó với gã thế nào.

- Tiểu Ất Ca phải thật cẩn thận...Đường Cát xuất thân là Nội Đẳng Tử, đã luyện tới công phu tầng thứ tư...công phu tầng này không hề tầm thường, nay huynh...ủa, Tiểu Ất Ca huynh, huynh, hình như huynh đã luyện thành công phu tầng thứ ba rồi?

Ngọc Doãn không nhịn được cười,

- Sao, giờ Cửu Nhi tỷ mới phát hiện ra đấy à?

An Đạo Toàn từng nói, luyện không thành công phu tầng ba, sẽ không phá được thân thể.

Ta đương nhiên luyện thành công phu tầng ba rồi!

Yến Nô dường như nghe ra giọng điệu trêu chọc của Ngọc Doãn, lập tức hai má đỏ ửng, giơ tay ra liền đánh Ngọc Doãn một cái.

196. Chương 195: Khô Mộc Long Ngâm

Sau lần ân ái đã khiến khoảng cách giữa Ngọc Doãn và Yến Nô đã rút ngắn lại rất nhiều.

Nếu như nói trước đây giữa hai người có gì ngăn cách, thì giờ phút này sự ngăn cách ấy đã tan thành mây khói.

Gió nhẹ nhẹ, ánh mặt trời quyen rũ.

Người ngồi dưới tán cây hòe, những chuyện ở thành Khả Đôn giờ cũng đã tan thành mây khói.

- Đúng rồi, sau khi huynh đi, có người đã đến tặng vài thứ.

Yến Nô ngồi ở bên bàn may vá xiêm y, bất chợt nhớ ra gì đó liền đứng dậy đi đến phòng Ngọc Doãn, chỉ có điều dáng đi của nàng không được tự nhiên, trong lòng Ngọc Doãn lập tức dâng lên sự áy náy, vội đứng lên nói:

- Cứu nhi tử đi lại không tiện, nên để ta đi lấy.

Yến Nô đỏ mặt lên nhưng cũng không khách khí.

- Ở dưới giường ý, hai rương lớn, còn có một cái bọc.

- Biết rồi.

Ngọc Doãn đáp một câu rồi đi vào phòng ngủ.

Về tới nhà tới này hấn vẫn chưa vào phòng của mình, lần này đi vào tâm trạng rất thư thái.

Bài trí trong phòng không có gì thay đổi, nhưng cửa sổ vẫn sạch sẽ, rõ ràng từ lúc hấn đi ngày nào Yến Nô cũng quét dọn, ga trải giường cũng rất sạch sẽ, rất phẳng. Mặt bàn sáng sạch gần như có thể soi gương được, trên đó còn bày một vài bộ sách và văn chương.

Mở cửa sổ ra, cây tử đằng bên Quan Âm viện bò sát tới bên ngoài cửa sổ.

Ánh mặt trời chiếu vào làm cây tử đằng đó vô cùng tươi tắn. Trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát, chính là mùi thơm từ hoa của cây đằng tử đó. Ngọc Doãn hít sâu một hơi, cất bước đi đến bên cửa sổ, cúi người rút ra hai rương ở dưới giường.

Rương này được chế tác bằng gỗ hoàng hoa lê thượng đẳng.

Ngọc Doãn có thể nhận ra chất liệu hoàng hoa lê này phải trên trăm năm, toàn bộ rương không có một khe hở nào, mang đậm phong cách cổ vô cùng đặc biệt bắt mắt.

Nếu ở hậu thế, rương này ít nhất có giá trị hơn trăm vạn.

Đương nhiên ở thời đại này làm ra loại rương như này chỉ sợ giá cả cũng rất xa xỉ, xem chừng phải trên dưới một trăm quan tiền.

Chiếc rương được chạm trổ tinh tế, vừa nhìn là biết do người thợ giỏi tay nghề làm ra.

Ngọc Doãn nhắc chiếc rương lên, mày nhăn lại, quay đầu ra ngoài gọi:

- Cửu Nhi tỷ, sao chiếc rương này lại nặng vậy?

- Đúng vậy, nô cũng không biết trong đó là thứ gì.

Một chiếc rương khác lại khá nhẹ, Ngọc Doãn liền đem chiếc rương đó ra sân trước.

Về phần chiếc rương nặng kia, đoán chừng phải mấy trăm cân, Ngọc Doãn sau một lúc do dự cũng mang ra ngoài phòng.

Dưới gầm giường còn có một bọc đồ, không quá lớn, cũng không quá nặng.

Ngọc Doãn mang túi đồ ra ngoài phòng, đặt nó lên bàn, đột nhiên lại nhớ túi đồ mình mang từ Thành Khả Đôn đến, liền xoay người đi vào phòng Yến Nô, ôm ra. Vừa mới đặt xuống chợt nghe tiếng thét kinh hãi của Yến Nô.

- Sao vậy?

- Tiểu Ất, huynh mau nhìn đi.

Ngọc Doãn vội đi tới, thấy chiếc rương nặng kia đã được mở nắp hòm.

Bên trong xếp gọn gẽ từng chồng thỏi bạc, nhìn chế tác của thỏi bạc, Ngọc Doãn biết đó là quan ngân, từng chồng từng chồng thỏi bạc được xếp lên, dưới ánh mắt trời lóe ra chói mắt khiến người ta hoa mắt không mở ra được. Không phải Ngọc Doãn chưa từng nhìn thấy bạc. Lúc trước Lý Sư Sư đưa cho hắn bạc, sau đó Mã Nương Tử cũng đưa cho hắn bạc, nhưng lại không chấn động bằng số bạc trước mắt này. Lúc Lý Sư Sư đưa bạc tới là nửa đêm, cộng thêm lúc ấy lòng đang lo lắng chuyện khác nên Ngọc Doãn và Yến Nô cũng không để ý. Mà bạc của Mã Nương Tử thì hơi vụn, toàn không không chỉnh tề gọn gẽ như bạc trước mắt, càng khiến người ta có một sự chấn động khó hiểu, thậm chí còn có một tia lo lắng sợ hãi.

Chiếc rương bạc ngày phải đến năm sáu trăm cân.

Nói một cách khác, trong này ít nhất phải có năm nghìn quan...

Trên nén bạc đặt một phong thư, Ngọc Doãn sau chút do dự liền cầm lên.

Mở ra, chữ viết trong thư rất đẹp, rõ ràng là nét bút con gái. Đầu bút gãy thẳng cao, nét sổ thu bút mang chấm, nét phẩy như chủy thủ, nét móc như thiết đao, sổ móc dài mảnh....từng chữ hơi liên kết, giống như tơ nhện, thoát nhìn khá giống hành thư. Đây là Sáu kim thể! Là Sáu kim thể do Tống Huy Tông sáng tạo ra, chỉ là người viết thư tuy viết giống hình dạng nhưng không thấu đáo có thần, nhìn có chút tối nghĩa khô khan, hoàn toàn không giống thần vận thể chữ của Tống Huy Tông.

Kiếp trước Ngọc Doãn từng thấy thác bản “Đại quan thánh bi” của Tống Huy Tông, cho nên cũng có nghiên cứu với Sáu kim thể của Tống Huy Tông.

- Thư của ai?

Ngọc Doãn nhìn tiêu đề, lập tức ngây người.

Nghe Yến Nô hỏi liền thuận miệng đáp:

- Thư của Mậu Đức Đế Cơ.

- Mậu Đức Đế Cơ!

Yến Nô lập tức kêu lên sợ hãi, rồi che miệng nhỏ nhắn lại.

Lúc này Ngọc Doãn mới bình tĩnh, đời sau lưu truyền Hoàng tử đời Tống thường xuyên đi lại trong đường phố, dường như rất thân cận với dân chúng, mà dân chúng cũng rất ưa thích. Nhưng trên thực tế, nơi này là thời đại hoàng quyền tối thượng, đường đường là Công chúa, hơn nữa lại là người đã có chồng, cho nên với tiểu dân thị tỉnh như Yến Nô mà nói thì đó là tầng lớp cao cao tại thượng không thể với tới. Mà một công chúa cao quý với một tiểu dân thành thị...bất kể là Yến Nô hay là người nào cũng sẽ không nghĩ đó là thư của Mậu Đức Đế Cơ.

- Còn nhớ trước đó tại Bắc Viên ta có tham gia thi xã, từng thắng được một cây đàn cổ.

Chẳng qua đàn cổ đó là thuộc về Thái Tử Vương phủ, cho nên không cầm về. Mậu Đức Đế Cơ cũng rất thích cây cầm cổ đó, cho nên mới viết thư báo cho biết, hy vọng ta có thể bán lại cây cầm đó cho cô ấy. Tuy nhiên cô ấy lại không có nhiều tiền bạc, chỉ có năm nghìn quan để mua thôi. Mà cây cầm kia giá trị đến ngàn quan, bởi vậy, cô ấy còn dùng vật phẩm khác để đổi.

Ngọc Doãn vừa giải thích vừa cảm thán trong lòng.

Đây chính là công chúa, đường đường là công chúa đế quốc....nếu như đổi lại ở hậu thế, thì cũng không phải là vấn đề gì, nhưng cô ấy không dùng sức mạnh đoạt lấy, mà lại mua theo giá thị trường. Ngọc Doãn lắc đầu, đóng rương gỗ lại, mở rương gỗ kia.

- Ôi chao.

Khi Ngọc Doãn vừa mở chiếc rương đó ra, lập tức tròn mắt.

Không ngờ trong rương là một cây đàn cổ, nhìn kiểu dáng cũng cổ cầm Đường Liên Châu thức.

Hắn cúi xuống cẩn thận lấy cây đàn cổ trong rương ra, xoay người đến bên chiếc bàn thấp đặt xuống đó. Yến Nô vội đi đến tò mò đánh giá cây đàn cổ, không kìm nổi hỏi:

- Tiểu Át ca, đây là cầm gì, sao quái dị như vậy.

Đúng vậy, đàn cổ Liên Châu Thức này có chút quái dị.

Toàn bộ được sơn màu đen, nước sơn không quá dày, mà đen của nước sơn có ánh sáng, thân dài 120cm, rộng 20cm, đuôi chiều rộng 13 đến 14cm, dày 6cm.

Cầm thể được chế tạo bằng gỗ sam, hình hơi tròn dẹt.

Ngọc Doãn vỗ vỗ đầu, đàn này sao mà nhìn quen mắt vậy?

Hắn ngẫm nghĩ một chút, lật cầm lại, lộ ra chữ khắc trên đó.

Trên long trì có khắc chữ “Khô Mộc long ngâm”, trong lòng hắn rung lên, vui mừng như điên.

Khô Mộc Long Ngâm, không ngờ là Khô Mộc Long Ngâm!

Cây cầm này đời trước Ngọc Doãn đã từng nhìn thấy, vốn là cây cầm nổi tiếng được cất tại nhà Ưông Mạnh Thư. Sau này cầm cổ này được cất trong viện nghiên cứu âm nhạc và nghệ thuật Trung quốc. Kiếp trước cha hắn từng dẫn hắn đi xem cây đàn cổ này, cho nên rất có ấn tượng.

Chỉ có điều đời sau Khô Mộc Long Ngâm bởi vì đủ loại nguyên nhân mà bị tu sửa lại.

Thí dụ như nước sơn, màu sắc.

Đời sau Khô Mộc Long Ngâm dùng là sơn son, chỉ có điều không được mài nhẵn, rồi không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà lại ngừng lại, đồng thời rằng ngà mạt trên mặt cầm, nước sơn xám khổng tước thạch cũng là do Ưông Mạnh Thư tu sửa, hoàn toàn đổi thành ngọc chấn và ngọc nhận.

Cũng chính bởi nguyên nhân này khiến Ngọc Doãn lúc đầu nhìn đã không nhận ra lai lịch của đàn cổ này.

Tuy nhiên Khô Mộc Long Ngâm này có một chút độc đáo, như long trì hiện lên hình tròn, phượng chiếu lại là hình tròn dẹt, nạm âm khá bình, hơn nữa lại chọn dùng thủ pháp Niêm niêm, dùng đồng mộc chế tạo thành. Đây cũng là điểm đặc biệt của Khô Mộc Long Ngâm.

- Khô Mộc Long Ngâm, quả nhiên là Khô Mộc Long Ngâm!

Ngọc Doãn không kìm nổi cười ha ha, thậm chí cười đến chảy cả nước mắt.

Yến Nô thì vẻ mặt hoang mang nhìn hắn, có chút không hiểu. Thái độ này của Tiểu Át ca chắc hẳn Khô Mộc Long Ngâm này rất tốt, nhưng vấn đề là một cây đàn cổ cần gì phải tỏ ra như thế? Nàng đâu có biết, kiếp trước cha Ngọc Doãn từng dày công nghiên cứu đàn cổ, đồng thời trong lòng cũng có hy vọng được dùng nó để diễn tấu một bản.

Ai ngờ khát vọng này bị mọi người châm chọc chỉ trích khiến cha Ngọc Doãn đau lòng mà từ bỏ.

Chuyện này đã thành một tâm bệnh của cha Ngọc Doãn, thấy đàn hay mà không được dùng, đối với cầm gia mà nói là một sự thống khổ.

Ngọc Doãn đối với chuyện này cũng canh cánh trong lòng.

Sau này khi thành tài hấn từng có cơ hội được mời biểu diễn tại viện nghiên cứu nhưng lại không chút do dự mà cự tuyệt.

Nhưng hiện tại Khô Mộc Long Ngâm này là của ta!

Ngọc Doãn cười, nước mắt không ngăn được chảy xuống.

Ngón tay trượt nhẹ qua cầm, hấn cười nói với Yến Nô:

- Có cây cầm này cũng đủ để sánh với cây cầm Mai Hoa Lạc kia.

Yến Nô thấy Ngọc Doãn vui, nàng cũng vui mừng theo.

Cầm huyền trong bọc còn là dây cổ cung thanh văn thượng đẳng.

Loại dây đàn này nghe nói là chọn lông bươm trên cổ bạch long mã Tây Vực dùng phương pháp cổ để chế thành. Bên trong lông bươm Bạch Long mã có ước chừng hơn mười bộ lông ánh sáng màu phát xanh, là chất liệu tốt nhất để chế dây cung, khiến cho khi sử dụng cầm, tay chỉ khẽ động dây đàn sẽ sinh ra một làn sóng gợn xanh nhạt, cho nên loại dây đàn này tên là Thanh Vân, giá cực kỳ đắt tiền.

Tại thời Bắc Tống, một bộ thanh vân này phải có giá trị hơn mấy trăm quan, không phải cầm gia bình thường có thể sử dụng.

Nhưng dây cung thanh vân này âm sắc cực đẹp, cũng là vật mà cầm gia the đuổi cả đời. Ở hậu thế, phương pháp chế tạo bằng thanh vân đã thất truyền, cho nên Ngọc Doãn dù đạt tới kỳ danh cũng chưa từng thấy dây cung này. Không ngờ, thật sự không ngờ nay trước thì có Khô Mộc Long Ngâm, sau lại được thanh vân, trong lòng vui mừng khó có thể diễn đạt thành lời. Ngọc Doãn quay người lại ôm lấy Yến Nô xoay tròn không ngừng ở trong đình viện.

Yến Nô thì mờ mịt, nhưng thấy Ngọc Doãn mừng vui đến vậy thì cũng vui vẻ.

Ban đêm, gió nổi lên.

Lý Dật Phong mặt âm trầm, cất bước đi vào trong tử lâu.

Dưới lầu, âm thanh sáo trúc ca múa vang bên tai không dứt, nhưng trong lòng Lý Dật Phong lại vô cùng nặng nề.

Y đi vào cửa nhĩ gian, giơ tay đẩy cửa phòng ra, thấy trong đó ngồi ngay ngắn vài thanh niên, thấy Lý Dật Phong tiến vào, cũng đều đứng lên.

Từ Quý, Lý Nhược Thủy đã ở đó.

Trừ hai người này còn có một thanh niên áo gấm.

Quần áo khá hoa mỹ nhưng dáng vẻ hơi gầy yếu, mỏng manh.

- Đại Lang, sao giờ này mới tới?

Thanh niên cười ha hả đứng dậy chấp tay với Lý Dật Phong.

Lý Dật Phong thì mặt âm trầm:

- Tam ca đã đến rồi ư, ta đã đến muộn.

Y ngồi xuống trước bàn rượu, sau đó giơ tay lên ra hiệu cho chị em đang hầu rượu đi ra hết, rồi trầm giọng nói:

- Tiểu Ất đã quay về rồi!

197. Chương 196: Công Báo Khai Phong

Lý Nhược Hư và Từ Quý lập tức trầm mặc!

Nhưng thanh niên áo gấm kia lại lộ vẻ nghi hoặc:

- Đại Lang, Tiểu Ất là ai?

- Cái này....

Lý Dật Phong do dự một chút, cười khổ nói:

- Tam ca có điều không biết, công báo mà chúng ta mở tại Khai Phong vốn chính là chủ ý của Tiểu Ất.

Thanh niên ngẩn ra, quay đầu nói:

- Vì sao trước đó ta chưa từng nghe qua.

Lý Nhược Hư trầm mặc như trước, Lý Dật Phong cũng không hé răng.

Từ Quý thấy hai người đều không nói lời nào, liền ho khan một tiếng, hạ giọng nói:

- Chủ ý công báo Khai Phong này đúng là do Ngọc Doãn nghĩ ra. Chẳng qua xuất thân của Ngọc Tiểu Ất này đại khái chắc Tam ca cũng đã nghe nói đến người này, chính là Ngọc đồ tể giết heo buôn thịt tại phố Mã Hành. Mấy tháng trước còn gây ra đại phong ba, cầm thư song tuyết, chẳng những khéo làm giải từ, còn sáng tác được bài “Đăng đại” cực hay. Đây đúng là chủ ý của hắn, hơn nữa tiền bạc lúc chúng ta bắt đầu mở công báo cũng là hắn gánh vác hơn phân nửa. Nhưng nghĩa phụ cảm thấy xuất thân Ngọc Doãn quá thấp, vả lại không có công danh...

Công báo Khai Phong vốn là công việc cao nhã, nếu để Tiểu Ất đứng đầu thì có chút...có chút....quá thấp kém.

Cho nên chúng ta sau khi thương lượng đã không đưa hắn vào.

Hắn ra hai ngàn quan, tính là mượn hắn, sau khi kiếm được tiền thì trả lại hắn. Ai có thể lường trước được lại biến thành bộ dạng như này. Chúng ta xuất ra một phần tiền trợ cấp dân nghèo, bởi thường một phần tiền, hôm nay ra ba trăm tờ công báo mà đến lúc này không một ai hỏi thăm.

Trong nhà kho tất cả đều là công báo quá thời hạn, tiền bạc cũng đã không còn nhiều, chỉ sợ rất khó mà chống đỡ được nữa.

Lý Dật Phong đột nhiên nói:

- Là các người quyết định, trước đó ta đã không đồng ý rồi.

- Ta...

Từ Quý gãi gãi đầu, lộ ra vẻ xấu hổ.

Lý Nhược Hư thấy không khí có chút nặng nề, vội nói:

- Đại Lang, chuyện cho tới bây giờ, cũng không nên trách nhau nữa.

Lúc trước mọi người quyết định cũng xuất phát từ lòng tốt, sợ công báo này có sai sót chứ tuyệt đối không có ý lừa Ngọc Tiểu Ất. Chỉ có điều không ai ngờ sự việc lại biến thành cục diện như hôm nay, quả thật là ngoài dự kiến của mọi người.

Hôm nay mời Tam ca và Đại Lang đến, cũng là muốn nghĩ ra cách.

Công báo này rốt cuộc xử lý thế nào, có muốn tiếp tục nữa hay không, đây mới là mấu chốt....

- Nếu các người đều đã có chủ ý hết rồi thì hỏi ta làm gì?

- Ta...

Lý Nhược Hư lập tức á khẩu không trả lời được.

Lúc trước quyết định loại Ngọc Doãn ra ngoài, mặc dù Lý Nhược Hư cũng không tỏ thái độ rõ ràng, nhưng trong lời nói vẫn có ý tán thành. Nhưng thấy sắc mặt Lý Dật Phong đen sì hỏi ngược lại Lý Nhược Hư một câu khiến Lý Nhược Hư không biết nên trả lời thế nào.

Thanh niên áo gamaskia ho khan một tiếng phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Đại Lang, chuyện này ta thật không biết. Lúc trước các người tìm ta, ta cảm thấy chủ ý này rất hay, cho nên mới gật đầu đồng ý. Thật không nghĩ ở phương diện này lại còn có gút mắc như vậy, khiến ta giật mình. Các người nói Ngọc Tiểu Ất, có phải chính là người đã từng ở trước lầu Bạch Phàn đấu càn với Phùng Siêu, diễn tấu ở Đại Tướng Quốc Tự, sáng tác bài thơ “Đăng đại” không?

- Không phải hắn thì là ai nữa chứ.

- Vậy thì ta cũng nghe nói đến người này. Trước đây Nhị tỷ nói với ta, Ngọc Tiểu Ất biên soạn mới “Mai Hoa Tam Lộ”, có thể nói là tuyệt không thể tả được. Về phần giải từ ngày đó của hắn, cũng vô cùng hay, nghe Nhị tỷ nói, đại tỷ cũng khen hắn không dứt miệng.

- Ồ?

Từ Quý ngẩn ra:

- Thái tử phi cũng biết người này?

Thanh niên áo gấm này tên là Chu Huyền, là con trai của Chu Chấn, đệ đệ của võ khang quân Tiết Độ Sứ Chu Quế Nạp.

Chu Quế Nạp còn có một thân phận khác, chính là phụ thân của Thái Tử phi Chu Liễn. Chu Huyền nhắc tới Nhị tỷ chính là muội muội Chu Tuyền của Chu Liễn, đồng thời cũng chính là Thận phi của Triệu Hoàn trong lịch sử. Tuy nhiên lúc này Chu Tuyền chưa gả cho Triệu Hoàn, vẫn là một cô gái nhỏ. Còn đại đường tỷ theo như lời Chu Huyền nói thì chính là Thái tử phi Chu Liễn. Mà Chu Huyền còn có một thân phận khác, y chính là tổ phụ của đại sư Lý học Chu Hi đại danh鼎鼎 trong lịch sử Nam Tống, tuy nhiên hiện nay Chu Huyền vẫn chưa thành gia.

- Đại đường tỷ rất tán thành ta gia nhập việc này.

Chỉ là ta cũng không nghĩ công báo Khai Phong này lại biến thành bộ dạng như hiện nay. Mà quan trọng hơn là, ta thậm chí không biết chủ ý này vốn là của một đồ tể, chư quân đều là những nhân sĩ uyên bác, nhưng lại không ai nghĩ ra được. Nếu chủ ý này là Ngọc Tiểu Ất nghĩ ra, thậm chí ngay cả tiền thiết lập công báo Khai Phong hơn phân nửa là do Ngọc Tiểu Ất xuất ra giúp đỡ, vậy mà có thể bỏ hẩn ra...

Chu Huyền nói xong, liền lắc đầu liên tục.

Hai người Lý Nhược Hư và Từ Quĩ mặt đỏ tía tai.

Thấy Chu Huyền nói vậy, sắc mặt Lý Dật Phong ít nhiều dễ nhìn hơn một chút, không còn vẻ u ám như trước nữa.

- Tuy nhiên Đại Lang, sự việc đã thế, cuối cùng chúng ta phải nhìn về phía trước mới được.

Chỉ hỏi một câu thôi, Đại Lang có muốn tiếp tục công báo Khai Phong này hay không? Nếu như Đại Lang không muốn tiếp tục, mọi người sẽ lập tức giải tán. Về phần khoản nợ một ngàn quan của Ngọc Doãn, chúng ta sẽ nghĩ cách mượn trả lại hẩn. Nếu như Đại Lang còn muốn tiếp tục, thì đừng tức giận nữa, chúng ta cần nghĩ ra chủ ý mới là đúng đắn nhất.

Dật Phong không chút do dự, bật thốt lên:

- Nghĩ thế nào đây?

Công báo Khai Phong này là tâm huyết của ta, quyết không thể để nó chết non như vậy. Hơn nữa gia phụ cũng vô cùng tán thưởng, còn nói ta đã làm được một việc đúng đắn. Nếu gia phụ biết ta làm hỏng việc, chắc chắn sẽ thất vọng về ta. Hơn nữa vì ta làm việc này mà gia phụ đã không còn phản đối việc ta nạp thiếp Chân Nô như trước nữa. Nhưng nếu việc này làm kém, chắc chắn gia phụ sẽ phản đối.

Chu Huyền cười ha ha:

- Đại Lang quả nhiên là một người si tình.

Nhược Hư và Từ Quĩ cũng muốn cười, tuy nhiên lại cười không nổi...

Sau một lúc lâu, Chu Huyền nói:

- Công báo Khai Phong là một chuyện tốt, tuyệt đối không thể để chết non.

Sở dĩ bị biến thành như hiện nay là chúng ta đã đi sai đường. Ta cảm thấy Ngọc Doãn đã có chủ ý mở công báo Khai Phong, chắc chắn trong lòng đã có trù tính đầy đủ, ta và người không phải là người có thể sáng tác được văn chương, ngâm thơ phụ xứng còn tạm được, nhưng xử lý việc này thì tốt nhất nên nghe ý kiến của Tiểu Ất.

Một câu nói kia khiến Lý Dật Phong tái mặt, hai người Từ Quĩ Lý Nhược Hư cũng sầm mặt xuống.

- Ý của Tam ca là...

- Ha ha, ý của ta là tìm Tiểu Ất thỉnh giáo.

- Ồ?

Ba người Lý Dật Phong cũng ồ lên, nhìn nhau, rồi đồng loạt hỏi:

- Vậy ai đi?

Về mặt Chu Huyền kinh ngạc:

- Trong chuyện này ta chỉ có danh nghĩa mà thôi, mà ta lại không biết Ngọc Doãn, chẳng lẽ ta đi? Chuyện này đương nhiên các người đi, về phần ai đi tìm Tiểu Ất, ba người các người tự thương lượng đi, ta không quan tâm.

Ba người Lý Dật Phong nghe xong chỉ hận không thể nhổ nước miếng vào mặt Chu Huyền.

Người đã tự gạt mình ra một cách vô can rồi, vậy thì việc này ai mà nguyện ý đi chứ?

Bởi vì bất kể là về mặt đạo nghĩa hay là thực thế thì ba người Lý Dật Phong đều ngượng ngùng khi phải đối mặt với Ngọc Doãn.

Chủ ý ban đầu là của người ta, còn xuất ra tiền nữa.

Kết quả bản thân mình lại cảm thấy người ta xuất thân không tốt, sợ bị ảnh hưởng mà một cước đá văng người ta đi. Mà một cước đá đi, nếu công báo này làm ăn tốt thì thôi, ít nhất có thể trả lại một ngàn quan cho Ngọc Doãn.

Nhưng hiện tại một ngàn quan đã gần hết.

Đến khi đường cùng thì lại tìm người ta hỗ trợ.

Bất kể là phương diện nào thì một trong ba người Lý Dật Phong đều khó mà ăn nói.

Nhưng dù sao chuyện này sớm muộn Ngọc Doãn cũng sẽ biết.

Thà để người ta tìm đến cửa đòi nợ, chẳng bằng mình chủ động đến tìm người ta.

Vấn đề ở chỗ ai bằng lòng đi chịu tội thay?

Ngô Cách? Ngay từ đầu người này đã không đồng ý để Ngọc Doãn tham dự vào việc này, hơn nữa cũng tỏ vẻ phản đối đầu tiên. Nhưng người này hiện đang ở Kinh Nguyên quân, để hắn ta đi cũng không thể trở về mau được. Như vậy thì chỉ có thể là một trong ba người Lý Dật Phong thôi.

Lý Nhược Hư ho khan một tiếng:

- Đại Lang, quan hệ giữa người và Tiểu Át rất tốt...

- Đó là trước kia!

Không đợi Lý Nhược Hư nói xong, Lý Dật Phong liền mở miệng cắt ngang.

- Ta đã làm ra chuyện xấu hổ đến mức này, nay làm gì còn mặt mũi đi gặp Tiểu Át nữa.

- Nhưng...

- Ta mặc kệ, dù sao chuyện này hai người các người ai nguyện ý đi thì đi, ta không đi.

Bầu không khí lại một lần nữa rơi vào ngưng ngững.

Chu Huyền vỗ vỗ cái trán, vẻ mặt buồn rầu:

- Đại Lang, chuyện này, trừ người ra thì chỉ sợ không có ai thích hợp hơn.

- Ta làm gì còn thể diện mà đi gặp Tiểu Ất nữa?

- Đại Lang, hãy nghĩ cho mọi người...

- Việc này....

- Các người đều đã đến nước này rồi, nếu vì chuyện này mà khiến Liễu lão đại nhân phản đối, chẳng phải là phí công sao?

- Đúng vậy a, đúng a!

Lý Nhược Hư và Từ Quý cũng đều liên tục gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

- Đại Lang, vì Liễu trưởng đại gia, người nên bỏ thể diện xuống. Không phải hai người chúng ta không muốn đi, mà thật sự cũng không còn mặt mũi và cũng không có giao tình gì với Tiểu Ất. Người lại khác, giao tình giữa người và Tiểu Ất rất tốt, hẳn gặp người cũng phải nể vài phần. Có khi người mở lời nói vài câu là hẳn sẽ không tức giận gì nữa. Theo chúng ta thấy, Ngọc Tiểu Ất cũng không phải một người hẹp hòi. Chỉ cần người nói vài câu tốt đẹp, hẳn cũng sẽ không trở mặt với người.

Lý Dật Phong tức giận đến thân mình run lên.

Sau một lúc lâu chỉ vào hai người Lý Nhược Hư và Từ Quý mà mắng:

- Là ta thiếu nợ các người hay sao?

Lý Nhược Hư và Từ Quý xấu hổ cười gượng.

Sự việc đã đến nông nổi này, Lý Dật Phong dù không bằng lòng cũng đành phải gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên trong lòng y vô cùng bất an.

Nhưng y còn phải cầu cạnh Ngọc Doãn!

Trước khi Ngọc Doãn đi, Trương Chân Nô từng phó thác y cầu xin Ngọc Doãn sáng tác một khúc phổ. Lúc ấy Ngọc Doãn vì vội phải rời khỏi Đông Kinh nên chỉ đồng ý bằng miệng, nay sự việc này chưa giải quyết, lại gây ra chuyện công báo Khai Phong.

Lý Dật Phong thật sự là không nghĩ ra được, Ngọc Doãn biết việc này, sẽ là thái độ gì.

Từng có thời gian tiếp xúc với Ngọc Doãn, Lý Dật Phong cũng có chút hiểu Ngọc Doãn. Đó là người ngoài mềm trong cứng, bề ngoài nho nhã nhưng nếu xúc phạm đến hãnh thì dù chín trâu cũng khó mà kéo hãnh lại được.

Trong nội tâm Ngọc Doãn là một người vô cùng kiêu ngạo.

Một người kiêu ngạo như thế, nếu biết mình bị người ta lừa gạt, chỉ sợ chút giao tình này cũng không có tác dụng!

Lý Dật Phong nghĩ đến đây, vỗ lên đầu.

Không được, phải nghĩ cách mới được.

Trong đầu y chợt lóe lên một ý nghĩ, mắt sáng ngời: a, sao mình lại quên mất Thiếu Dương nhỉ?

198. Chương 197: Làm Lại Nghề Cũ

Trời vừa tờ mờ sáng, Ngọc Doãn đã thức dậy rồi.

Người ngọc trong lòng vẫn đang ngủ say, cúi đầu nhìn xuống, đúng là tư thế quyến rũ của một đóa hoa hải đường đang ngủ say. Cúi đầu xuống, khẽ hôn nhẹ lên tóc của Yến Nô, sau đó nhẹ nhàng bước xuống giường, mặc áo vào, chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Cửa phòng chợt kệt đóng lại.

Yến Nô vừa rồi còn đang ngủ say, bỗng dưng mở toang hai mắt, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

Lấy cường gân tráng cốt đan ra, mở miệng nuốt vào.

Đón ánh nắng ban mai đầu tiên từ đường chân trời, Ngọc Doãn đã bày cái La Hán Thung ra đình viện, hít thở một ngụm chân khí, sau đó khí tức đan điền như sấm, tiếp đó trong miệng liền phun ra một luồng

khí nhàn nhạt, đó là một luồng khói trắng mà mắt thường không tài nào trông thấy được, hần nhanh chóng chìm vào trạng thái tu luyện.

Gió bình minh thổi đến, thổi tà áo hần bay lên bông bành.

Sáng sớm mùa cuối hạ, đã dần vơi đi cơn nóng bức nực nội, làm cho người ta có cảm giác đặc biệt thoải mái.

Yến Nô cũng ra khỏi giường, ngồi vào cái bàn trang điểm, chải tóc bôi son trước gương. Vốn dĩ muốn chải tóc như thường lệ, nhưng chải được một nửa, lại đột ngột dừng lại, đánh rối tóc lên, trên mặt mang theo vẻ thẹn thùng, lại dùng lược búi thành búi tóc nhỏ.

Thời Bắc Tống, có vô số kiểu tóc, đếm cũng không xuể.

Hơn nữa mỗi một kiểu tóc, đều có ý nghĩa khác nhau. Ví dụ như kiểu tóc khi còn con gái, kiểu tóc khi đã có chồng, kiểu tóc người bình thường, kiểu tóc quý phu nhân...tất tần tật đều có yêu cầu khác nhau cả..phần lớn mà nói, một khi người con gái thay đổi kiểu tóc, búi tóc lên cao, điều này cũng cho người ta thấy được thân phận của mình. Mà búi tóc cũng chia ra to và nhỏ, phổ biến nhất trên phố, chính là kiểu búi tóc nhỏ này.

Búi tóc lớn còn có tên là Phao Kế, cần phải quấn chặt năm vòng, đồng thời ghim kim xuyên vào, sau đó dùng vải buộc cố định lại.

Kiểu tóc này dựng thẳng lên rất ư rườn rà, hơn nữa không dễ làm việc, phần lớn chỉ có những nữ tử con nhà phú quý mới sử dụng kiểu tóc này...

Mà những nữ tử con nhà thông thường, thì đều đơn giản hóa kiểu tóc này đi.

Búi tóc quấn chặt ba vòng, không cần kim xuyên hay vải lụa cố định lại, hơn nữa cũng không ảnh hưởng đến lao động chân tay. Yến Nô mặt đỏ ửng, chải cho mình kiểu tóc búi lọn nhỏ, kỳ thật cũng là để chứng minh một chuyện với mọi người, bắt đầu từ bây giờ, nàng ta chính là người của Ngọc Doãn.

Chải tóc xong, thay y phục lao động thường ngày, Yến Nô liền đi ra khỏi phòng.

Lúc này, Ngọc Doãn đang luyện công, Chùa chiến bên cạnh đang truyền tới tiếng tụng kinh, hô hấp của Ngọc Doãn, cũng theo nhịp gõ mõ, một hít một thở, phần bụng không ngừng đánh trống, mơ hồ truyền tới tiếng sấm vang. Biến hóa này, khiến Yên Nô vô cùng kinh ngạc và mừng rỡ.

Đây là dấu hiệu chứng tỏ sắp đạt tới trình độ đỉnh phong của công phu tầng thứ ba.

Yến Nô cũng không ngờ, công phu của Ngọc Doãn lại tiến bộ nhanh như vậy.

Chẳng trách trước khi lâm chung phụ thân đã nói, Tiểu Ất là một kỳ tài luyện võ. Thời gian luyện từ công phu tầng hai đến nay, vắn vện chỉ có vài tháng, thế mà Ngọc Doãn đã bước vào công phu tầng thứ ba, hơn nữa còn đạt tới cảnh giới đại viên mãn nữa. Mà để đạt tới trình độ công phu này, Yến Nô đã phải khổ luyện hết mười năm trời, từ nhỏ đã chịu đựng cơn đau gân cốt, tu luyện công phu, nhưng thật chẳng bằng Ngọc Doãn luyện trong một sớm một chiều.

Nghĩ đến đây, Yến Nô cũng không khỏi sinh lòng cảm thán...

Tuy nhiên, nàng vốn chẳng sinh lòng đố kỵ, trái lại còn vô cùng vui mừng thay cho Ngọc Doãn.

Bước vào bếp, bèn bắt tay vào công việc lu bu...nghĩ tới chuyện mấy tháng nay Ngọc Doãn phải bôn ba ngàn dặm, Yến Nô không khỏi cảm thấy đau lòng. Trước kia Ngọc Doãn thích ăn nhất chính là Lãnh Đào, là một loại mì lạnh nhào bằng tay. Đáng tiếc lúc hấn rời đi, nguyên liệu của Lãnh Đào còn chưa chín muối, ba tháng qua đi, cũng lỡ mất cơ hội tốt nhất để ăn Lãnh Đào rồi. Tuy nhiên, cũng không phải quá muộn.

Yến Nô ở trong bếp làm cơm cho Ngọc Doãn, còn Ngọc Doãn thì sau khi kết thúc việc tập luyện, lại đánh hai lượt quyền cước, xong mới ngồi xuống trong viện.

Mặt trời lên cao, ánh nắng sớm ấm áp tràn vào trong viện.

Buổi sáng ở Khai Phong phủ, như được khoác lên sức sống mới, so với buổi sáng ở thành Khả Đôn, hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Tâm trạng vô cùng thanh thản, Ngọc Doãn thấy Yến Nô đang bận rộn trong bếp, cũng không vào trong làm vướng chân vướng tay làm gì, hấn bèn ngồi xuống lấy đao phổ do Bản La Nhất Đao tặng hấn ra xem.

Mùi hương thơm kỳ lạ ập vào mũi, khiến người ta rục rịch cả mười ngón tay. Ngọc Doãn ngẩng đầu lên, thấy Yến Nô đang bung một tô mì đi từ nhà bếp ra, Yến Nô trong ánh ban mai, trông càng toát lên nét quyến rũ động lòng người khi làm phu nhân.

- Mau tới dùng bữa sáng này.

Đặt tô mì Lãnh Đào xuống trước mặt Ngọc Doãn, Yến Nô cũng ngồi xuống cạnh bên.

Vắt mì to bằng lòng bàn tay, sợi mì suông mượt, vô cùng đàn hồi...sau khi sợi mì được nấu chín, dùng nước giềng lượt qua một nước, phối kèm các gia vị và thức ăn đúng mùa, vừa nhìn quá, đã thấy muốn ăn rồi. Ngọc Doãn không khách sáo nữa, đặt đao phổ lên bàn một cái, cầm lấy tô mì, cộng thêm số gia vị cần thiết, liền ăn từng ngụm thật to. Thấy hấn ăn ngon lành, trong lòng Yến Nô tức thì có cảm giác mãn nguyện một cách kỳ lạ. Trên mặt nàng ta còn mang theo cả nụ cười hạnh phúc, nhìn thấy tập đao phổ trên bàn, nàng ta bèn cầm lên xem.

- Đây là gì vậy?

- Là đao phổ gia truyền của Tứ Lục Thúc, nói cái gì mà Bào Đình Bát Pháp.

Ngọc Doãn ậm ờ trả lời, một tô Lãnh Đào đã chui tọt vào bụng.

Hắn lại lấy thêm một tô mì, thêm vào chút đồ ăn kèm theo, vừa ăn vừa nói:

- Tứ Lục thúc nói là gia tổ của thúc, từng là người của quân Chiết Gia, sau đó vì phạm quân kỷ, mới quay trở về Khai Phong. Để lại quyển đao phổ này, nhưng lại không để lại thuật luyện khí tương ứng, thế là nó dần dần không còn hữu dụng nữa. Lần này trên đường ta dẫn thúc đi Thái Nguyên, Tứ Lục thúc đã tặng quyển đao phổ này cho ta, còn tặng ta một thanh bảo đao gia truyền nữa...ở ngay trên bàn trong phòng ấy, nói là cái gì dùng thuật Lâu Lan Cô để chế tạo ra đấy, tên gọi là Bất Tử Điều.

- Vậy à?

Yến Nô ứng một tiếng, nhưng lại chẳng nhìn thanh bảo đao trong phòng.

Trên thực tế, sau khi xem quyển đao phổ, Yến Nô liền biết ngay thanh bảo đao đó chắc chắn không phải dạng tầm thường.

Bởi vì căn cứ theo các chiêu thức trong đao phổ, thanh đao này đã được thiết kế rất công phu. Tuy không được xem là đại gia, nhưng phụ thân của Yến Nô dù sao cũng là một đại tông sư, có thể nhìn ra chỗ tốt xấu của đao pháp.

Bào Đình Bát Pháp thật ra cũng khá đơn giản, tư thế của đao cũng chẳng có gì đặc biệt, chỗ tinh túy của quyển đao phổ này, chính là nằm ngay phần biến hóa chỉ pháp ở phía sau quyển sách. Nếu không luyện tập chân pháp, cũng thật khó lòng mà luyện thành. Tuy nhiên chuyện này đối với Ngọc Doãn mà nói, cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì. ...Hắn đã luyện Đa La Diệp Thủ, so với Chỉ Pháp Biến Hóa tuy có chút khác biệt, nhưng giữa hai bên vẫn có một số mối liên hệ, giống nhau đến kỳ diệu.

- Tiểu Át Ca!

- Hử?

- Đao phổ này, huynh đã từng luyện qua chưa?

- Luyện một ít, nhưng nói thật, chẳng cảm thấy có chỗ nào uyên thâm cả, dường như nó vô cùng đơn giản.

Ngọc Doãn vừa ăn mì vừa trả lời.

Đôi mày Yến Nô nhíu chặt vào nhau, suy tư một lúc sau, hạ giọng nói:

- Nô cảm thấy, đao phổ này kỳ thật chính là hai bộ đao pháp.

- Ách?

- Cái gọi là Bào Đình Bát Pháp, chẳng qua là bát thức, hướng đi nó mở rộng vô biên.

Nô cảm thấy Bào Đình Bát Pháp này, giống với đao pháp trong quân đội hơn, thích hợp dùng trong giáp đấu đánh trận...còn Chỉ Pháp phía sau, kỳ thật dựa trên căn bản của Bào Đình Bát Pháp mà cải tiến, lại kết hợp với một số đặc điểm chém giết của nhân sĩ giang hồ, sản sinh ra đao pháp này. Loại đao pháp này, cần phải phối hợp với binh khí chế tạo chuyên môn, hướng đi chính là đường linh xảo kỳ quái.

Ngọc Doãn nghe vậy, liền buông tô mì trong tay xuống.

- Hai loại đao pháp ư?

- Vâng, phải xem Tiểu Át Ca chọn con đường nào. Nếu là dùng để giáp đấu trong quân đội, thì là Bào Đình Bát Pháp. Nhưng loại đao pháp này, nếu dùng Lâu Lan bảo đao vừa rồi huynh nói, e rằng khó lòng phát huy hết ưu thế của nó, nhất định phải dùng đại đao trong quân đội mới có thể phát huy hết uy lực của Bào Đình Bát Pháp này được.

Nhưng nếu huynh sử dụng một loại đao pháp khác, thì phải dùng bảo đao do Tứ Lục Thức tặng cho huynh.

Mà đại đao trong quân đội, thì hoàn toàn không thể thi triển tinh túy trong đó...hai bên có vẻ liên hệ với nhau, kỳ thật hai hướng đi hoàn toàn khác biệt. Về phần bên nào mạnh hơn, Nô cũng không dám chắc, mục đích sử dụng của hai đao pháp này, hoàn toàn không giống nhau.

Yến Nô nói như vậy, Ngọc Doãn mới giật mình bừng tỉnh.

- Chẳng trách ta luôn cảm thấy có điều kỳ lạ, cứ như không thể phát huy uy lực ấy. Thì ra là vậy....

Hắn nghĩ ngợi một lúc, bất chợt cười nói:

- Thế ta có thể luyện cả hai loại đao pháp này không?

- Cái này thì...cũng không phải không thể. Chỉ là nếu huynh tu luyện bào Đình Bát Pháp, thì cần phải chế tạo một thanh đao to mới được; Còn nếu muốn luyện tốt loại đao pháp còn lại, thì cần phải có thực thể mới cảm nhận được điều kỳ diệu trong đó. Đại đao thì dễ chế tạo, nhưng thực thể sống thì có chút phiền toái.

- Cần thực thể sống ư?

Ngọc Doãn cảm thấy hơi rùng mình, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Yến Nô gật gật đầu :

- Đạo pháp gia truyền của Tứ Lục Thúc, vốn đi đường âm tàn kỳ lạ, tuy nói là lấy Bào Đình Bát Pháp làm căn cơ, nhưng nếu không có thật thể sống, huynh khó có thể lãnh hội được điều kỳ diệu bên trong nó, càng không thể luyện thành chân pháp.

Chẳng lẽ, phải giết người thật sao?

Tuy là Ngọc Doãn đã từng giết người, nhưng đó đều là do bất đắc dĩ mà thôi.

Nếu bảo hần vì luyện thành đạo pháp mà phải cố ý giết người, chỉ sợ đạo pháp của hần chưa luyện thành, chắc đã sớm biến thành mục tiêu chỉ trích của mọi người rồi.

- Cửu Nhi tỷ, không có cách nào khác ư?

Yến Nô cau mày suy nghĩ thật lâu, sau đó bất chợt mở mắt ra, nói:

- Biện pháp thì có đấy, nhưng không biết Tiểu Ất Ca có chịu hành nghề cũ hay không?

- Hành nghề cũ à?

Ngọc Doãn lộ ra vẻ mặt ngơ ngác:

Hành nghề cũ là thể nào?

Yến Nô gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Ý của Nô là, giết heo!

Ngọc Doãn thở ra chưa hít vào, đã lập tức ho khan kịch liệt.

Giết heo! Cũng thật là hành nghề cũ rồi!

Nhớ lúc đầu khi mới tái sinh, đối mặt với mối nguy Quách Kinh, đám người Tướng Môn Thần ngừng cung cấp thịt heo cho hần, hoàn cảnh buộc hần phải học cách giết mổ heo.

Nhưng mà, công việc đó không kéo dài lâu, liền giao lại cho Trương Tam Mã Tử. Sau đó nữa, hần trả hết nợ, cũng giải thoát xiềng xích của Tướng Môn Thần đối với hần, còn có được quyền hạn giết mổ heo, mở thêm một lò mổ, chuyện phụ trách công việc giết mổ heo.

Tuy nhiên, công việc giết mổ heo lợn phần lớn đều do Dương Tái Hưng và Cao Thập Tam Lang bọn họ phụ trách, từ khi lò mổ hoạt động đến giờ, Ngọc Doãn chưa từng giết qua một con heo nào...

- Chỉ còn cách này thôi sao?

Ngọc Doãn nhìn Yến Nô, vẻ mặt đầy đau khổ.

Yến Nô đáp:

- Nếu huynh tìm được cách khác, không làm cũng được...hoặc giả, huynh có thể không luyện bộ đao pháp này, chỉ luyện Bào Đình Bát Pháp thôi.

Giữ chân pháp mà không đi luyện, thế sẽ bị thiên lôi dòm ngó đấy!

Ngọc Doãn có chút rầu rĩ, xoa xoa đầu, suy tư thật lâu rồi mới nói:

- Nếu đã như vậy, thế chỉ còn cách hành nghề cũ thôi!

- Kỳ thật Tiểu Ất Ca cũng không cần phiền não như vậy. Nếu huynh đã mở lò mổ, thì hẳn có không ít người nói này nói nọ. Nay phố Mã Hành này, đã có không ít người xì xào về huynh, họ đều nói một tiếng “Ngọc Đồ Tể”. Cho dù huynh không giết mổ heo, nhưng chẳng thể gạt bỏ được cái biệt danh này, thế thì huynh còn quan tâm làm gì?

- Hơn nữa, huynh đây là để luyện võ, mặc kệ bọn họ nói đi.

Lời này của Yến Nô, khiến Ngọc Doãn đột nhiên tỉnh ngộ.

- Trước đây ta cũng không để tâm lắm, sao bây giờ lại quan tâm đến cái hư danh này?

Không sai, dù ta không mổ heo, cũng không thể thiếu mất biệt danh “Ngọc Đồ Tể”, thôi thì cứ thẳng tay mà giết, cũng có thể luyện tập đao pháp.

Quyết định xong rồi, Ngọc Doãn trái lại thấy nhẹ lòng.

Hắn ăn no nê rồi dậy nói:

- Thế cứ quyết định vậy đi, chốc nữa ta đến chợ ngựa dạo một vòng, mua chút cỏ khô cho Ấm Kim...phải rồi, Cửu Nhi tỷ có biết, trong thành Đông Kinh này, ai có sở trường chế đao không? Tiện thể làm một thanh mang về.

199. Chương 198: Cố Nhân ? Trưởng Bồi ?

Khai Phong phủ có không ít thợ rèn lành nghề, những thợ rèn đao nổi tiếng cũng không ít.

Thế nhưng, nếu muốn tìm một người tạo ra thanh đao hoàn hảo vừa ý Ngọc Doãn thì quả là hơi khó khăn. Thợ rèn tầm cỡ đó, phần lớn đều là nhìn mặt mà làm. Có người thậm chí cả năm cũng chẳng tạo ra một thanh đao nào. Công việc chủ yếu của họ, chỉ là dạy bảo cho đệ tử, ngoại trừ các loại qua lại quyền quý, hoặc giả nhìn mặt thuận mắt, bằng không cho tiền cũng chưa chắc đã mời được họ.

Yến Nô nghiên đầu nghĩ ngợi thật lâu, vẻ mặt áy náy.

- Nô quả thật nghĩ không ra ứng cử viên nào tốt...ở Đông Kinh có vài nhà luyện đao như thế, nhưng đa phần đều do đệ tử làm thay, Đại sư phụ rất ít khi ra tay. Nếu muốn mời họ rat ay, chỉ sợ riêng phần tiền công cũng đã cao đến kinh hồn rồi.

Ngọc Doãn thì cũng không quan tâm lắm, nghĩ ngợi một chút lại nói:

- Vậy ta ra ngoài tìm xem, danh gia rèn đao à, cũng thật khó mời đấy.

Tổng thể thì theo hần biết, những thợ lành nghề ở Đông Kinh này rèn ra một thanh đao tốt, ít nhất cũng phải cả trăm quan tiền.

Hần thì không giống như Lỗ Trí Thâm trong truyện Thủy Hử, rèn một thanh thiên trường sắt thép và một thanh giới đao cũng chỉ mất có hơn mười mấy quan. Thật sự muốn có một thanh đao tốt, cũng cần phải có cả ngàn quan, Ngọc Doãn không phải không có tiền mua, chỉ là cảm thấy như vậy thì thật lãng phí.

Tiền bạc trong nhà không thiếu!

Trước kia lúc hần rời khỏi Đông Kinh, trong nhà đã có một hai ngàn quan rồi.

Lần này từ thành Khả Đông quay về, lại đem theo mấy ngàn quan tiền về. Tuy còn có không ít thứ chưa quy đổi thành tiền bạc. Nhu Phúc Đế Cơ tặng năm ngàn quan, ngoài ra còn có một số châu báu, nếu bán ra cũng có thể đạt tới mấy ngàn quan, tính chi tiết vụn vặt cũng xấp xỉ hai mươi ngàn quan rồi.

Mà mấy tháng gần đây việc buôn bán của cửa hàng khá tốt, một tháng cũng có thể lời được mấy trăm quan tiền.

Cứ thế mà tính, trong tay Ngọc Doãn cũng thật chẳng thiếu thốn gì cho cam!

Thế nhưng, Ngọc Doãn không dám xài lung tung.

Tương lai là hình dạng gì, hắc còn chưa rõ. Không sai, hắc ở thành Khả Đôn, đã thêm một biến số cho lịch sử, nhưng ở Khai Phong, con bướm này vẫn còn quá nhỏ bé, nhỏ bé đến mức không thể làm dậy nổi cơn sóng nào, càng khó có thành tựu gì.

Nghĩ về phương diện tốt nhất, suy tính cho phương diện xấu nhất.

Trong nhà có chút tích lũy, nói không chừng sẽ có ích cho tương lai sau này.

Cho ên Ngọc Doãn cũng chẳng hỏi lại, liền nói với Yến Nô một tiếng, thay y phục sạch sẽ, thần niên bước ra khỏi cửa.

Yến Nô không đi theo!

Không phải nàng ta không muốn ra ngoài, mà kỳ thật nàng ta không mấy yên tâm.

Trong nhà bỗng nhiên có nhiều tiền bạc như vậy, nếu không sắp xếp cho thỏa đáng, dù sao cũng chẳng thể yên tâm được.

Ngọc Doãn đi rồi, nàng cũng đi nữa, thế thì trong nhà sẽ chẳng còn ai...chẳng may có tên nào đó xông vào, thế chẳng phải làm hỏng đại sự rồi ư?

Nghĩ đến đây, Yến Nô liền hồi tâm lại.

Nàng bưng bát đĩa quay trở lại nhà bếp, bất chợt nàng vỗ lên trán một cái, lộ vẻ nuối tiếc nói:

- Sao ta lại quên khuấy đi chuyện này chứ?

Bên cạnh thớt gỗ, có đặt hai thanh côn tròn.

Yến Nô nhìn côn tròn đó, trong lòng cũng theo đó mà nảy ra một chủ ý.

Ánh mặt trời thật đẹp, gió cũng thật nhẹ dịu.

Thành Khai Phong mùa cuối hạ, không oi bức như lúc trước, nơi nào cũng dậy lên một chút ý thu man mát.

Ngọc Doãn bước ra khỏi cửa, dọc đường đi thỉnh thoảng lại chào hỏi mọi người. Hắn bước đi không nhanh, nhưng bước chân lại toát lên nét vững vàng khác xa trước kia.

Lập gia đình rồi, lập nghiệp rồi, trách nhiệm trên vai cũng nặng nề hơn.

Ngọc doãn men theo con hẻm Diêm Thủy, rẽ qua ngõ Du Lâm, liền đi thẳng đến chợ Mã Hành. Tuy nhiên, hắn không phải đi đến cửa hàng Ngọc Gia, mà là hướng ra ngoại thành. Đi ra khỏi thành, tiếp tục hướng theo phía Bắc, không bao lâu sau thì đến được chợ Loa Mã.

Chợ Loa Mã này, không náo nhiệt cho lắm.

Dù sao dân số của Khai Phong phủ tuy không ít, nhưng số người có thể mua nổi ngựa và la thì không nhiều.

Có rất nhiều lừa và ngựa, đã sớm được người ta chọn mua, số lừa và ngựa trong chợ, phần lớn nhìn sơ qua đều không khiến người ta hài lòng cho lắm.

Những sạp buôn ngựa cũng tỏ ra khá ế ẩm, cũng chẳng ai buồn tới chào hỏi Ngọc Doãn. Ngọc Doãn đi một vòng trong chợ, sâu bên trong chợ Lỗ Mã, hắn tìm thấy một cửa hàng bán cỏ khô tên là cửa hàng Tề Gia. Yển Nô nói, thức ăn gia súc của cửa hàng Tề Gia thuộc loại tốt nhất. Giá tiền thì hơi đắt hơn so với những cửa hàng khác, nhưng chất lượng là tốt nhất, cho nên khá là nổi tiếng.

Ám Kim đã theo Ngọc Doãn một quãng đường dài, càng gửi gắm bên trong nỗi lòng của Ngọc Doãn, một sự vương bận nho nhỏ.

Cho nên, hắn cũng không để tâm đến giá tiền lắm, sau khi tìm được cửa hàng Tề Gia, liền đi thẳng vào trong, hắn trông thấy một quầy tiếp tân, một người nam tử trung niên đang cầm một quyển sách, xem bộ dạng hình như đang đọc rất say sưa. Sau khi Ngọc Doãn bước vào, gã cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn qua một cái, không hề đứng dậy chào hỏi.

Ngọc Doãn cười!

Tên này cũng thật có cá tính....

- Xin hỏi có phải Tề chương quầy không ạ?

- Trong nhà có gia súc lớn à? Cần loại cỏ khô thể nào!

Tên này thật là vênh váo, khách hàng lên tiếng hỏi mua, thế mà làm ra vẻ thờ ơ bất cần.

Nếu không phải Yến Nô nói, cổ khô của cửa hàng này tốt, nói không chừng Ngọc Doãn đã phẩy tay áo bỏ đi rồi. Chỉ là nghĩ cho Ám Kim, Ngọc Doãn mới gượng cười lắc đầu, trầm giọng nói:

- Trong nhà có thêm một con ngựa, muốn mua chút cổ khô, chương quầy có loại nào tốt giới thiệu cho không?

- Ngựa à?

Vị chương quầy đó lúc này mới ngẩng đầu lên.

- Ngựa đường hay ngựa quân đội?

- Con này....là ngựa quân đội!

- Thế này nhé, cổ khô của ngựa quân đội và ngựa chạy thường không giống nhau, giá tiền cũng khác nhau nốt. Chỗ ta có mười mấy loại cổ khô dành cho ngựa quân đội, xem người muốn mua loại nào. Nếu là ngựa Nam, nhiều vô số kể, dùng loại cổ khô cắm trấu là được. Ngựa Bắc thì phải xem là ngựa Tây Vực hay là ngựa Mạc Bắc, loại cổ sử dụng cũng không giống nhau. Giá tiền có cao có thấp, người tự mình chọn đi.

Tề chương quầy lấy ra một quyển sổ từ dưới quầy lên, mở sổ ra giảng giải cho Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn nào biết nhiều quy củ như vậy, chỉ ngậm ngẫm một hồi nói:

- Ngựa thì ta mua được từ bên Thái Nguyên, tuổi hơi già, nhưng là một con ngựa tốt. Còn chuyện nó là ngựa Tây Vực hay ngựa Mạc Bắc thì ta cũng chẳng rõ. Nhưng hôm qua ta thấy nó ăn bánh đậu đen rất ngon lành, cho nên....như vậy đi, vẫn là nhờ chương quầy chọn giúp ta vài loại, mua về thử xem, sau đó tính tiếp.

- Ngựa quân đội của Thái Nguyên ?

Tề chương quầy nghĩ ngợi một lúc nói:

- Theo ta được biết, quân mã Thái Nguyên đa phần đều đến từ Tây Bắc, khả năng là ngựa Tây Vực khá cao...nếu người đã nói nó là ngựa tốt, ta kiến nghị người dùng loại cổ khô này kèm theo loại bánh đậu tương đặc chế của nhà ta.

-Đừng cho nó uống nước giếng, tốt nhất nên dẫn nó ra ngoài dạo quanh nhiều vào, dùng nước sông thì tốt hơn.

- Nước sử dụng thường ngày, nhà ta cũng có cung cấp, một thùng nước lớn hai mươi văn tiền, mỗi ngày đều có người lấy nước ngoài thành vào, tuyệt đối đảm bảo tươi mới mát mẻ.

- Loại ngựa này tốt nhất nên cho ăn loại cỏ tốt và nguồn nước tinh khiết...cứ cách mười ngày sẽ vào một lần, mỗi lần cũng không cần quá nhiều, ba quan là đủ rồi. Nếu người thấy có thể đặt hàng, ta sẽ sắp xếp người, đưa nước và cỏ khô đến tận nhà, như vậy người đỡ phải đi lại.

Mười ngày ba quan?

Giá tiền này quả là không rẻ!

Nhưng Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một lúc, vẫn quyết định mua.

Hợp đồng rõ ràng với Tề chương quỳ xong, hần liền cáo từ rời đi.

Ra khỏi chợ Loa Mã, Ngọc Doãn hướng thẳng đến cửa hàng thịt ở phố Mã Hành. Hần còn định thương lượng một số chuyện với Dương Tái Hưng, sau này có thể giết mổ heo ở lò mổ, luyện tập đao pháp. Nhưng trên đường quay trở về, Ngọc Doãn đi ngang qua một lò rèn, bất chợt cao hứng, sải bước đi vào trong.

Cửa hàng này có diện tích tương đối nhỏ, những vật bày biện đa số là nông cụ và dụng cụ bằng sắt.

Chỉ có ở một góc, là trưng bày binh khí, đao kiếm thì cùng một dãy, số lượng cũng không nhiều lắm, nhưng chủng loại thì đầy đủ cả.

- Khách quan, muốn mua đao kiếm à?

Ngọc doãn cười cười với tiểu nhị, cũng không đáp lời, chậm chậm đi tới giá để binh khí.

Tiểu nhị lập tức bước tới, niềm nở giới thiệu với Ngọc Doãn. Mẫu đao trong cửa hàng này không nhiều, phần lớn là đao cầm tay và thương đao, Ngọc Doãn thử một cái, cảm giác không hài lòng lắm. Nguyên nhân ư? Rất đơn giản, đao quá nhẹ đi.

- Có loại đao nào nặng hơn một chút không?

Tiểu nhị ngơ ngác, nhìn Ngọc Doãn cười nói:

- Khách quan có điều không biết, những thanh đao trong cửa hàng này, đều là có phân lượng theo mẫu cả. Nếu muốn xem những thanh đao có trọng lượng hơn, e rằng phải đặt mới có. Tuy nhiên tiểu nhân lại không được biết, khách hàng muốn loại đao như thế nào?

- Cái này...

Ngọc Dôn thật sự không biết mở miệng thế nào.

Cái thứ đồ này, e rằng phải có chuyên gia trả lời, hẳn chỉ biết dùng đao, nhưng dùng loại đao như thế nào, quả thật không được tường tận cho lắm.

- Đao trăm mã thế nào?

Chính lúc Ngọc Doãn đang khó xử, đột nhiên có tiếng người ngoài cửa vọng lại.

Tiểu nhị quay đầu nhìn lại, vội vàng cung kính hô lên tiếng:

- Chu sư phụ, sao hôm nay lại đến đây?

Ngoài cửa có một gã trung niên đang đứng, dáng người hơi gầy yếu, sắc mặt trắng bệch, trông có vẻ bệnh tật. Gã ho khan hai tiếng, sải bước đến chỗ Ngọc Doãn,

- Tiểu Át cơ thể cường tráng to cao, loại đao thông thường, e rằng rất khó vừa tay. Nếu là vài năm trước, cơ thể ta khỏe mạnh, nói không chừng có thể rèn riêng cho Tiểu Át một thanh đao rồi, nhưng mà giờ thì...ở đây ta có một thanh Trăm Mã kiếm, là ta đã rèn cho một tên kia cách đây mấy năm, nhưng ai ngờ khi rèn xong rồi, tên đó đã lìa đời, thế là nó vẫn ở lại trong cửa hàng của ta.

- Tiểu Thiết, người đi lấy cái hộp để trên xà ngang nhà cho ta, đưa cho Tiểu Át xem thử.

Ngọc Doãn ngạc nhiên:

-Người biết ta à?

Gã nam tử trung niên kia nghe vậy, lập tức mỉm cười nói:

- Ta đâu phải không có mắt, không có tai, sao không quen biết Ngọc Tiểu Át người cơ chứ?

Nghe giọng điệu của người này, dường như khá quen thuộc với Ngọc Doãn.

Điều này cũng khiến Ngọc Doãn có chút bất ngờ, không biết làm sao, đừng nói là gặp phải trưởng bối nha!

- Lúc nhạc phụ của người còn sống, từng nhờ ta rèn một cặp Âm Dương côn cho Yến Nô nhà y.

Lúc còn nhỏ ta đã từng gặp người, chỉ có điều sau này do thân thể ta không được tốt, cho nên ta đã thoái hưu sớm, lúc này mới quay lại.

- Tiểu tử không tồi! Không làm mất mặt nhạc phụ và phụ thân của người.

- Ta ở đây có một hai tháng, đã nghe không ít người nhắc đến ngươi. ...Ha ha...Lão Chu nếu vẫn còn sống, biết được con một hiền tể xuất sắc như vậy, dưới cửu tuyền hẳn sẽ vui đến bật cười.

Quả thật là trường bối rồi!

Ngọc Doãn nghĩ bụng, lập tức thấp thỏm không yên.

Nên nhớ rằng, hắn là hàng giả mà. Chẳng may bị nhìn ra manh mối gì, thế chẳng phải hỏng chuyện à?

Nhưng nghe giọng điệu của người này, hình như chỉ gặp qua mình lúc còn bé. Thế thì còn nói được, thời gian lâu rồi, sẽ chẳng nhận ra được gì đâu.

Lúc này, tiểu nhị tên là Tiểu Thiết kia cầm theo một cái hộp, gồng gượng bước qua đây.

Ngọc Doãn vội bước lên trước đỡ lấy, vào tay cũng hơi nặng.

- Đây là...

- Tám năm trước, từng có một hảo hán tên là Tận Bát Chân, bỏ ra một ngàn năm trăm quan, nhờ ta rèn thanh hảo đao này...

- Ta tốn hết quãng thời gian một năm, mới thu thập đủ nguyên liệu, đợi khi ta rèn xong thanh đao này, Tận Bát Chân kia đã chết rồi.

- Tiền, gã đã trả rồi, đao thì vẫn còn nằm ở đây...tên đó lúc bấy giờ phạm tội, ta cũng không dám công khai, đành bảo lưu ở đây. Nói ra thân hình của tên Tận Bát Chân đó khá giống với ngươi, cũng cao to lực lưỡng thế này. Thanh đao này là làm riêng cho gã, nặng sáu mươi hai cân, nhưng không biết Tiểu Ất có dùng được không, nếu Tiểu Ất có thể, ta sẽ tặng nó cho ngươi.

Tận Bát Chân?

Ngọc Doãn ngăn người, thốt lên nói:

- Sư phụ nói là một trong ba mươi sáu đạo tặc Kinh Đông tên là Tận Bát Chân Lưu Đường ư?

200. Chương 199: Đao Danh Hồ Xuất

Tận Bát Chân Lưu Đường, chính là Xích Phát quỷ Lưu Đường trong Thủy Hử vốn là một trong ba mươi sáu đạo tặc Kinh Đông, từng theo Tống Giang tung hoành Sơn Đông.

Ngọc Doãn tái sinh vào năm Tuyên Hòa cũng đã nửa năm rồi.

Tuy rằng bận rộn kể sinh nhai nhưng ít hoặc nhiều cũng có hiểu biết đối với ba mươi sáu cự đạo kia. Cho nên khi vị Chu sư phụ này nhắc tới Tận Bát Chân, hấn chấn động nhìn hộp gỗ trong tay, trong lòng càng thêm thấy nghiêm trọng.

Chu sư phụ nói đao này nặng sáu mươi hai cân.

Tuy nhiên phải biết rằng Chu sư phụ nói không phải cân lượng đời sau mà là cân thời Tống.

Một cân thời Tống bằng một cân sáu lượng đời sau, cái gọi là tám lạng nửa cân bởi vậy mà có. Ngọc Doãn đơn giản đánh giá một lượt, sáu mươi hai cân Tống bằng một trăm cân nửa lạng. Xích phát quỷ Lưu Đường trong Thủy Hử không phải là nhân vật quá xuất sắc, không ngờ lại có thể sử dụng binh khí nặng đến vậy?

Còn nữa, Trảm mã đao này đến rốt cuộc là một loại vũ khí kỳ quái đến mức nào?

Một thanh đao nặng đến trăm cân, ở hậu thế tuyệt đối là điều khó tưởng tượng.

Ngọc Doãn nhìn Chu sư phụ, sau một lúc lâu do dự, liền mở hộp gỗ ra.

Hộp gỗ này chất liệu lại rất bình thường, không có gì ngạc nhiên cả, tuy nhiên chiều dài lại kinh người, dựng thẳng lên chỉ thấp hơn Ngọc Doãn một cái đầu mà thôi. Trong hộp dùng nhung tơ mà lam, trên đó đặt một cây trường đao.

Nói là trường đao, chẳng bằng nói giống một thanh kiếm lớn thì chính xác hơn.

Đao tổng thể dài ước chừng một mét sáu, trong đó lưỡi dài một thước, cán dài 60cm, phần dưới chuôi đao có thiết châm, dù là ở trong nước cũng có thể sử dụng. Trảm mã đao này cũng có tên là Trảm mã kiếm, đã tồn tại từ thời kỳ Lương Hán, nghe nói thời Tam Quốc Lưu Bị từng tạo ra song kiếm thư hùng, hình thức ban đầu cũng là Trảm mã kiếm này, không phải dũng sĩ vũ dũng thì không thể sử dụng.

Trong Tân Đường thư cũng có ghi lại, nói Trảm Mã đao này nặng mười lăm cân, thuộc loại vũ khí chế thức.

Mà tới đời Tống, Trảm mã đao lại trải qua một lượt cải biến, cũng tham chiếu hoành đao đời Đường, phát triển thành bộ chiến dùng đao.

Mà Trảm mã đao phát huy được uy lực thật sự vẫn là Nhạc Phi vang danh thiên hạ.

Sách sử ghi lại, Nhạc Phi từng lấy bộ binh hành động chậm đánh tan thiết kỵ nhanh của quân Kim, sử dụng là giải mã đao sau khi được cải tiến. Tuy nhiên lúc này Nhạc Phi chỉ là một hiệu dụng, Trảm mã đao vẫn chưa được cải tiến.

Trảm mã đao đời Tống ước chừng năm sáu thước dài, cũng không khác biệt gì nhiều so ới Trảm mã đao trước mặt Ngọc Doãn.

Chỉ có điều thanh Trảm Mã Đao trước mặt rõ ràng là được chế tạo tỉ mỉ, cũng không biết là dùng vật liệu gì chế tạo, đại đao cầm trong tay vô cùng nặng. Lưỡi đao rộng hơn so với Trảm mã kiếm bình thường, ước chừng rộng thêm 4mm, sống đao rất dày, khiến thanh đao có hình dáng như cây cung, có thể gia tăng uy lực bổ chém.

Chuôi đao ước chừng to bằng cánh tay trẻ em, nắm trong tay cũng rất vừa. Ngọc Doãn cầm Trảm Mã Đao lên, bỏ vào khoảng không lập tức nghe tiếng đao phong nổi lên.

Tiểu nhị Tiểu Thiết nhìn đến ngây người!

Người này thật có khí lực, đại đao nặng sáu mươi hai cân mà hắn chỉ sử dụng bằng một tay, hơn nữa lại có vẻ không chút tốn sức.

Liên nuốt nước bọt, hạ giọng nói:

- Chu sư phụ, gã này khí lực mạnh quá?
 - Con trai của Nhạc Phi sao thua kém người khác được!
- Chu sư phụ cười ha hả, trong mắt hiện lên tia vui mừng.

- Xem ra thanh Hổ xuất này đã tìm được chủ nhân rồi.

Hổ Xuất?

Đây là tên đao này sao?

Ngọc Doãn lại nâng thanh đao lên tỉ mỉ xem xét, lại phát hiện phần bảo vệ tay ở thanh đao bằng mộc qua, cũng dùng sắt thô tạo thành, hiện ra một hình dạng hổ khẩu, nhìn lưỡi đao giống như là từ trong miệng hổ xuất ra, vô cùng đặc biệt.

Phần bảo vệ tay mộc qua này có thể tránh cho máu có thể chảy xuôi xuống chuôi đao làm tay ảm trơn.

Lật đao lại, thấy trên sống đao có khắc chữ: Ký Du đúc tháng ba Canh Tử!

Tháng ba năm Canh Tử, chẳng phải là năm Tuyên Hòa thứ hai sao? Thanh đao này không ngờ lại ở trong cửa hàng sắt này bị bụi phủ mờ hơn năm năm rồi.

Ký Du, chắc hẳn là tục danh của Chu sư phụ.

Ngọc Doãn không biết lai lịch của Chu Ký Du là gì, nhưng hẳn thật sự thích thành “Đại đao Hổ xuất” này.

Đời sau các loại quân chế mà Ngọc Doãn càng không có năng lực tìm được người tạo ra loại đại đao này.

Mà nay hẳn có thể thu thập thỏa thích, không có bất cứ gánh nặng gì. Một thanh đao cầm trên tay mà lòng tràn đầy chí khí nam nhi. Hẳn xem xét thanh Hổ xuất, trên mặt tràn ngập niềm vui không chút che giấu, sự yêu thích bộc lộ hẳn ra ngoài.

- Thanh đao này là của Tận Bát Chân, là muốn mã chiến.

Tuy nhiên gã đó bản lĩnh chưa giỏi, kết quả là chết cực kỳ thê thảm, ngay cả toàn thân cũng không còn.

Tiểu Ất và thanh đao này cũng thật có duyên, ta vốn định quay về chấm dứt việc kinh doanh ở đây, trở về định cư ở Việt Châu. Nếu Tiểu Ất đến chậm thêm mấy ngày là ta đã đi rồi, ha ha, cho nên nói tới sớm không bằng tới thật khéo. Đao này và Tiểu Ất là có duyên đấy.

Hổ Xuất này tích lũy tâm huyết của ta, khác hẳn với Trảm Mã Đao bình thường, vô cùng sắc bén, lúc sử dụng chia ra lực tạo ra nhiều phần uy lực.

Nếu gặp phải binh sĩ mặc giáp, với bản lĩnh của Tiểu Ất có thể một đao chém đứt thành hai đoạn. Hiện giờ Hổ Xuất đã có chủ nhận, tâm sự của ta coi như đã giải quyết xong, mong rằng Tiểu Ất chớ phụ cái tên “Hổ Xuất”. Tương lai cùng nó tạo nên công lao sự nghiệp sẽ không phụ tâm huyết bao năm của ta.

Ngọc Doãn nghe vậy thu đao lại, không chút khách sao thi lễ thật sâu với Chu Ký Du.

- Tiểu Ất quyết không phụ nhờ vả của Chu sư phụ.

- Đúng rồi, còn có một việc nữa còn phải làm phiền Tiểu Ất.

- Xin sư phụ chỉ bảo.

Chu Ký Du giải quyết xong một tâm sự thì cảm thấy vô cùng mỹ mãn, bảo Tiểu Thiết lấy ra hai ghế dựa, ra hiệu cho Ngọc Doãn cùng ngồi xuống, sau đó trầm giọng nói:

- Không dối gạt Tiểu Át, cả đời ta say mê chế tạo đao, cho nên bao năm nay vẫn cô độc, lão bằng hữu ở Khai Phong hầu như đã mất, lần này ta về quê, duy nhất còn chút vương bận ở Đông Kinh là Tiểu Thiết. Ừm, nó đã theo ta nhiều năm rồi...

Nói xong, Chu Ký Du chỉ vào tiểu nhị kia, trên mặt nở nụ cười hiền lành.

- Ta quy ẩn sơn lâm, từ nay về sau không đặt chân vào trần thế nữa.

Nhưng Tiểu Thiết còn trẻ, ta thật không đành lòng để nó theo ta ăn ở trong sơn dã.

Càng nghĩ mà không tìm được người có thể phó thác. Nay Tiểu Át thành tài, lại có danh hiệu ở phủ Khai Phong, là người thích hợp. Chỉ có điều nhiều năm trước đây không liên lạc, ta cũng thật hơi hổ thẹn, hôm nay Tiểu Át lại tìm tới cửa, vừa lúc có duyên với Hồ Xuất.

Cho nên ta mặt dày khản cầu xin Tiểu Át chiếu cố Tiểu Thiết.

Tay nghề của ta nó cũng học được mười phần, chỉ có điều tính cách quá đơn thuần, ta sợ nó bị người ta lừa gạt. Hiện tại có Tiểu Át, ta không còn lo lắng nữa rồi. Chỉ cần Tiểu Át gật đầu đồng ý, quan tâm tới Tiểu Thiết, chắc hẳn ở Khai Phong sẽ không có ai ức hiếp nó.

- Chu sư phụ, Tiểu Thiết nguyện đi theo sư phụ.

Tiểu Thiết nghe vậy lập tức quỳ xuống trước Chu Ký Du.

- Tiểu tử ngọc, ta rời khỏi nơi này, là vì ta đã hưởng thụ đủ vinh hoa phú quý, không có gì đáng lưu luyến nữa.

Nhưng ngươi thì khác, hào hoa phong nhã,

ngay cả mùi vị nữ nhân còn chưa biết, theo ta trở về Việt Châu, chẳng phải là đáng tiếc sao? Dù là người bằng lòng theo ta nhưng ta không đồng ý.

- Nhưng...

- Được rồi, đừng nghĩ gì nữa.

Chu Ký Du mặt nghiêm lại khiến Tiểu Thiết lập tức không dám nói gì thêm nữa.

- Tiểu Át, người có thể nguyện chiếu cố nó thay ta không?

- Nếu Chu sư phụ đã mở lời, sao Tiểu Át không dám tuân theo? Xin Chu sư phụ yên tâm, Tiểu Át nhất định bảo vệ Tiểu Thiết, không để người khác ức hiếp.

Ngọc Doãn nay không có chuyện để mà lo lắng nữa.

Đúng vậy, hắn không kết bè kết phái, nhưng nay hắn có thực lực, dù không đi làm kẻ đầu gấu lưu manh nhưng cũng nổi danh ở phố Mã Hành. Hắn có một cửa hàng thịt, một xưởng thịt chín, cộng thêm một lò mổ, trong ngoài cộng lại còn có hơn hai mươi người đi theo hắn kiếm ăn, mà những người này có ai lương thiện?

Dương Tái Hưng, Cao Thập Tam lang không cần nói năng rườm rà.

Dù là những người Vương Mẫn Cầu Hoắc Kiên, trên tay cũng đã từng giết người.

Đơn giản về điểm này mà nói, đám lưu manh nhàn rỗi lớn nhỏ trong phủ Khai Phong dám đến gây chuyện với Ngọc Doãn nào có mấy ai.

Chu Ký Du nghe xong, lập tức vui sướng cười ha hả!

Ngọc Doãn còn muốn mời Chu Ký Du uống rượu nhưng Chu Ký Du lại cự tuyệt.

Ông nói thể cốt kiêng rượu, Ngọc Doãn cũng không miễn cưỡng, liền hỏi ngày đi của Chu Ký Du, rồi sau đó cáo từ.

Ra cửa hàng sắt, tâm trạng Ngọc Doãn vô cùng tốt.

Đây chính là là chuyện tốt.

Sáng nay lúc ra khỏi nhà đã tìm được một thanh đao tốt, lại mua được cỏ khô quay về, tất cả đều giải quyết xong.

Về phần Chu Ký Du, Ngọc Doãn cũng không lo lắng.

Đi về hỏi Yến Nô là biết ngay, chắc hẳn Yến Nô cũng không xa lạ về ông ấy.

Tuy nhiên, Chu Ký Du nói ông từng chế tạo cho Yến Nô một đôi Lao Thập tử âm dương côn, đó là vật gì? Trong ấn tượng của Ngọc Doãn thì chưa từng thấy Yến Nô sử dụng côn, nên càng không hiểu Âm Dương côn này.

Rốt cục là nó có hình dạng như thế nào?

Sau khi trở về phải hỏi mới được.

Công phu của Yến Nô trong tưởng tượng của Ngọc Doãn thì chưa hề thấy cầm Âm Dương côn? Vậy đó là vật gì?

Ngọc Doãn cầm đại đao tìm một kiệu phu bảo đưa đao về nhà trước.

Hộp gỗ đó hơn trăm cân, cầm đi quả thật hơi vất vả, hơn nữa Ngọc Doãn còn định đến cửa hàng một chút, đương nhiên không thể mang thứ đồ đó đi theo. Hắn không lo lắng kiệu phu sẽ có ý xấu với đao của hắn, chỉ cần hắn còn ở Khai Phong thì có chạy đằng trời. Còn nữa, Ngọc Doãn cũng có chút hung danh, ai dám lấy đồ của hắn chứ? Hơn nữa, lấy đi Hồ Xuất thì có lợi gì?

Thanh đao này cũng chỉ có Ngọc Doãn là sử dụng được, những người khác đừng nói là sử dụng, dù có cầm lên cũng chưa chắc đã được.

Cứ như vậy Ngọc Doãn đi thẳng đến cửa hàng Ngọc gia.

Hắn vừa xuất hiện lập tức khiến đám người Hoàng Tiểu Thất vô cùng hưng phấn, không đợi hắn tới đã chạy lên trước hành lễ.

- Tiểu Át ca, sao lâu mới về vậy?

- Đúng vậy, không có người ở đây, tất cả mọi người đều thấy thiếu vắng.

- Nhanh đi gọi Nhị tỷ, Tiểu Át ca đến rồi!

Mọi người mồm năm miệng mười, hỗn loạn.

Nghe giọng nói quen thuộc quê hương, nhìn những khuôn mặt quen thuộc, tâm trạng Ngọc Doãn càng thoải mái, cười ha hả hàn huyên cùng mọi người.

Mà ở trong lầu Hoan xa xa, có chị em đi ra vừa lúc thấy Ngọc Doãn đi tới.

Chị em kia thấy Ngọc Doãn, trước tiên thì ngẩn ra, sau đó thì hét lên chói tai.

- Tiểu Ất ca đã trở lại, Ngọc đồ tể đã về rồi, đã về rồi!

Tiếng hét chói tai làm Ngọc Doãn giật mình, không đợi hần hiểu rõ chuyện gì thì đã thấy trong lầu Hoan chạy ra rất nhiều chị em, oanh oanh yền yền vô cùng náo nhiệt.

201. Chương 200: Từ Bà Tích Bái Sư

Ngọc Doãn bối rối.

Hắn không biết đã xảy ra tình huống gì, thấy các chị em chạy tới phía hắn, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ đó là: chạy nhanh đi!

Tuy nhiên sau hắn chợt tỉnh táo lại, nhìn chị em này tới trước mặt, chắp tay nói:

- Các tỷ tỷ có chuyện gì? Tiểu Ất mới trở về, có gì đặc tội với các tỷ tỷ thì xin bỏ qua.

Một cô gái cầm đầu nhóm chị em, vui mừng nói:

- Tiểu Ất ca, sao giờ này mới trở về?

- Đúng vậy, chúng ta chờ khúc nhạc mới của người lâu lắm rồi đó.

Ngọc Doãn ngẩn ra vội quay người lại.

Hoàng Tiểu Thất cười hì hì nói:

- Tháng trước, lầu Phong Nhạc đã cho biểu diễn “Lương Chúc” rồi!

- Ồ?

- Nghe nói rất hay, rất nhiều người thích..Tuy nhiên ta cũng chỉ ở xa nhìn thoáng qua mà thôi, nhưng cũng không thích thú lắm. Cũng không biết Mã Nương Tử tìm người nào biên soạn khúc nhạc đó khiến khúc nhạc của Tiểu Át ca xem cũng thường thôi.

Mã Nương Tử tổng cộng hát ba lần, lần nào cũng làm cho cả sân khấu đông nghịt.

Tuy nhiên nghe người ta nói Tiểu Át cũng viết một nhạc khúc rất hay cho lầu Phan, ngay cả Lý nương tử cũng khen ngợi. Nhạc khúc đó phải nói là nhất tuyệt, ít người có thể sánh bằng. Chỉ có điều đến lúc này khúc phổ mà Tiểu Át ca sáng tác cho lầu Phan vẫn chưa biểu diễn, cho nên mọi người ai cũng vô cùng chờ đợi khúc phổ này. Các cô nương này chắc vì chuyện này nên mới kích động như thế.

Lầu Phong Nhạc đã biểu diễn vở “Lương Chúc” rồi sao?

Tuy nhiên Ngọc Doãn cũng kịp phản ứng, Lầu Phong Nhạc mở hát, tất nhiên là thủ đoạn nhỏ, là tạo thế cho đại hội thi đấu tuyển chọn hóa khôi cuối năm. Vậy khúc mục Hóa bướm chấn động nhất lòng người kia quyết không thể nào biểu diễn vào lúc này được.

Suy nghĩ hiểu rõ chuyện này, Ngọc Doãn lại lộ vẻ khinh thường.

Hắn chấp tay nói với các chị em:

- Các tỷ tỷ đừng làm Tiểu Át khó xử, chỉ là khúc phổ kia đã bán đi, không còn thuộc Tiểu Át nữa, thật sự không thể tiết lộ được.

- Tiểu Át, ta cũng không phải là muốn hỏi thăm khúc phổ kia?

- Ồ?

- Nô nghe nói, trình độ đánh đàn ngọc của Tiểu Át còn cao hơn cả Kê Cầm, trong lòng thật là ngưỡng mộ.

Không biết Tiểu Át có rảnh đàn để chúng ta thưởng thức không, để giải nỗi hiếu kỳ của chúng ta.

Một khúc “Tân Mai Hoa Tam Lộ” mà Ngọc Doãn cải biên đã tạo nên rất nhiều ảnh hưởng, trên đường phố lưu truyền trình độ đàn cổ của Ngọc Doãn rất cao minh.

Thế cho nên mấy ngày nay,có một vài tài tử ở lầu Phong Nhạc xuất ra thủ đoạn muốn thu hút sự chú ý của chị em, không ngờ có chị em lại chằm chọc:

- Nếu muốn được các cô nương ưu ái thì hãy thắng Ngọc Tiểu Át dưới lầu Phong Nhạc đi.

Có người liền hỏi:

- Ngọc Tiểu Ất là ai?

- Ngay cả Ngọc Tiểu Ất cũng không biết, còn dám tự xưng tài đánh đàn vô song?

Chị em kia châm chọc nói:

- Tiểu Ất là Đông Kinh đệ nhất cầm sư, dù là Mậu Đức Đế Cơ cũng khen không dứt cầm kỹ của Tiểu Ất. Hẳn là đồng gia của cửa hàng dưới lầu, nếu người hơn Ngọc Tiểu Ất, các cô nương đương nhiên sẽ ưu ái người.

Ngọc Doãn lúc này như bị trúng thương.

Sau khi nghe Hoàng Tiểu Thất giải thích xong, Ngọc Doãn thấy vô cùng đau đầu.

Liên liên tục chấp tay với các chị em, vội vàng đi.

Sự việc kiểu ngày quả quyết không thể bắt đầu.

Nếu thật sự bắt đầu thì không thể kết thúc được. Hiện tại Ngọc Doãn không còn tâm trạng phân tâm vì việc này nữa.

Ra khỏi phố Mã Hành, Ngọc Doãn thở phào.

Hắn lau mồ hôi trên trán, liên tục lắc đầu cười khổ.

Vốn định trở về làm chút việc, nào ngờ lại gây ra một chuyện như vậy. Không được, chuyện này tốt nhất nên sớm giải quyết, nay hắn vừa trở ề, cho nên nhiều người vẫn chưa biết, nếu như để mọi người biết, phiền toái càng lớn.

Các chị em này cứ gặp là có thị phi đến.

Ngọc Doãn nhướn mày, đột nhiên dừng bước...

Chuyện này dường như có chút kỳ lạ. Theo lý mà nói, mình tuy không hợp với lầu Phong Nhạc, nhưng những cô nương kia vẫn dùng lễ đối đãi, quan hệ cũng không tệ. Nhưng vì cái gì mà có người đẩy hắn vào hố lửa? Đây rõ ràng là muốn cho Ngọc Doãn và những tài tử phong lưu trong thành Khai Phong đối đầu bất hòa, xử lý không tốt còn có thể đắc tội nhiều người.

Ngọc Doãn có lòng tin đối với tài đánh đàn của mình.

Nhưng cũng không có nghĩa là kỹ cầm của hắn thật sự có thể nổi tiếng.

Nói thật, đây chẳng qua là thủ đoạn hắn dùng để nâng cao giá trị con người, nếu không như thế, sao có thể được triều đình chú ý?

Đồ vật?

Dường như cũng có thể được chú ý.

Nhưng cho dù đấu vật có tốt, thì thế nào?

Giải thì vào Ngũ Long Tự, làm một chức quan nhà tản.

việc gì, cũng không có thực quyền gì. Gặp được người tới khiêu chiến thì đứng ra đấu hai trận, giữ thể diện cho triều đình.

Về phần mặt khác?

Ngọc Doãn thật nghĩ không ra.

Chỉ có thể lấy tài đánh đàn để nâng cao giá trị bản thân mới có thể gây chú ý trong mắt nhân vật lớn.

Không như thế, ai sẽ quan tâm một đồ tể như hắn? Ngọc Doãn biết, mình có địa vị như hôm nay là đều nhờ hàng ngày chăm chỉ rèn luyện âm nhạc ở đời sau, đây là ưu thế của hắn, nhưng không có nghĩa hắn sẽ dùng phương thức này đi đắc tội với người.

Sẽ là ai chứ?

Dùng một thủ đoạn như vậy để đặt mình lên đồng lửa?

Mục đích của họ là gì?

Liên tiếp nghi vấn khiến Ngọc Doãn đột nhiên cảm thấy một sự sợ hãi ngấm.

Không biết kẻ thù, không biết mục đích... Ôi trời, xem ra ta quay về Khai Phong thì phiền toái đầu tiên đã đến rồi!

Cứ như vậy, mang đầy ngập nghi vấn, Ngọc Doãn về tới nhà.

Quẹo vào Quan Âm viện, từ xa Ngọc Doãn đã nhìn thấy cửa nhà, một chiếc xe ngựa dừng ở đó, một phu xe ước chừng trên dưới bốn mươi, đang ngồi xổm bên cạnh, không biết đang suy nghĩ gì. Ngọc Doãn thấy kỳ lạ, sau khi do dự một chút liền đi tới.

- A, là Tiểu Át ca đã trở lại!

Phu xe kia nhìn thấy Ngọc Doãn, vội đứng dậy.

Thanh âm hơi lớn, rõ ràng là để thông tri cho người trong viện.

Ngọc Doãn nói:

- Người biết ta?

- Ha hã, quý nhân Tiểu Át ca quên rồi, lần này là tiểu nhân gặp Tiểu Át ca lần thứ hai đó.

Lần thứ hai?

Ngọc Doãn đánh giá phu xe một lượt, nhìn cũng thấy quen quen.

Chỉ có điều hẳn thật sự nghĩ không ra đã gặp người này ở đâu, vừa định mở miệng hỏi, đã thấy Yến Nô từ trong viện đi ra:

- Sao Tiểu Át ca giờ này mới về? Phong cô nương và Từ cô nương đã chờ huynh lâu rồi...

Phong nương tử? Từ nương tử?

Ngọc Doãn lập tức kịp phản ứng, Yến Nô nói hẳn là Phong Nghi Nô.

Tiểu nương tử này thật thông minh, biết mình vừa về thì ra thông báo ngay tin tức là có người tới nhà báỉ phỏng.

Nhưng Ngọc Doãn vẫn không nhớ nổi lai lịch của phu xe.

- Cửu Nhi tỷ, sao Phong nương tử lại đến đây?

- Ồ, nó cũng không biết. Tuy nhiên Phong nương tử lại rất yêu thích Khô Mộc Long Ngâm kia, đang giám định và thưởng thức ở trong phòng, còn mang theo nhiều lễ vật tới, dường như là có việc muốn cầu...Tiểu Ất ca, huynh cũng phải cẩn thận chút mới được.

- Cẩn thận?

- Ừ, sáng nay lúc huynh đi ra ngoài, nó đã quên nhắc nhở huynh.

Thời gian gần đây có nhiều người muốn tìm huynh đấu cầm. Nghe nói là từ lâu Phong Nhạc đồn ra, nhưng rốt cuộc là ai truyền ra, nó cũng không rõ lắm. Huynh vừa đi mấy ngày mà đã có nhiều người tới tìm huynh gây chuyện...

Yến Nô giảm âm thanh xuống, Ngọc Doãn gật đầu.

Hắn đi vào sân, chỉ thấy Phong Nghi Nô và Từ Bà Tích một trước một sau từ trong thư phòng đi ra.

Vừa nhìn thấy Ngọc Doãn, Phong Nghi Nô lập tức mỉm cười:

- Từ biệt mấy tháng, Tiểu Ất thật sự nổi tiếng rất nhanh.

- Ồ?

- Thành Khai Phong hiện nay không biết có bao nhiêu người đang để ý đến người, muốn đấu cầm với người. Nó cũng tò mò, Tiểu Ất đã có được danh hiệu Khai Phong đệ nhất Kê Cầm, chẳng lẽ còn muốn vượt lên trên cả danh hiệu ấy?

Nhìn thì như đang nói đùa, nhưng thật ra là đang nhắc nhở.

Ngọc Doãn cảm kích trong lòng, vội vàng nói:

- Phong nương tử đừng giấu cợt, Tiểu Ất nào có yêu cầu xa vời đó? Cũng không biết ai đã làm ra chuyện đó, ta cũng vừa ở phố Mã Hành nghe người ta nói đến, cảm thấy vô cùng đau đầu rồi.

Cái gì mà Khai Phong đệ nhất cầm, đây chẳng phải là đặt Tiểu Ất lên đồng lứa sao?

Ánh mắt Phong Nghi Nô lập tức sáng ngời, tán thưởng nhìn Ngọc Doãn.

Người ta nói thiếu niên đắc chí, khó tránh khỏi có chút khoa trương, nhưng biểu hiện của Ngọc Doãn lúc này rõ ràng là không chút nào đắc ý, mà lại vô cùng tỉnh táo, khiêm nhường.

Từ lúc bắt đầu đã có thiện cảm với Ngọc Doãn, Phong Nghi Nô không thể không giúp hắn.

- Nói đến chuyện này, thật ra nô có biết một chút.

- Kính xin Phong nương tử chỉ giáo.

Lúc này, Yến Nô lấy một chiếc ghế dài từ trong phòng ra, mời Phong Nghi Nô và Từ Bà Tích ngồi xuống.

Phong Nghi Nô hạ giọng nói:

- Trước đó Lý nương tử cũng nhắc tới chuyện này với nô, nghe giọng điệu của Lý nương tử, thì dường như là có một lần dạo chơi trong công viên, Phùng Tranh, tân hành Thủ của lầu Phong Nhạc đã nói tới chuyện này. Nhưng tình hình cụ thể thì nô cũng không rõ lắm, dù sao chuyện này là liên quan đến Phùng Tranh. Tiểu Át không hề đắc tội với Phùng Tranh, nhưng không ngờ lại dùng thủ đoạn đó đối phó với người?

Ngọc Doãn mờ mịt.

Phùng Tranh?

Đó chẳng phải là danh kỹ phủ Đại Danh đi theo Bạch Thế Minh đến phủ Khai Phong sao?

Mình và Phùng Tranh dường như không qua lại, thậm chí cũng chỉ gặp nhau một lần, mà nói chuyện cũng không nhiều...

Nói thật, đến hiện tại ấn tượng của hắn với Phùng Tranh rất mờ nhạt.

Nếu nói là lưu lại trong trí nhớ thì chỉ là lần đầu gặp ở Lầu Phong Nhạc thấy Phùng Tranh có cảm giác yêu mị.

Mình đắc tội với người này khi nào?

Mà nếu nói Phùng Tranh gây ra tin đồn này thì có đánh chết hắn, hắn cũng không tin.

Trong ấn tượng, cô ta cũng là người rất thông minh, sao có thể không biết nếu nói ra những lời không rõ ràng thì sẽ nảy sinh hậu quả như nào?

Nhưng mình và cô ta mình và nàng không oán không cừ, vậy thì là nguyên nhân gì?

Hay là, là Bạch Thế Minh ở phía sau sai khiến?

Ngọc Doãn day day mặt, thật sự là không nghĩ ra ở phương diện này có sự liên kết gì. Nếu thật là như vậy, gã khốn Bạch Thế Minh kia thật quá hẹp hòi. Mặc dù mình và hắn ta có chút chuyện, nhưng cũng không đến mức phải giở ra thủ đoạn này để hại mình.

-Ồ đúng rồi!

Ngọc Doãn nghĩ mãi mà không hiểu, liền gác qua một bên.

-Hôm nay Phong nương tử đến nhà chỉ sợ không phải là chỉ nói chuyện này cho tiểu nhân biết.

-Tiểu Át quả nhiên thông minh.

Phong Nghi Nô nói xong, xoay người nhận lấy một quyển sách từ tay Từ Bà Tích ở đằng sau, đặt trước mặt Ngọc Doãn.

-Lúc trước Tiểu Át từng đáp ứng với ta là dạy Bà Tích.

“Mẫu đơn đình” này nô đã xem qua, viết vô cùng hay, từ khúc rất đẹp. Nhưng phải hát như nào còn cần Tiểu Át chỉ điểm. Nô tuy rằng cũng tinh thông tiểu xướng, nhưng thật sự cũng không biết nên chỉ điểm thế nào cho Bà Tích.

Hôm nay đến là Bà Tích muốn báỉ sư, kính xin Tiểu Át chớ cự tuyệt.

Báỉ sư?

Để Từ Bà Tích báỉ ta làm thầy sao?

Ngọc Doãn ngạc nhiên nhìn Phong Nghi Nô, thật sự không hiểu cô gái này uống nhầm thuốc gì không.

202. Chương 201: Nhất Nhập Câu Lan Thâm Tự Hải

Phong Nghi Nô có kế hoạch của nàng.

Thật ra việc Ngọc Doãn quay về thì Phong Nghi Nô đã nhận được tin tức ngay.

Tuy nhiên nàng cũng không lập tức đến nhà thăm hỏi Ngọc Doãn mà hẹn gặp Lý Sư Sư ở Lưu Tô Viên phường Trấn An. Lưu Tô Viên này là một viên lâm tư nhân, cũng là do đại lão Lầu Phan là thương nhân Tư Mã Tĩnh mua với một số tiền lớn, tặng cho Phong Nghi Nô. Quan hệ giữa Phong Nghi Nô và Tư Mã Tĩnh khá phức tạp, nói bọn họ là tình nhân cũng được, là bạn hữu hợp tác cũng được, hay nói hai người họ là quan hệ chính và phụ cũng rất có lý. Dù sao quan hệ giữa hai người rất thân thiết.

Phong Nghi Nô dựa vào Tư Mã Tĩnh để nổi tiếng, còn Tư Mã Tĩnh thì dựa vào quan hệ của Phong Nghi Nô mà nhanh chóng đứng vững gót chân ở Khai Phong.

Phải biết rằng Tư Mã Tĩnh chỉ là một thương nhân ngoại lai.

Người Khai Phong mặc dù không bài xích ngoại lai, nhưng cũng có chút ngạo khí độc hữu của người Kinh sư.

Lúc đầu Tư Mã Tĩnh tới Khai Phong gần như không được chú ý tới, sau này là do Phong Nghi Nô giúp y làm quen với không ít danh sĩ quan viên, cũng chính vì nguyên nhân đó mà Tư Mã Tĩnh cực kỳ tôn trọng Phong Nghi Nô, nên tặng nàng Lâm viên này để tạ ơn.

Lý Sư Sư đã xem bộ “Mẫu đơn đình” của Ngọc Doãn, chỉ có điều nàng không bắt được giọng hát trong Mẫu đơn đình.

Toàn bộ Khai Phong, nếu nói giọng hát người nào hay nhất thì không ai qua được hai người Lý Sư Sư và Phong Nghi Nô, ngay cả hai nàng cũng không được, hướng chỉ là Từ Bà Tích vừa mới nổi? Hai người sau khi thương lượng, Lý Sư Sư liền đề nghị để Từ Bà Tích bái sư Ngọc Doãn.

- Muội muội, sao lại để Bà Tích bái Tiểu Ất làm thầy?

Lúc ấy Phong Nghi Nô chưa hiểu ý, nên trong lòng cũng rất mâu thuẫn.

Đúng vậy, Ngọc Doãn có tài học, tài đàn đàn vô song, thư pháp cũng có thể trở thành một trường phái riêng, hơn nữa tài văn chương cũng không tầm thường.

Nhưng dù gì thì Ngọc Doãn cũng chỉ là một đồ tể, mà tương lai Bà Tích sẽ phải đoạt được chức hoa khôi kia, nếu đã bái Ngọc Doãn làm thầy, chẳng phải vô duyên cớ địa vị thấp hơn Phùng Tranh hay sao? Phải biết rằng Phùng Tranh kia vào Khai Phong đã đi thăm hỏi các danh sĩ, cho nên rất nhanh đã có danh vọng. Mà Từ Bà Tích cũng không kém, nhưng nếu bái Ngọc Doãn làm thầy, chẳng phải sẽ bị người khác nhạo báng sao?

Không phải Phong Nghi Nô khinh thường Ngọc Doãn, nhưng xã hội này vốn là thế, khiến nàng không khỏi cũng bần khoản.

Đúng vậy, nàng thưởng thức Ngọc Doãn, nhưng lại càng coi trọng Từ Bà Tích và tương lai của Lầu Phan hơn.

Lý Sư Sư mỉm cười:

- Sao tỷ biết Tiểu Ất không có thành tựu?

- Cái này...

- Người này hiện tay tuy chỉ là một đồ tể, nhưng cũng là người mang tuyệt nghệ.

Ngẫm lại mấy tháng trước, hắn bị một kẻ lưu manh bức đến đường cùng, nhưng nay trong thành Khai Phong không ai là không nghe đến tên tuổi của Tiểu Ất. Tiểu muội cũng không hiểu rõ người này lắm, nhưng cảm nhận được ở người này có vô số bí mật, tương lai nhất định sẽ đạt được thành tựu. Tỷ tỷ à, lần này sau cuộc thi hoa khôi thì sẽ tỷ sẽ gả vào nhà Tư Mã đại quan nhân, nhưng dù vậy muốn thành công thì còn cần phải có quý nhân phù trợ. Theo tiểu muội thấy, Ngọc Tiểu Ất này chính là quý nhân của Bà Tích.

Lời Lý Sư Sư nói đã khiến Phong Nghi Nô dao động.

Liên tưởng đến màu sắc lằng mạn trong “Mẫu đơn đình”, sự kỳ vọng của nàng đối với Ngọc Doãn không khỏi cũng tăng lên vài phần.

- Thật ra, để Bà Tích bái Tiểu Ất làm thầy, không chỉ vì riêng Bà Tích, mà còn là tương lai của Phan lâu.

Đây cũng là thiện ý của tỷ đối với Tiểu Ất, lấy cớ giúp Tiểu Ất vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt. Tỷ cũng biết ngày ấy Phùng Tranh nói với Dương Dương, cầm sư giỏi nhất trong thành Khai Phong là Tiểu Ất...Câu nói đó của cô ta chẳng phải đã đẩy Ngọc Doãn lên đầu sóng ngọn gió.

Tiểu Ất ứng chiến, sẽ đắc tội với người, nếu không ứng chiến, cũng đắc tội với người!

Tỷ tỷ làm như vậy rất có lợi, lại giải quyết được phiền toái cho Tiểu Ất, đến sau này nếu có người tới cửa, Tiểu Ất cũng có thể vì lý do làm thầy dạy của Bà Tích mà tuyệt đối không cho đối phương đạt được ý muốn. Đợi qua một thời gian nữa sóng yên biển lặng thì đương nhiên sẽ vô sự.

Phong Nghi Nô nghe xong lời này, lập tức tán thành.

Nên hôm nay nàng mới dẫn theo Từ Bà Tích đến nhà Ngọc Doãn bá sư.

Tuy nhiên, Phong Nghi Nô cũng sẽ không nói cái gì mà vì tương lai xem trọng Ngọc Doãn, vì tìm một chỗ dựa cho Từ Bà Tích .v..v. Dầu gì nàng cũng là Thượng Thính Hành Thủ (người đứng đầu trong nghề ca múa), nếu thể hiện như vậy khó tránh khỏi bị Ngọc Doãn xem thường. Nàng chỉ nói làm như vậy, thứ nhất là vì muốn giúp Từ Bà Tích, thứ hai là vì tính toán cho Ngọc Doãn. Ngọc Doãn có thể thông qua cơ này để cự tuyệt đấu cầm cùng người ta.

Những người kia nếu như biết việc này chắc chắn sẽ không áp bức quá đáng...

Ngọc Doãn nghe xong, trong lòng rất cảm kích.

Hắn đang đau đầu không biết nên giải quyết sự việc Phùng Tranh khởi mào như thế nào, không ngờ Phong Nghi Nô đến đưa ra phương pháp giải quyết. Đúng vậy, ta lấy lý do bận dạy cho Từ Bà Tích, nào có tính thần đấu cầm.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn vội đứng dậy, chấp tay với Phong Nghi Nô.

- Lòng tốt này của Phong nương tử, Tiểu Ất vô cùng cảm kích.

- Tiểu Ất, Tiểu Ất có nhà không?

Ngọc Doãn và Phong Nghi Nô đang nói chuyện, thỉnh thoảng còn thảo luận về hành văn của “Mẫu đơn đình”, chợt nghe bên ngoài có tiếng người.

Ngay sau đó thấy Dương Tái Hưng sải bước tiến vào, vừa vào cửa đã liến thoắng:

-Tiểu Ất, sao trở về rồi mà không đến lò mổ vậy? Đám người Thập Tam Lang rất nhớ huynh đấy.

- Đại Lang, sao ngươi đến đây?

Ngọc Doãn vội đứng dậy, nghi hoặc hỏi.

- Ta vừa rồi đưa thịt chín đến Phan lầu, thuận tiện đi ngang qua, cho nên...A, khoan đã, Từ cô nương, sao cô cũng ở đây?

Lúc này Dương Tái Hưng mới để ý trong viện còn có người khác.

Tuy nhiên, khiến Ngọc Doãn cảm thấy bất ngờ là Dương Tái Hưng biết Từ Bà Tích.

Y đột nhiên nói chuyện lấp bắp, gò bó. Mà Từ Bà Tích thấy Dương Tái Hưng tiến vào cũng ngẩn ra, hai má ửng hồng cúi đầu không dám nhìn Dương Tái Hưng. Nghe Dương Tái Hưng hỏi thì cũng chỉ “ừ” một câu rất khẽ.

Kỳ lạ!

Ngọc Doãn lập tức nhăn đầu lông mày.

Còn Phong Nghi Nô thì tò mò:

- Bà Tích biết vị hảo hán này?

- Vâng!

Phong Nghi Nô nhìn Ngọc Doãn, không đợi Ngọc Doãn mở miệng, Yến Nô đã dành nói trước, giới thiệu:

- Phong tỷ tỷ, đây là Dương gia Đại Lang, hiện nay đang quản lý lò mổ của Tiểu Ất ca.

- Quả nhiên là một hảo hán!

Phong Nghi Nô ngoài miệng thì khách khí nhưng trong lời nói thì dường như không quá để tâm tới Dương Tái Hưng.

Nàng để lại “Mẫu đơn đình”, nói với Ngọc Doãn:

- Nếu Tiểu Ất có khách, vậy nô cáo từ trước. Bắt đầu từ ngày mai phải nhờ đến Tiểu Ất rồi, mỗi buổi trưa hàng ngày nô sẽ đưa Bà Tích đến học, hy vọng không làm phiền Tiểu Ất.

- Sao...sao...

Ngọc Doãn cầm lấy ” Mẫu Đơn đình ”, nghi hoặc hỏi:

- Sao Phong nương tử không cầm đi?

- Bên Lý nương tử có in ra mười cuốn, đều do Lý nương tử bảo quản.

Đây là bản sao, để ở chỗ Tiểu Ất cũng tiện cho việc chỉ điểm Bà Tích.

Thì ra là thế!

Ngọc Doãn lập tức không khách sao cất Mẩu đơn đình đi, tiễn Phong Nghi Nô và Từ Bà Tích đi ra.

Cho đến lúc này hắn mới nhớ ra phu xe ở trước cửa kia là ai. Lần trước lúc kết thúc việc giao tranh tại Khoái Hoạt Lâm, Lý Sư Sư từng ngăn Ngọc Doãn lại, phu xe kia chẳng phải là người này sao? Lại nhìn xe ngựa thì đúng là xe ngựa ngày đó Lý Sư Sư ngồi trên. Chẳng trách phu xe này vừa gặp mình đã nói đây là lần thứ hai gặp mặt. Tuy nhiên cũng không trách được Ngọc Doãn, lần trước gặp y là vào buổi tối, y còn đội nón tre trên đầu, nên sao Ngọc Doãn có thể nhận ra được?

- Bà Tích, sao người lại biết Dương Đại Lang kia?

Khi ở trên xe ngựa, Phong Nghi Nô đột nhiên mở miệng hỏi.

Không phải là nàng không nhận ra thái độ khác thường của Từ Bà Tích, chẳng qua là có mặt Ngọc Doãn, nàng không nên hỏi nhiều.

Từ Bà Tích đỏ mặt lên, nói nhỏ:

- Tháng trước tại buổi thiết yến Cao Nha Nội có mời nô tới hiến hát.

Khi nô trở về thì đã khuya, trên đường lúc đi qua cầu thì bị một đám lưu manh say rượu ngăn lại. May mắn lúc ấy Đại Lang xuất hiện, đuổi đánh mấy tên lưu manh đó giúp nô, tránh nô bị làm nhục. Tuy nhiên từ sau lần đó nô vẫn chưa gặp lại hắn.

- Thì ra là thế!

Phong Nghi Nô đột nhiên thở dài:

- Từ sau khi Hương ểnY tiên sinh bị trục xuất, Thái Mậu Phủ Doãn tiếp quản thì trị an của Thành Khai Phong thật sự là kém hơn rất nhiều so với trước đây. Kể đó cả ngày chỉ biết ngâm thơ phụ xứng, chẳng có chút bộ dạng của một Phủ Doãn Khai Phong. Chỉ sợ chức Phủ Doãn này cũng làm không được lâu dài.

Trong lời nói của Phong Nghi Nô mang ý châm chọc, nhưng lại có vẻ chắc chắn như đinh đóng cột.

Nàng nói chắc chắn như vậy, bởi vì nàng có chỗ dựa là tỷ muội tốt Lý Sư Sư của nàng.

Nghĩ sau khi trở về nhất định phải đi tìm Lý Sư Sư để thổ lộ, đến lúc đó Lý Sư Sư chỉ cần nói thêm vài lời, chắc chắn quan chức của Thái Mậu sẽ không được lâu dài.

Chỉ có điều sau khi Phong Nghi Nô cảm thán xong, đột nhiên lại chuyển giọng.

- Bà Tích, tuy rằng Dương Đại Lang kia có ân nghĩa với người, người có thể dùng phương thức khác để báo đáp, nhưng không được động lòng đấy.

Ồi, đã vào Câu Lan, sâu tựa như biển, hai người các người cuối cùng cũng phải đi trên hai con đường khác nhau.

Con đường tiền đồ của người rộng lớn và dữ dội, nếu lần này đoạt được vị trí Hoa khôi, trở thành Thượng Thính Hành Thủ, vinh hoa phú quý sẽ dễ dàng đạt được. Mà Dương Đại Lang kia tuy lợi hại, nhưng vẫn chỉ là đồ tể giết mổ heo theo con đường của Tiểu Át, người có thể giúp hấn ta, báo đáp hấn ta, thậm chí có thể âm thầm tiếp tế hấn ta, nhưng chỉ cần ngày nào hấn ta vẫn chỉ là một tiểu dân, thì hai người không thể có liên quan. Làm không tốt, ngược lại sẽ hại hấn, mà bản thân người cũng bị liên lụy.

Bên ngoài cảm thấy làm Thượng Thính Hành Thủ nở mày nở mặt, nhưng ẩn chứa trong đó bao đau khổ, ai có thể hiểu được?

Từ xưa đến nay, vị trí Thượng Thính Hành Thủ này có mấy người sống tốt. Lý Sư Sư bởi vì được hoàng đế Huy Tông sủng ái, Phong Nghi Nô là vì quan hệ với Lý Sư Sư mới có thể hô mưa gọi gió, có được tên tuổi. Nếu như không có quan hệ này, thì chỉ cần động lòng xuân cũng chính là tự tìm đường chết. Trong mắt những đại nhân vật, cái gọi là Thượng Thính Hành Thủ cũng chỉ là món đồ chơi mà thôi.

Từ Bà Tích nghe được trong lòng chấn động, trên mặt chợt lộ ra vẻ ảm đạm.

Ngọc Doãn tiễn Phong Nghi Nô và Từ Bà Tích xong thì quay lại, lời Dương Tái Hưng sang một bên, hạ giọng hỏi:

- Đại Lang biết Từ nương tử?

- Vâng!

- Đại Lang, không phải là người thích Từ nương tử đó chứ?

Dương Tái Hưng đỏ mặt lên, sau một lúc do dự, gật đầu:

- Phải!

Quả thế!

Ngọc Doãn vỗ nhẹ trán, trên mặt lộ ra cười khổ.

- Tiểu Ất ca, huynh sao vậy? Chẳng lẽ Đại Lang không thể thích Từ cô nương sao?

Yến Nô mời Dương Tái Hưng ngồi xuống, vẻ mặt nghi vấn:

- Nô lại cảm thấy Từ cô nương kia cũng không kém, mặc dù ở Câu Lan nhưng lại không hề giống như các nữ tử phong trần, mà lại toát lên khí chất thanh cao.

- Không phải nói Từ cô nương không tốt, mà là nói...

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, suy nghĩ một chút nói:

- Cửu Nhi tỷ không biết môn đạo trong Câu Lan, giống như một khi Từ cô nương tiến vào đó, thì thân bất do kỷ rồi.

- Không phải vậy đâu, nô thấy Phong nương tử rất tiêu dao mà.

- Vậy phải xem người nào là tỷ muội của cô ấy. Lý Sư Sư thường Trấn An dư lực giúp cô ấy, thì cô ấy cũng dư lực để giúp Từ cô nương. Bên trong Câu Lan vô cùng phức tạp. Nếu như không có chỗ dựa vững chắc thì rất khó có tự chủ. Phong nương tử nhìn bề ngoài vô cùng nổi tiếng, nhưng muội có biết sự nổi tiếng của cô ấy được tạo nên bởi thân phận của Lý nương tử.

Nếu không có Lý nương tử, sao cô ấy có thể tiêu dao khoái hoạt như hôm nay?

Dương Tái Hưng nghe vậy lập tức sắc mặt biến đổi!

203. Chương 202: Theo Nhau Mà Đến

Yến Nô cũng đã trầm mặc.

Đối với những chuyện trong Câu Lan Ngõa Xá, nàng thật sự không hiểu.

Nghe Ngọc Doãn nói như vậy, nàng mới biết giữa Từ Bà Tích và Dương Tái Hưng có khoảng cách rất lớn. Khoảng cách này gần như khiến không người nào có thể vượt qua được, càng khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng. Chỉ có điều, Yến Nô thấy bộ dạng âm trầm kia của Dương Tái Hưng thì có chút không đành lòng, sau do dự một chút, nàng cúi đầu hỏi:

- Tiểu Ất ca, chẳng lẽ Đại Lang không có cơ hội sao?

Cơ hội?

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, lâm vào trầm tư.

Mà trên gương mặt đầy tuyệt vọng của Dương Tái Hưng lại toát lên vẻ chờ mong.

Y nhìn Ngọc Doãn chăm chú, đợi câu trả lời của Ngọc Doãn.

Trong thâm tâm lại quyết định: Nếu như Tiểu Ất nói không được, vậy thì đêm nay sẽ đến Phan lâu tìm Bà Tích, nếu nàng nguyện lòng đi theo ta, thì dù là mở một đường máu, ta cũng phải mang nàng ấy đi. Ra khỏi Đông Kinh rồi, ai có thể quản ta được?

- Cũng không phải không hy vọng.

- Hả?

Dương Tái Hưng nghe xong những lời này, lập tức tinh thần tỉnh táo.

Y kéo tay Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất, hãy giúp ta tìm cách đi.

- Đại Lang là thật lòng thích Từ Bà Tích?

- Đương nhiên!

Dương Tái Hưng không chút do dự gật đầu nói:

- Hai mươi năm nay ta chưa từng thích một nữ nhân như vậy. Nếu không có được cô ấy, thì ta...

Dương Tái Hưng ghen lại, nói được một nửa thì không nói gì được nữa.

Y hít sâu một hơi, đột nhiên lớn tiếng:

- Nếu Tiểu Ất có thể giúp ta cưới được Bà Tích, dù làm trâu ngựa ta cũng tình nguyện!

Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Dương Tái Hưng cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng đến lúc này Ngọc Doãn cũng không dám khẳng định Dương Tái Hưng trước mắt này có phải là Dương Tái Hưng chết trận ở sông Tiểu Thương trong lịch sử hay không, nhưng trong lòng hắn đã coi y là Dương Tái Hưng kia rồi. Dương Tái Hưng trong lịch sử cũng vũ dũng không hề kém Nhạc Phi, nhưng đáng tiếc vẫn chỉ là một viên mãnh tướng. Nói khó nghe một chút, nếu dùng câu hữu dũng vô mưu để hình dung Dương Tái Hưng thì chưa đủ, cho nên trong thâm tâm Ngọc Doãn vẫn muốn thay đổi Dương Tái Hưng, đáng tiếc vẫn chưa tìm được cơ hội.

Tiếp xúc với Dương Tái Hưng không lâu, nhưng hắn lại hiểu rõ Dương Tái Hưng.

Đây là một người cực kỳ thẳng thắn, không có tâm địa gian xảo, muốn khuyên bảo y thay đổi nếu không có lý do hợp lý thì khó mà thành.

Mà nay Từ Bà Tích này chẳng phải là một cái cơ rất tốt đó sao?

- Đại Lang, người cũng biết người và Bà Tích có chênh lệch rất lớn, vậy có biết đó là gì không?

Dương Tái Hưng ngẩn ra, lắc lắc đầu.

Trong thâm tâm y thậm chí có chút kỳ lạ: Ta và Bà Tích có chênh lệch rất lớn sao?

Ngọc Doãn nói:

- Chênh lệch lớn nhất giữa Đại Lang và Bà Tích chính là trong tay Đại Lang không có quyền lực.

- Ồ?

- Thiên hạ hiện nay đã sắp có loạn lạc.

Lần này ta tới Mạc Bắc đã được mở rộng tầm mắt, cảm nhận được sâu sắc. Ta cảm thấy Đại Tổng sắp phải gánh đón một nguy cơ rất lớn, mà trên dưới triều đình ít người biết tới điều này. Hoặc là nói bọn họ không phải không biết mà là không muốn biết mà thôi.

Cứ như vậy thì Đại Tổng chắc chắn có tai họa.

Đây cũng là lần đầu tiên Ngọc Doãn bộc lộ tiếng lòng với người thân.

Yến Nô ngạc nhiên nhìn Ngọc Doãn, đột nhiên nói:

- Trước đây Tiểu Ất ca nói muốn đi phía Nam chính là cảm nhận được điều này?

Ngọc Doãn gật đầu.

- Thật ra không chỉ có ta cảm nhận được, mà cũng có những nhân sĩ cảm nhận được.

Cửu Nhi tỷ cũng biết ta quen biết với Đại Lang Lý gia và Thiếu Dương, bọn họ đều là những nhân sĩ có nhận thức, trong lời nói của bọn họ luôn biểu hiện lo lắng. Mà lần này ta tới Mạc Bắc, cũng thấy quá nhiều sự việc, nên càng tin tưởng lời của bọn họ.

Đại trưởng phu nên kiến lập công lao sự nghiệp.

Lúc này Dương Tái Hưng đã hiểu:

- Ý Tiểu Ất là ta đầu quân?

- Không!

Ngọc Doãn phủ định:

- Tòng quân, đương nhiên có thể lập nhiều công lao sự nghiệp, nhưng một khi đã bước vào đó thì cả đời người coi như xong rồi....người cũng đã biết câu chuyện về Dịch võ tướng công rồi chứ?

Dương Tái Hưng nói:

- Là Tiểu Ất nói Dịch gia gia?

Cách xưng hô “gia gia” thật sự không phải là chỉ quan hệ thân thuộc gì, mà xuất phát từ sự tôn kính.

Tựa như đời sau người ta gọi Nhạc Phi là “Nhạc gia gia”. Ngọc Doãn nhắc đến chính là danh tướng Dịch Thanh thời Bắc Tống. Người này nổi lên trong quân, gia cảnh bần hàn, cả đời cống hiến chỉ lên được chức Phó Sứ Xu Mật Viện, có thể nói là cực hạn rồi.

Một người cả đời hai mươi lăm năm chinh chiến, bách chiến bách thắng.

Nhưng khi ông ta còn sống lại chịu đủ mọi nghi kỵ, cuối cùng uất ức mà chết.

Tuy nay mọi người nhắc tới Dịch Thanh đều vô cùng ngưỡng mộ và tôn sùng, thật ra cũng chỉ là một mặt mà thôi. Còn trong xương cốt Đại Tống nếu đã nghi kỵ đối với võ tướng thì đã định trước võ tướng đó khó có thể sống yên trên triều đình. Như Dịch Thanh, có thể nói chiến công hiển hách, lại vô cùng trung thành với Đại Tống, nhưng khi ông còn sống cũng nhiều lần bị kẻ khác buộc tội, thậm chí còn vu cáo hãm hại...

Mà trong những người buộc tội, vu cáo hãm hại ông chẳng thiếu những danh thần trong đó.

Ví dụ như Văn Ngạn Bác, như Phạm Trọng Yên...

Văn Ngạn Bác từng chủ trương bãi miễn Dịch Thanh, nhưng không thừa nhận cũng không được, Dịch Thanh là “Trung cần hữu tổ”; Âu Dương Tu vào tháng bảy nguyên niên Gia Hữu đã thượng tấu bãi miễn Dịch Thanh nhưng lại không đưa ra được một chứng cứ phạm tội có hiệu lực, cuối cùng không thể không mượn cớ dùng thuyết ngũ hành đem tai họa lũ lụt năm xưa giá họa trên người Dịch Thanh, có thể nói là một câu chuyện bịa đặt thêm dặt tội danh điển hình.

- Dù là Đại Lang có lập được công lớn như Dịch gia, kết quả cũng khó có thể trở nên nổi bật.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Ngọc Doãn đứng lên, quay người đi vào trong phòng ngủ.

Lát sau thấy hần cầm một quyển sách đi ra, đặt xuống trước mặt Dương Tái Hưng:

- Đại Lang lúc này cần phải đọc sách biết chữ.

Ta sẽ nghĩ cách để Đại Lang đi thư viện, không phải cầu công danh gì, chỉ cầu một tên tuổi.

Nay việc Đại Lang phải làm là thoát khỏi thân phận người thị tỉnh, không như thế, dù là lập nhiều công lao lớn cũng khó mà làm nên việc lớn. Về việc này, ta sẽ tìm Thiếu Dương để nhờ giúp. Hần ta quen nhiều thư viện hàn môn, nghĩ chắc vào đó không khó.

- Phải đọc sách biết chữ?

Dương Tái Hưng nhìn bản “Bách gia tính” trước mắt, lập tức đau hết cả đầu, hàng lông mày xoắn lại.

- Đây chính là thân phận!

Ngọc Doãn hạ giọng nói:

- Đại Lang phải thay đổi thân phận mới có thể khiến người ta tiếp nhận. Nếu thật sự có tai họa, Đại Lang lấy thân phận là học sinh thư viện đi tòng quân, được gọi là xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao, là một câu chuyện được người người ta tụng, nhưng nếu hiện tại đi đầu quân....hử hử, thật sự là quá tầm thường, không quá có tác dụng. Người cho là hai con đường này, con đường nào thỏa đáng hơn?

- Cái này..

Dương Tái Hưng có chút chần chờ.

Ngọc Doãn cũng không thúc giục, chỉ ở bên bắt chéo chân lên.

Nhưng Yến Nô lại không kìm được hỏi:

- Đại Lang, nay nô cũng vừa mới học biết chữ, người cần gì phải mặt nhăn mày nhí?

Hãy nghĩ đến Từ cô nương, nếu muốn Từ cô nương có được cuộc sống tốt lành, muốn Từ cô nương có hy vọng, chủ ý này của Tiểu Ất ca là tốt nhất.

Dương Tái Hưng làm sao không biết chủ ý này của Ngọc Doãn là tốt nhất?

Chỉ có điều nghĩ đến việc mình phải mặc áo học sinh lên lớp học bài, vào học đường đọc sách biết chữ là trong lòng y không ngừng kêu khổ.

Từ nhỏ đến lớn, Dương Tái Hưng thích học thương bồng, không hề thích đọc sách biết chữ. Dù là lão đạo sĩ dạy y võ nghệ đã từng nhiều lần khuyên bảo y đi đọc sách, nhưng Dương Tái Hưng mỗi lần đọc sách là thấy đau đầu rồi rắm.

Nhưng hiện tại lại liên quan đến hạnh phúc cả đời mình!

Dương Tái Hưng cắn răng, sau một lúc lâu nhún chân:

- Học một lần thì có làm sao, chỉ cần Bà Tích vui là được....

Ngọc Doãn nghe vậy lập tức mỉm cười.

Sau khi tiễn Dương Tái Hưng thì trời đã tối.

Yến Nô đã làm xong bữa cơm bưng lên, ngồi xuống bên cạnh Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất ca, huynh đã gặp Ký Du thúc phụ chưa?

Ngọc Doãn đang thưởng thức thanh Hồ Xuất bảo đao, nghe Yến Nô hỏi, liền cẩn thận đặt bảo đao vào hộp, ha hả cười nói:

- Nhắc tới cũng thật khéo, từ chợ lừa ngựa đi ra, đi ngang qua cửa hàng sắt vừa đúng lúc cửa hàng sắt mở cửa, liền đi vào xem. Không ngờ còn gặp được một vị bề trên. Nhưng sao ta không có ấn tượng về Chu thúc phụ này?

Chu Ký Du và Chu Đồng là bạn tốt, vô cùng thân thiết.

Hai người tuổi mặc dù có chút chênh lệch nhưng cũng là bạn vong niên.

Chu Ký Du là một trong số ít đại gia đúc kiếm thành danh tại thành Khai Phong này, tài nghệ vô cùng cao siêu. Bởi vì thích sưu tập các loại tài liệu nên hàng năm không ở tại thành Khai Phong. Hơn nữa Chu Ký Du và Ngọc Phi có chút mâu thuẫn, cho nên rất ít đi lại. Thậm chí có thời gian ngắn, nơi nào có Ngọc Phi thì nơi đó không có Chu Ký Du; nơi nào xuất hiện Chu Ký Du thì sẽ không có Ngọc Phi. Hai người mâu thuẫn cực kỳ sâu sắc khiến cho Chu Đồng ở giữa cũng thường xuyên ở vào thế khó xử.

Cho nên Chu Ký Du biết Ngọc Doãn mà Ngọc Doãn lại không biết Chu Ký Du.

- Chu thúc phụ nói, người đã chế tạo cho muội đôi âm dương côn? Vì sao ta chưa từng thấy nhỉ?

Yến Nô bật cười khúc khích:

- Sao huynh chưa từng thấy chứ?

-Có sao?

Ngọc Doãn kinh ngạc nhìn Yến Nô, thấy Yến Nô đứng dậy đi vào nhà bếp, lát sau cầm theo hai cây can diện trượng dài ngắn đi ra.

Nàng đặt lên bàn:

- Đây là âm dương côn do Chu thúc phụ chế tạo ra.

Can diện trượng, Âm dương côn?

Ngọc Doãn bối rối!

Can diện trượng này một cây dài ước chừng một mét, cây ngắn 60cm.

Ngọc Doãn thường xuyên thấy Yến Nô sử dụng cây dài để làm mỳ Lanh Đào, cây ngắn để làm bánh. Có đôi khi, Ngọc Doãn thậm chí thấy Yến Nô cầm hai cây Can diện trượng nghiền nguyên liệu nấu ăn làm nhân bánh, nhưng hẳn là chưa từng nghĩ đây là binh khí.

Yến Nô cười hì hì, cầm lấy Can diện trượng.

Hai cây can diện trượng khớp lại rắc một cái, lập tức trở thành một trường côn dài 1,5m.

Sau đó thấy Yến Nô lại khẽ di chuyển ở nơi đầu côn, từ một đoạn côn ngắn lại lộ ra một lưỡi thương dài chừng 10cm.

Yến Nô cầm thương đứng vững chãi trong đình viện.

- Tiểu Ất ca, không ngại chúng ta thử một chút, xem Hồ Xuất của huynh lợi hại hay là thanh Trúc thương này của nô lợi hại?

Hóa ra, Âm dương côn này là theo cách nói của Chu Du Ký, nhưng Yến Nô lại gọi nó là Thanh trúc.

Cái gọi là Thanh trúc miệng xà, lưỡi thương kia chẳng phải giống lưỡi rắn sao? Ngọc Doãn do dự một chút, đi qua tiếp nhận Thanh trúc trong tay Yến Nô, múa một vòng, lập tức khen miệng không dứt. Thanh trúc này có thể cận chiến, có thể viễn chiến, có thể làm côn, có thể làm thương, thay đổi liên tục. Cầm trên tay không quá nhẹ, ước chừng cũng phải trên dưới ba mươi cân.

Nhìn dáng vẻ hứng trí của Yến Nô, Ngọc Doãn thật không thể tưởng tượng nàng làm thế nào dùng can diện trọng nặng như thế để nấu cơm.

Chẳng trách rất ít khi thấy nàng luyện công, chỉ sợ ngay cả lúc nấu cơm cũng là lúc nàng luyện công rồi.

- Thương tốt, thật đúng là thương tốt!

Ngọc Doãn lên tiếng khen, trả lại thanh trúc cho Yến Nô:

- Tuy nhiên, thương này của Cửu Nhi tỷ dù tinh xảo nhưng vẫn không sánh bằng Hồ Xuất.

Ta cảm thấy, thương của Cửu nhi tỷ dùng để giao đấu với nhân sĩ giang hồ còn được, nhưng nếu ở trên chiến trường thì Hồ Xuất vẫn uy mãnh hơn.

- Ha ha ha, lâu rồi không nghe Tiểu Ất nói chuyện...Cái gì mà chiến trường? Cái gì mà Hồ Xuất uy mãnh? Không phải là Tiểu Ất muốn tòng quân đấy chứ?

Đúng lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng cười sang sảng.

Ngọc Doãn hơi sửng sốt, xoay người nhìn lại.

Trong lòng càng thấy kỳ lạ hơn: Sao hôm nay nhà mình lại náo nhiệt đến thế, khách cứ lần lượt theo nhau mà đến!

204. Chương 203: Tình Nghĩa

Lý Dật Phong tươi cười chấp tay đi vào cửa.

- Chuyến này Tiểu Át đi quá lâu, sao giờ mới về? Không sợ Cửu Nhi tỷ ở nhà sốt ruột sao.

Yến Nô lập tức đỏ mặt, nói gắt:

- Đại Lang đừng uống nhiều rượu ăn nói lung tung.

- Rượu chưa uống cơm chưa dùng.

Ha hả, nhìn thời gian thì vừa kịp bữa cơm của Tiểu Át rồi.

Nói xong, lý Dật Phong cũng không khách khí ngồi xuống bàn cơm, nhìn thoáng đồ ăn trên bàn, liên tục khen ngợi:

- Tay nghề của Cửu Nhi tỷ thật sự giỏi, bốn món ăn một món canh, hương sắc đều đủ. Hả Hả, Thiếu Dương cũng ngồi, lại tới vừa đúng lúc nhỉ.

Tên đó hôm nay làm sao vậy, nói ngọt như mật?

Trong lòng Ngọc Doãn thấy kỳ lạ, biểu hiện hôm nay của Lý Dật Phong khác với phong cách trước đây của y.

Lại nhìn Trần Đông, mặt đen sì yên lặng ngồi xuống, không nói lời nào, cũng không động đũa, cảm như hén.

Yến Nô được khen, trong lòng rất vui.

- Hôm nay Đại Lang nói ngọt quá. Bốn món ăn một món canh cũng chỉ đủ cho một mình Tiểu Át, để nô đi làm thêm chút đồ ăn, tiện thể làm bánh nướng áo chao, kéo lát nữa mọi người lại không có gì ăn. Đúng rồi, Tiểu Át muốn uống rượu, để nô đi mua.

Phụ nữ mà, thật dễ dụ!

Đặc biệt là cô gái một lòng muốn lo toan việc nhà, chỉ cần được khích lệ một câu là sẽ vui mừng ngay được.

Tuy nhiên Ngọc Doãn cũng có thể cảm nhận được, là Lý Dật Phong không phải là không có việc mà đến.

Hắn về mới hôm qua thì hôm nay Lý Dật Phong đã đến nhà rồi?

Hơn nữa nhìn biểu hiện của Trần Đông như bị thiếu nợ một ngàn quan, Ngọc Doãn biết, nhất định là có chuyện xảy ra.

- Không cần làm thêm thức ăn nữa. Cửu Nhi tỷ mua rượu, nhân tiện mang hộ chút thực phẩm chín là được.

Yến Nô đáp lời, tháo tạp dề vải bông xuống, cầm chút tiền đi ra cửa.

Ngọc Doãn từ trong bếp lấy ra hai bộ bát đĩa, nhìn nhìn Lý Dật Phong, lại nhìn Trần Đông, lúc này mới đặt lên bàn.

- Nói đi, có chuyện gì?

Nụ cười tươi của Lý Dật Phong lập tức cứng lại, lộ vẻ hồ thẹn.

- Tiểu Ất, đã lâu không gặp Tiểu Ất, thật nhớ quá.

- Người không nói?

- Không phải không nói, mà là không có việc gì để nói.

Ngọc Doãn mỉm cười, đứng dậy đến cửa nhà bếp, đem cỏ khô đặt xuống để Âm Kim ăn. Sau đó hắn cười nói:

- Đại Lang, lúc này Cửu Nhi tỷ không ở nhà, người cứ nói ra đi. Bằng không lát nữa Cửu Nhi tỷ về thì lại không tiện. Tính tình người thế nào, chẳng lẽ ta không hiểu. Nếu không phải là có phiền toái, chắc chắn không cười nói như vậy đâu. Cho người thêm một cơ hội cuối cùng, có việc thì nói đi. Nếu Cửu Nhi tỷ trở về, người có nói cũng không được nữa.

Tính tình cô ấy rất nóng nảy, gây ra chuyện sẽ đánh người thật đó.

- Ta...

Lý Dật Phong nghe Ngọc Doãn nói vậy, ghen đỏ bừng cả mặt.

Trần Đông đang buồn bực dùng bữa, nghe đến đó rồi cuộc không kìm được nữa quăng đũa trên bàn:

- Lý Dật Phong, người muốn nói gì thì nói đi...Ta vốn không muốn đến, người lại kéo ta tới, rồi lại cứ lải nhải thật bực mình.

Trong lòng Ngọc Doãn trùng xuống,nhìn Lý Dật Phong, càng cảm thấy nghi hoặc.

Quan hệ giữa Trần Đông và Lý Dật Phong không cần phải nói lúc nào cũng rất tốt.

Nhưng nay không ngờ Trần Đông gọi thẳng tên Lý Dật Phong, rõ ràng là vô cùng tức giận. Có thể khiến Trần Đông giận giữ như vậy,sự việc này chắc không nhỏ. Ngọc Doãn do dự một chút, rửa tay, ngồi lại bàn ăn cơm:

- Đại Lang, có gì cứ nói thẳng đi.

- Việc này...

Lý Dật Phong hơn nửa ngày mới cười khổ nói:

- Tiểu Ất, ta thật sự có lỗi với người.

Quả nhiên đúng là có chuyện!

Ngọc Doãn cười ha hả hỏi:

- Đại Lang cứ nói thẳng ra đi, ta và người không phải lần đầu quen nhau, có gì mà không nói rõ được?

- Một ngàn quan của người hết rồi!

Mặt Lý Dật Phong sụp xuống.

Ngọc Doãn không kịp phản ứng:

-Cái gì một ngàn quan?

- Đó là một ngàn quan lúc trước người đưa ra để thành lập công báo, đã hết rồi!

Ngọc Doãn lập tức ngậy người, sau một lúc lâu mới hạ giọng nói:

- Sao vậy, Đại Lang dùng hết rồi à?

Nào ngờ Lý Dật Phong lại giận:

- Tiểu Át coi Lý mỗ là hạng người nào? Một ngàn quan kia dùng để mở công báo, ta sao có thể sử dụng được?

Ngọc Doãn nào biết Lý Dật Phong lại cáu kỉnh như vậy, hắn day day mũi, kinh ngạc nói:

- Không phải tiêu hết, vậy sao lại không còn nữa?

Lý Dật Phong nghe xong, vẻ tức giận lại tan biến, thay vào đó lại ủ rũ như gà trống bị đá thua, miệng lẩm bầm.

-Cái gì?

Ngọc Doãn nghe không rõ.

Trần Đông thở phì phì nói:

- Thằng khốn này nói là một ngàn quan kia bị thua lỗ hết rồi.

-Thua lỗ?

- Ừ.

- Sao lại thua lỗ?

- Còn không phải là mấy tên chẳng làm nên trò trống gì kia hay sao. Được rồi, để ta nói. Tiểu Át, chuyện là thế này, thằng khốn này và mấy tên Từ Quỹ, Lý Nhược Hư sau khi cầm tiền của người, nói lý ra là không muốn người tham dự vào, vì thế lén lút lút lút làm cái gì mà “Công báo Khai Phong”, làm được một thời gian thì phải bồi thường rồi tinh rồi mù. Ta cũng đã xem Công báo Khai Phong của bọn họ rồi, đúng là đần độn vô vị, căn bản là chẳng có hứng thú gì.

Một chút tiền kia bị bọn họ ném hết vào Công báo Khai Phong, đến bản thân ta còn chưa nhìn thấy của báo nữa là.

Chẳng những vậy, mấy tên khốn này dùng hết tiền, rồi lại không biết nên làm thế nào. Cho nên mới nghĩ tới việc tìm người, mời người nghĩ ra cách để trợ giúp.

Nhưng nói trước là ta không biết Công báo Khai Phong này là chủ ý của Tiểu Ất.

Từ Quĩ tìm ta soạn dự thảo, ta còn viết một cuốn sách, được hơn mười văn tiền nhuận bút, ta sẽ trả người.

Nói xong, Trần Đông im bặt.

Lý Dật Phong ủ rũ cúi đầu, không dám nhìn Ngọc Doãn.

Dù sao chuyện này bọn họ thật sự quá đáng.

Sắc mặt Ngọc Doãn lập tức trở nên khó coi.

Không phải hấn để tâm tới một ngàn quan kia, trên thực tế, dựa vào số tiền bạc triệu trong nhà hấn, sao có thể để tâm tới một ngàn quan được?

Nhưng đám người Lý Dật Phong làm ra loại chuyện này, thật sự là quá đáng.

Chủ ý là của ta, tiền là của ta, kết quả các người không nói một tiếng chạy đi tự làm, còn gạt tên của ta ra. Được rồi, nếu các người đã đá ta ra thì nên đem tiền trả cho ta đi chứ, đã không làm được thế, lại còn làm ăn thua lỗ, rồi lại tìm ta để bảo ta nghĩ biện pháp? Loại chuyện như này thím có thể nhẫn nhịn được, nhưng thúc thì sao có thể nhẫn nhịn được.

Ngọc Doãn giận tái mặt, không nói được câu nào.

- Thật ra, việc này ta cũng đã phản đối.

Lý Dật Phong nói lý nhí như muỗi kêu:

- Nhưng một mình ta nói không có lực, bọn họ thì nhiều người không nghe theo. Nghĩa phu huynh cảm thấy Tiểu Ất xuất thân không tốt, tham gia vào chuyện này sẽ hỏng việc, cho nên mới làm như vậy.

Ta cũng từng phản đối, nhưng lại không có hiệu quả.

- Vậy sao người cũng không rời khỏi đó? Lại còn như kẻ ngốc đổ tiền vào đó?

- Ta?

Lý Dật Phong lại cúi đầu không biết nên giải thích như thế nào.

Ngọc Doãn nhìn y, sau một lúc lâu mới thở dài, đứng dậy nói:

-Đại Lang, số tiền kia, ta từ bỏ, mời người về.

Bố không làm nữa.

Đám người các người đã khinh thường ta.

Lúc xảy ra chuyện lại chạy tới tìm ta, ta dù là tượng đất thì cũng có ba phần tính năng của đất.

Lý Dật Phong ngượng ngùng nhìn Ngọc Doãn, sau một lúc lâu không nói được gì.

Đúng vậy, y có phản đối, nhưng cuối cùng y vẫn khuất phục! Thậm chí không đợi đám người Ngô Cách mở miệng, y đã kích động đầu tư số tiền một ngàn quan của Ngọc Doãn đưa y bảo quản vào đó, kết quả là việc đó ngay cả một thanh âm cũng chưa hề nghe thấy.

Hoặc là trong xương cốt y cũng giống như bọn họ, coi thường Ngọc Doãn.

Lý Dật Phong cúi đầu, tự trách.

Y đột nhiên cảm thấy mình tìm Trần Đông đến vốn là một sai lầm.

Người muốn thật lòng nhận sai, thì hãy đích thân đến nói rõ ràng. Đến lúc đó Tiểu Ất có mắng y là máu chó xối đầu thì cũng đáng đời.

Nhưng y cố tình tìm Trần Đông tới, chẳng phải là chứng minh trong thâm tâm cũng không muốn nhận sai?

Vì sao không chịu nhận sai? Còn chẳng phải bởi vì Ngọc Doãn là một đồ tể, mà y lại là con cháu quan lại sao?

Ngọc Doãn thậm chí không hề tức giận, thậm chí mắng cũng không mắng, nhưng câu nói kia làm Lý Dật Phong có cảm giác nếu không làm điều gì đó thì sẽ vĩnh viễn mất đi người bạn này. Tiểu Ất bề ngoài rất ôn hòa, nhưng trong lòng lại kiêu ngạo, không chút kém cỏi so với Lý Dật Phong là con cháu quan lại. Tiểu Chi Nhi trước đây, chẳng phải đó là vết xe đổ sao?

Nghĩ đến đây, Lý Dật Phong đột nhiên thông hiểu.

Y nhìn Ngọc Doãn, cười khổ nói:

- Tiểu Ất, hôm nay ta thật sự là quá đáng.

Người tin tưởng ta, cho nên giao tiền cho ta giữ. Ta tuy nói là phản đối, nhưng trên thực tế trong lòng thì...

Số tiền này, ta nhất định sẽ trả lại.

Chỉ có điều kính xin Tiểu Ất có thể tha thứ cho Lý mỗ.

Lý Dật Phong đã thay đổi thái độ cột nhà trước đó bằng vẻ trình trọng, sau đó chấp tay vái chào Ngọc Doãn, xoay người đi ra.

Trần Đông thật sự rất giận Lý Dật Phong, nhưng bất kể thế nào, Lý Dật Phong cũng là bằng hữu tốt nhất của gã, gã sao có thể ngồi yên không quan tâm đến.

Liên vội kéo Lý Dật Phong lại:

- Đại Lang, người ngồi xuống trước.

Nếu như người đi rồi, tiền có trả hay không thì không nói, nhưng chuyện người và Chân Nô cô nương còn muốn tiếp tục nữa không? Người phải biết rằng, tình cảm Trương cô nương đối với người không tệ, thậm chí còn nguyện ý muốn chuộc thân ra khỏi đó. Lúc này người tỏ ra anh hùng, nhưng Trương cô nương thì sao đây? Hay là trước đây người chỉ là ăn nói khoác lác thôi?

- Thiều Dương, người đừng nói lung tung, ta thật lòng đối với Trương cô nương.

- Nếu đã vậy, người cứ ngồi xuống.

Trần Đông giữ chặt Lý Dật Phong, rồi sau đó cười khổ nói với Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất, sự việc đó dù gì cũng đã xảy ra rồi. Chuyện này là Đại Lang làm sai trước, vốn ta không muốn tới đây, nhưng Đại Lang thật sự si tình đối với Trương cô nương. Mà Trương cô nương cũng có tình cảm sâu sắc với Đại Lang. Vốn Lương Khê tiên sinh đã đồng ý chuyện này rồi, nếu việc kia làm không ra gì, thì sẽ rất bất mãn với Đại Lang. Khi đó, hai người Đại Lang và Trương cô nương chỉ sợ không có kết quả.

Kính xin Tiểu Ất nể tình nghĩa, nghĩ xem việc kia còn có cách nào vực dậy không thì ra tay trợ giúp...

Báo chí?

Chưa từng làm bao giờ!

Đúng là chưa ăn thịt dê thì cũng phải thấy dê chạy?

Ngọc Doãn nhìn Lý Dật Phong, lại nhìn Trần Đông, sau một lúc lâu nói:

- Công báo bỏ đi của Khai Phong có mang đến không?

- Người nói đi.

Trần Đông đẩy Lý Dật Phong

Lúc này Lý Dật Phong mới chợt hiểu, vội hưng phấn nói:

- Có mang đến, có mang đến...

- Để ta xem trước một chút rồi cuộc là các người đã làm thế nào mà công báo phải bỏ đi, sau đó sẽ nghĩ biện pháp khác.

Nhưng ta cũng nói trước, lần này nếu có chuyển biến, thì ta có yêu cầu, đó là người và Chu Huyền được ở lại, còn Lý Nhược Hư và Từ Quý, còn có tên Ngô Nghĩa Phu thì không. Về phần tìm người nào hợp tác, ta sẽ quyết định! Những điều kiện này nếu người đồng ý, thì ta sẽ nghĩ biện pháp.

205. Chương 204: Tiếng Nói

Sắc trời đã tối, trong Khai Phong đèn rực rỡ mới lên.

Lại một đêm Bát Dạ Thành (thành phố không đêm), Đông Kinh ồn ào náo nhiệt dưới ánh đèn mê ly lộ ra vẻ mộng hoa thê lương.

Lý Dật Phong và Trần Đông đi rồi, y cũng không nói với Ngọc Doãn là y quyết định như nào, điều này làm cho Ngọc Doãn hoặc nhiều hoặc ít, có chút thất vọng.

Tuy nhiên, Ngọc Doãn có thể hiểu được.

Trong xương cốt Lý Dật Phong vẫn là một người có tình nghĩa.

Bằng không, y cũng sẽ không phản đối lúc đám người Ngô Cách đá văng hắn ra ngoài, càng không đích thân đến nhà, khẩn cầu Ngọc Doãn tha thứ. Chỉ có điều người này quá tình nghĩa mà sẽ bị hủy ở hai chữ tình nghĩa.

Mặc kệ Lý Dật Phong quyết định như nào, dù sao Ngọc Doãn cũng đã có suy tính.

Nếu y và Chu Huyền không chịu, thì hắn sẽ tìm người khác làm việc này. Hắn không biết nhiều đại nhân vật, tuy nhiên lại có nhiều mối quan hệ, ví dụ như Cao Nha Nội, ví dụ như Liễu Thanh, đây cũng là một điều thuận lợi.

Liễu Thanh tuy chỉ là một thương nhân nhưng lại có nhiều cách thức quan hệ.

Đơn giản việc này, Ngọc Doãn không tin Liễu Thanh không làm được. Về phần tờ báo này chưa chắc đã không xử lý được. Hắn ít nhất có thể thông qua phương thức này để đề xuất cảnh cáo người dân Khai Phong và nhân sĩ trí thức biết được dã tâm của người Nữ Chân đối với Đại Tống.

Một người ngồi ở trong đình viện nhắm mắt lại, tai nghe tiếng chuông hoàng hôn truyền đến.

Ám Kim ăn no bụng đi lòng vòng quanh sân. Con ngựa già này thật sự đã thành tinh, tuy rằng đình viện này không lớn nhưng ngày nào nó cũng đi bộ mấy chục vòng để hoạt động thân thể. Ngọc Doãn đứng lên, đi đến bên cạnh Ám Kim, vỗ vỗ đầu nó. Ở mãi trong sân cũng không phải cách, ngày mai sẽ dẫn nó ra ngoài thành tản bộ.

Đúng rồi, tiện thể đi xem lò mổ, sau đó đi thăm Ngưu Cao một chút.

- Tiểu Ất, đám người Đại Lang đi rồi ư?

Yến Nô cầm một hộp đồ ăn, còn có một hũ Hoàng Đô Xuân năm cân về, thấy Ngọc Doãn dắt ngựa đi lại trong đình viện, thức ăn trên bàn hầu như chưa đụng đến, mà cũng chẳng thấy Lý Dật Phong và Trần Đông đầu.

- Ủ, đi rồi!

Yến Nô đặt hộp thức ăn xuống, sau đó dọn đồ ăn trên bàn.

- Tiểu Ất, các huynh cãi nhau à?

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, khẽ mỉm cười:

- Không hẳn là cãi nhau, chỉ là không hợp nhau thôi. Dù sao Đại Lang cũng là con cháu quan lại, có đôi khi suy xét sự việc khó tránh khỏi sẽ có chủ ý của hắn. Dù sao ta cũng chỉ là một tiểu dân, sao có thể sánh bằng?

Ngọc Doãn thở dài.

Trong thâm tâm tràn ngập sự phiền muộn.

Xuất thân thật sự quan trọng đến vậy sao? Công danh trở thành khoảng cách cho bất cứ mối quan hệ nào sao?

Mặc dù là người của hai thế giới, nhưng Ngọc Doãn vẫn cảm thấy khó chấp nhận nổi việc này. Trong nội tâm không phiền muộn thì là gặt người.

Yến Nô nghe giọng điệu oán trách của hắn thì đi tới vòng ôm lấy lưng hắn.

Nàng áp má vào lưng hắn, nói nhỏ:

- Tiểu Ất ca chớ so đo việc này, mặc kệ thế nào, Đại Lang cũng giúp đỡ chúng ta rất nhiều.

- Ta biết!

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, xoay người, nhẹ nhàng ôm Yến Nô vào lòng.

Người ta thường nói “bách vô nhất dụng thị thư sinh” quả nhiên không sai chút nào. Đám người Lý Dật Phong là một vòng tròn mà người bình thường khó có thể đi vào được. Tuy nhiên như thế thì sao? Dựa vào tài đánh đàn của ta, dựa vào hơn chín trăm năm kinh nghiệm của ta sao không thể mở ra một con đường khác. Không chỉ cho ta, còn vì Yến Nô, vì những huynh đệ đi theo ta....

(Bách vô nhất dụng thị thư sinh: Trong trăm người thì người vô dụng nhất là thư sinh)

Một đêm này Ngọc Doãn mất ngủ.

Trong đầu hỗn loạn những khuôn mặt.

Trong chốc lát Yến Nô, lát sau là Dư Lê Yến, rồi sau đó lại biến thành Phùng Tranh, cuối cùng lại biến thành núi thủy biến máu.

Mà Lý Dật Phong cũng một đêm mất ngủ.

Sau khi y và Trần Đông chia tay, về đến nhà y cũng không thiết ăn cơm, cứ ngây ngốc ngồi trong thư phòng.

Đề nghị của Ngọc Doãn khiến y giật mình. Tuy rằng bản thân đã nghĩ tới mọi khả năng, nhưng không ngờ Ngọc Doãn lại bảo y dứt bỏ ba người Ngô Cách kia đi.

Vậy thì chẳng khác gì lúc trước y đã đá văng Ngọc Doãn đi, mà nay bảo y gạt bỏ ba người Ngô Cách, trong lòng Lý Dật Phong cũng không biết nên làm như nào.

Đương nhiên y biết Ngọc Doãn làm vậy là có nguyên nhân.

Ngọc Doãn lo lắng sau này sẽ nảy sinh mâu thuẫn!

Nhưng làm như vậy, Lý Dật Phong sao có thể nhẫn tâm? Công báo Khai Phong làm lâu như vậy, nên y rất rõ đám người Từ Quý cũng đã đầu tư nhiều tâm huyết vào đó, ngày đêm thật sự vất vả. Nhưng kết quả là giờ lại gạt bỏ bọn họ ra? Lý Dật Phong y không thể làm thế được, y làm như thế, ngày sau sao còn mặt mũi đối mặt với đám người Từ Quý, Ngô Cách và Lý Nhược Hư chứ?

Nhưng không gạt bỏ ba người này, công báo Khai Phong sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ.

Đây cũng không phải là kết quả mà Lý Dật Phong muốn thấy.

Đối với chủ ý này của Ngọc Doãn, Lý Dật Phong vô cùng tán thành. Y thậm chí còn loáng thoáng nhận ra được tâm tư của Ngọc Doãn: là thông qua công báo Khai Phong để truyền bá tư tưởng của bọn họ. Ví dụ như tư tưởng chiến phái, ví dụ như sự uy hiếp của người Nữ Chân.

Đây vốn là một chuyện tốt, không ngờ lại trở thành cục diện hỗn loạn thế này.

Lý Dật Phong nghĩ tới những điều này thì càng đau đầu.

Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy?

- Đại Lang có tâm sự?

Ngay lúc Lý Dật Phong đang rối rắm, chợt nghe sau lưng có thanh âm trầm thấp.

Y quay đầu lại, thấy Lý Cương mặc y phục hàng ngày đang đứng ngay sau y.

Lý Dật Phong vội vàng khom người nói:

- Thỉnh an phụ thân đại nhân.

- Ừm, giờ đang ở nhà, không cần nhiều quy củ.

Mẹ con nói cho ta biết hình như con gặp phiền toái gì đó, nếu không ngại thì nói ra.

Lý Cương không cao nhưng lại khá vạm vỡ.

Khuôn mặt vuông toát lên khí chất kiên cường.

Lý Dật Phong giống mẹ nhiều hơn giống cha. Gương mặt góc cạnh lại khá mềm, không rõ nét như Lý Cương. Tuy nhiên nhìn tổng thể vẫn nhận ra hai người này là cha con. Lý Cương ngồi xuống, lấy tay chỉ quyển sách trên bàn của Lý Dật Phong, cười ha hả nói:

- Ta thấy con cứ cầm quyển sách này rất lâu mà không lật trang nào, không phải có tâm sự thì là cái gì? Thế nào, có phải công báo của con gặp phiền toái gì đúng không?

Quả nhiên gừng càng già càng cay.

Lý Cương liếc mắt một cái đã nhận ra Lý Dật Phong có tâm sự.

Lý Dật Phong do dự một chút, hạ giọng nói:

- Phụ thân, con thật sự đang gặp phiền toái.

Vậy là y đem chuyện Công báo Khai Phong đầu đuôi ngọn ngành nói cho Lý Cương nghe, từ chủ ý ban đầu của Ngọc Doãn, đến việc Ngọc Doãn giao tiền cho y bảo quan, rồi sau đó ba người Ngô Cách liên hợp bài xích Ngọc Doãn...Lý Dật Phong không hề giấu diếm một chút gì cả, nói hết cho Lý Cương nghe, bao gồm cả việc Công báo Khai Phong sắp bị sụp đổ, Chu Huyền đề nghị y đi tìm Ngọc Doãn để giúp đỡ, rồi thái độ và yêu cầu của Ngọc Doãn nữa, Lý Dật Phong không giấu diếm chút gì

Đương nhiên, chuyện Trương Chân Nô, có đánh chết y, y cũng không nói.

Lý Cương sau khi nghe xong thì nhúu chặt mày.

Việc Công báo Khai Phong thì ông đương nhiên biết, thậm chí ông có thể cảm nhận được tác dụng tuyệt diệu trong đó.

Chỉ có điều ông không biết sự việc đơn giản như vậy mà sau lưng lại có tình huống phức tạp đến thế, thậm chí liên lụy đến cả khoảng cách giữa tiểu dân thị tỉnh và người đọc sách. Cùng với cảm nhận sự việc phức tạp thì ông đồng thời nảy sinh sự hiếu kỳ với Ngọc Doãn.

Lần đầu tiên nghe đến tên Ngọc Doãn vẫn là từ nơi Lý Dật Phong.

Lúc ấy Lý Dật Phong nói Ngọc Doãn căm thù người Nữ Chân.

Lý Cương không để tâm, chỉ nghĩ đó là lòng thù hận hẹp hòi của một tiểu dân thị tỉnh mà thôi. Nào ngờ thanh danh Ngọc Doãn càng lúc càng lớn, dựa vào Kê Cầm mà thành danh, đánh bại Phùng Siêu, còn sáng tác được bài thơ Đăng Đại.

Nhưng dù vậy, Lý Cương vẫn không để ý.

Trong mắt ông, Ngọc Doãn cùng lắm chỉ là kẻ có tài mà không gặp thời, có chút bản lĩnh mà thôi.

Nhưng về sau, những tin tức lan truyền về buổi giao tranh ở Khoái Hoạt Lâm, rồi sau đó việc Ngọc Doãn giải từ ở Bắc Viên mới chính thức khiến Lý Cương chú ý tới. Tài năng hạ bút thành văn đối với thi từ của Ngọc Doãn đã khiến Lý Cương âm thầm bội phục. Không lâu sau Tân Mai Hoa Tam Lộng lại lưu truyền đến tai Lý Cương, thì ông đã hiểu thêm người này một chút. Người này là một người rất kiêu ngạo.

Không ngờ Công báo Khai Phong cũng là chủ ý của Ngọc Doãn.

Thậm chí nguồn tài chính ban đầu phần lớn cũng là do Ngọc Doãn đầu tư.

Việc làm của ba người Ngô Cách khiến Lý Cương không hài lòng, thậm chí còn có chút bất mãn.

Đây là gì chứ?

Chính là qua cầu rút ván!

Nhưng quan trọng nhất là, mấy người các người chưa qua sông, mới chỉ lên cầu thôi mà đã muốn hủy cây cầu đi rồi, quả thật là ngu không ai bằng.

- Đại Lang, con nghĩ thế nào?

Lý Cương đột nhiên mở miệng hỏi.

Lý Dật Phong do dự một chút, hạ giọng nói:

- Phụ thân, hiện giờ con thật không biết phải làm sao.

Tính tình Tiểu Ất con rất hiểu, đó là một người bề ngoài thì hiền hòa, nhưng bên trong thì lại cực kỳ kiêu ngạo. Thậm chí con còn cảm nhận được, nếu Công báo Khai Phong làm tốt, nói không chừng Tiểu Ất sẽ không quyết tuyệt và ngang bướng như vậy. Nhưng công báo sắp sập đổ rồi mới khiến hắn nảy sinh bất mãn nghiêm trọng đối với con và mấy người Nghĩa Phu. Con cũng biết, Tiểu Ất sợ dĩ làm vậy là lo lắng mâu thuẫn sau này, nhưng con không nhẫn tâm gạt bỏ đám người Nghĩa Phu ra.

Con biết, Từ Quỹ và Lý Nhược Hư cũng đã bỏ tâm huyết vào Công báo này.

Bọn họ làm hết sức mình, nhưng ai có thể ngờ...

Cho nên hiện giờ con không biết nên làm thế nào cho phải, rốt cuộc là đồng ý với Tiểu Ất, hay là trở mặt nhìn Công báo sập đổ?

Lý Cương cúi đầu, cũng lâm vào trầm tư.

Sau một lúc lâu, ông lại hỏi:

- Con cho là Ngọc Doãn thật sự có biện pháp?

Lý Dật Phong ngẩn ra, suy nghĩ một chút nói:

- Con không biết, nhưng con tin tưởng Tiểu Ất thật sự có thể nghĩ ra biện pháp.

- Đại Lang, ta hỏi con một chuyện.

- Xin phụ thân chỉ điểm bên mê.

- Con có từng nghĩ hay không, vì sao Tiểu Ất lại nghĩ ra chủ ý như vậy? Hoặc là nói, hắn muốn làm “Bảo chí” này, rốt cuộc vì cái gì?

- Việc này...

Lý Dật Phong ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Con cảm thấy, Tiểu Ất là hy vọng mượn công báo để bày tỏ tư tưởng của hắn. Ví dụ như trước đó hắn từng nói với con và Thiếu Dương: Không thể tin người Nữ Trực, sớm muộn gì cũng sẽ uy hiếp Đại Tổng.

- Vậy con có nghĩ tới hay không, một khi con từ bỏ việc này, mà Ngọc Tiểu Ất kia lại thật sự làm thành công.

Ha hả, đám người Trương Bang Xương, Lý Bang Ngạn, Đường Khác còn có Phạm Tông Doãn lại phát hiện tác dụng tuyệt vời của việc này thì sao? Đến lúc đó chẳng may bọn họ thu nhận Ngọc Doãn, thậm chí ra sức ủng hộ Ngọc Doãn, vậy thì báo chí này sẽ trở nên như nào?

Lý Dật Phong nghe vậy giật nảy mình, cả người lạnh toát....

206. Chương 205: Tứ Mệnh Từ Đâu Mà Đến ? (1)

Ngay khi ánh nắng ban mai đầu tiên chiếu vào trong đình viện ngõ Quan Âm, bên Quan Âm viện vọng đến từng hồi chuông báo sáng.

Theo âm phạm quanh quẩn, Ngọc Doãn hít sâu một hơi, đột nhiên dậm chân bay lên trời, đại đao Hồ Xuất vung lên bắn tóe hỏa tinh khắp nơi, dưới ánh mặt trời, thanh đao loang loáng vẽ một đường cong kỳ quỉ trên không trung, chém ra.

Yến Nô cười:

- Tiểu Ất ca đao pháp giỏi.

Thanh trúc đâm tới đại đao Hồ Xuất, tuy nhiên vào khoảnh khắc sắp chạm vào đại đao thì bất chợt dường như trong đó lại xuất hiện một ngã rẽ, đại đao Ngọc Doãn chém ra mà Thanh trúc lại ngưng ở trên không trung. Hồ Xuất gần như dán chặt vào Thanh Trúc, ngay lúc đại đao hạ xuống, Thanh Trúc đột nhiên phát lực, một tiếng “Keng” giòn vang, động tới chân trời.

Ngọc Doãn cảm thấy cánh tay rung lên, tê rần, đại đao suýt rơi xuống.

Mà Yến Nô lúc này lại đột nhiên tấn công, Thanh Trúc thương trong tay nàng vẽ ra từng đường gợn sóng như trận bão làm cho Ngọc Doãn liên tiếp lui về phía sau. Liên tiếp tiếng vang như tiếng mưa qua đi, Ngọc Doãn đã bị Yến Nô bức lui hơn mười bước, gần như sắp dán tại tường. Khí lực Yến Nô không bằng Ngọc Doãn, sức nặng của Thanh Trúc lại kém Hồ Xuất rất nhiều. Nhưng mỗi lần đao thương va chạm, lại khiến Ngọc Doãn cảm nhận được sự khó chịu và không được tự nhiên.

- Ngừng!

Ngọc Doãn hét lớn một tiếng, thanh trúc chợt biến mất.

Yến Nô bình ổn lui về lại khiến Ngọc Doãn buồn bực gần như muốn học máu.

Lần tỷ thí này thật sự là quá uất nghẹn rồi đấy!

Thương pháp của Yến Nô vô cùng quái dị, quái dị đến mức làm Ngọc Doãn căn bản không thể xuất lực để đỡ nổi.

Nhìn nàng xuất thương, rõ ràng là vô cùng đơn giản, vốn tưởng rằng đã khám phá ra hậu chiêu của Yến Nô, nhưng kết quả là...

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, cười khổ nói:

- Cửu Nhi tỷ thương thật giỏi!

- Cũng không phải nô giỏi thương, mà là Tiểu Ất ca vẫn còn chưa rũ bỏ hoàn toàn dấu vết chém giết trên chiến trường.

Thật ra thân thủ của Tiểu Ất không hề kém nô, nhưng đối với lực đạo nắm trong tay thì có chút không công bằng. Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực là hoàn toàn không sai, nhưng trong tình huống mạnh yếu, thì nhắc nhở người ta là không nên khinh địch. Muội và huynh công phu tương đương, chỉ hơn ở chỗ khống chế kinh lực. Mặc dù là sư tử vồ thỏ, nhưng cũng phải giữ lại lực. Một khi con thỏ bé nhỏ né tránh được thì có thể liên tục công kích. Mà Tiểu Ất ca huynh mỗi lần đâm đều sử dụng hết khí lực, cho nên mỗi một lần đổi tay lại một lần phải tụ lực để phát lực. Nô chỉ cần dụ Tiểu Ất ca phát hết kinh lực là có thể nắm được cục diện trong tay.

Bước tiếp theo Tiểu Ất ca ngoại trừ phải tiếp tục chịu đựng gân cốt bên ngoài ra, còn phải tu luyện lực khống chế trong tay mới được.

Ý khí quân lai cốt nhục thần, ý khí làm quân, cốt nhục làm thần, đây là đạo quân thần, còn cần phải phân ra nặng nhẹ.

Ý khí quân lai cốt nhục thần?

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ một lúc, lập tức hiểu ra.

Trước đây, hẳn qua mức chú trọng sự chịu đựng của gân cốt mà không để ý tới việc khống chế lực lượng. Dựa theo cách nói của Yến Nô, tiếp tục như vậy chưa đủ để trở thành một người đàn ông có thần lực ngàn cân, cũng chưa thể trở thành một đại gia chân chính.

- Vậy như nào mới có thể sử dụng ý khí như quân, cốt nhục như thần?

Yến Nô nghiêng cái đầu nhỏ ngẫm nghĩ một chút:

- Khi cha còn sống từng nói những điểm nhỏ bé mới là công phu thật sự. Tiểu Ất ca nên bồi dưỡng tinh thần nhiều một chút, ví dụ như luyện cầm, viết chữ, cũng lưu ý cả việc nằm ngòai đi lại nữa. Mà nay công phu của huynh đã tiến dần từng bước, có thể khiến người khác cảm nhận được cạnh sắc trên người huynh. Khi nào Tiểu Ất có thể thu về che giấu được những cạnh sắc này thì có thể lĩnh ngộ được ảo diệu trong đó.

Ngọc Doãn lâm vào trầm tư.

Yến Nô bình thường luôn khiến người ta cảm thụ là một cô gái nhỏ nhắn, căn bản không thể nào cảm nhận được cạnh sắc của nàng.

Nếu không phải lúc tức giận hay khi nghiêm túc thì ai có thể nghĩ cô gái nhỏ bẽn lẽn ngoài dịu dàng yếu đuối xinh xắn kia lại là một cao thủ?

Nhìn nàng luyện công cũng vậy.

Nếu không phải Yến Nô từng nói thì thậm chí Ngọc Doãn không biết Yến Nô luyện công như nào.

Những điểm nhỏ bé mới là công phu thật sự?

Ngọc Doãn lập tức đã hiểu.

Buổi trưa, Từ Bà Tích đến.

Ngọc Doãn lấy ra “Mẫu đơn đình” để bàn bạc, trong đình viện tiếng hát của Từ Bà Tích vang lên.

Lúc trước từng nói Từ Bà Tích là người Thái Thương, mặc dù rời quê nhà đã lâu nhưng vẫn mang khẩu âm Thái Thương. Nếu bình thường nói chuyện thì không sao, nhưng khi nào mở điệu thì không thể che giấu. Đây chính là một chút đặc điểm của Côn khúc đời sau, phải biết rằng Côn khúc lúc ban đầu cũng chính là từ tiểu khúc Thái Thương phát triển biến hóa mà thành. Điểm này, Từ Bà Tích rõ ràng là có ưu thế.

Cách thứ hát đọc này không cần Ngọc Doãn truyền dạy.

Mấu chốt là ở giọng hát, Từ Bà Tích còn cần phải luyện tập chuyên môn một chút.

Nhưng Ngọc Doãn lại nghĩ đến một biện pháp, ví dụ như kiến thức cơ bản luyện khí phát ra tiếng của đời sau dạy cho Từ Bà Tích.

Sau đó lại để nàng thử hát lên một đoạn ngắn, rồi lại chỉnh sửa lại.

Ngọc Doãn không biết hát Côn khúc, nhưng lại quen biết một số đại gia Côn khúc.

Cho nên cũng khá hiểu đối với đặc điểm của Côn khúc. Mà Từ Bà Tích thì lại là người vô cùng thông minh.

Nàng vô cùng chịu khó khổ luyện Mẫu đơn đình. Từ lúc nhận được khúc phổ này thì nàng đọc đi đọc lại nhiều lần, để gia tăng hiểu biết thêm nhiều.

Dù chỉ là đến vào buổi trưa để luyện tập nhưng một thời gian ngắn rõ ràng đã đạt được thành tựu.

Về phần diễn của những người khác, Ngọc Doãn không muốn hỏi đến, nói vậy chắc đám người Phong Nghi Nô sau khi nghe Từ Bà Tích hát xong thì sẽ tự nhiên có thể nghĩ ra biện pháp.

Điều duy nhất khiến Ngọc Doãn cảm thấy không thoải mái chính là bố trí thời gian.

- Bà Tích, ta muốn trao đổi với cô một việc.

- Xin thầy chỉ bảo.

- Đạo làm người một ngày quyết định vào lúc bình minh, ban ngày tất cả mọi người đều bận việc. Ta cũng có nhiều việc bề bộn để kiếm sống. Việc dạy Bà Tích cũng là một phần trong công việc của ta, nhưng nếu cứ như vậy thì sẽ làm chậm trễ nhiều việc khác. Hay là điều chỉnh thời gian một chút, Bà Tích buổi tối đến học được không? Nếu được như vậy thì thời gian của ta cũng có thể giãn ra, không quá mức khẩn trương, cô thấy thế nào?

Từ Bà Tích ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy Ngọc Doãn nói cũng có lý.

- Thầy nói rất phải, vậy cứ theo lời của thầy.

- Sẽ không ảnh hưởng đến việc của Bà Tích chứ.

Từ Bà Tích dịu dàng cười:

- Từ tháng trước tỷ tỷ đã không cho Bà Tích hiến nghệ rồi, bảo phải toàn lực chuẩn bị cho việc so tài hoa khôi cuối năm. Từ lúc này đến trước mùa đông, buổi tối Bà Tích không bận rộn gì.

Ừm, bắt đầu mùa đông, mọi người cũng đều rảnh rồi.

Mà cuộc cạnh tranh hoa khôi cũng sắp tiến vào cao trào, nên cần phải dốc lòng học tập trước mấy tháng, tranh thủ đến lúc đó để thể hiện.

Phong Nghi Nô có biện pháp đó rất tốt.

Ngọc Doãn cũng không ngạc nhiên gì, mà thấy Từ Bà Tích đồng ý thì cũng rất vui mừng.

Buổi cơm trưa, Yến Nô từ cửa hàng trở về, còn mang về chút rượu và thức ăn.

Từ Bà Tích cũng giúp Yến Nô dọn dẹp một chút, ăn cơm ở trong nhà bếp, rửa bát đĩa xong mới cáo từ rời đi.

- Tiểu Át ca, mới vừa rồi Bà Tích nói, sau này đến học và buổi tối?

- Phải!

- Nô có một chủ ý, không biết có nên nói hay không.

Ngọc Doãn kinh ngạc nhìn Yến Nô:

- Cửu Nhi tỷ sao vậy, nói chuyện ấp a ấp úng, có gì cần nói cứ nói ra đi.

- Nô cảm thấy Bà Tích không phải là không có tình cảm với Đại Lang.

Mới vừa rồi lúc ăn cơm, nô nghe cô ấy nói chuyện giống như vô tình muốn hỏi chuyện về Đại Lang. Từ nay học vào buổi tối, lúc trở về sẽ muộn, mà nay Phủ Khai Phong trị an rất kém, đặc biệt là sau khi Quách Tam hắc tử bỏ trốn, bên Tang Gia Ngõa tử rất hỗn loạn, sao không để Đại Lang đưa cô ấy về, đảm bảo an toàn cho cô ấy?

A!

Ngọc Doãn không nghĩ đến vấn đề này.

Trời đất chứng giám, hẳn bảo Từ Bà Tích học diễn vào buổi tối chủ yếu là tiện làm những việc khác trong ngày thôi.

Tuy nhiên chủ ý này của Yến Nô thật sự không tồi.

Ngọc Doãn đang suy nghĩ để Dương Tái Hưng hăng hái một chút.

Nhưng chỉ bằng một tương lai mờ ảo, chỉ sợ rất khó khiến Dương Tái Hưng phấn chấn.

Nếu có Từ Bà Tích là động lực, chắc hẳn Dương Tái Hưng sẽ không từ chối. Nói thật ra, Ngọc Doãn không có ý định bắt Dương Tái Hưng học thành danh sĩ nhã phong như Tô Đông Pha, lại càng không nghĩ phải trở thành cái gì mà “bạch ốc tướng công”. Sở dĩ vào thư viện học là tạo nên một tiền đề cho tương lai sau này. Đến lúc đó Dương Tái Hưng muốn tòng quân thì chính là cất bút tòng quân, tạo nên một giai thoại mới.

Đây chính là vấn đề cao sâu.

Giống như Nhạc Phi vậy, cả đời không thoát khỏi thân phận người luyện võ.

Bởi vì từ đời Tống đến nay địa vị người luyện võ một lần nữa bị hạ thấp, mặc dù tới Minh triều nhưng cũng không được cải thiện nhiều.

Một khi đã đi đầu quân thì cả đời khó thay đổi.

Thời đại võ phu đảm nhiệm quốc gia, chỉ sợ vừa đi không thể quay lại được.

Mặc dù Ngọc Doãn có lòng muốn tạo nên thay đổi nhưng trong khoảng thời gian ngắn khó mà làm được, huống chi nay hẳn cũng không có năng lực như thế.

Võ phu gánh trách nhiệm quốc gia?

Vậy chẳng khác gì là cả giai tầng sĩ phu chống lại Đại Tống.

Ngọc Doãn tự nhận hẳn không làm được điểm này!

Nếu không làm được, hơn nữa còn muốn thay đổi...Kiếp trước trong xã hội có lưu hành một câu: Khi bạn không có khả năng thay đổi, thì tốt nhất là nên dung nhập vào trong đó.

Cho nên việc đọc sách nay đối với Dương Tái Hưng, đối với Ngọc Doãn đều cực kỳ hữu dụng.

Như La Đức ở phủ Khai Phong nghèo túng tới mức nào, nhưng sau khi tới phủ Thái Nguyên thì lập tức được trọng dụng.

Theo như Yên Nô nói, La Đức nay là thư ký của Đoàn Luyện Sứ Hãn Châu Quý Đình, nắm giữ toàn bộ việc phân phối đồ quân nhu và binh mã Hãn Châu.

Nếu như lúc này La Đức còn ở Khai Phong, hoàn toàn không có địa vị gì cả.

Mà ngay cả La Nhất Dao, một phối quân cũng vì quan hệ với La Đức mà nổ măt tại huyện Dương Khúc, còn gã thì được một chức quan béo bở nhàn tản.

Vì sao như thế?

Đương nhiên nguyên nhân là La Đức có năng lực, nhưng quan trọng nhất là La Đức có thân phận của người đọc sách.

Dù là gã bị người ta hãm hại, bị thư viện đuổi đi, nhưng vẫn là người đọc sách. Hơn nữa người như thế, sử dụng có thể khiến người ta an tâm, đường làm quan rất khó có thể làm lớn, chỉ có thể làm phụ tá, tận tâm tận lực làm phụ tá. Nói một cách khác, nay La Đức gần giống như một người phụ trách văn thư. Tuy nhiên khác người phụ trách văn thư ở chỗ, tương lai nếu Quý Đình thăng chức nhanh, vậy thì La Đức có cơ hội nhập sĩ, thậm chí ở một mức độ nào đó, thành tựu cũng sẽ không nhỏ.

Đây là điểm tốt của người đọc sách!

Đối với thời đại này, Ngọc Doãn tự nhận hiểu biết không ít.

Cho dù là tìm đường cho ngày sau, hấn cũng muốn trên bản thân, trên người đọc sách.

- Ta phải đi lò mổ một chuyến, thuận tiện nói chuyện này với Đại Lang.

Ngọc Doãn nói xong liền đứng lên:

- Cơm chiều Cửu nhi tỷ không phải chờ ta nữa, nếu có việc cần thì đến Diền trang của Liễu đại quan nhân tại Mưu Đà Cương tìm ta. Ta sau khi nói chuyện với Đại Lang xong thì đi Mưu Đà Cương, thuận tiện thăm một số bằng hữu ở đó!

207. Chương 206: Tứ Mệnh Từ Đâu Mà Đến ? (2)

Lúc nghèo, thì ngày ngày chỉ nghĩ đến gia tài bạc triệu.

Nhưng khi thật sự có gia tài bạc triệu lại cảm thấy rất phiền toái. Thời đại, không có tổ chức ngân hàng, người có tiền phần lớn là xây dựng hầm để chứa tiền bạc. Nhưng Ngọc Doãn thì không có đến mức ấy, cũng không nghĩ phải làm thế, trong nhà có mấy vạn quan, còn có cây đàn cổ Khô Mộc Long Ngâm trị giá gần mười vạn quan thật khiến hần đau cả đầu.

Mà hiện nay người không thể ra khỏi nhà.

Nếu Ngọc Doãn ở nhà thì thôi, nếu Ngọc Doãn không ở nhà, Yến Nô liền không thể ra cửa.

Kỳ thật vấn đề này hôm qua Yến Nô đã đề nghị, nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, sao khiến người ta không buồn bực chứ.

Đổi chỗ ở!

Đây đúng là một ý kiến hay.

Đổi một tòa nhà rộng, có thể mời những người này đến lo liệu, thuận tiện có thể trông coi hộ nhà cửa.

Hơn nữa thành trì phủ Khai Phong to như vậy, không thiếu nơi có thể xây dựng nhà ở, nếu muốn tìm một hai tòa nhà thích hợp vấn đề cũng không to lớn gì. Khó khăn là tòa nhà kiểu này phải có giá đến mấy ngàn quan, thậm chí hơn vạn quan, giá cả thật sự quá đắt.

Người ta nói nơi ở Khai Phong lớn không đổi, thật đúng là như vậy.

Kể cả chi tiêu nhà cửa cũng không phải người bình thường có thể gánh vác.

Nghĩ đến Lý Thanh Chiếu, cha nàng là Lý Cách cũng không phải là văn sĩ đương đại đại danh đỉnh đỉnh, làm quan đến chức Lễ Bộ Viên Ngoại Lang, nhưng con đường làm quan này trước sau vẫn dựa vào việc thuê nhà của người khác để ở. Mãi đến sau này ông mới dựa vào số tiền tích lũy cả đời mua một ngôi nhà, xem như có thể an cư lập nghiệp tại Khai Phong. Mà một tòa nhà tốt tại thành Khai Phong cũng không hề rẻ.

Yến Nô có ý đặt mua sản nghiệp, nhưng Ngọc Doãn không đồng ý.

Lúc này không phải là thời cơ tốt nhất để đặt mua sản nghiệp, trong lòng hần đã có tính toán, tuy nhiên vẫn chưa thương lượng với Yến Nô.

Hắn định dời lò mổ đến trong thành, thuê một tòa nhà.

Lò mổ ở Tam xóa hà khẩu, nếu dựa theo thị trường, có thể bán được với giá ba đến năm trăm quan; còn có tòa nhà của La Nhất Dao cũng có thể bán được năm trăm quan trở lên. Bán cả hai nơi sẽ có trong tay gần một ngàn quan. Đi phủ Khai Phong, tìm Tiểu Khôn hỏi thăm tìm bên ngoài thành một trạch viện lớn một chút để thuê, một năm cũng chỉ trả ba trăm quan.

Đợi sau khi Tĩnh Khang....

Ngọc Doãn không dám nói ra ý tưởng này, thậm chí nghĩ đến thôi mà đã cảm thấy nhục nhã hổ thẹn

Sau Tĩnh Khang, giá nhà đất phủ Khai Phong tất nhiên sụt, hắn có thể nhân cơ hội giá thấp mà thu mua.

Đương nhiên, ở đây còn có một điều kiện tiên quyết: phủ Khai Phong vẫn dưới sự cai trị của Đại Tống! Nếu không như thế, hắn thà rằng dời xa Đông Kinh.

Nếu không phải tại đây còn có tòa tổ trạch (tòa nhà tổ tiên), Ngọc Doãn thậm chí cũng muốn bán đi.

Như vậy chỉ còn lại một nơi, mọi người có thể ở cùng nhau, quan tâm lẫn nhau, thì dù thật sự phát sinh nguy hiểm, cũng có thể ứng phó được.

Nhưng chuyện này còn phải thương lượng với Yến Nô.

Dù sao nhà mình đang tốt đẹp mình lại không ở, lại đi thuê nhà ở, chẳng phải có chút kỳ dị. lại Đông Kinh, Ngọc Doãn cảm giác cũng không thoải mái.

Lại nói tiếp, nơi này không có các loại nguy hiểm như thành Khả Đôn, nhưng trong thành Khai Phong này toàn những việc lông gà vỏ tỏi cũng đủ làm người ta đau đầu. Quan hệ người người trong thành Khả Đôn rất đơn giản, mà quan hệ người người trong thành Khai Phong lại vô cùng phức tạp.

Ngọc Doãn dắt ngựa, ra khỏi thành

Trên đường đến Tam Xóa Hà Khẩu, hắn vẫn bị những việc như lông gà vỏ tỏi này mà cảm thấy phiền toái.

Tam Xóa Hà Khẩu, sông Biện chảy xiết.

Đầu thu, dòng nước sông Biện lập tức trở nên tràn đầy.

Cách lò mổ không xa có một bãi sông bằng phẳng. Lúc này đang tụ tập rất nhiều người, thỉnh thoảng vọng đến từng tiếng kêu hô ủng hộ.

Ngọc Doãn tới lò mổ nghe ngóng mới biết đám người Dương Tái Hưng đang luyện võ trên bãi sông.

Trong lò mổ chỉ còn lại vài đứa trẻ trông cửa, thấy Ngọc Doãn cười Ám Kim đến, tất cả đều lộ vẻ khấn trương. Cũng khó trách, Ngọc Doãn rất ít đến lò mổ này, lúc bắt đầu cũng chỉ có hai người Dương Tái Hưng và Cao Thập Tam lang mà thôi. Hiện giờ đã có mười mấy người tụ tập ở trong này, đại đa số đều là người mà Ngọc Doãn cảm thấy rất lạ mắt.

Hắn liền đi thẳng đến bãi sông, xa xa chợt nghe thanh âm côn bổng giao kích.

Trong đám người, Vương Mẫn Cầu mắt sắc, liếc mắt một cái liền nhận ra Ngọc Doãn, vội bước nhanh đến nghênh đón.

- Tiểu Át ca, sao lại đến đây?

- Tam ca, ở trong này có tốt không?

Wương Mẫn Cầu vò đầu cười ha hả:

- Nhờ Tiểu Át ca trượng nghĩa, mà nay tất cả mọi người có thể ăn đủ no, ngủ ngon, sao không vui vẻ chứ.

- Vậy là tốt rồi, tốt rồi, Đúng rồi, Đại Lang và Thập Tam Lang đâu

Wương Mẫn Cầu chỉ đám người ở bãi sông, cười ha hả nói:

- Đại Lang và Thập Tam Lang đang luận võ, mọi người đang xem náo nhiệt.

- Ồ, vậy nhất định phải đến xem mới được.

Ngọc Doãn đột nhiên đầy hứng trí xoay người xuống ngựa, dắt Ám Kim qua đó.

Về võ nghệ của Dương Tái Hưng thì hắn đã được lĩnh giáo, quả thật là không hề tầm thường. Nhưng Cao Thập Tam Lang thì...Ngọc Doãn lại chưa bao giờ thấy gã động thủ.

Mà nay nếu luận võ với Dương Tái Hưng, chứng minh võ nghệ Cao Thập Tam lang cũng sẽ không quá kém.

Wương Mẫn Cầu tiến lên, rẽ đường để Ngọc Doãn đi vào.

Trên bãi sông, Dương Tái Hưng để tay trần, cầm một cây bạch chá dài tám thước đánh thẳng vào Cao Thập Tam Lang. Cao Thập Tam Lang mặc quần áo ngắn gọn gàng, tay cầm gậy gỗ dài chừng ba thước, ngắn hơn cây bạch chá của Dương Tái Hưng một thước, nhưng bỗng đến cơn đi của hai người ngang bằng nhau không phân biệt được. Cây bạch chá trong tay Dương Tái Hưng giống như một thương lớn, vù vù rung động hóa ra cơn ảnh rất mạnh, mà cây gỗ của Cao Thập Tam Lang là một cây gỗ chắc, dưới sự công kích như vũ bão của Dương Tái Hưng mà không hề rơi vào thế hạ phong. Ngược lại mỗi khi phản kích đều khiến Dương Tái Hưng luống cuống chân tay.

Ngọc Doãn đứng ở một bên xem cuộc chiến, trong lòng khê động.

Hắn có một cảm giác, bổng pháp của Cao Thập Tam lang bổng pháp nhìn như bình thường nhưng lại ẩn chứa muôn vàn biến hóa.

Riêng lấy thân thủ mà nói, chỉ sợ Cao Thập Tam Lang còn cao hơn Dương Tái Hưng một bậc. Dương Tái Hưng còn làm thương khiến, thương thương tấn công mạnh như sấm, hoàn toàn không chút nương tay, nhìn như chiếm hết thượng phong, nhưng thật sự đã bị Cao Thập Tam lang nắm chắc thế cực trong tay.

Tình cảnh này thật dữ dội giống mình và Yến Nô giao phong lúc sáng sớm.

Nơi điểm rất nhỏ mới thấy được công phu thật sự sao?

Ngọc Doãn theo bản năng nheo mắt lại, tỉ mỉ quan sát cơn pháp Cao Thập Tam lang.

Ngọc Doãn hiện nay cũng đã luyện đến công phu tầng thứ ba, nhãn lực không hề kém. Sáng sớm khi giao thủ với Yến Nô, chỉ vì trong thân thể hắn chưa hiểu được ảo diệu “Điểm nhỏ mới là công phu thật sự” theo cách nói của Yến Nô. Mà nay đứng bên xem cuộc chiến, hắn thấy rất rõ ràng, thật ra Dương Tái Hưng cũng giỏi, Cao Thập Tam Lang cũng giỏi, chiêu số hai người đều ẩn chứa cao thâm ảo diệu. Cao Thập Tam Lang chiêu số nhìn bình thường nhưng ẩn chứa tất cả biến hóa, mà bên trong bão cát của Dương Tái Hưng thì ẩn giấu toàn bộ hậu chiêu. Hai người đánh mười mấy hiệp, chợt nghe Dương Tái Hưng hét lớn, cây bạch chá trong tay đột nhiên thẳng tắp như thiết thương, đâm về phía Cao Thập Tam Lang. Đầu cán theo kinh lực khuỷu tay biến ảo vẽ ra từng vòng tròn kỳ dị, khiến người xem hoa cả mắt, căn bản không nhìn thấy đầu cán kia rốt cuộc ở nơi nào.

Mà Cao Thập Tam Lang thì sắc mặt biến đổi, chân lui về sau một chút, đột nhiên hỏ phác một cái, cây gỗ cũng chẳng khác gì cây thương, đón cây bạch chá đang đâm tới. Một thương này của gã không có bất kỳ biến hóa nào, toàn bộ chỉ dựa vào một kinh lực, cây gỗ vẽ ra một đường thẳng tắp, chỉ nghe “ba” một tiếng, đầu gỗ và đầu cán đã va vào nhau. Cây bạch chá trong tay Dương Tái Hưng trong nháy mắt lập tức dập nát, vụn gỗ bay lên tung tóe.

- Thương giỏi!

Ngọc Doãn không kịp được khen thành tiếng.

Một phát này của Cao Thập Tam Lang chính là điểm huyền diệu cực điểm, nếu dùng cách nói huyền huyền đời sau thì chính là “đại đạo chí giản”.

Cái gọi là đại đạo chí giản công, có lẽ chính là ý nghĩa này.

Thương pháp của Dương Tái Hưng tuy rằng tinh diệu nhưng vẫn có chênh lệch so với cảnh giới đại đạo chí giản.

- Tiểu Ất ca đến đây ư?

Lúc này Cao Thập Tam Lang mới phát hiện Ngọc Doãn đã đến, vội cây gậy xuống, tiến lên hỏi.

Còn Dương Tái Hưng thì ủ rũ cúi đầu, cầm nửa cây bạch chái, đầy vẻ chán nản.

Ngọc Doãn cười nói:

- Sao ta không thể đến đây chứ?

- Tiểu Ất ca sao nói vậy, ai cũng không thể đến, riêng Tiểu Ất ca có thể đến bất cứ lúc nào.

Nhiều công nhân ở lò mổ đều vái chào Ngọc Doãn. Ngọc Doãn đứng trên bãi sông, buông dây cương để Ấm Kim ngựa móng chạy. Vương Mẫn Cầu đoán Ngọc Doãn có chuyện muốn nói với Dương Tái Hưng, nên cùng mọi người đi về lò mổ.

Ngọc Doãn nhìn quanh bãi sông:

- Thường xuyên luận bàn ở đây sao?

- Đúng vậy, những lúc rảnh rỗi thì luận bàn với Đại Lang. Tuy nhiên hôm nay Đại Lang tâm trạng có vẻ không yên, nếu không như thế, một chiêu vừa rồi của ta cũng không thể bức lui hắn. Cho dù là đánh nát binh khí hắn thì binh khí trong tay ta cũng khó mà giữ được.

- Đại Lang, hôm nay người sao vậy?

Dương Tái Hưng gãi gãi đầu, thở hắt ra:

- Không có gì, chỉ là có chút tâm sự.

Ngọc Doãn nghe vậy lập tức mỉm cười.

- Vẫn là chuyện của Từ nương tử sao?

Dương Tái Hưng không lên tiếng.

-Ồ, vậy đừng nói ta không cho người cơ hội nhé...

Ngọc Doãn cười nói:

- Từ ngày mai, Từ cô nương sẽ học diễn chỗ ta vào buổi tối.

Gần đây phủ Khai Phong không an toàn lắm, ta đến để tìm người hỗ trợ hàng ngày phụ trách hộ tống Từ cô nương về. Xem bộ dạng người chắc không bằng lòng đâu. Nếu đã vậy, Thập Tam Lang có hứng thú nhận việc này không?

Mấy tháng nay, Cao Thập Tam Lang ở cùng với Dương Tái Hưng nên cũng ít hoặc nhiều hiểu tâm sự của Dương Tái Hưng.

Nghe Ngọc Doãn nói vậy, Cao Thập Tam lang nhin cười không được:

- Chuyện tốt như vậy sao ta không làm chứ. Nếu Tiểu Ất ca đã mở lời, ta lập tức nhận lời.

- Người dám!

Dương Tái Hưng đột nhiên ngẩng đầu, tức giận quát:

- Thập Tam Lang, sao người chẳng chút trượng nghĩa gì cả vậy? Tiểu Ất ca, chuyện này ta làm, người không thể tìm người khác làm được.

Ngọc Doãn và Cao Thập Tam lang nghe vậy cùng bật cười ha hả.

- Nếu đã muốn làm sao mặt mũi lại đen sì cứ như là ta thiếu nợ người không bằng.

- Việc này...

Dương Tái Hưng buồn rầu nói:

- Ta biết Tiểu Ất ca tốt với ta, hơn nữa việc người nói với ta, hôm qua sau khi trở về ta đã nói với cha mẹ, bọn họ rất vui mừng. Nhưng Tiểu Ất ca, ta từ nhỏ đọc sách không đến nơi chốn, sao có thể vào thư viện được.

- Sao không được?

- Ta...

- Đại Lang, vẫn là câu nói đó, nếu người thật sự thích Từ cô nương, thì hãy phấn đấu lên.

Chẳng phải là muốn mạng của người, chỉ là đọc sách biết chữ mà thôi, nhìn bộ dạng người thật sự khiến người ta phiền lòng. Chỉ chút đó mà không có lòng tin ư? Còn nói cái gì mà vì Từ cô nương có thể từ bỏ tính mạng. Theo ta thấy, chỉ là nói chứ không làm được.

Vì để Dương Tái Hưng đọc sách, Ngọc Doãn dùng phương pháp kích động.

Dương Tái Hưng lập tức đỏ mặt lên, lớn tiếng nói:

- Tiểu Át ca đừng xem thường ta, ta thật lòng với Từ cô nương, trời đất chứng giám. Chẳng phải chỉ đọc sách thôi sao, ta sẽ đi học ..Tiểu Át ca nói gì, ta nghe theo người cái đó...

208. Chương 207: Tứ Mệnh Từ Đâu Mà Đến ? (3)

Dương Tái Hưng động lòng rồi.

Vì Từ Bà Tích, dù là từ bỏ tính mạng cũng nguyện lòng chứ đừng nói là đi học biết chữ.

Hơn nữa Ngọc Doãn lại hết sức giúp y được vào thư viện, một lòng muốn y biết chữ.

Đây chẳng phải ngày ngày có thể được gặp Bà Tích sao?

Dương Tái Hưng đang hậm hực lập tức tươi cười rạng rỡ.

- Tiểu Át ca!

- Ừ?

Cao Thập Tam lang hậm mộ nhìn Dương Tái Hưng, do dự thật lâu sau, hạ giọng nói:

- Không biết ta có thể đi học được không?

- Thập Tam Lang cũng muốn đi học?

- Ừ!

Cao Thập Tam Lang lộ vẻ ảm đạm:

- Gia đạo sa sút, chỉ vì không biết chữ.

Cả đời mẹ ta chỉ kỳ vọng Thập Tam biết chữ, tương lai có thể đi thi đỗ Trạng Nguyên. Tuy nhiên thi đỗ Trạng Nguyên thì ta không tham vọng, nhưng chỉ mong muốn biết chữ, có thể hiểu đạo lý. Tương lai nếu có con cháu, cũng sẽ không giống như ta, cả đời làm thuê. Không biết Tiểu Ất ca có giúp đỡ không?

Đối với cuộc đời Cao Thập Tam Lang, Ngọc Doãn chưa từng hỏi nhiều, ai cũng có bí mật, hỏi nhiều, ngược lại sẽ làm hỏng giao tình.

Tuy nhiên loáng thoáng Ngọc Doãn cũng có thể hiểu, Cao Thập Tam Lang võ nghệ không tầm thường, hơn nữa lại lớn lên ở Khai Phong, gã không giống như Dương Tái Hưng là được dị nhân truyền thụ, cho nên bản lĩnh công phu này rất có thể là gia truyền.

Nếu là gia truyền, vậy gia thế chắc hẳn cũng không tầm thường.

Mà nay Cao Thập Tam Lang chủ động đề xuất, Ngọc Doãn sao có thể từ chối?

Hắn ha hả cười nói:

- Việc này có gì khó? Chỉ là không ngờ Thập Tam Lang lại không biết chữ.

- Trước kia ta cũng từng được học, đã đọc Bách gia và Thiên tự.

- Vậy là tốt rồi, đợi quay về ta sẽ tìm người giúp đỡ, rồi sẽ báo lại với Thập Tam Lang. Đúng rồi, Thập Tam Lang tên là gì vậy? Đến giờ ta còn chưa biết đó. Mọi người gọi Thập Tam Lang Thập Tam Lang, chắc hẳn tên không phải là Thập Tam Lang.

Cao Thập Tam Lang đỏ mặt lên, hạ giọng nói:

- Lúc cha ta còn tại thế, từng muốn Thập Tam nổi danh. Nhưng chỉ vì thẹn với tổ tông cho nên ta chưa bao giờ sử dụng. Mấy năm nay vẫn được người ta gọi là Thập Tam Lang, cũng đã quen rồi. Nếu Tiểu Ất ca không hỏi, ta cũng suýt nữa quên mình cũng có tên. Thập Tam họ Cao, tên một chữ Sùng, chưa được đặt tự.

-Ồ, Cao Sủng, tên thật hay!

Ngọc Doãn liên tục gật đầu, đang định xoay người, bất chợt khựng lại, quay người:

- Người nói người tên là Cao Sủng?

- Đúng vậy, là tên cha ta đặt cho.

Cao Sủng, Cao Sủng!

Không ngờ người này tên là Cao Sủng!

Phải biết rằng trong “Thuyết Nhạc” cũng có một Cao Sủng, từng sử dụng Thiêu đoạt xa, có thể nói là một viên mãnh tướng vô địch.

Tuy nhiên đời sau chứng minh trong lịch sử không có ai tên là Cao Sủng.

Chẳng lẽ nói trùng hợp? Hoặc là nói...

Ngọc Doãn mờ mịt, đánh giá Cao Sủng nửa ngày, đột nhiên bật cười.

Quan tâm làm gì gã có phải là Cao Sủng Thiêu đoạt xa được bình luận trong diễn nghĩa hay không, ít nhất hiện tại gã là huynh đệ của ta, là Cao Thập Tam Lang bằng hữu của ta, thế là đủ rồi. Đời sau còn nói An Đạo Toàn là nhân vật hư cấu đó sao! Nhưng sự thật thì sao, An Đạo Toàn kia chẳng phải đang ở trong nhà mình? Đúng rồi, An Đạo Toàn nói đi tìm hiểu, chẳng phải là ở Mưu Đà Cương hay sao?

- Thập Tam Lang, ta có việc muốn hỏi.

- Xin Tiểu Ất ca cứ hỏi.

- Gần Mưu Đà Cương có phải là nơi đóng quân của Cục Ngự Doanh?

Cao Sủng hơi sửng sốt, cau mày suy nghĩ nói:

- Tiểu Ất ca nhắc đến là Hỏa được Cục Ngự Doanh phải không?

- Hỏa được Cục Ngự Doanh?

- Đúng vậy, gần Mưu Đà Cương chỉ có một Ngự Doanh đóng quân thôi. Đó chính là Cục hỏa được!

Cao Sủng nói tiếp:

- Cục Hỏa được kia tên là kho Giáp Trưng, chủ yếu là chế tạo pháo hiệu, nhưng không có tác dụng lắm. Cộng thêm nơi đó có chút nguy hiểm, nên vị trí có hơi hẻo lánh chút ít. Nếu không phải vừa rồi Ất ca nhắc tới thì Thập Tam cũng không nhớ nổi.

Ngự Doanh kia ước chừng khoảng ba năm trăm người, bình thường làm việc vô cùng kham khổ, thậm chí cũng không có người nào thăm hỏi.

Đúng rồi, sao ca ca lại hỏi chuyện này vậy?

- Trưởng bối trong nhà muốn tìm hiểu, nói là Ngự Doanh gì đó đóng ở Mưu Đà Cương, Cửu Nhi tử cũng không rõ lắm nên mới hỏi đến.

Cục Hỏa được, pháo hiệu.

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, đột nhiên càng thêm tò mò.

Đời sau nói đến tứ đại phát minh, trong đó có hỏa được.

Hỏa được này xuất hiện từ thời Đường, tuy nhiên đại đa số thời điểm mọi người phần lớn dùng dỏ được này để chế tạo các loại vật phẩm khói lửa, cho nên sau này hỏa được chảy vào Châu Âu, trở thành vũ khí sắc bén đánh lại người Hoa Hạ.

Đời Tống là thời đại mà khoa học kỹ thuật cực kỳ phát triển.

Thậm chí có người nói đời Tống thật sự đã gần như đặt một bước chân vào thời kỳ Tư bản chủ nghĩa.

Đáng tiếc chính là, nhận thức của mọi người đối với hỏa được còn chưa đầy đủ, phần lớn là dùng để chơi đùa mà không dùng vào quân sự. Dù là cục Hỏa được này thì nghe ý của Cao Sủng cũng là chỉ chế tạo pháo hiệu, thật sự là đáng tiếc.

An Đạo Toàn biết người của cục Hỏa được không nhỉ?

Nếu có cơ hội thì sẽ phải đi thăm hỏi một chuyến mới được.

Ngọc Doãn đến Tam Xóa Hà Khẩu chủ yếu là hai chuyện.

Một là khuyển bảo Dương Tái Hưng, hai là đến vì lò mổ.

- Nơi này quá hẻo lánh, mỗi ngày vận chuyển thịt tươi, chung quy có chút phiền phức.

Hơn nữa nơi này thật sự quá nhỏ, nếu lúc trước thì không sao, nhưng hiện tại có mười mấy người hoạt động thì quả thật là hơi chật chội.

Vừa nghe Ngọc Doãn hỏi chuyện này, Dương Tái Hưng liền oán giận.

- Không phải là ta lải nhải, mà mười mấy người sống ở trong viện đó, chỉ đánh rắm thôi thì mười mấy người đều phải cùng nhau hưởng rồi.

Ngọc Doãn nghe xong, không kìm nổi cười ha ha.

Tuy nhiên, từ lúc nhân sự của lò mổ này gia tăng, thì lò mổ Tam Xóa Hà Khẩu này quả thật là chật chội đi nhiều.

- Thập Tam, lát nữa ngươi vào thành thương lượng với Cửu Nhi tỷ về tình hình lò mổ này. Đồng thời nói rằng ta phải ra ngoài thành tìm một nơi rộng hơn để thuê, muốn hỏi ý kiến của nàng.

Còn nữa, nơi mẹ ngươi ở cũng là ở đây, vốn là muốn thanh tĩnh, giờ lại trở nên nhiều loạn thế này...

Cho nên cần phải đổi nơi khác.

Cao Sủng nghe xong, cảm kích liên tục gật đầu.

- Được rồi, ta còn có việc đi Mưu Đà Cương.

Ngọc Doãn sau khi chỉ bảo xong liền huyết sáo, từ xa truyền đến tiếng bước chân, Âm Kim chạy như bay đến.

Dương Tái Hưng và Cao Sủng đẩy hăm mộ nhìn Ngọc Doãn xoay người lên lưng Âm Kim phóng đi.

- Tiểu Át ca thật sự có bản lĩnh, đi một chuyến Thái Nguyên đã được một con ngựa tốt như vậy.

- Đúng vậy, nếu ta có thể có một con ngựa như vậy thì dù chết cũng cam tâm.

Dương Tái Hưng đấm một quyền lên vai Cao Sủng:

- Sao không chí khí như vậy? Ta cảm thấy Tiểu Ất ca không phải người tầm thường, ta và người đi theo hẳn, nghe theo sự an bài của hẳn, đừng nói là một con ngựa, dù trên trăm con ngựa cũng còn được nữa là...

Cao Sủng cười ha hả, rồi lại cảm thán sâu trong nội tâm.

- Đúng vậy, ta cũng cảm thấy Tiểu Ất ca không phải người tầm thường.

Trước kia chẳng qua là cảm thấy ca ca rất thích tranh giành đấu đá, tính cách mặc dù trượng nghĩa nhưng đó cũng không phải là kẻ lâu dài. Ai ngờ sau trận đấu với Tiểu Quan Tác thì con người lập tức thay đổi. Nửa năm trước, hẳn còn đang đau đầu vì món nợ ba trăm quan, chịu đủ mọi ức hiếp của Quách Tam Hắc Tử. Nhưng hiện tại, ca ca chẳng những là kinh doanh thịnh vượng, còn trở thành nhân vật có tiếng tăm, mà nay Quách Tam Hắc Tử đã trốn khỏi Khai Phong rồi.

Bản lĩnh của ca ca thật khiến người ta ghen tị.

Nhìn tư thế của hẳn chỉ sợ cũng đã luyện đến công phu tầng thứ ba rồi.

- Đúng rồi, nghe Cửu Nhi tỷ nói, ca ca có thể có tiến cảnh như thế, phần nhiều là nhờ vị trưởng giả trong nhà hẳn.

Nghe nói vị kia trưởng giả có thể luyện đan được, không bằng chúng ta cũng cùng tìm ca ca cầu xin, nói không chừng cũng có thể đột phá bình cảnh hiện nay.

- Thật sao?

Cao Sủng kích động.

- Lừa người làm gì, người cũng biết ba tháng trước ca ca mới chỉ luyện tới công phu tầng thứ hai, nhưng hiện tại...

Lúc Dương Tái Hưng nói chuyện, trong ánh mắt lóe lên sự hưng phấn sáng rực.

Hắt xì!

Ngọc Doãn cười ngựa đột nhiên ngửa mũi.

Hắn ghì chặt ngựa, day day mũi , thầm nghĩ: “Ai đang nói gì sau lưng mình đây?”

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã là giờ Thân, cũng không còn sớm nữa, Ngọc Doãn liền không trì hoãn tiếp tục giờ roi giục ngựa phóng thẳng đến Mưu Đà Cương.

Liễu Thanh cũng rất nổi danh ở gần Mưu Đà Cương.

Điền trang của y cũng là một trang viên lớn nhất ở gần đấy, cho nên chỉ sau khi nghe ngóng thì hắn đã tìm được.

Thông báo danh tính ở bên ngoài điền trang, lát sau, Ngưu Cao cưỡi một con ngựa từ trong điền trang chạy ra.

- Tiểu Át ca sao lại đến đây?

Ta đang nói hai ngày nữa đi tìm người đấy.

- Nhìn ca ca không tệ, khí sắc quả thật tốt lên rất nhiều.

Ngưu Cao nghe vậy lập tức cười to không ngừng.

Không tệ, Ngưu Cao hiện giờ đích thật là khác với Ngưu Cao lúc sở Lỗ Sơn.

Y phục không cần phải nói, mặc dù không phải là tơ lụa La lăng nhưng cũng là bộ y phục được may khéo léo tinh tế, càng tăng thêm phong thái uy vũ của gã. Chân đi đôi giày đen cũng khá xa xỉ, tóc chải ngược chỉnh tề, mặt hồng hào.

Liễu Thanh quả thật là không đối đãi kém với Ngưu Cao.

Sau khi trở về Khai Phong, chuyện thứ nhất Liễu Thanh làm là bảo Sài Lâm đi phủ Khai Phong tìm người làm thủ tục đăng ký hộ quán cho trên dưới trăm bà con ở Lỗ Sơn. Tục ngữ nói, có tiền có thể sai quỷ khiến ma, bỏ ra hơn một trăm quan là trong ngày đã làm xong thủ tục. Lập tức, Sài Lâm liền cùng người phủ Khai Phong mang theo công văn đi tới phủ Hà Nam làm thủ tục.

Mà người này Ngọc Doãn cũng biết, đó là Áp Ti Tổng Nhân mà trước đây đã cùng Quách Kinh suýt nữa hại hắn.

Tuy nhiên hiện giờ công việc của Tổng Áp Ti này cũng không tốt đẹp do việc tranh đấu không ngừng giữa Tiểu Khôn và Cung Áp Ti, mà y bị kẹp ở giữa cũng bị vạ lây, khó có cơ hội được đi ra ngoài, lại được ưu đãi lớn, đương nhiên Tổng Áp Ti rất vui mừng.

Về phần một nhà Ngưu Cao thì đã ở lại Đông Kinh.

Hiện tại gã làm người hầu ở điền trang Liễu Thanh, ngoại trừ Sài Lâm ra thì địa vị gã cao nhất, một tháng có thể được trên dưới năm mươi quan tiền lời. Những người đi theo Ngưu Cao cũng được an bài, hoặc là ở cửa hàng trong thành làm việc, hoặc là vào đội thương của Liễu Thanh. Tóm lại, nay cuộc sống của mọi người rất tốt, cho nên thái độ vô cùng cảm kích đối với Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất tới thật đúng lúc, Liễu đại quan nhân hôm nay ở nhà.

- Ồ? Vậy là tốt rồi, ta cũng đúng lúc có việc, muốn mời Liễu đại quan nhân hỗ trợ.

Ngưu Cao nghe vậy bật cười to.

- Tiểu Ất yên tâm đi, chuyện của người, đại quan nhân tuyệt sẽ không chối từ.

Tuy nhiên lúc này đại quan nhân chưa gặp người được, không bằng chúng ta đi vào trong điền trang trước đã, được không?

- Sao vậy, đại quan nhân có khách?

Ngưu Cao miệng nhếch lên, cười nói:

- Cũng không hẳn là khác, chỉ là một tú tài muốn nhờ vả đại quan nhân đi chút hàng lậu mà thôi.

- Hả?

- Người đó là tú tài Bắc Quốc. Nghe nói hiện nay đi cửa Tể tướng mà được vào học ở trong trường Thái học. Người nói xem đám người kia, học không chịu học, cả ngày chỉ tính kế làm những việc tà môn ma đạo, thật sự là hết thuốc chữa.

Ngọc Doãn nghe xong, cũng không quá để ý, chỉ thuận miệng hỏi một câu:

- Người đó tên là gì?

- Cũng hơi lạ nên ta cũng chẳng nhớ ...ừm, hình như tên là Lý Quan Ngưu.

209. Chương 208: Tứ Mệnh Từ Đâu Mà Đến ? (4)

Lý Quan Ngư, tên này nghe thật quen!

Ngọc Doãn bỗng nhớ tới lúc Quách Kinh còn tại từng nghe y nói biết một tú tài tới từ Bắc quốc, gọi là Lý Quan Ngư.

Sau này Lý Quan Ngư vào trường thái học thì Ngọc Doãn không còn nghe về người này nữa.

Chỉ có điều ngẫu nhiên một lúc nào đó Trần Đông từng nói về người này, kể rằng nghe nói gã kết giao với mấy tên lưu manh chợ búa nên khá khinh thị.

Lý Quan Ngư? Tú tài Bắc quốc?

Ngọc Doãn vỗ trán, kẻ việc này tính sau vậy.

Dù sao hẳn và Lý Quan Ngư không có khả năng chạm trán nhau, để ý nhiều làm gì? Vì thế liền thả lỏng tinh thần, đi dạo một vòng với Ngưu Cao trong điền trang rồi mới tới cửa nhà Liễu đại quan nhân. Tòa nhà điền trang của Liễu Thanh không nhỏ, rộng chừng mười mẫu đất, vốn là vận ba tiến chín ra. Ngọc Doãn và Ngưu Cao đến cửa xuống ngựa, đang định buộc ngựa thì thấy Liễu Thanh đi ra cùng một thanh niên, nhìn qua hai người chuyện trò khá vui vẻ.

- Ô, Tiểu Ất, sao lại tới đây?

Liễu Thanh thấy Ngọc Doãn liền cực kì nhiệt tình, bước nhanh qua bậc cửa nghênh đón.

Còn thanh niên kia bị bỏ qua một bên.

Tuy nhiên người thanh niên đó không hề tức giận, trên mặt lộ vẻ tươi cười ôn hòa khiến người khác thấy thân thiết.

Nhưng Ngọc Doãn lại thấy nụ cười kia có vẻ giả tạo. Đây chính là Lý Quan Ngư sao? Nhìn qua cũng khá lịch sự tuấn tú.

- Hôm nay đến đây là có việc muốn nhờ đại quan nhân.

- Ha ha, Tiểu Át cứ nói. Nếu ta làm được sao có thể khước từ.

Dứt lời, y quay đầu nói với thanh niên đứng trên bậc cửa:

- Nguyệt Quan, ta có khách nên không tiễn được anh rồi... Về việc mà anh nói, ta sẽ xem xét. Đến thời điểm phù hợp sẽ cho anh một câu trả lời cuối cùng.

- Vậy tiểu nhân xin cáo từ!

Thanh niên cười nhả nhận, chấp tay cáo từ.

Lúc đi sát qua Ngọc Doãn, trong mắt gã hiện lên vẻ cổ quái.

Sau đó tươi cười với Ngọc Doãn rồi nhận lấy dây cương từ tay người hầu, cưỡi một con la đen rồi chậm rãi dời đi.

- Người đó là ai?

- Ô, một tên học sinh ngoại của trường thái học mà thôi. Không biết nghe được tin tức từ đâu nói ta sắp nhập thu được một số hàng hóa về phủ Chân Định nên đến nhờ ta vận chút hàng riêng. Nếu không phải sau lưng hắn có tiểu Lý tướng công thì ta đã mặc kệ. Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta đi vào trong tâm sự.

Liễu Thanh nói có vẻ khinh thường, xong kéo tay Ngọc Doãn đi vào.

Hai người đến phòng chính liền ngồi xuống, có hầu gái dâng lên trà bánh.

Ngưu Cao cũng ngồi cùng, Liễu Thanh lúc này mới nói:

- Tiểu Át vừa về nên ta không tiện đến quấy rầy, định mấy ngày nữa mới đi. Ai ngờ Tiểu Át lại đến tận đây.

- Đại quan nhân khách sáo làm gì.

- Ài, Tiểu Át đừng nói mấy lời này. Nãy anh nói có việc muốn nhờ, là việc gì vậy?

Ngọc Doãn hớp một ngụm nước, vẻ mặt tự nhiên:

- Là thế này. Ta về nhà được hai ngày, sau khi nghĩ cẩn thận lại cảm giác tình trạng mình thế này không phải kể lâu dài. Thế nên muốn tìm một thư viện, nếu không được công danh thì đọc thêm ít sách cũng là chuyện tốt. Vừa vặn ta lại có một người bạn tốt là học sinh trong trường thái học. Ta hỏi thăm xem có thư viện nào nhận trường hợp như ta không. Ai ngờ hần lại nhắc đến tên của đại nhân. Nếu hần không nói ta còn không biết thư viện Quan Kiêu trong thành Khai Phong này lại là của đại quan nhân mở.

Liễu Thanh vừa nghe liền lập tức tỉnh táo.

Thư viện Quan Kiêu là thứ đặc ý nhất của cuộc đời y. Dựa vào thư viện này y mới có được thanh danh lớn như vậy, đồng thời tiến vào được tầng lớp thượng lưu. Tuy quy mô thư viện Quan Kiêu không quá lớn, chỉ có hai ba trăm người, nhưng trong những thư viện tư nhân thì danh tiếng của thư viện Quan Kiêu lớn nhất, lực lượng giáo viên cũng mạnh nhất.

Không ít Thái Học Sinh đi ra từ thư viện Quan Kiêu, thậm chí còn xuất hiện cả quan viên. Vì vậy nó đã từng bước phát lên.

Liễu Thanh nhờ vậy mới có một ít vốn liếng riêng cho mình để dựa vào.

Lúc y nghe xong Ngọc Doãn nói thì tươi cười khen ngợi.

- Tiểu Ất quả nhiên có kiến thức!

Y nhẹ nhàng phủi tay, nói với Ngọc Doãn:

- Thật ra lúc trên đường ta cũng có lòng khuyên bảo Tiểu Ất nên vào một nhà thư viện. Dù không học được gì nhưng cũng là con đường tiến thân. Đại Tổng chúng ta vẫn là thiên hạ của người đọc sách. Mặc kệ người ngoài nói gì thì có thanh danh vẫn có lợi với Tiểu Ất hơn cả. Chỉ là... Ha hã, lời ít tình nhiều, cũng không phải việc gì khó. Nếu Tiểu Ất đã đề xuất ta cũng vui lây... Bên thư viện ta sẽ nói một tiếng, sau đó cho Tiểu Ất vào hồ sơ coi như bảo đảm.

Lúc đầu còn tưởng phải phí chút võ mồm, không ngờ Liễu Thanh lại dễ dãi như vậy.

Ngọc Doãn do dự một chút rồi nói khẽ:

- Không phải một mình ta muốn vào thư viện mà còn có hai huynh đệ cũng muốn vào.

- Không có vấn đề!

Liễu Thanh khoát tay:

- Cứ báo tên, mai ta sẽ đưa đến thư viện là được. Bây giờ đi thì hơi muộn rồi! Chắc Tiểu Ất không biết thư viện Quan Kiêu tuyển nhận rất nhiều con cháu nhà nghèo. Nay sắp đến vụ thu hoạch mùa thu, thư viện sẽ ngừng các khóa giảng. Tới mùa đông mới có thể tiếp tục nhập học.

Ngọc Doãn nói:

- Vậy cũng tốt, ta có thể chuẩn bị kĩ hơn.

Sau khi dứt chuyện, con người Liễu Thanh đảo một vòng, bỗng nhiên nói:

- Tiểu Ất, ta có chuyện muốn hỏi cậu.

- Đại quan nhân cứ hỏi đừng ngại.

- Lò mổ cần Tam Xóa Hà Khẩu (ngã ba cửa sông) là của cậu ư?

- Đúng vậy.

- Cuối cùng cũng tìm ra nhà... Tiểu Ất, cậu biết vì vụ này ta phải vất vả đến thế nào không. Năm trước ta mua tất cả đất ở chỗ Tam Xóa Hà Khẩu, chuẩn bị xây một khu biệt thự. Ta hỏi thầy phong thủy, thầy bảo rằng chỗ lò mổ của cậu là nơi tốt nhất ở Tam Xóa Hà Khẩu, thích hợp làm phong ố. Ta tìm hỏi mãi

đến hơn nửa năm này rồi. Đến tận lúc này mới nghe trong nha môn biết được chủ nhân tòa nhà lại là Tiểu Át. Ha hả, ta muốn thương lượng với cậu mua lại mảnh đất kia, có thể chuyển nhượng được hay không?

Ngọc Doãn nghe xong ngạc nhiên vô cùng.

Đúng là vừa nghĩ cái gì thì cái đó tới..

Đang nghĩ định bán cái lò mổ kia đi thì đã có người đến xin mua.

Hắn vừa định mở miệng thì nghe Liễu Thanh nói:

- Tiểu Át yên tâm, ta sẽ không để cậu thiệt thòi. Mảnh đất kia theo giá thị trường rơi vào tầm 300 quán, ta ra gấp đôi, 600... Không, ta mua với giá 800 quán, thế nào?

Ngọc Doãn nghe xong ngẩn cả người.

Lúc trước mảnh đất này là của La Nhất Dao tặng không cho hắn để báo đáp, không phải trả cái gì.

Không ngờ mới qua ba tháng đã...

- Nếu Tiểu Át thấy chưa đủ ta sẽ ra thêm 200 quán cho đủ 1000.

Liễu Thanh thấy Ngọc Doãn không nói lời nào nên cho là còn thiếu, vội nâng giá.

Vấn đề này có một chút khó khăn về tập tục.

Người xưa không thích đổi chỗ ở, có câu là cố hương khó rời. Đặc biệt nếu ở lâu khó tránh sinh ra tình cảm.

Mảnh đất kia Ngọc Doãn không coi là gì, nhưng đối với Liễu Thanh thì nó lại cực kì quan trọng.

Chỉ có điều y không thể giống như mấy công ti di dời ở đời sau, cưỡng ép hủy nhà. Luật pháp Đại Tống cực kì nghiêm khắc, đừng nói y chỉ là thương nhân, cho dù là Hoàng đế muốn giải phóng mặt bằng chỗ nào cũng phải được đồng ý mới có thể làm.

Kúc trước hoàng đế Nhân Tông muốn xây dựng mở rộng thêm Hoàng thành, ra giá lớn để mua lại khu phố Mã Hành từ các hộ gia đình. Kết quả bị các hộ này từ chối, thế nên sau đó chỉ đành từ bỏ. Đây cũng là một hoàng thành duy nhất từ xưa đến nay trong lịch sử nằm cạnh khu dân cư bình dân. Vậy nên nếu Liễu Thanh muốn xây nhà ở Tam Xóa hà Khẩu thì phải được Ngọc Doãn đồng ý, nếu không thì không được. mà Ngọc Doãn nghe xong cái giá này thì mừng như điên.

- Nếu đại quan nhân có lòng thì Tiểu Ất sao có thể từ chối?

- Nói như vậy là Tiểu Ất đồng ý chứ!

- Ha hã, đại quan nhân lúc nào rảnh đi cùng Tiểu Ất đến nha môn làm thủ tục sang tên là được.

Liễu Thanh nghe xong lập tức thở phào.

- Tiểu Ất đúng là một người hào phóng, vậy ta xin đa tạ.

Hai người cùng đạt được mục đích nên đều vui sướng.

Sau đó Liễu Thanh bày tiệc chiêu đãi Ngọc Doãn.

Rượu cạn ba lần, đồ ăn hết năm vị thì trời đã tối... Lúc Ngọc Doãn đang nâng ly cạn chén cùng Liễu Thanh và Ngưu Cao thì hầu gái ngoài cửa đột nhiên báo lại:

- Có người nhà Ngọc công tử đến đang cầu kiến ngoài cửa.

Ngọc Doãn ngăn ra, vội đứng dậy.

Trong lòng thấy lạ: chẳng lẽ trong nhà xảy ra chuyện gì?

Hắn hiểu rõ Yến Nô, nếu không có việc gì lớn thì Yến Nô chắc chắn sẽ không tự đến.

Chỉ trong chốc lát một người từ ngoài cửa đi vào, chính là Dương Tái Hưng.

- Tiểu Ất, về nhà nhanh.

- Sao vậy? Trong nhà có chuyện gì?

- Cửu Nhi tỷ vừa rồi phái người nói cho ta rằng có người từ hoàng cung đến muốn ban thưởng mệnh cho anh, báo cho anh lập tức về gia trang.

Người từ trong cung tới?

Ban thưởng mệnh?

Ngọc Doãn ngăn người mê hoặc.

Nhưng Liễu Thanh kịp phản ứng, lộ vẻ kinh ngạc.

Y bước lên nói:

- Chúc mừng Tiểu Ất, chúc mừng Tiểu Ất.

- Đại quan nhân, thế này là sao?

- Từ nay Tiểu Ất không còn tay trắng rồi.

- Hả?

Liễu Thanh giải thích:

- Chắc hẳn Quan Gia đã biết đến tên của Tiểu Ất, chuẩn bị phong thưởng đó. Ban thưởng mệnh là cách nói Quan Gia phong cho đảm nhiệm chức quan dưới ngũ phẩm. Nói cách khác Tiểu Ất bây giờ không còn là bình dân nữa.

Ngọc Doãn càng thêm mơ hồ!

Từ Tổng Huy Tông đăng cơ tới nay, tuy không có cống hiến gì với giang sơn xã tắc nhưng luôn nắm chắc quyền lực trong tay. Nói chung, việc bổ nhiệm quan viên phải trải qua Lại bộ xét duyệt rồi mới đến tay Tổng Huy Tông. Có thể nói Tổng Huy Tông cực kỳ say mê quyền lực, mà phần lớn trong triều đều là một lũ tiểu nhân thích a dua nịnh nọt nên quyền to luôn được giữ chắc.

Cũng vì vậy nên y mới có thể biến Cao Cầu thành Điện Tiền Đô Thái Úy, đứng đầu trong đám quan võ.

Cũng vì vậy nên y mới có thể thắng liền bảy cấp cho Vương Phủ... Đồi sau kẻ gọi Trương Hảo Cổ thắng một lúc ba cấp so sánh với điều này thì chẳng có nghĩa lý gì.

Ngọc Doãn không rõ sao bỗng dưng Quan Gia lại ban thưởng mệnh cho hắn?

Liễu Thanh nhìn thấy hắn nghi ngờ liền cười nói:

- Tiểu Át không cần lo, được lệnh ban thưởng là chuyện tốt, sao phải khấn trương như thế.

- Ta, ta, ta chỉ thấy hơi lạ.

- Ha ha, Quan Gia dùng người không theo khuôn mẫu... Tiểu Át không cần lấy làm lạ, cứ quay về xem tất cả sẽ rõ.

Đúng thế, cứ quay về không phải sẽ rõ sao?

Ngọc Doãn nghĩ đến đây không dám chậm trễ, vội cáo từ Liễu Thanh rồi cùng Dương Tái Hưng rời khỏi, đi thẳng đến Khai Phong...!

210. Chương 209: Thiên Tâm Khó Dò

Công văn dùng danh nghĩa của hoàng đế làm chiếu lệnh dân gian thường gọi là thánh chỉ.

Khái quát chia ra những loại hình: chế, chiếu, cáo, sắc, chỉ, sách, dụ, lệnh, hịch, đại biểu cho các khái niệm khác nhau.

Trong đó cáo và sắc là công văn chỉ quan lại nhận phong tặng.

Cho nên nói trên ngũ phẩm gọi là cáo mệnh, dưới ngũ phẩm gọi là sắc mệnh, cũng chính là tứ mệnh.

Lúc Ngọc Doãn quay về nhà thì người truyền chỉ đã đi rồi.

Trừ để lại một tờ sắc mệnh thì không còn phong thưởng nào khác. Sắc mệnh cho Ngọc Doãn làm Thái Nhạc Thự Tiến sĩ, ngay trong ngày cầm sắc mệnh tới Thái Nhạc Thự xử lý tất cả thủ tục. Ngọc Doãn cầm tờ sắc mệnh này không biết phải làm sao. Việc này khác hẳn với việc truyền chỉ trong ấn tượng của hắn. Hắn nghĩ dù sao cũng phải có hương án, sau đó làm nghi thức thái giám tuyên chỉ.

Nào ngờ...

- Tiểu Ất ca thật làm Thái Nhạc Thự tiến sĩ?

Nhìn trực thánh chỉ bằng sừng trâu, lông thuần trắng, Dương Tái Hưng tò mò hỏi.

Không chỉ già tò mò mà Yến Nô cũng rất hiếu kỳ.

Chỉ có điều vì kiêu ngạo của phái nữ nên nàng không mở miệng hỏi. Tuy nhiên Dương Tái Hưng đã mở miệng nên nàng có chút mong đợi nhìn Ngọc Doãn. Dù sao cô gái nào chẳng muốn người đàn ông mình nổi bật? Thể diện của nàng cũng sẽ sáng sủa theo.

Ngọc Doãn gãi đầu, rồi lại lắc đầu, cười khổ:

- Ta nào biết cái Thái Nhạc Thự Tiến Sĩ này là cái gì?

Nghe tên thì chức vụ này có lẽ liên quan đến âm nhạc. Thái Nhạc Thự Tiến Sĩ... Ngọc Doãn từng nghe đến Trà Tiến Sĩ, Tửu tiến sĩ, nhưng quả thật còn chưa có cái gọi là Thái Nhạc Thự tiến sĩ. Vỗ vỗ cái trán, hắn buồn bực cầm thánh chỉ đọc lại từng chữ, nhưng cuối cùng chẳng có kết quả gì. Sao đang êm đẹp bỗng dưng lại có cái sắc mệnh này nhỉ?

- Cửu Nhi tỷ, người truyền chỉ có nói gì không?

Yến Nô nghiêng cái đầu nhỏ, rất nghiêm túc nhớ kỹ lại.

Sau đó đến giữa sân ngồi xuống, nói với Ngọc Doãn:

- Lúc ấy Nô ngồi chỗ này làm việc thì bên ngoài đột nhiên có vài người tới. Tên thái giám cầm đầu lúc đi tới đã nói: ‘Ngọc Doãn có ở nhà không, để hắn ra đây tiếp chỉ.’

Yến Nô vừa nói vừa làm động tác như muốn diễn lại tình hình lúc đó..

Thanh âm nàng bắt chước của lão thái giám kia suýt nữa khiến Ngọc Doãn cười ra tiếng. Nhưng Yến Nô vẫn như không thấy gì lạ, vẻ mặt nghiêm túc.

- Nô đã nói Tiểu Ất không ở nhà, xin hỏi có chuyện gì? Tiểu Ất ca huynh không biết đâu, lúc ấy Nô có chút sợ, lão thái giám kia nhìn trông rất uy vũ, khí thế cực kì... Sau đó hẳn nghe Tiểu Ất ca ra khỏi thành thì dường như không kiên nhẫn chờ, để thánh chỉ xuống một bên rồi bảo mai Tiểu Ất ca cảm sắc mệnh này đến Thái Thường Tự báo danh. Đúng, chính là như vậy. Lão thái giám kia nói chuyện rất quái dị, ta trông mà phát sợ.

Nói xong, Yến Nô nắm tay, tỏ vẻ nàng không có nói sai gì cả.

Nhìn bộ dáng khả ái kia, nếu như ở đời sau sẽ lập tức được gọi là “dễ thương”.

Ngọc Doãn mỉm cười, nhìn xong Yến Nô biểu diễn cũng chẳng hiểu được cái gì.

Thái Thường Tự?

Không phải Thái Nhạc Thự Tiến Sĩ ư? Đến Thái Thường Tự báo danh làm gì?

Đúng rồi, cha Lý Dật Phong, vị Lương Khê tiên sinh Lý Cương đó, chẳng phải chính là Thái Thường Thiếu Khanh sao? Hay mai đến hỏi ý thử xem?

Ngọc Doãn chợt nhớ ra, liền cầm thánh chỉ.

- Cửu Nhi tỷ, chờ ở nhà nhé, ta tìm một người biết chuyện để hỏi thăm một chút.

- Người biết chuyện?

- Nàng đã quên, tôn ông của Đại Lang không phải là Thái Thường Thiếu Khanh sao? Nàng vừa nói lão thái giám kia muốn ta mai đến Thái Thường Tự báo danh, đây chẳng phải sẽ trở thành thủ hạ của tôn ông Đại Lang ư? Ha hả, vừa đi hỏi thuận tiện thăm hỏi cấp trên luôn.

- Ừ nha!

Yến Nô lập tức thở phào, trên mặt lộ vẻ tươi cười rạng rỡ: sao lại quên a đa của Lý Đại Lang được, đó chính là Thái Thường Thiếu Khanh.

Thái Thường Thiếu Khanh nói toạc ra là một chức quan nhàn tản.

Nhưng trong mắt của dân chúng nhỏ như Yến Nô thì đây chính là chức quan lớn.

Nàng hưng phấn cực kì, vội chạy về phòng lấy một bộ quần áo cho Ngọc Doãn thay, còn nói nếu muốn đi thăm hỏi quan trên phải ăn mặc trang trọng một chút. Cái gọi là bái phỏng quan trên chỉ là Ngọc Doãn thuận miệng nói ra. Hắn đi tìm Lý Dật Phong chẳng sai, nhưng không có nghĩa là có thể gặp Lý Cương. Tuy nhiên thấy Yên Nô vui vẻ như vậy hắn cũng không nói gì nhiều.

Vì thế Ngọc Doãn đổi quần áo xong liền đi thẳng đến nhà Lý Dật Phong.

Ngọc Doãn chưa từng đi nhà Lý Dật Phong nhưng biết đại khái chỗ ở. Lý phủ nằm trong Giác Tử môn, gần cầu Thái Bình Hưng Quốc. Lý Cương là Thái Thường Thiếu Khanh, nhưng chỗ ở lại hơi hẻo lánh. Ngọc Doãn tìm mãi mới đến được cửa Lý phủ, đứng tại bậc cửa nghi hoặc. Lý phủ nhìn qua không lớn, quy mô chỉ ngang một tòa viện nhỏ. Vết sơn trước cửa có vẻ loang lổ cổ xưa, ngay cả tay nắm đều có vết xước.

Nhìn có vẻ Lý gia cũng không xa hoa lắm.

Ngọc Doãn do dự một lát rồi bước lên cầm tay nắm gõ cửa.

Một lát sau tiếng bước chân vọng ra, cửa hé ra một mép nhỏ, một lão già đầu bạc đưa đầu ra xem.

- Cậu tìm ai?

- Xin hỏi Lý Dật Phong, Lý Đại Lang có ở nhà hay không?

- Tìm đại công tử sao?

Lão hầu nheo mắt, chợt hỏi:

- Cậu là ai?

Sao vào cửa nhà Lý Cương mà phiền phức thế nhỉ?

Tuy Ngọc Doãn thấy không thoải mái nhưng vẫn vui vẻ đáp lời:

- Ta là Ngọc Doãn, bằng hữu của Đại Lang.

- Trời sắp tối rồi, cậu đến có việc gì?

Lão hầu này thật đúng là quá đáng!

Ngọc Doãn đề nén lửa giận:

- Xin lão vào thông báo một tiếng, nói rằng Ngọc Doãn có việc gấp, muốn thỉnh giáo Đại Lang.

Nói xong, hán cầm tấm sắc lệnh lấy ra từ hông.

- Nói rằng Ngọc Doãn vừa nhận sắc lệnh của Quan Gia, có chút không hiểu nên muốn tìm hán hỏi.

Ta có sắc lệnh của Quan Gia, dù gì cũng là quan viên.

Nếu người cứ ngăn ta thì sẽ thất lễ...

Ai ngờ đầu lão hầu kia chỉ nhìn lướt qua, vẻ mặt như khúc gỗ nói:

- Cứ chờ đây, ta vào bẩm với đại lão hán rồi nói sau.

Không đợi Ngọc Doãn mở miệng, lão liền đóng sầm cửa lại.

Ngọc Doãn đứng ở bậc cửa, ngẩn cả người.

Kẻ hầu của Thái Thường Thiếu Khanh mà cũng lợi hại thế ư? Dám đối xử với quan viên triều đình như vậy?

Tuy nhiên ngẫm lại thấy chẳng có gì. Người trong nhà tể tướng như quan thất phẩm, lão hầu này chắc cũng thế. Dù sao hôm nay nhất định phải biết cái thứ gọi là Thái Nhạc Thực Tiến sĩ này là thứ chức quan gì. Nghĩ tới đây, tâm tình Ngọc Doãn ngược lại trở nên nhẹ nhàng.

Hán cảm thấy việc Quan Gia bỗng dưng vô cớ trao cho hán chức vụ Thái Nhạc Thực Tiến sĩ là rất kỳ quặc.

Bản thân còn chưa thấy Quan Gia bao giờ, sao lại có thiên ân?

Việc này tất nhiên là có vấn đề, dù gì vẫn nên biết một ít thì hơn.

Chừng năm sáu phút trôi qua, cửa rốt cục mở. Lý Dật Phong đi ra, thấy Ngọc Doãn liền cười nói:

- Tiểu Ất, sao hôm nay có việc gì lại tới nhà của ta? Nãy nghe Tiêu Đại nói người được sắc mệnh? Phải ăn mừng mới phải. Vào thôi, chúng ta nói chuyện.

Lão hầu kia gọi là Tiêu Đại ư?

Ngọc Doãn đi cùng Lý Dật Phong vào cử chính, chỉ thấy lão hầu còng lưng đi vào phòng.

- Tiêu Đại là người cha ta thu nhận sau năm đậu Tiến sĩ, mấy năm nay theo cha ta coi như có vất vả. Cha ta cũng cực kì tôn kính lão.

Ồ, hóa ra là một lão gia thần.

Ngọc Doãn không để ý nhiều, đi vào phòng bên cùng Lý Dật Phong.

Ngồi xuống, hần lấy ra tờ sắc mệnh kia, nói với Lý Dật Phong:

- Hôm nay đột nhiên nhận được một tờ sắc mệnh, phân ta đến làm cái gì gì Thái Nhạc Thự Tiến sĩ, còn bảo ta mai đi Thái Thường Tự báo danh. Ta chưa từng nghe đến cái chức vụ Thái Nhạc Thự Tiến sĩ này nên muốn nhờ Đại Lang giải thích nghi hoặc. Vì sao Thái Nhạc Thự Tiến sĩ phải báo danh ở Thái Thường Tự?

- Thái Nhạc Thự Tiến sĩ?

Lý Dật Phong ngẩn ra, cầm tờ sắc mệnh nhìn kỹ một lần.

Đúng vậy, đây chính là sắc mệnh của Quan Gia.

Từ Đại Tổng lập nước tới nay vì đề phòng có người giả truyền thánh chỉ nên trên thánh chỉ đều có dấu hiệu đặc thù. Dấu hiệu này chỉ có con cháu Quan Gia mới hiểu, còn về phần Ngọc Doãn với xuất thân như vậy chắc chắn không thể biết.

Về mặt Lý Dật Phong chợt biểu cảm kỳ lạ.

- Thái Nhạc Thự thuộc về Thái Thường Tự.

Ngọc Doãn tỉnh ngộ, vội hỏi:

- Vậy Thái Nhạc Thự Tiến sĩ là gì? Mấy phẩm?

Lý Dật Phong vẻ mặt càng thêm kỳ quái, chậm rãi cuốn kỹ sắc mệnh trả lại cho Ngọc Doãn.

Y xoa xoa mũi, hơn nửa ngày mới nói khẽ:

- Tiểu Ất, có phải đã đắc tội gì với Quan Gia không?

- Hả?

- Hoặc nói anh đã từng đắc tội với ai chưa?

Ngọc Doãn mờ mịt nhìn Lý Dật Phong:

- Lời này của Đại Lang có ý gì?

- Vậy thì nói rõ vậy. Người vừa hỏi ta rằng Thái Nhạc Thự Tiến sĩ là mấy phẩm, thực ra ta biết... Thái Nhạc Thự Tiến sĩ không có phẩm.

- Hả!

Lúc này có hầu gái đến dâng trà, Lý Dật Phong xua tay ra hiệu hầu gái lui ra.

- Thái Nhạc Thự là một chi do Thái Thường Tự quản lý, có chung luật và chung hợp đồng.

Thái Nhạc Thự có hai người Thái Nhạc Lệnh, cũng chính là Thái Nhạc Thự Chủ Quan thất phẩm, có Thái Nhạc Thừa một người bát phẩm. Ngoài ra còn có tám người Nhạc Chính cửu phẩm. Vốn Thái Nhạc Thự không phải thuộc về Thái Thường Tự mà là của Đại Thịnh Phủ. Tuy nhiên năm thứ hai Tuyên Hòa Đại Thịnh Phủ bị hủy bỏ, Quan Gia mới đưa Thái Nhạc Thự quy về Thái Thường Tự. Bây giờ địa vị của Thái Nhạc Thự có chút xấu hổ... Chắc Tiểu Ất cũng hiểu. Còn về phần Thái Nhạc Thự Tiến sĩ...

Lý Dật Phong cười khỏ nói:

- Cho nên ta vừa hỏi người có hay không đắc tội ai. Người có viết Thái Nhạc Thự Tiến sĩ là làm gì không? Bình thường tại trường dạy nhạc, chẳng có việc gì khác làm. Nếu trong nhà quan lại con cháu muốn học âm luật thì sẽ chọn một trong những Thái Nhạc Thự Tiến sĩ làm thầy. Hơn nữa muốn dạy còn phải qua khảo

hạch. Năm đến mười năm khảo hạch một lần, việc học chia làm ba cấp, trình báo Lễ Bộ để được đánh giá ưu khuyết...

Ngọc Doãn ngẩn người!

Tuy đoán được Thái Nhạc Thự Tiến sĩ không phải là cái chức gì hay ho, nhưng quả không ngờ chỉ là một giáo viên âm nhạc.

Thế này thì khác gì với giáo viên âm nhạc đời sau, có khác chẳng chỉ là số lượng học sinh thôi.

- Biết vì sao ta hỏi ngươi có đắc tội ai không? Thái Nhạc Thự Tiến sĩ chính là chức vụ dựa vào kinh nghiệm, năm đến mười năm mới được một lần khảo hạch đánh giá. Được loại ưu thì ra làm Nhạc Chính, vài năm thậm chí mười mấy năm mới có cơ hội thăng chức. Nhưng chức cao nhất của Thái Nhạc Thự chỉ là Thái Nhạc Lệnh.

Vất vả hai ba mươi năm làm chỉ được Thái Nhạc Lệnh, chỉ là là chức vụ thất phẩm. Nếu Đại Thịnh Phủ vẫn còn may ra còn cơ hội lên chức, nhưng Đại Thịnh Phủ đã bị hủy bỏ, Tiểu Ất nếu muốn lên chức có khi đến cả Thái Nhạc Lệnh cũng không làm được.

Ngọc Doãn suýt nữa chửi ra tiếng, thật lâu không nói nên lời.

211. Chương 210: Không Làm

Trách không được Lý Dật Phong hỏi mình có đắc tội ai không.

Nghe gã giải thích vậy, Ngọc Doãn đã hiểu được hoàn toàn vấn đề. Cũng giống như nhân viên văn phòng đời sau, một tờ báo một chén nước trà, ba mươi năm cùng lắm làm một trưởng phòng, một đời vô vị.

Một khi vào đây thì đời coi như xong.

Giỏi lắm dạy được một hai đứa học trò thì đầu đã bạc.

Ăn không đủ no cũng không đến mức chết đói. Thành tựu cả đời coi như chết đi trong nha môn Thái Nhạc Thự.

Cái tên rất phong cách, Thái Nhạc Thự Tiến Sĩ.

Nhưng thực tế thì sao?

Ngọc Doãn không khỏi cười khở, trong lòng tự hỏi xem mình rốt cục đã đắc tội người nào? Sao họ lại dùng phương thức này để đối phó mình?

Vuốt nhẹ mặt, hỏi gã:

- Đại Lang, nếu ta không làm thì sẽ như thế nào? Ta không vào cái nha môn này được không?

Lý Dật Phong nhìn hẩn kỳ quái:

- Không làm? Tiểu Át, ngươi nghĩ kỹ chưa?

- Rồi, không làm!

Ngọc Doãn trả lời như đinh đóng cột.

Lý Dật Phong mỉm cười:

- Vậy thì kiếp này ngươi cũng khỏi phải làm quan nữa.

- Hả?

Ngọc Doãn hoảng sợ.

Dường như trong Tống Triều người từ chối làm quan cũng nhiều mà. Ví dụ như Vương An Thạch, hoàng đế Thần Tông mấy lần mời đều bị y cự tuyệt. Tại sao Lý Dật Phong nói mình không làm sẽ bị chặt đứt con đường làm quan?

Lý Dật Phong nói khê:

- Nếu Tiểu Ất người có công danh trên người, không làm cũng chẳng sao, còn có thể là một giai thoại. Nhưng người lại xuất thân phổ phường, được ban ân mà không nhận, Quan Gia làm gì còn thể diện nữa? Ngày sau cho dù người được công danh thì Quan Gia cũng sẽ noi theo gương Liễu Tam Biến năm nào chặt đứt thăng tiến của người, cho người làm một người phổ phường chính cống... Người phải hiểu rõ điều đấy.

Thời Tống có một người tên Liễu Vĩnh, trong đã mấy đời liên tiếp làm quan.

Lúc Liễu Vĩnh vào thành đi thi, tự cho tài học hơn người nên không coi khoa cử ra gì, cho là mình thi đậu tiến sĩ thậm chí trạng nguyên là chuyện nhỏ, vậy nên lưu luyến cả ngày trong lầu xanh. Không ngờ kết quả không như mong muốn, lúc công bố yết bảng Liễu Vĩnh thì rớt. Uể oải bi phần, y liền làm một tác phẩm nhất thời nổi danh truyền tụng, đó là “Hạc xung thiên”.

Nhìn vẻ ngoài thì Liễu Vĩnh có vẻ không để ý công danh.

Nhưng thực chất không lúc nào kỳ vọng đạt được công danh... Năm đầu Nhân Tông lại đi thi, ngỡ tưởng đã qua cửa, ai ngờ đầu bởi bài từ “Hạc xung thiên” truyền tới cung cấm, hoàng đế Nhân Tông coi đây là cơ phé bỏ Liễu Vĩnh, thế là lại rớt.

Hoàng đế Nhân Tông thậm chí còn tự phê: Đã đi uống rượu nghe hát, còn cầu công danh phù phiếm mà làm gì?

Một câu nói kia đã chặt đứt công danh một đời của Liễu Vĩnh, mãi cho đến khi ông năm mươi mốt tuổi mới thi đậu, nhưng đầu đã bạc mất rồi.

Lý Dật Phong nêu lên gương Liễu Vĩnh để cảnh cáo Ngọc Doãn: nếu anh không làm thì kết quả so với Liễu Tam Biến càng thê lương ...

Sau khi Ngọc Doãn nghe xong liền trầm mặc.

Nhậm chúc hay không đây?

Ở trước mặt hắn có hai con đường, mà bất kì cái nào cũng chẳng hay ho gì.

Lý Dật Phong nói khẽ:

- Quan Gia là một người rất rộng lượng, người cần phải nghĩ kỹ. Nếu nhậm chức, ngày sau vẫn còn có cơ hội. Nhưng nếu không làm, chỉ cần Quan Gia còn trên đời thì người sẽ không còn cơ hội ngẩng cao đầu. Người có thể hiểu những khó khăn trong vấn đề này không?

Ừm?

Ngọc Doãn đột nhiên ngẩng đầu.

- Ta đang muốn đến thư viện Quan Kiều đọc sách, sợ không thể gánh vác chức vị quan trọng này. Ý tốt của Quan Gia Tiểu Ất ghi nhớ trong lòng, chỉ tiếc tài học kém cỏi, không đủ khả năng vào Thái Nhạc Thự. Ta đã nghĩ kỹ, không làm!

- Thật sao?

- Ừ!

Ngọc Doãn nghĩ một chút liền đưa sắc mệnh cho Lý Dật phong.

- Còn nữa, nếu ta nhậm chức thì sẽ trở thành cấp dưới của lão đại nhân. Nhưng chức Thái Nhạc Thự Tiến sĩ này không phải điều ta mong muốn, mong Đại Lang chuyển sắc mệnh cho lão đại nhân, xin ngài trả lại cho Quan Gia.

Nếu đã quyết định thì Ngọc Doãn sẽ không hối hận.

Hắn chấp tay cáo từ Lý Dật Phong liền rời đi.

Lý Dật Phong tiễn Ngọc Doãn ra cửa rồi quay trở về phòng.

Bỗng thấy Lý Cương ngồi trong sảnh, cầm tờ sắc mệnh kia như đang suy ngẫm.

- Cha, ngài về khi nào vậy?

- À, người vừa nãy hình như là Ngọc Tiểu Ất phải không.

- Đúng vậy!

- Có việc gì ư?

Lý Dật Phong liền kể lại nguyên do Ngọc Doãn đến, lại chỉ vào tờ sắc mệnh kia cười khở:

- Cũng không biết Tiểu Ất đắc tội ai mà lại bị đối phó như vậy. Nếu như là người khác thì có lẽ mong còn không được! Nhưng Tiểu Ất tâm cao khí ngạo, sao có thể cam tâm một đời làm trong Thái Nhạc Thự? Cho nên hấn quyết định không làm, giao tờ sắc mệnh này cho cha.

Lý Cương nhăn mày, dường như đang trầm tư.

Sau một lúc y thở dài:

- Tiểu Ất quyết đoán như vậy, vừa là việc tốt vừa là việc xấu. Nhưng nếu hấn quyết phải noi theo Liễu Tam Biến làm khanh tướng áo trắng thì đành theo hấn thôi. Cũng may người này không như Liễu Tam Biến lỗ mãng lang thang, trải qua tôi luyện cũng có thể có thành tựu mai sau. Đúng rồi, về vụ để báo (cách gọi tờ báo đời Tống) con có quyết định chưa? Nếu Ngọc Ất không làm ở Thái Nhạc Thự thì phải toàn lực thao tác để báo một phen.

- Ai dà...

Lý Dật Phong vỗ trán:

- Sao con lại quên chuyện này nhỉ? Hôm nay con đi tìm Từ Quĩ và Lý Nhược Hư, giải thích vấn đề cho họ. Hai người họ cũng đồng ý sẽ không tham dự, tuy nhiên sẽ không đi soạn bản thảo... Chuyện này chắc Tiểu Ất cũng sẽ không để ý. Duy có một vấn đề rắc rối là bên của nghĩa phụ.

Lý Cương trầm giọng:

- Theo cách nhìn của cha tốt nhất vẫn không cần dính vào. Nhiều một ngày thì nhiều một phần biến số. Ngày mai con hãy đi nói cho Ngọc Tiểu Ất, con có thể đồng ý yêu cầu của hấn nhưng con phải tự nắm bản

thảo trong tay. Ta thấy được tương lai của để báo sẽ vô cùng quan trọng. Con phải nhờ Ngọc Ất chỉ bảo nhiều. Đừng tưởng con là Thái Học Sinh là giỏi, nếu nói về sự lịch lãm thì con kém Tiểu Ất nhiều lắm...

Lý Dật Phong nghe được vội khom người:

- Con xin ghi nhớ sự dạy bảo của cha.

Ánh trăng mát lành.

Bước trên mặt đất phủ trắng sương bạc, Ngọc Doãn chậm rãi đi dọc theo con đê Biện Hà.

Khánh tướng áo trắng ư?

Ta sẽ không bừa bãi lỗ mãng như Liễu Vĩnh... Đúng vậy, lần này ta làm mất thể diện của Tổng Huy Tông, nhưng tương lai ta không hề lo lắng. Triệu Cát còn có thể tại vị bao lâu? Ngọc Doãn nhếch lên khóe miệng, lộ ra ý cười cổ quái.

Nếu như nhớ không sai thì năm sau chính là lúc Triệu Cát truyền ngôi!

Ngọc Doãn đột nhiên nghỉ chân, đứng thật lâu trên bờ đê.

Một năm, chỉ có một năm...

Nếu ta vào Thái Nhạc Thự sợ cũng chẳng gặp được Triệu Cát mấy lần.

Nếu như vậy thì thà không đi, mình có thể từ đó làm ra những cải biến lớn sẽ dễ dàng hơn!

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn nắm chặt tay.

Cho dù Triệu Cát đuổi hẳn ra khỏi Khai Phong làm chức quan nhỏ cửu phẩm nào đó trong huyện thành Ngọc Doãn cũng sẽ không từ chối. Ít nhất như vậy hẳn còn có đường sống phát huy. Nhưng nếu vào Thái Nhạc Thự thì hẳn còn có thể làm gì? Chẳng lẽ sống uống suốt đời sao?

Thật mong Triệu Cát sớm truyền ngôi....

Đúng rồi, đến cùng là ai đề cử ta làm Thái Nhạc Thự Tiến sĩ?

Nhìn mặt ngoài thì dường như là có ý tốt. Dù sao Ngọc Doãn thân không có công danh, bỗng nhảy vào làm trong công môn, những người không hiểu sẽ đổ mắt mà hâm mộ. Nhưng thực tế đề cử nhìn như có ý tốt này lại bao hàm dã tâm mạnh mẽ.

Đây chính là ý đồ chặt đứt công danh của Ngọc Doãn, cho hắn không thể nổi danh!

Quả thật là độc ác, quả là giết người không thấy máu... Nhưng vấn đề là ai có thù hận lớn với ta như vậy?

Ngọc Doãn không biết nên càng lo lắng.

Một đối thủ núp trong bóng tối đáng sợ hơn nhiều so với kẻ thù bên ngoài.

Là ai, là ai... Kẻ này rốt cục là ai!

Ngọc Doãn vỗ nhẹ lên thân cây hạnh, trong đầu lần lượt hiện từng cái tên.

Quách Kinh?

Không thể nào!

Thằng khốn đó chẳng biết núp trong xó nào, càng không có năng lực có thể ảnh hưởng quyết định của Quan Gia. Chẳng lẽ là Lý Bảo? Cũng không thể! Dù gã là giáo đầu của Ngự Quyền Quán nhưng trên thực tế không thể diện kiến hoàng đế.

Trừ những người trên thì còn Đường Cát và Lý Bang Ngạn.

Hai người này có thù giết cha, trên lý luận thì có khả năng nhất...

Nhưng nghĩ kỹ thì vẫn thấy không thể. Lý Bang Ngạn không cần nói, đường đường là lãng tử Tể Tướng, không thể chú ý đến mình được. Đường Cát dù ở chùa Ngũ Long, có cơ hội gặp hoàng đế nhưng lại không có năng lực để hoàng đế đưa ra quyết định. Hơn nữa bọn họ cũng không biết việc mình đã rõ chân tướng. Nói không chừng Đường Cát còn muốn lừa gạt bí tịch chân pháp từ tay mình nên trong thời gian ngắn không có khả năng tạo uy hiếp lớn cho mình.

Không phải hai kẻ này thì là ai mới được chứ?

Ngọc Doãn hít sâu một hơi cố gắng bình tĩnh lại.

Đúng rồi, chẳng lẽ là y?

Triệu Cấu!

Y là hoàng tử, được phong làm Khang Vương, có đầy đủ cơ hội tiếp xúc với hoàng đế Huy Tông. Đừng quên lúc trước Lý Sư Sư từng nhắc nhở hắn, vì chuyện hắn và Lã Chi Sĩ giao tranh khiến Triệu Cấu thua hơn mười ngàn quân, còn mất cả đàn cổ Đại Thánh Di Âm. Lúc ấy Lý Sư Sư đã nhắc hắn phải cẩn thận Triệu Cấu... Liệu có phải người này làm chuyện xấu sau lưng hay không?

Ngọc Doãn càng nghĩ càng thấy có khả năng!

Trong lịch sử Tống Cao Tông là cái dạng gì Ngọc Doãn cũng không rõ.

Nhưng thông qua việc y dung túng Tần Cối hại chết Nhạc Phi thì kẻ này sợ cũng là một người tinh thông quyền mưu...

Lý Sư Sư từng âm thầm nhắc nhở Triệu Cấu lòng dạ hẹp hòi.

Nếu quả thật như thế thì tất cả vụ việc ở Thái Nhạc Thự sẽ cực kì phù hợp với tác phong của Triệu Cấu.

Y đầu óc nhỏ nhen, cho nên có lý do hại Ngọc Doãn. Y tinh thông quyền mưu nên muốn đưa hắn vào Thái Nhạc Thự làm Thái Nhạc Thự Tiến sĩ, chặt đứt tiền đồ một đời của hắn. Loại thủ đoạn giết người không thấy máu này không phải thứ Triệu Cấu am hiểu nhất ư?

Ngọc Doãn nghĩ đến đây liền lạnh cả người.

Có vẻ mình ở thành Khai Phong này nên cẩn thận hơn...

Không được, nhất định phải gia tăng thanh danh của mình. Thanh danh càng lớn mới có thể bảo hộ sự an toàn của mình.

Ngọc Doãn hiểu được vấn đề, tuy có chút lo lắng nhưng tâm thần cũng ổn định... Dường như mình và Triệu Cấu sẽ không thiếu một phen đo sức. Chính mình một kẻ bình dân, còn Triệu Cấu lại đường đường là Cửu hoàng tử, Khang vương điện hạ. Hai vị trí cách nhau quá lớn, nếu ở kiếp trước chắc Ngọc Doãn đã sớm chết vài lần.

Cũng may đây là đời Tống!

Đây là thời đại xấu nhất, nhưng cũng là tốt nhất...

Dù đường đường là Cửu hoàng tử cũng không thể tùy ý làm bậy, biểu lộ trực tiếp gây chuyện Trần Doãn.

Như vậy mình còn có mấy phần nắm chắc để tự bảo vệ mình! Ngọc Doãn híp lại tròn mắt, nắm đậm hung hăng nện vào trên cây hạnh.

Xào xạc đám lá cây sắp khô vàng tá lả rơi xuống!

212. Chương 211: Âu Lộ Vong Cơ

- Tiểu Ất, Quan Gia ý thế hiệp đáp người!

Đêm càng sâu, màn đêm bao phủ trong đình viện ngõ Quan Âm phủ yên lặng tĩnh mịch.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ giấy, chiếu vào phòng.

Yến Nô như con mèo nhỏ rúc vào lòng Ngọc Doãn, cái miệng nhỏ nhắn cứ chu lên oán giận không ngừng.

Lần đầu nghe được Ngọc Doãn từ chối sắc mệnh thì Yến Nô cực kì giật mình.

Nhưng sau khi nghe Ngọc Doãn giải thích một hồi thì bất mãn trong lòng nàng lập tức tan thành mây khói. Đúng vậy, nàng hy vọng Ngọc Doãn có thể nổi danh, nhưng không có nghĩa nàng có thể chịu được việc hấn bị nhục nhã. Đúng vậy! Tờ sắc mệnh kia trong mắt nàng chính là một loại nhục nhã. Tiểu Ất bản lĩnh lớn như vậy, thế mà Quan Gia không có mắt, dám làm nhục phu quân của mình...

Yến Nô sao có thể chấp nhận?

- Người ta nói Quan Gia tài học siêu phàm, Nô thấy thường thôi. Rõ ràng Tiểu Ất có bản lĩnh như vậy, làm Nhạc Lệnh gì gì đó cũng chẳng thành vấn đề. Thế mà lại cho Tiểu Ất làm Tiến Sĩ? Hừ, Tiểu Ất ca không làm càng tốt, chúng ta cũng chẳng thiếu ăn thiếu mặc gì. Dù Quan Gia không để ý tới thì sớm muộn cũng có thể ngẩng đầu lên.

Kéo Yến Nô vào trong lòng, nghe nàng nói những lời hờn dỗi như đứa trẻ, những sầu muộn trước kia của Ngọc Doãn cũng theo đó mà tan biến.

Ngón tay trượt nhẹ trên mái tóc đen nhánh rồi chậm rãi vuốt ve sau lưng, làn da của Yến Nô mềm mại như tơ lụa vậy.

- Cửu Nhi tỷ đừng vội, lúc ta muốn ngắt đầu ai cũng không ngăn được.

Hừm, đợi lão Huy Tông Triệu Cát truyền ngôi xong thì đó chính là cơ hội của ta.

Trong lịch sử, sang năm người đã phải truyền ngôi rồi. Chỉ riêng mâu thuẫn giữa người và Thái tử Triệu Hoàn chẳng lẽ không đủ cho người đau đầu?

Lúc này quả thật Ngọc Doãn không hề lo lắng.

Sáng hôm sau như mọi ngày, Ngọc Doãn luyện công xong liền lấy Khô Mộc Long Ngâm ra.

Đặt trên chiếc bàn đơn sơ, hấn chỉnh lại dây cầm, ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt thân cầm, cảm thụ sự linh động trong cổ cầm.

Kiếp trước lúc học đàn, cha từng nói: Cầm có linh hồn!

Như những loại danh cầm này phần lớn đều có linh tính, nhất định phải vuốt ve để hiểu lòng nó, từ đó mới có thể đạt được cảnh giới nhân cầm hợp nhất.

Quả là một chiếc cầm tốt!

Vuốt ve dây cầm, Ngọc Doãn không kìm nổi cảm thán.

- Tiểu Ất ca, Nô đi cửa hàng xem, Tiểu Ất ca có gì cần không, lúc trưa về Nô vừa lúc tiện đường.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ, dường như cũng chẳng cần gì nên lắc đầu.

Yến Nô mở cửa đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Để lại Ngọc Doãn một mình tắm dưới ánh mặt trời, vuốt ve cổ cầm như đang cảm ngộ điều gì.

Ước chừng qua giờ Thìn, cửa ngõ Quan Âm đột nhiên xuất hiện chừng sáu người hùng hổ tiến đến.

- Hôm nay Ngũ Ca nhất định phải cho tên Ngọc Tiểu Ất kia một bài học.

Tên thanh niên cầm đầu mặc một bộ áo xanh hoa mỹ tinh xảo, cấp bậc rất cao.

Người phía sau nghe xong, khước miệng nhếch lên cười lạnh:

- Đang muốn dạy dỗ tên Ngọc Tiểu Ất kia cho hắn biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (người giỏi còn có người giỏi hơn).

- Đúng đấy, tên Ngọc Tiểu Ất kia cho mình là ai chứ? Liễn Tam Biến chắc? Một kẻ đồ tể thịt heo mà thôi, Quan Gia ban ân cho hắn vào Thái Nhạc Thự đã là quý hóa lắm rồi, ai ngờ thằng nhãi này lại không thèm lắm, quá kiêu căng. Tưởng hắn lấy Kê Cầm đàn vài bài dân ca là dám không coi ai ra gì được chắc?

Ngũ Ca nghe thấy liền lộ vẻ không hài lòng.

Gã tên Dương Dương, xuất thân nhà phú quý, học hành không tốt nhưng đàn rất hay. Lúc trước Chu Bang Ngạn tiến cử đến Đại Thịnh Phủ năm Tuyên Hòa. Đáng tiếc không bao lâu Chu Bang Ngạn bệnh mất, Đại Thịnh Phủ bị hủy bỏ, Thái Nhạc Thự quy về Thái Thường Tự, gã lại trở thành một Tiên Sĩ. Chỉ tính riêng đến tài đánh đàn thì Dương Dương quả không tầm thường.

Chỉ có điều gã trời sinh có tính ăn chơi trác táng, thích hát hò giải trí, vậy nên tuy có thanh danh nhưng đường quan không thuận lợi.

Năm ngoái, gã trải qua khảo hạch được Lễ Bộ đánh giá làm bậc hai, suýt nữa được đánh giá lên bậc một. Bằng không thì gã đã có thể đảm nhiệm Nhạc Chính, chính thức tiến vào quan phẩm. Sở dĩ không được bậc một vì do phẩm hạnh của gã. Nhưng Dương Dương không lấy làm nhục mà còn tự mãn. Cuộc đời gã kính nể nhất chính là vị trị bạch y khanh tướng.

(Bạch y khanh tướng: Tuy không có chức tước, nhưng địa vị không khác so với khanh tướng)

Lúc trước trong một hội thi thơ Dương Dương ở Phong Nhạc Lâu gặp Thượng Hành Thủ Phùng Tranh, vừa thấy đã yêu, có ý theo đuổi.

Nào ngờ Phùng Tranh lại nói cho gã:

- Tài đàn của ngươi dù tốt nhưng không coi là thần kỳ. Nhạc công đệ nhất thành Khai Phong chính là Ngọc Tiểu Ất. Nếu ngươi có thể thắng được người này thì hãy nói.

Một câu khiến Dương Dương tức giận không tả nổi.

Nhưng gã không dám làm mất mặt trước Phùng Tranh, vì thế cơn giận toàn bộ đổ lên đầu Ngọc Doãn.

Hôm qua nghe nói Ngọc Doãn được Quan Gia sắc mệnh làm Thái Nhạc Thự Tiến Sĩ.

Trong lòng Dương Dương đã thấy không thoải mái.

Sáng sớm, gã đến Thái Nhạc Thự định chơi khó Ngọc Doãn, ai ngờ Ngọc Doãn trực tiếp “Không làm”. Điều này làm cơn giận của Dương Dương không có chỗ nào phát tiết. Lại thêm mấy người đồng nghiệp dụ dỗ khích tướng, gã liền không kìm được quyết định tìm Ngọc Doãn để nói: Ngươi một thằng đồ tể, kiêu ngạo cái rắm? Ngươi thân chẳng có công danh, dựa vào chút nhạc nhẽo liền được cho vào Thái Nhạc Thự. Đây là thiên ân cuồn cuộn của Quan Gia, ngươi không tự biết mình là ai ư?

Thế là vị đại nhạc sư này kích động chạy tới ngõ Quan Âm.

Hỏi thăm được chỗ Ngọc Doãn liền đến thẳng cửa nhà hắn.

Lúc này ánh trời sáng rõ.

Ngõ Quan Âm chật hẹp thu từng tia nắng nhỏ, khiến nơi đây thêm vài phần yên tĩnh.

Dương Dương đứng ở cửa nhà Ngọc Doãn, vừa định bảo người gọi cửa chợt nghe tiếng âm truyền ra trong sân.

- Từ từ!

Dương Dương đột nhiên giơ tay ngăn cản đồng bạn.

Từng tiếng đàn như nước chảy, sâu kín truyền vang như tiếng trời.

Sắc mặt Dương Dương lập tức thay đổi, lông mày nhíu chặt, mắt nhắm lại, nghiêng tai lắng nghe tiếng đàn vang lên trong sân...

Ở bờ biển xa xôi, có một người rất thích hải âu. Mỗi sáng sớm đều tới bờ biển chơi chung cùng đám hải âu. Đám hải âu đi thành bầy, có đôi khi nhiều hơn trăm con, quây lại thành một kỳ cảnh. Sau đó cha người này nói với y: Ta nghe hải âu cũng thích chơi đùa với con, sao không bắt mấy cái mà chơi cho vui?

Ngày hôm sau, người này tới bờ biển.

Y một mực muốn bắt hải âu, nhưng hải âu lại chỉ bay vòng vòng trên trời, không chịu đáp xuống...

Đây chính là chuyện xưa “Hải ông vong cơ, âu lộ bất phi” trong sách “Liệt tử Hoàng đế thiên”.

Thời Nam Tống, có một vị cầm gia danh tiết nổi tiếng của phái Giang Chiết gọi là Lưu Chí Phương, đọc “Liệt tử” mà sinh ra cảm ngộ, làm khúc “Âu Lộ Vong Cơ”. Năm 1425 tức đời Minh thì xuất bản, chấn động cả giới cầm gia. Trong “Thần kỳ bí phổ” của Chu Quyền Sở đã ghi lại trọn vẹn khúc đàn này. Đời sau, khúc Âu Lộ Vong Cơ được xếp thứ năm trong những khúc phổ nổi tiếng nhất trên thế giới.

Lúc này Ngọc Doãn vẫn chưa biết có ác khách đến ngoài cửa.

Tâm tình hần bầy giờ đã hoàn toàn chìm vào giữa khúc đàn, tinh thần dường như hòa làm một với Khô Mộc Long Ngâm.

Hải ông vong cơ, âu lộ bất phi!

Tuy Dương Dương là một kẻ ăn chơi trác táng nhưng cảm kỹ không hề tầm thường.

Thứ ta muốn khác với các người... Thứ ta truy cầu là sự ung dung tự tại không màng danh lợi, không tranh quyền thế. Thái Nhạc Thự Tiên Sĩ trong mắt các người có lẽ rất giỏi, nhưng đối với ta lại chẳng là gì...

Tiếng đàn xa xăm làm lòng người thanh tĩnh.

Bỗng nhiên, từ bên cách vách ngõ Quan Âm lại truyền tới từng tiếng mõ, tiếng đàn cùng phạm âm hòa quyện khiến người ta quên hết thấy mọi thứ bên ngoài.

Mấy người Dương Dương ngẩn ngơ đứng ở cửa, không nói được một lời.

Bọn họ thậm chí không dám thở mạnh sợ quấy nhiễu tiên âm tiếng trời.

Tiếng đàn dừng, thật lâu sau Dương Dương mới hồi phục tinh thần.

Gã quay đầu nhìn mấy người bên cạnh, mặt cười đăng chất. Khẽ thở dài, lùi lại một bước, vái một cái đến tấm cửa gỗ.

Sau đó xoay người rời đi, không nói câu gì.

Đến hừng hỏ, đi lặng yên.

Đám người Dương Dương làm kinh động không ít người qua đường, có rất nhiều người thậm chí đứng cùng họ nghe đoạn tiên âm này.

- Là ai đang gây cảm?

Cửa ngõ Quan Âm, trong một chiếc xe ngựa đang dừng chân.

Màn xe nhẹ khơi lên, lộ ra khuôn mặt thanh lịch động lòng người.

Phu xe vội đi hỏi một người qua đường, lát sau quay về nói khẽ:

- Nhị tiểu thư, người gảy đàn hẳn là Ngọc Tiểu Ất.

- Chính là Ngọc Tiểu Ất cái người từng viết Lương Chúc, cải biên Tam Lộng Mai Hoa ư?

- Người vừa rồi tiểu nhân hỏi cũng ở gần đây. Hắn nói nơi truyền ra tiếng đàn là nhà của Ngọc Tiểu Ất. Trong nhà chỉ có hai vợ chồng, sáng sớm người vợ đã rời đi, nay trong nhà chỉ còn có Ngọc Tiểu Ất...

- Người ta nói Tiểu Ất có cầm nghệ vô song, tài hoa xuất chúng. Ta lúc đầu không tin lắm, nhưng giờ nghe thấy khúc này mới biết tiếng trời là thế nào... Hì hì, hai ngày trước tỷ tỷ còn nói với ta tìm cho Sùng Quốc Công một thầy dạy truyền thụ tài đánh đàn. Mà ta thấy đám Tiên Sĩ ở Thái Nhạc Thự cũng thường thôi, không coi là danh sư... Thất thúc nghĩ Ngọc Tiểu Ất này thế nào? Chỉ riêng một khúc kia cũng đã đủ thích hợp.

Thất thúc, cũng chính là vị phu xe kia mỉm cười.

- Tiểu nhân không biết nghe, nhưng cảm thấy tiếng đàn của Ngọc Tiểu Át quả thật khiến lòng người nhẹ nhàng khoan khoái, chắc hẳn là một danh sư.

- Ừm, đã như vậy ta đi nói chuyện với tỷ tỷ.

Màn xe hạ xuống che lại khuôn mặt thanh lịch kia . Thất thúc quát lớn một tiếng, xe ngựa lại tiếp tục đi.

Còn Ngọc Doãn thì hoàn toàn không biết tí gì về chuyện bên ngoài.

Sau khi hấn tẩu xong một khúc thì cảm giác tâm tình dễ chịu rất nhiều. Những việc buồn bực hôm qua cũng theo đó mà trôi đi. Thật cẩn thận cất Khô Mộc Long Ngâm vào trong phòng, hấn đuổi cái lưng mệt mỏi rồi lấy một cái ghế dài từ trong phòng ngủ ra, tựa vào cây hòe già, tay cầm một quyển “Lâm nha tạp ký” đọc ngon lành.

Ám Kim mũi phì phò đi ra.

Nó khoan thai bước nhẹ trên sân, nhìn dương dương tự đắc.

Tiếng lách cách trong trẻo truyền vào tai, Ngọc Doãn ngẩng đầu nhìn, không khỏi khẽ mỉm cười, rồi lại cúi đầu vào quyển sách.

Tại cách vách trong viện Quan Âm, tiếng phạm âm quanh quẩn trong sân khiến không khí yên tĩnh thêm vài phần thanh bình.

213. Chương 212: Việc Của Nhị Tam

Nghe nói sau khi Dương Dương trở về Thái Nhạc Thụ liền xin từ chức với Thái Nhạc Lệnh.

Lúc rời đi, y đập vỡ chiếc đàn ngọc yêu thích, đồng thời phát thệ từ này không bao giờ gảy cầm nữa! Sau khi rời khỏi Thái Nhạc Thụ, Dương Dương liền về nhà. Mấy hôm sau y rời khỏi Khai Phong, tới thư viện Tung Sơn, từ nay về sau khổ học thi thư.

Mười mấy năm sau khi Dương Dương về Đông Kinh thì đã trở thành một thi nhân nổi tiếng.

Những việc này thì nói sau.

Khi xe ngựa rời khỏi ngõ Quan Âm đến phố Du Lâm thì đi thẳng tới Đông Giác Lâu.

Từ bên trái Dịch Môn vào Hoàng thành, thiếu nữ trên xe xuống ngựa, trình thẻ bài. Thị vệ trong cung dẫn nàng vào Diên Phúc cung, tiến điện Khôn Nịnh, lại đi đến bên ngoài Tây Tẩm Các. Tây Tẩm Các còn có một biệt danh, đó chính là Đông Cung.

Thái tử Triệu Hoàn cư trú ở đây.

Mà hiện tại quan hệ giữa thái tử và hoàng đế Huy Tông đã đến tình trạng không thể thay đổi.

Tổng Huy Tông thậm chí còn có ý phế lập Triệu Hoàng để lập con thứ ba của Triệu Cát, tức Vận Vương Triệu Giai làm Thái tử. Vận Vương Triệu Giai là con của Ý Túc quý phi Vương thị, tính cách khá giống với Triệu Cát, là một người có tài cầm kỳ thi họa đủ cả.

So với Triệu Hoàn hiền như khúc gỗ thậm chí cứng nhắc thì hoàng đế Huy Tông hiển nhiên ưa thích Triệu Giai hơn.

Người này biết hội họa, hơn nữa am hiểu chim chóc, có thể nói là một bậc thầy... Một người vừa có linh tính vừa thông minh lanh lợi như vậy sao hoàng đế Huy Tông có thể không thích? Chỉ có điều Triệu Hoàn đã làm thái tử nhiều năm, có tổ chức bề phái vững chắc, muốn phế lập không dễ dàng. Thậm chí ngay cả tên đại thái giám Triệu Cát tin tưởng nhất là Lương Sư Thành cũng tỏ vẻ phản đối.

Trong loại tình huống này, quan hệ giữa hoàng đế Huy Tông và thái tử có thể hiểu.

Sau khi thiếu nữ đến Tây Tẩm Các thì thậm chí không cho người thông báo, trực tiếp tiến vào. Triệu Hoàn khác với hoàng đế Huy Tông ở chỗ Triệu Cát rất háo sắc, con cái vô số, tần phi nhiều không đếm xừ. Mà Triệu Hoàn thì sao? Đây là một kẻ chuyên tình, chỉ yêu duy nhất thái tử phi Chu Liên. Vậy nên đã qua

tuổi hai mươi bốn mà chỉ có một đứa con là Triệu Kham. Ở thời cổ đại, đặc biệt làm một vị thái tử mà đến tuổi hai mươi tư chỉ có một đứa con, có thể nói là huyết mạch đơn bạc.

Thái tử phi Chu Liễn từng nhiều lần khuyên bảo Triệu Hoàn nạp thiếp nhưng y đều cự tuyệt.

Vậy nên cung điện Tây Tẩm Các lớn như vậy lại vắng lặng cực kì.

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ!

Thiếu nữ vừa vào Tây Tẩm Các liền lớn tiếng gọi.

Một thiếu phụ từ trong điện đi ra, tuổi cũng chỉ mới hai mươi, quyến rũ muôn vàn, cử chỉ đoan trang.

- Thập Bát muội, sao em lại tới đây?

Thiếu phụ này chính là Thái tử phi Chu Liễn.

Mà thiếu nữ chính là muội muội của nàng, Chu Tuyền.

Tính theo thứ bậc của Chu gia thì Chu Liễn đứng thứ mười hai, Chu Tuyền đứng thứ mười tám.

Cho nên Chu Tuyền gọi Chu Liễn là Thập Nhị tỷ, mà Chu Liễn gọi Chu Tuyền là Thập Bát muội.

Triệu Hoàn có việc bận không ở trong cung. Trong khoảng thời gian này Chu Liễn không quá khỏe, nãy vừa uống thuốc nghỉ ngơi thì nghe thấy Chu Tuyền gọi.

Chu Liễn vội đi ra, trên mặt lộ vẻ khiển trách.

- Đã nói nhiều rồi, vào trong cung phải tuân theo quy củ. Em la to như vậy sao còn thể thống gì?

Chu Tuyền lè lưỡi, cười hì hì chạy lên ôm cánh tay Chu Liễn.

- Thập Nhị tỷ, chị đã khỏe hơn chưa?

- Ủ, hôm trước Đường Khác sai người đưa Thiên Sơn Tuyết Liên tới làm thuốc dẫn, có thái y kê đơn sắc thuốc, giờ thấy nhẹ người hơn nhiều. Thập Bát muội, sao hôm nay không ở nhà học nữ công mà lại chạy đến đây. Có phải đã gây chuyện gì không?

- Làm gì có!

Khuôn mặt xinh đẹp của Chu Tuyền đỏ bừng, hung hăng trợn mắt liếc Chu Liễn.

Chu Liễn tuy là Thái tử phi nhưng lại đối xử tốt với muội muội vô cùng, thậm chí còn có thể nói là sủng ái.

Thế nên Chu Tuyền chưa bao giờ sợ nàng, thậm chí cả thái tử Triệu Hoàn cũng chẳng sợ...

- Kham nhi đâu?

- À, được Quan Gia kêu đến kiểm tra học tập rồi!

Tuy quan hệ giữa Thái tử Triệu Hoàn và Triệu Cát rất mâu thuẫn nhưng Triệu Cát đối xử với Triệu Kham vô cùng tốt. Đây chính là nguyên nhân dù Triệu Cát luôn bận rộn nhưng vẫn thường xuyên sai người đưa Triệu Kham tới vui đùa hoặc kiểm tra học tập.

Mà Triệu Kham cũng rất thông minh nên được Triệu Cát yêu thích.

Có thể đúng vì nguyên nhân như thế mới khiến Triệu Cát cuối cùng không quyết định bãi bỏ vị trí thái tử của Triệu Hoàn.

Phải biết Triệu Cát là một hoàng đế nắm quyền, nếu quả thật quyết tâm thì dù Triệu Hoàn lông cánh đầy đủ, có đám người Lương Sư Thành ngầm ủng hộ, Triệu Cát cũng thừa sức phế bỏ y, lập đứa con thứ ba Triệu Giai làm thái tử.

Chu Liễn cũng biết quan hệ giữa cha con hai người này không tốt.

Nhưng nàng chỉ là một thái tử phi, tính nết lại dịu dàng nên không dám khuyên bảo quá mức.

Đành phải để Triệu Kham thường xuyên đến Đông Tẩm Các đi lại để hai cha con Triệu Cát Triệu Hoàn giảm xóc. Vì đôi cha con này mà Chu Liễn đã lo lắng rất nhiều.

Triệu Kham năm nay vừa bảy tuổi.

Được Thường Đức Quân Tiết Độ Sứ, Bái Sùng Quốc Công dạy học!

Chị em Chu Liễn tiến vào Thiên Điện, sau đó ngồi tại đó.

- Thập Nhị tỷ, đoán xem hôm nay ta thấy gì?

Chu Liễn cười khúc khích:

- Thập bát muội hưng phấn vậy không phải vì vừa mắt chàng trai nào đấy chứ?

- Thập Nhị tỷ!

Chu Tuyền lập tức đỏ bừng mặt, thở phì phò quơ nắm tay nhỏ la lớn:

- Em đang nói chuyện đứng đắn sao chị cứ trêu em thế.

Chu Liễn cười khanh khách, tinh thần cũng vui vẻ hơn nhiều.

- Được rồi được rồi, vậy thì nói chuyện đứng đắn... Em hôm nay để ý đến chàng trai nào.

- Em để ý đến ... Thập Nhị tỷ, em liều mạng với chị.

Chu Tuyền tức tối xông vào Chu Liễn như con hổ nhỏ. Tuy nhiên chị em vui đùa âm ỉ, sao có thể coi là thật. Chu Tuyền làm náo loạn như vậy cũng khiến tâm tình Chu Liễn tốt hơn nhiều, đùa giỡn đổ mồ hôi càng thấy tinh thần sảng khoái.

Tóc rối tung, quần áo không chỉnh tề, cuối cùng hai chị em cũng ngừng giỡn.

Chu Liễn hung ác liếc Chu Tuyền:

- Nha đầu em đúng là... Thật không hiểu tương lai có chàng trai nào có thể quản được em nữa.

- Em chẳng cần lập gia đình!

Chu Tuyền nhếch miệng lên, trông cực kì quỵến rũ.

- Được rồi, nói đi, rốt cục là việc gì?

- Thập Nhị tỷ, hôm nay em đi trên đường, ngang qua chỗ ngõ Quan Âm. Vừa lúc thấy mấy người Dương Dương là Thái Nhạc Thự Tiến Sĩ đang đi, em liền bảo Thất thúc dừng lại xem. Kết quả em liền phát hiện một vị kỳ nhân ở ngõ Quan Âm.

- Kỳ nhân?

Chu Liễn mỉm cười:

- Thập Bát muội phát hiện kỳ nhân gì?

Chu Tuyền nói:

- Thập Nhị tỷ có từng nghe người ta nói đến cái tên Ngọc Doãn Ngọc Tiểu Ất không?

Chu Liễn ngẩn ra:

- Là con cháu gia tộc nào?

- Không phải con cháu ai cả, mà chính là Ngọc Tiểu Ất nổi tiếng dùng Kê Cầm, còn cải biên lại Tam Lộng Mai Hoa.

- Hả...

Chu Liễn giật mình.

- Em nói là cái vị Ngọc đồ tể ấy ư, ta cũng nghe người ta nói qua rồi. Nghe nói người đó đánh Kê Cầm rất hay, từng sáng tác ra khúc Nhị Tuyền Ánh Nguyệt và Lương Chúc độc đáo, được rất nhiều người khen ngợi. Sau đó lại sửa lại Tam Lộng Mai Hoa, dường như cũng bất phàm. Chỉ vì chuyện này cũng khiến Nhu Phúc Đế Cơ và Mậu Đức Đế Cơ dính vào làm Quan Gia cực kì tức giận, cấm túc hai vị Đế Cơ, đến giờ vẫn chưa được ra khỏi Hoàng thành...

Cặp mắt to quầng rử của Chu Tuyền chớp chớp, nóng rực vẻ tò mò.

- Trách không được gần đây không thấy hai vị Đế Cơ.

- Sau đó hần thể nào?

- Em nghe người ta nói hình như Quan Gia sắc mệnh hần làm Thái Nhạc Thự Tiến Sĩ.

- Ủ, chuyện này ta cũng nghe nói...Hình như là Khang Vương điện hạ đề nghị với Quan Gia, nhưng sao nữa?

- Thập Nhị tỷ, tên kia được sắc mệnh không ngờ còn từ chối.

Chu Liễn nghe vậy, lông mày nhăn lại, lộ vẻ không hài lòng.

Nàng không thích Ngọc Doãn. Dù chưa gặp nhưng theo một ít tin tức thì người này tuyệt đối không phải kẻ an phận thủ thường. Chu Liễn tính tình nhả nhận nên với những người không an phận thủ thường thì vô cùng chán ghét.

Thậm chí nàng cảm thấy Ngọc Doãn gây nhiều thị phi như vậy chỉ là để mua danh chuộc tiếng.

Nay nghe Ngọc Doãn được mời mà còn từ chối thì càng sinh ra cảm giác chán ghét, hừ một tiếng:

- Đúng là một kẻ kiêu căng tùy tiện.

Trong mắt nàng Ngọc Doãn làm vậy chính là vì học theo Liễu Vĩnh.

Thật ra lúc trước hoàng đế Nhân Tông phế bỏ công danh của Liễu Vĩnh cũng để rèn giũa y. Nếu Liễu Vĩnh quả có lòng hăng hái, năm hai thi lại thì hoàng đế Nhân Tông còn có thể phế truất hần sao? Nếu như vậy thì người thứ nhất phản đối chính là Tử Đài Giám Thanh Lưu... Nhưng Liễu Vĩnh lại đắm mình trong lầu xanh, làm bạch y khanh tướng. Nhìn tướng bị bức bách bất đắc dĩ nhưng kì thật chỉ là hạng mua danh chuộc tiếng, bất trung bất hiếu mà thôi.

Chu Liễn thích thơ của Liễu Vĩnh nhưng rất ác cảm với kẻ này.

Nàng cảm thấy Liễu Vĩnh làm vậy khiến mặt mũi Quan Gia và triều đình mất hết.

Nay Ngọc Doãn lại làm cái trò được mời mà từ chối, chẳng khác gì Liễu Vĩnh thứ hai... Tuy nhiên người ta Liễu Vĩnh còn có chút tài hoa, hần thì sao? Chỉ là một tên đồ tể mà cũng học đòi văn vẻ, lòng tà ác mức nào có thể biết.

Nếu Ngọc Doãn biết hành động của hần khiến thái tử phi hiểu lầm như vậy chắc phải khóc chết.

Hắn chỉ không muốn bị nhốt chặt Thái Nhạc Thự chứ không hề có ý mua danh tiếng gì.

Chu Tuyền không cảm thấy được Chu Liễn không vui, cười hì hì:

- Ngọc Tiểu Ất kia quả thực đàn rất hay. Đám Thái Nhạc Thự kia đến cửa định gây sự, ai dè vừa nghe xong Ngọc Tiểu Ất gảy đàn thì thậm chí một câu cũng không nói, xám xịt chạy về.

- Hả?

Chu Liễn nghe được liền ngẩn ra.

Nhìn nàng tưởng như không màng việc đời nhưng vẫn để ý nhiều tin tức.

Những tiểu thư khuê các như Chu Liễn từ nhỏ ai đã không phải học qua cầm kỳ thi họa?

Lại nói tài đánh đàn của Chu Liễn không thể xưng làm bậc thầy nhưng trình độ quả không thấp.

Nàng đương nhiên biết trình độ của những Thái Nhạc Thự Tiến Sĩ này.

Có lẽ nhưng người này không đủ trình làm tông sư nhưng cầm kỹ tuyệt đối nổi tiếng.

Mà một đám người đó nghe xong Ngọc Doãn gảy cầm không ngờ chẳng đánh mà lui? Đây chẳng phải nói tài đánh đàn của Ngọc Doãn cao hơn bọn họ rất nhiều, chẳng lẽ đã đạt đến tiêu chuẩn tông sư? Nếu thật như thế thì cho hắn chức Thái Nhạc Thự Thiến Sĩ quả đã đánh giá thấp hắn.

Chu Liễn nghĩ đến đây liền cau mày.

Mà Chu Tuyền thì hưng phấn bưng bưng:

- Ngọc Doãn đó gảy đàn như tiếng trời vậy. Em nghe xong thật lâu vẫn không biết là khúc gì, có lẽ là hắn sáng tác. Mọi người nói Ngọc Tiểu Ất sở hữu Thất Khiếu Linh Lung Tâm, kiếp trước chắc hẳn là nhân vật tông sư, vừa sinh đã có. Trước em còn không tin, đến hôm nay mới không thể nghi ngờ nữa. Lúc trước chẳng phải tỷ tỷ đã nói muốn tìm người dạy Kham nhi đánh đàn ư? Em thấy Ngọc Tiểu Ất rất thích hợp. Tỷ tỷ cần gì phải mời đám Thái Nhạc Thự kia, gọi Ngọc Tiểu Ất là được!

214. Chương 213: Tuần San Đại Tổng (1)

Đến giờ Chu Liễn cũng coi như hiểu ý của Chu Tuyền.

- Để Kham nhi đi học đàn của Ngọc Tiểu Ất ư? Chuyện này làm sao có thể được!

Chưa nói những thứ khác, chỉ tính đến việc Ngọc Tiểu Ất là một kẻ tay trắng, vào Hoàng thành còn chưa chắc được. Nếu để Kham nhi đến nhà hắn học, Chu Liễn càng không đồng ý.

Chu Tuyền buồn bực:

- Sao lại không thể?

- Ngọc Doãn! Ngọc Doãn! Ngọc Doãn! Một kẻ không có thân phận như vậy thì sao có thể làm thầy của Kham nhi được?

Chu Liễn định nói Ngọc Doãn là kẻ mua danh chuộc tiếng không có thực học. Nhưng nàng lại không nói nên lời. Có phải mua danh hay có thực học hay không cũng chẳng cần nói nhiều. Nếu tài nghệ của Ngọc Doãn không tốt thì Quan Gia đã không cho hắn vào Thái Nhạc Thự. Nhưng người này lại không biết thân biết phận, không ngờ còn từ chối.

Quan hệ giữa thái tử và Quan Gia lúc này đã rất căng thẳng. Bây giờ, Ngọc Doãn vừa mới từ chối làm mất thể diện Quan Gia mà thái tử lại muốn mời hắn làm thầy cho Kham nhi, như vậy chẳng phải sẽ khiến quan hệ cha con càng thêm khấn trương? Những chuyện này Chu Liễn không thể nói ra. Nàng càng không thể nói: “Ta không thích kẻ này nên không đồng ý”. Càng nghĩ nàng càng thấy chỉ có lí do “Không có thân phận” để cự tuyệt.

Lý do này cũng không quá gượng ép. Dù gì Triệu Kham cũng là Hoàng thái tôn so ra thân phận của Ngọc Doãn quả thật quá thấp.

Không biết sao hôm nay Chu Tuyền lại không hề nhượng bộ lấy một chút nào.

- Thập Nhị tỷ, không có thân phận thì sao chứ? Người muốn người dạy Kham nhi học đàn hay là muốn hắn mua danh tiếng? Không thân phận cũng chẳng sao. Trên đường ta cũng nghĩ tới rồi, nếu Kham nhi muốn học đàn thì không cần để lộ thân phận, chỉ cần mời hắn đến dạy là được. Dù sao hắn cũng không biết Kham nhi là ai, cần gì phải lo lắng? Sợ hắn dựa vào Kham nhi để giả danh lừa bịp ư? Ta thấy những người có trình độ đàn nhạc như vậy thì nhân phẩm sẽ không kém.

Chu Liễn một lần nữa im lặng. Trong lòng nàng vẫn không muốn để Ngọc Doãn dạy đàn. Nhưng Chu Tuyền nói rất phần khích, miêu tả tài đánh đàn của Ngọc Doãn thiên hạ vô song cũng khiến Chu Liễn dao động.

- Vậy người có cách nào không?

Chu Tuyền cười ha hả, ghé vào tai Chu Liễn thầm thì. Vừa mới đầu Chu Liễn còn cau mày nhưng sau khi nghe xong liền nở nụ cười.

- Nếu thật như vậy thì cũng được. Chẳng qua vấn đề này liên quan rất nhiều cần phải hỏi ý kiến của thái tử.

Nhắc đến thái tử thì Chu Tuyền cũng không nói được gì nữa. Nàng bĩu môi, bất đắc dĩ gật đầu, đồng thời trong lòng cũng có chút chờ mong. Không biết Ngọc Tiểu Át tên kia trông thế nào? Đàn hay như vậy chắc hẳn cũng là người phong lưu phóng khoáng. Nghĩ vậy, khuôn mặt xinh đẹp lại ửng đỏ!

Trở về Khai Phong, nháy mắt đã mười ngày. Thời gian trôi đi rất nhanh, cái nắng chói chang của mùa hè đã qua, những cơn gió thu phơ phất đã vô tình phủ cả thành Khai Phong.

Gần đây Ngọc Doãn cũng bận nhiều việc. Đầu tiên hần ký kết hiệp nghị với Liễu Thanh chuyển nhượng lại lò mổ ở Tam Xóa Hà Khẩu. Vì thế hần nhận được một ngàn quan, có thể nói thu hoạch khá phong phú. Sau đó hần tìm người bán đi tòa nhà của La Nhất Dao, được thêm 600 quan. Cầm 600 quan, Ngọc Doãn lại chạy tới Tiểu Tiệm. Tuy giờ Tiểu Bích có kẻ đối đầu tại nha môn, nhưng mấy đời y phụ trách văn thư tại Khai Phong, nên chung quy thanh danh cũng không thể một chút một lát bị đối thủ phá hủy...

Còn vị Cung Áp Ti kia thì Ngọc Doãn chưa bao giờ gặp. Nhưng hần có nghe Thạch Tam Ti nói thì đó là một kẻ cực kì cứng nhắc lãnh khốc.

Về phần bối cảnh sau lưng của Cung Áp Ti ư?

Thạch Tam cũng không được rõ lắm nhưng dù sao thì cũng phải là người có lai lịch, nếu không không thể đấu lại với Tiểu Bích được. Mà Thạch Tam được Ngọc Doãn nhắc nhở cũng đã mang theo lễ vật đến Tiểu tiệm.

Vị Tiểu Áp Ti này cũng rất nhiệt tình với gã. Sau khi hai người ăn một bữa rượu, Tiểu Tiệm liền cởi mở mình với Thạch Tam, nói rất nhiều lời tri kỷ.

- Tam Lang không biết chứ Cung Áp Ti nhìn như đang đối nghịch với ta, nhưng thực ra, ta nói cho người biết, người đừng kể với ai. Ba tháng này Thái Phủ doãn xử trị khiến cho đám Bách Đài rất bất mãn. Cung Áp Ti là người Bách Đài phái tới, thật ra là để buộc tội Thái Phủ doãn. Ở mặt ngoài xem thì hai người chúng ta đấu đá ghê gớm, thực ra chỉ là để che tai mắt người. Theo tin ta nhận được thì chậm nhất hai tháng nữa phủ Khai Phong sẽ thay đổi người.

- Hả?

Thạch Tam biết được tin này liền hoảng sợ. Tiểu Bích cười nói:

- Ngồi ở vị trí này của ta sẽ đắc tội với rất nhiều người, không ít kẻ đang chờ chuyện cười của ta. Lúc trước ngươi bị đuổi, sao ta không biết. Ngươi nghĩ một chút, chúng ta đều là đồng hương Khai Phong, hơn nữa hiểu nhau lâu như vậy, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Chỉ có điều hiện giờ ta còn chưa thể ra tay. Chờ thêm ít lâu nữa việc của Cung Ấp Ti xử lý xong ta sẽ nghĩ cách triệu hồi ngươi lại. Nay ngươi ở Hưng Long quán chỉ cần chăm chú làm việc là được, đợi cho mọi chuyện lắng xuống sẽ không thiếu chỗ tốt.

Những lời này nói ra khiến lòng Thạch Tam thêm vững hơn. Hai ngày sau gã hẹn Ngọc Doãn uống rượu, vụng trộm nói chuyện này cho hắn.

Thái Mậu cũng bị Bách Đài buộc tội ư?

Ngọc Doãn nghe tin đó cũng giật mình.

- Tiểu Ất, ta còn nghe nói Yến Phủ Doãn sắp trở lại.

- Tiểu Ấp Ti nói với ta Yến Phủ Doãn rất có thể sẽ tiếp quản Hộ bộ, đảm nhiệm chức Hộ bộ Thượng Thư.

Không đúng! Ngọc Doãn lập tức cảm giác được vấn đề. Không phải triều đình sắp xảy ra chuyện gì gì hay sao? Tuy nhiên việc này cách hắn quá xa, không quá liên quan tới Ngọc Doãn.

Từ thời Tuyên Hòa tới nay trong triều đình lúc nào cũng có gió nổi mây phun. Tuy nhiên Ngọc Doãn lại có thêm hiểu biết với khả năng của Tiểu Bích.

Kẻ này quả thực đúng là tai thính. Thành Khai Phong có động tĩnh gì cũng nghe thấy. Loại rắn địa phương này chính là thứ giúp đỡ mà Ngọc Doãn rất cần lúc này. Cho nên lúc vừa nhìn thấy Tiểu Tiệp, Ngọc Doãn cũng biểu hiện rất tôn kính.

- Tiểu nhân định tìm một chỗ ngoài thành làm lò mổ nhưng lại không biết nên bắt tay từ đâu. nên tới đây phiền Ấp Ti ca ca giúp xem có chỗ nào thích hợp không.

Trên gương mặt tròn vo núc ních kia liền nở nụ cười rạng rỡ. Chẳng biết tại sao Ngọc Doãn lại cảm giác người này nhìn rất giống Liễu Thanh, vừa tròn vừa béo vừa lùn, lúc cười cũng híp cả mắt lại.

- Nếu Tiểu Ất đã mở miệng thì dễ thôi.

Thái độ của Tiểu Tiệm với Ngọc Doãn thân thiết hơn rất nhiều. Y sai người mang tới hồ sơ, lật xem nhân tiện nói:

- Ngoài Cự Tổng môn, trong Đông Thủy môn, gần cầu tạm có một chỗ khá thích hợp. Ban đầu nó cũng là một lò mổ, tuy nhiên vì đắc tội người khác nên chủ nhân lò mổ đã chạy rồi, vứt cái lò mổ ở đó không ai nhận. Chỗ đó cũng rộng rãi, rất tiện nghi. Cầu tạm cũng không quá xa Tân Tổng môn. Chẳng qua Tiểu Ất là người một nhà, ta cũng không muốn hại cậu. Bên cầu tạm đó không yên ổn lắm, đặc biệt lò mổ bị một đám du côn chiếm nên vẫn không có ai dám tiếp nhận. Nếu Tiểu Ất vừa ý thì cho cậu thuê là được. Tiền thuê cũng không đắt, một năm 180 quan, thế là đã rẻ nhất thành rồi.

180 quan? Cũng coi như không đắt! Trong lòng Tiểu Doãn cũng đã chấp nhận giá trong vòng 300 quan. Nên cái giá 180 quan là rẻ hơn không ít rồi. Còn những tên lưu manh kia thì hẳn không quan tâm.

Lưu manh thì sao?

Ngọc Tiểu Ất từng giết mấy chục người ở Bắc quốc, há lại để ý tới đám lưu manh này? Hơn nữa thủ hạ Ngọc Doãn cũng có rất nhiều. Chưa cần nói đến Dương Tái Hưng và Cao Sùng, chỉ cần Vương Mẫn Cầu, Hoắc Kiên đều là những người tay dính máu. Muốn chém giết Ngọc Doãn còn không cần ra mặt là có thể thoải mái xử lý hết cả đám.

Nếu người không đủ thì Mưu Lạc Cương còn có mấy chục người có thể dùng.

Ngọc Doãn tin tưởng chỉ cần hắn mở miệng thì Ngưu Cao sẽ không thể cự tuyệt...

- Như vậy ta lấy nơi này đi.

Tiểu Tiệm nghe thấy thì mừng rỡ, vội cho người xử lý thủ tục. Trước làm xong thủ tục đã, tin rằng Ngọc Doãn không thể thiếu nợ tiền thuê của quan phủ. Mà quan trọng nhất đối với mảnh đất này, quan phủ cũng đã sớm quên. Tiểu Tiệm vụng trộm chuyển nó sang tên của mình. Chỉ có điều hắn không làm gì được đám lưu manh đáng chết kia nên không có cách. Giờ hắn cho thuê lò mổ, một năm thu nhập thêm ít tiền, sao có thể không vui cho được.

- Tiểu Ất, đám côn đồ kia khó nói lắm.

Ngọc Doãn cười:

- Không nghe lời sẽ phải bị dạy dỗ. Tiểu Ất không sao, tuy nhiên cần Áp Ti ca ca giúp đánh mỗi tên gãy một chân rồi ném vào nhà laocó được không?

Tiểu Tiệm chỉ thuận miệng nhắc nhở, nào ngờ lại nghe Ngọc Doãn trả lời như vậy. Trống ngực y đập thành thịch. Không biết tại sao lại hồi hộp như vậy. Tuy Ngọc Doãn nói rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến Tiểu Bích thấy vô cùng áp lực.

Tên này đi Thái Nguyên một chuyến sao lại trở nên quyết đoán vậy nhỉ?

Tuy nhiên dạy dỗ đám lưu manh này cũng tốt. Trước kia Tiểu Tiệm vẫn luôn đau đầu không biết phải xử lí đám đó thế nào.

- Tiểu Ất yên tâm, chỉ cần cậu xử lý thì ta có biện pháp trị chúng.

- Vậy là tốt rồi, ba ngày sau xin Áp Ti ca ca giúp đỡ.

Ngọc Doãn nói xong liền móc tay vào túi, lấy chừng tám quan nhét vào tay Tiểu Tiệm. Tiểu Tiệm vui đến híp cả mắt:

- Tiểu Ất yên tâm, đều là anh em trong nhà, ta không giúp cậu thì giúp ai?

Từ biệt Tiểu Tiệm, Ngọc Doãn ra khỏi nha môn. Tuy giờ thành Khai Phong vẫn ồn ào náo nhiệt nhưng không còn nhộn nhịp như lúc giữa hè.

Thu đến, không khí thêm vài phần dịu hiu. Đào hạnh bên kia sông rụng lá làm cảnh tượng trông thật điêu linh.

Thấm thoát thu đã tới!

Ngọc Doãn theo bản năng day day mũi, bước đi.

Phủ Khai Phong tọa lạc tại đường lớn Thái Bình Hưng Quốc. Hướng bắc là chùa Thái Bình Hưng Quốc, hướng nam là cầu Thái Bình Hưng Quốc. Cầu Thái Bình Hưng Quốc bắc ngang sông Biện Thủy. con sông chảy về hướng đông ra cửa thành. Góc đối diện với phủ Khai Phong có một miếu đạo sĩ gọi là Diên Khánh Quan. Trong thành Khai Phong miếu chùa vô số, Diên Khánh Quan cũng coi như là một tòa miếu nổi danh, hương khói khá vượng. Từ xa có thể thấy người đi kẻ lại tấp nập.

Một trận gió thổi qua, Ngọc Doãn vô thức nắm chặt cổ áo. Hắn day day mũi chuẩn bị đi Thượng Lương môn thì đột nhiên nghe thấy có người phía sau hô lên:

- Người phía trước có phải Tiểu Ất hay không?

Ngọc Doãn ngẩn người, xoay lại thì thấy có hai người đi từ hướng Diên Khánh Quan tới. Người cầm đầu đang vẫy tay với hắn!

215. Chương 214: Tuần San Đại Tổng (2)

- An thúc phụ, ngài đã về rồi ư?

Ngọc Doãn kinh hỉ kêu lên, bước tới nghênh đón hai người:

- Hai ngày trước Cửu Nhi tỷ còn hỏi sao ngài đi lâu rồi vẫn chưa quay về. Vợ chồng ta còn tưởng do tiếp đãi không chu đáo làm thúc phụ không hài lòng nên không về nữa.

Người đi đầu chính là An Đạo Toàn. So với lần đầu tiên gặp thì An Đạo Toàn bây giờ khác hẳn. Lúc dọn khỏi ngô Quan Âm, lão bị Yến Nô bắt bỏ thói nghiện rượu. Tuy ban đầu vẫn không quen nhưng về sau tính thần An Đạo Toàn trông đầy sức sống hơn rất nhiều. Mái đầu bạc phơ kia không hiểu biến thành đen lúc nào không hay. Khuôn mặt lão cũng trở nên hồng hào, dường như có vài phần trẻ ra. Trên người mặc một bộ áo đơn giản, bên hông đeo thắt lưng buộc một túi thơm tím thêu hoa. Dưới thì quần trắng giày đen, trông có vài phần khí phách. Đứng ở xa xa nhìn, nhiều người còn tưởng lão là một nhân vật lớn.

Đi cạnh An Đạo Toàn còn một vị tuổi chừng bốn năm mươi, có vẻ gầy gò dày dạn. Ngọc Doãn không biết người này nhưng nhìn cách ăn mặc có thể đoán ra một chút. Người này dường như là một viên quan, hơn nữa còn là võ quan. Lúc trước An Đạo Toàn nói đi thăm bạn chắc chính là người này chăng?

Ừm, rất có thể!

An Đạo Toàn nói:

- Tiểu Ất còn nói gì ta. Cậu bảo đi Thái Nguyên, kết quả chạy đến mất dạng. Mấy ngày nay Cửu Nhi tỷ đều lo đến sốt vo may mà cậu trở về? A... cậu thật giống như là, như là...

Đột nhiên An Đạo Toàn thở nhẹ một tiếng, chỉ vào Ngọc Doãn, sau một lúc mới lắc đầu.

- Tạo hóa, có lẽ đúng là tạo hóa. Sao mới đi một chuyến đã luyện thành công phu rồi. Ừm, thoáng nhìn thì phương thuốc trước không có tác dụng gì nữa. Đến tối ta xem chế phương thuốc mới.

Ngọc Doãn ngẩn cả người.

Chế thuốc?

Hắn lập tức kịp nhận ra thuốc An Đạo Toàn chế lúc trước chỉ thích hợp với tầng hai công phu. Mà giờ Ngọc Tiểu Ất đã luyện thành tầng ba, thuốc trước đây không dùng được nữa. Nhưng sao nghe lại có cảm giác như đập đất phá trời vậy nhỉ?

Ngọc Doãn cũng vui sướng, có thể nhanh chóng đột phá bình cảnh tầng ba để tiến vào tầng bốn công phu, tương lai càng bảo đảm thêm một phần. Vũ lực càng lợi hại càng có thể giữ an toàn cho người nhà vì vậy mà trong lòng hắn cực kỳ vui vẻ.

- Vậy làm phiền lão thúc.

- Ăn của cậu, ở của cậu nên cũng phải bỏ sức một chút, nếu không lòng sẽ băn khoăn... Được rồi, không nói cái này nữa. Cậu có bạc trên người không?

- Hả?

- Vị lão huynh đệ của ta gặp rắc rối cần chút bạc. Cậu cũng biết túi tiền của ta cũng sạch sẽ ngang với cái mặt. Trong thành Khai Phong t auncgx biết vài người, nhưng một đám còn chặt vật hơn ta. Nghĩ mãi cũng chỉ có tiểu tử ngươi mới giúp được. Thập Ngũ Lang ngươi đừng sốt ruột, đừng tưởng tiểu tử này chỉ có cửa hàng bán thịt nhưng cậu ấy làm ăn cũng ghê ra trò. Thành Khai Phong có bảy mươi hai cửa hàng thịt thì có mười nhà cung cấp thịt cho hắn. Ha ha, một tháng tiểu tử này kiếm phải mấy trăm quan, thoải mái hơn nhiều so với Võ Dịch Lang ngươi.

Quả nhiên là vị bằng hữu của An Đạo Toàn! Tuy nhiên sao lão già này đã nghèo mà còn đi vay tiền cho người khác vậy nhỉ? Trước đó người kia có vẻ uể oải, bộ dáng gầy gò dày dạn, hai mắt không hồn như có chuyện trong lòng. Nhưng sau khi nghe An Đạo Toàn nói thì mắt y đột nhiên sáng lên. Về mặt y đầy sự chờ đợi nhìn Ngọc Doãn, thậm chí trong con ngươi còn hiện ánh cầu xin.

- Lão thúc cần bao nhiêu bạc?

Ngọc Doãn biết không thể tránh khỏi một đao này rồi. Hắn lấy túi tiền ra:

- Hôm nay ta không mang nhiều bạc. Vừa rồi lại dùng một ít, bên trong chỉ còn khoảng hai ba mươi lượng với hai xâu tiền lẻ. Nếu không đủ ta sẽ về nhà lấy, ở nhà vẫn còn chút.

- Đưa cho ta trước.

An Đạo Toàn không nói hai lời, chộp lấy hầu bao. Sau đó lão nhét vào tay người kia :

- Người dùng trước đi, ta về với Tiểu Ất, lấy tiền còn dư ra. Nhanh lên đi đi, đừng để chậm quá, đám lưu manh chó chết kia không theo quy củ đâu. Nếu chậm sẽ làm khổ Nhị Lang đó.

- Cảm ơn lão ca ca!

Người đó cầm túi tiền, trong mắt lóe ánh lệ. Y chấp tay với Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất ca trượng nghĩa, Lăng Chấn ta sẽ khắc ghi ân tình này.

- A, Lăng lão thúc đừng khách sáo...

Ngọc Doãn còn chưa nói hết Lăng Chấn đã vội vàng bỏ đi. An Đạo Toàn kéo tay Ngọc Doãn:

- Đi đi, về lấy hai trăm quan, nếu không bên Thập Ngũ Lang sẽ có chuyện.

- Lão thúc, rốt cục là có chuyện gì?

- Chúng ta vừa đi vừa nói.

An Đạo Toàn kéo Ngọc Doãn vừa đi vừa kể. Thập Ngũ Lang tên thật Lăng Chấn, cũng chính là Đô thống lĩnh cục hỏa được trong Ngự Doanh. Chúc Đô thống lĩnh này không thấp nhưng cục hỏa được của Lăng Chấn lại là một nơi vắng vẻ, tổng cộng chỉ có hai ba trăm người. Lăng Chấn am hiểu chế tạo pháo, một pháo bắn xa ba dặm không sai tẹo nào.

Từ từ đã! Đột nhiên Ngọc Doãn dừng bước lại:

- Lão thúc, ngài nói vị Thập Ngũ thúc kia tên là Lăng Chấn?

- Đúng vậy, hẳn đứng thứ mười lăm nên ai cũng gọi là Thập Ngũ Lang.

Ai cần biết gã đứng hàng gì, điểm quan trọng ở đây là cái tên Lăng Chấn! Ngọc Doãn biết vậy nên đầu óc ngổn ngang, không biết thế nào.

“Ta thật sự không phải sống lại ở thế giới Hậu Thủy Hử đó chứ? Đây quả thật là thời đại Tuyên Hòa trong lịch sử sao? Thật là loạn, loạn quá. Lăng Chấn, đó rõ ràng là nhân vật trong Thủy Hử, tên hiệu là Oanh Thiên Lôi, là hảo hán Lương Sơn. Sao giờ người này lại xuất hiện tại đây?”

- An Thúc Phụ, Lăng Chấn còn có tên hiệu khác đúng không?

- Ừ có!

- Không phải là Oanh Thiên Lô chứ?

An Đạo Toàn giật mình:

- Sao cậu biết?

“Con mẹ nó chứ! Sao lại không biết?”

Trong lòng Ngọc Doãn tuôn ra vài câu chửi tục, nhưng cố ý ra vẻ không có gì:

- Thúc ấy vẫn ở Khai Phong?

- Nói nhảm, hắn là người Khai Phong, không ở Khai Phong thì ở đâu?

Máy thật may thật. Ngọc Doãn không nhớ Lăng Chấn trong Thủy Hử truyện là người nơi nào nhưng khẳng định không phải người Khai Phong. Theo An Đạo Toàn nói Lăng Chấn ở Khai Phong từ xưa, không thể vào núi kiếm ăn được, càng không thể trở thành hảo hán Lương Sơn. Mà nay Tống Giang đã chết, ba mươi sáu cự đạo Kinh Đông cũng không có.

Cho nên Lăng Chấn này không phải Lăng Chấn kia. Nhưng không ngờ cái người này cũng có thể tạo ra pháo đánh xa ba dặm...

Khoan đã, y biết chế tạo pháo ư?

Ngọc Doãn cảm thấy hắn dường như nắm được điều gì, nhưng vẫn chưa rõ lắm.

“Có Cao Sùng, có An Đạo Toàn, xong lại tới Lăng Chấn, đây có coi là việc lớn không? Những người không được ghi lại trong sử sách Bắc Tống không có nghĩa là họ không tồn tại. Nói không chừng đây chỉ là sự trùng hợp. Ừm! Chắc chắn là trùng hợp.”

Lăng Chấn có hai con trai một con gái. Đứa con cả sớm mất, giờ chỉ còn một đứa con trai tên Lăng Uy. Từ nhỏ y được cưng chiều vô cùng, có thể nói thích gì được nấy. Nào ngờ chính vì sự cưng chiều này đã tạo thành tính cách coi trời bằng vung của Lăng Uy. Thằng nhãi này sau khi lớn lên suốt ngày lêu lổng nghe ca xem kịch, tiêu tiền như rác, suốt ngày cờ bạc.

Hoàn cảnh nhà Lãng Chấn cũng coi như khá giả, mà thân thích cũng nhiều nên có chút thực lực tại Khai Phong. Nhưng Lãng Uy lại không biết làm lưng, chỉ biết lấy tiền ở nhà đi tiêu.

Lúc đầu Lãng Chấn còn cho gã tiền. Nhưng sau này dùng tiền càng ngày càng nhiều nên Lãng Chấn không thể cung cấp được. Mà thân thích xung quanh thì bị Lãng Uy thường xuyên vụng trộm vay mượn mấy lần, cuối cùng đến mức mất hết cả thân tình.

Lần này An Đạo Toàn đi đến nhà Lãng Chấn làm khách, vừa lúc gặp Lãng Uy có chuyện không may.

Thằng này không ngờ thiếu nợ đến hai ba trăm quan ở ngoài. Bổng lộc một năm của Lãng Chấn cũng chẳng nhiều được như vậy. Mà cục hỏa được của Ngự Doanh là một nha môn trong sạch thì làm gì có nhiều tiền như vậy? Y là là một quan võ, hù dọa chút dân chúng thì chẳng sao nhưng đối với những kẻ lưu manh dày kinh nghiệm ở phủ Khai Phong này căn bản chẳng sợ Lãng Chấn.

Đối phương cho hạn đến lúc trời tối, nếu không lấy được tiền sẽ chặt tay Lãng Uy.

An Đạo Toàn nghe xong cũng sốt ruột. Lão nghĩ tới Ngọc Doãn nhưng không dám chắc... Dù sao lão không biết Ngọc Doãn đã trở về hay chưa. Nếu chẳng may chưa về, mà Yến Nô lại không làm chủ được thì xong đời. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng vẫn phải thử. An Đạo Toàn nghĩ vậy liền đưa Lãng Chấn vào thành. Ai ngờ vừa đến cửa phủ Khai Phong thì gặp Ngọc Doãn.

- Thế nào, trong nhà có đủ tiền không?

Ngọc Doãn nghe xong mỉm cười:

- Hai trăm quán thôi mà, trong nhà còn có. Tuy nhiên lão thúc, ta nghĩ lần này sợ là Lãng Uy bị kẻ khác lừa, việc không dễ xử lý như vậy.

- Bị lừa ư?

- Đúng vậy, bị mắc bẫy kẻ khác?

- Ủm, thật ra cũng rất có thể...

An Đạo Toàn đi chậm lại, vẻ mặt trầm tư:

- Cậu vừa nói thì ta cũng để ý. Nhị Lang tuy bất hiếu nhưng không thể không biết suy nghĩ đến mức này. Thập Ngũ Lang nói trước đây đứa bé kia tuy thắng thua cũng chỉ một hai chục quan, sao lần này lại nhiều tới hai ba trăm quán được? Cho dù cầm tiền cũng làm gì có chỗ xài?

Ngọc Doãn mỉm cười:

- Lão thúc, tiền này vẫn phải đưa. Tuy nhiên ta không thể chỉ đem theo tiền mà phải dẫn thêm người. Lưu manh trong thành Khai Phong này ta cũng gặp nhiều rồi. Ngài không thể nói lý với chúng. Quan trọng phải là người có có tiền và có thủ đoạn.

- Ý cậu là...

- Lão thúc, chuyện này ngài không cần quan tâm, cứ giao cho ta xử lý.

- Cậu làm được không?

Ngọc Doãn thấy An Đạo Toàn lo lắng liền gãi đầu, nhẹ giọng nói:

- Lão thúc ngài đừng quên Tiểu Ất từ trước đến nay làm những gì. Tuy nói giờ đã cải tà quy chính nhưng nếu muốn xử đám kia thì vẫn phải lấy độc trị độc mới được.

Đúng thế, Ngọc Doãn trước kia xuất thân chính là hạng lưu manh. Đương nhiên Ngọc Doãn đó không phải Ngọc Doãn này. Ngọc Doãn tuy không muốn dính vào mấy thứ này nhưng nếu muốn tạo quan hệ với Lăng Chấn thì cũng nên hi sinh chút...

Hơn nữa, chưa chắc hẳn đã phải ra tay. Dương Tái Hưng, Cao Sùng, còn có Vương Mẫn Cầu, Hoắc Kiên. chỉ cần gọi một người cũng đủ giải quyết vấn đề.

Ha ha, Ngọc Giao Long phố Mã Hành, có lẽ mọi người đã quên danh hiệu đó rồi.

Cục hỏa được, Oanh Thiên Lô! Người như vậy mà bị bỏ qua mới là đáng tiếc.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn liền nở nụ cười lạnh lùng. An Đạo Toàn ở bên cạnh hẳn thậm chí cảm nhận được sát khí nồng nặc.

“Sao Tiểu Ất lại có sát khí nặng như vậy?!”

216. Chương 215: Tuần San Đại Tổng (3)

Hai ba trăm quan đối với Ngọc Doãn hiện giờ chẳng đáng là bao. Hiện nay lợi nhuận mỗi tháng của ửa hàng Ngọc gia tới mấy trăm quán, kinh doanh thịnh vượng vô cùng. Chỉ riêng đao thủ đã có chừng mười người, mỗi ngày đều cực kì bận rộn. Hoàng Tiểu Thất nay đã là quản sự của cửa hàng Ngọc gia nắm trong tay một số thuộc hạ.

Mà quán thịt chín của Trương nhị tỷ căn bản không cần lo lắng. Lò mổ thì càng khỏi phải nói, hai người Dương Tái Hưng và Cao Sủng đủ để trấn bải.

Hơn nữa chuyện ngày đó Ngọc Doãn tấu một khúc Âu Lộ Vong Cơ khiến Dương Dương và đám người ở Thái Nhạc Thự khác biệt khó mà lui được truyền ra càng khiến thanh danh Ngọc Doãn càng vang dội. Đây chính là Nhạc sư của Thái Nhạc Thự chứ không phải đám nhạc sư phổ phường ... Ngọc Doãn dựa vào tài đánh đàn này cũng đủ để xưng bậc thầy. Không ít lâu sau Trương Chân Nô ở lầu Thiên Kim Nhất Tiểu sai người đến thăm hỏi, dùng giá kỷ lục năm nghìn quan để mua khúc phổ Âu Lộ Vong Cơ từ tay Ngọc Doãn khiến cho chuyện này trở thành một giai thoại.

Vì thế Lý Sư Sư rất khó chịu mà Phong Nghi Nô cũng cực kì bất mãn.

Cũng không phải lí do gì lớn, mà là hai người đều là kẻ yêu cầu, dù chưa chắc sẽ đi biểu diễn nhưng vẫn hi vọng có thể thấy được nó trước. Phong Nghi Nô còn thở phì phì chạy tới ngõ Quan Âm:

- Tiểu Át đáng ghét, có khúc nhạc tốt không cho Nô biết lại đi bán cho Chân Nô muội. lầu Thiên Kim Nhất Tiểu của nàng bỏ ra được năm nghìn quán, chẳng lẽ Phan lâu của ta có hay sao? Về sau Tiểu Át có khúc nhạc hay nào nhất định phải báo cho Nô trước. Ta không có ý gì khác, chỉ muốn thưởng thức tài học của Tiểu Át thôi.

Lúc ấy Ngọc Doãn chỉ có thể nói lời xin lỗi. Quả thực Ngọc Doãn cũng không biết việc Thái Nhạc Thự đến cửa nhà gây sự. Về sau Trương Chân Nô phái người đến cầu khúc phổ thì lúc đó hần mới rõ ngọn nguồn sự việc, đột nhiên có cảm giác dở khóc dở cười.

Ngày đó chẳng qua đắm chìm trong một loại trạng thái nên hần mới có thể đàn được hay như vậy. Nếu hiện giờ hần đánh lại chưa chắc có thể có được cảm giác đó...

Chẳng qua việc này hần sẽ nói ra ư?

Về đến nhà, Ngọc Doãn liền để Yến Nô tới xưởng gọi Hoàng Tiểu Thất và Hoắc Kiên tới, đồng thời cho người gọi Vương Mẫn Cầu lại đây. Chỉ là một đám lưu manh mà thôi, không cần đến Dương Tái Hưng và Cao Sủng ra mặt.

Ngọc Doãn lại lấy chút bạc từ trong phòng, tìm bọc vải thô chắc gói lại rồi đặt ở trên bàn.

- Tiểu Ất, cậu ở đây tốt thì tốt đây, nhưng mà hơi bất tiện.

An Đạo Toàn ngồi xuống, vừa đấm chân vừa nói với Ngọc Doãn.

- Bất tiện?

- Đúng vậy, cậu coi như cũng có cửa cải rồi, vậy mà đến người để sai khiến cũng không có, đúng là không thích hợp. Cũng như vừa rồi, nếu trong nhà có hai người có thể sai khiến thì Yến Nô cũng chẳng cần phải chạy đi chạy lại. Bây giờ phố Mã Hành, ai gọi Tiểu Ất đều phải xưng một tiếng đại quan nhân. Thân phận cậu bây giờ không như trước, phải thay đổi. Còn nữa, tòa nhà này hơi nhỏ, nếu mua thêm mấy đứa nha đầu sai vặt nữa thì chẳng có chỗ ở. Tiểu Ất không định đổi một chỗ khác sao?

An Đạo Toàn nói xong liền tò mò nhìn Ấm Kim. Đáng tiếc Ấm Kim không thèm để ý tới gã...

Đổi nhà ư?

Thật ra Ngọc Doãn cũng từng nghĩ tới rồi.

Nhưng thành Khai Phong tắc đất tắc vàng, muốn mua một tòa nhà tốt, ít ra như loại nhà có cửa sau như nhà Lý Dật Phong thì cũng phải mất hai ba mươi ngàn quan. Nếu vị trí tốt hơn chút thì phải từ ba đến năm mươi ngàn. Với số tiền đó Ngọc Doãn làm gì có.

Nhưng nếu mua một tòa nhà bình thường thì chẳng khác gì bây giờ. Hơn nữa chiến loạn sắp tới, giờ mua nhà chẳng khác gì đầu tư vào chỗ chết hay sao?

Ngọc Doãn từng cẩn thận tính toán, cuối cùng quyết định tạm thời không mua nhà. Nhưng hôm nay An Đạo Toàn nói vậy thật ra cũng làm Ngọc Doãn phải nhìn lại. Giờ gia nghiệp của mình khá lớn, đúng là hơi bất tiện. Ví dụ như người trong nhà không thể đi hết, một người ra ngoài thì một người phải ở nhà. Hơn nữa nếu có chuyện gì cần cả hai người Ngọc Doãn và Yến Nô tự mình đi xử lý thì thật quá rắc rối. Giờ Ngọc Doãn còn bận rộn nhiều việc phức tạp lắm.

- Thật ra cái này nghĩ tới rồi, nhưng nhà tốt trong thành Biện Kinh đều đã có chủ. Cho dù là vị trí không tốt nhưng giá cũng rất đắt. Tuy ta có chút gia sản nhưng cũng không chịu nổi.

- Cái đứa nhỏ này, bình thường thông minh thế mà đến lúc có việc lại không nghĩ ra cách ư?

Ngọc Doãn ngẩn ra, hỏi vội:

- Mong lão thúc chỉ giáo.

- Lúc trước ta từng quan sát nhà của cậu, đường sá tốt lại thanh tĩnh, đúng là một nơi khá được. Chỉ có điều hơi nhỏ chút, phòng cũng ít. Nếu chỉ có hai vợ chồng cậu thì cũng đủ. Nhưng giờ... tốt lắm, ta không nói mấy lời nhảm nhí. Lúc trước ta để ý tòa nhà của cậu ở cuối ngõ Quan Âm, hai bên còn dư khoảng năm mươi bước đất trống. Mà vị trí cửa chính cũng không đẹp, thật ra có thể đẩy lên trước hai mươi bước, đặt ở đầu đối diện. Dù sao phía sau cũng là viện Quan Âm, không cần lo những vấn đề khác. Ta biết cậu có chút bản lĩnh trong thành Khai Phong này, dùng mấy chục quan tiền mua lại mảnh đất trống này xây thêm là được. Cũng chẳng cần phiền toái gì nhiều, xây thêm tường bao cao khoảng tám thước, bên trong xây thêm ba phòng. Sau đó xây lại hai gian nhà chính của cậu thành hai tầng, cửa sân đối diện cửa ngõ, chẳng phải sẽ càng thêm khí thế ư? Ta đã tính giúp cậu rồi, sau khi tất cả mọi chuyện làm xong thì cộng lại cũng chỉ năm sáu trăm quan. Nếu năm sáu trăm quan có thể xử lý tốt vấn đề thì cần gì phải tiêu phí đến mấy chục ngàn quán mua cái tòa nhà kia làm gì?

A!

Ngọc Doãn vỗ chân, liên tục gật đầu.

Gừng càng già càng cay! Đúng thật.

Mình cứ chỉ nghĩ đến mua nhà khác mà đã quên có thể tự thay đổi.

Nếu sân rộng thêm tám mươi bước nữa, cửa sân đẩy lên hai mươi bước thì nơi đây có thể mở rộng diện tích gấp ba. Điều quan trọng ở đây là đất đai nơi này chẳng ai để ý, đều vô chủ nên giá không quá đắt. Mua lại số đất này rồi cải tạo một lần là có thể giải quyết vấn đề ít phòng. Ừm, quả là ý kiến hay, tiêu phí không nhiều mà bớt rắc rối... Sắp vào thu rồi, chờ ít ngày nữa sẽ có rất nhiều thợ.

Khi đó tìm vài người là có thể làm xong rất nhanh.

Ừm, cứ quyết như vậy!

Ngọc Doãn cười:

- Lão thúc thật giỏi, Tiểu Át đúng là không nghĩ đến cách đó.

An Đạo Toàn cười ha hả, chỉ tay vào góc tường dựa vào viện Quan Âm:

- Vậy Tiểu Át hãy cho ta cái phòng đan ở đây được không?

- Phòng đan?

- Đúng vậy, ta muốn mở một lò luyện đan, chỉ cần dựa theo ta chế tạo, cũng nhỏ thôi. Tốn cũng chẳng nhiều, cả lò luyện đan cũng chỉ tầm hai trăm quan. Không biết Tiểu Át có khả năng giúp đỡ không?

“Đại tu cả tòa nhà chỉ khoảng năm sáu trăm quán, vậy mà riêng phòng đàn của lão cần tới tận hai trăm?”

Nhưng Ngọc Doãn cũng không nghĩ An Đạo Toàn nhân cơ hội làm một vỏ gì cả, trên thực tế xây phòng đàn cho lão thì Ngọc Doãn là người có lợi lớn nhất.

Hai trăm quan thật lòng không đắt!

- Lão thúc yên tâm, đến lúc đó Tiểu Ất sẽ cho lão thúc một phòng đàn như ý.

Trong mắt An Đạo Toàn hiện vẻ khen ngợi.

“Tiểu Ất là người thông minh, nói chuyện với người thông minh quả nhiên bớt việc...” lão vỗ chân, không nói nhiều, cùng Ngọc Doãn đợi đám người Vương Mẫn Cầu tới.

Lúc này ở ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Một lát sau, thanh âm quen thuộc vang lên:

- Tiểu Ất có nhà không?

Lý Dật Phong?

Ngọc Doãn vội đứng lên bước nhanh tới cửa.

- Đại Lang, sao hôm nay lại rảnh rồi đến tìm ta vậy?

- Người ở nhà là tốt rồi, ở nhà là tốt rồi. Tiểu Ất, người quả là kẻ biết gây chuyện. Trước mặt thì từ chối nhạc sư của Thái Nhạc Thự, sau lưng lại cho đám Thái Nhạc Thự đó mất thể diện. Ha hả, trước đây Dương Dương còn nói muốn tìm người so tài một phen. Kết quả từ ngày đó nghe người gảy đàn, lúc trở về liền chào từ biệt, còn đập luôn chiếc cầm yêu thích...

Ngọc Doãn nghe xong chỉ biết cười khổ. Việc kia có thể nói vừa có lợi vừa có hại. Có lợi chính là những tên ăn chơi trác táng đó nếu muốn tìm hắn gây sự phải nghĩ lại. Nhưng bất lợi là hắn xem như đắc tội với cả Thái Nhạc Thự, cuối cùng chẳng khác gì tát cho Triệu Quan Gia một cái. Không hiểu vị hoàng đế Huy Tông kia bây giờ có hận hắn đến tận xương hay không đây.

Thôi, không nghĩ đến mấy chuyện này thì hơn.

Ngọc Doãn đưa tay mời Lý Dật Phong vào. Nào biết Lý Dật Phong bắt luôn cánh tay hắn:

- Đi đi đi, mau theo ta.

- Đi đâu?

- Anh nhớ Chu Huyền không?

Chu Huyền?

Ngọc Doãn đột nhiên nhớ tới Chu Huyền không phải là cái người trước đó được đám người Lý Dật Phong đi tìm đó sao?

- Huynh nói tới vị đường đệ của Thái tử phi ư?

- Đúng vậy.

Lý Dật Phong cười ha hả:

- Hôm qua Nhị Thập Lục Lang nói với ta muốn gặp Tiểu Ất nói chuyện một hồi.

Người Tổng triều thật phiền hà!

Nhị Thập Lục Lang?

Lão Chu đúng là sinh để tốt thật...

Ngọc Doãn cau mày nhìn Lý Dật Phong:

- Như thế huynh đã đáp ứng yêu cầu của ta ư?

- Đúng vậy.

Lý Dật Phong lộ vẻ xấu hổ, thở dài:

- Ý này của Tiểu Ất quả thật rất tốt, ta không chịu nổi hấp dẫn. Ta đã thương lượng với Từ Quý và Lý Nhược Hư. Hai người họ cũng nói không biết gì nhiều nên đồng ý rời khỏi. Tuy nhiên có chuyện phải giải thích với Tiểu Ất một chút. Người xử lý tờ báo này thế nào giờ? Hai người họ đã không quản nữa rồi. Họ cũng thật tâm với tờ báo này, chỉ tiếc không có khả năng làm, vậy nên... Bọn họ sẽ làm bản thảo, thậm chí viết phê bình, xin người có thể tha thứ.

Ngọc Doãn nghe xong ngược lại mỉm cười.

- Nếu chỉ là làm bản thảo thì ta đâu có ý kiến gì? Triều đại khai quốc đã có thuyết tự do ngôn luận, trên làm dưới theo. Chúng ta làm báo, sao có thể làm ngôn luận của dân bế tắc? Theo như ta nói, tờ báo này khi mở ra sẽ như biển rộng chứa chan, để mọi người có thể phát biểu ngôn luận. Ta chỉ cần biết đạo lý càng bàn càng rõ. Nếu ta quản lý tờ báo này thì sẽ cho phần báo chí đó trở thành nơi bình luận của trăm nhà, mỗi người đều có thể phát biểu ý kiến của mình.

Lý Dật Phong nghe xong ngẩn ra, liền hiểu rõ ảo diệu bên trong. Y cực kì khâm phục ý nghĩ này của Ngọc Doãn, không khỏi thở dài:

- Quan Gia muốn người tới Thái Nhạc Thự đúng là không biết trọng dụng đúng nhân tài. Đi đi đi, chúng ta sẽ đi gặp Nhị Thập Lục Lang luôn.. Người nói lại với hắn những lời vừa rồi, chắc hắn sẽ rất vui mừng.

- Nhưng...

- Sao vậy?

Ngọc Doãn khó xử cười khổ:

- Đại Lang tới không đúng lúc rồi, trường bối trong nhà vừa xảy ra chuyện nên ta sợ không đi được.

- Xảy ra việc gì ư?

217. Chương 216: Tuần San Đại Tổng (4)

Cũng không biết từ khi nào đám lưu manh đầu gấu ở phủ Khai Phong đã trở thành một mối họa lớn. Đám người này không sợ quan phủ giam giữ. Bọn chúng chỉ phạm một ít tội nhỏ, cùng lắm đeo gông thì chúng hoặc bị đánh mấy gậy, giữ vài ngày là được tự do. Dù sao da mặt chúng cũng rất dày, không sợ người khác chỉ trích. Hơn nữa chúng kéo năm tụm ba lập bè kết cánh đã thành quen. Nếu như bị người cáo quan thì giỏi lắm chúng chỉ bị giam vài ngày, sau đó người tố cáo sẽ bị đối phương trả thù.

Nếu người càng độc chúng càng ác hơn, khiến người gà chó không yên.

Từ năm Nguyên Hữu tới nay, những tên lưu manh đầu gấu này ngày càng nhiều. Nếu phủ Khai Phong sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ thì đám người này lại trở nên ngoan ngoãn. Đều là người Khai Phong, chuyện khác không rõ nhưng chuyện nhà cũng biết được ít nhiều. Từ năm Nguyên Hữu tới nay không ai có thể ngồi vững ở Nam Nha, trừ phi phủ Khai Phong là hoàng thân quốc thích ngồi. Mà vị nhân vật hung ác đó vừa đi thì đám này liền bộc phát, thậm chí càng thêm trầm trọng.

Dần dà những kẻ này đã trở thành khối u ác tính của phủ Khai Phong. Chẳng ai làm gì được chúng, quan phủ đành phải mở một mắt nhắm một mắt. Cũng may đám lưu manh này cũng có mắt, biết ai có thể trên ai không thể trên. Tuy phạm vào nhiều việc nhưng chúng đều không gây ra họa lớn...

Lý Dật Phong nghe Ngọc Doãn nói xong lại cười.

- Ta cứ tưởng chuyện gì, chỉ là mấy tên lưu manh mà thôi. Nếu Tiểu Ất muốn dạy dỗ chúng cũng không cần quấy rầy phủ Khai Phong. Ta nói cho người một người có thể xử lý hết mọi việc.

- Ai?

- Tiểu Ất đã quên Tam Lang rồi ư?

- Huynh nói là...

Lý Dật Phong cười:

- Cái danh “Nha nội” (con ông cháu cha) của Cao Tam Lang cũng không phải bỗng dưng mà có. Tên kia đừng tưởng an phận học hành gì cho cam. Cha hắn là quan Bái Điện Tiền Đô Thái Úy, chịu trách nhiệm giữ vững an nguy cho Kinh kỳ. Tên kia quen thuộc với Điện Tiền Ti, nhiều chuyện chẳng cần hắn ra mặt cũng có thể giải quyết. Vị trưởng bối kia của người ở Giáp Trưởng Khố lệ thuộc Quân Khí Giám. Tuy Quân Khí Giám thuộc Xu Mật Viện quản lý nhưng chỉ cần mang chữ “Ngự” thì Điện Tiền Ti có thể ra mặt. Cao Tam Lang cũng có chút tình nghĩa với người, để hắn xử lý tìm tên Tương Ngu Hầu, bắt hết đám lưu manh vào quân doanh có phải xong không. Lúc đó, muốn chúng sống sẽ sống, muốn chúng chết ắt phải chết. Cho dù phủ Khai Phong ra mặt cũng không thể làm gì.

Ngọc Doãn ngăn người!

Còn có chuyện đó ư? Cứ nghĩ quân nhân đời Tống có địa vị không cao lắm chứ nhỉ?

Nhưng ngẫm lại phải xem vị Điện Tiền Đô Thái Úy kia là ai. Nếu là người khác chắc không được, nhưng Cao Cầu là sủng thần của hoàng đế Huy Tông, ngày thường không tranh quyền đoạt lợi, cho dù tham lam chút cũng chẳng ai dám đụng vào. Nếu Cao Nghiêu Khánh là con của y thì hiển nhiên sẽ có thủ đoạn riêng.

Trong thành Khai Phong ai cũng biết Cao Nha Nội chẳng phải kẻ lương thiện gì. Ngọc Doãn cũng chẳng phải kẻ sống lại mơ màng, qua nhiều năm hắn cũng thấy rất nhiều chuyện. Đối với đám con ông cháu cha

này đừng chỉ nhìn mặt ngoài. Nếu nhìn mặt ngoài thì cả đám đều là con ngoan trò giỏi chuyên tâm học hành, siêng năng ưu tú. Bình thường chúng đều tao nhã thân thiết. Nhưng nếu nghĩ họ chỉ là đám ngốc chỉ biết đọc sách thì cực kì sai lầm! Họ đều có thủ đoạn phía sau, hơn nữa cũng không cần ra mặt, càng không để người khác mượn cớ.

Nếu thật sự muốn động thủ, họ sẽ không cho người có bất kì cơ hội phản kháng. Một chiêu là giết, không có nửa đường sống sót... Nghe lời của Lý Dật Phong thì e rằng Cao Nghiêu Khanh không phải lần đầu làm chuyện này, trong tay hẳn nhuộm mạng người không ít.

Chỉ có điều ta có thể tìm gã thế được sao?

Lý Dật Phong thấy Ngọc Doãn do dự liền nói:

- Nếu người không tìm hần thì cứ để ta nói thay cho. Trước Tam Lang còn nói muốn tìm cơ hội uống với người bữa rượu, còn nói học chiêu phác pháp của nguoiw. Chuyện này chắc chắn không có vấn đề gì. Người cứ qua xử lý đám lưu manh đấy, sau sẽ có người tới thu dọn.

Lý Dật Phong nói rất nhẹ nhàng. Ngọc Doãn nghĩ thấy như thế là tốt nhất.

Lăng Chấn thân là Đô thống lĩnh lại bị người ức hiếp như vậy cũng chỉ vì y không có chỗ dựa. Nếu lần này Điện Tiền Ti ra mặt không khác gì cho Lăng Chấn chỗ dựa. Sau này có kẻ nào muốn gây sự với y cũng phải nét mặt Điện Tiền Ti.

Đây đúng là cách làm một lần dứt khoát cả đời nhàn.

- Lão thúc thấy vậy được không?

An Đạo Toàn nói:

- Lý công tử nói đúng, đây cũng là cách giải quyết tốt nhất cho Nhị Lang.

- Vậy làm phiền Đại Lang một lần.

Lý Dật Phong xua tay không có gì.

Đúng lúc này Hoắc Kiên và Hoàng Tiểu Thất dẫn vài người tới. Ngọc Doãn thuật lại vụ việc cho hai người bọn họ, Hoắc Kiên lập tức hưng phấn. Tên này vốn làm cướp, chỉ thích đánh nhau chém giết. Nhưng sau khi tới Khai Phong nghĩ tới cuộc sống mọi người gian nan nên mới làm tròn bổn phận không gây chuyện. Nay Ngọc Doãn cho gã dẫn người đi đánh nhau liền lập tức cười đến mức ngoác cả miệng.

- Tiểu Ất ca cứ yên chí, lão Hoắc ta sẽ cho chúng biết chọc vào Tiểu Ất ca sẽ có kết cục ra sao.

- Cái gì mà chọc vào ta? Đó là chọc vào Điện Tiền Ti.

- Đúng vậy, chính là cái đám Quân Khí Điện Tiền Ti đó.

Nếu muốn cho cái đám thô鄙 chỉ biết đánh nhau này giác ngộ thì nên nhận thua sớm. Quân Khí Giám là gì? Điện Tiền Ti là gì? Hoắc Kiên nói chung chẳng biết. Dù sao Tiểu Ất ca đã dặn thì cứ đánh là được! Chỉ cần không làm chết người thì chẳng sao.

- Tiểu Ất ca, chúng ta đi thôi.

Lý Dật Phong vội vã muốn dẫn Ngọc Doãn đi gặp Chu Huyền, vậy nên Ngọc Doãn vừa phân phó xong gã đã lôi kéo hất đi. Ngọc Doãn đành phải dặn dò với An Đạo Toàn, sau đó lại cẩn thận dặn Hoàng Tiểu Thất để ý Hoắc Kiên, đừng làm lớn chuyện.

Sau khi thu xếp xong mọi chuyện hần mới rời đi cùng Lý Dật Phong.

Nhìn bóng lưng Ngọc Doãn, An Đạo Toàn nở nụ cười vui mừng.

- Giờ đây Tiểu Ất coi như đã có thành tựu rồi.

- Lão thúc, thế này có là gì. Ngài không biết trước đó Quan Gia còn cho Tiểu Ất ca đi làm quan, thế mà bị Tiểu Ất ca từ chối.

- Cho Tiểu Ất chức gì?

Dạo này An Đạo Toàn thường ở đời Mười Đà nên không rõ tình hình bên ngoài. Nghe Hoàng Tiểu Thất nói vậy An Đạo Toàn liền ngẩn người.

Chức vị vào thời Đại Tống không phải chuyện dễ gì.

Muốn có công danh thì phải đi thi mới được. Mà nay đã không phải thời đại Cam La mười hai tuổi đã làm Tể Tướng. Muốn có chức vị ở Đại Tống triều phải có đường công danh, còn có kinh nghiệm tích lũy. An Đạo Toàn không ngờ Ngọc Doãn nhận được sắc mệnh.

- Làm quan gì?

Hoàng Tiểu Thất gãi đầu:

- Hình như là Nhạc sư của Thái Nhạc Thự gì đó.

An Đạo Toàn biến sắc, vung tay áo:

- Quan thế thì nói làm gì? May Tiểu Ất không làm, nếu không đúng là chờ chết.

Tuy nhiên trong lòng nghi hoặc: “là ai đề nghị cho Tiểu Ất làm Nhạc sư của Thái Nhạc Thự? Mặt ngoài xem dường như là giúp Ngọc Doãn, nhưng thực tế lại làm hồng tiền đồ của hắn. Ừm, việc này có vấn đề. Xem ra về sau phải cẩn thận hơn một chút.”

Trong lúc An Đạo Tồn còn suy nghĩ thì Vương Mẫn Cầu đã dẫn theo năm sáu người từ lò mổ đi tới ngõ Quan Âm. Sau khi Hoắc Kiên nói rõ vấn đề thì Vương Mẫn Cầu không nói hai lời lập tức hành động. An Đạo Toàn không có ý định tham gia vào! Lão chỉ nói địa chỉ cho Hoàng Tiểu Thất rồi về phòng. Mặc dù thế nào thì phiền toái cũng đã được giải quyết thỏa đáng.

Nơi Chu Huyền mời Ngọc Doãn tới cũng không phải quán rượu.

Đó là một quán trà nhỏ nằm ở bên cạnh Đô đình dịch trạm, nơi giao nhau giữa phố Dư Tử và Tuấn Nghi Kiều. Quán trà có tên Dư Tử, từ ngoài nhìn không có gì đặc biệt, thậm chí còn hơi cũ và lộn xộn. Nhưng khi bước chân vào bên trong thì lại có cảnh tượng hoàn toàn khác.

Trong trà lâu trang hoàng vẻ cổ xưa dựa theo thời Tần Hán. Theo Lý Dật Phong nói thì quán trà Dư Tử có từ rất lâu mà không phải ai cũng có thể làm khách.

Nơi này chỉ có một đặc điểm: quý! Người tới nơi đây không phú thì quý, người thường xin lỗi không tiếp.

- Đại Lang cũng thường tới đây ư?

Lý Dật Phong cười khổ:

- Ta làm gì có tư cách... Đặt mông xuống là ba, năm quan rồi. Làm một bình trà thường đã là mười, hai mươi quan. Có tiền như vậy còn không bằng đi Thiên Kim Nhất Tiểu lâu ăn một bữa rượu còn hơn.

Đúng là quá tối, quá đen!

Nếu không phải Lý Dật Phong dẫn hắn đến thì đúng là Ngọc Doãn nghe xong giá lập tức quay đầu chạy.

Không phải là không có tiền mà là không đáng tiền. Dù sao hẳn nhìn quán trà này đúng là hắc điểm, nơi chuyên môn dành cho đám người coi tiền như rác.

Nhưng nếu đến đây thì đành kiên trì thôi. Huống chi lần này còn quan hệ đến việc khai trương tờ báo...

Trong trà lâu, Ngọc Doãn gặp được Chu Huyền. Gã đang ngồi trên một bàn trà, thì thăm to nhỏ với một người. Bên cạnh còn có một cô gái cực kì xinh đẹp hầu hạ pha trà. Hương trà lượn lờ làm lòng người thả lỏng.

- Đại Lang, vị này là Tiểu Ất ư?

Chu Huyền đứng lên, tươi cười lên tiếng. Còn người đàn ông bên cạnh chính là Cao Nghiêu Khanh mà Lý Dật Phong vừa nhắc tới. Ngọc Doãn nhìn thoáng qua Lý Dật Phong, đi đến hành lễ:

- Tiểu nhân ra mắt Chu công tử, Nha Nội đã lâu không gặp.

Cao Nghiêu Khanh cười ha hả:

- Tiểu Ất đúng là không được. Trở về lâu rồi mà vẫn không tới tìm ta chơi, thật là đau lòng mà.

- Nha Nội cứ giỡn, không phải là không đi mà không trèo được lên cửa. Cửa nhà huynh quá cao, ta chỉ là một người bình thường, muốn leo qua cũng không vào được.

Trong lời nói ẩn ý khen tặng khiến Cao Nghiêu Khanh nghe xong cười càng đậm, kéo tay Ngọc Doãn ngồi xuống:

- Vừa rồi gặp Nhị Thập Lục Lang, vừa hỏi mới biết Tiểu Ất sắp tới nên liền ở lại uống chén trà. Tiểu Ất chớ trách.

Thấy Cao Nghiêu Khanh thân thiết với Ngọc Doãn như vậy, Chu Huyền cũng hơi nghi hoặc.

Lý Dật Phong thừa dịp lúc hai người nói chuyện liền nhỏ giọng ghé tai Chu Huyền giải thích quan hệ giữa Cao Nghiêu Khanh và Ngọc Doãn.

Chu Huyền nghe xong mới hiểu, nhưng không vội vã, quay sang dặn cô gái kia:

- Quả Quả, người ngồi hôm nay đều là kẻ sĩ phong nhã, nhất định phải pha trà cho tốt đừng làm mất thể diện. Ủ, lấy trà Khê Cống lần trước ta mang tới ra, xem bản lĩnh pha trà thế nào.

Lúc này Ngọc Doãn và Cao Nghiêu Khanh nói chuyện xong, nghe thấy Chu huyền nói vậy thì theo bản năng quay sang nhìn về phía cô gái kia.

218. Chương 217: Tuần San Đại Tổng (5)

Phong trào uống trà đời Tống rất thịnh hành.

Tống Huy Tông Triệu Cát cũng là một vị thích uống trà, thậm chí còn làm một bộ “Đại quan trà luận”, chuyên bình về danh trà.

Mà nương theo phong trào uống trà, từ sĩ phu đến bình dân thành thị đều có tập tục đấu trà.

Đấu trà là cách gọi của việc luận chất lượng lá trà, tỷ thí tài nghệ điểm trà. Mà những loại hoạt động này có từ cách uống “Tiên trà” đời Đường, cái thú thẩm mỹ cực kì nồng đậm. Đây là một loại hoạt động mọi sĩ phu đều ưa thích.

Ở đời Tống, uống trà còn có cách gọi “Cái thanh cao thời thịnh thế”.

Năm Tuyên Hòa, vì Tống Huy Tông thích đấu trà nên chuyện này càng được nhiều người theo đuổi.

Theo sử ký, bản thân Tống Huy Tông là cao thủ điểm trà, thời đó ít ai bằng.

Ngọc Doãn đột nhiên hiểu ra tại sao trong quán trà thu phí đắt tiền như vậy.

Chỉ sợ đó là do người con gái trước mắt này bố trí.

Ở trong này không phải vì uống trà mà là vì thưởng thức tài nghệ người hầu trà, cũng như thưởng thức một loại phong cách thanh cao. Trách không được dám thu phí cao như vậy. Người có thể uống trà ở đây chắc chắn không phải là những kẻ nghèo hèn.

Lúc bắt đầu điểm trà có cái gọi là “Tam khứ” (ba khứ giác).

Đây cũng là bước đầu tiên. Cái gọi là “Tam khứ” tức là trước khi pha trà phải ngửi hương, nếm vị và nhìn màu.

Trà Kiến Khê Cống. Nếu đã có tên là Trà Cống đương nhiên cấp độ và phẩm chất của nó không phải thứ tầm thường.

Ngọc Doãn nuốt nước miếng nhìn Lý Dật Phong.

Chỉ thấy Lý Dật Phong dường như không để ý, đang thăm thì với Cao Nghiêu Khanh.

Lúc đầu Cao Nghiêu Khanh cau mày, sau khẽ mỉm cười gật đầu. Gã ra hiệu một người áo xanh lại đây, sau đó nói nhỏ vài câu bên tai rồi đưa cho một khối thẻ bài, người đó liền vội vã rời đi. Đoán chừng là Lý Dật Phong nói cho Cao Nghiêu Khanh việc của Lăng Chấn...

Tên này quả nhiên thoải mái, không ngờ chẳng nói gì với mình đã phái người đi rồi.

Quả nhiên Cao Nghiêu Khanh vừa ngồi xong thì Lý Dật Phong cũng gật đầu với Ngọc Doãn. Ngọc Doãn thì chấp tay với Cao Nghiêu Khanh, không nói tiếng nào. Lúc này thật đúng với câu vô thanh thắng hữu thanh (không nói còn hơn ngàn lời nói).

Tuy nhiên Ngọc Doãn vẫn cảm thấy kỳ lạ, không hiểu tại sao Chu Huyền lại mời mình dùng trà? Chu Huyền không lên tiếng, chỉ im lặng.

Ngọc Doãn cũng không nói chuyện, ngồi im dưỡng thần.

Người con gái tên Quả Quả mang lá trà đựng trên khay ngọc đưa tới trước mặt Chu Huyền. Mà Chu Huyền cũng không nhìn, chỉ phía Ngọc Doãn rồi đưa tay làm tư thế mời: tam khứ phẩm trà, để Tiểu Ất lên tiếng.

Đây là một lần thử.

Ngọc Doãn chợt hiểu ý của lần mời trà này. Không phải Chu Huyền muốn nghe ý của hắn cho ra đời tờ báo mà là muốn biết Ngọc Doãn có tư cách làm chuyện này hay không.

Việc khai mở báo chí trong lòng đám người Lý Dật Phong là một chuyện phong nhã nhưng đồng thời cực kì nghiêm túc.

Ngọc Doãn dù có tài nhưng cuối cùng vẫn chỉ một kẻ xuất thân là đồ tể. Tương lai hắn phải đối mặt với các thế hệ quan văn sĩ phu. Ta muốn biết anh có năng lực để xử lý những việc này cùng ta hay không. Đây mới là ý đồ chân chính của Chu Huyền, nhưng nó cũng làm cho Ngọc Doãn thấy rất buồn cười.

Giai đoạn đầu của Đại Tống hưng thịnh hết sức bình đẳng công chính. Nhưng giai cấp là thứ có từ xưa, sao có thể thật sự ngang hàng.

Quả Quả cười, đưa khay ngọc đến trước mặt Ngọc Doãn. Nào biết Ngọc Doãn lắc đầu, nói nhỏ nhẹ:

- Tam khứu chỉ tốt lúc bình minh. Văn Định Công từng nói sáng sớm tam khứu mới thịnh. Ha ha, bây giờ đã quá trưa, cho dù trà ngon nữa đặt trước mặt ta cũng không phân biệt được mùi vị thật sự của nó.

Văn Định Công chính là Tô Triệt.

- Quả nhiên Ngọc công tử học rộng biết nhiều.

Quả Quả mở miệng, mang theo vẻ dịu dàng đặc hữu của cô gái Giang Nam. Tuy nàng nói giọng Khai Phong nhưng vẫn mang theo vẻ Ngô Việt, rất dễ nghe. Nàng đặt khay ngọc xuống, vỗ nhẹ tay, lập tức có người đưa đến một chậu nước.

- Đây là nước lấy từ sơ nhũ lúc bình minh, có vài vị cần phải đánh giá?

Đầu trà dùng nước cực kì được chú ý. Ở đời sau, tuy rằng cũng có người để ý đến nước uống trà nhưng phần lớn là người phú quý. Những người như Ngọc Doãn không có năng lực này. Cho nên dù là trà tốt nhưng phần lớn chỉ là phẩm, không cảm thụ được tư vị bên trong.

Chính xác mà nói kiếp trước uống trà tốn đến mấy chục ngàn chỉ tồn tại trong mộng của Ngọc Doãn. Cho nên hẳn không rõ ràng lắm về nước trà, liền ra hiệu không cần đánh giá. Dù sao Quả Quả nói nước trà này lấy từ suối sơ nhũ trong núi, chắc cũng không tệ. Bằng không mà nói sao quán trà Dư Tử thu phí đắt như vậy mà vẫn tồn tại được?

Một phần tiền là một phần hàng!

Xem nước trà, theo quy củ phải xem trà phẩm.

Tuy nhiên Chu Huyền đã nói đây là trà Kiến Khê Cống nên bước trà phẩm này không cần làm.

Tiếp theo là đầu trần, bình thường gọi là bộ đồ trà. Trong “Đại quan trà luận” của Tống Huy Tông có chương tập trung miêu tả trà trần. Vì vậy nên khi đầu trà việc lựa chọn bộ trà rất được chú ý. Đối với việc này, bình thường sẽ phải bày vài bộ trà cho người đầu trà lựa chọn. Cũng như vậy, vì hôm nay chủ yếu là để phẩm trà nên bộ chén trà đã được chuẩn bị sẵn, không cần phí tâm.

Bộ trà trần Quả Quả dùng là Kiến trần làm từ lò Kiến Châu, cũng chính là bộ trà tốt nhất để đấu trà đời Tống, giá cả của nó cực kỳ xa xỉ.

Ngọc Doãn nhìn mà choáng váng.

Trong lòng hẳn chỉ biết cười khổ: uống trà mà thôi, cần gì phải phiền phức vậy?

Đây cũng chính là ảnh hưởng từ tâm tính kiếp trước. Nếu như ở thời đại này, quá trình dài cũng là sự đánh giá tu dưỡng và tâm tính của một người. Xã hội đời sau ngoại trừ một bộ phận ra thì còn ai có thời gian mài giũa tính tình như vậy.

Cũng may tính tình Ngọc Doãn cũng được trải qua tôi luyện nên dù trong lòng có chút bức bối nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như thường.

Sau khi hoàn thành xong một loạt trình tự thì mới xem như bắt đầu.

Bây giờ là lúc khảo sát trà nghệ của Quả Quả... Trà nghệ đời Tống phân làm điểm trà và phân trà. Điểm trà là tài nghệ lưu hành nhất, trong đó gồm các loại trình tự đốt trà, nghiền trà, la trà, hồng trần, hầu thang, đánh phất và pha thử. Quá trình này còn phiền phức hơn cả quá trình vừa rồi, càng có thể mài giũa tâm tính của con người.

Ví dụ như đốt trà chính là trần trà đặt lên lửa để thu hương nồng, màu tươi, vị thuần.

Quả Quả sớm đã chuẩn bị xong công cụ, đặt lá trà lên lửa, vẻ mặt cực kì chuyên chú.

- Tiểu Ất... Ồ, ta gọi như vậy người đừng trách nhé.

Chu Huyền đột nhiên mở miệng phá vỡ bầu không khí im lặng.

Đây cũng chính là tập tục khi phẩm trà. Lúc người điểm trà đang bận thì những người khác trong lúc chờ đợi có thể nói chuyện bàn luận. Đây chính là điều các quan viên thích nhất lúc đó.

Ngọc Doãn vội hỏi:

- Chu công tử đừng khách sáo, có gì đâu mà trách móc?

- Đừng gọi ta là công tử, Đại lang và Tam Lang đều gọi ta là Nhị Thập Lục Lang, Tiểu Ất cũng xưng hô vậy đi.

Chu Huyền trầm ngâm chút rồi cười nói:

- Lúc trước mấy người Đại Lang mở công báo Khai Phong ta cũng không biết đây là ý của Tiểu Ất. Cho nên lần này mời Tiểu Ất đến để thỉnh giáo Tiểu Ất cái chuyện này nên xử lý thế nào?

Quả nhiên là đã đến vấn đề chính. Ngọc Doãn ngẫm nghĩ, trầm giọng:

- Cái tên Công báo Khai phong không hay.

- Ồ?

Lý Dật Phong nhin không được hỏi:

- Sao lại không tốt?

- Rất khô khan và có tính hạn chế. Tờ báo lấy cái tên Khai Phong đã khiến cho không ít người mất hứng thú. Mà hai chữ công báo là một thứ rắc rối lớn. Ngài nghĩ thử xem nếu là công báo thì sao ta lại phải đi tiêu tiền để xem? Đến cửa cung xem là được. Vậy nên ngay từ đầu bốn chữ công báo Khai Phong này đã không hay rồi.

- Tiểu Ất có ý là...

- Đổi tên!

- Đổi thế nào?

- Tiểu nhân suy nghĩ nhiều ngày, cũng nghĩ ra một cái tên, Đại Lang và Nhị Thập Lục Lang đánh giá xem thế nào. Ta đặt tên là “Đại Tổng Tuần san Thời đại”.

- Đại TổngTuần san Thời đại?

Lý Dật Phong và Chu Huyền nghe xong ngẩn người, mà Cao Nghiêu Khanh thì hào hứng.

- Đại Tổng là Đại Tổng triều của chúng ta... Đặt tên này thì những chuyện có liên quan đến Đại Tổng đều có thể đưa lên báo, từ những thay đổi bất ngờ trong triều cho đến cuộc sống nhỏ lẻ của bình dân. Bên trong còn có thể đưa lên những vấn đề liên quan đến lãnh thổ quốc gia Đại Tổng, ngoài ra còn có dị tộc tiếp giáp với Đại Tổng ta. Không gì không thể lên báo. Kể từ đó nội dung có thể bao hàm được rất nhiều, càng khiến người ta cảm thụ được khí phách lớn trong đó.

- Nói rất đúng!

Cao Nghiêu Khanh không kìm nổi giọng ca:

- Không dỗi gặt Đại Lang, công báo Khai Phong của các người ta cũng xem qua hai lần, chỉ với cái tên đã thấy không thú vị rồi. Nội dung bên trong cũng rất loạn, phần lớn là lời lẽ cũ rích nhai đi nhai lại, không có sáng ý. Cho nên nhìn hai lần xong rồi chán. Bây giờ nghe cái tên khí phách như Tiểu Ất vừa nói, dù không biết nội dung ta cũng sẽ mua.

Những lời này khiến mặt Lý Dật Phong đỏ lên, ấp úng:

- Người thì hiểu gì, chúng ta gọi là công báo Khai Phong đương nhiên có ý cả. Nếu dựa theo cách nói của Tiểu Ất không gì không thể đưa tin thì chẳng phải sự thưởng thức sẽ giảm xuống ư?

Ngọc Doãn mỉm cười!

- Đại Lang nghĩ những người mua báo trừ quan viên triều đình còn có ai?

- Cái này?

- Đây chính là vấn đề mấu chốt. Phạm Văn Chính Công từng nói: ở miếu đường trên cao, tất lo cho dân; ở sông nước ngoài xa, tất lo cho vua. Người làm quan trong lòng phải có dân, phải nhìn sinh hoạt của dân, cùng cảm xúc với dân, đây há chẳng phải điều nên làm của một vị quan ư? Ngoài ra còn có thái học sinh, viện học sinh cũng những thương nhân, người buôn nhỏ. Bọn họ cũng luôn quan tâm triều đình, chưa bao giờ vì địa vị thấp kém mà đánh mất trái tim yêu nước. Cho nên báo của chúng ta vừa mới lúc đầu phải bao dung hết thảy. Người chức cao phải biết nhân dân khó khăn, kẻ thấp kém phải rõ minh quân vất vả. Người thời đại cũng nhiều thế hệ đấy! Nhân Cao thời Đường chẳng phải đã làm bài thơ “Thời đại trồng đào, không ai để ý quân” sao? Hai chữ thời đại trừ việc ký thác kỳ vọng tốt đẹp rằng Đại Tống triều có thể kéo dài nhiều thế hệ còn có ý nghĩa thời sự, tiếp cận thời thế. Người ta nói mười năm một thời, tất cả điều chúng ta bình luận hay đưa tin đều liên quan đến vui buồn của Đại Tống. Đây cũng chính là kỳ vọng ban đầu của chúng ta! Về phần hai chữ tuần san... ha ha, đó là nói rõ thời gian phát hành của chúng ta. Bảy ngày một tuần, chúng ta cứ bảy ngày phát hành một tờ báo, điều đó chẳng phải sẽ nói rõ cho độc giả dễ nắm giữ hay sao? Đại Tống Tuần san Thời Đại, vừa khí phách vừa chuẩn xác, các vị nghĩ sao?

Ngọc Doãn thuyết trình xong liền không nói nữa. Mà Lý Dật Phong cùng Chu Huyền nhìn nhau, lóe lên vẻ hưng phấn.

- Đại Tống Tuần san Thời đại, cứ đặt tên như vậy!

Hai người nói xong không hẹn cùng mỉm cười. Ngọc Doãn cười mà không nói, Cao Nghiêu Khanh một bên lại lộ vẻ đăm chiêu: Đại Tống Tuần san Thời đại? Đúng là chuẩn xác!

219. Chương 218: Kim Liên

Không khí trong trà lâu trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Ngọc Doãn nói hết sức chậm rãi, trình bày từng cái một cho Thời đại Tuần san Đại Tổng. Mặc dù những gì hắn nói rất bình thường thời hậu thế. Nhưng trong thời đại này một ít quan niệm của hắn lại mang tới cho đám người Lý Dật Phong những niềm vui bất ngờ.

Đối với quần chúng thế nào, thao tác như ra sao, còn có thiết kế trang báo...

Thậm chí còn bao gồm định giá, mở rộng,... Ngọc Doãn đều nói hết. Tuy nhiên hành động cụ thể ra sao thì hắn không có nói ra. Dù sao trước đây suýt chút nữa hắn đã bị lừa dĩ nhiên lần này đề phòng nhiều hơn.

Cho dù là thế nhưng cũng đủ để cho ba người Lý Dật Phong Chu Huyền Cao Nghiêu Khanh cảm thấy rất hiếu kỳ.

Đặc biệt là Lý Dật Phong.

Ngọc Doãn nói ra những lời này đã hoàn toàn phủ định tâm huyết giữa gã và đám người Từ Quỹ lúc trước. Nhưng gã cũng không tức giận ngược lại còn cảm thấy thú vị. Hóa ra là công báo.. Không, là báo chí, thiết kế của trang báo này còn gặp rất nhiều trắc trở. Khó trách trước đây trang báo của Khai Phong lại khó bán đến thế. Thì ra từ lúc bắt đầu chúng ta đã đi sai con đường.

Lý Dật Phong thầm vui mừng khi không hoàn toàn trở mặt cùng Ngọc Doãn.

Nói cách khác, chỉ sợ Thời đại Tuần san Đại Tổng từ nay về sau sẽ hoàn toàn cách biệt với hắn.

- Tiểu Át nói rất hay, chúng ta bắt đầu hành động.

- Trước đó nơi mà Đại Lang các người tìm đúng là đơn sơ. Ta nghĩ nên đổi một địa điểm cho tòa nhà này, cần phải chỉnh đốn lại chút. Nói thật, nơi mà các người làm, tuy ta chỉ đi một lần nhưng sẽ không bao giờ có lần thứ hai.

Khuôn mặt của Lý Dật Phong đỏ bừng, liếc mắt một cái Chu Huyền.

- Vậy người nói tìm nơi nào?

- Giá nhà trong thành Khai Phong không phải người không biết, nếu dựa trên quy mô mà Tiểu Ất nói đó là nơi hẻo lánh, tiền thuê một tháng cũng phải mất bốn năm trăm quan. Tất cả chúng ta cộng lại cũng được một ngàn quan, làm sao không tìm được nơi đây?

- Đại Lang, Từ Quý và Lý Nhược Hư bỏ ra bao nhiêu tiền?

Bỗng nhiên Ngọc Doãn mở miệng hỏi làm cho Lý Dật Phong ngẩn ra.

- Tổng cộng chưa đến ba trăm quan. Ta bỏ ra hai trăm quan, nghĩa phu vốn muốn ra năm trăm quan, có lẽ do y nóng lòng nhậm chức nên cần tới tiền, cho nên không có chịu bỏ ra. Lúc đó chúng nghĩ vậy là đủ rồi nên không nghĩ đến cuối cùng lại....

Ngọc Doãn nói:

- Ba trăm quan của Từ Quý và Lý Nhược Hư để ta bỏ ra.

- Lúc trước đâu có làm việc cùng nhau, tuy là... Mà dù sao chuyện này cũng đã quyết định rồi. Bây giờ muốn họ rời khỏi thì phải trả lại cho họ số tiền đó. Ngày mai Đại Lang đến nhà của ta lấy ba trăm quan đi, đưa cho hai người đó đi. Hai người đó cũng không phải dư dả cho lắm. Ba trăm quan này không trả cho họ, chỉ sợ cuộc sống kế tiếp của hai người này cũng khó khăn đây.

Lý Dật Phong nghe được liền đỏ bừng khuôn mặt.

Lúc trước họ vứt bỏ Ngọc Doãn, không những bồi thường hết tiền mà còn phụ vào một ngàn quan Ngọc Doãn cho .

Mà giờ nay Ngọc Doãn không so đo về hiềm khích lúc trước còn bỏ tiền ra.

Nếu để cho hai người kia biết chuyện này tất nhiên sẽ không ngóc đầu lên được.

- Nếu muốn làm tốt tờ báo này thì không được tiết kiệm tiền... Hai trăm quan của Đại Lang sẽ tính vào trong này, đến lúc đó Nhị Thập Lục Lang phải ra mặt chuẩn bị. Cái mạng lưới quan hệ này có giá trị một ngàn quan. Ta bỏ ra hai ngàn quan làm tiền vốn, chúng ta cùng nhau cố gắng làm cho Tuần san thời đại Đại Tổng trở nên rực rỡ, để không phụ tâm huyết lúc trước của ta và người.

Cái gì ta cũng chưa lấy, trong đó còn một ngàn quan?

Bỗng nhiên Chu Huyết kích động, thiếu chút nữa anh ta thốt ra: Có thể lấy một ngàn quan kia ra không?

Đúng là địa chủ không có lương tâm!

Đừng nhìn bề ngoài Chu Huyền hào hoa nhưng thật ra trên người không có một đồng bạc.

Của cải lão Chu gia của gã không ít, chẳng những có một Thái tử phi, còn có Tiết Độ Sứ chống cho. Vốn lão Chu gia là môn đệ của Thư Hương, sản nghiệp trong nhà cũng không ít. Nhưng trong nhà rất nghiêm, tiền mỗi tháng cũng không nhiều. So với ba mươi mấy huynh đệ, lão Chu gia phải có chút tiết kiệm mới được, Chu Huyền chỉ muốn có chút tiền, nào biết được...

Cũng may gã chưa nói ra khỏi miệng, nếu không mặt mũi của lão Chu gia đã mất hết rồi!

Tuy nhiên trong thâm tâm gã cũng có thêm chút coi trọng Ngọc Doãn.

Hào khí, trượng nghĩa, người cũng có tài, quả nhiên người này không giống người thường...

- Có thể thêm cho ta một suất không?

Đột nhiên Cao Ngâu Khanh mở miệng khiến cho Lý Dật Phong và Chu Huyền ngẩn ra.

Y cười nói:

- Mới vừa nghe Tiểu Ất nói náo nhiệt nên cũng muốn tham gia.

- Yên tâm nhà mình sẽ không nhúng tay vào Tuân san thời đại Đại Tổng, chỉ cầu có danh phận cho tiện để cha không nói là chơi bời lêu lổng. Dưới danh nghĩa của ta có một tòa nhà, ngay trên đường Tuấn Nghi Kiều, gần tới cảnh Linh Tây Cung, cũng gần với Thượng Thư tỉnh. Ở đó có khoảng hai mươi mấy gian phòng, phong cảnh cũng rất trong sạch và tươi mát. Ta vẫn chưa sử dụng.

- Ta sẽ dùng tòa nhà kia thay thế một ngàn quan được không?

Mấy người Ngọc Doãn đều ngẩn người ra. Bọn họ không ngờ chính là Cao Nghiêu Khanh lại có hứng thú đến vậy.

Chuyện này có tốt có xấu.

Tốt là có Cao Nghiêu Khanh ở đó, Thái úy Cao Cầu Cao kia có thể là chỗ dựa cho họ, ít nhất không có người đến quấy rối.

Hơn nữa còn có chỗ làm việc, đang giải quyết điều mà họ lo lắng.

Nhưng...

Ngọc Doãn nhìn Lý Dật Phong thì thấy y cúi đầu.

Lại nhìn về phía Chu Huyền, không ngờ hai tay thẳng nhai này nhất quán,

- Vốn dĩ chuyện này do Tiểu Ất khởi xướng, hẳn đồng ý là được.

Một đồng tiền ta cũng không bỏ ra, nên không quyết định được!

Cao Nghiêu Khanh lập tức quay đầu nhìn Ngọc Doãn, ánh mắt mang theo tia chờ đợi.

Trong lòng Ngọc Doãn cũng rất phức tạp, hẳn thực sự không biết có nên đồng ý với Cao Nghiêu Khanh. Nói thật hẳn có ấn tượng rất tốt với Cao Nghiêu Khanh. Y là người cũng rất trọng nghĩa. Lúc trước khi ở Bắc Viên, Cao Nghiêu Khanh đã vì Ngọc Doãn mà đắc tội với cháu trai Vương Phủ. Bây giờ Lý Dật Phong vừa nói chuyện, y cũng lập tức đồng ý hỗ trợ, cũng coi như có lòng nhiệt tình.

Nhưng cha của y cũng là Cao Cầu!

Tuy nói sống lại lần nữa mới biết rằng Cao Cầu này lòng tham không đáy nhưng cũng không gọi là người xấu.

Ít nhất lão mạnh hơn gấp trăm lần so với Cao Thái Úy Thủy Hử kia. Nói về Cao Cầu, người khác nói ông ta cái gì cũng tốt, ông ta chỉ cần trung với Hoàng đế Huy Tông là được.

Khoan đã!

Ngọc Doãn giật mình dường như có vẻ hiểu được ý của Cao Nghiêu Khanh.

Nghe người ta nói thể chất của Cao Cầu không tốt lắm. Nếu Cao Cầu chết, dựa vào vị trí trong lòng Huy Tông, Cao gia vẫn có thể hưởng hết vinh hoa phú quý như trước. Nhưng người cũng sẽ phải chết! Đó là tự số của Hoàng đế Huy Tông, ngay cả Hoàng đế cũng không thoát khỏi được quy luật sinh lão bệnh tử. Đây cũng có thể nói là Hoàng đế Huy Tông vừa chết, Cao gia cũng có thể nói là xong luôn.

Cao Cầu là người của Hoàng đế Huy Tông, mà quan hệ của Hoàng đế Huy Tông với Thái tử Triệu Hoàng...

Đợi khi triều đại thay đổi, Cao gia cũng sẽ bị lôi ra giống như giết gà dọa khỉ, liệu rằng có thể thoát khỏi vận rủi.

Giờ đây Cao Nghiêu Khanh đang bày mưu về sau, hoặc nói là Cao Cầu sai khiến Cao Nghiêu Khanh, vì tương lai Cao gia mà lập mưu kế.

Nghĩ được như vậy, Ngọc Doãn ngược lại thông suốt hẳn ra.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hôm nay Cao Nghiêu Khanh có mặt ở đây: chỉ sợ đó có liên quan đến Chu Huyền.

Chỉ có điều không ngờ tới, Chu Huyền và Ngọc Doãn có quan hệ.

Vậy khó trách gã lại dính vào, hơn nữa còn đồng ý đem mấy vạn quan quy ra thành tiền một ngàn quan, cũng là muốn quan hệ giữa gã và Chu Huyền tiến thêm một bước. Nếu đúng như gã nói thì gã sẽ không tham gia, thậm chí không để lộ tên.

Một không vì tiền, hai không vì danh, vậy thì vì sao?

Lại không phải là Chu Huyền!

Sau khi Ngọc Doãn đã hiểu, con người đảo một vòng liền có quyết định.

Nếu Cao Nghiêu Khanh muốn tham gia thì hẳn sẽ để cho gã vừa ý. Tương lai một năm sau đó có không ít chuyện còn cần có gã, về phần Thái Tử Triệu Hoàn? Thằng kia chính là cái bi kịch, làm Hoàng đế chưa được hai năm đã bị người Nữ Trực bắt đi nước Bắc làm tù binh.

- Tam ca đã có ý vậy thì tính luôn phần của Tam ca.

Lý Dật Phong có ý muốn ngăn cản thì thấy Ngọc Doãn nhìn mình lắc lắc đầu.

Về phần Chu Huyền thì không sao... Trong giờ phút này đầu y vẫn còn đang tính toán lợi nhuận của Tuần san thời đại Đại Tổng, có thể chia được bao nhiêu trong một ngàn quan kia. Còn Cao Nghiêu Khanh nhìn thấy ánh mắt của Ngọc Doãn đã thân thiện hơn rất nhiều, cũng có phần cảm kích.

- Trà xong rồi!

Quả Quả điểm trà xong liền dâng trà lên.

Ngọc Doãn cười nói:

- Hôm nay sẽ lấy trà thay rượu, chúc Tuần san thời đại Đại Tổng gặp nhiều thịnh vượng.

- Chắc chắn thịnh vượng!

Ba người Chu Huyền cũng mỉm cười mà nói.

Uống một ngụm nước trà, trong các kẽ răng vẫn còn lưu lại hương vị trà.

Cao Nghiêu Khanh vốn tính mời khách lại bị đám người Ngọc Doãn cự tuyệt, nói là cần phải trở về chuẩn bị để giải quyết tốt công việc của Tuần san thời đại Đại Tổng.

Cao Nghiêu Khanh cũng không nín kéo, sau khi thanh toán tiền trà đám người rời khỏi trà lâu Dư Tử và chào tạm biệt nhau.

- Ngày mai ta đi tìm người.

Trước khi đi Lý Dật Phong nói với Ngọc Doãn một câu.

Y không quá đồng ý khi cho Cao Nghiêu Khanh gia nhập, chỉ vì thanh danh của Cao Cầu quả thực là không thích đáng. Y sợ nó sẽ ảnh hưởng đến danh dự báo chí. Nhưng Lý Dật Phong cũng biết Ngọc Doãn không phải là một người nông nổi. Nếu hắn đã quyết định như vậy chắc chắn sẽ có lý của hắn. Nhưng là nguyên nhân gì? Lý Dật Phong quyết định về nhà thỉnh giáo phụ thân là Lý Chương.

Miệng đầy hương trà nhưng trong bụng lại đang sôi ùng ục.

Một trận gió mạnh mang theo một chút hiu quạnh với cảm giác mát mẻ khiến Ngọc Doãn bỗng giật mình lạnh toát.

Không khí tràn ngập mùi thức ăn, Ngọc Doãn ngẩng đầu nhìn thì thấy trước mắt có một ngõ nhỏ, trong ngõ đèn đuốc sáng trưng.

“Đúng rồi! Chắc chắn Cửu Nhi tỷ đang chờ ở nhà.

Sẵn tiện đi ngang qua đây thì mua chút điểm tâm ngon, cũng đỡ cho Cửu Nhi tỷ phải làm bụng vất vả...”

Nghĩ đến đây Ngọc Doãn liền quẹo vào ngõ nhỏ.

Giống như một cái ngõ nhỏ đã từng quen biết, đột nhiên Ngọc Doãn nhớ tới mấy tháng trước, lúc ấy La Nhất Dao còn đang bị giam trong đại lao của phủ Khai Phong. Khi đó mình đã từng một lần đi ngang qua ngõ nhỏ này, chuẩn bị mua chút đồ ăn mang đến chỗ của La Nhất Dao lại gặp phải một số tình tiết giống như Kim Bình Mai. Cái ngõ đó hình như là ở phía trước.

Đột nhiên Ngọc Doãn mỉm cười lắc đầu cất bước đi vào trong.

Cô gái kia tên gọi là gì?

Hắn cũng không nhớ...

Hắn cũng không biết tại sao đi trong hẻm nhỏ này lại nghĩ tới người con gái đó.

Có lẽ cảnh tượng lúc đó rất thú vị, cũng có lẽ bởi vì tên của nàng đã khiến cho người ta phải suy nghĩ.

Đương nhiên cô ta cũng rất là dễ nhìn!

Đúng rồi hình như xa chút có một khu nhà bán cháo. Đó là một tiệm cháo ngon, hơn nữa đồ ăn bên trong rất là đặc biệt.

Ngọc Doãn đang tiến về phía trước thì cư dân bên đường đột nhiên mở cửa phòng ra.

Một cô gái bưng một chậu nước đi ra, không quan sát xung quanh liền hất một cái... Ngọc Doãn hoảng sợ vội nhảy tránh qua một bên, nhưng vẫn còn quá gần nên một nửa của chậu nước kia tạt ướt một nửa vạt áo, khiến hắn rất tức giận.

Hắn ngẩng lên định trách cứ nhưng khi thấy rõ ràng mặt mũi của cô lại ngẩn ra, bật thốt lên:

- Sao lại là cô thế!

220. Chương 219: Ta Không Phải Quan Lớn

Khuôn mặt của Dương Kim Liên đỏ bừng lên, bưng cái chậu đồng không biết làm sao. Thời tiết hai bữa nay thay đổi, khiến cho nàng cảm thấy lạnh. Phu quân có việc nên đã đi Trịnh Châu vào hai ngày trước, cho nên nàng có bệnh cũng không có ai chăm sóc. May mà những người hàng xóm cũng rất tốt, coi phu quân nàng là Thái Học Sinh nên đã đến quan tâm và mời thầy thuốc. Hôm nay uống thuốc, tưởng rằng lúc giờ ngộ được nghỉ ngơi một chút ai ngờ người đổ mồ hôi, khiến cho nàng thấy khó chịu.

Vì thế nên nàng mới nấu chút nước để lau người.

Vốn nàng nghĩ lúc này trên đường không có người cho nên mới hất xô nước ra ngoài cửa...

Thành Khai Phong vốn như thế. Đặc biệt là một số gia đình nhỏ cũng có thói quen đổ nước ra ngoài, mà không có ai hỏi han đến.

Nhưng nàng không ngờ chậu nước lau người của mình lại tạt trúng người đi đường.

Mất thấy người kia quần áo ướt đầm đứng ngoài đó, đầu óc Dương Kim Liên trống rỗng.. Phải xử lý sao đây? Sao lại ra nông nỗi này?

- Sao lại là cô?

Người nọ lớn tiếng nói với cô.

Tuy nhiên nghe qua giọng nói cũng không tức giận nhiều lắm.

Dương Kim Liên bình tĩnh lại, lúc này mới nhìn kỹ thì thấy người đàn ông trước mặt có chút quen quen, nhưng không nhớ được đã gặp ở đâu.

Chỉ có điều quần áo và giày của đối phương đều ướt.

Kim Liên lập tức luống cuống bước lên phía trước xin lỗi:

- Tiểu nữ không cố ý mạo phạm, mong đại quan nhân thứ tội... Ngày thường rất ít người đi đường vào lúc này cho nên tiểu nữ mới... Thật sự là xin lỗi, đại quan nhân chớ nên trách tội.

Vừa mới đến gần thì một mùi hương thơm ngát thoang thoảng liền bay vào mũi của Ngọc Doãn.

Bỗng dưng hoảng hồn, có lẽ do vừa mới tắm rửa nên khuôn mặt của Kim Liên lại càng thêm hồng hào xinh đẹp, tăng thêm vài phần quyến rũ.

Ngọc Doãn cười khổ nói:

- Lần trước cô dùng cán đánh ta, lần này lại dùng nước tạt ta... Sao mỗi lần gặp cô đều có chuyện thế nhỉ?

Kim Liên nghe thấy liền sửng sốt, khi nhìn kỹ lại thì khuôn mặt xinh đẹp lại càng thêm đỏ.

- Thật sự tiểu nữ không biết... chuyện này... kính xin Quan lớn tha tội, tiểu nữ thật sự không cố ý.

Cô gái này đúng là thú vị!

Ngọc Doãn cười khổ trong lòng, đúng là mỗi khi gặp nàng, hẳn đều có chuyện xui xẻo.

Gió thổi vào trong hẻm tạt qua người Ngọc Doãn, do toàn thân ướt đầm khiến hắn chợt rùng mình.

Dương Kim Liên thấy thế nên có chút băn khoăn.

Thấy bộ dáng thảm hại của Ngọc Doãn thì trong lòng nàng cảm thấy thú vị nhưng vẫn cố nhịn không bật cười thành tiếng.

- Nếu không chê xin Quan lớn vào trong thay bộ y phục.

Bất kể thế nào thì cũng do nàng làm ướt quần áo và giày dép của Ngọc Doãn. Dương Kim Liên do dự một chút liền hạ giọng nói:

- Gió mát, Quan lớn như vậy e rằng cũng không thể về nhà. Vóc dáng phu quân ta và Quan lớn không kém nhau, chỉ bằng thay y phục của phu quân ta để tránh khỏi bị nhiễm phong hàn. Nếu không tiểu nữ sẽ cảm thấy rất băn khoăn.

Ngọc Doãn cúi đầu nhìn nhìn lại mình đúng là có chút thảm hại.

Giọng điệu của Dương Kim Liên cũng rất chân thành, vì thế ngẫm nghĩ một chút rồi hần gật đầu nói:

- Vậy thì làm phiền tỷ tỷ... Ta thay quần áo xong sẽ đi ngay.

“Người thay quần áo rồi thì phải đi chứ còn gì nữa?”

Dương Kim Liên thầm nhủ trong lòng nhưng mà lại cảm thấy vị lang quân trước mặt cũng hết sức nho nhã.

Hơn nữa ánh mắt của hắn trong sáng, không giống như các bằng hữu của phu quân nhà mình, mỗi khi nhìn thấy mình thì ánh mắt lại có chút vọng tưởng, như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Điều này cũng khiến cho Dương Kim Liên có ấn tượng tốt với Ngọc Doãn.

nàng dẫn Ngọc Doãn vào một góc phòng lớn.

Căn phòng được chia làm hai lớp..

Dương Kim Liên tùy ý chỉ một phòng,

- Quan lớn tạm thời cởi y phục ẩm ướt ra, tiểu nữ qua kia lấy quần áo cho Quan lớn thay.

Nói xong nàng liền vội chạy lên lầu.

Cửa lớn không khóa lại nghĩ để tránh nghi ngờ.

Ngọc Doãn gãi gãi đầu nên cất bước đi vào phòng kế.

Trong gian phòng bên cạnh vẫn còn tràn ngập hơi nước, còn có mùi thơm son phấn.

Ngọc Doãn cởi áo khoác ra rồi ngồi ở ghế dài sau đó cởi giày. Hắn đang định thu dọn quần áo ẩm ướt và giày cùng một chỗ thì đột nhiên thấy ghế bên cạnh có một cái yếm hồng phấn, có thêu đôi uyên ương.

”sao lại thế này?”

Ngọc Doãn thuận tay cầm cái yếm lên, nhưng sau khi cầm cái yếm lên, sau đó ngây ngẩn cả người!

“Sao ta lại cầm lên vậy?”

Hắn chợt hiểu ra “chẳng lẽ nàng kia mới vừa tắm sao?”

Trong phòng đầy hơi nước, còn có mùi thơm son phấn như đang chứng minh điều gì với Ngọc Doãn.

Lập tức mặt Ngọc Doãn liền đỏ lên, hai má nóng rực.

Được rồi, cô gái đó tên là Kim Liên nhưng ta cũng đâu phải là Quan lớn Tây Môn.

“Nàng để ta thay quần áo trong này, chẳng lẽ... Không nên a, mặc dù nàng rất quyến rũ nhưng nhìn ánh mắt nàng cũng không phải là một người con gái đơ đãng. Chuyện này nên làm sao cho phải? Nếu chẳng may nàng hành động như Kim Liên thì phải ứng phó ra sao?”

Đứng trong hoàn cảnh này, Ngọc Doãn không kìm nổi suy nghĩ lan man.

Cũng đúng lúc này thì nghe phòng kế vang lên âm thanh hơi run rẩy của Dương Kim Liên,

- Quan lớn, quần áo được đặt ở cửa, Quan lớn tự lấy đi.

Dứt lời, một cánh tay trắng nõn và mềm mại xuyên qua mảnh vải của cánh cửa luồng vào, đặt bộ quần áo lên ghế. Sau đó lại đặt một đôi giày trắng để đen xuống, Dương Kim Liên lại nói:

- Không biết giày của phu quân ta có hợp với Quan lớn không. Nếu không hợp thì mong Quan lớn bỏ qua cho và mang tạm được không?

Giọng nói của nàng có chút ngượng ngùng.

Nghĩ chút thì Dương Kim Liên đã kịp phản ứng, vừa rồi nàng còn trong phòng đó tắm rửa nên vẫn để lại quần áo và đồ dùng hàng ngày.

Cô gái này không giống người con gái như Phan Kim Liên, tuy rằng tên của nàng cũng gọi là “Kim Liên” nhưng phẩm chất thì khác xa vạn dặm. Ngọc Doãn thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời có chút buồn bã như mất mát một thứ gì đó.

Cảm giác thật lạ!

Vừa rồi còn đang sợ phát sinh chuyện gì nhưng còn bây giờ lại cảm thấy có chút tiếc nuối...

Có lẽ phần lớn đàn ông đều như thế!

Nhưng mặc kệ ra sao Ngọc Doãn vẫn cảm thấy may mắn bởi chính mình đã giữ được ranh giới, không có hành vi xấu xa nào ngoài tư tưởng.

Hắn cầm lấy quần áo mà thay nhanh chóng.

Phải nói vóc dáng của chủ nhân nhà này rất giống với Ngọc Doãn, chỉ hơi gầy chút nên mặc lên người không thoải mái lắm. Nhưng đôi giày kia thì vừa chân. Sau khi Ngọc Doãn thay quần áo xong liền gói gọn đồng y phục ẩm ướt kia và ôm ra ngoài.

Trong chính đường mặt Dương Kim Liên đỏ bừng, trống ngực đập thành thành.

Thấy Ngọc Doãn bước ra nàng vội quan sát thần sắc của Ngọc Doãn, thầm nghĩ: “Chớ để hắn phát hiện, xấu hổ quá đi mất!”

Tuy nhiên sắc mặt của Ngọc Doãn rất bình tĩnh ôm quần áo đi ra, hướng Dương Kim Liên hành lễ,

- Đa tạ bộ quần áo này của tỷ tỷ, nếu không ta phải mặc quần áo ướt mà trở về nhà.

“Ừ, đúng là không có phát hiện.”

Dương Kim Liên giống như đã trút được gánh nặng liền thở dài một hơi. Mặc dù hai gò má vẫn nóng bỏng như trước, trong lòng vẫn còn hốt hoảng nhưng cách nói chuyện đã không còn luống cuống nữa.

- Quan lớn khách khí quá, đây vốn là lỗi của tiểu nữ, sao lại nói cảm ơn.

Thật ra trong lòng Ngọc Doãn cũng có chút bối rối.

Hắn nhìn sắc trời, tỏ ra bình tĩnh nói:

- Giờ cũng không còn sớm, cho phép ta cáo từ.

Đợi sau khi trở về giặt bộ quần áo này xong sẽ đem tới trả tỷ tỷ. Ồ, chỉ có điều mong tỷ tỷ sau này cẩn thận một chút.

Ta đi ngang qua cửa nhà nàng hai lần, thế mà hai lần đều có chuyện.

Cũng may tính tình ta tốt mới không so đo cùng nàng. Nếu tính ta xấu hay có dụng tâm nào đó thì nàng gặp nguy hiểm rồi!

Dương Kim Liên ngượng ngùng, đồng thời trong lòng cũng có vài phần cảm kích.

Nàng có thể nghe ra sự quan tâm trong câu nói của Ngọc Doãn.

Điều này khiến cho nàng cảm thấy rất ấm áp...

Nàng cũng không phải là người Khai Phong, theo phu quân đến đây. Tuy nói Đông Kinh phồn hoa nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút không phù hợp. Hàng xóm xung quanh đều rất thân thiện nhưng phần lớn chỉ dựa vào danh nghĩa Thái Học Sinh của phu quân.

Còn phu quân mình lại là người quá bận rộn!

Các Thái Học Sinh khác không thấy đi xa vậy mà để chàng đến tận Trịnh Châu.

Cũng không biết bận rộn như thế nào lại để cho người ta một mình cô quạnh ở nhà, bị bệnh mà ngay cả người an ủi cũng không có.

Ngọc Doãn nói vậy khiến Kim Liên có chút cảm động.

Nhưng mà ngẫm nghĩ lại đúng là như thế. Hai lần đều dính đúng một người... Chẳng lẽ ông trời muốn tiểu nữ gặp hấn sao?

Ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu khiến cho trái tim Kim Liên bắt đầu loạn nhịp, nhiệt độ hai má tăng lên.

- Cảm ơn Quan lớn nhắc nhở, về sau tiểu nữ sẽ cẩn thận.

- Ha ha ba chữ Đại quan nhân đúng là ta không dám nhận. Ở nhà ta tên là Ngọc Doãn, người quen biết thì kêu ta là Tiểu Ất.

- Vin cáo từ, tỷ tỷ cũng nên khóa cửa cẩn thận... Nghe người ta nói gần đây Khai Phong không yên ổn, trước khi đi nghỉ tỷ tỷ phải đóng cửa kỹ càng.

“Vì sao ta lại nói ra những lời như vậy?”

Sau khi Ngọc Doãn ra về cũng không hiểu sao cả.

Chỉ có điều hấn không ngờ tới, chỉ vì hai câu quan tâm ấy lại khiến cho Dương Kim Liên vô cùng cảm động.

Mùi vị được người khác quan tâm đúng là tuyệt vời làm sao?

Nhìn theo bóng dáng Ngọc Doãn khuất sâu trong hẻm, Kim Liên mới chậm rãi đóng cửa lại, xoay người chuẩn bị lên lầu.

Nhưng mà đột nhiên nàng nhớ ra gì đó vội đi đến phòng kế.

“A, cái yếm mình đâu rồi?”

Mới vừa rồi rõ ràng đã để trên ghế mà...”

Ánh mắt Dương Kim Liên nhìn qua nhìn lại, thì thấy được cái yếm màu hồng phấn đang nằm một thùng gỗ. Đầu tiên nàng ngẩn người, rồi sau đó như đã hiểu ra điều gì nên hét lên một tiếng thét chói tai, giơ tay cầm lấy cái yếm bịt mắt và chạy lên lầu.

“Mắc cỡ chết được, đúng là mắc cỡ chết được!”

Trống ngực Kim Liên đập thành thịch...

Về đến nhà trời cũng đã rất khuya.

Ngọc Doãn bước vào nhà thì thấy An Đạo Toàn ngồi trong sân, đang nói chuyện với Lăng Chấn.

Thấy Ngọc Doãn trở về Lăng Chấn vội đứng lên, vội vàng bước đến trước mặt Ngọc Doãn, chấp tay cúi chào sát đến đất.

- Hôm nay nếu không có Tiểu Ất trợ giúp chắc đã bị trúng kế.

Lão đường đường thống lĩnh Võ Dịch Lang, Thống lĩnh Ngự Doanh lại hành đại lễ như thế với Ngọc Doãn, đủ để biểu đạt sự cảm kích của đối với hắn ...

Ngọc Doãn vội nghiêng người, một tay ôm y phục ẩm ướt, một tay giữ chặt Lăng Chấn.

- Lão thúc khách khí quá, bằng hữu của An thúc phụ cũng là trưởng bối của mình. Chút chuyện nhỏ cần chi để ý?

- Sao rồi, mọi chuyện đã rõ ràng chưa?

Lăng Chấn chưa xốt cười,

- Đã xong rồi, vốn là huynh đệ của mình ham vài mẫu đất cần của nhà ta mới lên kế hoạch hãm hại. Con của ta cũng ngu xuẩn, bị người ta lừa còn không biết. Nếu không có Tiểu Ất trợ giúp, lần này đúng là phiền toái.

Trong lúc đang nói chuyện Yến Nô từ trong bếp bước ra.

Thấy cách ăn mặc của Ngọc Doãn, nàng không khỏi ngạc nhiên nói:

- Tiểu Át ca! Huynh có bị sao không?

221. Chương 220: Lò Mổ Liền Kiêu

Trang phục của Ngọc Doãn đúng là có chút quái dị.

Chủ yếu là do quần áo hơi chật cho nên bó sát thân hình của hắn lại khiến cho người khác nhìn hơi lạ.

Lăng Chấn và Ngọc Doãn không quen biết nhau cho nên cũng không có chú ý. Nhưng Yến Nô thì khác, đừng nói là màu sắc của quần áo. Toàn bộ quần áo Ngọc Doãn đều do chính tay nàng may sao lại không nhận ra? Cho nên chỉ cần liếc mắt là nàng đã biết có vấn đề.

Ngọc Doãn cười khở một tiếng,

- Đừng nói nữa, chỉ là xui xẻo!

- Làm sao vậy?

- Khi đi ngang qua Tướng Quốc Tự, vốn định đi mua chút đồ ăn đem về, không ngờ lại bị người ta gọi cho một thau nước.

- A?

Ngọc Doãn lắc đầu nói:

- Cũng do người ta không cẩn thận, thấy y phục của ta ướt liền cho thay bộ khác cho nên mới như thế.

- Vậy người còn không mau đi thay quần áo.

Yến Nô nói xong liền vào phòng ngủ lấy một bộ quần áo từ trong tủ ra đặt lên giường.

Ngọc Doãn cũng theo vào thay y phục rồi ra ngồi trong đình viện. Lúc này, Yến Nô cũng mang đồ ăn từ trong phòng bếp lên.

Lăng Chấn nhìn thấy rất thú vị!

Lão liên tục nâng ly mời rượu Ngọc Doãn.

Tổng thể Ngọc Doãn cũng có thể cảm nhận được điều kỳ diệu bên trong.

Tuy rằng không có hỏi chuyện gì đã xảy ra nhưng nếu Lăng Chấn ngồi ở đây thì dễ giải quyết rồi.

Điều quan trọng chính là chỉ sợ sự xuất hiện của Điện Tiền Ti. Từ góc độ nào đó mà nói xem như Lăng Chấn đã có chỗ dựa vững chắc.

Ừ, đó là chỗ dựa vững chắc!

Nghĩ đến thì lão đường đường là Đô thống lĩnh vì sao lại nghèo túng như thế?

Nói toạc ra nguyên nhân chính là chưa có chỗ dựa vững chắc. Cục Hoả Dược trong Ngự Doanh không được coi trọng, nếu có chỗ dựa vững chắc tất nhiên sẽ có thể sống khá giả rất nhiều. Nhưng mà nghĩ đến Lăng Chấn còn không biết núi dựa của lão, thực tế chính là Ngọc Doãn người đang ở trước mặt mình.

Một khi Tuần san Thời đại Đại Tổng được công bố cũng có nghĩa là Cao Nghiêu Khanh đã đứng về phe của Ngọc Doãn.

Đương nhiên Ngọc Doãn sẽ không nói toạc ra. Sau khi uống mấy chén cùng Lăng Chấn, hắn đột nhiên hỏi:

- Lão thúc, không biết trong Ngự Doanh của thúc có đồ chơi gì không?

Lăng Chấn mỉm cười!

- Chúng lệ thuộc quân Khí Giám, trong kho giáp trụ cũng không có gì quý hiếm.

- Nhưng mà vẫn có vài thứ đồ chơi nhỏ... Hôm nay ta gặp vị huynh đệ giỏi bắn cung của người, khi về ta sẽ đem chút binh giới qua chơi đùa... Ha ha, nếu Tiểu Ất muốn bắn thì đến tìm ta.

Về mặt Ngọc Doãn lập tức trầm xuống.

“Ta muốn chơi pháo, nếu không đã không đến tìm người!”

Đương nhiên hắn cũng biết Lăng Chấn nói việc bắn không giống với đời sau hay truyền miệng chữ “Bắn”, nên cảm thấy có chút không thoải mái. Tuy nhiên điều này cũng chính là tâm trạng của Ngọc Doãn. Hắn rất muốn đến Cục Hoả Dược để xem trong thời kỳ này vũ khí nóng ở Bắc Tống đã phát triển đến trình độ nào. Nếu... chỉ là nứa, hoặc là còn có tác dụng khác?

Lăng Chấn đã say khướt.

An Đạo Toàn lo lắng trên đường lão gặp chuyện chẳng may nên đi cùng. Tuy nhiên lão cũng nói với Ngọc Doãn trưa mai sẽ quay về.

Yến Nô đang thu dọn bát đĩa trong phòng bếp thì thấy Ngọc Doãn lén lén lút lút bước vào.

Hắn đứng từ phía sau vòng tay qua ôm chặt cái eo thon nhỏ duyên dáng.

- Tiểu Ất ca, không thấy xấu hổ sao?

Mặt Yến Nô lập tức đỏ lên.

Nàng có thể cảm thấy được cái kia của Ngọc Doãn đang nóng rùng rục và cứng rắn hẳn lên. Yến Nô đã thưởng thức qua hương vị tư thế đó, làm sao mà không biết tâm tư nhỏ nhỏ của Ngọc Doãn. Hơi thở của nàng liền trở nên dồn dập, thân mình như nhũn ra.

Mặc dù trên miệng mắng Ngọc Doãn nhưng lại không khống chế được thân mình, cứ dính chặt vào lòng ngực của hắn.

- Cứu nhi tử, một khắc trị giá ngàn vàng... Ngày mai lão thúc đã quay về, nếu muốn âu yếm sẽ không dễ dàng thế đâu.

- Ai muốn cùng người âu yếm. Mau buông tay ra, nô còn phải làm việc.

Nhưng mới nói tới đó, nàng phát hiện bàn tay của Ngọc Doãn đã luồn qua vạt áo và thò lên tới ngực của mình. Bàn tay của hắn nắm chặt bộ ngực đầy đà khiến cho nàng hơi đau nhưng sâu trong nội tâm lại xuất hiện một thứ cảm giác khó có thể kháng cự.

Mặt Yến Nô đỏ bừng muốn giãy dụa.

Nhưng cánh tay oan gia kia lại ôm chặt nàng, cái bàn tay trong lòng ngực cứ thế xoa và nắn khiến nàng không thể kìm nổi thốt lên tiếng rên rĩ, không còn sức đứng vững, dựa hẳn vào ngực của Ngọc Doãn.

- Tiểu Át ca đừng làm ở đây, chúng ta trở về phòng đi.

Ngọc Doãn nghe được câu nói đó giống như nghe được thánh chỉ vậy, liền vội vươn tay bế Yến Nô lên và đi đến phòng ngủ.

Ám Kim ở trong lều thấy Ngọc Doãn vội vàng chạy vào phòng, sau đó đóng sầm cửa lại.

Nó cảm thấy khó hiểu nhưng biết lúc này tốt nhất đừng đến quấy rầy, vì thế lúc lắc cái đầu, thở phì phì ...

Gió đầu thu về đêm có chút mát mẻ.

Yến Nô nằm trong lòng ngực Ngọc Doãn, nét mặt còn để lại dư vị mãnh liệt đã qua đi.

- Hôm nay chàng vội quá nên đã quên sự việc của Bà Tích.

- May mà lão thúc và Lãng thúc phụ đều ở đây nên mới có thể qua được. Nhưng mà Tiểu Át ca, lần này An thúc phụ đến, Bà Tích lại đến học diễn đúng là không tiện. Huynh hãy nghĩ ra một ý hay tránh làm chậm chuyện lớn của Bà Tích...

Đúng vậy, An Đạo Toàn vừa về đến, chẳng những Ngọc Doãn khó có thể thân thiết cùng Yến Nô, chuyện Bà Tích học diễn cũng rất phiền toái.

- Ngày mai ta đi tìm Phong nương tử nói chuyện này, rồi tìm một nơi để bà ta đến đó.

- Còn Đại Lang thì sao?

Ngọc Doãn nghe thấy cũng có chút đau đầu.

Đúng vậy, chuyện học diễn của Từ Bà Tích, lại còn chuyện của Dương Tái Hưng. Tất cả những chuyện này đều cần có một cách giải quyết thích đáng.

- Phía Đại Lang ta sẽ nghĩ biện pháp.

- Nhưng mà thật ra hôm nay lão thúc có nói với ta một chuyện muốn chúng ta sửa lại toà nhà này một chút, xây thêm một tầng thì sẽ tiện hơn rất nhiều. Đến lúc đó, chúng ta có thể mời hai người đó đến giữ nhà. Ta và nàng cũng không cần phải ở nhà, muốn ra ngoài cũng không cảm thấy phiền phức.

- Sao sửa đây?

Yến Nô cũng rất hứng thú.

Ngọc Doãn liền nói lại những gì mà An Đạo Toàn nói hôm qua, sau đó nói:

- Chuyện đất đai không khó, đến lúc đó ta tìm Tiểu Áp Ti giúp đỡ cũng không tốn bao nhiêu. Chỉ có điều việc thay đổi kiến trúc này sẽ không tránh khỏi sức ép.

- Vậy thì sửa đi còn hơn là hai ta bị nhốt trong nhà.

Hai người cứ nằm thủ thủ với nhau không ngờ đã đến nửa đêm.

Yến Nô bận rộn nguyên ngày nên rất mệt mọi chìm vào giấc ngủ say trên ngực Ngọc Doãn. Còn Ngọc Doãn thì nằm trên giường, như đang suy nghĩ. Thời đại tuần san Đại Tổng này ra đời thì phải làm sao? Làm thế nào để chỉ một lần có thể nổi tiếng? Nếu chỉ là một số tình hình chính trị hiện nay chỉ sợ là cũng không có gì vui, nên tăng thêm mấy nội dung nào cho hay đây?

Còn có lò mổ Liên Kiều...

Ừ, chuyện này cũng nên giải quyết nhanh chút mới được.

Nói không chừng ngày mai sẽ kêu Tiểu Thất đi hỏi thăm, cuối cùng cũng phải đuổi đám lưu manh trong lò mổ đi mới được.

Đúng rồi còn có Đường Cát.

Nghe người ta nói trước đó thằng khốn đó không phải là người Khai Phong.

Chuyện này khiến Ngọc Doãn bớt phần lo lắng nhưng Đường Cát ra ngoài làm việc cũng phải trở về.

Một khi thằng kia trở về tất nhiên sẽ có bão tố... Ừ, phải nghĩ cách đối phó với thằng khốn này mới được.

Mặt khác còn có Khang Vương Triệu Cấu!

Tuy không chắc chắn người đề cử Ngọc Doãn đi công tác ở Thái Nhạc là Triệu Cấu.

Nhưng càng nghĩ hần càng thấy ngoại trừ người này ra thì không còn ai khác có thể làm thế.

Đối phó với Đường Cát chắc có chút hơi phiền toái nhưng cũng không phải không có biện pháp, nhưng Triệu Cấu lại khiến cho Ngọc Doãn nhức đầu!

Ưu thế duy nhất chính là Triệu Cấu không thể đối phó với Ngọc Doãn một cách lộ liễu.

Dù sao y đường đường là Khang Vương lại nhắm vào Ngọc Doãn như vậy, nói ra tất nhiên sẽ bị người khác nhạo báng. Tên kia bề ngoài cũng có mặt mũi đầy cho nên không thể lợi dụng lực lượng của quan phủ. Hơn nữa giữa hai người cũng không phải là thù hằn sâu nặng, chỉ vì Ngọc Doãn làm cho Triệu Cấu thua mười ngàn quan mà thôi. Chuyện này cũng không thể coi là kẻ thù sinh tử. Chuyện khả năng nhất thì hình như là chuyện Thái Nhạc, Triệu Cấu chỉ ra một chút ám chiêu để gây rắc rối cho Ngọc Doãn... Ừ, chắc là dạng này.

Yến Nô ngủ say rồi.

Nàng gồi lên ngực hần nhìn giống như một con mèo nhỏ.

Ngón tay Ngọc Doãn nhẹ nhàng rờ lên gò má xinh đẹp của nàng thì thấy Yến Nô rầm rì một tiếng, vươn tay đẩy ngón tay hần ra, rồi sau đó lại vươn cánh tay ôm eo Ngọc Doãn. Nàng gồi lên ngực Ngọc Doãn, phát ra tiếng ngáy nhẹ nhẹ.

Nhìn Cửu nhi tỷ ngủ say đúng là rất xinh đẹp!

Ngọc Doãn không kìm nổi cúi đầu hôn khẽ lên khuôn mặt nàng một cái...

Hôm sau An Đạo Toàn đã trở lại.

Sau khi ông ta về nhà liền lập tức kiểm tra tình trạng thân thể của Ngọc Doãn.

Xác nhận thân thể Ngọc Doãn không có bị tổn thương bởi chuyện đột phá tầng thứ ba, thậm chí còn ngược lại sau khi đột phá công phu tầng thứ ba, âm dương giao hợp khiến thể chất của Ngọc Doãn tăng lên một chút. Điều này cũng khiến cho An Đạo Toàn cũng hơi vui vui, muốn Ngọc Doãn đình chỉ dùng cường gân cường tráng cốt đản chỉ tập trung tu luyện bí quyết cường gân cường tráng cốt...

Đối với sự dằn dò lần này của An Đạo Toàn, Ngọc Doãn cũng không dám vi phạm.

Bởi vì theo như ông ta nói: Thể chất hiện giờ của Ngọc Doãn nếu tiếp tục dùng cường gân cường tráng cốt đản thì không còn có tác dụng tốt mà ngược lại sẽ có tác dụng phụ.

Cho nên Ngọc Doãn nào dám vi phạm?

Sau khi An Đạo Toàn kiểm tra thân thể của Ngọc Doãn xong thì hần lại thỉnh cầu kiểm tra cho Dương Tái Hưng và Cao Sủng.

Chỉ có điều kết quả không hài lòng lắm.

Đặc biệt Dương Tái Hưng, bởi vì thường xuyên luyện võ trong hoàn cảnh gian khổ cho nên nguyên khí mới bị giảm.

- Nếu không điều trị nhanh chóng, Đại Lang khó sống qua bốn mươi tuổi.

- Vậy làm sao bây giờ?

An Đạo Toàn ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Lần sau nhờ Tiểu Ất mang bí quyết cường gân cường tráng cốt truyền cho người, sau đó người bắt đầu tu luyện. Trước đó ta đã chỉ cường gân cường tráng cốt đan cho Tiểu Ất, hiện nay hẳn không thể tiếp tục sử dụng nhưng Đại Lang có thể.

Cố gắng kiên trì nửa năm thì có thể thay đổi được.

- Về tình hình Thập Tam Lang thì tốt hơn một chút, chắc có liên quan đến công pháp kia của nhà y. Tuy có thiệt thòi nhỏ nhưng không nghiêm trọng. Để cả hai cùng nhau dùng cường gân cường tráng cốt đan. Sử dụng trong hai tháng, đợi qua đông chí thấy thể nào rồi mới quyết định.

Dương Thái Hưng và Cao Sủng nghe xong lập tức mừng rỡ.

Sau khi An Đạo Toàn sắp xếp xong xuôi liền theo hẳn phối được nghiên cứu.

Ngọc Doãn lời kéo Dương Thái Hưng và Cao Sủng qua một bên nói chuyện về lò mổ Liền Kiềm.

- Ta đã cho Tiểu Thất đi hỏi thăm tin tức, nếu không có gì xảy ra ngày mai chúng ta ra tay tóm lấy cái lò mổ kia.

- Lò mổ Tam Xoá Hà khẩu không thể kéo dài được lâu.

- Sớm ngày không chế lò mổ Liền Kiềm sẽ sớm một ngày chuyển nhà... Nếu không ta cũng không tiện mở miệng nói với Liễu Thanh.

222. Chương 221: Vậy Thì Phải Cướp Về !

Ngọc Doãn cũng không có bị ảnh hưởng. Dư âm của Thái Nhạc thực sớm đã không còn, căn bản không có tác dụng gì với hắn. An Đạo Toàn ngồi trong phòng, sau khi ghé tai nghe được cuộc nói chuyện giữa Ngọc Doãn và đám người Dương Thái Hưng, cũng thầm khen ngợi: “Tiểu Ất trưởng thành lên nhiều rồi!”

Đôi khi suy sụp và đau khổ sẽ làm cho con người trưởng thành hơn. Ngọc Doãn trải qua vô số chuyện chẳng khác nào một con dao dần dần trở nên sắc bén.

An Đạo Toàn cũng vậy, lão đã trải qua vô số đau khổ. Lúc trước lão bị Vương Phủ chèn ép đến nỗi không thở nổi, nếu không có vài lão bằng hữu giúp đỡ chắc sớm đã mất mạng rồi... Lão không có con cũng không có người thân. May mà được con cháu của lão bằng hữu quan tâm nên trong thâm tâm lão coi Yến Nô và Ngọc Doãn là con mình. Cho dù thế nào cũng phải giúp hai đứa nhỏ này một tay.

Từ sau khi gặp được Chu Đồng lão cũng đã có thể thần nhiên đối mặt. Cầm bức thư trên bàn và chậm rãi lật ra xem. Lão cân nhắc từng câu từng chữ nhằm muốn tìm đáp án từ trong quyển sách này.

Cuối cùng là cái đáp án nào? E rằng chỉ có bản thân An Đạo Toàn tự biết.

Ngọc Doãn phát hiện đúng là có rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Sau khi trở về Khai Phong, vốn hắn nghĩ có thể nhàn rỗi chút nhưng không ngờ từng chuyện từng chuyện ập đến khiến người ta khó chống đỡ nổi.

Hắn phải tìm Tiểu Khôn và nói ra những ý tưởng của mình về chuyện mua lại chỗ đất đai hai bên nhà.

Tiểu Khôn rất sáng khoái không nói hai lời đã đồng ý.

Dài tám mươi bước rộng hai mươi bước, nghe có vẻ không có bao nhiêu nhưng nếu cộng lại thì tổng diện tích của nó cũng vượt qua hai trăm mét vuông. Tính thêm cả diện tích ban đầu toà nhà của Ngọc Doãn thì gần như đã gần với một mẫu đất. Nếu ở đời sau ít nhất cũng có thể bán tám trăm triệu đến một tỷ. Nhưng với số đất đai đó Tiểu Khôn đang cầm tổng cộng chưa được một trăm tám mươi quan, đúng là khiến Ngọc Doãn hơi giật mình.

- Sao đất rẻ thế?

- Tiểu Ất đang nói đùa phải không? Ta chỉ nghe người ta oán đất tiền chứ chưa nghe người ta nói là rẻ.

Tiểu Khôn kìm không nổi trên ghẹo một câu rồi sau đó nghiêm túc nói:

- Tiểu Át yên tâm, tuy mình trả giá thấp một chút nhưng cũng coi là công bằng. Đất ở Phủ Khai Phong có thể nói là tắc đất tắc vàng nhưng đó là những nơi đã được xây dựng. Mảnh đất đó người hai bên đều trống, hơn nữa lại không có người sở hữu, đương nhiên cũng không có đất tiền như thế.

Suy nghĩ một chút thì cũng có thể hiểu được. Một bên bốn mươi bước, diện tích quá nhỏ. Nếu chiều dài tám mươi bước cùng một chỗ thì tốt, quan trọng ở giữa bị ngăn cách bởi mảnh đất của Ngọc Doãn nên khiến cho đất đai bị giảm giá đi nhiều.

Ngõ Quan Âm chỉ là khu bình dân. Người có thể bỏ ra một trăm quan để mua đất chưa chắc đã để ý đến nơi nhỏ bé này. Cho nên đã cả hai mảnh đất cộng lại chỉ có một trăm tám mươi quan mà thôi.

Thủ tục xong xuôi ký xong khế ước cũng coi như là đã giải quyết xong chuyện này. Vốn Ngọc Doãn định đến cuối tháng tám mới bắt đầu xây dựng, ai ngờ sau khi Lăng Chấn nghe xong chuyện này lập tức vỗ ngực đòi xử lý.

- Kho giáp trưng của ta chịu sự quản lý của Quân Khí Giám. Các binh sĩ phía dưới không nhiều nhưng thợ thủ công cũng không ít. Nếu Tiểu Át muốn xây nhà hãy giao cho ta phụ trách. Nhiều nhất hai mươi ngày cam đoan sẽ xây dựng xong, nói không chừng tới Trung thu đã có thể ngắm trăng rồi.

Nghĩ thì đúng là như thế. Thợ thủ công của Quân Khí Giám không ít, hàng năm đến lúc này đa số đều rảnh rỗi, không bận rộn như thường ngày.. Nếu theo quy định đương nhiên chuyện này là trái với điều lệ. Nhưng đặc biệt Quân Khí Giám này là nơi bà ngoại không đau, cậu không thương.

Lăng Chấn chính là ông trời ở đó! Nếu như trước đây, lão làm như vậy thì có thể sẽ bị người ta khiển trách. Nhưng bây giờ lão có quan hệ với Điện Tiền Ti, đương nhiên Quân Khí Giám cũng sẽ mắt nhắm mắt mở, ai nhàn rỗi cũng không vì một chút ích lợi nho nhỏ mà đắc tội đến người? Tuy rằng không rõ rốt cuộc Lăng Chấn có quan hệ như thế nào với Điện Tiền Ti, nhưng với chuyện vừa rồi Quân Khí Giám cũng coi trọng Lăng Chấn.

Dù sao chỉ cần người không tạo phản, không gây chuyện thì ta cũng không làm phiền người. Hai bên thỏa thuận giữ vững sự cân bằng.

Đương nhiên Ngọc Doãn hi vọng chuyện phòng ốc có thể được giải quyết sớm. Nếu Lăng Chấn đã mở miệng hẳn cũng sẽ không cự tuyệt liền nói với lão về yêu cầu phòng xá rồi sau đó chuẩn bị chuyển nhà.

Một khi chuyển nhà thì công trình cũng không nhỏ.

Ngọc Doãn dứt khoát chạy đi tìm Tiểu Khôn nhờ y thuê một căn nhà ở gần thành An Viễn, sau đó liền chuyển nhà đến. Nhưng chỉ với số bạc khoảng năm sáu trăm đã chiếm dụng một chiếc xe ngựa. Còn một số đồ vật lung tung thì để qua đó. Dù sao sau khi trở về còn phải mua thêm mới đủ, những thứ không đáng giá cũng không mang về. Những chuyện lật vặt đúng là quá nhiều, cũng may hiện nay nhân lực của Ngọc Doãn vừa đủ nên không có chút rắc rối. Một tấm cầm, hai phần đao, Ngọc Doãn dắt Ám Kim liền thần nhiên ra cửa. Hắn có chuyện phải làm, không có thời gian để ý tới chuyện chuyển nhà.

Thời đại Tuần san Đại Tổng đã được thảo luận thoả đáng, Lý Dật Phong cũng bắt đầu tiến hành phát hành một số báo mới.

Ừ, phát hành lần này nhất định phải làm tốt! Nhưng nên viết gì đây để giàu nghèo đều có thể đọc? Chuyện gì mà người dân ở thành Khai Phong mong muốn đọc? Phải cân nhắc một chút những chuyện này mới được...

Đêm đó nhà mới rất lộn xộn nên không thể ở lại.

Ngọc Doãn đành phải tìm một khách sạn gần đó để ở tạm, lại thuận tiện cho việc đi qua cửa hàng sắt của Chu Ký Du.

Chu Ký Du vừa mới rời khỏi! Lúc đi, y rất tự nhiên không có gì lưu luyến, cũng không có báo cho ai biết. Mà nay cửa hàng sắt này đã chuyển lại cho Du Thiết, cũng là một đồ đệ trước đó của Chu Ký Du. Du Thiết là người nhận được sự chân truyền của Chu Ký Du, chỉ có điều kinh nghiệm còn ít. Mà nay cậu ta mở một cửa tiệm riêng, việc kinh doanh có vẻ rất yên ắng.

Ngọc Doãn tìm được và mời cậu ta làm lò luyện đan. Cửa sắt trong thành Khai Phong rất nhiều, nhưng hẳn cũng chỉ quen biết cái nhà này. Vả lại, trước khi đi Chu Ký Du đã gửi gắm Du Thiết cho Ngọc Doãn, đương nhiên có làm ăn thì phải chiếu cố nhiều hơn.

Cấu tạo của lò luyện đan cũng không phức tạp, mấu chốt chính là vật liệu. Du Thiết có được việc kinh doanh này cũng vui vẻ hẳn ra, cam đoan với Ngọc Doãn nhất định sẽ làm cho lò luyện đan thật tốt. Ngọc Doãn tin rằng gã có thể làm tốt chuyện này.

Trải xong tám giấy xuống bàn.

Ngọc Doãn đang trầm tư trước tám giấy, rất lâu sau mới đặt bút viết.

Viết gì mới được đây?

Cốc cốc cốc .

Đột nhiên cửa phòng bị gõ, Ngọc Doãn thu hồi suy nghĩ, buông bút đứng lên mở cửa.

- Tiểu Thất, sao đến muộn vậy?

Hoàng Tiểu Thất thở hồng hộc đứng trước cửa ra vào, có vẻ như rất vất vả.

Ngọc Doãn vội mời cậu ta vào nhà, rót ly nước cho, rồi kêu cậu ta tạm nghỉ và uống ly nước rồi nói sau.

Hoàng Tiểu Thất cầm ly lên, một hơi uống cạn. Gã đưa tay lên miệng lau một cái rồi mới nói:

- Vừa rồi ta mới đến nhà Tiểu Ất ca, nghe Cửu Nhi tỷ nói Tiểu Ất ca ở đây viết cho nên liền chạy đến. Ta đã hỏi thăm rõ chuyện bên lò mổ Liên Kiều... Tiểu Ất ca, sự việc có vẻ không được tốt lắm, có người đứng sau đám lưu manh kia.

- À?

Ngọc Doãn nghe được lập tức sửng sốt.

“Sau lưng đám lưu manh còn có người chống lưng?”

Hoàng Tiểu Thất nói:

- Trong đó có một huynh đệ quen biết nên ta đến đó hỏi cậu ta đi. Kể cả đầu đám lưu manh đó tên là Điền Vũ Sinh, vốn là người sa cơ thất thế, cũng không có bản lĩnh gì. Tuy nhiên thằng khốn này có một đứa em gả cho một người gọi là Cát Phổ. Thằng kia chính là đệ tử của Quan Lý Bảo, đã đạt tới lực sĩ lực cấp của Quan Ngự Quyền. Nghe nói thằng kia có quan hệ tốt với Lã Chi Sĩ, trước đây cũng được sự chiếu cố của y. Lúc trước Tiểu Ất ca có xích mích với Lã Chi Sĩ, lại lôi y từ trên đài xuống, bẻ gãy chân. Bởi thế Lã Chi Sĩ đã trở thành người què cho nên Cát Phổ kia hận Tiểu Ất ca thấu xương, từng nhiều lần tuyên bố sẽ gây khó dễ cho Tiểu Ất ca.

Đại ca đó là cách gọi người đứng đầu đám lưu manh.

Ngọc Doãn nhăn mày lại:

- Nói vậy nếu đánh Điền Vũ Sinh thì Cát Phổ sẽ ra mặt?

Nếu chỉ là lực sĩ lực cấp thì Ngọc Doãn không lo lắng. Lúc trước hắn mới là lực sĩ cấp bốn đã đánh bại Lã Chi Sĩ đang là lực sĩ cấp năm.

Mà nay dựa theo Yến Nô, Ngọc Doãn đã đạt được công phu đại viên mãn tầng ba, tương đương với lực sĩ cấp chín, chưa chắc đã kém hơn Lý Bảo. Cho nên cái tên Cát Phổ kia Ngọc Doãn không có để trong lòng. Khiến hắn đau đầu chính là Lý Bảo ở Ngự Quyền quán, sau khi đánh bại Lý Bảo thì sẽ chọn giết những người khác trong Ngự Quyền quán, đây mới là điều phiền toái.

Lý Bảo là kẻ không thể đùa được. Ai có thể đảm bảo Ngự Quyền quán sẽ không bênh vực nhau?

Lúc trước Chu Đồng cũng là thầy dạy trong Ngự Quyền quán, còn giờ trong Ngự Quyền quán có người giống như Chu Đồng không?

Nghĩ đến đây Ngọc Doãn có chút đau đầu. Hoàng Tiểu Thất nhìn Ngọc Doãn như đang chờ đợi câu trả lời của hắn.

Ngọc Doãn đi đi lại lại trong phòng, suy nghĩ một hồi rồi đột nhiên dừng bước lại.

- Tiểu Thất đi tìm Đại Lang và Thập Tam Lang đến đây.

- Ý của Tiểu Ất ca là...

- Chúng ta còn có khế ước mua bán nhà của lò mổ Liên Kiều. Cái đó vốn là của ta. Chỉ là một đám lưu manh mà thôi, nếu không có mắt thì cứ đánh. Về phía Ngự Quyền quán, ngày mai ta sẽ đến hỏi Đại Lang. Ta không tin Lý Bảo có thể làm mưa làm gió ở trong Ngự Quyền quán. Ta cũng không tin đường đường một Ngự Quyền quán lại không biết nói lý lẽ, không tuân theo pháp luật? Kêu lão Hoắc chuẩn bị chút, ngày mai lúc chúng ta đến Ngự Quyền quán thì gã sẽ ra tay đuổi đám lưu manh này đi... Nhớ kỹ đừng để cho tai nạn chết người là được. Ngày mai sáng sớm người mang theo một số bạc đi tìm Tiểu Ấp Ti, nói cho gã biết mình muốn ra tay.

Tinh thần Hoàng Tiểu Thất rung lên vội nói:

- Tiểu Ất ca yên tâm. Ta không làm lỡ chuyện này.

- Khoan đã!

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Hiện tại người đi tìm Thạch Tam, nói ta gặp rắc rối mời anh ta đến giúp đỡ.

- Giúp đỡ?

Hoàng Tiểu Thất ngạc nhiên nói.

Ngọc Doãn cười.

- Lò mổ Liên Kiều kia có bao nhiêu lưu manh?

- Có ba năm mươi người... Ồ, ta biết rồi!

Thuộc hạ Ngọc Doãn có thể đánh nhau, nhưng mà mười mấy người cộng thêm Hoắc Kiên và Vương Mẫn Cầu có vẻ hơi yếu. Nếu muốn đứng được thì phải thể hiện mình có đủ năng lực. Nói cách khác để cho đám lưu manh này luôn đến gây sự, cuối cùng là một loạt rắc rối.

Ngọc Doãn không muốn gặp rắc rối!

Hoàng Tiểu Thất lên tiếng liền vội đi rồi.

Ngọc Doãn có vẻ hơi phiền muộn, liền tới trước cửa sổ giờ tay đẩy cửa sổ ra.

Không gian bị màn đêm bao trùm không thấy trăng sao. Một đám mây đen cuộn cuộn bay đến như sắp có một cơn bão ập đến...

223. Chương 222: Ngự Quyền Quán

“Thuộc về ta sẽ là của ta!” Ngọc Doãn thầm nghĩ.

Kiếp trước hắn từng chấp nhất không muốn vì năm đấu gạo mà khom lưng, cuối cùng là buồn bực sâu não mà chết.

Kiếp này cũng vì cố chấp nhưng lại khiến cho hắn thông suốt mà dừng cảm tiến tới nên mới có thành tựu như hôm nay.

Ngọc Doãn có rất nhiều bệnh. Chẳng hạn như hắn không mở lòng ra, thích tính toán chi li, hơn nữa còn có thù tất báo. Nhưng bất kể ra sao sự cố chấp trong nội tâm kia khiến hắn không muốn cúi đầu trước bất kì ai.

Cho dù là cái lão Triệu quan gia thì sao? Người muốn chặt đứt tiền đồ của ta, ta sẽ chào từ già. Có lẽ cả đời này ta không bước lên được con đường làm quan nhưng sự kiêu ngạo trong ta là bất tử.

“Lò mổ Liền Kiều là của ta, ta có khế ước trong tay. Cho dù nói thế nào thì nó vẫn là của ta. Đúng là thanh danh Ngự Quyền quán rất vang dội, được coi là số một trong thành Khai Phong. Nghe nói cái tên Ngự Quyền quán là do quan phủ lão Triệu Triệu quan gia đặt tên. Năm đó Chu Đồng trấn thủ Ngự Quyền quán, cần quét Khai Phong, không ai dám đụng đến ... Tuy nhiên thế thì sao? Ta không tin Ngự Quyền quán của người hống hách và muốn làm gì thì làm!”

Lúc trời sáng một trận mưa nhỏ rơi xuống. Mưa thu bao phủ thành Khai Phong khiến cho ngôi thành cổ xưa chìm trong một làn hơi nước mông lung.

Ngọc Doãn luyện xong một pho quyền cước trong phòng liền đẩy cửa đi ra.

Trong đại sảnh khách sạn, Dương Tái Hưng và Cao Sùng đã tới. Ngọc Doãn nhìn hai người gật gật đầu nhưng không lên tiếng, chỉ lấy một chiếc dù giấy từ khách sạn, mở ra rồi bước vào trong làn mưa. Dương Tái Hưng và Cao Sùng đi theo sau.

Chuyện gì cần nói đêm qua cũng đã nói. Nếu hai người đã tới đây thì cũng đã chứng tỏ lập trường và thái độ của họ.

Ngự Quyền quán có thể làm gì? Nếu thật sự bọn chúng ngang ngược thì sẽ nói chuyện bằng cái nắm tay.

Đấu ở ngoài đường không gian xảo như trong chốn quan trường, mặc dù cũng có âm mưu quỷ kế nhưng phương pháp giải quyết trực tiếp vẫn là xem nắm tay của ai lớn.

Thực lực quyết định tất cả.

Nếu tạm thời không thể sống yên trong chốn quan trường, thì sẽ cố gắng một phen trên đường phố.

Ngọc Doãn đã hạ quyết tâm nếu dám người Lý Bảo ngang ngược vậy thì sẽ dùng nắm tay để nói chuyện. Dù sao giữa hắn và Lý Bảo vẫn có ân oán gút mắc. Nhiều rận sẽ không sợ ngứa, nếu thêm một số con nữa thì đã sao?

Tuy nhiên Ngọc Doãn không có nói chuyện này cho Yến Nô biết. Hắn không muốn Yến Nô lo lắng, càng không hi vọng Yến Nô sẽ đi mạo hiểm cùng hắn. Nếu ba người họ không thể chiếm thế thượng phong thì cho dù Yến Nô đi cũng như không, nhưng nếu ba người họ có thể giải quyết phiền toái thì cần gì phải để Yến Nô nhúng tay vào? Tâm trạng Ngọc Doãn rất là bình tĩnh. Nhưng dưới sự bình tĩnh kia thì lại có một ngọn lửa đang bốc lên.

Bát thiểm thập nhị phiên có nhắc tới: “Thân là người luyện võ thì không sợ hãi, mặc dù ngàn vạn người ta vẫn quyết!”

Không gì đáng sợ!

Đúng là bốn chữ này.

Ngọc Doãn cầm lấy cây dù giấy chậm rãi bước đi. Mỗi một bước của hắn đều có vẻ rất kiên định...

Ngự Quyền quán ở ngoài cửa Cảnh Long, trong khu vực thành Bắc.

Lúc đầu, Ngự Quyền quán được xây dựng trong thành Lệ Trạch, nơi đó nằm ở phía Bắc thành Khai Phong cũ. Tuy nhiên sau này cảm thấy khoảng cách của Ngự Quyền quán quá gần Hoàng thành, những tiếng hô đánh kêu giết sẽ quấy nhiễu đến thánh giá, cho nên phủ Khai Phong ra mặt thảo luận rồi quyết định dời Ngự Quyền quán ra xa. Trong khi Ngự Quyền quán lan tràn chiêu nạp những người nổi tiếng bao gồm Kim Đài, Đàm Chính Phương (Chu Đồng thụ nghệ ân sư), những nhân vật như vậy cũng đã từng giúp cho Ngự Quyền quán nổi danh.

Có tiếng tăm nên có nhiều đồ đệ hơn. Mặc dù nói từ thời Tống đến giờ trọng văn khinh võ, nhưng việc tập võ để tăng cường thể lực cũng là một tục lệ. Các quan phủ còn mở ra trường dạy võ bên cạnh trường Thái học đừng nói chi Ngự Quyền quán có nhiều người nổi tiếng trấn thủ như thế. Rất nhiều con cháu quan phủ đến đó khiến cho đất đai ở Ngự Quyền quán có vẻ hơi chật chội, không đủ sử dụng.

Lúc này phủ Khai Phong mới cùng bàn bạc với Ngự Quyền quán. Ngự Quyền quán dời xa nội thành nằm trong khu vực thành Bắc của phủ Khai Phong, chọn một vị trí gần chỗ con sông Đào để Ngự Quyền quán đến đó sử dụng.

Từ lúc diện tích của Ngự Quyền quán tăng lên thì thanh danh càng lúc càng lớn. Đặc biệt sau khi được Chu Đồng trấn thủ, Ngự Quyền quán được chia ra làm ba phòng Thiên Địa Nhân, từ đó thanh danh càng thêm vang dội.

Nhìn từ xa trong mưa bụi, Ngự Quyền quán giống như một khu nhà cao cấp, chiếm gần trăm mẫu đất. Những bức tường cao dày đã ngăn cách Ngự Quyền quán với những thứ xung quanh. Bố cục bên trong từ ba chuyển thành chín càng gia tăng khí thế cho Ngự Quyền quán, xem ra không như bình thường...

Trên cánh cửa lớn có một tấm biển được sơn đen.

Ngoài ba chữ “Ngự Quyền quán”, bên cạnh còn có câu đề tặng do Thánh Tông Hoàng Đế để lại. Chữ “Ngự” trong tên Ngự Quyền quán cũng chính vì thế mà có.

Chỉ cần ngược lên trên là có thể cảm nhận được khí thế của Ngự Quyền quán đập vào mặt. Ngọc Doãn dừng lại quay đầu lại nhìn Cao Sủng và Dương tái Hưng, thấy nét mặt hai người có chút hồi hộp.

- Sao sợ hãi thế?

Dương Tái Hưng nghe được liền cười,

- Sợ gì, chẳng qua có chút phấn khích thôi.

- Phấn khích?

- Trước kia theo lão đạo sĩ tập võ có nghe ông ta nói qua chuyện của Ngự Quyền quán. Tuy rằng ông ta không nói gì thêm nhưng ta có thể nghe ra ông ta có ân oán với Ngự Quyền quán. Cũng không biết là ân oán gì. Nhưng không biết có phải đến phá quán rồi bị người ta đánh cho bỏ chạy không... Ha ha, Ngự Quyền quán hôm nay đúng là đẹp.

-

Dương Tái Hưng rất ít khi nhắc đến sư phụ của mình. Vô tình nhắc tới thì cũng chỉ dùng mấy chữ “Lão đạo sĩ” vậy. Nhưng mà Ngọc Doãn có thể cảm nhận được, gã rất tôn kính sư phụ của mình. Nghe Dương Tái Hưng nói thế Ngọc Doãn cũng yên tâm.

- Đã vậy rồi thì để Đại Lang xung phong, có dám thử không?

- Người không nói, ta cũng đang chờ lệnh đây.

Dương Tái Hưng nói xong, kê gót quay người nhảy lên bậc cửa của Ngự Quyền quán.

Sáng sớm Ngự Quyền quán vắng ngắt, cửa lớn đóng chặt. Dương Tái Hưng bước tới, đưa tay đập rầm rầm vào cửa lớn, lập tức phá vỡ sự yên tĩnh của buổi sáng sớm mưa bụi.

- Ai đang làm loạn ngoài đó vậy.

Trong cửa lớn vọng ra một giọng nói dữ dằn. Cánh cửa lớn sơn đen được hé mở, một người đàn ông thân cao khoảng mét tám, từ trong bước ra. Thể trạng người này rất chắc chắn, đứng đó nhìn giống như pho tượng, uy phong凛冽.

- Hôm nay quán không mở cửa, nếu muốn bái sư thì hãy về đi.

Giọng nói của người đàn ông này vang lên như tiếng chuông. Miệng Dương Tái Hưng nhếch lên.

- Ai muốn đến bái sư?

- Không bái sư thì định làm gì?

- Đi nói với Lý Bảo rằng có người tìm ông ta hỏi chuyện.

-

Người đàn ông này nghe được lập tức lùi về sau một bước. Sau một hồi lâu dò xét Dương Tái Hưng từ trên xuống dưới, gã chợt tức giận nói:

- Người đến phá quán hả?

Dương Tái Hưng vừa muốn mở miệng thì âm thanh lạnh lùng của Ngọc Doãn ở phía sau đã vang lên:

- Phá thì không phá, chỉ muốn nghe ý kiến của Lý Bảo thôi. Người cứ chuyển lời nói Ngọc Doãn tìm ông ta có chuyện.

- Người là Ngọc Doãn?

Người đàn ông kia nghe thấy, tròn mắt hơi híp rồi bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn.

- Đang muốn tìm người thì người lại dắt xác đến đây.

Âm thanh của y mang đậm khẩu âm ở Duyện Châu, chắc chắn không phải là người địa phương. Nhưng nghe giọng điệu của y đúng là có chút đụng chạm đến Ngọc Doãn. Còn chưa dứt lời thì tay y giống như muốn đẩy Dương Tái Hưng ra và muốn đánh Ngọc Doãn. Nào biết Dương Tái Hưng cũng không né tránh đưa tay khoắc lên cánh tay y, xoay người một cái kéo người đàn ông đó một vòng, rồi nhẹ nhàng hất chân quăng người kia ra ngoài. Dương Tái Hưng nhìn ra mặc dù người đàn ông này khỏe mạnh nhưng công phu cũng chỉ mới tới tầng hai cho nên cũng không dùng sức. Nhưng dù sao người đàn ông đó đã bị ném ngã trên mặt đất không đứng dậy nổi. Lần này cú quăng của Dương Tái Hưng khiến xương cốt y gần như gãy rời, đau đớn kêu to một tiếng.

- Tất sư huynh! Xảy ra chuyện gì vậy?

Người đàn ông bị đánh khiến cho kinh động đến người trong Ngự Quyền quán.

Ngọc Doãn cũng đã xếp dù giấy lại bước lên bậc cửa và cất bước đi vào Ngự Quyền quán.

Ngự Quyền quán có diện tích rất rộng, chỉ đi thẳng thôi diện tích đã hơn mười mẫu vuông, đối diện cửa lớn là một tòa đại điện, hai bên đều có những dãy phòng.

Ở giữa là một khoảng đất trống, xung quanh bốn phía còn để đủ các loại binh khí.

Chỉ cần nhìn cũng biết đó là nơi luyện công hàng ngày, xem ra cũng có phần thú vị.

Ba người Ngọc Doãn đi vào Ngự Quyền quán thì thấy trước mặt có mấy chục người xông đến đứng trước mặt vị Tất sư huynh thấy ba người Ngọc Doãn liền lớn tiếng quát:

- Các người là ai? Biết đây là đâu không mà dám gây rối?

Đột nhiên Cao Sủng mở miệng.

- Từ khi Chu giáo đầu mất, Ngự Quyền quán đúng là ngày càng lụn bại.

- Người nói cái gì?

- Ta nói Ngự Quyền quán của các người thu đồ đệ ngày càng kém! Đến giờ còn không nhận ra chúng ta đến đây làm gì, thật sự khiến ta thất vọng quá. Nói với Lý Bảo, và cái đồ bỏ Cát Phổ kia rằng có Ngọc Giao Long ở phố Mã Hành đến thăm viếng bọn họ.

Giọng nói của Cao Sủng không có to như Dương Tái Hưng, nghe có chút khó chịu. Nhưng trong mưa gió lại khiến cho y có vẻ có khí thế hơn, lập tức làm cho những âm thanh khác im bật.

- Nhanh, đi báo cho Lý Giáo đầu rằng có người đến phá quán.

Tất sư huynh được đám bằng hữu đỡ dậy, thấy có một tên định xông lên liền vội la lớn:

- Các người đều không phải là đối thủ của hãn, biết địch thủ mạnh nên cần Cát Phổ sư huynh và Lý Giáo đầu bọn họ ra mặt ứng phó mới được.

Vị Tất sư huynh này cũng có chút uy danh cho nên chỉ một tiếng quát khiến cho mười mấy thanh niên dừng lại.

Người nhìn ta, ta nhìn người, mấy chục người đứng trên mảnh đất trống đó bị mưa làm cho ướt hết cả quần áo, càng thêm lúng túng. Tất sư huynh nhìn Ngọc Doãn nói:

- Ngọc Tiểu Át người tới thật đúng lúc. Nếu người không đến, sớm muộn gì Cát Phổ sư huynh cũng sẽ đến tìm người... Đừng nghĩ rằng trước đó đã thắng Lã sư huynh thì nghĩ rằng vô địch thiên hạ. Ta cho người biết nếu hôm nay người đến Ngự Quyền quán sinh sự, chúng ta sẽ cho người tới nhưng không có đường về, nếm thử chút đau khổ của Lã sư huynh.

- Muốn chặt đứt chân ta?

Ngọc Doãn mỉm cười,

- Người tên là gì, là đồ đệ của Lý Bảo à?

- Ta tên Tất Tiến, tuy không phải là người của Lý Giáo đầu nhưng được Lý giáo đầu và Lã sư huynh chỉ dạy rất nhiều. Còn người nữa nói ra tên luôn đi? Sớm muộn gì người cũng sẽ đón nhận sự thảm bại nhục nhã.

Tất Tiến!

Dương Tái Hưng nghe xong liền cười lạnh một tiếng.

- Muốn tìm ta báo thù thì cứ việc. Ta tên Dương Tái Hưng. Hôm nay cũng muốn thỉnh giáo sự lợi hại của Ngự Quyền quán các người.

Tất Tiến không nói nữa. Ánh mắt của y giống như đang phóng hỏa, cảm tức Dương Tái Hưng không nói được lời nào.

Ngọc Doãn đứng ở cửa dưới mái hiên bỗng nhiên nổi giận ùng ùng lớn tiếng quát:

- Lý Bảo! Ngọc Doãn tới đây, còn không ra nói chuyện.

Còn chưa dứt lời thì nghe thấy tiếng bước chân truyền vọng ra từ trong đại điện. Sau đó thì nghe được giọng nói khó nghe của Lý Bảo.

- Ngọc Tiểu Át ta không đến tìm người thanh toán là may cho người, người lại đến tìm ta nộp mạng. Ha ha, cũng được! Để xem người tiến bộ đến đâu. Lý Bảo ở đây.

224. Chương 223: Dừng Năm Đám Giảng Đạo Lý

Lý Bảo đi giữa mười mấy thanh niên ra khỏi đại điện.

Môn hạ của y có tổng cộng mười tám đệ tử thân truyền, được gọi là Thập bát La Hán. Tuy nhiên sau khi Lã Chi Sĩ què một chân khiến cho Thập Bát La Hán trở nên hữu danh vô thực. Nhưng Lý Bảo không đuổi Lã Chi Sĩ đi mà vẫn giữ gã lại bên mình.

Thậm chí y còn đối xử với Lã Chi Sĩ tốt hơn trước, còn đòi hỏi một bộ công pháp từ trong tay một vị quyền sư trong Ngự Quyền quán để bù đắp lại sự tàn tật cho Lã Chi Sĩ. Lý Bảo rất hồng hách, rất tham lam nhưng y có một ưu điểm là bao che khuyết điểm của người khác. Lã Chi Sĩ vô cùng cảm kích Lý Bảo, thậm chí còn nguyện máu chảy đầu rơi vì y. Còn những đệ tử khác cũng bởi vậy mà vô cùng kính trọng Lý Bảo. Bọn họ tin tưởng, nếu một ngày nào đó mình gặp rắc rối, Lý Bảo cũng sẽ đối xử bọn họ giống như Lã Chi Sĩ. Nói Lý Bảo mua chuộc lòng người cũng được, nói y giả vờ giả vịt cũng thế, dù sao Thập Bát La Hán của Lý Bảo chẳng những không vì Lã Chi Sĩ mà biến mất, mà còn càng thêm đoàn kết hơn.

Theo đó, đệ tử Ngự Quyền quán cũng vô cùng kính trọng Lý Bảo.

Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao vừa rồi Tất Tiến đi tìm Ngọc Doãn động thủ.

Bọn họ thấy, Lý Bảo là một người tốt, một võ sư hiền lành quan tâm đồ đệ.

Nếu Lý Bảo là người tốt, vậy thì Ngọc Doãn đánh gãy chân Lã Chi Sĩ chính là kẻ xấu.

Có đôi khi, mọi người phán đoán tiêu chuẩn tốt xấu vô cùng đơn giản.

Người đối tốt với mình thì là người tốt, ngược lại sẽ là người xấu.

Mà nay Ngọc Doãn tìm tới cửa cang khiến cho trên dưới Ngự Quyền quán coi hắn là kẻ thù chung. Một đám nhìn Ngọc Doãn với đầy địch ý.

A?

Lý Bảo đi ra đại điện, nhìn thấy Ngọc Doãn cũng giật mình.

Sao ba tháng không gặp, y không ngờ Ngọc Tiểu Át đã luyện đến cảnh giới như thế?

Khí thể hiện nay của Ngọc Doãn khác hẳn với ba tháng trước, lúc giao tranh với Lã Chi Sĩ. Loại khí chất “ý khí quân lai cốt nhục thần” giống như kiếm sắc ra khỏi vỏ này Lý Bảo quá quen thuộc, tuy nhiên để có được nó phải là sau khi luyện thành công phu tầng thứ ba thì mới xuất hiện được.

Tương hợp mà sinh ra tác dụng, làm cho con người biến đổi thoát thai hoán cốt. Vài năm trước Lý Bảo mới bước vào cảnh giới này, cũng đã đạt tới địa bộ Đại viên mãn. Đáng tiếc bởi vì sau đó không tiếp tục luyện công pháp nữa nên vẫn dậm chân tại đó.

Những năm gần đây, Lý Bảo tìm cách sưu tầm các bí tịch công pháp, nhưng trước sau vẫn không thể tiến thêm.

Mà nay thấy Ngọc Doãn nhẹ nhàng đến gần cảnh giới “ý khí quân lai cốt nhục thần” thì trong lòng y xuất hiện sự đổ kỵ.

Công pháp của Chu Đồng! Chắc chắn là công pháp Chu Đồng!

Nếu không thì làm sao hắn ta có thể luyện tinh tiến như vậy?

Ánh mắt Lý Bảo lập tức có chút dữ tợn, y cố gắng kiềm chế sự đồ kị đang trào dâng mãnh liệt trong lòng, đang định mở miệng, lại nghe bên cạnh có tiếng người thanh niên lớn tiếng quát:

- Ngọc Doãn! Ta vốn đang muốn tìm người nhưng bị ân sư ngăn cản nên mới tha cho người. Hôm nay người lại tự mình đến cửa tìm chết, vậy đừng trách ta lòng lang dạ sói, đánh gãy chân người để giải mối hận trong lòng Đại sư huynh.

- Cát Phổ, quay lại!

Lý Bảo lập tức hoảng hốt, vội mở miệng muốn ngăn thanh niên kia lại.

Nhưng không đợi y nói hết lời, người thanh niên kia đã lao ra tấn công Ngọc Doãn.

Người thanh niên đó là Cát Phổ.

Chỉ thấy bộ pháp của gã linh hoạt, thân hình nhẹ nhàng, hai tay hóa thành “tác thôi sơn chưởng”, nhưng lại khiến cho người ta cảm nhận một sự cứng rắn.

Nhẹ nhàng và cứng rắn vốn là hai thứ mâu thuẫn lẫn nhau nhưng ở trên người Cát Phổ lại hòa quyện đạt tới sự hoàn mỹ.

Vốn Ngọc Doãn định nói chuyện với Lý Bảo, nào ngờ Cát Phổ kia xông tới. Hắn đang định ra tay thì một bóng người phía sau lưng đã vọt ra...

Cao Sủng lao tới trước mặt Ngọc Doãn đón lấy chiêu Thôi sơn thủ của Cát Phổ, miệng rít gào như dã thú, đập bộ, vụn eo, vụn quyền... Mặc dù chỉ là mấy quyền vô cùng đơn giản lại rất hiệu quả. Ông tay theo nắm quyền, phát ra tiếng vang nhỏ. Tiếp theo đó chợt nghe một tiếng động vang lên, Cát Phổ kêu thảm một tiếng, bay ra ngoài.

Gã ôm lấy cánh tay, kêu lên thảm thiết:

- Tay của ta, tay của ta!

Lý Bảo biến sắc, lao tới đỡ lấy Cát Phổ, cúi đầu xem, chỉ thấy cánh tay của gã đã sưng đỏ.

- Ngọc Doãn! Người của người ra tay thật độc ác!

Lý Bảo lớn tiếng hét to.

Ngọc Doãn thì liếc nhìn Cao Sủng, trong lòng thầm nghĩ một câu: “Bình thường Thập Tam Lang không có tiếng tăm gì, chỉ biết y công phu lợi hại, không ngờ một quyền vô cùng đơn giản lại có uy lực như thế. Người này tuyệt đối không hề tầm thường.”

Chỉ có điều đến lúc này, thù hận với Lý Bảo thật sự không hóa giải được rồi.

Trước đây hẳn làm gãy chân Lã Chi Sĩ, giờ lại đánh gãy tay Cát Phổ.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Lý giáo đầu nói thật buồn cười, rõ ràng là hẳn ta ra tay trước, chẳng lẽ ta lại đứng yên để hẳn đánh hay sao? Thua là hẳn học nghệ chưa tinh, chứ đừng có trách người ngoài.

- Người...

Sắc mặt Lý Bảo xanh mét, không biết nên phản bác Ngọc Doãn thế nào.

- Lý giáo đầu, hẳn nói đúng. Thua là do Cát Phổ học nghệ không tinh, chẳng thể trách người khác.

Đúng lúc này, từ trong đại điện lại có mười mấy người đi ra. Một nam tử trong đó đi xuống bậc thang, đến bên cạnh Lý Bảo.

Y nhìn Ngọc Doãn, trầm giọng nói:

- Ngọc Tiểu Ất, ta đã từng nghe nói, Ngọc Phi cha ngươi từng là hảo hán hàng đầu ở phủ Khai Phong. Nhạc phụ ngươi là Chu Giáo Đầu, cũng là Cung Phụng của Ngự Quyền quán, người mà ta vẫn luôn kính nể.

- Hẳn là con trai của Ngọc Phi?

- Đúng vậy a, không ngờ con rể của Chu giáo đầu lại lợi hại như thế.

Trong mắt đám sĩ phu kia, Ngọc Phi cũng vậy, Chu Đồng cũng thế, chỉ là vũ phu thô鄙 mà thôi có chết cũng không đáng tiếc. Nhưng trong mắt những người ở Ngự Quyền quán này, sự tồn tại của Chu Đồng cũng là nhân vật khó lường, chứ đừng nói năm đó Ngọc Phi giao tranh với người Liêu, hộc máu chết trận trên Hiến Đài, được tất cả mọi người đều kính nể. Nghe nói Ngọc Doãn là con trai của Ngọc Phi ánh mắt tất cả lập tức xuất hiện một sự kính nể.

Tây Tiến kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn, trong lòng cũng kỳ quái.

Ba năm trước đây y vào Ngự quyền quán học võ, cũng từng nghe có người nhắc tới câu chuyện Chu Đồng và Ngọc Phi.

Tuy nhiên, y lại không liên hệ Ngọc Phi và Ngọc Doãn lại với nhau, tới nay sau khi nghe xong thì trong lòng đột nhiên có chút kính nể.

Đồng thời địch ý lúc trước của y đối với Ngọc Doãn dường như cũng giảm bớt rất nhiều.

“Đúng vậy, mới vừa rồi Dương Tái Hưng đánh ta, không liên quan gì tới Ngọc Doãn, ta hận hắn làm gì?”

Trong ánh mắt lại tràn ngập địch ý. Tuy nhiên lúc này đây đối tượng căm thù của Tất Tiến lại chuyển lên người Dương Tái Hưng.

- Người là ai?

- Ta tên là Lâm Mộc, lúc trước từng được Chu giáo đầu dạy bảo.

Ân oán giữa người và Lý giáo đầu, ta không có hứng thú hỏi đến. Tuy nhiên hôm nay người xông tới Ngự quyền quán, đánh người ở đây thì Ngự quyền quán không thể bỏ qua được. Một khi đã vậy, cũng phải giáo huấn để người đừng quá mức hống hách.

Ngọc Doãn mỉm cười.

- Trước khi động thủ thì hãy nói rõ ràng. Hôm nay ta tới đây vốn không muốn gây chuyện mà chỉ là muốn nói một việc rõ ràng với Lý giáo đầu, để tránh sau này tiếp tục gây ra hiểu lầm. Ta vốn có lòng đến giải thích, nhưng Ngự quyền quán các người lại quá ngang ngược, hai lần đều là các người động thủ trước, ta bắt đắc dĩ mới đánh trả. Ta nói vậy cũng không phải xin các người cúi đầu khoan dung. Nhưng dù có đánh thì cũng phải làm cho rõ ràng.

Dứt lời, Ngọc Doãn nhìn Lý Bảo.

Lý Bảo ngăn người, nói:

- Ta với người có gì phải nói?

Ngọc Doãn lấy từ trong người ra một cái khế ước của phủ Khai Phong:

- Khế ước lò mổ Liên Kiều đã được ta mua lại.

- Vậy thì có quan hệ gì đến ta?

- Chắc Lý giáo đầu cũng biết, lò mổ Liên Kiều kia nay bị một đám lưu manh chiếm giữ.

Lý Bảo tỏ ra không kiên nhẫn:

- Đám lưu manh đó không quan hệ gì tới ta...

- Vô can với người nhưng lại liên quan đến đồ đệ người.

- Ồ?

- Tên đại ca đám lưu manh chiếm cứ lò mổ Liên Kiều tên là Điền Vũ Sinh, chắc đệ tử quan môn của người cũng không lạ gì.

Lúc này Cát Phổ đã được người dìu sang một bên. Có người biết trị thương liền chạy lên xem xét vết thương cho Cát Phổ.

Nghe Ngọc Doãn nhắc tới mình Cát Phổ cũng ngẩn ra, rồi chợt hiểu:

- Đúng vậy Điền Vũ Sinh là huynh trưởng của chuyết kinh (cách gọi vợ thời cổ). Có bản lĩnh thì người tự tới đuổi hắn đi, ta không ra mặt giúp người, cho nên người nên bỏ ý nghĩ đó đi.

Thằng nhãi này sao ngu thế?

Lý Bảo mơ hồ đã hiểu ý đồ Ngọc Doãn đến đây, nên nghe lời Cát Phổ nói thì có chút bực bội.

“Nếu người ta đã tìm đến đây thì nào cần người hỗ trợ. Hơn nữa với thân thủ của Ngọc Doãn, e là cũng chẳng sợ vài tên lưu manh kia.” Ý đang định mở miệng, lại nghe Ngọc Doãn nói:

- Cát Tiểu Ất yên tâm, ta không phải đến đây nhờ người giúp. Chỉ có điều nghĩ đến giao tình, nên ta mới đến thông báo một tiếng, để tránh người ta nói ta phá quy củ... Lúc ta tới đây thì đã phái người đến lò mổ Liên Kiều rồi. Nếu đoán không sai thì ở đó cũng đã động thủ được một lúc, nói không chừng cậu cả của người bây giờ cũng bỏ chạy rồi.

Sự việc là như thế. Ta đến nói một câu, rồi quay lại cảnh cáo cậu cả của người, nếu còn dám bước chân vào Liên Kiều nữa bước, thì đừng trách ta là người lòng lang dạ sói. Hàng năm trong lòng sông Biện này không biết chết đuối bao nhiêu người, cũng chẳng sợ mất tích thêm một hai người.

Giọng điệu Ngọc Doãn rất bình thản, nhưng lại khiến Cát Phổ có cảm giác không rét mà run.

Lý Bảo và Lâm Mộc thì nhăn mày lại, hai người nhìn nhau, âm thầm kinh hãi: “Ngọc Tiểu Ất này sát khí quá lớn!”

Sát khí này mờ ảo hư vô, nhưng Lý Bảo và Lâm Mộc lại vô cùng hiểu rõ ảo diệu bên trong.

Sát khí không phải là thứ đánh nhau có thể tạo nên được, mà nhất định phải giết người thấy máu. Mà hai người kia lại không có được sát khí như vậy. Ngọc Doãn đứng đó nhưng lại chứa chất sát khí bình tĩnh khác hẳn với Cao Sủng và Dương Tái Hưng cũng đứng đó.

“Thằng nhãi này đã giết bao nhiêu người mà có sát khí như thế?”

Lúc trước Lý Bảo từng ra ngoài, giết người rất nhiều nên rõ ràng cảm nhận được sát khí sắc bén của Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn nói xong, nói với Lâm Mộc:

- Ta nói đến đây đã rõ ràng rồi. Tiểu Át vẫn tôn kính Ngự quyền quán. Năm xưa nhạc phụ Tiểu Át cũng thụ quyền ở đây, sao Tiểu Át có thể bất kính với Ngự quyền quán? Tuy nhiên Tiểu Át cũng biết, trong Ngự quyền quán việc nói lý lẽ cũng đều là giả dối. Ở nơi này, lý lẽ đúng nhất chính là nắm đầm! Nắm đầm người nào lớn hơn thì người đó có đạo lý. Vậy thì chúng ta dùng nắm đầm để nói chuyện.

225. Chương 224: Chiến Đấu Lập Danh

Ngọc Doãn còn chưa dứt lời, chợt nghe Lý Bảo rống lên.

Danh hiệu Tiểu Quan tác không phải là hư danh, đương nhiên tự trong lòng Lý Bảo cũng đầy kiêu ngạo.

“Được rồi, người nói dùng nắm đầm nói chuyện, vậy thì dùng nắm đầm để nói cho rõ ràng.” Trong lòng Lý Bảo hiểu rất rõ, cục diện hôm nay nếu ứng phó không được, thanh danh nhiều năm của y sẽ sụp đổ. Huống chi, nó còn liên lụy đến đệ tử quan môn Cát Phổ mà y quý nhất, nên không nói nhiều lời Ngọc Doãn, y trực tiếp dùng quyền cước để phân cao thấp.

Nếu Ngọc Doãn đã luyện thành công phu tầng thứ ba, vậy thì không thể xem thường. Thậm chí Lý Bảo đã coi Ngọc Doãn là địch thủ lớn nhất từ lúc y xuất đạo tới nay. Đúng vậy, là địch thủ lớn nhất!

Lần đầu tiên giao đấu với Ngọc Doãn, suýt nữa đánh hấn chết. Không ngờ tên này nhân họa được phúc, từ đó về sau tiếng lành đồn xa, đã gần như trở thành nhân vật số một trong thành Khai Phong.

Cộng thêm trước đó hấn lại được sắc mệnh của Quan Gia khiến Lý Bảo lại càng thêm đồ kỵ thù hận. Y không phải là người trong quan trường, đương nhiên không biết trong chuyện này rối rắm ra sao. Nhưng y thấy, mọi người đều là người trong phố xá, chẳng qua Ngọc Doãn học được chút bản lĩnh trong Câu Lan

Ngõa Xá, dựa vào gì mà được Quan Gia ưu ái? Điều này không công bằng! Đương nhiên, Lý Bảo cũng thừa nhận, Ngọc Doãn chơi đàn hay, nhưng như thế thì sao? Bề ngoài Lý Bảo coi thường không thèm để ý, nhưng trong thâm tâm sự ghen ghét Ngọc Doãn càng lúc càng tăng thêm.

Nếu Ngọc Doãn nhận sắc mệnh, có lẽ Lý Bảo không có gì để nói. Không ngờ Ngọc Doãn từ chối sắc mệnh, khiến trong lòng Lý Bảo càng thêm khó chịu.

“Ngọc Doãn! Người tự cho mình là ai chứ? Quan Gia xem trọng người, mới ban thưởng cho người, người lại giả vờ giả vịt không tiếp nhận, quả thật là không biết tốt xấu.”

Đây cũng là câu lúc trước Lý Dật Phong nhắc nhở Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn và nhân vật Vương An Thạch dù sao cũng khác biệt rất lớn.

Vương An Thạch có thể cự tuyệt cáo mệnh của đế vương, bởi vì y là danh sĩ, y có công danh trong người! y làm vậy là thể hiện sự không màng công danh lợi lộc, coi quyền quý như mây bay, đó là một giai thoại; mà Ngọc Doãn thì sao? Bản thân không có công danh mà chỉ là tên đồ tể trong phố xá mà thôi. Hoàng đế ban sắc mệnh cho người, là nể mặt mũi người, là vinh hạnh của người, sao người có thể từ chối?

Biểu hiện bề ngoài, rất nhiều người khen ngợi Ngọc Doãn có khí tiết. Nhưng trong thâm tâm, không biết có bao nhiêu người âm thầm mắng Ngọc Doãn không biết tốt xấu.

Hôm nay Ngọc Doãn đánh đến cửa, đương nhiên Lý Bảo cũng sẽ không khách khí. Ngay lúc Ngọc Doãn đang nói chuyện, y đột nhiên nhảy ra, hai tay hóa thành hổ trảo chụp về phía Ngọc Doãn.

- Lý giáo đầu! Khoan đã!

Lâm Mộc nào biết Lý Bảo nói động thủ liền động thủ, vội vàng la lớn, bước lên định ngăn cản Lý Bảo. Nào ngờ không đợi gã hành động, Dương Tái Hưng đã bắt người nhào lên, lớn tiếng quát:

- Sao Ngự quyền quán lấy nhiều nạt ít?

Lời ra khỏi miệng, quyền đã đến. Dương Tái Hưng xoay eo dậm chân, tung quyền, cả người như một cây thương lớn đâm cạnh sắc, quyền thế kinh người.

Lâm Mộc giật mình kinh hãi, vội đưa tay lên chắn. Hai tay giao nhau. “Bình”, Lâm Mộc lui hai bước, cánh tay gần như mất đi cảm giác, trong lòng âm thầm hoảng sợ.

“Thằng nhãi này là ai, sao quyền cước linh hoạt, sắc bén như thế?”

Dương Tái Hưng tung một quyền này giống như cầm cây thương lớn đâm tới, khiến Lâm Mộc phải thối lui.

Tuy nhiên Dương Tái Hưng cũng bị Lâm Mộc làm lui một bước, một quyền không có tác dụng nhưng gã cũng không chút hoảng hốt. Đã đến Ngự Quyền Quán thì khó tránh khỏi có những cuộc ác chiến.

Ngự Quyền quán có thể đứng ở phủ Khai Phong nhiều năm như vậy, sao không có cao thủ trấn giữ?

Dương Tái Hưng bị Lâm Mộc đẩy lui chẳng những không nổi giận mà còn hưng phấn thêm. Y lui một bước, hai tay giang ra. Toàn thân cong lên như một cây cung, hơi thở phun ra giống như thú rống, gầm lên. Dương Tái Hưng lập tức sử dụng một chiêu song quý phách môn đánh về phía Lâm Mộc.

Cùng lúc đó, Lý Bảo và Ngọc Doãn cũng bắt đầu giao thủ. Lý Bảo từng du ngoạn Yến Vân, trong quyền cước pháp phác gia truyền có dung hợp chút đặc điểm quyền pháp Yến Vân, quyền cước cương mãnh, bao hàm rộng lớn. Hai bàn tay to kia giống như một đôi chùy lớn vung lên, vù vù rung động kéo theo tiếng gió rít.

Mà Ngọc Doãn thì chân đạp La Hán Thung, thân hình quay lộn ngược lại. Hai tay hấn hóa thành long trảo, đẩy, đâm, bắt, xé, mỗi một quyền đánh ra đều tạo ra một làn khí xoáy tụ kỳ dị.

Đây là một trong đặc điểm của Long Trảo Thủ. Nhìn đòn thế của nó vô cùng cương mãnh, âm độc, cũng là tuyệt kỹ năm xưa của Chu Đồng.

Lý Bảo có kinh nghiệm hết sức phong phú, còn quyền cước của Ngọc Doãn thì âm độc.

Lý Bảo muốn thắng cũng khó, mà Ngọc Doãn muốn thắng Lý Bảo cũng không phải là chuyện dễ.

Luận công lực, đương nhiên Lý Bảo chiếm thượng phong. Nhưng Ngọc Doãn trời sinh quái lực cũng khiến Lý Bảo phải kiêng dè.

Đồng thời, Ngọc Doãn đã từng trải qua thời gian ở Bắc Cương, ở mức độ nào đó đã triệt tiêu ưu thế kinh nghiệm của Lý Bảo. Hấn ra tay tàn nhẫn, từng chiêu đều đánh vào chỗ yếu hại của Lý Bảo; mà quyền cước Lý Bảo vừa hung mãnh, vừa cẩn trọng.

Hai người quyền cước qua lại, trong lúc nhất thời cũng không phân thắng bại.

Đám đệ tử Ngự Quyền quán có chút bối rối. Bọn họ thật sự không ngờ Ngọc Doãn lại có bản lĩnh như vậy.

Lý Bảo có biệt hiệu Tiểu Quan Tắc, được coi là đánh khắp Khai Phong không địch thủ, là cao thủ nhất đẳng, thành danh từ lâu. Mà Lâm Mộc danh khí dù không vang dội như Lý Bảo, nhưng cũng là cao thủ trong Ngự Quyền Quán, luận quyền cước cũng không kém Lý Bảo.

Nhưng hiện tại, hai đại cao thủ này đều ra tay nhưng lại khó khăn đánh lại hai người Ngọc Doãn và Dương Tái Hưng. Mà ở bên cạnh còn có Cao Sung như hổ rình mồi, chưa ra tay.

Mặc dù nhân lực của đám đệ tử không bằng Lý Bảo và Lâm Mộc, nhưng cũng có thể phân biệt nặng nhẹ.

Cát Phổ là đệ tử dũng mãnh dưới tay Lý Bảo, đã đạt tới lực sĩ tiêu chuẩn cấp sáu, sắp đạt tới lực sĩ cấp bảy. Một người như vậy mà lại bị một quyền của Cao Sung làm gãy cánh tay.

Cái đó nói lên điều gì?

Điều này chứng minh thân thủ Cao Sung cũng không kém đám người Ngọc Doãn.

- Đây chẳng phải là Cao Thập Tam Lang lúc trước làm kiêu phu ở Châu Kiều sao?

Có người nhận ra Cao Sung, không kìm nổi nói thầm:

- Thằng nhãi này sao lợi hại thế, ngay cả Cát Phổ sư huynh cũng không địch lại hắn?

- Đúng vậy, thằng khốn này giả bộ thật giỏi. Lúc trước thấy có người ức hiếp nhưng chẳng thấy hắn động thủ gì. Không ngờ người này thâm tàng bất lộ, còn có bản lĩnh như vậy...

Đám đệ tử kia chưa nói xong đã đưa tay vỗ ngực che miệng lại. Trước kia may mà mình không trêu chọc vào thằng nhãi này, nếu thật sự chọc giận hắn, không hiểu mình sẽ có kết quả gì.

- hoàn cảnh nhà Thập Tam Lang lụn bại, cho nên không muốn tranh đấu với người ta. Hơn nữa tính tình hắn hiền thuận. Trong nhà còn có mẹ già...Ta nghe nói năm xưa Thập Tam Lang là kẻ ngoan độc, sau này mẹ hắn sinh bệnh, Thập Tam Lang sợ làm ảnh hưởng đến mẹ nên mới thay đổi, không còn đánh nhau với người nữa. Nhưng Tiểu Át mới thật sự khiến ta giật mình. Trước kia hắn ta luôn dẫn theo đám lưu manh ở phố Mã Hành huênh hoang, chỉ là kẻ tầm thường, chẳng ra gì. Thật không ngờ thằng nhãi này lại thay đổi như thế. Chẳng những đàn hay, chữ tốt, mà quyền cước lại luyện tới bậc này, thật sự khiến người ta giật mình. Quyền cước của hắn như vậy sao lúc trước lại bị Quách Thiếu Tam ức hiếp chứ?

- Việc này ta cũng nghe người ta nói một chút. Trước đây hình như Tiểu Át luyện công pháp gì của Chu Giáo đầu nhưng chưa thành, nên chưa bộc lộ bản lĩnh thật. Ừ...đúng là thế! Ta đã nói rồi, con rể của Chu giáo đầu sao có thể kém cỏi được? .

- Ừ, chắc là vậy, chắc là vậy rồi!

Đám đệ tử mồm nấp miệng cười bàn tán với nhau.

Mà trên bậc Đại Điện môn, một đám Giáo đầu Ngự Quyền quán cũng ngơ ngác nhìn nhau. Vốn tưởng rằng hai người Lý Bảo và Lâm Mộc ra tay là đủ để giải quyết phiên toái, ai lại lường trước sẽ biến thành tình trạng giằng co như này?

Đối phương còn một người chưa ra tay, mà hai đại cao thủ của họ thì đã tham chiến hết. Đám giáo đầu nhìn nhau, không ai chịu đứng ra nói chuyện.

Ba đánh ba, không phải không được. Vấn đề là nếu người thua thì còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Ngọc Doãn và Dương Tái Hưng đã thế, chỉ sợ Cao Sủng kia cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Mọi người vất vả mới có được tên tuổi sống yên ổn ở Ngự Quyền quán, nếu bị một kẻ hậu sinh đánh bại thì thật sự là không còn mặt mũi gặp người khác. Cao Sủng thua, những người này cũng không được tán thưởng, mà sẽ bị chỉ trích ý lớn hiếp nhỏ. Nhưng nếu Cao Sủng thắng, thì bọn họ cũng không còn chút mặt mũi nào. Tất cả mọi người đều quý bản thân, ai nguyện ý ra gió mạo hiểm?

Đúng lúc này, từ trong đại điện lại có mười mấy người đi ra. Đi giữa là một lão già khô gầy, y phục nhìn vô cùng đơn giản. Nhưng nếu nhìn kỹ lại phát hiện lão già kia mặc áo xám mộc mạc nhưng cũng là vải bông, hơn nữa được may vô cùng tinh tế. Vải bông chính là vật phẩm tơ lụa đắt tiền. Người bình thường sao có tư cách sử dụng?

- Sao ngay cả Trần Công cũng ra vậy?

- Phí lời, thấy Nhân Tự Phòng sắp không còn mặt mũi, thì giáo đầu của Địa Tự Phòng và Thiên Tự Phòng làm sao mà ngồi yên được?

Đám người này đến khiến đám đệ tử Ngự Quyền quán lại châu đầu thì thầm.

- Trần Công, lão thấy việc này nên làm như nào cho phải?

Lão già khô gầy nhưng đôi mắt lại vô cùng sáng. Lão híp mắt nhìn chốc lát, nếp nhăn trên mặt khẽ động, đồng thời cất lên thanh âm khàn khàn:

- Chu sư huynh tìm được rồi tốt rồi.

Chu sư huynh? Chẳng lẽ là nói Chu Đồng? Không ngờ lão già này gọi Chu Đồng là sư huynh?

- Trần Công, cứ tiếp tục giằng co chỉ sợ cũng không phải là cách, khiến song phương lưỡng bại câu thương, làm bất lợi thanh danh của Ngự Quyền quán chúng ta.

- Vậy người định như nào?

- Hay là chúng ta đuổi bọn họ đi?

Lão già nghe vậy lại nở nụ cười quỷ quái:

- Chu giáo đầu thật sự nghĩ rằng có thể nắm chắc phần thắng sao?

- Ý Trần Công nói là...

- Ta thấy tầm nhìn của sư huynh cũng không tầm thường. Đệ tử của huynh ấy nào có ai kém cỏi? Ngọc Tiểu Ất này là con rể của huynh ấy, chắc cũng được chân truyền. Mà nay tuy hắn đã luyện đến công phu tầng thứ ba, nhưng quyền cước hung ác, có lực mạnh, chắc cũng là tiểu tử có thiên phú. Người tuy là Nội Đẳng Tử, nhưng thật sự ra tay thì chưa chắc đã chiếm thượng phong. Dù là thắng thì cũng phải mười mấy hiệp. Phụng Sơn, người đường đường là Nội Đẳng Tử, mười mấy hiệp mới có thể thắng được một tên hậu bối thì có ích cho Ngự Quyền Quán hay sao?

- Việc này...

Trên mặt Chu giáo đầu lập tức lộ vẻ hồ thẹn.

Đúng vậy, ông ta đường đường là giáo đầu Địa Tự Phòng, nếu thật sự thắng Ngọc Doãn cũng là mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ.

Nhưng nhìn song phương quần chiến, ông ta lại cảm thấy vô cùng lo lắng. Nếu chẳng may Lý Bảo và Lâm Mộc thua, chẳng phải là Ngọc Doãn giẫm lên thanh danh mà Ngự Quyền quán đã lập nên sao? Nếu thật sự như vậy, đối với thanh danh của Ngự Quyền quán càng thêm bất lợi.

226. Chương 225: Trần Hi Chân

Dù sao Lý Bảo cũng già rồi!

Đã không còn khí huyết như năm xưa, gân cốt cũng đã mỏi mệt. Mấy năm nay Lý Bảo khổ cực tìm kiếm công pháp, muốn đột phát bình cảnh công phu tầng thứ 4, cũng chính vì xuất phát chuyện con người quá bốn mươi, chỉ sợ khó mà tinh tiến.

Qua nhiều thế hệ tông sư, người nào cũng trước bốn mươi đã bước vào công phu tầng thứ tư, rồi sau đó từ từ rèn luyện, cuối cùng trở thành tông sư đó sao?

Cho nên, Lý Bảo thật sự sốt ruột.

Hôm nay Ngọc Doãn tới khiêu chiến, càng khiến Lý Bảo cảm nhận được áp lực khó hiểu.

Hai người giao thủ hơn hai mươi hiệp, Lý Bảo đã thở hổn hển, mà quyền cước của Ngọc Doãn lại càng hung hiểm hơn, đồng thời chiêu số cũng không còn âm độc nữa mà ngược lại trở nên phóng khoáng là chính. Hắn liên tục dùng cứng đối cứng đã liên tiếp đẩy lui Lý Bảo.

Không chỉ riêng Lý Bảo, phía bên Lâm Mộc cũng không chống đỡ nổi rồi.

Khí lực của Dương Tái Hưng có lẽ không so được với Ngọc Doãn nhưng chiêu số của y hung tàn hơn.

Hai người giao thủ sau ba mươi hiệp, uy lực thương quyền của Dương Tái Hưng đã tiến hóa cực hạn, bỗng nhiên như nộ long xuất hải, lại như độc mãng xuất kích, hai phong thái âm dụ cương mãnh hoàn toàn khác biệt nhưng lại được Dương Tái Hưng sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn.

Bị Dương Tái Hưng liên tiếp đánh lui về phía sau, Lâm Mộc thở hổn hển.

- Được rồi, tất cả dừng tay.

Bên tai mọi người đột nhiên vang lên âm thanh già nua, tuy rằng không lớn nhưng lại ẩn chứa một lực lượng kỳ dị kinh người.

Tinh thần Dương Tái Hưng rung lên, tay đang ở trên không trung bất giác tự dừng lại.

Tiếp theo đó, chỉ thấy một lão già đột nhiên xuất hiện trước mặt gã. Dương Tái Hưng giật mình toàn thân lạnh toát, giẫm chân xoay nguoiwf đánh một quyền ra. Lực một quyền này không kém kinh lực lúc trước vừa mới giao thủ với Lâm Mộc.

Nào ngờ lão già chỉ cười cười, thân hình chợt lóe lên, khe nâng chân đá trúng giữa đầu gối Dương Tái Hưng.

Như thể bị một thanh búa tạ đập trúng, Dương Tái Hưng hét to một tiếng, ngã lăn ra đất. Chiêu của lão già này tên là “Tha Thích”. Lúc Dương Tái Hưng học nghệ cũng từng thấy lão đạo sĩ sử dụng. Tuy nhiên lão già này sử dụng so với lão đạo sĩ đường như còn khéo léo hơn.

Lâm Mộc thấy Dương Tái Hưng ngã sấp xuống, lập tức vui sướng.

Gã không nói hai lời lập tức bước lên trước, nhắc chân đá tới người Dương Tái Hưng.

Lúc này chân của Dương Tái Hưng đã mất đi tri giác nên chỉ biết trơ mắt nhìn một cước của Lâm Mộc đá tới mà không thể nào né tránh được.

Đang định mở miệng mắng to, thì thấy lão già sầm mặt xuống, bước qua một bước, thân hình còm nhom càng còng thẳng lên giống như được bổ sung thêm khí lập tức trở nên trắng kiện. Ít nhất trong mắt Dương Tái Hưng sự biến hóa của lão già này vô cùng rõ ràng. Tiếp theo đó, chợt nghe Lâm Mộc hét thảm một tiếng, rồi sau đó mới vang lên một âm thanh trầm đục...

Lâm Mộc như điều đứt dây lập tức bắn ra ngoài, ngã trên mặt đất, miệng hộc máu.

- Không nghe ta nói dừng tay sao?

Sắc mặt lão già thản nhiên như không xảy ra chuyện gì.

Lâm Mộc kia bị lão chạm vào thì càng không có sức đánh trả, lập tức nằm trên đất ngất xỉu.

Từ lúc lão già mở miệng đến lúc Lâm Mộc bị đánh bay ra ngoài chỉ trong cái chớp mắt.

Lúc Dương Tái Hưng ngã xuống đất, Cao Sủng cũng hoảng sợ, muốn bước lên giúp đỡ, nào ngờ vừa bước ra một bước thì Lâm Mộc đã bị đánh bay ra ngoài.

Không biết lão già này là địch hay ta! Nhưng hai lần xuất thủ của lão đã khiến Cao Sủng sợ hãi.

Không chỉ có Cao Sủng bị sợ hãi mà ngay cả Ngọc Doãn cũng chấn động. Hắn đẩy lùi Lý Bảo, nhảy vọt tới bên cạnh Dương Tái Hưng.

Đây chính là mãnh tướng tương lai của Đại Tổng, sao có thể...

Hắn tự tay xem xét vết thương cho Dương Tái Hưng, lại nghe lão già lạnh nhạt nói:

- Đừng lo lắng, chỉ là tạm thời mất cảm giác thôi, không có gì đáng ngại, sau một lúc nữa sẽ hồi phục. Có hơi đau, sau đó hơi sưng một chút. Về nhà dùng cường cân hoạt huyết được ngâm một canh giờ, cho người xoa bóp là hết. Đây coi như là sự giáo huấn cho đám tiểu tử các ngươi, đừng cho rằng luyện được một chút quyền cước đã tỏ ra vô địch thiên hạ. Đúng rồi, về nói với Trương Tiến rằng Chu sư huynh đã tạ thế rồi, ân ân oán oán năm xưa đã qua hết! bằng này tuổi rồi còn để cái chuyện đó luẩn quẩn trong lòng sao?

Lão già này đang nói chuyện với Dương Tái Hưng, khiến gã chẳng hiểu ra sao cả.

- Trương Tiến là ai?

Gã mở miệng hỏi. Lão già cũng ngẩn ra:

- Chẳng lẽ sư phụ ngươi không phải là Tung Sơn Nhất Đẩu Mễ sao?

- Đúng vậy...nhưng ta không biết tên của sư phụ.

Dương Tái Hưng vẫn ngây dại, nghĩ không ngờ Ngự quyền quán này lại có người biết lão đạo sĩ. Lão già nghe vậy chỉ biết đỏ khóc đỏ cười:

- Người này đúng là vẫn canh cánh kia trong lòng. Năm xưa thua Chu sư huynh thì thề không dùng đến tên nữa. Hắn có khỏe không?

- Không biết!

Dương Tái Hưng mơ hồ đáp:

- Sư phụ dạy ta tám năm, rồi sau đó đột ngột bỏ đi, chưa từng để lại lời nhắn gì.

Nét mặt lão già xuất hiện sự thất vọng. Lão thở dài, nhìn lại Ngọc Doãn với vẻ mặt phức tạp.

- Ngươi biết ta là ai không?

Ngọc Doãn bối rối, lão già xuất hiện bất thành linh, thật sự khiến hắn giật mình. Đặc biệt là âm thanh quỷ dị kia suýt nữa phá tâm cảnh của hắn. Nhìn thân thủ của lão sợ rằng cũng không phải là người đơn giản. Bản lĩnh của Lâm Mộc tuy rằng hắn không nắm rõ lắm, nhưng nhìn gã và Dương Tái Hưng giao thủ mười mấy hiệp cũng cho thấy không phải là người kém cỏi. Nhưng một nhân vật như vậy lại bị lão già trước mắt xử lý nhanh gọn.

Trong lòng Ngọc Doãn đột nhiên nảy sinh sự sợ hãi, lẽ nào chuyện hôm nay phải bỏ qua sao?

Lúc này, Lý Bảo đã lui về, nhìn sắc mặt y thật sự xám xịt. Mà Lâm Mộc vẫn nằm trong vũng nước hôn mê bất tỉnh, nhưng không một giáo đầu Ngự quyền quán nào dám ra cứu chữa. Nghe lão già hỏi, Ngọc Doãn day day mũi, khẽ lắc đầu.

- Ta là Trần Hi Chân.

Vốn tưởng rằng báo tên sẽ khiến Ngọc Doãn sợ hãi. Nhưng nhìn thì thấy vẻ mặt Ngọc Doãn cũng mờ mịt: Trần Hi Chân là ai? Rất nổi danh sao?

Hắn nhìn sang Cao Sùng và Dương Tái Hưng, cũng thấy hai người ngơ ngác.

Nét mặt lão già có chút ngại ngùng, rồi nổi giận quát:

- Chẳng lẽ nhạc phụ ngươi chưa từng nhắc tới tên ta?

Ngọc Doãn do dự một chút rồi lắc đầu. Hắn vốn cũng không phải là người trong giang hồ nên đối với chuyện giang hồ cũng không đi tìm hiểu. Thậm chí nhiều lời đồn về giang hồ nghe được cũng là từ Yến Nô. Mà Yến Nô...khi Chu Đồng còn sống lão không hy vọng Yến Nô bị cuốn vào thị phi trong giang hồ, cho nên dù có nhắc tới cũng chỉ là mấy lời ít ỏi. Những điều Yến Nô không biết, Ngọc Doãn lại càng không biết.

Về phần Dương Tái Hưng và Cao Sùng cũng không khác gì Ngọc Doãn lắm. Mặc dù Dương Tái Hưng có một vị sư phụ như vậy, nhưng ông cũng không nói gì với gã.

Võ nghệ của Cao Sùng là do gia truyền, càng không phải là người trong giang hồ, thì làm sao gã có thể nghe đến cái tên “Trần Hi Chân” chứ.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của ba người khiến lão già đỡ khóc đỡ cười. Lão do dự một chút, đột nhiên thở dài:

- Vừa vào giang hồ không bao lâu, không biết cũng tốt. Nhìn ba người các ngươi thật ra cũng khiến lão phu nhớ tới một chuyện trước đây. Năm đó ta cùng với Chu sư huynh và Trương sư đệ tình thân như tay chân, nhưng bước vào giang hồ lại trở mặt thành thù. Chu sư huynh và Trương sư đệ không nhắc tới ta, chứng minh bọn họ không muốn các ngươi cuốn vào những chuyện thị phi trong chốn giang hồ. Cũng như ta vừa mới nói đó, chuyện đã qua, không nghĩ tới nữa... Lúc Ngự quyền quán mới mở là để người ta tập võ cho thân thể khỏe mạnh. Những ân oán cá nhân trong quán không liên quan tới Ngự quyền quán. Cho nên, ba người các ngươi cứ yên tâm. Ngự quyền quán sẽ không xen vào ân oán của các ngươi, cứ sống cho tốt không cần lo lắng.

Nói xong, lão già quay lại nhìn đám giáo đầu.

- Ta nói thế, tất cả nghe rõ chưa?

Chúng giáo đầu nào dám chậm trễ, vội cung kính nói:

- Kính cần tuân theo giáo huấn của Trần Công.

Dù sắc mặt Lý Bảo xám xịt nhưng cũng không dám bộc lộ sự bất mãn. Y lên nhìn Ngọc Doãn. Lúc này sự kiêu kị và ghen ghét trong lòng y bất giác tăng lên vài phần.

“Ngọc Tiểu Ất đã có thành tựu. Nếu không sử dụng chút thủ đoạn, sớm muộn gì cũng trở thành tai họa...có lẽ, ta nên quyết định.”

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý Bảo có chút hung hãn.

Trần Hi Chân nói xong lại trở lại bộ dạng uể oải như trước, khoát tay với Ngọc Doãn:

- Đi đi, sau này đừng gây chuyện sinh sự nữa. Sau khi trở về sống cho tốt, nhớ phải đối xử tử tế với Cửu Nhi tỷ đấy.

“Lão biết Yến Nô?” Ngọc Doãn choáng váng.

Trần Hi Chân xuất hiện, thực sự khiến hắn có cảm giác không thể tin nổi. Hắn vừa định mở miệng, đã thấy Trần Hi Chân dừng bước, liếc nhìn Lâm Mộc đang hôn mê bất tỉnh, hừ lạnh một tiếng nói:

- Đưa nó về phòng, đợi nó khỏe thì đuổi ra khỏi Ngự quyền quán. Ngự quyền quán không cần loại tiểu nhân ném đá xuống giếng như nó. Cho dù là thua cũng phải thua một cách quang minh lỗi lạc. Nói cho nó biết, từ nay về sau đừng để ta gặp nó ở Khai Phong nữa.

Vẫn là cái phong thái uể oải nhưng lại khiến cho những người ở đây phát run.

Ba người Ngọc Doãn sau khi nhìn nhau mà thảm kinh hãi. Hắn và Cao Sùng đỡ Dương Tái Hưng lên xoay người ra khỏi Ngự quyền quán.

Mà lúc này, người tụ tập xem náo nhiệt bên ngoài Ngự quyền quán rất đông. Đã bao năm nay không ai đến gây sự với Ngự Quyền quán. Nhưng hôm nay không ngờ ba người Ngọc Doãn lại đến cửa khiêu chiến hơn nữa đấu ngang bằng với Ngự quyền quán.

Từ điểm này mà nói, mục đích đến của Ngọc Doãn đã đạt được. Hắn đã thông qua lần hành động này thể hiện vũ lực hùng mạnh của mình. Hắn có thể chưa phân thắng bại với Lý Bảo, thậm chí hơi chiếm thế thượng phong. Về phần sau này đám lưu manh nhàn rỗi ở Khai Phong muốn tìm hắn gây phiền nhiễu cũng

phải suy xét cẩn thận. Dù sao, trong phố xá mặc dù là nơi tàng long ngọa hổ, nhưng không phải người nào cũng là Trần Hi Chân.

Mà Trần Hi Chân ra mặt, giúp cho Ngọc Doãn, cũng bảo vệ thanh danh của Ngự quyền quán. Ngự Quyền quán nhất định phải tồn tại độc lập, nếu bị cuốn vào trong việc tranh giành của đám lưu manh, chỉ sợ không bao lâu Quan gia sẽ nảy sinh sự chán ghét với bọn họ. Cho nên Trần Hi Chân mới xuất thủ! Một chiêu đánh bại Dương Tái Hưng, là lão muốn nói cho những người xem náo nhiệt biết, không phải Ngự Quyền quán không có cao thủ, mà là phải xem người có tư cách hay không!

Đương nhiên, quan hệ giữa Trần Hi Chân và đám người Ngọc Doãn cũng khiến người ta vô cùng tò mò.

Về phần Trần Hi Chi xử lý Lâm Mộc cũng thể hiện uy năng của Ngự Quyền quán. Ngự Quyền quán ta đã lên tiếng, thì người không thể ở lại thành Khai Phong được!

Đây là một loại khí phách, càng là một loại uy nghiêm. Nó làm mọi người càng nảy sinh sự kính phục đối với Ngự quyền quán.

- Tiểu Ất, lão già kia rốt cuộc là ai?

Dương Tái Hưng ra khỏi quán vẫn không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Ngọc Doãn và Cao Sủng đều già đi xuống bậc cửa. Những người xem náo nhiệt bên ngoài quyền quán lập tức rẽ sang hai bên để lộ một con đường.

Ngọc Doãn đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn Ngự Quyền quán, đã thấy cánh cửa đen lớn kia đang chậm rãi đóng lại, khôi phục lại vẻ trang nghiêm như trước. Chẳng biết tại sao, trong lòng Ngọc Doãn thấy Ngự quyền quán này lại có chút thần bí...

227. Chương 226: Lựa Chọn

- Tiểu Ất ca thật sự tới khiêu chiến Ngự quyền quán?

- Đúng vậy, đúng vậy...Hơn nữa còn đấu ngang nhau với Tiểu Quan Tác. Nếu sau đó không có cao nhân của Ngự quyền quán ra tay thì Tiểu Quan Tác kia đã thua rồi. Ta còn nghe nói Tiểu Ất và cao nhân kia dường như có quan hệ mật thiết với nhau.

- Cao nhân của Ngự quyền quán? Chẳng lẽ là Hoa đạo Chu Phượng Sơn Chu giáo đầu của Địa Tự Phòng sao?

- Ha hã, người sai rồi.

Một người thanh niên hứng trí nói:

- Chu giáo đầu chỉ đứng xem cuộc chiến mà không ra tay. Ha hã, người xuất thủ là Trần Hi Chân đại hiệp, cũng là Lão Cung phụng của Thiên Tự Phòng.

- Không thể nào. Làm sao Tiểu Át có thể khiến Trần đại hiệp ra tay được?

- Ta thấy rõ ràng mà. Tuy rằng Trần Đại hiệp ra tay nhưng lại rất khách khí đối với Tiểu Át ca. Chỉ có điều khoảng cách xa nên nhìn không rõ lắm. Tuy nhiên nghe người ta nói hình như Trần đại hiệp và Tiểu Át ca cùng với Dương Đại Lang có quan hệ gì đó. Lần này Tiểu Át ca thật sự có thần khí rồi. Sau này xem còn ai dám trêu chọc Tiểu Át ca ở phố Mã Hành nữa.

- Đúng vậy đúng vậy... Vừa rồi ta còn nghe được một tin tức.

- Một tin tức?

- Có biết Vương Tam Lang, thủ hạ của Tiểu Át ca không?

- Sao lại không biết.

- Vương Tam Lang và Hoắc Đại Lang của xưởng thịt chín dẫn theo mấy chục người đến lò mổ Liên Kiều đuổi mấy tên lưu manh ở đó đi. Nghe nói hình như Tiểu Át ca đã mua lò mổ đó để kinh doanh. Ha hã lần này đám lưu manh Diên Vũ Sinh xem như gặp rắc rối rồi. Ngay cả cậu cả kia cũng không địch nổi một quyền của Cao Thập Tam Lang, sao có thể giúp đòi lại mặt mũi được?

- Đòi lại mặt mũi?

Một người bên cạnh đột nhiên mỉm cười:

- Đám người Diên Vũ Sinh đã bị bắt vào đại lao, e rằng lúc này đang ở trong đó rồi.

- Đám lưu manh kia bị bắt rồi?

- Chẳng phải sao, ta tận mắt thấy mà.

...

Mưa đã tạnh, phố Mã Hành lại khôi phục vẻ ồn ào náo nhiệt vốn có của nó.

Bên trong trà lâu tửu quán, mọi người tụ tập bàn tán nói chuyện. Tuy nhiên hôm nay chủ đề náo nhiệt nhất chính là chuyện ba người Ngọc Doãn, Dương Tái Hưng và Cao Sủng chạy tới Ngự quyền quán khiêu chiến, hơn nữa còn không bị thương vong.Ồ, cũng không hẳn là không, Dương Tái Hưng bị thương ở chân, tuy nhiên nhìn thì có vẻ không đáng lo ngại.

Mọi người ngời một câu ta một lời bàn tán xôn xao. Nhìn những người này nói tới mức nước bọt bay tứ tung, nếu người khác không biết còn tưởng là bọn họ có quan hệ thân thiết gì với Ngọc Doãn.

Đúng như Ngọc Doãn dự đoán, lần này xem như hắn đã đứng vững gót chân ở phủ Khai Phong rồi.

Tuy rằng cuối cùng bị lão già tên là Trần Hi Chân kia không tốn nhiều sức đuổi đi nhưng danh tiếng của hắn thật sự là đã được xác lập. Cả mấy trăm vạn nhân khẩu trong thành Khai Phong có mấy người dám chạy tới Ngự quyền quán gây rối mà còn nguyên vẹn quay ra? Huống chi Ngọc Doãn còn đấu ngang sức với Tiểu Quan Tắc Lý Bảo, đây thật sự là chiến tích.

Lúc trước Ngọc Doãn thích đấu đá tranh giành, cũng có chút tên tuổi.

Nhưng lúc đó đối thủ là ai? Chỉ là những kẻ lưu manh vô lại cùng hạng với Điền Vũ Sinh mà thôi. Mọi người sợ hắn, ghét hắn, không muốn dây vào hắn. Nhưng bây giờ đã khác với lúc trước, có thể đánh ngang sức với Lý Bảo cũng đủ để cấp bậc của Ngọc Doãn được nâng lên rất nhiều. Ít nhất trước mắt mà nói, đám lưu manh ở Khai Phong tuyệt đối không dám đi trêu chọc Ngọc Doãn nữa.

Bởi vì Ngọc Doãn hiện nay đã khác. Thậm chí dù là những người đứng đầu như Tưởng Môn Thần, Trương Tam mặt rỗ cũng không thể đánh đồng với Ngọc Doãn rồi.

Từ thân phận mà nói, Ngọc Doãn đã đạt được địa vị cực cao ở phố xá giống như Tiểu Quan Tắc Lý Bảo vậy. Chưa nói đến bên cạnh hắn còn có nhân vật là Dương Tái Hưng và Cao Sủng.

Yến Nô đang dọn dẹp nhà cho thuê, nghe nói Ngọc Doãn chạy tới đó khiêu chiến thì cũng giật mình kinh hãi. Nàng vợ vội Thanh trúc, định đi tiếp ứng Ngọc Doãn, nhưng không đợi nàng đến Cảnh Long Môn thì ba người Ngọc Doãn đã trở về.

Trong lúc nhất thời phố Mã Hành lập tức náo nhiệt.

Nhóm giúp việc bên trong cửa hàng Ngọc gia và xưởng thịt chín vô cùng kiêu hãnh. Tiểu Át ca văn võ song toàn khiến những người làm công như bọn họ cũng cảm thấy vô cùng tự hào. Nhìn những đám lưu manh hàng ngày huênh hoang đi trên phố Mã Hành phải đi vòng qua cửa hàng Ngọc gia, trong lòng bọn họ

vui sướng đến cỡ nào cũng có thể tưởng tượng được. Chỉ có điều bọn họ thoải mái, nhưng ba người Ngọc Doãn thì lại chịu khổ.

Yến Nô tức giận hét:

- Sao Tiểu Át ca lại lỗ mãng chạy tới Ngự quyền quán gây rối như vậy?

Dương Tái Hưng không kìm nổi đứng ở bên ngắt lời:

- Ngự quyền quán kia cũng thường thôi...Á, đau đau! A nương đừng động vào mà.

Trương Nhị tỷ nhìn cái chân sưng đỏ của Dương Tái Hưng thì rơi lệ.

An Đạo Toàn hừ lạnh:

- Chẳng phải vừa nãy oai hùng lắm sao? Giờ vẫn biết đau nhĩ! Người cũng thật to gan lớn mật, không ngờ dám đưa tay với lão già Trần Hi Chân kia. May mà lão ta cũng không có ác ý, chỉ dạy dỗ người một chút. Nếu không người đừng hòng giữ được chân mình. Còn hai người các người nữa, bản lĩnh chưa luyện thành mà đã dám đi tìm Trần Hi Chân để độ sức. Các người có biết Trần Hi Chân kia là ai không?

- Là ai?

Mấy người Ngọc Doãn tức thì tò mò.

- Đó là sư đệ của nhạc phụ người. Năm xưa nhạc phụ người và hắn, còn cả Tung Sơn Nhất Đẩu Mễ Trương Tiên sư phụ của Đại Lang nữa đều theo học Đàm Chính Phương. Tuy nhiên sau này ba người lại đi trên ba con đường khác nhau. Nhạc phụ người được tông sư Kim Đài coi trọng, truyền y bát. Sau này Kim Đài tông sư xuất gia tại Thiếu Lâm Tung Sơn thì mất tin tức. Đại Lang! Người có biết, sư phụ người vì sao có danh hiệu là Tung Sơn Nhất Đẩu Mễ không, chính là muốn tìm Kim Đài tông sư để mong được lão nhân gia thu nhận. Trần Hi Chi nhỏ hơn nhạc phụ người mười mấy tuổi, hơn nữa tư chất cũng cao như nhạc phụ người, không ngờ lại không được Kim Đài tông sư coi trọng. Lúc đó lão ta tâm cao khí ngạo, sao chấp nhận được điều đó, vì vậy đã tức giận mà tới Long Hồ Sơn bái sư học nghệ. Sau này nhạc phụ người trấn thủ Ngự quyền quán, trên cơ bản không xen vào chuyện giang hồ; Trần Hi Chân thì vào giang hồ, trong mười năm tỷ thí với rất nhiều người, có biệt hiệu là Âm Thủ. Sau đó lão ta liên kết với Trương Tiên nhưng lại bị thua nhạc phụ người. Từ đó về sau, hai người đó liền mai danh ẩn tích. Sau khi nhạc phụ người qua đời, Ngự quyền quán không có ai trấn thủ liền mời Trần Hi Chân làm Cung Phụng quán, mới xem như ổn định thể cục. Về phần Trương Tiên...thì dạy được một đồ đệ như người vậy.

An Đạo Toàn vừa nói xong, tay nhanh như chớp nắm lấy chân Dương Tái Hưng.

Cảm giác đau đớn thấu xương lập tức biến mất. Tuy nhiên Dương Tái Hưng như không cảm nhận được gì, chỉ há hốc mồm kinh hãi.

Thì ra trong chuyện này lại có nhiều điều như thế.

Ngọc Doãn cũng trợn mắt há mồm, càng nghe càng cảm thấy lời nói của An Đạo Toàn còn hay hơn cả tiểu thuyết võ hiệp đời sau nữa.

Yến Nô thì toát mồ hôi lạnh.

An Đạo Toàn vừa nói xong nàng đột nhiên vỗ lên cánh tay Ngọc Doãn:

- Tiểu Át ca, hai ngày tới Nô cùng huynh đến Ngự quyền quán thăm hỏi sư thúc.

- Hả?

Ngọc Doãn ngạc nhiên.

Yến Nô nghiêm túc nói:

- Mặc kệ giữa sư thúc và cha có mâu thuẫn gì nhưng dù sao cũng là bề trên của muội và huynh. Hơn nữa, công phu của huynh đã luyện đến bình cảnh tầng thứ ba. Tuy nói là có công pháp của cha, nhưng không có ai chỉ điểm cho.

- Chẳng phải là Cửu Nhi tỷ chỉ điểm đó sao?

Yến Nô nói:

- Nô chỉ luyện đến công phu tầng thứ ba, sao có thể chỉ điểm cho huynh được?

Lời nàng nói thật sự có lý. Trước kia nàng dựa vào kinh nghiệm của mình để chỉ điểm cho Ngọc Doãn, nhưng hiện tại hắc đã luyện đến tầng công phu ngang bằng nàng, nếu có người bản lĩnh cao hơn chỉ điểm thì quả thật tốt hơn rất nhiều. Yến Nô nói vậy, Ngọc Doãn cũng không từ chối. Do dự một lúc, hắc làm như miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

An Đạo Toàn không kìm nổi mắg:

- Tiểu tử ngươi thật sự chẳng hiểu chuyện. Dưới thiên hạ này, có biết bao nhiêu người muốn tạo quan hệ với Trần Hi Chân, mong lão ta chỉ điểm một chiêu nửa thức. Lời Cửu Nhi tỷ nói, ta vô cùng tán thành. Nếu thật sự được sự chỉ điểm của lão ta, sau này không chừng ngươi còn tiến xa hơn...

- Ta đi cũng được, nhưng nên nói thế nào?

Về mặt Ngọc Doãn đầy ảm ức, tuy nói là bằng lòng đi nhưng thái độ miễn cưỡng của hắn thì bộc lộ hẳn ra mặt.

Yến Nô thấy hắn như vậy thì bật cười thành tiếng.

Đêm đó trong nhà Lý Bảo đèn đuốc sáng trưng.

Thập Bát La Hán đều đến. Sau khi thăm hỏi Lý Bảo xong tất cả đều ngồi xuống.

Lã Chi Sĩ ném gậy sang một bên, hạ giọng nói:

- Sư phụ, Ngọc Tiểu Ất kia lợi hại như vậy sao?

Lý Bảo nhắm mắt lại, không trả lời.

Cát Phổ nói:

- Lã sư huynh! Ngọc Tiểu Ất thật sự tiến bộ rất nhanh, hôm nay giao đấu ngang sức với sư phụ. Tuy nhiên điều khiến người ta đau đầu chính là hai kẻ bên cạnh hắn là Dương Tái Hưng và Cao Sủng cũng không hề thua kém. Ba người này đi cùng nhau đủ để càn quét Nhân Tự Phòng của Ngự quyền quán, huynh nói xem có lợi hại không?

Lã Chi Sĩ nghe xong như hít phải luồng khí lạnh.

- Trong nhóm giáo đầu Ngự quyền quán kia ngoại trừ sư phụ ra không ai địch nổi hắn sao?

Lý Bảo mở miệng nói:

- Cái đó cũng chưa chắc. Theo ta được biết, trong đám giáo đầu Địa Tự Phòng chỉ có bảy tám người có thể thắng được hắn. Chỉ có điều ai ngờ lão yêu quái Trần Hi Chân lại là sư thúc của Ngọc Tiểu Ất. Nếu Trần Hi Chân đã mở miệng, những người ở Địa Tự Phòng dù bất mãn nhưng cũng phải nhẫn nhịn, cho nên không ra tay giúp ta. Mà nay nghĩ lại thật sự hối hận. Lúc trước nếu ta ra tay độc một chút, đánh chết thằng nhãi đó thì có phải không còn rắc rối nữa rồi không. Thằng nhãi này nay đã đạt được thành tựu, muốn đổi phó thật sự không phải là chuyện dễ.

- Cát Phổ! Ngày mai cầm danh thiếp của ta tới phủ Khai Phong, bảo lãnh em vợ người ra. Nói cho nó biết, đừng có đi gây chuyện thị phi nữa, cũng đừng đến lò mổ Liền Kiều gây rối. Ta nhận được tin lò mổ Liền Kiều kia là sản nghiệp của Tiểu Áp Ti nay đã cho Ngọc Doãn thuê rồi. Trước kia đó là nơi vô chủ, nó còn có thể kiêu ngạo. Nhưng hiện tại...nếu chặn đứt đường tiền tài của Tiểu áp ti, chỉ sợ sau đó ta có ra mặt cũng chưa chắc đã bảo vệ nó được bình an ở Khai Phong đâu.

Cát Phổ nghe vậy vội đứng lên nói:

- Đệ tử đã hiểu.

Trên mặt Lý Bảo lộ vẻ âm đạm:

- Chim đã đủ lông cánh, thật sự chim đã đủ lông cánh....nếu muốn tiếp tục chèn ép, sợ là vô cùng khó khăn.

- Sư phụ, chẳng lẽ cứ để tên đó kiêu ngạo hay sao?

Nào ngờ Lý Bảo hừ lạnh:

- Kiêu ngạo? Sợ rằng cũng không kiêu ngạo được lâu đâu. Hầu tử kia hiện nay đang ở Yến Vân, cho nên không đi tìm hấn làm phiền. Đợi hầu tử kia trở về thì xem hấn ta còn có thể kiêu ngạo được bao lâu. Bên Ngũ Long Tự kia cũng không phải là chỗ mà Trần Hi Chân có thể trấn áp, nếu Hầu tử kia ra tay, Ngọc Doãn chắc chắn phải chết. Hừ, lần trước Hầu tử kia tìm ta nói muốn hợp tác. Lúc ấy ta nghĩ có thể đối phó được với Ngọc Tiểu Ất, nên không đồng ý...Cát Phổ, đợi người đưa em vợ người ra rồi, bảo nó nói với thuộc hạ nó theo dõi sát cho ta. Nếu Thông Tí Viên Đường Cát trở về thì nhất định phải báo cho ta biết ngay.

Lý Bảo nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt hiện lên tia thù hận.

228. Chương 227: Tây Hành Ký

Phong ba Ngự quyền quán đã qua được ba ngày. Dần dần không ai thảo luận đến chuyện đó nữa.

Nơi này là Khai Phong, đế đô khởi thủy của vương triều Đại Tống. Từ trong hoàng cung mỗi ngày đều phát sinh những tin tức khiến cả Đại Tống chấn động; nơi này có hơn triệu nhân khẩu, lại là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất. Mỗi một ngày đều phát sinh đủ loại sự việc, chuyện lớn chuyện nhỏ ...

Ngọc Doãn khiêu chiến Ngự quyền quán đường như là câu chuyện cửa miệng của mọi người. Nhưng thảo luận ba ngày đã đủ rồi, bởi vì trong tòa thành thị này ngày nào cũng đều có chuyện mới phát sinh. Vì thế, chủ đề cũ dần dần nhạt đi, mọi người bắt đầu thảo luận chủ đề mới.

Nghe nói Mậu Đức Đế Cơ và Thái Điều cãi nhau?

Ừm, chẳng những cãi nhau, hơn nữa Mậu Đức Đế Cơ trong cơn tức giận đã rời khỏi Thái phủ, về hoàng thành để ở rồi.

Nghe nói người nước Liêu thua?

Đúng vậy, lần này người nước Liêu thất bại thảm hại, Thiên Tộ Đế bị bắt làm tù binh.

Nghe nói...

Người Khai Phong vĩnh viễn cũng không thiếu đề tài để nói, cho nên việc Ngọc Doãn khiêu chiến Ngự quyền quán cũng dần dần không được nhắc đến nữa.

Tuy nhiên dù không được mọi người nhắc tới nữa, nhưng không có nghĩa là mọi người đã quên. Sau khi trải qua trận chiến này Ngọc Doãn xem như lập nên uy danh, đồng thời Dương Tái Hưng và Cao Sùng cũng được nhiều người biết đến.

Dương Tái Hưng vì dám động thủ với Trần Hi Chân, nên có biệt hiệu là “Ngọc Toan Nghê”. Toan Nghê, là một trong chín con rồng trong truyền thuyết, là mãnh thú thời thượng cổ có thể xé xác hổ báo. Sau khi biết mình có biệt hiệu như vậy, Dương Tái Hưng vô cùng đắc ý. Lúc đó Cao Sùng chưa thể hiện được bản lĩnh thật sự, nhưng một quyền đánh bay Cát Phổ, cũng được mọi người tán thưởng. Gã vốn là người Khai Phong, cho nên càng được người Khai Phong chấp nhận. Gã từng là kiêu phu nên nhiều người cũng biết, cộng thêm tính cách trầm lặng ít lời, cho nên người ta đặt biệt hiệu cho gã là Ngọc Bí Hỷ, cũng là một trong chín con rồng, ở trong truyền thuyết là loài vật có sức mạnh rất lớn.

Hơn nữa Ngọc Doãn đã có biệt hiệu là Ngọc Giao Long. Vì vậy mà ba người này lập tức trở thành “Ba con rồng Đông Kinh”, vô cùng nở mày nở mặt.

Phong ba của Ngự quyền quan được mọi người dần dần ít nhắc tới thì cuộc sống của Ngọc Doãn cũng dần khôi phục lại sự yên bình.

Ngày thứ sáu sau lần khiêu chiến, Ngọc Doãn cũng chuyển lò mổ Tam Xóa Hà Khẩu, chính thức đưa lò mổ Liên Kiều đi vào hoạt động.

Lò mổ Liền Kiều rộng lớn hơn so với lò mổ ở Tam Xóa Hà Khẩu, có thể chứa được mấy chục người làm việc trong đó. Vốn Ngọc Doãn dự tính tuyển thêm nhân sự, nào ngờ Ngưu Cao lại chạy tới khẩn cầu hẳn giúp bố trí cho một số bà con.

Người thôn Ngưu gia vào Khai Phong cũng thuận lợi ở lại.

Nhưng lập tức gia tăng hơn một trăm miệng ăn, dù là Liễu Thanh cũng cảm thấy có chút khó xử. Vừa lúc nghe nói Ngọc Doãn muốn tìm thêm người, Ngưu Cao liền chạy tới thỉnh cầu Ngọc Doãn giúp. Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, cũng hiểu tiền công thuê người ở phủ Khai Phong không hề ít, chẳng bằng tuyển chọn người ở thôn Ngưu gia. Thứ nhất là người bên ngoài sẽ không gây chuyện sinh sự; thứ hai cũng có thể giảm bớt chút chi phí. Sau khi suy xét Ngọc Doãn liền đồng ý, chọn mười lăm thanh niên cường tráng thôn Ngưu gia đến làm việc.

Số lượng người tại lò mổ Liền Kiều lập tức đạt đến hơn ba mươi. Với con số như vậy quy mô của lò mổ không hề nhỏ.

Lò mổ Liền Kiều khai trương có rất nhiều người đến ủng hộ. Tưởng Môn Thần và Trương Tam mặt rõ đến đầu tiên, lúc gặp Ngọc Doãn thì vô cùng nhiệt tình.

Tiểu Ất nay không còn là Ngọc Tiểu Ất trước kia bị Quách Kinh áp bức đến đường cùng nữa, nên Trương Tam mặt rõ và Tưởng Môn Thần không còn thái độ như trước kia với hắn, mà mở miệng một câu “Tiểu Ất ca”, ngậm miệng cũng một câu “Tiểu Ất ca”, đầy sự kính nể.

Đặc biệt Tưởng Môn Thần thì trong lòng vô cùng sợ hãi. Lúc trước y là người giúp đỡ Quách Kinh, mang đến cho Ngọc Doãn không ít rắc rối. Trước kia dù Ngọc Doãn đàn rất hay, y cũng không sợ. Nhưng hiện tại Ngọc Doãn khiêu chiến Ngự quyền quán, bên cạnh còn có cao thủ là Dương Tái Hưng và Cao Sùng, lại có những kẻ liều mạng như Vương Mẫn Cầu và Hoắc Kiên đều không phải là nhân vật tầm thường dễ đối phó. Vương Mẫn Cầu nay cũng có biệt hiệu. Gã ra tay mau lẹ, hành động như gió, cho nên người ta đặt biệt hiệu cho gã là “Tiểu Tam Lang – Nhất trận phong”; Hoắc Kiên ra tay tàn nhẫn một chiêu là muốn đoạt mệnh người khác, cho nên được gọi là “Quỷ kiếm nhi – Thao Dao quỷ”. Đây chính là hai đại mãnh tướng lưu manh của Ngọc Doãn.

Ngoài ra, tại cửa hàng Ngọc gia còn có mười hai đao thủ, xưởng thịt chín có hai mươi người giúp việc.

Mà nay tính cả hơn ba mươi người ở lò mổ Liền Kiều nữa thì thuộc hạ của Ngọc Doãn đã có 50~60 người rồi. Đây không phải là loại lưu manh vô lại có bản chất có phúc cùng hưởng, gặp nạn thì bỏ chạy. Đám người này dựa vào Ngọc Doãn để kiếm ăn, nếu thật sự có người tìm Ngọc Doãn gây rắc rối, thì những người này dám liều mạng vì hắn, nên ai dám đi trêu chọc vào?

Cộng thêm Ngọc Doãn có quan hệ mật thiết với phủ Khai Phong.

Chẳng phải ngay cả Tiểu Khôn Ấp Ti cũng đến ủng hộ hay sao?

Thạch Xuyên Thạch Tam Lang kia từ một quân phổ Hưng Long quan được nâng lên làm Ban Trưởng của phủ Khai Phong, cũng không phải người bình thường có thể sánh được.

Còn có Điện Tiền Ti, Cẩm quân Đông Kinh áp quan Phong Huống đều xưng huynh gọi đệ với Ngọc Doãn.

Nghe người ta nói, Phong Huống và Ngọc Doãn từ nhỏ lớn lên cùng nhau, từng báii môn hạ của Ngọc Phi, học đồ vật một thời gian. Tuy nhiên sau này bởi vì say rượu lỡ tay đánh chết người mà phải trốn khỏi Đông Kinh. Tháng năm năm nay, Phong Huống đã trở lại, chẳng những rửa sạch tội danh, còn làm tới chức Cẩm quân Áp quan. Tuy rằng Áp quan không phải là chức quan có thực quyền nhưng điều quan trọng là, sau lưng gã có Mã Cao vừa mới nhậm chức Quân Sứ Cẩm Quân.

Mã Cao vốn là thống chế Tương Châu, cũng không biết tại sao được Trương Thúc Dạ coi trọng, điều đến Đông Kinh đảm nhiệm chức Quân Sứ.

Mấy năm trước Phong Huống nhập ngũ ở Tương Châu, được Mã Cao đề bạt. Lần này mới có cơ hội trở về Khai Phong, cũng trở thành quan quân.

Những người này đều có quan hệ với Ngọc Doãn.

Tướng Môn Thần nhìn mà đau đầu, nên lúc nói chuyện với Ngọc Doãn thì vô cùng cẩn trọng.

Cũng may Ngọc Doãn không so đo chuyện cũ mà trò chuyện vui vẻ với Tướng Môn Thần và Trương Tam mặt rõ, khiến y an tâm rất nhiều.

- Thập Ngũ Ca làm thế chẳng phải là xem thường ta sao? Lúc trước Thập Ngũ Ca cũng bị Quách Thiếu Tam bức bách, mà Tiểu Ất thật sự đã phạm phải quy củ. Trong chuyện này Thập Ngũ Ca người chưa hề thừa cơ hãm hại. Làm việc phải có quy tắc, nếu lúc ấy Thập Ngũ Ca thật sự tính kế, thì e rằng Tiểu Ất cũng khó có ngày hôm nay.

Tướng Môn Thần nghe xong vô cùng cảm thán. Đợi sau khi cùng Trương Tam mặt rõ rời khỏi lò mổ Liên Kiêu, gã nói với Trương Tam mặt rõ:

- Đúng là Tam ca có con mắt nhìn người, lúc trước dốc hết sức giúp đỡ Tiểu Ất. Ai có thể ngờ Tiểu Ất nay lại đạt thành tựu như này. Từ hôm nay trở đi, trong phố xá Tiểu Ất là nhân vật số một rồi.

Trương Tam mặt rõ thì cười khỏ:

- Ta nào có nhãn lực gì? Nếu nói là có nhãn lực, thì phải là lão La mới đúng. Chính lão đã nhìn thấy Tiểu Ất không phải là vật trong ao. Lúc trước ta giúp hắn là nể mặt mũi lão La. Tuy nhiên sau này khi Tiểu Ất đảm đương việc của lão La, ta đã biết sớm muộn gì hắn cũng có thành tựu một cách nhanh chóng.

Hai người dứt lời, đột nhiên nhìn nhau cười. Trong thâm tâm cả hai đã có chủ trương, từ nay về sau, nhất định phải thân cận với Tiểu Ất hơn mới được.

Đúng vậy, trong thành Khai Phong này dù là Lý Bảo cũng không có bản lĩnh tụ tập ba lực sĩ cấp chín. Ba con rồng Đông Kinh? Từ nay về sau ai có thể làm gì được Ngọc Tiểu Ất? Ít nhất, Tướng Môn Thần và Trương Tam mặt rõ không thể.

Mà nay, chẳng phải Ngọc Doãn cần có kết quả sao?

Quan lộ không thông, lại gây dựng nên căn cơ, đứng vững gót chân tại phố xá. Chỉ là căn cơ này còn phải kiến lập để sau này ở Đông Kinh không bị người Nữ Chân phá. Trong lòng Ngọc Doãn biết hẳn không thể nào thay đổi được đại cục, nhưng hẳn thật sự mong muốn có thể dùng phương thức của mình để giúp đỡ mọi người. Cho dù là sau này có chết cũng không tiếc nuôi chuyện đã được sống lại lần nữa.

Đứng ở trong lầu các lò mổ, Ngọc Doãn dõi mắt nhìn ra xa.

Dòng sông Biện chảy cuộn cuộn, tường thành hùng vĩ xa xa. Tất cả đều nổi bật trong bóng đêm.

“Ta có thể chứ? Ta thật sự có thể thay đổi lịch sử sao?”

Trong lòng Ngọc Doãn thầm tự hỏi. Nếu thật sự phải thay đổi, hiện nay vẫn còn xa mới đủ. Tuần san thời đại Đại Tống có lẽ là một cơ hội cuối cùng.

Rốt cuộc nên viết cái gì ở Tuần san thời đại Đại Tống này?

Ngọc Doãn trở lại ngồi xuống trước bàn.

“Hai ngày trước nghe nói quân Liêu bị Tuyên Đức đánh thua thảm bại, Thiên Tộ Đế bị bắt. Không biết hiện nay Yến Tử thế nào rồi, có dẫn người rời khỏi thành Khả Đôn chưa? Thật sự hy vọng cô ấy có thể sớm đứng vững.”

“Đúng rồi, quân Liêu?”

Ánh mắt Ngọc Doãn đột nhiên chuyển dời đến Lâm Nha tạp ký.

Hãy bắt đầu từ cuộc chiến thảm bại của nước Liêu đi!

Nghĩ đến đây, hẳn nhắc bút viết ba chữ: Tây Hành Ký rất to. Hẳn sẽ không đi thẳng vào bàn việc người Nữ Chân mà để rắc tội nhiều người. Dù sao trong cái triều đình này, phái nghị hòa trước sau vẫn chiếm thượng phong, nếu chẳng may chọc giận tới những người đó, chẳng phải để cho chúng sẽ bóp chết Tuần san

thời đại Đại Tổng ngay từ trong trứng nước hay sao. Biện pháp tốt nhất là từ góc độ nước Liêu bàn luận người Nữ Chân, có lẽ sẽ dễ dàng được mọi người tiếp nhận.

Ngọc Doãn tự biết hần hành văn không hay, tuy nhiên điều đó không quan hệ.

Sau khi viết xong sẽ để Trần Đông trau chuốt một chút, chắc hẳn y sẽ rất vui vẻ làm việc này.

Ừ, viết " Tây Hành Ký "!

Vào thu, thời tiết mau lạnh.

Những cơn gió thu hiu quạnh thổi qua phố lớn ngõ nhỏ trong thành Khai Phong.

Tòa nhà ở ngõ Quan Âm đã khởi công, tiến triển nhan chóng. Mà sản nghiệp của Ngọc Doãn chỉ sau hơn mười ngày ngắn ngủi đã tăng thêm một phần.

Yến Nô tìm Trương Nhị tỷ để thương lượng, rồi sau đó bắt đầu chính thức gia công bàn chải đánh răng. Xương heo và lông mao lợn đều có sẵn, công nghệ lại vô cùng đơn giản. Trương Nhị tỷ thử nghiệm nhiều lần cuối cùng đã thiết kế ra một quy trình đầy đủ. Trước tiên xử lý tốt mảnh xương cốt, sau đó luộc lông mao lợn lên để tiêu độc khử mùi, rồi tìm người tiến hành gia công lông mao lợn. Cứ năm đến mười sợi thành một nhóm, cuối cùng cuốn chặt lông mao lợn với mảnh xương, dùng dây nhỏ cố định. Như vậy là một bàn chải đánh răng đơn giản đã hoàn thành.

Một người phụ nữ trong thời gian một ngày là có thể làm ra một trăm cái.

Thứ này đưa ra thị trường cũng không đắt tiền, chỉ có tiền mà thôi. Vật liệu có sẵn đấy, chỉ cần tiến hành gia công đơn giản một chút, không cần phải tốn chi phí gì cả. Phí tổn duy nhất là tiền công. Năm bàn chải đánh răng một tiền tiền, vậy một người một ngày có thể thoải mái kiếm được hai ba mươi tiền rồi.

Yến Nô hứng trí nói kế hoạch của nàng với Ngọc Doãn. Nào ngờ Ngọc Doãn lại nhăn mày.

- Chủ ý của Cửu nhi tỷ rất tốt, nhưng nàng có nghĩ tới cần phải tìm bao nhiêu người không?

Yến Nô cười hì hì nói:

- Tiểu Át ca thực ngốc, căn bản không cần tuyển người. Nô và Nhị tỷ thương lượng rồi. Chúng ta chỉ phụ trách gia công mảnh xương và luộc lông mao lợn. Những việc còn lại sẽ để đám phụ nữ làm. Phần lớn các nàng đều rảnh rỗi ở nhà nên sẽ làm, còn có thể kiếm thêm tiền mua son phấn, chắc chắn sẽ không từ chối. Cho nên căn bản không cần xưởng, không cần thuê nơi làm, chỉ có điều làm thế nào để mọi người biết đến thứ này thì vẫn có chút rắc rối.

Ngọc Doãn nghe vậy thì chỉ biết trợn mắt há mồm.

229. Chương 228: Con Đường Phát Tài Của Yến Nô

Ngọc Doãn luôn cảm thấy cách của Yến Nô nói có chút hơi quen tai, đúng là thường nghe nói ở hậu thế.

Nhưng đây là thời Tống!

Tuy vậy Ngọc Doãn lại tán thành chủ ý của Yến Nô. Làm như thế quả thật có thể tránh được chi phí đi thuê mặt bằng, giảm bớt một khoản chi lớn. Đồng thời đối với những bà nội trợ cả ngày rảnh rỗi không việc gì làm mà nói cũng mang đến một con đường phát tài.

Chỉ là, làm sao đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài đây?

Ngọc Doãn ở kiếp trước không có học qua thương mại, đối với việc làm sao đẩy mạnh tiêu thụ, đúng thật là không có cách.

Yến Nô thấy hần không nói, liền cười:

- Thật ra nô ngược lại có một chủ ý, nhưng không biết nên dùng không?

- Cửu Nhi tỷ cứ nói dùng ngại.

Mặt của Yến Nô đỏ lên.

Cô tỏ ra có chút ngại ngùng, cúi đầu xuống thật lâu, mới hạ giọng nói:

- Hôm qua Đại Lang Lý gia đến nói chuyện với Tiểu Ất ca, nô tình cờ nghe thấy. Tiểu Ất ca muốn làm đại sự, muốn làm cái tuần san Đại Tống gì đó, hình như phải in ấn không ít... Nô đang nghĩ, Tiểu Ất ca phải chăng tìm người chút văn chương, nói chút về chỗ tốt của bàn chải đánh răng được chăng? Tới lúc đó nô lại đi tìm một số người tặng nước súc miệng, cho bọn họ một số bàn chải, bảo bọn họ tặng miễn phí ra ngoài, cũng có thể làm người ta biết đến.

Đời Tống là thời đại tương đối tự do thương mại.

Không phải đã nói, thời Tống là thời đại một chân bước vào cận đại tư bản chủ nghĩa sao? Nhưng không ngờ Yến Nô lại có đầu óc như vậy, còn nghĩ ra hai cách “quảng cáo” và dùng thử miễn phí, thật sự làm Ngọc Doãn hơi giật mình.

Đúng vậy, ta có thể tiến hành quảng cáo mà!

Nếu trong tay ta nắm giữ tiếng nói truyền thông duy nhất Đại Tống, thì làm chút quảng cáo, lại có ngại gì?

Hai tròng mắt Ngọc Doãn đảo tròn, liền nảy ra sáng kiến.

Thấy Yến Nô vẫn là bộ dạng dè dặt, hần ngược lại cười:

- Cửu Nhi tỷ, chủ ý này rất hay, ngày mai ta liền đi tìm Thiếu Dương thương lượng.

Văn tự huynh ấy rất tốt, không phải ta có thể sánh bằng.

Thay vì ta cố gắng tâm tư viết, chỉ bằng bảo huynh ấy giúp đỡ, thuận tiện còn có thể cho huynh ấy chút tiền nhuận bút, cũng có thể có chút trợ cấp.

Được Ngọc Doãn khen ngợi, Yến Nô lập tức vui vẻ lên.

Cô liên tục gật đầu:

- Vậy cứ theo Tiểu Ất ca nói.

Nói xong, Yến Nô xoay người liền chạy ra khỏi phòng. Thấy bước chân của cô nhún nhảy, rõ ràng giống như đứa trẻ được trưởng bối khen ngợi.

Kỳ thực, cô mới mười bảy tuổi, không phải là đứa trẻ sao?

Ngọc Doãn thấy bóng lưng của Yến Nô, trong mắt lóe lên tình cảm dịu dàng...

- Lục tẩu, sáng sớm lại phải đi đâu vậy?

Mưa nhỏ cả đêm, trong không khí sáng sớm, còn mang chút hơi nước.

Gió sớm có chút trong lạnh, Dương Kim Liên mở cửa bị gió thổi ập vào mặt, lập tức giật nảy mình lạnh toát.

Cô theo bản năng nắm chặt vạt cổ áo, thở ra hơi khí đục, sau đó bước đi ra khỏi nhà. Bởi vì cô ở là nhà lâu, trong nhà cũng không có nước giếng có thể sử dụng, cho nên nước dùng mỗi ngày, phần lớn đều là mua từ bên ngoài. Trong phủ Khai Phong này, bán nước cũng là một kế sinh nhai, nuôi sống không ít người. Sáng sớm, bọn họ sẽ lấy nước suối trong ngọt từ ngoài thành, theo giao hẹn trước đó liền đưa tới nhà. Có chút giống như bán nước tinh khiết ở hậu thế, bên mua đặt thùng rỗng ở cửa, bên bán dựa theo số lượng thùng rỗng đổi lấy, tới cuối mỗi tháng thì tới nhà thu tiền, tiền lời cũng không tệ.

Phu quân không ở trong nhà, Dương Kim Liên dùng nước cũng không nhiều.

Mỗi ngày cần sáu thùng nước, ngoại trừ dùng để uống sinh hoạt ra còn có thể tắm rửa.

Cô ở cửa cầm lên một thùng gỗ đầy nước suối, đang định đi vào nhà, lại thấy một người phụ nữ quen thuộc cách vách đang ra khỏi nhà chuẩn bị đi.

Tuy không phải quen lắm, nhưng vẫn phải chào hỏi một cái.

Bà con xa không bằng láng giềng gần, đặc biệt là lúc phu quân không có ở nhà, những người phụ nữ này lại giúp đỡ cô không ít.

Người phụ nữ đó đang mang cái bao nhỏ, nghe thấy Dương Kim Liên chào hỏi, liền dừng bước lại:

- Kim Liên, sao Đại Lang nhà cô còn chưa trở về à?

Dương Kim Liên cười khổ một tiếng nói:

- Đúng vậy, lần này ra ngoài lâu một chút.

- Cô nói ông ấy một Thái Học Sinh, không thích đọc sách, lại chạy ra ngoài làm gì? Để cô một phụ nữ yếu đuối ở nhà, thật là có chút không ổn... Nào nào nào, tôi giúp cô! Xem cô da thịt trắng mịn, sao có thể xách nhiều nước vậy chứ?

Nói xong, Lục tẩu liền chạy tới, xách thùng nước lên đi vào nhà.

Dương Kim Liên trong lòng cũng vạn phần cảm kích, cũng cùng vào nhà, liền cười nói:

- Lục tẩu bình thường ít ra ngoài, hôm nay sao sớm như vậy?

Lục tẩu giơ giơ cái bao nhỏ trong tay:

- Hi hi, chỉ là đi giao bàn chải đánh răng.

- Bàn chải đánh răng?

- Đúng vậy, chính là vật này.

Lục tẩu giúp Dương Kim Liên xách nước tới trong nhà, sau đó đặt cái bao nhỏ trên bàn. Mở ra bày ra bên trong từng cái bàn chải đánh răng bày đặt vô cùng chỉnh tề, ước chừng có một hai trăm chiếc, bà cười hì hì nói:

- Cũng không biết thứ này mang đến lợi ích gì, dù sao có người bảo ta làm, còn cho tiền công, liền nhận việc này. Cô đừng xem thường vật này, năm cây chính là một văn tiền, ta một ngày có thể làm hai trăm cây, thì tiền công bốn mươi văn, lại cũng có lời.

Dương Kim Liên không khỏi tò mò cầm lên một cây, nhìn trái, nhìn phải, nhưng nhìn không hiểu dùng như nào.

- Lục tẩu, thứ này dùng làm gì?

Lục tẩu ha ha cười:

- Cái này ai lại hiểu được?

Nhưng thứ này nghe nói là Ngọc đại quan nhân mò mẫm làm ra, chỗ dùng cụ thể, nghĩ cũng có ông ta biết. Mà bây giờ Ngọc đại quan nhân mang việc này ra để chúng tôi làm, thật sự bận rộn không ít... Hôm nay làm được hai trăm cái cũng hài lòng rồi, được bốn mươi văn tiền. Hì hì, vừa đủ có thể mua chút thịt về để thẳng con nhà ta đỡ thèm.

- Ngọc đại quan nhân?

Dương Kim Liên ngần ra.

Lục tẩu nói:

- Đó là Ngọc Giao Long phố Mã Hành, Ngọc Doãn Ngọc đại quan nhân.

Kim Liên cô mới tới Khai Phong, có thể không biết được danh hiệu của Ngọc đại quan nhân. Ông ấy có cửa hàng thịt ở phố Mã Hành, còn mở lò mổ và xưởng thịt chín, có thể chơi đàn rất giỏi. Lúc trước còn đánh bại Phùng Siêu đệ nhất kê cầm, quả nhiên là tài tử.

Đúng rồi, khoảng thời gia trước ông ấy còn có một lần giải từ, cũng là rất hay.

Đáng tiếc ta nghe không hiểu lắm, nói không chừng Đại Lang nhà cô cũng biết tên ông ấy... Đúng rồi, mười ngày trước, ông ấy còn khiêu chiến Ngự Quyền quán, nghe nói cả Tiểu Quan Tác Lý Bảo cũng không phải đối thủ ông ấy.

Lục tẩu nói xong, lại do dự một chút.

Bà liếc mắt nhìn quanh căn phòng, hạ giọng nói:

- Kim Liên, Lục tẩu có câu, không biết nên nói không.

- Hả, xin Lục tẩu nói rõ.

- Ta biết, Đại Lang là có bản lĩnh, Kim Liên cô gả cho Đại Lang ngược lại cũng không phải lo lắng cái ăn cái mặc.

Nhưng phụ nữ mà, luôn phải để lại chút tiền riêng mới tốt, tránh sau này thật có chuyện xảy ra, lại bản thân không có đồng nào...

Người trong hẻm này, phần lớn đều biết Dương Kim Liên nhà không thiếu tiền.

Lý Đại Lang đó dường như có tiền bạc xài không hết. Ban đầu lúc mua căn nhà này, chính là vô cùng hào khí, mở miệng liền trả giá năm trăm quan. Điều này cũng làm các hàng xóm láng giềng đối với Lý Đại Lang tràn đầy hiếu kỳ và tôn kính. Nhìn cách ăn mặc của Dương Kim Liên, tuy đơn giản nhưng làm tinh xảo, giá cả không thấp. Đùng nói mỗi ngày sáu thùng nước, chính là tiền sáu mươi văn.

Nhà người bình thường, làm gì có tiền dành dụm?

Nhưng Lục tẩu nói phen này, lại cũng không có ác ý gì.

Dương Kim Liên chợt nghe tên của Ngọc Doãn, trong lòng khẽ động, mặt nhất thời thẹn đỏ.

Ngọc Doãn, không phải chính là người đàn ông bị nô giội nước tắm sao? Thì ra huynh ấy ở Khai Phong, lại có tiếng tăm lớn như vậy?

Trái tim nhất thời đập thành thạch.

Sau khi Dương Kim Liên chuyển tới Khai Phong, rất ít xuất đầu lộ diện

Thậm chí ngay cả bạn của Đại Lang đến, cô phần lớn thời gian cũng là ở trên lầu.

Ngoại trừ cùng quê ra, cũng không có bạn bè gì, càng rất ít đi ra con hẻm này. Cũng chính là vì nguyên nhân này, Dương Kim Liên thật là không rõ danh tiếng của Ngọc Doãn, nhưng nghe ý của lời nói Lục tẩu hình như Ngọc Doãn đó cũng người phi thường.

Bên tai đột nhiên vang vọng lời dặn dò có chút quan tâm của Ngọc Doãn hôm đó.

Trong đầu liền hiện lên cảnh tượng xấu hổ hôm đó...

Suy nghĩ của Dương Kim Liên nhất thời trở nên lộn xộn hẳn lên.

- Kim Liên, Kim Liên...

- Hả, Lục tẩu, ta đang nghe đây.

- Những lời nói lúc này, cô đừng nói với Đại Lang, tránh Đại Lang nói ta không phải.

- Đương nhiên sẽ không, Lục tẩu cũng là ý tốt, Kim Liên cảm kích còn không kịp, sao có thể nói với Đại Lang chứ?

- Đúng rồi, việc của Ngọc đại quan nhân đó làm như nào?

- À, rất đơn giản, thì ghi danh, sau đó ký xong khế ước, lãnh được vật liệu, về nhà làm là được.

Ngọc đại quan nhân cũng không thúc giục, dù sao cô làm xong rồi, thì tới giao hàng, sau đó cầm tiền. Nếu còn muốn làm tiếp thì tìm bọn họ lãnh tài liệu trở về làm tiếp là được. Tài liệu lần trước mang thiếu, lần này tới nhất định lãnh nhiều một chút mới được.

- Lục tẩu, nó cũng có thể làm không?

Lời nói này vừa ra, mặt của Dương Kim Liên đỏ rần lên.

Cô cũng không biết tại sao có thể nói ra lời nói như vậy, nhưng lại giống ma xui quỷ khiến nói ra.

Lục tẩu trước đây cũng chỉ là tùy tiện khuyên bảo, nhưng không ngờ Dương Kim Liên lại thật sự động tâm, thế là cũng ngần ra, nhưng liền chợt cười nói:

- Sao làm không được? Chỉ cần tới bên đó đồng ý khế ước là được... nhưng Kim Liên, cô thật sự muốn làm việc này?

Dương Kim Liên lúc này cũng hồi phục lại tinh thần, vững vàng tâm tư, nhẹ giọng nói:

- Nô ở nhà cũng rảnh rồi, Đại Lang cả ngày không ở nhà, nếu có việc cũng có thể giải phiền muộn này. Nhưng tới lúc đó còn cần Lục tẩu chỉ giáo nhiều mới được.

- Nào dám, nào dám!

Lúc Tẩu đang nói chuyện, hướng ra ngoài nhìn sắc trời.

- Ta phải đi rồi, sớm một chút đổi tiền về... Kim Liên nếu có ý thì đi cùng với ta?

- Dạ, như vậy vừa đúng lúc.

Dương Kim Liên cũng nói hiểu rõ, rốt cuộc là mình bị làm sao vậy?

Nhưng cuối cùng cũng theo lời nói của Lục tẩu, thay y phục, liền cùng Lục tẩu đi ra ngoài, đi về hướng lò mổ Liên Kiều.

- Lục tẩu, Ngọc đại nhân đó là người thế nào?

- À, Tiểu Ất ca.. Nói ra thật không tốt.

Lục tẩu vừa đi vừa nói chuyện với Dương Kim Liên:

- Ngài ấy ở hẻm Quan Âm cũng không có giao tập gì, rất nhiều chuyện cũng đều là nghe đồn mà đến. Nghe nói ngài ấy vốn là lưu manh phố Mã Hành, trước đây thích đấu đá tranh giành, nhưng cũng là một nhân vật tiếng tăm. Đầu năm nay bị người ta tính kế, suýt chút nữa bị Lý Bảo đánh chết cho...

Nhưng sau đó cũng không biết làm sao, đột nhiên cải tà quy chính, bắt đầu làm ăn chân chính.

Lúc tháng 3 ngài ấy từng chơi đàn ở chùa Đại Tướng Quốc, chơi thật hay. Lúc đó ta cũng đi xem, tuy nghe không hiểu lắm, nhưng cảm thấy rất lợi hại. Sau này ngài ấy càng phát lên, không những trả được nợ, còn đánh thắng Lã Chi Sĩ hẻm giết heo.

Thời gian trước nghe người ta nói ngài ấy hộ tống một trưởng bối đi Thái Nguyên, nhưng không biết làm sao bị cuốn vào trong trận thị phi, biến mất hai tháng mới trở về. Vừa về đến, liền đặt mua lò mổ, còn ở trong Ngự Quyền quán đánh thắng Lý Bảo.

Ừm, cũng thật đáng tiếc cho Ngọc đại quan nhân!

Dương Kim Liên bên cạnh nghe, cảm thấy tim đập lên.

Cô bật thốt lên:

- Sao đáng tiếc?

- Xuất thân đồ tể, lại chưa có đi học, nên dù Ngọc đại quan nhân có nổi danh đến đâu thì cũng chỉ có thể ở mãi trong phố xá này.

230. Chương 229: Nha Nội Có Mời

Mười năm gian khổ đọc sách, mai kia thành danh thiên hạ biết.

Thời Tống tới nay trọng văn khinh võ, sĩ nông công thương, duy chỉ có trở thành “sĩ” mới có thể làm trở nên nổi bật xuất chúng chân chính.

Ngọc Doãn còn chưa vào học đường, muốn vào con đường làm quan thật khó khăn trùng trùng.

Dương Kim Liên tuy không tiếp xúc nhiều với bên ngoài, nhưng dù sao cũng là thê tử của Thái Học Sinh, sao có thể không hiểu được ảo diệu trong này?

- Nói như vậy quả thật đáng tiếc!

Hai người vừa đi vừa nói, bất tri bất giác liền tới lò mổ Liền Kiều.

Xa xa nhìn thấy ngoài lò mổ Liền Kiều người qua kẻ lại, náo nhiệt vô cùng. Cửa lớn có một dãy phòng nhỏ, tụ tập không ít phụ nữ, đang hỏi chuyện gia công bàn chải đánh răng. Còn có một số phụ nữ lại cầm bàn chải đánh răng đã gia công xong, tới thanh toán tiền công. Đây là sản nghiệp mới phát, rất nhiều người đều không quen lắm, cho nên tuy đối với cái này hứng thú không ít, nhưng phần lớn là đứng yên quan sát. Có phụ nữ ký xong kế ước, cũng là mỗi ngày đều muốn đến kết toán.

Các bà cũng sợ sẽ xảy ra bất trắc, nếu chẳng may Yến Nô ngưng việc này, há chẳng phải làm không đồng đồ khó hiểu này.

Cho dù là Lục tẩu, cũng mang cách nghĩ này.

Cho dù bà trên miệng khen Ngọc Doãn không dứt lời, nhưng trong lòng trước sau còn có chút lo lắng.

Nhưng tới cửa lò mổ kết sổ, lại phát hiện trong nhà nhỏ đã đặc biệt sắp xếp người phụ trách tiếp đãi. Ba người phụ nữ Đoạn Bi Câu ở đó kiểm kê, còn lại hai người phụ trách thanh toán tiền công. Người tuy nhiều, nhưng là đầu vào đấy.

Lục tẩu hứng chí bưng bưng tiến lên giao bàn chải đánh răng ra.

Sau đó giới thiệu Dương Kim Liên với người phụ nữ quản sự đó, liền rất nhanh ký kết ước.

Dương Kim Liên không thiếu tiền, cho nên cũng không định mỗi ngày đến kết sổ. Cô làm công việc này, càng nhiều vì giết thời gian, đồng thời trong lòng cũng có một loại chờ đợi chính cô cũng nói không rõ.

Cầm khế ước, Dương Kim Liên dưới dẫn dắt của Lục tẩu nhận được vật liệu.

Cô vác cái bao đang muốn cùng Lục tẩu rời khỏi, lại chạm mặt một con ngựa đi đến. Cưỡi trên ngựa rõ ràng chính là Ngọc Doãn.

Hôm nay Ngọc Doãn ra thành, đi tìm Ngưu Cao trao đổi.

Hắn phát hiện Ngưu Cao này cũng không phải người đen cao lớn thô kệch, hơi ngốc núc ních trong tiểu thuyết Thuyết Nhạc. Ngược lại Ngưu Cao vô cùng cơ trí, có những chuyện y nhìn cũng rất rõ ràng. Ngọc Doãn không tiện thể hiện rõ với Ngưu Cao, vì thể liền cách ba năm ngày tìm Ngưu Cao trò chuyện việc nhà, có lúc thậm chí lôi kéo Ngưu Cao tỉ thí võ nghệ.

Tình cảm là phải từ từ.

Thời gian lâu dài, tự nhiên có thể thành bạn.

Càng hướng hồ Ngọc Doãn và Ngưu Cao vốn chính là bạn, khoảng thời gian này hai người tiếp xúc cũng làm giao tình này càng thêm sâu sắc rất nhiều.

Ngọc Doãn xa xa liền nhìn thấy Dương Kim Liên, không khỏi ngẩn ra.

Hắn xoay người xuống ngựa, mỉm cười nói:

- Dương gia nương tử, sao lại tới đây?

Không biết tại sao lúc không nhìn thấy Ngọc Doãn, thì nghĩ tới hần. Nhưng lúc thật sự nhìn thấy Ngọc Doãn, quả tim của Dương Kim Liên này lại là đập phình phịch, lấp bắp không biết nên mở miệng thế nào, má phần lúm đồng tiền lập tức đỏ bừng...

Lục tẩu ngẩn ra, chột nhìn ra manh mối.

- Kim Liên và Ngọc đại quan nhân quen nhau?

- A...

Dương Kim Liên vừa muốn mở miệng, lại nghe Ngọc Doãn nói:

- A, lần trước ta đi qua nhà Dương gia nương tử đúng lúc gặp mưa to, ướt cả mình, Dương gia nương tử thấy ta đáng thương, liền dẫn ta vào trong nhà, còn đổi bộ y phục hộ ta. Vốn định hai ngày nữa liền trả lại, không ngờ càng nhiều chuyện xảy ra, hoàn toàn không thoát thân được. Nếu không nhìn thấy Dương gia nương tử, lỡ suýt chút nữa quên mất.

Ngọc Doãn nói là rành rọt, giống như là chuyện rất bình thường.

Nếu không như vậy, Lục tẩu sẽ không nghi ngờ gì.

Ngược lại, nếu Ngọc Doãn che giấu, nói không chừng liền phải sinh ra đồn đại gì.

Dương Kim Liên nhẹ giọng lú rú:

- Không dám nhận, nếu đại quan nhân có thời gian hãy đến là được.

- Ha ha, Dương Kim Liên ở trong hẻm chúng ta, chính là thiện tâm nổi danh.

- Nhưng cô ấy ở trong nhà buồn khổ, nghe nói bên đại quan nhân có việc làm, cho nên liền tới hỏi một chút, sau này kính xin đại quan nhân chiếu cố nhiều.

Dương Kim Liên ngẩn ra, nhẹ nhàng kéo tay áo của Lục tẩu một cái.

Nhưng Lục tẩu đó lại tỉnh bơ, cứ nói thao thao bất thuyệt, cũng nhân cơ hội nói cho Ngọc Doãn biết tên của mình.

Dương Kim Liên trong nhà buồn khổ sao?

Ngọc Doãn cũng không có cảm giác này... quần áo trên người phu quân cô, tính chất không tầm thường, chế tác đẹp dễ sang trọng, không giống gia đình khổ sở.

Nhưng, hần rất nhanh phản ứng lại, hiểu rõ tâm ý của Lục tẩu.

Chỉ sợ “quan tâm thật nhiều” mới là trọng điểm, về phần quan tâm Dương Kim Liên hai là quan tâm bà? Ha ha, điều này thật khó nói!

Lập tức hướng về Dương Kim Liên cười một cái, lại thấy mặt của cô gái này thoáng cái đỏ hơn.

Hần gật đầu, không nói tiếp, chỉ là hướng về Lục tẩu chấp tay, liền dắt ngựa đi vào lò mổ.

Làm Lục tẩu có chút phát mộng.

Bà vốn chính là hy vọng có thể tăng thêm chút tiền công, nhưng Ngọc Doãn lại như vậy là ý gì?

- Lục tẩu, lúc này sao nói như vậy, nô buồn khổ lúc nào?

Lục tẩu nghe thấy vội nói:

- Kim Liên sao quá thành thật vậy chứ, nếu quen biết với Ngọc Tiểu Át, thì xin cậu ta chiếu cố một cái, cũng thêm chút tiền công phụ giúp chi phí trong nhà cũng tốt. Ta biết Kim Liên không thiếu tiền, nhưng... ày, cũng không biết cậu ta hiểu chưa.

Dương Kim Liên cũng hiểu rồi!

Nhưng có chút oán trách liếc nhìn Lục tẩu một cái, vốn định trách cứ bà, nhưng nói tới bên miệng lại nuốt trở vào.

Đúng vậy, gia cảnh của Lục tẩu không khá giả.

Vậy cũng không trách bà được. Nhưng chỉ mong huynh ấy chớ nên hiểu lầm cho rằng nô là con gái tham tiền.

Hì hì hì, huynh nghĩ thế nào, liên quan gì nô?

Nô dù là tham tiền, cũng không liên quan với huynh ấy...

Nhưng trong lòng nghĩ như vậy, hai má lại nóng lên từng trập.

- Lục tẩu, hôm nay cũng không sớm nữa, lúc chúng ta trở về, còn phải mua thịt tươi, chó trỉ hoãn mới tốt.

Cái trán chau lại, suy nghĩ phải chăng Ngọc Doãn nghe lời Lục tẩu chiếu cố bà, liền vội gạt đầu, cùng Dương Kim Liên vội vàng rời khỏi.

Đối với Ngọc Doãn mà nói, Dương Kim Liên chỉ là khách vội vã qua đường trong cuộc sống.

Sau lúc tình cờ gặp mặt trong con hẻm nhỏ, hẳn thật sự quên mất chuyện này, nhưng không ngờ gặp nhau ngoài cửa lò giết heo nhà mình, chẳng lẽ là duyên phận?

Nghĩ đến đây, hẳn đột nhiên dao động.

Nhưng chỉ là một lần tình cờ gặp mà thôi, sao nghĩ nhiều chuyện vậy chứ?

Hắn dắt ngựa đi vào lò mổ, dắt Ám Kim vào bên trong chuồng, liền thẳng tới tiểu lâu lò mổ.

Lúc này, heo sống Trương Tam mặt rõ đưa tới cũng đã giết xong, thịt sống đã đưa tới cửa hàng Ngọc gia, xưởng Ngọc gia, còn có các tửu lâu. Lò mổ của Ngọc Doãn bây giờ mỗi ngày phải giết gần năm mươi con heo sống, trong đó cửa hàng chính Cao Dương, lầu Phan, lầu Thiên Kim Nhất Tiểu cùng với mười mấy cửa hàng chính như tửu lâu đường lớn Lương Môn, mỗi ngày cần phải tiêu thụ khoảng bốn mươi con heo sống. Thịt còn lại, lại để ở trong xưởng luộc thịt Ngọc gia và phố Mã Hành, khó khăn lắm cũng đủ dùng.

Từ khi lò mổ Liền Kiều khởi công tới nay, Ngọc Doãn mỗi ngày đều có thể chạy đến bên này, tự mình giết năm con heo sống.

Bộ hoa đao đó cùng hắn không ngừng thí luyện, dần dần nắm bắt ngày càng thành thục. Nhưng nếu nói thật sự xuất thần nhập quỷ còn xa không đạt được yêu cầu.

Yến Nô thì gần đây cũng là xuất thần nhập quỷ.

Lúc trưa cô sẽ đi cửa hàng Ngọc gia xem xem trước, sau đó lại tới hẻm Quan Âm kiểm tra một chút tiến độ công trình.

Sau buổi trưa lại cùng Trương nhị tỷ thì thầm với nhau, cũng không biết thương lượng chuyện gì. Buổi tối lúc Ngọc Doãn ở Lưu Tô viên dạy Từ Bà Tích hát, cô liền theo An Đạo Toàn đọc y thư, học y thuật, cả ngày bận rộn vô cùng.

Ngọc Doãn ngược lại không phản đối Yến Nô bận rộn như vậy, vì chính hắn cũng có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Nơi làm việc Tuần san thời đại Đại Tổng, đã toàn bộ chuẩn bị ổn thỏa, Lý Dật Phong đang phụ trách làm chuyện này. Từ lân cận Giác Tử Môn lúc đầu, dọn tới đường Tuần Nghi Kiều. Tòa nhà đó dưới danh nghĩa Cao Nghiêu Khanh liền dẫn những thợ thủ công cũng cùng vào.

Đồng thời, Lý Dật Phong còn thu nhận một số học sinh nghèo khó, phụ trách công việc như bài vở duyệt lại.

Chỉ chờ vừa tới ngày 15 tháng 8 thì sẽ phát hành số đầu tiên. Trước đó, phải tiến hành lượng lớn công tác chuẩn bị, cho nên cũng vô cùng bận rộn.

Tất cả mọi người đang bận...

Thế cho nên Yến Nô đã sớm nói phải đi thăm hỏi Trần Hi Chân, cũng trước sau không có chút thời gian rảnh đến.

Ngọc Doãn đối với lão quái vật này cũng là có chút kiêng kỵ.

Dù sao nghe An Đạo Toàn nói qua, giữa Trần Hi Chân và Chu Đồng cũng không đặc biệt hòa hợp, thậm chí còn có chút vướng mắc ân oán.

Cũng không biết lúc mình và Yến Nô đến thăm hỏi, lão quái vật rốt cuộc là thái độ gì?

- Tiểu Ất, cuối cùng về rồi à!

Ngọc Doãn mới đi tới cửa tiểu lâu, liền thấy Cao Sủng chạy ra:

- Trần công tử ở bên trong, đã chờ rất lâu rồi.

Trần công tử, chính là Trần Đông.

Sau khi Ngọc Doãn viết ra suy nghĩ của Tây Hành Ký, liền giao cho Trần Đông tra soát.

Trần Đông thì thế nào, cũng có chút sáng khoái, sau khi nghe ý tưởng của Ngọc Doãn, không nói hai lời liền nhận lấy công việc này.

Không thể không nói, tên này dù sao cũng là Thái Học Sinh.

Khiển từ đặt câu tuyệt không thể đánh đồng với người hiểu biết nửa vời như Ngọc Doãn, thậm chí trên một số chi tiết, càng chuẩn xác hơn thời đại này.

- Tiểu Át, quyển đầu của Tây Hành Ký này đã viết xong.

- Nhưng ta cảm thấy, văn chương quyển này tốt nhất hay là không cần đặt trên chính san đó của huynh nói. Nếu không nhất định sẽ gây ra rung chuyển trên triều đình. Bây giờ Đại Liêu mất nước, Tây Hạ xưng phiên, Quan gia đối với người Nữ Trục trước sau tồn tại có chút ảo tưởng... huynh nói người Nữ Trục lợi hại như vậy, chỉ sợ sẽ làm những kẻ chủ trương nghị hòa trên triều đình càng thêm quyết định chủ trương nghị hòa.

Cho nên ta ở trên suy nghĩ của huynh thay đổi một chút, huynh xem có được không?

Nói xong, Trần Đông liền đưa tờ giấy viết thảo lên.

Ngọc Doãn mở to mắt, nhất thời chân mày chau lại.

- Đây chẳng phải...

- Ủ, ta chính là dùng phương thức nhà tiểu thuyết, dùng phương thức thuyết thư giảng sử để nghiên cứu thảo luận chỗ đáng sợ của người Nữ Trục.

-Chủ yếu là bộc lộ ra người Nữ Trục giết người thành thói quen, bộ dạng hung tàn đáng sợ. Kể từ đó mọi người liền có thể có chút hiểu trực quan về người Nữ Trục. Còn trên triều đình, không chừng Quan gia cũng sẽ nảy sinh một chút dao động.

- Huynh... đã từng thấy người Nữ Trục tàn sát hàng loạt dân trong thành chưa?

Trần Đông ha ha cười:

- Ta tuy chưa thấy qua, nhưng trong sách sử lại có ghi chép.

- Nhớ ngày đó Ngũ Hồ Loạn Hoa, sinh linh làm than, địa khu Giang Bắc mười nhà thì chín nhà trống, nghĩ người Nữ Trục đó và người Hồ năm xưa có gì khác đâu? Thì tìm chút sách sử tham khảo, mới viết một đoạn như vậy. Hơn nữa huynh xem xem, trở về thương lượng với Đại Lang, xem có thể thông qua không.

Ngọc Doãn liên tục gật đầu!

Trần Đông này suy tính dường như càng thêm chu đáo.

Nhưng trong đầu lại đột nhiên hiện ra một sự việc.

Lúc đầu hắn từng nhặt được một tờ danh sách, đoán được Trần Đông cuốn vào tranh đấu cấm gì đó, không biết hôm nay lại thế nào?

Ngọc Doãn do dự một chút, vẫn là quyết định hỏi.

Nhưng lúc này, chợt nghe ngoài phòng có người nói:

- Tiểu Ất ca, bên ngoài có người tự xưng là tùy tùng của Cao nha nội, mời Tiểu Ất ca sau giờ Ngọ đến Hạ Kiều viên gặp mặt.

Cao nha nội tìm ta?

Ngọc Doãn ngẩn ra, chợt ra khỏi phòng hỏi:

- Nhưng có nói tìm ta chuyện gì không?

231. Chương 230: Hạ Kiều Viên

Cao Nha nội?

Từ sau lần trước từ biệt ở lầu trà Dư Tử, Ngọc Doãn liền không có gặp Cao Nghiêu Khanh nữa.

Nhưng Lý Dật Phong và Cao Nghiêu Khanh thường gặp mặt. Dù sao chỗ làm việc tuần san thời đại Đại Tống chính là sản nghiệp dưới danh nghĩa của Cao Nghiêu Khanh.

Y tìm ta làm gì?

Ngọc Doãn có chút không hiểu.

Nói thật, cảm quan của Ngọc Doãn đối với Cao Nghiêu Khanh không tệ, tuy cha của y có chút tiếng xấu, nhưng cho tới nay, cha con Cao Nghiêu Khanh đều luôn tỏ ra thiện ý đối với Ngọc Doãn. Vả lại, Cao Nghiêu Khanh trong thực tế rất khiêm tốn, hoàn toàn không có vô lương của Cao nhị vô lại trong Thủy Hử truyện. Cao Nghiêu Khanh thế nào, đối với Ngọc Doãn cũng có chút thân mật. Từ lần trước thi xã ở Thụy Thánh

viên, Cao Nghiêu Khanh không để ý Vương Thắng đó là cháu trai của Vương Phủ, kiên định đứng bên Ngọc Doãn thì có thể nhìn ra manh mối.

Bây giờ y tìm ta...

Ngọc Doãn gãi đầu, nhận lấy thiệp mời.

- Mời nói với nha nội biết (con ông cháu cha) là Tiểu Ất sẽ đến đúng giờ.

Tùt tùng của Cao nha nội đó khom mình thi lễ, sau đó vội vàng rời khỏi.

Gã cũng không nói ra tại sao Cao Nghiêu Khanh muốn tìm Ngọc Doãn. Dù sao gã là người truyền tin, làm sao có thể hiểu tình hình bên trong?

- Tiểu Ất, sao lại thân cận với Cao nha nội vậy?

Trần Đông tiến lên, thấp giọng nói:

- Mặc kệ thế nào, thanh danh của thằng đó, dù gì cũng là...

Rất rõ ràng, Trần Đông có chút bất mãn việc Ngọc Doãn thân cận với Cao nha nội

Ngọc Doãn thở dài, gơ gơ thiệp mời trong tay:

- Thiếu Dương cho rằng ta có lựa chọn sao?

Cao Tam Lang tuy nói ăn chơi trác táng một chút, dù sao đối đãi ta không tệ. Ta không giống với huynh, Thiếu Dương còn có công danh có thể cầu, nhưng ta...

Vả lại, Cao thái úy thanh danh tuy không tốt, nhưng cũng không quá ác.

Hơn nữa ông ta và gia phụ sinh tiền có qua lại, nếu ta muốn đứng vững gót chân ở phủ Khai Phong, huynh cho rằng ta có thể cự tuyệt bọn họ được sao?

- Điều này...

Trần Đông lập tức im lặng.

Ngọc Doãn thôi chúc vị Thái Nhạc thụ tiến sĩ, đồng nghĩa quay lưng lại với Quan gia.

Y biết ảo diệu bên trong này, trong nội tâm cũng cho rằng Ngọc Doãn cảm thấy không đáng. Đúng vậy, ta còn có thể tìm kiếm công danh, nhưng Ngọc Doãn thì sao? Hẳn lại có năng lực theo đuổi cái gì? Sợ là ngoại trừ kiếm thêm chút tiền, tạo dựng thanh danh mình ra thì con đường làm quan khó mà có thành tựu. Dưới tình huống này, hẳn là tất đi để ý những hư danh không cần thiết đó.

Trần Đông khẽ thở dài, vỗ vỗ vai Ngọc Doãn.

- Ta đi tìm Đại Lang, thương lượng bản thảo với huynh ấy một chút, Tiểu Át huynh tự cẩn thận đó.

Đối với người mà con đường làm quan đã rất khó theo đuổi mà nói, Trần Đông thực sự không biết nên khuyên bảo thế nào.

Ngọc Doãn cười cười:

- Thiếu Dương cứ yên tâm, ta tự sẽ nắm bắt, đừng lo lắng. Ngược lại là bên tuần san đó, còn cần Thiếu Dương phí thêm tâm tư. Đại Lang tuy dụng tâm, nhưng vẫn có chút hợp ở bên ngoài, cần huynh khuyên bảo huynh ấy nhiều mới được.

Lý Dật Phong làm Tuần san thời đại Đại Tổng quả thực là rất dụng tâm.

Nhưng do y thân phận hạn chế, lựa chọn văn chương khó tránh có chút phù hoa, thậm chí nói quá cao thâm.

Người dùng văn chương danh gia, ngược lại cũng không xem là sai, nhưng lại khiến bài viết tối nghĩa, cuối cùng đọc lên không đủ trôi chảy.

Như vậy, ảnh hưởng đến văn phong chỉnh thể, tất nhiên sẽ không thu hút người đọc. .

Lúc trước mục tiêu là Ngọc Doãn thiết kế theo hướng “sang hèn cùng hưởng”, thế nhưng thao tác cụ thể thì vẫn chưa nắm chắc được. Cái gì là “sang hèn cùng hưởng”? Từ góc độ của Lý Dật Phong mà nói, có một tiêu chuẩn, từ góc độ của Trần Đông mà nói cũng có tiêu chuẩn, làm thế nào thống nhất những tiêu chuẩn này lại, tìm một thể cân bằng, mới là vấn đề Ngọc Doãn quan tâm nhất.

Ở phương diện này dường như, Trần Đông có sức thuyết phục hơn hẳn.

Sau khi xử lý xong việc ở lò mổ, Ngọc Doãn nhìn nhìn sắc trời, sắp tới buổi trưa rồi.

Hắn dứt khoát bảo người thông báo cho Yến Nô buổi trưa không trở về ăn cơm, sau đó dùng một chút cơm canh ở lò mổ vội vàng, rồi vội đi Hạ Kiều viên

Hạ Kiều viên cũng có tên là Cao viên, là một lâm viên đứng tên Cao Cầu.

Hạ Kiều tọa lạc ở bên Tào Môn cũ, xung quanh cảnh trí bình thường, nhưng trong vườn lại xây hồ nhân tạo, xây núi giả, trồng rất nhiều thực vật, trở thành một nơi cảnh trí. Vì là viên lâm tư gia, Hạ Kiều viên này phần lớn thời gian sẽ không mở ra, thỉnh thoảng huynh đệ Cao Nghiêu Khanh ở đây triệu tập mở hội loại như thi xã, bình thường phần lớn là nhân rồi.

Lúc Ngọc Doãn tới Hạ Kiều viên, mặt trời đứng bóng.

Cổng lớn lâm viên mở rộng, cửa cũng có người canh gác.

Nhìn những thủ vệ đó, Ngọc Doãn liền sững sốt: Chẳng lẽ Cao Tam Lang tổ chức thi xã ở đây sao?

Dù là tổ chức thi xã, cũng không cần dùng nhiều người canh giữ, sao nhìn nghiêm ngặt thế này? Ngọc Doãn vừa xuất hiện, những thủ vệ đó liền phát hiện ra hắn, tuy không có hành động gì, nhưng có thể thấy được bọn họ lộ ra ý canh phòng nghiêm mật.

- Ta là Ngọc Doãn được nha nội mời đến.

- Có thiệp mời không?

- A, đây chính là thiệp mời của nha nội đưa tới.

Ngọc Doãn phát hiện thủ vệ của Hạ Kiều viên này thật có chút không giống bình thường.

Dù là hắn có thiệp mời, cũng bị kiểm tra chắc chắn một lúc mới được cho đi.

Vào viên lâm, chính giữa là một tòa núi giả.

Trên núi nước chảy róc rách, theo thân núi chảy vào cái ao dưới chân núi, sau đó tuần hoàn không ngừng.

Đúng là lúc tiết thu dễ chịu, trong vườn cây cỏ tuy đã khô vàng, nhưng đang lúc hoa cúc nở, muôn nghìn cây hoa cúc khoa màu đua sắc, buộc vòng quanh trong cao viên cảnh đẹp độc đáo. Ngọc Doãn cất bước từ đường mòn trong bụi hoa đi xuyên qua, đi không xa lắm liền gặp Cao Nghiêu Khanh đối diện đi tới.

- Tiểu Át, sao giờ mới tới?

Ngọc Doãn ngăn ra:

- Nha nội sao nói lời này? Người muốn ta sau buổi trưa đến, giờ qua buổi trưa, không thích hợp sao?

Cao Nghiêu Khanh nghe thấy, vỗ đầu một cái mỉm cười.

- Xem đầu óc của ta, lại quên rồi... Tiểu Át đến đúng lúc, nhanh nhanh nhanh, theo ta cùng xem đá cầu..

- Đá cầu?

Ngọc Doãn nhất thời hứng thú.

- Đúng vậy, đúng lúc mời Hoàng Như ý và Phạm lão nhân bạch đả.

Ha ha, hai người này bây giờ đã rất ít hiển nghệ, nếu không phải ta dùng số tiền lớn, sợ cũng mời không được hai người họ, Tiểu Át thật là may mắn được thấy

Đá cầu từ thời Tần Hán thì có văn tự ghi chép, cũng chính là tiền thân của bóng đá hậu thế.

Ngọc Doãn kiếp trước cũng thích xem đá bóng, đáng tiếc sau này bóng đá nước nhà không đủ lực, nên sở thích cũng dần dần phai nhạt đi.

Nhưng đối với đá cầu của Đại Tổng, Ngọc Doãn ngược lại có phần hiếu kỳ.

Hắn biết Cao Nghiêu Khanh hôm nay tìm hắn đến tuyệt sẽ không chỉ là đơn giản mời hắn xem đá cầu, chỉ sợ còn có ý đồ khác. Nhưng y không nói, Ngọc Doãn cũng sẽ không chủ động hỏi, liền theo Cao Nghiêu Khanh cùng đi tới trong hậu viện.

Hậu viện Cao viên có một chỗ đất trống

Xung quanh từng cổ mộc thành hàng, vây quanh một vòng, có chút khác biệt.

Trên đất trống, chỉ thấy ba năm người đang biểu diễn bạch đả, hơn nữa là loại bạch đả không cần khung thành.

Cái gọi là bạch đả chính là động tác biến dạng của đá bóng, cùng với mấy bộ động tác biến dạng tổ thành, thông qua đầu, vai, lưng, ngực, đầu gối, chân để hoàn thành các loại động tác, hơn nữa phải bảo đảm cú đá không rơi. Hai ba người một tổ, đối kháng nhau, sử dụng các loại cách đá, tạo ra các loại nan đề, để ép cho đối phương phạm lỗi, làm cú rơi xuống đất.

Bên rơi xuống đất là thua, ngược lại là thắng.

Trong thành Khai Phong, có nghệ nhân chuyên môn dựa vào biểu diễn đá cầu mà sinh sống, rất được dân chúng yêu thích.

Mà những quan lại quyền quý đối với loại hoạt động này có chút si mê, người dựa vào đá cầu làm giàu không ít, Cao Cầu cha của Cao Nghiêu Khanh chính là một trong số đó.

Lúc này, bên cạnh đất trống còn có một đám người đang lớn tiếng reo hò.

Trên đất trống, Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân theo như Cao Nghiêu Khanh nói đang ra sức đá quả cầu thiên biến vạn hóa.

Có câu là cước đầu thập vạn thích, giải sổ bách thiên bàn.

Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân đều là cao thủ đá cầu, bây giờ có thể hiển nghệ ở Cao viên này cũng xem là vinh hạnh, tự nhiên không dám có nửa chút giấu tài.

Ngọc Doãn vào Cao Nghiêu Khanh đi đến bên sân, liếc nhìn những người đang reo hò cổ vũ cách đó không xa.

- Nha nội có khách à?

Cao Nghiêu Khanh cười nói:

- Cũng không xem là khách, chỉ là thân thích trong nhà.

- A!

Ngọc Doãn không có hỏi tiếp, mà là chăm chú thưởng thức tài nghệ của những cao thủ dân gian đó.

Lại chưa thấy Cao Nghiêu Khanh trả lời câu hỏi của hắn, sau đó liếc nhìn những “thân thích” đó, sau đó như trút được gánh nặng, lau trán lạnh mồ hôi.

- Chơi hay, chơi hay, uyên ương quả này quả nhiên lợi hại!

Trong đám người, một thiếu niên hoa phục vỗ tay cười to.

Phạm lão nhân trong sân thềm đặc ý, liền dùng ra muôn vàn thủ đoạn, làm quả cầu giống như dính trên người lão. Sau khi chơi một bộ động tác đẹp mắt, lão giơ chân dùng chân sau chát một tiếng đá cục từ sau lưng qua đỉnh đầu, bay về hướng Hoàng Như Ý. Hoàng Như Ý cũng không hoảng hốt, giơ chân ra đón lấy quả cầu. Quả cầu đó giống như dính lên bàn chân lão, sau khi xong hai bộ hoa hoạt, dùng uyển ương quả đá cho một người khác. Động tác liên tục này như nước chảy mây trôi, làm người xem bên ngoài không kìm được trầm trồ khen ngợi một trận. Trong đó còn có một thiếu nữ, tay cũng vỗ vỗ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp càng thêm đỏ hồng thật là đáng yêu.

Cầu hoa!

Thì ra cái gọi là bạch đả, chính là cầu hoa!

Sau khi Ngọc Doãn xem một trận, khen ngợi tài nghệ của những người này, tuy nhiên trong lòng lại có chút nhàm chán.

Trò chơi này thật là không hấp dẫn chút nào.

Lúc đầu còn có thể xem, nhưng xem lâu, luôn có chút nhàm chán.

Tựa hồ là để chứng minh điều này, Ngọc Doãn xem một chút, không kìm được há mồm ngáp một cái.

- Sao người bảo không hay chứ?

Thiếu niên hoa phục đột nhiên chạy đến, chỉ vào Ngọc Doãn hỏi:

- Hay là bọn họ chơi không tốt, hoặc là người chơi tốt hơn bọn họ.

Tuổi của thiếu niên cũng chỉ bảy tám tuổi, da trắng mịn màng, rất đáng yêu.

,

Thân thích của Cao Nghiêu Khanh này đúng thật dễ thương! Ngọc Doãn không kìm được cười, ngồi xổm xuống, giơ tay đặt trên đầu của thiếu niên.

Chỉ là cử động này của hắn thoát nhìn qua loa bình thường, nhưng dọa Cao Nghiêu Khanh sợ tới mặt trắng bệch.

Mấy người đàn ông tùy tùng chỗ cách đó không xa liền vội vàng xông qua, lớn tiếng quát:

- To gan, còn không thả Hoàng... công tử ra.

Giữa lúc nói chuyện, mấy người tùy tùng đó lại rút binh khí ra.

Lần này lại dọa cho Ngọc Doãn sợ thoát tim, vội giơ tay lên, ngạc nhiên nói:

- Ta cũng không có ác ý, các người là làm gì?

- Tất cả trở lại cho ta.

Thiếu nữ đột nhiên mở miệng nói, mấy tùy tùng lúc này vội thu binh khí lại.

Thiếu niên... hay nói chính xác hơn, phải gọi là đồng tử, trên gương mặt ngược lại có hứng thú nhìn Ngọc Doãn.

- Cao Tam Lang, hắn là ai?

Sao thân thích của Cao Nghiêu Khanh lại ăn nói lỗ mãng như vậy?

Ngọc Doãn ngạc nhiên mở to mắt, trên dưới dò xét cô gái đó.

Không đợi hắn mở miệng, Cao Nghiêu Khanh bước lên trước nói:

- Hắn chính là Ngọc Tiểu Ất!

- Người chính là Ngọc Tiểu Ất?

Thiếu nữ nhìn Ngọc Doãn, đột nhiên “a” một tiếng kinh hãi, làm Ngọc Doãn sợ tới mức run rẩy, vội trả lời:

- Ta chính là Tiểu Ất.

- Sao người đến cũng không nói... Cao Tam Lang, người, người, người thật sự là quá đáng!

Phản ứng của thiếu nữ, làm Ngọc Doãn không hiểu gì cả.

Cũng không chờ hắn hiểu rõ, lại thấy cô gái đó xoay người, một làn khói chạy...

Rốt cuộc là chuyện gì?

Ngọc Doãn vẻ mặt mê mẩn, nhìn về hướng Cao Nghiêu Khanh

232. Chương 231: Đây Là Thân Thích Của Người ?

- Người như ngươi, thật là vô lễ

Ta đang hỏi ngươi, sao ngươi không trả lời ta?

Đang lúc Ngọc Doãn định hỏi Cao Nghiêu Khanh, thì vị Hoàng công tử đó lại đột nhiên mở miệng, hơn nữa vẻ mặt không vui.

Tuổi còn nhỏ, lại làm ra bộ dạng đại nhân.

Ngọc Doãn nhin cười không được, liền nhìn y một cái:

- Bọn họ chơi rất hay, ta không sánh được với bọn họ.

- Vậy tại sao ngươi lại buồn ngủ?

- Điều này...

Chỗ xa Hoàng Như Ý vào Phạm lão nhân đều dừng lại, trợn mắt nhìn Ngọc Doãn.

Nhưng bọn họ cũng biết, Ngọc Doãn cũng không phải người mà bọn họ có thể trêu chọc.

Hoàng Như Ý cũng tốt, Phạm lão nhân cũng thôi, bình thường đều là hiển nghệ ở Câu Lan. Mà Ngọc Doãn tuy chưa vào Câu Lan, nhưng lại có danh tiếng rất to. Hơn nữa không nói hấn đấu đàn thắng Phùng Siêu, càng bức Tiểu Chi Nhi bỏ đi, đã thanh danh truyền xa.

Đơn giản chuyện hấn chạy tới Ngự Quyền quán đá quán, hơn nữa nguyên vẹn trở ra, liền được giảng sử thuyết tiên sinh trong Câu Lan bình luận, thường xuyên lên đài diễn thuyết. Không sai, con đường làm quan của Ngọc Doãn bị cắt rồi! Cũng chính vì như vậy Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân mới càng thêm sợ hãi. Nếu Ngọc Doãn đi con đường làm quan, những nghệ nhân trong Câu Lan ngược lại không sợ, vì Ngọc Doãn lúc đó phải yêu quý lông chim, trân quý thanh danh, bọn họ muốn mắng, cũng dễ dàng mắng.

Nhưng bây giờ Ngọc Doãn nuôi dưỡng thuộc hạ bốn mươi năm mươi người, mỗi người nhanh nhẹn dùng mãnh hung ác.

Chớ đừng nói Ngọc Toan Nghệ Dương Tái Hưng, Ngọc Sí Hỷ Cao Thập Lang hai đả thủ siêu cấp này ở đây, cả thành Khai Phong lại có ai dám thật sự đi trêu chọc Ngọc Doãn? Ban đầu một Quách Kinh, liền có thể hoành hành trong Câu Lan. Ngọc Doãn bây giờ thực lực trong tay không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần so với Quách Kinh, đám người kiếm ăn trong Câu Lan ai lại không sợ?

Còn nữa, quan hệ giữa Ngọc Doãn và quan phủ rất tốt, đặc biệt là Tiểu Áp ti đã bị hấn lôi kéo.

Hắn có các huynh đệ tốt Phong Huống làm trong cấm quân Đông Kinh, còn có Thạch Tam, Lãnh Phi và La Đức... sai phái trong phủ Khai Phong

Thân phận của đám người này tuy đều không xem là hiển hách, nhưng quả thật sự cũng là nhân vật nắm giữ thực quyền.

Đám người như Hoàng Như Ý lại thật không dám đi trêu chọc Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn quay đầu liếc nhìn Cao Nghiêu Cầu, lại phát hiện Cao Nghiêu Khanh cúi đầu, dường như quan sát đất đai dưới chân là phỉ nhiều chẳng.

Người này...

Hắn ngẫm nghĩ một chút, liền nói:

- Tiểu đệ hiểu lầm rồi, ta cũng không phải nói bọn họ chơi không tốt, ngược lại với tài nghệ mà nói, bọn họ có thể gọi là lô hỏa thuần thanh. Chỉ là ta thích một số trò chơi kích thích hơn, loại ảo thuật chậm chạp này, càng không thích ý lắm.

Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân nghe thấy, đều ngây ngẩn cả người.

Thì ra cũng không phải chúng ta tài nghệ không tốt, mà là người ta không thích loại phương thức biểu diễn này.

Nhưng đá cầu bạch đả này đơn giản hai loại sút vào khung thành hay không sút vào khung thành, đại khái giống như xiếc ảo thuật, có thể có gì kích thích?

Trò chơi này bao nhiêu năm truyền xuống, thì vui như vậy.

Bây giờ có người nói không kích thích, khó coi, làm hai người ít nhiều cảm giác có chút thất vọng.

Thiếu niên ánh mắt sáng lên, không kìm được hỏi:

- Vậy người làm thế nào mới trở nên kích thích chứ?

- Cái này...

Ngọc Doãn nghe thấy gã đầu, lại liếc nhìn Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân, do dự một lúc nói:

- Va chạm cơ thể với cơ thể, đụng chạm thịt với thịt. Mục đích của đá cầu không phải xem có thể rút không mà là ở trong tranh đoạt kịch liệt, làm sao đá cầu vào trong khung thành.

- Nói như vậy có thể có chút không rõ lắm... Nói như vậy, nếu ta đá cầu, liền tìm hai mươi hai người đến, mười một người một đội.

Khung thành bây giờ quá nhỏ, nhất định phải mở rộng.

Sau đó trong mỗi tổ, một người phụ trách giữ khung thành, trong khu vực nhất định, có thể dùng tay bắt bóng ngăn đối phương đá cầu vào khung thành. Mười người còn lại vẫn theo quy tắc đá cầu bạch đả, tranh cướp, liều đầu, đá cầu vào trong khung thành đối phương.

Ngọc Doãn mang ra quy tắc bóng đá của hậu thế.

Hắn không nhớ rõ sân bóng lớn bao nhiêu, khung thành là mấy thước, vùng cấm phải có diện tích bao nhiêu.

Nhưng quy tắc tổng thể, lại vẫn xem là biết, lúc nói tới hứng thú còn ngồi xổm trên đất, cầm một nhánh cây vẽ một sân bóng đơn giản, bắt đầu giảng giải nước bọt tung bay.

Thiếu niên vừa mới bắt đầu nghe có chút mơ hồ, nhưng sau đó Ngọc Doãn nói càng ngày càng tỉ mỉ, trong mắt cậu bắt đầu lóe động sắc thái hưng phấn. Còn Cao Nghiêu Khanh vừa mới bắt đầu cũng cảm thấy nhàm chán, nhưng nghe nghe cũng bất giác hứng thú.

Bao gồm những tùy tùng đó cũng đều tập trung tinh thần nghe quy tắc trò chơi này.

Ngọc Doãn nói đến chỗ phấn kích, những người này liền liên tục gật đầu

Thậm chí ngay cả thiếu nữ đó hồi phục lại tâm tình, quay lại đi tới đứng ngoài đám người nghiêng tai lắng nghe, cũng không ai để ý...

- Còn trận đấu này, phân hai trận.

Một trận... nửa canh giờ, giữa giờ có thể nghỉ thời gian một chun trà, tiến hành điều chỉnh chiến thuật, kết cục đã xong thì lấy đá bóng vào bao nhiêu làm tiêu chuẩn thắng thua. Như vậy, thì có thể ở mức độ lớn kích khởi hứng thú của mọi người.

Dù sao ta cảm thấy kỹ thuật đá cầu này dường như khá chậm chạp, cuối cùng không có được phương thức để kích thích làm người ta nhiệt huyết sôi trào.

Ngọc Doãn vừa dứt lời, chợt nghe một giọng nói dễ nghe truyền đến.

- Chu Cửu!

- Đến ngay.

- Lập tức tìm đến hai mươi hai người, theo cách nói của Tiểu Ất, đá nửa sân để ta xem.

Mọi người lúc này mới để ý tới thiếu nữ chạy đi đó, không biết đã trở lại từ lúc nào rồi.

Giọng nói của cô còn chưa hết, thì nghe thấy vị Hoàng công tử đó reo mừng một tiếng:

- Nếu di nương nghĩ giống như ta, cách của Ngọc Tiểu Ất nói rất cuộc tốt không, chơi thử xem là được. Như vậy, di nương ra mười một người, ta cũng ra mười một người.

Có dám đấu một chuyến không, lấy một trăm quan định thắng thua?

Quan phác, đánh cược, ở triều Tống thật sự là đã khắc vào tủy xương cốt mọi người.

Một đứa trẻ, mở miệng ngậm miệng thì muốn đấu một ván, làm Ngọc Doãn nhất thời có một loại cảm thụ dở khóc dở cười .

Còn cô gái đó lại rất phẫn chấn.

- Được, nếu thua, sau khi trở về không được mách với mẹ người.

Rõ ràng thiếu niên này là có loại bản tính này, thế cho nên sau khi thiếu nữ nói vậy, mặt cậu đỏ lên, dùng giọng nói yếu ớt nói:

- Nếu ai dám mách, thì, thì, thì phạt chép một trăm bản. Ừ, chép luận ngữ một trăm bản...

Có lẽ trong lòng thiếu nữ, chép là hình phạt đáng sợ.

Thiếu nữ cũng liên tục gật đầu, lập tức kêu gọi tùy tùng đến.

Xem ra gia cảnh của hai người này đều không quá tẻnghiệp rất nhanh liền tụ tập đủ người.

Về khung thành?

Càng thêm đơn giản.... tuy vào lúc vội vàng không tìm được khung thành then chốt, nhưng lại có thể dựng khung thành đơn sơ.

Bọn tùy tùng liền thay quần áo, cả Cao Nghiêu Khanh cũng tỏ ra có chút hưng phấn, đổi ăn mặc ngắn gọn, muốn làm trọng tài.

- Hoàng Như Ý, Phạm lão nhân, hai người làm trọng tài biên.

Cao Nghiêu Khanh xua tay kêu gọi, làm hai người nhất thời vẻ mặt u sầu.

Nếu trẻ lại mười tuổi thì có thể cùng đám công tử này chơi rồi, nhưng bọn họ là cầu còn không được.

Bọn họ tuổi tác đã không nhỏ, Hoàng Như Ý hơn bốn mươi tuổi, gần năm mươi tuổi, Phạm lão nhân cũng đã qua bốn mươi rồi.

Ngày bình thường chơi chút hoa hoạt còn có thể, nhưng nếu theo Ngọc Doãn nói, chạy vòng vòng bãi sân, chỉ sợ không cần thời gian một chén trà liền đứng không nổi rồi. Vấn đề là, Cao nha nội bảo bọn họ chạy, bọn họ làm sao có thể từ chối?

Vấn là Ngọc Doãn thấu hiểu, nói với Cao Nghiêu Khanh:

- Hai người họ lớn tuổi như vậy, sợ cũng chạy không nổi.

Như vậy đi, quyền định đoạt giao hết cho người, nhưng là thử một lần thôi xem đã hoàn thiện chưa? Trọng tài này cũng có rất nhiều quy định, người bảo hai người họ đi, sợ cũng không giúp được người chuyện gì? Trước tiên cứ chơi thử đã...

Trong khoảng thời gian ngắn, làm sao có thể nói nhiều quy định như vậy?

Hoạt động bóng đá hậu thế phát triển trăm năm, có một bộ hệ thống và quy chế điều lệ hoàn chỉnh.

Nếu thật phải nói tỉ mỉ liền nói ba ngày ba đêm, cũng chưa chắc có thể nói rõ.

Cao Nghiêu Khanh nghe Ngọc Doãn nói cũng cảm thấy có lý.

Thế là hai người Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân không cần tham gia, sau đó nhìn ra giữa trận đấu, bộ dáng quyền to trong tay uy phong lẫm lẫm.

Thiếu nam và thiếu nữ lại hứng chí bưng bưng chia làm hai bên.

Cao Nghiêu Khanh hô một tiếng “bắt đầu”, một trận thi đấu đá cầu xảy ra ở năm thứ sáu Tuyên Hòa lại mang dấu ấn bóng đá thế kỷ 21 đã mở màn.

- Tiểu Ất ca, người thật sự hại bọn ta rồi.

Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân tuy trong lòng cảm kích nhưng không kìm được sự oán giận.

Ngọc Doãn ngắt ra, ta làm gì hại các ông?

Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân nhìn nhau, Phạm lão nhân thở dài chỉ thi đấu trong sân nói:

- Tiểu Ất ca bản lĩnh tốt, lại nghĩ ra một phương pháp đá cầu mới. Nhưng vấn đề là, loại đá cầu này phải trẻ tuổi tráng kiện, với tuổi già sức yếu như ta và lão Hoàng hoàn toàn không thể tham gia vào đó... Theo cách của người nói, lại rất có thể hấp dẫn người ta, một khi mở rộng ra, chỉ sợ không được bao lâu thì ta và lão Hoàng liền không kiếm cơm ăn được rồi, người nói xem có phải hại bọn ta không?

Ngọc Doãn nghe xong ngây ngẩn ra!

Hắn chỉ là thuận miệng nói ra hình thức của thi đấu bóng đá, lại không có suy xét chuyện khác.

Đúng vậy, loại thi đấu thể thao này một khi thúc đẩy mở rộng, loại ảo thuật đá cầu trước đây của đám người Hoàng Như Ý sợ là không có thường xuyên. Người Tống cũng không quá yếu đuối, thật sự trong tâm can của người Tống, cũng có một mặt cực kỳ dũng mãnh thiết huyết.

Loại thi đấu bóng đá thịnh hành hậu thế nếu mở rộng ra, những nghệ nhân tuổi già sức yếu dựa vào ảo thuật đá cầu sẽ làm gì để kiếm ăn?

Ngọc Doãn chưa từng nghĩ qua, một chủ ý tùy tiện của hắn cư nhiên sẽ làm ra rất nhiều người mất đi cách mưu sinh.

Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân vẻ mặt ảm đạm, Ngọc Doãn cũng mê man rồi

Hiệu ứng hồ điệp (*) của mình mang đến lợi hại như vậy không?

(*) thay đổi hàng loạt khi có một sự thay đổi nào đó

Chỉ là hấn động não suy nghĩ, nhất thời có chủ ý:

- Lão Hoàng, Lão Phạm, các ông thật ra cũng không cần lo lắng.

Tính chất cuộc đấu thể thao của trận thi đấu đá cầu tuy tăng mạnh, kích thích hơn trò đá cầu trước kia. Nhưng không có nghĩa là các ông không tìm được đường mưu sinh, nói không chừng kể từ đó, thu nhập của các ông ngược lại sẽ tăng thêm... Thử nghĩ, thi đấu đá cầu, thủy chung vẫn ở phạm trù đá cầu, bất kể nó nói thế nào, đều là xây dựng ở cơ sở tài nghệ của đá cầu. Có lẽ so với trước đây, tài nghệ sẽ có suy yếu, nhưng cũng vẫn phải có tài nghệ cơ bản nhất định. Ví dụ như đình cầu, xạ môn... những thứ này đều phải có người chỉ dạy.

Nếu trò chơi này thật sự mở rộng ra, các ông sao không tìm đội bóng, làm giáo đầu, truyền dạy tài nghệ căn bản này cho họ?

Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân nghe vậy, lập tức ánh mắt sáng lên.

- A, nếu thật như vậy, nói không chừng thân phận địa vị chúng ta còn có thể cao thêm một chút...

Hai người liếc nhìn nhau, vẻ ảm đạm và sa sút lúc trước lập tan biến.

233. Chương 232: Đại Nhân Vật

Trên đất trống, các tùy tùng tranh đá cầu rất kịch liệt.

Đá cầu là hoạt động lưu hành hạng nhất Bắc Tống, tự nhiên được mọi người yêu thích. Đây cũng xem là hoạt động toàn dân hạng nhất, các tùy tùng hoặc nhiều hoặc ít, đều có thể dùng hai chân hoa hoạt. Có lẽ không thể cao thâm bằng tài nghệ của Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân, nhưng kiến thức cơ bản lại không tầm thường. Hai đội dẫn bóng đá vào, ngược lại có mấy phần giống của thi đấu bóng đá hậu thế, Hoàng công tử và thiếu nữ đó ở một nhóm xem rất hứng thú, riu rít reo hò, tiếng to tiếng nhỏ, phần khởi không ngừng.

Cuối cùng, trận đấu lấy đội nữ thắng lợi mà kết thúc.

Trên thực tế từ đầu đến cuối, đều là đội Hoàng công tử chiếm thượng phong, nhưng không ngờ sắp tới lúc kết thúc, lại sơ xuất một cái, dẫn đến mất bóng mà thua.

Làm Hoàng công tử tức giận đến dậm chân chau mày, lại không thể không chấp nhận quả đắng của thất bại.

Ngay cả những tùy tùng đó, cũng ủ rũ, cảm xúc thoát nhìn khẩn trương sa sút. Còn đội thiếu nữ lại hoan hô không ngừng.

Dường như lại lần nữa chứng minh lý luận “quả bóng tròn” của hậu thế

Ngọc Doãn có hứng thú liếc nhìn Hoàng công tử thất vọng và thiếu nữ hưng phấn, sau đó lắc đầu đứng sang một bên.

Trận đấu kết thúc, nghĩ chắc Cao Nghiêu Khanh cũng nên nói ra đề tài chính rồi!

Hoàng công tử ủ rũ đi theo thiếu nữ.

Lúc sắp đi, thậm chí hai người cũng không có đến từ biệt với Ngọc Doãn.

Nhưng ngẫm nghĩ cũng bình thường, xem bộ dạng sợ sệt của Cao Nghiêu Khanh, thiết nghĩ địa vị của hai thân thích này sợ là sẽ không quá kém. Sau khi những người này rời khỏi, Cao viên lập tức yên tĩnh trở lại, không còn cảnh tượng ồn ào huyên náo của trận đấu lúc này.

Ngọc Doãn ngồi trong đình nghỉ mát bên hồ nhân tạo, tự có tỷ nữ dâng trà đến.

Gió lạnh phát phơ, thổi động cành lá cây cối trong lâm viên vang lên xào xạc, thỉnh thoảng còn có hai ba chiếc lá vàng khô rụng bay, rơi trên mặt đất ngoài đình nghỉ mát.

Đã qua giờ thân, ánh mặt trời không còn chói rực lúc giữ trưa.

Ngọc Doãn ngồi trong đình nghỉ mát, hưởng thụ sáng khoái của gió mát hui hui mang tới, thưởng thức một ngụm trà lạnh, tâm tình cũng theo đó sáng khoái không ít.

Ngoài đình nghỉ mát, Cao Nghiêu Khanh vội vàng đi tới.

Y vừa vào đình nghỉ mát, liền ngồi trên ghế đá, bưng chén trà lên ừng ực một hơi uống cạn trà lạnh.

- Tiểu Ất, cách này của ngươi thật là hay.

Giọng nói đó có chút khàn khàn, rõ ràng là lúc này làm trọng tài, rống đến mức hư cổ họng.

Trong lúc vội vã, Cao Nghiêu Khanh cũng không thể tìm được cái còi, trận đấu một canh giờ, gần như hoàn toàn là dựa vào y rống cổ hò hét.

Nhưng nhìn bộ dạng của y, ngược lại là vô cùng phấn khởi.

Sau khi uống cạn trà lạnh, y cười ha ha nói:

- Ta quyết định rồi, bắt đầu theo cách của Tiểu Ất nói, tổ chức một đội bóng. Hi hi, lúc này đã nói với Hoàng... công tử, đợi huấn luyện một thời gian, thì phải thi đấu một trận nữa.

Đúng rồi, Tiểu Ất có chủ ý hay gì không?

Ngọc Doãn khựng người, ngẫm nghĩ một chút liền nói:

- Kỳ thật đá cầu đơn giản là hai loại chiến thuật và kỹ năng.

Nếu nha nội thật sự có hứng thú này, không ngại tìm một giáo đầu chiến thuật và mấy giáo đầu kỹ năng đến. Ví dụ như nói Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân lúc này, tuổi tác tuy lớn rồi, nhưng kỹ nghệ trên chân quả là thật tốt, có thể truyền thụ những kỹ năng cơ bản, cộng thêm phối hợp chiến thuật tốt, muốn giành lấy phần thắng vẫn đề không lớn... Nhưng sân bãi, e là khá phiền phức.

- Sân bãi?

Cao Nghiêu Khanh lập tức mỉm cười.

- Giáo đầu chiến thuật mà Tiểu Ất nói sợ có chút phiền phức, nhưng nếu nói sân bãi, thật đúng là không đáng là gì.

Không nói Cao viên ta bình thường cũng nhàn rồi, dùng làm sân bãi là được. Mà trong nhà hai vị Hoàng công tử và vị Chu nương tử đó cũng không thiếu loại sân bãi này.

Ngẫm nghĩ cũng phải, đối với đám người như Cao Nghiêu Khanh mà nói, dường như đây không phải là vấn đề to tát gì.

- Tiểu Ất, lúc này xem Hoàng công tử và Chu nương tử đấu, ta đột nhiên nghĩ ra một con đường phát tài.

Đến lúc đưa đến thi đấu thì công khai tác phác,, ta là nhà cái. Hi hi, nghĩ nhất định người tham gia không ít.

Dùng thi đấu để đánh cược?

Nghề cá độ?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, kinh ngạc nhìn Cao Nghiêu Khanh, sau một lúc lâu nói không ra lời.

- Tiểu Át đây là ý gì?

Ngọc Doãn mỉm cười:

- Nha nội, định đánh cược như thế nào?

- Chính là đánh cuộc thắng thua...

- Cái này không thú vị lắm, đơn giản đánh cuộc thắng thua, không khỏi có chút đơn điệu.

Kỳ thực bên trong thi đấu đá cầu có rất nhiều cách đánh cược... ví dụ như một trận thi đấu ai thua ai thắng bao nhiêu quả cầu? Phía nào có thể vào mấy quả cầu, phía nào không thể vào quả cầu, đều không thể mang đến làm đánh cược. Nhưng như thế, nói không chừng sẽ xuất hiện một số trò đen tối. Nếu thật như vậy, sợ qua không được bao lâu thì hoạt động này liền phải mất đi ý nghĩa, cuối cùng không có ai quan tâm nữa.

Trước tiên châm cho y mũi kim dự phòng, tránh sau này xuất hiện cầu giả.

Cao Nghiêu Khanh ngẫm nghĩ một chút, cũng hiểu được có phần có lý.

Đồng thời, trong lòng càng hy vọng có thể làm thành chuyện này...

Dù sao cả ngày ở trong Thái Học, cũng không có việc gì mấy, lại không thể có gì giao lưu với đám Thái Học Sinh, không có chuyện gì làm thật buồn chán. Tuy nói y tham gia Tuần san thời đại Đại Tổng, nhưng trên thực tế hứng thú của y cũng không lớn lắm.

Nếu không vì quan hệ quá gần với Chu Huyền, không chừng Cao Nghiêu Khanh hoàn toàn sẽ không hỏi đến.

Nhưng trận thi đấu đá cầu này, y ngược lại là hơi có chút hứng thú.

Trong thành Khai Phong, thiếu gia ăn chơi trác táng cả ngày không có việc gì làm thật sự là quá nhiều rồi. Chỉ bằng kiến nghị mọi người lập ra mấy đội cầu, liền dựa theo phương thức lúc này tiến hành thi đấu, thuận tiện tiến hành đánh cược, cũng xem là một con đường phát tài.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cao Nghiêu Khanh liền bắt đầu tính toán.

Chỉ là tính toán lúc này của y lại bởi Ngọc Doãn mà nhạt đi nhiều. Ngọc Doãn thấy Cao Nghiêu Khanh chần chừ không nói, lúc đầu còn có thể giữ được, nhưng thấy sắc trời dần tối, lại cuối cùng không kiên nhẫn được nữa.

- Nha nội, hôm nay tìm Tiểu Át đến rốt cuộc có chuyện gì căn dặn?

-Ha ha, tóm lại không phải đặc biệt bảo ta đến xem đá cầu bạch đả thôi chứ? Nếu không có chuyện gì, Tiểu Át phải cáo từ.... Người cũng biết, buổi tối ta còn phải đi Lưu Tô viên dạy Từ Bà Tích của lều Phan hát, lúc trước đã nhận lời Phong nương tử rồi, thật sự không từ chối được.

- A!

Cao Nghiêu Khanh lúc này mới hồi phục tinh thần lại, liên tục xin lỗi nói:

- Tiểu Át đừng trách, Tiểu Át đừng trách... ha ha, hôm nay ta mời Tiểu Át đến đương nhiên là có chuyện xin nhờ. Lúc này Hoàng công tử đó người cũng thấy rồi, không biết cảm quan thế nào?

- Cảm quan?

Ngọc Doãn mỉm cười:

- Chỉ là nói mấy câu thôi, có thể có cảm quan gì? Nhưng nói vậy Hoàng công tử đó cũng là con cháu quan lại, xem khí chất của cậu ta thật sự không bình thường. Đừng nói với ta là thân thích nhà người nhé, ta là không tin đâu.

Cao Nghiêu Khanh nghe thấy, xấu hổ mỉm cười.

- Tiểu Át nhãn lực tốt!

Y nhẹ nhàng ho khan một tiếng, rồi sau đó nói:

- Cũng không gạt Tiểu Át, Hoàng công tử đó quả thật không phải thân thích nhà ta.

Chỉ là đệ ấy là con cháu quan trên cha ta... Năm đó cha ta đã nhận được không ít ân huệ của vị ân công đó, cho nên... Nói thế này, Hoàng công tử muốn học đàn, nhưng lại không tìm được danh sư. Vốn cha ta muốn tìm trong Thái Nhạc Thự, nhưng người Thái Nhạc Tự tiến cử đều không thể làm cha ta hài lòng. Trước

đây rất lâu, khúc nhạc của Tiểu Ất “Âu Lộ Vong Cơ” làm Thái Nhạc Thự vất vả khổ sở, cha ta liền động tâm suy nghĩ, hy vọng Tiểu Ất có thể dạy Hoàng công tử học đàn.

- Học đàn?

Ngọc Doãn ngậy ngẩn cả người.

Danh gia chơi đàn phủ Khai Phong này chính là vô số, Ngọc Doãn tuy thanh danh đồn xa, nhưng cũng không đến mức trở thành nhân sư.

Quan trọng nhất là ân công của Cao Cầu nghĩ cũng là nhân vật lớn, người gì tìm không được, sao tìm đến ta?

Chỉ là vì “Âu Lộ Vong Cơ” sao?

Ngọc Doãn thật là có chút không tin tưởng...

Thấy Ngọc Doãn không nói, Cao Nghiêu Khanh lại hỏi:

- Nói ra Tiểu Ất có thể không biết, bây giờ trong tất cả cầm gia ở Đông Kinh người cũng xem là nhân vật số một. Cũng không phải nói cầm kỹ của người có một không hai mà là rất nhiều người ngưỡng mộ Tiểu Ất

Trước đây người sửa đổi “Tam Lộng Mai Hoa”, đã mơ hồ trở thành tấm gương các cầm gia noi theo trong đại tửu lâu.

Rất nhiều người nói, Tam Lộng Mai Hoa trước đây tuy hay, dấu sao là quá ai oán, không thể thỏa mãn bằng Tam Lộng Mai Hoa biên bản mới của Tiểu Ất.

Mà sau này người lại sáng tác Âu Lộ Vong Cơ, Lý nương tử và Mậu Đức Đế Cơ cũng rất thích.

Lúc trước, Thái Điều và Mậu Đức Đế Cơ tranh chấp, nói thật cũng là vì người mà ra... Mậu Đức Đế Cơ rất thích khúc Âu Lộ Vong Cơ của người làm, thường xuyên diễn tấu trong nhà. Hơn nữa lúc trước trong phở xá lại lưu truyền Mậu Đức Đế Cơ cùng với người... Ha ha, cho nên Thái Điều tức giận, còn suýt chút nữa xé khúc phổ Âu Lộ Vong Cơ của người làm, mới làm Mậu Đức Đế Cơ tức giận vô cùng.

Không phải chứ!

Ngọc Doãn nghe thấy lập tức tròn mắt.

Thật ra hẳn cũng nghe người ta nói, Mậu Đức Đế Cơ và Thái Điều bất hòa, tức giận trở về hoàng cung, đến nay cũng chưa về Thái phủ.

Vì thế, Thái Kinh mấy lần trách cứ Thái Điều, lại không có kết quả gì.

Dạo này trong phố xá lưu truyền rất rộng, có đủ loại phiên bản suy diễn.

Có số nói là Thái Điều yêu đương vụng trộm, bị Mậu Đức Đế Cơ phát hiện, cho nên phẫn nộ về nhà. Cũng có số nói là Thái Điều coi trọng con gái thanh lâu, có ý nạp thiếp, không được Mậu Đức Đế Cơ cho phép, cho nên mới xảy ra tranh cãi, làm cho Mậu Đức Đế Cơ giận dữ bỏ đi.

Dù sao trong các loại phiên bản, không có nói Mậu Đức Đế Cơ không phải mà đều là nói hậu quả của Thái Điều tạo ra.

Ngọc Doãn lại không ngờ nguyên nhân hai người tranh chấp lại là khúc phổ Âu Lộ Vong Cơ đó!

Nhưng liên quan gì ta?

Sau khi ta trở về Đông Kinh, liền không có gặp Mậu Đức Đế Cơ nữa.

Về phần khúc phổ đó cô ấy từ đâu có được, ta làm sao biết? Sao có thể nói là vì ta mà ra, khó trách có chút không thỏa đáng.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn nói:

- Nha nội đừng nói lung tung, chuyện này liên quan gì ta?

- Ha ha, bên ngoài không có liên quan với người, nhưng trên thực tế... lúc trước người ở Thụy Thánh cùng Mậu Đức Đế Cơ cầm tiêu với nhau, gần như trong phố xá lưu truyền thành câu chuyện tài tử giai nhân. Có lẽ người cũng không nghĩ vậy, nhưng Mậu Đức Đế Cơ thích người lại là sự thật không tranh cãi. Khúc phổ đó của cô ấy là phái người tìm Trương Chân Nô đòi lấy, hơn nữa còn phải là bản bút tích người tự tay viết.

Thái Điều này cũng là lòng dạ ghen tuông đồ kị, suýt chút nữa xé rách khúc phổ, kết quả chọc giận Mậu Đức Đế Cơ.

Người cũng phải cẩn thận, Thái Điều này cũng không phải người lòng dạ khoan dung, sớm muộn sẽ tìm người gây chuyện. Hôm nay ta giới thiệu Hoàng công tử cho người quen, cũng là suy nghĩ cho người. Đừng xem Hoàng công tử tuổi còn nhỏ, nhưng gia thế của y ngay cả Thái Kinh cũng không dám trêu chọc. Y đối với người cũng vô cùng hài lòng, cho nên mới bảo ta hỏi ý của người... Nếu là có Hoàng công tử bảo vệ người, Thái Điều đáng là gì?

Ngọc Doãn nghe thấy lại nhất thời sinh ra hiếu kỳ mãnh liệt.

- Nha nội, trong nhà Hoàng công tử đó rốt cuộc người thế nào?

Cao Nghiêu Khanh cười nói:

- Tóm lại gia thế của Hoàng công tử áp đảo Thái Điều tuyệt đối không thành vấn đề.

Người chỉ cần nói có bằng lòng không?

Nếu người bằng lòng, ta liền nói rõ với bên Hoàng công tử đó.

Cụ thể dạy đàn thế nào, thì thương lượng chương trình rồi sau đó lại nói với người.... Tiểu Át, ta là vì tốt cho người.

Vì tốt cho ta?

Ngọc Doãn day day mũi, rơi vào trong trầm tư.

Bây giờ hắn ở Đông Kinh quả thật là đứng vững gót chân, nhưng đứng vững này chủ yếu là thiết lập trong phố xá. Triều đình Đại Tổng này, kẻ chủ đạo chân chính vẫn là tầng lớp sĩ đại phu. Ngọc Doãn không có hy vọng con đường làm quan, liền chỉ có thể giẫy dụa trong phố xá. Nhưng nếu những sĩ đại phu đó muốn gây phiền phức cho hắn, hắn lại không có sức chống trả.

Nếu thật có người giúp đỡ, cũng là một chuyện tốt!

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn gật đầu:

- Như vậy, Tiểu Át đa tạ nha nội chiếu cố.

234. Chương 233: Tâm Sự

Cao Nghiêu Khanh thở dài một hơi!

Sở dĩ y nói với Ngọc Doãn nhiều như vậy, đó là hy vọng có thể thúc đẩy chuyện này. Dù sao vị ‘Hoàng công tử’ kia cũng không phải là người bình thường, có thể nói Cao gia sau này có được vinh hoa phú quý hay không đều tùy thuộc vào người này. Chỉ cần y hầu hạ cho ‘Hoàng công tử’ được vui vẻ, sau này sẽ không thiếu vinh hoa phú quý; nhưng nếu như thất bại, mặc dù hiện nay chưa có chuyện gì nhưng cũng khó tránh khỏi bị gán ghép là làm việc bất lực. ‘Hoàng công tử’ rất hài lòng Ngọc Doãn, nếu Cao Nghiêu Khanh làm hỏng chuyện, Hoàng công tử có thể sẽ không bắt mẫn với Ngọc Doãn, nhưng tuyệt đối sẽ cho rằng Cao Nghiêu Khanh ‘Không có năng lực’.

Tiểu Ất, quả thật là người thông minh.

Phụ thân nói không sai, tuy Tiểu Ất bị triều đình chặt đứt con đường làm quan, nhưng không có nghĩa là cả đời của hắn chỉ ẩn thân mãi ở chốn phố phường.

Bởi vì, hắn rất biết nặng nhẹ.

Có một số người rất thông minh, nhưng lại không biết nặng nhẹ, tầm nhìn hạn hẹp, chỉ biết nhất mực kiên cường.

Những người như thế có thể trở thành thần, thậm chí có thể trở thành danh thần, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là thần được sủng ái, càng không có khả năng được dài lâu.

Chỉ có thông minh, phân biệt được nặng nhẹ, biết khi nào thì nên quật cường, khi nào thì nên cúi đầu trước người khác thì mới có thể được mau thăng chức.

Ngọc Doãn không biết rằng hắn tuy chỉ đáp ứng, nhưng ở trong lòng của Cao Nghiêu Khanh, địa vị lại trở nên quá nặng rồi!

+++++

Trời sắp về chiều, Cao Nghiêu Khanh vốn định giữ Ngọc Doãn lại uống rượu, nhưng lại bị từ chối.

Không phải Ngọc Doãn không muốn cùng với y uống rượu, mà là buổi tối còn phải đi Tô Viên, dạy hát cho Từ Bà Tích. Giọng hát của Từ Bà Tích, đã dần dần có được cái hồn của Côn khúc. Hơn nữa nàng học nghề từ nhỏ, tuy là khả năng ngâm hát trong Côn khúc chưa được rành rẽ lắm, nhưng chỉ cần chỉ một chút là đã có thể hiểu được, thậm chí có thể suy diễn ra thành phong cách của mình.

Đến lúc này, Ngọc Doãn đã không cần dạy nhiều cho Từ Bà Tích nữa.

Tuy nhiên Từ Bà Tích vẫn kiên trì mỗi ngày đến Tô Viên học nghề, nhưng ý đồ thật sự của chuyện này, không phải Ngọc Doãn không biết.

Dương Tái Hưng!

Nhìn dáng vẻ của Từ Bà Tích, dường như đối với Dương Tái Hưng cũng rất có thiện cảm.

Mặc dù ở trong lòng đối với chuyện tương lai của Dương Tái Hưng và Từ Bà Tích không để tâm lắm, nhưng Ngọc Doãn vẫn vui vẻ xúc tiến, cũng chân thành chúc phúc.

Cuộc đua tranh danh lợi ở Đông Kinh rất phù phiếm.

Chỉ mong cho Từ Bà Tích có thể kiên định, không vì danh lợi mà mất đi bản tính.

Để làm được chuyện này, không phải là rất khó sao?

Trăng khuyết như móc câu, treo lơ lửng giữa bầu trời.

Ánh trăng vào đầu thu có chút trong trẻo nhưng lại thanh tĩnh, khiến cho Tô Viên càng đượm thêm vẻ tịch mịch.

Từ xa, âm thanh của Kê Cầm vọng đến, kèm theo âm thanh uyển chuyển hàm súc của Từ Bà Tích, quanh quẩn mãi ở phía chân trời, thật lâu không thôi.

Lý Sư Sư nhắm mắt lại, nghiêng tai lắng nghe.

Phong Nghi Nô thì khẽ vỗ tay nhịp theo, có chút hưởng thụ.

Trong nhà thủy tạ còn có một người đàn ông, chừng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo tuấn lãng, thậm chí có thêm vài phần nho nhã.

Tiếng đàn tiếng ca, đột nhiên dừng lại.

Người đàn ông bỗng nhiên cười nói:

- Nương tử thật có con mắt tinh đời, lần này Phan lâu có thể mời được Tiểu Ất đến giúp, quả là như hổ thêm cánh.

Vở " Mẫu Đơn đình " này rất tuyệt, ca từ rất hay... Nếu ta không biết là do Ngọc Tiểu Ất viết ra thì ta đã cho rằng là của một bậc thầy nào đó. Trong phố xá Đông Kinh này, lại cất giấu một nhân vật như vậy... Đáng tiếc, quả thật đáng tiếc.

Vì sao lại nói ‘Đáng tiếc’?

Trong lòng Lý Sư Sư và Phong Nghi Nô biết rất rõ.

Ngọc Doãn không được phong làm Thái Nhạc Công thụ Tiến Sĩ (tên một chức danh dùng cho người nghiên cứu về một lĩnh vực) , cũng là đã cắt đứt tiền đồ sau này.

Dù cho có những khúc ca rất tốt, kết quả cả đời cũng chỉ là một ‘Bạch y khanh tướng’, rốt cục cũng chẳng làm nên sự nghiệp gì.

Như vậy thì có tài để làm gì?

Lý Sư Sư thở dài, đi đến cạnh nhà thủy tạ, đột nhiên mở miệng thơm mùi đàn hương mà hát lên:

- Mộng hồi oanh chuyển - Loạn sát năm quang lân - Nhân lập tiểu đình thâm viện - Chú tẩn trầm yên -
Phao đàn theo tuyến - Nhắm nay xuân quan tình giống như năm trước

Giọng hát của nàng, nếu so với Từ Bà Tích, quả nhiên là có hương vị rất khác.

Từ nhỏ Lý Sư Sư lớn lên tại Khai Phong, nói lưu loát tiếng Quan Thoại, rõ ràng là giọng hát có khác với Từ Bà Tích khi hát Côn khúc kia, nghe cũng có hồn hơn.

Nếu như ca từ này, là do Lý Sư Sư hát lên, vậy thì đã không cần tới Ngọc Doãn.

Thế nhưng bởi do lần này là lắng xê cho Từ Bà Tích, cho nên mới nhờ Ngọc Doãn dạy hát.

Phong Nghi Nô cười nói:

- Chẳng lẽ muội muội muốn so tài với Bà Tích à?

Lý Sư Sư ngoái đầu nhìn lại mà cười, hạ giọng nói:

- Tỷ tỷ đừng có nói đùa, cách hát của Bà Tích và muội hoàn toàn khác nhau, làm sao mà so được?

Sở dĩ vừa rồi hát một chút là bởi vì ca từ này rất hay.

Nhắc tới mới nói, Tiểu Ất này chỉ là một tên đồ tể, vậy mà lại biết rõ tâm tư của nữ nhân, ca từ này rất được, quả thật rất thỏa đáng.

Phong Nghi Nô cũng tỏ vẻ tán thành:

- Đúng vậy nha, đôi khi ta còn nghĩ, kiếp trước của Tiểu Ất, có lẽ là một phụ nữ? Nếu không thì tại sao lại viết ra được ca từ đến bậc này... Tình chẳng biết có khi nào, mà lại sâu đậm. Con người sinh ra rồi chết đi, chết rồi lại sinh ra. Sinh mà không chết, chết mà không thể phục sinh, âu cũng là thứ tình...

Mỗi khi đọc đến, liền xúc động thật lâu.

Dứt lời, Phong Nghi Nô và Lý Sư Sư nhìn nhau cười.

- Này này này, tại sao bộ dạng của hai người các người đều như vậy, bảo ta phải làm thế nào đây?

Người đàn ông không kìm nổi mở miệng, lại bị hai cái nhìn xem thường của bọn người Lý Sư Sư.

- Tư Mã Đại Lang nếu như cũng có thể viết ra ca từ tốt như thế này, đương nhiên ta cũng sẽ tán dương.

Người đàn ông này cũng không phải thật sự tức giận, chỉ là muốn thay đổi bầu không khí.

Nghe thế không khỏi cười to:

- Mặc dù ta không thể viết ra ca từ được như thế này, nhưng lại có may mắn được nghe hai đại hành thủ của Đông Kinh hát, cũng đã cảm thấy mãn nguyện.

- Đúng vậy nha, quả thật đáng tiếc!

Lý Sư Sư nói câu này, lại làm cho người đàn ông kia ngẩn ra.

- Sao lại đáng tiếc?

- Ta nói là, Tiểu Ất này một thân tài hoa, quả thật đáng tiếc...

Phong Nghi Nô không kìm nổi hỏi:

- Muội muội, tại sao triều đình lại ra sắc lệnh như vậy? Tóm lại ta cảm thấy về mặt này có chút kỳ lạ.

Lý Sư Sư do dự một chút, hạ giọng nói:

- Chuyện này, thật ra ta cũng có nghe một chút tin đồn.

Vốn Tiểu Ất giải từ, lại còn là một Tiểu Ất chữ tốt, đàn rất hay, khiến Quan gia có chút ưa thích, bắt đầu tính toán đề bạt cho Tiểu Ất, nhưng chẳng biết vì sao sau khi nghe Khang Vương lại can gián nói, nếu Tiểu Ất tinh thông âm luật, là một nhân tài, vậy thì cho hắn vào Thái Nhạc Thự. Quan gia lúc đầu cũng có chút do dự, sau lại lại bị Kiều Quý Phi xuyên tạc, triều đình mới phát ra sắc lệnh đó.

- Kiều Quý Phi?

Phong Nghi Nô ngẩn ra, bật thốt lên:

- Kiều Quý Phi và Tiểu Ất có ân oán gì?

Kiều Quý Phi này vốn tên là Kiều Mị Nhi, cùng với mẹ của Khang Vương Triệu Cấu là Hiền Phi đều là thị nữ của Trịnh Hoàng hậu. Kiều Mị Nhi này đáng người nhỏ nhắn xinh xắn như ngọc, da thịt trắng nõn giống như hoa thủy tiên, lại rất giỏi về kỹ thuật quyến rũ, cho nên rất mau chóng lấy được lòng của Tống Huy Tông.

Lý Sư Sư nghe Phong Nghi Nô hỏi, mặt đỏ lên, hạ giọng nói:

- Vì Phi mẹ của Khang Vương, vốn cùng với Kiều Quý Phi đều từ trong ‘Giả Tư Nhi’. Hai người quan hệ vô cùng tốt, nói vậy chuyện này cũng là do Khang Vương nhờ vả, nếu không chưa chắc Kiều Quý Phi sẽ mở miệng.

Giả Tư Nhi, gần giống như là ‘Giả tiểu tử’.

Nói cách khác, chính là ý nói Kiều Quý Phi và Vi Phi đã từng là đồng tính luyến ái.

Bí mật ở trong cung như thế này, Tống Huy Tông thường gặp Lý Sư Sư nên mới biết được.

Mà với hai người kia, Lý Sư Sư lại là người tin cậy nhất, cho nên trong lời nói cũng không cần giấu diếm.

Phong Nghi Nô lập tức lộ ra vẻ giật mình:

- Thảo nào lại như thế!

- Đây chẳng phải nói Tiểu Ất thật sự không còn có cơ hội sao?

Lý Sư Sư không trả lời, chỉ yên lặng nâng chén rượu lên, nhấp một miếng, ánh mắt hướng tới nhà thủy tạ nơi Tô Viên nhìn lại, khe khẽ thở dài.

Người đàn ông kia, chính là đại kim chủ của Phan lâu, thương gia giàu có ở Di Châu Tư Mã Tĩnh.

Y trầm mặc thật lâu, sau đó mới thốt ra một câu:

- Như thế, quả là đáng tiếc!

+++++

Ngọc Doãn cũng không biết, tại chỗ sâu trong Tô Viên, có người đang đàm luận về hắn.

Sau khi chỉ cho Từ Bà Tích, hắn liền để cho Dương Tái Hưng đưa Từ Bà Tích về Phan lâu, còn bản thân thì một thân một mình, rời khỏi Tô Viên.

Đêm đã khuya, phường Trấn An đặc biệt an bình.

Từ xa, có thể nhìn thấy cấm quân qua lại tuần tra.

Nghe nói phường Trấn An này từ trước cũng không có thủ vệ nghiêm ngặt như vậy, thậm chí trong một khoảng thời gian dài, trị an vô cùng hỗn loạn...

Nhưng từ khi Lý Sư Sư được Quan gia sủng ái, trị an ở đây liền được cải thiện.

Ban ngày, nơi này chính là nơi phủ Khai Phong đặc biệt chú ý, trong phường Trấn An nho nhỏ, thế mà lại lập Lục gia quân phố, gần trăm quân phố; buổi tối, nơi này cách mỗi nửa canh giờ, sẽ gặp một đội cấm quân tuần tra đi lại. Dưới tình huống như thế, bọn lưu manh chuyên kiếm ăn ở phường Trấn An này, đều chán nản bỏ đi, cũng không dám gây chuyện ở chỗ này.

Do đó, lại khiến cho trị an của phường Trấn An đến mức gần như là đêm không cần đóng cửa, không nhặt cửa rơi trên đường.

Chỉ vì một người con gái mà sử dụng lực lượng trọng yếu của đất nước như thế, Ngọc Doãn đối với Tống Huy Tông, thật sự là không biết nên đánh giá như thế nào cho phải. Có lẽ giống như lời nói của Nguyên Thừa Tướng, người đã biên soạn cuốn "Tống sử": Tống Huy Tông người này cái gì cũng có thể làm được, chỉ có không thể làm Hoàng đế. Cái gì khác hắn cũng có thể làm tốt, chỉ có vị trí Hoàng đế này là làm không tốt!

Việc này, có tính vào dạng chỉ yêu mỹ nhân chứ không yêu giang sơn hay không?

Ngọc Doãn nghĩ đến đây, không kìm nổi khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, rồi chấp tay chậm rãi rời đi...

Ngày hôm sau, sáng sớm mưa nhỏ.

Trời còn chưa sáng, Ngọc Doãn đã bị Yên Nô đánh thức.

- Cửu Nhi tỷ, lúc này mới giờ mao... Hôm nay lại không luyện công, sao phải dậy sớm?

Ngọc Doãn liếc nhìn, thấy bên ngoài sắc trời vẫn còn tối, không nhìn được dụi mắt phàn nàn thức dậy.

Yến Nô thì tròng hai mắt, hạ giọng nói:

- Chẳng lẽ Tiểu Át ca đã quên, hôm nay cùng với nô đi thăm sư thúc.

- À?

Lúc này Ngọc Doãn này mới nhớ lại, vội xoay người ngồi dậy.

Đêm qua khi về đến nhà, Yến Nô và hân cùng thảo luận chuyện này.

Nói là đã hỏi thăm thật kĩ chỗ ở của Trần Hi Chân, Ngọc Doãn phải cùng nàng đi đến thăm hỏi.

Tối hôm qua Ngọc Doãn cũng có chút mệt, nằm ở trên giường mơ mơ màng màng liền đồng ý... Nhưng hiện tại, chẳng lẽ phải đi thăm hỏi Trần Hi Chân sao?

Trong đầu lập tức hiện ra hình dáng của Trần Hi Chân khô héo nhỏ gầy, trong lòng Ngọc Doãn thấy phát lạnh.

Có cảm giác Trần Hi Chân làm cho người ta cảm thấy u ám, Ngọc Doãn nói thật, trong lòng có chút sợ hãi đối với người này..

- Cửu Nhi tỷ, trời mưa mà.

- Nô biết chứ, cho nên lúc này sư thúc nhất định ở nhà.

Nô nghe nói, ngày thường sư thúc cũng không ở quán Ngự Quyền, mà là ở trong nhà của đồ đệ, cách nơi này không xa, bên cạnh chùa Khai Bảo... Tiểu Át ca, không phải là huynh muốn đổi ý chứ? Nam tử hán đại trượng phu, cũng không thể nuốt lời được.

- A.., Cửu Nhi tỷ ngay cả câu không thể nuốt lời cũng có thể nói được, quả là tiến bộ không ít.

- Đó là đương nhiên... Tiểu Át ca, huynh đừng vội chuyển đề tài, mau xuống giường rửa mặt, mặc quần áo tử tế, chúng ta hãy đi cho sớm.

Yến Nô khẽ kêu một tiếng, Ngọc Doãn trong lòng biết là tránh không khỏi rồi.

Hắn lắc đầu cười khổ, xuống giường, không cam lòng đành đi tới cửa bắt đầu rửa mặt...

235. Chương 234: Không Thể Dạy Người

Mưa bay lất phất, Khai Phong ở Đông Kinh bắt đầu vào mùa mưa.

Sáng sớm, mưa bụi bao phủ cả Khai Phong, từ xa nhìn lại trông như một màn sương. Trên đường dài, ngựa xe như nước, người đi đường đi lại vội vàng.

Đúng là thời điểm bận rộn, mặc dù đang lúc mưa phùn, cũng không thể ngăn cản được sự hăm hở của mọi người.

Đột nhiên Ngọc Doãn nhớ tới một chuyện.

Ở hậu thế Khai Phong nhiều lũ lụt, nhưng vì sao Bắc Tống lại không giống như vậy?

Ít nhất là từ sau khi sống lại đến giờ, thành Khai Phong chưa bao giờ xuất hiện trận lũ lụt lớn nào.

Cũng muốn đi tìm người để hỏi, nhưng lại không biết nên hỏi ai. Lý Dật Phong có lẽ biết chút ít, khi trở về nhất định sẽ đi tìm y hỏi thăm một chút mới được. Ngọc Doãn cảm thấy, sở dĩ ở hậu thế Khai Phong lũ lụt liên tục, thậm chí đến Bắc Tống thành Khai Phong cũng bị chôn vùi ở trong cát bụi, tất nhiên cũng có nguyên do. Chẳng lẽ chỉ có nguyên nhân là do bị lở đất sao? Sợ là không chỉ đơn giản như vậy.

- Tiểu Ất ca, phía trước chính là chùa Khai Bảo rồi!

Ngay khi Ngọc Doãn đang suy nghĩ lan man, âm thanh trong trẻo của Yến Nô vang lên.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong màn mưa phăng phất có thể thấy được một ngôi chùa cao sừng sững.

Đã đến chùa Khai Bảo rồi!

Kỳ thật, nhắc tới chùa Khai Bảo, có lẽ có rất nhiều người còn chưa biết.

Nhưng nếu nói tới kiến trúc ở bên trong chùa Khai Bảo, vậy mà lại có không ít người biết, bên kia là tháp của chùa Khai Bảo, cũng chính là Thiết Tháp Khai Phong ở đời sau như đã nói.

Thời Tống Thái Tông Triệu Quang Nghĩa, Ngô Việt Vương Tiền Thục đem Xá Lợi Phật A Dục Vương đưa tới Khai Phong.

Thái Tông có lẽ là vì cầu xin tai qua nạn khỏi, cũng có thể là trong lòng có nỗi niềm riêng, nên đem Xá Lợi Phật chôn dưới đất ở chùa Khai Bảo, lúc ấy cũng cho thợ thủ công nổi tiếng là Dụ Hạo xây một tháp ở phía trên Xá Lợi Phật. Sau khi một tháp xây xong, tổng cộng có mười ba tầng, cao chừng 129 mét, được gọi là tháp Phúc Thắng. Thế nhưng vào năm Khánh Lịch thứ bảy, cũng ở chỗ này một tháp bị sét đánh hủy sau khi xây xong được bảy năm.

Năm đầu Hoàng Cổ, chính là công nguyên năm 1049, triều đình lại hạ lệnh cho thợ thủ công dựa theo kiểu dáng của một tháp, đổi lại dùng sắt và ngói lưu ly, ở chùa Khai Bảo phía đông viện Phúc Thắng cho san phẳng núi xây dựng lại tháp chính, đổi tên là tháp Linh Cảm. Lại thấy tháp được làm bằng ngói lưu ly cùng với sắt cho nên người Khai Phong gọi tháp Linh Cảm là “Thiết tháp”

Kiếp trước, Ngọc Doãn cũng từng đi thăm Thiết Tháp.

Tuy nhiên Thiết Tháp khi đó, cũng không phải như Thiết Tháp hiện giờ.

Dù là nhìn từ góc độ quy mô hay là cách cục để xem đều không có vẻ hấp dẫn như hiện giờ.

Bỗng nhiên Ngọc Doãn dừng bước, sau khi nhìn thật lâu mới theo Yển Nô vượt qua sơn môn của chùa Khai Bảo hướng phường Vĩnh Hưng đi đến.

- Tại sao sư thúc lại ở cạnh nơi này?

- Không biết, chỉ biết là trước kia ông ấy từng thu nhận đồ đệ, bèn định cư luôn ở phường Vĩnh Hưng.

Lần này sư thúc đảm nhiệm giáo đầu của Thiên Tự phòng Ngự Quyền Quán vốn có thể ở Ngự Quyền Quán ổn định chỗ ở nhưng ông ấy lại cố ý ăn ở bên cạnh. Tuy nhiên, người đồ đệ ấy đã qua đời, để lại một đứa con, ở tại đó. . . Đúng rồi Tiểu Ất, nói không chừng huynh còn biết đồ tôn của sư thúc người mà trước kia phụ trách mang cỗ khô cho chúng ta, Tề chương quỳ, Tề Long Đằng.

- À?

Ngọc Doãn nghe vậy không khỏi giật mình kinh hãi.

- Nhưng ta nhớ rõ, Tề Long Đằng không giống như là người tập võ.
 - Thiếp cũng không biết rõ lắm...
- Hai vợ chồng vừa đi, vừa nói.

Trong lúc bất tri bất giác, hai người đã đi tới cửa của một tòa trạch viện.

Yến Nô bước tới gõ cửa, chỉ trong chốc lát, đã nghe từ trong viện truyền đến tiếng bước chân, sau đó vang lên tiếng của một bé gái:

- Ai ở bên ngoài?
- Cho hỏi nơi này có phải là nhà của chương quỳ Tề Tinh Liêu không?

- Cha ta đi vắng rồi.
- Nói chưa dứt lời, cửa đã mở.

Từ bên trong đi ra một bé gái mặc áo màu hồng phấn, tóc búi hai bên, mở to đôi mắt long lanh, nhìn chăm chú hai người Ngọc Doãn và Yến Nô:

- Sáng sớm cha ta đã đi đến quán, nếu các người tìm cha ta vậy thì hãy đi đến quán đi.

Yến Nô cười hì hì, ngồi xổm xuống:

- Người tên là Tử Huyền phải không?
- Người là ai, làm sao biết tên của ta?

Tiểu nữ đồng vẻ mặt tò mò, khờ khạo ngây ngô trả lời.

Ngọc Doãn nhướn mày, xem ra Yến Nô vì tìm Trần Hi Chân thỉnh giáo, thật đúng là bỏ không ít công sức.

Đúng lúc này, trong viện truyền tới một thanh âm già nua:

- Tử Huyền ngoan, người nào vừa ở ngoài cửa ồn ào vậy?

Thanh âm kia giống như tiếng chiêng, khàn khàn khó nghe.

Lập tức Ngọc Doãn nhận ra người nói chuyện, đúng là Trần Hi Chân.

Tuy rằng chưa từng qua lại với Trần Hi Chân, nhưng đối với giọng nói của Trần Hi Chân, Ngọc Doãn lại không hề lạ.

Tiểu nha đầu quay đầu lại nói:

- Sư gia gia, là tới tìm cha đấy.

Yến Nô vội mở miệng nói:

- Chắt nữ Chu Yến Nô, đặc biệt đến thăm viếng sư thúc.

Tiểu nha đầu sưng sọt, nghi hoặc nhìn Yến Nô.

Mà trong viện, đột nhiên an tĩnh lại, sau một lúc lâu, liền nghe Trần Hi Chân nói:

- Nha đầu, nếu đã đến đây thì hãy vào đi.

Tiểu nha đầu tránh đường, vẫn với vẻ mặt tò mò.

Ngọc Doãn và Yến Nô cất bước đi tới, chỉ thấy viện này không lớn, trái phải chỉ có hai gian phòng, ngay chính giữa là một phòng. Trần Hi Chân đang đứng ở cửa phòng, nhìn thấy Ngọc Doãn, ông ta đột nhiên mỉm cười:

- Tiểu tử này thật ra rất kiên nhẫn, không ngờ đến giờ mới đến.

Nha đầu, lần trước thấy người, lúc ấy người vừa mới sinh ra.

Nhoáng một cái mười bảy năm đã qua đi, cũng đã trở thành đại a đầu rồi, đến đây để sư thúc nhìn, ôi thật là giống hệt dáng dấp của mẹ người.

Mẫu thân của Yến Nô, ngay khi nàng còn nhỏ chưa biết gì thì đã mất rồi.

Theo lời của Yến Nô, mẫu thân của nàng lúc hơn bốn mươi tuổi mới sinh ra nàng, nguyên khí bị hao tổn cực kỳ nghiêm trọng.

Lúc ấy An Đạo Toàn không có ở Khai Phong, thế cho nên tìm không thấy thầy thuốc tốt để khám và chữa bệnh. Vì thế, sau khi sinh Yến Nô không bao lâu, liền đổ bệnh không dậy nổi, rồi khỏi nhân gian.

Trên mặt Yến Nô lộ ra vẻ ảm đạm, tiến lên vái chào Trần Hi Chân, rồi sau đó bảo Ngọc Doãn làm lễ ra mắt.

- Được rồi, đừng có khách sáo.

Lúc tiểu tử này đi khiêu chiến ở Ngự Quyền quán, thật là quá liều lĩnh. Học được chút ít công phu, cũng muốn học người ta đi đá quán, may mà ngày đó ta ngăn cản Chu Phượng Sơn, nếu không người chắc chắn đã bị giáo huấn một phen rồi. Sau này nhớ cẩn thận một chút, chớ có lỗ mãng như vậy. Ngự Quyền quán thành lập hơn một trăm năm, một nhóc con chưa ráo máu đầu như người có thể đối phó được sao?

Trần Hi Chân cũng không hề khách sáo, ngay trước mặt Yến Nô, quở trách Ngọc Doãn một hồi.

Lão già này chỉ sợ nhần nhện đã lâu rồi, nhìn thấy ông ta giáo huấn sảng khoái như vậy, Ngọc Doãn cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

- Tử Huyền ngoan, không cần phải làm gì.

Đều là người trong nhà, cũng không cần khách sáo. Sự gia gia cho con chút tiền, hãy đi đến đầu ngõ mua chút cháo mang về đây.

Yến Nô nghe vậy, vội vàng nói:

- Sự thúc dục vội như vậy, Cửu nhi nghĩ sự thúc dục vẫn chưa dùng cơm, cho nên đã có chuẩn bị chút ít mang đến đây. Tử Huyền cũng ở lại đây cùng ăn đi, cũng còn nóng, nếu không ăn sẽ nguội mất, sẽ mất ngon.

Vừa nói, Yến Nô hướng về phía Ngọc Doãn chép miệng.

Ngọc Doãn vội cầm hộp đồ ăn trong tay đưa qua, đặt ở trên bàn.

Trong hộp cơm có một tô cháo mạch, còn có bánh thịt Yến Nô mới làm lúc sáng sớm.

Bánh thịt thơm ngào ngạt, màu sắc bóng loáng rất là xinh đẹp, phối hợp với hai đĩa thức ăn bên cạnh, lập tức làm cho người ta cảm thấy muốn ăn ngay.

Tử Huyền ngửi thấy mùi bánh thịt, không kìm nổi nuốt nước miếng.

Trần Hi Chân cũng không khách sáo, đứng dậy đi ra ngoài, chỉ trong chốc lát cầm bát đĩa mang vào, múc một chén cháo mạch cho Tử Huyền, sau đó cắt bánh thịt thành nhiều miếng, để trước mặt của Tử Huyền. Trần Hi Chân lúc này, đã không còn dáng vẻ uy phong lẫm lẫm như khi ở Ngự Quyển quán. Ông ta giống như là một ông nội hiền lành, sau khi lấy thức ăn cho Tử Huyền xong rồi, lúc này mới lấy đĩa gấp lấy một miếng bánh thịt, rồi cho vào miệng nhai nhai một hồi, vẻ mặt tươi cười, liên tục tán thưởng:

- Tay nghề này của Cửu nhi vậy mà không tầm thường, sợ là không hề kém so với cửa hàng bánh thịt của Hồ Gia.

Sau đó múc thêm cho mình một chén cháo mạch nữa, hớp một ngụm, lại gật đầu tỏ vẻ vừa lòng.

Buổi sáng Ngọc Doãn cũng chưa ăn cơm, nhìn thấy Trần Hi Chân ăn ngon lành như vậy, cũng nhin không được nữa lén nuốt nước miếng.

- Đến đây sớm như thế này, chắc hẳn hai người các người cũng chưa có ăn, hãy cùng nhau dùng đi.

Ta với Tử Huyền ăn không nhiều lắm, xem bộ dạng Tiểu Át như vậy, có lẽ là dạ dày đang trống rỗng, chắc là chưa ăn gì. Đến đây, các người ngồi xuống cùng ăn với ta, có chuyện gì chúng ta vừa ăn vừa nói, cứ tự nhiên đi.

Yến Nô cười khanh khách ngồi xuống, gấp thức ăn cho Tử Huyền.

Có thể thấy, Tử Huyền ăn rất ngon lành, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười khanh khách.

- Cửu nhi, ý đồ của ngươi, ta có thể hiểu được.

Trần Hi Chân ăn một miếng bánh thịt chừng nửa cân, lại hớp một ngụm cháo mạch, rồi buông bát nói:

- Có phải luyện công tới giai đoạn máu chốt không biết phải luyện tiếp như thế nào phải không?

Yến Nô mặt đỏ lên, nhưng cũng không giấu diếm, thoải mái nói:

- Sự thúc quả nhiên ánh mắt như thần.

- Ha ha, việc này rất bình thường.

Ngày ấy Tiểu Ất ở Ngự Quyền quán giao thủ cùng với Lý Bảo, ta đã nhìn ra một ít vấn đề.

Thế nhưng, tuy Tiểu Ất ngươi đem tầng thứ ba công phu luyện đến đại viên mãn, nhưng ta vẫn có thể cảm giác được, chiêu số của ngươi cũng không quá thuần thực. Tuy nhiên khi ngươi ra tay sát khí rất mạnh, con đường ngươi đi rất mãnh liệt, so với công phu của Chu sư huynh công chính bình thản, dường như khác nhau rất lớn.

- Việc này...

Ngọc Doãn do dự một chút, liền đem chuyện hấn trải qua ở Bắc Cương chém giết vài lần nói qua một lượt.

Sau khi Trần Hi Chân nghe xong, không hề nói gì.

Ông ta quay mặt lại, nhìn nhìn Yến Nô, cười ha ha nói:

- Công phu của Cửu nhi, dường như cũng sắp tới “ý khí quân lai cốt nhục thần” đại viên mãn rồi, chỉ còn một bước là đã có thể bước vào tầng thứ tư công phu. Hai ngày này, ta cũng không có chuyện gì làm, phía Ngự Quyền quán đã có bọn Chu Phượng Sơn trông coi, cũng không thể xảy ra chuyện gì. Như vậy đi, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày ngươi đến đây ta dạy cho một canh giờ, nhân tiện chỉ dạy một chút cho cô bé này của ta, làm cho nó có căn cơ luyện võ tốt.

Mặc kệ ta với cha ngươi trước kia có ân oán gì, công phu Trúc Cơ của Chu sư huynh, đúng thật là vô cùng tốt.

Tử Huyền năm nay bảy tuổi, là tuổi rất tốt để luyện Trúc Cơ. Nếu Cửu nhi thấy thuận tiện, vậy hãy thay ta dạy cho nó một ít.

Yến Nô nghe thế vội nói:

- Sự thúc chỉ bảo, Cửu nhi sao dám không tuân theo.

Trong thâm tâm lại vô cùng vui mừng, nếu như có Trần Hi Chân chỉ điểm, vậy thì sẽ rất nhanh có thể bước qua cánh cửa của tầng thứ tư công phu.

Trần Hi Chân cười cười, nghiêng đầu sang chỗ khác rồi lại nhìn chăm chăm vào Ngọc Doãn.

Ánh mắt kia giống như ánh mắt của chim ưng, dường như soi thấu vào nội tâm của Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn có chút không yên, nhìn Trần Hi Chân, không biết rốt cục là ông ta có ý gì.

Sau một lúc lâu, Trần Hi Chân lại đột nhiên mở miệng nói:

- Tiểu Át, không phải là ta không muốn dạy ngươi, mà là thật sự không thể dạy được ngươi.

- À?

- Chiêu số ngươi dùng, không phải là cái loại chiêu số trung chính bình hòa của Chu sư huynh, cũng không phải là loại công phu âm nhu của ta đây cho nên những kinh nghiệm của ta, chỉ sợ không có tác dụng bao nhiêu đối với ngươi. Tuy nhiên, theo ta được biết ở trong thành Khai Phong này, thật ra có một người có thể chỉ điểm cho ngươi. Chỉ có điều người này tính tình cổ quái, có đồng ý dạy cho ngươi hay không thì ta không chắc lắm.

Như vậy đi, trước hết ngươi hãy đi tìm hắn.

Nếu hắn đồng ý dạy ngươi, vậy thì quá tốt rồi. Nếu như hắn không đồng ý, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi, mặc dù chưa hẳn là hữu dụng, nhưng cũng có thể cho ngươi chút đề xuất.

Ngọc Doãn nghe vậy ngẩn ra, vội hỏi:

- Xin hỏi sư thúc, người ấy là ai?

236. Chương 235: Viện Quan Âm, Mộc Ngư Tăng

- Đấu pháp của Tiểu Ất, giống như trong quân binh!...

Đây là nhận xét của Trần Hi Chân đối với Ngọc Doãn.

Cái gọi là đấu pháp, không phải là chỉ so tài trong tình huống bình thường, mà chính xác là thuật liều mạng. Theo giải thích của Trần Hi Chân, người giang hồ đều có đấu pháp của người giang hồ, ví dụ như loại công chính bình thân của Chu Đồng, hay như cái loại âm chí quý trịch của Trần Hi Chân, tất cả đều thuộc về đấu pháp của người trong giang hồ. Người trong giang hồ, nếu không có kẻ thù sinh tử thì nhìn chung họ sẽ lưu lại ba phần đường sống.

Nhưng với đấu pháp của Ngọc Doãn, chính là một kích là giết chết ngay, không hề chừa lại đường lui.

Thông thường nếu như không đánh chết được đối phương, hẳn sẽ gặp ngay điều bất lợi ...

Có lẽ chính Ngọc Doãn cũng không cảm nhận được sự khác biệt trong chuyện này, nhưng Trần Hi Chân lại có thể nhìn ra điều ảo diệu bên trong.

Nói cách khác, đấu pháp của Ngọc Doãn, đang hình thành nên sự độc đáo riêng cho mình. Trần Hi Chân là bậc thầy tu luyện lẽ ra có thể chỉ điểm cho Ngọc Doãn, nhưng xét trên phương diện đấu pháp, rõ ràng là không biết nên làm thế nào cho phải.

Dù sao đấu pháp không giống nhau, hình thức và phương pháp tu luyện cũng sẽ không giống nhau. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao Trần Hi Chân nói “Ta không thể dạy người”.

Nếu so sánh, đấu pháp của Yến Nô vẫn còn thuộc loại đấu pháp thuần túy giang hồ.

Tuy nhiên, nàng mặc dù được Chu Đồng chân truyền, nhưng vì là thân nữ nhi, cho nên cái loại đấu pháp công chính bình thân của Chu Đồng cũng không thích hợp cho Yến Nô. Ngược lại với đấu pháp của Trần Hi Chân, dường như thích hợp với Yến Nô hơn, đây cũng là nguyên nhân vì sao Trần Hi Chân lại nói có thể hướng dẫn cho Yến Nô. Đương nhiên, ông ta cũng hy vọng Yến Nô dạy thật tốt Trúc Cơ cho Tử Huyền.

- Tử Huyền có phải là tăng đồ tôn (cháu cố) của sư thúc không?

Ở trên đường trở về, Ngọc Doãn không kìm nổi tò mò hỏi.

Yến Nô gật đầu nói:

- Đồ đệ của sư thúc, năm đó theo sư thúc trẻ.

Sau này sư thúc và cha nầy sinh xung đột, trong cơn tức giận liền bỏ đi. Cho nên, Tề sư huynh cũng không được chân truyền. Sau khi sư thúc rời đi được mấy năm, Tề sư huynh gặp điều bất trắc bị mất mạng, chỉ để lại một đứa con. Lần này sư thúc trở về, nghe nói Tề sư huynh đã mất, mà Tề Long Đằng cũng bởi vì tuổi đã lớn bỏ lỡ tuổi tốt nhất để luyện công, cho nên sư thúc liền đem mọi hy vọng đều ký thác vào Tử Huyền.

Nếu không có Tử Huyền, chỉ sợ sư thúc cũng sẽ không dễ nói chuyện giống như bây giờ vậy.

Ngọc Doãn chợt hiểu ra, không nghĩ đến còn có chuyện như thế.

- Người mà sư thúc nói có thật sự giúp ích được không?

Đột nhiên hần hỏi làm cho Yến Nô không biết nên trả lời ra sao.

- Viện Quan Âm, Mộc Ngư tăng.

Đây là đáp án của Trần Hi Chân cho Ngọc Doãn.

Viện Quan Âm, không phải là ở nagy bên cạnh nhà sao?

Đương nhiên Ngọc Doãn biết viện Quan Âm, biết rất rõ trong viện Quan Âm kia chỉ có mười mấy tăng nhân lớn nhỏ, đối với chùa ở Đông Kinh mà nói, quy mô rất nhỏ. Trong một ngôi chùa nhỏ như vậy, thật sự là có người có thể biết đấu pháp mà hần tu luyện hay sao?

Yến Nô do dự một chút, hạ giọng nói:

- Khi cha còn sống thường nói, trong thành Đông Kinh này tàng long ngọa hổ (nhân tài tiềm ẩn).

Không biết là viện Quan Âm có Mộc Ngư tăng hay không, nhưng nếu Trần sư thúc nói như vậy, nhất định sẽ không nói chuyện vô căn cứ. Hay là như vậy, đợi ngày mai khi thiếp đi qua ngõ Quan Âm, nhân tiện đi viện Quan Âm một chuyến, hỏi thăm cho Tiểu Ất ca được không?

Ngọc Doãn cười cười:

- Chút việc nhỏ này đâu cần Cửu Nhi tỷ phải bận tâm.

Khi ta rảnh rỗi sẽ đi viện Quan Âm một chuyến. Mộc Ngư tăng, tên Mộc Ngư tăng này tại sao nghe có vẻ kỳ quái như vậy?

Yến Nô bật cười ra tiếng:

- Không cần biết tên hần có quái dị hay không, chỉ cần có thể chỉ điểm cho Tiểu Ất ca là được rồi!

- À, cũng là do ta suy nghĩ quá nhiều rồi!

Ngọc Doãn nghe vậy, cũng bật cười.

Từ sau khi ở Cao Viên đá cầu về sau, Cao Nghiêu Khanh không liên lạc với Ngọc Doãn nữa.

Về phần vị “Hoàng công tử” kia, việc học đàn, cũng trở nên đình trệ, không có tin tức gì. Nhưng Ngọc Doãn cũng không vội, loại sự việc này vốn cũng không phải qua loa là được. Hoàng công tử kia không phải là con cháu của nhà bình thường, không phải người nào cũng có thể bái sư. Gia thế của y nếu không tầm thường, tất nhiên sẽ có thật nhiều phép tắc. Tìm thầy dạy, cũng phải suy nghĩ kỹ mới làm, thậm chí có thể tiến hành âm thầm điều tra nghe ngóng một phen. Dù cho vị Hoàng công tử kia đồng ý Ngọc Doãn, cũng phải chờ người nhà của y điều tra nghe ngóng sau đó mới có thể quyết định. Ngọc Doãn quả thật là cũng muốn có một chỗ dựa vững chắc, nhưng nhất định phải bảo trì được tôn nghiêm.

Nếu không ngược lại sẽ bị người ta coi thường.

Có được may mắn, tính mệnh không còn!

Sự việc gì cũng đều đã thấy, bất quá cũng chỉ như vậy.

Vốn, Ngọc Doãn tính sau khi thăm viếng Trần Hi Chân ngày hôm sau đi viện Quan Âm để hỏi thăm tình hình, nào biết đâu lúc ấy lại xảy ra một việc.

Sáng sớm hôm nay, Ngọc Doãn vừa mới xuống giường, đang chuẩn bị đi viện Quan Âm, không ngờ Vương Mẫn Cầu lại đến cầu kiến.

- Ca ca, Biện Khẩu Điền Thất Thập Nhị Lang, phái người đến, nói là có chuyện muốn làm phiền ca ca.

Biện Khẩu Điền Thất Thập Nhị Lang?

Ngọc Doãn nhất thời không nhớ là ai, tuy nhiên sau khi được Vương Mẫn Cầu nhắc nhở, lập tức hần liền nhớ tới lai lịch của Điền Thất Thập Nhị Lang này.

Biện Khẩu Điền Hành Kiến!

Lúc trước khi Ngọc Doãn đưa cha con của La Nhất Dao đi tới phủ Thái Nguyên, chính là nhờ Điền Hành Kiến đưa bọn họ qua sông.

Người này là Hiệu dụng của thủy quân Biện Khẩu, đồng thời cũng là thủy tặc ngấm ở nơi đó. Lấy danh nghĩa là Hiệu dụng thủy quân để độc chiếm việc mua bán trên đường thủy. Lúc trước Điền Hành Kiến đối đãi với Ngọc Doãn rất tốt, vốn là có nói khi trở về sẽ tìm y, cũng không ngờ sau đó Ngọc Doãn lại bị cuốn

vào sự kiện có liên quan đến quốc vận của nước Liêu, sau khi trợ giúp Dư Lê Yến được ổn định rồi, liền từ Quan Trung trực tiếp trở về Khai Phong, cũng không gặp lại Điền Hành Kiến. Chỉ có điều, người này sao bỗng nhiên lại tới tìm ta, là có chuyện gì chẳng?

Trong đầu, lập tức hiện ra một cơ thể mập mạp trắng bóng, cái khuôn mặt tròn hơi có chút đáng khinh.

Thật ra, ấn tượng của Ngọc Doãn đối với Điền Hành Kiến không tệ.

Người này mặc dù bộ dạng có chút bỉ ổi, nhưng cũng là một hán tử hào sảng.

Nếu y đã phái người tìm đến, hơn nữa còn tìm tới Vương Mẫn Cầu, đương nhiên Ngọc Doãn không thể từ chối gặp mặt.

- Người của Thất ca ở đâu?

- Ở bên lò mổ ...

- Mau dẫn ta đến đó.

Thất ca, đó là xưng hô của Ngọc Doãn với Điền Hành Kiến.

Biệt hiệu của Điền Hành Kiến là “Lăng Lý Bạch Điều”, người giang hồ gọi y là Thất Thập Nhị Lang.

Nhưng cái này cũng không có nghĩa là trong nhà của Điền Hành Kiến có bảy mươi hai huynh đệ. Ở trong nhà y huynh đệ tỷ muội tổng cộng có mười ba người, nếu không tính năm tỷ tỷ, vốn là gọi Thất, nhưng nếu tính cả tỷ tỷ nữa thì là Thập Nhị. Cũng chính vì nguyên nhân này lúc đầu có người gọi y là Thất ca, có người gọi hắn là Thập nhị ca. Sau này, y bèn dứt khoát là Thất Thập Nhị Lang, gọi chung là Thất ca.

Ngọc Doãn theo Vương Mẫn Cầu vội vàng ra nội thành, đi thẳng đến lò mổ Liền Kiều.

Đến lò mổ, trước mặt đã thấy Lục tẩu ở đó rồi, hướng về phía hắn chào hỏi:

- Đại quan nhân, sao tới sớm như vậy?

- Người là...

Ngọc Doãn có chút không nhớ ra được Lục tẩu, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lục tẩu cũng không tức giận, vội cười hì hì nói:

- Quý nhân như đại quan nhân hay quên, ta là hàng xóm của nhà Kim Liên, nàng gọi ta là Lục tẩu. Hôm nay đến để kết toán tiền công, không ngờ lại gặp được đại quan nhân đến đây cho nên mới mạo muội quấy rầy, xin thứ tội.

Kim Liên?

A!

Ngọc Doãn giật mình nhớ tới.

Hắn vội lộ ra tươi cười:

- Những người thợ bên Lục tẩu vẫn tốt chứ?

- Tốt, rất tốt chỉ có điều hai ngày nay kết toán lại quá chặt một chút, trước mắt phải làm mấy cái bàn chải đánh răng, mất không ít vật liệu, ngờ đâu lại khấu trừ mười đồng tiền công. Đại quan nhân đừng có hiểu lầm, ta chỉ nói là, lãng phí thì rất đáng tiếc.

Ngọc Doãn ngẩn ra, chợt hiểu rõ ý đồ của Lục tẩu đến đây.

- Quen tay hay việc, Lục tẩu cũng không cần sốt ruột.

Lò mổ của ta đây ở ngay bên cạnh, cứ từ từ làm, sẽ không mất tiền công của Lục tẩu. Có câu là, chậm công ra việc tinh tế nha.

Lục tẩu, ta còn có việc, lại phải cáo từ trước một bước.

- Đại quan nhân không cần để ý, ta cũng phải đi về rồi.

Lục tẩu dứt lời, lắc lắc cái eo, uốn éo rời đi.

Vương Mẫn Cầu cười ha hả nói:

- Bà nương này đúng là cái quỷ tinh tế, ta xem ra nàng hôm nay đến, cũng không phải là ngẫu nhiên, sợ là có dụng ý khác đi.

Ngọc Doãn cười cười:

- Chẳng qua chỉ là muốn lấy thêm chút tiền mà thôi, không cần để ý.

Đúng rồi, lần này Thất ca là phái người nào đến?

- À, là Tô Xán ở trấn Thanh Hoá.

- Tô Xán?

- Đó là huynh đệ kết nghĩa của Thất ca, cũng là Hiệu dụng của thủy quân trấn Thanh Hoá, tên hiệu là Long Môn Cẩm Lý.

Nhớ lại lúc trước khi mình rời thuyền, Điền Hành Kiến cũng đã từng nhắc tới người này.

Ngọc Doãn không dám chậm trễ, vội bước nhanh hướng về phía cái gác lửng kia bước vào.

Trong phòng lớn trên gác, một thanh niên đang ngồi.

Xem tuổi, ước chừng khoảng hai mươi, da thịt trắng trẻo, rất nhỏ nhắn.

Thân cao khoảng chừng trên dưới một mét bảy tám, vóc dáng nhỏ gầy. Mới nhìn, còn tưởng rằng là một tú tài đọc sách, không có nửa điểm khí khái của binh nghiệp.

Ngọc Doãn đi tới, thanh niên kia vội vàng đứng lên.

Vương Mẫn Cầu vội giới thiệu:

- Ngũ Lang, vị này chính là Ngọc đại quan nhân.

- Tô Xán bái kiến đại quan nhân. Ta nghe ca ca nhà ta thường nhắc tới danh hiệu của đại quan nhân, tiểu nhân vô cùng ngưỡng mộ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tô Xán này khéo ăn khéo nói, bất quá phần lớn cũng chỉ là lời nói sáo rỗng.

Ngọc Doãn cũng không để ý, bước lên phía trước giữ chặt cánh tay Tô Xán, lại cảm giác thân mình của Tô Xán trầm xuống, trong lòng nhất thời vừa động.

Dồn khí vào đan điền, nhìn như thể Ngọc Doãn không chút để ý, đỡ lấy Tô Xán.

Cảm giác hai tay của Ngọc Doãn giống như hai gọng kìm sắt, mặc cho Tô Xán ra sức thế nào, cũng không thể quỳ xuống.

- Ca ca quả nhiên tài nghệ hơn người, thảo nào Thất ca nói ca ca là hảo hán.

Tô Xán cười nói, không còn dò xét nữa.

Ngọc Doãn cũng cười ha ha, vỗ vỗ cánh tay Tô Xán:

- Huynh đệ rất có khí lực.

Hai người sau khi chào hỏi, liền ngồi xuống.

Vương Mẫn Cầu tự đi ra ngoài thính đường bảo vệ, để tránh có người tới gần.

- Gần đây Thất ca có tốt không?

- Tạ ơn ca ca thăm hỏi, ca ca nhà ta vẫn tốt.

Ngọc Doãn cười nói:

- Lần trước có nói trên đường về sẽ đi qua trấn Thanh Hoá để thăm hỏi huynh đệ, không ngờ sự việc bị chậm trễ, thế cho nên không thể không thay đổi tuyến đường mà đi.

Đúng rồi, huynh đệ lần này tới là định làm gì?

Tô Xán nghe vậy, liền không cười nữa.

Y hạ giọng nói:

- Không biết ở chỗ này của ca ca nói chuyện có được hay không?

- Đương nhiên là được.

- Thật ra, lúc này tiểu nhân đến đây, là muốn nhờ ca ca một việc.

Ngọc Doãn hơi sửng sốt, liền hỏi:

- Huynh đệ đã nói, nếu như Tiểu Ất có thể làm, tuyệt đối sẽ không chối từ.

- Là như thế này, trước đó vài ngày tiểu nhân cùng ca ca nhà ta ở trên sông làm một chuyến mua bán, vốn chỉ là cầu chút ít tài, lại không ngờ lại là một con dê béo. Hơn nữa hàng lần này ở trong tay huynh đệ của ta, thật sự là không thể bán ra. Vốn ta ở Vũ Thiệp cũng có chút phương pháp, ngờ đâu dê béo kia lại có chút lai lịch, làm cho tin tức lan rất nhanh. Hàng này để mãi ở trong tay huynh đệ của ta, rốt cục là cái

phiên phức. Cho nên nghĩ mãi, ca ca ở Đông Kinh cũng coi như có thể diện, muốn cầu ca ca một con đường đi.

Sau khi Ngọc Doãn nghe xong, lập tức ngậy ngấn cả người!

Cầu một con đường đi?

Hay là các người muốn tới tìm ta để thủ tiêu tang vật chứ gì!

237. Chương 236: Địa Vị Giang Hồ

Điền Hành Kiến và Tô Xán, quả thật là tìm Ngọc Doãn để thủ tiêu tang vật.

Ở Khai Phong này có hơn một triệu nhân khẩu, thương gia, phú hộ, quan to, người sang quý nhiều không kể xiết, giá hàng so với các nơi khác cao hơn gấp mấy lần.

Nếu muốn thủ tiêu tang vật, quả thật là một nơi dễ đi!

Tuy nhiên, có một việc thật sự Tô Xán nói cũng không sai: quả thật lần này bọn họ đã rước lấy phiền phức.

Ở trên sông độc chiếm việc buôn bán, nào có ngờ đâu người bị giết lại có lai lịch lớn. Không biết tại sao lại còn kinh động đến quan phủ ở hai địa phương, kể cả toàn bộ Trịnh Châu, cũng đang truy tìm hung thủ. Trước đây, Điền Hành Kiến thu được tang vật, phần lớn đều thủ tiêu tang vật ở huyện Võ Trắc. Ở đó có đường đi của y, mặc dù giá cả không cao, nhưng lại rất an toàn. Nhưng lúc này đây, ở huyện Võ Trắc đã có tra xét, làm cho Điền Hành Kiến không dám ra tay. Nhưng tang vật này cứ nằm mãi ở trong tay, rốt cục cũng không phải là biện pháp...

Về lâu dài, rất có thể sẽ bị lộ ra dấu chân ngựa.

Cho nên, Điền Hành Kiến nghĩ tới nghĩ lui, liền nghĩ tới Ngọc Doãn.

Lúc trước y đối xử tốt với Ngọc Doãn, cũng là có ý muốn mở một con đường ở phủ Khai Phong.

Chỉ có điều về sau lại cảm thấy có vẻ không được an toàn. Lần này Điền Hành Kiến thật sự là cấp bách, không thể không đến tìm Ngọc Doãn.

Chủ yếu là tang vật này thật sự là rất khó giải quyết!

Ngọc Doãn lâm vào trầm tư.

Hắn không muốn nhúng tay vào chuyện này, vụ án có thể kinh động lớn đến quan phủ hai bên bờ sông, lẽ nào lại bình thường?

Tuy hiện nay hắn trụ vững ở phủ Khai Phong, nhưng cũng không có nghĩa là muốn làm gì thì làm. Ngược lại, phần lớn thời gian, nếu so với trước hắn càng thêm cẩn thận. Chỉ có điều Điền Hành Kiến tìm tới tận cửa, Ngọc Doãn thật sự không thể chối từ. Bắc Tống này đây có tập tục giang hồ của Bắc Tống, lúc này người không giúp đỡ, chẳng khác gì là chặt đứt một con đường, tương lai ai cũng không thể nói sẽ xảy ra chuyện gì.

Tô Xán cũng không thúc giục, mà chỉ lẳng lặng nhìn Ngọc Doãn, không nói lời nào...

Chuyện này quả thực không phải là nhỏ, Ngọc Doãn suy tính cũng hợp tình hợp lý.

Vốn chỉ là đến để tìm vận may, thậm chí Tô Xán đã chuẩn bị bị cự tuyệt.

Thật lâu sau, Ngọc Doãn ngẩng đầu lên.

- Là những mặt hàng nào?

- Trừ một ít vàng bạc châu báu ra, còn có ba con ngựa.

- Ba con ngựa?

Tô Xán gật đầu, hạ giọng nói:

- Ba con Đại Uyển mã.

Ngọc Doãn nghe thế, lập tức hít sâu một hơi.

Đại Uyển mã?

Đó là cái gì! Ba chữ Đại Uyển mã, cũng đồng nghĩa với gia tài bạc triệu.

Cái gọi là Đại Uyển mã, chủ yếu là chỉ ngựa tốt ở Tây Vực. Có thể được gọi là Đại Uyển mã, tất nhiên chỉ có Bảo mã lương câu hiếm thấy.

Đối với Bắc Tống thiếu ngựa mà nói, một con Đại Uyển mã, giá trị bạc triệu, hơn nữa là có tiền mà không thể mua được.

Điều này giống như là tượng trưng cho một thân phận, người bình thường cơ bản là không thể có được, trừ khi người này, là cực kỳ có thân phận.

- Chúng đang ở đâu?

Ngọc Doãn động tâm rồi.

Tuy nhiên, không phải hẳn muốn giữ lấy ba con Đại Uyển mã, mà là trong đầu có ý khác.

Ngọc Doãn có Âm Kim là đã cảm thấy thỏa mãn. Nhưng thật ra Dương Tái Hưng và Cao Sùng, có vài lần nói muốn có một Bảo mã lương câu. Nhưng mà bọn họ cũng biết, thiên kim dễ được, Bảo mã lương câu khó cầu. Cho nên, hai người cũng chỉ có thể nhìn Âm Kim mà thèm.

Chợ lừa ngựa ở Đông Kinh, có không ít ngựa.

Nhưng ngoại trừ là loại ngựa chạy chậm ra, ngựa thật sự tốt, gần như không có.

Dù cho có vài con ngựa tốt, cũng không phải người bình thường có thể mua được. Thứ này, là đồ chơi của những người phú quý, người thường sao có thể có được?

Tô Xán nghe Ngọc Doãn hỏi như vậy, lập tức trong lòng mừng rỡ.

- Đang gửi ở một chỗ trong nhà trọ ở ngoài thành.

Mấy con ngựa này, tiểu nhân cũng không dám mang vào trong thành, dọc theo con đường này đều phải lên lút trốn tránh trạm kiểm soát. Ca ca của ta nói, mấy con ngựa này không trọng yếu lắm, nếu như Tiểu Ất ca thích, liền tặng ngay cho Tiểu Ất ca. Chủ yếu là các châu báu kia, thật sự là giá trị bạc triệu. Sắp sang thu, việc mua bán không tốt lắm, các huynh đệ ở trong nhà, cũng đang chờ miếng ăn nữa.

Thủy tặc hoành hành trên sông lớn như Điện Hành Kiến, Tô Xán, đương nhiên sẽ không làm việc một mình.

Thủ hạ của bọn họ, tất nhiên có một nhóm người, giống như bọn thuộc hạ của Ngọc Doãn, ăn cơm là đều dựa vào bọn hắn.

Châu báu bạc triệu sao?

Nhưng đích xác không phải là một số lượng nhỏ.

Ngọc Doãn trầm tư thật lâu sau, đột nhiên nói:

- Nếu như huynh đệ tin tưởng ta, vậy hãy mang những thứ đó để lại.

Ba con ngựa này, ta muốn ... Trở về thay ta nói lời cảm tạ với Thất ca. Về phần châu báu này, ta có thể giúp người tìm cách giải quyết. Chỉ có điều nhiều châu báu như vậy, chỉ sợ không thể lập tức ra tay được ngay, kính xin Thất ca và Ngũ Lang thứ tha chút cho.

Tô Xán, thở phào một hơi.

- Vậy phải làm thế nào để đem hàng hóa giao cho Tiểu Át ca?

Châu báu còn dễ nói, chỉ có điều mấy con ngựa kia... Thật sự không thể mang vào thành được.

- Có biết đồi Mưu Đà kho giáp trường Ngự Doanh?

- Cái này... Tiểu nhân quả thật không biết.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, liền đứng dậy đi đến cửa, gọi Vương Mẫn Cầu.

- Tam Lang theo Ngũ Lang vất vả một chuyến, sau khi mang những thứ đó lấy ra, lập tức mang đến kho giáp trường Ngự Doanh.

Ta ở đây chờ các người đi Ngự Doanh ... Ngũ Lang nói không sai, ba con ngựa kia quả thật rất phiền toái. Tuy nhiên nếu như vào được Ngự Doanh thì coi như đã được giải quyết. Đúng rồi, nhân tiện gọi Đại Lang và Thập Tam Lang tới, bảo bọn họ theo ta cùng đi Ngự Doanh một chuyến.

Ta cũng cần thêm nhiều con đường nữa, ta cũng cần thêm nhiều giúp đỡ nữa.

Tương lai nổi nhục nhã của Tĩnh Khang, cũng không phải một mình ta có thể chống đỡ, nếu có thể có thêm nhiều bằng hữu, tương lai đã có thêm mấy phần trợ giúp nữa.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn liền quyết định chủ ý.

Diễn Hành Kiến và Tô Xán này đang cần giúp, nhất định phải giúp!

Chẳng những phải giúp, hơn nữa phải giúp thật nhiệt tình... Tuy hẳn không có ý định lẫn lộn trong chốn giang hồ, nhưng hẳn cũng không ngại, trong giang hồ giành lấy tiếng tăm.

Tổng Giang trong truyện Thủy Hử kia, làm sao có thể hô mưa gọi gió?

Không phải bởi vì ông ta ở Sơn Đông cầu mưa đúng lúc sao? Ta không cần làm mưa đúng lúc, nhưng ta nhất định phải ở trong giang hồ lưu lại tên tuổi của ta.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn lại gọi tới một người người hầu nam trẻ tuổi, bảo hắn đi thông báo cho Yến Nô, lấy hai ngàn quan đến, cùng với Hoắc Kiên mang đến Ngự Doanh.

Nếu ba con ngựa kia chính xác là Đại Uyển mã, Ngọc Doãn muốn mua ngay.

Nhưng sau khi mua rồi, lại không thể mang vào trong thành, đơn giản cứ để lại trong Ngự Doanh, đóng dấu ngựa của Ngự Doanh... Kể từ đó, ba con ngựa này coi như đã có thân phận. Sau này nếu bị người phát hiện, cũng có thể có một lí do thích đáng để giải thích.

Về phía Ngự Doanh, đã có Lăng Chấn lo liệu, mọi việc đều không đáng lo.

Đến bây giờ Lăng Chấn còn thiếu Ngọc Doãn rất nhiều ân tình, chắc cũng sẽ không cự tuyệt yêu cầu nhỏ nhỏ này của Ngọc Doãn.

Vương Mẫn Cầu đi theo Tô Xán rồi, chỉ trong chốc lát, Dương Tái Hưng và Cao Sùng liền vội vàng đi đến.

- Đi, theo ta đi Ngự Doanh một chuyến.

- Đi Ngự Doanh làm chi?

Dương Tái Hưng kinh ngạc hỏi.

- Tới rồi người liền hiểu ngay.

Ngọc Doãn cũng không vội giải thích, trực tiếp tự ra cửa.

- Không cưỡi ngựa sao?

- Ta đi cửa thành trước, ở mã dịch thuê hai con ngựa ... Hai người các người mau tới đó, đừng có chậm trễ.

Thành Khai Phong, là một thành thị buôn bán cực kỳ phồn vinh.

Trong mắt của người tại Khai Phong, không có gì không thể lấy ra mua bán.

Tuy nhiên ngựa lại có giá cả đắt đỏ, ít có người có thể mua được. Vì thế liền có người nảy ra cái chủ ý, cho thuê ngựa...

Về sau triều đình cũng phê chuẩn cái nghề này, vì thế một ít chiến mã ở trong quân doanh, được dùng làm ngựa thuê, cung cấp cho người thuê sử dụng.

Đương nhiên, thuê ngựa cần công việc thủ tục.

Đầu tiên đó là phải có hộ khẩu ở Khai Phong, nếu không căn bản không có khả năng thuê ngựa; tiếp theo thuê ngựa không thể để lâu, nhất định phải trong một ngày trả lại.

Ngoài ra còn có vô số quy định, cũng là lo lắng cho việc hao hụt quân mã ra ngoài.

Ngọc Doãn dẫn Âm Kim từ trong chuồng ngựa, lên ngựa gíơ roi, thẳng đến Tân Tổng Môn mà đi.

Ở trong Tân Tổng Môn, có một loạt phòng xá, mã dịch ở trong đó. Hiện nay Ngọc Doãn coi như là danh nhân ở phủ Khai Phong rồi, cho nên công việc thủ tục cũng không phiền phức. Viên quan mã dịch vừa giáng giải tình hình về con ngựa kia, lại vừa mở quyển sổ ký tên đồng ý thuê, coi như đã thuận lợi thuê được hai con quân mã.

Lò mổ Liền Kiều, rất gần với Tân Tổng Môn.

Phía Ngọc Doãn vừa mới làm xong thủ tục, Dương Tái Hưng và Cao Sủng đã vội vàng đi đến.

Ba người cũng không nói năng rườm rà, trực tiếp lên ngựa, liền lao ra Tân Tổng Môn, đi thẳng đến hướng Mưu Đà Cương.

Kho giáp trường Ngự Doanh của Lăng Chấn, ở phía đông bắc của đồi Mưu Đà, vị trí vô cùng hẻo lánh. Bởi vậy từ phía bắc nhìn sang, có thể thấy được nước sông cuộn cuộn. Ngự Doanh không dễ nhìn thấy, một dãy nhà cửa diện tích khoảng chừng trên dưới hai trăm mẫu, từ xa nhìn lại, giống như một tòa nhà lớn.

Nếu không có lá cờ đang tung bay ở cửa ra vào kia, ít ai sẽ nghĩ rằng nơi này chính là quân doanh.

Ngọc Doãn cũng không phải là lần đầu tiên đến nơi này, đến cửa Ngự Doanh bèn xoay người xuống ngựa, chỉ thấy từ trong doanh chạy ra một tiểu giáo.

- Tiểu Ất ca sao lại đến đây?

Tiểu giáo này ăn mặc là Hiệu dụng, xem tuổi chừng trên dưới hai mươi.

Ngọc Doãn vội hỏi:

- Nhị Lang, cha của người có ở trong doanh không?

- Đang ở trong doanh thử pháo, ta đi gọi ông ấy đến ngay.

- Cũng tốt, vậy chúng ta xin đợi ở đại sảnh.

Tiểu giáo, đó là Lăng Uy con trai của Lăng Chấn.

Từ sự việc lần trước về sau, Lăng Uy thay đổi hoàn toàn.

Vốn y luyện được khả năng võ rất tốt, bèn vào trong quân làm Hiệu dụng. Đương nhiên, đây chỉ là tạm thời! Phía Lăng Chấn đã lo bạc, chờ thêm hai tháng, bèn cho Lăng Uy ra khỏi Ngự Doanh, gia nhập Điện Tiền Ti, trở thành cấm quân của Đông Kinh.

Lúc này Lăng Chấn và Điện Tiền Ti, coi như là có chút giao tình.

Lại thêm mối quan hệ với Cao Nghiêu Khanh, Lăng Uy vào cấm quân cũng không phải là một việc khó.

Chỉ cần đả thông quan hệ, vào cấm quân ít nhất là đã có thể làm được Thừa Cục, vị trí còn ở trên cả Áp Quan của Phong Hưởng, nhưng cũng chỉ là quan thấp nhất ở trong quân. Tuy nhiên không quan trọng, chỉ cần Lăng Chấn duy trì tốt mối quan hệ với Điện Tiền Ti, Lăng Uy sẽ rất nhanh được lên chức. Không chừng không quá một năm, là đã có thể làm Tương Ngụ Hầu, thậm chí có thể trở thành Thập Tướng.

Lăng Uy đối với sự an bài của Lăng Chấn lần này, cũng không có bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Bởi vì ban đầu là Ngọc Doãn giúp y giải quyết xong phiền toái, Lăng Uy cực kỳ kính nể Ngọc Doãn.

Đặc biệt là về sau lại nghe người ta nói, ba người Ngọc Doãn chạy tới Ngự Quyền quán đá quán, rồi sau đó an toàn trở ra... Bất kể là vì sao có thể an toàn trở ra, đều đủ để cho Lăng Uy vô cùng khâm phục. Lần trước khi Ngọc Doãn tới thử pháo, Lăng Uy còn nhận Ngọc Doãn là huynh trưởng.

Nói đến pháo ở Ngự Doanh này, thật ra lại vô cùng đơn giản.

Nó tương tự như một loại thiết bị tín hiệu, lúc công kích, không có uy lực quá lớn.

Tuy nhiên về mặt thuốc pháo Lăng Uy đích thật là một chuyên gia, y chế tạo pháo hiệu rất có uy lực, hơn xa loại pháo hiệu bình thường, lại thêm chứa lực sát thương nhất định.

Sau khi Ngọc Doãn chứng kiến thử qua pháo hiệu, hơi có chút thất vọng.

Tuy nhiên sau khi Lăng Chấn giải thích về thuốc pháo, lại khiến cho Ngọc Doãn vô cùng hiếu kỳ.

Cái gì là khẩu hỏa pháo lớn ở hậu thế, Ngọc Doãn không biết tạo ra như thế nào, cho dù là có biết, chỉ sợ cũng không thể làm được.

Điều mà hắn cảm thấy hứng thú chính là tự Lăng Chấn nghiên cứu chế ra hỏa dược.

Theo sự giải thích của Lăng Chấn, đồ chơi này quả thật được làm ra là dùng cho pháo hiệu, uy lực không phải là nhỏ.

Chỉ có điều, Ngọc Doãn vẫn chưa từng chứng kiến.

Ba người ngồi ở đại sảnh, chỉ trong chốc lát, chỉ thấy Lăng Chấn hấp tấp chạy vào:

- Tiểu Át, sao hôm nay rảnh rồi đến làm khách chỗ của ta đây vậy?

238. Chương 237: Củ Khoai Nóng Bỏng Tay

Giữa Ngọc Doãn và Lăng Chấn, không cần phải khách sáo gì cả.

- Thúc phụ, hôm nay Tiểu Ất đến là có chuyện muốn nhờ.

- Hả?

- Tiểu Ất có một vài thứ, không thể vào thành, lại cũng không biết nên thu xếp như thế nào. Nghĩ tới nghĩ lui, thấy chỉ có ở chỗ thúc phụ là thích hợp nhất, cho nên muốn xin thúc phụ giúp đỡ. Đương nhiên, nếu như thúc phụ có chỗ khó, vậy coi như Tiểu Ất chưa nói gì.

Có một vài thứ không thể vào thành?

Đối với một cái phủ đông đúc như Khai Phong mà nói, lại có đồ vật gì mà không thể vào thành?

Tuy Lãng Chấn ở trong quân đã lâu, nhưng đối với cách thức của giang hồ cũng không phải là xa lạ. Có câu nói rất đúng, đó là binh phỉ một nhà. Có đôi khi binh chính là phỉ (kẻ cướp), phỉ chính là binh. Lãng Chấn luôn luôn ở tại Khai Phong, chưa từng trải qua loại sự việc này, nhưng nghe nói cũng không ít.

Trên thực tế, chính là ở trong cấm quân của Đông Kinh, cũng tồn tại sự việc không thể lộ ra ngoài như thế.

Trong quân của Đại Tổng thống nát, là một sự thật không thể chối cãi.

Nếu không thì đâu có khả năng xảy ra việc Thái Nguyên Thành, Nhân lão công có thể mua được quân mã.

Lãng Chấn nghe vậy lập tức mỉm cười.

- Tiểu Ất sao lại nói thế? Cứ để ở chỗ này xem ai có thể tìm tới đây.

- Thúc phụ, nguồn gốc của mấy thứ này...

- Tiểu Ất đừng nói như vậy, nếu như nằm trong Ngự Doanh của ta đây thì đều là của Ngự Doanh ta. Yên tâm, mặc dù thúc phụ không có nhiều bản lĩnh, nhưng điều này vẫn có thể đảm đương nổi.

Một câu, đã miễn đi rất nhiều lời nói.

Nếu Lãng Chấn đã nói như vậy, Ngọc Doãn cũng không nói thêm lời thừa nữa.

Một lát sau, bên ngoài có người thông báo, nói là có người đến tìm Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn vội đi ra, chỉ trong chốc lát, dẫn theo bốn người Tô Xán tiến vào trong Ngự Doanh.

Vốn cho là, Tô Xán nói châu báu bạc triệu chẳng qua chỉ có một rương. Nhưng khi Ngọc Doãn nhìn đến, mới biết hắn đã lầm rồi! Tô Xán mang theo năm cái rương lớn tiến vào, ngoài ra, còn có ba con Đại Uyển mã như lời y đã nói. Vừa nhìn ba con ngựa kia, Ngọc Doãn hoảng sợ ngay lập tức.

Ba con ngựa này, chính là một trắng hai đen, phân biệt rất rõ ràng.

Con Bạch Mã, toàn thân trên dưới đều là một màu trắng như tuyết, không có nửa cọng lông tạp. Từ đầu tới đuôi, thân dài một trượng (mười thước Trung Quốc), cao chừng tám thước. Vừa đứng ở đó, ngay lập tức cho thấy chỗ phi phàm, lắc đầu vẩy đuôi, hí vang không ngừng, nhìn qua quả thật là không tầm thường.

- Đây là...

Khi Lăng Chấn nhìn thấy Bạch Mã, cũng giật mình kinh hãi.

- Chiêu dạ Ngọc sư tử?

- A?

Lăng Chấn lộ vẻ vô cùng kích động, chỉ vào Bạch Mã nói:

- Đây là Chiêu dạ Ngọc sư tử... Ô, ông trời ơi! Tiểu Át tìm được ở đâu ngựa tốt như thế này?

Còn chưa dứt lời, lại nghe hai tiếng ngựa hí.

Hai con Hắc Mã bất chợt đề vó hí vang, suýt nữa đã làm cho người dẫn ngựa ngã nhào trên mặt đất.

Lăng Chấn vội vàng hô:

- Bắt bọn nó tách ra, tách ra... Ba con ngựa này đều là Mã vương, nếu ở cùng một chỗ nhất định chúng sẽ không an phận, trước tiên bắt bọn nó tách ra, tuyệt đối không thể để cho chúng nó ở cùng một chỗ... Chắc chắn, đây chính là Vương truy mã đây mà.

Tay ông ta chỉ hai con Hắc Mã, không kìm nổi kêu lên chặc chặc.

- Bảo mã lương câu thế này, một con cũng đã khó tìm, sao một lúc lại có ngay đến ba con?

Vương truy mã, tên là Ô Vân Đạp Tuyết, cũng là Đại Uyển lương câu hiếm gặp.

Ba con ngựa này, nếu như ở ngoài, đều là vạn kim cũng khó mà có được. Ngọc Doãn nhìn ba con chiến mã đang lắc đầu vẩy đuôi, quả là như đang nằm mơ.

Ba con Mã vương, tính tình có chút dữ dằn.

Ở cùng một chỗ sẽ không chịu thua, làm cho bên ngoài đại sảnh hỗn loạn một trận.

Dương Tái Hưng và Cao Sủng nhìn thấy ba con ngựa này, ánh mắt đều thẳng.

- Tiểu Ất, đây là...

- Hai người các ngươi lựa chọn một con đi, ngày thường liền gửi ở chỗ của Lăng thúc phụ, nếu muốn luyện tập thì hãy đến đây... Nơi này vị trí hẻo lánh, sẽ không bị người phát hiện. Ngựa để ở trong quân doanh cũng bớt gặp phải rắc rối, tránh cho sau này...

Hắn còn chưa dứt lời, Cao Sủng và Dương Tái Hưng đã giành bước lên trước.

Cao Sủng hướng về phía con Chiếu dạ Ngọc sư tử, Dương Tái Hưng thì chạy đến con Vương truy mã, hai người đều xuất ra bản lĩnh, kéo chiến mã sang một bên. Ba con ngựa vừa rời nhau, lập tức trở nên an phận. Còn lại con Ô Vân Đạp Tuyết thì thản nhiên đứng ở trong đình viện.

Ngọc Doãn do dự một chút, cũng không nói thêm gì.

Lúc này, Lăng Chấn cũng bình tĩnh lại, nhìn thoáng qua năm cái rương trên đại sảnh, đột nhiên cười khổ nói:

- Tiểu Ất, sự việc ngươi chọc vào lúc này sợ là không nhỏ, mấy thứ này mặc dù không biết là cái gì, nhưng tốt nhất không thể xuất hiện ở Khai Phong, nếu không tất có tai họa vào nhà. Ít nhất là trong vòng một năm, mấy thứ này tuyệt đối không thể đem ra ngoài đường phố Khai Phong.

Ba con Lương câu bảo mã vạn kim cũng khó mà có được, năm cái rương niêm phong.

Dù sao cũng có thể đoán biết được ở phương diện này quan hệ thật lớn.

Ngay như Lăng Chấn, lúc này cũng có chút hối hận, có nên tiếp nhận sự việc này hay không.

Ngờ đâu Ngọc Doãn lại khẽ mỉm cười, trở lại đi vào trong đại sảnh, mở ra một cái rương.

Một đạo hào quang trước mắt, khiến hấn không khỏi nheo mắt lại, vội vàng lui về phía sau. Khi đã đứng vững, lại mở to mắt nhìn vào, đã thấy trong rương đặt ba mươi sáu cái hộp gỗ song song, từng cái trong hộp, nở rộ một viên Bảo Châu to bằng nắm tay trẻ con. Ba mươi sáu viên Bảo Châu, ánh sáng lấp lánh, hào quang sáng ngời. Ngọc Doãn chấn động, vội đập nắp lại.

Ngẩng đầu nhìn, đã thấy Lăng Chấn há to miệng, giống như si ngốc.

Dạ minh châu, ba mươi sáu viên kích cỡ như nhau, dạ minh châu giống nhau như đúc.

Nếu có một viên trân châu cũng không làm cho người ta giật mình, nhưng ba mươi sáu viên trân châu giống nhau như đúc, nếu như mang ra ngoài thị trường, sẽ làm cho chấn động đến thế nào.

- Ngũ Lang, các người...

Ngọc Doãn nhìn Tô Xán, không biết nói như thế cho phải.

Mà Tô Xán thì cười khỏ nói:

- Giờ thì ca ca đã biết, vì sao chúng ta phải đến làm phiền ca ca.

Mấy thứ bên trong năm cái rương này, giá trị chỉ sợ vượt qua một triệu. Nhưng thứ này nếu như không ra tay, cũng giống như đồng rác rưởi, thậm chí có thể sẽ rước lấy họa sát thân. Chúng tôi chỉ có thể mau chóng ra tay với giá rẻ, nếu không tất sẽ có tai họa vào mình.

Ca ca nếu như có phương pháp, xin hãy giúp chúng tôi một lần.

Mấy thứ này, chỉ cần có thể đổi lấy một hai vạn quan là được, quả thật chúng tôi cũng không có biện pháp nào khác.

Tô Xán nói những lời này, Ngọc Doãn âm thầm khen ngợi.

Bọn người Điền Hành Kiến này cũng rất tinh táo, chỉ muốn mau sớm ra tay mà không cần có được số tiền lớn. Đúng vậy, những thứ này không có khả năng bán với giá gốc, không nói đến có biện pháp hay không, mấy thứ này chỉ cần dám xuất hiện trên thị trường vào lúc này, sẽ gây ra sóng to gió lớn. Một triệu quan? Mấy thứ này chỉ có một triệu quan thôi sao? Đánh chết Ngọc Doãn cũng không tin, ba mươi sáu viên dạ minh châu kia, giá trị chỉ sợ cũng trên một triệu quan rồi. Mấy thứ này, tuyệt đối là củ khoai nóng bỏng tay, xử lí không tốt sẽ rước lấy tai họa.

Ngọc Doãn có chút hối hận rồi!

Vốn tưởng rằng bất quá chỉ có ba con ngựa mà thôi, mấy chục triệu quan gì đó cũng đã là việc đảm đương không nổi rồi.

Nhưng hiện tại xem ra, đây cũng không phải là vấn đề chỉ có mấy chục triệu quan, mà là liên quan đến chuyện sống chết của bản thân và gia đình...

Mà nuốt lời, cũng không thể.

Loại sự việc này nếu như đã đáp ứng, khi đổi ý cũng khó tránh khỏi liên quan.

Tô Xán liếc nhìn hẩn một cái, lại khẽ nhìn Lăng Chấn vừa mới khôi phục lại.

Trầm ngâm một lát sau nói:

- Ngũ Lang, những thứ này trước tiên cứ để ở đây, ta sẽ nghĩ biện pháp xử lý ổn thỏa. Về phần giá cả như thế nào, hiện tại ta cũng không dám cam đoan. Dù sao những thứ này nếu như có thể ra tay, ta cùng các người, mỗi bên một nửa, được không?

Tô Xán không nói gì, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Ba con ngựa kia, ta muốn rồi!

Vốn cũng cho rằng là ngựa tốt bình thường của Tây Vực, ai dè... Ta cũng không thể lấy không ngựa tốt như thế này, Ngũ Lang tay không mà quay về, sợ cũng không thích hợp lắm. Như vậy đi, coi như ta được lợi, hai ngàn quan đưa người, cho người dễ ăn nói với Thất ca...

Tô Xán nghe thế, lập tức kinh hãi, xua tay liên tục.

- Ca ca sao lại nói như thế, lúc trước đã nói rồi, là tặng cho ca ca.

- Ngũ Lang, người hãy nghe ta nói hết.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, cố gắng đem tâm tình bình thường lại, rồi sau đó nói tiếp:

- Người và Thất ca làm những chuyện này, đầu thất bên hông, lúc nào cũng gặp nguy hiểm. Còn nữa, người và Thất ca đều phải nuôi thuộc hạ. Nếu như tay không trở về như vậy, chỉ sợ trong lòng các huynh đệ sẽ sinh ra oán giận, cho nên mang về, trước là để ổn định lòng của các huynh đệ ... Còn nữa, những hàng hóa này của người, không phải nói ra tay là có thể ra tay. Khi nào thì ra tay, ta cũng không nói trước được, thậm chí rất có thể, đến một năm mới có tin tức... Lâu như vậy, nếu như không có tiền phòng thân làm sao mà sống được?

Khoản tiền này, người nhất định phải nhận lấy.

Không chỉ là vì ta, cũng là vì suy nghĩ cho người và Thất ca.

Tô Xán nghe xong, không khỏi trầm mặc...

Sau một lúc lâu, y chấp tay nói:

- Tình nghĩa lần này của ca ca, Ngũ Lang ghi nhớ.

Ca ca nói không sai, lần này làm ra chuyện lớn như vậy, chỉ sợ trong một thời gian ngắn, chúng tôi cũng khó có thể khai trương. Trong nhà hiện có trên dưới một trăm huynh đệ, cũng thật rất cần tiền, ca ca suy tính chu đáo hơn ta, ta thay mặt Thất ca, trước tiên xin tạ ơn ca ca.

Dứt lời, Tô Xán vái chào sát đất.

Lần này, Ngọc Doãn không ngăn cản.

Người mang đến cho ta phiền phức lớn như vậy, ta nhận cái thi lễ này của người, cũng không quá đáng.

Tô Xán nói:

- Ngày sau ca ca nếu như có chỗ dùng huynh đệ của ta, chỉ cần chỉ bảo. Mười chín trại Hà Đông, Hà Bắc, chỉ cần ca ca triệu tập một tiếng, tuyệt đối không chối từ.

Lăng Chấn đột nhiên ngẩng đầu, trầm giọng nói:

- Người nói là mười chín trại Hà Bắc Phó Tuyển, Mạnh Đức, Lưu Trạch, Tiêu Văn Thông sao?

Tô Xán cười nói:

- Phó Tuyển Tiêu Văn Thông, là trại Hà Bắc.

Còn lại tiểu nhân và Điền Thất ca là thuộc mười hai trại Hà Đông...

Ngọc Doãn bối rối!

- Mười chín trại gì?

Ngờ đâu Lăng Chấn lại dùng ánh mắt quái lạ nhìn Ngọc Doãn, sau một lúc lâu cười khổ nói:

- Tiểu Ất thật bản lĩnh, Hà Bắc, Hà Đông mười chín trại này, đó là mấy tay hảo hán trong chốn lục lâm lớn nhất ở Hà Bắc, Hà Đông. Nay người cùng bọn họ kết giao, ngày sau hai địa phương Hà Bắc, Hà Đông, có thể tung hoành. Vốn tưởng rằng Tiểu Ất chỉ sống yên ổn tại Khai Phong, lại không nghĩ trong chốn lục lâm, cũng có thanh danh thật lớn.

Mười chín trại Hà Bắc, Hà Đông sao?

Ngọc Doãn không kìm nổi nuốt nước miếng...

Mãi cho đến bây giờ, hắn vẫn không hiểu rõ lắm về mười chín trại là như thế nào.

Tuy nhiên nghe giọng điệu của Lăng Chấn như thế, hắn chỉ sợ là đã quẩn vào chuyện trong chốn giang hồ này.

+++++

Tô Xán mang theo hai ngàn quan, rời khỏi Đông Kinh.

Ngọc Doãn ngồi ở đại sảnh Ngự Doanh, vẫn cảm thấy mê muội từng cơn.

Năm cái rương ở công đường kia, giống như năm củ khoai nóng phỏng tay, khiến hắn không biết nên xử lý như thế nào.

Tuy ở trước mặt Tô Xán hắn đáp ứng chuyện này là để chứng tỏ hắn cũng muốn xử lý, nhưng trong lúc nhất thời cũng không có biện pháp. Nhớ ngày đó, hảo hán Lương Sơn trong truyện Thủy Hử, chỉ cướp có một trăm ngàn quan tiền sinh nhật, liền bị triều đình nhắm trúng luân phiên xuất binh. Mà nay chục triệu quan châu báu bị cướp, trời mới biết sẽ gặp phải cái loại phiền phức gì. Không phải sao, mấy thứ này trong một thời gian ngắn, tuyệt đối không thể để lộ ra.

Tuy nhiên, tiếp theo lại có một vấn đề.

Những “Dê mập” bị Điền Hành Kiến, Tô Xán xử lý lại có lai lịch gì?

Có thể có được ba con Hãn huyết bảo mã, có thể có được tài phú kinh người như thế, những người này từ nơi nào đến? Muốn đi đến đâu?

Trong lòng Ngọc Doãn, tràn đầy nghi vấn...

239. Chương 238: Vụ Án Lớn Động Trời Năm Tuyên Hòa Thứ Sáu

Ba con hãn huyết bảo mã giá trị hơn triệu quan châu báu, không phải là thương nhân bình thường có thể mua được, càng không phải thương nhân bình thường dễ dàng giao dịch được. Theo lý mà nói, những con ngựa này nếu bị người ta cướp đi, tuyệt đối sẽ trở thành vụ án lớn động trời.

Tin chắc người đứng sau số hàng hóa này chức vị cũng không hề kém Thái Kinh. Kẻ có thể động tới hàng hóa trên trăm vạn quan này chắc hẳn cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ? Lúc trước, mười vạn quan vào ngày sinh thần của Thái Kinh bị cướp đi, lập tức phát sinh đủ loại biến cố, vật phẩm có giá trị triệu quan đã tạo nên một trận mưa gió máu tanh, khiến Đông Kinh thật sự hứng chịu đủ tai tiếng.

Lúc này, Đông Kinh lại lặng yên không một tiếng động.

Đây mới là chuyện mà Ngọc Doãn cảm thấy kỳ lạ.

Vụ án lớn như vậy, hơn nữa là phát sinh ở phủ nha Hà Nam, sao phủ Khai Phong có thể không chút động tĩnh gì?

Khả năng duy nhất, là có một số người cũng không hy vọng chuyện này náo loạn lên, nhưng vấn đề là, vì sao không muốn?

Vấn đề liên tiếp đầy phức tạp này khiến Ngọc Doãn đêm không thể say giấc.

Ngoài phòng, mưa phùn lả lướt.

Mưa thu lạnh lẽo gõ lên mái hiên càng tăng thêm vẻ vắng lặng.

Đêm cũng đã sâu, Yên Nô ngủ rất say.

Ngọc Doãn khoác áo lạnh lẽ rời giường đẩy cửa đi ra ngoài.

Đứng trong đình viện nhỏ, Ngọc Doãn lâm vào trầm tư.

Những việc liên tiếp đến, ngoại trừ sợ hãi ra thì phần lớn là những nghi hoặc khiến người ta khó hiểu.

Ba con ngựa kia, còn cả châu báu nữa rốt cuộc có lai lịch như nào? Sử dụng vào việc gì? Nghi vấn này vô cùng phức tạp, khiến hắn đi lại dưới mái hiên không ngừng. Một trận gió thổi tới mang theo hạt mưa lạnh lẽo khiến Ngọc Doãn giật mình.

Ba con ngựa và trăm vạn châu báu đều ở trong Ngự Doanh ngoài thành.

Lăng Chấn rất đáng tin cho nên Ngọc Doãn cũng không cần lo lắng. Tuy nói thời gian quen biết Lăng Chấn không lâu, nhưng Ngọc Doãn có thể cảm nhận được đó là một người có tình nghĩa. Thứ kia để bên trong Ngự Doanh, hẳn không cần phải lo lắng.

Nhưng ngựa còn đỡ, châu báu thì không thể giữ trong tay mãi được.

Ngọc Doãn nhất định phải nghĩ cách mau chóng đem xử lý sạch sẽ số châu báu này, nếu không để trong tay một ngày thì càng thêm một phần nguy hiểm.

Đừng quên, trong Thủy Hử truyện, hảo hán Lương Sơn vài lần gặp chuyện không may đều vì không xử lý thỏa đáng tang vật.

Cho nên Ngọc Doãn ngoài việc phải cẩn thận để lộ tin tức ra, thì còn phải nhanh chóng xử lý những tang vật này. Nhưng, nên làm thế nào đây?

Nếu số lượng nhỏ thì còn dễ làm.

Nhưng lần này số lượng thật sự quá lớn, lớn đến mức khiến Ngọc Doãn không dám bán ra.

Mà nay Đông Kinh tuy rằng gió bình sóng yên, nhưng ai có thể cam đoan chủ nhân của châu báu này không đang âm thầm điều tra?

Cho nên, Đông Kinh cũng không phải nơi để xử lý tang vật.

Nhưng nếu không bán ra tang vật ở Đông Kinh, vậy thì nên xử lý tang vật này như thế nào?

Giữ trong tay không được, bán ra cũng không được.

Tang vật này thật đúng là giống như củ khoai nóng bỏng tay khiến Ngọc Doãn không biết nên làm thế nào cho phải. Dừng bước lại, hẳn kinh ngạc nhìn mưa bụi bao phủ đình viện. Một lúc sau Ngọc Doãn hít sâu một hơi cắn răng, quyết định.

Nếu không thể xử lý ở Đông Kinh, vậy thì bán ra ở nơi khác vậy.

Phủ Khai Phong, phủ Hà Nam không thể bán, vậy thì mang đến phủ Thái Nguyên.

Chẳng phải hiện nay La Đức đang là thủ hạ của Đoàn Luyện Sứ Hãn Châu Quý Đình sao? Biết đâu có thể thông qua gã tìm được cách nào đó.

Ngoài ra còn có Tây Châu.

Cũng không biết phía bên Yên Tử đã đứng vững gót chân chưa.

Nếu cô ấy có thể ổn định đầu trận tuyến, nói không chừng cũng là một cách.

Trong đầu hần đột nhiên hiện lên gương mặt buồn bã đầy nước mắt của Dư Lê Yến, trong lòng chợt thấy đau xót!

Yến tử, lúc này cô ấy tốt chứ?

Thành Khai Phong vẫn bình yên.

Trời vừa sáng, Ngọc Doãn liền chạy tới phủ Khai Phong.

Đến cửa phủ nha thì gặp phải Thạch Tam đang đi ra.

- Tam ca, chúc mừng!

Thạch Tam hiện nay đang gió xuân đắc ý, sau khi triệu hồi phủ Khai Phong không lâu thì được thăng lên làm Ban Trưởng, trở thành một nhân vật có thực quyền.

Thấy Ngọc Doãn, Thạch Tam cũng vội đáp lễ.

- Tiểu Ất ca, có việc đến đây sao?

- Đúng vậy, muốn tìm Áp Ti hỏi thăm một việc.

Thạch Tam hạ giọng nói:

- Tiểu Áp ti sáng sớm hôm nay đã bị Phủ doãn gọi đi, không biết là có việc gì.

Hai ngày này Tiểu Ất ca chớ có hành động gì, ta đoán chừng đã xảy ra chuyện, nếu không Phủ Doãn sáng sớm sẽ không đến phủ nha gọi Tiểu Ấp ti đi. Ngay như chúng ta giờ cũng phải ra ngoài tuần tra.

- Tuần tra?

Thạch Tam gật đầu:

- Trời mới biết chúng ta phải tuần tra cái gì, chỉ nói nếu thấy ai khả nghi lập tức phải kiểm tra kỹ càng...

Thật sự đáng chết, tưởng rằng vào nha môn rồi thì không cần phải ra ngoài dãi nắng dầm mưa nữa.

Không ngờ lại phải ra ngoài, vậy thì có gì khác biệt với quân phố kia chứ? Nếu như người tìm Ấp ti, vậy thì đến công phòng ngồi chờ, đoán chừng một lát nữa sẽ quay về.

Đang nói, đột nhiên Thạch Tam chuyển đề tài.

Từ nha môn đi vào một gã đàn ông, tuổi chừng trên ba mươi, gầy gò, dáng vẻ lão luyện.

- Cung Ấp Ti cũng ra ngoài sao?

- Ừ!

Người đàn ông kia lãnh đạm trả lời, ánh mắt dừng trên người Ngọc Doãn, ánh lên tia nghi hoặc.

-Ồ, đây là Ngọc Doãn Ngọc Tiểu Ất phó Mã Hành nói là đến tìm Tiểu Ấp Ti có việc.

Thạch Tam vội mở miệng.

Đây chính là Cung Ấp Ti đấu đá tranh giành với Tiểu Khôn sao?

Ngọc Doãn vội vàng tiến lên chào hỏi:

- Tiểu nhân bái kiến Ấp ti.

- Tìm Tiểu Ấp Ti có việc gì?

-Ồ...là thế này, việc kinh doanh cửa hàng của tiểu nhân ngày càng thịnh vượng, tuy nhiên lại không đủ rộng nên ảnh hưởng tới việc mua bán. Cho nên muốn tìm Tiểu Ấp Ti hỏi thăm nếu tiểu nhân muốn mở rộng cửa hàng thì có phải báo cáo với nha môn không.

Ngọc Doãn nhanh trí lập tức lấy cớ này.

Cung Ấp Ti rõ ràng không quen thuộc việc này, chỉ nhăn mày trầm giọng nói:

- Tiếp Ấp Ti hôm nay sợ là không rảnh, đừng làm phiền hấn nữa. Người có thể đi tìm Tổng Nhân Tổng Ấp Ti để hỏi, hấn phụ trách việc này đó.

- Đa tạ Ấp ti nhắc nhở.

Cung Ấp Ti đi rồi, Thạch Tam cũng không dám chậm trễ, nói hai câu với Ngọc Doãn rồi cũng đi.

Nếu đã đến phủ Khai Phong rồi, hơn nữa có tự tạo cớ, nếu không đi vào chỉ sợ sẽ bị người ta nghi ngờ.

Dù sao cửa hàng Ngọc Doãn thật sự là phải mở rộng diện tích, cũng nên hỏi thăm một chút.

Ngọc Doãn đi thẳng vào công phòng rất nhanh tìm được Tổng Ấp Ti Tổng Nhân. Tổng Ấp Ti và Ngọc Doãn cũng không phải xa lạ, lúc trước y từng cùng với Quách Kinh đối phó Ngọc Doãn, không ngờ Yến Anh đột nhiên xuất hiện, phá hỏng kế sách của Quách Kinh. Chỉ là lúc đó Ngọc Doãn đã giữ lại thể diện cho Tổng Nhân, cộng thêm hiện nay hấn đã không còn là Ngọc Tiểu Ất năm xưa bị Quách Kinh tùy ý ức hiếp nữa, dù là Tổng Nhân cũng không dám tỏ sắc mặt với Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất ca, sao hôm nay rỗi rãi vậy?

Tổng Nhân mặt hớn hở nghênh đón.

Ngọc Doãn vội thi lễ, nói:

- Ấp ti đừng làm thế, tiểu nhân chỉ là một đồ tể, sao có thể để Ấp Ti ca ca gọi là “Tiểu Ất ca” được? Cứ gọi Tiểu Ất là được rồi.

- Tiểu Ất không cần khách sáo như vậy, mà nay phủ Khai Phong ai nhắc tới Tiểu Ất mà không tán thưởng chứ.

Tổng Nhân cũng cười, lời kéo tay Ngọc Doãn ngồi xuống.

Đối với Ngọc Doãn, y thật sự không dám khinh thường.

Dù sao Ngọc Doãn hiện nay ở phủ Khai Phong cũng coi như là bá chủ một phương. Tuy rằng hắn không hoành hành ngang ngược nhưng năng lực trong tay lại làm Tống Nhân không dám có chút chậm trễ, còn chưa nói dưới tay Ngọc Doãn còn có một đám công nhân giúp việc, gia cảnh đã thoát khỏi cảnh nghèo khó, ngay cả mạng lưới quan hệ của Ngọc Doãn cũng khiến y tăng thêm mấy phần kính trọng.

- Tiểu Át hôm nay đến có việc gì?

- Không đối gặt Tống Áp Ti, trong nhà thật sự quá chật ảnh hưởng đến việc kinh doanh nên muốn mở rộng hai bên một chút.

Nhưng lại không biết có thể mở rộng được bao nhiêu? Cần bao nhiêu tiền bạc? Cho nên mạo muội đến quấy rầy Áp ti, kính xin ca ca đừng trách.

Tống Nhân nghe vậy tức thì yên tâm.

- Ta tưởng chuyện gì, thì ra là thế.

Tiểu Át cứ thông thả uống trà, đợi ta tra hồ sơ một chút, xem cửa hàng của người diện tích bao nhiêu, có thể mở rộng được không.

Nhắc tới việc kinh doanh của Tiểu Át thật tốt.

Mấy lần ta đi qua đều thấy kín người hết chỗ, kinh doanh rất tốt. Theo ta thấy, trong thành Khai Phong này rất nhiều cửa hàng nhưng chỉ có việc làm ăn của Tiểu Át là tốt nhất, thật sự khiến người ta hâm mộ.

Tống Nhân vừa nói vừa tìm đọc hồ sơ.

Ngọc Doãn uống một ngụm trà, thấy trong phòng không có ai khác, liền đảo mắt hạ thấp giọng nói:

- Áp ti, hôm nay ta đến thấy Tam ca vội ra ngoài, còn nói phải lên phố tuần tra. Có phải là đã xảy ra chuyện gì không? Bình thường chẳng phải chỉ cần quân phố là đủ rồi đấy sao?

Tống Áp Ti ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ thần bí.

Y đứng dậy ra cửa nhìn trái phải không có ai mới hạ giọng nói:

- Tiểu Át, đây là chuyện ta nói, không được truyền ra ngoài. Thật sự là có việc hôm qua theo tin tức phủ Hà Nam truyền đến, nói rằng một số hàng hóa của Sùng Quốc Công, Môn hạ Thị Lang Thái Tể Bạch tướng công mới nhậm chức bị cướp mất, còn chết mấy chục người. Vốn Bạch tướng công không muốn tiết lộ ra, nhưng trong hàng hóa có điềm lành Bạch Tướng Công muốn hiến tặng Quan Gia. Bởi vậy, sáng sớm Quan gia đã gọi Phủ Doãn đi, sau đó Phủ Doãn trở về gọi Tiểu Át đi, thương lượng kế sách ứng phó.

Nghe người ta nói, phía bên phủ Hà Nam đã hành động, bên phủ Khai Phong này cũng phải phối hợp hành động.

Nếu không có gì xảy ra, thì những thứ kia rất có thể sẽ xuất hiện tại phủ Khai Phong hoặc phủ Hà Nam, muốn chúng ta phải cẩn thận kiểm tra.

Bạch Tướng Công, chính là Bạch Thì Trung mới nhậm chức Thái tể, tiếp nhận vị trí Vương Phủ.

Ngọc Doãn giật mình, vội cười nói:

- Xem ra hai ngày này thật sự phải cẩn thận một chút mới được. Tiểu nhân sau khi trở về sẽ bảo hạ nhân cẩn thận không được đi gây sự. Đúng rồi, việc cửa hàng của ta đã tra được chưa?

- Ồ, đã tra rồi.

Dựa theo cửa hàng nhà Tiểu Át có thể mở rộng bên trái phải hai mươi bước, nếu muốn mở thêm nữa thì sợ phải làm thêm những thủ tục khác.

- Hai mươi bước?

Ngọc Doãn cười gật đầu:

- Không phải là phạm vi bốn mươi bước?

- Đúng vậy.

- Vậy ta hiểu rồi, đa tạ Át Ti.

Nói xong, Ngọc Doãn lên đưa cho Tống Nhân một khối bạc vụn, khiến Tống Át Ti lập tức tươi cười rạng rỡ.

Bạch Thì Trung sao?

Sau khi Ngọc Doãn nhận được tin tức thì rời khỏi phủ Khai Phong.

Chẳng lẽ nói, những thứ mà đám người Điền Hành Kiến cướp bóc là vật phẩm của Bạch Thì Trung?

Nhưng không hiểu tại sao, trong lòng Ngọc Doãn cảm thấy có chút không đúng, Bạch Thì Trung sao có gia sản lớn như vậy được?

240. Chương 239: Việc Này Không Bình Thường

Bạch Thì Trung, tự Mông Hanh.

Đỗ tiến sĩ, làm Lại bộ thị lang.

Năm Chính Hòa thứ sáu, Bạch Thì Trung được phong làm Thượng Thư Hữu Thừa, Trung Thư Môn Hạ Thị Lang. Trong lịch sử, gã tiếp nhận Vương Phủ đảm nhiệm chức Thái Tể. Mà nay Vương Phủ bị bãi miễn trước, nhưng bánh xe lịch sử vẫn lao cuộn cuộn về phía trước, Bạch Thì Trung theo đó mà tiếp nhận chức vụ Thái Tể kiêm chức Môn Hạ Thị Lang.

Cũng là một người tài học.

Nhưng gã lợi hại hơn chính là hiền điền lành, tranh thủ sự sủng ái của Hoàng đế Huy Tông.

Từ giữa năm Chính Hòa gã liền tiến vào “Chính Hòa Thụy ứng ý” được Hoàng đế Huy Tông thưởng thức phong làm Thượng Thư Hữu Thừa, Trung thư Môn hạ Thị Lang. Sau khi tiếp nhận Vương Phủ đảm nhiệm chức Thái Tể thì càng nịnh nọt hiền tặng các vật quý khiến Hoàng đế Huy Tông vô cùng thích thú. Như vậy dựa vào hiền lành mà làm giàu cũng không ngoài dự đoán của mọi người.

Hơn nữa, trước kia Bạch Thì Trung dựa vào Thái Kinh lập nghiệp, nên sau lưng có Thái Kinh chống lưng.

Điền lành này chưa chắc là toàn bộ của Bạch Thì Trung, có khả năng là của Thái Kinh thông qua Bạch Thì Trung để hiền vào, tranh thủ sự sủng ái của Hoàng đế Huy Tông. Phải biết rằng Thái Kinh nay đang đem hết toàn lực để giành được sự quan tâm của Quan Gia, tiếp tục được nắm quyền lực trong tay.

Suy diễn như thế hết thấy đều hợp tình hợp lý.

Nhưng Ngọc Doãn cũng không biết vì nguyên nhân gì mà cảm thấy phương diện này dường như còn thiếu thứ gì đó.

Nhưng có một điều hẳn rõ ràng đó là những tang vật này tuyệt đối không thể xuất hiện ở phủ Khai Phong nếu không chắc chắn có họa sát thân.

Vốn Ngọc Doãn đang do dự nên xử lý chuyện này thế nào thì lại từ miệng Tống Nhân biết được tin tức, Ngọc Doãn đã có chủ ý.

Đi phủ Thái Nguyên xử lý sạch sẽ số tang vật này, trời cao Hoàng đế xa, dù bị phát hiện cũng sẽ không điều tra được có liên quan đến Ngọc Doãn.

Nhưng phái ai đi?

Ngọc Doãn lại một lần nữa do dự.

Sau khi rời khỏi phủ Khai Phong, Ngọc Doãn đi thẳng đến lò mổ Liền Kiều, dắt ngựa đi đến Ngự Doanh.

P phủ Hà Nam đã thông tri phủ Khai Phong, vậy chắc không bao lâu nữa Lăng Chấn sẽ nhận được tin tức chuẩn xác.

Thà đến lúc đó trở tay không kịp, không bằng báo trước cho biết.

Ngọc Doãn cũng tin tưởng Lăng Chấn nhất định có thể đảm bảo bí mật cho hẳn.

Lúc đi vào Ngự Doanh, Dương Tái Hưng và Cao Sủng đang thử ngựa, vô cùng hứng trí.

Thân là võ tướng, có thể có được một con hãn huyết bảo mã là niềm mơ ước thiết tha của bất kỳ võ tướng nào. Giống như Dương Tái Hưng, Cao Sủng có thể có được một con ngựa tốt như vậy, đương nhiên quý như báu vật, cho nên sáng sớm đã đến diễn luyện thử ngựa.

Tuy nhiên sau khi Ngọc Doãn tới đã quát hai người.

- Từ hôm nay trở đi nên ít đến Ngự Doanh.

Dù là thử ngựa cũng chỉ có thể ở sân đấu võ của Ngự Doanh, chứ không được rời khỏi Ngự Doanh nửa bước. Đại Lang, Thập Tam Lang, sự việc đã lộ ra rồi. Phủ Hà Nam đã thông tri cho Phủ Khai Phong, ba con ngựa này hẳn là vật của Thái Tử Bạch Tượng Công, trong khoảng thời gian này sẽ kiểm tra nghiêm ngặt. Tóm lại ngàn vạn lần không được khinh suất, hai người các ngươi phải chú ý nhiều hơn.

- Bạch Tượng Công kia nếu dám đoạt lại Vương Truy của ta, ta sẽ liều mạng với hắn.

Dương Tái Hưng hùng hồn nói.

Ngọc Doãn giận giữ:

- Đại Lang đừng có nói bừa, Bạch Thị Trung kia không phải kẻ lưu manh phổ phàm mà đường đường là Môn Hạ Thị Lang, dù là Động Lăng thúc phụ cũng phải dè chừng. Ngươi đừng có lỗ mãng, nếu hỏng việc thì sẽ bị liên lụy tới cha mẹ ngươi đấy.

Ngọc Doãn bình thường rất ít nóng giận, nhưng nếu nổi giận lên thì dù là Dương Tái Hưng cũng không dám ho he.

Huống chi, trong chuyện này còn liên lụy tới an nguy của cha mẹ, Dương Tái Hưng dù có gan đến mấy cũng không dám tiếp tục ăn nói ngông cuồng.

- Tháng sau thư viện Quan Kiêu khai giảng rồi.

Ta đã phó tác Liễu đại quan nhân làm xong học tịch cho hai ngươi, đến lúc đó thì theo ta đến học ở trường. Thời gian này không cần phải ra khỏi thành Khai Phong, lúc nhàn rỗi thì đọc sách, biết chữ, để tránh sau này vào thư viện sẽ bị người ta nhạo báng.

Dương Tái Hưng và Cao Sùng nhìn nhau, vội vàng nói:

- Xin tuân theo lời của ca ca.

Sau khi dắt hai con ngựa về chuồng, Ngọc Doãn đi tìm Lăng Chấn, đem sự việc nói lại với Lăng Chấn, Lăng Chấn cũng chấn động, sau đó liên tục cười khổ.

- Lúc trước Tô Xán đưa tới mấy thứ này thì ta đã biết sự việc không nhỏ. Không ngờ lại liên quan đến Bạch Tượng Công.

Tuy nhiên Tiểu Ất, ngươi định xử lý việc này như nào?

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, nói:

- Mấy thứ này tuyệt đối không thể xuất hiện tại phủ Khai Phong và phủ Hà Nam, biện pháp tốt nhất chính là đem mấy thứ này đến phủ Thái Nguyên. Nơi đó khoảng cách xa xôi, hơn nữa đó lại là biên quan, dù là chiếu lệnh của triều đình cũng khó mà truyền tới đó. Bên ta cũng có chút môn đường, nếu xử lý tốt, không chừng có thể giải quyết thích đáng. Chỉ có điều lần này đi phủ Thái Nguyên, nếu không có người đáng tin thì chỉ sợ cũng khó mà phó thác được. Ta đang suy nghĩ việc này nhất định phải mau chóng chọn người thích hợp, để sớm đem những thứ này đi...

Lăng Chấn nghe vậy cả kinh:

- Tiểu Át cũng có người ở Thái Nguyên ư?

Y ngẫm nghĩ một chút rồi sau đó nói:

- Tiểu Át, biện pháp này trước mắt là thỏa đáng nhất.

Tuy nhiên ứng cử viên này cần phải hoàn toàn đáng tin, nếu không khó mà bảo toàn bí mật. Tốt nhất Tiểu Át mau chóng giải quyết việc này, thứ này cứ để ở nơi này, trong thời gian ngắn chắc sẽ không điều tra tới đây đâu, nên vẫn an toàn. Tóm lại, việc này nên giải quyết nhanh một chút.

Nghe ra cũng hiểu Lăng Chấn có chút sợ.

Chỉ là y có thể làm đến mức này coi như là đã đạt được đến trình độ nào đó.

Ngọc Doãn chấp tay nói:

- Như vậy thì lại làm phiền Lăng thúc phụ rồi.

- Tiểu Át yên tâm, bên ta tạm thời không có phiền toái, mà thật ra bên người mới không thể kéo dài được.

- Ta biết, Tiểu Át sẽ mau chóng chọn được người rồi sau đó đem những thứ phiền toái này đi.

Hai người trong Ngự Doanh hàn huyên vài câu, lúc này Ngọc Doãn mới dẫn Dương Tái Hưng và Cao Sùng rời khỏi. Trước khi đi Ngọc Doãn bảo Lăng Chấn nghĩ cách đổi màu của ba con Hãn huyết bảo mã để che tai mắt người khác. Lăng Chấn cười nói:

- Tiểu Át cứ yên tâm, việc này ta có thể giải quyết được. Tóm lại, chuyện này không nên kéo dài.

Ngọc Doãn lại một lần nữa nói tạ ơn, mang theo hai người Dương Tái Hưng đi.

Trên đường quay về Khai Phong, đột nhiên Cao Sùng nói:

- Tiểu Át ca, nếu thật sự không có ai, ta nguyện đi phủ Thái Nguyên.

- Ồ?

Cao Sủng cười cười:

- Những ngày qua, công phu của ta cũng luyện thành thực rồi.

Tuy nhiên vẫn có điểm chưa hiểu, trước sau không thể đột phá bình cảnh. Được vật của An Thần y mặc dù rất tốt nhưng lại không trị được phần ngọn. Năm đó cha ta dạy ta công phu đã từng nói: Công phu của ta vốn nguồn gốc từ trogn quân, là đấu pháp trong quân. Chỉ dựa vào việc khổ luyện tạo xa, sợ rằng sẽ không luyện được chân pháp, cho nên ta muốn ra ngoài tìm người luận bàn, để tìm kiếm cơ hội đột phá. Chỉ có điều nếu như thế sẽ chưa thể vào thư viện Quan Kiêu để học, phí tâm huyết của ca ca rồi.

Đấu pháp trong quân?

Trần Hi Chân nói công phu của mình cũng là đấu pháp trong quân, nhưng chẳng phải mình cũng từng ra ngoài trải nghiệm sao.

Ngọc Doãn giật mình nghĩ tới Mộc Ngư tăng mà Trần Hi Chân nói.

Hai ngày nay bị những tang vật này làm đau đầu, khiến hấn gần như quên chuyện này đi. Đợi việc này giải quyết xong cần phải đi Quan Âm viện một lần.

Tuy nhiên, Cao Sủng nói dường như cũng có lý.

Nếu là Cao Sủng, Ngọc Doãn yên tâm rồi, đây có thể nói là huynh đệ của mình, không lo lắng y sẽ gây ra chuyện gì.

Nhưng....

Ngọc Doãn hạ giọng nói:

- Thập Tam Lang phải hiểu rõ, Phủ Thái Nguyên nay không bình yên lắm.

Cao Sủng nghe vậy lập tức mỉm cười.

- Nếu không yên ổn, ta cũng không để tâm.

Có thể nhận ra Cao Sủng đã quyết tâm.

Ngọc Doãn cũng không khuyên nữa, nói:

- Nếu Thập Tam Lang, đã quyết ý vậy ta cũng không nói năng rườm rà nữa.

Chỉ có điều lần này đi phủ Thái Nguyên, nên xong sớm về sớm. Trong nhà người còn có mẹ già trông mong, không nên để bà lo lắng.

- Ca ca yên tâm, ta hiểu.

Dương Tái Hưng nghe xong cũng có chút dao động.

Chỉ là nghĩ đến Từ Bà Tích thì lời ra khỏi miệng lại nuốt vào.

Sau khi trở lại thành Khai Phong Ngọc Doãn cũng không lập tức giục Cao Sủng đi, hắn còn phải tìm lý do chuẩn bị cho Cao Sủng, nếu không cứ mạo muội rời khỏi sẽ khiến người khác nghi ngờ. Nhưng vấn đề là nên tìm lý do gì?

Bầu không khí Phủ Khai Phong đột nhiên khẩn trương.

Cấm quân Đông Kinh trước đó đã thu binh nay lại xuất động, thiết lập trạm kiểm soát trong thành, gia tăng kiểm tra.

Việc diêm lành hiển cho Hoàng đế Huy Tông bị cướp đi, đây chính là vụ án lớn nhất từ Tuyên Hòa tới nay.

Trong lúc nhất thời trình thám cưỡi ngựa khắp nơi, đâu đâu cũng thấy cấm quân và quân phổ tuần tra.

Đám lưu manh nhàn rồi ngày thường cũng không dám chạy ra ngoài gây rối để tránh bị rước lấy tai họa.

Ngọc Doãn thì lại rất bình tĩnh, cuộc sống vẫn đi lại như bình thường.

Hàng ngày đi lò mổ Liên Kiều rồi sau đó bắt đầu bắt tay vào mở rộng cửa hàng.

Đồng thời lúc rảnh rỗi viết khúc phổ nhìn vô cùng tiêu dao.

Việc Quan Âm viện tạm thời bị hắn gác lại.

Thời điểm hỗn loạn này hắn sao còn tâm tư đi tìm người bái sư học nghệ?

Tuy nhiên, toàn thành Khai Phong mặc dù kiểm tra chặt chẽ nhưng ngoài thành vẫn bình ổn. Lãng Chấn hàng ngày đều lấy cớ để Lãng Uy học nghệ vào thành báo tin cho Ngọc Doãn là hết thấy đều tốt. Cứ như vậy, bất giác tháng bảy lặng lẽ trôi qua, đã sắp bước vào đầu tháng tám. Tòa nhà ngõ Quan Âm đã hoàn công trước đầu tháng tám, khiến Yến Nô rất vui mừng.

Ngọc Doãn đi vào nhà mới nhìn, thấy tường viện cao hai thước, được quét vôi sạch sẽ.

Một tòa nhà rộng xây bốn phòng xá.

Ngay chính giữa là một cao lầu nhỏ hai tầng, vốn là được kiến tạo lại phòng xá trước đó, từ xa nhìn vô cùng bắt mắt.

Hai bên đều có hai gian sương phòng, ở góc đình viện còn có một sân phòng nhỏ, đó là phòng được theo yêu cầu của An Đạo Toàn. Ở lầu chính bên sườn khác là một khối đất trống, diện tích không quá lớn, ước trăm mét vuông, mặt trên có các cọc gỗ, còn có một vài khí cụ mà Yến Nô mua thêm. Đó là nơi luyện công hàng ngày của Ngọc Doãn.

Sau tường là lán giềng Quan Âm viện.

Đứng ở cửa sổ lầu chính tầng hai có thể nhìn thấy cảnh sắc Quan Âm viện.

Xây dựng nên như thế chẳng những lấy ánh sáng tốt hơn trước gấp trăm lần, hơn nữa hoàn cảnh cũng không có thay đổi chút nào, vẫn thanh tĩnh như trước đây.

Yến Nô nhìn nhà mới lập tức yêu thích.

Hai người sau khi thương lượng một chút, lại trưng cầu ý kiến của An Đạo Toàn rồi quyết định mừng 5 tháng 8 chuyển vào nhà mới.

Thời Bắc Tống, vào nhà mới là một chuyện quan trọng, cần phải bày tiệc mời thân bằng hảo hữu hàng xóm láng giềng đến. Hơn nữa hai người Ngọc Doãn cũng là hộ gia đình lâu đời không thể thiếu quy củ này, đương nhiên cần phải chuẩn bị chu đáo.

Thời gian thoáng cái lại trôi qua, mừng 5 tháng 8 đã tới.

241. Chương 240: Kim Minh Trì Tranh Tiêu Đồ

Liên tiếp vài ngày trời u ám, mưa phùn lả lướt.

Đường phố thành Khai Phong bởi vì trời mưa mà vô cùng lầy lội. Cũng hết cách, đường phố Khai Phong này ngoại trừ Ngự nhai và mấy đại lộ ra thì hầu hết không bằng phẳng lắm. Cũng ví dụ như đường cái ở phía đông lầu Phan đình đình đại danh cùng vì nhiều nguyên nhân mà gặp ghềnh hẹp, mặt đất lại cao thấp không phẳng thật trái ngược với danh tiếng của nó.

Đây chính là Đông Kinh!

Xa không có thời Thịnh Đường, Lạc Dương Đông Đô và Tây Kinh Trường An khí thế hào hùng, thêm nữa là một

Cũng may mừng bốn tháng tám thì trời hết mưa.

Cho nên đến ngày mừng 5 tháng 8 cuối cùng đã thấy mặt trời ló ra chiếu ánh nắng lên thành Khai Phong.

Sáng sớm, bên ngoài ngõ Quan Âm vô cùng náo nhiệt.

Từng xe ngựa nườm nượp tới, Yến Nô ngồi trên xe tươi cười rạng rỡ.

Tuy rằng không phải dời nhà mới, nhưng chỗ này sau khi sửa chữa lại cũng chẳng khác gì nhà mới.

Lần đầu tiên Yến Nô nhìn thấy nhà mới hoàn công đã kích động rơi nước mắt. Đây là nhà của nàng, từ nay về sau sẽ sống ở nơi này, chăm lo việc nhà vì Tiểu Ất ca, sống chết vì Tiểu Ất ca. Điều này sao nàng không vui sướng chứ?

Ngồi trên xe mà Yến Nô vẫn cảm thấy như đang nằm mơ.

Sau lần Ngọc Doãn bị Lý Bảo đánh thua thì cả người như thoát thai hoá cốt, thay đổi tình tình làm nàng gần như nhận không ra.

Thậm chí có lần nàng nghĩ hay là Tiểu Ất ca bị quỷ quái nhập thân.

Tuy nhiên theo thời gian trôi qua, ý nghĩ này cũng dần dần phai nhạt, đến bây giờ thì đã tan thành mây khói.

Xe bò dừng ở ngõ Quan Âm, Yến Nô thả người nhảy xuống, đứng cửa ngõ nhìn vách tường trắng tinh, cánh cửa cao ngất, không hiểu tại sao nước mắt nàng lại rơi xuống, cả người như mất hồn.

- Cửu Nhi tử, chúng ta về nhà rồi!

Ngọc Doãn dắt Ám Kim đi đến bên cạnh Yến Nô.

Nhìn tòa nhà này đột ngột mọc lên trong ngõ nhỏ sâu, trong thâm tâm hẳn cũng có nhiều lời cảm thán khó nói.

Đúng lúc này, chợt nghe trong viện vọng ra tiếng pháo.

Chỉ thấy ánh lửa tỏa sáng, những mảnh giấy đỏ bay đầy trời như hồ điệp.

Là Lãng Uy!

Lãng Chấn đã làm rất nhiều pháo cho Ngọc Doãn. Nhiều tiếng pháo cũng thể hiện cuộc sống sau này hạnh phúc. Yến Nô và Ngọc Doãn nhìn nhau, không hẹn mà cùng mỉm cười. Hai người nắm tay nhau đi vào ngõ nhỏ, sau lưng họ, đám người Cao Sủng hoan hô, hò hét, cảm giác giống như hôn lễ ở đời sau, chúc phúc cho vợ chồng Ngọc Doãn.

Đây thật đúng là một buổi hôn lễ!

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, kéo tay Yến Nô bước vào trong đình viện.

Đồ dùng trong nhà đã sắp đặt thỏa đáng. Ngọc Doãn và Yến Nô ở tòa hai tầng chính giữa.

An Đạo Toàn thì ở sương phòng bên trái, hai sương phòng bên phải còn lại để cho người hầu ở.

Mặt phải sương phòng dựa vào cửa lớn là một cái chuồng ngựa được xây dựng vô cùng dụng tâm, trong chuồng ngựa đã chuẩn bị đồ ăn sẵn để Ám Kim dùng ăn.

Mà ở góc bên trái còn có một phòng nhỏ, đó là phòng được của An Đạo Toàn, Du Thiết dựa theo yêu cầu của Ngọc Doãn đã thiết kế chế tạo ra lò luyện đan đặt ở trong phòng theo hướng dẫn của An Đạo Toàn. Từ hôm nay trở đi nơi này đã trở thành địa bàn của An Đạo Toàn.

Từ Quan Âm viện vọng vang tiếng chuông chiều, dường như là cũng vui mừng Ngọc Doãn vào nhà mới.

Đồ dùng gia đình đã sớm bố trí xong, Ngọc Doãn và Yến Nô đứng ở tầng lầu hai nhìn mọi người bận rộn trong viện. Hoàng Tiểu Thất dẫn theo mấy người bày tiệc rượu dọc theo ngõ nhỏ Quan Âm, vợ Vương Mẫn

Cầu thì dẫn một nhóm phụ nữ bận tối tăm mặt mũi quét tước đình viện. Mở tiệc như này phải mời láng giềng ngõ Quan Âm.

Ngoài ra còn có một vài bằng hữu thân cận tới chúc mừng, cũng phải bố trí một bàn trong sân.

Bàn, đối với người thời đại này mà nói tuyệt đối là một chuyện vô cùng quan trọng. Ngọc Doãn và Yến Nô sau khi thảo luận đã đơn giản cho người ở Phan lâu chuẩn bị mấy chục bàn tiệc cơ động, cũng đỡ nhà mình phải phiền toái. Bàn được bố trí xong ước chừng đã qua giờ Thìn, Phan lâu mang tiệc rượu tới lần lượt bày trên bàn, rất náo nhiệt.

Mà lúc này những người khách cũng đã bắt đầu đến.

Người đến chúc mừng đầu tiên là Trần Đông.

Y không mang lễ vật gì, mà đi thẳng vào trong viện chấp tay với Ngọc Doãn luôn miệng nói chúc mừng, mặt mày rạng rỡ.

- Tiểu Ất xây nhà mới sao ta không thể đến chúc mừng?

Ngọc Doãn mỉm cười, kéo Trần Đông:

- Thiếu Dương tới thật sớm.

Hai người thân quen nên không khách sáo gì. Ngọc Doãn cũng biết gia cảnh Trần Đông không khá giả, mặc dù là Thái Học sinh nhưng cuộc sống vẫn rất đạm bạc. Cho nên Ngọc Doãn cũng không đòi hỏi quà lễ của ye, sau khi hàn huyên đôi ba câu thì ánh mắt lướt qua nhìn người đàn ông phía sau lưng Trần Đông.

- Vị này là..

Ngọc Doãn nghi hoặc.

Người đàn ông theo Trần Đông đến ước chừng trên dưới bốn mươi, tướng mạo đường hoàng, thân thể hơi gầy yếu chút.

Thấy Ngọc Doãn hỏi, Trần Đông vội giới thiệu:

- Tiểu Ất, Chính Đạo là bằng hữu tốt của ta, nay làm việc ở trong Đồ Họa viện tại Hàn Lâm. Năm ngoái hẳn hoàn thành một bức vẽ làm Quan Gia rất vui, đã đích thân đề bút “Thanh Minh Hà Đồ”. Từ đó về sau hẳn về quê thăm người thân, hai ngày trước mới quay lại, tạm thời ở chỗ ta. Hôm nay Tiểu Ất vào nhà mới ta liền dẫn hẳn đến....

Trần Đông mặc dù không giới thiệu tên tuổi của người đàn ông này nhưng năm chữ “Thanh Minh Hà Đồ” kia vừa ra khỏi miệng, Ngọc Doãn giật nảy mình bật thốt lên:

- Chẳng phải là Trương Trạch Đoan sao?

Người đàn ông nghe vậy ngẩn ra, vội chấp tay:

- Ta chính là Trương Trạch Đoan, sao Tiểu Ất biết tên ta?

Trần Đông cũng nghi hoặc:

- Đúng vậy, Tiểu Ất biết Chính Đạo sao?

Biết, sao mà không biết chứ!

Ngọc Doãn không kìm nổi cảm thán trong lòng, trên mặt hiện lên vẻ trịnh trọng.

Ở hậu thế, nhắc tới Thanh Minh Hà Đồ, tất cả phụ nữ và trẻ em đều biết. Kiếp trước Ngọc Doãn cũng rất kính ngưỡng bức họa này, nhưng chưa từng được diện kiến, ai bảo đó là quốc bảo chứ? Cũng chẳng phải kiếp trước Ngọc Doãn chưa từng được thấy, chỉ là tranh vẽ lưu truyền trên thị trường cũng không phải là thực bản. Nay gặp được họa sĩ Thanh Minh Hà Đồ, sao Ngọc Doãn không có cảm xúc chứ?

- Từ xưa cầm họa là những việc phong nhã, tiểu nhân sao không biết...Ồ, Chính đạo là tên của ca ca?

Ngụ ý, những việc phong nhã mọi người đều nhắc tới, cho nên ta cũng đã nghe đến tên tuổi của người. Cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Trương Trạch Đoan hiểu ra.

- Vài ngày trước Đại Lang nói với ta muốn ta vẽ một vài bức họa cho Tuần san Thời Đại triều Tống.

Vừa lúc Chính Đạo huynh ở cùng ta, nên bảo hắn làm họa sĩ. Ha hả, Chính Đạo không biết đó thôi, Tuần san thời đại triều Tống là chủ ý của Tiểu Ất, tiền công của ta và huynh đều là do một tay Tiểu Ất đảm nhận, cho nên mới dẫn huynh đến.

Trương Trạch Đoan là một người bảo thủ.

Y sau khi hoàn thành “Thanh Minh Hà Đồ” đã làm việc tại Đồ Họa viện Hàn Lâm. Nhưng rồi sau đó lại rời khỏi Khai Phong, đến khi quay lại thì vị trí của y đã có người đảm nhận, Đồ Họa viện nhất thời chưa bố trí vị trí cho y. Thậm chí ngay cả vị trí ban đầu cũng bị người khác chiếm mất, khiến cuộc sống của Trương Trạch Đoan rất khó khăn, nên mới phải ở cùng Trần Đông.

Nhưng vấn đề là chỗ ở của Trần Đông quá nhỏ.

Một giường một người ngủ còn được, hai người ngủ thì lại không thể.

Thời gian trước thời tiết nóng bức, còn có thể tạm ngủ trên đất, nhưng giờ đã sắp vào giữa thu, ngủ dưới đất cũng không thích hợp. Trương Trạch Đoan ở hậu thế tên tuổi nổi danh, nhưng nay chỉ là một họa sư nghèo mà thôi. Một họa sư giỏi nhưng dù ở trong Hàn Lâm Đồ Họa viện ngoài bồng lộc ra thì không được thêm gì cả.

- Tiểu Ất, ta tìm người thương lượng một việc.

Trương Trạch Đoan có chút câu nệ ngồi xuống, nhìn món ngon trên bàn mà không kìm nổi nuốt nước miếng.

Mà Trần Đông thì kéo Ngọc Doãn ra một góc, thì thầm:

- Chính Đạo huynh ở bên ta thật sự là không tiện lắm. Người cũng biết chỗ ta ở rất nhỏ, căn bản không chứa được hai người. Hơn nữa hoàn cảnh cũng không khá, Chính Đạo huynh lại là người thích yên tĩnh nên thật sự có chút phiền phức. Ta thấy nhà mới của người hình như có phòng trống...

- Người nói là...

Ngọc Doãn lập tức hiểu ý của Trần Đông.

Y dẫn theo Trương Trạch Đoan đến là vì thế.

- Phòng trống nhà ta thì có, nhưng phòng bên cạnh An thúc phụ vẫn trống.

Chỉ có điều không biết Chính Đạo huynh có quen hay không. Nếu huynh ấy bằng lòng, ta sao có thể cự tuyệt? Chỉ là có một việc cần nói rõ, ta cũng cần thanh tĩnh, không thích quá náo nhiệt. Chính Đạo ca ca có thể ở, nhưng không được dẫn người đến.

Trần Đông nghe vậy lập tức cười rạng rỡ.

- Yên tâm, Chính Đại ở Khai Phong không có bằng hữu gì mấy.

Chỉ cần nói lại với huynh ấy là được, chắc chắn sẽ không quấy rầy sự thanh tĩnh của Tiểu Ất. Tuy nhiên, tiền thuê nhà...người cũng biết, huynh ấy không có tiền nên mới phải ở với ta. Có thể thư thả trước một chút được không, đợi huynh ấy tìm được việc rồi nói sau?

Có lẽ Trương Trạch Đoan chưa phải là danh thần trị thế gì, nhưng trong mắt Ngọc Doãn, đó chính là họa sư cấp tông sư.

- Sao Thiều Dương lại nói vậy, ta thiếu tiền hay sao?

- Ôi chao, thật tốt quá, nhưng mọi việc cứ nên nói rõ ràng...

Trần Đông nói xong quay người đến chỗ Trương Trạch Đoan thì thầm vài câu. Trương Trạch Đoan sau một lúc do dự thì gật đầu rồi kéo lại Trần Đông đang rời đi, đưa một túi đồ cho Trần Đông. Rồi sau đó y đi theo Trần Đông đến trước Ngọc Doãn chấp tay.

- Tiểu Ất thu nhận giúp đỡ, ta vô cùng cảm kích.

Tuy nhiên Thiều Dương vừa rồi cũng nói, bạn bè là bạn bè, sự việc cũng nên nói rõ ràng. Ta ở nhà người không có đồng nào, duy nhất thứ đáng giá là năm xưa lúc mới tới Đông Kinh đã sáng tác bức “Kim Minh trì tranh tiêu đồ”. Nếu Tiểu Ất đồng ý, thì gửi tạm chỗ Tiểu Ất, nếu ta có việc làm thì sẽ trả tiền chuộc đồ, không biết là có được hay không?

Kim Minh Trì tranh tiêu đồ?

Ngọc Doãn giật mình.

Đây chính là một trong ba bức họa của Trương Trạch Đoan được bảo tồn ở hậu thế, mặc dù không sánh được với Thanh Hà Minh Đồ nhưng giá trị không hề kém so với tác phẩm Thanh Minh Hà Đồ. Hẳn ta lại gửi bức họa này trong tay mình sao?

Ngọc Doãn không kìm nổi nuốt nước miếng, đầu óc lóe lên đột nhiên nói:

- Không biết ca ca có thể cho Tiểu Ất thưởng thức được không?

- Tiểu Ất xem đi.

Ba người bước vào sảnh lầu chính, Yến Nô đang cùng mọi người sửa sang lại phòng.

Ngọc Doãn sau khi giới thiệu xong, Yến Nô nhanh chóng lên lầu hai, trong sảnh đường chỉ còn lại ba người, Trương Trạch Đoan mở bức tranh “Kim Minh trì tranh tiêu đồ” ra, Ngọc Doãn ngừng thở, hai mắt mở to....

242. Chương 241: Tờ Báo Đầu Tiên

Kim minh trì tranh tiêu đề, tranh lụa thiết sắc, dài chừng 30 centimet, rộng chừng 30 centimet, miêu tả chính là cảnh tượng thủy diên tranh giành bia tại hồ Kim Minh phủ Khai Phong Đông Kinh. Từ trong tấm hình uyển tượng vây chung quanh trong hồ có bình đài chữ thập, trên đài có xây dựng đền, có tả ngạn vòm hình cầu trong suốt.

Trên tả ngạn xây dựng có thủy điện thái lâu.

Phía dưới có tấm biển đề ba chữ “Quỳnh Lâm uyển”.

Bức Kim Minh trì tranh tiêu đề nay tổng cộng vẽ hơn ngàn người, mặc dù nhỏ bé như con kiến nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện nhân vật và cảnh vật ở bên trong tỷ lệ không thất thố, thái độ khác nhau, vẻ mặt sinh động khiến người ta như lạc vào kỳ cảnh.

Kiếp trước Ngọc Doãn từng thấy bức tranh này ở nhà bảo tàng Thiên Tâm.

Chỉ có điều lúc đó không được thưởng thức rõ ràng như lúc này thậm chí còn có thể dùng tay để chạm vào cảm thụ thần vận của bức tranh.

- Trương Trạch Đoan tiến trình!

Ngọc Doãn thấy ở góc tranh một câu đề tặng của Trương Trạch Đoan.

Đối với câu đề tặng này người đời sau có nhiều tranh luận.

Có người nói tác phẩm đầu tay của Trương Trạch Đoan; có người thì nói đó là một tác phẩm dỏm, không phải do Trương Trạch Đoan vẽ.

Mà nay nghe Trương Trạch Đoan giải thích thì hiểu: Bức Kim Minh trì tranh tiêu đề này là hẩn sáng tác đầu tiên nên chưa đạt sự thành thực.

- Chính Đạo ca ca, câu đề này...

Trương Trạch Đoan cười nói:

- Câu đề tặng này vốn năm xưa ta sáng tác tiến trình lên Đồ Họa Hàn lâm Viện.

Sau này cũng bởi vì bức tranh này mà ta mới được nhận vào Đồ Họa viện, dốc lòng nghiên ngẫm, năm ngoài mới sáng tác được một bức tranh Thanh Minh Hà Đồ. Bức họa này vẫn được giữ bên người, dù là nghèo nhất cũng không nỡ bán đi. Nguyên nhân là vì bên trong bức tranh này ta gói gắm bao nhiêu điều, nếu bán đi chỉ sợ kiếp này của ta sẽ mãi ân hận mà thôi.

Trong nụ cười của y đầy vẻ cô độc.

Nói vậy chắc trong bức tranh này còn cất giấu câu chuyện mà không muốn người khác biết.

Ngọc Doãn cuộn bức tranh lại, nói:

- Chính Đạo ca ca yên tâm, bức họa này cứ để chỗ ta, tuyệt đối sẽ không mất mát gì.

Nếu ngày khác ca ca có tiền thì hãy lấy lại.

Thông qua tiếp xúc ngắn ngủi này, Ngọc Doãn đã có thể cảm nhận được tính tình của Trương Trạch Đoan.

Đó là một người sâu sắc ẩn giấu tình cảm trong người đồng thời cũng là một người vô cùng có nguyên tắc. Nếu thật sự không lấy tiền của hắn ta thì ngược lại hắn ta sẽ không vui. Nếu đã vậy chẳng bằng cứ làm theo ý hắn ta, tuy nhiên bức họa này thật sự phải giữ gìn cẩn thận.

Ngọc Doãn bảo Yến Nô cất bức họa đi sau đó cùng Trương Trạch Đoan và Trần Đông đi ra.

Trong đình viện đã tới nhiều người.

Có đám người Tiểu Khôn Tiểu Áp Ti, Tổng Áp Ti, Thạch Tam, Lãnh Phi, La Cách của phủ Khai Phong, còn có Phong Huống cầm quân Đông Kinh, Lăng Chấn Giáp trưởng Khố Ngự Doanh. An Đạo Toàn tiếp đón mọi người ở bên ngoài mà Phong Huống thì ngồi bàn ở cửa đang cười nói với đám người Tiểu Khôn. Thấy ba người Ngọc Doãn đi ra thì mọi người vội đứng dậy chúc mừng Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn cũng không khách sáo nhận lễ vật, mời mọi người ngồi xuống.

- Tiểu Ất ca cứ tiếp khách, ta ra ngoài tiếp đón cho Tiểu Ất ca.

Phong Huống từng báỉ Ngọc Phi làm thầy, nên cũng là huynh đệ của Ngọc Doãn.

Cho nên sau khi gã đến cũng không khách khi liền xưng phong nhận việc đón khách. Vốn việc này đã có đám Hoàng Tiểu Thất xử lý, nhưng nói thật ra Hoàng Tiểu Thất tuy là đi theo Ngọc Doãn đã lâu, được Ngọc Doãn coi như tâm phúc nhưng thân phận và địa vị trước sau vẫn không lên được. Phong Huống bất kể thế nào cũng là quan quân, ít nhất thân phận cũng cao hơn Hoàng Tiểu Thất. Nếu gã đã yêu cầu như vậy, Ngọc Doãn đương nhiên cũng không từ chối, liền gật đầu.

Gần trưa thì tiệc cơ động bên ngoài viện đã ngồi đầy người.

Đúng lúc này chợt nghe Phong Huống cao giọng:

- Cao Tam Nha Nội đến chúc mừng.

Ngọc Doãn nghe vậy ngẩn ra, vội đứng dậy đi ra ngoài.

Mới vừa ra sân đã thấy Cao Nghiêu Khanh đi vào, bắt lấy cánh tay Ngọc Doãn:

- Chúc mừng Tiểu Ất, chúc mừng Tiểu Ất.

- Nha nội, sao lại nói vậy?

- Phía bên Hoàng công tử đã quyết định rồi.

- À?

Ngọc Doãn bừng hiểu ra việc Cao Nghiêu Khanh vừa nói.

Hoàng Công tử đã quyết định rồi sao?

Trong lòng hần thở nhẹ ra, mặc kệ Hoàng công tử là ai, coi như là đã có chỗ dựa vững chắc cho hần.

Chỉ có điều Ngọc Doãn có chút kỳ lạ: Lai lịch của Hoàng công tử là như nào?

Ngày đó ra khỏi Hạ Kiều Viên, hần cũng từng đi thăm hỏi, quan to trong phủ Khai Phong rất nhiều, không thiếu những quan viên không có thực quyền mà cũng không thiếu người có địa vị cực cao nhưng quan viên họ Hoàng thì lại không có ai giống như Hoàng công tử.

Mà nhìn Cao Nghiêu Khanh tựa như vô cùng tôn kính Hoàng công tử.

Dựa theo cách nói của y người nhà của Hoàng công tử từng có ân tình đối với cha y, tức là Điện Tiền Đô Thái Úy Cao Cầu.

Nhưng người nhà của vị Hoàng công tử này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Ngọc Doãn nghe ngóng như thế cũng không hiểu được.

Tuy nhiên nhìn thái độ của Cao Nghiêu Khanh tựa như vô cùng cao hứng khi hoàn thành việc này.

Ngọc Doãn lập tức cười nói:

- Chẳng biết lúc nào có thể dạy được?

- Chờ một thời gian nữa...Gần đây Hoàng công tử cũng khá bận, sợ là chưa rảnh rỗi.

Tuy nhiên việc này đã định rồi, sau này cứ đến Hạ Kiều viên để dạy. Cụ thể là khi nào thì ta sẽ thông báo với Tiểu Ất sau. Tiểu Ất, người cần phải dạy thật cẩn thận vị Hoàng công tử kia, nên dạy thế nào, có trù tính gì....nó liên quan đến tiền đồ tương lai của người, đều nhờ cả vào người dạy. Nếu như người dạy tốt, ngày sau sẽ được nhiều ưu đãi.

Cao Nghiêu Khanh nói vậy càng khiến Ngọc Doãn thêm nghi hoặc.

Vị Hoàng công tử này có năng lực như thế sao?

Ngay cả nhân vật như Cao Nghiêu Khanh cũng nói những lời như thế, chứng tỏ lai lịch của Hoàng công tử không hề tầm thường chút nào.

Ngay lúc Ngọc Doãn đang nghi hoặc thì tiếng Hoàng Tiểu Thất ở cửa ngõ vọng đến.

- Võ Khang Quân Tiết Độ Sứ Phủ Thượng, Chu Huyền công tử đến.

Chu Huyền cũng tới?

Ngọc Doãn và Cao Nghiêu Khanh ngẩn ra, vội xoay người lại.

Mà lúc này, những người ngồi ở bàn tiệc cơ động tại ngõ Quan Âm thì thầm to nhỏ:

- Ca ca thấy chưa, Tiểu Ất nay thật khác xưa.

- A, vừa rồi hình như Tiểu Ấp ti đến, ta đã thấy là không tầm thường rồi, không ngờ ngay cả con cháu quan lại cũng đều đến đây.

Người vừa đến kia kìa...thấy không, là người đứng bên cạnh Tiểu Ất ca đó, đó chính là con trai của Điện Tiền Đô Thái Úy Cao Cầu Cao thái úy. Ở đây nữa, là Võ Khang Quân Tiết Độ Sứ Phủ Thượng công tử. Võ Khang Quân Tiết Độ Sứ là ai, các người có biết không?

- Thật không rõ lắm.

- Là phụ thân của Thái Tử phi đó.

Trên bàn lập tức có những tiếng hít thở sâu liên tiếp.

- Đây chẳng phải là hoàng thân quốc thích sao?

- Còn phải nói...Lúc trước các người còn nói tiếc cho Tiểu Át ca không làm Thái Nhạc Công thụ Tiến sĩ. Thấy không, chỉ dựa vào những người tới này, ai dám nói Tiểu Át không có tiền đồ? Theo ta thấy, tiền đồ của Tiểu Át ca sẽ thăng lên rất nhanh.

Mọi người chung quanh, liên tục gật đầu.

Chu Huyền mặc trang phục màu lam, nhìn khí chất hào hoa phong nhã.

- Nghe nói Tiểu Át chuyển nhà mới, ta không mời mà tới, Tiểu Át chớ trách. À, Tam Lang ở đây sao? Vừa rồi ta còn lo lắng không có ai quen ở đây, có Tam Lang rồi, nhất định phải uống mấy chén rượu nhạt mới được, Tiểu Át cũng không được từ chối đâu đấy.

Ngọc Doãn sao có thể cự tuyệt?

Chu Huyền kéo Cao Nghiêu Khanh vào trong đình viện, đúng lúc lại nghe có người cao giọng hô:

- Đại công tử quý phủ Thái Thường Thiếu Khanh đến.

- Lý Nhược Hư Quảng Bình Khúc Chu đến chúc mừng.

- Nội xá sinh Trường thái học Từ Quý đến...

Còn chưa dứt lời, ba người Lý Dật Phong xuất hiện tại cửa ngõ.

Chỉ thấy ba người này kích động đi tới, Lý Dật Phong không nói hai lời kéo tay Ngọc Doãn, cười ha hả không ngừng:

- Tiểu Át, thành rồi, thành công rồi.

- Đại Lang, ý người là...

- Tuần san thời đại Đại Tổng của chúng ta thành công rồi.

Lý Dật Phong vừa nói vừa lấy ra một cuộn giấy đặt vào trong tay Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn đầu tiên hơi sững sốt, sau đó thì mừng như điên: Tuần san Thời đại Đại Tổng, đây chính là tuần san thời đại Đại Tổng xuất bản lần đầu tiên?

Hắn nhìn lại Lý Dật Phong, thấy Lý Dật Phong hưng phấn liên tục gật đầu.

Lý Nhược Hư cười khổ nói:

- Trước đây ta khinh thường Tiểu Át, thật không ngờ...Giờ công báo này được thiết lập theo ý của Tiểu Át, ta nhìn thấy cũng vô cùng vui mừng. So với Công báo Khai Phong chẳng ra gì lúc trước, Tuần san Thời đại Đại Tổng này thật sự lớn mạnh hơn gấp trăm lần. Dựa theo lời của Tiểu Át, tờ báo này năm trang một bộ, trong đó ba trang là chính san, đăng những việc lớn trong triều, cộng thêm một số bài viết của Trường Thái Học; phụ bản thì đăng những việc vặt ngày thường, ngoài ra còn những điều nghe thấy trên phố phường.Tuy nhiên những bài viết này tốt thì tốt, nhưng dù gì vẫn thấy hơi thiếu thiếu...

Tạp chí này sau khi phát hành xong, chúng ta sẽ chỉnh lý lại một chút, chứ nếu cứ để như vậy thì sẽ gặp khó khăn...

Ngọc Doãn nghe Lý Nhược Hư nói mà kích động mở tờ báo ra.

Một mùi hương mực mới ập vào mặt khiến hắn như say.

Năm tờ báo này được xếp chồng lên nhau, sáu chữ tiêu đề bắt mắt “Tuần san Thời đại Đại Tổng” khiến Ngọc Doãn lại thêm kích động.

Đây chính là tờ báo xuất bản lần đầu trong lịch sử.

Tờ báo này lại bắt đầu từ thủ bút của hắn.

Ngọc Doãn nghĩ đến đây, tay run lên.

Hắn nhìn lướt qua rồi nhìn chăm chú lên phụ bản, tìm được bài viết ký tên Át Đông.

Đây chính là cấu tứ của Ngọc Doãn, Trần Đông chấp bút, viết về người Nữ Chân. Độ dài không nhiều, văn phong dày dặn, toát lên khí chất kiên cường có phần giống tính cách của Trần Đông. Át Đông là lấy tên “Át” trong Tiểu Át phối hợp với “Đông” trong Trần Đông mà thành. Dù sao hiện giờ quan hệ giữa triều

đình và người Nữ Trục khá tốt, nếu như công kích thêm thì khó tránh khỏi phiền toái. Cho nên sau khi Ngọc Doãn và Trần Đông thương lượng đã dùng cái tên Ất Đông, đồng thời dùng phương thức diễn nghĩa từ quan điểm man di và chính thống để viết về người Nữ Trục, như thế sẽ không gây ra sóng gió lớn.

Ngọc Doãn không cầu bài viết này sẽ được triều đình coi trọng, chỉ hy vọng có thể làm cho dân chúng hiểu biết thêm về dã tâm của người Nữ Trục, hiểu rõ sự tàn bạo của người Nữ Trục. Như vậy, ít nhất có thể khiến mọi người có cảnh giác.

Đây là tính toán của Ngọc Doãn.

Ở góc dưới của phụ bản còn có một bài viết.

Ngọc Doãn khi nhìn thấy, mắt nheo lại trên mặt nở nụ cười cổ quái.

Bất kể thế nào, xem bản mẫu này đã thấy sự cố gắng của Lý Dật Phong, tiếp theo còn phải xem việc mở rộng cuối cùng nữa thôi.

Về phần mở rộng thế nào, Ngọc Doãn đã có tính toán.

Hắn đang định mời đám người Lý Dật Phong đi vào ngồi, thì ở cửa ngõ lại vang lên tiếng hô to.

- Nhu Phúc Đế Cơ đến!

Tiếng hô này vừa vang lên, không chỉ Ngọc Doãn, ngay cả đám người Lý Dật Phong cũng đều giật mình.

Trong phút chốc, trong ngõ Quan Âm trở nên lặng ngắt như tờ!

243. Chương 242: Khách Quý (1)

Chỉ là làm nhà mới, sao lại kinh động đến cả Đế Cơ chứ?

Ngọc Doãn cũng không nhận ra, bởi vì hần và Nhu Phúc Đế Cơ trước đó tuy nói là có gặp nhau một lần, nhưng lại chỉ chào hỏi được vài câu, với lại thời gian lâu như vậy, thậm chí Ngọc Doãn còn không nhớ mặt mũi của Nhu Phúc Đế Cơ.

Đang nghi hoặc, cửa ngõ Quan Âm lại xuất hiện một đám người.

Đi đầu chính là thiếu nữ yêu kiều Nhu Phúc Đế Cơ Triệu Đa Phúc. Mà sau lưng nàng còn đi theo hai thiếu nữ, một người trong đó hần đã từng gặp, chính là cô gái nhỏ đã cùng Hoàng công tử đánh cược tại Hạ Kiêu Viên.

Tên là gì nhỉ?

Ngọc Doãn cũng không nhớ!

Chỉ nhớ mang máng hình như cô gái nhỏ này họ Chu, còn là dì của Hoàng công tử kia.

Còn ngoài ra Ngọc Doãn không chút nhận thức nào về Chu cô nương đó.

- Sao cô ta cũng tới nhỉ?

- Ai?

- Thập bát tỷ.

- À?

Đó chẳng phải là Thập Bát Tử sao?

Ngọc Doãn quay lại nhìn Lý Dật Phong:

- Đại Lang đừng nói đùa, ai là Thập Bát Tử chứ?

- Không phải là Thập Bát tử, mà là Thập bát tỷ, tỷ của tỷ muội...

Lý Dật Phong đang giải thích, đã thấy Nhu Phúc Đế Cơ khoát tay, gọi Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất Tiểu Ất, còn chưa đón ta?

Ngọc Doãn lúc này mới bừng tỉnh, vội bước nhanh về phía trước, đến bên cạnh Nhu Phúc Đế Cơ, nghiêng mình chấp tay hành lễ:

- Không biết Đế Cơ đến nên không tiếp đón từ xa, kính xin chớ trách.

- Hi hi, ta hôm nay xuất cung đi chơi, mới ra Đông Hoa môn thì nghe nói Tiểu Ất vào nhà mới, vô cùng hứng khởi nên chạy tới đây uống rượu, Tiểu Ất sao có tội được? Chỉ là ta tới vội vàng, không mang theo lễ vật. Đúng rồi, chỗ ta còn có một bộ thanh vân, vốn định đưa cho thầy, giờ tặng cho người làm lễ vật.

Khi nói chuyện, Triệu Đa Phúc liền đem một túi gấm Tứ Xuyên nhét vào tay Ngọc Doãn.

Bên trong ngõ Quan Âm lặng ngắt như tờ.

Mới vừa rồi mọi người còn ba hoa khoác lác, lúc này đều há to mồm, ánh mắt đại ra.

Bên ngoài cửa ngõ, có mười mấy nam tử mặc y phục thường ngày đi đi lại lại. Nghĩ chắc đó là thị vệ bảo vệ Triệu Đa Phúc nên mới không chạy vào xua đuổi dân chúng ngõ Quan Âm này. Ngọc Doãn cũng không khách khí nhận lấy dây đàn thanh vân. Trong lòng hẳn hiểu Triệu Đa Phúc, đó là một cô gái nội tâm rất đơn thuần, ngay thẳng, không có tâm cơ.

Nếu không nhận, chắc chắn nàng không vui.

Nếu đã làm khách, nhận cũng không sao.

Chu cô nương đứng ở phía sau Triệu Đa Phúc mỉm cười:

- Tiểu Ất, lại gặp nhau rồi.

- A, chào Chu cô nương.

- Hi hi, chủ ý lần trước của người rất tốt, ta sau khi trở về liền tổ chức đào tạo một đội cầu nay đang tập luyện. Đúng rồi, nếu có rảnh thì tới chỉ điểm một chút nhé. Ta nghe nói Kham...Hoàng Kham cũng tổ chức đào tạo một đội, còn được Hoàng Như Ý, Phạm lão nhân làm giáo đầu. Hi hi, lần sau người nhất định phải giúp ta, thắng Hoàng Kham mới được.

Ngọc Doãn nghe xong liền tục đáp ứng.

- Đúng rồi, đây là muội tử ta Chu Phượng Anh, nghe nói Tiểu Ất người đàn Kê Cầm giỏi, nên cũng muốn đến.

Chu cô nương chỉ vào cô gái có chân mày giống nàng, nhỏ hơn nàng một chút để giới thiệu.

- Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Ất ban đầu ở phố Mã Hành đàn Kê Cầm rất giỏi, hôm nay vào nhà mới sao không đàn một khúc?

Chu Phượng Anh nhìn bề ngoài cũng là người không có tâm cơ, ánh mắt đầy chờ đợi.

Ngọc Doãn ngần ra, liền cười nói:

- Vào trong rồi nói, vào trong rồi nói.

Hắn vội nghiêng người nhường đường mời, đám người Triệu Đa Phúc cũng không khách khí cất bước đi vào trong viện.

- Phong Huống.

- Ca ca chỉ bảo.

- Đi Phan lâu đặt thêm hai mươi bàn rượu và thức ăn, thuận tiện thì thêm bàn đặt ở cửa ngõ, tiếp đón các Thị vệ ca ca

Phong Huống nghe xong vội chạy đi an bài.

Ngọc Doãn vội vàng vàng đuổi theo đám người Triệu Đa Phúc đi vào trong đình viện.

Phù!

Ngay lúc đám người Triệu Đa Phúc đi vào đình viện, trong ngõ Quan Âm liền có những tiếng thở phào liên tiếp.

- Vừa rồi người kia thật sự là Nhu Phúc Đế Cơ?

- Chắc vậy...Tiểu Ất dù lá gan có lớn đi chăng nữa thì cũng không dám tìm người giả trang thành Nhu Phúc Đế Cơ. Việc này nếu lan truyền ra ngoài thì sẽ bị tội danh chém đầu. Mà nhìn khí độ những người đó đã thấy không phải là nữ tử bình thường rồi.

- Xuyt, không thấy các ca ca kia ở cửa ngõ sao?

Vừa rồi ta để ý, các ca ca này đều mang theo tên. Nếu là người thường, sao có thể có thể công khai như thế. Theo ta thấy, các ca ca này chắc hẳn là Ngự Long Cốt Đóa Tử, là thị vệ bảo vệ Nhu Phúc Đế Cơ, mọi người cẩn thận.

- Người nói vậy, vừa rồi cô gái phía sau Nhu Phúc Đế Cơ, ta cũng biết đấy.

- Người nào?

- Chính là Chu Tuyền... Đó là con gái của Võ Khang Quân Tiết Độ Sứ, em gái ruột của Thái tử phi.

Trước kia Chu Huyền không được coi là chị trưởng của Chu Phủ. Nếu nói chị trưởng thì vẫn là hai cô gái Chu Tuyền và Chu Phượng Anh kia. Một người nhà của ta từng là người hầu quý phủ Võ Khang Quân Tiết Độ Sứ. Có một lần ta tìm hắn thì gặp hai vị cô nương này.

- Nói như vậy, đây thật sự là Nhu Phúc Đế Cơ?

Mọi người chung quanh lập tức yên lặng.

Hơn nửa ngày mới nghe một lão già vè râu cười nói:

- Ta từng nói, Tiểu Ất không phải là vật trong ao, các ngươi còn không tin.

Lúc trước Tiểu Ất từ chối không làm Thái Nhạc công thự tiến sĩ, các ngươi còn tiếc cho Tiểu Ất. Lão phu sớm đã biết rằng Tiểu Ất có tiền đồ lớn, nếu thật sự trở thành Tiến sĩ, mới thật sự là làm tiền đồ của hắn bị chậm trễ. Nào nào nào, uống cạn một chén lớn.

Lão già còn chưa nói hết lời, xung quanh tức thì nổi lên tiếng xì xào.

Lúc trước nói Tiểu Ất không tiền đồ, cả đời chỉ là đồ tể, hát uốn khúc, thật giống lão nhân già người đi...

Tuy nhiên lão già như không cảm giác, bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Đây chính là Hoàng đô xuân chính tông, ở Phan lâu có giá tám chục văn tiền một bình, hôm nay dù gì lão cũng phải uống thật thoải mái mới được.

Đám người Triệu Đa Phúc đi vào đình viện, kích động đứng dậy trước tiên là hai người Cao Nghiêu Khanh và Chu Huyền.

- Thập Bát tỷ sao đến đây?

- Hừ, người tới được, ta không đến được chắc?

Chu Tuyền trừng mắt phượng lên, khiến Chu Huyền sợ tới mức lập tức ngậm miệng.

Về phần Cao Nghiêu Khanh thấy Nhu Phúc Đế Cơ cũng tới thì bước lên hành lễ.

Cho đến lúc này những người khác trong đình viện mới hiểu lai lịch của ba cô gái này. Tiểu Khôn lúc trước ngồi ở vị trí dành cho người có vai vế liền lặng lẽ lập tức đứng dậy, ngồi co lại một góc bàn bên cạnh. Có những người này ở đây, y hôm nay thật sự không dám ngồi ghế trên.

Lúc này Yến Nô cũng đã xuống. Nghe Ngọc Doãn giới thiệu, nàng giật mình hoảng sợ.

Tuy nàng lá gan lớn, nhưng cũng phải nhìn người, vài cô gái trước mắt là hoàng thân quốc thích sao nàng không sợ hãi?

Triệu Đa Phúc lại không chút câu nệ, bước tới kéo tay Yến Nô:

- Tỷ tỷ thật xinh đẹp.

Làm Yến Nô giật mình suýt nữa thì nghẹn thở.

Mà những người này đến thì không thể dùng tiệc rượu ở trong sân được, Ngọc Doãn liền bảo hai người cầm đao bệ bàn tiệc lên lầu, rồi lại sai người đem đồ ăn thức uống lên lầu hai, rồi cùng Yến Nô và đám người Nhu Phúc Đế Cơ lên lầu uống rượu.

Mấy người vừa rời khỏi, bầu không khí trong viện cũng dịu đi nhiều.

Chu Huyền vỗ ngực, bộ dạng bối rối:

- Sao Tiểu Át lại biết Thập Bát tỷ của ta vậy?

- Việc này chắc là Cao Nhà nội rồi.

Cao Nghiêu Khanh vội khoát tay:

- Ta tuy giới thiệu với người, nhưng cũng chưa từng nói nàng là ai.

Dù là ta bày rượu, Thập Bát tỷ cũng chưa chắc nể mặt đến. Tiểu Át, người thật sự đáng chết, giao tình thân thiết như vậy với Nhu Phúc Đế Cơ đến ta cũng không biết. Thật nực cười, ta ngay cả lễ vật cũng không có, thật sự là thiếu cấp bậc lễ nghĩa.

Một đám người tụ tập mồm năm miệng mười quở trách Ngọc Doãn, khiến Ngọc Doãn liên tục cười khổ.

Xin các người, ta thật sự không thân quen với cô ta!

Với Nhu Phúc Đế Cơ và Chu Tuyên thì mới chỉ gặp mặt một lần, còn Chu Phượng Anh thì đây là lần đầu tiên...

Nhưng nói ra thì ai tin?

Nếu thật sự là một lần gặp mặt, thì sao các nàng Nhu Phúc Đế Cơ lại đến?

Cao Nghiêu Khanh dậm ngực dậm chân, luôn miệng nói không trọng bạn bè, Chu Huyền thì ngồi yên trên ghế, đáng vẻ rất hiền lành.

- Thập Bát tỷ rốt cuộc là...

- Người thật không biết?

Lý Dật Phong nghi hoặc nhìn Ngọc Doãn, hạ giọng nói:

- Nghe nói Thập Bát tỷ đã được quyết định làm hiền phi Thái tử rồi. Chỉ là hiện nay vẫn chưa công khai, nhưng nghe nói Thái tử tựa như không hứng thú việc này lắm.

Chu Tuyên sắp trở thành Thái tử phi?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, theo bản năng ngẩng lên nhìn trên lầu.

Không ngờ vừa lúc Chu Tuyên ngó đầu ra, chạm vào ánh mắt Ngọc Doãn, lập tức cười tươi vẫy tay với hắn.

Ngọc Doãn cười cười, rồi sau đó xoay người lại.

Cái gì mà Thái Tử phi, đó thật ra chỉ là một cô gái nhỏ chưa hiểu chuyện mà thôi.

- Võ Khang Quân Tiết Độ Sứ có ba con gái, thật sự là may mắn.

- Chỉ giáo cho?

- Chu Phượng Anh kia nghe nói cũng bị Quan gia nhìn trúng, định sẽ gả cho Vận Vương diện hạ.

Ngọc Doãn lập tức cảm bật, một nhà ba nữ... Chẳng lẽ Chu Quế Nạp muốn noi theo Độc Cô Tín sao?

Đang nghĩ ngợi bên ngoài lại có tiếng thông truyền:

- Trần Hi Chân Trần Đại hiệp Cung Phụng của Ngự Quyển quán đến.

Trần Hi Chân cũng tới?

Ngọc Doãn giật mình kinh hãi vội vàng hướng lên lầu, gọi:

- Yến Nô, mau theo ta nghênh đón Trần sư thúc.

Yến Nô vội lên tiếng, vội vàng từ trên lầu chạy xuống.

Hai người ra cổng nhà, một hàng ba người Trần Hi Chân đã đi vào ngõ Quan Âm.

Trần Hi Chân đi trước, Tề Long Đằng đi theo sau, Tử Huyền thì kéo tay áo Trần Hi Chân, bộ dạng ngoan ngoãn.

Ngọc Doãn không xa lạ Tề Long Đằng, Âm Kim và ba con ngựa kia đều là do một tay Tề Long Đằng giữ.

Trần Hi Chân đi tới, vẻ mặt ngưng trọng:

- Tiểu Át, sao ở cửa ngõ lại có nhiều Ngự Long Cốt Đóa Tử Trúc?

- Ồ?

Yến Nô vội hạ giọng nói:

- Đó là thị vệ của Nhu Phúc Đế Cơ.

Hóa ra thị vệ ở Đại Tổng có tên gọi là Ngự Long Cốt Đóa Tử Trúc, Ngọc Doãn vẫn cho là thị vệ đại nội phải là Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự, không ngờ lại nghĩ sai rồi. Ngọc Doãn thật sự nghĩ sai, Ngự Long Cốt

Đóa Tử Trực và Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự có sự khác biệt rất lớn, hơn nữa cũng không phải là thị vệ đại nội như lời Yến Nô nói.

Ngọc Doãn vội đem việc đám người Nhu Phúc Đế Cơ nói cho Trần Hi Chân mới khiến lão không lo lắng nữa.

Vốn tưởng rằng Ngọc Doãn đắc tội với ai cho nên mới xuất hiện Ngự Long Cốt Đóa Tử Trực ở đây. Hóa ra là thị vệ đại nội của Nhu Phúc Đế Cơ. Tuy nhiên trong lòng Trần Hi Chân lại giật mình, sao Tiểu Át lại quen biết rộng đến thế? Chỉ là vào nhà mới thôi mà Nhu Phúc Đế Cơ cũng tới. Người này rốt cuộc là ẩn giấu bao nhiêu thực lực đây?

244. Chương 243: Khách Quý (2)

Trần Hi Chân thật sự là một vị đại hiệp nổi tiếng trong giới giang hồ.

Luận công lực lão đã đạt tới cảnh giới tông sư, có thể coi như là cao thủ thực sự. Trong trường hợp đó, công phu luyện được cũng không phải tầm thường. Y học cả văn lẫn võ, đầu thân cho vương gia nhưng vẫn mãi lận đận. Trong suy nghĩ của Trần Hi Chân thì nếu chỉ có công phu sẽ không có được vinh quang. Trong tư tưởng của y vẫn có suy nghĩ làm quan.

Đáng tiếc cả đời lão lại không có được lấy một chút quan chức.

Có điều nếu nói về sự trung thành với triều đình thì Trần Hi Chân thật sự không thua bất cứ ai.

Nghe nói Nhu Phúc đế Cơ tới đây, sự nhiệt tình của Trần Hi Chân đối với tiên triều cũng giảm đi rất nhiều.

Khi đi vào đình viện lão sửa sang lại trang phục. Một lão giang hồ còn như vậy chứ đừng nói là cha con Long Đẳng.

Ba người cẩn thận đi vào trong sân. Vốn Ngọc Doãn để cho họ ngồi ghế trên nhưng Trần Hi Chân không đồng ý.

Vả lại vị trí bên trên là những ai?

Lý Dật Phong, Cao Nghiêu Khanh, Chu Huyền và đám người trong nhà nội.

Lần lượt còn lại là Thái học sinh còn có An Đạo Toàn và Lăng Chấn đang ngồi. Xuống chút nữa còn có Tiểu Khôn và đám quan nhỏ phủ Khai Phong.

Tiểu Ất thật sự đã có thanh danh.

Có điều nếu không như vậy thì làm sao mà hắn có thể lập nên cơ nghiệp lớn như thế.

Vốn Trần Hi Chân cũng muốn ngồi cùng đám người tiểu Khôn nhưng bị Ngọc Doãn kéo tới ngồi ghế thứ.

Mấy chỗ này còn có An Đạo Toàn và Lăng Chấn.

Sau khi Trần Hi Chân ngồi xong, An Đạo Toàn đột nhiên cười nói:

- Trần đại hiệp! Bao nhiêu năm không gặp vậy mà tinh thần của ngài càng ngày càng tốt.

- Người là..lão An?

Trần Hi Chân không nhận ra An Toàn Đạo ngay. Có điều nhìn An Toàn Đạo vẻ râu cười nói, lão đột nhiên nhớ ra lai lịch của đối phương. Trong lòng lão lập tức vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, kéo tay An Toàn Đạo nói liên tục.

Lão cũng lập tức hiểu ngay tại sao Ngọc Doãn lại thăng tiến nhanh như vậy.

Có lão già này ở đây, tốc độ của Ngọc Doãn cũng không có gì là lạ.

Cũng chính vì sự có mặt của An Toàn Đạo nên Trần Hi Chân cũng không còn câu nệ.

Yến Nô kéo Tử Huyền lên lầu. Còn Long Đăng thì lui vào một góc. Những người ngồi bàn trên đều là huynh đệ của Ngọc Doãn. Đám người Dương Tái Hưng, tỷ phu Trương nhị cũng đủ khiến cho Long Đăng cảm thấy áp lực.

Thời gian cứ thế trôi đi, buổi trưa đã tới.

Rượu và thức ăn được đưa lên khiến cho mọi người từ từ trở nên cởi mở hơn.

Hai người Cao Nghiêu Khánh và Chu Tuyền thảo luận đội của Chu Tuyền mà hứng trí bừng bừng. Còn Lý Dật Phong ăn được một chút liền chạy tới bàn của Trần Đông nói chuyện Đại Tổng. Trần Hi Chân và An Toàn Đạo cũng không để ý tới đám Thái học sinh bên cạnh chỉ bàn luận chuyện cũ. Còn cha con Lăng Chấn thì chạy tới bàn của đám người Tiểu Khôn.

Ngồi bên bàn An Toàn Đạo bàn luận với đám Thái học sinh thật sự hơi khó chịu, chẳng thoát mái b sang bàn của Tiểu Khôn.

Ít nhất nếu nói về phẩm cấp thì trong cả bàn, địa vị của Lăng Chấn là cao nhất.

Ngọc Doãn bưng chén rượu đi lại uống với mọi người.

Có điều khi hắn tới mời rượu đám hàng xóm quanh miếu Quan Âm bọn họ có chút nơm nớp. Có lẽ ở bên cạnh Ngọc Doãn bọn họ không quen lắm. Vì vậy mà sau khi Ngọc Doãn đi được một vòng liền định trở về vị trí.

- Tiểu Át! Tại sao không mời ta?

Nơi đầu ngô lại có mấy người nữa tới. Người dẫn đầu chính là Liễu Thanh.

Đi theo sau Liễu Thanh còn có hai người Ngưu cao vào Sài Lâm.

Ngọc Doãn bước ra đón tiếp dẫn đám người Liễu Thanh vào bên trong.

Sau lưng bọn họ vang lên những tiếng xì xầm.

- Người béo kia là ai mà sao ta thấy hơi quen?

- Đúng vậy. Ta cũng cảm thấy hơi quen như đã gặp ở đâu đó. Đúng rồi! Ta nghĩ ra rồi. Hắn chẳng phải là Đông chủ của Trân Bảo các hay sao? Nghe người ta nói thì Trân Bảo các vô cùng giàu có, Đông chủ của họ có rất nhiều mảnh khỏe.

- Thì ra là vậy...ta đã nói rồi, khách của tiểu Át ca tại sao lại chỉ có vậy?

Trải qua vô số những sự kinh ngạc, đám hàng xóm quanh miếu Quan Âm đều chết lặng.

Xét về mặt của cái, Liễu Thanh có khả năng không bằng vị thương nhân Tư Mã Tĩnh đứng sau lưng Phan lẫu. Nhưng nếu nói lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ. Mặc dù Liễu Thanh khiếm thốn nhưng ở phủ Khai phong có thể nói là một trong những phú ông. Quan trọng hơn đó là người này có rất nhiều thủ đoạn, kết giao toàn với những kẻ quyền quý đương triều. Cho nên ngoài mặt nhìn y so ra kém hơn với Tư Mã

Tĩnh nhưng trên thực tế nếu không có mối quan hệ với Lý Sư Sư, Liễu Thanh có thể đuổi Tư Mã Tĩnh ra khỏi Đông Kinh.

Đương nhiên cả hai người cũng không có xung đột hay mâu thuẫn cho nên Liễu Thanh cũng không đối phó với Tư Mã Tĩnh.

Vào trong sân, Liễu Thanh nhìn thấy đám khách ngồi trong đó cũng giật mình.

Khi nghe thấy Ngọc Doãn nói trên lầu còn có Nhu Phúc Đế Cơ và muội muội của Thái tử phi, Liễu Thanh càng thêm cẩn thận.

Cao Nghiêu Khánh dường như biết Liễu Thanh nên kéo y về chỗ ngồi.

- Liễu mập! Lúc trước ta nhờ người tìm rượu ngon Tây Vực cho ta, tại sao tới hơn nửa năm vẫn chưa có tin gì?

Liễu Thanh liên tục xin lỗi.

- Nha nội chớ trách. Rượu ngon Tây Vực không phải khó tìm, chỉ có điều do chuyện của Bát Lạp Sa nên thật sự không an toàn lắm. Ta định tháng sau tới Tây vực một chuyến vì việc của nha nội. Nào ngờ nghe nói người tộc Hồi ở Tây châu nổi loạn, lại nghe người Liêu xâm nhập vào Tây Châu đánh cho người Hồi Cốt phải bỏ chạy. Tiếp theo lại thêm chuyện của Bát Lạp Sa nên nơi này hết sức nguy hiểm. Vì vậy mà tiểu đệ đành phải bỏ.

- Chẳng phải người Liêu bị người Nữ Trục đánh bại hay sao? Liêu Da Luật bị bắt làm tù binh thì còn có tàn dư ở đâu?

Chu Huyền nghe thấy vậy liền lên ti hỏi.

Ngọc Doãn nghe thấy dân tộc Hồi Cốt Tây châu thì cảnh giác, chạy tới.

Liễu Thanh gãi đầu, cười nói:

- Cái này thì ta cũng không rõ lắm.

Chỉ có điều tin tức từ Tây châu đưa về nói Liêu Da Luật có một người con gái tên là...tên là Da Luật...?

- Đa Luật Dư Lý Diễn?

- A! Đúng là cái tên này. Tại sao Tiểu Ất cũng biết?

Liều Thanh kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn nhưng không ngờ Ngọc Doãn cũng giật mình, trong đầu xuất hiện một tia sáng.

- Tiểu Ất! Tiểu Ất...

- A! Có việc gì?

Ngọc Doãn bừng tỉnh thấy Chu Huyền và Cao Nghiêu Khanh đang tò mò nhìn mình.

Liều Thanh hỏi:

- Ta đang hỏi làm sao tiểu Ất lại biết Da Luật Dư Lý Diễn?

Ngọc Doãn đảo mắt một cái rồi trả lời:

- Chuyện này cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Lúc trước khi Da Luật Duyên Hi bị người Nữ trực đánh bại, Giảng sử tiên sinh ở Ngõa tử có kể lại, đồng thời cũng nhắc tới cái tên đó. Lão nói Da Luật Dư Lý Diễn là con gái của Da Luật Duyên Hi. Lúc đó ta thấy cái tên này hơi lạ cho nên để tâm. Ta không chỉ biết Da Luật Dư Lý Diễn mà còn biết Da Luật Ngao Lô Oát, Da Luật Nhã Lý, Da Luật Tập Nê Liệt.

- Giảng sử tiên sinh nói?

Liều Thanh gãi đầu cười nói:

- Không ngờ trong cái ngõa tử của phủ Khai Phong lại có người kiến thức như vậy.

- Đừng có nói nhiều nữa, nói mau Tây châu thế nào.

Ngọc Doãn nói hợp tình hợp lý như vậy khiến cho Chu Huyền và Cao Nghiêu Khanh đều mất hứng.

Liều Thanh vội vàng xin lỗi rồi nói nhỏ:

- Nghe nói Da Luật Dư Lý Diễn sau khi tới Tây châu đã nhờ Bát Lạp Sa kéo đồng tông liên thủ tấn công người Hồi Cốt Tây châu. Lại thêm sự giúp đỡ âm thầm của Tây Hạ nên người Hồi Cốt có khả năng không trụ được. Ta thấy trừ khi là người Nữ Trực xuất binh thì người Hồi Cốt mới có cơ hội thở một chút. Có điều hiện nay thành Khả Đôn bị Uông Cổ Nhân chiếm được, người Nữ Trực muốn xuất binh tới Tây châu cũng có chút rắc rối. Sớm muộn gì Tây châu cũng sẽ bị Da Luật Dư Lý Diễn tóm được. Nếu như vậy thì cơ

ngiệp mà tiểu đệ lập nên ở Tây châu bao nhiêu năm có lẽ sẽ không còn. Vì vậy mà mấy ngày nay tiểu đệ đang lo lắng, không biết nên giải quyết như thế nào.

Hiển nhiên là Cao Nghiêu Khánh và Chu Huyền không quan tâm tới vấn đề của Liễu Thanh. Nên khi nghe Liễu Thanh nói vậy, họ cũng không để ý.

- Đại quan nhân! Nếu con đường buôn bán ở Tây châu khó khăn như vậy thì người định làm thế nào?

Ngọc Doãn vẫn để ý nên lên tiếng hỏi.

Liễu Thanh lặng đi một chút, nhấp chén rượu rồi cười khổ:

- Còn làm sao được? Chỉ có thể nghĩ cách. Hiện nay Tây châu đang loạn, người Liêu và người Hồi Cốt chưa phân thắng bại cho nên thì biết tạm thời chờ đợi. Chờ khi tình hình Tây châu ổn định một chút thì phái người tới đó thu xếp. Dù sao thì tiền mãi lộ bắt buộc phải có. Nếu may mắn tìm được người thì tốt. Nếu không may tìm nhầm người thì chuẩn bị sẵn chuyện gặp rủi ro. Chẳng lẽ lại bỏ qua việc buôn bán? Từ đời tổ phụ nhà ta đã bắt đầu kinh doanh tại Tây châu tới nay đã được ba đời nên không thể bỏ được. Có điều hiện tại chưa có cơ hội nên phải đợi thêm một chút. Ta dự định tới phủ Thái Nguyên tìm kiếm con đường buôn bán lên Mạc Bắc... Nếu thật sự không được thì tới Tây Hạ một chuyến nói không chừng còn tìm ra cách. Có trời mới biết được Tây Hạ sẽ loạn tới bao giờ.

Liễu Thanh nói tới đây liền thở dài. Tuy nhiên ánh mắt Ngọc Doãn lại trở nên sáng ngời:

- Đại quan nhân muốn tới phủ Thái Nguyên sao?

- Đúng vậy.

- Nói tới phủ Thái Nguyên, nhà ta có vị bằng hữu. Vốn nhà ta có một vị thể giao tên là La Tứ Lục. Lúc trước vì có chuyện nên bị xâm lấn lên mây đây tới phủ Thái Nguyên. Con trai của lão tên là La Đức. Khi lão tới phủ Thái Nguyên lại được sự coi trọng của Đoàn Luyện sử, nên đang làm thư lại. Ngoài ra ta cũng có một vị bằng hữu rất có thể diện. Ta đang định gửi mấy thứ tới đó nhưng chưa có cơ hội. Nếu đại quan nhân tới phủ Thái Nguyên, tiện đường không biết có được không. Ta có thể viết một phong thư gửi cho họ, không chừng có thể giúp cho đại quan nhân được một chút.

Liễu Thanh hết sức mừng rỡ. Hàng năm y toàn tới Tây Vực cho nên không quen thuộc lắm đường lên Mạc Bắc, mà phủ Thái Nguyên lại càng không quen ai.

Theo như Ngọc Doãn nói thì bằng hữu của hắn dường như có chút lợi thế, có thể làm ít mà công to.

- Tiểu Ất đúng là phúc tinh của nhà ta. Nếu lần này có thể mở được con đường buôn bán lên Mạc Bắc thì sẽ chia cho tiểu Ất.

Ngọc Doãn mỉm cười, cũng không khách khí nói thêm với Liễu Thanh mấy câu.

Hắn còn định gọi Cao Sùng tới thì chợt nghe bên ngoài viện có người hô:

- Bạch Thế Minh của lầu Phong Nhạc tới chúc mừng tiểu Ất ca.

Bạch Thế Minh của lầu Phong Nhạc?

Ngọc Doãn nghe thấy thế thì lặng người đứng dậy đi ra ngoài thì thấy một người thanh niên đang bước đi vào trong.

245. Chương 244: Như Một Vở Hài Kịch

Từ khi từ biệt Bạch Thế Minh tới giờ đã hơn bốn tháng.

Lúc ấy, Ngọc Doãn cầm bản Lương Chúc tới gặp Bạch Thế Minh để lấy tiền nhưng không ngờ bị y gây khó dễ. Sau khi trở về từ Lạc Dương, Mã nương tử nghe thấy vậy thì nổi giận không nói hai lời đuổi Bạch Thế Minh từ phủ Khai Phong tới Lạc dương.

Mặc dù sau này, Mã nương tử dùng mọi cách để xây dựng mối quan hệ với Ngọc Doãn nhưng đã muộn.

Sau Bắc Viên Thi xã, Ngọc Doãn ngược Bắc lên Thái Nguyên. Tới khi hắn quay lại, Mã nương tử liền phát hiện ra Ngọc Doãn không còn là Ngọc tiểu ất trước kia nữa mà đã nhanh chóng nổi lên.

Việc làm ăn của Ngọc gia càng lúc càng lớn. Không chỉ có việc buôn bán ở cửa hàng mà xưởng thịt của hắn cũng trở nên sôi động.

Từ khi xây dựng xong lò giết mổ, đám người Ngọc Doãn gần như không một ai trong phố có thể cản được thể đi lên của họ. Mã nương tử nhìn thấy vậy cũng chỉ biết cười khổ. Mà nay, mặc dù Ngọc Doãn vẫn chưa

sánh được với nàng nhưng cũng coi như mọc đủ lông đủ cánh, không còn là người mà Mã nương tử có thể ứng phó. Đặc biệt sau mấy chuyện, mối quan hệ của Ngọc Doãn với lầu Phan, lầu Thiên Kim Nhất tiểu thậm chí là Cao Dương Chính điểm càng lúc càng gần khiến cho nàng cảm thấy áp lực.

Vì vậy mà Mã nương tử đành phải sử dụng Lương Chúc vẫn chưa được chuẩn bị kỹ để lấy lại danh dự. Cũng chính nhờ vào Lương chúc mới khiến cho Bạch phàn lầu lấy lại tình hình.

Nhưng Mã nương tử lại thấy đám văn nhân mình mời đã biên lại bài Lương Chúc nhưng vẫn cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Vì vậy mà Mã nương tử cầm Lương chúc tới tìm người bạn tốt của mình là tài nữ ngàn năm Lý Thanh Chiêu. Lý Thanh Chiêu chỉ nhìn qua liền nhủ mày nói:

- Quá nặng hình thức, không có hồn của Lương Chúc.

- Muội tử! Sao lại thành thế này. Ta đã tìm học sĩ của Quốc Tử Giám giúp mà sao lại như vậy?

Quốc Tử Giám chính là trường học làm quan từ thời Tùy cho tới nay, cũng là trường học cao nhất thời Bắc Tống. Học sĩ của Quốc Tử Giám cũng tương đương với giáo sư đại học sau này, có thể nói là rất nhiều uy quyền. Mã nương tử nghe thấy Lý Thanh Chiêu nói vậy thì cau mày. Trong đầu đột nhiên xuất hiện suy nghĩ lúc trước Ngọc Doãn đề nghị biên lại Lương Chúc.

Thật ra lúc ấy Mã nương tử cũng có chút động tâm Nhưng nàng lại bị Bạch Thế Minh ngăn cản cho rằng Ngọc Doãn phổ nhạc có lẽ rất tốt nhưng biên dựng lại không được.

Tuy nhiên sau khi Thiên Giải Từ của Ngọc Doãn được xuất bản, Mã nương tử có phần hối hận nhưng trong thâm tâm nàng vẫn không phục.

Chẳng lẽ học sĩ của Quốc Tử Giám lại không sánh được với một tên đồ tể phổ Mã Hành?

Lý Thanh Chiêu nói:

- Học vấn của học sĩ Quốc tử giám là rất tốt. Nhưng đối với bản nhạc này ngoại trừ có học vấn ra còn phải dựa vào cảm xúc. Chẳng phải so với Liễu Tam Biến nhiều người còn có tài học cao hơn đó sao nhưng y lại viết ra được Nguyệt Lãng Sương hoa... Năm Khánh Lịch, Đạo Giới phủ công và Quân Thực tiên sinh chẳng phải sánh ngang với Đông pha cư sĩ hay sao nhưng hai người họ lại không sáng tác được “Đại Giang Đông khứ lãng đào kim” có một không hai. Chuyện này không liên quan tới học vấn. Đông Pha cư sĩ có thể viết ra được cảnh trăng tròn trăng khuyết nhưng lại không viết ra được Tư Trĩ thông giám như Quân Thực tiên sinh. Mỗi người có một ưu thế. Có lẽ tiểu Át giỏi về điền từ nên những ca khúc mà hắn phổ có nhiều điều lý giải. Còn học vấn của học sĩ Quốc Tử Giám rất cao nhưng chưa chắc đã làm được điều đó.

Những lời giải thích của Lý Thanh Chiếu khiến cho Mã nương tử á khẩu không trả lời được.

Mặc dù trong lòng nàng vẫn không muốn thừa nhận chuyện Ngọc Doãn phổ tử rất hay nhưng lại không biết nên phản bác thế nào.

Có lẽ cảm nhận được tâm sự của Mã nương tử, Lý Thanh Chiếu liền nở nụ cười.

Nàng lấy một tờ giấy kẹp trong quyển sách đưa cho Mã nương tử.

- Người bảo ta rằng vấy hoa thêu thắm, tóc cài trâm, đủ biết rằng ta yêu thiên nhiên đến mấy. Nén ba tháng xuân không gặp người, chỉ sợ tiếng reo vui làm cho hoa kia run rẩy, chim muông tan tác...người xem, nơi hành lang tranh kia vẽ ấy, cả một khoảng dài lặng vắng tanh...

Mã nương tử ngẩng đầu nói nhỏ:

- Sao như là từ của một ca khúc...

- Không chỉ là từ của một ca khúc... Đây là do tiểu Át phổ từ cho lầu Phan, chưa nói nó hợp với âm luật mà vô cùng chính xác miêu tả người con gái trong gia đình. Tuy rằng lầu Phan chưa biểu diễn nhưng lời của nó cũng đã lan ra ngoài. Mặc dù chỉ có một đoạn ngắn nhưng lời cực hay... Mà những từ này, học sĩ của Quốc Tử giám cũng không thể viết ra được bởi vì nó là ngôn ngữ của bản thân.

- Cái này là do tiểu Át viết?

Lời của nó có hay không thì Mã nương tử chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra. Mặc dù nói nó không thể tinh tế được như học sĩ Quốc Tử Giám nhưng đúng như Lý Thanh Chiếu nói nó rất dễ đi vào lòng người, hơn xa lời bản Lương Chúc trong tay này.

- Ta đã từng nói, tiểu Át mặc dù xuất thân đường phố nhưng thực sự có tài học. Lần trước hắn nhận được sắc lệnh, cả đời cũng khó có thể làm tướng... Nhưng với những gì hắn có trong tay có lẽ mặc dù không được trở thành Khanh tướng như Liễu Tam Biến nhưng muốn trở hành một danh sĩ phong lưu cũng không khó. Trước kia, tỷ tỷ đã quá coi thường người này.

Cũng chính vì cuộc nói chuyện này khiến cho Mã nương tử quyết định phải sửa chữa mối quan hệ với Ngọc Doãn.

Hơn nữa, sau khi Ngọc Doãn trở lại phủ Khai Phong đã có những hành động kinh người. Mã nương tử cũng không muốn làm xấu quan hệ với Ngọc Doãn. Không chừng sau này còn có nhiều mối quan hệ kiếm được lợi ích. Như Trương Chân Nô của Thiên Kim nhất tiểu lâu được hai bản của Ngọc Doãn mà làm cho thanh danh lan truyền...hơi hơi vượt qua Phùng Tranh...

Mà lần Phan đưa ra Tì Bà tích cũng là nhờ sự chỉ dẫn của Ngọc Doãn. Sau vài lần biểu diễn cũng đều đổ sức với Mãn Đường Thải và sáng vai với Phùng Tranh.

Điều đó khiến cho Mãn nương tử một lần nữa cảm nhận áp lực Ngọc Doãn mang tới.

Nếu như nói trước đây nàng chỉ liếc mắt thì bây giờ đành phải chấp nhận nhìn thẳng vào Ngọc Doãn.

Nhân nghe thấy nói Ngọc Doãn có nhà mới, Mã nương tử liền nảy ra ý, lệnh cho Bạch Thế Minh tới chúc, cũng muốn nhân cơ hội làm dịu mối quan hệ.

Chỉ có điều Mã nương tử lại quên rằng Bạch Thế Minh không phải là người có tấm lòng rộng lượng.

Lúc trước, y bị Mã nương tử điều tới Lạc Dương nên trong lòng vô cùng oán hận Ngọc Doãn.

Cái loại người như vậy chắc chắn không hề biết nghĩ tới cái sai của mình mà chỉ biết trút giận lên người khác.

Bạch Thế Minh là một đại diện cho loại người như thế. Hôm nay, ngoài mặt y tới đây để chúc Ngọc Doãn nhưng trong đầu lại nung nấu suy nghĩ làm nhục hắn. Mang theo suy nghĩ đó, Bạch Thế Minh bước vào trong sân.

- Nghe nói Tiểu Ất mừng nhà mới, nên chúng ta tới chúc mừng. Ha! Hóa ra là xây lại... Nhưng so với trước đây lớn hơn nhiều. Xem ra gần đây Tiểu Ất buôn bán thịt cũng lời được rất nhiều.

Có thể nói Ngọc Doãn là một tên đồ tể. Nhưng trong trường hợp này mà Bạch Thế Minh nói vậy chính là sỉ nhục hắn.

Âm thanh của y lớn tới mức đám hàng xóm bên ngoài ngõ Quan Âm cũng có thể nghe rõ. Mọi người nhìn nhau nhưng không ai nói gì. Còn Ngọc Doãn bị Bạch Thế Minh nói vậy cũng sững sờ đứng ngây người ra đó.

Hắn cũng không có nhiều ác cảm lắm đối với lần Bạch Phàn. Trên thực tế, đúng như lời mã nương tử nói Ngọc gia của hắn có rất nhiều ân tình với lần Bạch Phàn.

Mà nay cái xưởng thịt kia cũng là sản nghiệp của lần Bạch Phàn. Mã nương tử cho hắn thuê với giá thấp cũng là chút tình ý.

Nhưng bị người ta nói thẳng vào mặt như vậy thì đây là lần đầu tiên.

Dương Tái Hưng và Cao Sủng đứng phát dậy nhưng bị Trương nhị tử ngăn lại.

- A nương! Cái thằng này tới đây gây sự.

- Đại lang không được xúc động. Trong đây ai cũng lợi hại hơn người? Mọi người đều hiểu hết. Cái chuyện này chưa tới lượt các người đứng ra. Hôm nay tiểu Ất mừng nhà mới, sẽ có người đứng ra xử lý cái tên đó.

Ngồi vị trí bên trên, Cao Nghiêu Khánh và Chu Huyền cũng biến sắc.

“Người tới chúc thì chúc, tại sao lại nói vậy? Ngọc Tiểu Ất là người giết heo, buôn bán thịt thì người cũng không được nói thế. Người nói vậy có khác nào chẳng coi chúng ta vào đâu?”

Sắc mặt Cao Nghiêu Khánh sa sầm nhưng chủ nhân chưa mở miệng, y cũng không tiện phát tác.

Ngọc Doãn cảm thấy tức giận nhưng vì thể diện của Mã nương tử cho nên hấn cố nén giận.

- Bạch đại lang tới đây thật đúng lúc. Xin mời ngồi xuống ăn uống chút đi.

“Được! Người nói xong, ta cũng không chấp với người?”

Nào ngờ, Bạch Thế Minh lại cười ha hả, liếc nhìn đồ ăn trên bàn:

- Tiểu Ất! Đồ ăn của người không hợp với khẩu vị của ta. Có điều ta tới đây cũng nghe người ta nói tiểu Ất chơi đàn rất hay. Không biết hôm nay có thể chơi một bản không?

Câu này thì thật sự quá nặng.

Ý của Bạch Thế Minh rõ ràng là nói Ngọc Doãn chẳng khác nào mấy tên nhạc sư trong Câu lan ngỗ tử.

Ngọc Doãn giận tái mặt:

- Đại lang định tới đây gây sự sao?

- Ha ha! Ta sao dám tìm người gây sự để rồi lại bị đẩy tới Lạc Dương. Có điều, người biết chơi kê cầm tại sao không đàn một bản? Chẳng lẽ không biết? Hay là... A! Quên mất là người đã bán mất Khúc Tử Đô. Người đâu! Đưa lễ vật tới đây xem có vừa ý tiểu Ất hay không?

Hai tên gia đình liền mở rương ra, bên trong có đầy lễ vật. Ngoài trừ một ít tơ lụa ra còn có mấy chục thỏi bạc. Đây vốn là thứ mà Mã nương tử để cho Bạch Thế Minh lấy ra làm lễ nhưng không ngờ bị y sử dụng làm công cụ để sỉ nhục Ngọc Doãn. Ý chẳng khác nào Ngọc Doãn người chỉ là một người chơi đàn giống như đám mãi võ mà thôi.

Ngọc Doãn nhìn lướt qua chiếc rương rồi nói:

- Đại lang! Hôm nay nhà chúng ta ăn mừng, cũng không muốn cãi nhau với người. Nếu người đồng ý thì ngồi xuống uống chén rượu, ăn một chút. Nếu không thì xin mời cầm đồ của người rời đi. Nếu không...

- Nếu không thì sao? - Bạch Thế Minh trừng mắt nói:

- Ta quên mất người là một tên lưu manh biết chút quyền cước. Nhưng thế thì sao? Ta nói cho người biết. Ta làm nhục người thì người làm gì được ta?

Còn chưa dứt lời, từ trên cửa sổ trên lầu đã có một vật gì đó bay xuống nện trúng đầu Bạch Thế Minh.

Đó rõ ràng là một cái bát đựng canh. Sau khi đập trúng đầu Bạch Thế Minh, nước canh văng ra xung quanh cùng với máu đầu của y.

- Ối!

Bạch Thế Minh ôm đầu kêu thảm.

- Cái tên khốn nào dám đánh lén ta?

- Tên mất dạy này quá vô lễ... Ta ném thì sao?

Từ trên lầu có tiếng nói vọng xuống. Cao Nghiêu Khánh và Chu Luyện đã không nhịn được nữa.

Cả hai người đều đứng phắt dậy. Cao Nghiêu Khanh bước nhanh tới trước mặt Bạch Thế Minh đá vào bụng y một cái.

- Một cái tên lưu manh. Người không xem đây là chỗ nào mà dám làm càn hay sao?

246. Chương 245: Nha Nội Hung Dữ

rên cửa sổ xuất hiện một gương mặt. Triệu Đa Phúc vẫn còn cầm một cái đĩa thờ phì phì ra tay.

Cô bé cảm thấy mất hứng. Vốn đang uống rượu trên lầu rất vui vẻ. Mặc dù Yến Nô không thể nói nhiều chuyện hay nhưng cũng kể một vài chuyện lý thú trên phố khiến cho ba người Triệu Đa Phúc phải cười khúc khích. Trong lúc đang vui vẻ, không ngờ tên Bạch Thế Minh lại mò tới làm mất đi sự vui vẻ của Triệu Đa Phúc. Ngọc Doãn đúng là một tên đồ tể nhưng trong suy nghĩ của Triệu Đa Phúc thì nó lại có ý nghĩa khác.

Mặc dù đã gặp nhiều tài tử tao nhã nhưng Ngọc Doãn lại mang tới cho nàng một thứ cảm giác khác lạ. Thậm chí nàng không hề ghét cái xuất thân đồ tể của hắn. Tại sao cái tên khốn này lại xuất hiện mà làm như vậy?

Nha đầu vẫn có tính trẻ con liền cầm bát canh ném thẳng xuống. Ném xong bát canh vẫn chưa thấy đủ, Triệu Đa Phúc quơ lấy cái đĩa chuẩn bị ném tiếp. May là Yến Nô nhanh tay cản lại.

- Muội tử để ý tới đám người đó làm gì. Dưới lầu sẽ có người ra tay.

Uống một chút rượu, lại thêm tính tình của Yến Nô cũng hoạt bát, ngồi cùng với đám người Triệu Đa Phúc, chỉ một lát đã có thể gọi tử muội. Hoàng Thất Bắc Tổng hơi gần gũi với phố xá. Cái khoảng cách này cũng không quá xa như sau này. Triệu Đa Phúc cũng chỉ là một đứa trẻ còn nhỏ dại, nên cũng chẳng để ý tới việc cảnh hay nhảm. Nghe Yến Nô khuyên, lúc này, Triệu Đa Phúc mới ngưng tay. Có điều nhìn thấy bên dưới lầu đánh nhau, nàng cảm thấy hứng thú, thò đầu ra cửa sổ xem trò vui.

- Nha nội! Sao ngài lại...

Bạch Thế Minh bị cái chén đập trúng đầu mà choáng váng. Có điều khi y nhìn rõ Cao Nghiêu Khánh cũng giật mình.

Khi Bạch Thế Minh đi vào, Cao Nghiêu Khánh ngồi xoay về phía y cho nên y cũng không nhận ra.

Nếu Bạch Thế Minh bình tĩnh hơn một chút, quan sát rõ những người có mặt ở đây thì có lẽ đã không làm càn như vậy. Nhưng bây giờ có hối hận cũng đã muộn. Bạch Thế Minh đang định lên tiếng thì Chu Huyền cũng ló mặt ra từ sau lưng Cao Nghiêu Khánh vùng quyền đâm thẳng vào mặt y. Mặc dù Chu Huyền gây yếu, cũng không nhiều sức lắm nhưng một quyền đó trúng mũi của Bạch Thế Minh khiến cho nước mắt vào máu mũi dàn giụa khắp mặt.

“Ngay cả Nhu Phúc để cơ cũng ra tay thì làm sao ta có thể đứng nhìn? Hơn nữa cái tên khốn này đúng là đáng giận. Chúng ta tới trước đang uống rượu vui vẻ, người từ đâu mò tới sinh sự. Nếu Tiểu Ất là kẻ chẳng ra gì thì chúng ta tới đây ngồi uống rượu chẳng phải cũng như thế hay sao?”

Mặc dù được dậy dỗ rất nghiêm nhưng tính tình của Chu Huyền cũng vẫn là thiếu niên.

Lần này y nổi giận ra tay còn độc ác hơn cả Cao Nghiêu Khánh. Không để cho Bạch Thế Minh kịp có phản ứng, Chu Huyền đã quơ lấy băng ghế mà phang thẳng về phía y. Ngọc Doãn thấy vậy cũng hoảng sợ. Nếu trúng phải cái ghế đó thì cho dù không chết, Bạch Thế Minh cũng trở thành kẻ tàn phế. Vì vậy mà hấn bước tới đỡ tay. Chỉ nghe một tiếng động vang lên, cái ghế băng giáng trúng cánh tay của Ngọc Doãn. Những tiếng kêu liên tiếp vang lên khiến cho Chu Huyền mới bình tĩnh lại.

Cái ghế băng hoàn toàn dập nát nhưng cánh tay của Ngọc Doãn không sao hết.

Trong lúc Chu Huyền đang trợn mắt nhìn thì Ngọc Doãn phất tay chấp sau lưng mà bóp nhẹ mấy cái.

- Đại lang! Ta không biết mình mắc tội với người từ khi nào... Có điều nể mặt sự quan tâm của Mã nương tử, hôm nay ta không chấp với người. Ta đã luôn nhường nhịn nhưng người lại cố tình gây sự. Mặc dù ta là một tên đồ tể nhưng cũng không chấp nhận để cho người ta bắt nạt. Nếu người không phục thì cứ tới đây, Tiểu Ất sẽ tiếp đón. Ta cũng muốn xem người có thủ đoạn gì. Chỉ có điều, hôm nay ta có nhiều khách quý cho nên không muốn tranh chấp với người. Hay đi đi. Ta có thể cứu người một lần nhưng tiếp theo chưa chắc đã bảo vệ được tính mạng của người.

- Tiểu Ất quá mềm lòng.

Triệu Đa Phúc thì thầm.

Chu Phương Anh cũng gật đầu, siết chặt nắm tay nói:

- Tên khốn này thật vô lễ, dám tới làm mất mặt một người như Tiểu Ất. Sao không dậy cho y thêm chút bài học?

- Đúng vậy! Tiểu Ất quá mềm lòng.

Mấy tiểu cô nương hòa vào với nhau chỉ muốn cho tình hình loạn thêm.

Yến Nô ngồi đó mà không biết nói thế nào. Có điều trong lòng nàng thêm chút gần gũi.

“Người ta nói con cái của Quan gia là quý tộc con trời. Nhưng hiện tại nàng thấy dường như hoàn toàn khác biệt. Mặc dù ngoài mặt thì họ cố gắng tỏ ra là nhân vật lớn nhưng bên trong vẫn chỉ là những đứa trẻ. Hơn nữa, mấy cô bé lại quan tâm tới tiểu Ất. ”

Trong thâm tâm nàng chợt có một sự xúc động. Yến Nô thầm nhủ cho dù thế nào cũng phải bảo vệ mấy cô bé.

Tuy nhiên suy nghĩ đó vừa mới xuất hiện, Yến Nô lại lắc đầu cười khổ:” Những người này có ai không phải là kiều nữ của thiên tử? Họ chỉ cần giơ ngón tay là chúng ta tan cửa nát nhà. Ta chỉ là một cô gái bình thường, nếu mấy cô bé gặp nạn ta bảo vệ làm sao được?

- Ngày sau chúng ta tới lầu Phong Nhạc tìm cái tên khốn này được không?

Chu Tuyền nói nhỏ lập tức nhận được những cái gật đầu của hai người Chu Phương Anh và Triệu Đa Phúc.

Mà lúc này, Bạch Thế Minh cũng choáng váng, hoàn toàn không còn có phong độ hào hoa như trước, lại càng không biết mình bị mấy thiếu nữ có thân phận không tầm thường để ý. Y chỉ tay vào Ngọc Doãn mà không biết nói gì.

Người ta đã nói rõ, thậm chí là còn không hề nể mặt. Nếu còn tiếp tục ở đây, chính y tự chuốc lấy nhục.

Bạch Thế Minh cũng hiểu rõ với đám người Cao Nghiêu Khánh, y không có chút lợi thế.

Chứ chưa nói tới cô bé cầm chén canh ném vào đầu mình, chỉ sợ cũng không phải là kẻ tầm thường.

“Tại sao cái tên tiểu Ất này lại may mắn như vậy? Hắn chỉ là một tên đồ tể buôn thịt vậy mà quen biết rất nhiều nhân vật lớn. Thật giận!”

Có lẽ trong thâm tâm Bạch Thế Minh, cái loại giết thịt lợn như Ngọc Doãn chỉ là kẻ để cho y giẫm lên. Lau chút máu tươi trên mặt, y trừng mắt nhìn Ngọc Doãn rồi xoay người định đi.

- Khoan đã.

Ngọc Doãn đột nhiên gọi y lại rồi chỉ tay vào thùng lễ vật nói:

- Hãy đem những thứ này đi. Ta chơi đàn là do hứng thú. Lúc thích thì đàn, mất hứng cũng có thể đàn. Chỉ có điều, tiểu Ất mặt dù xuất thân thấp hèn nhưng cũng không cần phải nhận những vật này. Nếu Đại Lang có duyên thì sẽ nghe thấy tiểu Ất đàn. Còn nếu vô duyên thì cho dù có bỏ trăm quan, ngàn quan, bạc triệu tiểu Ất cũng không đàn... “Quân không nghe, sĩ cam chịu chết chẳng màng vinh hoa đó sao?” Mặc dù tiểu Ất không phải kẻ sĩ nhưng cũng không muốn thua kém các bậc tiên hiền. Mời Đại Lang mang mấy thứ này đi.

Sĩ cam chịu chết không tham phú quý là một câu thơ trong Thanh Minh của Hoàng Đình Kiên.

Đám người Lý Dật Phong nghe thấy vì vỗ tay ầm ầm làm cho Bạch Thế Minh càng không còn mặt mũi.

Chỉ có điều nếu mang mấy thứ này về, chắc chắn Mã nương tử sẽ không thể cho y. “Ngọc tiểu Át! Người thật ác độc...”

Bạch Thế Minh lệnh cho đám gia đình mang lễ vật ra cửa chột nghe trong Quan Âm có một âm thanh vọng ra.

Những nhà trong ngõ Quan Âm cũng chẳng nể mặt Bạch Thế Minh. Cho dù y là thiếu đông gia của lầu Bạch Phàn thì cũng không cho thoát. Vì vậy mà Bạch Thế Minh chỉ biết ôm đầu bỏ chạy.

- Tiểu Át! Cánh tay của người không sao chứ?

Chu Huyền lo lắng lên tiếng hỏi

Ngọc Doãn cười cười:

- Ý tốt của Nhị Thập Lục lang ta xin nhận. Chỉ có điều vừa rồi nếu đánh thật, sợ rằng huynh cũng gặp rắc rối. Về phần ta, da thịt vốn dày, không sao đâu.

Chu Huyền nghe thấy vậy liền giơ ngón tay cái:

- Tiểu Át đúng là có bản lĩnh. Chẳng trách mà dám xông vào trong Ngự quyền quán.

Thốt xong câu đó, Chu Huyền mới ý thức được mình lỡ lời. Tổng giáo đầu Thiên Tự phòng của Ngự Quyền quán có mặt ở đây, nói vậy chẳng phải làm bề mặt lão hay sao?

Y vội trộm liếc về phía Trần Hi Chân thì thấy lão vẫn bình thản. Ngọc Doãn cũng hơi xấu hổ, vội nói dăm ba câu chuyện cho qua sau đó giờ chén lên mời rượu mọi người.

Có điều hắn vẫn lo lắng.

Sau khi nói mấy câu với đám người Cao Nghiêu Khánh, hắn vội tới bên cạnh Trần Hi Chân mà nói nhỏ:

- Sư thúc! Vừa rồi...

- Đưa tay đây.

- A?

- Ta nói người đưa tay đây.

Trần Hi Chân như không thèm để ý tới mấy chuyện đó mà kéo tay Ngọc Doãn lên xem. Sau khi xem xét một lúc, lão liền hỏi:

- Khi Chu sư huynh còn sống có một bộ công phong mà huynh ấy đặc ý nhất tên là Kim cương hộ thể thần công. Người có luyện chưa?

Kim cương hộ thể thần công?

Ngọc Doãn ngẩn người nói nhỏ:

- Trong những công pháp để lại đúng là có thứ công phu đó. Chỉ có điều trước đây do chưa luyện tới công phu tầng ba cho nên không thể luyện. Lần này từ Mạc Bắc trở về mới bắt đầu luyện tập, nhưng vẫn chưa được thuần thục.

- Hãy luyện cho tốt. Nếu có thể luyện được Kim Cương hộ thể thần công, ngày sau có khả năng đạt tới cấp tông sư... Năm đó vì bộ công phu này mà ta trở mặt với Chu sư huynh. Lúc đầu, ta tưởng rằng Chu sư huynh muốn độc chiếm một mình nhưng sau này mới biết rằng vì công phu của ta không thích hợp với nó. Chu sư huynh cũng muốn tốt cho ta. Hãy luyện nó cho thật tốt mới đưa người tới đạo tồn thân.

Ngọc Doãn nghe được thì cảm thấy mơ hồ. Có điều Trần Hi Chân đã nói vậy, hẳn sẽ không làm mất mặt lão. Bộ Kim cương hộ thể thần công được ghi lại ở cuối Bát thiểm thập nhị phiên. Trọn bộ công phu được chia ra thành sáu thức. Theo Chu Đồng nói thì nếu chưa luyện tới tầng thứ ba không thể tu luyện nó. Mà theo cách của Trần Hi Chân nói thì dường như sáu thức của nó còn hơn cả Bát thiểm thập nhị phiên.

Còn về chuyện “đạo Tồn thân” mà Trần Hi Chân nói, Lạc Bắc không hiểu lắm.

Nhưng lão nhân đã nói vậy thì chắc chắn có lý do của mình. Vì thế mà Lạc Bắc lại càng thêm coi trọng.

Bạch Thế Minh đi rồi khiến cho bầu không khí lại càng sôi động.

Bữa tiệc diễn ra cả một ngày cho mãi tới tận lúc trời tối đen.

Trong ngõ Quan Âm được đốt đuốc sáng trưng. Nơi đây đã được chuẩn bị sẵn những thứ dễ đốt. Cho nên đám người Lăng Uy, Dương Tái Hưng lập tức chạy đi châm lửa.

Chu Phương Anh uống hai chén rượu nữa cũng bắt đầu ngấm men say làm cho khuôn mặt đỏ bừng. Nàng bất ngờ từ trên lầu chạy xuống tới bên cạnh Ngọc Doãn mà kéo tay hắn:

- Tiểu Át! Mang đàn tới đây, mang đàn tới đây.

- Đúng vậy! Tiểu Át! Quang cảnh thế này làm sao lại thiếu tiếng đàn được?

Lý Dật Phong cũng đã uống nhiều rượu nên khi nghe Chu Phương Anh nói thế liền hòa theo. Âm thanh của y khiến cho tất cả mọi người đều ho to:

- Tiểu Át! Đàn một bản đi.

Ngay cả những hàng xóm xung quanh cũng đã ồn ào. Ngọc Doãn hơi say liền cười to nói:

- Hôm nay tiểu Át mừng nhà mới, có các vị hương thân, bằng hữu tới đây, nên rất vui. Ta sẽ đàn một bản... Cứu nhi tử! Mang cho ta cái kê cầm. Hôm nay tiểu Át cả gan đàn một khúc góp vui cho mọi người.

247. Chương 246: Thương Hải Nhất Thanh Tiểu

Yến Nô cầm cây đàn tới đưa cho Ngọc Doãn. Đã lâu rồi, nhưng nàng không thấy Ngọc Doãn chơi đàn. Mặc dù trong lòng rất muốn nghe tuy nhiên lại không biết phải nói như thế nào.

Mà hôm nay, Ngọc Doãn chơi đàn khiến cho Yến Nô rất vui. Sau khi đón lấy cây đàn, Ngọc Doãn liền ngồi xuống, so lại dây sau đó nhắm mắt lại.

“Với một đêm đẹp như thế này nên đàn khúc gì đây?”

Ngọc Doãn suy nghĩ rất lâu rồi đột nhiên nhếch miệng. Kê cầm liền phát ra âm thanh giống như tiếng thở dài, làm cho những tiếng rì rào lập tức biến mất, chỉ còn lại sự im lặng.

Bản nhạc đó có giai điệu réo rắt, hồn hậu như tiếng ca.

Tại nơi này có lẽ không ai giỏi âm luật nhưng cũng hiểu được một chút.

Chẳng hạn như Cao Nghiêu Khánh mặc dù ăn mặc quần áo lụa là nhưng cũng là người có tài học. Nghe thấy tiếng đàn, y ngân ngẩn một lúc rồi thì thào:

- Nhị Thập Lục Lang đã nghe khúc này chưa?

Chu Huyền lắc đầu:

- Ta chỉ nghe thấy hay nhưng không nhận ra được sự ảo diệu trong đó.

- Khúc này chẳng lẽ là do tiểu Ất mới sáng tác?

Cao Nghiêu Khánh lẩm bẩm xong lập tức tập trung lắng nghe.

Mà đám người Lý Dật Phong thì đầy sự hưng phấn vỗ nhịp theo tiếng đàn.

Đây là lần đầu tiên, Lý Nhược Hư và Từ Quý chỉ biết Ngọc Doãn chơi kê cầm giỏi nhất nhưng chưa được nghe bao giờ. Hôm nay gặp mặt, Ngọc Doãn đã mang lại cho hai người rất nhiều cảm giác mới mẻ. Có điều cả hai cũng giống như Cao Nghiêu Khánh, trong lòng đầy sự nghi hoặc.

- Cửu Nhi Tỷ! Đây là khúc gì?

Triệu Đa Phúc không nhịn được lên tiếng hỏi.

Yến Nô chỉ biết cười khổ mà lắc đầu:

- Nếu muội muội cũng không nghe ra được thì ta lại càng không hiểu.

- Người ta nói trong âm luật, tiểu Ất sinh ra đã có bản lĩnh. Hôm nay ta mới biết câu nói ấy là sự thật... Trước đây có lần ta được nghe tiểu Ất chơi bản Âu Lô vọng cơ, nhưng không ngờ hôm nay lại được nghe bản mới.

Chu Tuyền nhỏ giọng nói với Chu Phượng Anh.

Vào lúc này, Ngọc Doãn đang chơi một lúc Lương Tiêu do Lưu Thiên Hoa sáng tác vào thời hậu Thế Dân. Khúc nhạc này vốn được Lưu sư ngẫu hứng sáng tác trong một đêm không trăng ngồi với học sinh và bạn

bè. Lúc ấy, Lưu sư có cảm hứng nên mới vừa kéo đàn vừa ghi nhớ. Vì vậy mà đời sau ca khúc Nhị hồ độc tấu vẫn vinh danh gần trăm năm, và được xếp vào một trong mười ca khúc Nhị Hồ. Địa vị của nó so với Nhị Tuyền Ánh Nguyệt kém hơn một chút.

Ca khúc Lương Tiêu có sự trữ tình, tươi mát, thanh thoát mang tới cho người ta cảm giác tự đắc.

Ngọc Doãn đàn khúc nhạc này hoàn toàn phù hợp với bầu không khí nơi đây.

Trong lúc hần đàn, nửa thân dưới vô cùng vững chãi, không động đậy nhưng nửa thân trên thì lắc lư, thậm chí là lúc lắc đầu như chìm đắm trong khúc nhạc. Tấu xong phần thượng, giai điệu lập tức thay đổi chuyển sang phần trung.

Lúc này, giai điệu lại càng thêm sáng ngời, giàu tình cảm. Ngọc Doãn cũng theo nó mà đứng dậy.

Mấy người Chu Phương Anh ghé qua cửa sổ nghe như si như say.

Mà trong đình viện, đám người Cao Nghiêu Khánh, Chu Huyền cũng đứng dậy theo Ngọc Doãn vỗ tay khen ngợi. Một khúc Lương Tiêu được chia làm ba đoạn.

Trong đó đoạn thứ ba, giai điệu sẽ trở nên dâng trào, mang tới nhiều vẻ.

Ngay cả Cao Nghiêu Khánh cũng không nhịn được mà nhảy ra múa may, kéo theo từng tiếng cười vui.

Ngọc Doãn cũng cười. Hần đột nhiên thay đổi làn điệu, chuyển tới phần thượng. Khúc nhạc hay được tái khởi lại lần nữa. Chỉ có điều lần này, Ngọc Doãn phụ thêm vào nhiều động tác võ thuật đẹp mắt, đồng thời thay đổi khúc nhạc lúc thượng, lúc trung, lúc hạ... Tuy nhiên giai điệu vui của nó vẫn không thay đổi, hơn nữa càng thêm thoải mái.

- Cửu Nhi Tỷ! Chúng ta cũng xuống khiêu vũ đi.

Triệu Đa Phúc không nhịn được nữa, kéo tay Yến Nô năn nỉ.

Yến Nô do dự một chút rồi gật đầu. Nàng theo đám người Triệu Đa Phúc chạy xuống lầu, đứng ở nơi trống trải mà nhảy múa. Những tiếng cười lanh lảnh vang lên càng làm cho bầu không khí thêm sôi động.

Ngọc Doãn vô cùng hưng phấn. Dường như đã lâu rồi hần không được chơi đàn như thế.

Sau khi một khúc chấm dứt, Ngọc Doãn như vẫn chưa thỏa mãn, liền bưng chén rượu uống ừng ực một hơi cạn hết. Hần quẳng bát rượu đi, rồi nâng kê cầm lên làm cho nó lại vang lên tiếng.

Từ khi sống lại tới nay, mặc dù thời gian chưa dài nhưng Ngọc Doãn đã trải qua vô số phong ba.

Từ trong đau khổ đứng lên, tới nay gia nghiệp cũng có được một chút thành quả. Cuối cùng, Ngọc Doãn cũng đứng vững được...

Nhưng trong khoảng thời gian đó có bao nhiêu chuyện xảy ra? Gặp bao nhiêu người?

Quách Kinh! La Nhất Dao! La Đức! Dư Lê Yến...lại còn có bao nhiêu bằng hữu tốt ở đây khiến cho hần càng thêm cảm khái.

Trong ánh mắt của mọi người, hần đột nhiên hát vang.

”Thương hải nhất thanh tiểu, thao thao lưỡng ngân triều. Phù trầm tùy lãng chích ký kim triều.

Thương thiên tiểu, phân phân thể thượng triều, thù phụ thù thắng xuất thiên tri hiểu.

Giang sơn tiểu, yên vũ diêu, đào lãng đào tẫn hồng trần tục thể kỷ đa kiêu.

Thanh phong tiểu, cánh nhạ tịch liêu, hào tình hoàn thặng nhất khâm văn chiếu.

Thương sanh tiểu, bất tái tịch liêu, hào tình nhưng tại si si tiểu tiểu...” (Biển xanh một tiếng cười: Biển xanh cười ngạo nghễ,

Đôi bờ sóng triền miên.

Đời bèo bọt trôi nổi,

Vui hiện tại an nhiên.

Ông xanh kia đàm tiểu,

Sóng cuồn ngập thế gian.

Chuyện thắng thua thế sự,

Hoàng thiên đã rõ ràng.

Giang sơn cười cô tịch,

Mưa khói nhẹ cuối trời

Khi cuồn phong sóng tận,

Trần thế trả cho người.

Khi gió cười buồn bã,

Trêu kiếp sống cô liêu.
Mảnh tình xưa phiêu bạt,
Bơ vơ áng mây chiều...
Trần gian cười liễu ngộ,
Chẳng còn thấy cô đơn.
Hào tình xưa còn đó,
Tiếng cười vẫn giòn tan... Dịch thơ: Hoa Sơn.)

Khúc nhạc Thương Hải Nhất Thanh Tiểu gần như là được hân rống lên. Mặc dù lời của nó cũng không đẹp lắm, thậm chí có lúc như trần thuật. Làn điệu của nó hết sức đơn giản vô tình hợp với âm luật cổ khúc... Khúc nhạc đó có thể nói là văn chương tuôn trào đầy sự vui sướng. Giọng hát của Ngọc Doãn cũng không hay lắm nhưng lại hợp với sự vui sướng hào hùng.

Lúc mới đầu, đám người Cao Nghiêu Khánh còn cảm thấy bài hát của Ngọc Doãn có chút mất tiêu chuẩn.

Nhưng khi nghe tiếng ca của hân, trong lồng ngực của họ lại dâng lên một sự hào hùng, rồi về sau cũng hát vang theo tiếng hát của Ngọc Doãn.

Lời của Thương Hải Nhất Thanh tiểu hết sức đơn giản, giai điệu cũng không phức tạp.

Chỉ rống theo hai lần, tất cả đều nhớ hết được lời của nó.

Ngay cả Trần Hi Chân là người lẩn lộn chốn giang hồ cũng cảm nhận được sự hào hùng trong đó mà đứng dậy hát vang. Nhìn thấy đám đàn ông như nổi điên ca hát, mấy thiếu nữ Triệu Đa Phúc đều ngơ ngác.

Một lúc sau, Nhu Phúc Đế Cơ buồn bã nói:

- Cửu Nhi Tỷ thật may mắn. Tiểu Ất có tài thể này, chỉ sợ cả phủ Khai Phong chẳng có ai sánh được với hân.

Yến Nô nghe thấy vậy thì nở nụ cười. Nàng theo bản năng ưỡn ngực, nét mặt không giấu được sự kiêu ngạo.

Ngọc Doãn uống rượu. Hân không nhớ được mình đã uống bao nhiêu rượu, cuối cùng làm những chuyện gì.

Ngày hôm sau tỉnh lại, hân chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cổ họng như đốt lửa.

Uống rượu đúng là làm hỏng việc.

Ngọc Doãn vỗ trán ngồi trên giường như đang nằm trong mơ.

Trên cái bàn bên cạnh có đặt một chén nước. Ngọc Doãn bước xuống giường bưng cái bát lên uống cạn mới thấy dễ chịu hơn một chút. Căn phòng được bố trí hết sức quan thuộc. Nơi góc phòng có một cái bàn để đàn, trên đó đặt chiếc Khô Mộc Long ngâm cầm. Hai cây kê cầm được đặt bên cạnh, một cây đã bị đứt dây. Ngọc Doãn nhớ mang mang tối qua khi hắn chơi đàn tới mức hứng chí làm cho đứt dây đàn. Nhưng toàn bộ diễn biến sau đó thì hắn không nhớ.

Uống nhiều! Đúng là uống nhiều quá.

Hắn tới bên cạnh cái chậu đồng, trong chứa đầy nước. Bên cạnh đó có đặt bàn chải đánh răng và đĩa muối. Ngọc Doãn rửa mặt rồi ra khỏi phòng.

Khắp nơi vẫn còn lưu lại dấu vết của trận vui đêm qua. Yến Nô đang quét dọn thấy Ngọc Doãn đi ra liền bật cười khúc khích:

- Tiểu Ất ca tỉnh rồi sao?

- A! Tỉnh rồi.

- Cháo đã nấu xong. Tiểu Ất ca tới kia ngồi. Nô sẽ mang tới.

Yến Nô nói xong liền đi vào trong bếp.

Mà lúc này, An Đạo Toàn cũng từ trong phòng đi ra. Có điều ánh mắt của lão nhìn Ngọc Doãn có chút gì đó khác lạ, thậm chí còn như đang cười. Thấy Ngọc Doãn ngồi ở đó, An Đạo Toàn cũng đi tới.

- Tiểu Ất! Bắt đầu từ ngày mai phải tắm thuốc.

- A?

- Ta đã điều phối cho người cường gân tráng cốt tán, lại còn có Nội Tráng đan, phối hợp để sử dụng. Có điều dược liệu để điều chế Tráng đan quý hơn Cường gân tráng cốt tán nhiều. Hơn nữa cần Đan hỏa luyện chế, hết sức rắc rối. Ta dự định sử dụng Tráng đan phối hợp giúp người đột phá tầng thứ tư phải cần tới một ngàn quan. Người chuẩn bị đi. Ta muốn tới hiệu thuốc tìm thuốc cho người...

- A! Lúc này An thúc phụ và Cửu Nhi tỷ nói gì?

Sắc mặt của An Đạo Toàn đột nhiên thay đổi, nói nhỏ:

- Không ngờ tiểu Ất người to gan đến vậy.

- Cái gì?

- Ta nói không ngờ tối hôm qua người dám kéo Nhu Phúc Đế cơ nhảy, lại còn ôm lấy người ta...

Ngọc Doãn ngẩn người rồi giật mình cảm thấy ớn lạnh:

- An thúc phụ! Người không được nói lung tung.

- Làm sao mà nói lung tung? Không tin người cứ hỏi Cửu Nhi tỷ.

Yến Nô bưng hai chén cháo đi tới, nghe thấy An Đạo Toàn nói vậy liền bật cười khúc khích.

- Cửu Nhi tỷ! Ta thực sự ôm Đế Cơ nhảy?

- Ôm thì không. Có điều cầm tay nhảy thì có... Không chỉ...mà còn có cả Thập bát tỷ và Phượng Anh muội cũng bị huynh kéo vào nhảy. Ừm! Còn ta thì phải bế Tiểu Tử huyền! Nhưng nói chung c không có gì quá giới hạn.

“Kéo công chúa nhảy mà còn không quá giới hạn sao?”

Ngọc Doãn nhìn Yến Nô mà chỉ biết cười khổ.

- Các cô ấy có mất hứng không?

- Không! Lúc về mọi người đều rất vui... Đúng rồi! Sáng nay Cao Nha nội phái người tới bảo Nô nói với huynh rằng sau mười lăm liền bắt đầu. Địa điểm chính là Hạ Kiều viên... Tiểu Ất ca! Huynh định dậy ai?

- A! Chính là Hoàng công tử mà trước kia Nha nội có nói.

An Đạo Toàn ăn hết bát cháo rồi nhú mày:

- Sao ta nghĩ mãi không ra trong triều có vị nhân vật lớn nào họ Hoàng nhỉ?

- Cái này?

Ngọc Doãn cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Ngay cả An Đạo Toàn cũng không biết thì đúng là lạ.

Dù sao thì Ngọc Doãn vẫn cảm thấy chuyện này có gì đó khác lạ.

- Còn nữa. Lúc trước nhị tỷ có nói rằng có thể giúp Thang Âm lão gia tìm hai tên người hầu. Nô nghĩ nếu nhị tỷ đã giới thiệu thì có thể tin cậy liền đồng ý. Có lẽ hai ngày nữa sẽ tới... Tới lúc đó, tiểu Ất ca cũng nên nói với Tiểu Ấp ti một tiếng, nếu không lại có rắc rối.

- Ta biết rồi.

- Mặt khác, Liễu đại quan nhân nói rằng mười chín tháng tám sẽ đi. Tiểu Ất ca muốn làm cái gì thì nên chuẩn bị sớm.

Ngọc Doãn chợt nhớ tới chuyện hôm qua nói với Liễu Thanh. Hắn vội vàng nuốt hết chỗ cháo rồi đứng dậy:

- Nếu vậy ta sẽ đi tìm Thập Tam Lang để bàn bạc.

248. Chương 247: Lân Đầu Gặp Mộc Ngư Tăng

Đã quá giờ Thìn, ánh mặt trời phủ khắp cả thành Khai Phong. Ánh nắng giữa thu không gay gắt như cái nắng mùa hè, mang tới cho người ta một thứ cảm gì thoải mái.

Trên ngã tư đường, dòng người qua lại hối hả, tấp nập. Trong một quán trà bên cây cầu tạm, có mấy người nhàn rỗi đang ngồi nói chuyện.

- Các người có tới ngõ Quan Âm không?

- Có chuyện gì?

- Ha ha! Hôm qua ta lên tới đó. Tiểu Át ca bỏ ra một khoản lớn bày tiệc rượu... Tất cả các món ngon do đầu bếp của lầu Phan nấu nướng. Chỉ riêng Hoàng Đô Xuân cũng phải tới ba chục bình, uống thật là sướng.

Người đó tên là Ngưu Nhị, vốn là lưu manh ở đây. Có điều từ khi Ngọc Doãn tới làm chủ lò mổ Liên Kiều, Điền Vũ bị hấn đuổi đi nên Ngưu Nhị đứng đầu ở đây. Chỉ có điều, với sự có mặt của Ngọc Doãn, y cũng không dám làm loạn. Lúc Điền Vũ bị bắt, vùng Liên Kiều thật sự yên tĩnh hơn nhiều. Thêm vào trong thời gian gần đây, có nhiều cấm quân tới tuần tra trong phủ Khai Phong khiến cho đám lưu manh lại càng thêm cẩn thận. Ngày thường, đám lưu manh sẽ ngông nghênh đi ngoài đường. Nhưng hiện tại, cả đám đều ngoan ngoãn không dám phóng túng. Có trời mới biết Quan gia bị chạm phải cái gì. Chẳng may bị vạ lây thì đúng là khổ.

Ngưu Nhị cũng quen thuộc với quán trà này cho nên mới trốn tới đây. Nhưng người xung quanh nghe thấy vậy thì hứng trí:

- Ngưu Nhị! Nghe nói hôm qua tiểu Át ca còn đánh đàn?

- Đương nhiên! Không chỉ chơi đàn mà còn hát nữa... Ta còn nhớ mang mang bài hát đó. Để ta hát lại cho các người nghe...: Thương hải nhất thanh tiểu...na cá thập yêu lương ngọc triều..."

Có thể nói âm thanh khàn khàn của Ngọc Doãn trong lúc nửa tỉnh nửa say nhưng vẫn giữ được cung bậc. Tuy nhiên Ngưu Nhị mới rống lên khiến cho người trong quán trà sợ quá vội vàng ngăn gã lại.

Ngưu Nhị vừa ăn bánh bao vừa uống trà, rồi cười nói:

- Ta hát không hay. Có điều Tiểu Át ca lại hát rất hay. Mặc dù không trong trẻo nhưng lại có phong cách. Lời của bài hát cũng hết sức đơn giản. Nhưng do hôm qua ta uống nhiều rượu nên không nhớ rõ lắm. Có điều ta thấy được chẳng lâu nữa, bài hát này sẽ lan truyền ra khắp nơi.

Đúng lúc này, chợt thấy người hầu trà kích động chạy ra ngoài.

- Tiểu Át ca! Sao tới muộn vậy?

Ngưu Nhị nhìn ra thấy Ngọc Doãn đang đứng ở cửa liền co đầu lại. Đối với đám lưu manh bọn họ thì quan phủ không sợ mà sợ nhất là động tới Ngọc Doãn. Nên nhớ rằng hiện nay vùng Liên Kiều, người đứng đầu thực sự là Ngọc Doãn. Nhưng hấn cũng chưa bao giờ gây rối ở đây.

- Người lại vất vả rồi. Lúc nữa nhớ mang năm mươi cái bánh bao, hai chén cháo tới lò mổ.

- Được được!

Ngọc Doãn và người hầu trà kia chấp tay rồi quay về lò mổ. Sau khi hấn vào lò mổ cũng không theo thói quen đi giết lợn mà gọi Cao Sùng và Dương Tái Hưng tới.

- Thập Tam Lang! Thêm chút thời gian nữa, người hãy theo Liễu đại quan nhân tới phủ Thái Nguyên. Nghe nói La Đức ở phủ Thái Nguyên rất phất. Nếu có chuyện gì có thể tới nhờ gã giúp đỡ. Ta có một phong thư. Nếu có dịp phiền người hãy giao nó cho một người họ Dương tên Nhâm. Máy thứ hàng hóa này cứ để cho y tự quyết định giá cả. Mặt khác, ta sẽ tìm vài người đi cùng người, trên đường có thể quan tâm tới nhau. Liễu đại quan nhân tới Mạc Bắc chắc là muốn dẫn lão Ngưu theo. Người cứ giao lưu với y. Cái tên đó là người có tài, lại khéo đánh trận, đối với người rất có ích.

Cao Sùng nghe xong thì gật đầu.

- Ca ca yên tâm! Thập Tam hiểu rồi.

- Còn nữa! Trong hai ngày tới người không cần phải tới đây...ở nhà chăm sóc cho mẫu thân. Chuyến này đi ít nhất cũng phải hai, ba tháng mới về được. Chuyện trong nhà người không phải lo. Ta sẽ để cho vợ của Vương Mẫn Cầu tới chăm sóc. Sau ba ngày, người tới Ngự Doanh tìm Lăng thúc phụ lấy sổ hàng kia, đưa tới bên cạnh đồi Mưu Đà. Sau đó cứ ở đấy, không được đi đâu. Cứ như vậy, Liễu đại quan nhân cho người công việc, cũng có thể giảm bớt rắc rối.

- Cẩn tuân theo lợi dạy của ca ca.

Cao Sùng cũng không nói nhiều, chỉ nói thế là đủ.

Dương Tái Hưng nhìn Cao Sùng đầy hâm mộ, chỉ muốn được đi cùng với y tới phủ Thái Nguyên.

Nhưng mới đây, Ngọc Doãn có sự sắp xếp khác, thứ hai là gã không xa được Từ Bà Tích vì vậy mà cố gắng nhịn.

Ngọc Doãn liếc nhìn Dương Tái Hưng cũng chỉ cười mà không nói gì.

Một lúc sau, tiểu nhị của quán trà cũng mang bánh bao nóng hổi tới. Ba người ngồi ăn với nhau một lúc, Ngọc Doãn mới rời đi.

Trước cửa lò mổ hơn mười cái xe đỗ thành hàng dài.

Trên xe thịt tươi đã được chất lên, chuẩn bị đưa tới các tửu lâu.

Đây là thời điểm bận rộn nhất trong ngày của lò mổ. Ngọc Doãn gọi Vương Mẫn Cầu tới, ghé vào tai y nói vài câu. Vương Mẫn Cầu không nói hai lời liền gật đầu đồng ý.

Ngọc Doãn phái Vương Mẫn Cầu sắp xếp mười lăm người theo Cao Sủng tới Thái Nguyên.

Xe ngựa hấn không cần lo vì có Liễu Thanh nghĩ cách giải quyết.

Vương Mẫn Cầu là một người thô kệch nhưng hết sức tinh tế. Y hoàn toàn khác với Hoắc Kiên. Hoắc Kiên thuộc loại người lỗ mãng nhưng phần lớn thời gian, Vương Mẫn Cầu đều giữ được sự tỉnh táo. Có y đi theo, Cao Sủng cũng bớt nhiều rắc rối.

Tới Thái Nguyên còn phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

Ngọc Doãn cũng chẳng nói nhiều, chỉ nói rằng Vương Mẫn Cầu tự mình quyết định.

Sau khi xử lý xong mấy việc này, Ngọc Doãn liền rời khỏi lò mổ.

Đứng trên Liền Kiều, tắm ánh nắng giữa thu, hấn đột nhiên nhớ tới một chuyện liền đi thẳng xuống phố Ngưu Hành.

Từ Ngưu Hành đi vào trong nội thành, rẽ sang là tới ngõ Lâm.

Có điều, Ngọc Doãn cũng không đi về nhà mà tới thẳng viện Quan Âm.

Trần Hi Chân từng nói rằng trong viện Quan Âm có một cao thủ có thể chỉ điểm cho công phu của hấn.

Lúc trước vì nhiều nguyên nhân nên hấn vẫn chưa có thời gian để ý tới chuyện này. Hôm nay, nhân lúc rảnh, hấn liền tới đây tìm hiểu một chút.

Trong phủ Khai Phong, việc tuần tra vẫn hết sức nghiêm ngặt. Thi thoảng có thể thấy một tốp binh lính chặn một đám lưu manh lại hỏi.

Từ phía trước có một đội cấm quân đi tới. Người dẫn đầu chính là Phong Huống. Từ xa y đã lên tiếng chào hỏi Ngọc Doãn.

- Tiểu Át ca định đi đâu?

Ngọc Doãn nở nụ cười, chấp tay nói với Phong Huống:

- Đang định tới viện Quan Âm.

- Tới viện Quan Âm làm gì?

- A! Sự thúc ta nói ở trong đó có một vị trưởng bối có thể giúp ta luyện công cho nên định tới đó thỉnh giáo, xem có đột phá được bức tường trước mắt không. Sau Ngũ Lang vẫn còn phải đi làm? Cái chuyện kia đã có tin tức gì chưa?

Ngọc Doãn và Phong Huống là huynh đệ với nhau đã lâu, nên nói chuyện không có gì phải khách sáo. Phong Huống liếc mắt nhìn xung quanh rồi nói nhỏ:

- Có lẽ còn phải thêm chút thời gian nữa... Có điều ta nghe người ta nói, dường như triều đình cố ý mở rộng phạm vi ra ngoài. Có lẽ thêm chút thời gian nữa, trong thành sẽ lỏng hơn một chút nhưng ngoài thành sẽ nghiêm mật hơn. Trong thời gian này, ca ca nên cẩn thận một chút... Có điều với danh vọng của ca ca có ai dám gây khó xử? Nếu ta nhận được tin tức gì sẽ nhanh chóng báo cho ca ca biết.

Ngọc Doãn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Hắn nói chuyện phiếm với Phong Huống thêm một chút rồi cáo từ.

Phong Huống tiếp tục công việc tuần tra còn Ngọc Doãn thì bước vào viện Quan Âm.

Vừa đi, Ngọc Doãn vừa thầm nhủ:” Thoáng nhìn thì chuyện này đúng là hơi lớn... Lần tuần tra, giới nghiêm này đã được nửa tháng nhưng vẫn chưa dừng. Có lẽ cần phải thúc giục Liễu Thanh khởi hành sớm hơn mới được. Mấy thứ tang vật kia ở lại Ngự Doanh thêm một ngày là thêm nguy hiểm.”

Ngọc Doãn thật sự không dám nghĩ nếu chuyện này mà nổ tung thì sẽ có hậu quả gì. Vừa đi vừa nghĩ, thoáng cái, hắn đã tới bên ngoài viện Quan Âm.

Diện tích của viện Quan Âm cũng không rộng lắm. Nghĩ lại thì cũng là chuyện bình thường, trong phủ Khai Phong tấc đất tấc vàng. Viện Quan Âm cũng không phải là Đại tướng quốc tự, Hưng quốc tự hay Khai Bảo tự. Nó chỉ là một trong số rất nhiều chùa chiền trong phủ thì làm sao mà có được diện tích rộng? Nghe nói nơi này được xây dựng từ thời Thái Bình hưng quốc, cũng không mất nhiều phí lắm. Với diện tích hơn mười mẫu như vậy, nếu vào thời điểm này thì cũng phải từ ba tới năm vạn quan.

Do diện tích của nó nhỏ nên hương khói cũng không thịnh vượng. Lại thêm vị trí của nó hơi hẻo lánh cho nên nhìn cánh cổng có chút gì đó lạnh lẽo.

Có điều bước vào bên trong thì có thể thấy mặc dù diện tích của nó hơn nhỏ nhưng đủ tất cả mọi thứ. Đối diện với cổng là một tòa Đại Hùng bảo điện, bên trong thờ Quan Thế Âm bồ tát. Hai bên Đại h bảo điện là hai dãy phòng có tới mười mấy gian. Chính giữa sân có đặt một cái đỉnh ba chân dùng để đốt hương.

Ngọc Doãn cầm ba cây hương đốt rồi cắm vào trong đỉnh. Sau đó hấn lại đốt thêm hai xấp giấy tiền rồi mới kéo một vị tiểu tăng nhân tới hỏi nhỏ:

- Xin hỏi sư phụ! Trong chùa có một vị Mộc Ngư tăng đúng không?

Trần Hi Chân không nói pháp danh của Mộc Ngư tăng cho nên Ngọc Doãn cũng chỉ biết hỏi vậy. Vốn hấn nghĩ còn phải hỏi thêm một lúc nữa nhưng vị tăng nhân đó liền cười nói:

- Thí chủ muốn hỏi Trí Thâm trưởng lão?

- A?

- Trí Thâm trưởng lão ở trong chùa cũng chưa lâu. Ngày thường ngài hay cầm một cái mõ cho nên mới có tên là Mộc Ngư tăng. Lúc trước, cũng rất nhiều người mộ danh tới đây thỉnh giáo phật hiệu có điều Trí Thâm trưởng lão ăn nói không tốt cho nên phần lớn thời gian đều ngủ ở phía sau. Vì vậy mà từ từ không có ai hỏi tới. Nếu thí chủ muốn tìm thì cứ theo con đường này tới hậu viện. Tại góc Đông bắc có một cái vườn rau. Trí Thâm trưởng lão ở tại căn phòng bên cạnh đó.

Ngọc Doãn nghe được liền vội chấp tay tạ ơn, thuận tiện dứt cho vị tăng nhân đó mấy tiền khiến cho y mừng tới mức hớn hở.

Như đã nói việc hương khói trong Quan Âm viện cũng không tốt lắm chỉ có thể cố gắng duy trì. Vì vậy mà ngày thường, đám tăng nhân hết sức kham khổ. So với Đại tướng quốc tự, viện Quan Âm thật sự không có gì đáng nói. Cho nên có được mấy chục tiền, đủ để cho vị tăng nhân đó cười vui vẻ.

Ngọc Doãn cũng không để ý tới suy nghĩ của người tăng nhân đó mà đi theo con đường y chỉ, xuyên qua hành lang vào trong hậu viện.

Trong viện, những cây cổ thụ vươn cao tỏa bóng mát khắp nơi. Một hàng cây hạnh sát tường đã héo rũ.

Ngọc Doãn phát hiện tại góc Đông Bắc sát với phía sau nhà của mình có một vườn rau. Đứng bên cạnh mảnh đất trồng rau, Ngọc Doãn có thể nhìn thấy thấp thoáng bóng nhà mình.

Mang theo chút cảm giác quái dị, hấn cất bước đi vào căn phòng bên cạnh mảnh đất, giơ tay gõ cửa:

- Xin hỏi! Mộc Ngư tăng, Trí Thâm trưởng lão có ở đây không? Ngọc Doãn theo lời sư thúc Trần Hi Chân, Trần đại hiệp tới đây thỉnh giáo Trí Thâm trưởng lão.

249. Chương 248: Lỗ Trí Thâm

- Trần Hi Chân!

Ngọc Doãn còn chưa dứt lời, trong Thiền Phòng truyền đến tiếng gầm như thú rống, ngay sau đó tấm cửa gỗ khá chắc kia bị người ta đá một cái đập nát, từ trong phòng lao ra một người vạm vỡ, cầm trong tay một cái mõ lớn.

Từ khoảnh khắc tiếng gầm kia vang lên, Ngọc Doãn đã cảm thấy không ổn rồi.

Hắn vội vàng lui bước về phía sau, mới lui được hai ba bước thì cửa gỗ đã bị đập nát.

Vụn gỗ bắn tung tóe.

Không đợi Ngọc Doãn đứng vững, người vạm vỡ kia rống lên:

- Người chính là người Trần Hi Chân phái tới sao?

- Đúng vậy, ta...

Người vạm vỡ kia không nói hai lời đánh tới Ngọc Doãn.

Lời Ngọc Doãn vừa ra đến miệng đã phải nuốt trở vào, mắt thấy võ ông ta hạ xuống, liền vội vàng lắc mình lui bước tránh một kích của đối phương. Vốn định giải thích một chút, nhưng người đàn ông kia không cho hắn cơ hội nào. Vung mõ lên vù vù, giống như chùy lớn ngàn cân ập xuống. Ngọc Doãn chỉ nghe tiếng gió của mõ kia thì đã biết tiếp không được.

Bề ngoài nhìn thì cái mõ chỉ có hình thức bề ngoài thật lớn, dường như không có gì đặc biệt nữa cả.

Nhưng khi một đường sắc bén đánh úp lại, lại làm cho Ngọc Doãn biết mõ này tuyệt đối không hề tầm thường được làm bằng vật liệu gỗ thông thường.

Nhìn trọng lượng đoán chừng phải nặng sáu bảy mươi cân.

Nhưng nằm trong tay người đàn ông vạm vỡ kia lại nhẹ bằng như không có gì.

Ngọc Doãn né tránh liên tục, nhưng người đàn ông kia càng công kích mãnh liệt.

- Dừng tay!

Ngọc Doãn thấy sắp bị dồn đến chân tường, rơi vào đường cùng liền như con lật đật lăn tròn tránh thoát cái mồm của người đàn ông kia, rồi bật người lên lớn tiếng hô:

- Trưởng lão, ta không hề có ác ý, sao ngươi lại làm vậy?

- Có ý gì? Đánh xong rồi nói!

Người đàn ông vạm vỡ cũng không phí lời với Ngọc Doãn, nhào lên.

Tuy nhiên lúc này cây dùi gỗ mồm trong tay ông ta lại tiếp tục đánh tới Ngọc Doãn.

Dùi mồm ước chừng to như cánh tay trẻ em, một đầu thô, một đầu nhỏ, nhìn giống như chày giã thuốc.

Cầm trên tay ước chừng khoảng hai mươi cân, mắt thấy mồm đập tới, Ngọc Doãn đã không còn cách nào né tránh được nữa, đành phải nâng chùy đón đỡ. Chỉ nghe “Bồng” một tiếng trầm đục, Ngọc Doãn bị mồm kia đập vào cánh tay run lên, lỗ tai ong ong, liền tiếp lui mấy bước.

Người vạm vỡ cười ha hả:

- Có chút thú vị!

Mồm lại chặn ngang đập tới.

Ngọc Doãn nghiêng người né tránh, nâng dùi gỗ mồm đánh vào người đàn ông vạm vỡ kia.

Khí lực của người kia không hề kém Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn thân có quái lực, căn bản không chiếm được thế thượng phong, mà quan trọng hơn là, sau hai ba hiệp, Ngọc Doãn cảm nhận được, công phu của người đàn ông này e là sớm đã bước vào công phu tầng thứ tư, mồm trong tay giống như đại chùy, cao thấp tung bay, khiến Ngọc Doãn liên tiếp lui về sau. Hơn hai mươi hiệp liên tiếp, Ngọc Doãn đã mồ hôi đầm đìa.

- Chỉ biết công phu đàn bà thế thôi sao?

Người đàn ông vạm vỡ thấy Ngọc Doãn liên tục né tránh, liền giận giữ gầm lên.

Ngọc Doãn bởi vì không dám đánh bừa với ông ta cho nên chỉ dựa vào thân pháp để né tránh. Nhưng dù vậy cũng bị người đàn ông kia áp chế chặt chẽ. Nghe ông ta gầm rú như vậy, Ngọc Doãn cũng nổi giận. Ta chỉ là đến thỉnh cầu chỉ điểm, người sao lại khinh người quá đáng như thế?

- Chẳng lẽ sợ người sao?

Ngọc Doãn trợn mắt hổ lên, luân chùy chặn một kích của ông ta.

Cánh tay run lên nhưng Ngọc Doãn cũng không né tránh nữa, lấy chùy làm đao, sử xuất Bào Đinh Đao Pháp của La Nhất Đao, đấu với người đàn ông kia.

Một trận chiến này đánh hơn hai mươi hiệp rồi.

Hai người thay đổi phương thức giao phong người truy ta đuổi lúc trước hoàn toàn là dùng cứng đối cứng.

Lại tiếp hơn hai mươi hiệp nữa, dùi gõ mõ trong tay Ngọc Doãn không thể cầm cự được nữa, rơi xuống mặt đất.

Hổ khẩu vỡ toáng, máu chảy đầm đìa.

Ngọc Doãn ngồi phịch xuống đất, cả người giống như vừa chui ra giếng nước ra, quần áo ướt đầm.

Người kia cũng dừng tay.

- Thằng nhãi này chiêu số không phải là nhất mạch của Trần Hi Chân.

Ngọc Doãn thở phì phò, tức giận nói:

- Ta chỉ nói Trần Hi Chân là sư thúc của ta, chứ có nói là nhất mạch gì đâu?

- Hừ, tuổi còn nhỏ mà cơn tức không nhỏ.

Ừm, ta thấy người có thể liên tiếp đỡ được ba mươi chùy của ta cũng coi như là hảo hán. Nói đi, Trần Hi Chân bảo người đến là có dụng ý gì?

Lão này hình như là thích đánh trước nói sau.

Ngọc Doãn nhổ nước miếng:

- Sư thúc nói công phu ta tự thành nhất phái, ông ta không chỉ điểm được cho ta, bảo ta tới Quan Âm viện tìm một người tên là Mộc Ngư Tăng. Nào ngờ thì gặp được kẻ điên là ông, chẳng nói hai lời đã đòi đánh người, không cho ta mở miệng.

- Tự thành nhất phái?

Người kia đột nhiên cười lạnh:

- Thằng khốn người nói khoác.

Chỉ dựa vào chút bản lĩnh ấy mà dám nói tự thành nhất phái. Tuy nhiên, người và lão già Trần Hi Chân kia đúng là không giống nhau, chiêu số bước bộ khác biệt với đấu pháp trong quân. Ta chính là Mộc Ngư Tăng mà lão Trần Hi Chân nói đấy, bắt đầu từ ngay mai, vào buổi trưa thì đến đây. Chỉ cần người không sợ bị ta đánh chết thì đến. Còn nữa, lúc đi thì cầm cho Trí Chân sư huynh ba trăm quan, thiếu một xu, ngày mai ta chắc chắn bắt người sống không bằng chết.

Ngọc Doãn nghe vậy ngẩn ra:

- Ba trăm quan?

- Hay là thằng khốn người ngay cả ba trăm quan cũng không có?

- Không phải, ta...

- Đừng có nóng vội, nếu muốn ta chỉ điểm, thì lấy ba trăm quan tới. Nhìn bộ dạng của người như vậy, không chừng ba năm tháng cũng khó có hiệu quả. Mỗi tháng ba trăm quan, đến thì đến, không đến thì thôi, coi như ta đã trả ân tình cho lão già kia rồi.

Ngọc Doãn thật sự là không hiểu rồi.

Ba trăm quan, hẳn có.

Nhưng rốt cuộc đây là chuyện gì? Trần Hi Chân bảo hẳn đến tìm Mộc Ngư Tăng, nhưng cảm giác Mộc Ngư Tăng Lỗ Trí Thâm này là kẻ điên.

Hắn định hỏi lại, Mộc ngư Tăng đã nhặt dùi gõ mõ lên, đi vào thiền phòng.

Sau một lát, liền nghe từ truyền ra tiếng gõ mõ, thanh âm rất quen, dường như...

Ngọc Doãn đột nhiên nhớ ra, lúc trước khi hắn luyện công chơi đàn thì thường xuyên nghe được tiếng mõ này vang lên.

Tuy nhiên ngẫm lại thì cũng bình thường, nếu Mộc Ngự tăng ngụ ở hậu trạch nhà hần, nghĩ chắc nghe được tiếng mõ này cũng chẳng có gì lạ.

Toàn thân hần như mệt rã rời, muốn đứng lên lại không có khí lực.

Ngọc Doãn ngồi dưới đất nghỉ ngơi nửa ngày mới hồi phục lại khí lực một chút, liền căn rằng ngồi dậy, bước ra ngoài. Nhưng chỉ đi được một chút đã cảm thấy khí lực tiêu hao hết, một bước đi thật sự là vất vả.

Tính ra, Quan Âm viện cách ngõ Quan Âm cũng không quá xa.

Ra khỏi Quan Âm viện, đi qua ngõ Du Lâm, lại vòng ngõ Diềm Thủy là có thể nhìn thấy ngõ Quan Âm.

Bình thường, chỉ cần 30 phút, nhưng lúc này đối với Ngọc Doãn thì lại vô cùng xa.

Quần áo đều đã ướt đầm mồ hôi, cơn gió nhỏ thổi qua khắp người phát lạnh.

Hần tại Đại Hùng bảo điện tìm được Trí Chân trưởng lão, cũng là phương trượng chủ trì của Quan Âm Viện, sau đó nói lại sự việc cho Trí Chân trưởng lão:

- Ta đáp ứng Trí Thâm trưởng lão dâng ba trăm quan hương khói, chỉ có điều hôm nay đi hơi vội vàng nên không mang theo nhiều tiền bạc, ngày mai tới bái phỏng nhất định giao đủ cho trưởng lão, xin lão hãy khoan thứ.

- Ba trăm quan?

Trí Chân trưởng lão nheo mắt lại.

Trong cặp mắt nhỏ kia lóe ra tia sáng quắc, không giống như là cao tăng đắc đạo.

- Ngọc thí chủ có thiện niệm, bần tăng sao có thể cự tuyệt?

Chậm một ngày thì chậm một ngày. Tuy nhiên thật sự có ba trăm quan sao?

Ngọc Doãn hiện nay cũng coi là người có danh tiếng.

Nghe vậy cười khỏ nói:

- Ta đã nói rồi, là có ba trăm quan.

- Vậy có gì là bằng chứng.

Ngọc Doãn suýt nữa thì phun nước bọt lên mặt Trí Chân trưởng lão.

Chỉ là cuối cùng hắn nén lửa giận lại, cắn răng viết xong biên lai vay tiền, sau đó mệt nhọc lê kéo thân mình chậm rãi đi.

Lúc đi tới ngõ Diêm Thủy, Ngọc Doãn sắp trụ không nổi rồi.

Lúc này, người trên đường đang đông, Ngọc Doãn vịn tường đi, chợt nghe có người sau lưng nói:

- Tiểu Át, ngươi bị sao vậy?

An Đạo Toàn từ phía sau Ngọc Doãn đi tới, dìu hắn.

Ngọc Doãn cắn răng nói:

- Vừa gặp một người điên ở Quan Âm Viện, chẳng nói hai lời đã đánh một trận, nên mới bị như này. Cũng không biết kẻ điên kia rốt cuộc là kẻ nào mà su thúc bảo ta tìm hắn, là ý gì vậy?

- Người đi Quan Âm viện?

- Đúng vậy a!

- Gặp được Mộc Ngư tăng rồi à?

Ngọc Doãn thở dốc, cười khổ nói:

- Không biết... Chỉ biết lão già đó tên là Trưởng lão Trí Thâm.

- Vậy thì đúng rồi!

An Đạo Toàn dìu Ngọc Doãn chậm rãi về nhà.

Yến Nô đang ngồi ở công đường may vá quần áo, thấy bộ dạng thảm hại của Ngọc Doãn thì hoảng sợ, vội buông châm tuyền, bước nhanh đi ra.

- Tiểu Át ca, huynh bị sao vậy?

- Cứu nhi tử đừng nhiều lời mau đun một thùng nước thuốc để Tiểu Át ngâm.

Vốn định ngày mai bắt đầu tắm thuốc, nhưng không ngờ hần lại chạy đến tìm Mộc Ngư tăng, thì nên tắm thuốc trước.

An Đạo Toàn ngăn cản Yên Nô, bảo nàng đi chuẩn bị.

Ngọc Doãn ngồi trên ghế dài ở đình viện, cái loại cảm giác không có sức lực vẫn rất mãnh liệt, không hề giảm bớt.

- Thúc phụ, ông biết người đó sao?

Kẻ diên này thật sự lợi hại, khí lực không hề kém ta, hơn nữa còn luyện tới công phu tầng thứ tư, ta gần như không có sức đánh trả. Rốt cuộc là Trần sư thúc có ý gì? Sao lại bảo ta chạy đi tìm ông ta chứ? Nếu không phải là ta mạng lớn, thì đã toi mạng trong tay ông ta rồi/

An Đạo Toàn nghe xong lập tức mỉm cười.

- Tiểu Ất thật là may mắn mà không biết. Trưởng lão Trí Thâm cũng không phải là người thường. Hần vốn là mãnh tướng dưới tay Tống Giang, tứ ngược Sơn Đông, tên hiệu là Hoa Hòa thượng. Sau này Tống Giang vị triều đình chiêu an, hần không muốn dốc sức cho triều đình nên đã đi làm hòa thượng. Triều đình vẫn luôn tập nã hần, nhưng thủy chung không có tin tức. Ha hã, không ngờ hần ta lại trốn ở Quan Âm viện, hơn nữa còn là láng giềng của Tiểu Ất, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Chậm đã, Hoa hòa thượng, Trưởng lão Trí Thâm?

Ngọc Doãn cố sức lắc đầu nhổ nuốt nước miếng, sau đó hạ giọng nói:

- Hoa Hòa thượng kia mà An thúc phụ nói có phải tên là Lỗ Trí Thâm không?

-Ồ, Tiểu Ất cũng biết người này sao?

Trời ơi, chẳng lẽ thế giới Thủy Hử Truyện lại là lịch sử thật?

Ngọc Doãn thật sự là hồ đồ rồi, sao ngay cả Lỗ Trí Thâm cũng xuất hiện rồi? Chẳng phải là ông ta chính là nhân vật có thật?

Ngọc Doãn nghĩ mãi mà không rõ nhưng đồng thời lại nảy sinh sự nghi hoặc vô tận....

250. Chương 249: Hòa Thượng Cũng Phải Ăn CƠM

Đang lúc chính ngọ.

Ngọc Doãn lại ngâm mình trong một thùng nước thuốc đen ngòm, nhe răng nhếch miệng không ngừng.

Nước thuốc là An Đạo Toàn một lần nữa dùng Cường cân trắng cốt tán phối chế mà thành. Giờ phút này Ngọc Doãn chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới như có ngàn vạn con kiến chui vào trong cơ thể hắn mà cắn xé, cảm giác này cực kỳ thống khổ. Hắn muốn nhảy ra, nhưng thân thể lại cứng ngắc không có chút khí lực để điều khiển ra ngoài. Hắn chỉ có thể cắn chặt khớp hàm, cố nén sự đau đớn quái dị, ngồi trong thùng nước, trơ mắt nhìn An Đạo Toàn và Yến Nô ăn cơm.

- Tiểu tử, hãy cố gắng.

An Đạo Toàn cười tủm tỉm ăn một miếng rượu, nói với Ngọc Doãn:

- Người đang ở trong phúc mà không biết hưởng, nước thuốc này ước chừng hao tổn hơn mười quan hơn nữa từ hôm nay trở đi, mỗi ngày phải dùng một lần, ít nhất phải kiên trì ba mươi sáu ngày mới được.

Nói cách khác, phải tiêu hao 360 quan.

Còn có nội tráng đan nữa, cũng phải tiêu hao hơn một ngàn quan.

Ngoài ra Dương Tái Hưng luyện công, cũng cần phối hợp dược vật, mỗi tháng cần trên dưới năm trăm quan.

Cao Sủng sắp đi xa, An Đạo Toàn cũng phải phối chế dược vật cho gã, đại khái cũng mất 800 quan nữa. Ngày mai, còn phải cấp 300 quan cho Quan Âm viện, tính toán thì cũng chỉ tiêu gần ba nghìn quan. Lúc trước, Ngọc Doãn còn cảm thấy mình là kẻ có tiền, trong nhà có mấy vạn quan, nhưng trong thời gian nháy mắt đã hao tổn gần mười ngàn quan rồi.

Tiền này thật đúng là cần phải tiêu dùng.

Dù là cửa hàng Ngọc gia, lò mổ Liên Kiều và xưởng thịt chín một tháng có thể kiếm năm sáu trăm quan, dường như thu không đủ bù chi. Không được, cứ tiếp tục thế này thì sẽ không dùng được bao lâu, sợ hơn một vạn quan còn dư lại trong nhà cũng sẽ phải dùng đến. Chi tiêu này thật sự quá lớn khiến Ngọc Doãn cảm thấy đầy áp lực.

Ba nghìn quan này còn chưa tính cả phí dụng cần thiết cho Yến Nô luyện công.

Nếu tính toán vào thì cũng phải trên một nghìn quan.

Tuần san Thời đại Đại Tổng sắp ra mắt, còn phải đầu tư nhiều. Ít nhất năm ngoái Ngọc Doãn đã đầu tư vào hai ngàn quan rồi.

Hiệu quả và lợi ích của thứ này cũng không dễ dàng có được, cần phải tích lũy trường kỳ.

Nếu như liên tục tiêu dùng như vậy, chỉ sợ không đợi Tuần san Thời đại Đại Tổng có lợi nhuận thì ta đã phải đập nồi bán sắt sống qua ngày rồi.

Không được, dù sao cũng phải kiếm được tiền bạc.

Tuy nói bên trong Ngự Doanh còn có chút tang vật, nhưng lại chưa thể bán đi, tạm thời không sử dụng được.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, trong lòng bắt đầu tính toán.

Thật sự không được, thì bán hai khúc phở kia đi?

Cho nên, Ngọc Doãn vẫn còn phải tiếp tục chống đỡ mới được.

- An thúc phụ, Tiểu Ất ca xảy ra chuyện gì vậy?

An Đạo Toàn ha hả cười nói:

- Cửu Nhi tỷ không cần lo lắng, chuyện này đối với Tiểu Ất mà nói, chỉ mới có lợi, không có hại.

Lúc trước Trần Hi Chân từng nói với ta, công phu của Tiểu Ất có phần giống như đấu pháp trong quân, nhất định phải trải qua tôi luyện thực chiến không ngừng, mới có thể có đột phá. Công phu hần vốn cũng không kém, đây đánh rất kiên cố, cho nên cần luyện tập với cao thủ.

Mà bên trong phủ Khai Phong vô số cao thủ.

Nhưng muốn nói am hiểu đấu pháp trong quân, công phu rất cao chỉ điểm cho Tiểu Ất lại không nhiều.

Hoa hòa thượng Lỗ Trí Thâm vốn chính là mãnh tướng trong quân, pháp dũng mãnh, điên cuồng, hoang dã. Ất có thể cùng hần thực chiến, có thể đạt được rất nhiều kinh nghiệm. Quan trọng nhất là, hần luyện được Đại Lực Kim cương hộ thể thần công, có thể đảm bảo tinh khí dư thừa, khí huyết tràn đầy, gân cốt mạnh cường tráng, người bình thường không thể sánh bằng. Hôm nay giao đấu bị Lỗ Trí Thâm đánh cho thoát lực, càng trợ giúp hần đột phá bình cảnh trước mắt. Hơn nữa ta đây đặc chế cường gân cường tráng

cốt tẩn, sau một lần chiến thì ngấm, cũng có hiệu quả to lớn. Tóm lại, đây là một chuyện tốt...Nếu không phải Lỗ Trí Thâm kia nợ sự thúc người một ân tình, thì e rằng còn lâu mới xuất thủ.

- Đã thiếu ân tình gì mà tháng nào cũng bắt ta đưa ba trăm quan?

Ngọc Doãn nghe xong không phục, nói.

An Đạo Toàn đảo mắt:

- Người thật sự nghĩ rằng hần là hòa thượng thì không phải ăn cơm sao?

Hòa thượng cũng là người cũng phải lấp đầy bụng. Lúc trước Lỗ Trí Thâm ẩn thân ở Quan Âm viện, Trí Chân trưởng lão kia đã phải gánh chịu bao nguy hiểm.

Mà nay có con dê béo là người đến, sao hần có thể buông tha?

Tuy nhiên ba trăm quan cũng không phải là cao. Luận bàn với một Nội Đẳng Từ nhất đẳng, sao có thể dùng tiền bạc để cân đo? Đừng nói ba trăm quan, dù là ba nghìn quan cũng không coi là nhiều. Tiểu tử người không biết tốt xấu, còn ồn ào này nọ.

- Ba nghìn quan, nói thì dễ nhưng kiếm thì khó.

Ngọc Doãn thầm nói:

- Đây mới thật sự là tiêu tiền tìm tội chịu, ba trăm quan đổi lấy ngày nào cũng bị người đánh.

Dù nói như vậy, nhưng Ngọc Doãn cũng biết An Đạo Toàn nói không sai.

Một tháng ba trăm quan, có thể đổi lấy kinh nghiệm bạc này, thật sự không quá đắt. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Đang tự nói thầm, bên ngoài viện chợt có tiếng bước chân.

Cửa sân bị người đẩy mở, Trương Trạch Đoan cầm túi đồ, đi vào.

- Tiểu Ất, ta đến rồi!

Trương Trạch Đoan đến khiến trong nhà thêm không khí người.

Ngọc Doãn bởi vì đang ngâm thuốc nên không thể đi ra tiếp đãi. Cũng may An Đạo Toàn sau khi nói lại tình huống của Ngọc Doãn cho Trương Trạch Đoan biết thì y cũng không trách cứ. Yến Nô an bài y ở sương phòng gần An Đạo Toàn, xem như là an thân rồi.

Mãi cho đến giờ Thân Ngọc Doãn mới ngâm xong nước thuốc.

Hắn thay y phục, tuy rằng vẫn chưa hồi phục khí lực nhưng tinh thần chuyển biến tốt đẹp rất nhiều.

Thân thể dường như nhẹ nhàng đi nhiều, khí huyết trong cơ thể cũng trở nên đặc biệt cường tráng.

Sau khi uống xong một viên cường cân tráng cốt đan, Ngọc Doãn liền tới phòng Trương Trạch Đoan trò chuyện.

Đồ dùng của Trương Trạch Đoan vô cùng đơn giản, ngoại trừ vài bộ y phục để thay ra, hầu hết là dụng cụ để y vẽ tranh.

Ngay cả chăn đệm cũng là Yến Nô sau khi ăn cơm xong đã đi mua về.

Trương Trạch Đoan vô cùng cảm kích, liên tục nói lời cảm tạ với Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn nói:

- Chính Đạo ca ca không cần khách khí, lúc trước Tiểu Át nghèo túng, Thiếu Dương cũng đã giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn, giống như huynh đệ của ta. Hôm nay Chính Đạo ca ca đến đây thì cũng là huynh đệ của Tiểu Át, không cần phải khách khí.

Nhắc tới Trần Đông, Trương Trạch Đoan cũng liên tục khen ngợi.

- Thiếu Dương thật sự nhiệt tình, là bằng hữu tốt.

- Đúng rồi, sao hôm nay Thiếu Dương không đi cùng ca ca đến đây?

Trương Trạch Đoan mời Ngọc Doãn ngồi xuống:

- Thứ nhất là ta không muốn phiền hắn, thứ hai là Thiếu Dương cũng quả thật bận rộn.

Mấy ngày nay, ngoại trừ ở nhà sáng tác bài văn ra thì cả ngày không ở nhà, thật sự là bận rộn.

Ngọc Doãn nghe vậy, quả tim đập mạnh.

- Rốt cuộc Thiếu Dương bận việc gì?

Trương Trạch Đoan ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ lắm. Chỉ biết Thiếu Dương thời gian này thường xuyên gặp đám người Trương Bính Lôi Quan, nhưng cụ thể làm chuyện gì thì ta lại không biết. Nếu Tiểu Ất tò mò sao không tìm Thiếu Dương hỏi?

Trương Bính, Lôi Quan?

Ngọc Doãn cảm thấy hai cái tên rất quen tai, rồi sau đó liền nhớ ra, chính là hai cái tên đầu tiên trong bản danh sách ở trong quyển sách kia của Trần Đông. Trần Đông rốt cuộc đang làm cái gì? Ngọc Doãn càng thêm nghi hoặc.

- Chính Đạo ca ca, ta có chuyện muốn nhờ.

- Tiểu Ất cứ nói đừng ngại.

- Ta cảm thấy, gần đây Thiếu Dương làm việc có chút không đường hoàng.

Lúc trước ta nghe Đại Lang nhắc tới, nói Thiếu Dương gần đây chảnh mắng việc học. Hắn là Thái Học Sinh, lúc này lấy việc học là việc chính mới đúng. Nếu tư tưởng tập trung vào việc khác, chỉ sợ chung quy không phải chính đạo. Người cũng biết, hắn là người tâm tư thẳng thắn, hơn nữa vô tâm, nếu cứ như thế, sớm muộn cũng sẽ bị người ta lợi dụng, kết quả sẽ không tốt.

Nếu thật có ý tưởng thì nên viết bài thật tốt, đăng lên Tuần san Thời đại Đại Tổng, còn tốt hơn bị người khác lợi dụng...

Trương Trạch Đoan tâm tư cũng rất đơn thuần.

Nhưng không có nghĩa là gã không hiểu thế sự.

Đừng nhìn gã chỉ làm việc trong Đồ Họa viện, nhưng dù là một người làm việc trong Đồ Họa viện nhỏ, thì cũng tranh đấu không ngừng.

Trương Trạch Đoan do dự một chút, hạ giọng nói:

- Không phải là Tiểu Ất nghe ngóng được gì đó chứ?

Ngọc Doãn vội vàng lắc đầu nói:

- Ta đâu có năng lực mà nghe gì đó. Chỉ có điều gần đây làm việc nên cẩn thận, cho nên mới nhờ Chính Đạo Ca ca ra mặt khuyên bảo. Dù gì ta cũng là người phớ xá, có khuyên bảo chưa chắc Thiếu Dương đã nghe.

Trương Trạch Đoan gật gật đầu:

- Vậy thì ta sẽ tìm cơ hội khuyên hấn.

Ngọc Doãn và Trương Trạch Đoan trò chuyện xong, liền cáo từ rời khỏi.

Hắn chậm rãi đi lên lầu nhỏ, đi vào trong thư phòng, đến bên cửa sổ.

Xuyên qua cửa sổ, hắn có thể nhìn đến tường ngăn sau lưng, đó là mảnh đất trồng rau của Quan Âm viện.

Mà một chỗ khác là thiền phòng của Lỗ Trí Thâm. Cửa phòng rách nát vẫn đầy đất không có người dọn sạch như cũ, trong phòng tối om, cũng thấy không rõ lắm trong đó. Mảnh đất này nghiêm nhiên là một thế ngoại đào nguyên của Quan Âm viện, căn bản là không người hỏi đến. Lỗ Trí Thâm một mình ở đó, thỉnh thoảng trong thiền phòng kia vọng ra tiếng gõ, quanh quẩn trên không trung, lại ẩn chứa vài phần tịch liêu, làm cho người ta tỏa ra cảm xúc vô tận.

Nhớ năm đó, ba mươi sáu tặc Kinh Đông tung hoành Hà Sóc, khiến quan phủ đau đầu không ngừng.

Sau đó bị chiêu an, một lòng muốn dốc sức vì triều đình, nhưng kết quả là, những người bị chiêu an có ấy ai rơi vào kết cục tốt?

Mà Lỗ Trí Thâm, càng mai danh ẩn tích.

Tránh ở trong chùa chiền nhỏ này, không hỏi thế sự.

Ngọc Doãn nghĩ đến đây, không kìm nổi thở dài sâu kín.

Hắn trầm ngâm một lát, đem bàn cầm chuyển tới trước cửa sổ. Điều chỉnh dây đàn, hít sâu một hơi, gảy dây đàn, tiếng đàn sâu kín chảy ra.

Hắn đàn là khúc “Úc cố nhân” đời sau.

Ban đầu là nói Khổng Tử nhớ Nhan Hồi, sau này quá nhiều người chỉnh sửa, biến thành nhớ thân hữu.

Làn điệu sầu triền miên, mỗi tấu tuôn ra đều xuất phát từ nỗi nhớ người thân. Mà âm dương cách trở, gặp gỡ không hẹn, thúc giục người rơi lệ trong lạnh lẽo cô tịch, càng khiến người ta đau đứt từng khúc ruột.

Ngọc Doãn gảy hồ cầm không lâu, chợt nghe kia xa xa trong thiền phòng, truyền đến tiếng gõ mõ.

Mỗi một lần đánh, đều vào lúc khúc đàn chuyển nhìn, làm cho Ngọc Doãn tâm thần rối loạn, gần như khó có thể tiếp tục gảy đàn.

Hắn đột nhiên giữ dây đàn, nhìn lại thiền phòng kia.

Tiếng mõ vẫn còn tiếp tục, mang theo ý thiền vận, còn có chút ý cảnh phiền não trần thế.

Có lẽ, đối với Trưởng lão Trí Thâm mà nói, mọi thứ đã qua hết thảy cũng như hoa trong gương, trăng trong nước.

Trong lòng của ông sớm đã yên tĩnh như nước giếng...

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn nhin cười không được!

Có thể quên quá khứ, đối với Trưởng lão Trí Thâm mà nói có lẽ mới là hạnh phúc lớn nhất.

Có thể buông được là thành Phật rồi!

251. Chương 250: Hoàn Cho Người Một Thiếu Nữ Xinh Đẹp

Ngọc Doãn không biết Trưởng lão Trí Thâm có biết người thường xuyên đánh đàn bên bức tường ngăn cách kia là mình không.

Nhưng hắn vẫn tin rằng Trưởng lão Trí Thâm biết!

Nghe như là rất hoang đường nhưng Ngọc Doãn vẫn cho là như vậy.

Có lẽ, Trưởng lão Trí Thâm công phu không bằng Trần Hi Chân, nhưng từ trên tinh thần mà nói thì lại cao minh hơn Trần Hi Chân.

Trần Hi Chân nói, Trưởng lão Trí Thâm có thể chỉ điểm công phu cho Ngọc Doãn.

Với giai đoạn trước mắt mà nói, Hoa Hòa thượng Trưởng lão Trí Thâm này ó thể là thầy dạy thích hợp nhất của Ngọc Doãn.

Lấy Bảo đao Hồ Xuất từ bên giường ra, Ngọc Doãn rút đao ra khỏi vỏ, lau sạch. Có lẽ ngày mai sẽ phải dùng bảo đao Hồ Xuất độ sức với ông ta một phen. Hôm nay bởi vì vội vàng nên hẳn không mang theo binh khí. Dùi gỗ mõ kia tuy rằng cũng có phân lượng nhưng đối với Ngọc Doãn mà nói vẫn khá nhẹ. Vả lại dùng Hồ xuất để đánh, sẽ có kết quả như nào?

Cơm chiều xong, Yến Nô từ cửa hàng Ngọc gia trở về.

Nàng mang về một tin tức, Trương Nhị tỷ nói người nhà kia đã đến Khai Phong.

- Người nhà nào?

Ngọc Doãn có chút kinh ngạc hỏi.

Yến Nô nói:

- Đó là đồng hương của Nhị tỷ, tuy nhiên, một nhà bốn miệng ăn chỉ sợ có chút phiền phức.

- Bốn miệng ăn?

Ngọc Doãn nghe vậy mày nhăn lại.

Hắn không phải là để ý nhiều người, mà là tiểu viện này vốn yên tĩnh, lập tức có nhiều người đến như vậy, có quá ồn ào hay không? Ngọc Doãn là người thích yên tĩnh, Trương Trạch Đoan cũng vậy, An Đạo Toàn cũng thế, không thích ồn ào.

Nếu lập tức tăng thêm bốn miệng ăn...

- Vậy một nhà kia tên là gì?

Yến Nô khẽ nói:

- Đương gia tên là Cao Thế Quang, là một người nông dân Thang Âm.

Thê cử tên là Triệu Tập Nương, cũng là một người khéo léo, hai vợ chồng đều hiền lành, Cao Thế Quang tuổi tác tương đương với Cửu thúc, y có một đứa con trai tên là Cao Trạch Dân, mười lăm tuổi, cũng là một thanh niên thông minh. Vốn nhà của ông chỉ ba miệng ăn, nhưng vừa rồi lại thu nhận thêm một đứa con gái, tên là Nhuế Hồng Nô, vừa tròn mười tuổi.

Nhuế Hồng Nô kia vốn là hàng xóm của Cao Thế Quang, không ngờ đầu năm bị lũ lụt, phụ mẫu đều mất, chỉ còn lại một mình cô bé, Cao Thế Quang thấy cô bé đáng thương nên đã thu dưỡng. Không ngờ cuộc sống càng lúc càng khó khăn.

Nghe thì thật sự là một gia đình hiền lành.

Ngọc Doãn nhìn lại Yến Nô, thấy đôi mắt tròn to trong sáng kia ngập nước, ánh lên tia cầu xin.

- Cũng được, nếu đã đến thì ở đây đi.

Tuy nhiên có chuyện muộn ngày mai đi nói rõ ràng với bọn họ, trong nhà chúng ta đều là người thích sự yên tĩnh, đến đây làm việc không được tranh cãi ầm ĩ. Đặc biệt là Chính Đạo huynh vẽ tranh, còn có An thúc phụ luyện đàn, không thể bị quấy nhiễu.

Ngọc Doãn nói đúng sự thật.

Yến Nô ngẫm nghĩ một chút, liền đáp ứng.

- Vậy tối nay để bọn họ nghỉ ở nhà Nhị tỷ trước, ngày mai nô đến đó dẫn bọn họ tới đây.

Thuận tiện mua chút chăn đệm và khăn mặt gì gì đó, để tránh đến lúc đó thiếu thốn. Tiểu át ca thấy thế được chứ?

Ngọc Doãn gật đầu nói:

- Cứ như thế đi.

Sau một lúc, Từ Bà Tích tới.

Nhà mới này sau khi sửa xong, Ngọc Doãn cũng không cần mỗi ngày chạy tới Lưu Tô Viên để chỉ điểm cho Từ bà Tích nữa, chỗ đó thật sự phiền toái.

- Thầy, bắt đầu từ ngày mai, nô không thể đến để tiếp tục học nữa rồi.

Từ Bà Tích nói, trong giọng điệu mang theo chút buồn bã.

Chân mày chau nhon lên, dùng khoe mắt liếc nhìn Dương Tái Hưng đứng bên cạnh.

- Vì sao?

Dương Tái Hưng quả nhiên không kìm nổi mở miệng hỏi.

- Phong tỷ tỷ nói chuẩn bị vào ngày mười lăm tháng tám mở hát Mẫu Đơn đình.

- Ồ?

- Gần đây Lầu Phong Nhạc luân phiên trình diễn “Lương Chúc”, thật sự mang đến áp lực cho Phan Lầu. Phong Tỷ tỷ và Tư Mã đại quan nhân thương lượng quyết định trước tiên hát phần đầu của Mẫu Đơn đình trước, xem hưởng ứng bên ngoài thế nào.

Cho nên bắt đầu từ ngày mai nô phải diễn luyện ở Phan lầu, sợ là không còn rỗi rãi đến đây nữa.

Bề ngoài thì Từ Bà Tích giải thích cho Ngọc Doãn, nhưng trên thực tế là giải thích cho Dương Tái Hưng.

Gương mặt Dương Tái Hưng lập tức trầm xuống, cả người cũng trở nên uể oải, nhìn buồn bã ỉu xiu.

Trong lòng Ngọc Doãn biết nguyên nhân mở hát Mẫu Đơn đình e cũng bởi nguyên nhân là thời gian gần đây Dương Tái Hưng và Từ Bà Tích thường ở bên nhau, Phong Nghi Nô không phải người ngốc, biểu hiện của Từ bà Tích sao giấu giếm được ánh mắt của nàng?

- Vậy thì xin chuyển lời tới Phong nương tử, ta chúc cô ấy mã đáo thành công.

- Thầy...đến lúc đó có đi xem không?

Ngọc Doãn tính toán ngày, cười khổ nói:

- Sợ là ngày đó không có thời gian, gần đây quả thật là bận quá nhiều việc. Tuy nhiên nếu hôm đó rảnh rồi nhất định đến cổ vũ cho Bà Tích.

- Vậy nô cung kính mời thầy đến xem.

Từ Bà Tích nói xong, lại do dự một chút.

Ngọc Doãn thấy nàng hình như có tâm sự, liền cười nói:

- Bà Tích có chuyện gì phải không?

- Lúc đi Phong tỷ tỷ có bảo Bà Tích xin thầy có thể bán hai khúc phổ kia ra ngoài được không?

- Ồ?

- Phong tỷ tỷ nói, nàg có thể bỏ tiền mua được.

Tuy nhiên bài “Thương hải nhất thanh tiếu” không khỏi có chút quê mùa, sợ là không được giá, tuy nhiên hai khúc này, nàg nguyện ra giá tám ngàn quan, không biết thầy có vừa lòng không?

Thương Hải nhất thanh tiếu cũng có thể bán đi được sao?

Như thế thật sự ngoài dự đoán của Ngọc Doãn.

Tuy nhiên ngẫm nghĩ, cách luật của Thương Hải nhất thanh tiếu kia tuy nói không hợp thời đại nay, nhưng khúc phổ đó thật sự là chiếu theo cổ khúc truyền thống để viết. Nghe nói lúc ấy Hoàng Triêm tác giũa của “Thương Hải nhất thanh tiếu” vì sáng tác bài hát này mà đã sửa xóa nhiều lần nhưng cũng không hài lòng. Sau đó trong lúc vô tình đã lật xem sách cổ “nhạc chí”, nhìn thấy câu “Đại nhạc tất dịch” trong đó thì mới có linh cảm, vì thế đã dùng năm thanh âm bậc truyền thống cung thương giác trưng vũ sáng tạo ra “Thương hải nhất thanh tiếu.”

Khúc tử này mà nay là quê mùa, mà không phải là thượng phẩm.

Nhưng thẳng ở một “Tân”, một “kỳ”, một “Dịch”.

Một khúc phổ phù hợp ba điểm Tân Kỳ Dịch, là đủ để hát mở ra.

Nếu dựa theo giá khúc phổ lúc trước Ngọc Doãn bán ra mà tính toán, thì khúc có thể “Lương Tiêu” bán năm nghìn quan, còn khúc “Thương Hải nhất thanh tiếu” giá ba nghìn quan. Đương nhiên, Ngọc Doãn không cho rằng bài hát này giá trị thật chỉ là ba nghìn quan. Về mặt này còn có chút ân tình trong đó, thậm chí bao gồm cả danh khí của ngọc Doãn, nên Phong Nghi Nô mới ra cái giá này.

Ngọc Doãn trầm ngâm một lát rồi nói với Từ Bà Tích:

- Bà Tích chờ một lát.

Nói xong hắt đi vào thư phòng.

Một lát sau cầm một phong thư đưa cho Từ Bà Tích, nói:

- Đem phong thư này giao cho PHong nương tử, nói là chỉ cần cô ấy đáp ứng chuyện này, ta có thể bán khúc phở cho cô ấy. Hả hả, nếu như đồng ý, thì tám ngàn quan là quá nhiều, chỉ cần năm nghìn quan là đủ.

Thương Hải nhất thanh tiếu, là quà tặng của ta.

Mọi người nghe vậy ngẩn ra, lộ vẻ ngạc nhiên.

Tuy nhiên, An Đạo Toàn rất nhanh đoán được nội dung trong thư của Ngọc Doãn, âm thầm gật đầu, ánh mắt nhìn Ngọc Doãn lộ vẻ tán thưởng.

Từ Bà Tích hơi không hiểu ý tứ của Ngọc Doãn, nhưng vẫn thuận theo nhận lấy thư rồi cáo từ rời đi.

Chỉ có điều lúc này nàng không bảo Dương Tái Hưng đưa về nữa, bởi vì ở cửa ngõ có hai người khênh kiệu, chắc hẳn là do Phong Nghi Nô an bài.

Từ Bà Tích đi rồi, Dương Tái Hưng lập tức ủ rũ.

Sự hứng trí đọc sách biết chữ lúc trước lập tức đã tan biến.

Ngọc Doãn nhìn y, lắc đầu.

- Vậy ta cũng về đây.

Dương Tái Hưng uể oải nói, đứng dậy đi về.

- Đại Lang, hôm nay ngươi còn một khóa học chưa học xong đấy.

- Hôm nay ta không có tâm tư để học, học không vào...

Dương Tái Hưng nói rất ngang, lập tức chọc giận An Đạo Toàn, ông tiến đến ngăn y lại, tát y một cái vào mặt. Một tát này cực kỳ mạnh bạo khiến quai hàm Dương Tái Hưng lập tức sưng đỏ lên.

- An thúc phụ, thúc làm gì vậy?

- Đánh cái tên tiểu tử hỗn nhà ngươi đấy. Chỉ một chút đã suy sụp, bộ dạng như vậy tương lai sao làm nên sự nghiệp gì chứ?

Đúng vậy, Từ Bà Tích kia ngày mai không tới nữa.

Nhưng với người mà nói, cũng là một sự bắt đầu chân chính. Người cho là người ngày ngày cung cô ta gặp gỡ là có thể được ở bên nhau sao? Ngu xuẩn, dù cô ta thích người, nếu như người không có sự nghiệp, thì lấy gì để cưới cô ta về nhà? Tiểu Ất giúp người có tiền đồ, thăng nhãi người lại dần dần không lý tưởng, người có biết mới vừa rồi trong thư Ngọc Doãn viết gì không?

- Viết gì?

- Ta mặc dù không đọc thư đó, nhưng đại khái có thể đoán ra được.

Chắc chắn là Tiểu Ất muốn Phong nương tử và Tư Mã đại quan nhân bảo vệ Từ Bà Tích thật tốt. Vì thế hẳn nguyện lòng bỏ ra ba nghìn quan để tạ lễ. Mặc dù không biết Tư Mã đại quan nhân có thể bảo vệ Từ Bà Tích kia được bao lâu, tuy nhiên cũng đã cho người cơ hội đầy đủ.

Chỉ cần người có thể thành sự nghiệp, đến lúc đó nở mày nở mặt cười cô nàng kia thì có gì khó? Dù là Tư Mã Đại quan nhân cũng không ngăn trở được. Nhưng người một không có công danh, hai không có sự nghiệp, trên người lại không có một xu, làm sao có thể cưới được một thiếu nữ xinh đẹp kia về nhà.

Dương Tái Hưng nghe xong ngẩn ra.

Cũng đúng lúc này, Ngọc Doãn từ trong hành lang đi ra, buồn bã nói :

- An thúc phụ đoán không sai, ta vừa nói trong thư, muốn Phong Nghi Nô và Tư Mã đại quan nhân bảo vệ Từ Bà Tích trong trắng trong hai năm. Ba nghìn quan, nói vậy cũng chỉ có thể là hai năm. Nếu Đại Lang không thể thành tựu sự nghiệp, đến lúc đó dù ta có thể diện, cũng không thể bảo vệ nàng trong sạch, tự người suy xét.

Hai năm?

Nói thật, mọi người trong viện tử này cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ Ngọc Doãn có thể nắm chắc, khiến Dương Tái Hưng trong vòng Hưng hai năm trở nên nổi bật sao?

Thời gian hai năm nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm.

Có lẽ Dương Tái Hưng có thể có thành tựu, nhưng... quan trường Đại Tổng cực kỳ chú trọng kinh nghiệm lý lịch, dù Dương Tái Hưng có bản lĩnh, cũng không có khả năng trong vòng hai năm trở hết tài năng thi đỗ tú tài, sao có thể cưới được Từ Bà Tích?

Nhưng, thấy Ngọc Doãn tràn đầy tự tin, đám người An Đạo Toàn lời đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Mà Dương Tái Hưng ánh mắt sáng lên, y cắn môi, một lát sau đi đến trước mặt Ngọc Doãn, chấp tay vái chào.

- Ân nghĩa này của ca ca, Dương Tái Hưng nhớ mãi không quên.

Ngày khác mặc kệ ca ca có gì sai phái, chỉ cần ra lệnh một tiếng, Dương Đại Lang nếu nói một chữ không, thì sẽ là súc sinh.

Ngọc Doãn cười ha hả.

Hắn vươn tay nâng Dương Tái Hưng:

- Người là huynh đệ của ta, cần gì phải nói những lời này.

Tóm lại, ca ca không dám cam đoan người nhất định có thể công thành danh toại, nhưng sau hai năm nhất định sẽ đảm bảo người cưới được một thiếu nữ xinh đẹp như hoa về nhà.

252. Chương 251: Tâm Tư Đế Cơ

An Đạo Toàn và Trương Trạch Đoan không hiểu sao Ngọc Doãn tin tưởng chắc chắn trong vòng hai năm Dương Tái Hưng sẽ cưới được Từ Bà Tích.

Nhưng bọn họ thấy Ngọc Doãn nói như vậy có khả năng vì an ủi Dương Tái Hưng nhiều hơn.

Hai năm...

Đừng nói Ngọc Doãn chỉ là một tiểu dân thị tỉnh, dù hắn đậu tú tài, đậu tiến sĩ, sợ là cũng khó mà hoàn thành lời hứa này. Phan Lâu kia không phải là nơi rảnh rỗi, Tư Mã Tĩnh là một thương gia giàu có, Phong Nghi Nô tuy là một ca kỹ nhưng sau lưng hai người lại ẩn chứa nhiều năng lực và thực lực, Ngọc Doãn chưa chắc đã có thể ứng phó được. Mà Tư Mã Tĩnh cũng vậy, Phong Nghi Nô cũng thế càng không bởi vì một Ngọc Doãn mà thay đổi quy tắc trong hội này. Nói vậy, bọn họ cũng khó có thể sống yên.

Tuy nhiên thời gian hai năm..

Thời gian hai năm đủ để phát sinh rất nhiều chuyện, nói không chừng sau hai năm, Dương Tái Hưng thật sự thay đổi.

Nhưng An Đạo Toàn lại cảm thấy Ngọc Doãn dùng từ “kéo” này thật sự khéo léo.

- Tiểu Át a nếu sau hai năm không thực hiện được vậy nên làm thế nào cho phải?

Đêm đó, Yến Nô nằm trong lòng Ngọc Doãn lo lắng hỏi.

Tuy rằng nàng không hiểu uẩn khúc trong đó, nhưng bản năng cũng cảm nhận được theo như lời Ngọc Doãn nói thì khó khăn không nhỏ.

Ngọc Doãn nghe vậy lại cười.

- Cứu nhi tử yên tâm, ta nói hai năm có thể, thì nhất định có thể.

Những lời này nói ra rất có khí phách khiến Yến Nô xao động.

Nàng cuộn mình như con mèo nhỏ rúc vào trong ngực Ngọc Doãn, áp má vào lồng ngực hân:

- Nếu Tiểu Át ca nói vậy, chắc chắn là được.

Yến Nô rủ rủ nói, trong đôi mắt ánh lên tia tin tưởng.

Ban đêm nổi lên mưa nhỏ.

Hoàng thành bao phủ bên trong mưa bụi, đèn kịt toát lên khí tức tĩnh mịch.

Hoàng Đế Huy Tông đêm nay không biết ngủ nơi nào. Trong cung ông ta có nhiều phi tử, muốn tuyển chọn cũng không dễ dàng.

Trong khoảng thời gian này, số lần Huy Tông đi lâm hạnh rõ ràng thì bớt đi nhiều.

Có lẽ là vận mệnh của Thiên Tộ Đế khiến ông ta có cảm giác thổ chết cáo đau lòng, cho nên cũng bớt đi việc hứng thú vui đùa. Tuy nhiên, thiên tính háo sắc của Triệu Cát cũng không phải là không có chỗ để giải quyết, Hoàng thành tuy nhỏ nhưng lại có ảo diệu khác biệt. Có lẽ giờ phút này ông ta đang ở trong Cấn Viên, âu yếm một cô gái nào đó, thâm thương làm phú trong mưa bụi...

Triệu Đa Phúc dựa vào lan can, ngây dại nhìn ra ngoài.

Mưa bụi bao phủ khiến toàn bộ bên ngoài toát lên vẻ hỗn loạn, ở trên lầu nhìn xa xa căn bản không nhìn rõ cảnh trí gì cả.

Ánh mắt của nàng mờ đi, mang theo chút mê ly.

Nàng ngồi đó không nhúc nhích, tay nhỏ chống má, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Huyền Huyền, sao lại ngồi ngây ở đây vậy?

Thanh âm mềm mại vang lên bên tại Triệu Đa Phúc khiến nàng bừng tỉnh, quay lại thấy Triệu Phúc Kim mặc áo gấm Tứ Xuyên màu xanh thẫm, tóc xõa tung, trên mặt vẫn mang vẻ ngái ngủ chậm rãi đi tới.

- Tỷ tỷ, tỷ không ngủ được sao?

- Lúc này đứng dậy thấy bên muội vẫn sáng đèn, nên sang đây xem.

Nghe nói hôm nay muội không bình thường, cứ ngồi ở đây, rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy?

- Muội...

Triệu Đa Phúc bỗng dưng đỏ mặt.

Nàng cảm thấy hai tai nóng rực, cúi đầu xuống, chiếc cổ thon dài tạo nên một đường cong khêu gợi dịu dàng.

- Huyền Huyền, có phải là xảy ra chuyện gì không?

Triệu Phúc Kim lập tức cảm thấy không ổn, bởi vì biểu hiện của Triệu Đa Phúc thật sự có chút kỳ lạ.

Nàng cũng là người từng trải, tuy nói hôn nhân với Thái Điều là hôn nhân chính trị, nhưng tâm tư con gái, sao nàng không hiểu? Vì thế hạ giọng nói:

- Huyền Huyền, có phải là gặp người vừa ý rồi không?

Triệu Đa Phúc không trả lời, đầu cúi thấp hơn.

Triệu Phúc Kim càng cảm thấy khác lạ, vội đứng dậy ra cửa, khoát tay với hầu gái:

- Toàn bộ lui ra ngoài, đêm nay ta nghỉ ngơi trong này, trò chuyện với nhị muội, không được triệu tập thì bất cứ kẻ nào cũng không được vào.

Nhóm hầu gái vội lên tiếng, lui ra ngoài.

Triệu Kim Phúc thấy các cung nga đi hết rồi, lúc này mới quay lại kéo tay Triệu Đa Phúc, ngồi xuống giường.

- Huyền Huyền, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Muội nói rõ ràng với tỷ đi.

Muội phải biết rằng, mặc dù phụ hoàng cưng chiều muội, nhưng dù gì muội cũng là con cháu hoàng thất, hôn nhân của muội không thể tự chủ, toàn bộ đều dựa vào quyết định của phụ hoàng. Nếu muội không nói rõ ràng, làm không tốt sẽ tổn thương đến muội, thậm chí còn liên lụy tới người muội thích.

Triệu Đa Phúc ngẩn ra, mặt lập tức trắng bệch.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Triệu Phúc Kim nói:

- Tứ tỷ, tỷ có nguyện giúp muội không?

- Giúp muội cái gì?

- Muội...

Quả tim Triệu Phúc Kim đập mạnh, đầu óc đã chợt đoán ra.

Sau một lúc lâu, nàng hạ giọng nói:

- Người kia là ai?

- Tỷ tỷ đã từng gặp rồi đó.

- Ta đã gặp?

Triệu Đa Phúc đột nhiên ngẩng đầu, hạ giọng nói:

- Chính là Ngọc Tiểu Ất.

Một câu nói của nàng khiến Triệu Phúc Kim ho khan kịch liệt. Hơn nửa ngày Triệu Phúc Kim mới bình tĩnh trở lại, kinh ngạc nhìn Triệu Đa Phúc, thấy ánh mắt nàng kiên định thì vô cùng đau đầu:

- Huyền Huyền, có phải muội bị trúng thất tâm phong không?

- Muội không có!

Triệu Đa Phúc lớn tiếng kêu la, làm Triệu Phúc Kim giật mình vội vàng nói:

- Huyền Huyền, có phải muội muốn hại Ngọc Tiểu Ất, chỉ hận không thể cho phụ hoàng biết được?

Triệu Đa Phúc lập tức ngậm miệng lại, một lúc lâu sau mới mở miệng nói:

- Muội cũng không biết tại sao nữa, hôm qua sau khi trở về trong đầu toàn là hình bóng của Ngọc Tiểu Ất. Tứ tử, trước kia chỉ cảm thấy chẳng qua hắn tài học không tầm thường, nhưng chưa bao giờ có cảm giác như lúc này. Rõ ràng một ngày không gặp mà giống như xa lâu lắm rồi. Trong lòng luôn có hình bóng hắn.

Hai má của Nhu Phúc Đế Cơ đỏ bừng, khi nói ra những lời này chỉ cảm thấy hai tai nóng rực như bị bỏng.

Nàng thậm chí không dám nhìn vào mắt Triệu Phúc Kim, chỉ cúi đầu, lẩm bẩm:

- Muội cũng biết như thế là không đúng. Tiểu Ất chỉ là một đồ tể trong phố xá, địa vị khác xa muội. Nhưng muội cũng không biết tại sao lại không quên được hắn.

Triệu Phúc Kim hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại.

Nàng không khỏi âm thầm cười khổ, nói thầm: Thật là oan nghiệt.

Tỷ muội ta dường như cứ liên lụy bởi Ngọc Tiểu Ất kia.

Lúc trước cầm tiêu hợp tấu với người đó đã được người trong phố xá theo dõi lan truyền khiến Triệu Phúc Kim rất xấu hổ.

Sau này lại bởi vì bộ tự của Ngọc Doãn mà Triệu Phúc Kim và Thái Điều bất hòa, giận giữ rời khỏi Thái phủ quay lại trong cung.

Món nợ này còn chưa tính toán rõ ràng, thì nay Huyền Huyền lại thích Ngọc Tiểu Ất kia.

Sự việc dường như càng trở nên phiền toái!

Nhưng thật ra Triệu Phúc Kim không hề oán trách Ngọc Doãn, bởi vì nàng biết việc bản thân không hề liên quan đến Ngọc Doãn.

Nhưng hiện tại, Huyền Huyền thích hẳn, lại nên làm thế nào cho phải?

Không phải là bởi vì Ngọc Doãn không xuất sắc, mà là giữa hai bên chênh lệch quá lớn. Một là thiên chi kiêu nữ (con cưng của trời), để vương chi hậu; một là tiểu dân phố phường, dựa vào việc giết mổ heo bán thịt mà sống. Nhìn thế nào thì giữa hai người cũng không thích hợp. Nếu Ngọc Doãn là một người đọc sách, dù chỉ đỗ tú tài thôi thì may ra còn có thể. Nhưng hẳn lại là một đồ tể, khoảng cách địa vị quá lớn, mà quan trọng hơn là, hẳn đã có vợ, nên làm thế nào đây?

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ người đầu tiên gặp họa chính là Ngọc Doãn.

Với tính tình của Triệu Cát, quyết không thể nào đồng ý cho con gái mình thích một đồ tể.

Chỉ sợ không những không thể tiếp tục làm đồ tể, mà còn chỉ có một con đường chết. Triệu Phúc Kim hiểu rất rõ phụ thân của mình! Đó là một người bề ngoài nhìn rất ôn hòa, nhưng bên trong lại rất tàn nhẫn. Nếu không, Triệu Cát cũng không thể lên làm được đế vương...

Trầm mặc một hồi, Triệu Phúc Kim mở miệng nói:

- Huyền Huyền, có thể nghe tỷ nói một lời không?

- Tỷ tỷ cứ nói.

- Chuyện này muội phải giữ trong lòng, tuyệt đối không được cho người khác biết.

Dù là người thân cận nhất cũng không thể nói, nếu không chẳng những muội gặp họa, mà ngay cả một nhà Tiểu Át cũng chết không có chỗ chôn.

- Vậy muội nên làm gì bây giờ?

- Muội..

Triệu Phúc Kim im lặng.

Nàng cũng không biết nên khuyên bảo muội muội mình thế nào nữa, bởi vì nàng biết, nếu nàng bắt Triệu Đa Phúc từ bỏ, với tính cách của muội muội chắc chắn sẽ không đồng ý. Nhưng không từ bỏ....Chuyện này chỉ sợ chỉ có thể bắt tay vào giải quyết từ phía Ngọc Doãn. Hơn nữa, phải là thần không biết quỷ không hay, nếu Huyền Huyền mà biết, khó mà tránh được một trận tai họa.

- Huyền Huyền, chuyện này không gặp được.

Không bằng như này, đợi tỷ suy nghĩ thật kỹ rồi tìm cách giải quyết thỏa đáng. Tuy nhiên trước tiên muội phải đồng ý với tỷ là không được gặp Tiểu Ất nữa. Muội đừng nhìn ta, đối với muội, đối với Ngọc Tiểu Ất đều là chuyện tốt.

Muội hãy nghĩ kỹ một chút, nếu muội thường xuyên tiếp xúc với hắn, truyền đến tai phụ hoàng, thì tình hình sẽ như nào chứ?

-Muội....

Triệu Đa Phúc lúc đầu không tán thành, nhưng khi nghe Triệu Phúc Kim nói xong thì không thể không ngậm miệng lại.

Lòng không cam tâm, nhưng vẫn phải gật đầu, hạ giọng nói:

- Vậy muội sẽ cố gắng ít đi tìm hắn.

Ít đi tìm hắn, chẳng phải là vẫn tiếp tục đi tìm hắn!

Triệu Phúc Kim lại thấy đau đầu, tựa vào giường cười chua xót.

Tuy nhiên, dựa vào tính tình của Triệu Đa Phúc có thể trả lời như vậy sợ đã là cực hạn của nàng. Chuyện này, phải từ hai phương diện để giải quyết, đồng thời phải nghĩ cách chuyển dời sự chú ý của muội muội, dù sao muội muội cũng là một cô gái trẻ, chắc không khó, về phương diện khác, chỉ sợ đành phải bắt tay từ Ngọc Doãn thôi. Nhưng mình nên giải quyết phiền toái này thế nào đây?

Triệu Kim Phúc đối với việc này cũng là bó tay không biện pháp.

- Huyền Huyền, tại sao muội đột nhiên lại thích hắn?

Triệu Kim Phúc vừa đau đầu vì chuyện này, lại vừa hiếu kỳ, khiến nàng không kiềm chế được liền khê hỏi.

Triệu Đa Phúc lập tức đỏ mặt, lắp bắp nói không ra lời.

Triệu Phúc Kim hoảng sợ:

- Huyền Huyền, không phải là đã cùng hắn...

- Nào có!

Triệu Đa Phúc lập tức nổi giận, hạ giọng nói:

- Tỷ tỷ đừng nói lung tung, muội dù không hiểu chuyện cũng không làm cái chuyện hồ thẹn đó. Chỉ có điều, chỉ có điều, chỉ có điều... Tỷ tỷ, muội cũng không hiểu tại sao lại vậy. Từ sau tối qua gặp Tiểu Át, thì cứ nhớ mãi không quên, muội, muội, muội...thật sự là không biết.

Nhìn bộ dạng thiếu nữ thẹn thùng kia lại càng khiến Triệu Phúc Kim thêm lo lắng.

- Hôm qua các người làm gì?

Tinh thần Triệu Đa Phúc rung lên, liền kể lại chuyện hôm qua đến ngõ Quan Âm.

Nghe Ngọc Doãn chơi đàn, nghe Ngọc Doãn hát...

Cảnh tượng vui vẻ ở ngõ Quan Âm đó khiến Triệu Phúc Kim không khỏi có chút hướng tới.

Chỉ có điều, chẳng biết tại sao, khi nàng nghe đến đoạn Ngọc Doãn cùng Triệu Đa Phúc khiêu vũ thì trong lòng lại có gợn sóng.

Cảm giác này thật kỳ lạ!

253. Chương 252: Mờ Ám

Mưa phùn lả lướt, sắc trời âm trầm.

Thường là lúc này thì trời đã sáng rồi.

Nhưng hôm nay vì ngày mưa âm u, nên đã qua giờ mao rồi nhưng trời vẫn mờ tối.

Tuy nhiên bên ngoài thành Khai Phong lại ngựa xe như nước. Đám lái buôn không để ý mưa phùn mà vẫn sáng sớm vội vàng tiến vào thành Khai Phong...

Dương Kim Liên ngủ mơ màng thì nghe tiếng gõ cửa.

Nàng vén chăn xuống giường, cầm chiếc áo khoác choàng lên người, mơ màng đi xuống lầu.

Mở cửa, một cơn gió lạnh kèm theo mưa ập vào mặt khiến nàng lập tức tỉnh táo:

- Đại Lang, huynh đã về rồi!

Khi nàng thấy người ở cửa thì không khỏi vui mừng.

Ở ngoài cửa, Lý Quan Ngư đầy mệt mỏi mỉm cười với nàng:

- Đúng vậy, đã quấy rầy giấc ngủ của nương tử rồi.

Nói xong, y bước vào phòng tiện tay khép cửa lại.

- Lần này Đại Lang đi lâu quá.

- Ồ, gặp chút việc nên chậm trễ thời gian. Đúng rồi, trong nhà tốt chứ?

- Hết thấy đều tốt.

Thấy Lý Quan Ngư trở về, Dương Kim Liên vốn tâm trạng có chút lo lắng lập tức tan thành mây khói.

Nàng vội vàng lấy nước rửa mặt đến:

- Đại Lang ăn cơm chưa?

- Ồ, chưa.

- Vậy huynh chờ chút, nô đi chuẩn bị.

Dương Kim Liên có vẻ rất hưng phấn.

Lúc Lý Quan Ngư không nhà, nàng cảm thấy rất vắng vẻ, nay y đã về, khiến nàng lập tức an tâm. Giống như con chim nhỏ, nàng chạy vào phòng bếp. Lý Quan Ngư vội đi tới nói:

- Nương tử không cần phiền toái đâu, lát nữa ta ra ngoài ăn cũng được.

- Ôi chao, Đại Lang đi lâu về, sao có thể ăn bên ngoài được?

Kim Liên nói xong liền đeo tạp dề, lấy bột mỳ bắt đầu bận rộn trong nhà bếp.

Người Khai Phong ăn sáng đa dạng, nhưng chủ yếu nhất ngoại trừ cháo ra thì là mỳ. Lý Quan Ngự thích ăn mỳ, đương nhiên Kim Liên sẽ làm cho phu quân ăn. Nhìn phu quân rõ ràng là rất mệt mỏi, cần phải nấu một bữa ngon cho chàng ăn mới được.

Nàng ở trong phòng bếp bận rộn, còn Lý Quan Ngự thì ngồi ở chính phòng. Y thấy trên bàn đặt một đồng vật liệu xương mảnh, lông mao lợn hỗn loạn, còn có một số bàn chải đánh răng đã làm xong chất đồng một chỗ.

Lý Quan Ngự ngẩn ra, cầm lên một bàn chải đánh răng.

- Kim Liên, đây là gì vậy?

Dương Kim Liên từ trong phòng bếp thò đầu ra, thấy Lý Quan Ngự cầm bàn chải đánh răng trong tay thì hơi sửng sốt, rồi đáp:

- Lúc trước Ngọc Đại quan nhân phố Mã Hành có phân việc, nô một mình ở nhà cũng thấy nhàn rồi, vừa lúc có Lục tẩu hàng xóm giới thiệu nên đã nhận việc này. Chỉ nói cứ làm là được, còn cụ thể dùng làm gì thì không rõ lắm.

Nói xong, nàng quay lại nhà bếp.

- Ngọc đại quan nhân?

Lý Quan Ngự đứng dậy đi đến cửa phòng bếp:

- Chính là Ngọc Tiểu Ất bán thịt kia?

- Đại Lang cũng biết Ngọc đại quan nhân sao?

Lý Quan Ngự cười:

- Chỉ là một đồ tể mà cũng gọi là đại quan nhân sao?

- Nô cũng không hiểu, chỉ là nghe người bên ngoài xưng hô như vậy, thì nô cũng gọi theo.

Lý Quan Ngự nhìn thoáng qua bàn chải đánh răng trên tay rồi quẳng lại lên bàn:

- Kim Liên, sau này ít qua lại với loại người này, không hay đâu.

Dương Kim Liên cười nói:

- Nhưng Lục tẩu và mọi người nói Ngọc Đại quan nhân sẽ có tiền đồ lớn.

- Tiền đồ lớn? Một kẻ đồ tể bán thịt, dù tiền đồ có lớn đến mấy thì cũng chỉ là một đồ tể bán thịt thôi.

Nếu Kim Liên nàng ở nhà buồn chán thì ra ngoài nhiều một chút. Nếu tiền không đủ thì nói với ta, không cần phải làm thêm những việc này.

- Vâng!

Dương Kim Liên lên tiếng, liền chuyên tâm nhào nặn mỳ.

Chỉ thấy mỳ được nàng nhào nặn trong tay rất mịn mượt, sau khi độ lửa gần được, nàng dùng cán cắt mảnh ra.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cộc cộc cộc.

Lý Quan Ngư ra ngoài mở cửa, thấy bên ngoài có một cô gái.

Cô gái kia thấy Lý Quan Ngư mở cửa, cũng không nói chuyện, chỉ đưa tờ giấy rồi xoay người đi.

Lý Quan Ngư mở tờ giấy kia ra xem, mắt đảo qua, sắc mặt lập tức biến đổi, cũng mặc kệ Kim Liên liền cầm cây dùi đi ra cửa.

Kim Liên nấu xong mỳ đang cầm bát từ trong bếp đi ra.

- Đại Lang, mau tới ăn...

Nhưng trong phòng khách trống không chẳng thấy bóng dáng người nào.

Cửa phòng khép hờ một cơn gió thổi tới làm tiếng cửa kêu kéo kẹt.

Hay là đã ra ngoài?

Kim Liên cầm bát mỳ ngơ ngác đứng ở trong phòng khách.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy trào dâng cảm giác ảm ức khó hiểu, ánh mắt đỏ lên, lăn ra hai dòng lệ.

- Kim Liên à, vừa rồi ta thấy Đại Lang trở về sao lại vội vàng đi rồi hả?

Tiếng Lục tẩu từ bên ngoài vọng vào.

Dương Kim Liên vội xoay người, đặt bát mỳ lên bàn, dùng ống tay áo lau nước mắt, ổn định tinh thần xoay người lại.

Chỉ thấy Lục tẩu đi vào nhà, thấy Dương Kim Liên mặc áo mỏng thì nhăn mày.

- Trời lạnh, sao Kim Liên mặc phong phanh vậy?

- À, vừa rộn bận rộn ở nhà bếp hơi nóng, nên mới mặc như vậy, khiến Lục tẩu chê cười rồi.

- Ha hả, sáng sớm đã làm mỳ rồi à...Ồ ngoài phòng đã ngửi thấy mùi thơm chảy nước miếng rồi.

Đúng rồi, mới vừa rồi ta thấy một cô gái gõ cửa, rồi sau đó Đại Lang vội vã đi theo. Sao vội vàng thế nhỉ? Vừa về mà đã ra ngoài.

Sắc mặt Dương Kim Liên biến đổi, trong lòng đột nhiên có cảm giác chua xót.

Một cô gái!

Cả ngày Kim Liên ở trong nhà, khó tránh khỏi có chút闷 cảm.

Nghe Lục tẩu nói vậy, mà phản ứng đó của Lý Quan Ngư làm trong lòng nàng vô cùng khó chịu.

- Ôi...đã làm được nhiều vậy sao?

Nhìn trên bàn bày một đồng bàn chải đánh răng ước chừng vài trăm cái, Lục tẩu ngạc nhiên thán phục.

Dương Kim Liên quay đầu nhìn thoáng qua: “Huynh không muốn ta tiếp tục làm việc này, ta càng làm.

Dù là một đồ tể cũng có thể nói được hai câu ầm áp lòng người. Người thì đọc đủ loại sách nhưng ngay cả lời tri kỷ ấy cũng không nói được.”

Dương Kim Liên nghĩ đến đây, trong lòng vô cùng tủi thân, càng thêm tức giận.

- Lục tẩu, hôm nay tẩu không đi giao hàng sao?

- À, lát nữa sẽ đi.

- Vậy tốt quá, nô cùng đi với tẩu. Đúng rồi, bát mỳ này vừa làm xong, Lục tẩu nhân lúc còn nóng ăn đi, khỏi phải lãng phí.

Lục tẩu nuốt nước miếng:

- Kim Liên, thật ngại quá.

- Ngày thường Lục tẩu chiều cổ nô rất nhiều, chỉ ăn một tô mỳ thôi, có gì đâu chứ?

Dương Kim Liên cười kéo Lục tẩu ngồi xuống, nói:

- Nô đi thay quần áo để tí đi cùng Lục tẩu.

Lục tẩu cũng không khách sáo nữa, ngồi xuống ăn từng miếng lớn.

Thời kỳ Bắc Tống, kinh tế phát triển nhanh chóng.

Mọi người lúc đầu ngày ăn một bữa, hoặc một ngày hai bữa cơm, rồi phát triển thành ngày ba bữa.

Tuy nhiên một ngày ba bữa chủ yếu là những nhà có gia cảnh khá giả. Gia cảnh Lục tẩu mặc dù không quá kém nhưng vẫn khó đảm bảo một ngày ba bữa, chứ đừng nói là trong bát mỳ này còn có trứng gà, không phải là thứ mà trong nhà Lục tẩu thường xuyên được ăn.

Nước dùng ngon, có trứng có thịt, đối với nhà Lục tẩu mà nói thật sự là món ăn thượng đẳng.

Bà ngồi trong phòng khách ăn như sói nhai hổ nuốt. Dương Kim Liên lên lầu rửa mặt, thay y phục rồi xuống dưới. Đã thấy Lục tẩu ăn sạch một tô mỳ lớn, còn đang cố húp nốt chỗ nước dùng còn lại.

- Kim Liên thật là nấu ngon.

Lục tẩu càng khen ngon, trong lòng Dương Kim Liên càng tức giận.

Nàng không hiểu tại sao Lý Quan Ngư lại vội vàng đi, nhưng nếu là phụ nữ gõ cửa, chắc chắn phần nhiều là chuyện của phụ nữ rồi. Bản thân mình thì cực cực khổ khổ làm đồ ăn, nhưng ngay cả nói một lời cũng không nói mà đã đi luôn, thật sự là tức giận mà.

Lục tẩu vội vàng về nhà, thu gom bàn chải đánh răng đã làm xong rồi đến cửa nhà Kim Liên. Dương Kim Liên cũng gói gém xong các thứ cho vào bao bố, đi cùng Lục tẩu. Sáng sớm, mưa rất lạnh, gió và mưa đập vào mặt lạnh lẽo. Khi Dương Kim Liên và Lục tẩu đi vào lò mổ Liên Kiều thì đã là giờ thìn.

Lúc này mưa đã tạnh, gió từ sông Biện thổi tới càng làm người ta lạnh run.

Đang đi, lúc Kim Liên xuống cầu thì bị trượt chân.

Nàng “ái” một câu rồi lao đảo, người ngã về trước. Lục tẩu đi sau nàng, bị bất ngờ muốn kéo lại cũng không kịp nữa. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc đó ở phía trước một bóng người lóe lên, một thanh niên đỡ lấy tay Dương Kim Liên tránh để nàng bị ngã một màn khó coi.

- Cô không sao chứ?

Thanh âm có chút quen thuộc.

Dương Kim Liên chỉ cảm thấy cánh tay kia nâng nàng đang kéo lại trước ngực làm nàng lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt.

Ngẩng đầu nhìn, nàng giật mình kinh hãi:

- Đại quan nhân, sao lại là người?

Người tới, đúng là Ngọc Doãn.

Sáng sớm hần đến lò mổ Liên Kiều giết mổ heo, đang chuẩn bị về không ngờ đối mặt với Dương Kim Liên.

Nói thật, lúc Dương Kim Liên ngã sấp xuống, hần thật sự không thấy rõ là ai, chỉ theo bản năng tiến đến đỡ, nào ngờ...

- Kim Liên, cô không sao chứ.

Lục tẩu từ sau vội vàng chạy tới.

Dương Kim Liên vội hạ giọng nói:

- Đại quan nhân, nô không sao rồi, xin hãy buông tay.

Lúc này Ngọc Doãn mới phản ứng, một tay hắn đang đặt lên trước ngực tròn lẳn của nàng. Nghe Dương Kim Liên nói vậy, hắn giật mình vội buông tay ra, thân thể mềm mại mang theo mùi hương quyến rũ thật khiến người ta say mê.

Ngọc Doãn theo bản năng, nắm chặt tay, mà Dương Kim Liên nhìn động tác kia của hắn thì mặt càng đỏ hơn.

- A a...hóa ra là đại quan nhân ra tay giúp đỡ.

Lục tẩu đã chạy tới, thấy rõ ràng là Ngọc Doãn thì vô cùng vui mừng.

Bà làm như không nhìn thấy hành vi mờ ám giữa Ngọc Doãn và Dương Kim Liên.

- Bà là...Lục tẩu!

- Haha, đại quan nhân còn nhớ rõ ta.

Ngọc Doãn cười hai tiếng, xoay người nhặt túi đồ mà Dương Kim Liên vừa làm rơi:

- Đi giao hàng sao?

- Đúng vậy, quả thật là Kim Liên làm được rất nhiều, cho nên chúng ta cùng đến đây.

Ngọc Doãn quay đầu lại nhìn một chút, nói:

- Hôm nay người tới giao hàng rất nhiều, sợ là phải chờ...Dương nương tử dường như bị thương ở chân, tốt nhất là nên đi tìm đường y chẩn trị thì hơn. Ta sẽ tìm người nộp hàng hộ cô.

Nói xong, Ngọc Doãn ngoắc gọi một công nhân ở lò mổ, dẫn dò hai câu.

- Ta còn có việc, không tiếp hai vị được.

- Đại quan nhân đang bận, chúng ta sao dám làm chậm trễ.

- Dương nương tử, nhớ đi đường y để chẩn trị, chân của cô bị thương không phải là chuyện nhỏ, nên chữa trị mới được.

Ngọc Doãn nói nhẹ nhàng càng làm Dương Kim Liên đỏ mặt hơn.

Nàng “ừ” một câu, nhưng trong lòng lại tràn ngập sự ảm áp.

254. Chương 253: Thà Minh Thu Nhận Nơi Ngay Thẳng (1)

Dương Kim Liên chỉ là cô gái trẻ!

Nàng vốn là một cô gái nhà bình thường, người trong nhà thiếu tiền suýt phải bán mình vào Câu Lan.

Cũng chính là Lý Quan Ngự ra tay giúp đỡ thay nàng trả nợ, sau này Kim Liên vì trả ơn mà gả cho Lý Quan Ngự. Khi Lý Quan Ngự đồ tú tài, lại đắc tội với cường hào địa phương, bắt đắc dĩ nàng theo Lý Quan Ngự đến Đông Kinh.

Trong thâm tâm, Dương Kim Liên khát vọng được người ta yêu thương, được người quan tâm.

Lý Quan Ngự có nhiều tiền, cũng rất thương yêu nàng.

Nhưng ở mặt khác thì lại không quan tâm đến nàng, làm nàng không có cảm giác ảm áp.

Điều này cũng làm cho Dương Kim Liên vô cùng đau khổ.

Thanh thân hơn một năm nhưng cũng chỉ thăm thiết ân ái với Lý Quan Ngự vài lần.

Đến Khai Phong, hàng ngày nói chuyện cùng đám phụ nữ nội trợ Lục tẩu, thỉnh thoảng nhắc tới chuyện khuê phòng, nàng cảm thấy vô cùng buồn bã.

Lý Quan Ngự tốt thì tốt, nhưng...

- Đại quan nhân thật là người tâm lý, người như hắn thấy hiếm có, hành động khách khí như vậy nữa.

Lục tẩu lải nhải bên tai Dương Kim Liên càng khiến nàng bức bối, theo bản năng đưa tay lên ngực, dường như nơi đó có một bàn tay lớn đang đặt lên đó...

Cảm giác này thật xấu hổ!

Ngọc Doãn vội vàng từ biệt Dương Kim Liên đến thẳng ngõ Quan Âm.

Lạ quá, mỗi lần gặp Dương Kim Liên thì luôn xảy ra chuyện kỳ lạ, làm hai người đều xấu hổ.

Lần đầu tiên gặp mặt, suýt nữa thì trở thành phiên bản Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh.

Lần thứ hai gặp mặt, suýt nữa thì bị gọi cho ướm súng.

Lần thứ ba này gặp mặt, thì...

Ngọc Doãn hồi tưởng lại, cảm thấy luôn luôn bị rơi vào tình huống dở khóc dở cười.

Tuy nhiên, lúc hấn về đến nhà thì không còn để tâm những chuyện này nữa.

Yến Nô không ở nhà!

Sáng sớm nàng đi cửa hàng tiếp đón một nhà Cao Thế Quang.

Trương Trạch Đoan thì vẽ tranh trong phòng, An Đạo Toàn lại ở trong phòng luyện đàn, đình viện to lớn như vậy mà vô cùng vắng lặng chỉ có Âm Kim nghe được tiếng bước chân của Ngọc doãn thì rung đùi đắc ý từ trong chuồng ngựa đi ra, thân thiết với Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn lên lầu.

Thay y phục, quơ lấy bào đao Hồ Xuất, hùng hổ đi xuống lầu.

Bằng lòng đưa ba trăm quan đến Quan Âm viện, sáng sớm Yến Nô đã đưa đến đó, Ngọc Doãn sửa sang quần áo một chút rồi cất bước ra ngoài.

- Tiểu Ất, mới vừa rời Vương Mãn Cầu đến, bảo hôm nay Thập Tam Lang chuyển nhà, hỏi người có phân phó không.

Bởi vì Cao Sủng phải đi xa, cho nên phải chuẩn bị thỏa đáng.

Mẹ của Cao Sủng ban đầu ở tại Liên Kiều.

Vốn cũng rất tiện, nhưng lần này Cao Sủng đi trong thời gian khá lâu, thì sẽ có chút phiền phức. Vì để cho Cao Sủng an tâm, Ngọc Doãn bảo Yến Nô thuê một tòa nhà ở ngõ Du Lâm, hai tầng lầu nhỏ, cách ngõ Quan Âm lộ trình mười phút tiện cho Ngọc Doãn chăm sóc. Vốn, Yến Nô là muốn mua lại căn nhà này nhưng lại bị Ngọc Doãn ngăn cản.

Ngọc Doãn tình nguyện một tháng trả sáu quan chín mươi ba văn tiền thuê nhà cũng không muốn bỏ tiền ra mua.

Nguyên nhân?

Ngọc Doãn hiểu rõ trong lòng.

Lúc này mua nhà ở ngõ Du Lâm ít nhất cũng phải tốn bảy tám trăm quan.

Nhưng ở không được một năm thì nhà ở đó chắc chắn sẽ giảm giá, đến lúc đó chẳng phải mất cả chì lẫn chài?

Cùng như vậy, không bằng giữ lại chút tiền làm những chuyện khác. Ví dụ như thu mua lòng người, ví dụ như lén tạo ra binh khí, đến lúc nào đó sẽ có tác dụng. Ngọc Doãn đã lén tìm Du Thiết bảo y chế tạo ra mười thanh phác đao, cung cấp cho đao thủ ở lò mổ. Còn việc chế tạo binh khí là vi phạm lệnh cấm, nhưng vì sau này, không thể không chuẩn bị trước.

Dương Tái Hưng cần một cây thương tốt, cũng cần phải chuẩn bị.

Ngoài ra, hẳn ta tinh thông bắn thuật, thậm chí không kém hơn Vương Mãn Cầu.

Sau khi được Yến Nô đồng ý, Ngọc Doãn liền đem khẩu quyết xạ thuật trong "Bát Thiểm Thập Nhị Phiên" truyền thụ cho Dương Tái Hưng.

Ngọc Doãn không có thiên phú xạ tiễn, cho nên cũng không chuyên tâm luyện tập.

Giữ khư khư xạ thuật này trước sau rất lằng phí, thà như vậy không bằng truyền thụ cho Dương Tái Hưng. Dù sao theo bối phận giang hồ, Trương Tiến sư phụ của Dương Tái Hưng vẫn là sư đệ của Chu Đồng, truyền cho Dương Tái Hưng cũng không sao.

Cho nên, còn phải có một tấm cung xịn.

Những cái này cần phải dùng tiền, sao Ngọc Doãn dám tiêu lung tung?

- Ta đã biết.

Ngọc Doãn đáp lời An Đạo Toàn rồi đi ra cửa.

Ra ngõ Quan Âm, vòng qua ngõ Diêm Thủy đến ngõ Du Lâm thì rẽ là đến sơn môn Quan Âm viện.

Sơn môn đóng chặt cửa, trong chùa chiến cũng vắng lặng, Ngọc Doãn bước tới gõ cửa sơn môn, chốc lát có tăng nhân đi ra.

Tăng nhân kia chính là tăng nhân hôm qua được Ngọc Doãn thưởng tiền.

Sau khi thấy Ngọc Doãn, gương mặt đầy nếp nhăn đó lập tức cười tươi như đóa hoa cúc nở rộ.

- Đại quan nhân tới sớm vậy?

-Trưởng lão, xin hỏi Trưởng lão Trí Thâm có ở đây không?

- Có có có...Đại quan nhân chỉ tìm y đó hả.

Nghĩ chắc tăng nhân này đã được trụ trì Trưởng lão Trí Chân dặn dò nên liên tục đáp lời.

Ngọc Doãn cảm ơn tăng nhân kia, lúc bước qua thì đặt một thỏi bạc vụn vào tay tăng nhân, làm ông ta mặt mày hớn hở.

Trong Quan âm viện vô cùng tĩnh mịch.

Hương khói vương vấn lơ lửng trên đỉnh.

Ngọc Doãn đốt ba nén hương cắm trong đỉnh, xem như lễ Phật xong.

Gặp miếu lễ Phật, là một tập tục quê nhà kiếp trước của hần. Tuy nói tín ngưỡng này đã không còn tồn tại, nhưng thói quen vẫn còn.

Hơn nữa, hôm nay đến Quan Âm viện, cũng là xin người ta chỉ bảo.

Cấp bậc lễ nghĩa cần phải đủ.

Hần đi xuyên qua phòng chính đến thẳng khu đất trồng rau hậu viện.

Khi Ngọc Doãn đi vào phát hiện rau trên đó không còn nữa, chỉ còn lại mảnh đất trơ trụi. Cửa thiền phòng không đóng, đứng ở ngoài phòng là có thể thấy được bài trí bên trong.

Trong thiền phòng kia không có gì cả.

Trên một tấm bồ đoàn có một tăng nhân ngồi ngay ngắn, tay cầm một dùi gõ mõ, miệng lầm bầm, thỉnh thoảng lại gõ một cái, vô cùng trang nghiêm làm người khác nẩy sinh sự tín ngưỡng.

Tận đến lúc này Ngọc Doãn mới nhìn rõ dáng vẻ của Trưởng lão Trí Thâm.

Hôm qua đến thăm hỏi và giao thủ luôn với vị Trưởng lão Trí Thâm này nên không thể thấy rõ diện mạo của ông ta.

Lúc này chăm chú nhìn, chỉ thấy vị trưởng lão này có khuôn mặt oai hùng, đầu trọc, một bộ râu ngắn dưới cằm, càng tăng thêm vẻ oai hùng tráng khí của ông ta, mày rậm mắt to, mũi sư tử rộng, tay cầm phật châu toát lên vẻ hào khí.

Ngọc Doãn dừng bước lại.

Hần biết, vị Trưởng lão Trí Thâm này biết hần đến.

Nhưng ông ta đang lễ Phật, lại khiến Ngọc Doãn cảm giác hơi khó xử có nên vào hay không?

Hít sâu một hơi, Ngọc Doãn đang định mở miệng, ánh mắt lại đột nhiên bị hàng chữ bên cạnh thu hút. Chữ kia viết quá khó coi, nhưng lại khiến người ta có một cảm thụ “thiết bút ngân câu”: Cứng dễ gãy, mềm dễ uốn khúc!

Hàng chữ này rõ ràng là mới viết không lâu, thậm chí nét mực còn chưa khô.

Mà hàng chữ này là viết để Ngọc Doãn đọc.

Cứng dễ gãy, mềm dễ uốn khúc?

Có ý gì?

Từ ý tứ trên chữ cho thấy thật ra cũng không khó hiểu.

Cứng dễ gãy, quá mức kiên cường thì dễ dàng bẻ gãy, nếu quá mức mềm mại, thì sẽ mất đi hương vị vốn có. Ngọc Doãn tin tưởng, Lỗ Trí Thâm viết sáu chữ này tất nhiên là có dụng ý của lão. Nhưng này trong lúc nhất thời, Ngọc Doãn lại nghĩ không ra.

Đây có phải là một khảo nghiệm của Lỗ Trí Thâm không?

Ngọc Doãn lập tức ngây ngẩn cả người...

Lỗ Trí Thâm vẫn ngồi ngay ngắn trong phòng, tiếng gõ mõ lọt vào tai như phạm âm.

Ngọc Doãn thì nhắm hai mắt lại, suy tư về hàm nghĩa của những chữ cái trước mắt này. Hắn tin tưởng, sáu chữ này nhất định có quan hệ đến việc hôm nay hắn đến, nhưng rốt cuộc là quan hệ thế nào thì trong lúc nhất thời hắn lại không nghĩ ra.

Đây không chỉ là làm người, còn liên quan đến sự phát triển sau này của Ngọc Doãn.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, chợt từ trong thiền phòng truyền tới thanh âm sang sảng:

- Cương nhu chi đạo, tồn hồ nhất tâm.

Trong cương có nhu, trong nhu có cương, nếu chọn một, người chọn cái nào?

Hai chọn một?

Đó là mệnh đề hai chọn một!

Ngọc Doãn lập tức có cảm ngộ hiểu ra, không nói hai lời, cất bước đi vào nhà.

Trong xương cốt hắn mang vẻ kiêu ngạo, không muốn khom lưng quỳ gối quyền quý.

Tái sinh tới nay, áp lực cuộc sống khiến hắn không thể không thay đổi theo. Nhưng Lỗ Trí Thâm muốn hắn hai chọn một, rõ ràng là nói cho hắn biết có một số việc muôn duy trì cân bằng, cần bản cũng không có khả năng.

- Thà mình thu nhận nơi ngay thẳng, chẳng cần cầu cạnh chốn cong queo!

Ngọc Doãn lớn tiếng trả lời, cất bước vào thiền phòng.

Tiếng mõ ngừng, phạm âm biến mất.

Lỗ Trí Thâm cười lớn, cũng không thấy ông ta có động tác gì đã đột nhiên vươn người đứng dậy, cất bước về phía trước, vung mõ đánh tới Ngọc Doãn.

Lúc này, Ngọc Doãn có hai lựa chọn.

Hoặc là cẩn rằng đón đầu mà lên, hoặc là lách mình tránh né.

Hắn không do dự, Hồ Xuất trường đao phát ra một tiếng rỗng gầm, xuất ra đón đỡ.

Chỉ nghe keng một tiếng vang lớn, mõ và trường đao Hồ Xuất va chạm nhau, một lực lớn từ mõ truyền đến, lập tức phá vỡ trường đao của Ngọc Doãn. Nếu như là trước kia, Ngọc Doãn chắc chắn sẽ bước né tránh, nhưng lúc này, hắn không có chút ý niệm nhượng bộ trong đầu, cất bước xoay người, trường đao mang theo một đạo quang chém ra.

Keng, keng, keng!

Liên tiếp ba tiếng vang lớn, Ngọc Doãn cứng rần và chạm ba lượt với Lỗ Trí Thâm.

Thế diên cuồng, hoang dã lúc trước của Lỗ Trí Thâm lập tức bị Ngọc Doãn đã bị đánh gãy, không ông lại thể ra khỏi thiền phòng.

- Ha ha ha, “Thà mình thu nhận nơi ngay thẳng, chẳng cần cầu cạnh chốn cong queo”. Đây chính là lựa chọn của người sao?

Ngọc Doãn sau khi đối chiến ba mõ của Lỗ Trí Thâm, sức lực lớn này khiến hắn chấn động, đầu choáng váng, bên tai ong ong, cánh tay như không thuộc về hắn, hoàn toàn mất đi tri giác. Hắn không thể không lui ra phía sau ba bước, thở phì phò, nhìn lại Lỗ Trí Thâm. Ba đao vừa rồi có thể nói là sử dụng hết lực lượng của hắn, khiến hắn khó có thể tiếp tục...

- Ta ở trong này, nếu như ngươi có thể đi vào thiền phòng thì coi như ngươi thắng.

Vào thiền phòng?

Thật ra có rất nhiều cách!

Nhưng, mới vừa rồi Ngọc Doãn lựa chọn “Thà mình thu nhận nơi ngay thẳng, chẳng cần cầu cạnh chốn cong queo ” đã khiến hần giờ chỉ có một con đường có thể chọn.

Lỗ Trí Thâm kia đứng ở cửa thiền phòng, giống như một pho tượng kim cương.

Ngọc Doãn cắn răng, chăm chú nhìn Lỗ Trí Thâm, chiếu theo đại lực kim cương hộ thể thần công vận chuyển chân khí trong cơ thể, cánh tay dần dần khôi phục tri giác. Một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể - khai thông... Hần dường như đã hiểu được ý tứ của Lỗ Trí Thâm.

Lập tức trong miệng phát ra một tiếng rít gào, cất bước tiến lên, Hồ Xuất trường đao vung lên mạnh mẽ bổ tới Lỗ Trí Thâm.

255. Chương 254: Thà Mình Thu Nhận Nơi Ngay Thẳng (2)

Keng! Keng! Keng...

Tiếng Trảm Mã Đao bổ mạnh mẽ vào mõ vang lên không ngừng trong thánh đường.

Ngọc Doãn tấn công như vũ bão nhưng dường như chẳng ảnh hưởng gì tới Lỗ Trí Thâm. Mõ múa may đánh rơi bảo đao Hồ Xuất, mỗi một lần va chạm Ngọc Doãn đều phải cổ sức đỡ. Ba mươi sáu đao liên tiếp bổ ra, Ngọc Doãn hô lên nhảy tới.

Hần phát hiện Lỗ Trí Thâm từ đầu đến cuối chỉ có một chiêu.

Phách trảm!

Bổ ngang, chẻ dọc, bổ nghiêng...

Chiêu số của Lỗ Trí Thâm không có nửa phần hoa mỹ, cực kì thẳng thừng. Hơn nữa phát sau theo phát trước khiến Ngọc Doãn không thể không ngừng biến chiêu. Đánh nhau chết sống như vậy khiến Ngọc Doãn cảm giác không thoải mái. Đường như tất cả chiêu số của hắn không thể sử dụng được ở trước mặt Lỗ Trí Thâm vậy, bị áp chế gắt gao. Tay nắm chặt trường đao, Ngọc Doãn thở hổn hển, nhìn chăm chăm Lỗ Trí Thâm thật lâu.

Mà Lỗ Trí Thâm không nói chuyện với hắn, thấy hắn dừng lại liền lui về thiện phòng ngồi xuống.

Hai người một trong phòng, một ngoài phòng tiếp tục giằng co.

Ngọc Doãn thở hết hơi xong lại phóng vào phòng, không nghĩ tới Lỗ Trí Thâm liền lao ra cửa, chặn hắn tại ngoài cửa.

Như thế mấy lần liên tiếp khiến Ngọc Doãn sức cùng lực kiệt.

Mưa lãnh lẽ rơi làm ướt quần áo Ngọc Doãn.

Trong vườn rau lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng Ngọc Doãn đang ồ ồ thở dốc.

Tiếp tục như thế không thể đi được vào phòng. Công phu của Lỗ Trí Thâm cao hơn Ngọc Doãn rất nhiều. Tuy chỉ thủ mà không công nhưng cũng đủ làm Ngọc Doãn ứng phó chết mệt. Ngọc Doãn cắn môi, nắm chặt trường đao lẳng lặng nhìn Lỗ Trí Thâm trong phòng. Trong lúc đó ánh mắt hắn vô ý nhìn vào sáu chữ trên khung cửa: “Cứng dễ gãy nhu dễ cong”. Đồng tử hắn không khỏi cau lại, dường như ngộ ra chút gì. Lỗ Trí Thâm không thể vô duyên vô cớ viết sáu chữ đó trong này.

Sáu chữ này chắc chắn chứa dụng ý gì.

Ngọc Doãn nhíu mày trầm tư, trong đầu vọng lại những gì hắn vừa nói: Thà mình thu nhận nơi ngay thẳng, chẳng cần cầu cạnh chốn cong queo.

Giật mình, hắn ngẩng đầu, nhìn lại về hướng thiện phòng, dường như hiểu ra điều gì.

- Lại đi!

Ngọc Doãn hét lớn một tiếng, luân đao đánh xuống cửa chính thiện phòng.

Lỗ Trí Thâm lắc mình đứng ở cửa chặn đường Ngọc Doãn, mõ trong tay chặn lại trường đao, tiếng gió rít kinh người. Mưa bị một kích này của gã bức tản ra thành một màn mưa cong.

Động tác không đẹp, nhưng mô lại nhanh như chớp.

Ngọc Doãn giờ không hề biến chiêu nữa, cắn răng một cái, tay nắm chặt trường đao, mang một luồng khí thể bổ mạnh về khí Lỗ Trí Thâm. Nếu bổ một đao kia, mô của Lỗ Trí Thâm sẽ nện vào người Ngọc Doãn trước, khó tránh khỏi kết cục bị gãy xương. Tuy nhiên, dù Ngọc Doãn đi đời thì Lỗ Trí Thâm cũng không thể không trọng thương.

Ánh mắt Lỗ Trí Thâm sáng lên, chợt cười to một tiếng. Mô trong tay lần đầu tiên biến chiêu, keng một tiếng lập tức chặn lại Hổ Xuất trường đao. Gã chợt lui về phía sau, không để ý tới Ngọc Doãn nữa mà ngồi trở lại trên bồ đoàn.

Mà Ngọc Doãn lại ngơ ngẩn tại chỗ.

- Trên chiến trường, sinh tử chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Đại tướng giao thủ cũng khó có thể phân thắng bại trong thời gian ngắn. Dù có chiêu số nhưng không có khí hồi thì khó mà sống sót.

Trần Hi Chân nói trong đầu pháp của người có quân khí, ta đã nghĩ quá xem trọng người.

Người thế lớn lực trầm, đi con đường cương mãnh nhưng lại không có lòng một đi không về, sao có thể sinh tồn được trên chiến trường? Nhìn khí thể của người có vẻ cũng đã từng đánh nhau trên chiến trận, nhưng người rất may mắn vì đối thủ quá yếu.... Nếu đối lại là những mãnh tướng như Tống Công Minh lúc trước thì người chắc chắn không có phần thắng. Cho nên luận chiêu số người không tính quá kém, luận võ nghệ có thể xếp vào tầm trung. Trần Hi Chân dẫn người đến đây là muốn ta tôi luyện cho người khí thể quyết tử, tất sát này.

Hôm nay đến đây thôi, ta mệt rồi.

Ngày mai người tiếp tục, đến khi nào ta cho rằng người có thể xuất sư thì không cần đến nữa.

Tuy nhiên trước đó mỗi tháng tiền nchan đèn ba trăm quan không thể bớt. Ta biết người ở phía đối diện, về sau trực tiếp đến là được.

Lỗ Trí Thâm nói xong thả mô xuống phía trước, sau đó cầm lấy phật châu, ngồi trên bồ đoàn nhắm mắt tụng kinh...

Ngọc Doãn ngậy ngốc đứng tại chỗ, hơn nửa ngày mới tỉnh lại, chấp tay thi lễ với Lỗ Trí Thâm rồi cầm đao rời đi.

Một trận chiến hôm nay quả thật đã tiêu hao hết tâm huyết của hần.

Gần như mỗi một đao đều là toàn lực phát huy. Đến cuối cùng chém ra một đao kia đã khiến Ngọc Doãn gần như vô lực.

Nhưng không thể không nói giao thủ với Lỗ Trí Thâm đã lấy được lợi ích không nhỏ.

Ngọc Doãn từng chém giết trên chiến trận, biết chiến trường không giống như đời sau, hơi tí là mấy hiệp thậm chí mấy chục hiệp. Trên chiến trường thắng bại thường trong chớp mắt là có kết quả! Ngọc Doãn nói từng giết không ít người, nhưng chém giết chân chính qua chiến trận thì lại rất ít, căn bản không thể nhận thức được phần ảo diệu trong đó.

Lỗ Trí Thâm đã mở cho hần một cảnh cửa.

Khí thế không thu lại được, nhưng ý chí quyết giết.

Có đôi khi thắng bại chỉ được quyết định khi người có dám liều mạng với đối thủ hay không...

Sau khi về nhà, An Đạo Toàn đã chuẩn bị xong nước thuốc.

Ngọc Doãn ăn xong cường gân tráng cốt đan liền ngâm mình trong nước thuốc, theo khẩu quyết đại lực kim cương hộ thể thần công điều chỉnh nội tức. Không thể không nói từ lần giao thủ với Lỗ Trí Thâm hôm qua, tuy sức cùng lực kiệt nhưng sau khi ngâm nước thuốc và nghỉ ngơi một đêm Ngọc Doãn liền cảm nhận được tác dụng trong đó. Nội tức tăng trưởng rõ rệt so với hôm qua. Tuy hôm qua là tình trạng kiệt sức nhưng hôm nay nội tức đã tăng lên rất nhiều.

Cái này giống như phương thức luyện công cực hạn, không ngừng giao phong với Lỗ Trí Thâm để kích thích tiềm lực của mình.

Tuy nhiên loại phương thức luyện công này cũng cần nhiều yếu tố.

Thân thể Ngọc Doãn cường tráng cộng thêm cơ sở vô cùng tốt nên mới có hiệu quả. Nếu như là Yến Nô thì chưa chắc đã có tác dụng.

- Cửu Nhi tỷ vẫn chưa về sao?

- Chưa về!

An Đạo Toàn vừa bắt mạch cho Ngọc Doãn kiểm tra tình trạng thân thể vừa trả lời một cách không yên lòng.

Ai ngờ y còn chưa dứt lời thì nghe tiếng nói chuyện vang lên.

Yến Nô dẫn hai nam hai nữ vào cửa sân, còn mang theo rất nhiều đồ vật ngổn ngang.

- Đây là nhà của ta... Các người ở trong hai gian phòng này. Lát nữa thu dọn phòng rồi cất hành lý.

Hồng Nô ở trong phòng sau.

Ngày mai ta dẫn các người mua hai bộ quần áo, coi như là dần xếp xong.

An Đạo Toàn bước ra, thấy Yến Nô ở trong sân đang cầm giấy dầu tán dạn dò bốn người kia.

Cao Thế Quang, dáng người không cao, khoảng 1m7, nhìn khá thật thà chất phác, mày rậm mắt to, thể trạng tráng kiện, trông khá cao to lực lưỡng. Vợ Cao Thế Quang tuổi chừng ba mươi, trông khá xinh đẹp nhưng có đôi phần thật thà. Con trai Cao Trạch Dân chừng mười tuổi, có vẻ rất lanh lợi.

Mà Nhuế Hồng Nô xấp xỉ so với Cao Trạch Dân, dường như lớn hơn chút, đang tò mò nhìn xung quanh nhà.

- An thúc phụ, Tiểu Ất ca về chưa?

An Đạo Toàn mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Bị đánh như chó chết, đang nghỉ ở bên trong rồi.

- Cao Tam thúc, để Tùy Nô tới xem Tiểu Ất ca.

Yến Nô chào hỏi một tiếng rồi nói với Trương Trạch Đoan vừa đi ra:

- Làm phiền Chính Đạo thúc thúc... Cơm trưa hôm nay Nô đã nói Nhị tỷ làm, lát nữa sẽ đưa tới. Mong Chính Đạo thúc thúc thông cảm.

Trương Trạch Đoan vội cười xua tay, nói không vấn đề gì.

Yến Nô liền dẫn Cao Thế Quang vào phòng khách ngoài, vén rèm vào trong.

- Tiểu Át ca, cả nhà Cao Thế Quang đã tới.

- Tiểu nhân Cao Thế Quang ra mắt đại quan nhân.

Cao Thế Quang ở phía ngoài khom người chào.

Trong lời nói đặc giọng Tương Châu, tuy nhiên nhấn từng chữ rõ ràng nên vẫn nghe được.

Bây giờ Ngọc Doãn đang trong thùng tắm nên không đi ra ngoài gặp bọn họ, chỉ nói:

- Cao Tam thúc tới thì ổn định trước đi. Nhà ta chẳng coi là phú hào gì, cũng chẳng có nhiều quy củ. Chỉ cần đừng tranh cãi âm ỉ, làm tốt việc ngày thường là được. An bài cụ thể Cửu Nhi tỷ sẽ nói với các người sau, ta sẽ không lải nhải nữa.

Cao Thế Quang luôn miệng cảm ơn, sau đó rời khỏi phòng khách.

- Người nhà này thế nào?

Ngọc Doãn nhìn Yến Nô hỏi.

- Nhị tỷ nói gia đình vợ chồng Cao Thế Quang đều là nông dân trung thực, có thể tin nhiệm.

- Nếu vậy Cửu Nhi tỷ vất vả một chút, dàn xếp bọn họ cho chu đáo.

Ngọc Doãn dứt lời liền không nói nữa.

Hắn không phải ngồi trong thùng tắm mà là đứng như La Hán Thung trong thùng tắm, thế nên không muốn nói nhiều.

Đứng như cọc gỗ trong thùng tắm là đề nghị của Trần Hi Chân.

Đồng thời Trần Hi Chân còn truyền một bộ Hồn Nguyên Cầu có thể vừa đứng như cọc gỗ vừa luyện tập. Theo cách nói của Trần Hi Chân thì loại công phu này có thể trợ giúp Ngọc Doãn tu luyện. Cái gọi là Hồn Nguyên Cầu tức là hai tay ngâm trong nước, một tay đặt ở rốn, một tay đặt dưới rốn chuyển động tuần hoàn.

Ngọc Doãn vừa luyện tập Hồn Nguyên Cầu vừa vận chuyển nội tức theo đại lực kim cương hộ thể thần công, đồng thời đứng vững La Hán Thung.

Mà Yến Nô thì dẫn Nhuế Hồng Nô vào một gian phòng, thu xếp ổn thỏa rồi nói vài hạng mục công việc cần chú ý.

Chốc lát sau, Trương nhị tỷ cũng tới, còn mang theo cơm trưa làm sẵn.

Ngọc Doãn vì muốn luyện công nên không ra.

Trương nhị tỷ lại kéo hai vợ chồng Cao Thế Quang dạo một hồi mới yên tâm rời đi.

Dù sao nhà này là do nàng giới thiệu tới.

Nếu quả thật có chuyện gì xảy ra thì Trương nhị tỷ còn mặt mũi gì gặp vợ chồng Ngọc Doãn nữa.

An Đạo Toàn và Trương Trạch Đoan ăn cơm trong phòng khách, Yến Nô thì đưa gia đình Cao Thế Quang dùng cơm trong phòng.

Đến buổi chiều thì mưa đã tạnh.

Ngọc Doãn thu công rồi đi ra thùng tắm, đổi một bộ quần áo khô mát, gặp mặt gia đình Cao Thế Quang rồi một mình lên lầu hai.

Cầm một quyển sách trên giá, Ngọc Doãn do dự một lúc rồi cất vào áo ngực.

Hắn quay lại xuống lầu, thấy Yến Nô cầm một bộ quần áo nói với hắn:

- Tiểu Ất ca, y phục lần trước huynh mượn của người ta nên trả lại. Trước chúng ta chuyển nhà, Nô quên y phục này cất ở đâu. Giờ đã tìm được, cũng rửa sạch rồi, trả lại cho chủ nhà thôi.

Ngọc Doãn lập tức nhớ tới y phục này là lúc trước khi hắn đi ngang qua ngõ Đậu Hủ thì bị Dương Kim Liên giới một chậu nước, đành phải tạm thay bộ quần áo của chồng Dương Kim Liên. Đáng lẽ nên trả sớm, chỉ có điều nhiều việc quần thân nên quên mất.

Giờ Yến Nô nhắc tới Ngọc Doãn mới nhớ ra.

Hắn do dự một chút liền cầm quần áo rồi nói:

- Cửu Nhi tỷ, ta chuẩn bị đến chỗ Lăng thúc phụ, sẽ không ăn cơm chiều.

Yến Nô cười:

- Tiểu Ất ca cứ đi, không việc gì.

- Ủ, ta đi đây.

Ngọc Doãn nói xong liền đi ra phòng khách, dắt Ấm Kim từ chuồng ngựa, dọc theo ngõ Quan Âm rồi đi...

256. Chương 255: Gặp Mặt Lý Quan Ngự Lân Đầu

Sau cơn mưa, đường phố trở nên lầy lội.

Tình hình giao thông mấy con đường chính của thành Khai Phong không phải quá tốt. Điều này có liên quan chủ yếu với tự thân của Khai Phong. Đường ngoại thành đỡ hơn chút nhưng đường trong nội thành khó mà nói chữ tốt được, thậm chí có thể gọi là ác liệt.

Không phải các hoàng đế Tống triều không muốn sửa mà nó liên lụy đến rất nhiều vấn đề.

Ví dụ như đường chỗ phố Phan Lâu, có nơi rộng rãi chứa được ba bốn cỗ xe ngựa song song, nhưng có chỗ hẹp đến mức một chiếc xe ngựa cũng khó mà đi qua. Quan phủ từng đề nghị dân chúng hai bên đường Phan Lâu di dời, sau đó trùng tu lại đường phố. Quy hoạch xong, triều đình cũng đã phê chuẩn, nhưng cuối cùng tới lúc giải phóng mặt bằng lại bị cư dân địa phương từ chối.

Rơi vào đường cùng, quan phủ chỉ đành sửa từng đoạn một, điều này tạo ra tình trạng gập ghềnh kỳ lạ của Phan Lâu bây giờ.

Có lẽ từ xưa đến nay không có bất kỳ triều đại nào như đô thành đời Tống, đường sá khó đi...

Ngọc Doãn dắt ngựa đứng tại ngõ Thủy Hạng đường Biện Hà, do dự một hồi.

Mấy lần gặp mặt với Dương Kim Liên dường như hơi mờ ám.

Giờ mới buổi sáng đã đi tìm nàng, tuy nói là trả quần áo nhưng vẫn cảm thấy có điểm lỗ mãng.

Nhìn quần áo trên tay, Ngọc Doãn nghĩ nửa ngày, quyết định trả lại.

Dù sao lúc trước người ta đã cho hắn mượn quần áo, không thể mặc kệ không trả được. Cuối cùng vẫn phải đối mặt với Dương Kim Liên.

Hơn nữa chính mình không thẹn với lương tâm, có gì phải do dự? Dương Kim Liên quả thật rất được, mấy lần gặp mặt cũng có chút mờ ám. Nhưng Dương Kim Liên không phải Phan Kim Liên, hắn Ngọc đại quan nhân càng không phải vị Tây Môn đại quan nhân kia.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn liền dắt ngựa đi vào ngõ Đậu Hủ.

Ngõ Đậu Hủ rất yên tĩnh. Buổi trưa là lúc nơi đây an tĩnh nhất.

Vó ngựa đạp trên đường đá vang lên tiếng “lộp cộp” quanh quẩn trong ngõ nhỏ. Cửa nhà Dương Kim Liên vẫn đóng chặt. Cửa sổ trên lầu rủ màn trúc, nhìn qua khá im lặng. Ngọc Doãn tiến lên gõ cửa. Trong chốc lát liền nghe thấy tiếng bước chân trong phòng, theo đó là tiếng mở cửa “két” một cái.

Một người đàn ông đi ra từ bên trong khiến Ngọc Doãn không khỏi ngẩn ra.

Người đàn ông nhìn hơi quen, nhưng không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu.

Ngọc Doãn không khỏi nghi ngờ, nhanh chóng nhìn quanh hai bên, xác nhận nhà này đúng là nhà Dương Kim Liên...

- Ồ, sao Tiểu Ất lại tới đây?

Người đàn ông nhận ra Ngọc Doãn, lập tức kêu lên thân phận của hắn.

Ngọc Doãn cũng không thấy lạ. Giờ trong thành Khai Phong người biết hắn không ít, nhưng rất nhiều người hắn không nhận ra.

- Xin hỏi đây có phải là dinh thự của Dương nương tử?

Người đàn ông cười ha hả:

- Dinh thự thì không dám, tệt xá mà thôi.

Dương nương tử theo lời Tiểu Ất là vợ của ta. Không biết cậu tìm nàng làm chi?

Lời lẽ gã rất khách khí, trên mặt cũng mang theo vẻ cười âm áp. Nhưng Ngọc Doãn có thể nghe thấy ý tứ đề phòng nồng đậm trong đó.

Chẳng lẽ gã chính là Lý Đại Lang?

Lý Đại Lang...

Ngọc Doãn đột nhiên nhớ ra từng gặp người này ở đâu, bật thốt lên:

- Người là Lý Quan Ngư, Lý Tú Tài?

Người đàn ông nhếch miệng, cười ngạo:

- Ta chính là Lý Quan Ngư. Không ngờ Tiểu Ất vẫn nhớ ra ta.

Cái tên Lý Quan Ngư này Ngọc Doãn từng nghe vô số lần.

Nhưng gặp thật thì chỉ có một lần.

Đó chính là lần đi điền trang Liễu Thanh, hơn nữa chỉ liếc thoáng qua.

Lúc ấy Ngọc Doãn còn bận nghĩ đến việc khác nên cũng không để ý. Không ngờ lại gặp lại gã ở chỗ này.

Dương Kim Liên là vợ của Lý Quang Ngư?

Ngọc Doãn lập tức mỉm cười!

Ngọc Doãn cũng có thể hiểu sự cảnh giác của Lý Quan Ngư.

Đổi lại là hắn, nếu có đàn ông tới cửa tìm Yến Nô thì hắn cũng sẽ cực kì đề phòng.

Sau đó hắn nói:

- Đúng là Lý tú tài mới quay về rồi.

Lý Quan Ngự hơi nhẩn mảy, thầm nghĩ: sao hắn lại biết ta xa nhà? Ồ, nghe nói hắn có quan hệ rất tốt với Trần Thiệu Dương và Lý Dật Phong, không chừng là nghe họ nói. Chỉ có điều nhìn bộ dạng này có vẻ tên khốn đó đến nhà ta cũng chẳng phải lần đầu.

Lúc xa nhà chẳng lẽ hắn tìm Kim Liên?

Nghĩ đến đây trong lòng Lý Quan Ngự lập tức dâng lên nỗi ác niệm.

Tuy gã biết Ngọc Doãn giờ không hề tầm thường. Trong tay hắn có cỗ thế lực cực lớn tại phủ Khai Phong, hơn nữa cũng biết võ, gã không thể đối phó được. Đồng thời Ngọc Doãn có quan hệ không tệ với nha môn, kết giao với nhiều quyền quý. Tuy trong tay Lý Quan Ngự cũng có chút năng lực nhưng không dễ lộ ra, cho nên dù trong lòng không vui cũng phải nén xuống.

- Phu nhân ta sang nhà hàng xóm rồi, Tiểu Át có chuyện gì không?

Ngọc Doãn do dự một chút, gỡ bộ quần áo từ trong bao ra:

- Lần trước đi ngang qua nhà bị làm ướt quần áo.

Dương nương tử thấy ta nhếch nhác nên cho mượn một bộ dùng tạm.

Đáng lẽ nên trả sớm, tuy nhiên nhiều việc quá nên quên mất, hôm nay mới rảnh nên lấy quần áo, thuận tiện nói lời cảm ơn tới Dương nương tử.

Ngọc Doãn bình tĩnh nói, không có gì phải giấu diếm.

Nhưng Lý Quan Ngự nghe xong lại thành một kiểu khác.

Quần áo người ướt, vợ ta cho người mượn một bộ?

Đúng là quá không tự nhiên!

Chỉ sợ không chỉ đơn giản là mượn quần áo như vậy!

Nhưng Lý Quan Ngự lại không tìm được vấn đề sai lầm nào, đành phải gượng cười:

- Ta đang không hiểu tại sao lại thiếu một bộ quần áo, hóa ra là cho Tiểu Ất mượn.

Cứ đưa quần áo cho ta là được, đợi phu nhân ta về sẽ nói cho nàng biết.

Dương Kim Liên không ở nhà, Ngọc Doãn cũng không nhiều lời thừa.

Hơn nữa Lý Quan Ngự tuy mặt ngoài cười nhưng lại đứng ngăn ở cửa, điều này kỳ thật cũng chứng minh gã không hoan nghênh mình.

Lập tức cười, đưa quần áo cho Lý Quan Ngự.

Ngọc Doãn chấp tay từ biệt:

- Nếu thế vậy bản thân xin cáo từ.

Nếu là lúc trước, Ngọc Doãn đối mặt với Lý Quan Ngự thường xưng “tiểu nhân”. Nhưng giờ tuy hắn vẫn lẩn lộn phổ phường nhưng đã là Thái học sinh, không có gì phải sợ. Phần lớn hắn đều tự xưng là ta để xưng hô.

Lý Quan Ngự nhú mày, không giữ lại.

Nhìn Ngọc Doãn rời đi, gã đóng cửa, xoay người đi vào, mở bọc quần áo kia ra.

Trong bao quả nhiên là áo dài của mình.

Áo dài giặt rửa rất sạch sẽ nhưng trong mắt Lý Quan Ngự lại lộ vẻ chán ghét vô cùng.

Giơ tay cầm quần áo, do dự một lúc liền vào bếp ném vào ổ, sau đó đốt đi. Đó chẳng phải bệnh thích sạch sẽ gì mà chỉ là không thoải mái trong phòng. Mình đường đường là tú tài Bắc quốc, nay cũng là thân phận Thái học sinh, sao có thể mặc chung một bộ quần áo với một tên đồ tể? Thứ hai, đương nhiên là có chút ghen.

Ngồi trong phòng khách, sắc mặt Lý Quan Ngự vẫn trầm như nước, âm u khó hiểu.

Đúng lúc này chợt nghe tiếng bước chân bên ngoài truyền tới.

Theo sau đó là Dương Kim Liên đẩy cửa tiến vào, vẻ lo lắng trên mặt Lý Quan Ngự lập tức quét sạch, lộ ra nụ cười sáng lạn.

- Kim Liên, đi đâu vậy?

Thanh âm kia mềm đến phát ngán.

Nhưng sắc mặt Dương Kim Liên lại không hề tốt.

Trong nội tâm nàng còn tức giận chuyện buổi sáng. Đang vui vẻ nấu ăn cho gã, thế mà một phụ nữ đến gọi gã liền đi. Hơn nữa về nhà cũng chẳng nói năng gì, chỉ bảo đi gặp bạn. Bạn bè gì mà cho một người phụ nữ đến tìm?

Lý Quan Ngự càng như vậy Dương Kim Liên càng mất hứng.

Cho nên dù Lý Quan Ngự mặt mày hớn hở nàng cũng chẳng cho gã sắc mặt tốt gì.

- Vừa đến nhà Lục tẩu chơi.

- Lục tẩu?

Lý Quan Ngự nhăn mày, hơi oán trách:

- Phụ nhân ngu dốt đó cả ngày chỉ biết làm những việc vặt vãnh, buôn chuyện lung tung, chẳng biết làm gì. Kim Liên, về sau nàng ít giao thiệp với loại đàn bà này thì hơn.

Vốn một câu rất bình thường lại làm Dương Kim Liên phát giận.

- Lục tẩu ngu dốt, huynh thì làm người thánh hiền.

Đúng vậy, huynh là người đọc sách, không để ý chuyện bên ngoài. Nhưng huynh có bao giờ nghĩ cho nô chưa?

Huynh vừa ra ngoài thì đến mười ngày nửa tháng mới về, để nô một thân một mình ở Đông Kinh, đến cả một người nói chuyện cũng chẳng có. Lục tẩu có thể không biết gì, nhưng lại giúp đỡ nô rất nhiều. Nước non củi giã trong nhà đều là Lục tẩu giúp đỡ.

Nô không nói chuyện với bà chẳng lẽ lại nói chuyện với đám bạn hư hỏng của huynh chắc?

- Kim Liên, cần gì tức giận thế, ta không có ý đó...

Lý Quan Ngự khuyên nhủ một hồi mới khiến Dương Kim Liên bớt bực dọc.

Dương Kim Liên nhìn hẩn, nhẹ nhàng thở dài một tiếng rồi dịu dàng:

- Đại Lang, đã ăn trưa chưa?

- À, còn chưa ăn.

Hừ, huynh nói người huynh quen là những kẻ nào vậy.

Vừa về đã qua tìm lời đi rồi, đến cả bữa cơm cũng mặc kệ.

Dương Kim Liên tuy có hơi tức giận nhưng vẫn thương Lý Quan Ngự:

- Vậy nô nấu cơm cho huynh, huynh chờ chút.

- À, chỗ bếp bị cháy chút.

- Huynh xem huynh kìa, đường đường là Thái học sinh sao lại động đến mấy việc này?

Dương Kim Liên nói:

- Nếu thật đói bụng thì ra ngoài ăn cũng được, cần gì phải tự tay nhóm lửa?

Sau đó nàng liền vào phòng bếp.

Nào ngờ Lý Quan Ngự lại đột nhiên nói:

- Kim Liên, bộ quần áo xanh đen với cả cặp giày đen của ta nàng có thấy không? Lúc trước ta muốn thay quần áo, tìm mãi không biết để ở đâu.

Dương Kim Liên vừa bước chân vào bếp, nghe mấy lời này thân thể mềm mại lập tức run lên.

Trong lòng sợ sệt khó hiểu, miệng nói:

- Quần áo của huynh nô làm sao biết? Có thể bỏ ở chỗ nào, để nô tìm giúp huynh.

Nói xong Dương Kim Liên lại vội vào bếp.

Nàng không biết rằng Lý Quan Ngự giờ mặt đen kịt.

Nhìn bóng lưng Dương Kim Liên, ánh mắt gã híp lại.

Sau một lúc đột nhiên cười:

- Nếu đã thế lát nữa nàng giúp ta tìm nhé.

Dương Kim Liên ở trong phòng bếp “Ừ” một tiếng, không nói gì thêm.

Chỉ có điều trong lòng ngực đập thành thịch... Thật ra giữa nàng và Ngọc Doãn không có chuyện gì. Nhưng tự dưng đưa quần áo cho một người đàn ông, nói ra chẳng ai tin. Dương Kim Liên cũng không biết nên giải thích với Lý Quan Ngự thế nào.

Không biết rằng Lý Quan Ngự âm trầm đi thẳng vào thư phòng.

Gã ngồi một lúc lâu không nhúc nhích, hai tay nắm chặt!

Việc này có vấn đề...

Chẳng lẽ Kim Liên nhân lúc ta đi xa đã tăng tịu với tên Ngọc Tiểu Ất đó? Nếu không sao nàng phải giấu ta?

Càng nghĩ trong lòng càng tức giận.

Lý Quan Ngự hít sâu một hơi, cố ép mình bình tĩnh lại: Ngọc Tiểu Ất, để xem ngươi còn ngông cuồng được bao lâu nữa...

257. Chương 256: Thuốc Nổ

Gió sông thổi từ Biện Hà lại thêm lạnh lẽo.

Dù trời mới giữa thu nhưng thời tiết đã dần chuyển lạnh. Sau cơn mưa nhỏ ban trưa, nhiệt độ càng giảm mạnh.

Ngọc Doãn ngồi trên lưng ngựa, run giật nẩy mình.

Hắn quần quần áo che kín người, ngẩng đầu nhìn trời, hô một tiếng. Âm Kim lập tức phóng nhanh hơn. Xem ra sau khi phối hợp cùng Âm Kim mấy tháng, người và ngựa càng thêm ăn ý.

Tuy Âm Kim hơi già nhưng lực chân không kém so với những con bảo mã khác.

Ưu thế lớn nhất của nó là trầm ổn, sức bền dai. Có lẽ nó trải đời đã nhiều nên dù lúc nào cũng không hề hoảng sợ, luôn lộ vẻ ổn trọng, chắc chắn. Ngọc Doãn thích nó nhất ở điểm này.

Âm Kim đề vó chạy như bay, ước chừng một giờ đã đến Ngự Doanh đòi Mưu Đà.

Ven đường có thể thấy cấm quân Đông Kinh tuần tra. Điều này cũng khiến Ngọc Doãn thêm vài phần lo lắng.

Phong Huống từng nói với hắn triều đình sẽ nhanh chóng mở rộng phạm vi kiểm tra ra phía ngoài.

Nói cách khác, sớm muộn sẽ có người tuần tra Ngự Doanh.

Lăng Chấn thì có thể yên tâm, nhưng vẫn có mạo hiểm rất lớn.

Ngựa còn dễ nói. Bên Ngự Doanh đổi màu ba con ngựa, còn in dấu vết của ngựa chiến lên.

Đồng thời Lăng Chấn còn dựa vào quan hệ với Quân Khí Giám làm báo cáo cho ba con ngựa. Cho dù bị phát hiện cũng không có vấn đề gì.

Mấu chốt là số châu báu giá trị triệu quán kia.

Không biết Liễu Thanh đã chuẩn bị đến đâu rồi? Nếu có thể để y xuất phát trước thì càng tốt.

Nhưng vấn đề là làm sao để Liễu Thanh xuất phát trước đây?

Ngọc Doãn đau đầu, vô tình liền tới cửa Ngự Doanh.

Đây không phải là lần đầu hắn tới Ngự Doanh, vậy nên quân tốt không ngăn cản mà cho Ngọc Doãn trực tiếp vào doanh.

Mới xuống ngựa hắn liền nghe phía giáo trường vang lên một tiếng.

Thanh âm kia như trời sập đất nứt vậy, thậm chí có thể cảm nhận được mặt đất rung nhè nhẹ.

Ám Kim thường trầm ổn nhưng ở trong tình huống này cũng lộ vài phần nôn nóng bất an. Nó lắc đầu, thỉnh thoảng mũi phì phì mấy tiếng, đập đập gót sắt như muốn giãy khỏi tay Ngọc Doãn. Ngọc Doãn vội kéo dây cương, sau đó khẽ vươn tay ôm cổ Ám Kim, dùng mặt mình áp nhẹ vào mặt nó, miệng nhẹ hô lên.

Đây cũng là một loại phương thức giao lưu giữa Ám Kim và Ngọc Doãn.

- Lão Kim đừng sợ, không có việc gì, không có việc gì!

Ám Kim được Ngọc Doãn an ủi, dần ổn định.

- Lãng thống chế đang làm gì vậy?

- À, hôm nay Lãng thống chế thử nghiệm pháo mới. Ha ha, không biết có thành công không.

Thử nghiệm pháo mới?

Hay là thử nghiệm đạn pháo mới cũng không biết chừng.

Lãng Chân là thống chế của cục Hỏa Dược, sự yêu thích đối với pháo khó diễn tả bằng lời.

Y thường xuyên thí nghiệm một ít cách điều chế mới tiếng hành thử ở Ngự Doanh. Dù sao Ngự Doanh của y cũng là chỗ chẳng ai thêm dòm ngó, từ trên xuống dưới chỉ có duy y làm chủ. Mà nay y lại cầu kết được với Điện Tiền Ti, quan hệ với Quân Khí Giám cũng theo đó được cải thiện. Ít nhất ở phương diện quân lương Quân Khí Giám sẽ không cắt xén như trước.

Ngự Doanh của Lãng Chân có khoảng năm trăm người.

Nhưng trên thực tế nhân số của cục Hỏa Dược không tới ba trăm.

Còn ngoài ra là một ít thợ thủ công, không nằm trong Ngự Doanh như lại thuộc quản hạt của cục Hỏa Dục, thực tế cũng là của Quân Khí Giám.

Kể từ đó, Lăng Chấn mỗi tháng ít nhất có thể tham ô quân lương của hai trăm người.

Dù sao cục Hỏa Dục không lên chiến trường, càng không ai hỏi han. Dù ngẫu nhiên có người kiểm kê nhân số thì Lăng Chấn cũng có thể dùng đám thợ này bổ sung vào cho đủ, thế nên lúc nào cũng khá an ổn. Quân lương của hai trăm người cũng giúp Lăng Chấn có đủ tài chính để thí nghiệm. Y thường xuyên nghiên cứu những kiểu pháo mới rồi thử ở Ngự Doanh, cũng chẳng ai hỏi đến.

Ngọc Doãn mỉm cười.

Hắn hôm nay đến đúng là vì chuyện này.

Dắt Âm Kim vào chuồng, hắn đến thẳng giáo trường.

Giáo trường cục Hỏa Dục gồ ghề, nhìn qua trông thảm thương vô cùng. Lúc này một đám người đang tụ tập ở đó, rống lớn.

Đúng vậy, chính là rống!

Tuy nhiên không nên hiểu lầm, họ đang thảo luận đợt thử nghiệm vừa rồi.

Chỉ có điều tiếng nổ trước quá lớn khiến lỗ tai của đám người bị ong lên, chỉ có thể khàn cổ mà lớn tiếng quát to.

Cao Sủng đang đứng một bên.

- Thập Tam Lang!

Cao Sủng không phản ứng gì.

- Thập Tam Lang!

Vẫn không có tác dụng.

Mãi đến tận lúc Ngọc Doãn đi lên võ vai Cao Sủng, gã mới theo bản năng phách chưởng về phía Ngọc Doãn. Ngọc Doãn vội lắc mình tránh thoát:

- Thập Tam Lang, là ta!

- Tiểu Át ca, ngươi đến đây làm gì?

Cao Sủng đề hơi hô lớn.

Ngọc Doãn ở gần, bị gã hô một tiếng suýt nữa điếc tai.

- Gì mà hét to thế?

- Hả?

- Ta đang nói sao ngươi phải hét to thế.

Cao Sủng xoa lỗ tai nói:

- Nghe không rõ. Nói lớn tiếng coi.

Được rồi, trước tạm không nói chuyện vậy. Ảnh hưởng của tiếng nổ vừa rồi vẫn chưa tiêu, chắc trong một lúc thì không thể khôi phục bình thường được.

Đúng lúc này Lăng Chấn tới.

- Tiểu Át sao lại đến đây?

- Lăng thúc phụ, tiếng nổ vừa nãy lớn quá.

Tuy nhiên vừa nói xong Ngọc Doãn đã hối hận. Đến cả Cao Sủng cũng như vậy, sợ Lăng Chấn chẳng tốt hơn là bao.

Nào biết được Lăng Chấn cười nói:

- Đúng vậy, tiếng nổ rất lớn, nhưng uy lực thì chẳng ra gì.

- Uy lực... Hả, Lãng thúc phụ không bị ong tai sao?

Lãng Chấn cười, vươn tay cầm một đôi máy trợ thính bằng gỗ:

- Hàng năm đều thử pháo, sao có thể không chuẩn bị. Thật ra mọi người bên này cũng quen rồi, chẳng qua tiếng động lớn quá, ngoài dự đoán, vậy nên mới tạo thành tình hình này.

Ngọc Doãn nghe xong vội hỏi:

- Thúc phụ, kết quả thế nào?

- Tiểu Át cũng có hứng thú với thuốc nổ sao?

Lãng Chấn tò mò hỏi, không đợi Ngọc Doãn đáp lời đã lôi kéo hắn vào giáo trường.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, cực kì gay mũi. Loại cảm giác này như lễ mừng năm mới ở đời sau, đầu ngô đốt pháo mùi lan khắp nơi. Giáo trường vẫn còn vương ít khói nhẹ. Lãng Chấn dẫn Ngọc Doãn bước thấp bước cao đến cạnh một tảng đá, chỉ vào góc bị vỡ ở phía dưới, lộ vẻ bất đắc dĩ.

Tảng đá kia ở Ngự Doanh gọi là bia đốt lửa.

Trên tảng đá hiện lên gồ ghề một đồng hồ hỗn độn, hiển nhiên là đã bị thử nghiệm qua vô số lần.

- Cứ tưởng có thể làm sụp một nửa bia, ai ngờ chỉ có thể làm hỏng một góc.

Khối bia này mỗi lần thử pháo đều được ta đặt chuẩn tại biên để thử uy lực.

Át, có lẽ cậu không biết.

Năm đó ta vào cục Hỏa Dược đã từng lập lời thề phải làm đổ cái bia đốt lửa này.

Thế mà hơn hai mươi năm sau nó vẫn như cũ, mà ta lại già rồi. Lúc sinh thời không thể làm sụp đổ nó chắc ta chết không nhắm mắt.

Khối bia kia bị nổ vô số lần, đốt đến đen bóng.

Lãng Chấn nói xong thì nghiêng răng nghiêng lợi, rút cục cũng bó tay.

Ngọc Doãn ngồi xổm xuống, nhìn cái hố dưới khối bia, không tìm nổi tò mò hỏi:

- Thúc phụ thử pháo như thế nào?

Lăng Chấn không giấu diếm, kể cho Ngọc Doãn nghe quá trình thử pháo.

Thật ra pháo thời Bắc Tống phần lớn dùng cách bắn mạnh là chính, tuy nhiên trên cơ sở đó thêm chút uy lực của thuốc nổ. Thời kì này thuốc nổ vẫn chưa hoàn toàn thành thực, không thể làm thành thuốc nổ đen được. Căn cứ “Vũ Kinh tổng yếu” ghi lại, thuốc nổ Bắc Tống vẫn chưa thoát được phạm trù phóng lửa đốt.

Cho nên hỏa khí Bắc Tống dù là phích lịch pháo hay chấn thiên lôi thì lực sát thương đều không lớn.

Chủ yếu dùng khí nén đẩy hoặc đốt cháy là chính. Tuy loại hỏa khí này cũng có lực nổ nhất định nhưng sức sát thương không cao. Mãi đến Nam Tống hỏa khí hình quả xuất hiện thì thuốc nổ mới dần thành thực, từ đốt cháy phóng hỏa để uy hiếp dần chuyển sang sát thương quy mô lớn.

Tới thời đại Nguyên diệt thì công nghệ chế tác chấn thiên lôi có sự thay đổi lớn.

Trong “Kim sử” có đoạn miêu tả về chấn thiên lôi như sau: thuốc nổ phát tác, tiếng như lôi chấn, nhiệt tỏa nửa mẫu, người cùng trâu đều nổ nát không vết.

Miêu tả này có thể hơi khoa trương nhưng cũng thấy được sự cân đối trong pha trộn hỏa dược đã đạt gần hoàn mỹ.

Ngọc Doãn do dự một lát rồi nói khẽ:

- Thúc phụ có thể nói rõ với Tiểu Át quá trình phối chế pháo được không?

- Chuyện này có khó khăn gì!

Lăng Chấn cười sang sảng, nhìn đồng hồ vận của giáo trường:

- Nơi này không tiện nói chuyện, đến đại sảnh đi.

Khách tùy theo chủ.

Trên địa bàn của Lăng Chấn thì Ngọc Doãn đương nhiên không phản đối ý kiến của y.

Hắn gọi Cao Sủng theo Lăng Chấn về đại sảnh.

Lúc này Lăng Uy sai người mang rượu đến. Lăng Chấn nâng chén mời vài câu rồi uống một hơi cạn sạch. Y lau vệt rượu vương trên ria mép rồi thở dài một hơi, thao thao bất tuyệt giảng giải với Ngọc Doãn quá trình chế tạo pháo của y.

Quá trình này nghe ra khá buồn tẻ nhàm chán nhưng Lăng Chấn vẫn hưng phấn bùng bùng.

Cao Sủng và Lăng Uy nghe mà mệt cả người, nhưng Ngọc Doãn lại không hề sao nhãng chút nào.

Châm thuốc nổ không thể không nói đến một thuật luyện đan có tên “Hỏa pháp luyện đan. Trên thực tế khởi nguyên của thuốc nổ cũng đến từ thuật luyện đan cổ đại. Từ triều Tần, Cát Hồng từng ghi lại thuật luyện đan trong “Bào Phác Tử”.

Giữa đời Đường, có một người gọi là Thanh Hư Tử đề xuất phối phương “Lưu huỳnh hai lượng, natri kali hai lượng, cây nam mộc hương ba tiền rưỡi, phần chia đều”, khiến thuốc nổ có hình thức điều chế ban đầu. Chỉ có điều dù là Cát Hồng hay Thanh Hư Tử, thậm chí cả thợ chế thuốc nổ thời Bắc Tống đều lấy lưu huỳnh, phốt pho làm cơ sở để tiến hành thay đổi.

Mà trong ba yếu tố chính của thuốc nổ, yếu tố “than” khá quan trọng, dù được mọi người phát hiện nhưng lại ít ai chú trọng.

Kể cả Lăng Chấn cũng cho rằng tác dụng của “than” chỉ là phụ trợ đốt cháy.

Cho nên y thử phối phương tỉ lệ lưu huỳnh và phốt pho chừng 1:2, trên cơ bản tương đương tỉ lệ pha trộn thuốc nổ đời sau. Nhưng trong đó tỉ lệ than lại không tăng lên. Đến nay tỉ lệ lưu huỳnh và phốt pho vẫn duy trì ở 1:2 hoặc 1.5:2. Còn tỉ lệ than vẫn chưa đạt đến yêu cầu của thuốc nổ đen đời sau là 13.

Dù Ngọc Doãn không hiểu rõ lắm về hóa học nhưng tỉ lệ thuốc nổ đen vẫn biết.

Tỉ lệ 13 hẳn cũng rõ ràng, thế nên loáng thoáng hiểu được nguyên nhân thử pháo thất bại của Lăng Chấn.

258. Chương 257:

Phốt pho, lưu huỳnh, củi, sau khi kết hợp được gọi thành hỏa dược.

Hỏa dược này khi nổ rất mạnh, nếu bị bịt kín thùng sẽ ra một lượng lớn khí thể hòa nhiệt lượng, từ đó xuất hiện hiện tượng bùng nổ. Nếu đơn thuần lấy phốt pho và lưu huỳnh là chính, bỏ qua số lượng thì hỏa dược chế ra được khi bùng nổ phần nhiều là khói đặc, lực nổ không lớn.

Ngọc Doãn do dự một chút, hạ giọng nói:

Lăng thúc phụ, sao phần ít quá vậy?

Dùng nhiều phần làm gì?

Lăng Chấn không khỏi hoặc:

Than phần chỉ là phụ việc đốt cháy, dùng nhiều quá lãng phí.

Ngọc Doãn không biết phục Lăng Chấn như thế nào, lập tức nói:

Sao thúc phụ không thử một lần?

Nếu như lần thử pháo thất bại, vậy chắc chắn là có chỗ sai nào đó, sao không đổi cách khác, biết đâu sẽ thành công?

Việc này...

Lăng Chấn do dự.

Than phần này nhiều ít thật ra đối với chỉ là râu ria thôi.

Nếu đổi lại là nhân vật khác như vậy, không chừng Lăng Chấn đã nhổ nước bọt vào mặt rồi.

Nhưng lại là Ngọc Doãn, nên hắn không thể không thật sự xét. Đúng như lời Ngọc Doãn nói, dù sao đã thất bại nhiều lần, sao không đổi phương thức khác.

Thúc phụ, nếu thử lại pháo, không dựa vào phương thức một lưu huỳnh hai phốt pho ba phần để làm.

Lăng Chấn mỉm cười:

Một hai ba, như thế quá dễ nhớ. Nếu Tiểu Ất ca nói như vậy, ta sẽ thử một lần sao.

Thúc phụ, ta còn có một đề

Nói đi!

Thử pháo hiện có bao nhiêu?

Lăng Chấn một chút, hai khoa múa chân một chút nói:

Không kém với đầu đĩa lắm.

Nếu, ta nói là nếu... Nếu thúc phụ dựa theo phương pháp này của Tiểu Ất mà thành công, có thể làm chỗ pháo này nhỏ hơn một chút hơn không.

Nhỏ một chút?

Lăng Chấn chỉ ta nói, pháo càng lớn càng tốt.

Nhưng nhỏ một chút này rốt cuộc là nhỏ bao nhiêu?

Ngọc Doãn diễn giải:

Làm nhỏ một chút chủ yếu là để tiện theo. Không cần lực như đại pháo, chỉ cần ở phạm vi nhỏ thôi. Ví dụ như khoảng cách hai chúng ta như này có thể ra hiệu quả là đủ rồi.

Ngọc Doãn đến lượt đạn đời sau.

Lăng Chấn là lãnh phương diện này, nên sau khi Ngọc Doãn giải thích thì gật đầu nói:

Ý của Tiểu Ất, ta đại để có thể hiểu. Tuy nhiên làm được có lẽ không dễ dàng. Ta không biết có đạt tới hiệu quả như Tiểu Ất nói không, nhưng ta sẽ thử một lần.

Nhưng có một vấn đề, thử pháo như thế, chắc chắn phải tốn chi phí khá nhiều.

Trước đây ta thử pháo phần lớn là tự ta bỏ tiền ra, để các thợ thủ công làm. Ít thì còn được, nhưng nhiều thì sợ có chút phiền phức. Còn nữa, nếu làm pháo như Tiểu Ất nói, sợ cũng không biết ăn nói với Quân Khí Giám về chi phí như nào.

Nếu ít, ta có thể đảm đương được.

Nhưng nếu làm theo lời Tiểu Ất, chỉ sợ là...

Ngự Doanh Mưu Đà Cương là xưởng chế tạo hỏa dược và gia công da pháo thuộc Quân Khí Giám.

Dưới Quân Khí Giám chia làm mười xưởng lớn, mỗi xưởng đều có nhiệm vụ khác nhau. Giống như Ngự Doanh bên này, mỗi phải nộp lên năm da pháo, đồng thời còn gánh vác nhiệm vụ ứng hỏa dược cho hai xưởng khác. Làm pháo nhỏ thử pháo, Quân Khí Giám có thể mở một mắt nhắm một mắt. Nhưng nếu như làm theo cách Tiểu Ất, đó là căn bản phải đổi số lượng pha hỏa dược, còn có công chế tác...Đây còn chưa nói đến việc khi tiến hành còn phải lặp lại vô số lần thực

Vậy thì việc chi tiêu của này...

Sợ là dù Lăng Chấn hưởng không quân lương của hai thì cũng không thể chống đỡ nổi.

Ngọc Doãn vậy thì cũng hơi nhú mào:

Thúc phụ, vậy chi phí một tháng cần bao nhiêu?

Thực ra ta cũng có biện pháp để giảm chút tiền bạc. Tuy nhiên phía thợ thủ công thì cần phải tiền, ít nhất một tháng cũng phải sử dụng hai ba

Ngọc Doãn thế thử phào.

Nếu chỉ là hai ba Tiểu Ất có thể đảm đương được.

Còn tưởng rằng phải mấy thì thật sự Tiểu Ất cũng khó, nhiên hai ba dù hơi áp lực nhưng vẫn đảm bảo được.

Lăng Chấn nhìn Ngọc Doãn, lắc đầu cười nói:

Tiểu Ất thật có hào khí. Nếu nói như vậy, ta sẽ bắt vào chuẩn bị. Tuy nhiên khoảng thời là chưa thể Quân Khí Giám vừa mới hạ lệnh, muốn ta mỗi tăng hai tấc lê pháo và một hỏa dược tiền. Thật sự muốn làm thì phải đầu xuân năm mới có thể tiến hành.

Kho giáp của Quân Khí Giám đảm nhiệm cả việc sản xuất hỏa khí.

Dựa theo chương mà Xu Mật Viện đặt mệnh lệnh, kho giáp mỗi cần phải sản xuất bảy chi nổ hỏa dược tiền, mười hỏa dược tiền, ba tấc lê pháo. Trước đây, Ngự Doanh không đảm nhiệm nhiều như này nhưng nếu như đã gia nhập thì công việc phải tăng lên, số lượng thợ thủ công cũng phải tăng theo. Nhiệm vụ của Lăng Chấn đương nhiên sẽ phải nhiều thêm, đích thật là không có thời

Thúc phụ, sao đột nhiên lại có nhiều nhiệm vụ vậy?

Sản lượng mỗi của Quân Khí Giám có hạn không có việc gì đặc biệt thì sẽ không gia tăng.

Đột nhiên lúc này yêu cầu tăng gia sản xuất nhiều hỏa khí như vậy, chắc chắn là có xảy ra...

Lăng Chấn thở dài:

Nhắc đến có lẽ Tiểu Ất không biết, hôm lúc nhà, Xu Mật Viện được Thường Thắng quân Tiết Độ Sứ yêu cầu cần một nổ hỏa dược tiền và ba hỏa dược tiền, cùng với ba vạn cây tấc lê pháo và hai vạn da pháo.

Hơn nữa kia muốn thật Quan gia liền chiếu dụ Xu Mật Viện mau chóng giải

Xu Mật Viện liền giao việc này cho Quân Khí Giám. Quân Khí Giám đẩy cho ta đẩy tốc độ. Người cần nhiều hỏa khí như vậy, lại phải năm giao ra, tất cả xưởng đều không thể không đẩy tốc độ, cả Ngự Doanh này của ta cũng phải lao vào làm.

Thường Thắng quân Tiết Độ Sứ... Chẳng lẽ là Quách Dược Sư?

Lăng Chấn nhìn Ngọc Doãn:

Tiểu Ất cũng biết hần sao?

Tuy nhiên, Lăng Chấn chợt thoải mái:

Tiểu Ất qua lại những không phải dân thường, kết giao cao sĩ, biết Quách Dược Sư cũng là không nhiên.

Đúng vậy, chính là Quách Dược Sư Yên Sơn Đồng Tri.

Quả Ngọc Doãn chợt đập lộp bộp.

Đang yên lành sao Quách Dược Sư muốn nhiều hỏa khí làm gì?

Không biết rằng Quách Dược Sư từ sau khi đầu hàng Tống, rất được Hoàng đế Huy Tông tướng, nỡ mảy nỡ mặt, muốn làm gì thì làm. Tri phủ Yên Sơn Vương An Trung lại là “Không thể nào quản chế, chỉ phải tuân theo làm”, nên hễ là giới giáp mã thất mà Quách Dược Sư muốn là ưu tiên ứng. Mà Quách Dược Sư còn phải buôn bán ở các châu, dùng tiền tài kiếm được kết giao quý...

Lăng Chấn thở dài:

Quan gia đối đãi thật hậu với Quách Dược Sư, nhưng này cũng là lòng muông dạ thú.

Chỉ giáo cho?

Lăng Chấn hạ giọng nói:

Ta ta nói, Thường Thắng Quân của Quách Dược Sư tất cả đều là phục “Tả Nhẫn”.

Tiểu Ất cũng biết phục “Tả Nhẫn” này là có ý gì? Đó là phục sức Liêu. Nay hần đã thuận Đại Tống, lại mặc phục Liêu là hiểu lòng dạ hần. Trước có Yên Anh đại nhân từng buộc tội Quách Dược Sư “tả nhẫn”, nhưng lại bị Quan gia cứ, bắt đóng cửa ở nhà tội lỗi. Còn nói cái gì Quách Dược Sư không quên cố quốc, là thần...Quan gia muốn lấy nhân đức để khiến kẻ này thần phục, nói Quách Dược Sư sẽ không phản lại Đại Tống. Sau khi ta ta nói việc này thì thật sự là thất vọng.

Còn nữa, hiện Thường Thắng Quân dưới Hà Bắc Tuyên phủ sứ có năm vạn quân tốt, cũng có ba hương

Nhưng Quan gia lại không chút nào đề phòng với kẻ này.

Ngọc Doãn vậy như hít phải luồng khí lạnh.

Hần đại khái biết một chút về Quách Dược Sư nhưng lại không hiểu rõ tính tình này như nào.

Nghe Lăng Chấn nói thì này chẳng khác nào An Lộc Sơn của Đường Huyền Tông.

Đầu óc Hoàng đế Huy Tông có đôi khi cũng thật quá lạ lùng, tướng lĩnh thiện chiến dưới mình thì lại kiêng kỵ đề phòng, còn một tướng đầu hàng thì lại yên tâm, vậy thì còn lấy đức gì để phục đây!

Chuyện như này chỉ có thể xuất hiện ở tiểu thời. Ngay cả phục cũng không đổi tên, sao có thể thật sự hiệu lực cho Đại Tống! Quách Dược Sư này cũng là kiêu hùng hai mặt.

Nhưng Ngọc Doãn có năng lực gì? Biện pháp gì?

Việc như này cả Lăng Chấn là một thống chế Hỏa được cục nhỏ cũng có thể thấy rõ ràng, sao Hoàng đế Huy Tông lại không thấu.

Về phương diện này chỉ sợ không chỉ riêng Hoàng đế Huy Tông, chẳng lẽ văn võ cả cũng không thấu sao?

Trong đầu Ngọc Doãn lập tức hiện lên chủ đề kỳ thứ hai của Tuần thời đại Đại Tống.

Có lẽ hẳn nên nhắc nhở những này về vấn đề Quách Dực Sư!

Thúc phụ, sao không thấy có đột hỏa thương?

Ngọc Doãn và Lăng Chấn đàm luận hồi lâu, đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

Chẳng phải nói lịch sử hỏa khí hình ống là từ có từ Tống Triều sao?

Nhưng từ mắt mà thấy, bất luận là pháo là tạt lê pháo, thậm chí là phích lịch pháo cũng không phải là loại “Pháo” cùng loại với pháo đạn đầu mà Ngọc Doãn biết. Vậy thì đột hỏa thương từ đâu mà có? Pháo chân chính ở đâu?

Cái gì mà đột hỏa thương?

Về mặt Lăng Chấn mờ mịt.

Chẳng lẽ không có “Đột hỏa thương” sao?

Ngọc Doãn cũng cả nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại ký ức không còn lưu giữ nhiều lắm của kiếp

Vậy là đột hỏa thương vẫn chưa xuất hiện ư?

Dù sao bản thân cũng chỉ học âm nhạc, đối với lịch sử phát cả hỏa khí, Ngọc Doãn thật sự không rõ lắm.

Đột hỏa thương, lấy ống lớn làm thân thương, bên lắp hỏa dược và viên đạn. Sau khi châm hỏa dược, viên đạn từ ống bắn ra, tầm bắn ước chừng 200 mét. Vũ khí này thật sự là xuất hiện ở thời Tống. Nhưng sự thật không phải là Bắc Tống, mà là Nam Tống năm Thiệu Hưng thứ hai, tức là năm công 1132, phát là thần Trần Quy.

Người này từng sáng tác “Thủ Thành lục”.

Tuy nhiên lúc này Trần Quy đang làm lệnh Lục An Tùy Châu, nên đột hỏa thương không thể nào xuất hiện được.

Ngọc Doãn đang nhắc đến đột hỏa thương tám năm sau, đừng nói là Lăng Chấn, dù là bản thân Trần Quy cũng chưa chắc đã hiểu rõ.

Đột hỏa thương kia có hình dáng như nào?

Hình dáng như nào?

Ngọc Doãn thật sự không rõ lắm.

Đó là một cái ống, sau đó nhét hỏa dược và viên đạn vào đó, sau đó đốt lửa bắn...

Ngọc Doãn vắt hết óc để giải thích hình dạng “Đột hỏa thương” cho Lăng Chấn. Đến sau cùng, hẳn còn cầm bút vẽ ra giấy. Nhưng sau khi vẽ ra thì lại cảm thấy giống súng đời sau quá.

Thôi, dù sao cũng là gần như thế.

Nếu Lăng Chấn có năng lực làm ra được thì tốt, mà nếu không có năng lực làm ra, chỉ đành phải chờ đột hỏa thương xuất hiện vậy.

Lăng Chấn nhìn bức vẽ do Ngọc Doãn phác thảo, mày nhú chặt.

Dần dần, hàng mi giãn ra, mặt nở nụ cười cổ quái.

259. Chương 258: Số Đầu Tiên

Trời dần tối.

Khi Ngọc Doãn ra khỏi Ngự Doanh đã qua giờ Tuất.

Nếu dựa theo phương pháp tính toán thời đời sau thì đã là bảy tám giờ, nếu như đi sớm hơn thì lúc này vẫn còn sáng. Nhưng lúc này đã tối mịt rồi!

Mây âm bao phủ bầu Đông Kinh đã tản đi từ lúc nào.

Một vầng sáng hiện lên, ánh chiếu khắp nơi như có một tầng sương bao phủ càng toát lên khí tức lạnh lạnh. Gió thổi tới, rất lạnh.

Ngọc Doãn nắm thật chặt áo bào, mình lên đi về phía thành Đông Kinh.

Nếu như lúc Đông Kinh sẽ đóng cửa thành lúc giờ tỵ, nhưng thời gần đây, vì vạn châu báu bị cướp, phủ Khai Phong hạ lệnh giới cho nên đóng cửa vào giờ Hợi một giờ. Ngọc Doãn tính toán thời thì vẫn tới kịp. Vì thế liền giục phóng dọc đường không có qua lại, hấn lao như điên đến thành Khai Phong khi bị đóng cửa thành lại.

Tiến vào Khai Phong, lại nhìn thấy cảnh phồn hoa.

Bảy mươi hai cửa hàng chính đang đèn đuốc sáng mấy chi nhánh cửa hàng thịnh vượng.

Dọc bờ sông, thỉnh thoảng có hoa đi qua, từ vọng tới tiếng ca múa đàn sáo, như ẩn như hiện.

Ngọc Doãn xuống đi lại ở đường cái.

Chẳng biết tại sao, lại có một cảm giác như đang đi mộng hoa.

Tin tức của Lăng Chấn khiến hấn nảy cảm giác bất mãnh liệt.

Quách Dực Sư đột nhiên muốn nhiều hỏa khí như vậy, rốt cuộc mục đích là gì?

Chẳng lẽ nói, này đổi tính, định khai chiến với quân Kim? Ha hã, dù là Quách Dực Sư có lá này, sợ là Hoàng đế Huy Tông cũng sẽ không đáp ứng.

Phồn hoa!

Thật sự rất phồn hoa...

Nhưng sự phồn hoa mắt này lại như ảo ảnh, khiến Ngọc Doãn cảm giác rất không chân thực.

Cuộc sống càng lâu, càng có cảm giác áp bức. Nhưng Ngọc Doãn chỉ là tiểu dân thị tỉnh, căn bản không làm gì được đối sự đấu đĩnh, chỉ có thể mắt nhìn Tĩnh Khang một tới gần, cảm giác bất lực này thật sự đau khổ.

Có lòng rời khỏi nhưng lại không biết đi về đâu!

Giang Nam tốt đấy nhưng lại quá đẹp dễ rũ, chỉ sợ đi rồi thì không có về.

Nghĩ vậy Ngọc Doãn dừng lại cầu Chu Gia, nhìn đường cái Phan lâu Vọng Xuân Môn, thở dài thật sâu.

Về đến nhà thì đã muộn.

Yến Nô vừa mới từ chỗ Trần Hi Chân về, cũng cực kỳ mệt mỏi.

Mấy nàng vẫn đi theo Trần Hi Chân tập võ. Đồng thời còn chịu nhiệm dạy võ cho Tử Hyên, nên thật sự vất vả.

Ban còn phải đến coi cửa hàng, còn phải làm bàn chải đánh răng.

Cũng nhà còn có một nhà Cao Thế Quang, Yến Nô ít nhất không cần phải đi lại vì lo lắng một ba bữa cơm nhà nữa.

Bởi vậy, về đến nhà nàng liền đi

An Đạo Toàn đang đánh bài đất cửa phòng đàn, có chút giống Thái Cực

Ông nói, là ông được đường thuật đạo gia, đó là một loại công pháp dưỡng không phải là đấu lực gì. Tuy nhiên bộ công phu này rất có lợi đối với điều giải thần, nên Yến Nô cũng học theo, nào sau khi về nhà nàng cũng một hồi.

Ngọc Doãn cũng mệt rồi.

Ngoại thân thể, thần cũng mệt mỏi.

Ban hán luận bàn tỷ thí với Lỗ Trí Thâm đã là sức cùng lực kiệt.

Nếu không có thuốc tắm và dược vật của An Đạo Toàn giúp hần, chỉ sợ cũng khó chống đỡ được. Buổi sau khi tới Ngự Doanh, lại một hồi bồn ba, hơn nữa tâm lúc này sa sút nên sau khi về nhà, Ngọc Doãn chào hỏi An Đạo Toàn thì cũng lên lầu

Một đêm bình yên.

Ngày hôm sau còn chưa sáng, Ngọc Doãn đã thức dậy.

Thói làm việc và theo mặt cũng thật sự là thói tốt.

Ngọc Doãn thức dậy, rửa mặt thì vội vàng đến lò mổ Liễn Kiều. Sau khi bàn luận một hồi với Dương Tái Hưng, thì bắt đầu giết mổ heo. Đến giờ mao, Ngọc Doãn kết thúc việc ở lò mổ Liễn Kiều, chuẩn bị đến Quan Âm viện tìm Lỗ Trí Thâm để tỷ thí.

Nào vừa ra khỏi cửa lò mổ thì có gọi hần.

Ngọc Doãn dừng bước đầu lên, thấy nắng sớm, Dương Kim Liên đứng ở bên lò mổ bên dưới tầng cây dương ở đầu cầu Liễn Kiều, rụt rè nhìn hần.

Sao Dương nương tử lại ở đây?

Ngọc Doãn ra, đang yên lành sao Dương Kim Liên lại ở chỗ này chờ hần?

Khuôn mặt đẹp của Dương Kim Liên đỏ bừng lên, thân hình khẽ rẩy gió lạnh:

Đại nhân, lần mượn quần áo, chẳng biết có thể nô được không? Đó là phục của Đại Lang ta, hôm qua ấy hỏi, nô mới nhớ ra việc này.

phục?

Ngọc Doãn nhiên nhìn Dương Kim Liên.

Sau một lúc lâu, hần hạ giọng nói:

Dương nương tử có gì nhầm lẫn không.

phục kia hôm qua ta đã đến nhà rồi. Chỉ là lúc đó Dương nương tử không có nhà, nên ta đưa cho Lý Tú Tài. Lý Tú Tài chưa nói với cô sao? Lúc ấy thấy hần không vui lắm, ta đành phải cáo từ đi về.

Ồ?

Mặt Dương Kim Liên càng đỏ hơn, che miệng, vẻ

Rất lâu, nàng cười gượng nói:

Vậy thật sự là có lỗi rồi, chắc là phu quân quá bận nên chưa nói với nô.

Hôm mao muội kính đại nhân chớ so đo... Đúng rồi, mới vừa rồi nô đi lĩnh vật liệu, sao lại vậy?

Bàn chải đánh răng đã làm ra rất nhiều, hơn vạn cái rồi.

Mà Yến Nô còn muốn tiến hành một tự làm việc, bắt đầu cho tiêu thụ, cho nên tạm dừng việc cấp vật liệu lại.

Nhưng mấy vạn bản chải đánh răng này thu vào mấy chục

Yến Nô đang không có tiêu thụ được không, nên cũng không dám tiếp tục gia công.

Chuyện này cũng là buổi sáng Ngọc Doãn Yến Nô nói qua, nên cũng không rõ ràng lắm.

Chỉ là hắn cũng biết, những lời Dương Kim Liên nói này chỉ là chữa cho nên liền cười nói:

Việc này đều là do (cách gọi vợ thời cổ) lo liệu, ta cũng không rõ lắm. Tuy nhiên chỉ là tạm thôi, qua một thời nữa sẽ lại tiếp tục.

Thì ra là thế!

Dương Kim Liên rụt rè chào:

Vậy nô cáo từ

Dương nương tử đi thả. Đúng rồi, phúc kia có muốn ta giải thích rõ với Lý Tú Tài không?

Không cần, không cần...

Dương Kim Liên giống như chạy nạn bước đi thật

Nhìn bóng dáng thướt tha đầy bối rối của nàng, Ngọc Doãn không kìm nổi bật cười, đi.

Hắn đại khái có thể đoán ra tình huống này...lại liên tưởng thái độ hôm qua của Lý Quan Ngự, là gã khốn kia tuông.

Một đại nhân lòng dạ hẹp hòi.

Nếu thật sự thì nên hỏi rõ ràng, làm như vậy rõ ràng là làm cho tiểu nương tử của mình bị kẹt ở giữa, rất xấu hổ.

Tuy vậy, có liên gì đến ta đâu?

Ngọc Doãn vậy liền bỏ qua này.

Về đến nhà, hắn quần áo, tiếp qua tường viện đi vào bãi đất rau của Quan Âm viện, tìm luận bàn với Lỗ Trí Thâm.

Không thể không nói, luận bàn với Lỗ Trí Thâm khiến Ngọc Doãn thu hoạch khá phú.

Vốn bên Bào Đình Bát Pháp kia lỗi thời, không thích hợp sử dụng chiến nữa, dần dần bị loại bỏ, Ngọc Doãn khi giao với Lỗ Trí Thâm, Bát Pháp đã không được đến, không được đơn giản hóa, thu hoạch được nhiều.

Mỗi một lần giao đều đến cho hắn gặt hái mới.

Một qua như vậy, Ngọc Doãn vẫn bận rộn, vẫn vất vả.

Ngày mười hai tháng tám Liễu Thanh theo đôi thương rời khỏi Đông Kinh.

Vốn định mười chín tháng tám mới đi nào biến cố đột nhiên xảy ra khiến Liễu Thanh không thể không đi. Chỉ là đi lại làm cho Ngọc Doãn nhẹ nhõm. Bởi vì mấy này thành Khai Phong dần dần tĩnh lại, chỉ để lại quân phổ và sai dịch phủ Khai Phong đi tuần Cẩm quân Đông Kinh phụng mệnh ra khỏi thành, thiết lập kiểm soát đường, không khuếch phạm vì kiểm ra dần dần tới gần Mưu Đà Cương.

Nếu hoãn hai chỉ sợ cũng sẽ ra biến cố.

Liễu Thanh xuất phát lại bớt đi cho Ngọc Doãn một cái họa tâm phúc.

Mà hơn là lần này Liễu Thanh xuất phát cũng là do môn hạ Thị Thái tử Bạch Thị Trung sai khiến, muốn đi biên ải tìm tốt.

theo Cao Sùng, Vương Mẫn Cầu và mười mấy lên đường vào đội thương, bảo vệ tiền tài châu báu cho họ.

Hộ tống đám Liễu Thanh xuất phát còn có đám Ngưu Cao, Sài Lâm. Tuy rằng Ngưu Cao chưa Cao Sùng lâu nhưng lại cực kỳ thân thiết với nhau. Cao Sùng võ cao cường, đường nhiên Ngưu Cao thích làm nên thường qua lại, hệ hai rất tốt. Đối với Liễu Thanh mà nói, có Cao Sùng đi theo bảo tiêu, hơn nữa cộng thêm Vương Mẫn Cầu và mười mấy thì càng thêm yên tâm.

Đặc biệt khi nhìn thấy Cao Sùng sử dụng đại thương thì càng tưởng hơn.

Bình khí của Cao Sùng là một cây thương.

Nói là đại thương, không bằng nói là một cây thương lớn, đường kính ước chừng 10mm, dài chừng ba thước, nặng 99 cân.

Lần đầu tiên Ngọc Doãn nhìn thấy cây thương lớn này thì cũng hoảng sợ.

Hắn cảm lên có chút nặng

Theo lời Cao Sùng, cây thương lớn này là khí tổ của gã, không có thần lực không thể sử dụng được.

Ngọc Doãn cảm thấy cây thương này quá nặng nhưng ở Cao Sùng lại nhẹ bằng như không cần dùng khí lực gì.

Có một như thế đi theo đội thương, sao Liễu Thanh không yên tâm chứ.

Nếu không biết hệ giữa Cao Sùng và Ngọc Doãn, thậm chí Liễu Thanh còn muốn mời chào Cao Sùng rồi.

Nếu sớm biết Thập Tam Lang có bản lĩnh như thế, từ lúc ở Châu Kiều làm khiếu phụ đã mời chào hắn rồi, vô cơ để Tiểu Ất hiệu dụng.

Ngọc Doãn chỉ cười không nói gì.

Duyên phận giữa với có đôi khi thật sự kỳ diệu.

Lúc Ngọc Doãn cũng không nhìn ra bản lĩnh của Cao Sùng, vốn chỉ là dùng, nào lại được một lực sĩ. So sánh động cơ Ngọc Doãn tìm Cao Sùng thậm chí còn đơn thuần hơn cả so với Dương Tái Hưng. Tình cảm giữa Ngọc Doãn và Cao Sùng cũng đơn thuần hơn Dương Tái Hưng rất nhiều. Lúc sắp chia Ngọc Doãn không nói bất cứ lời nào với Cao Sùng, nhưng thực tế, những lời căn dặn đã thông báo rồi, mà lòng hai cũng vô cùng hiểu rõ.

Cao Sùng dắt Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, chấp với Ngọc Doãn rồi lên

Ngọc Doãn cũng đáp lễ, mỉm cười, không hề nói gì.

Lần này đi Mạc Bắc, cũng không biết lúc nào về, Cao Thập Tam Lang sẽ có thành tựu đến bậc nào?

Trong lòng Ngọc Doãn theo sự kỳ vọng theo đoàn xe Cao Sùng càng lúc càng xa, hắn hít sâu một hơi, cũng lên đi vào thành Khai Phong.

Cao Sùng đi rồi!

Tiền tài châu báu phỏng kia cũng đã rời đi.

Nhưng Ngọc Doãn không chút nào thấy thoải mái, bởi vì qua ba nửa sẽ là số đầu tiên của Tuần San thời đại Đại Tổng phát hành.

260. Chương 259: Tiếng Nói

Ngày mười lăm tháng 8, thu.

Thời tiết không đẹp, sau giờ Sứ lại có mưa nhỏ tí tách.

Mưa không lớn nhưng lại khiến đường phố vô cùng ẩm. Tuy nhiên dù là có mưa, cũng không thể cản tiểu thương của phủ Khai Phong.

Trời còn chưa sáng, cửa thành Khai Phong đã tụ tập rất nhiều

Đã qua giờ mẹo, Yến Anh rửa mặt bằng thường phục, đi vào sương phòng.

Trên bàn đã bày sẵn đồ ăn vô cùng đơn giản, một chén cháo, bốn cái bánh bao, cộng thêm hai đĩa thức nhắm.

Yến Anh đã không phải Phủ doãn Khai Phong. Tháng tư, ông đã bách đãi buộc tội, nói kh đảm nhiệm Phủ doãn Khai Phong làm việc bất lực, thế cho nên phó xá sầm uất xuất hiện vụ án giết Cái gọi là vụ án giết ở phó xá sầm uất chỉ là một La Tứ Lục cầm dao chém Ngưu Bảo Lượng.

Nhưng Tiểu Khôn âm thầm thao tác, vụ cầm dao giết phó xá sầm uất lại thành lỡ giết

Bách đãi buộc tội, mặc dù khiến Yến Anh bị bãi chức Phủ doãn Khai Phong nhưng không thể làm thương gân cốt của ông. Theo đó, Yến Anh liền cực kỳ khiêm tốn, ở mãi nhà, thậm chí không qua lại với bất cứ nào. Không bao lâu, ông lại được Hoàng đế Huy Tông một lần nữa dùng, đảm nhiệm Long đồ các học sĩ. Không bao lâu thuận lợi vị Hộ Bộ Thượng Thư.

Chức vụ Hộ Bộ Thượng Thư này bị rất nhiều nhòm

Tỷ như Hộ bộ Thị Đường Khác kia đối với vị này như hổ rình mồi, thậm chí không tiếc số tiền lớn đi môn lộ Thái Tử Triệu Hoàn có thể được thăng tiến. Nào đúng là đi cạy nhờ Triệu Hoàn, khiến Hoàng Đế Huy Tông vốn coi đã lập tức đổi chủ ý, bổ nhiệm Yến Anh đảm nhiệm chức Hộ Bộ Thượng Thư, khiến cho Đường Khác càng hận Yến Anh thấu xương.

Tuy nhiên, dù hận thì có sao? Ai bảo vào thời khắc mấu chốt nhất thì lại đứng nhằm phe phái.

Sau khi Yến Anh vị Hộ Bộ Thượng Thư, biểu hiện vẫn khiêm tốn như cũ.

Hôm qua tức đến, hôm qua Quan Gia không hội cũng khiến cho Yến Anh có được một buổi sáng nhàn hiếm có.

Mưa vẫn còn rơi tí tách, gõ vào mái hiên, lên những âm khe khẽ.

Yến Anh xuống bên bàn ăn, đang chuẩn bị dùng cơm lại phát hiện một tờ giấy đặt bàn.

Ông nhăn mày lại nhưng cầm lên mở ra, đập vào mắt là một hàng chữ to: Tuần San thời Đại Đại Tổng. Dưới sáu chữ này còn có ba chữ nhỏ “Số ra đời”. Đầu đề báo có ghi Năm Tuyên Hòa thứ sáu Giáp Thân, Giáp tử tháng Mậu Thân, thích hợp cưới hiền tể, cầu phúc, cầu tự. Kỵ khai mở nhà kho làm bếp, xuất hành.

Yến Anh lập tức mỉm cười.

Quan nhân, cười gì đó?

Người nói chính là thê tử của là Yến Anh vừa lúc từ phòng đi tới.

Yến Anh giờ tờ báo lên:

Đám Lý Đại Lang vẫn chưa từ bỏ ý định, lúc thì làm Công báo Khai Phong, lại làm Tuần Thời đại Đại Tổng. Tuy nhiên cái tên này có vẻ hơn hẳn cái đầu.

Hơn nữa nhìn kết cấu cũng có tác hơn.

Chỉ có điều chữ này... không biết là bút tích của nào, rất có cách phóng khoáng giống như tự thành một phái riêng, không giống gia đương thời lắm.

Phu nhân vậy cũng cười.

Lúc Lý Dật Phong làm Khai Phong công báo, mất cả chì lẫn chài, ai ai cũng biết.

Lương Khê tiên cũng thật là, sao lại để bọn họ càn quấy như thế.

Công báo như này đầy đường, sao đám Thái Học Sinh lại đi làm thêm cái này nữa chứ. Yến Phúc, thứ này từ đâu đến vậy?

Ngoài cửa một lão già đi vào, vội đáp:

Hồi phu nhân, đây đưa nước sáng sớm đưa tới.

Tiểu nhân cũng không biết là cái quái gì, thấy đó viết chữ, còn tưởng rằng là có gửi cho lão gia, nên đặt ở đó. Nếu không thì để tiểu nhân vứt đi.

Càn quấy!

Lão già kia còn chưa dứt lời, lại Yến Anh quát lớn một tiếng.

Trên này còn có bài viết của Ngô lão đàm, sao có thể vứt đi được?

Ngô lão đàm, là thúc phụ Ngô Cách, cũng là lục thế tôn Ngô đình Tộ thần đầu Tổng, đồng thời còn là môn đồ Hoàng lão rất có vọng, giỏi nho thuật, thích vớ Hoàng lão, ở những năm cuối Bắc Tống cũng là vọng ẩn sĩ vô cùng có vọng.

Rất nhiều thậm chí bao gồm cả Hoàng đế Huy Tông cũng là cực kỳ tôn Ngô lão đàm.

Yến Anh không coi là môn đồ Hoàng lão nhưng lại rất coi học của Ngô lão đàm. Nghe Yến Phúc nói vứt bỏ đi, thì lập tức tức giận. Tuy nhiên, ông cũng biết không được Yến Phúc, dù sao Yến Phúc cũng không biết đó viết cái gì.

Lần này đám Đại Lang cũng thật là liều mạng.

Ngay cả Ngô lão đàm cũng mời đi ra soạn văn, có thể thấy được sự tính toán rất chu toàn. Ừm, việc này nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng nội công báo thì rất có tâm tư, viết rất rõ ràng, hơn rất nhiều so với Công báo Khai Phong.

Yến Anh nói xua ra hiệu Yến Phúc đi ra

Ông cười ha hả với Yến phu nhân, rồi sau đó lại lật một tờ để Xem đưa cho Yến phu nhân.

Yến phu nhân thật ra là môn đồ, của Hoàng lão, nói có bài viết của Ngô lão đàm thì lập tức hưng

Hai vợ chồng ở bên bàn ăn, nhưng lại quên dùng cơm, nhìn tờ báo kia, đọc lành, thỉnh thoảng lại tẩm tặc A?

Sắc mặt Yến Anh mặt đột nhiên biến đổi, ánh mắt lại.

Lúc này, ông đang ở lật nội phụ bản, chính là bài viết nói về Nữ Trực

Bài viết dùng phương thức cực kỳ khoa miêu tả một số cuộc sống tập tính và tập tục của Nữ Trực. Nhưng nhất là, còn giải thích quân chế của Nữ Trực, và tính tàn bạo giết không chớp mắt của Nữ Trực. Đối với bài viết cuối cùng kia, Yến Anh cũng không để ý, sáng suốt nhìn một cái là có thể thấy được, những sự việc kia chỉ sợ một nửa là bịa đặt ra. Quan nhất là, tập tính và quân chế Nữ Trực khiến Yến Anh lập tức cảm nhận được mùi vị không tầm thường.

Hiện đình có hai tiếng nói đối với Nữ Trực.

Một loại là phải cẩn thận, đề phòng Nữ Trực; một loại khác là qua lại tốt đẹp với Nữ Trực, giống như năm đó kết thành đệ chi với nước Liêu. Hai loại ý kiến này mà là chấp không Quan gia dường như càng có hướng giao hảo với Nữ Trực, không chút nào để tâm tới luận điệu Nữ Trực có hiếp, thậm chí còn thể hiện sự bất mãn.

Cũng chính bởi vì nhân này, hiện làm chủ đình là phái hòa.

Bất kể là Bạch Thị Trung, Trương Bang Xương là Ngự Sử Đại Phu Phạm Tông Doãn đều tán thành kết với Nữ Trực, đó lại còn có chủ nhượng ra một vài thổ địa, đổi lấy tình hữu với Nữ Trực, thì mới đạt được kết quả kết đạt tới nhiều thể hệ.

Yến Anh đương nhiên coi thường không thèm để ý đối với việc này.

Làm sủng thần của Hoàng đế Huy Tông, lúc này Yến Anh nhất định phải đứng bên Hoàng đế Huy Tông.

Cho nên ở đình, dưới mọi tình huống đại đa số Yến Anh đều là mặc ít lời, càng không dễ dàng phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Phần này được đăng ở mặt sau cùng của tờ báo, bài viết này phần lớn là viết về tục gì đó ở phố phường thành Khai Phong, đó cũng bao gồm một ít đồn, tức vỉa hè. Nói thí dụ như Hành Thủ từ lâu nào đó gặp riêng tình là từ lâu nhà ai lại tăng thêm tiết mục mới, còn có rượu và đồ ăn mới...nhưng cũng khiến ta cảm thấy hứng thú.

Nhưng bài viết về Nữ Trực lại đột ra hiện ở giữa đồng tức vỉa hè.

Nếu thường sẽ coi bài viết này như một củ để đọc, nhưng nếu có lòng thì có thể hiểu ra ảo diệu đó.

Yến Anh không khỏi lâm vào tư.

Phía sau bài viết này lại ẩn chứa nội gì?

Từ bề thì ta không nhìn thấy có gì khác lạ bài viết này.

Mà cũng không biết viết Ngọc Đông này là thần thánh phương nào, dùng phương thức kể xưa để thuật sự hiếp của Nữ Trực, mà phái hòa kia lại chẳng làm được cái gì. Dù sao Bắc Tống là một thời kỳ cực kỳ mở rộng, có luận, ta kể xưa, dựa vào cái gì nói ta bụng dạ khó lường? Nhưng vấn đề là, nếu bài viết này đã đi, chắc chắn sẽ tạo thành một cơn sóng ở phố xá. Ít nhất dân chúng này có thể nảy mâu thuẫn đối với Nữ Trực.

Như vậy ở đình, tất lại sẽ xảy ra một hồi

Quan nhân, sao lại nói vậy?

Yến Anh bỗng dưng tỉnh táo, lấy lại tờ báo Yến phu nhân, đi ra

Quan nhân, đang mưa còn định đi đâu?

Ta muốn đi ra một chút.

Nhưng...

Không đợi Yến phu nhân nói Yến Anh đã vội vàng đi qua nội đường.

Yến phu nhân mày nhú chặt, một lúc lâu, đột nhiên gọi Yến Phúc:

Yến Phúc, lát lão gia đi ra hãy đi theo nhé.

Yến Phúc lên tiếng, vội vàng rời đi.

Yến Anh quần áo, cầm tờ báo kia đi thẳng đến cửa lớn.

Yến Phúc cầm hai cái ô kính chờ ông.

Lão gia định đi đâu?

Thành Khai Phong lúc này chỗ nào náo nhiệt nhất?

Yến Phúc vậy ra, vội lời:

Lúc này náo nhiệt nhất chính là quán

-Vậy quán nào đông đến nhất?

Yến Phúc một chút:

Nếu đông nhất, có lẽ chính là Tang Gia lầu của Tang Gia tử.

Vậy thì đi Tang Gia lầu.

Yến Anh nói nhận lấy cây dù Yến Phúc, nhìn mưa nhỏ rồi đi ra khỏi nhà.

Trên thực tế, hôm không chỉ riêng Yến Anh nhận được Tuần Thời đại Đại Tổng, mà còn có rất nhiều nhận được tờ báo này.

Khi Yến Anh đi vào Tang Gia lầu, phát hiện Tang Gia lầu thịnh vượng.

Trên đại sảnh đầy khách nhân.

Nhìn cách ăn mặc, giống như đều là những thương nhân cùng đọc sách có chút thân phận và địa vị, đó có không ít đó.

Yến Anh vừa tiến đến, liền có chào hỏi ông.

Ông nhìn theo tiếng chào, thấy lầu hai Tang Gia lầu có mấy dựa vào Trong đó có một Yến Anh cũng đó là Tần Cối vừa bổ nhiệm Ngự Sử Trung Thừa. Tuy nói chức vụ Ngự Sử Trung Thừa không bằng chức Hộ Bộ Thượng Thư của Yến Anh, nhưng sau lưng chính là Bách Đài, khiến Yến Anh cũng không dám chậm liền chấp với Tần Cối, đi lên lầu hai.

Sao Hội Chi lại ở đây?

Chắc Hương Yến tiên không biết, ta có thói sáng sớm mỗi đều tới Tang Gia lầu ăn điểm tâm.

Ha hả, chắc Trạch Chi cũng không xa lạ gì Yến Đồ Long, đây là Tử Dĩ, là nhân sĩ Khai Phong, bằng hữu tốt của ta, đang làm việc tại Khang Vương phủ.

Trạch Chi, tên là Từ Xứ Nhân, năm Thần Tông Nguyên Phong đỗ tiến sĩ, đảm nhiệm Tông chính tự thừa, Thái Thường Tiến sĩ.

Mà tên là Tử Dĩ, tên là Hàn Công Duệ, không biết với Yến Anh, địa vị và thân phận thấp hơn so với Tần Cối Từ Xứ Nhân. Vốn Yến Anh không tới thì địa vị Tần Cối là lớn nhất, nhưng khi Yến Anh đến, thì liền vào vị chủ.

Tần Cối liếc mắt nhìn tờ báo Yến Anh, không khỏi cười nói:

Sao Yến Đồ Long cũng đọc Tuần Thời đại Đại Tổng?

Không phải Hội Chi...

Yến Anh ra, vừa mới mở miệng, đã thấy Từ Xứ Nhân cũng lấy ra một tờ báo từ bên cạnh.

Cũng không biết ai đưa tới Tuần Thời đại Đại Tổng này, ta với Hội Chi sáng sớm đến đây ăn điểm tâm, vừa mới xuống thì có hầu tờ báo này đến, nó là miễn phí, mỗi bàn một bản. Trang đầu còn có bài viết của Ngô lão đam, thật sự khiến ta sáng mắt.

Không ở Tang Gia lầu cũng có tờ báo này?

Yến Anh hơi nhăn mày lại, lòng không khỏi lại thêm phân hoặc.

Ông đang định muốn mở miệng, chợt bàn bên có vỗ án nói:

Người Nữ Trực quá tàn, giết ăn thịt sao?

Đúng vậy a, kia chỉ biết là Nữ Trực lợi hại, không lại tàn như vậy.

Bất là thức ăn, có khác gì cầm thú đâu?

Mẹ lũ tặc Trực, mà Ngọc Đông này viết không khoái chút nào, cả một cuốn báo mà chỉ viết có một nửa, lại còn cái gì hạ hồi phân giải, thật sự đáng giận.

Đúng vậy, quá không thoải mái.

Những đọc sách mồm năm miệng mười thảo luận.

Nội cũng chỉ Tuần Thời đại Đại Tổng.

Yến Anh đầu nhìn, thấy những kia ăn mặc giống học thư viện nhưng lại không biết là Thư viện nào.

Hội Chi, đọc tờ báo này chưa?

Ừ, đọc rồi.

Không biết gì?

Tần Cối cười nói:

Có thể thấy thế nào chứ, chỉ là một vài thư chiếu tư liệu lịch sử Lương Tấn để biên soạn, thật không ra gì cả. Tuy nhiên bài viết của Ngọc Đông này thật sự là có chút tâm tư. Ít nhất hẳn hiểu biết về tập tục và quân chế của Nữ Trực

Chắc là từng qua lại với Nữ Trực, nhưng cách nói có chút giật gân, không lịch sự.

Yến Anh lại không nói lời nào, mà nhìn lại Từ Xứ Nhân.

Từ Xứ Nhân này cũng tuần lã, nhiên làn da lại quá đen, cho nên có gọi gã là Hắc tử. Gã vốn là Cốc Thục Ứng Thiên, chính là Thương Khâu tỉnh Hà Nam đời sau. Giữa năm Đại Quan, từng biết Vĩnh Hưng Quân, phản đối Đồng Quán ...kể từ đó, làm cho thương nhân không thông, lại sẽ tạo thành giá hàng nâng lên, cũng bởi vậy, gã đắc tội Đồng Quán, suýt nữa bị giáng chức làm thứ dân. Cũng bản hân thẳng, Hoàng đế Huy Tông cũng biết nên có chút tán thưởng với gã.

Thấy Yến Anh nhìn mình, Từ Xứ Nhân mặt nói:

Văn của Ngọc Đông rất có ý tưởng.

Ồ?

Hội Chi có kỳ văn này đường, cách nói có chút giật gân.

Trong hợp đó ta lại thấy được nội tâm của hẳn sầu lo, hẳn dùng bài viết nhìn như đường này để nhắc nhở, Nữ Trực thành tính, mà diệt Liêu, quả sẽ không bỏ qua như vậy. Giữa Đại Tổng ta và Liêu sớm muộn gì sẽ có một chiến.

Đây chỉ là một chút phán đoán, chỉ sợ không ổn đâu.

Hàn Công Duệ vẫn không nói năng gì, lúc nói lại khác ý kiến với Từ Xứ Nhân.

Sắc mặt Yến Anh không chút đổi, cầm một cái bánh bao, sau khi uống một đợt nhiên cười nói:

Bánh nhân thịt này thật

Tần Cối nói:

Bánh bao Lầu Tang Gia vẫn luôn nổi

Bài viết của Ngọc Đông hết sức vô lý, nhưng dụng tâm kín đáo, chỉ dựa vào bài viết này, chỉ sợ cũng khó nói rõ ràng.

Yến Anh ăn bánh bao, hạ giọng nói:

Chỉ là công báo hôm Không đúng, là Tuần Thời đại Đại Tổng thật sự có chút ý tứ. Một tờ báo nho nhỏ mà tiếng nói không hề tầm thường, chúng ta vẫn nên sát một chút rồi phán đoán luận sau.

Ba Tần Cối sau khi không khỏi cùng gật đầu!

261. Chương 260: Lý Nhược Thủy

Đường Tuấn Nghi Kiều bên Cảnh Linh Tây Cung.

Đây là một tòa viện diện tích ước chừng có mười lăm mẫu lớn nhỏ.

Trước cửa cũng không có ký hiệu đặc thù gì, so sánh với hai khu nhà cao cấp hoa mỹ ở phủ Khai Phong này thì không thể sánh bằng. Tuy nhiên vào cửa thì gặp một đường sâu hút, sau khi qua đường nhỏ thì thấy lầu tạ đình đài xa hoa.

Phòng chính là một tòa lầu các ba tầng, diện tích tổng thể ước chừng hai mét vuông.

Tầng một là phòng tiếp khách, tầng hai là phòng biên tập, tầng ba là phòng hội Ngọc Doãn, Chu Huyền, Lý Dật Phong, Cao Nghiêu Khanh, cùng với Trần Đông Từ Quý Lý Nhược Hư đều tụ tập ở phòng hội châu đầu ghé tai xì xào thảo luận, hoặc mặc không nói gì, thường thức cảnh sắc bên cửa sổ.

Ngọc Doãn chính là đang thưởng thức cảnh sắc kia.

Trong phòng tiếp khách dưới lầu cũng tụ tập rất nhiều

Trong đó có không ít học Trường Thái học, còn có một vài học của Thư viện.

Tiểu Át, sao nhàn thế?

Cao Nghiêu Khanh bước tới đứng bên cạnh Ngọc Doãn:

Tất cả mọi đều lo lắng bất sao lại không nói lời lòng nào chứ?

Nói có tác dụng không?

Việc này...

Ngọc Doãn cười ha hả, lại ném ánh mắt bên cửa sổ.

Mưa đã

Nhưng không vẫn toát lên khí tức áp lực đầy sương mù.

Ngọc Doãn đại thể hiểu sự nôn nóng lòng mọi rất bình thường thôi, lúc Công báo Khai Phong thất bại, khiến mọi nảy sự sợ hãi khó hiểu. Lần này Tuấn San Thời Đại Đại Tổng mặc dù dưới sự chỉ bảo của Ngọc Doãn tiến hành biên sửa chỉnh thể, bất luận là từ bài viết là chủng loại gì cũng được thiết kế tỉ mỉ và ghi chép cẩn thận, có thể nói là rục rờ hẳn lên.

Tất cả mọi rất có lòng cũng cực kỳ kích động.

Nguyên nhân chính vì mọi đã dồn bao tâm vào Tuấn thời đại Đại Tổng này.

Bao gồm Chu Huyền, vốn lúc đầu là tự tại thì hiện giờ cũng vô cùng khẩn

Đầu kỳ Tuấn Thời Đại Đại Tổng tổng cộng ấn ba bản, riêng tính chi phí giá thành cũng gần 800 gần như chiếm một phần ba toàn bộ số tiền của tòa soạn báo. Nếu lúc này đây thất bại, tất nhiên sẽ đến sự ảnh hưởng rất lớn...

Những thứ khác không nói, Chu Huyền có còn bằng lòng dự đó nữa không?

Còn Lý Nhược Hư, Từ Quý nữa, cùng với những Thái Học Sinh, học Thư viện vì tờ báo này mà bỏ ra bao tâm còn có lòng nhiệt tình nữa không? Đây đều là những điều mà không ai hiểu được. Cho nên nói, giờ phút này phòng hội bầu không khí nặng nề. Trước khi chưa có kết quả, tâm mọi đều nặng

Tiểu Ất, ta không hiểu vì sao phải miễn phí như vậy?

Cao Nghiêu Khanh không kìm được hỏi:

Ba bản, đây là ba bản đó. Hao phí rất nhiều tâm sức mất cả chì lẫn chài.

Đúng vậy, chỉ sợ là hao tổn chi phí khó thu hồi lại được.

Chu Huyền đi đến khẽ nói.

Ngọc Doãn mỉm cười:

Một tờ báo, giỏi lắm chỉ bán được hai mươi văn tiền.

Ba bản, tính toán đâu ra đấy, có thể thu hồi được bao nhiêu? Hơn nữa, cho dù là muốn thu phí, sẽ có bao nhiêu ý mua? Có lẽ hai mươi văn tiền này không là gì, nhưng muốn đổi thói đây thì không phải là dễ.

Chẳng lẽ nói cứ chịu thiệt lỗ sao?

Lỗ?

Ngọc Doãn mỉm cười:

Theo ta thấy, chưa chắc sẽ thua lỗ.

Chỉ giáo cho?

Các cũng biết, vì sao lần này tờ báo ta lại nhấn mạnh đề cử ca vũ và mỹ thực của Thiên Kim Nhất Tiểu Lầu không?

Còn nữa, rằng ta và để mọi biên soạn những đồn này, là để mọi chê cười?

Chẳng lẽ...

Ta đã nói với Trương cô nương và Đới chương quỳ của Thiên Kim Nhất Tiểu Lầu rồi, từ hôm đi, vòng ba nếu lợi nhuận của Thiên Kim Nhất Tiểu Lầu tăng cao ba phần, thì bọn họ sẽ xuất ra ba cho chúng ta. Từ về sau mỗi một tập đều nhắc đến ca vũ và mỹ thực của Thiên Kim Nhất Tiểu Lầu.

Chính là bởi vì miễn phí, cho nên mới có thể nhiều.

Đợi sau khi bọn họ tạo nên thói này, thì thu phí cũng không muộn.

Đừng quên, Đại hội thi đấu hoa khôi còn hơn bốn tháng nữa là bắt đầu, từ hôm đi, việc đấu giữa các tửu lầu sẽ vô cùng kịch liệt. Bọn họ càng đấu càng kịch liệt, thì chúng ta càng có lợi. Chỉ cần phía bên Thiên Kim Nhất Tiểu Lầu kia có hiệu quả, thì ta định sẽ thêm năm bản nữa, còn sẽ miễn phí đến cuối năm... Ha ha, lúc đó tình huống sẽ thế nào.

Chèn quảng cáo vào đó!

Trong Tuần Thời Đại Đại Tổng có mấy bài viết về mỹ thực ca vũ đều từ Thiên Kim Nhất Tiểu Lầu.

Lúc đầu, mọi còn tưởng rằng Ngọc Doãn làm như vậy là nể mặt mũi Lý Dật Phong, thật không này đã có hiệp riêng với Thiên Kim Nhất Tiểu Lầu. Trung bình Mỗi tháng bốn kỳ, bình ba phí quảng cáo, mỗi kỳ có thể lời được gần 800 có khoản tiền này, đủ để việc hàng của tòa soạn báo.

Về phần ba bản năm bản, nói cho cùng cũng không khác nhau mấy.

Cao Nghiêu Khanh sau khi thì hai mắt lập tức sáng lên.

Nhưng không đợi mở miệng, lại Chu Huyền nói:

Lần này Tiểu Ất định cược nào là hoa khôi?

Cái này...

Ha hả,ta ta nói, Từ Bà Tích ở Phan Lầu chính là môn hạ của Tiểu Ất.

Đêm nói Từ Bà Tích mở hát”Mẫu đơn đình” của Tiểu Ất, vừa lúc muốn đi cổ vũ. Đến lúc đó sẽ tìm Tư Mã Tĩnh kia gõ được cửa hẳn ta năm mới được.Ừm, kỳ tiếp theo, chúng ta làm “Mẫu đơn đình”, Tiểu Ất thế nào?

Nhân tài, gã này quả thực là nhân tài mà!

Ngọc Doãn sau khi biết thế giới giải này đưa thật thật giả giả, nói ra là thủ đoạn lằng xê.

Thật không Chu Huyền lại có thể nắm bắt được chuẩn xác đến vậy, có thể mượn thủ đoạn lằng xê thông để làm đường phát tài.

Sự thật là Chu Huyền đã có cảm khi vừa rồi Ngọc Doãn giải thích.

Nếu Thiên Kim Nhất Tiểu lầu có thể, như vậy một hai tửu lầu lớn nhất phủ Khai Phong là Phan Lầu cũng sẽ không cự

Về phần lầu Phong Nhạc?

Nếu bọn họ ý đưa tiền đến, cũng không thể không được.

Nhưng nếu Chu Huyền đã chủ động đến tìm bọn họ, tất nhiên không thể đồng ý.

Ngọc Doãn còn nhớ đó, Bạch Thế Minh đã làm những gì, thật sự chọc giận Chu Huyền và Cao Nghiêu Khanh. Người đem Ngọc Doãn thành buôn bán nhỏ, chúng ta đây có hệ không tệ với Ngọc Doãn, giao tình rất tốt, cái này nên tính thế nào đây?

Tuy nói sau này Mã Nương Tử đã phải đến lỗi đám Cao Nghiêu Khanh, nhưng Cao Nghiêu Khanh và Chu Huyền không để ý tới.

Cao Nghiêu Khanh làm việc bởi Chu Huyền.

Mà Chu Huyền lại làm việc cho Thập Bát Tỷ Chu Tuyền. Thập Bát tỷ nói, lầu Phong Nhạc kia thật sự là ác tâm.

Chu Tuyền thân là muội muội của Thái Tử Phi Chu Liễn, đương nhiên sẽ không nói ra lời gì quá phận. Một câu “ác tâm” cũng đủ biểu đạt ác cảm của nàng đối với Lầu Phong Nhạc. Thế cho nên Chu Huyền và Cao Nghiêu Khanh mặc dù có lòng đi tới Lầu Phong Nhạc “Lương Chúc”, nhưng vẫn kìm chế lại. May mắn Ngọc Doãn còn có “Mẫu Đơn đình”, hôm sắp lên sân khấu.

Nghĩ chắc cũng không kém.

Ngọc Doãn lúc này mới nhớ tới này là buổi diễn đầu của “Mẫu Đơn đình”.

Từ Bà Tích đã qua thời học tập cũng đã chính thức được Thượng Thánh hành thủ cho hạnh đặc biệt khởi xướng công kích mãnh liệt này.

Tam ca, nếu không chúng ta đi nhé?

Sao vậy, không đặt nhà sao?

Không...

Cao Nghiêu Khanh lập tức vui vẻ:

Người không có dự định gì thì giờ đi đi, nếu không không có chỗ nữa giờ.

Lúc này không phải là lên đài diễn nhưng Tiểu Ất hiện giờ khí thật lớn, hơn nữa những qua đã lưu “Mẫu Đơn đình” phổ xá đã khiến vô số lập tức kích động.Đêm Phan lầu này không có chỗ nào đâu.

Vậy làm sao bây giờ?

Cao Nghiêu Khanh và Chu Huyền nhìn nhau, không khỏi cùng cười.

Tiểu Ất thường rất thông sao lúc này lại vậy?

Cứ đi theo chúng ta, chẳng lẽ Phan lâu không cho vào...

À, nói cũng đúng.

Ba ở bên cửa sổ thì thầm nói chợt lúc đó thấy dưới lầu có những tiếng ồn ào.

Bất giác đã vào giữa

Vài niên từ dưới lầu chạy lên, vừa vào cửa đã hưng phấn kêu to:

Thành công rồi, thành công rồi, lần này thật sự thành công rồi!

Sao, rốt cuộc thế nào?

Sáng sớm hôm Lầu Tang Gia, Lý Gia lâu, còn có những quán lâu tảo thực khác cũng đang thảo luận Tuần thời đại Đại Tổng của chúng ta. Mới vừa rồi cửa hàng Cao Dương, cũng có vì Tuần thời đại Đại Tổng mà còn chấp...Ngoại một hai bản được gửi tới các hộ gia đình chưa nhận được tức ra, thì còn lại 800 bản ở các tủ quán đã được phát ra hết. Vài vị giảng sử tiên ở vài tòa lầu Lý Ngõa tử và Trung Ngõa Tử đều là những thư Tuần Đại Tổng của chúng ta, ảnh hưởng vô cùng tốt.

Vài niên này vừa dứt lời, đầu cầu chợt có tiếng ồm:

Ca ca, những qua các làm bao nhiêu việc, dồn bao tâm thật sự đáng giá rồi, bên đường phố rất tán thành đối với Tuần San Thời Đại Đại Tổng chúng ta.

Nhược Băng, tới rồi ư!

Thanh niên vội nhường đường, thấy bậc có một niên đứng đó.

Xem tuổi ước chừng dưới ba mươi, tú, khí chất nho nhã.

Gã cao 172cm, hơi gầy gò, nhưng cặp mắt lại sáng rực như sao, toát lên khí tức mạnh mẽ, đứng ở nơi đó giống như một cây cổ cao khiến ta kính nể.

A, sao tiến sĩ lại đến đây?

Cao Nghiêu Khanh và Chu Huyền, thậm chí bao gồm cả đám Lý Dật Phong, Từ Quỹ đều tiến lên thi lễ với đó.

Ngọc Doãn không biết này, nhưng nhìn giữa hàng mi của gã có vài phần giống Lý Nhược Hư, đầu tiên là hần ra, rồi chợt hiểu: Có lẽ đây chính là Lý Nhược Thủy, là vị “Nam Triều nhất nhân” lịch sử, sư đệ của Lý Nhược Hư?

Lý Nhược Thủy là Quảng Bình Khúc Chu, lúc học ở Thái học viện đã đỗ tiến sĩ.

Năm Tuyên Hòa Huy Tông thứ tư, làm Nguyên Thành Ủy, từng sáng tác “Bộ đạo thành”, cũng là bài văn đầu tiên mà đám Tống Giang ghi chép lại. Sau được điều động đến làm Tư Lục Bình Dương Phủ, giảng dạy ở Tế Nam Phủ. Đầu năm Tuyên Hòa thứ sáu, làm chức Tiến sĩ Trường Thái học.

Nói một cách khác, đó là giáo sư Đại Học.

Viết đến đây, có lẽ sẽ có hỏi, Lý Nhược Hư vẫn là Thái Học Sinh, vì sao đệ đệ của gã lại là tiến sĩ Trường Thái học?

Điều này đúng là cũng không rõ ràng, chỉ có thể nói Lý Nhược Thủy tuệ thiên tư, có lẽ là tài năng bẩm Hồn nữa học vấn này ai thành đạt thì đó là bề không liên đến tuổi tác và bối phận. Đồng thời, Lý Nhược Thủy cũng là kiên định phải chủ chiến.

Lý Nhược Thủy cười nói:

Lúc ca ca viết văn, ta còn cảm thấy không ổn.

Không sớm hôm ta đi tới Lý Gia lâu, gặp rất nhiều đan thảo luận về Tuần thời đại Đại Tổng này. Vì thế cũng đọc một bản, cũng đã đọc phụ bản cuối cùng, đã thấy bài “Tây Hành Ký” kia, cảm xúc thật sâu sắc. Hôm đến, một là chúc mừng ca ca, tâm đã không hề lãng phí; thứ hai là muốn gặp vị Ngọc Tiểu Ất đã thiết lập ra Tuần San Đại Tổng.

Thứ ba, là muốn bàn luận với vị Ngọc Đông kia. Nhưng không biết vị Ngọc Đông này rốt cuộc là ai?

Lý Nhược Thủy nói làm mọi ra.

Chợt mọi phá lên cười to, Trần Đông đứng bên cạnh Lý Nhược Thủy thì đỏ bừng cả mặt.

Đã quên nói một câu, Trần Đông là học của Lý Nhược Thủy.

Ngọc Doãn Lý Nhược Thủy nhắc đến mình, liền bước lên

Tuy nhiên khi Lý Nhược Thủy nói “Văn Ngọc Đông” thì cũng không nhịn được cười.

Các cười gì vậy?

Về mặt Lý Nhược Thủy mờ mịt, mãi mà không hiểu tại sao mọi lại bật cười.

Lại Trần Đông nhăn nhó nói:

Hồi ân sư, bài viết đó là học viết, nhưng tư tưởng của bài viết đó lại gốc từ Tiểu Ất. Lúc Tiểu Ất từng ở Mạc Bắc, biết với Nữ Trực, nên hiểu rất sâu sắc.

Hắn viết chữ đẹp, nhưng hành văn thì không giỏi, nên tìm học để viết hộ.

Tuy nhiên bài văn kia phần nhiều là mượn lời từ Tiểu Ất, học không đóng góp sức là bao.

Nếu đổi lại là hậu thế, những việc nổi bật như này không thể nhượng cho khác, nhưng Trần Đông lại vô cùng thành thật.

Lý Nhược Thủy cũng biết Ngọc Doãn nhưng nói cho cùng cũng không hiểu nhiều lắm.

Gã biết Ngọc Doãn phần lớn là từ các câu đường phố, hoặc là từ Lý Nhược Hư nhiên nhắc đến.

Lý Nhược Thủy biết, Ngọc Doãn đàn giỏi, được xưng là Khai Phong đệ nhất Kê Cầm, tài phi phàm, cả đám Thái Nhạc thự tiền sĩ tâm cao khí của Thái Nhạc Công thự cũng phải cúi đầu nhận thua; hắn như đọc rất nhiều sách, cho nên mới có thể sáng tác được bài “Đăng Đại”, đồng thời lần giải từ của hắn còn được lưu khắp đầu đường cuối Khai Phong; thư pháp hắn cũng không tệ, tiêu đề báo Tuần Thời Đại Đại Tổng cũng là do hắn viết, rất có phạm thành một phái tông sư riêng...

Ngoài ra, Ngọc Doãn giỏi võ

Từng đánh bại Lã Chi Sĩ, đó không lâu còn chạy tới khiêu chiến với Ngự Quyền quán, là một cao thủ.

Trong nhà hắn dường như có nhiều tiền tài, hơn nữa cũng có chút kiến thức, Tuần Thời đại Đại Tổng này là do một hắn thiết kế, cũng đầu tư một món tiền khổng lồ vào đó.

Tóm lại, Ngọc Doãn ở của Lý Nhược Thủy đã định là một nhân vật một đa tài đa giống như vị Bạch tướng.

Nên khi Trần Đông nói như vậy, nhận thức của Lý Nhược Thủy đối với Ngọc Doãn lại tăng lên một bậc: đây đối là vị ẩn sĩ!

Một vị ẩn sĩ núp phố xá.

Người khác có lẽ nhìn sách ” Tây Hành Ký” sẽ là Ngọc Doãn nói đường.

Nhưng Lý Nhược Thủy lại nhìn được sự sầu lo của Ngọc Doãn đối với Nữ Trực. Người Nữ Trực giả dối, không hề tín cang thành tính, tàn đến cực điểm. Cộng thêm Nữ Trực thượng võ đầu tàn nhẫn, cực kỳ hiếu chiến! Một chủng tộc như vậy sao có thể sống hòa bình với Đại Tổng, bình vô sự chứ? Từ xưa đến và sói, sau đều là kẻ địch.

Nhược Băng, đây chính là Tiểu Ất.

Lý Nhược Thủy theo hướng chỉ của Lý Nhược Hư, thấy Ngọc Doãn đang nhìn mình.

Liền không nói năng rườm rà bước tới, đánh giá Ngọc Doãn dưới một lượt đột nhiên cười nói:

Mỗ từng cái tên Tiểu Ất, mà vừa gặp, quả nhiên bất hư Mỗ có một yêu cầu quá đáng, kính Tiểu Ất có thể thành toàn.

Ngọc Doãn hoảng sợ, vội lời:

Nhược Băng tiên mời nói.

Lý Nhược Thủy nói:

Ta muốn cũng viết bài tòa soạn giống như ca ca ta, không biết có được không?

262. Chương 261: Cường Hạng Chu Tam Lang (1)

Vì chờ đợi tức, rất nhiều đã không ăn gì.

Ngọc Doãn thì đến khá sớm, nhà còn có nấu cơm nên đã ăn rồi, còn những khác hầu hết là chưa ăn gì.

Đã qua chính tất cả mọi đều đói bụng.

Dù là Ngọc Doãn cũng thấy khá đói. Cũng khó hần, rằng đã ăn sáng nhưng sức vận động của hần không ít hơn khác, bình thường luận bàn với Lỗ Trí Thâm ra, buổi sáng hần còn công, rồi còn đi lò mổ giết heo, lực tiêu hao thật lớn. Hơn nữa sức ăn của Ngọc Doãn cho nên cũng cảm thấy rất đói. Cao Nghiêu Khanh lập tức lên báo mọi đến một tữu lâu ở đường Tuần Nghi Kiều ăn uống, coi như là ăn mừng.

Bữa tiệc này dù sao cũng phải mấy chục có chút lãng phí.

Lý Dật Phong nói, nhưng thật sự cũng đói không kém khác.

Cũng khó nói như vậy, thật sự là chi tiêu quá nhiều rồi. Lý Dật Phong rất lo lắng sợ tiền Ngọc Doãn không chống đỡ được nữa.

Vẫn là Cao Nghiêu Khanh thừa dịp mọi không để ý liền nói kế hoạch của Ngọc Doãn cho Lý Dật Phong biết.

Biết Ngọc Doãn dùng cách quảng cáo này kiếm được tiền, Lý Dật Phong không cảm thán.

Sau giờ âm qua đi, mặt chiếu rọi ánh nắng khắp nơi.

Huỳnh đệ Lý Nhược Hư cáo từ đám Ngọc Doãn về nhà.

Nhược Băng, sao lại muốn dự vào?

Trên đường về nhà, Lý Nhược Hư không kìm nổi hỏi.

Lý Nhược Thủy cười nhẹ một tiếng, thấy phải không có ai, liền thấp giọng nói:

Ca ca có thân với Ngọc Tiểu Ất không?

Cái này...

Sao đệ cứ cảm thấy Ngọc Tiểu Ất có chút thần bí. Tính toán ra, hần cũng là Khai Phong, đây chẳng tài cán gì, nhưng đột nhiên lại đổi như thoát thai hoá cốt. Cầm của hần, tài học của hần những năm chưa từng bộc lộ, nhưng sau xuân thì đột nhiên nổi lên, thật khiến ta bất ngờ. Ngày đó khi ca ca nhắc này với đệ, đệ cũng từng đi thăm dò. Vốn cho là hần cũng chỉ có chút tài vật, sao có thể giống như loại Liễu Tam Biến.

Nhưng hôm mới biết hần thật sự có bản lĩnh. Những đây gặp phải chỉ sợ là cố ý che giấu, đây thật sự là một nhân vật.

Là vì Tây Hành Ký đó sao?

Chẳng lẽ ca ca không cảm nhận được Tây Hành Ký của Tiểu Ất có ẩn chứa nhiều nội sao?

Lý Nhược Hư mặc.

Thật ra, cũng biết tính tình tiểu đệ của mình sâu sắc hơn y.

Lý Nhược Thủy đối là một cứng rắn, mạnh mẽ theo phái chủ chiến, cực kỳ kiên kỵ đối với Nữ Trực, thậm chí còn nặng hơn đám Lý Cương.

Từ lúc làm thầy giáo tại Tế Nam, Lý Nhược Thủy đã vô cùng bất mãn với chiến lược thỏa hiệp đầu hàng của đám Đồng Quán.

Gã thậm chí còn nói Nữ Trực: nếu Liêu là hổ, thì Nữ Trực là sói.

Hổ mặc dù mãnh, nhưng không tàn như sói. Vả lại sói tính không có đạo cùng liên kết chẳng khác nào bảo hổ lột da.

Cho nên, từ lúc Tống Kim ký ước biển, Lý Nhược Thủy đã không tán thành.

Khi ở Tế Nam, gã nhiều lần dâng tấu với Hoàng đế Huy Tông, thậm chí lúc bệnh nặng cũng điều thượng sách, tỏ thái độ phản đối Tống Kim liên kết. Nhưng điều này của gã thậm chí chưa từng được đưa đến bàn của Hoàng đế Huy Tông thì đã bị ta vứt bỏ.

Phải biết rằng, lúc ấy chủ quản Thái Kinh cũng tốt, Đồng Quán cũng thế, đều hừng muốn diệt Liêu hưng Tống, xây dựng sự Nền khi một thầy giáo nhỏ bé phản đối, bọn họ sao có thể để yên? Nếu không phải vì Lý Nhược Thủy có thân phận tiến sĩ, thì hai kia đã sớm hại chết Lý Nhược Thủy rồi, càng không dễ dàng để gã tiến vào phủ Khai Phong như hiện

Trước đây, đệ chỉ biết không mưu cầu được gì ở Nữ Trực.

Nhưng hiện tại, đệ mới biết tại sao lại kiên kỵ Nữ Trực như vậy. Lúc rằng Liêu là kẻ địch với chúng ta, nhưng lại bị giáo hóa văn hóa năm của Đại Tống ta, đã đổi nhiều, không còn thái di như nữa. Nhưng Nữ Trực kia, thật sự là di. Bọn chúng chỉ biết cướp đoạt, mà không hiểu cái gì gọi là văn hóa. Kết với loại dị tộc này, thật sự chỉ có hại mà thôi.

Sau khi Lý Nhược Hư thì mặc.

không biết nên giải thích này như thế nào, nhưng theo như lời Lý Nhược Thủy nói thì cũng thật có lý.

Đệ đã ý tiếp tục điều

Nhược Băng, lúc này đệ điều chẳng phải là hiểm sao?

Lý Nhược Hư vậy hải nói:

Nay phái hòa đang nổi lên, mà Quan gia cũng yêu cầu hòa. Nếu lúc này đệ đi điều chỉ sợ sẽ gặp hiểm. Hiện giờ rằng Thái Kinh không được Quan Gia tướng nữa, nhưng Trương Bang Xương, Bạch Thị Trung kia đều là chó săn của Thái Kinh, sao cho phép đệ làm thế? Chuyện này, đệ phải kỹ, không cần thiết thì không được mạo hiểm tính mạng.

Lý Nhược Thủy thở dài.

Huynh tính cách tốt, chỉ có điều...

Huynh ấy đọc sách làm thơ cũng có tài, nhưng phương diện chính thì không hiểu biến báo đó.

Lần này đệ điều không phải là thượng tấu Quan gia. Đệ cũng biết, lúc này điều với Quan gia, căn bản không có tác dụng. Cho nên, đệ tiếp tục chuẩn bị điều với Thái Tử.

Lý Nhược Thủy đã tâm rồi.

Đây cũng là biện pháp nhất của hần hiện dùng phương thức này để cấp coi

Ai cũng biết, Quan gia và Thái Tử bất hòa. Gã làm như vậy, có lẽ thất bại, cũng có thể thành công, nhưng lúc này cứ đánh cược một lần.

Chỉ có điều Lý Nhược Hư nhìn không ra của gã.

Lý Nhược Hư thấy, bất luận là điều với Quan gia điều với Thái Tử thì cũng không khác.

Tuy nhiên, Lý Nhược Hư cũng biết, không thể Lý Nhược Thủy. Đừng nhìn Lý Nhược Thủy nhã nhặn, thậm chí nhu nhược, nhưng nội tâm lại cực kỳ hùng mạnh, vô cùng cương liệt. Nếu đệ đệ đã định thì không thể đổi.

Nhưng tòa báo này với đệ có hệ gì?

Ha ha, ca ca thật sự rằng Tiểu Ất sẽ xử lý tòa soạn này được ư?

Xem bộ dạng này thì chắc không bao lâu nữa Tuần Thời đại Đại Tổng của các chắc chắn sẽ thành tiêu điểm chú ý đình. Đệ cũng vọng thông qua phương thức này có thể thức tỉnh Quan gia, để hiểu được kết cục đã rất rồi.

Đúng như Lý Cương nói với Lý Dật Phong: Tuần Thời đại Đại Tổng này sẽ thành tiêu điểm.

Ai có thể giành chiếm giữ Tuần thời đại Đại Tổng này thì sẽ giành được rất nhiều lợi ích...

Mà mấu chốt nhất chính là sau lưng Tuần Thời đại Đại Tổng còn có bóng dáng hoàng thất. Cũng bởi vậy mà phái đầu hàng kia cũng không dám hành động thiếu Điều này cũng làm cho Tuần Thời đại Đại Tổng từ lúc bắt đầu đã đứng đầu gió.

Lý Nhược Thủy đột nhiên mỉm cười.

Đệ muốn gia soạn bài viết tòa báo các còn có một mục đích khác: chính là muốn biết rõ ràng Ngọc Tiểu Ất kia rốt cuộc là như thế nào.

Ồ?

Người này không hề bình thường.

Lý Nhược Thủy nói dừng bước.

Đứng ở đề sông Biện nhìn nước sông cuộn cuộn, mắt Lý Nhược Thủy hiện lên vẻ hưng phấn.

Đúng rồi, tòa soạn các có thiếu làm không?

Lý Nhược Hư nói:

Mấy Đại Lang nói thiếu làm.

Tuy rằng có một số bạn học cùng đến giúp, nhưng dù là có năng lực như nào thì vẫn không đủ. Tòa soạn vẫn do một Tiểu Ất xử lý. Ta có lòng bảo Đại Lang, nhưng lại Đại Lang nói ta chia rẽ.

Lúc này, sao có thể so đo này nọ chứ?

Lý Nhược Thủy rõ ràng là hiểu mình.

Gã nheo mắt, hạ giọng nói:

Ngày khác đề cử một với Đại Lang, không chừng có thể được dụng.

263. Chương 262: Cường Hạng Chu Tam Lang (2)

Ai?

Ca ca còn nhớ Chu Mộng Thuyết không?

Lý Nhược Hư hơi sững sốt, chợt giật mình liên tục gật đầu:

Nhược Bằng nói chính là Cường Hạng Chu Tam Lang năm Chính Hòa ư?

Lý Nhược Thủy cười nói:

Đúng là này.

Cường Hạng Chu Tam Lang này cũng họ “Chu” nhưng không phải là họ “Chu” của Thái tử phi Chu Liên.

Người này quán tại Đồng Lư Nghiêm Châu, từ nhỏ sống ở Khai Phong, mười lăm tuổi vào Thái học, cũng được coi là dự lúc đó.

Người này cũng là loại khí khái, mạnh mẽ cương liệt.

Năm Chính Hòa thứ năm đến năm Chính Hòa thứ bảy, Tống Huy Tông dựng lên Cấn Nhạc, khai thác Hoa Thạch Cương khiến dân chúng lầm

Chu Mộng Thuyết nhận ra mặt của Hoa Thạch cương ẩn giấu đủ loại cơ, vì thế lấy thân phận Thái Học Sinh liêu lĩnh dâng tấu công kích tệ nạn đình khiến Hoàng đế Huy Tông cực kỳ tức giận, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi tội y.

Nhưng hành động đó của Chu Mộng Thuyết lại đắc tội với đám Thái Kinh, Đồng Quán, Chu Miễn.

Sau khi lôi kéo không có hiệu quả, năm Tuyên Hòa thứ hai, Thái Kinh lợi dụng tội thông phi đã bắt nhốt Chu Mộng Thuyết vào đại lao. Mà lúc đó Chu Mộng Thuyết đã hành động này của Thái Kinh đã chọc giận Thái Học vì thế đã ký vào thư kêu cho Chu Mộng Thuyết. Về sau đến tai Hoàng đế Huy Tông... Tuy rằng Triệu Cát cũng muốn giết chết Chu Mộng Thuyết, nhưng dưới áp lực đó đành phải hạ chiếu rõ tội của Chu Mộng Thuyết. Cuối năm Tuyên Hòa thứ hai, việc Chu Mộng Thuyết thông phi cuối cùng không được giải Thái Kinh đưa tới Trì Châu, tương đương lưu đày. Đây coi như bảo vệ tính mạng của Chu Mộng Thuyết, nhưng lại không thể không xa xứ. Nhưng chính bởi vì vậy, cái tên Chu Mộng Thuyết Cường Hạng Tam Lang đã rộng ra.

Chu Tam Lang đã lại?

Ừ!

Lý Nhược Thủy gật gật đầu.

Nếu bàn về hệ, Chu Mộng Thuyết và Lý Nhược Thủy cùng khóa Trường Thái học.

Nếu không có phạm tội kia, chỉ sợ Chu Mộng Thuyết còn đỗ tiến sĩ thượng xá sớm hơn Lý Nhược Thủy.

Hôm qua có thấy Chu Tam Lang cùng cha hắn là Chu Tiểu Hồng đến tửu quán nào đó uống rượu, ta vốn định buổi đến thăm hỏi, nhưng không bị Tuần Thời đại Đại Tổng của các làm chậm lát nữa ta sẽ đến nhà hắn.

Lý Nhược Hư liên tục gật đầu:

Nếu Chu Tam Lang về, thì thật sự là một tốt.

Nói thật ra, Lý Nhược Hư vẫn có chút bất mãn đối với định của Ngọc Doãn.

Nguyên nhân chính là lần phát hành Tuần thời đại Đại Tổng kỳ này gần như là miễn phí toàn bộ khiến vô cùng đau lòng.

Mà đó có một hai phần báo chí được đưa đến các hộ gia đình bậc còn những nhà nhà giàu nhà quý thì căn bản không để ý tới. Đương nhiên, nếu nhà giàu nhà quý gác cổng mật, báo chí không thể đưa vào được, đó cũng là vấn đề.

Ngọc Doãn sở dĩ lựa chọn những nhà tầng lớp bậc này là vọng có thể đem tờ báo này đưa đến mặt chủ nhà.

Cho nên, hắn tìm đến những đưa nước công ở thành Khai Phong, để bọn họ phân phát báo.

Có thể dùng cách để đưa nước công phát báo đến nhà cũng rất được, cũng là một cách bá tước.

Đương nhiên, hộ gia đình bậc không thiếu những viên đình. Thành Khai Phong tác đất tác vàng, quý đương ở ra thì có rất ít có thể mua được nhà ở.

Dù là nhân vật như Yến Anh cũng hiện đang ở phòng xá, thậm chí còn không bằng tòa nhà mà Cao Nghiêu Khanh cho đám Ngọc Doãn làm tòa báo.

Tóm lại, Lý Nhược Hư rất bất ăn với sự độc đoán của Ngọc Doãn.

Nếu như có thể đề cử Chu Mộng Thuyết vào tòa soạn, với vọng của Chu Mộng Thuyết, nói vậy Ngọc Doãn sẽ không còn độc đoán được nữa.

Nghĩ đến đây, Lý Nhược Hư không khỏi liên tục gật đầu.

Tuy rằng bị đuổi ra khỏi tầng sách của tòa báo nhưng bài nhân vật cũng không phải là khó.

Chứ đừng nói chi sĩ như Chu Mộng Thuyết, Lý Dật Phong sao có thể cự

Ngọc Doãn cũng không biết mình đã bị khác bán đứng.

Qua hấn và Trần Đông rời khỏi tòa soạn, chuẩn bị về nhà quần áo.

Buổi tối còn phải đi Phan lâu để cổ vũ Từ Bà Tích, thuận tiện còn phải gọi Dương Tái Hưng đi theo, bằng không mà nói, nhất định sẽ bị cứ.

Có đôi khi, Ngọc Doãn cảm thấy mình như là bảo mẫu, gần như mọi cần thiết đều là hấn tâm, hấn lo lắng.

Nhưng không thể thì sao!

Mặc dù hấn chỉ là một dân thường, nhưng vị thấp kém chưa dám quên lo việc nước, hấn vẫn vọng có thể cống hiến cho Tỉnh Khang sau này.

Tiểu Ất, kỳ tiếp theo nên viết gì?

Hử?

Ta nói Tây Hành Ký tiếp theo viết cái gì?

Trần Đông húng nói.

Hôm được Lý Nhược Thủy khích lệ, nhiệt của tăng cao chỉ muốn chóng viết bài của kỳ sau.

Chỉ có điều, nếu bảo thật sự viết thì lại không có ý tưởng nào để viết.

Cho nên nhất định phải thương lượng với Ngọc Doãn mới có thể định. Mà Trần Đông đã không còn coi Ngọc Doãn là một đồ tể bán thịt ở phố Mã Hành nữa. Từ khi kết bạn với Ngọc Doãn tới hết thấy những gì hấn làm đã vượt ra khỏi dự đoán của Trần Đông. Tựa như đưa báo miễn phí hôm có thể nói là vô cùng diệu, thông

Kỳ tiếp theo chúng ta không biết Tây Hành Ký.

Cái gì?

Trần Đông thì không muốn.

Nhiệt mình đang dâng cao, sao lại không viết nữa?

Kỳ tiếp theo, ta muốn viết về An Lộc Sơn.

Trần Đông thì lập tức bối rối.

An Lộc Sơn là Đường mà. Loạn An Sử, sao Trần Đông không biết chứ? Chỉ có điều không hiểu, viết về An Lộc Sơn thì có hệ gì với Tây Hành Ký?

Thấy vẻ mặt của Trần Đông, Ngọc Doãn mỉm cười.

Hôm viết Tây Hành Ký đã đủ rồi, nói vậy phở xá lúc này cũng cần một thời mới tiêu hóa được.

Nếu như cứ tiếp tục viết Tây Hành Ký chỉ sợ đưa tới những phiền toái không cần thiết.

Tòa soạn này của chúng ta nhất là chấp Nếu làm quá mức, chắc chắn sẽ bị tính kế, dù là có Nhị Thập Lục Lang ra mặt làm chỗ dựa cho chúng ta, chỉ sợ cũng khó có thể thoát khỏi. Cái gọi là một căng một chùng, văn vô chi đạo, cho nên ta kỹ, thấy vẫn không nên quá gấp gáp viết Tây Hành Ký, mà đổi khẩu vị chúng ta, thế nào?

Trần Đông gãi gãi đầu, một lúc lâu sau mới nói:

Tiểu Ất, rốt cuộc là đang nói cái gì?

Rất rõ ràng, đối với đầu toàn cơ bắp mà nói thì lời của Ngọc Doãn thật sự là bí rồi.

Trầm một chút, Ngọc Doãn nói:

Cơ Thịnh Đường bị hủy bởi loạn An Sử.

Người chỉ chú tâm viết ra, tốt nhất là viết dễ hiểu để phở xá đọc hiểu được. Ta rằng chỉ cần viết ra, tự có nhìn ra ảo diệu đó.

Ừm, bài văn tiếp đó lấy tên là “Ngọc Đông kể lịch sử”, thấy thế nào?

Ngọc Đông kể lịch sử?

Trần Đông mắt sáng lên, liên tục gật đầu.

cười nói:

Mặc dù là không biết hồ lô của Tiểu Ất có bán thuốc gì đây, nhưng nói vậy chắc “An Lộc Sơn” này rất thú vị.

Ngọc Doãn chỉ cười không nói gì.

An Lộc Sơn? Quách Dực Sư!

Nhưng lại không biết thành Khai Phong rộng lớn này sẽ có bao nhiêu có thể nhìn được ảo diệu đó?

264. Chương 263: Cho Một Tiền Đề (1)

Về đến nhà đã gần đến giờ Dậu.

Hoàng hôn buông xuống, ánh nắng chiều soi.

Yến Nô bên bàn đá đình viện, cầm bút lông dường như đang gì đó.

Cửu Nhi tỳ, đang làm gì đó?

Trần Đông đi vào đình viện thấy Yến Nô tư thì không khỏi có chút tò mò, liền mở miệng hỏi.

Yến Nô đầu lên, cũng không đứng dậy:

Đừng nhiều nô, suýt nữa thì sai một khoản rồi.

Trước mặt nàng đặt một sổ, mặt đầy các số. Ngọc Doãn đi qua đứng sau lưng Yến Nô, nhìn thoáng qua lập tức mỉm cười. Trên sách viết hôm giao bao nhiêu bàn chải đánh răng, tổng cộng toán được bao nhiêu tiền công.

Tiểu Ất ca, hôm đưa một hai bàn chải đánh răng ra tiền công gần một

Nếu tiếp tục gia tăng vật liệu cũng phải tốn hai như thế thì không biết đến khi nào mới có thể thu lại tiền vốn.

Hôm không chỉ là Tuần Thời đại Đại Tổng ra đời, cũng là bàn chải đánh răng chính thức đưa ra thị

Ngọc Doãn có bài viết giới thiệu bàn chải đánh răng báo, còn giảng giải cách vệ các sử dụng.

Người Khai Phong có thói dùng muối súc miệng, đôi khi dùng liểu đánh răng.

Cho nên muốn mở rộng bàn chải đánh răng cần phải giới thiệu đầy đủ mới được. Phí tổn một bàn chải đánh răng chỉ là một đồng tiền, nhưng mở rộng phí dụng hạch toán xuống cũng phải gia tăng không ít. Cũng Ngọc Doãn cũng có tiền, mặc dù vừa mới bắt đầu nhưng vẫn có thể giúp nhiều cho Yến Nô. Sáng sớm, Ngọc Doãn lúc phát báo đã tặng thêm một ít bàn chải đánh răng. Có thể có hữu hiệu không, hấn bây giờ còn không rõ ràng lắm, cần có thời để chứng.

Nhìn vẻ mặt buồn rầu của Yến Nô, Ngọc Doãn lắc đầu cười.

Hấn vỗ vỗ bả vai Yến Nô:

Cửu Nhi tỷ, đừng sốt ruột. Bất luận là vật gì mới lúc đầu cũng phải cần một quá khổ. Hai tiền này xuất ra cũng không hấn là thiệt. Ngày mai vẫn cứ tiếp tục đưa tặng, vả lại còn chuẩn bị năm cái, phở xá có hiệu quả gì không. Đúng rồi, cửa hàng nha cụ đã tìm được chưa?

Bàn chải đánh răng muốn đẩy mạnh rộng rãi thì cần phải có cửa hàng để tiến hành tiêu thụ.

Trước đó Ngọc Doãn đã thông hệ thuê một cửa hàng ở đường cái đối diện Phan Lầu.

Nơi đó không quá rộng, bán bàn chải đánh răng ra còn có muối cùng với các vật phẩm khác.

Dù sao cửa hàng kia hàng tháng thuê mười tiền, Ngọc Doãn vẫn được.

Quan nhất là, Cửu nhi tỷ vui vẻ. Nếu nàng muốn làm bàn chải đánh răng, thì cứ để nàng làm đi.

Được rồi, đừng tính toán nữa.

Ngọc Doãn giơ cất sổ:

Trước tiên ăn tạm thứ gì đã, một lát nữa Đại Lang tới, chúng ta đi Phan lầu hí kịch.

Đêm Từ Bà Tích hiển “Mẫu Đơn Đình”, đương nhiên sẽ vô cùng náo nhiệt.

Chúng ta nên đi sớm, để lúc đó đỡ phải cả chỗ cũng không có.

Tuy rằng Cao Nghiêu Khanh nói có nhẽ nhưng Ngọc Doãn lại không muốn đi cũng y. Dù sao hấn muốn dẫn theo một vài đến Phan lầu, sao có thể để mọi chúc nhau một chỗ được. Cho nên qua buổi cơm hấn cho đến Phan lầu, nhờ Phong Nghi Nô giúp.

Không Phong Nghi Nô nói:

Mẫu Đơn Đình là Tiểu Ất viết, sao có thể để Tiểu Ất đi hí kịch mà không có chỗ Cứ yên tâm, ở đây đã chuẩn bị thỏa đáng, lầu ba có phòng lớn, dành cho Tiểu Ất rồi.

Phong Nghi Nô làm việc quả nhiên là khéo léo.

Ít nhất lòng Ngọc Doãn cũng cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Yến Nô vừa có thể hí kịch thì vui mừng, gác sổ sách một bên, nói:

Thập nương, Thập nương, cơm làm chưa? Nếu đã rồi thì dùng cơm đi. Tiểu Lang và Hồng nô cũng đến mau ăn cơm đi kéo chậm thời bây giờ.

Tiểu Lang, là Cao Trạch Dân.

Ngọc Doãn vậy thì nhiên.

Sao cả Cao Trạch Dân và Nhuế Hồng Nô cũng muốn đi ư?

Tuy nhiên thấy vẻ vui mừng của Yến Nô, hấn cũng không nói gì.

Muốn đi thì đi thôi, để hai đứa bé đi náo nhiệt cũng vui, cùng lắm là thêm hai chỗ

Trần Đông đứng bên cạnh chỉ cười hì hì không nói lời nào.

Không cần phải nói, gã đã lường cả gia Ngọc Doãn sẽ đi

Vợ chồng Cao Thế Quang cũng vội vàng bận rộn, đồ ăn lên bàn, Ngọc Doãn và Trần Đông đang định xuống, chợt bên có tiếng xe sau đó từ bên đi vào một lúc bước vào lớn tiếng nói:

Có phải là Ngọc Tiểu Át không?

Thanh âm chói tai.

Ngọc Doãn nhăn mày đi ra

Hấn nhận ra tới là một hoạn qua, quần áo cũng không tầm thường.

Tiểu nhân là Ngọc Tiểu Át.

Người chính là Ngọc Doãn?

Đúng vậy.

Đi thôi, theo chúng ta đi một

Hả?

Ngọc Doãn ra, đang định mở miệng, khước mắt lại đảo qua thấy một đội đàn ông áo đen đứng bên Ánh sáng có chút mờ mờ nên nhìn không rõ lắm. Tuy nhiên, Ngọc Doãn có thể cảm nhận được những hắc nhân này rất khác biệt. Những này chỉ sợ đều là cao thủ, hơn nữa đao kiếm bọn họ rõ ràng là lai lịch cũng không kém.

Xin hỏi đi đâu ạ?

Đi sẽ biết.

Vậy ...sẽ gặp ai?

Đến lúc đó, tự nhiên sẽ hiểu.

Hoạn không đáp ba câu hỏi, hơn nữa mặt lộ vẻ không kiên nhẫn:

Đừng lải nhải nữa, đi thì cứ đi, chủ nhân nhà ta không có ác ý. Nếu thật sự muốn gây phiền chỉ cần thông phủ Khai Phong là có thể khiến cửa nát nhà, sao còn phải ta đến đây chứ.

Nhanh đi thôi, đừng để chủ nhân nhà ta chờ lâu.

Có thể để tiểu nhân nói một câu với nhà được không.

Nhanh lên, ta ở bên chờ

Hoạn nói thì đi ra

Đám Trần Đông, Yến Nô lập tức vây lấy, mặt lộ vẻ lo lắng.

Đừng lo lắng, không sao đâu. Cứu nhi tử và mọi cứ ăn cơm đi, rồi đến Phan lâu chờ ta.

Đội sau khi đi gặp đối phương ta sẽ đi Phan lâu hội hợp với các Ha hã, nơi này là Khai Phong, ai có thể làm gì được ta?

Ngọc Doãn giải ủi Yến Nô rồi rời đi.

Ra cửa sân, hắt dưới sự dẫn dắt của hoạn cùng với hơn mười hắc nhân đi vào cửa Quan Âm.

Một chiếc xe dừng ở cửa hoạn lên xe, sau đó khoát ra hiệu với Ngọc Doãn:

Lên đi.

Ngọc Doãn do dự một chút rồi cũng bám xe lên.

Thùng xe rất lớn nhưng ánh sáng cực kém.

Bốn phía che kín, xe mà cũng không nhìn rõ tình hình bên

Hoạn kia ở cửa giờ vỗ vào vách xe. Xe lặn bánh.

Ngọc Doãn xe, không mở miệng hỏi.

Mới vừa rồi nói với hoạn này, hắc biết mất đối là một biết giữ miệng. Nếu ông ta muốn nói, thì tự nhiên sẽ nói, nếu ông ta không muốn nói, thì dù hỏi gì cũng vô ích, chẳng bằng giữ thần mình cho tỉnh táo.

Cho nên sau khi lên xe, Ngọc Doãn nhắm mắt lại.

Dựa theo nhớ đối với hoàn cảnh thuộc, Ngọc Doãn cảm nhận xe sau khi qua Đầm Thủy lại rẽ đến đường lớn sông Biện. Trên đường có tiếng hát kêu rất thuộc, Ngọc Doãn đại khái cũng có thể phân biệt được vị Hắc là ở đường Châu Kiều đối đi tới một đường khác, sau đó xe mới dừng lại, dường như là tới cửa thành.

Dựa theo tốc độ cùng với đường đi của xe thì hắc là đến Sùng Minh Môn.

Ra khỏi nội rồi ư?

Vừa ra khỏi nội thành, Ngọc Doãn liền bối rối.

Hắc không thuộc lắm đối với thành đặc biệt là địa khu Nam Nhị Thương của bên Sùng Minh Môn. Đại đa số thời điểm, hắc hoạt động ở Đông Thương thành, bởi vì lò mổ Liên Kiều ở Đông Thương thành. Nhưng Nam Nhị Thương thành này thật đúng là không rõ.

Xe lại đi tiếp, ước chừng qua nửa giờ thì đột nhiên dừng lại.

Trên đường đi, hoạn xe vẫn không hề mở miệng, mà Ngọc Doãn cũng không hề bắt lời với ông ta một câu nào.

Sau khi xe dừng lại, hoạn chui ra, rồi sau đó ra hiệu cho Ngọc Doãn:

Tới rồi!

Ngọc Doãn vội vàng đi theo hoạn đi ra thùng xe, thấy mất là một cái cửa chính, hai bên cửa chính tường viện cao ước chừng cao ba mét, mặt tường dùng chì sắc bột đá lên, khiến ta có cảm giác vô cùng sạch sẽ.

Đi theo ta.

Hoạn nói một câu rồi cất bước lên bậc cửa.

Ngọc Doãn liền đi theo sau ông ta, đi vào.

Từ bên mà nhìn, đây chỉ là một thự bình thường. Nhưng đi vào, thì chẳng khác gì động thiên. Sau tường viện là đình đài lầu tạ chẳng chịt, núi giả nước chảy vô cùng xảo. Ngọc Doãn ra, lộ vẻ hoặc.

Đây rốt cuộc là nơi nào?

Mới vừa rồi giọng điệu thái giám này rất lớn: Nếu thật sự muốn làm khó dễ chỉ cần thông phủ Khai Phong một câu là có thể làm cho cửa nát nhà.

Đây đối là lời nói không phải bình thường có thể nói ra được.

Ít nhất có thể khẳng định tìm Ngọc Doãn hắc là cháu tôn thất.

Nhưng, Ngọc Doãn lại không ra là ai tìm hắc. Trong cháu hoàng thất, hắc cũng biết một hai nhưng hắc có thể khẳng định, nếu là Nhu Phúc Đế Cơ tìm hắc, thì đối sẽ không thần thần bí bí như này. Với tính tình của tiểu nha đầu kia thì nhất định sẽ đến thẳng nhà mình. Không phải là Nhu Phúc Đế Cơ, vậy sẽ là ai?

Trong tôn thất, Ngọc Doãn thật sự không ra mình còn ai khác nữa.

Trong lòng nên không thấy hoạn đi đột nhiên dừng lại.

Vào thôi, chủ nhân nhà ta lập tức tới

Trước mặt Ngọc Doãn là một tấm cửa Nguyệt Lượng Môn, sau khi đi vào, đã thấy một hồ nước nhân tạo ước chừng rộng ba năm mẫu, mặt hồ có một cây cầu gỗ chín khúc, nối thẳng nhà thủy tạ hồ. Đứng ở bên hồ, có thể nhìn thấy đèn dầu le lói nhà thủy tạ. Ngọc Doãn cũng không do dự, cất bước đi lên cầu gỗ cửu khúc đi thẳng đến nhà thủy tạ kia.

Đi vào nhà thủy tạ, bên không có một bóng

Đối diện cửa nhà thủy tạ đặt một cái bàn, có một tấm đàn cổ.

Kiểu dáng đàn cổ này có chút mắt. Ngọc Doãn đi lên nhìn kỹ, lập tức nhận ra đây chính là Mai hoa lạc cổ cầm mà lúc ở Bắc Viên đã thắng được. Cây đàn này sau lại được Mậu Đức Đế Cơ dùng đàn cổ Khô Mộc Long Ngâm cùng với châu báu giá hai vạn để đổi, sau đó Ngọc Doãn chưa hề thấy lại, Nếu Hoa mai Lạc ở đây vậy mời Ngọc Doãn hân Ngọc Doãn cũng biết.

Ngọc Doãn đứng bàn đặt cầm, không khỏi cười khổ lắc đầu.

Suy nhiều như vậy, đã quên Mậu Đức Đế Cơ!

Lại không biết, Mậu Đức Đế Cơ gọi ta đến lại có gì?

Trong đầu không tìm được hiện lên một khuôn mặt rừ đoan mỹ, Ngọc Doãn loạn lên...

Lúc này, cầu gỗ bên nhà thủy tạ có tiếng bước chân vọng đến.

265. Chương 264: Cho Một Tiền Đồ (2)

Triệu Phúc Kim ra hiện tại cửa nhà thủy tạ.

Dưới ánh đèn, đầu nàng đội đoàn đang lưu hành tại Đông Kinh, mặc một chiếc váy sa hoa, áo khoác gấm Tứ Xuyên đỏ thắm, đoan cang lộ ra vẻ rừ, không sức nhưng lại mộc mạc thướt tha.

Một nữ vén rèm Triệu Phúc Kim đi vào nhà thủy tạ.

Nàng khoát ra ra hiệu các nữ lui ra, rồi sau đó dờn bước đi vào xuống bên bàn cầm.

Hết thấy nhìn vô cùng tự nhiên, nhưng không có chút ra vẻ nào.

Ngọc Doãn chấp hành lễ:

Tiểu nhân Ngọc Doãn bái kiến Mậu Đức Đế Cơ.

Triệu Phúc Kim, lại không hề lên tiếng.

Ngọc Doãn cảm thấy kỳ quái, đầu nhìn nàng.

Lại không Triệu Phúc Kim đang nhìn thẳng vào hân, ánh mắt hai chạm nhau, lòng Triệu Kim Phúc hoảng hốt, mặt đỏ lên, vội cúi đầu.

Người này vô lễ quá!

Chưa cho phép hân đầu, sao hân lại to như vậy?

Triệu Phúc Kim nói thầm lòng, hít sâu mấy hơi thở, khôi phục bình tĩnh.

Tiểu Ất, đây là lần thứ hai chúng ta gặp nhau.

Đúng vậy.

Người hẳn biết, ta tìm là có gì đúng không?

Ngọc Doãn ra, liền lắc đầu:

Không biết Mậu Đức Đế Cơ gọi Tiểu Ất đến có gì chỉ giáo.

Triệu Phúc Kim không lời khiến Ngọc Doãn khó hiểu.

Một đôi mắt rũ nhìn chằm chằm Ngọc Doãn, giống như muốn thấu nội tâm của Ngọc Doãn. Ngọc Doãn cũng không có né đối mặt với Mậu Đức Đế Cơ đối diện. Vừa mới lúc bắt đầu, Triệu Phúc Kim còn có thể giữ vững bình tĩnh. Nhưng lần này dần dần lòng nàng lại như nai hoảng loạn, vô cùng bối rối. Nàng cúi mặt, không dám tiếp tục đối mặt như thế nữa.

Ánh mắt Ngọc Doãn rất có thần, cũng rất đẹp.

Không giống loại tài tử lưu yếu đuối mà nàng thường gặp, mà toát lên khí chất oai hùng.

Khí chất này hòa hợp giữa nhã và mạnh mẽ, khiến Mậu Đức Đế Cơ cũng có chút không chịu nổi.

Nàng lập tức ho một tiếng, hạ giọng nói:

Phúc Kim hạ giọng nói: "Ta nói Tiểu Ất Lừa từ chối sắc mệnh của Quan gia, cảm thấy Thái Nhạc công Thự tiến sĩ kia quá nhỏ, không xứng với tài năng của sao?"

Ngọc Doãn lời:

Sao Đế Cơ lại nói vậy?

Ất chỉ là một đồ tể phổ xá, vốn không có gì theo đuổi. Sắc mệnh của Quan gia là thiên âm mệnh môn cuộn cuộn, chỉ tiếc Tiểu Ất là mệnh ti tiện, đảm đương không nổi ân như thế. Hơn nữa, Tiểu Ất một không có công hai chưa lập được tác công lao thì càng không có đức mà đảm nhận, cho nên càng chỉ có thể phụ lòng tốt của Quan gia, sống vui vẻ thoải mái phổ xá mà thôi.

Ngọc Doãn cũng sẽ không nói cái gì kia Thái Nhạc công Thự Tiến sĩ kia quá thiệt thòi.

Nếu thật sự nói như vậy, chỉ sợ lập tức cho là kẻ kiêu cuồng.

Nay hẳn đang sống yên ở phủ Khai Phong, cũng không muốn chọc phiền toái không cần thiết... Huống chi, Mậu Đức Đế Cơ đột nhiên tìm hẳn, tốt cùng là dụng ý gì? Trước khi chưa biết rõ tâm tư của Triệu Phúc Kim, Ngọc Doãn nhất định phải gắng giữ tỉnh táo.

Triệu Phúc Kim lại cười.

Tiểu Ất tài hoa, lòng ta hiểu rõ.

Lý nương tử là cao mà còn không dứt tài đánh đàn của Ngọc Doãn.

Nói thật, một Thái Nhạc công Thự tiến sĩ nho nhỏ đúng thật là quá thiệt thòi cho Tiểu Ất, chỉ là một nhạc chính không đáng gì cả.

Không bằng, ta tặng Tiểu Ất một tiền đồ, như thế nào?

Hả?

Ngọc Doãn chấn động, có chút nhìn Triệu Phúc Kim.

Thấy vẻ mặt hẳn như thế, lòng Triệu Phúc Kim cuối cùng đã có chút thăng bằng.

Người này sau khi nhìn thấy ta thì vẻ mặt bình tĩnh, có vẻ như không để ý gì. Lần này, cuối cùng đã thấy thất sắc rồi.

Trong mắt Triệu Phúc Kim hiện lên một tia giảo hoạt, sau đó bùng một chén ở án lên.

Tiểu Át đã nói đến Ứng Phụng Cục Tô Hàng chưa?

Ứng Phụng Cục Tô Hàng?

Ngọc Doãn sao có thể chưa nói chứ.

Dù là hẳn không biết Ứng Phụng Cục Tô Hàng cũng đã được ‘Hoa thạch cương’ Đó là cuối thời Bắc Tống, Chu Miễn một lục tặc đã đặc biệt vì lấy lòng Hoàng đế Huy Tông mà sưu tập được loại kỳ hoa dị thạch này. Mà Chu Miễn cũng bởi vì ‘Hoa thạch cương’ này mà rất được Hoàng đế Huy Tông tán thưởng, một bước lên tột làm Ninh Viễn Quân Tiết Độ Sứ, có thể nói vô cùng nở mày nở mặt.

Chỉ có điều Ứng Phụng Cục Tô Hàng này lại gây sức ép khiến dân chúng Đông Nam lâm

Lúc Phương Tịch khởi sự, lợi dụng khẩu hiệu “‘Tru sát Chu Miễn’ khiến Đông Nam lâm vào chấn động.

Chỉ có điều Ngọc Doãn không rõ, Triệu Phúc Kim đột nhiên nhắc tới Ứng Phụng Cục Tô Hàng là có ý gì. Liền hoặc nhìn Triệu Phúc Kim, chờ đợi lí do thoái thác của nàng.

Nhưng mặt Triệu Phúc Kim lại lộ ra một chút vẻ bất đắc dĩ.

Nếu Tiểu Át Ứng Phụng Cục Tô Hàng, Ứng Phụng Cục Tô Hàng này chắc cũng có

Trước đây Phương tặc mưu Chu Miễn đến Hàng Châu, Ứng Phụng Cục Tô Hàng cũng vì vậy mà đóng cửa. Trong hợp đó khi đầu năm Quan gia lại nảy ý tưởng dụng Ứng Phụng Cục Tô Hàng. Chỉ có điều Chu Miễn hiện được làm Viên Ninh Tiết Độ Sứ, không tốt tiếp tục đi Tô Châu.

Cộng thêm Phương mưu loạn, Tô Châu cũng đã gặp phải liên lụy, mà khí chưa phục.

Cho nên Quan gia ý thiết lập Ứng Phụng Cục ở Hàng Châu, khai hoa thạch cương... Hiện giờ, Ứng Phụng Cục Hàng Châu kia còn một Đô Giám, là một võ chức vụ và quân hàm bát phẩm. Nếu Tiểu Át ý, ta có thể cách đề cử Tiểu Át đảm nhiệm Thừa vụ sai phái Đô Giám Ứng Phụng Cục, có được không?

Ngọc Doãn vốn tỏ vẻ thoải mái, nhưng Mậu Đức Đế Cơ nói thì thật sự giật mình hãi.

Thừa vụ thực chất Viên Ngoại Lang, cấp bậc bát phẩm.

Đây là một chức khá tốt, ở bất cứ đại nào đối với một dân chúng bình thường mà nói thì đúng là cực kỳ hấp dẫn. Chớ đừng nói chi là Đô Giám Ứng Phụng Cục kia cấp bậc bát phẩm, không thể sức hấp dẫn thật lớn.

Có Tống tới nhập sĩ có ba loại.

Khoa cử, bao gồm phương thức đẳng đệ thái học, thi lấy công nhập sĩ; ấu bổ, dựa vào bậc cha chú lập nhiều công lao nhập sĩ, được gọi là nha nội (con ông cháu cha); ra, Bắc Tống nhập sĩ còn có một cách, đó là chế độ đặc cách, thông qua sự đề cử của một số ít sĩ phu rất có thể để được nhập sĩ có được chức nhưng đi đường này cũng không nhiều.

Nguyên nhân chính là những sĩ phu có vọng này rất yêu quý bản thân.

Bọn họ sẽ không dễ dàng đề cử, cũng là để bảo toàn bản thân. Mậu Đức Đế Cơ nói chính là cách thức “Đề cử đặc cách”.

Đối với những khác, có thể có chút phiền phức, nhưng đối với Mậu Đức Đế Cơ mà nói, thì không có gì khó khăn cả.

Nếu Mậu Đức Đế Cơ ra mặt, dù là Bạch Thị Trung cũng sẽ không đứng ra cản. Không chỉ bởi vì Triệu Phúc Kim là gái của là Huy Tông, còn bởi vì nàng là dâu của Thái Kinh. Bạch Thị Trung xuất thân là môn hạ của Thái Kinh, dù hiện Thái Kinh không đắc ý, nhưng cũng phải nể mặt ủng hộ Mậu Đức Đế Cơ. Cho nên nói, Triệu Phúc Kim nói ra lời nói cũng không có gì đột

Đô Giám Ứng Phụng Cục Hàng Châu?

Ngọc Doãn luôn luôn tìm cách để nhập sĩ nhưng lại không môn lộ này đang ở mặt.

Không thể không nói, Thừa vụ sai phái Đô Giám Ứng Phụng đích thật là cực kỳ hấp dẫn. Nhưng Ngọc Doãn không vì vậy mà thấy lợi tối mắt. Ngược lại, sau khi Triệu Phúc Kim nói ra những lời này thì hắn rất tỉnh táo chăm chú nhìn Mậu Đức Đế Cơ.

Ánh mắt kia suốt đường như nhìn thấu nội tâm Triệu Phúc Kim.

Triệu Phúc Kim vốn nói có chút đắc ý, nhưng ánh mắt nhìn chăm chú này của Ngọc Doãn thì lòng lại bối rối.

Nàng vội cúi đầu dừng

Nhưng quả thì vẫn đập thành thịch.

Ta phải giá là cái gì?

Hả?

Lần này, đến lượt Triệu Phúc Kim sửng sốt.

Giọng điệu Ngọc Doãn bình tĩnh, nhưng theo một tia lạnh lùng:

Đế Cơ đột nhiên tốt với Tiểu Át như vậy, chắc chắn là có yêu cầu...

Át mặc dù bất tài nhưng cũng từng biết một câu cách thiên hạ này không có bữa cơm nào miễn phí.

Vậy mới không có tự dưng có bánh rơi xuống cho Nếu Đế Cơ nói như vậy, thì hẳn Tiểu Át phải làm gì đó.

Không có... Người đừng hiểu lầm, ta chỉ

Chẳng biết tại sao, giọng điệu Ngọc Doãn lạnh băng, lòng Mậu Đức Đế Cơ đau xót.

Nàng vội vàng khoát nói:

Ta không có ý tứ gì khác, chỉ có điều, chỉ có điều, chẳng qua là cảm thấy Tiểu Át có tài học, nên làm cái gì đó. Lúc Tiểu Át từ chối sắc mệnh của Quan gia, muốn tiếp tục ở lại Đông Kinh, sợ khó khăn rất lớn. Ứng Phụng Cục Hàng Châu, ta thật sự không có ý gì khác.

Triệu Phúc Kim liên tục giải thích.

Nàng đương nhiên là có ý Không hiểu vì sao Nhu Phúc Đế Cơ lại thích Ngọc Doãn, nếu Ngọc Doãn tiếp tục ở lại Khai Phong, gây không tốt thì sẽ không Vừa lúc hai Đại học sĩ Tiết Độ Sứ, lĩnh Xu Mật Viện sự Thái Du ở điện Tuyên Hòa nhiên nói đến Ứng Phụng Cục Hàng Châu thiếu một Đô Giám, Triệu Phúc Kim liền lập tức nảy ý tưởng. Nếu Ngọc Doãn được chức này, thì sẽ rời khỏi Đông Kinh. Cứ như vậy, Nhu Phúc Đế Cơ không gặp hắn nữa thì lòng sẽ đi.

Con gái mà, tâm tư đổi.

Chỉ cần muội ấy không gặp Ngọc Doãn thì sẽ không gây ra gì nữa.

Cũng như vậy, Ngọc Doãn cũng không được coi là quá thiệt thòi, cứ coi như mình bồi thường cho Ngọc Doãn.

Dù sao, gia Ngọc Doãn đều ở tại Khai Phong.

Để hắn xa xứ, rời xa nơi phồn hoa này, cũng có chút không nỡ.

Đô Giám Ứng Phụng Cục Tô Hàng kia thiếu cái gì? Trong lòng Mậu Đức Đế Cơ đương nhiên là hiểu rất rõ.

Huống chi, Hàng Châu mặc dù không được phồn hoa như Khai Phong, nhưng cũng được coi là nơi giàu có và đông đúc nhất ở Đông Nam, cũng không làm cho Ngọc Doãn quá thiệt thòi.

Triệu Phúc Kim là có lòng tốt, nếu đổi lại là khác, nói không chừng sẽ vui vẻ đến đó.

Nhưng tính tình Ngọc Doãn như nào chứ?

Mặc dù hần rồi lại bị khéo đưa đẩy không ít, nhưng khí xương cốt làm cho hần không dễ dàng nhận ân huệ của phụ nữ.

Nếu thật sự là vì hoa phú quý thì đã ở lại thành Khả Đôn rồi.

Ngọc Doãn nhìn bộ dạng kích động của nhìn Triệu Phúc Kim, lập tức mỉm cười...

Có lẽ Đế Cơ có ý tốt, nhưng Tiểu Ất tự biết mình, chỉ sợ không đảm đương nổi

Nếu như là một Tri phủ thể một mình đảm đương một phía, không chừng Ngọc Doãn sẽ xét. Nhưng Đô Giám Ứng Phụng Cục này toạc ra chính là một bảo tiêu môi giới của Hoàng gia, có Lĩnh Ứng Phụng Cục sự quản lý, dưới cũng không có bao nhiêu có thể sử dụng. Dù là ở Hàng Châu, chỉ sợ cũng không thi được chức, dù sao đảm nhận Lĩnh Ứng Phụng Cục sự này không phải Chu Miễn.

Các loại bó bó chân, chẳng bằng không đi.

Ngọc Doãn đứng dậy, cười với Triệu Phúc Kim:

Nếu Đế Cơ không còn việc, Tiểu Ất cáo từ.

Xong, hần liền rời khỏi nhà thủy tạ.

Nhưng không đợi hần đi tới cửa, lại tiếng gọi của Triệu Phúc Kim:

Tiểu Ất, ta thật sự muốn tốt cho vì sao lại không hiểu

266. Chương 265: Ý Tốt Ta Nhận

Triệu Phúc Kim lời ra khỏi miệng, chợt cảm thấy không ổn.

Lời này vào giống như có một chút mờ ám bên Nhưng đã nói ra miệng rồi muốn thu lại cũng không được. Triệu Phúc Kim mặt đỏ bừng, cắn răng, dậm chân nói:

Nếu như ở lại Đông Kinh, sớm muộn gì tất có tai họa.

Ồ?

Ngọc Doãn dừng bước lại đến, nhìn Triệu Phúc Kim.

Nhưng Triệu Phúc Kim lại mặc!

Nàng thật sự không biết nên giải thích thế nào. Chẳng lẽ nói, Huyền Huyền thích cha ta sẽ không đồng ý, nhất định sẽ tìm làm phiền

Nếu nói ra được, không cần nói gì khác, chỉ sợ Triệu Đa Phúc sẽ không vui.

Chớ đừng nói chi là hệ này còn liên đến vấn đề dự của Triệu Đa Phúc.

Triệu Phúc Kim và Ngọc Doãn tiếp xúc chỉ một lần, ấn tượng đối với Ngọc Doãn chủ yếu vẫn là gốc từ một khúc " Tam Lộng Mai Hoa " kia. Hoa mai cao thượng, cao như tính tính của Ngọc Doãn. Trừ lần đó ra, chính là những tức có được phổ xá.

Cái gì mà lãng tử hồi đầu, cái gì mà có tình có cái gì mà võ cao cường ...

Tổng thể mà nói, Triệu Phúc Kim được hầu hết là như thế, nhưng dù vậy, nàng cũng không dám khẳng định sau khi Ngọc Doãn biết Triệu Đa Phúc thích hần thì sẽ có phản ứng như thế nào. Nếu chẳng Nếu

chẳng lòng hẩn nấy ý đồ xấu, tiếp xúc với Huyền Huyền để mưu đồ cho tiền đồ của mình, chẳng phải là hạnh phúc cả đời của Huyền Huyền hồng rồi sao? Triệu Phúc Kim, cũng cũng không dám đánh cược.

Thấy Triệu Phúc Kim không nói lời nào, Ngọc Doãn có chút hoạc.

Nếu ta ở lại Đông Kinh, sớm muộn gì tất có tai họa? Đây là có ý gì!

Chẳng lẽ nói, Mậu Đức Đế Cơ được một ít là có muốn gây bất lợi với ta sao? Vậy cũng đúng, đích thật ta có một vài kẻ thù, ví dụ như Lý Bảo, Đường Cát... Nhưng những này dường như cũng không làm gì được ta! Ngọc Doãn mà không hề kém Lý Bảo. Cái không kém này không chỉ nói về vũ lực, mà còn bao gồm các phương diện tổng hợp nhe vọng, và mạng lưới hệ, tài lực... Từ điểm này mà nói, Lý Bảo không làm gì được Ngọc Doãn.

Hơn nữa thời gần đây Lý Bảo rất khiêm tốn, cơ bản không đối đầu với Ngọc Doãn nữa.

Không chỉ là Lý Bảo, thậm chí bao gồm đồ đệ của Lý Bảo như là Lã Chi Sĩ, Cát Phổ, Điền Vũ Sinh phần lớn đã giảm bớt đột với Ngọc Doãn. Hơn nữa từ lúc Trần Hi Chân đạo thụ Yến Nô tập võ, cho nên Ngự Quyền quán cũng không còn là chỗ dựa cho Lý Bảo nữa.

Ngoại Lý Bảo ra, phổ xá chỉ có khả năng nẩy sự hiệp đối với Ngọc Doãn thì chỉ có Đường Cát.

Đó là một Nội Đẳng Tử đẳng Ngũ Long Tự, từ vũ lực cá nhân mà nói, Ngọc Doãn kém Đường Cát một bậc...

Hơn nữa Ngũ Long tự cống hiến vì hoàng thất, Đường Cát coi như là một đại địch. Tuy nhiên, Đường Cát đang rình chân pháp của Chu Đồng, khoảng thời cũng sẽ không tạo thành hiệp đối với Ngọc Doãn. Hơn nữa, hiện tại Đường Cát không ở Đông Kinh, nói phụng mệnh đi tới phủ Chân Định hoạt động, đại khái phải cuối năm mới có thể về, như vậy thì nào có hiệp gì với Ngọc Doãn?

Trừ hai này ra, có thể tạo thành hiệp đối với Ngọc Doãn cũng có thể đếm được đầu

Lý Bang Ngạn, Triệu Cầu...

Nhưng những này có thể dùng chút thủ đoạn bóng tối, còn bề thì thật sự không gây khó xử cho Ngọc Doãn.

Nguyên nhân?

Cũng đơn giản!

Ngọc Doãn chưa lọt vào pháp nhãn của bọn họ.

Đặc biệt Lý Bang Ngạn, thậm chí có thể đã quên năm đó ông ta và Đường Cát liên kết dùng thuốc độc hai chết Ngọc Phi. Hiện giờ Lý Bang Ngạn làm tướng, Ngọc Doãn là một kẻ tiểu dân thị tỉnh, Lý Bang Ngạn sao để ở lòng? Nhưng thật ra Triệu Cầu, đây từng hại Ngọc Doãn một lần. Nhưng sau lần đó thì dường như Triệu Cầu không còn có động tác gì nhằm vào Ngọc Doãn nữa.

hãm hại Ngọc Doãn, là vì lúc Ngọc Doãn hại mất mặt mũi.

Mà Ngọc Doãn bị đường làm Triệu Cầu sao có thể có thể tính toán chi li cùng Ngọc Doãn? Như vậy thật sự làm mất khí độ Hoàng tử.

Chớ đừng nói chi là Ngọc Doãn cũng biết một số

Ví dụ như Cao Cầu...

Cho nên từ điểm này thì Triệu Cầu cũng không có khả năng tìm Ngọc Doãn gây phiền toái.

Không phải những này, còn ai vào đây?

Bạch Thế Minh... Ngọc Doãn chưa bao giờ coi này.

Vừa rồi Đế Cơ nói vậy rốt cuộc là có ý gì?

Tim Triệu Phúc Kim như nai nhảy loạn, nàng cũng không biết mình sao lại như ma xui quỷ khiến nói ra những lời như thế.

-... Dù sao, nhất định phải đi.

Vì sao.

Không vì sao, là ta muốn đi...

Triệu Phúc Kim nói giây lát rồi giọng điệu nên cứng rắn.

Tuy nhiên, Ngọc Doãn lại không hiểu vì sao thấy bộ dạng bướng kia của Triệu Phúc Kim có chút thú vị.

Trầm một lát, Ngọc Doãn cười nói:

Nếu là ta có điểm đắc tội Đế Cơ, thì thứ tội cho. Tuy nhiên, ta tạm thời không định rời khỏi Đông Kinh. Tuy rằng Đô Giám Ứng Phụng Cục Hàng Châu kia đích thật là cái chức béo bở, nhưng Tiểu Ất tự biết mình.

Không dỗi gặt Đế Cơ, Tiểu Ất đang muốn nhập thư viện Quan Kiêu học ở đó, đại khái tháng sau sẽ bắt đầu.

Lúc này nếu rời khỏi Đông Kinh thì phải bỏ việc học hành, Tiểu Ất cần phải cân nhắc, kính Đế Cơ chớ Tiểu Ất không biết phân biệt. Hơn nữa, gia thân bằng của Tiểu Ất bao gồm cả gia đều ở Đông Kinh, cũng thật sự là không thể rời khỏi... Cho nên lòng tốt của Đế Cơ, Tiểu Ất nhận. Chỉ có điều chức Đô Giá Ứng Phụng Cục Hàng Châu này, Tiểu Ất thật không lòng dạ nào đến đó đảm nhiệm, hãy tha thứ cho.

Ta sao...

Nếu Đế Cơ không có gì khác, Tiểu Ất cáo từ.

Ngọc Doãn dứt lời, chấp vái chào, đi ra nhà thủy tạ.

Một câu làm Mậu Đức Đế Cơ miệng, nửa cũng nói không nên lời, ra nhìn theo lưng Ngọc Doãn.

Ta sao chưa từng đắc tội ta.

Mà dù là đắc tội, ta cũng sao móc?

Triệu Phúc Kim thì trào tự nói, nhưng không khỏi ửng hồng hai má, đỏ bừng lên.

Ngọc Doãn ra khỏi tư đứng ở cửa lớn.

Ngày mười lăm tháng tám, vốn nên

Lại không giờ phút này mây đen che nổi lên mưa nhỏ tí tách.

Mưa thu lạnh băng quất vào rất không thoải mái. Nhưng cũng không thể đứng ở cửa tư này mãi, Ngọc Doãn nhận rõ phương hướng, liền đội mưa lao xuống bậc cửa. Mới chạy ra vài chục bước, liền có đang gọi hắn.

Tiểu Ất ca!

Nhìn lại nơi có tiếng gọi, đã thấy ở góc phố dài, dưới tàng cây dương, Yến Nô cầm dù mặt lộ vẻ lo lắng.

Cửu Nhi tỷ, sao muội lại đến đây?

Ngọc Doãn thấy Yến Nô thì giật mình.

Đã thấy Yến Nô gơ dù bước tới bên hắn, che mưa cho hắn.

Mới vừa rồi nọ dẫn Tiểu Ất ca đi, nọ lo lắng, liền bảo Cao Thế Quang theo sau.

Thấy Tiểu Ất ca vào tòa nhà kia, hắn liền về thông báo, lúc này nọ mới đến đây. Tiểu Ất ca, đó là ai?

Ha hã, một gia đình giàu có, tìm ta nói vài việc, Cửu Nhi tỷ chớ lo lắng.

Trong lòng Ngọc Doãn lập tức dâng một sự lo lắng, liền nhẹ giọng lời Yến Nô, nhận lấy cây dù nàng, nói:

Đi thôi, chúng ta về.

Ừ!

Yến Nô liền rúc vào bên Ngọc Doãn, hai che ô đi dọc theo phố dài, chậm rãi bước vào nội thành.

Cửu Nhi tỷ, muội tới đây, không đi Phan lâu sao?

Nếu như đi mà không có Tiểu Ất ca, Phan lâu có đi không đều vô

Dù sao giọng hát của Bà Tích thì nô cũng quá nhiều rồi, không gì nhiên cả. Nhưng thật ra Đại Lang nói Tiểu Ất ca bị ta đi thì nóng ruột vô cùng. Nếu không phải An thúc phụ hấn, lại, không chừng hấn đã đòi đi cùng nô đến đây chờ rồi.

Đại Lang cũng không đi Phan lâu?

Yến Nô lườm Ngọc Doãn một cái:

Tiểu Ất ca rất thân với Đại Lang nhỉ?

Huynh bị ta đi, cũng không biết là tình huống như nào, sao Đại Lang có tâm tư đi Phan lâu hí kịch chứ? Lúc này hấn đang ở nhà chúng ta, chúng ta sớm về đi, nếu chậm chỉ sợ An thúc phụ cũng không được hấn.

Ngọc Doãn vậy vội gật gật đầu.

Trên đường dài Đông Kinh mưa phùn lả lướt.

Tuy có dù giấy dầu, nhưng vóc dáng Ngọc Doãn cao lớn, cho nên chiếm hơn phân nửa, đầu và vai Yến Nô bị mưa làm ướt.

Ngọc Doãn vươn ôm bả vai Yến Nô kéo nàng vào

Tiểu Ất ca, đường...

Dù sao cũng không có nào! Hơn nữa, là vợ chồng, sợ gì chứ?

Ngọc Doãn khẽ cười một tiếng, cánh dùng sức khiến Yến Nô không thể giãy ra.

Hai đi dọc theo phố dài, rất đi đến chỗ rẽ, biến mất bóng đêm mờ mịt...

Về đến nhà đã là giờ tỵ.

Mưa cũng không khí đêm càng vô cùng tươi mát.

Dương Tái Hưng, Trương Trạch Đoan còn có Trần Đông cũng chờ ở nhà.

Mất thấy Ngọc Doãn và Yến Nô đi vào cửa sân, Dương Tái Hưng lập tức ra đón:

Tiểu Ất, xảy ra gì? Là ai tìm

Nhìn mặt gã toát lên vẻ ân cần, lòng Ngọc Doãn rất ấm áp.

Không có gì, chỉ là một gia đình giàu có tìm ta thảo luận mấy việc. Nhưng thật ra lại làm chậm việc của Đại Lang, cũng không biết bên Bà Tích mở hát tình hình thế nào rồi.

Lúc Ngọc Doãn rời khỏi tư kia đã qua giờ Hợi cũng là lúc kết thúc màn mở hát của Từ Bà Tích cho nên cũng không đến đó nữa.

Nghe Ngọc Doãn nói vậy, Dương Tái Hưng lại lộ vẻ

Mới vừa rồi Trương tiên về nói, Bà Tích mở hát được vô cùng tốt. Khúc phổ Tiểu Ất sáng tác thật nói cả sành đường đều hô gọi hiệu Bà Tích.

Trương Trạch Đoan buổi tối bởi vì ăn cơm với bằng hữu Đồ Họa viện, nên đã đến Phan lâu hí khúc.

Khi về mới biết Ngọc Doãn bị đi, cho nên liền chờ ở công đường.

Khúc từ của Tiểu Ất thật diệu.

Nói vậy bắt đầu từ mai, bên đường phố Đông Kinh này không ai là không biết tên của Tiểu Ất. Ha hả, thật sự là diệu. Khẩu âm của Từ Bà Tích vẫn chưa có tiếng, dù rằng không tầm thường nhưng thủy vẫn không được lên sân khấu. Không Tiểu Ất sáng tác khúc từ đó lại khéo léo che được khẩu âm kia của nàng, vô cùng đặc sắc, khác biệt.

Trương Trạch Doan vỗ liên tán thưởng.

Ngọc Doãn chỉ cười, không quá để ý đối với việc này.

Còn khúc, chính là di sản văn phi vật chất của đời sau, sao tầm thường cho được?

Ngọc Doãn đương nhiên là có lòng Từ Bà Tích sẽ tạo được tiếng, đồng thời cũng như thế đánh một đòn cho sự thường đây của Mã Nương Tử.

Nghĩ đến những thứ này, tâm Ngọc Doãn thoải mái rất nhiều.

Thấy mọi đều mệt mỏi, liền mở miệng nói:

Cũng không còn sớm nữa, mọi nên đi đi. Lúc này đã gần đến giờ giới rồi, Đại Lang không phải về nữa, vì thành môn nội thành đã đóng cửa, cứ ở lại đây, sáng mai chúng ta còn đến lò mổ làm việc. Được rồi được rồi, mọi đi đi.

Đám An Đạo Toàn cũng nhìn ra, Ngọc Doãn không muốn nói hấn đi gặp nào liền đáp ứng đi ra hết.

Trương Trạch Doan và Trần Đông ở một phòng, Ngọc Doãn để Nhuế Hồng Nô thu dọn sương phòng hành để Dương Tái Hưng

Sau một lúc bận rộn đã qua giờ tỵ.

Mây đen tán đi, cao.

Ánh rằm quả nhiên rất đẹp!

Ngọc Doãn đứng ở viện, đứng chấp

Những lời hôm Mậu Đức Đế Cơ nói, rốt cuộc là có ý gì?

267. Chương 266: Toàn Thành Ca Tụng Mẫu Đơn Đình

Đô Giám Ứng Phụng Cục Tô Hàng đích xác đầy lực hấp dẫn!

Chẳng sợ Ngọc Doãn lúc ấy cự mà tới cũng có chút đáng tiếc. Dù sao đây cũng là cơ hội tốt nhất hấn nhập sĩ, nếu như là ở thái bình thịnh thế, nói không chừng Ngọc Doãn đồng ý Nhưng hiện tại, Ngọc Doãn nhưng không cách nào nhận chức vụ này. Nếu hấn thật sự đi Hàng Châu, không chừng sẽ không có về. Hấn muốn ở lại, ở lại Đông Kinh để đấu một lần với Tĩnh Khang. Cho dù là đấu xương nát thịt, hấn cũng sẽ không hối hận...

Những đời sau mỗi khi qua đều gào thét phải đổi lịch sử.

Nhưng đổi lịch sử có dễ dàng không?

Ngọc Doãn có một giác: nếu hấn ở lại Khai Phong, không chừng còn có thể làm được chút việc.

Nếu thật cái đi Hàng Châu... Đó mới phải kể vô tích sự.

Thiếu Đô Giám Ứng Phụng Cục!

Nghe có vẻ như rất nhưng thực tế thì sao?

Trên có thượng dưới không có địa phương thì có Tri phủ và đồng Hàng Châu, không tới lượt phiên Ngọc Doãn nhảy ra làm chủ.

Nếu Chu Miễn ở đó, có lẽ còn có cơ hội.

Đó là một cực kỳ mạnh mẽ, cứng rắn, hơn nữa vô cùng có thủ đoạn, có thể dựa vào một Ứng Phụng Cục tạo ra một tiểu đình Đông Nam. Đáng tiếc, Chu Miễn đã không có khả năng lại Tô Châu, Hàng Châu! Người hậm chực lĩnh Ứng Phụng Cục sự không có khả năng tạo ra một tiểu đình Đông Nam, dù là Ngọc Doãn đi chăng nữa tác dụng cũng không lớn.

Cho nên càng mặc dù có tiếc nhưng cũng không quá hối hận.

Tuy nhiên Triệu Phúc Kim nói hấn ở lại Khai Phong, sớm muộn gì cũng sẽ có tai họa, lại là có ý gì?

Ngọc Doãn thủy mãi mà không rõ.

Cũng khó hấn sao có thể đoán được nhân thực sự Triệu Phúc Kim muốn đuổi hấn đi chính là Nhu Phúc Đế Cơ thích hấn.

Câu “tai họa” là Nhu Phúc Đế Cơ dựng lên.

Giờ phút này đối với Ngọc Doãn mà nói, điều này thật sự là quá khó để đoán ra đáp án.

Đêm đã Yên Nô đã nằm

Ngoài phòng, ánh sáng chiếu vào đình viện, càng lộ ra vài phần tĩnh.

Ngọc Doãn khoác áo đi vào đình viện.

Hấn hít thở sâu để làm cho đại não tĩnh táo lại, tư những lời Mậu Đức Đế Cơ nói.

Tiểu Ất, sao còn chưa

Trần Đông từ phòng bên đi ra bắt gặp Ngọc Doãn ở bên bàn đá, liền đi tới.

Ngọc Doãn cười:

Thiếu Dương cũng không được sao?

Ừ!

Trần Đông xuống bên Ngọc Doãn, hạ giọng nói:

Ta hôm luôn luôn tự hỏi đề mục ‘Ngọc Đông kể lịch sử’ kia.

Chợt thấy là nói An Lộc Sơn.

Nhưng kỹ, mà Tiểu Ất muốn nói chính là An Lộc Sơn thứ hai đúng không?

Ngọc Doãn không khỏi nhìn lại Trần Đông:

Người nói ai?

Trần Đông thở dài, hạ giọng nói:

Người rằng ta và nói ai?

Khi chúng ta lần đầu tiên tâm sự, đã nhắc tới đó, nói đó không thể. Mà đó ở Yên Châu, mà Yên Châu lại là nơi năm xưa An Lộc Sơn lập. Nhưng ta mãi mà không rõ hệ này, liền đọc rất nhiều sách của nhiều năm.

Ngọc Doãn vẫn cảm thấy Trần Đông là một một sách.

Lại không này nhạy bén đến vậy.

Ngọc Doãn mặc!

Thật lâu sau, hần hạ giọng nói:

Nhắc đến An Lộc Sơn thứ hai này, theo ta thấy, chỉ là một kẻ hai mặt.

Kẻ hai mặt?

Trần Đông hơi sững sốt, rồi chợt hiểu ý của Ngọc Doãn.

Kẻ hai mặt, cũng thật chuẩn xác.

Người nọ vốn là tướng Liêu, mà hàng Đại Tổng, sau nếu hần thật sự tạo phản, chẳng phải là kẻ hai mặt sao?

Nghe lời này, Trần Đông muốn cười.

Tuy nhiên chẳng biết tại sao, lòng nặng nói không ra lời.

Đó là một đồ tể phổ xá nhìn nhận được những điều làm cho khác khó Vì sao Quan lại tín nhiệm này, hơn nữa còn khẳng khái một mực chứ? Cảm giác này thật sự là... Trần Đông không nói rõ đó là mùi vị gì, nhưng vô cùng khuất.

Hai cứ như vậy, cũng không ai hé răng.

Tận đến khi bên cửa vọng tiếng gõ biểu thị đã qua hai.

Ngọc Doãn đứng lên nói:

Không còn sớm nữa, đi đi.

Ừ, đi đi, tư đây nói không chừng sẽ ra gì đó.

Trần Đông là một nội tâm, Ngọc Doãn đề xuất ‘Ngọc Đông kể lịch sử’ kia làm cho có chút bận lòng.

Cũng hiểu nên Ngọc Doãn liền không giải nữa.

Đi được hai bước, hần đột nhiên dừng bước lại, đầu lại nói:

Thiếu Dương, có câu ta không biết nên nói không?

Ừ?

Vài nữa ta sẽ làm Thái Học

Trần Đông được ra, nhiên nhìn lại Ngọc Doãn.

Lại Ngọc Doãn nói:

Người là thẳng tính, một lời nhiệt đấm chiêu lo lắng, đều vì quốc gia.

Nhưng khác chưa hần có cùng ý tưởng với nói không chừng bọn họ là muốn lợi dụng thủ và ích lợi của bọn họ.

Thánh nhân cũng đã nói: thiên hạ rộn ràng vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì đi.

Tính tình thật sự rất không thích hợp làm việc với khác, sẽ chẳng lúc nào bình ổn thân, châu đầu vào cứu học vấn. bình ổn thân. Tựa như Hoàng Cừ tiên vậy, vì thiên hạ mà lập tâm; Vì dân mà cải thiện đời sống xã hội; Vì tiên thánh mà nối tiếp cái học xưa bị đứt quãng; Vì vạn vật mà khai mở ra căn để cho cuộc thái bình. Có lẽ là vì thiên địa mà lập tâm rất khó, vì dân mà lập mệnh cũng không dễ, vì thái bình muốn đời thì như hoa kính, nước. Nhưng ít nhất có thể vì tiên thánh mà nối tiếp cái học xưa bị đứt quãng. Ta nói như thế thôi, có không là ở sau ta cũng sẽ không nói lần thứ hai nữa.

Trần Đông đầu tiên là giật nảy mình cả lạnh toát, rồi sau đó đầu, hoảng sợ nhìn theo lưng của Ngọc Doãn biến mất tiêu lâu.

Thật sự là hần cùng với một số ít Thái Học Sinh mưu sự việc, tự cho là rất bí mật, lại không

Lần Ngọc Doãn nhất được sách kia, khả năng đã thấy được sách bên mà đoán ra được một ít mối.

Nhưng hần vẫn nhấn đến hiện tại mới nói, đã chứng hần không muốn thiệp quá sâu. Tái làm bằng hữu, lại không đành lòng Trần Đông bị ta lợi dụng, cho nên hôm nói như vậy làm cho Trần Đông toát mồ hôi lạnh. cẩn thận cảm giác có chút cổ quái.

Nhưng Trương Bính Lôi Quan kia bình thường mắt cao quá đầu, căn bản thường mình.

Vì sao lúc này đây lại muốn kéo mình vào?

Hơn nữa từ sau khi gia vào đường như tất cả mọi đều là ra mắt, bao gồm cả việc liên hệ học bên và thái học cũng hầu hết là đến xử lý. Trương Bính Lôi Quan thích nhất là nổi bật hàng đầu, vì sao lúc này đây lại đẩy lên phía

Trần Đông thẳng, nhưng cũng không

Có mấy lời nói đã toạc ra, sao lại không hiểu.

đứng ở đình viện, nhìn tòa tiểu lâu tắm ánh thì trào tự nói:

Tiểu Ất, đa tạ!

Mười lăm Tám tháng, đêm chơi

Đối với dân chúng Khai Phong mà nói, đêm rằm không chỉ là thể hiện là đoàn viên, mà còn bao hàm vô số ý khác.

Năm là đại hội thi đấu hoa khôi cử nữ Trạng Nguyên.

Bảy mươi hai cửa hàng chính ở Khai Phong đều đăng ký sách Hành Thủ của bọn họ để gia cuộc thi tài, xuất ra mọi cố gắng.

Trương Chân Nô của Thiên Kim Nhất Tiểu lâu dựa vào hai khúc phổ “Kim xà cuồng vũ” và “Âu Lộ Vong Cơ”, lớn.

Phùng Tranh của Lầu Phong Nhạc thì dựa vào một khúc “Lương Chúc” dần dần xu hướng tàn mà sự ra đi của Tiểu Chi Nhi đã để lại.

Còn lại các tử lâu khác cũng đều ra chiêu.

Chỉ có Phan lâu chậm chạp không có động tĩnh, cũng làm cho mọi cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Từ Bà Tích vừa ra “Du viên”, làm cho Khai Phong chấn động, mọi đồng loạt

Dung mạo lệ, giọng hát có một cách riêng khiến cho mọi tán thưởng không Mà ai cũng thích hát Mẫu Đơn đình, nên rất chóng lưu ra Trước đây, thông qua các loại cách, có một vài từ khúc lọt ra làm cho mọi ếch đầy giềng lòng khó chịu. Mà “Du viên” vừa mở hát, khiến các tử điểm Khai Phong lâm vào thất sắc, các Hành thủ này tự đổ kỵ.

Sao nhỏ phóng đăng nói tiếng Quan Thoại kia lại hát được như thế?

Liên tiếp hai Phan lâu liên tục đưa “Du viên” lên sân khấu làm cho Phan lâu kín hết chỗ, không còn chỗ

Từ Bà Tích cũng từ tiếng vừa có lập tức nhảy vọt lên thành đứng đầu lựa chọn làm hoa khôi.

Sáng sớm, quán vừa mở, lập tức có khác tụ tập quán nội đàm luận về “Mẫu Đơn đình”.

Ta ta nói, “Mẫu Đơn đình” này tổng cộng năm mươi lăm phần, mà mới ra “Du viên”, vậy thì đợi hát toàn bộ phải chờ tới khi nào?

Đúng vậy a, nói Liễu Mộng Mai và Đỗ Lệ nương kia kết cục cuối cùng là như nào nhỉ?

Rất không tốt, rất không tốt...Khúc từ của Tiểu Ất làm biên soạn rất kỹ, chúng ta sao có thể đoán được gì?

Đúng vậy, đúng vậy!

Người nói Ngọc Tiểu Át thật là kỳ tài, có thể ra câu xưa đến thế, thật sự là không đơn giản mà.

Chỉ là vận mà thôi, sáng tác được một bộ khúc từ, sao có thể xứng với hai chữ “kỳ tài”? Với “Lương Chúc” đó, ta thấy cũng thường thôi. Còn khúc phổ kia thì thật, nhưng ca từ lại thật sự khó chấp nhận được.

Người này còn chưa dứt lời, chợt có bên mảng:

Loại như sao có thể hiểu?

Khúc phổ” Lương Chúc ” đích thật là Tiểu Át viết ra, nhưng khúc từ kia không phải là do Tiểu Át viết. Ta ta nói, lúc khi, lầu Phong Nhạc mua ” Lương Chúc ” Tiểu Át từng tự tiến cử làm thơ. Nào biết được lầu Phong Nhạc lại cảm thấy Tiểu Át không đảm đương nổi, nên đã cự mời Quốc Tử Giám tiến sĩ làm từ, nhưng lại không hề hợp với khúc phổ kia.

Lại có này sao?

Đương nhiên...ta có nhà làm việc ở lầu Phong Nhạc.

Chuyện này là chính tai hần được, lúc ấy Tiểu Át rất không vui, cho nên mới có sau đó Phong nương tử ra mặt mua khúc phổ, để Tiểu Át sáng tác khúc từ ” Mẫu Đơn đình ” này.

Haha, không Mã quả phụ thông cả đời, kết quả lại chuốc thất bại như này.

Đúng vậy, mà sự nổi tiếng của ” Mẫu Đơn đình ” chỉ sợ Mã quả phụ đã biết, không biết sẽ hối hận đến mức nào...

Trong Lầu Tang Gia mọi mồm năm miệng mười.

Mà ở nhà lầu ba, Mã Nương Tử mặt âm không nói được một lời.

Nàng ở vị cạnh cửa sổ, những luận bên tọc không vào tai của nàng.

Sắc mặt càng lúc càng khó coi, âm như nước.

Mà Lý Thanh Chiếu đối diện với nàng thì lại rất bình tĩnh, cầm lấy một cái bánh bao mâm thức ăn, nhã hương thơm rồi cắn một miếng nhỏ, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Muội tử, sao không nói gì vậy.

Nương Tử rốt cục không kìm nổi, cười khổ nói:

Ta hôm mời muội đến, là muốn muội cách..... Nếu như muội thật sự thích bánh bao lầu Tang Gia này, sau mỗi ta sẽ cho đưa tới, để muội ăn đến không ra được nữa, thế nào?

Lý Thanh Chiếu sau khi lập tức mỉm cười!

268. Chương 267: Người Thật Sự Có Lòng Kính Hấn

Tỷ tỷ sốt ruột ư?

Một câu hỏi của Lý Thanh Chiếu suýt nữa làm cho Mã Nương Tử bạo phát.

Nhưng thật sự là nàng sốt ruột rồi!

Ai có thể đồ tể bán thịt dưới tửu lầu của nàng lại có tài văn chương như thế?

” Mẫu Đơn đình ” vừa ra, gần như làm cho giấy đất. Khúc từ Mẫu Đơn đình còn được vô số xương, đã thành một loại nhũ. Chỉ như nhóm Lục sự tửu lầu kia nếu hát không được hai câu “Du Viên” thì sẽ không ai đến hỏi thăm.

Điều này sao không làm cho Mã Nương Tử sốt ruột chứ.

Từ lúc lập nên đến lầu Phong Nhạc có thể đứng vững là Đệ Nhất lâu ở Khai Phong cũng không phải tầm thường.

Lúc Lý Sư Sư, Phong Nghi Nô đều lập ở lầu Phong Nhạc, công lao của Mã Nương Tử rất lớn. Nhưng tính tình của nàng đã định vận mệnh không cao. Lúc ấy Phong Nghi Nô muốn lên vị Hành thủ lầu Phong Nhạc, nhưng đầu Mã Nương Tử muốn chọn khác, chẳng những không đồng ý, lại còn ác lời châm chọc, thế cho nên Phong Nghi Nô giận dữ rời khỏi lầu Phong Nhạc.

Bởi vì này, khiến vị Thượng thánh hành thủ (người đứng đầu ca múa) Lý Sư Sư lúc ấy cực kỳ bất mãn.

Sau này Lý Sư Sư được Hoàng đế Huy Tông sủng ái, độc chiếm, thì không còn đến lầu Phong Nhạc hiển nữa.

Mà Phong Nghi Nô lại đến Phan lầu, nương tựa Tư Mã Tĩnh thương nhân Di Châu, rất vững vàng vị Hành Thủ ở Phan lầu. Lý Sư Sư rời khỏi câu (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc), thì vị Thượng thánh hành thủ lại một lần nữa phải bình chọn. Lúc này đây, Phong Nghi Nô dựa vào sự đề cử mạnh mẽ của Lý Sư Sư mà sáng khoái đánh bại được Hành Thủ lầu Phong Nhạc, giành được giải nhất, phá thế diện của Mã Nương Tử, Phan lầu cũng nhân cơ hội đó mà áp chế lầu Phong Nhạc.

Sau này, lầu Phong Nhạc nâng Tiểu Chi Nhi lên, cuối cùng mới ổn định thế cục.

Ai có thể không bao lâu Tiểu Chi Nhi bị Ngọc Doãn bức đi, khiến lầu Phong Nhạc một lần nữa đại thương khí.

May mắn lúc đó Mã Nương Tử mời tới Phùng Tranh, Hành thủ Đại Danh phủ, cũng được vở “Lương Chúc” của Ngọc Doãn, coi như là rất mở mày mở mặt. Trái lại Phan lầu, bởi vì Phong Nghi Nô phải rời khỏi câu nâng lên một Từ Bà Tích chưa có gì mấy lên để đảm đương, làm cho Mã Nương Tử càng thêm đắc ý, cho rằng năm vị Thượng thánh hành thủ Khai Phong không phải là Phùng Tranh thì còn ai khác nữa, lầu Phong Nhạc lại có thể áp chế Phan lầu rồi.

Sự cạnh giữa lầu Phong Nhạc và Phan lầu một lời khó nói hết.

Dường như từ lúc hoàng đế Nhân Tông đã làm cho hai tòa tửu lầu tồn tại gần năm liền đột không

Khi biết được Phong Nghi Nô tìm Ngọc Doãn sáng tác khúc phổ, Mã Nương Tử còn cười nhạo Phong Nghi Nô: giảm đi mấy cái tiền tìm một đồ tể soạn từ, quả thực là chê cười.

Nàng thừa nhận, nhạc luật của Ngọc Doãn thật sự là cao

Đồng thời nàng cũng biết, Ngọc Doãn có thể sáng tác được bài thơ “Đăng đài” thì không phải là tầm thường.

Nhưng, Mã Nương Tử hiểu rất rõ Ngọc Doãn rồi!

Hoặc là nói nàng hiểu rất rõ Ngọc Doãn đây.

Cũng chính nhân này, Mã Nương Tử một mặt coi Ngọc Doãn, mặt khác lại thường Ngọc Doãn.

Nếu không vậy thì sẽ không có sau này khi Ngọc Doãn đến Kiều Thiên, nảy cháp với Bạch Thế Minh, thì Mã Nương Tử cũng không để ý đến. Cao Nghiêu Khanh cũng tốt, Chu Huyền cũng thế, còn có những Thái Học Sinh kia, ở mắt nàng đều không có thành tựu. Lầu Phong Nhạc có thể sống yên ổn ở Khai Phong cũng không phải là không có căn cơ. Chỉ vài nhóc Mã Nương Tử thật sự không để vào mắt. Dù là nàng biết có Nhu Phúc Đế Cơ ở đó, cũng chưa chắc đã để bụng, cùng lắm là phạt Bạch Thế Minh mà thôi.

Ngược lại, Mã Nương Tử cũng bởi vậy mà nảy sự bất mãn với Ngọc Doãn, cho rằng Ngọc Doãn có chút cuồng vọng...

Nhưng ai có thể đến, Ngọc Doãn ở mắt Mã Nương Tử không có thành tựu gì lại sáng tác được một khúc Mẫu Đơn đình đã khiến nàng mở rộng tầm mắt.

Hai này, Phan lều liên tục diễn “Du viên” đã đến áp lực thật lớn cho lều Phong Nhạc.

Tuy là lều Phong Nhạc vẫn thịnh vượng, nhưng so với cảnh tượng náo nhiệt với Phan lều kia thì rõ ràng vắng vẻ rất nhiều.

Cho đến lúc này Mã Nương Tử mới có phần hối hận rồi.

Sao muội muội lại nói vậy?

Không phải là sốt ruột, mà là ta cảm thấy... Cũng là lúc đầu ta nhìn nhận sai, thường Tiểu Ất, mới có cục diện hôm

Mời muội muội đến, là biết muội muội tuệ hơn giúp ta ra một chủ ý.

Tỷ tỷ muốn ta kể như thế nào?

Lý Thanh Chiếu bưng lên một nước sạch, súc miệng rồi nhỏ lại vào chậu.

Ta muốn mời Tiểu Ất làm từ, có lẽ muội cũng biết, ta không thích giành gì cả nhưng thật sự là đã đắc tội với Tiểu Ất rồi.

Nghe nói muội muội và Tiểu Ất giao tình không tệ, cho nên...

Cho nên để cho ta làm khách?

Mã Nương Tử liên tục gật đầu không

Lý Thanh Chiếu lại thở dài, lắc đầu, hạ giọng nói:

Muội thật sự là biết Tiểu Ất, nhưng mới chỉ gặp mặt một lần, cộng các lời cũng chỉ vài lời ít ỏi. Nếu bàn về giao tình, muội cảm thấy tỷ tỷ và Tiểu Ất giao tình sâu hơn. Lúc lều Phong Nhạc đã giúp Tiểu Ất, phần ân tình này bất kể thế nào, sao Tiểu Ất không nhớ chứ?

Chỉ là này, tỷ tỷ đến hiện tại vẫn chưa rõ mình sai ở đâu thôi.

Mã Nương Tử vội nói:

Xin muội muội chỉ điểm bên mê.

Tỷ tỷ miệng nói sai rồi, nhưng lòng lại không nhận ra sai.

Lúc Phan lều mời Tiểu Ất làm từ biên khúc, Phong Nghi Nô đích thân đến nhà nhờ vả. Rồi sau đó lại có nhiều tâm, đến khi Tiểu Ất nói muốn chỉ điểm cho Từ Bà Tích, Phong Nghi Nô càng không nói hai lời liền đáp ứng, đây chính là thể hiện sự tín nhiệm đối với Tiểu Ất.

Tiểu Ất đã không phải là lưu thích đánh nhau đấu đá với ta phố Mã Hành như nữa.

Hắn hiện giờ coi như là có chút Có lẽ ở mắt tỷ tỷ, và địa vị hắn không coi là cái gì, nhưng với hắn mà nói, là cần có tôn hắn. Nếu không, lúc Quan gia sắc mệnh đến bậc nào, vì sao hắn lại cự Nêu nói hắn tài học không đủ, vậy sao những ở Thái Nhạc công thự kia hiện lại có thái độ tôn hắn?

Mã Nương Tử sau khi thì mặc.

Lý Thanh Chiếu nói:

Tỷ tỷ miệng nói kính Tiểu Ất nhưng lòng...

Nàng chỉ chỉ mình, hạ giọng nói:

Tỷ tỷ thật sự kính hắn ư? Nếu thật sự kính hắn, thì lúc này tỷ tỷ không phải ở chỗ này thương lượng cùng muội, mà là sẽ đích thân đến nhà, cầu Tiểu Ất sáng tác khúc phổ cho. Nhưng ở lòng tỷ tỷ, Tiểu Ất thủy vẫn là đồ tể bán thịt ở phố Mã Hành, không có tư cách để tỷ ra gặp mặt. Như thế, sao có thể cầu được từ

Việc này...

Tỷ tỷ, còn có một câu nữa.

Lúc Phong Nghi Nô khúc từ của Tiểu Ất đã từng không còn Tiểu Ất chỉ điểm ảo diệu đó. Tỷ nói Tiểu Ất lời sao không?

Hắn nói, văn chương bản thiên thành, diệu thủ đắc chi.

(Văn chương vốn bởi thiên nhiên,

Người tài tình tự nhiên được câu

Nghĩ lại lời này nói không kém, khúc từ này cũng không phải là thư kể lịch sử, tủy tiền mà được. Dù hiện tại tỷ đến tìm hắn, cũng không chắc lập tức viết ra từ Để viết ra từ cần phải có thời cũng chưa chắc kịp cho tỷ tỷ.

Vậy phải làm thế nào, chẳng lẽ mắt nhìn Phong Nghi Nô đắc ý?

Lý Thanh Chiêu lời này, bất giác thâm thở dài.

Mã Nương Tử khôn khéo hơn hơn nữa phẩm tính làm cũng không kém, nếu không Lý Thanh Chiêu cũng không thể thành bạn hữu tốt với nàng.

Chỉ có điều, có đôi khi nàng tính toán quá mức chi li, so với Phong Nghi Nô, lại thiếu chút đại khí.

Chỉ sợ đây cũng là nhân chủ yếu mà hai năm gần nhất Phan lâu phát không mà lâu Phong Nhạc nhưng dần dần cảm không nổi.

Nếu đổi lại khác, Lý Thanh Chiêu sẽ không nhúng

Nhưng đây là việc của Mã Nương Tử, nàng không thể đứng nhìn.

Dù sao, đây là một những bằng hữu tốt của nàng ở Khai Phong. Triệu Minh Thành hiện không ở đây, Mã Nương Tử đích xác giúp nàng rất nhiều. Phần ân tình này Lý Thanh Chiêu không thể không hoàn lại, cũng đã định không thể không nhúng vào.

Tỷ tỷ có biết cái này không?

Thanh Chiêu lấy ra một bản Tuần Thời đại Đại Tổng đặt ở mặt Mã Nương Tử.

Tuần Thời đại Đại Tổng này vẫn là số đầu tiên. Dù sao thời đại này khoa học kỹ thuật chưa đạt tới tiêu chuẩn nhật báo, nên thời ra mắt số tiếp theo cũng tương đối lâu. Mã Nương Tử ra, liếc mắt một cái:

Sao ta không biết Tuần Thời đại Đại Tổng này chứ?

Nhưng tỷ tỷ có biết Tuần Thời đại Đại Tổng này là một Tiểu Ất sáng chế không?

Hả?

Nếu không phải phải hai Thập bát tỷ nhiên nhắc tới việc này, muội cũng không biết Tiểu Ất mới đứng sau.

Hắn có thể ra cái này, sao có thể là kẻ đầu đường xó chợ? Tỷ tỷ hãy đọc phụ bản có nhắc đến mỹ thực Đông Kinh...

Mã Nương Tử đương nhiên đã đọc tờ báo này, chỉ là lại không để tâm đến bài viết phổ phưởng của tờ phụ bản này.

Thiên Kim Nhất Tiểu lâu?

Nàng cười lạnh một tiếng:

Đồ ăn ở Thiên Kim Nhất Tiểu lâu cũng dám gọi là mỹ thực ư? Thật là nực cười.

Lý Thanh Chiêu lại cười:

Vậy là biết tỷ tỷ không để tâm rồi. Nhưng muội lại không cho là vậy. Nói thật, Thiên Kim Nhất Tiểu lâu không có gì “Kim xà cuồng vũ” của Trương Chân Nô ra, thì những ca vũ khác cũng không xuất sắc. Mà đồ ăn của bọn họ cũng chỉ là bình mà thôi, không hẳn là hảo, nhưng cũng không phải là quá kém. Nhưng sau khi đăng lên Tuần Thời đại Đại Tổng thì Thiên Kim Nhất Tiểu lâu khách đến không Ta nhiên ta nói, việc của Thiên Kim Nhất Tiểu lâu hai này ước chừng tăng lên ba phần rồi.

Tỷ tỷ cũng biết, ba phần này có ý như nào?

Mã Nương Tử hơi sững sốt, cúi đầu lại nhìn tờ báo một chút:

Chẳng lẽ là vì cái này?

Tỷ tỷ có để ý không, hiện giờ ở bên câu xá, tiên thư giảng sử kể một số xưa thống ra, có không ít là lấy câu từ Tuần Thời đại Đại Tổng. Mượn lầu Tang Gia này mà nói, cứ đến giờ cơm là có cầm một tờ báo để đọc. Khách bên lâu này đại thể cũng không thiếu tiền, sau khi liền có hứng thú đối với Thiên Kim Nhất Tiểu lâu. Kể từ đó, khách đến Thiên Kim Nhất Tiểu lâu sao không tăng lên chứ? Còn nữa, bên lâu tửu quán còn có rất nhiều thương nhân từ nước tới, bọn họ không thuộc Đông Kinh, nên khi những tức câu tờ báo này, thì ghi nhớ cái tên Thiên Kim Nhất Tiểu lâu. Muội đoán, chủ ý này chắc chắn cũng từ Tiểu Ất mà ra.

Mã Nương Tử tựa hồ đã hiểu.

Ý của muội muội..

Đi tìm của Tuần Thời đại Đại Tổng đi, bảo bọn họ làm hai bài viết cho tỷ, chắc cũng có thể thế cục một chút.

Mã Nương Tử sau khi hơi có chút dao động.

Nhưng nàng lại có chút do dự, nhịn không được nói:

Nhưng muội vừa mới nói, Tuần Thời đại Đại Tổng này là của Tiểu Ất, mà ta lại đắc tội với hắn, vậy hắn...

Hì hì, vậy là tỷ tỷ không biết lai lịch Tuần Thời Đại Tổng này rồi.

Muội Thập Bát tỷ nói Tuần Thời Đại Đại Tổng này vốn là của Tiểu Ất và một vài cháu Nha nội cùng liên kết làm chắc muốn thủ chút vọng để kiếm tiền. Chỉ là ta cảm thấy những Nha nội này chưa chắc đã cầu mà chỉ muốn cầu tài mà thôi. Nếu không Chu Huyền đức hạnh kia sao có thể gia vào chứ? Nếu thật sự cầu tài, tỷ tỷ có gì khó sao?

Mã Nương Tử thì hai mắt sáng lên.

Nếu vì cầu tài thì dễ làm rồi.

269. Chương 268: Hoàng Công Tử

Ánh mặt chiếu vào giáo

Trong Hạ Kiều Viên hai đội đá cầu đang ác chiến một chỗ. Cao Nghiêu Khanh và Hoàng công tử mỗi đứng một bên hét to.

Đá nó, đá nó!

Hoàng công tử giờ nắm nhỏ, mặt đỏ lên.

Điểm số bên sân đã là 8:1. Đội của Cao Nghiêu Khanh chiếm thượng

Ngọc Doãn đứng sau nhìn Hoàng công tử, nở nụ cười.

Dạy Hoàng công tử hai rồi, có điều này hình như không có hứng thú học đàn lắm, lại rất thích chí với đá cầu kia. Tuy nhiên, so sánh ra, đội của Cao Nghiêu Khanh dưới sự chỉ điểm của Hoàng Như Ý và Phạm lão nhân thì rõ ràng là vượt xa đội của Hoàng công tử, không cần nói. Ngọc Doãn phát hiện, thủ hạ của Hoàng công tử tổ chất thân thể rất mạnh, nhưng kỹ thuật dưới chân lại rõ ràng không bằng thủ hạ của Cao Nghiêu Khanh, cho nên đấu căn bản cần không nổi.

Điểm số 8:1 khiến Hoàng công tử thẹn quá hóa giận.

Cao Nghiêu Khanh một bên đường như cũng không thèm để ý, lại cười hì hì nhìn sân đấu, liên tục gật đầu. đang ở bên sân, bộ dạng như lão Khương Thái công câu cá bỗng nhiên đứng dậy, đi đến bên sân hoa chân múa vui sướng, kỳ chỉ Kỳ thật những động tác kia có ý gì chỉ sợ cả Cao Nghiêu Khanh cũng không hiểu.

Nếu như ở hậu thế, hành động của như vậy sẽ bị áp hai chữ: Tinh tướng.

Đội cầu Thái úy kỹ thuật rất tốt, cũng không cần Cao Nghiêu Khanh chỉ rất tạo thành thế công kích.

Vốn Ngọc Doãn cũng không muốn dính vào, nhưng khi nhìn bộ dạng tướng kia của Cao Nghiêu Khanh thì đúng là không thể chịu nổi.

Kham công tử, đá như vậy không được đâu.

Ngọc Doãn đột nhiên mở miệng nói:

Những đội viên này của rõ ràng không so được với đội của Nha nội, thủ hạ đá ăn ý, kỹ thuật cũng rất mạnh.

Cứ tiếp tục đá như vậy chỉ có thể thua thảm hại hơn thôi.

Hoàng Kham vậy lập tức lại:

Tiểu Át, vậy nên như nào mới tốt?

Lấy dài công

Hoàng công tử hơi sững sốt, lộ vẻ hoặc.

Cậu bé này cũng rất thông nhưng dù sao vẫn là nít, sao có thể hiểu được ý của câu đó.

Ngọc Doãn cười nói:

Kỹ thuật đội viên của kém bọn họ, nhưng lại mạnh hơn bọn họ.

Hơn nữa ta thấy những đội viên này của đều là những có bản lĩnh, đó chính là ưu thế của Trọng tắc hợp lý thì có thể sử dụng mọi thủ đoạn, thủ hạ của không thể đấu kỹ thuật với họ, thì có thể đấu sức mạnh thân thể, chẳng lẽ không thắng được bọn họ?

Kỹ thuật Đội Thái úy giống như kỹ thuật đời sau.

Ngọc Doãn bảo thủ hạ của Hoàng công tử học tập đấu pháp dùng sức mạnh của Châu Âu.

Đứng ở sau Hoàng công tử, Ngọc Doãn chậm rãi nói Hoàng công tử lập tức hiểu ý của Ngọc Doãn.

Cậu vội vàng tập đội viên lại, sau một hồi chỉ điểm, đám thủ hạ lập tức đã đổi đấu pháp, bắt đầu lấy ưu thế thân thể tiếp xúc va chạm với đối phương. Tình nên hỗn loạn, khắp nơi đều là cảnh đổ. Tuy nhiên, kể từ đó, cũng quả thật tạo nên hiệu quả, ít nhất ưu thế kỹ thuật của đội Thái Úy bị giảm bớt đi rất nhiều.

Lần này Cao Nghiêu Khanh đứng không yên.

đứng bên sân hò hét, nhưng thủ hạ kia lúc nhất thời khó thích ứng với cách biến hóa của đội Hoàng công tử.

Gương mặt nhỏ nhắn của Hoàng công tử không còn âm nữa.

Cậu giơ nắm lên, hò hét cổ vũ đội của cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng.

Khi cuộc tài chấm dứt, điểm số dừng ở mức: 9:7. Hoàng công tử thua nhưng lại rất cao hứng.

Từ 8:1 đến 9:7, đặc biệt là thời cuối cùng, gần như là thủ hạ của cậu áp chế thủ hạ của Cao Nghiêu Khanh, sự biến hóa này sao không khiến cậu hưng phấn chứ? Ngọc Doãn mặt cũng cười tươi dường như vì Hoàng công tử vui vẻ mà cũng cảm thấy cao hứng. Cao Nghiêu Khanh những phút cuối khẩn đến cực điểm. Tuy rằng cuối cùng đã giành được thắng lợi nhưng thắng lợi này cũng thật sự hiếm. Nếu từ đầu Hoàng công tử chọn dùng loại đấu pháp này kết quả sau cùng không cần nói cũng biết. Cho nên, toàn thân Cao Nghiêu Khanh toát mồ hôi lạnh.

Hoàng...Hoàng công tử thật bản lĩnh.

Cao Nghiêu Khanh đi tới, liên tục

Tuy nhiên, khí của giống như có chút nịnh nọt.

Ngọc Doãn nhìn không khỏi cảm thấy kỳ quái. Người này vừa rồi lúc tài còn hạ độc thủ...

Là Thập bát tỷ muốn ta đấu như vậy, lúc bởi nàng thua Hoàng công tử, cho nên...

Ngọc Doãn vậy thì cười, không để tâm đến này nữa.

Kết thúc đấu, Hoàng công tử đi theo Ngọc Doãn vào nhà thủy tạ xuống bắt đầu học cầm kỳ.

Nói thật, đừng nhìn Hoàng công tử thông nhưng lại không có thiên phú về âm luật. Thậm chí cậu như có sự mâu thuẫn đối với học đàn, mà cả cậu cũng không biết mâu thuẫn này xuất phát từ đâu. Hai này Ngọc Doãn chủ yếu dạy cậu sử dụng, hơn nữa là cách đơn giản dễ dàng, nhưng Hoàng công tử sau không hề tiến bộ, có vẻ cực kỳ

Sử dụng đàn cổ ở thời kỳ Bắc Tống ước chừng có hơn một loại.

Nhưng mà tới đời sau qua giản cải tiến, còn có một chút nhân tố là do làm thất thì chỉ còn lại hơn ba mươi loại. Ngọc Doãn bắt đầu từ bên cách sử dụng ba mươi loại này mà lựa chọn mười hai loại điều khiển, có thể nói là kiến thức cơ bản, nhưng mà nội tâm Hoàng công tử có mâu thuẫn, nên không những không học được mà còn nảy sự buồn chán.

Kham công tử, dừng lại đã.

Hoàng Kham ra, lộ vẻ áy náy.

Ngọc Doãn bưng đặt bên cạnh cậu rồi sau đó xuống đối diện.

Kham công tử có thể nói cho ta biết tại sao cậu học đàn không?

Hoàng Kham do dự một chút hạ giọng nói:

Ông ta cầm kỳ thư họa không gì là không giỏi, mà ta học đàn thủy không có tiến bộ. Ông rất yêu thương ta, ta thật sự không muốn ông thất vọng. Hơn nữa, hệ giữa cha và Ông không tốt nếu ta học cầm tốt nói không chừng có thể khiến hệ của cha và Ông dạn đi.

Hóa ra là nhân này!

Ngọc Doãn thở dài, đứng dậy, đi đến bên cửa sổ nhà thủy tạ.

Có lẽ, không phải Hoàng công tử mâu thuẫn, mà là cậu áp lực quá lớn cho nên khiến cậu nảy cảm giác chán ghét.

Kham công tử có thích học đàn không?

Ta...

Ha hã, hôm chúng ta không học đàn nữa, mà chỉ nói phiếm thôi.

Ừm, ví dụ như, Kham công tử thích gì?

Ta ta ta...

Hoàng Kham đỏ mặt, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

Ta thích đấu vật...Nhưng cha và nương không đồng ý, cả Ông cũng không muốn ta học đô vật. Nhưng mỗi lần ta đấu nhau thì ta rất thích.

Tiểu Ất, di nương nói, đấu vật rất giỏi?

Ồ, chỉ là biết một chút.

Hoàng Kham bĩu môi, thở dài:

Người nào cũng có thể học đô vật nhưng ta thì không được học.

Trước kia, phủ có một vị lực sĩ từng dạy ta một ít cước nhưng sau lại bị nương phát hiện đuổi đó đi.

Thật không cậu nhóc này lại thích đô vật.

Tuy nhiên lại, dường như không có gì kỳ lạ cả. Thời Bắc Tống, dân rất lưu hành thể loại đô vật này Dù là ở Câu xa cũng biểu diễn loại này, cũng rất đông, có thể được coi là thịnh hành toàn dân vận động.

Nhưng như Hoàng Kham cháu thế gia, có thể thích, có thể thưởng thức, nhưng chưa hẳn đồng ý cho học.

Bắt cậu ta từ bỏ ý thích của mình rồi lại phải gánh vác nhiệm nặng nề, chịu áp lực thật lớn để học những tài khác. Đừng nói Hoàng Kham chỉ là một đứa dừ là Ngọc Doãn, gặp phải tình huống này miệng có lẽ không nói nhưng lòng sẽ thấy phiền chán.

Nếu muốn Hoàng Kham tâm học đàn, thì phải làm cho cậu có hứng thú với âm luật.

Nưng đây cũng không phải là dễ, dù sao thâm tâm cậu bé này vô cùng mâu thuẫn, vốn lại không tự biết.

Kể từ đó, cậu càng học càng không có lòng càng học càng không có hứng thậm chí đến cuối cùng, càng học càng phiền.

Kham công tử muốn học phác pháp sao?

Hoàng Kham vậy mắt sáng

Ta có thể học sao?

Vì sao không thể học...

Nhưng cha và nương ta đều nói, phác pháp kia chỉ là kỹ nông cạn, không thể làm được thành tựu lớn.

Ngọc Doãn nhăn mày lại, đột nhiên có chút ác cảm đối với cha mẹ của Hoàng Kham.

Nhưng hẳn không thể nói vậy mặt Hoàng Kham, vì thế do dự một chút liền hạ giọng nói:

Thật ra tài dân không phân cao thấp, là bởi vì mọi định cao thấp cho nó rồi. Cho nên mới có niệm này.

Không dám nói cha mẹ đúng, nhưng bên lực mà thánh nhân lại, (cười và xạ là tài của thánh hiền.

Nhưng hiện tại, xạ lễ đã xuống dốc, dù là ở Quốc Tử Giám, sở học cũng rất sơ sài, về phần lễ, thành kỹ của buôn bán nhỏ, chẳng lẽ nói thánh nhân là bỉ phu sao? Kham công tử muốn học phác pháp, cũng là một tốt, ít nhất có thể phòng thân tự bảo vệ mình, cũng có thể cường kiện thân thể. Từ xưa đến câu về mỹ nhân yêu hùng, nhưng nếu là một thư ốm yếu, gà không chặt, chưa hẳn đã được mỹ nhân yêu thích.

Hoàng Kham Ngọc Doãn nói thú vị thì không nhịn được cười.

Như vậy thì, chúng ta làm một giao dịch.

Giao dịch gì?

Mỗi năm vững ba loại điều khiển, ta dạy một chiêu phác pháp.

Nếu học thành mười hai cách điều khiển cơ bản ta sẽ dạy chân pháp. Là chân pháp không phải là loại biểu diễn hiến Câu xá! Ha hả, chỉ cần đồng ý, bây giờ ta sẽ dạy phác pháp.

Thật sao?

Ánh mắt Hoàng Kham sáng rực.

Ngọc Doãn cười nói:

Gạt làm gì, ta phác pháp cho biết đất biết, biết ta biết... Nếu bị khác biết, đến tai cha mẹ ta dù muốn dạy cũng chỉ sợ không có cơ hội học nữa.

Hoàng Kham lập tức gạt đầu như gà mổ thóc.

Ngọc Doãn lập tức đứng lên, đem cái bàn đặt vào buồng, để ra một khối đất

Trước tiên hấn mấy bộ thủ pháp cho Hoàng Kham, rồi sau đó dạy cậu hai chiêu công phu Nhắc tới cùng kỳ lạ, Hoàng Kham dường như có thiên phú về đô vật, không nắm vững rất Sau đó cậu lại học cầm, không những nắm được điểm chốt, lại còn chóng nắm vững ba loại điều khiển.

Trời đã tối, đã qua giờ Dậu.

Ngọc Doãn thấy sắc không còn sớm, liền đứng dậy cáo từ, Hoàng Kham lưu không rời, tiễn hấn đến cửa Hạ Kiều Viên.

Hai lại hẹn mai đến tiếp.

Lúc này Ngọc Doãn mới từ biệt Hoàng công tử, bước về nhà.

Dọc đường đi, hấn nên làm thế nào để Hoàng công tử có hứng thú với âm luật?

Trong đầu chợt nảy lên ý niệm làm hấn đột dừng bước chân, đứng ở bên đường, đầy tư.

Có lẽ, có thể thử

270. Chương 269: Thầy Giáo Nội Xá

Ngày mười lăm tháng tám đã qua, việc ca tụng Mẫu Đơn đình lại đưa Ngọc Doãn lên đầu sóng gió.

Người ta nói Tiểu Ất thì chắc chắn nhắc đến Mẫu Đơn đình.

Trong lúc nhất thời cửa hàng chính của các tửu lầu thành Khai Phong đều số tiền lớn mời hấn sáng tác khúc phổ, chỉ có điều đa số đều bị Ngọc Doãn mềm dẻo miễn. Hấn chỉ đồng ý với lời mời của tửu lầu Thiên Kim Nhất Tiểu, hơn nữa cũng không có nói rõ khi nào thì có thể giao ra khúc phổ và bài hát.

Đối Tiểu Lâu hiểu được này không phải nói có là có, đừng nói là khúc phổ kia khó cầu, cả bài hát kia cũng phải coi có cơ không. Chỉ có thể nói lúc Phong Nghi Nô có cơ mới được “Mẫu Đơn đình”, nếu không phải là bị lầu Phong Nhạc thường, chỉ sợ Ngọc Doãn không thể tạo được sự kích động mà sáng tác nên “Mẫu Đơn đình”. Hơn nữa lúc Ngọc Doãn không hề lo lắng khi đem Mẫu Đơn đình cho Thiên Kim Nhất Tiểu lầu thì không có sự tồn tại của Từ Bà Tích rồi, chỉ sợ Mẫu Đơn đình cũng không thể vụng được.

Thiên thời, địa lợi, nhân hoà...

Thiếu một thứ cũng không được!

Đối Tiểu Lâu muốn, chỉ là một lời hứa của Ngọc Doãn.

Về sau, Thiên Kim Nhất Tiểu lầu đã được không ít lợi ích từ phía Ngọc Doãn.

Đừng nói lúc “Kim Xà Cuồng Vũ” là được miễn phí đó, kế tiếp là Âu Lộ Vong Cơ đã khiến cho cửa Trương Chân Nô nổi lên.

Quan là không ai có thể vượt qua được mục mỹ thực của “Tuần San Thời Đại Đại Tổng”, khiến cho Thiên Kim Nhất Tiểu lầu chóng thu được lợi nhuận cao.

Đới Tiểu Lâm tìm Ngọc Doãn, đầu tiên là đưa ra một lời hứa, thứ hai là vì tờ báo kỳ thứ hai của Tuần Thời Đại Đại Tổng, để tiếp tục đăng nội của Thiên Kim Nhất Tiểu lâu. Vì thế, Đới Tiểu Lâm rất dễ chịu khi bỏ ra năm để yêu cầu đăng báo vòng một tháng. Chỉ với khoản thu như thế đã khiến cho mọi Tuần Thời đại Đại Tổng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Có khoản tiền này, Tuần sẽ không còn phải lo lắng về vấn đề tiền bạc nữa.

Tuy nói Cao Nghiêu Khanh, Ngọc Doãn cũng không phải là những rất thiếu tiền, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế mà không thấy thành quả thì khó mà kiên được.

Khi Đới Tiểu Lâm gia hạn khế ước không lâu thì Mã Nương Tử ở Phong Nhạc lâu đến thăm, hi vọng có thể đăng báo với nội Phong Nhạc lâu lên Tuần Vì thế, Phong Nhạc lâu đồng ý mỗi tháng đưa năm Tài lộc ý muốn khiến cho Ngọc Doãn có chút giật mình. Hẳn không hiệu ứng quảng cáo này lại bị ta phát hiện đến thế, thật sự là dự đoán của mọi

Chẳng đời sau đánh giá, Đại Tổng là một thời đại đã bước một chân vào chế độ Tư bản chủ

Cuộc sống của mọi thời đại này có đầu óc rất hoạt, đối với khả năng tiếp nhận các sự việc mới phát cũng dự kiến của Ngọc Doãn.

Chỉ có điều nếu cứ như thế thì sẽ có chút phiền phức.

Đã đồng ý với Thiên Kim Nhất Tiểu lâu thì sao có thể quảng cáo cho Phong Nhạc lâu?

Tuy rằng những thời Tổng có đầu óc rất hoạt nhưng có phần cứng nhắc. Nói cách khác, họ tuân thủ tác một nhà nữ chứ không được hai nhà, vạn phần rồi Nhưng đối với việc này lại Ngọc Doãn không hề có cảm xúc gì. Tuần Thời đại Đại Tổng chỉ là một vật dẫn, đồng ý tiền thì ta sẽ quảng cáo cho thì có gì lớn lao chứ. Một phần báo chí đời sau, một lúc đăng đến mấy nhà quảng cáo thì đã quá thuộc, cho nên Ngọc Doãn thật lâu thì có một đề án.

Đề đăng bài của Thiên Kim Nhất Tiểu lâu và Phong Nhạc lâu, đồng thời sẽ mở rộng đại hội thi đấu về cuộc viết bài.

Đề mục này được đăng lên đầu bìa báo Khai Phong, nếu lấy được giải thưởng thì có thể đạt được một

Mà một này do Thiên Kim Nhất Tiểu lâu và Phong Nhạc lâu gánh chịu.

Rút lông cừu dê, cứ để cho hai nhà đấu đi... Bọn họ đấu càng tàn nhẫn thì mình càng thoải mái. Đến lúc đó thì mời một số tiến sĩ ở thái học Quốc Tử Giám đến phê bình, chắc chắn sẽ khiến cho này sôi động hẳn lên, chẳng phải rất tốt sao?

Đám Cao Nghiêu Khanh chủ ý của Ngọc Doãn, không khỏi liên tục tán thưởng.

Cao Nghiêu Khanh và Lý Dật Phong liên liên lạc với Phong Nhạc lâu và Thiên Kim Nhất Tiểu lâu, với sự thông của Đới Tiểu Lâm và Mã Nương Tử thì làm sao không hiểu được nội tình bên Muốn thúc đẩy này cũng không có khó gì.

Cũng chưa đợi hai nhà hồi âm, Phong Nghi Nô ở Phan lâu đã tìm đến.

Nhưng mà Phong Nghi Nô không phải muốn Ngọc Doãn quảng cáo dùm tửu lâu của cô, mà muốn mượn báo Tuần để thúc đẩy Từ Bà Tích.

Mà tất cả lực của Phan lâu đều đang tập ở đại hội Hoa Khôi.

Tuy Phong Nghi Nô thông giỏi nhưng lực thì có hạn, cho nên đã không để ý đến hình thức quảng cáo này, càng không có để ý đến nhất cử nhất động của hai tửu lâu này. Đối với này, Ngọc Doãn cũng không có ý nhắc nhở, chỉ nói với Phong Nghi Nô kêu cô tìm viết một chút lời bình “Du viên”, và đánh giá chút giọng hát độc đáo kia của Từ Bà Tích, sau đó đăng lên Tuần

Ngọc Doãn và Phong Nghi Nô cũng được coi là biết.

Nhưng biết là biết, dù sao này cũng sẽ liên lụy đến đại hội thi đấu Hoa khôi vào cuối năm Cho nên một đao kia đi xuống chắc chém được Phan lâu hai hơn nữa đồng thời thúc đẩy để Phan lâu tiếp tục toán chi phí, tính ra nếu mỗi kỳ đều phải đăng báo thì chi phí mỗi tháng là tám Đương nhiên, quảng cáo của Phan lâu này chiếm lấy báo cũng tốt hơn là hai nhà kia.

Đến lúc này bọn Lý Nhược Hư mới thật sự là phục Ngọc Doãn.

Nhớ đó lúc họ xử lý công báo Khai Phong, làm được một kỳ thì đồng thời là phải bồi thường, bồi thường cả chì lẫn chài.

Nào biết được Ngọc Doãn vừa mới bắt đầu đã có thể tình thế cho Tuần Thời đại Đại Tổng, cũng khiến cho mấy kia cảm thấy rất xấu hổ.

Theo như lời của Ngọc Doãn thì đám Lý Nhược Hư có thể viết văn, nhưng nếu nói về óc tư thì có phần kém hơn Ngọc Doãn.

Đối với tiền đồ của Thời đại Tuần Đại Tổng dường như càng có tương.

Thời rất nhảy mắt đã đến tháng chín.

Từ lúc nhập học vào thư viện Quan Kiêu, Ngọc Doãn và Dương Tái Hưng là học của thư viện Quan Kiêu.

Đối với sự lựa chọn này của hắn có tán thưởng cũng có mê hoặc.

Lý Dật Phong Cao Nghiêu Khanh đã cùng nhau đi đến vào đầu tiên Ngọc Doãn được vào Quan Kiêu thư viện, như đã giữ thể diện cho Ngọc Doãn.

Vốn giáo sư Thư viện Quan Kiêu không đồng ý nhận Ngọc Doãn và Dương Tái Hưng.

Có lẽ hai này do Liễu Thanh đồng ý, rằng các giáo sư không muốn cũng không dám làm mất thể diện của Liễu Thanh.

Chứ đừng nói chi là sau này của Ngọc Doãn càng lớn... Tuy nói đây không phải là tốt nhưng cũng đủ để khiến cho các giáo sư này sợ.

Đây chính là một nhân vật cả Ngự Quyền quán mà cũng dám đơn độc đến khiêu chiến!

Thuộc hạ của Ngọc Doãn và Dương Tái Hưng có đến mấy chục có thể nói rất là hùng hậu.

Giáo sư thư viện đa số là Khai Phong, cho dù bọn họ coi thường Ngọc Doãn và Dương Tái Hưng nhưng cũng không dám đắc tội với hai Nếu chẳng chọc giận hai này, khiến một đám lưu đến nhà quấy rối thì sẽ phiền toái hơn.

Nếu là ông chủ giới thiệu thì để cho họ vào thư viện thì có sao đâu?

Chỉ có điều chẳng ai rằng “Mẫu Đơn đình” vừa ra thì của Ngọc Doãn càng cao.

Ai mà không biết khúc từ của tiểu Át càng là một đàn rất Đại đến lúc hắn chính thức nhập học, các giáo sư ở thư viện mới biết được Tiểu Át này không chỉ thông thạo âm luật, cước vô mà khúc từ chắc chắn không phải là một đầu đường xó chợ.

Cao Nghiêu Khanh, Lý Dật Phong kia không chỉ là Thái Học Sinh mà còn là ông cháu cha.

Hơn nữa Chu Huyền chạy đến giúp vui, thể nhập học của Ngọc Doãn đúng là không nhỏ.

Thế cho nên Viện của thư viện Quan Kiêu cũng phải đi ra tiếp đón, còn không dứt lời về “Mẫu Đơn đình”.

Hôm Tiểu Át nhập Quan Kiêu ắt sẽ khiến cho của thư viện nổi lên.

Không bằng như này với tài hoa của Tiểu Át thì không thể làm xá cứ nhập thượng xá, được không?

Thư viện dân noi theo kết cấu của Thái Học.

Có phân ra xá và thượng xá, nên không giống nhau.

Đa số các xá chỉ có ở một số cơ sở dạy học, mục đích chủ yếu là dạy cho biết chữ và các môn học có phần giống nhau.

Hơn nữa xá chiêu nhận học phần lớn đều là cái gia đình khổ.

Mục đích của họ là biết chữ chứ không cầu lấy công chỉ vì muốn biết chữ mà đến... Đa số những học ở xá sau khi học thiên tự văn, bách gia tính thì sẽ không tiếp tục theo học mà ra đời để kiếm sống. Đương nhiên cũng có một số học ở xá cũng có thành tích tốt để tiến vào thượng xá và học cao hơn nữa, thậm chí là theo đuổi công

Nào biết được Cao Nghiêu Khanh lại nhăn mặt nhăn mày.

Tài năng của Tiểu Ất vào nội xá vẫn còn hơn xa, làm sao để hắn nhập thượng xá?

Nội xá có cấp bậc cao hơn thượng xá một bậc.

Cũng chính là những học đã xác định được mục tiêu và định khảo thủ công mới có thể bước vào nội xá.

Sau khi vào nội xá sẽ có hai đường, một đường là khoa cử, hai là vào Thái Học làm học của Thiên Tử, chờ đợi để được đỗ tiến sĩ.

Những học nội xá thư viện này giống như các học ở đời sau.

Còn thượng xá, đa số đều tiếp cận với tính chất bậc học...

Ngọc Doãn cũng không biết những đường lựa thư viện Quan Kiêu này, Cao Nghiêu Khanh nói thế, hắn mới biết thư viện cũng có phân ra nội xá và thượng xá.

Chỉ có điều Viện này làm sao phải bắt mình vào thượng xá mà không phải là nội xá?

Từ giọng điệu vừa rồi của có thể ra vẫn có chút tôn đối với mình.

Nghe Cao Nghiêu Khanh nói như vậy Viện lập tức khóc cười.

Tiểu Ất có thể sáng tác bài “Đăng Đại”, lại có thể viết “Mẫu Đơn đình”, tài năng và học vấn thì không cần nói đến.

Với tài hoa của hắn vào nội xá cũng là rất chính đáng, các giáo sư thư viện cũng không thể có ý kiến nào... Chỉ có điều lần giảng bài này, nội xá lại mời đến một giáo sư. Nghe nói đây ông ta đã chốt lại số lượng học nội xá, nếu Tiểu Ất báo sớm khoảng ba bốn tháng, tất nhiên sẽ được vào. Nhưng bây giờ đúng là khó giải

Lý Dật Phong được liền mất hứng.

Người thư viện Quan Kiêu rất có giá, có vẻ Tiểu Ất vào thư viện của ông, vốn là các ông mẫn nhưng lại làm khó làm dễ, đây là đạo lý gì?

Với tài học của Tiểu Ất vào nội xá là rất dễ dàng, với sự hiểu biết của giáo sư kia chẳng lẽ lại từ chối?

Nha nội có điều không biết, vị giáo sư này có lai lịch khá lớn.

Trước đó nếu không có lớn Liễu bỏ ra số tiền lớn để mới cùng với nhờ vả nhiều môn lộ thì vị giáo sư kia sẽ không chịu về đây. Hơn nữa ông ta vừa vào thư viện liền công bố của xá và thượng xá ông ta không hỏi đến nhưng nội xá sẽ do ông ta xử lý.

Liễu Thanh kia cũng đồng ý?

Đúng vậy.

Lúc nói Viện cũng có vài phần kính

Còn lòng Ngọc Doãn cũng bắt đầu có chút thấp thỏm không yên.

Mình biết bản lĩnh của mình, vị giáo sư nội xá một khi đã mạnh mẽ, dứt khoát như thế, lại cũng đúng là một có bản lĩnh.

Nếu chẳng

Hắn vừa định nói làm thượng xá cũng được rồi!

Nào Cao Nghiêu Khanh giận rầm lên nói:

Gã khốn đó là ai mà lại dám như thế? Để ta lĩnh giáo một chút ông ta có bản lĩnh gì.

Còn chưa dứt lời thì thấy một giọng nói rất nhã đến từ đại sảnh,

Cũng tốt, vậy thì sẽ đấu với Cao Tam Lang để có tài năng thế nào.

271. Chương 270: Hoàng Thường

Là kẻ nào đây!

Lập tức Cao Nghiêu Khanh phát hoả, nhảy dựng lên lớn tiếng quát to.

Nếu không phải Lý Dật Phong ta lại, nói không chừng Cao Nghiêu Khanh này đã lao ra gây phiền toái với đang nói kia.

Cũng khó cái tên “Cao Tam Lang” này bình thường sao có thể gọi? Giống như Ngọc Doãn vậy khi gọi “Nha nội” là Lý Dật Phong nhiều nhất cũng phải gọi ta một tiếng “Tam Lang”. Trong phủ Khai Phong này có thể gọi thẳng tên “Cao Tam Lang” đều là nhân vật có tiếng.

Không tệ, tiếng tăm của thư viện Quan Kiêu không nhỏ.

Nhưng tiếng củangười đó còn lớn hơn nữa, nói cho cùng cũng chỉ là một thương nhân tự mở một thư viện cá nhân.

Trong mắt Cao Nghiêu Khanh, thư viện này không có ai có thể đáng để chú ý đến, thậm chí thâm tâm còn có chút thị.

Mà có chẳng những gọi thẳng “Cao Tam Lang”, lại còn nói với giọng điệu như chỉ dạy vậy.

Nhưng khi Cao Nghiêu Khanh nhìn lại thì lập tức cả

Ngọc Doãn vốn muốn bước lên cản nhưng thấy Cao Nghiêu Khanh biến sắc, đứng đó một hồi lâu và nói không nên lời.

Theo ánh mắt của thì thấy từ đại sảnh bước vào một ông già.

Học Lý Dật Phong bái kiến Diễn Sơn tiên

Lý Dật Phong không dám chậm bước lên để thi lễ với ông lão.

Còn Cao Nghiêu Khanh thì chờ cả ra, một lúc lâu cũng nói không nên lời.

Trước đó đòi gây sự còn bây giờ thì một tiếng cũng nói không ra. Bộ dạng kia chỉ khiến cho Viện vừa rồi chảy mồ hôi lạnh giờ lại đang mừng thầm.

Người là của Bá Kỷ phải không?

Vâng là học

Ha ha, lần gặp chỉ là một đứa bé, thoáng cái đã qua mười năm, cũng đã thành đại nhân rồi... Phụ thân hiện giờ ông ta vẫn khỏe chứ?

Phụ thân vẫn khoẻ nhưng mà rất là nhớ tới tiên

Lý Dật Phong nho nhã lễ độ khiến Ngọc Doãn đứng bên cạnh cũng phải giật mình.

Hắn không khỏi nuốt nước miếng và thầm cảm thấy hoảng sợ.

Bá Kỷ, tự là Lý Cương. Trong thời đại này nếu không có bạn bè thân nhất, là bè thì không thể nào gọi thẳng tự mặt hậu bối được. Có thể xưng hô như thế, nếu Lý Dật Phong lại thuận theo cho thấy lai lịch này không nhỏ.

Diễn Sơn tiên

Người nào thế...

Ngọc Doãn có chút hoặc.

Ánh mắt của ông lão nhìn thoáng qua Ngọc Doãn, đột nhiên mắt hiện lên vẻ đau thương.

Nhưng chợt ông ta lướt qua Ngọc Doãn, nhìn Cao Nghiêu Khanh nói:

Cao Tam Lang không phải muốn chỉ điểm ông lão sao?

Cuối cùng Cao Nghiêu Khanh tỉnh táo lại, nơm nớp lo sợ bước lên phía

Vừa rồi học đã vô lễ, Diễn Sơn tiên thứ tội.

Người cũng biết vừa rồi vô lễ sao?

Ông lão cười lạnh một tiếng rồi đột nhiên cất cao giọng nói lớn tiếng quát:

Người là ai mà lại cố tình gây sự ở nơi thánh hiền này? Tuy rằng thư viện Quan Kiêu không phải là Thái Học, nhưng cũng không phải nơi có thể tùy ý làm bậy.

Bao năm đọc rất nhiều sách kia mà, chứ không phải đọc được chớ bụng? Cao Cầu đã dạy như thế nào!

Ngọc Doãn hít sâu một hơi.

Ông lão kia thật đúng là mạnh mẽ, vừa xuất hiện đã có thể khiến Cao Nghiêu Khanh co rúm lại như cút vậy.

Mà lão còn gọi thẳng tên Cao Cầu càng cho thấy thân phận không tầm thường. Trong lòng Ngọc Doãn càng cảm thấy tò mò, cuối cùng ông lão kia có thân phận gì. Nhưng thấy ông lão đó như thế thì hẳn cũng không dám mở miệng hỏi gì.

Cao Nghiêu Khanh mồ hôi nhễ nhại.

Sau khi ông lão mắng Cao Nghiêu Khanh liền chỉ vào Viện kia nói:

Người là Viện thì nên làm gương để khác noi theo chứ.

Cao Tam Lang không hiểu cũng không hiểu nữa sao? Phải cứng rắn nói với cậu ta, không tiếp nhận thì thôi cố sao lại lải nhải nhiều làm gì.

Cao Nghiêu Khanh bị chửi đến không còn mặt mũi nhưng cũng không dám làm càn.

Còn vị Viện kia lại cẩn thận và liên tục lỗi.

Mắng hết một vòng ông lão mới đưa ánh mắt nhìn Ngọc Doãn.

Chẳng hiểu tại sao Ngọc Doãn lại cảm thấy ánh mắt của ông lão khi nhìn hắn rất là kỳ lạ... Có yêu thương, có tiếc nuối lại có chút không rõ ràng, cũng không biết sao có thể nói ra được ý đó. Cảm giác đó đúng là giống như một bồi thấy được hậu bồi không nên thân vậy.

Người gọi là Ngọc Doãn?

A.. Đúng là tiểu tử.

Ngọc Doãn, Ngọc Doãn... Phụng tử chi

Lúc đặt tên này cho cũng hi vọng sau này sẽ có vọng. Nhưng thằng nhóc thối như suốt giành đấu đá, đi khắp nơi gây thị phi. Nghe ta nói thiếu chút nữa đã bị ta đánh chết, có như vậy không?

Giọng điệu của ông lão nói với Ngọc Doãn như có chút tiếc vì rèn sắt không thành vậy.

Ngọc Doãn nhìn ông lão, hơn nửa mới lắp bắp nói:

Lão nhân gia, lão biết ta sao?

Tiểu tử khốn kiếp, sao ta không biết chứ?

Chỉ là kia giành đấu đá, nhưng khoảng thời này thì đúng là không tệ... Vốn nội xá này không nữa nhưng ta phá lệ một lần. Chỉ là đừng rằng tới nội xá rồi thì có thể cùng được ưu ái như Cao Tam Lang. Ta chắc chắn sẽ khắc đối với

Viện để tên của hắn vào nội xá của ta đi.

Ông lão nói một khiến cho Ngọc Doãn không hiểu đầu đuôi ra sao cả.

Tuy nhiên Viện kia ông lão dặn dò vội vàng đáp ứng.

Chỉ có ánh mắt nhìn của ông ta đối với Ngọc Doãn lại hiện lên vẻ kỳ quái, giống như kỳ diệu không thể nổi.

Rốt cuộc ông lão này là ai?

Ngọc Doãn vội vàng đáp lễ, còn hỏi thêm một câu:

Lão nhân gia, còn chưa thỉnh giáo tánh của ông.

Về nhà hỏi thê tử ấy, hỏi tên của từ đâu mà có.

Hải?

Ông lão nói mặc cho vẻ mặt của Ngọc Doãn mê thì đã đi rồi.

Lý Dật Phong và Cao Nghiêu Khanh kính tiễn ông lão ra đợi đến khi không thấy được bóng dáng của ông ta thì hai như mới được gánh nặng, thở phào một hơi.

Chúc mừng Tiểu Ất, chúc mừng Tiểu Ất đã nhận được sư, sau này chắc chắn sẽ được thành tựu.

Lý Dật Phong chấp chúc mừng Ngọc Doãn.

Cao Nghiêu Khanh hăng bước lên cho Ngọc Doãn một đấm,

Thằng nhãi này chơi không chút nào, nếu biết với Diễn Sơn tiên sao không nói sớm?

Ngọc Doãn cười khổ nói:

Người cho rằng ta biết ông ấy sao?

Suy một hồi vẫn thấy kì lạ.

Rất rõ ràng, Ngọc Doãn không biết ông lão kia nhưng sao ông lão kia lại biết Ngọc Doãn chứ?

Nghe giọng điệu của ông ta hình như đã biết Ngọc Doãn lâu vậy, thậm chí cả tên Ngọc Doãn cũng có liên đến ông lão đó.

Cao Nghiêu Khanh và Lý Dật Phong nhìn nhau, không tưởng.

Có sự cho phép của ông lão đương nhiên Viện sẽ rất vui mừng khi Ngọc Doãn được vào nội xá.

Đồng thời ông ta còn vì nể mặt Ngọc Doãn mà chấp nhận thân phận học thượng xá của Dương Tái Hưng. Nói thật Dương Tài Hưng học và biết chữ không lâu, đó cũng chỉ mới đọc một lượt Bách Gia Tính, vẫn còn học Thiên Tự Văn, lập tức thành học thượng xá cũng đã là lệ. Tuy nhiên có Liễu Thanh đề cử cộng thêm phát hôm cũng không được coi là lớn.

Nội xá có ông lão kia, Viện không thể vào.

Nhưng thượng xá vẫn còn nằm sự khống chế của ông ta, nếu thu xếp cũng không có ai dám nhiều lời.

Sau khi làm thủ tục Ngọc Doãn cùng Lý Dật Phong, Cao Nghiêu Khanh khởi thư viện Quan Kiêu.

Đại Lang, Nha nội, ông lão kia rốt cuộc là ai?

Ở thư viện Ngọc Doãn không tiện hỏi nhiều, nhưng đã ra thư viện thì không thể kiểm được, liền lôi kéo hai để dò hỏi.

Diễn Sơn tiên cũng không biết sao?

Ta thật sự không biết mà?

Cao Nghiêu Khanh và Lý Dật Phong nhìn nhau, rồi sau đó Lý Dật Phong mở miệng nói:

Diễn Sơn tiên tên thật là Hoàng Thường, là của Diễm Bình. Vì sáng tác ra “Diễn Sơn Từ” mà được hiệu đó, chính là tiến sĩ đầu tiên của năm Nguyên Phong năm thứ năm.

Đầu năm Chính Hoà làm Đoan Minh Điện Đại học sĩ, bốn năm sau thì về hưu, không ai biết tích...

Mà tám mươi ở Thái Học, cùng với chế độ và xá pháp trường Thái Học đều do ông ta một thúc đẩy mà thành, thành giáo dụ của thái học.

Nay Tiểu Át được Diễn Sơn tiên coi cũng thật khiến cho khác tị.

Ngọc Doãn lập tức bối rối!

Hoàng Thường?

Cửu âm chân

Đây là phản ứng đầu tiên khi Ngọc Doãn được tên này.

Ông ta không phải là võ lâm cao thủ sao? Nếu không thì tại sao lại thành Đại học sĩ ở Đoan Minh điện, là đặt ra chế định của Thái Học?

Vì sao chưa nói qua này?

Trong lúc nhất thời Ngọc Doãn có chút hỗn loạn...

Hoàng Thường, tự Miễn Trọng, vào năm Khánh Lịch thứ tư, cũng chính là năm đó Phạm Trọng Yên sáng tác “Nhạc Dương lâu ký”. Trong sử sách không có thể hiện rõ cuộc đời, chỉ nói ông ta làm thơ với thuần khiết, như nước mùa xuân bích khiến lòng mê.

Tác phẩm tiêu biểu có “Mại hoa “Vĩnh nhạc” “Yến quỳnh lâm” ...

Tuy nhiên tác phẩm nổi tiếng nhất vẫn là hai bài “Giảm tự mộc hoa” và “Điệp hoa”.

Trong đó, đặc biệt “Giảm tự mộc hoa” được lưu phổ biến nhất.

Giảm tự mộc hoa?

Thật ra Ngọc Doãn biết.

Hồng kỳ giơ lên cao, Dương Liễu Chử ra.

Trống đánh như xuân lôi, thẳng phá Yên Ba xa xa về...

Chuyện này hậu thế lưu cũng không rộng rãi lắm nên Ngọc Doãn cũng không biết rõ.

Nhưng từ lúc ra đến giờ, hắn từng qua thao diễn Hồ Kim Minh nên cũng có bài từ này. Chỉ có điều đó Ngọc Doãn đúng là không biết tác giả của bài từ này.

Sao một nhân vật đại đỉnh đỉnh lại không có một chút ấn tượng nào.

Theo như Hoàng Thường nói, tên Ngọc Doãn có thể là do lão đặt cho.

Nhưng vì sao hắn lại không có chút kí ức nào về này? Hơn nữa Yến Nô cũng không hề đề cập về một như thế, khiến Ngọc Doãn rất

Vỗ vỗ cái Ngọc Doãn không khỏi cười khở.

Trời mới biết có liên đến Hoàng Thường này thì có kết quả ra sao.

Nghe Lý Dật Phong nói Hoàng Thường khoảng tám mươi tuổi nhưng nhìn khí sắc vẫn rất tốt, thần quắc thước không có chút dấu hiệu nào của tuổi già.

Ít nhất nhìn từ vẻ Ngọc Doãn không ông ta tám mươi tuổi, nhiều lắm thì cũng khoảng năm mươi hoặc sáu mươi.

Chẳng lẽ này là cao thủ? Đến độ Ngọc Doãn cũng không cảm nhận được khí của ông ta có nửa điểm dao động.

Trong “Truyện Anh Hùng xạ điêu”, chẳng phải Hoàng Thường là một cao thủ đệ nhất thiên hạ, sáng tạo ra Cửu âm chân sao?

Hoàng Thường này có phải là Hoàng Thường kia không?

Quả là lòng Ngọc Doãn đầy hoặc...

Sau khi về đến nhà Ngọc Doãn liền đi tìm Yến Nô.

Theo kỳ thứ ba của “Tuần đại Đại Tổng” phát hành, bàn chải đánh răng đã dần dần được mọi tiếp nhận.

Yến Nô lại bắt đầu công việc lại từ đầu, tiếp tục gia công bàn chải đánh răng, đồng thời cửa hàng bán nha cụ đường cái Phan Lâu của cô cũng dần dần mở ra và được khác biết đến.

Sau khi đưa ra gần vạn cây bàn chải đánh răng, mọi cũng bắt đầu hiểu cách sử dụng bàn chải đánh răng.

Mà cửa hàng nha cụ với cái tên “Ngọc Yến” một có thể bán ra hơn một cây, khó khăn lắm mới đủ tiền vốn. Tuy nhiên Yến Nô lại đổi cách thức, gia hạn khế ước với mấy nhà lớn và ứng bàn chải đánh răng cho các nhà Các nhân khẩu thành Khai Phong, mỗi đều hơn mười vạn Số lượng nhân khẩu khổng lồ đến thế đương nhiên Yến Nô có thể cấp bàn chải đánh răng thường

Khai Phong đúng là nơi hấp dẫn thời đại này.

Bất luận sự vật nào mới nếu có thể dừng bước ở Khai Phong thì chắc chắn có thể phát rộng ra.

Cho nên Yến Nô nên vô cùng bận rộn.

Nhưng mà khi cô đến tên Hoàng Thường thì lập tức cả

Tiểu Át ca, sao lại gặp được lão vậy?

272. Chương 271: Phong Ba Dần Nổi Lên (1)

Yến Nô biết Hoàng Thường.

Chỉ có điều nàng hiểu người này thông qua đôi câu vài lời của Chu Đồng còn cụ thể hơn thì không rõ lắm.

- Ngọc gia và Hoàng Thường hình như là đó giao tình ba đời, lúc a Ông còn sống từng biết Hoàng Thường.

Sau khi a Cậu sinh ra, nghe nói lúc ấy Hoàng Thường vừa đậu tiến sĩ đệ nhất, từng có ý muốn a cậu sau này lớn lên sẽ theo Hoàng Thường đọc sách. Nhưng sau này a ông mất, a cậu lại ham mê đồ vật, rời khỏi Đông Kinh đi giao đấu với các cao thủ khắp nơi khiến Hoàng Thường cực kỳ bất mãn. Cộng thêm Quan gia đăng cơ nên rất nhiều việc cần làm phải gác lại, Hoàng Thường lại ra khỏi kinh thành nên đã ít liên hệ với a cậu.

Sau khi Ất ca ra đời, Hoàng Thường quay về kinh làm việc

Lúc ấy a cậu liền tìm ông ta, khẩn cầu ông ta ban tên cho Tiểu Ất ca, Hoàng Thường liền đặt tên Ngọc Doãn cho Tiểu Ất ca.

Nghe cha nói, lúc ấy Hoàng Thường vẫn còn trách cứ a cậu.

Chỉ có điều ván đã đóng thuyền không thể thay đổi, nên bảo a cậu đi vào Ngũ Long Tự làm Nội Đăng Tử.

Sau khi a cậu qua đời, Hoàng Thường rất hay tự trách, từng nói với cha: Là ông đã hại a cậu. Nếu không phải ông lúc ấy nhất định bắt a cậu phải vào Ngũ Long Tự làm Nội Đăng Tử thì sẽ không có biến cố tranh phong trên Hiến Đài. Sau này, ông từ quan rời khỏi Đông Kinh, không rõ tin tức nữa.

Yến Nô kể lại khiến Ngọc Doãn vô cùng kinh ngạc.

Hắn thật sự nghĩ mãi mà không hiểu, sao mình lại có quan hệ thân cận với Hoàng Thường như vậy?

Tuy nhiên từ Yến Nô mà hắn biết, Hoàng Thường này là trưởng bối của hắn, cho nên hắn là cũng không gây bất lợi với hắn.

- Tiểu Ất ca có thể báii nhập làm môn hạ Diễn Sơn tiên sinh là một chuyện tốt.

Khi cha còn sống từng nói Diễn Sơn tiên sinh tài học rất giỏi, hơn nữa lại đọc rộng hiểu nhiều, không gì là không biết, chính là danh sĩ đương thời.

Ngọc Doãn sau khi nghe xong thì rất yên lòng.

Nói như thế, mình đã gặp quý nhân rồi.

Chỉ có điều có một vị trưởng bối như vậy, hắn muốn ở trong thư viện Quan Kiều phát huy ý tưởng cũng sợ là khó mà thực hiện.

Cứ như vậy, Ngọc Doãn bắt đầu kiếp sống học trong trường sau khi tái sinh.

Ngày hôm sau Ngọc Doãn tới thư viện đến ra mặt Hoàng Thường, coi như chính thức làm môn hạ của ông. Giao tình ba đời, có thể nói duyên phận giữa Hoàng Thường và Ngọc Doãn rất sâu. Lúc trước khi ông đến Đông Kinh cầu học thì vừa lúc gặp phải Vương An Thạch biến pháp, các đảng mới cũ tranh giành, có thể nói là xung đột không ngừng. Đối mặt với hoàn cảnh phức tạp ấy, Hoàng Thường cũng có chút khó khăn.

Mà khi đó, ông đã tá túc tại ngõ Quan Âm, trong nhà Ngọc Doãn.

Nguyên nhân sâu xa với Ngọc gia bắt nguồn từ đó.

Lúc Ngọc Phi sinh ra, Hoàng Thường đã đỗ tiến sĩ đệ nhất bắt đầu nhập sĩ, ý chí hăng hái.

Vì thế ông liền ước định với ông nội Ngọc Doãn, đợi khi Ngọc Phi trưởng thành sẽ để Ngọc Phi báii Hoàng Thường làm thầy, tương lai thi lấy công danh, làm rạng rỡ tổ tông.

Ai ngờ, Ngọc Phi lại là người không thích đọc sách mà một lòng ham mê đồ vật, thậm chí còn đối gát Hoàng Thường, đi giao đấu khắp nơi.

Sau này bị Hoàng Thường biết sự thật, đã giận giữ đoạn tuyệt quan hệ với Ngọc Phi, từ đó về sau không qua lại, coi như người xa lạ.

Nguyên niên Thiệu Khánh, Hoàng Thường đến Hàng Châu.

Đó cũng là năm mà Tô Đông Pha bị giáng chức tại Huệ Châu.

Hoàng Thường ra đi thì đi suốt tám năm, nguyên niên Sùng Ninh, nhân Tống Huy Tông lệnh cho Đồng Quán ở Tô Châu, Hàng Châu mở cục Chế tạo, lúc đó Hoàng Thường làm tri phủ Tô Châu, sau khi nghe tin tức này thì lập tức dâng tấu với Hoàng đế Huy Tông, nói cục Chế tạo hao tài tốn của, không phải là việc thiện. Quan gia lại đăng cơ không lâu đang gặp loạn trong giặc ngoài, sao có thể làm vậy?

Huy Tông bởi vậy mà nảy sinh sự bất mãn với Hoàng Thường.

Nhưng lúc đó Hoàng Thường lại là danh sĩ nổi danh thiên hạ, Tống Huy Tông lại đăng cơ chưa lâu nên không dám thẳng tay xử lý.

Vì thế sau mấy tháng, Hoàng đế Huy Tông chiếu lệnh Hoàng Thường về kinh báo cáo công tác.

Khi Ngọc Doãn sinh ra, Ngọc Phi nghe nói Hoàng Thường hồi kinh, nghĩ khi còn nhỏ Hoàng Thường từng dạy bảo mình nên đã vô cùng hồi hận, liền đến nhà thỉnh tội. Hoàng Thường về kinh không lâu liền bị bãi chức tri phủ Tô Châu, đảm nhiệm Thái Thường Thiếu Khanh, đây chính là một hư chức, gọi là thăng nhưng thực tế là giáng chức. Hoàng Thường ở Tô Châu quản lý một phương, nhưng sau khi về Đông Kinh thì trong tay lại không có chút thực quyền gì.

Đáng hận nhất chính là, Hoàng Đế Huy Tông vừa điều Hoàng Thường đi đã lập tức lệnh cho Đồng Quán mở cục Chế tạo ở Tô Châu, Hàng Châu.

Lúc ấy Hoàng Thường vô cùng nản lòng thoái chí.

Ngọc Phi đến nhà tạ lỗi, Hoàng Thường liền nhớ lại tình nghĩa lúc trước với cha Ngọc Phi, vì thế đã tha thứ cho Ngọc Phi.

Sau đó, Hoàng Thường liền đặt tên cho Ngọc Doãn, lại bảo Ngọc Phi đầu nhập Ngũ Long Tự.

Nào ngờ...

Hoàng Thường nói xong mắt đỏ lên.

- Đại Lang đi rồi, ta thật sự hối hận.

Cộng thêm Quan gia cuối cùng quyết ý muốn liên Kim diệt Liêu khiến ta vô cùng nản lòng thoái chí.

Từ đó về sau ta từ chức quan, rời khỏi Đông Kinh đi du ngoạn khắp nơi. Đầu năm nay khi ta trở về Đông Kinh, vốn muốn đi tìm người nhưng lại nghe người ta nói, những năm gần đây người chỉ biết ngày chơi bởi lêu lổng, cùng người ta tranh giành đấu đá, trong lòng ta vô cùng thất vọng nên đã không tìm người nữa. Tận đến sau này nghe người ta nói người gây ra tai họa, ta không tìm được đã tìm Yến Anh nhờ trợ giúp.

- Yến Phủ Doãn là do thúc tổ nhờ vả?

Hoàng Thường trừng mắt:

- Không thì người cho là ai hả!

Đánh nhau với người ta, lại còn tác phác nữa chứ... Sau này ta nghe người ta nói tiểu tử người đã thức tỉnh, hơn nữa còn dựa vào một khúc Kê Cầm có được thanh danh, làm việc đảng hoàng, coi như là lãng tử hồi đầu.

Nếu không phải như vậy, ta đã mặc kệ người sống chết tự sinh tự diệt rồi.

Tuy nhiên Kê Cầm kia của tiểu tử người là học được của ai? Sao ta nghe người ta nói kỹ cầm của người hình như là phái Thục Sơn cầm truyền lại? Theo ta được biết, phái Thục Sơn cầm từ sau thời Đường thì đã dần dần xuống dốc, rồi sau này không còn xuất hiện nữa.

Biết ngay là Hoàng Thường sẽ hỏi việc này mà!

Cũng may Ngọc Doãn sớm đã có chuẩn bị, liền lấy lý do mà hần đã định sẵn để giải thích.

Cái gì mà trước đây chơi đùa, ngẫu nhiên gặp một lão đạo sĩ, sau khi ăn một bữa chán chê, lão đạo sĩ đã truyền cho hần kỹ cầm rồi bỏ đi, thậm chí còn không để lại tên họ.

Dù sao lý do thoái thác đã nói không dưới mười lần, nên Ngọc Doãn nói rất trơn tru. Ở Thành Khai Phong hòa thượng đạo sĩ không ít, ai có thể phân biệt được thật giả?

Hoàng Thường cũng chỉ là tò mò hỏi thôi, nên cũng không hỏi tỉ mỉ thêm.

Ông kiểm tra Ngọc Doãn về công khóa, Thiên tự văn, Bách gia tính, nhưng lại không hề làm khó được Ngọc Doãn.

Ngay cả đến Tứ Thư Ngũ Kinh, hẳn cũng có thể nói được, khiến Hoàng Thường vô cùng kinh ngạc.

Ngọc Doãn cũng đem việc biết mấy thứ này đẩy hết lên người lão đạo sĩ kia, nên Hoàng Thường cũng không hỏi nhiều.

- Tiểu tử ngươi hiểu biết hơn cha ngươi đấy.

Lúc trước ta dạy nó, nó sống chết không chịu học, còn dối gạt ta, ra ngoài học đồ vật với người khác. Người có thể hiểu biết chữ nghĩa cũng là một chuyện tốt. Trước đây ngươi có thể sáng tác bài Đăng Đại, còn có thể giải từ cho Lý nương tử, chứng minh ngươi thật sự có bản lĩnh, tài học.

Chỉ có điều....

Công khóa của ngươi vẫn chưa vững, nếu ngâm gió ngời trăng, lừa gạt người khác còn được, nhưng nếu như thi lấy công danh thì còn xa mới đạt. Tuy nhiên, coi như là ngươi có lòng, biết phân nặng nhẹ vào thư viện học tập. Nếu ngươi không đến, ta sẽ không thêm tìm ngươi, hai chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau. Như vậy đi, bắt đầu từ ngày mai, ngươi đến vào buổi tối, ta sẽ dạy ngươi hai canh giờ.

273. Chương 272: Phong Ba Dần Nổi Lên (2)

- Hả?

Ngọc Doãn nghe vậy ngẩn ra:

- Vậy ban ngày ta không cần đến thư viện học ạ?

Hoàng Thường vờ râu mà cười:

- Tiểu tử ngươi đừng cho rằng ta không biết tâm tư ngươi.

Ban ngày buổi trưa ngươi đến Quan Âm viện học võ, sau buổi trưa còn đi Hạ Kiều Viên dạy người ta học đàn. Người thành thật nói với ta, nếu không phải ta ở thư viện Quan Kiều tóm được ngươi, ngươi định ở trong thư viện cả ngày ư?

- Ta...

Tâm tư Ngọc Doãn bị Hoàng Thường nói toạc ra làm hắn đỏ mặt tía tai.

Hoàng Thường cũng không tức giận, thở dài nói:

- Mà nay người đọc sách thiên hạ nếu không có thân phận người đọc sách thì cũng khó mà làm gì. Tâm tư của ngươi, ta rất hiểu, cũng không trách cứ ngươi. Ít nhất có một điểm là ngươi mạnh hơn Đại Lang, là người biết nên phải đọc sách. Tiểu Ất, ngươi hãy thành thật nói với ta, sau này ngươi định làm gì? Nếu ngươi bằng lòng chuyên tâm đọc sách ta dù bằng bất cứ giá nào cũng sẽ mưu tìm một bổ thân cho ngươi.

Nếu ngươi...haizz, ta cũng không ép buộc ngươi.

Người có thể có thành tựu ngày hôm nay, đã chứng minh người có tâm tư, có thủ đoạn, nói vậy sau này nhất định làm nên việc. Tuy nhiên nếu đã vậy, ta sẽ không phải lo lắng suy nghĩ nữa. Người nguyện ý học thì học, không muốn học, ta cũng vẫn nhận người là học trò.

Lời nói này làm Ngọc Doãn xúc động.

Hắn cảm nhận được Hoàng Thường thật sự quan tâm hắn, thậm chí còn quyết ý mưu cầu ấm bổ thân phận cho hắn.

Hốc mắt hắn lập tức đỏ lên.

Cảm giác này ở kiếp trước chỉ có khi phụ thân còn sống, được phụ thân yêu thương cho đến khi phụ thân qua đời thì hắn chưa từng được nhận nữa. Sau khi trọng sinh, tuy rằng có không ít bằng hữu tốt, cũng biết mấy vị trưởng bối, nhưng sự quan tâm giống như người cha thì đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được.

Có nén sự xúc động trong lòng lại, Ngọc Doãn nói:

- Ta nguyện theo sự an bài của thúc tổ
- Thật sao?
- Đương nhiên là thật ...

Trong mắt Hoàng Thường có ánh lệ.

Ông từng kết hôn một lần, nhưng sau đó thê tử ông lại mất sớm, càng không để lại cho ông con nối dòng.

Bất kể bề ngoài ông như nào, thì trong thâm tâm, ông đã coi người nhà Ngọc gia là người thân của mình. Bởi vậy, Hoàng Thường từng đem hy vọng ký thác trên người Ngọc Phi, nào ngờ sau đó Ngọc Phi lại làm ông thất vọng, bởi vậy mà ông đã rời khỏi Đông Kinh.

Ngọc Phi chết, nhưng hiện tại còn có Ngọc Doãn.

Ở trong mắt Hoàng Thường, Ngọc Doãn chẳng khác gì tôn nhi của mình.

- Đọc sách nghiên cứu học vấn không phải là chuyện dễ, Tiểu Át người phải hiểu rõ, nếu đã đồng ý rồi thì không được đổi ý.

- Tiểu Át tuyệt không đổi ý.
- Tốt lắm, người đã nói như vậy, ta rất vui.

Hoàng Thường cố gắng hít sâu vài hơi để ổn định cảm xúc vui mừng của mình.

- Vậy thì cứ như vừa rồi đã nói, ban ngày người làm việc của người, buổi tối đến đây ta dạy người học.

Đúng rồi, hình như người có một bằng hữu an bài ở thượng xá đúng không? Từ ngày mai cũng bảo nó đến chỗ ta học đi.

- Thúc tổ nói Dương Đại Lang?
- Đương nhiên...

Hoàng Thường cười nói:

- Người đã coi trọng nó như vậy, không chừng tương lai sẽ giúp được người rất nhiều.

Hoàng Thường đúng là già thành tinh, sao không nhìn thấu tâm tư Ngọc Doãn chứ?

Nghe Hoàng Thường nói như vậy, Ngọc Doãn đỏ mặt tía tai.

- Ngượng ngùng cái gì, đại trượng phu làm việc, nếu không có chút thủ đoạn, sao có thể làm nên việc?

Người lôi kéo tiểu tử kia cũng không sai. Nhưng muốn hấn sau này trợ giúp được mình thì còn cần rèn luyện nhiều, nếu không sẽ không có giúp được gì, sẽ chỉ là một kẻ lỗ mãng thôi. Nếu Tiểu Át người có tâm làm việc, sao thúc tổ khoanh tay đứng nhìn. Nói cho tiểu tử kia biết, bảo nó chăm chỉ đọc sách vào. Đầu xuân sang năm nếu thi đậu thượng xá, ta sẽ nghĩ cách mưu tìm một xuất thân cho nó.

Hoàng Thường nói có vẻ lãnh đạm nhưng Ngọc Doãn lại cảm thấy vô cùng khó tin.

Mưu cầu xuất thân?

Nghe có vẻ rất dễ, nhưng làm lại rất khó.

Phong Huống từng muốn mưu cầu một xuất thân, gây dựng bao công lao nhưng đến giờ vẫn chỉ là một áp quan Điện Tiền Ti.

Cao Nghiêu Khanh nói chờ mấy ngày nữa sẽ giúp Phong Huống một thân phận Tương Ngụ Hầu. Là con trai của Điện Tiền Đô Thái Úy thì chỉ cần được chức Tương Ngụ Hầu, mà theo cách nói của Cao Nghiêu Khanh thì Phong Huống muốn thăng tiến thì phải có kinh nghiệm và lý lịch. Đợi sang năm sẽ tìm cách mưu tìm cho y một chức vụ Phó Binh Mã Sứ.

Nhưng nghe Hoàng Thường nói thì tựa như lại rất đơn giản.

Chỉ có điều không biết xuất thân mà Hoàng Thường nói đến rốt cuộc là như nào.

Dù như thế, Ngọc Doãn cũng liên tục nói cảm tạ.

Hoàng Thường khoát tay chặn lại:

- Hai chúng ta không cần khách sáo, tuy rằng ta nay đã nghỉ hưu nhưng vẫn có chút mạng lưới quan hệ.

Việc Đại Lang cứ quyết như vậy, nhưng thật ra tiểu tử người mới thật sự có chút phiền phức.

Lúc trước Quan gia sắc mệnh cho người thì người lại từ chối, mà người từ chối cũng không sai, dù sao Thái Nhạc công thụ tiến sĩ kia cũng không phải là nơi làm việc lý tưởng. Một khi người nhận sắc mệnh đó thì cả đời chỉ là nhạc chính thôi.

Nhưng người đã không nể mặt Quan gia, thật sự là gây khó khăn rồi.

Chuyện này ta sẽ xử lý, người không cần phải lo lắng. Người chỉ cần chú tâm đọc sách là được, những việc khác thì không cần để ý, có ta ở đây, mặc dù không thể bảo vệ người nhiều nhưng ít nhất có thể bớt cho người nhiều phiền toái.

Một câu nói kia đã bộc lộ khí phách của ông.

Có lẽ, ở hậu thế thanh danh của Hoàng Thường không được coi là hiển hách, nhưng ở những năm cuối thời Bắc Tống, ông cũng được coi là một tông sư.

Thật ra, từ năm Tuyên Hòa đến nay, danh sĩ điêu linh.

Sau khi trải qua việc tranh đấu giữa các đảng phái, những kẻ được gọi là danh sĩ phần lớn chỉ là để nịnh nọt một số hạng người.

Ngọc Doãn nghe xong những lời Hoàng Thường nói thì niềm tin tăng lên nhiều.

Hấn có tiền, có người, nhưng bất hạnh lại không có xuất thân, khiến hấn thủy chung không thể chân chính nhập sĩ.

Cũng chính bởi vậy, hấn ra tiền ra sức cống hiến cho Tuân San Thời đại Đại Tống, nhưng thật sự được lợi lại là đám người Lý Dật Phong, Cao Nghiêu Khanh và Chu Huyền. Thậm chí ngay cả Lý Nhược Hư, Trần Đông, Từ Quý cũng được lợi ích trong đó, vượt xa Ngọc Doãn. Ngọc Doãn có thể được chia hoa hồng, nhưng cũng chỉ là ẩn thân phía sau mà nhìn người khác nở mày nở mặt.

Hiện tại, có Hoàng Thường, hết thấy tựa như đã phát sinh thay đổi.

Ngọc Doãn do dự không biết có nên nói cho Hoàng Thường biết về Tuân san Thời đại Đại Tống hay không.

Đột nhiên, lại nghe Hoàng Thường nói:

- Tiểu Át, Tuần san Thời đại Đại Tổng của các người làm rất tốt. Tuy nhiên người phải nhớ kỹ, cần phải nắm chặt Tuần san Thời đại Đại Tổng trong tay, đồng thời còn phải lôi kéo Chu Huyền, chỉ cần Chu Huyền đứng về phía người, thì bất kể xảy ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng đến việc người nắm Tuần san này trong tay.

- Thúc tổ, lão cũng biết về Tuần san Thời đại Đại Tổng?

Hoàng Thường cười ha ha, đứng dậy lấy từ trên giá sách ba kỳ Tuần san Thời đại Đại Tổng.

Ông đặt tờ báo lên bàn, sau khi do dự một lúc đột nhiên hạ giọng nói:

- Tiểu Át cần phải đề phòng huynh đệ Lý Nhược Thủy, Lý Nhược Hư.

274. Chương 273: Nam Nha (1)

Huynh đệ Lý Nhược Thủy?

Ngọc Doãn kinh ngạc khó hiểu nhìn Hoàng Thường.

Lý Nhược Thủy, đời sau gọi là trung thần ái quốc “Nam Triều nhất nhân”, sao Hoàng Thường lại nói phải “cẩn thận”?

Dường như nhận ra tâm tư Ngọc Doãn, Hoàng Thường mỉm cười.

- Ta không nói phẩm hạnh của huynh đệ Lý Nhược Thủy không tốt.

Mà ngược lại, Lý Nhược Thủy là một người có tính cách cương liệt ngay thẳng, hiền lương. Nhưng chó quên, hắn là quan viên trong triều, là tiến sĩ Trường Thái học, sau lưng hắn còn có rất nhiều người, có thể không cần để tâm những người này nhưng cũng không thể khinh thường được.

Tuần san của người nếu không có lực ảnh hưởng gì thì không sao.

Nhưng ba kỳ tuần san của người phát ra đã phát sinh tác dụng không nhỏ. Kỳ thứ nhất người nói về sự uy hiếp của người Nữ Trục, kỳ thứ hai thì viết về An Lộc Sơn, ám chỉ Quách Dực Sư; kỳ thứ ba thì nói về quốc sự Tây Hạ, được phổ xá đón nhận, trò mèo của người có lẽ giấu người khác được, nhưng sao có thể giấu được đám người Lý Nhược Thủy? Chỉ sợ tuần san này của người hiện giờ đã bị người ta nhòm ngó rồi, chỉ có điều trước mắt tất cả mọi người đều đang để ý đến nên Lý Nhược Thủy chưa động thủ mà thôi.

Nếu tuần san của người kéo dài nữa, sớm muộn gì cũng bị người ta lấy mất.

Trong kỳ thứ ba này, bài viết của Lý Nhược Thủy thật ra là đang thử dò xét.

Hiện tại người bản thân không có công danh, càng không có chỗ dựa vững chắc, chỉ dựa vào vài người như Chu Huyền, Cao Nghiê Khanh thì cũng chưa thể đủ vững chắc. Nếu những đại nhân vật trong triều muốn ra tay, ta cho người biết, Cao Nghiê Khanh cũng tuyệt đối không làm gì được.

Mà những người Lý Nhược Thủy cũng sẽ không ngồi yên để xem, mà sẽ nắm giữ kẻ đồ tể phổ phường người trong tay. Đến lúc đó hai bên nếu thật sự tranh đoạt Tuần san này, Chu Huyền có thể đứng vững, nhưng còn người... Quân tử nếu có thủ đoạn thì còn ác độc hơn, đáng sợ hơn cả tiểu nhân. Cho nên, ta muốn người lưu ý huynh đệ Lý Nhược Thủy kia.

Lý Nhược Thủy, Lý Nhược Hư là quân tử sao?

Đáp án hắn không thể nghi ngờ.

Nhưng Lý Nhược Hư là một quân tử, sao lúc trước lại loại bỏ Ngọc Doãn hẳn ra ngoài.

Những người này khi gỡ thủ đoạn dù là quang minh chính đại nhưng cũng vô cùng ngoan độc.

Dù gì cũng xuất phát từ xuất thân. Đột nhiên Ngọc Doãn phát hiện ra, mình đã suy nghĩ sự việc quá đơn giản rồi.

Nếu không phải có Hoàng Thường nhắc nhở, Ngọc Doãn hẳn vẫn đang mơ hồ, có lẽ đến cuối cùng bị đám người Lý Nhược Thủy này lừa gạt, nhưng lại làm như đang mang ơn cho người khác. Ngẫm nghĩ những lời Hoàng Thường nói, Ngọc Doãn toát mồ hôi lạnh.

Hắn hít sâu một hơi, chấp tay với Hoàng Thường:

- Tiểu Át sẽ ghi nhớ kỹ lời dạy bảo hôm nay của Thúc tổ.

Một ngày trôi qua như vậy.

Cuộc sống của Ngọc Doãn bận rộn và phong phú.

Mỗi sáng sớm hắn đến lò mổ Liên Kiều luyện công, rồi sau đó đến Quan Âm Viện luận bàn với Lỗ Trí Thâm, tăng mạnh công lực tự thân.

Buổi chiều sẽ đến Hạ Kiều Viên dạy Hoàng Kham học đàn, thỉnh thoảng đến tòa soạn hỏi han tình hình của Tuần san.

Sau khi Tuần san Thời đại Đại Tổng liên tục phát hành thì dần dần tốt lên.

Mỗi kỳ miễn phí được tặng đã đến số lượng vạn bản. Theo như lời Ngọc Doãn nói, trước tiên tặng báo chí là tạo nên thói quen đọc báo cho dân chúng, bao gồm cả quan lại quyền quý trong triều. Mà quá trình này tất nhiên kéo dài một chút, dự định sẽ kéo dài đến cuối năm. Trong chuyện này chắc chắn phải gánh vác chi phí cần thiết, tính toán cũng là con số kinh người.

Cũng may, chi phí quảng cáo mỗi kỳ đủ để gánh vác chi phí này.

Sáu kỳ phát hành chi tiêu đã đạt hơn sáu nghìn quan, gần bảy ngàn quan, trong đó quảng cáo thu vào lại hơn tám ngàn quan, chẳng những đảm bảo chi tiêu hậu kỳ, còn tạo ra lợi nhuận không nhỏ, cũng khiến cho đám người Cao Nghiêu Khanh yên lòng.

Ít nhất trong khoảng thời gian ngắn không cần tiếp tục đầu tư tiền vốn nữa.

Dựa theo xu thế lợi nhuận hiện nay, đến cuối năm mọi người mới có thể thu được mấy ngàn tiền lời.

Điều này cũng làm cho Lý Dật Phong không thể không thừa nhận, Tuần san Thời đại Đại Tổng quả thật là công cụ tạo ra tiền, chỉ có điều từ lúc Tuần san liên tục phát hành, dường như trong phố xá cũng bắt đầu xuất hiện bóng dáng một số ít tờ báo nhỏ. Chẳng qua những tờ báo nhỏ này trong thời gian ngắn vẫn chưa tạo nên ảnh hưởng đối với Tuần san. Dù sao, không phải là ai cũng có thể đầu tư hiệu quả mấy ngàn quan vào việc này.

Chắc chắn không lâu những tờ báo nhỏ này sẽ đóng cửa, còn muốn thật sự tồn tại thì phải là báo chí có thực lực, có bối cảnh. Mà nay báo chí này mới có khả năng là đối thủ của Tuần san.

Tuy nhiên trước mắt nhất định phải đảm bảo Tuần san giữ vững sức hút ở thị trường.

Sau khi bàn luận với đám người Lý Dật Phong, Ngọc Doãn đã quyết định bắt đầu từ tháng mười, mỗi kỳ sẽ in ấn hai vạn bản, đến tháng mười hai sẽ gia tăng lên ba vạn bản. Thông qua việc liên tục đưa tặng miễn phí, đã bồi dưỡng tính ỷ lại của mọi người đối với Tuần San.

Đồng thời còn gia tăng nhân sự, rút ngắn chu kỳ Tuần san.

Hiện tại là bảy ngày một kỳ, thì đến tháng mười hai sẽ đổi thành ba ngày một kỳ thậm chí sẽ là hai ngày một kỳ.

Đối với kế hoạch điên cuồng như thế của Ngọc Doãn, đám người Lý Dật Phong không chút nào phản đối, mà còn nảy sinh sự hưng phấn khó hiểu.

Đầu tháng chín, được sự giới thiệu của Lý Nhược Hư, tòa soạn đã thêm một người trợ giúp.

Người này tên là Chu Mộng Thuyết, dường như có chút danh khí, ngay cả đám người Lý Dật Phong cũng rất kính trọng y.

Người này là một điển hình phái chủ chiến.

Tại hai kỳ báo liên tiếp, y đã liên tục trình bày tư tưởng chủ chiến với người Nữ Trực.

Nếu ở thời hậu thế, Chu Mộng Thuyết này hẳn là nhân vật phía chủ chiến, ngôn ngữ sắc bén, cách nghĩ cũng vô cùng rõ ràng, quan điểm lại vô cùng cấp tiến. Thế cho nên Ngọc Doãn không thể không vài lần thảo luận với y, hy vọng y có thể chú ý dừng từ một chút.

Dù sao lúc này Tuần san còn rất non trẻ.

Mà trong mắt những đại nhân vật trong triều thì Tuần san chẳng khác gì con kiến, nói bóp chết có thể bóp chết ngay.

Ngọc Doãn thậm chí có ý muốn sa thải Chu Mộng Thuyết, tuy nhiên Lý Dật Phong lại kiên quyết phản đối.

Nhưng bởi vậy mà Ngọc Doãn càng thêm cảnh giác với Chu Mộng Thuyết.

Sau này hẳn lại nghe nói Chu Mộng Thuyết là con trai của Chu Tiểu Hồng liền đích thân đến nhà thăm hỏi Chu Tiểu Hồng.

Dưới sự hòa giải của Chu Tiểu Hồng, Chu Mộng Thuyết mới đồng ý sẽ chú ý từ ngữ, không dùng ngôn ngữ kịch liệt nữa.

Chu Mộng Thuyết là chi sĩ sớm nhất nhận thức được tai họa ngầm trong triều đình, đồng thời cũng là người sớm nhất cảnh giác người Nữ Trực. Đáng tiếc, y đắc tội đám người Đồng Quán, kết quả bị lưu đầy ở Trì Châu nhiều năm, vừa mới được trở về.

Đối với một người như vậy, Ngọc Doãn vô cùng kính nể.

Chỉ có điều đường đi của y với Ngọc Doãn khác nhau, Chu Mộng Thuyết đem tất cả hy vọng ký thác trên người Hoàng đế Huy Tông.

- Mà nay trong triều gian thần hoành hành.

Quan gia bị đám gian thần này che mắt, không có chủ ý gì. Chỉ cần Quan gia có thể tỉnh táo, thì bọn gian thần đó sẽ không làm gì được. Đến lúc đó, Quan gia sẽ lại anh minh sáng suốt trên triều đình, sao có thể để bọn gian thần kia kiêu ngạo?

Cũng không thể nói Chu Mộng Thuyết là sai.

Chỉ có điều y đem tất cả hy vọng ký thác lên người một người thì không khỏi có chút nực cười.

Đúng vậy, Hoàng đế Huy Tông cảm kỳ thư họa vô cùng tinh thông, là một số ít Hoàng đế danh sĩ. Vấn đề là, nếu ông chỉ là danh sĩ thì thôi, nhưng nếu dùng tập tính danh sĩ kia vào trong triều đình, thì sẽ gây rung chuyển thế nào?

Người này cũng không phải là minh quân.

Nhưng đây cũng là bệnh chung của thời đại này: Đem tất cả hy vọng ký thác lên người hoàng đế.

Chu Mộng Thuyết như thế, ngày sau Nhạc Phi chẳng phải cũng thế sao?

Chẳng lẽ Hoàng đế Huy Tông không biết sự uy hiếp của người Nữ Trực sao?

Ông ta biết rõ!

Chẳng qua ông ta lại không muốn thừa nhận.

Bởi vì, người Nữ Trực kiêu ngạo có thể nói là một tay ông thúc đẩy nên.

Chỉ có điều những lời này, Ngọc Doãn không thể nào thảo luận với Chu Mộng Thuyết được.

Nếu nói thật ra, chỉ sợ không đến hôm sau thì đầu Ngọc Doãn hẳn đã rơi xuống đất rồi.

Cho nên, Ngọc Doãn chỉ có thể chờ đợi Chu Mộng Thuyết dùng từ ngữ ôn hòa hơn, đồng thời hẳn cũng cố gắng ở trong phố xá nhắc nhở mọi người đề cao cảnh giác đối với người Nữ Trực. Tóm lại bài viết của Chu Mộng Thuyết phần lớn là lưu truyền trong phạm vi nhỏ.

Thái Học Sinh, Quốc Tử Giám, còn có những nhóm sĩ phu khi nhắc đến đều là “Cường Hạng Chu Tam Lang lại đã trở lại”. Chỉ như thế mà Ngọc Doãn và Trần Đông chủ trì ‘Ngọc Đông kể chuyện lịch sử’ lại có danh vọng rất cao trong dân gian. Gần như kỳ nào “Ngọc Đông kể chuyện lịch sử” xuất bản, thì sẽ trở thành chủ đề mọi người thảo luận không ngớt trong các quán trà khách điểm.

Bên trong tòa soạn dường như xuất hiện hai hệ thống.

Một là đám người Cao Nghiêu Khanh, Lý Dật Phong, Chu Mộng Thuyết cầm đầu, chủ trương gia tăng chính san.

Cái bọn họ nhằm vào là quần thể, chủ yếu lấy sĩ phu cầm đầu tinh anh là việc chính, cho nên bài viết tinh tế, dùng từ sang đẹp.

Mà hệ thống còn lại là Chu Huyền và Ngọc Doãn.

Bọn hắn chủ yếu duy trì tỉ lệ phụ bản, thảo luận phần lớn là những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, các câu chuyện xưa trong phố xá, nhằm vào những người buôn bán nhỏ. Song phương tuy rằng khác biệt rất nhiều nhưng lại không xuất hiện xung đột quá lớn.

Tuy nhiên Ngọc Doãn biết xung đột này sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, chẳng qua là thời cơ chưa chín muồi mà thôi.

Điều mà Hoàng Thường nhắc nhở đã dần dần lộ manh mối, Lý Nhược Thủy thông qua những bài văn phát biểu trên tuần san mà tạo nên đủ lực ảnh hưởng, nhưng tình huống trước mắt, bọn họ vẫn chưa nắm chắc tuần san, cho nên vẫn chưa dùng thủ đoạn khác.

Ngọc Doãn cũng chỉ có thể trong bóng tối không ngừng tăng mạnh lực lượng của mình.

Với sự dẫn đầu của Trần Đông, một số ít Thái học sinh nghèo khó đang đi theo Ngọc Doãn, tạo nên một vòng lớn.

Nếu như trước đó, Ngọc Doãn muốn tụ hợp những người này cũng không dễ dàng.

Nhưng mà nay, hẳn theo Hoàng Thường coi như là có xuất thân. Tuy rằng chưa được công danh gì nhưng xuất thân này đã được khá nhiều người thừa nhận. Ít nhất những người Trần Đông, Trương Trạch Đoan vô cùng kính trọng Ngọc Doãn.

Điều khiến Ngọc Doãn cảm thấy kỳ quái vẫn là Chu Huyền.

Theo lý mà nói, Chu Huyền hẳn đứng về phe Lý Dật Phong mới đúng, dù sao cũng là con cháu quan lại, lại là bạn tốt cũng trường.

Nhưng giữa đám người Ngọc Doãn và Lý Dật Phong, Chu Huyền lại lựa chọn đứng về phía Ngọc Doãn.

Mà tâm tư Ngọc Doãn cũng muốn lôi kéo Chu Huyền, không ngờ hắn ta lại đi theo mình. Nhưng vì sao? Vì sao Chu Huyền lại đứng về phía hắn? Điều này cũng làm cho Ngọc Doãn cảm thấy nghi hoặc, đồng thời còn thấy phức tạp.

- Chu thị ta nhìn bề ngoài thì có vẻ nở mày nở mặt lắm, còn ta thân là con cháu Chu thị hẳn là phải tiêu dao khoáng đạt.

Có điều, đại gia tộc chịu bao khổ đắng, người ngoài sao hiểu được?

275. Chương 274: Nam Nha (2)

Lúc Trùng cửu là bắt đầu hàn lộ.

Thời tiết một ngày này rất rét lạnh, địa khu phía bắc thậm chí còn xuất hiện tình trạng kết băng vào lúc sáng sớm.

Chu Huyền uống rượu vào, thổ lộ với Ngọc Doãn:

- Thập nhị tỷ thân phận tôn quý, Đại bá phụ thì nay phong quan làm Tiết Độ Sứ, bề ngoài thì thấy ta tiền đồ vô hạn. Nhưng trên thực tế thì, Tiểu Ất có biết, bên trong Chu thị còn có bao nhiêu con cháu không? Ta cho người biết, nhất phòng chúng ta có hơn bốn mươi người. Nếu như tính bằng chi thứ chi, cộng lại hơn trăm người. Rất nhiều con cháu trong đó không được chiếu cố đến, thậm chí có nhiều người bị coi thường, thậm chí bị từ bỏ.

Mà con cháu nhất chi mỗi tháng tiền lương chỉ được mười quan.

Người dừng cười, mười quan tiền này trong mắt người bình thường thì có lẽ rất nhiều, nhưng ở trong trường Thái học, không thiếu những xã giao phải có. Người ta cho rằng ta là huynh đệ của Thái tử phi, chắc hẳn sẽ giàu có xa xỉ, nhưng trên thực tế còn không bằng cả với Lý Đại Lang.

Tiểu Ất, ta giúp ngươi là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, là ta được người ta nhờ vả, muốn ta giúp đỡ người... Người dừng hỏi ta là ai nhờ vả, dù sao những người đó, ta không thể cự tuyệt được. Thứ hai, quả thật ta cũng coi trọng tài học của người. Trước kia người không có xuất thân, khó mà làm được gì. Nhưng nay người đã làm môn hạ của Diễn Sơn tiên sinh, thì cũng có tiền đồ rồi, người lại có thể kiếm tiền, hơn nữa thật sự là có tiền. Đám người Lý Đại Lang tuy nói cũng có tài học, hơn nữa cũng làm được việc, nhưng vẫn không thể bằng người. Điểm này, chỉ cần nhìn Tuần san là hiểu ngay.

Lúc trước đám người Đại Lang xử lý Công báo Khai Phong, phải đền bù không còn một mảnh giáp nào.

Sau khi Tiểu Ất người tiếp nhận thì Tuần san Thời đại Đại Tổng phát triển không ngừng. Toà soạn có thể thiếu lý Đại Lang, thậm chí cả Lý tiến sĩ, nhưng không thể thiếu Tiểu Ất người được. Mà nay ta mỗi tháng kiếm được trăm quan hoa hồng, mà cũng bởi Tuần san này mà dần dần được gia tộc coi trọng. Người nói xem, dưới tình hình như thế, ta không giúp người, chẳng lẽ lại đi giúp Lý Đại Lang? Nếu như vậy thì thật sự nào bị hồng rồi.

Chu Huyền nói thật lòng khiến Ngọc Doãn xúc động thật lâu.

Dừng nhìn Chu Huyền ngày bình thường lúc nào cũng vui vẻ, trong tòa soạn thì ít phát biểu ý kiến, nhưng trong lòng y lại tinh táo hơn ai hết.

Ở điểm này, Lý Dật Phong không thể bằng Chu Huyền được.

Cũng không phải là nói nhân phẩm Lý Dật Phong không tốt, mà là tư tưởng, địa vị và thân phận của gã trước sau vẫn giữ khoảng cách với Ngọc Doãn.

Đây không phải là quan hệ hữu nghị, chỉ có thể nói là hai người đi hai con đường khác nhau mà thôi.

Chỉ có điều Ngọc Doãn vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc là ai muốn Chu Huyền giúp hắn?

Nghe giọng điệu của Chu Huyền thì dường như không chỉ là một người. ... Điều này cũng làm cho Ngọc Doãn càng thêm tò mò. Có lòng hỏi, nhưng Chu Huyền đã nói: Đừng hỏi. Vậy thì chứng tỏ dù Ngọc Doãn có hỏi, thì Chu Huyền cũng sẽ không trả lời.

Nếu vậy, thà rằng không hỏi.

Dù sao Ngọc Doãn biết, hẳn không phải là không có chỗ dựa không có bối cảnh.

Ít nhất, hẳn không phải là người thích đầu đá.

Sau hàn lộ, là sương giáng.

Đây cũng là thời tiết cuối cùng khi nhập thu.

Bất giác, Ngọc Doãn đã trở lại Khai Phong ba tháng rồi.

Tiết sương giáng chia làm tam hầu, nhất hầu là sài nãi tế thú, nhị hầu là cây cỏ vàng rơi, tam hầu là tiết trung hàn phục.

Nói cách khác, tại nhất hầu, sài lang dã thú bắt được con mồi thì trước tiên trưng bày, sau đó mới ăn thịt, giống như là hiến tế vậy; nhị hầu là khắp nơi lá cây khô vàng rơi xuống; tam hầu là sửa trụng ẩn nấu trong động bắt đầu ngủ đông.

Tới tiết sương giáng rồi, cũng thể hiện mùa đông sắp đến.

Cao Sủng rời khỏi Đông Kinh đã được nửa tháng.

Khi tiết sương giáng, y ở phủ Thái Nguyên gửi tin tức về: đã tìm được Nhâm lão công và đã đưa số hàng hóa kia giao an toàn vào tay Nhâm Lão công. Tuy nhiên số hàng hóa này quá mức khổng lồ, hơn nữa cũng không dễ dàng xử lý.

Nhâm lão công nguyện ý tiếp nhận số hàng hóa này, nhưng điều kiện là, cần chia đôi!

Nói cách khác, tổng giá trị của số hàng hóa này là trăm vạn quan thì ông cũng phải được năm trăm ngàn quan, thậm chí nhiều hơn một chút.

Bởi vậy mà Cao Sủng không làm chủ được.

Vì thế, y phải làm phiên La Đức thông qua quân dịch đem thư của Nhâm lão công chuyển đến tay Ngọc Doãn.

” Từ lúc từ biệt Tiểu Ất ở Thái Nguyên thì đã qua hơn nửa năm rồi, nghe nói Tiểu Ất từng giúp chủ ta ở thành Khả Đôn, trong lòng ta rất cảm kích.

Khi Tiểu Ất ra đi, chủ ta rất đau buồn, câu cửa miệng luôn là: nếu có Tiểu Ất ở đây, thì việc lớn Tây Châu đã thành rồi...”

Nhâm lão công nói rất rõ ràng: Ta biết người, nhưng ấn tượng không sâu.

Tuy nhiên Nhâm Oán từng nói cho ta biết, Thục quốc Công chúa Da Luật Dư Lý Diễn có thể ổn định vị trí ở thành Khả Đôn là công lao của Ngọc Tiểu Ất người, ta rất cảm kích Nhưng người lại từ bỏ Công Chúa, , ta cũng có chút bất mãn, vì sao người không thể ở lại giúp Công chúa một tay?

Đây là một câu mở màn, cũng là đi vào đề chính.

Trong thư Nhâm lão công nói với Ngọc Doãn: ”Số hàng này của người rất tốt, nhưng số lượng quá lớn.

Ta có thể tiếp nhận nhưng chỉ có thể cho người bốn trăm ngàn quan, cũng là số lượng mà ta có thể ngay lập tức xuất ra được. có thể lập tức xuất ra số lượng. Ta cũng không muốn giấu diếm người, Công chúa ở Tây Châu tình hình không khá lắm. Tuy rằng nàng được Bát Lạp Sa Duyệt đồng tông trợ giúp, nhưng người cũng biết, dù sao thế đơn lực cô, cần rất nhiều đồ quân nhu, mà trong tay Công chúa lại không có nhiều tiền tài lắm.

Công chúa chuẩn bị tiếp tục xin Tây Hạ giúp đỡ, đồng thời còn phải tìm kiếm sự trợ giúp của các bộ tộc Mạc Bắc Uông Cổ.

Việc này cần chi tiêu một khoản lớn, mà ta thì không giúp công chúa được nhiều. Cho nên, ta định dùng số châu báu này của người mưu cầu nhiều trợ lực cho Công chúa. Cũng chính là nguyên nhân này, ta cũng chỉ có thể cho người bốn trăm ngàn quan...”

Áp lực của Dư Lê Yến rất lớn!

Một câu nói đó đã chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng Ngọc Doãn.

Hắn cảm phong thư trong tay, trầm tư thật lâu.

Cuối cùng, Ngọc Doãn phái Hoắc Kiên đi tới Biện Khẩu, tìm kiếm Điền Hành Kiến, nói cho gã biết số tang vật kia đã được xử lý, nhưng mình chỉ có thể cho gã một trăm ngàn quan

Nếu Điền Hành Kiến đồng ý thì cứ thế mà làm.

Nếu không đồng ý, đành phải tìm phương pháp khác.

Ngọc Doãn mà nay cũng cần dùng tiền, hơn nữa là số tiền lớn.

Hoàng Thường nói cho hắn biết, đã bắt đầu tìm kiếm ám bổ thân phận cho hắn, về phương diện này cũng cần phải có chút tiền.

Hơn nữa, Ngọc Doãn cũng cần dùng tiền để mở rộng lò mổ.

Từ lúc ” Mẫu Đơn đình ” tạo nên chấn động tại Khai Phong, số lượng tửu lầu liên lạc với Ngọc Doãn gia tăng lên gấp đôi.

Vốn Ngọc Doãn đã đảm nhận việc cung ứng thịt tươi cho hơn mười cửa hàng chính. Nhưng ngoại trừ Thiên Kim Nhất Tiểu lầu và Phan lầu ra, số lượng hợp tác giữa Ngọc Doãn với một số cửa hàng khách điểm còn lại cũng không quá lớn.

Dù là thế, mỗi ngày giết mấy chục con heo cũng khiến lò mổ khó mà đảm nhận nổi. Mà nay, những khách điểm đã từng liên lạc với Ngọc Doãn muốn gia tăng số lượng thịt tươi, đồng thời còn có hơn mười tửu lầu cũng muốn tạo quan hệ với Ngọc Doãn. Nguyên nhân? Vô cùng đơn giản! Chỉ cần nhìn việc kinh doanh của Thiên Kim Nhất Tiểu lầu và Phan lầu là hiểu được sự hợp tác có lợi với Ngọc Doãn. Chỉ có điều mạo muội đến cầu hợp tác cũng không dễ dàng, không bằng từ phương diện làm ăn thì dễ kéo gần quan hệ hơn.

Ngọc Doãn đơn giản tính toán một chút, hai mươi bảy tửu lầu, mỗi ngày phải giết tám mươi con heo đến 100 con mới có thể cung ứng đủ. Vốn hắn cho là diện tích lò mổ Liền Kiều đã rộng rồi, nào ngờ...bởi vậy, Ngọc Doãn nhất định phải dùng mấy ngàn quan để mở rộng diện tích lò mổ, gia tăng nhân sự, mới có thể đảm bảo cung ứng số thịt tươi này.

Tính toán vụn vặt cũng phải cần gần vạn quan.

Khoản tiền này, cũng không phải là số lượng nhỏ cũng làm cho Ngọc Doãn gia tăng áp lực.

Vốn Ngọc Doãn là không muốn tiêu tiền mua đất.

Bởi vì hắn biết, chiến sự nổ ra, giá đất tất nhiên sụt mất nhiều hơn được. Nhưng sau khi hỏi dân chúng xung quanh thì không ai đồng ý cho thuê, hoặc là phải mua lại, hoặc là mở rộng diện tích. Ngọc Doãn sau khi nghĩ kỹ, đành phải quyết định mua lại. Chỉ là như vậy, việc chi tiêu tăng mạnh, áp lực mà Ngọc Doãn gánh vác càng nhiều.

- Tiểu Ất, Thái Phủ doãn bị bãi truất rồi.

Lúc làm thủ tục mua ở phủ Khai Phong, Tiểu Khôn đột nhiên nói cho Ngọc Doãn biết một tin tức.

Ngọc Doãn nghe vậy thì ngẩn ra.

Thái Mậu bị bãi chức rồi ư?

Tuy rằng đã dự đoán trước được biến cố này, nhưng lúc nghe được, Ngọc Doãn vẫn sửng sốt.

Người ta thường nói, Phủ Doãn Khai Phong này làm không tốt.

Chỉ nhìn Yến Anh, rồi nhìn Thái Mậu là có thể hiểu ngay.

Người làm việc có tâm thì bị kẻ khác buộc tội; người làm việc không có tâm thì cũng bị kẻ khác buộc tội.

Trong khoảng thời gian ngắn chưa tới nửa năm, phủ Khai Phong này đã đổi hai Phủ Doãn rồi.

- Vậy có nghe nói Tân phủ doãn là ai không?

- Không có...Tuy nhiên chắc không lâu nữa sẽ có tin tức.

Dù sao ta là nghe người ta nói, ứng cử viên phủ doãn lần này được tranh luận rất nhiều trên triều đình, vì thế Quan gia đến giờ vẫn chưa quyết định.

- Vậy chỗ các người...

Tiểu Khôn nghe vậy thì mỉm cười.

- Yên tâm, mười mấy năm qua đã có vô số kẻ dòm ngó vị trí này của ta, nhưng đến giờ ta vẫn ngồi yên ở vị trí này đó thôi. Dù sao bất kể ai là Phủ Doãn Khai Phong thì cần phải có người hỗ trợ làm việc, có nên ta sẽ không bị liên lụy.

Ngẫm lại, dường như cũng xác thực như thế.

Lúc trước Yến Anh đến nhậm chức, Tiểu Khôn là Áp Ti; Yến Anh đi rồi, Tiểu Khôn vẫn là Áp Ti...

Ghế ngồi Áp Ti ở phủ Khai Phong này đích xác là không tìm được người thứ hai thay thế Tiểu Khôn được.

- Nếu có gì cần, Áp ti cứ nói.

Tiểu Khôn cười, hạ giọng nói:

- Nói đến giúp đỡ, ta thật sự là cần Tiểu Ất tương trợ.

- Ồ?

- Ta cũng cần năm trăm quan.

Tiểu Khôn nhìn Ngọc Doãn, ánh mắt bình thản.

Y cũng không nói y cần năm trăm quan làm gì, cũng không nói là mượn thế nào.

Nhưng Ngọc Doãn lại biết, Tiểu Khôn đang khảo nghiệm hắn.

Nếu thông qua được, sau này Tiểu Khôn là người của Ngọc Doãn hắn; nếu không thông qua, Tiểu Khôn cũng không làm khó gì Ngọc Doãn. Dù sao, địa vị thân phận của Ngọc Doãn không còn như trước nữa, chứ đừng nói sau lưng hắn còn có chỗ dựa vững chắc là Diễn Sơn tiên sinh.

Tuy nhiên, giao tình này không thể không có.

Về sau mọi người sẽ mỗi người đi một ngã, đường ai nấy đi mà thôi.

Ngọc Doãn không do dự, không cần suy nghĩ liền hồi đáp:

- Vậy thì lát nữa ta về rồi bảo Tiểu Thất đến nhà Áp Ti.

Trong mắt Tiểu Khôn lộ vẻ tán thưởng: Người có thể có khí độ lớn như thế, chắc chắn sẽ làm được việc lớn.

Gã đi ra tới cửa nhìn thoáng qua bên ngoài, sau đó quay lại nói nhỏ:

- Tân Phủ Doãn dù chưa xác định, nhưng đã nghe phong thanh, rằng Thái Tử sẽ tiếp chương phủ Khai Phong. Từ nay về sau Nam Nha này sẽ danh xứng với thực, nghĩ chắc rất nhanh sẽ có kết luận.

276. Chương 275: Luyện Binh (1)

Một đêm tuyết nhỏ xuất hiện nhuộm trắng thành Khai Phong.

Tuyết không lớn, chỉ rơi nửa canh giờ rồi ngưng.

Sau khi trời sáng thì không ít nơi tuyết đã hòa tan, có điều thời tiết càng thêm rét lạnh khiến mặt đất trở nên ẩm trơn lầy lội.

Trong vườn rau xanh Quan Âm viện, Lỗ Trí Thâm để vai trần, cả người dâng lên một tầng khói trắng, trên trán đầm mồ hôi...

Ngọc Doãn cũng không khác gì ông, quần áo cũng đầm mồ hôi. Hắn chống trường đao Hồ Xuất, mồ hôi bốc khí trong tuyết, nhìn Lỗ Trí Thâm, trên mặt mang chút chua xót.

- Hôm nay tinh thần ngươi không yên.
- Hả?
- Nếu như ở trên chiến trường thì ngươi đã thi cốt không còn rồi.

Thanh âm Lỗ Trí Thâm trầm thấp, lộ ra một tia bất mãn.

Ngọc Doãn cười khổ:

- Trưởng lão nói không sai, hôm nay xác thực lòng ta có chút không yên.
- Vào trong nói chuyện.

Lỗ Trí Thâm dứt lời, xoay người liền vào thiền phòng.

Vẫn là thiền phòng đơn sơ nhưng đầy trang trọng.

Ngọc Doãn kéo đao đi theo Lỗ Trí Thâm vào thiền phòng, chỉ thấy Đại hòa thượng không nói hai lời, nhắc một chiếc áo bào tăng dày khoác lên người, ngồi trên bồ đoàn, quơ lấy một vỏ rượu, ngửa đầu uống ừng ực, rồi sau đó thở ra sáng khoái.

Người này thật đúng là hòa thượng rượu thịt, chẳng khác gì mấy với Hoa Hòa thượng trong Thủy Hử truyện.

Chỉ thấy ông đặt bình rượu xuống, lau vết rượu bên miệng rồi sau đó ra hiệu cho Ngọc Doãn ngồi xuống.

Luận bàn với Trí Thâm luận hơn một tháng rồi, hai người cũng thân thiết nhiều hơn.

Lỗ Trí Thâm thích uống rượu, nhưng Quan Âm viện trước đây thu nhập ít, sao có thể cung cấp đủ cho ông uống thoải mái được?

Về sau có Ngọc Doãn, ngoại trừ hàng tháng cung cấp ba trăm quan tiền nhang đèn cho Quan Âm viện ra thì còn mua nhiều rượu ngon cho Lỗ Trí Thâm.

Dù sao một mình ông sống ở vườn rau xanh, cũng không có ai tới thăm hỏi.

Cũng bởi có rượu mà quan hệ giữa Lỗ Trí Thâm và Ngọc Doãn thân thiết lên rất nhiều.

- Nói xem nào, ngươi có gì phiền lòng?
- À, Phủ Khai Phong sắp đổi người rồi, là Phủ Doãn bị bãi miễn, nghe nói Tân Nhâm Phủ doãn, là đương kim Thái Tử.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, cho mình rót một chén rượu, uống một hớp lớn.

Phủ Khai Phong có tên là Nam Nha.

Từ có Tống tới nay, ngoại trừ dòng họ hoàng thất ra, có rất ít người có thể ngồi lâu dài tại phủ Khai Phong. Đồng thời, Đại Tống triều này còn có một thói quen, một khi Thái Tử trấn thủ phủ Khai Phong, thì đại diện cho địa vị Thái Tử không hề dao động.

Trước đây, Hoàng đế Huy Tông vẫn không hài lòng Thái Tử Triệu Hoàn, không chỉ một lần có lòng muốn thay đổi Thái tử.

Nhưng Thái Tử vẫn chưa phạm phải sai lầm gì khiến Hoàng đế Huy Tông không tìm được lý do thích hợp để thay đổi. Cũng chính là nguyên nhân này, đã tạo thành sự ngăn cách rất sâu giữa cha con họ, thậm chí còn gây nên sự nghi kỵ lẫn nhau. Sách sử ghi lại, có một lần Triệu Hoàn muốn mời Triệu Cát ăn cơm, kết quả Triệu Cát nghe xong liền nói với hậu phi: Đại ca muốn đẩy ta vào chỗ chết.

Hoàng đế Đời Tống, đặc biệt Hoàng đế Bắc Tống đối với con trai cũng xưng hô giống như trong dân gian.

Họ đều gọi con trai mình là Đại ca, tập tục này mãi cho đến khi Triệu Cấu nam qua Lâm An, thành lập nên triều đình Nam Tống, bởi vì ngôn ngữ và phong tục địa phương có khác biệt nên mới thay đổi cách xưng hô này. Tuy nhiên vào lúc này, Hoàng đế Huy Tông đột nhiên phái Triệu Hoàn đảm nhiệm Phủ doãn Khai Phong, trấn thủ Nam nha, coi như là vẽ lên dấu chấm tròn đối với đề tài thảo luận việc phế truất Thái Tử. Nói cách khác, vị trí Thái Tử của Triệu Hoàn không hề dao động.

Ở trong mắt nhiều người, bao gồm cả đám người Lý Dật Phong thì đây là một chuyện tốt.

Vị trí Thái Tử được củng cố cũng đại diện trên triều đình sẽ không xuất hiện chấn động lớn nữa, đây thật sự là một chuyện tốt.

Nhưng trong mắt Ngọc Doãn, bánh xe lịch sử lại men theo quỹ đạo lăn bánh đi về phía trước.

Trong thâm tâm, hẳn thật sự mong mỗi phát sinh biến hóa, không biết lịch sử sẽ sinh ra vận mệnh mới như nào.

Nhưng hiện tại...

Triệu Hoàn, trong lịch sử chính là vị Hoàng đế Khâm Tông long đong.

Bề ngoài thấy y và Triệu Cát khác biệt rất lớn. Triệu Hoàn không háo nữ sắc, cũng không thích những việc hao tài tốn của, từ lúc làm Thái Tử tới nay vẫn luôn cẩn trọng, biểu hiện vô cùng trầm ổn. Đồng thời, bản thân trung hậu, phẩm hạnh không kém.

Nếu tương lai y kế vị, nói không chừng sẽ mang đến một sức sống mới cho Đại Tống.

Đám người Lý Dật Phong là có suy nghĩ này.

Nhưng Ngọc Doãn lại biết, Triệu Hoàn không phong lưu phóng khoáng như Triệu Cát, cũng không thích xa hoa như Triệu Cát, nhưng từ bản chất, y và Triệu Cát cũng không có gì bất đồng, đều là người yếu đuối, ngu ngốc, không hiểu biết...

Trí Thâm kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn, sau một lúc lâu không tìm nổi bật cười.

- Ai làm Thái Tử, ai nắm giữ phủ Khai Phong thì liên quan gì tới người?

- Ồ?

Lỗ Trí Thâm cười lạnh:

- Cư miếu đường chi cao ưu kỳ dân, xử giảng hồ chi viễn ưu kỳ quân!

(Nghĩa: Ở miếu đường trên cao tất lo cho dân, ở sông nước ngoài ra tất lo cho vua).

Nghe thì rất hay nhưng chỉ là một lời nói suông. Trên triều đình, ai cũng mưu tính cho bản thân, có người nào suy xét vì dân chúng không? Ngay cả Phạm lão phu tử kia cũng thật sự lo cho dân sao? Trừ thanh danh lớn ra, thì cũng chẳng có đóng góp là bao nhiêu. Mỡ mang bờ cõi ư? Hay là mưu cầu cuộc sống an lành cho dân chúng ư? Ta chưa nhìn thấy lợi ích gì, mà chỉ nhìn thấy những người đó ngày ngày tranh giành quyền lực đấu đá nhau, thật sự là lo cho dân?

Xử giang hồ chỉ viễn ưu kỳ quân, thật sự có tài cán giải ưu phiền cho quân vương sao?

Người là một đồ tể, không làm tốt việc của mình thì thôi, lại đi lo lắng về việc Thái tử ngồi Nam Nha như thế nào? Thái Tử không ngồi Nam Nha thì sao nào? Việc của Quan gia, đã có Quan gia quan tâm, người cần gì phải để ý tới, có ích gì chứ?

Lời của Lỗ Trí Thâm có chút thiên lệch, nhưng cẩn thận nghĩ thì cũng có chút đạo lý.

Mình chỉ là tiện dân, có lòng thì có thể làm gì nào?

Cả ngày chỉ nghĩ đến Mối nhục Tình Khang, nhưng nếu tai họa kia thật sự đến, một đồ tể là hần có thể làm gì?

Dù sao Lỗ Trí Thâm cũng là một trong đạo tặc lớn tại Đông Kinh, mở miệng là nói hận đời, thậm chí đại nghịch bất đạo.

Nhưng đúng vậy, việc này mình có lo lắng cũng vô dụng. Hãy làm những việc mà mình có thể làm đi. Thật sự nếu không thể xoay chuyển kết cục, cùng lắm thì cùng tan xương nát thịt với Khai Phong.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn bật cười.

Hần cười mình không biết tự lượng sức, thật sự cho mình là Chúa cứu thế sao?

Cứ cố gắng làm tốt việc của mình, về phần kết quả...

- Trưởng lão quả nhiên cao minh!

Lỗ Trí Thâm cười ha ha:

- Cao minh thì không dám, nhưng sự từng trải thì dĩ nhiên là hiểu rõ hơn người.

Người này thật đúng là không khách khí.

- Tiểu Át, mấy ngày nay, người cùng ta luận bàn, có gì thu hoạch?

- Rất nhiều... Nhưng nếu bảo ta nói thì lại không biết nói thế nào.

Lỗ Trí Thâm uống một hớp rượu lớn, thở một hơi dài:

- Nếu lấy thân thủ trình độ, ta không phải đối thủ của Trần Hi Chân. Một chọi một, Trần lão nhi trong vòng mười chiêu nhất định có thể lấy tính mạng của ta. Nhưng mười chiêu này là nói nếu giao đấu giang hồ, còn nếu đối lại là trên chiến trận, bên trong thiên quân vạn mã thì một chiêu của ta có thể lấy cái đầu trên cổ Trần Hi Chân.

Tiểu Át có biết vì sao không?

Ngọc Doãn nghe xong, ngẩn ra.

Lỗ Trí Thâm cười nói:

- Trên giang hồ, đều có đấu pháp giang hồ, ở bên trong chiến trường đã có môn đạo trong chiến trường.

Người học bào đinh Bát Pháp thật sự là đấu pháp trong quân, mở rộng là mở rộng, đi thẳng là đi thẳng. Mà đạo pháp này của người không biết là bị ai sửa đổi, rõ ràng có thể Nhất Kích Tắt Sát, còn muốn gia tăng thêm một chút hoa đao trong đó, hay thì hay thật, nhưng uy lực lại rơi chậm lại. Cũng ví dụ như nói, một đao của người rõ ràng là có thể đánh xuống lấy mạng người, nhưng hơn hết lại là muốn kéo mở hoa đao ra. Nhìn thì rất hay, nhưng đến lúc này, một chiêu của ta có thể lập tức lấy tính mạng của người.

Trần lão nhi là người lành nghề, có thể nói tông sư. Ngày trước người giao thủ với hần phần lớn là đấu pháp giang hồ, không hề có ích đối với đạo pháp của người.

Cho nên hần cho người tìm đến ta để luận bàn, là muốn ta mài đi những hoa đao không cần thiết kia. Nói thật, người hiện tại tới tới lui lui, tuy chỉ là ba chiêu nhưng uy lực này còn mạnh hơn Bát Pháp kia gấp trăm lần, lực sát thương lớn hơn nhiều.

Mấy thứ này, không phải chỉ cần ta nói là người có thể học được, mà nhất định phải ầu ả ở trong đó, tự mình cân nhắc thì mới đạt.

Ngộ tính của người cũng không kém, đơn giản hóa Bào Đình bát Pháp kia thành ba chiêu, chiêu số tuy ít nhưng uy lực lại rất lớn.

Ngọc Doãn trầm mặc.

Lúc trước La Nhất Dao đưa bào đình Bát Pháp cho hấn đã từng nói Bát Pháp đã được thay đổi.

Chỉ có điều không nghĩ rằng sau khi bào đình Bát Pháp thay đổi, ở trong mắt Lỗ Trí Thâm lại không đáng một đồng, chỉ là vẽ rắn thêm chân thôi.

Nghe Lỗ Trí Thâm nói như vậy, Ngọc Doãn đã hiểu

- Thật ra, ta cảm thấy dù sao hoa chiêu này cũng không kém.

Chỉ có điều đổi cánh tay dùng, lại sử dụng hai loại đao pháp phối hợp có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn... Tuy nhiên, phối hợp sử dụng như nào, ta lại không rõ lắm. Cái ta luyện chính là đấu pháp trong quân, có thể dạy cho người, cũng chỉ đến như này thôi.

- Trưởng lão, lời này của lão...

- Đao pháp của người đã thành, bước tiếp theo tự người rèn luyện, ta không giúp được người nữa.

Lỗ Trí Thâm cười:

- Trời lạnh, ta cũng không chịu đựng được lâu.

Lúc trước, một lão huynh đệ gửi thư cho ta, muốn ta hội hợp với hấn ở Long Hồ Sơn. Nhớ ngày đó, ta theo Công Minh ca ca rong ruổi Hà Bắc, tung hoành Kinh Đông, vô cùng khoáng hoạt, ở cùng các huynh đệ, chén lớn uống rượu, ăn miếng thịt to, tiêu tiền như nước, vốn có thể khoáng hoạt tiêu dao một đời, ai ngờ bị Trương Thúc Dạ... Công Minh ca ca mang theo các huynh đệ đầu hàng triều đình, ta không chịu nổi sự trói buộc, liền trốn ở Đông Kinh này, nháo cái đã mười mấy năm rồi.

Các lão huynh đệ phần lớn đã chết sạch, chỉ còn lại mấy người ít ỏi.

Vất vả lắm mới liên lạc được một lão huynh đệ, ta sẽ hội hợp cùng hấn, về sau chỉ sợ sẽ không đặt chân lên đất Khai Phong này nữa.

Tiểu Ất, ngày mai ta sẽ đi.

Ngọc Doãn và Lỗ Trí Thâm luận bàn hai tháng, cũng đã có tình cảm. Nghe nói Lỗ Trí Thâm phải rời khỏi Đông Kinh thì hấn cảm thấy buồn. Nhưng hấn cũng biết, Lỗ Trí Thâm nếu đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Trong lòng hấn có tia đau lòng. Lần này Lỗ Trí Thâm đi chỉ sợ sẽ không còn gặp lại được nữa.

277. Chương 276: Luyện Binh (2)

- Trưởng lão...

Ngọc Doãn vừa định mở miệng, đã thấy Lỗ Trí gơ tay ngăn lại, đi đến giường thiền, lôi ra một chiếc rương đặt trước mặt Ngọc Doãn.

- Trong rương này là giáp trụ năm xưa ta mặc. Nhìn hình thể của người không khác gì ta lắm, giáp trụ này để cho người, ta cũng không dùng nữa, tặng cho người, biết đâu sẽ có lúc dùng đến. Còn có một miếng

thể bài là năm đó ta theo Công Minh ca ca sử dụng. Có lẽ cũng không dùng đến nữa nhưng tương lai nếu Tiểu Át người đi Hà Bắc, lục lâm hảo hán mà thấy, có thể sẽ trợ giúp người.

Ha ha, quen biết hai tháng, cuối cùng phải nói lời từ biệt.

Ta uống nhiều rượu của người, chẳng có gì tặng người cả, chỉ có mấy thứ này để lại cho người...

Trong lòng Ngọc Doãn dâng lên sự cảm động.

Nhưng không đợi hắn mở miệng, Lỗ Trí Thâm liền đẩy chiếc rương sang bên hắn, nhét thiết bài vào tay hắn.

- Đi nghỉ thôi, ta uống nhiều rồi, mệt rồi. Người cũng sớm đi trở về đi.

Nói xong, Lỗ Trí Thâm lên thiên giường, nằm xuống kéo chăn ngủ.

Thiên hạ này không có bữa tiệc nào không tàn, Lỗ Trí Thâm làm như vậy, Ngọc Doãn sao không hiểu ý tiễn khách của ông.

Nhìn người đàn ông vạm vỡ nằm xuống giường là ngáy như sấm, trong lòng Ngọc Doãn thấy cay cay.

Nhớ ngày đó, đây cũng là một hảo hán lập thân bằng trên lưng ngựa, nắm quyền, nhưng hiện tại chỉ có thể mai danh ẩn tích, nghèo túng cả đời.

Trí Thâm không cần người thương hại, cái ông cần là tiêu dao và khoái hoạt.

Ông chọn con đường trốn tránh, không ai cản ông được.

Ngọc Doãn chấp tay vái chào Lỗ Trí Thâm, mang theo chiếc rương ra khỏi thiên phòng.

Dùng chân bên ngoài thiên phòng hồi lâu, cuối cùng hắn thở dài, âm trầm thấp nói:

- Trưởng lão, lên đường mạnh khỏe.

Hắn biết, nhất định Lỗ Trí Thâm có thể nghe thấy.

Từ đó về sau, trên đời sẽ không còn ai là Lỗ Trí Thâm nữa, chỉ còn một Trưởng lão Trí Thâm ẩn trong sơn lâm.

Ngày hôm sau, Ngọc Doãn theo thói quen lại tới cửa viện Quan Âm.

Chỉ có điều khi hắn đang định gõ cửa thì lại rút tay về, suýt nữa đã quên Lỗ Trí Thâm đã rời khỏi Đông Kinh.

Hắn bồi hồi bên ngoài cửa một lát, rồi xoay người đi về phố Mã Hành.

Mấy ngày đã không đi qua hàng thịt rồi, cũng không biết tình huống bên kia như thế nào.

Từ xa nhìn đã thấy người đến người đi trước cửa hàng thịt, kinh doanh vô cùng thịnh vượng. Ngọc Doãn dừng bước, ngẫm nghĩ một chút, vẫn quyết định không qua đó nữa. Với thân phận của hắn bây giờ, nếu xuất hiện tại cửa hàng thịt, chắc chắn sẽ gây náo loạn. Dù sao kinh doanh rất tốt, cũng không cần hắn lo lắng, Hoàng Tiểu Thất ở đó đủ để xử lý mọi việc rồi.

Hơn nữa, mà nay ai lại dám sinh sự ở cửa hàng Ngọc gia nữa?

Hơn hai tháng tới nay, mỗi ngày đều trôi qua rất vất vả, nhưng vô cùng yên ổn.

Rảnh rỗi vào buổi trưa quả thật là có chút không quen, Ngọc Doãn đi dạo trên đường cái, đầu tiên là đi vào đường cái Phan lâu, từ xa nhìn cửa hàng nha cụ Ngọc Yến, từ lúc Ngọc Doãn giới thiệu tác dụng bàn chải đánh răng, mỗi ngày Yến Nô tặng một ngàn bàn chải đánh răng, người Khai Phong cũng đang dần dần có thói quen sử dụng bàn chải đánh răng.

Đặc biệt Yến Nô đã liên kết với những nhà trọ tửu lâu, sau khi tiến hành mở rộng quy mô thì việc kinh doanh dần dần đi vào quỹ đạo, mỗi ngày sẽ sản xuất ra một vạn bàn chải đánh răng. Và qua thời gian nữa sẽ tiến hành khuếch trương khắp thành Khai Phong.

Theo như lời Yến Nô, việc kinh doanh bàn chải đánh răng vô cùng tốt, đã có khách nhân từ Tây Kinh Lạc Dương tới Khai Phong để mua sắm. Việc kinh doanh như thế, đến tất niên chắc chắn sẽ phát triển cao thêm. Hiện giờ mỗi một bàn chải đánh răng lợi nhuận hơn mười xâu tiền, một tháng cũng thu vào trên dưới ba trăm quan.

So với lò mổ, lợi nhuận này không quá lớn, nhưng là một tay Yến Nô kinh doanh, lo liệu nên năng vô cùng chú trọng.

Nhìn mọi người bận rộn làm bàn chải đánh răng, Ngọc Doãn cảm nhận được một sự hứng thú tẻ nhạt.

Tất cả mọi người bề bộn nhiều việc, nhưng ta thì sao?

Tuy rằng ngày nào cũng có nhiều việc để làm, nhưng không biết tại sao, Ngọc Doãn lại cảm thấy chán nản.

Làm nhiều hơn thì lại thế nào?

Qua một năm nữa thì hết thấy đều hóa thành hư ảo.

Bản thân mình thì cực khổ vất vả, lo trước tính sau, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn được bánh xe lịch sử.

Rốt cuộc, Ngọc Doãn vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ không có sức ảnh hưởng lớn đối với thời đại này. Cảm giác bất lực này khiến hắn cảm nhận được sự mất mát khó hiểu. Dù là xuyên qua thì sao chứ? Cái hắn có thể thay đổi thật sự quá ít.

Nghĩ đến điều này, Ngọc Doãn càng thêm suy sụp.

Sau giờ Ngọ, hắn đi đến Hạ Kiều Viên.

Không ngờ Hoàng công tử không đến, chỉ phái người đến nói lại là trong nhà xảy ra chút chuyện, cho nên 3-5 ngày tới không thể đến học đàn.

Tuy nhiên, Hoàng công tử vẫn nhắn với Ngọc Doãn: cậu vẫn muốn theo Ngọc Doãn học đàn.

Đợi việc trong nhà ổn định rồi thì sẽ tìm gặp Ngọc Doãn.

- Lần trước Tiểu Ất nói phải đưa ta đi Ngõa tử chơi, đừng quên đấy.

Ngọc Doãn cười cười:

- Xin trả lời Hoàng công tử, nói ta không quên đâu.

Lỗ Trí Thâm đi rồi, buổi trưa không phải đi luận bàn tập võ nữa.

Hoàng Công tử trong nhà có việc, buổi chiều không phải đến Hạ kiều viên.

Thời gian lập tức thoải mái rất nhiều, nhưng lại làm cho Ngọc Doãn thấy không quen. Sau khi ra khỏi Hạ Kiều viên, hắn đi thẳng đến lò mổ. Có điều lò mổ vào buổi chiều cũng không có việc gì, khi Ngọc Doãn đi vào lò mổ, chỉ thấy những tiểu nhị hoặc là túm năm tụm ba nói chuyện phiếm, hoặc là nghỉ ngơi trong phòng, vô cùng rảnh rỗi.

Cũng khó trách, thời gian lò mổ bận rộn chủ yếu là sáng sớm và buổi trưa.

Tiểu nhị nơi này phải làm việc sớm hơn người bình thường, ước chừng giờ dần phải tới lò mổ rồi. Lúc buổi chiều, mọi người lại hết việc để làm.

Chỉ là như vậy lại làm cho Ngọc Doãn không thấy thoải mái.

Hắn tìm Dương Tái Hưng, gã đang tay cầm một quyển sách, mặt mày nhăn nhó ngâm nga.

Sở dĩ gã đồng ý đến thư viện Quan Kiều vốn là ôm một lý tưởng nhỏ nhoi, ai ngờ trong thư viện Quan Kiều nho nhỏ lại gặp phải Đại học sĩ Tiền Minh Điện Hoàng Thường, thúc tổ của Ngọc Doãn. Dương Tái Hưng đang rất sung sướng được vào thượng xá đọc sách, ai ngờ Hoàng Thường lại bảo gã bỏ thượng xá cùng Ngọc Doãn theo ông học hành.

Nếu đổi lại là người khác, ví dụ như Trần Đông chẳng hạn được đãi ngộ như vậy thì cầu còn không được.

Nhưng đối với Dương Tái Hưng mà nói, dưới sự giám sát của Hoàng Thường đốc thúc hẳn đọc sách, chẳng khác gì lấy mạng của gã.

Hoàng Thường dạy học cực kỳ cẩn thận, nghiêm túc, yêu cầu cũng rất cao.

Nếu đổi lại là người khác, Dương Tái Hưng sẽ không để ý tới, nhưng Hoàng Thường lại là thúc tổ của Ngọc Doãn, bối phận cao hơn gã nhiều, hơn nữa Hoàng Thường lại có danh khí uy vọng, các thầy giáo khác tại thư viện Quan Kiều không thể sánh bằng. Dương Tái Hưng học xong Thiên Tự văn và Bách gia tính, cũng đã hiểu không ít. Vốn tưởng rằng như thế đã được rồi, nào ngờ đó mới chỉ là sự bắt đầu của những khổ cực dành cho gã. Hoàng Thường bắt đầu dạy gã nội dung “Vũ kinh tổng yếu”, còn thường bố trí chương trình học, khảo hạch gã bất cứ lúc nào.

Vũ Kinh tổng yếu sáng tác vào những năm Bắc Tống Nhân Tông, do hai người Tăng Công Lượng và Đinh Độ hợp tác biên soạn, có thể nói là thể hiện tư tưởng quân sự của thời kỳ Bắc Tống. Chỉ có điều thứ này đối với người bắt đầu đọc sách như Dương Tái Hưng mà nói thì vô cùng cao thâm. Hoàng Thường cũng không phí lời, bắt gã phải học thuộc quyển một, thậm chí còn không thêm giải thích.

Đây đại khái cũng là hình thức giáo dục thời đại này. Trước hết để người ghi nhớ, sau đó thì người không hiểu cũng không sao, qua thời gian dần dần người sẽ hiểu.

Thấy Ngọc Doãn đi vào, Dương Tái Hưng vội đặt sách xuống

- Tiểu Ất, ta đến thư viện mượn được không?
- Làm sao vậy?
- Hôm qua tiên sinh dạy ta chương Thiên Văn này, ta vẫn chưa học thuộc.

Ngọc Doãn và Dương Tái Hưng học không giống nhau, chủ yếu là lấy Nho gia kinh điển là môn chính. Tuy nhiên, sở học của Hoàng Thường pha tạp, nên dạy cho Ngọc Doãn một vài thứ khác nữa, bởi vậy Ngọc Doãn cũng không rõ lắm công khóa hàng ngày của Dương Tái Hưng là học cái gì.

Hắn cầm lấy quyển sách của Dương Tái Hưng lên xem, sau khi lật hai trang thì hiểu ra.

Đây là nội dung Quan vu doanh trận trong “Vũ Kinh tổng yếu”. Hạ trại như thế nào, bày trận ra sao, rồi phương pháp luyện binh...v.v. Rất rõ ràng, những nội dung này đã được Hoàng Thường biên soạn lại, nội dung không nhiều, nhưng nói rất trọng tâm. Nếu đưa ra thị trường chắc chắn sẽ tạo nên sự chấn động.

Đường đường là Đại Học sĩ tài học như thế, người bình thường sao có thể đọc hiểu được?

Ngọc Doãn nhìn thoáng qua Dương Tái Hưng:

- Là không thuộc hay là không muốn học thuộc?
- Là không học thuộc được. Ta cũng biết tiên sinh tốt với ta, nhưng trong ngày bắt ta học thuộc, thật sự là buồn tẻ, không chút hứng thú.

Dương Tái Hưng đã tìm được đối tượng để giải bày rồi.

Ngọc Doãn lật xem hai trang, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý tưởng.

- Đại Lang cảm thấy buồn tẻ, là vì không tìm được đối tượng để diễn luyện?
- Đúng vậy, người nhìn thao diễn trận pháp, thiết lập nhóm doanh trại quân đội, cứ đọc lâu lâu thì có tác dụng gì?
- Người đúng là ngốc mà!
- Chỉ giáo cho.

Ngọc Doãn kéo Dương Tái Hưng ra khỏi phòng, chỉ đám tiểu nhị lười biếng không có việc gì đang ngồi ở bãi đất trống tại lò mổ.

- Lúc trước ngươi và Thập Tam Lang ở lò mổ Tam Xóa Khẩu từng dẫn người tỉ thí võ nghệ.

Sao giờ nhiều người thì người lại không làm như vậy nữa? Người nhìn những huynh đệ kia đi, sau buổi trưa thì rất nhàn rỗi, người hãy kéo mọi người dựa theo phương pháp tiên sinh dạy mà thao luyện bọn họ. Dù sao cũng không có việc, cứ nói cho bọn họ biết, hễ là tham gia thao luyện thì sẽ được ba mươi văn tiền. Có tiền, chắc chắn bọn họ sẽ không dị nghị gì.

Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, mỗi tháng có thể kiếm thêm hơn một quan tiền lương, sao không làm chứ?

Cứ như vậy, người có thể học dễ dàng, không buồn tẻ nữa. Khi có nghi vấn thì thỉnh giáo tiên sinh, chẳng phải là một công đôi việc sao?

Dương Tái Hưng nghe vậy mừng rỡ.

Tuy nhiên gã chợt sầm mặt như khóc:

- Tiểu Ất, không phải là ta không muốn, nhưng lò mổ này có ba năm mươi người, chẳng phải là mỗi tháng phải chi ra ba năm mươi quan sao? Ta thì không có dị nghị gì, nhưng sẽ lại phải dùng tiền của người đó.

Ngọc Doãn thấp giọng:

- Chút tiền ấy, ta xuất ra là được.

Dương Tái Hưng còn định há mồm nói tiếp, thì lúc này chợt thấy Thạch Tam từ bên ngoài chạy vội tới.

- Tiểu Ất, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện!

Ngọc Doãn ngẩn ra, hỏi vội:

- Tam ca từ từ nói, xảy ra chuyện gì?

- Mới nhận được tin tức, nói là sứ đoàn nước Kim đã tới rồi...

278. Chương 277: Tuyên Giáo Lang (1)

- Lỗ tặc kia tới rồi, cần gì phải kích động như thế?

Dương Tái Hưng đảo con người, đầy vẻ khinh thường.

Đừng nhìn gã mới tới Khai Phong mấy tháng, nhưng quan hệ tam giáo cửu lưu cũng không kém, cùng Thạch Tam thường xuyên tụ tập uống rượu đánh bạc, rất thoải mái. Cho nên gã và Thạch Tam nói chuyện cũng không có gì kiêng dè cả.

Thạch Tam lập tức nổi giận:

- Lỗ tặc kia có gì mà sợ?

Mà là ta muốn thông báo cho Tiểu Ất biết, Đường Cát đã trở lại. Lúc trước Tiểu Ất nói với ta, nếu Đường Cát trở về, nhất định phải báo cho hắn biết. Ta vừa nhận được tin tức liền lập tức đến thông báo cho Tiểu Ất. Còn Lỗ tặc kia, ta khinh.

Đường Cát đã trở lại?

Ngọc Doãn chấn động, ánh mắt nheo lại.

Dương Tái Hưng cũng nhăn mày, hạ giọng nói:

- Đường Cát sao lại đi cùng Lỗ tặc?

- Chẳng là cùng đi với Áo Tướng.

Áo Tướng là Đồng Quán.

Từ lúc Trương Giác quy hàng, sau đó người Nữ Trục dụng binh với Đại Tổng, Hoàng đế Huy Tông liền mệnh Đồng Quán làm Tuyên Phủ Sứ Hà Bắc, Đốc Soái binh mã Hà Bắc Hà Đông.

Ngọc Doãn nghe được ngẩn ra, sao lại liên quan đến Đồng Quán?

Thạch Tam nói:

- Bên ta mới nghe người ta nói, từ lúc Hoàng đế nước Liêu bị bắt, Áo Tướng vẫn phụ trách việc câu kết với người Nữ Trục. Đường Cát, nghe nói là chịu sự sai khiến của Áo tướng, theo sứ giả đến nước Kim thảo luận sự việc. Lúc này sứ giả Lỗ tắc đến, Đường Cát kia liền theo sứ đoàn trở về. Phỏng chừng ngày mai sẽ trở lại Đông Kinh, ta đặc biệt đến báo Tiểu Ất biết.

Ngọc Doãn vội hỏi:

- Vậy thì đa tạ Tam ca.

Hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền hạ giọng nói:

- Đúng rồi, Tam ca cũng biết, lúc trước việc Sinh thần cương bị cướp trên sông rất cuộc là có tin tức ra sao rồi? Ta nghe người ta nói bên Tây Vực dường như là có phần cơ hội, muốn phái người đến Tây Vực một lần để kinh doanh. Nhưng nếu Hà Nam phủ không giải trừ phong tỏa, chỉ sợ là khó đi tới Tây Vực.

Bởi vì Bạch Thì Trung bị cướp sinh thần cương, cho nên xung quanh phủ Khai Phong đều giới nghiêm.

Ngọc Doãn có lòng hỏi thăm, lại sợ người khác tìm ra sơ hở, nên phải tìm lý do này.

Thạch Tam là ban trưởng phủ Khai Phong, coi như cũng là một người có thực quyền. Tin tức của y linh thông hơn Ngọc Doãn một chút, dù sao hàng ngày tuần tra trên đường phố, đều phải nhận được tin tức trực tiếp. Nghe nói Ngọc Doãn muốn đi Tây Vực kinh doanh, Thạch Tam cũng không nghĩ nhiều, ngược lại, y tỏ vẻ ngưỡng mộ, kính nể, liên tục khen ngợi.

- Tiểu Ất ca rất biết làm việc lớn, còn muốn đi Tây Vực buôn bán.

Ta nghe người ta nói, bên Tây Vực hoạt động rất tốt, chỉ tiếc ta không có nhiều tiền vốn, nếu không cũng muốn làm.

Tuy nhiên sinh thần cương kia thì thật sự không nghe tin tức gì.

Đã lâu như vậy, chỉ sợ Sinh thần cương đã sớm bị bán ra rồi, khó mà tìm kiếm được ở nơi này? Tuy nhiên bên phủ Hà Nam khả năng còn rất chú trọng, dù sao đó cũng là việc của Bạch Tướng công, phủ Hà Nam kia dù không muốn thì cũng phải tỏ vẻ để tâm.

Ừm, xem chừng năm trước sẽ không bỏ lệnh cấm, dù là bỏ lệnh cấm rồi thì cũng sẽ kiểm tra nghiêm mật.

Nếu Ất ca thật sự muốn đi Tây Vực, không ngại đến năm sau hãy làm, hiện tại, thật sự không phải là cơ hội tốt. Còn có một việc, Tiểu Ất ca ngàn vạn lần không nên hỏi người khác về chuyện này, nghe nói là quan trên đã chỉ thị, hễ là ai hỏi đến Sinh thần cương thì sẽ bị bắt vào phủ Khai Phong để tra hỏi. Đây là ta nói nên không có nhiều kiêng kỵ, nhưng người khác mà nghe được thì sẽ khó tránh được phiền toái. Tóm lại, một khi có tin tức, ta sẽ báo ngay cho Tiểu Ất ca biết.

Ngọc Doãn nghe vậy liên tục nói lời cảm tạ.

Hắn lén đưa cho Thạch Tam một thỏi bạc, nói là tiền mua giày.

Thạch Tam cũng không khách khí, nhận lấy cất vào áo, cáo từ với Ngọc Doãn.

Có một tai mắt như vậy, Ngọc Doãn không có gì lo lắng, nhưng tin tức Đường Cát trở về lại làm cho hắn có chút khẩn trương.

- Sao Tiểu Ất lại muốn đi làm ăn ở Tây Vực?

Dương Tái Hưng kinh ngạc hỏi.

Ngọc Doãn hung dữ trừng mắt với gã:

- Người đừng có hỏi việc này, chỉ để ý học hành, tránh buổi tối bị thúc tổ trách phạt.

Dương Tái Hưng nghe thế lập tức lộ vẻ khổ sở.

Đường Cát đã trở lại!

Hơn nữa, còn đồng thời trở về cùng người Nữ Trục.

Nhìn tin tức này có vẻ rất đơn giản nhưng lại ẩn chứa vô số tin tức.

Triều đình muốn nghị hòa với người Nữ Trục, hơn nữa còn là chủ động nghị hòa, chỉ sợ kế tiếp khó tránh khỏi có những khúc mắc.

Như vậy đây có thể là chủ đề của tuần san tiếp theo.

Chỉ có điều Đường Cát trở về làm cho người ta không yên tâm.

Ngọc Doãn tâm sự nặng nề, không lòng dạ nào tiếp tục làm việc ở lò mổ nữa, sau khi nói một tiếng với Dương Tái Hưng thì quay lại gia trang.

Có thể đoán trước tiên Đường Cát sẽ đến nhà.

Hơn nữa lúc này đây ông ta đến nhà sẽ không khách khí như trước đây nữa mà sẽ trực tiếp đòi lấy Bát Thiểm Thập Nhị Phiến.

Ngọc Doãn từng hỏi thăm Trần Hi Chân về tình hình Đường Cát, nghe nói ông ta từ sau khi vào Ngũ Long Tự thì vẫn không có tiến cảnh. Muốn nói cố gắng, Đường Cát cũng rất cố gắng, nhưng bất hạnh không có chân pháp, thế cho nên hơn mười năm vẫn không thể nào thăng cấp tông sư.

Cũng chính nguyên nhân này mới khiến cho Đường Cát sốt ruột đi tìm kiếm chân pháp, cầu mong đột phá bình cảnh hiện nay.

Chỉ có điều, chân pháp khó cầu.

Trên đời nhân vật cấp tông sư mặc dù không thể nói là đếm được trên đầu ngón tay, nhưng cũng là ít ỏi.

Những nhân vật bậc này, Đường Cát chắc tội không nổi; mà những môn phái kia càng không khả năng đem chân pháp truyền cho Đường Cát, Đường Cát cũng không thể cưỡng ép các môn phái kia. Nói cho cùng, ông ta chỉ là Nội Đẳng Tử Ngũ Long tự mà thôi, cũng không có thực quyền gì.

Bằng không mà nói, ông ta đại khái có thể yêu cầu với các danh môn đại phái này.

Phải biết rằng, cách Khai Phong không xa là Tung Sơn.

Thiếu Lâm Tự ở Tung sơn đã có nhiều năm lịch sử, mười ba côn tăng sau khi cứu Tần vương liền trở thành danh môn đại phái có địa vị giang hồ. Nếu Đường Cát thật sự có thực lực thì tự có thể tìm Thiếu Lâm Tự, nhưng ông ta không dám, cũng chứng minh thực lực của ông ta không mạnh. Không thể tìm những người như Trần Hi Chân gây phiền toái, lại không thể đi Thiếu Lâm Tự tìm kiếm chân pháp, Đường Cát liền đem chủ ý này gõ lên đầu Ngọc Doãn. Dù sao, Ngọc Doãn chỉ là tiểu dân thị tỉnh.

Dù cho Ngọc Phi từng ra sức vì nước thì sao?

Ngọc Phi đã chết, người chết như đèn đã tắt, ai sẽ để ý chứ?

Về đến nhà, Ngọc Doãn đi thẳng lên lầu.

Sau khi vào thư phòng ngồi xuống, hắn từ cửa sổ nhìn Quan Âm viện sau tường.

Trong vườn rau xanh kia trống không.

Cửa thiền phòng Lỗ Trí Thâm mở rộng, nhưng lại không một bóng người. Đại trượng phu thà rằng thắng trung lấy chứ chẳng cần cầu cạnh chốn cong queo. Đường Cát nếu không đến thì thôi, nhưng nếu thật sự tìm mình gây phiền toái Ngọc Doãn cũng quả quyết sẽ không cúi đầu trước ông ta

Cùng lắm thì chúng ta liều chết!

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn nhếch miệng, trong mắt toát lên tia sắc lạnh.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn làm Ngọc Doãn từ trong trầm tư bừng tỉnh.

Hắn giật mình kinh hãi, vội đứng dậy, chạy đến cửa sổ nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy cửa phòng đan dược ở góc sân đột nhiên mở tung, một luồng khói đen từ trong phòng bốc ra, ngay sau đó thấy An Đạo Toàn nhếch nhác từ trong chạy ra, trên mặt còn có dấu vết tro muội, quần áo thùng lố chỗ. Có điều lão lại như bị điên đứng ở giữa đình viện la to:

- Ta thành công!

- An thúc tử, ông sao vậy?

Tiếng nổ lớn kia làm kinh động Cao nương tử và Nhuế Hồng Nô đang làm việc trong bếp.

Hai người vội chạy đến, nhìn thấy bộ dạng của An Đạo Toàn, Nhuế Hồng Nô trốn sau lưng Cao nương tử, sợ hãi thò đầu ra, khẽ hỏi.

Ngọc Doãn cũng vội từ trên lầu chạy xuống, nhìn An Đạo Toàn nói:

-Thúc phụ, lão sao vậy?

- Ha hả, thành công rồi, thành công rồi!

An Đạo Toàn nói xong vươn tay ra.

Chỉ thấy ở trong tay ông có hai viên đan dược sáng vàng, còn tỏa ra mùi thơm.

- Đây là...

- Nội Tráng Đan!

An Đạo Toàn cười ha hả nói:

- Mất đi hai ngàn quan, cuối cùng lại chế thành Nội Tráng Đan, chắc chắn Cửu nhi tử sẽ không nói ta.

- Đây chính là nội Tráng Đan?

- Đúng vậy a.

- Hai ngàn quan, chỉ có hai viên?

Ngọc Doãn nhìn hai viên thuốc nhỏ như trứng chim bồ câu trong tay An Đạo Toàn, nghi hoặc hỏi.

Không nói đến viên thuốc này hữu dụng hay không, chỉ riêng giá trị chế tạo cũng đã quá cao rồi.

Gần như một ngàn quan một viên...

An Đạo Toàn đảo mắt, hừ nói:

- Đúng là tiểu tử không hiểu gì, Kim đan này sao có thể dùng tiền để so sánh?

Mà nay người đã luyện đến công phu tầng thứ ba, cần có Kim Đan này trợ lực.

Về sau, mỗi tháng dùng một viên Kim Đan, kiên trì một năm, thì có hiệu quả gấp bội.

Mà nay giá trị chế tạo mặc dù cao, nhưng ta đã nắm được bí quyết trong đó. Từ bây giờ trở đi một tháng được năm viên không thành vấn đề.

- Năm viên?

- Phí lời, vợ của người không cần sao? Đại Lang không cần sao? Thập Tam Lang không cần sao?

- Cái này...

Ngọc Doãn cứng họng, cầm lên một viên thuốc, rất lâu mới cười khổ nói:

- Thúc phụ, ông nói đi, mỗi tháng cần bao nhiêu tiền bạc?

- Ba nghìn quan!

Thật sự thà đi làm cướp cho rồi, ba nghìn quan!

Ngọc Doãn vốn cảm thấy mình có không ít tiền, nhưng sau khi nghe An Đạo Toàn nói xong thì chợt cảm thấy mình thật sự là người cùng khổ.

279. Chương 278: Tuyên Giáo Lang (2)

Ngọc Doãn vốn cảm thấy mình có không ít tiền, nhưng sau khi nghe An Đạo Toàn nói xong thì chợt cảm thấy mình thật sự là người cùng khổ.

Trong tay hắn vốn có hai ba bạc triệu, còn cấp cho Tô Xán mấy ngàn quan, mua đất một vạn quan.

Trong khoảng thời gian này, chi tiêu thật sự không nhỏ, vụn vặt cộng lại chỉ sợ chỉ còn hơn hai vạn quan. Dù là bán ra Âu Lộ Vong Cơ và Lương Tiêu thì Ngọc Doãn cũng thu được gần mười ngàn quan, nếu không thật sự là chống đỡ không nổi.

Lò mổ một tháng có thể thu vào hơn một ngàn quan, căn bản chống đỡ không nổi chi tiêu kiểu này.

Cho nên kết quả còn là phải chi tiêu của số vốn ban đầu. Nhưng một tháng ba ngàn quan, cộng lại dù là ba mươi sáu ngàn quan, Ngọc Doãn liền cảm thấy có chút nhức đầu. Tuy nhiên, số tiền này thật sự không thể giảm bớt, về sau có thể cần dùng đến.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, cắn răng nói:

- Ba nghìn quan thì ba nghìn quan.

Dù sao bên Thái Nguyên nếu giải quyết sự việc xong thì sẽ có mấy chục bạc triệu thu vào, chỉ có điều...

Ngọc Doãn bắt đầu mong mỏi Cao Sủng sớm ngày trở về Đông Kinh.

Đêm đó, Ngọc Doãn đi tới chỗ Hoàng Thường nghe giảng bài.

Chỉ là buổi tối hôm nay dường như Hoàng Thường không có cảm xúc nên lúc giảng bài có chút không tập trung.

Trước đây chưa từng xảy ra tình trạng đó khiến Ngọc Doãn có chút tò mò. Đợi khi Hoàng Thường giảng xong, hắn không kìm nổi hỏi:

- Thúc tổ, hôm nay hình như có tâm sự?

Hoàng Thường thở dài sâu kín, lẩm bẩm:

- Nuôi hổ thành họa, nuôi hổ thành họa mà!

- Thúc tổ, đã xảy ra chuyện gì?

- Sứ đoàn Lỗ tắc đến đây.

Ngọc Doãn ngẩng ra, nói:

- Cháu nghe người ta nói rồi, chỉ có điều không rõ ràng mục đích của bọn họ lắm.

Hoàng Thường nói:

- Còn mục đích gì khác chứ? Chính là đòi hỏi lợi ích từ Quan gia, có điều lúc này đây giọng điệu Lỗ tắc khá lớn, mở miệng là muốn Thái Nguyên, Trung Sơn, Hà Gian. Bọn chúng lần này tới là vì chuyện này. Mà đám người Bạch Thì Trung, Lý Bang Ngạn, Trương Bang Xương thật đáng giận, lại đồng ý cắt nhường ba trấn. Chẳng lẽ bọn họ không biết một khi cắt nhường ba trấn này thì Đại Tổng ta không còn đường sống nữa sao. Binh mã Lỗ tắc có thể tiến quân thần tốc, ầm mã đại hà sao?

Ngọc Doãn lập tức ngậy người!

Người Nữ Trục muốn Thái Nguyên, Trung Sơn và Hà Gian?

Đây dường như...

- Thúc tổ, Quan gia nói sao?

- Lần này giọng điệu Lỗ tắc cứng rắn, mạnh mẽ, mượn cơ nói trước đây Trương Giác bị Quan gia xử tử mà đòi lấy ba trấn để bồi thường.

Quan gia không hiểu chiến sự cung không sao, nhưng những người ở Xu Mật Viện chẳng lẽ không hiểu?

Lý Bá Kỳ và Tần Hội Chi ở trên triều đình đã tranh luận với đám người Phạm Tông Doãn, nhưng cuối cùng cũng không chống lại được số đông. Quan gia cũng bối vậy mà dường như có khuynh hướng cắt nhường ba trấn. Khi triều hội chấm dứt, cũng không cần tranh luận mà có kết quả, chẳng chút lạng quan gì.

Hoàng Thường nói xong lại thở dài, lộ vẻ chán chường.

Phạm Tông Doãn, Ngự Sử Đại Phu cũng rất kiên định phái đầu hàng.

Ngọc Doãn cũng mờ mịt có chút không biết làm sao.

Hắn ngồi ngốc ở đó nhìn Hoàng Thừa, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Chẳng phải còn có Lão Chung Kinh Lược tướng công và Trương Thúc Dạ sao? Chẳng lẽ toàn bộ không khuyên được Quan gia?

- Trương Thúc Dạ...sao địch nổi đám người Lý Bang Ngạn được sủng ái?

Mà ngay cả Đồng Quán cũng nói Lỗ tắc thế lớn, không thể dùng cứng rắn, ngụ ý không muốn giao phong với Lỗ tắc. Người cũng biết, Đồng Quán kia tổng lĩnh binh mã Hà Bắc, rất được Quan gia tin cậy. Ngay cả hắn cũng nói vậy, sao Quan gia không sợ chứ? Lần này sự việc trọng đại, đám người Lý Bá Kỳ lại liều hết tranh đấu, Quan gia mới hạ lệnh chiêu lão Chung Kinh Lược tướng công trở về kinh sư thảo luận việc này. Có điều cả triều đều là những thanh âm nghị hòa, ông ta dù có đến cũng chưa chắc đã giải quyết được?

Trong lời nói của Hoàng Thường mang theo tia thất vọng và chán nản.

- Thôi, hôm nay ta không có lòng dạ nào mà giảng bài, dừng ở đây đi. Tiểu Ất và Đại Lang về trước, mấy ngày nữa không cần tới học, ta sợ không có tinh thần. Đợi việc này qua một thời gian nữa thì bắt đầu học tiếp

Ngọc Doãn biết lòng Hoàng Thừa đang rối.

Thật ra trong lòng hắn cũng đang loạn.

Hắn thi lễ với Hoàng Thừa, xem như buổi học đã kết thúc.

Ngọc Doãn đang định đứng dậy rời đi, lại nghe Hoàng Thường gọi hắn lại:

- Tiểu Ất, việc bỏ thân cho người, ta đã làm thỏa đáng rồi. Tuy nhiên bản thân người không có công danh, cho nên chỉ có thể bỏ thân làm thân phận Dịch Công Lang, một hư chức bát phẩm.

- Ồ?

Ngọc Doãn nghe xong ngẩn ra.

Hoàng Thường đã sớm nói với hắn về chuyện ám bổ thân phận, cho nên hắn cũng có chuẩn bị.

Có điều việc tới quá nhanh, mới một tháng đã xong rồi ư?

Đường như hiểu sự nghi hoặc của Ngọc Doãn, Hoàng Thường mỉm cười:

- Người đừng cho rằng ta có lão hữu bản lĩnh lớn, thật ra việc này ta cũng chỉ ra chút sức, nhưng không ngờ nói với người đó việc này lại đồng ý đáp ứng ngay, nếu chỉ là ám bổ, sợ cũng không có kết quả nhanh như vậy. Mấu chốt là đám người Lý Cương Lý Nhược Thủy đặc biệt tấu lên, cho nên không phí sức lực lắm. Có điều...Tiểu Ất người phải cẩn thận, mà nay người đã nhập sĩ, trong mắt một số người trên triều đình, chỉ sợ sau này khó mà có những ngày tháng yên bình.

Đáng tiếc ta bản lĩnh không nhiều, không giúp được người mấy.

Nếu không sao lại muốn chuẩn bị cho người một nơi để người rời Đông Kinh, tránh mưa gió một chút chứ.

Tuần San Thời Đại Đại Tổng kia của người ảnh hưởng không nhỏ. Nghe nói ngay cả Quan gia cũng biết tờ báo này là của người, trên triều đình cũng có nhiều tranh luận.

Ngọc Doãn có chút bối rối.

Trước tiên nói về Địch Công Lang gọi là Tuyên Giáo Lang, là một chức quan văn chính thức.

Năm Chính Hòa thứ sáu, Hoàng Đế Huy Tông bố trí cấp bậc văn võ quan lại, Địch Công Lang này đứng hàng thứ ba mươi bảy, thuộc loại cấp thất nhất.

Nhưng dù thế, muốn được chức Địch Công Lang này cũng không phải là chuyện dễ.

Hoặc là quan giai Địch Công Lang có thể đợi làm các chức quan Quân tuần phán quan, Tư Lý Tư pháp, Tư Hộ Tông quân, chủ bộ, huyện úy...Nói cách khác, một khi có thân phận bổ ám này, Ngọc Doãn đã không còn là tiểu dân thị tỉnh không có căn cơ nữa.

Đại Tổng nhìn như là một thời đại bình đẳng.

Nhưng cũng phân chia cấp bậc cực kỳ nghiêm ngặt.

Có thân phận bổ ám, và không có thân phận bổ ám hoàn toàn là hai cấp độ.

Ở trong quyển sách “Kê Lặc Thiên” của Trang Quý Dự có ghi lại một câu chuyện xưa: Năm Thiệu Hưng thứ hai, huyện Khai Hóa Cù Châu có một người tên là Chu Mạn, đã được đặc tấu bổ danh làm Địch Công Lang, đợi khuyết huyện úy Thiện Hóa. Ý tứ chính là có thể làm huyện úy huyện Thiện Hóa, tuy nhiên bởi vì cái ghế huyện úy huyện Thiện Hóa đã có người ngồi, cho nên tạm thời chờ, đợi khi huyện úy này không làm nữa thì Chu Mạn có thể thay thế.

Một nhân vật như vậy, có người phát thiệp mời mời hắn, trên đó viết Chu quan nhân.

Kết quả Chu Mạn vô cùng tức giận:

- Ta là Tuyên giáo, hơn hẳn quan nhân, xem ra chủ nhân người không muốn ăn bổng lộc trong huyện nữa rồi.

Khi làm tiểu dân thị tỉnh, một “Đại quan nhân” là cách xưng hô cực cao.

Nhưng nếu đã có thân phận ám bổ, nếu vẫn gọi là “Đại quan nhân” thì là khinh nhờn, không tôn kính.

Ngọc Doãn vốn tưởng Hoàng Thường sẽ cho hắn một ám bổ võ quan nào đó, không ngờ lại là quan văn.

Không phải là Tuyên giáo lang quá thấp, cũng không phải là chức quan bình thường.

Mà sau câu nói kia của Hoàng Thường lại làm cho quả tim Ngọc Doãn lập tức đập mạnh.

Cái gì gọi là “Mất” người trong triều đình, nói toạc ra chính là Tuần San Thời đại Đại Tổng đã lọt vào mắt những người đó.

Nếu không phải trong Tuần san thời đại Đại Tổng của Ngọc Doãn có nói về sự uy hiếp của người Nữ Trục, chỉ sợ đám người Lý Cương cũng sẽ không đặc tấu. Điều này nghe vào dường như là một chuyện tốt, nhưng trên thực tế tuần san kia đã bị người ta nhòm ngó rồi.

Những người Lý Cương Lý Nhược Thủy này theo dõi tuần san, ai dám đảm bảo những người Bạch Thì Trung, Thái Du không dòm ngó tới?

Đến lúc đó, Ngọc Doãn chắc chắn bị kẹp vào giữa hai phái, muốn sống không được muốn chết không xong. Hoàng Thường đang nhắc nhở Ngọc Doãn, phải sớm chuẩn bị mới được. Về phần chuẩn bị cái gì, Hoàng Thường lại không nói rõ. Ngọc Doãn cũng đã đoán ra manh mối.

Trước đây, hần cần Tuần san tích lũy thanh danh của hần.

Mà nay hần đã được bổ nhiệm làm Địch Công lang.

Có lợi tất có hại, có được ắt có mất!

Hơn nữa Hoàng Thường nói như vậy, chẳng phải là chuyển lời của đám người Lý Cương, dù sao nắm một vũ khí sắc bén trong tay cũng không phải là chuyện tốt. Không phải là đời Tống không kiêng kỵ ngôn luận, nhưng dù gì cũng phải phục vụ cho lợi ích chung.

Ngọc Doãn phải lựa chọn một bên?

Đám người Lý Cương đưa ra đề để Ngọc Doãn lựa chọn.

Bọn họ cấp đủ ưu đãi, đặc tấu Ngọc Doãn làm Địch Công Lang, xem như làm lễ gặp mặt.

Như vậy, Ngọc Doãn phải lựa chọn như thế nào?

Tin rằng đám người Lý Cương cũng đang đợi Ngọc Doãn trả lời

280. Chương 279: Tình Cờ Gặp Mặt Tại Chùa Khai Bảo

Ra khỏi nhà Hoàng Thường đã là giờ Hợi.

Sắc trời âm trầm, mây đen vần vũ bức bí.

Ngọc Doãn dừng lại trên cầu, vịn vào lan can cầu, thở hắt ra. Chẳng biết tại sao Khai Phong này tuy phồn hoa nhưng lại khiến người ta bức bí. Khi ở trong thành Khả Đôn, Ngọc Doãn nhớ Đông Kinh phồn hoa và náo nhiệt, nhưng khi hần ở trong phồn hoa và náo nhiệt thì lại cảm thấy hư ảo. Tất cả những ca múa thái bình, tất cả phồn vinh hưng thịnh nói toạc ra chỉ là ảo ảnh, là một giấc mộng ảo.

Đông Kinh mộng hoa lục?

Ngọc Doãn đột nhiên cảm thấy tên sách của Mạnh Nguyên Lão thật sự là chuẩn xác.

Mộng hoa, là phồn hoa trong mộng sao?

- Tiểu Át, có gì không vui sao?

Dương Tái Hưng đứng bên thấy cảm xúc hần sa sút thì mở miệng hỏi.

Ngọc Doãn day mũi, đột nhiên cười khổ:

- Đại Lang, nếu có một ngày người phải rời khỏi Đông Kinh, người có bằng lòng hay không?

- Rời khỏi Đông Kinh? Đi đâu

Dương Tái Hưng hơi sửng sốt, nhưng chợt bừng tỉnh.

Ngọc Doãn không nói nữa, bởi vì từ trong mắt Dương Tái Hưng đã thấy sự khó bỏ.

Đúng vậy, Dương Tái Hưng còn có vương bận trong thành Khai Phong.

Tuy rằng Ngọc Doãn biết nếu hấn thật sự yêu cầu Dương Tái Hưng đi theo hấn, Dương Tái Hưng nhất định sẽ đáp ứng. Nhưng, hấn không làm vậy, Dương Tái Hưng có vương bận, hấn sao không có vương bận chứ? Nếu như không phải vậy, sợ rằng hấn đã sớm rời khỏi Đông Kinh rồi. Thật ra, trên đời này người nào cũng đều có vương bận, khó có thể dứt bỏ. Cao Sủng lo lắng mẹ già, Da Luật Dư Lý Diễn rằng buộc bởi xuất thân của nàng, Trần Đông vương bận lý tưởng của y, dù là Hoàng Thường cũng có vương bận của ông.

Muôn vãn vương bận này làm cho người ta không thể dễ dàng dứt bỏ.

Ngọc Doãn cười cười, hạ giọng nói:

- Không có gì, chỉ tùy tiện nói thôi.

Đúng rồi, vừa rồi thúc tổ có nói với ta sẽ làm ấm bổ cho người chỉ có điều cấp bậc không cao, là Thừa Tín Lang.

Hoàng Thường ngay cả ấm bổ Dịch Công Lang cho Ngọc Doãn còn làm được, tuy rằng còn có đám người Lý Cương âm thầm giuở đỡ, nhưng cũng không thể không thừa nhận, năng lực của Hoàng Thường không kém.

Thừa tín lang, năm Chính Hòa thứ sáu Hoàng Đế Huy Tông thiết lập năm mươi ba bậc võ tan quan, thấp nhất là Hạ Ban, Thừa tín lang đứng thứ hai, là cấp bậc võ tán quan thứ năm mươi hai. Đường nhiên, đây chỉ là hư chức, và Dương Tái Hưng vĩnh viễn không được bổ khuyết.

Thừa tín lang này là mượn chức vụ và quân hàm quan cũ Tam Ban, quan hệ không lớn với Dương Tái Hưng.

Vì theo chức quan cử phẩm, trên lý luận cũng có thể đảm nhiệm huyện úy, tham quân, chủ bộ...Tuy nhiên cũng chỉ là kỳ vọng, căn bản không có khả năng thực hiện. Khác biệt duy nhất là thân phận biến hóa. Ít nhất phải sau khi nhận chức quan Thừa tín lang, Dương Tái Hưng đã không còn là một tiểu dân thị tỉnh bình thường nữa. Nếu y nguyện ý, cũng có thể làm Thập tướng, hoặc là Đô Ngu Hâu trong quân, vị trí trên Tương Ngu Hâu. Nếu so sánh mà nói, thì tương đương với chức Đội trưởng trong quân đời sau.

Nghe vào dường như cũng không hiển hách lắm, nhưng lại tăng vọt về chất.

Nếu hiện tại Dương Tái Hưng tòng quân, nhiều nhất là thân phận hiệu dụng, là một binh đầu mà thôi.

Giống như Nhạc Phi, dù xuất thân hiệu dụng, trải qua vô số đại chiến đến cuối cùng mới được thăng chức nhanh. Mà Dương Tái Hưng có thể tránh khỏi quá trình bắt đầu từ một tiểu tốt trong quân, mà ngay lập tức đã có thân phận quan quân nhập ngũ rồi.

Điều này hơn hấn Nhạc Phi và Phong Huống, ngay cả Lăng Uy cũng không có đãi ngộ bằng.

Có điều, Dương Tái Hưng cũng không rõ Thừa tín lang này mang đến lợi ích gì cho y. Sau khi Ngọc Doãn nói xong, y ngốc nghếch hỏi:

- Chức quan này có tác dụng gì?

Ngọc Doãn đột nhiên mất đi hứng thú thảo luận với y, lạnh nhạt nói:

- Không có gì, chỉ là một thân phận mà thôi.

- Ồ!

Dương Tái Hưng cái hiểu cái không.

Ngọc Doãn đã hiểu vì sao Hoàng Thường dạy Dương Tái Hưng “Võ Kinh tổng yếu” rồi.

Có lẽ ngay từ lúc mới bắt đầu Hoàng Thường có ý muốn Dương Tái Hưng nhập ngũ, cho nên mới dạy y học chút ít về hành quân đánh giặc.

- Đúng rồi, đã nói với các tiểu nhị lò mổ chưa?

- Nói rồi!

- Bọn họ nói như thế nào?

Dương Tái Hưng nhếch miệng cười nói:

- Có tiền, sao không chịu chứ?

- Đại Lang cần phải chịu khó rèn luyện, nếu trên sách vở chỗ nào không hiểu thì cứ thỉnh giáo.

Cái này liên quan đến tiền đồ của người, nếu quả thật có thể học thành, ngày sau chắc chắn có tác dụng không nhỏ, đặc biệt là liên quan đến Bà Tịch cô nương.

- Ta hiểu.

Quan hệ đến hạnh phúc cả đời, sao y không hiểu?

Ngọc Doãn thấy y trả lời như đinh đóng cột thì không nói năng rườm rà nữa.

Thúc tổ vì mình, vì Dương Tái Hưng mà đã an bài xong, nhưng ông có biết phủ Khai Phong sắp có tai họa chưa?

Ngày thứ hai có tuyết nhỏ.

Ngọc Doãn ở trong nhà có chút mệt mỏi.

Đánh quyền lại xem sách, rồi ngồi ở trong thư phòng, điều chỉnh lại cây đàn cổ Khô Mộc Long Âm.

Sự nhàn rỗi này khiến hắn khó thích ứng. Lúc trước thì bận rộn, giờ lại nhàn rỗi thật không biết nên làm gì. Ngược lại Yến Nô rất hưng phấn, kéo Ngọc Doãn ra ngoài xem cảnh tuyết Khai Phong.

Hoa tuyết bay lả tả cực kỳ thơ mộng.

Ngọc Doãn không chịu nổi sự khẩn cầu của Yến Nô, cuối cùng đành phải đáp ứng.

Từ khi bắt đầu xử lý Tuần san thì lại đến xử lý bàn chải đánh răng nên đã lâu rồi chưa ra ngoài tản bộ với Yến Nô.

Đi tản bộ trong tuyết cũng là một việc rất lãng mạn.

Nhưng nào ngờ mặc quần áo tử tế, thay giày từ trong lầu đi ra lại thấy Yến Nô cùng Cao Trạch Dân và Nhuế Hồng Nô đứng chờ ở đình viện.

Phù!

Ngọc Doãn vô cùng thất bại.

Cảnh đẹp như thế lại dẫn theo hai người khác đi cùng, thật sự là giết cảnh đẹp mà.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Cao Trạch Dân và Nhuế Hồng Nô, Ngọc Doãn thật sự không thể cự tuyệt.

Hai đứa bé kia đến Khai Phong đã hai tháng rồi.

Hai tháng qua gần như lúc nào cũng ở trong nhà, căn bản không có cơ hội ra ngoài chơi đùa.

Thôi, coi như là ngày nghỉ ra ngoài chơi!

Ngọc Doãn nghĩ đến đây thì không từ chối nữa, bốn người ra khỏi ngõ Quan Âm, đứng trên đường quan sát chung quanh.

- Tiểu Ất ca, chúng ta đi đâu?

Đầu óc Ngọc Doãn lóe lên, cười nói:

- Đi Ngự nhai đi, nghe nói hôm nay có sứ đoàn Lỗ tặc đến, không bằng đi xem náo nhiệt.

- Lỗ Tặc?

Yến Nô hơi sững sốt, chợt hiểu hàm nghĩa hai chữ này.

- Ý Tiểu Ất ca nói là người Nữ Trực?

- Đúng vậy!

Vốn tưởng rằng Yến Nô sẽ rất hưng trí, nào ngờ nàng bĩu môi nói:

- Chỉ là đám người hung hãn, có gì hay mà xem

- Vậy đi đâu?

- Hi hi, chúng ta đi chùa Khai Bảo nhé?

- Chùa Khai Bảo?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, liền đáp ứng.

Vì thế, hần và Yến Nô dẫn Cao Trạch Dân và Nhuế Hồng Nô đi về hướng chùa Khai Bảo.

Trên Phố Mã Hành người đi đường không nhiều lắm.

Dù là việc kinh doanh của cửa hàng Ngọc gia cũng có chút lạnh lẽo buồn tẻ.

Lúc bốn người Ngọc Doãn đi ngang qua cửa hàng chỉ thấy có năm ba khách, chỗ Hoàng Tiểu Thất thì đang đánh hái.

- Tiểu Thất, sao nhàn rồi vậy?

Ngọc Doãn bước tới trêu đùa.

Hoàng Tiểu Thất và vài người cầm đao thấy Ngọc Doãn đến, lập tức phấn chấn.

- Hôm nay vắng vẻ quá, có lẽ mọi người đều đến Ngự nhai xem sứ đoàn Lỗ tặc đến.

Người nói xem, người Khai Phong thật là, chỉ là Lỗ tặc thôi, có gì mà đi xem chứ? Chỉ khổ chỗ chúng ta kinh doanh tẻ nhạt.

Đến bây giờ cũng chỉ bán được một nửa. Lúc nãy nói với Nhị tỷ, lát nữa đưa về xưởng làm thịt chín thôi.

Hoàng Tiểu Thất lải nhải như bà già nhưng cặp mắt kia lại bán rẻ y.

Thật ra y cũng muốn đi xem náo nhiệt.

Ngọc Doãn cười cười an ủi Hoàng Tiểu Thất vài câu rồi cùng Yến Nô rời đi.

- Tiểu Ất ca, huynh nói xem Lỗ tặc đến là có chuyện gì?

Ngọc Doãn khẽ mỉm cười, hạ giọng nói:

- Chắc là rất nhiều chuyện, và cũng chẳng phải là tốt đẹp gì. Lỗ tặc này rất tham lam.

- Đúng vậy, cũng không biết tại sao Quan gia lại tỏ ra hậu đãi bọn chúng như vậy.

Dân chúng dưới chân thiên tử thảo luận vài câu về triều chính, để bộc lộ cảm nhận của bọn họ.

Yến Nô chỉ là phụ nữ nên cũng có thói quen như vậy.

Ngọc Doãn không biết nên nói thế nào chẳng lẽ nói với Yến Nô là người Nữ Trực kia đến là chiếm đất đai Đại Tống?

- Cảnh tuyệt đẹp thế, đừng nói chuyện quốc gia nữa, làm mất hứng.

Yến Nô le lưỡi cười hì hì không bàn luận chủ đề này nữa.

Bốn người đi thẳng đến chùa Khai Bảo, lại phát hiện chùa Khai Bảo bình thường đông đúc lúc này lại vô cùng yên tĩnh trong trời tuyết.

Người đi đường rất thưa thớt, chùa chiền im lặng.

Nghĩ chắc phần lớn mọi người đều đến Ngự nhai xem sứ đoàn Nữ Trực rồi, cho nên ở đây mới thưa thớt như vậy.

Ngọc Doãn đột nhiên thấy may mắn, may mắn vì nghe theo lời Yến Nô đến chùa Khai Bảo, nếu thật sự đi Ngự nhai chỉ sợ toàn đầu người chen chúc, so với cảnh sắc đẹp trước mắt thì rõ ràng rục rịch hơn nhiều.

- Tiểu Ất ca, chúng ta đi tèo lên tháp đi.

Yến Nô dắt Cao Trạch Dân và Nhuế Hồng Nô, hưng trí bừng bừng nói.

Ngọc Doãn sau khi tái sinh thì không chỉ một lần tèo lên thiết tháp.

Hơn nữa hôm nay tâm trạng hần không tốt lắm, liền lắc đầu cự tuyệt nói:

- Thôi đi, ta đi đốt hai nén hương, phù hộ Trưởng lão Trí Thâm lên đường bình an, không lên thiết tháp nữa. Nhưng Tiểu Cao và Hồng Nô lại chưa bao giờ được lên đó, muội đưa chúng lên đấy, ta ở Đại Hùng bảo điện chờ.

Yến Nô cũng biết quan hệ giữa Ngọc Doãn và Trưởng lão Trí Thâm.

Vì thế liền đáp ứng, cười đùa dẫn Cao Trạch Dân và Nhuế Hồng Nô tèo lên tháp.

Trong Chùa Khai Bảo có chút vắng vẻ.

Ngọc Doãn đi vào Đại Hùng bảo điện, trước tiên đốt ba nén hương cầu phúc cho Lão Trí Thâm xong, thì đứng lên đi dạo trong đại điện.

Kiếp trước, hần cũng từng tèo lên bảo tháp.

Chẳng qua khi đó, chùa Khai Bảo sớm không còn tồn tại. Năm Đạo Quang thứ 21, nước sông Hoàng Hà vây khốn Khai Phong, Chùa Khai Bảo lúc đó đã đổi tên là Đại Cam Lộ tự bị phá hủy, tường thành, bia cổ bị chìm ngập trong nước. Cho nên, kiếp trước của Ngọc Doãn, Chùa Khai Bảo chỉ có thiết tháp mà không có tự viện. Nay đi trong đại điện này khiến hần xúc động bồi ngùi rất lâu.

Thiết tháp và cột vòng Đại Hùng bảo điện của chùa Khai Bảo sử dụng sắt thiêu chế tạo nên.

Bề mặt được vẽ trên năm mươi loại hoa văn, có đào tường vân, có phi thiên, có tiên cô, có vân long, có tọa phật...v.v. Mỗi một bức vẽ đều cực kỳ tinh mỹ, vô cùng sống động, đặt chân trong đại điện đưa mắt nhìn bốn phía giống như đang ở trong ảo mộng.

Ngọc Doãn cảm thán tài nghệ cao siêu của thợ thủ công đời Tống, liên tục thầm khen ngợi không dứt.

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện vọng tiếng bước chân.

Ngọc Doãn quay đầu lại nhìn, thấy một người sắp tiến vào.

Lý Quan Ngự?

Ngọc Doãn hơi sửng sốt, đang định ra chào.

Nào ngờ phía sau y còn có người theo vào, hần nhìn người này thì ngẩn ra, vội vàng dừng bước nép sau cây cột hành lang.

Sao lại là cô ta?

281. Chương 280: Hai Người Nam Nữ

- Cổ Lý Giáp Tranh, người phải giúp ta!

Lý Quan Ngư thấy người tới, liền lập tức tiến ra đón.

Ngọc Doãn trốn ở sau cây cột to gần ba người ôm ở sườn điện nên nhìn thấy rõ ràng trong đại điện.

Người đi vào Đại Hùng bảo điện mặc dù Ngọc Doãn chưa quen thuộc nhưng cũng không xa lạ, đó đương nhiên là Hành Thủ đang nổi ở lầu Phong Nhạc, Phùng Tranh.

Ngọc Doãn vẫn còn nhớ Phùng Tranh này.

Mấy tháng trước Phùng Tranh đẩy hắn lên đầu sóng ngọn gió suýt nữa mang vô số phiền toái đến cho hắn.

Lúc ấy Phùng Tranh nói với người ta:

- Cầm sự giỏi nhất ở Phủ Khai Phong này không phải là Thái Nhạc công thụ, không ở trong cung, mà là Ngọc Tiểu Ất phố Mã Hành.

Một câu nói kia đã khơi dậy sự căm hận của toàn bộ Thái Nhạc công thụ đối với Ngọc Doãn.

May mắn lúc ấy Ngọc Doãn ngẫu nhiên tấu một khúc "Âu Lộ Vong Cơ" đã đuổi đám Thái nhạc công thụ đang đến khiêu khích, mới xem như hóa giải phong ba kia. Thời gian nhoáng lên đã qua mấy tháng, Ngọc Doãn tuy chỉ gặp Phùng Tranh một lần nhưng ấn tượng lại rất sâu sắc.

Sao cô ta lại ở đây?

Hơn nữa còn quen biết Lý Quan Ngư?

Nhưng nghĩ lại, cũng dễ lý giải: Lý Quan Ngư còn trẻ tiền nhiều, xuất thân Trường thái học; Phùng Tranh là đương gia hành thủ của lầu Phong Nhạc, hai người cùng xuất hiện với nhau dường như chẳng có gì lạ. Điều thật sự khiến Ngọc Doãn để ý chính là xưng hô của Lý Quan Ngư đối với Phùng Tranh.

Cổ Lý Giáp Tranh?

Trên Tuần san kỳ một, Ngọc Doãn vừa mới nhắc tới dòng họ người Nữ Trục trong "Ngọc Đông giảng sử".

Dòng họ người Nữ Trục cũng có phân chia quý tiện, mà họ Cổ Lý Giáp chính là một dòng họ quý tộc của người Nữ Trục, chẳng lẽ Phùng Tranh là người Nữ Trục?

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu Ngọc Doãn khiến hắn giật mình lạnh toát.

Nếu Phùng Tranh là người Nữ Trục, tại sao lại tới Khai Phong này làm Hành thủ Lầu Phong Nhạc? Chẳng lẽ cô ta là gian tế người Nữ Trục sao?

Nếu Phùng Tranh là gian tế, vậy Lý Quan Ngư...

Ngọc Doãn như hít phải luồng khí lạnh, nín thở, cẩn thận ẩn núp.

- Ta đã nói với người nhiều lần rồi, nơi này là Khai Phong, tên ta là Phùng Tranh, đừng có gọi ta là Cổ Lý Giáp.

- Phùng Tranh, là ta nói lỡ, xin hãy tha lỗi.

Lý Quan Ngư liền vội vàng khom người, xin lỗi không ngừng với Phùng Tranh.

Nhìn bộ dạng y lúc này không còn là người kiêu căng ở ngõ Tú Tài nữa.

- Vào lúc này sao lại tìm ta?

- Cổ...Phùng Tranh, cô phải giúp ta.

Lần trước sổ châu báu kia bị người ta cướp đi đến nay vẫn không có tin tức. Mà nay Tiêu tiên sinh cũng tới rồi, tất nhiên sẽ hỏi đến chuyện này, ta nên trả lời như thế nào đây?

Phùng Tranh kinh ngạc nói:

- Lý Tú Tài, người đừng nói là đến hiện tại người không trình báo việc này nhé.

- Ta, ta sao dám trình báo!

Lý Quan Ngự cười khỏ nói:

- Đây không phải là một vạn quan, hai vạn quan... mà đây là gần 130 vạn quan, là số tiền mà Tiêu tiên sinh vất vả lắm mới gom góp được.

Còn có ba con ngựa kia nữa, cũng là hao hết tâm tư mới có, vốn định lấy ra hối lộ đám người Thái Du, nào ngờ...Việc này nếu báo lên, chỉ sợ chưa tìm được kẻ tặc thì ta đã đầu một nơi thân một nẻo rồi.

Phùng Tranh trầm mặc!

Mà Ngọc Doãn trốn sau cây cột hành lang cũng chấn động.

Lý Quan Ngự nhắc đến 130 vạn quan, còn ba con ngựa kia chính là tài vật mà Điền Hành Kiến cướp ở trên sông lớn sao?

Từ đã từ đã, vậy chẳng phải gã này cũng là gián điệp đó sao?

Ngẫm nghĩ lại, từ khi Sinh thần cương bị cướp đi, dường như Lý Quan Ngự không ở Đông Kinh.

Lúc ấy...lúc ấy y đi đâu?

Đúng rồi! Ngày đó lúc Ngọc Doãn hấn bị Dương Kim Liên gọi nước lên người, cô ấy từng ngẫu nhiên lộ ra hình như Lý Quan Ngự đi Trịnh Châu.

Trịnh Châu cách Biện Khẩu thậm chí không đến một ngày đường.

Nói cách khác, Lý Quan Ngự lúc ấy đi Trịnh Châu là để nhận sổ hàng hóa này?

Có khả năng, thật sự có khả năng!

Chẳng trách gã này luôn nhiều tiền bạc, hóa ra là có người Nữ Trục làm chỗ dựa sau lưng.

Vừa rồi, Lý Quan Ngự nhắc tới Thái Du, như vậy mục đích lần này người Nữ Trục đến rõ ràng là hối lộ, mua chuộc Thái Du. Vậy Bạch Thì Trung nhảy ra lôi kéo thêm việc này chẳng lẽ cũng bị Lý Quan Ngự mua chuộc rồi?

Ngọc Doãn càng nghĩ lại càng cảm thấy hết hồn, không khỏi toát mồ hôi lạnh ướt quần áo.

Ai có thể nghĩ sau lưng Lý Quan Ngự lại ẩn chứa những điều như vậy. Đúng rồi, hấn ta là cháu họ Lý Bảo, hay là...

Lòng Ngọc Doãn lập tức trầm xuống.

- Lý Tú Tài, người sao hồ đồ vậy?

Sổ hàng kia chưa giao vào tay người, dù là đánh mất cũng không liên quan đến người.

Nhưng người giấu diếm Tiêu tiên sinh, nếu bị hấn biết, sao có thể bỏ qua cho người? Việc lớn như thế mà người cũng dám giấu diếm...Người, người, người... Người cũng thật là có gan nhĩ.

- Kính xin tỷ tỷ cứu ta.

Giọng của Lý Quan Ngự cực run, hiển nhiên là vô cùng lo sợ.

Phùng Tranh trầm mặc hồi lâu, hạ giọng nói:

- Ta thật không giúp được người.

Tuy nhiên, ta lại có một cách, không ngại người thử xem sao.

- Xin tỷ tỷ chỉ điểm bên mê.

- Lần này Tứ...Oát Xuyết điện hạ cũng tới, nghe nói Tiêu tiên sinh có chút coi trọng Oát Xuyết điện hạ. Nếu người có thể mời được Oát Xuyết điện hạ cầu tình cho người, không chừng có thể được Tiêu tiên sinh tha thứ. Tuy nhiên, dù sao số tài vật này cũng là 130 vạn quan, dù Tiêu tiên sinh tha tính mạng của người, nhưng cũng phải trách phạt người...Đúng rồi, ta còn nghe nói, Oát Xuyết điện hạ háo sắc, chẳng phải trong nhà người có tiểu kiều nương xinh đẹp đó sao, nếu có thể hầu hạ y, thì có thể bình yên thoát tội.

Lý Quan Ngự trầm mặc.

Ngọc Doãn ló đầu ra, xem xét tình hình trong đại điện.

Lập tức nhìn thấy vẻ mặt Lý Quan Ngự phức tạp, dường như có chút do dự...

- Tỷ tỷ, không còn cách khác sao?

- Người muốn ta lập tức nghĩ ra biện pháp, thật là hơi khó.

Ta chỉ có thể nghĩ được thế thôi. Nếu người thật sự luyến tiếc Tiểu Kiều nương, ta chỉ sợ không bảo vệ được tính mạng của người nữa. Tóm lại, ta sẽ nghĩ cách, nhưng lựa chọn như thế nào, ta cũng không biết nói gì, đều tự người quyết định.

Sắc mặt Lý Quan Ngự tối tăm, không nói được một lời.

- Đúng rồi, còn có một việc, người tìm Đường Cát làm chi?

- À?

- Người đừng giấu diếm ta, tối hôm qua Đường Cát trở về Đông Kinh, người liền lập tức đi đến quý phủ hấn thăm hỏi.

Mà nay Tiêu tiên sinh dẫn sứ đoàn tiến đến, có quá nhiều sự việc cần giải quyết, người không cần thiết phải làm mọi việc phức tạp lên, để tránh làm hỏng đại cục.

- Ta..

Lý Quan Ngự do dự một chút, hạ giọng nói:

- Không dối gạt tỷ tỷ, chuyện này không phải ta tự ý làm, mà là thúc phụ gia nhờ vả thôi.

- Tiểu Quan Tác sao?

- Đúng vậy!

Ở trước mặt Phùng Tranh, biểu hiện duy nhất của Lý Quan Ngự là dạ vâng, hoảng loạn.

Y hạ giọng nói:

- Thúc phụ gia và Ngọc Tiểu Át có ân oán cực sâu, có điều Ngọc đồ tể nay tiếng lành đồn xa, đã không thể so với lúc trước. Cộng thêm sau lưng hắn có Trần Hi Chân làm chỗ dựa, khiến thúc phụ gia ở trong Ngự quyền quán không còn thể diện.

Ồi, thúc phụ gia hiện giờ bởi vì việc của Ngọc đồ tể mà thật sự danh vọng đã không bằng trước đây nữa.

Cho nên ông mới bảo ta liên lạc với Đường Cát, nghĩ cách giải quyết Ngọc đồ tể kia. Đường Cát dường như cũng đồng ý.

Tim Ngọc Doãn đập lộp bộp.

Đường Cát đã trở về rồi sao?

Nếu không phải hôm nay ngẫu nhiên biết được, chỉ sợ cũng không nghĩ Đường Cát tối hôm qua đã đến Khai Phong rồi.

Tin tức vẫn là bị bế tắc rồi!

Dù là có Thạch Tam là người trong công môn trợ giúp, nhưng hình như có vẻ không đủ. Lý Bảo... đúng rồi, mười tám đệ tử thân truyền dưới tay ông ta bất luận là Cát Phổ hay là Lã Chi Sĩ hình như cũng nuôi một đám lưu manh. Lý Quan Ngư cũng tốt, Lý Bảo cũng thế, có thể có tin tức linh thông như thế chắc hẳn cũng là từ đám lưu manh kia. Lý Bảo có thể làm như thế, vì sao ta không thể? Thật ra thu dưỡng một số lưu manh cũng không gì không được, chỉ là tốn chút tiền là tin tức có thể nắm được thông suốt.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn đã có quyết định.

- Muốn đổi phó Nọc đồ tể sao?

Phùng Tranh hiển nhiên ngần ra, trong giọng nói có chút do dự.

- Tiểu nhân cũng biết tỷ tỷ có lòng muốn lôi kéo Ngọc đồ tể.

Nhưng tiểu nhân nghĩ chỉ sợ chuyện này rất khó. Tỷ tỷ hẳn đã nghe phong thanh Tuần san thời đại Đại Tống chính là một tay Ngọc đồ tể thiết lập nên. Đến nay Tuần san này đã phát hành bảy kỳ, mà kỳ nào cũng ám chỉ Đại Kim Quốc ta. Dường như Ngọc đồ tể có địch ý với Đại Kim quốc ta, muốn lôi kéo hẳn chỉ sợ không được.

Ta bị người Nữ Trư để ý rồi sao?

Ngọc Doãn nghe vậy ngần ra, chăm chú nghe tiếp.

Hồi lâu, Phùng Tranh thở dài, khẽ nói:

- Chuyện này, sao ta lại không biết?

Chỉ có điều Ngọc đồ tể kia thật sự có chút tài học, khoan không nói đến nội dung tuần san kia, chỉ riêng nói đến ý tưởng thôi cũng đủ khiến người ta tán thưởng. Tiêu tiên sinh còn cố ý muốn ta sưu tập mỗi một kỳ tuần san cho ông ta. Có thể nhận ra Tiêu tiên sinh cũng có chút tán thưởng đối với Ngọc đồ tể. Người nói xem lúc trước sao ta phải nói câu nói kia để gây chuyện với Ngọc đồ tể chứ?

Thật ra cũng là muốn Ngọc đồ tể kia cùng đường, ta sẽ giúp ông ta để mời chào hẳn.

Người này văn võ toàn tài, thật sự là một nhân tài!

Chỉ có điều không nghĩ đám rác rưởi Thái nhạc công thự lại chẳng có bản lĩnh gì. Ngọc đồ tể chỉ đàn một khúc “Âu Lộ Vong Cơ” đã làm cho một đám lui về, không dám tìm Ngọc đồ tể gây phiền toái nữa, làm phí cả tâm tư của ta...

Ngọc Doãn phát run, trán đầm mồ hôi lạnh.

Vốn tưởng rằng một câu nói kia của Phùng Tranh chỉ là vô tâm, nào ngờ...

Hắn ngẫm thử hắt ra, lại hiểu thêm một chút về Phùng Tranh.

- Vậy làm sao bây giờ?

Lý Quan Ngư không kìm nổi hỏi.

- Chuyện này cứ đợi tìm Tiêu tiên sinh hỏi đã rồi an bài tiếp.

Nhưng trước đó, người không thể tổn thương hẳn, nếu không, Tiêu tiên sinh trách tội xuống dù là có mười người, cũng không gánh nổi lửa giận đâu.

Về phần thúc phụ gia người, người cứ trả lời ông ta là không cần phải lo lắng.

Trần Hi Chân chống đỡ không được lâu nữa đâu, lần này quốc sư tiến đến là muốn tìm thách đấu Trần Hi Chân.

Đợi sau khi Tiêu tiên sinh có chủ ý thì sẽ tiếp tục nghĩ cách giải quyết Ngọc đồ tể. Chỉ mong hắn có thể thông minh một chút, bằng không mà nói...

Trong ánh sáng mờ mờ ở đại điện, đứng ở góc độ Ngọc Doãn chỉ có thể nhìn được nửa bên mặt của Phùng Tranh.

Quốc sư?

Chẳng lẽ là người lúc trước gặp ở Thái Nguyên!

Lão ta tìm Trần Hi Chân thách đấu? Ngọc Doãn tức thì run lên.

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện có tiếng người.

Lý Quan Ngư và Phùng Tranh nhìn nhau rồi giống như người xa lạ đi qua nhau.

Phùng Tranh thấp hươg trước phật, mà Lý Quan Ngư đi ra ngoài Đại Hùng bảo điện. Tiếng người càng ngày càng gần, còn nghe được tiếng cười vui loáng thoáng. Ngọc Doãn nhận ra là tiếng của ba người Yến Nô, trong lòng lập tức căng thẳng. Tuy nhiên lúc này, Phùng Tranh đã thăm viếng xong, đứng dậy đi ra ngoài Đại Hùng bảo điện. Ngay lúc cô ta đi ra ngoài thì đồng thời Yến Nô dắt theo Cao Trạch Dân và Nhuế Hồng Nô lại từ cửa ngách đi tới. Song phương gần như chân trước chân sau, không hề chạm mặt.

Phùng Tranh đi rồi, Ngọc Doãn mới từ sau cây cột đi ra.

- Tiểu Át ca...

Yến Nô mặt đỏ bừng, đang định nói chuyện thì lại nghe Ngọc Doãn nói:

- Cửu Nhi tỷ, chúng ta lập tức đến nhà Trần sư thúc một chuyến.

282. Chương 281: Âm Chiến (1)

Ngoài phòng, tiếng cười của Yến Nô như chuông bạc vọng đến.

Ngọc Doãn và Trần Hi Chân ngồi trong phòng lại không hề lên tiếng.

Không khí có vẻ có chút nặng nề khiến Ngọc Doãn cũng không biết nên mở miệng thế nào.

- Sư thúc, Thiện Ứng kia có lai lịch như nào?

Cuối cùng Ngọc Doãn không kìm nổi hỏi.

Đã thấy Trần Hi Chân sắc mặt âm trầm, hồi lâu mới hồi đáp:

- Thiện Ứng, vốn tên là Thiện Ứng, được xưng là Đệ nhất cao thủ Nữ Trực.

Shaman Thiện Ứng?

Ngọc Doãn hơi sửng sốt:

- Nói như vậy, lão ta là con cháu Shanman gia?

Shaman, là một trong dòng họ quý tộc Nữ Trực, thậm chí còn cao quý hơn dòng họ Hoàng Nhan. Đó là một dòng họ Vu Sư, nghe nói từ lúc người Nữ Trực xuất hiện tới nay nhiều thế hệ Vu Sư vẫn luôn chiếm địa vị quan trọng tại người Nữ Trực.

Trước đây, Ngọc Doãn và Trần Đông ở trong ‘Ngọc đông giảng sử’ từng nhắc tới mười hai dòng họ quý tộc người Nữ Trực

Dòng họ Shanman này là đứng đầu tiên trong mười hai dòng họ, gần nhất với dòng họ Hoàng Nhan của Hoàng đế Kim quốc hiện nay. Nhưng nếu luận lịch sử, dòng họ Shanman lại xuất hiện sớm hơn dòng họ Hoàng Nhan, hơn nữa địa vị tôn quý hơn, có thể nói là dòng họ tôn quý nhất của người Nữ Trực.

Shaman Thiện Ứng!

Ngọc Doãn lại một lần nữa đọc lên cái tên này.

- Sự thúc định ứng phó thế nào?

Trần Hi Chân ngẩng đầu, cười khổ nói:

- Còn có thể ứng phó thế nào, binh đến tướng ngăn, nước lên tường chặn, Shaman Thiện Ứng đã sớm như hổ rình mồi với giang sơn Đại Tống ta, lần này tiến đến, chỉ sợ mục đích không hề đơn giản. Lúc trước người Lỗ với người Liêu khai chiến, Shaman Thiện Ứng cũng từng nhiều lần khiêu chiến cao thủ nước Liêu, giết các lộ hảo hán nước Liêu, nên ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lần này hấn đến Đông Kinh, sợ là muốn gây áp bức với nhân sĩ giang hồ Đại Tống ta.

Ta cũng được coi là có chút địa vị trong giang hồ, hấn tìm tới ta, thật ra ta không hề cảm thấy lạ. Tiểu Át, người nói không sai, người Nữ Trực lòng muông dạ thú, tuyệt đối sẽ không muốn yên bình với Đại Tống ta, một trận chiến này sớm muộn gì cũng đến.

Trần Hi Chân nói trận chiến này tức bao gồm cả việc giao phong giữa ông và Thiện Ứng, cũng có thể là chiến tranh giữa Đại Tống và người Nữ Trực.

Ngay cả dân chúng nhân gian cũng có thể nhìn thấu lòng dạ người Nữ Trực.

Vì sao những tinh anh trên triều đình lại không nhìn thấu?

Liên tưởng đến cuộc nói chuyện giữa Lý Quan Ngư và Phùng Tranh, Ngọc Doãn nhú chặt mày, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Đúng vậy, Lý Quan Ngư đã đánh mất trên trăm vạn quan tài vật, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có hành động lớn. Tuy nhiên nhìn hành động lúc trước của y mà thấy chỉ sợ đã mua chuộc được không ít quan lớn trong triều. Nếu không phải vậy, Bạch Thị Trung sao có thể vì y mà xuất đầu chứ?

Triều đường Đại Tống nay còn bao nhiêu trung lương!

Trong lòng Ngọc Doãn lại nặng nề.

Hấn cũng không nói rõ được đó là tư vị gì, chỉ cảm giác đầy khó thở.

Thật lâu sau, hấn đột nhiên ngẩng đầu, hạ giọng nói:

- Sự thúc, ta muốn giết Đường Cát, ông có chủ ý gì không?

- Giết Đường Cát?

Trần Hi Chân ngẩn ra, lại khó hiểu nói:

- Vì sao phải giết Đường Cát? Hấn ta chỉ là Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự, tuy rằng không có thực quyền nhưng tốt xấu cũng là người của Quan gia. Người cần phải hiểu rõ, nếu thật sự động thủ với Đường Cát, chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái.

- Ta không muốn gây ra phiền toái nhưng phiền toái cứ tìm đến ta.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, do dự một chút, hạ giọng nói:

- Sự thúc có biết lúc trước ta đến thành Khả Đôn đã gặp ai không? Đó là Da Luật Đại Thạch sứ giả Liêu quốc vào mười năm trước. Ông ta nói với ta về cái chết của cha ta lúc trước ở trên lời dãi, và ta đã biết kẻ giết hại cha ta chính là Đường Cát.

- Hả?

Trần Hi Chân nghe xong cả kinh, nhìn Ngọc Doãn, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Ngọc Doãn kể lại cho ông nghe sự việc mà Da Luật Đại Thạch đã cho hắn biết.

Bao gồm cả việc lúc ấy Da Luật Đại Thạch mua chuộc Lý Bang Ngạn, rồi sau đó lại thông qua Lý Bang Ngạn tìm được Đường Cát, hạ độc giết Ngọc Phi.

Trần Hi Chân nghe được, thẩn thức không ngừng.

- Không ngờ năm đó sự việc lại trắc trở như thế.

- Đường Cát vẫn rình rập Bát Thiểm Thập Nhị Phiên mà nhạc phụ ta để lại.

Có điều hắn cũng không biết là ta đã rõ hắn chính là kẻ thù giết cha ta. Nếu Đường Cát hắn không cầu được Bát Thiểm Thập Nhị Phiên thì, chắc chắn sẽ động thủ với ta. Sự thúc cũng biết, hắn là Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự, tuy nói là không có quyền lực, nhưng lại có mạng lưới quan hệ rộng, nếu thật sự ra tay với ta, ta cũng không tránh được. Cho nên càng nghĩ càng thấy tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế)! Chỉ cần giết được Đường Cát, ta mới an tâm, không phải ngày sau cứ lo lắng đề phòng.

Trần Hi Chân nhắm mắt lại, trầm ngâm không nói.

Một lát sau, ông đột nhiên nói:

- Người định lúc nào động thủ?

- Chưa quyết định. Tuy nhiên cũng phải ra tay trước kia hắn ta động thủ với ta.

Hiện giờ ta còn có thời gian chuẩn bị, sẽ cho người thám thính thói quen hàng ngày của Đường Cát. Một khi xác định được sẽ động thủ. Nghĩ sẽ động thủ trước khi sứ giả người Nữ Trục rời đi, bằng không mà nói, ta sợ không có cơ hội.

Ngay sau khi nghe xong cuộc đối thoại giữa Phùng Tranh và Lý Quan Ngự, Ngọc Doãn lập tức quyết định.

Thoạt nhìn, Tiêu Khánh dường như nhìn ra năng lực của hắn đằng sau việc thiết lập ra Tuần san kia.

Cho nên, Tiêu Khánh muốn thử thăm dò hắn.

Ngay khi Ngọc Doãn còn chưa đáp ứng chuyện nay thì phải giải quyết xong Đường Cát mới được.

Nếu không, một khi đợi cho Đường Cát nắm giữ chủ động, Ngọc Doãn sẽ rơi vào thế bị động.

Hiện giờ, Ngọc Doãn lại đang nắm giữ bí mật.

Tất cả mọi người đều không biết ân oán giữa hắn và Đường Cát, cho nên, dù là Đường Cát gặp chuyện không may, cũng sẽ không đoán ra do hắn gây nên. Nhưng một khi Đường Cát muốn đối phó hắn... Hắn có bỏ thân Tuyên giáo lang, Đường Cát muốn đối phó hắn cũng sẽ trắc trở, nhưng Ngọc Doãn chắc chắn sẽ rước lấy hiểm nguy từ Đường Cát. Cho nên, hiện tại động thủ, cơ hội vừa lúc.

Trần Hi Chân gật gật đầu:

- Nếu như vậy, phải nhanh chóng động thủ mới được.

Tình huống của Đường Cát ta không hiểu nhiều lắm, bởi vì sau khi ta quay về Khai Phong thì hắn ta cũng xuất hiện không nhiều, lại chưa từng thấy hắn ra tay. Tuy nhiên Chu Phượng Sơn trong Địa Tự Phòng đã từng giao thủ với hắn, có lẽ sẽ hiểu biết một chút.

Như vậy đi, hai ngày này người tìm hiểu tin tức của hắn, ta sẽ nghĩ cách từ bên Chu Phượng Sơn, khi đã biết rõ thân thủ của hắn thì sau đó ra tay cũng không muộn. Chỉ có điều, Đường Cát dù sao cũng đạt tới công phu Nội Đẳng Tử, một mình người, chỉ sợ không ứng phó được.

- Vậy làm sao bây giờ?

- Bảo Đại Lang đi cùng người, hai người các người liên kết, nếu đã biết rõ thân thủ của hắn, không chừng sẽ có phần thắng.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, gật đầu tán thành

Trần Hi Chân do dự một chút rồi bảo Ngọc Doãn chờ trong phòng.

Một lát sau, ông từ trong nhà đi ra, trong tay cầm một quyển sách:

- Đây là Thuật hợp kích lúc trước ta đi lại giang hồ ngẫu nhiên có được sau một lần giao thủ với Thù hù đại đạo. Người không ngại xem một chút, không chừng có thể có chỗ hữu dụng.

Tuy Trần Hi Chân là sư thúc của Ngọc Doãn, nhưng đây là kẻ thù giết cha, ông không thể ra tay thay được.

Giang hồ có quy củ của giang hồ.

Nếu Ngọc Doãn mời ông hỗ trợ, Trần Hi Chân cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng Ngọc Doãn căn bản không muốn Trần Hi Chân hỗ trợ, mà Trần Hi Chân cũng đương nhiên sẽ cũng chủ động đề xuất.

- Sư thúc, bên Shaman Thiện Ứng ...

Trần Hi Chân khẽ mỉm cười:

- Người yên tâm, Shaman Thiện Ứng tuy rằng lợi hại, nhưng nếu muốn hơn ta, sợ không dễ dàng như vậy.

Ngọc Doãn lập tức an tâm!

Ra khỏi Tề Long Đằng gia đã qua giờ thân.

Ngọc Doãn đầu tiên là đưa đám người Yến Nô về nhà, rồi sau đó vội vàng đi tới lò mổ.

Hắn tìm Hoàng Tiểu Thất, sắc mặt nghiêm trang, nói:

- Ta có một chuyện giao cho các người làm, không biết các người có bằng lòng nhận hay không?

- Tiểu Át ca, có việc cứ chỉ bảo.

- Tiểu Thất, có bao nhiêu thủ hạ đáng tin tưởng?

Hoàng Tiểu Thất ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Huynh đệ bốn gia ta có Hoàng Văn Đào rất đáng tin tưởng.

Nay hắn là đao thủ trong cửa hàng, trước kia từng là lưu manh Tây Tả Nhị Sương ngoài thành, dưới tay cũng có mấy thủ hạ có thể sai khiến. Hơn nữa, hắn rất tinh tường đối với trong ngoài thành Khai Phong, cũng là người rất thông minh, tai mắt linh hoạt, có thể sai phái.

Mặc dù Ngọc Doãn không nói là chuyện gì, nhưng Hoàng Tiểu Thất cũng lơ mơ đoán ra.

- Vậy thì rất tốt.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, liền khẽ thì thầm bên tai Hoàng Tiểu Thất.

Đầu tiên Hoàng Tiểu Thất gật đầu, rồi sau đó thần sắc cổ quái, mày nhíu chặt.

- Người nói với đệ đệ của người, nếu việc này làm tốt, ta cũng sẽ trọng thưởng.

Nếu hắn sợ hãi, không muốn ở lại Khai Phong, ta cũng có thể cho hắn một số bạc, để hắn sống bên ngoài tiêu dao khoái hoạt.

Hoàng Tiểu Thất trầm mặc một lát, đột nhiên mở miệng nói:

- Tiểu Ất ca, ta cũng không phải xin xỏ gì.

Nghe Đại Lang nói người chuẩn bị đi Tây Vực thương lộ? Nếu tin Tiểu Thất, thì có thể để Tiểu Thất đảm nhận tham gia được không?

- Người muốn đi Tây Vực?

Ngọc Doãn ngây ngẩn cả người.

Phải biết rằng, trước đây hắn đã từng hỏi Hoàng Tiểu Thất có nguyện ý rời khỏi Đông Kinh hay không?

Lúc ấy Hoàng Tiểu Thất trả lời là vô cùng lưu luyến Đông Kinh.

Mà nay y đột nhiên muốn đi Tây Vực, ít nhiều ngoài dự liệu của Ngọc Doãn hắn.

Hoàng Tiểu Thất thở dài, hạ giọng nói:

- Lúc trước Tiểu Ất ca nghèo túng, mà nay đã có gia nghiệp thật lớn. La Đức kia bị thư viện đuổi ra ngoài, lại làm được thư ký Đoàn Luyện Sứ ở Thái Nguyên; còn có Phong Huống bởi vì lỡ tay đánh chết người, xa xứ nhưng hôm nay lại làm Thừa cục cấm quân, nghe nói không lâu nữa sẽ lên làm Tương ngu Hầu...Tiểu Ất ca, tiểu Thất thật sự không có tầm nhìn. Ngay cả Thập Tam lúc trước làm khiếu phu ở Châu Kiều nay cũng mạnh hơn Tiểu Thất, sao ta không ngưỡng mộ chứ?

Mà nay nghe nói Tiểu Ất ca có môn lộ mới, tiểu Thất mặc dù tài sơ học thiển, nhưng cũng muốn vươn lên.

Những cái khác không nói, nhưng làm chân chạy cho Tiểu Ất ca, làm chút việc còn có thể, kính xin Tiểu Ất ca nể tình cảm ngày trước mà dìu dắt.

Ngọc Doãn im lặng.

Suy nghĩ một chút, hắn thật sự là có phần không phải với Tiểu Thất.

Trước kia khi hắn gặp khó khăn, ngay cả La Nhất Dao cũng bỏ hắn mà đi, duy chỉ có Hoàng Tiểu Thất là dẫn người ở lại cửa hàng giúp hắn.

Cho tới bây giờ vận mệnh y vẫn lận đận.

Mà ngay cả những người Vương Mẫn Cầu, Hoắc Kiên đến nay còn mạnh hơn Hoàng Tiểu Thất.

Ta giúp rất nhiều người nhưng lại quên Hoàng Tiểu Thất luôn trung thành và tận tâm, vẫn luôn ở bên ta, thật sự là có chút hổ thẹn.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi vỗ bả vai Hoàng Tiểu Thất.

- Nếu Tiểu Ất ca khó xử thì...

- Không phải khó xử, mà là việc đó rất phiền toái, rất hung hiểm.

Ta vẫn luôn suy tư muốn tìm một người đáng tin giúp ta, nhưng vẫn chưa tìm được. Nếu không phải hôm nay Tiểu Thất nhắc tới, ta suýt nữa...Chuyện này nếu làm tốt, huynh đệ người ngày sau phú quý cuồn cuộn, không lo tiền bạc. Nhưng nếu đi Tây Vực, làm không tốt thì huynh đệ người ta đều đầu rơi xuống đất, người có đảm đương được không?

Hoàng Tiểu Thất mắt sáng lên, ưỡn ngực lớn tiếng nói:

- Ca ca cứ phân phó.

- Được!

Ngọc Doãn trầm giọng nói:

- Ta muốn người đi Tây Châu, thay ta tìm một người...Tiểu Thất, người có bằng lòng đi không?

283. Chương 282: Âm Chiến (2)

Từ lúc Liễu Thanh nhắc tới Tây Vực thương lộ nguyên nhân vì Tây Châu chiến loạn không ngừng nên đóng cửa, Ngọc Doãn liền có một ý tưởng.

Hắn muốn mở ra Tây Vực thương lộ!

Mà nay Da Luật Dư Lý Diễn tiến vào chiếm giữ Tây Châu, khơi mào khói thuốc súng nổi lên bốn phía.

Từ tin tức trước mắt mà thấy, Dư Lê Yến ở Tây Châu coi như thuận lợi. Dân tộc Hồi Hột Cao Xương tuy nói từng có một đoạn lịch sử huy hoàng nhưng hiện tại sớm đã không còn sự rầm rộ của năm đó nữa. Lúc trước, bọn họ còn có thể nỗ lực sinh tồn, nhưng vẫn không cách nào che đậy được cục diện càng ngày càng suy yếu hiện nay. Đến khi đại quân Dư Lê Yến tiến vào chiếm giữ Tây Châu, lại có Tây Hạ âm thầm tương trợ, dân tộc Hồi Hột Cao Xương đã vô lực ngăn cản đại quân Khiết Đan. Nói cách khác, Dư Lê Yến sớm muộn gì sẽ chiếm lĩnh Tây Châu, ổn định thế cục.

Nhưng, chiếm lĩnh Tây Châu cũng không có nghĩa Dư Lê Yến có thể nhanh chóng phát triển.

Phía đông Tây Châu là nước Tây Hạ.

Dư Lê Yến lúc này quả quyết không có khả năng đi xâm phạm lợi ích Tây Hạ. Nói cách khác, Dư Lê Yến đông tiến đã bị trở ngại.

Mà phía Tây Tây Châu có Hắc Hãn quốc cản trở sự phát triển của Dư Lê Yến.

Xa hơn phía Tây còn có các nước Hoa Lạt Tử Mô, Cổ Tư, Tắc Nhĩ Trụ, lấy ranh giới Tây Hồng Hà và Hắc Hãn quốc cách trở; Phía Bắc Tây Châu đã tặng cho bộ tộc Ưng Cổ và Mạc Bắc, trong khoảng thời gian ngắn, Dư Lê Yến còn cần bọn họ trợ giúp; hướng nam, thì có bộ tộc Hoàng Đầu Hồi Hột và Thảo Đầu Thất Đát cùng với các bộ tộc Thổ Phiên của địa khu Thanh Hải Tây Tạng.

Những bộ tộc này đều mang đến áp lực rất lớn cho Dư Lê Yến.

Mà Tây Châu cần cỗi nghèo nàn, giống như Nhâm lão công từng nói: Dư Lê Yến này tài chính thiếu thốn, vật tư ...

Ngọc Doãn lúc ấy liền có ý nghĩ triển khai liên thông thương lộ Tây Châu trong đầu.

Tuy nhiên, liên thông Tây Châu thì phải đi Tấn Ninh quân, nhập Tây Hạ mới có thể đạt được.

Về phương diện Tấn Ninh quân, Ngọc Doãn một chút phương pháp đều không có. Phương diện Tây Hạ, nhưng thật ra vấn đề không lớn, vậy Tấn Ninh quân lại nên giải quyết thế nào? Cho nên, Ngọc Doãn nhất định phải tìm người nghĩ cách dò đường, khai thông Tả Sương thần đường Quân ti thương lộ Tây Hạ, mới có thể tự do thông hành biên giới Tây Hạ và Đại Tống. Đây thật sự là chuyện phiền toái, cần phải có tài mắt mới thành.

Hoàng Tiểu Thất tuy nói chưa từng đọc sách, nhưng lại hiểu rõ, biết cách làm việc.

Đội Liễu Thanh trở về lại thông qua hắn khai thông Tấn Ninh Quân, là có thể bắt được liên lạc với Tây Châu.

Hoàng Tiểu Thất thấy Ngọc Doãn đáp ứng, lập tức mừng rỡ.

Gã tạ ơn Ngọc Doãn rồi phấn chấn đi.

Tiền Hoàng Tiểu Thất rồi, Ngọc Doãn cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Dương Tái Hưng không ở lò mổ, Ngọc Doãn vốn định thảo luận với y về phương pháp xử lý Đường Cát, nhưng thấy y không ở đây thì liền mất đi hứng trí.

Sau khi đi dạo một vòng ở lò mổ, đập trên chiều tà, Ngọc Doãn về nhà.

Một đêm bình yên!

Sáng sớm hôm sau, Ngọc Doãn thức dậy.

Rửa mặt xong hẳn đang định đi thì Yến Nô gọi lại.

Yến Nô cần môi, hạ giọng nói:

- Đêm qua huynh nói mớ, muốn giết Đường Cát, còn nói thù giết cha gì đó.

Ngọc Doãn giật nảy mình lạnh run, không biết nên làm sao.

Đúng là ngày nghĩ gì đêm mơ cái đó.

Trước đây Ngọc Doãn vẫn chưa động sát tâm, cho nên hết thấy còn đỡ.

Lại không ngờ nay còn nói mớ.

- Đường Cát là hung thủ hại chết a cậu à?

Ngọc Doãn im lặng.

- Hôm qua huynh tìm sư thúc là vì chuyện này sao?

Yến Nô từng bước ép sát, không chút nào cho Ngọc Doãn cơ hội được hỏi. Ngọc Doãn cứng họng không trả lời được.

- Nếu muốn báo thù phải cho nô một phần.

- Sao được.

Ngọc Doãn nghe vậy không nghĩ gì lập tức cự tuyệt.

Ánh mắt Yến Nô lập tức đỏ lên:

- Vì sao lại không, chẳng lẽ nô không phải là người của Ngọc gia sao?

A Cậu năm đó bị sát hại, cha đã cảm thấy kỳ lạ, vì lực sĩ Khiết Đan kia vốn không phải đối thủ của a cậu, sao có thể thắng được a cậu?

Chẳng trách sau khi huynh trở về thì luôn kiêng kỵ Đường Cát.

Hay là khi đó huynh đã biết Đường Cát là hung thủ hại chết a cậu? Nô mặc kệ, nếu việc này mà không cho nô tham gia, nô sẽ tự mình đi tìm Đường Cát. Dù là bị gian tặc kia giết chết, cũng tốt hơn là đứng ngoài trơ mắt nhìn.

Yến Nô nói như đinh đóng cột.

Ngọc Doãn nhìn nàng, không biết nên khuyên bảo như nào.

Đừng nhìn bề ngoài Yến Nô dịu dàng yếu đuối nhưng thật sự tính tình rất mạnh mẽ.

Nếu chuyện này gặt năng, gây chuyện không tốt nàng thật sự sẽ chạy đi tìm Đường Cát để liều mạng, đồng thời còn rút dây động rừng.

- Tiểu Át ca, huynh chớ coi thường nô.

Nô biết, Tiểu Át ca ở Mạc Bắc từng trải qua chiến trận, cũng từng giết người. Nhưng bàn về công phu, sợ rằng huynh không phải là đối thủ của nô. Mấy ngày nay, nô theo sư thúc tập võ, tiến cảnh rất nhanh. Cộng thêm nô theo sự dẫn dắt của An thúc phụ, bắt đầu dùng Nội Tráng Đan, đã sắp đột phá công phu tầng thứ tư rồi. Đường Cát kia lúc trước yếu hơn a cậu một bậc, mà nhiều năm nay lại không thăng lên cấp tông sư, sợ rằng cũng chỉ có thể ngang bằng với a cậu thôi. Chỉ dựa vào Tiểu Át ca và Đại Lang, chưa chắc đã là đối thủ của ông ta. Nhưng nếu thêm nô nữa, ba chúng ta liên kết, phần thắng sẽ nhiều hơn, huynh nghĩ sao?

Ngọc Doãn biết công phu Yến Nô giỏi.

Nàng mười sáu tuổi đã luyện thành công tầng thứ ba, giờ sắp đột phá tầng thứ tư rồi.

Nếu như tính luôn nàng, thật sự có nhiều phần thắng.

Có điều việc này thật sự nguy hiểm, trong lòng Ngọc Doãn chung quy không muốn để Yến Nô tham gia vào.

Vấn đề là, đã đến mức này rồi, dù không cho nàng tham gia, thì cũng phải ổn định nàng trước, để nàng không hành động thiếu suy nghĩ.

Suy nghĩ một lúc lâu, Ngọc Doãn liền gật đầu đáp ứng.

Hắn đột nhiên nhớ Thuật hợp kích mà Trần Hi Chân đưa cho hắn, lúc ấy ông nói vốn là sở hữu của Thư hùng đại đạo, luyện tập với Dương Tái Hưng, không bằng luyện tập với Yến Nô. Dù sao Ngọc Doãn và Yến Nô ở bên nhau lâu ngày, sẽ càng thêm ăn ý.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức lấy ra quyển Thuật hợp kích đưa cho Yến Nô.

Sau khi nói nguyên do một lần, Yến Nô mở cờ trong bụng nhận lấy Thuật hợp kích, phấn chấn chạy vào nhà.

Thù giết cha là chuyện lớn, việc khác cứ gác qua một bên đã.

Hơn nữa, cửa hàng nha cụ Ngọc Yến đã có Trương nhị tỷ lo liệu, Yến Nô cũng có thể yên tâm.

Sau khi Yến Nô về rồi, Ngọc Doãn vẫn đi ra ngoài.

Chỉ là hắn không đi lò mổ nữa, cũng không đi tòa soạn.

Hắn dắt Ám Kim ra khỏi thành thì lên ngựa, đi đến một điền trang ngoài thành Khai Phong.

Điền trang kia là nơi ở của Trương Tam mặt rỗ.

Trước kia Ngọc Doãn có tới một lần, cho nên người của điền trang nhận ra hắn không có chút ngăn trở nào, trực tiếp cho đi.

Tính toán thì cũng có một thời gian đã không gặp Trương Tam mặt rỗ rồi.

Cộng thêm thân phận và địa vị của Ngọc Doãn ngày càng cao, càng làm cho Trương Tam mặt rỗ không dám gọi Tiểu Ất như trước nữa.

Cho nên, khi Trương Tam mặt rỗ nhìn thấy Ngọc Doãn đến lập tức ngáy ngẩn cả người.

Y có chút kỳ quái, Ngọc Doãn chạy đến tìm y là có chuyện gì?

Vốn quan hệ giữa Trương Tam mặt rỗ và Ngọc Doãn rất tốt, thậm chí còn nhiều lần giúp đỡ Ngọc Doãn. Nhưng từ sau vụ việc của La Đức thì Trương Tam mặt rỗ ít qua lại với Ngọc Doãn hơn. Nhắc tới, việc đó cũng không phải là lỗi của Trương Tam mặt rỗ, thuần túy là lỗi của La Đức bị trúng kế của Quách Kinh. Trương Tam mặt rỗ tìm Ngọc Doãn đòi hỏi tiền bạc cũng là hợp lý. Có điều tình trạng lúc đó không khỏi khiến người ta cảm thấy y hợp mưu với Quách Kinh.

Sau này khi Ngọc Doãn trả hết nợ thì vẫn không hề đi tìm Trương Tam mặt rỗ gây phiền toái.

Nhưng trong lòng Trương Tam mặt rỗ vẫn có chút bất an, lo lắng một lúc nào đó Ngọc Doãn sẽ tới so đo với mình.

Đặc biệt chuyện Ngọc Doãn khiêu chiến Ngự quyền quá, mở lò mổ Liền Kiều, thanh danh vang dội.

Điều này cũng làm cho lòng Trương Tam mặt rỗ càng thêm không yên.

- Tiểu Ất đến đây có gì chỉ giáo?

- Tam ca, tiểu đệ tới là xin Tam ca giúp đỡ.

Nghe lời này, Trương Tam mặt rỗ lập tức thở phào nhẹ nhõm

Không phải tới để tìm chuyện! Tuy nói Ngọc Doãn đơn độc đến, nhưng một mình dám đến khiêu chiến Ngự quyền quán và có thể toàn thân trở ra, luôn khiến Trương Tam mặt đỏ có chút kiêng kị.

- Sao Tiểu Át nói vậy, có chuyện gì cần giúp cứ nói đừng ngại.

Ngọc Doãn cười, kéo tay Trương Tam mặt đỏ:

- Ta muốn xin người ở chỗ Tam ca, phải là người trong thành, hơn nữa lại quen thuộc đường lối. Ta biết mà nay tin tức bên ngoài rất nhanh, nên nghĩ chỉ có Tam ca mới có thể giúp ta.

- Tiểu Át muốn người không khó, có điều để làm gì?

- Không dối gạt Tam ca, người cũng biết tiểu đệ đang giúp đám con cháu quan lại làm Tuần san Thời đại Đại Tổng .

Mấy kỳ gần đây đều là về chuyện Lỗ tặc, lần này sứ đoàn Lỗ tặc đến, tiểu đệ muốn có người để ý nghe ngóng, tìm hiểu tin tức, để viết bài.

Quan hệ giữa Ngọc Doãn và Đại Tổng Tuần san Thời đại, Trương Tam mặt đỏ cũng không rõ ràng lắm.

Chỉ có điều vừa nghe hắn nói làm việc vì con cháu quan lại, Trương Tam mặt đỏ sao có thể cự tuyệt?

Gã lập tức vỗ ngực, cười nói:

- Việc này đơn giản, Tiểu Át làm được việc lớn, Tam mặt đỏ ta sao không giúp một tay cơ chứ?

Có điều việc này người thường làm không được, cần phải thông minh chịu khó mới được.

Như vậy đi, khi nào Tiểu Át cần, cần bao nhiêu người, ta sẽ tìm cho người, hai ba mươi người chắc không thành vấn đề.

Ngọc Doãn cười nói:

- Vậy thì, ta muốn ba mươi người.

Cũng không phải là muốn bọn họ làm không công, mỗi người trả một trăm văn tiền, để mất cho tới khi sứ đoàn rời đi. Về lúc nào cần, đương nhiên càng nhanh càng tốt. Nếu Tam ca kiếm đủ người, thì hãy bảo bọn họ đến lò mổ tìm ta, ta sẽ chỉ bảo cụ thể cho bọn họ.

Trương Tam mặt đỏ nghe thế mừng rỡ:

- Tiểu Át ca quả nhiên là người sáng khoái, nghĩ chắc mọi người sẽ nguyện hiệu lực vì Tiểu Át.

Như vậy đi, buổi tối, buổi tối ta liền phái người qua đó. Đến lúc đó có gì cần an bài thì cứ phân phó là được. Một trăm văn tiền một ngày, đám khốn này chắc chắn sẽ nhận ngay. Chuyện này cứ tính trên người ta, tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ việc lớn của Tiểu Át.

Người ta thường nói chuột có chuột đường, rắn có đường rắn.

Giống như những việc tìm hiểu tin tức thì phải tìm Trương Tam mặt đỏ mới làm tốt được. Nếu để cho Ngọc Doãn tự mình đi làm, chẳng biết sẽ tìm được ngày tháng năm nào. Ngọc Doãn cảm ơn Trương Tam mặt đỏ, đứng dậy cáo từ gã.

Tam mặt đỏ cũng không giữ lại.

Gã biết, người có thân phận như Ngọc Doãn chắc chắn vô cùng bận rộn.

Vì thế liền tiễn Ngọc Doãn tới cửa, nhìn Ngọc Doãn lên ngựa rời đi.

- Tam ca, chỉ là một đồ tể, cần gì cung kính như thế?

Quản sự bước tới giọng oán hận.

Trương Tam mặt đỏ sầm mặt xuống, hung hãn nói:

- Nếu người có thể như Ngọc đồ tể chạy tới khiêu chiến Ngự quyền quán mà toàn thân trở ra, ta cũng sẽ cung kính người như thế. Người nói Ngọc đồ tể này còn là Ngọc Tiểu Ất trước kia bị Quách Thiếu Tam bức đến đường cùng sao?

Giờ phút này hẳn đã khác trước rồi.

Người nhìn xem, Ngọc Giao Long phố Mã Hành sớm muộn gì sẽ trở thành Ngọc Giao Long phủ Khai Phong. Tương lai hẳn sẽ đứng đầu Đông Kinh. Giờ người lập tức vào thành tìm đám lưu manh đường phố về cho ta, ta có chuyện phân phó cho bọn chúng.

284. Chương 283: Âm Chiến (3)

Động tác của Trương Tam mặt rõ rất nhanh, lúc chàng vạng tối liền đưa tới ba mươi người.

Ba mươi người này phần lớn là địa đầu xà (rắn địa phương) nổi danh ở thành Khai Phong.

Những người này vô cùng quen thuộc phố lớn ngõ nhỏ đối với Khai Phong.

Chỗ nào thì náo nhiệt, nơi nào thì quanh quẽ, có bao nhiêu hộ gia đình, quan phủ có để ý hay không để ý... Mọi việc như thế gần như không thể dấu diếm được những người này. Mà quan trọng hơn là, những người này ngày bình thường đa phần phân bổ tại các khu vực phồn hoa trong thành, nói cách khác, căn bản không cần Ngọc Doãn hẳn phải đi an bài thì cũng có thể tự sắp xếp mọi việc thỏa đáng.

Đối với việc này, Ngọc Doãn vô cùng hài lòng.

Một ngày qua như vậy.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Thời gian ở lặng lẽ trôi qua trong im lặng, bất giác, đã qua ba ngày.

Sứ đoàn Nữ Trực không phải là lần đầu tiên tiến đến Đông Kinh, cho nên mọi người sau thời gian hiếu kỳ ngắn ngủi thì đã không còn hứng trí nữa. Chỉ có điều, sau đó không bao lâu, tức là ngày thứ tư sứ đoàn Nữ Trực đến Khai Phong, trong Tuần san Thời đại Đại Tổng có đăng một bài viết, nội dung là việc người Nữ Trực yêu cầu Đại Tổng cắt nhường ba trấn Thái Nguyên, Hà Gian, Trung Sơn.

Nhất thạch kích khởi thiên tăng lãng! (Một hòn đá làm nổi lên hàng ngàn con sóng)

Người Nữ Trực đưa ra những yêu cầu vô lý lập tức khơi dậy lửa giận của người Khai Phong.

Cùng ngày, Đông Kinh bắt đầu xôn xao.

Mọi người đều nghị luận, rất nhanh tổ chức lên hơn ngàn người tụ tập ở trạm dịch nơi người Nữ Trực nghỉ.

- Mẹ Trực tặc, quá bữa bãi, cút ra khỏi Khai Phong!

- Lũ tặc khốn, thật không biết xấu hổ dám làm thế...

Người tụ tập càng nhiều, tận đến một canh giờ đã bao vây ba tầng trong ngoài quan dịch. Phủ Khai Phong cũng được biết tin tức nhưng lại chậm chạp không có động tác. Hóa ra, Thái Mậu sau khi bị trục xuất, Phủ Doãn Khai Phong mới nhậm chức chưa đến cho nên phủ Khai Phong tạm thời trong tình trạng

vô chủ. Triều đình sau khi biết được tin tức liền vội vàng triệu tập binh mã Điện Tiền Ti, bảo hộ sứ đoàn sứ giả trong quan dịch. Tuy nhiên, sự việc đã vỡ lở ra rồi, dù có cấm quân bảo vệ thì vẫn rất hỗn loạn.

Ngày thứ hai, Tuần san Thời đại Đại Tổng lại đăng báo bài viết.

Nói triều đình với sự cầm đầu của Ngự Sử Đại Phu Phạm Tông Doãn cùng với hơn bảy mươi người đã tán thành cắt đất cầu hòa.

Danh sách hơn bảy mươi người này bị liệt ra lại dẫn tới sự rung chuyển trong thành Khai Phong. Buổi trưa cùng ngày, Ngự Sử Đại Phu Phạm Tông Doãn đang ra ngoài làm việc, trên đường Tuấn Nghi Kiều bị dân chúng Khai Phong bao vây, nếu không có gia thần liều chết bảo vệ ông ta phá vây ra ngoài, nói không chừng đã gây náo loạn chết người rồi. Tuy nhiên, xe ngựa mà Phạm Tông Doãn yêu thích đã bị dân chúng phá hủy, Phạm Tông Doãn được một gia thần bảo vệ nhếch nhác chạy về phủ, rồi sợ quá mà sinh bệnh...

Không chỉ là Phạm Tông Doãn, tổng cộng hơn hai mươi đại thần trong triều có tên trong danh sách cũng bị gặp phải cảnh ngộ tương tự.

Trong đó nơi ở của Phạm Tông Doãn, Bạch Thị Trung bị dân chúng thành Khai Phong bao vây, dùng trứng thối, rau hỏng ném vào.

- Tuần san Thời đại Đại Tổng này thật quá càn rỡ.

Bạch Thị Trung ngồi ở công đường, vẫn chưa hoàn hồn.

- Thời điểm như này sao có thể làm việc, ngay cả tên các đại thần trong triều cũng bị liệt ra rồi, thật là nhục nhã.

Bạch Thị Trung trên đường về nhà cũng bị bao vây. Cũng may y thông minh vội bỏ xe ngựa đi đường nhỏ, mới không bị chặn, lấp, bịt.

Bằng không mà nói, với tên của y đứng hàng đầu tiên trong danh sách, khó tránh khỏi sẽ bị người dân sỉ nhục phun nước miếng.

Về đến nhà, Bạch Thị Trung chửi ầm lên, không còn chút phong thái nhã nhặn gì nữa.

Trên đại sảnh còn có mười mấy người cũng sắc mặt trắng bệch, không còn chút màu máu.

Ngoài phủ đệ, có tiếng chửi bậy loáng thoáng truyền đến, khiến sắc mặt Bạch Thị Trung càng thêm khó coi.

- Một đồ tể mà hiểu thời cuộc, không ngờ lại bừa bãi, kích động dân chúng gây rối như vậy...Tặc tử như tể cần phải nghiêm trị.

- Bạch tướng nói đúng, Ngọc Tiểu Át kia thật quá làm càn.

- Đúng vậy, nếu không dạy dỗ thì sao có thể chấn chỉnh kỷ cương triều đình?

- Không bằng bắt thằng đó vào phủ Khai Phong giam lại, trước tiên quan sát hắn một thời gian, giết chết uy phong của hắn, xem hắn còn dám bừa bãi nữa không.

Bạch Thị Trung nghe xong, liên tục gật đầu.

- Tử Năng, người nghĩ sao?

Ánh mắt Bạch Thị Trung rơi vào một người đàn ông trung niên ngồi ở vị trí sau cùng.

Người đàn ông này tên là Trương Bang Xương, tự Tử Năng, phong quan chức Trung Thư Thị Lang. Trên sử sách, từng nói người này là phản thần, nhưng lại có chút xem trọng Trương Bang Xương. Trên thực tế, người này chính là tiểu nhân, hơn nữa là cái loại tiểu nhân cực kỳ sợ chết.

Trong danh sách lần này cũng có tên Trương Bang Xương.

Tuy nhiên, bởi vì tên gã xếp ở gần cuối nên không bị dân chúng bao vây.

Nhưng dù vậy, sau khi gã nghe nói về việc Phạm Tông Doãn thì không nói hai lời chạy đến quý phủ của Bạch Thị Trung để trốn tránh.

Nghe Bạch Thị Trung xưng tên, Trương Bang Xương lại lộ do dự, lắp bắp, không trả lời ngay được.

- Tử Năng, lúc này có gì cứ nói, đừng ngại.

- Việc này có vẻ kỳ quái.

- Ồ?

- Hạ quan không phải là nói hộ Ngọc đồ tể, chỉ dựa vào một mình hần, sợ là không thể lấy đủ danh sách.

Trương Bang Xương ngẫm nghĩ một chút nói tiếp:

- Hơn nữa nhìn hành động người này trước đó hình như cũng không quá kịch liệt.

Mặc dù thù hận người Nữ Trục, nhưng phần lớn trong bài viết đều rất mờ mịt, rất không giống phong cách làm việc chỉ mặt gọi tên của hần. Cho nên, hạ quan cảm thấy, khả năng chuyện này không liên quan đến Ngọc đồ tể, có thể là do người khác gây nên. Hơn nữa, Ngọc đồ tể mặc dù ở trong phố xá, nhưng lại vừa mới được bổ thân Địch Công lang, nói hần làm việc đó, dường như có chút không hợp lý.

Trương Bang Xương còn chưa nói xong, thì có người đã đứng lên.

- Tử Năng quá lo lắng rồi. Ta cũng biết Ngọc Tiểu Át kia, chỉ là đi theo Hoàng Diễn Sơn, mới được bổ thân Địch Công lang, nhưng việc bổ thân của hần vẫn chưa công bố, hiện tại bảo hần làm, thời điểm rất hợp lý. Tốt nhất là giam hần vài ngày rồi thả ra, để hần không đi gây rối nữa. Dù là Hoàng Diễn Sơn có ra mặt nói giúp thì cũng đã qua rồi...

Bạch Tượng, tuần san kia thật sự bừa bãi, nhất định phải xử lý mới được.

Nếu còn để mặc bọn họ làm như vậy, chỉ sợ sẽ không bao lâu nữa bọn họ gây lớn chuyện thêm. Hôm qua bọn chúng kích động dân chúng bao vây quan dịch, hôm nay lại công bố danh sách. Vừa lúc nhân cơ hội này xử lý một chút những người đó, để bọn họ không nghĩ chúng ta không có biện pháp gì với bọn họ được. Mấy gã đó chẳng đảm đương được việc gì, mấu chốt là người sau lưng bọn họ.

Bắt Ngọc Tiểu Át, tức là nói cho bọn hần biết đã chọc giận chúng ta... đám người Lý Bá Kỷ đó sẽ không dám lên tiếng nữa.

- Vậy việc ba trấn Thái Nguyên....

- Ba trấn Thái Nguyên chỉ sợ khó có thể tiến hành.

Đồ tể kia đã công bố chuyện này trên Tuần san, chọc giận dân chúng phủ Khai Phong rồi. Nếu thật sự gây thêm nữa, chỉ sợ càng không hay, dù là Quan gia trong tình hình này cũng sẽ không đồng ý tiếp tục việc này nữa. Cứ cho người đi thăm hỏi Tiêu Khánh, thăm dò Lỗ tặc. Thật sự không được thì bổ thêm tiền bạc, nghĩ chắc Lỗ tặc cũng có thể đáp ứng.

Bạch Thị Trung liên tục gật đầu, cười nói:

- Bá Ngạn quả nhiên giỏi tính toán.

Người nói chuyện tên là Vương Bá Ngạn, phong quan Ngụ Bộ Thị Lang.

Bạch Thị Trung lại hỏi:

- Bá Ngạn nghĩ ai có thể đến thương nghị với Lỗ tặc?

Wương Bá Ngạn đảo con ngươi, cười nói:

- Lúc trước Ngự Sử Trung Thừa Tồn Hội Chi phản đối rất mãnh liệt sao? Để hần đi thảo luận với Lỗ tặc.

Bạch Thị Trung lập tức mỉm cười:

- Bá Ngạn, là người đẩy ái đồ của người đi vào hố lửa đấy.

Vương Bá Ngạn cũng cười...

Vương Bá Ngạn này là người Kỳ Môn, xuất thân bần hàn, nhưng có chút tài danh.

Sau khi đỗ tú tài thì ở nhà đọc sách chuẩn bị thi tiếp nhưng lại được tri huyện Kỳ Môn là Vương Bản coi trọng, mời Vương Bá Ngạn làm Thực sư. Vương Bản sau này lại đem cháu ruột Tần Cối từ Nam Kinh đến bái làm môn hạ Vương Bá Ngạn. Cho nên, Bạch Thị Trung nói Tần Cối là học trò của Vương Bá Ngạn cũng không sai. Chẳng qua hai thầy trò đi hai con đường khác nhau.

Vương Bá Ngạn là điển hình phái đầu hàng, mà Tần Cối lúc này kiên định phái chủ chiến.

Để Tần Cối đi thảo luận với người Nữ Trực, cũng là tính toán của Vương Bá Ngạn

Đàm luận tốt, là y có công dạy bảo, đàm không tốt, là Tần Cối sai nước, không liên quan đến y. Đối với Tần Cối và đối với hành động sau lưng y mà nói, Vương Bá Ngạn cũng vô cùng tức giận, nên muốn thừa cơ hội này giáo huấn Tần Cối một chút.

Bạch Thị Trung nói:

- Vậy thì, ngày mai sai phủ Khai Phong bắt Ngọc Tiểu Ất lại.

Đối với đám người Bạch Thị Trung này mà nói, Ngọc Doãn chỉ là một nhân vật nhỏ không đủ đạo.

Nhưng đối với Ngọc Doãn mà nói, giờ phút này đang vô cùng giận giữ.

Hắn cảm kia hai kỳ tuần san, nói với Lý Dật Phong:

- Đại Lang thật đúng là giỏi tính toán.

Lý Dật Phong vẻ mặt mờ mịt:

- Sao Tiểu Ất nói vậy?

Ngọc Doãn hít sâu một hơi

- Danh sách bên trong phụ san này là thế nào?

Lý Dật Phong cười nói:

- Ta tưởng chuyện gì hóa ra là chuyện này. Việc này ta cũng có thảo luận với Nhược Băng tiến sĩ rồi, cảm thấy để người Khai Phong nhìn rõ mặt mũi những người này cho nên đã đăng lên phụ san. Tiểu Ất, chẳng qua là một phần danh sách thôi, sao phải tức giận như thế? Đây là chuyện tốt, ta nghe nói Phạm Tông Doãn hôm nay trên đường bị người ngăn chặn, bỏ chạy thảm hại. Xem hắn từ nay về sau còn dám nghị hòa không? Việc này công khai ra để cho Quan gia nhìn rõ bộ mặt bọn chúng.

Ngọc Doãn cắn môi, chăm chú nhìn Lý Dật Phong.

Hắn không biết, Lý Dật Phong nói rốt cuộc là thật hay giả.

Sao hắn không nhận ra trong phụ san này ẩn giấu sát khí?

Sát khí này, không phải đâm người khác, mà là nhằm vào Ngọc Doãn... Liên tưởng trước đó đám người Lý Cương Lý Nhược Thủy liên danh đặc cử bổ thân hắn lên làm Địch Công lang, Ngọc Doãn mơ hồ nhận ra mục đích thật sự của đám người Lý Cương, Lý Nhược Thủy này.

Bọn họ muốn đuổi mình đi!

Cái gọi là Địch Công Lang chỉ sợ là một sự đền bù của bọn họ.

Nếu chỉ là vạch trần việc ba trấn, cũng không phải là đảm đương nổi, nhưng danh sách những người này được liệt ra, sự việc đã lớn rồi..

Kế tiếp, hắn còn phải nghênh đón sự trả thù của đám người Bạch Thị Trung.

Dù sao Tuần San thời đại Đại Tổng trong mắt dân chúng chỉ do một vài con cháu Nha nội gây dựng nên, nhưng đám người kia lại biết sau lưng tờ báo này là Ngọc Doãn âm thầm thao túng. Lý Dật Phong cũng tốt, Cao Nghiêu Khanh cũng thế, không bị những người trên danh sách nhắm vào, nhưng bọn họ sẽ nhắm vào Ngọc Doãn, đến lúc đó, đám người Lý Cương sẽ thuận nước đẩy thuyền tiếp nhận tuần san.

Cũng chính bởi nguyên nhân này mà việc bỏ thân của hắn đến đây vẫn chậm trễ không có tin tức.

Ngọc Doãn có thể đoán được sau khi đám người Bạch Thì Trung động thủ, đám người Lý Cương nhất định sẽ nhân cơ hội đề xuất yêu cầu, sau khi lấy tuần san, thì sẽ truyền bỏ thân đến. Tuy rằng sớm muộn gì bọn họ cũng phải phát ra việc bỏ thân này nhưng sớm và muộn, kết quả lại không giống nhau. Sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, Ngọc Doãn nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên cười nói:

- Một khi đã vậy, quả đúng là ta đã hiểu lầm Đại Lang rồi.

285. Chương 284: Âm Chiến (4)

Ngọc Doãn cũng không biết Lý Dật Phong thật sự nhìn không thấu hay là giả vờ không hiểu.

Tuy nhiên chuyện tới nước này, hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Sau khi Lý Dật Phong ra về rồi, Ngọc Doãn cũng đi ra khỏi tòa soạn, đến thẳng trà lâu Dư Tử.

Hắn đi vào trà lâu, lên thẳng lầu. Đã thấy Chu Huyền ngồi ngay ngắn ở bên cửa sổ, đang điểm trà.

- Tiểu Át tới thật đúng lúc, vừa lúc Quả Quả mang trà đến, đến thử đi?

Ngọc Doãn cũng không khách khí ngồi xuống đối diện với Chu Huyền.

Hắn nhìn lướt qua Quả Quả, ho khan nói:

- Quả Quả cô nương, mời cô tạm lánh một chút, ta có chuyện quan trọng cần thảo luận với Chu công tử.

Hạ Quả Quả ngẩn ra, nhìn Chu Huyền.

Chu Huyền thấy thần sắc Ngọc Doãn nghiêm trang, ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu.

Hạ Quả Quả đứng dậy rời khỏi, nhường chỗ cho Ngọc Doãn. Chu Huyền thì nhận lấy ấm trà từ rót đầy, đặt trước mặt Ngọc Doãn:

- Tiểu Át, xảy ra chuyện gì, nhìn ngươi trịnh trọng như thế?

- Nhị Thập Lục Lang, lần trước chuyện ta nhờ ngươi giúp thế nào rồi?

- Chuyện gì nhỉ?

- Đó là tìm người tin cậy tiếp nhận tuần san.

Về mặt Chu Huyền nghiêm trọng, nhấp một ngụm trà, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Tiểu Át, ngươi thật sự buông tay?

- Không phải ta muốn buông tay, mà là ta không buông tay, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tính mạng.

- Chỉ giáo cho?

Ngọc Doãn thở dài, đặt Tuần san Thời đại Đại Tổng lên bàn:

- Phụ san tuần san hôm nay người đọc chưa?
- Ồ, là người nói về danh sách kia?

Ngọc Doãn khẽ ho khan một tiếng:

- Ta từng nói với người, nếu tuần san muốn kiếm tiền, thì phải theo nguyên tắc “‘Thủ trung’, không thể tùy tiện trở thành nơi đầu võ mồm cho một số người nào đó. Chỉ có như thế, mới có thể tạo nên hình tượng công chính, mới có thể được người ta tiếp nhận. Vốn ta muốn đợi tuần san vào quỹ đạo thì sẽ rút lui.

Nhưng hiện tại...

Nhị Thập Lục Lang, ta muốn người giúp ta tìm một người có thân phận cao quý giống người tiếp nhận tuần san. Ta vẫn có thể bày mưu tính kế cho người nhưng không thể tham dự vào nữa, nếu không tuần san này chắc chắn sẽ trở thành công cụ làm ác của người khác. Chuyện này gấp vô cùng, chỉ sợ ta không còn bao nhiêu thời gian nữa. Người có thể tìm được không?

Thật ra, từ lúc Hoàng Thường nhắc nhở Ngọc Doãn phải cẩn thận huynh đệ Lý Nhược Thủy, Ngọc Doãn đã suy nghĩ rất kỹ.

Dù sao, tuần san là hấn đứng đầu, chiếm địa vị chủ đạo trước sau không phải là một chuyện tốt.

Dù lúc này trong tay hấn nắm giữ lực lượng nhưng lại không tương xứng với thân phận của hấn, nên chắc chắn sẽ chọc đến họa sát thân.

Tuy rằng Lý Dật Phong đã nói giải thích rõ nhưng Ngọc Doãn đã không thể tin gã.

Nhưng nếu muốn hấn cứ như vậy buông tay thì lại không cam lòng.

Tuần san này mặc kệ thế nào đều là tâm huyết của hấn, không thể bị người khác nắm giữ... Ngọc Doãn vốn có lòng giao hoàn toàn tuần san cho Chu Huyền. Nhưng Chu Huyền lại không đồng ý, cho là mình không có năng lực cầm giữ vật lớn như thế. Cho nên, Ngọc Doãn liền phó thác Chu Huyền nhờ y tìm người có thể tin được. Người này, không thể là tân đảng cũ đảng, hoặc là không thể là bất kỳ người nào thuộc thế lực của Lý Cương nhưng lại đủ để uy hiếp những người này, khiến họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ có điều, một người như vậy, thực sự khó tìm.

Vốn Ngọc Doãn tính toán là trước cuối năm giao tuần san ra. Nhưng hiện tại xem ra đám người Lý Cương đã nôn nóng muốn khống chế tuần san trong tay. Dù sao, lực ảnh hưởng của tuần san càng lúc càng lớn, nếu những người Lý Cương này có thể nắm giữ tuần san thì bọn họ có thể xoay chuyển vị trí lúng túng ở trên triều đình. Ngọc Doãn rất kính nể danh thần ái quốc kháng Kim trong lịch sử kia, nhưng không có nghĩa là hấn phải chấp tay dâng lên tuần san. Hấn hiểu rất rõ, một khi tuần san biến thành công cụ cho bất kỳ bên nào hoặc là Lý Cương hoặc là Bạch Thị Trung, vậy thì sinh mệnh lực của nó cũng sẽ chấm dứt. Đây không phải là kết quả mà Ngọc Doãn hy vọng, hấn hy vọng tuần san có thể duy trì vị trí ‘Thủ trung’ mới có thể chân chân chính chính làm được nguyên tắc công chính. Đương nhiên, hấn cũng biết, ý tưởng này có chút khờ dại.

Trên thực tế, bắt đầu từ tuần san kỳ thứ nhất, nó đã mất đi nguyên tắc “thủ trung”, đứng về phía phái chủ chiến rồi.

Nhưng, điều này cũng không thể làm cho Ngọc Doãn cam tâm tình nguyện chấp tay dâng tặng tờ báo cho Lý Cương...

Chu Huyền lâm vào trầm tư, thật lâu không nói.

Ngọc Doãn cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng nhìn Chu Huyền.

Một lát sau, Chu Huyền hạ giọng nói:

- Tâm tư Tiểu Ất, ta hiểu.

Nhưng trong lúc gấp rút ta cũng nghĩ không được người nào. Tuy nhiên, thật ra ta có một người có thể lựa chọn, nếu hấn đồng ý tiếp nhận, không chừng tuần san này có thể tiếp tục đứng vững. Chỉ là ta cũng

không rõ hần có nguyên ý hay không. Vốn ta định một thời gian nữa mới đi tìm hần, nhưng nhưng giờ ta sẽ đi tìm hần ngay xem hần nghĩ như nào về việc này. Mặc kệ thành hay không, ta cũng sẽ nhanh chóng có đáp án cho người. Nhưng người phải biết rằng nếu như người từ bỏ thì lấy lại sẽ rất khó.

Lấy lại?

Ngọc Doãn trầm cười khổ.

Chu Huyền nghĩ mọi chuyện quá đơn giản!

Báo chí xưa nay vốn luôn là vũ khí sắc bén, một vài con ông cháu cha có thể nắm giữ được hay sao?

Lúc trước lực ảnh hưởng của tuần san chưa xuất hiện, có lẽ không ai coi nó là quan trọng. Chỉ khi nào lực ảnh hưởng của nó bộc lộ, thậm chí có thể thay đổi vận mệnh triều đình, dù là bất kỳ bên nào cũng sẽ không dễ dàng buông tha.

Cái này không quan hệ tới phẩm hạnh, chỉ quan tâm tới lợi ích.

Vũ khí sắc bén này không phải chỉ một Dịch công lang nho nhỏ là hần đến nay vẫn chưa hề được bỏ thân có thể xử lý được.

Hiện giờ buông tay, trước khi chưa đủ năng lực, Ngọc Doãn sẽ không nắm giữ nữa.

Trừ phi hần có bản lĩnh thông thiên, nếu không tuần san này nắm trong tay chỉ còn con đường chết.

- Nhị Thập Lục Lang, việc này ta đã quyết định, sẽ không thay đổi.

- Nếu đã vậy...ta sẽ đi tìm người đó.

Chu Huyền đứng dậy, cười nói:

- Chỉ tiếc bình trà ngon này thôi. Như vậy đi, Tiểu Ất trả tiền nhé, dù sao người cũng không thiếu hai lượng...

Một câu nói làm giảm đi nhiều áp lực trong lòng Ngọc Doãn.

Hần cười cười, chấp tay từ biệt với Chu Huyền.

Ngồi bên cửa sổ, Ngọc Doãn nhìn xe ngựa như nước trên đường phố, ánh mắt mơ màng.

Hần biết, chỉ cần giao tòa báo kia ra thì cũng có nghĩa hần và Lý Dật Phong sẽ mỗi người một đường, thậm chí còn trở mặt với đám người Lý Cương.

Nhưng hần không hề hối hận.

Ngọc Doãn kiên trì không giao tuần san cho bất cứ phe phái nào, như vậy chắc chắn sẽ sinh ra kết quả tương phản.

Nhưng để Chu Huyền tìm người, thật sự thỏa đáng sao?

Ngọc Doãn cũng không biết.

Màn đêm lặng lẽ bao phủ xuống.

Ngọc Doãn ngồi chốc lát trong trà lâu Dư Tử, rồi tính tiền ra về.

Về đến nhà, hần vào trong thư phòng, nhìn vườn rau trống không ở Quan Âm viện sau tường, trong lòng đầy cảm khái.

Lý Cương là người tốt, Lý Nhược Thủy cũng là người tốt!

Trong thâm tâm, hần rất kính nể những người này, đặc biệt là Lý Nhược Thủy danh xưng là ‘Nam triều nhất nhân’ kia. Nhưng kính nể, không có nghĩa là hần có thể dễ dàng tha thứ âm mưu và cạm bẫy của bọn họ. Ngọc Doãn có thể khẳng định, phần danh sách này hần là do Lý Nhược Thủy bày ra. Bởi vì từ sau khi hần ta gia nhập tuần san, quan điểm của tuần san ngày một kịch liệt, dần dần xuất hiện sự lệch lạc.

Lý Nhược Thủy vài lần viết bài trên tuần san, nói chắc chắn khai chiến với người Nữ Trục.

Nhưng khai chiến như thế nào? Vì sao khai chiến?

Toàn là những lời nói sáo rỗng, khoác lác...

Ngọc Doãn không bằng lòng cho đăng những bài viết như vậy.

Nhưng Lý Dật Phong cũng tốt, Chu Mộng Thuyết cũng thế, còn có những người Từ Quý, Lý Nhược Hư lại nhất quyết đăng lên, khiến Ngọc Doãn cũng đành bó tay. Đời sau thường nói, thư sinh tạo phản, mười năm vô vọng. Thật ra để thư sinh lãnh binh đánh giặc, tính chất cũng không khác biệt quá lớn. Không phải Ngọc Doãn nói thư sinh Tống triều không hiểu chiến tranh, trên thực tế trước Huy Tông, thư sinh suất quân thắng nhiều không kể xiết. Bất kể là Phạm Trọng Yêm hay là Hàn Kỳ, hay là đám người Văn Ngạn Bác đều vô cùng hiểu biết về chiến sự.

Nhưng hiện tại...

Nếu giao chiến sự cho đám người Lý Nhược Thủy, chỉ sợ khó mà tránh được sự thất bại thảm hại.

Nếu như thế, tuần san chắc chắn gặp tai hoạ ngập đầu.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn không khỏi thở dài thật sâu.

Hắn đứng dậy, lấy bào đao Hổ Xuất xuống, đang định rút đao ra khỏi vỏ, chợt nghe tiếng Yến Nô ở dưới lầu vọng đến.

- Tiểu Ất ca, tiểu Thất tìm huynh.

- Bảo y lên đây.

Ngọc Doãn đặt lại bào đao Hổ Xuất lên kệ, xoay người lại.

Lúc này, trên bậc thang vọng đến tiếng bước chân, ngay sau đó Hoàng Tiểu Thất đi lên lầu hai.

- Tiểu Ất ca, đều biết rõ rồi.

- Vào phòng nói chuyện.

Ngọc Doãn xua tay ra hiệu Hoàng Tiểu Thất đi vào thư phòng, sau đó lấy ghế cho y ngồi.

- Thất Lang, từ từ nói.

Hoàng Tiểu Thất thở dốc cười hì hì nói:

- Từ sau khi Tiểu Ất ca phân phó, ta đã cho tiểu đệ lưu ý tình hình Đường Cát kia.

Gã đó sau khi trở về thì không có hành động gì.

Ngày nào cũng đi Ngũ Long Tự luyện đồ vật, hoặc là chỉ ở trong nhà.

Nhà hắn gần cầu Hưng Quốc Tự, cách phủ Khai Phong không xa lắm, ngày nào ăn cơm xong hắn cũng đi dọc theo đề một canh giờ, từ cầu Hưng Quốc Tự đến Tiền Hào Môn, ước chừng giờ Hợi lại quay về gia trang nghỉ ngơi.

Buổi sáng đại khái giờ Dần thức dậy, trước giờ mao thì đi dọc theo đường cái Hưng Quốc Tự đi tới Ngũ Long Tự...

Gã này sinh hoạt rất không theo quy luật thông thường, cũng không biết có sở thích gì. Đúng rồi, nhiều ngày qua, gã còn hai lần đến ngõ Tú Tài, dường như là tìm ai đó...Em họ ta cũng không dám theo dõi sát nên không biết rõ ràng.

Không biết rõ ràng?

Không, đã vô cùng rõ ràng rồi!

Ngọc Doãn có thể khẳng định, Đường Cát đi tìm Lý Quan Ngự.

Về phần là chuyện gì..

Ngọc Doãn thầm cười lạnh, không thèm để ý tới.

Trong đầu hần đột nhiên hiện lên một bóng dáng yêu kiều.

Hần chợt nhớ ra cuộc nói chuyện ngày ấy giữa Phùng Tranh và Lý Quan Ngư, trong lòng chợt động.

- Thất Lang, còn có một việc cần để ý cho ta.

Ngô Tú Tài kia có một tên là Lý Quan Ngư Thái Học Sinh. Hãy theo dõi sát hàng tung của gã, nếu gã và người Nữ Trực hoặc là Phùng Tranh lầu Phong Nhạc có tiếp xúc gì thì lập tức báo ta biết. Chuyện này người phải đích thân xử lý.

Hoàng Tiểu Thất không nói hai lời, liền gật đầu đáp ứng.

Nói chuyện chốc lát với Ngọc Doãn, thấy sắc trời không còn sớm, Hoàng Tiểu Thất liền cáo từ rời đi.

- Tiểu Ất ca muốn động thủ sao?

Sau khi Yến Nô tiến Hoàng Tiểu Thất ra cửa thì lên lầu.

Ngọc Doãn chỉ khẽ mỉm cười, hạ giọng nói:

- Không cần nóng vội. Ngày mai ta cùng Đại Lang đi Giác Tử Môn và đường cái Thái Bình Hưng Quốc Tự điều tra rồi sẽ quyết định sau.

Yến Nô gật đầu mạnh.

Nàng hít sâu một hơi, đang định mở miệng, chợt nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Đã muộn rồi ai còn đến vậy?

Yến Nô mày nhăn lại, đứng dậy đi đến cửa sổ.

Đã thấy Cao Thế Quang khoác áo theo trong sương phòng đi ra cửa chính.

286. Chương 285: Hoàng Công Tử, Hoàng Thái Tôn ? (1)

Ánh trăng thê lương lạnh lẽo.

Ngọc Doãn ngồi trong đại sảnh, trong đầu nghĩ lung tung.

Một thiếu niên ngồi ở vị trí chính trong đại sảnh, mặc áo dài gấm vóc đoan long màu thủy lam, đầu đội khăn vuông, eo buộc đai ngọc .

Mặc dù còn con trẻ nhưng lại toát lên khí chất uy nghiêm.

Ngọc Doãn nhận ra thiếu niên này, rõ ràng chính là Hoàng công tử Hoàng kham đi theo hần học đàn.

Tuy nhiên lúc này Hoàng Kham không còn là Hoàng Kham nữa, mà tên là Triệu Kham, mà cậu còn có thân phận khác, chính là con độc của thái tử Triệu Hoàn, Hoàng Thái tôn Triệu Kham. Ngọc Doãn thật không ngờ Chu Huyền sẽ tìm đến Triệu Kham. Thậm chí lúc Triệu Kham xuất hiện tại cửa nhà hần, hần còn không kịp phản ứng. Có thể tìm được người trong hoàng thất, đương nhiên là rất tốt.

Nếu Tuần san thời đại Đại Tông có hoàng thất chống lưng, thì sẽ không còn trở thành công cụ tranh đấu nữa.

Chỉ có điều...

- Tiên sinh chớ trách, sở dĩ vẫn giấu diếm tiên sinh, cũng là mấu thân cần dặn thế. Hôm nay di nương vào cung có nói đến chuyện Tuần san Thời đại Đại Tông. Nếu không có di nương bảo thì ta cũng không biết Tuần san Thời đại Đại Tông là tiên sinh thiết lập nên. Mà nay tiên sinh gặp phiền toái, học sinh đương nhiên phải đứng ra giải quyết cho thầy.

Chỉ có điều không biết, rốt cuộc tiên sinh dự định giải quyết thế nào?

Triệu Kham nói năng rõ ràng, đã ra dáng tiểu đại nhân, nghĩ chắc là có người chỉ dạy.

Ngọc Doãn trước đó vẫn mong mỗi Chu Huyền tìm được một chỗ dựa vững như Thái Sơn để giải quyết việc này, nào ngờ tìm tới tìm lui lại tìm được học trò của mình. Trong lòng hẳn một mặt cảm thấy kinh ngạc, mặt khác lại cảm thấy có chút mất mặt.

Dù sao, để học trò của mình ra mặt giúp, chung quy vẫn khó có thể mở miệng...

Tuy nhiên, cùng với sự xấu hổ, Ngọc Doãn lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

Nếu như là Triệu Kham tiếp nhận, cũng thật sự rất thích hợp!

Ngẫm lại, mình cũng thật là ngu đấy!

Có thể là người khiến Cao Cầu phải mang ơn thật lớn, dĩ nhiên chỉ có Tổng Huy Tông. Cao Cầu có thể một bước lên mây, là Tổng Huy Tông đã tốn không ít tâm tư một tay nhắc lên. Phủ Khai Phong to như vậy, mà có thể khiến Cao Cầu xưng tụng là người có ơn tri ngộ, ngoại trừ Tổng Huy Tông ra thì còn ai nữa. Nhưng Ngọc Doãn lại không nghĩ đến vấn đề này.

- Hoàng... Thái tôn...

- Tiên sinh cứ gọi ta như trước đây cho tiện, có câu một ngày làm thầy, cả đời làm thầy. Tiên sinh dạy ta đánh đàn, đã là thầy của ta rồi.

Thầy không những đàn giỏi, còn có tư tưởng kỳ diệu.

Trong Tuần san Thời đại Đại Tông, ta thích xem nhất là nội dung phụ bản, ngay cả a nương cũng nói, người có thể nghĩ ra biện pháp này thật không phải là người bình thường. Có điều bảy ngày mới có một kỳ thật sự là quá dài, khiến người ta chờ đợi thật lâu mà.

Sau hai ba câu, Triệu Kham không giấu được vẻ bội phục.

Mặc dù lúc nói chuyện thính thoảng làm ra vẻ, nhưng phần nhiều vẫn là một đứa trẻ khờ khạo ngây ngô.

Điều này cũng làm cho tâm trạng Ngọc Doãn nhẹ nhõm đi nhiều.

Hắn thở dài:

- Ta vẫn nên gọi là Hoàng thái tôn thì hơn, để tránh sau này người ta bảo ta không hiểu lễ nghi, uống công làm thầy.

Triệu Kham cười hì hì, cũng không phản bác.

Ngọc Doãn đem sự việc đại khái trần thuật lại, rồi sau đó cười khổ nói:

- Lúc trước ta mở Tuần san Thời đại Đại Tông, vốn định mở con đường kiếm tiền cho mọi người, thuận tiện có thể phổ biến những chuyện trong phố xá, mở ra dân trí. Chỉ là không ngờ tuần san rất phát triển, hiện giờ đã phải in thêm hai vạn bản nhưng vẫn không thỏa mãn yêu cầu của mọi người.

Càng khiến ta không ngờ chính là...Ta không muốn tờ báo này bị cuốn vào cuộc tranh đấu, chỉ hy vọng nó có thể thủ trung, duy trì bản sắc công bình công chính, trở thành một tờ báo mà người dân phổ phướng yêu thích. Nhưng hiện tại cho thấy là ta nghĩ quá đơn giản. Hoàng Thái Tôn nguyên ý tiếp nhận Tuần san,

ta đương nhiên rất vui. Chỉ là ta muôn biết nếu Hoàng Thái Tôn tiếp nhận tuần san này thì sẽ kinh doanh như nào?

Triệu Kham hơi sững sốt, thấp giọng nói:

- Còn phải mời Tiểu Át chỉ điểm.

Rất rõ ràng, tờ báo này thật sự không phải là Triệu Kham muốn, mà là được người bên ngoài chỉ điểm.

Ngẫm lại cũng đúng, Triệu Kham mới tám tuổi, sao có thể hiểu được lực ảnh hưởng của Tuần san Thời đại Đại Tổng?

Nói cách khác, sau lưng Triệu Kham nhất định là có đám người của Thái Tử Triệu Hoàn ra chủ ý cho. Chẳng qua Triệu Hoàn lại không tiện ra mặt xử lý, nên bảo Triệu Kham nắm giữ Tuần San Thời đại Đại Tổng. Nếu Tuần san này có thể trở thành tiếng nói cho Hoàng thất, thì vẫn xem như là một lựa chọn rất tốt.

Ít nhất từ phương diện khác mà nói, trở thành tiếng nói của hoàng thất còn hơn là bị cuốn vào cuộc tranh đấu trong đó, trở thành công cụ cho bất kỳ đảng phái nào.

- Việc xử lý Tuần san đơn giản là dùng nguyên tắc công bằng và thân dân để kinh doanh. Nay nếu Hoàng Thái Tôn nguyện ý nắm giữ Tuần san này thì không thể dứt bỏ hai nguyên tắc này. Nếu Hoàng Thái Tôn nguyện duy trì hai nguyên tắc này, ta sẽ tình nguyện chuyển tặng Tuần san cho Hoàng Thái Tôn, không biết Hoàng Thái Tôn nghĩ sao?

Triệu Kham nhìn Chu Huyền, thấy Chu Huyền khẽ gật đầu.

- Vậy thì sẽ theo lời Tiểu Át. Nhưng ta cũng không hiểu lắm về Tuần san Thời đại Đại Tổng này, xử lý như nào còn phải mời Tiểu Át người nghĩ kế cho ta.

Có thể tiếp nhận, nhưng ta sẽ không tham gia.

Nghĩ chắc đây cũng là thái độ của Đông cung!

Dù sao Đại Tổng nay vẫn do Hoàng Đế Huy Tông làm chủ, nếu Triệu Hoàn nắm trong tay tiếng nói này, chắc chắn sẽ bị Hoàng Đế Huy Tông nghi kỵ. Cho nên ông ta sẽ không tham gia vào, mà đem tất cả quyền lực giao cho Hoàng Thái Tôn, mà Triệu Kham lại rất được Hoàng đế Huy Tông yêu quý, đương nhiên hết thấy không vấn đề gì. Hành động lần này của Triệu Hoàn hoặc là nói là sự quyết định của Thái tử phi Chu Liễn, trên thực tế đều là suy xét cho Triệu Kham. Triệu Kham nắm trong tay lực lượng tiếng nói, vị trí sẽ càng thêm củng cố.

Ngọc Doãn thấy Triệu Kham đáp ứng thì vô cùng mừng rỡ.

Tuần san Thời đại Đại Tổng đã ra bảy kỳ mà đã bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió rồi.

Thật sự nếu không buông bỏ thì sẽ rước lấy tai họa. Nếu được Triệu Kham tiếp nhận, đích thật là lựa chọn tốt nhất.

- Vậy ngày mai làm khế ước chuyển nhượng?

Chu Huyền cười nói:

- Cần gì ngày mai chuyển nhượng, hôm nay là được rồi.

- Hả?

- Chẳng lẽ Tiểu Át không biết, Thái Tử đã được bổ nhiệm làm Phủ doãn Khai Phong, ba ngày sau sẽ đến nhậm chức. Hai ngày nay dù Thái Tử chưa nhậm chức, nhưng trong phủ Khai Phong đã an bài thỏa đáng. Trước khi ta đến đã tìm người làm sẵn khế ước, nếu có thể buông bỏ sớm củ khoai bồng tay này ra cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt.

Chu Huyền liền lấy bản khế ước ra.

Ngọc Doãn đảo tròn mắt, nhận ra đây là khế ước độc hữu phủ Khai Phong. Tuy nhiên xem ngày lại là mười ngày trước.

Ngọc Doãn do dự một chút, nhìn thoáng qua Triệu Kham rồi lập tức ký tên vào khế ước.

Hai bản khế ước ký tên xong, hắn đã chính thức thoát khỏi Tuần san rồi.

Chỉ có điều...

- Nhị Thập Lục Lang, khế ước này...

Chu Huyền lập tức mỉm cười:

- Tiểu Ất yên tâm, người tin Hoàng Thái Tôn như vậy, Hoàng Thái Tôn sẽ không hại người. Không nói gạt người, ta nhận được tin, đám người Bạch Thì Trung đã hạ lệnh tập nã người. Cho nên ta mới sửa lại thời gian, để người thoát khỏi Tuần san sớm hơn, đến lúc đó, tự sẽ có người gánh tội thay, không liên quan tới người nữa.

Nhược Bằng tiên sinh làm việc này thật sự là hơi quá.

Hắn vẫn cho là Chu Huyền là người sống phóng túng, ăn chơi trác táng, không hiểu chuyện, không ngờ y cũng nhìn ra huyền cơ trong đó.

Chu Huyền nói xong, liền cắt khế ước đi, ngoắc tay ra hiệu một tùy tùng đưa đến phủ Khai Phong giữ gìn.

Mà Triệu Kham thì hứng trí kéo tay Ngọc Doãn nói chuyện.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng hưng phấn:

- Tiểu Ất, ngày hôm trước ta đào tạo đội đá cầu đã đánh bại đội của Thập Bát di nương.

- Thật sao?

- Ha ha, Thập Bát di nương nghĩ chắc đội đá cầu của dì sẽ thắng sao, không ngờ lại bị thua 11:0.

Lúc ấy dì tức đến mức suýt rơi nước mắt, vẫn là a nương giúp dì mới vào được ba cầu, nếu không..hắc hắc, sẽ còn thảm hại hơn.

Lúc này Ngọc Doãn đã bình ổn lại.

Nghe Triệu Kham nhắc đến trận đá cầu liền bàn luận về những chuyện đá cầu.

Hai người nói rất say mê, bên Chu Huyền cũng đã an bài thỏa đáng.

- Hoàng Thái Tôn, việc đã giải quyết xong, nên về sớm đi.

- Ủ, vậy ta về trước. Tiểu Ất, hai ngày nữa ta sẽ tiếp tục tới tìm người học đàn. A nương nói sau này không phải đến Hạ Kiêu Viên nữa mà đến nhà người học đàn, được không? Còn nữa, người phải dẫn ta đi Ngõa Tử xem não nhiệt, không được nuốt lời đấy. Ủ, còn nữa, ta đã nắm giữ ba mươi sáu loại điều khiển, nhưng người vẫn thiếu ta năm chiêu đấy. Đến lúc đó phải dạy ta vài chiêu phác pháp mới được.

Thật ra Triệu Kham cũng rất có thiên phú học đàn.

Trước đây sở dĩ không học vào là vì trong nội tâm cậu còn tồn vài mâu thuẫn. Mà nay mâu thuẫn đã giải được thì thiên phú lại nổi bật lên.

Ngọc Doãn mỉm cười, liên tục gật đầu.

Hắn đứng lên tiễn Triệu Kham ra khỏi phòng khách, đang định cáo từ thì bên ngoài viện lại nghe những tiếng hỗn loạn vọng đến.

- Phủ Khai Phong tập nã tội phạm quan trọng, người không có phận sự lập tức rời khỏi.

Người phủ Khai Phong tới nhanh vậy sao?

287. Chương 286: Hoàng Công Tử, Hoàng Thái Tôn ? (2)

Ngọc Doãn ngẩn ra, đang định ra ngoài thì Chu Huyền ngăn lại, hạ giọng nói:

- Tiểu Át cứ đi theo bọn họ, nhiều nhất là ba ngày sẽ được ra. Về phần người trong nhà đã có ta bảo vệ rồi, tuyệt đối sẽ không sao.

Khế ước đã ký rồi, còn muốn bắt bỏ tù sao?

Ngọc Doãn trước tiên ngẩn ra, khi nhìn vẻ mặt Chu Huyền thì chợt hiểu.

Chu Huyền trợ giúp hẳn việc này chắc là có một mục đích.

Về phần là mục đích gì, Ngọc Doãn nghĩ mãi cũng không rõ.

Lúc này, đám người Yến Nô cũng thất kinh, may mà An Đạo Toàn thấy rõ tình hình liền trấn an nằng.

Cửa viện mở ra, sai dịch phủ Khai Phong đã tới cửa.

Ban trưởng đi đầu lại là người quen, chính là giải soa La Cách lúc trước từng cùng Ngọc Doãn đưa cha con La Tứ Lục tới Thái Nguyên,

- Tiểu Át, đắc tội rồi...Ta vừa nhận được lệnh cấp trên nói Tiểu Át người phạm tội, hôm nay lại là ca trực của ta, vốn ta không muốn đi nhưng lệnh cấp trên khó vi phạm, đành phải mời Tiểu Át người chịu thiệt một thời gian, kính xin Tiểu Át chớ trách tội.

Ngọc Doãn đang định nói thì đã thấy Chu Huyền đi tới.

Y thì thăm bên tai La Cách, La Cách lập tức lộ vẻ kích động.

- Người chỉ là nghe lệnh làm việc, nghe giọng điệu vừa rồi của người hình như có giao tình với Tiểu Át. Cho nên ta tin tưởng, người quả quyết sẽ không làm khó Tiểu Át, đúng không?

- Đúng vậy, đúng vậy!

- Nếu đã vậy, ta an tâm rồi...Mới vừa rồi Tiểu Át cũng nói sẽ không để người khó xử, vậy thì sẽ để hẳn đi theo người một chuyến. Chỉ có điều sau khi trở về hãy chuyển lại lời hôm nay ta nói: Nếu Tiểu Át ở phủ Khai Phong bị mất một cọng tóc, tự có người sẽ đến tìm bọn họ gây phiền toái.

- Tiểu nhân hiểu!

La Cách toát mồ hôi, lén lút nhìn Triệu Kham đứng bên Ngọc Doãn, liên tục gật đầu.

Rõ ràng Chu Huyền đã nói ra thân phận của Triệu Kham.

Mà dù Chu Huyền không nói, chỉ dựa vào thị vệ đại nội ở cửa sân cũng đủ làm cho La Cách chú ý.

- Tiểu Át cứ đi đi, để xem kẻ nào muốn làm khó Tiểu Át.

Lúc này Ngọc Doãn mới yên tâm.

Có Hoàng Thái Tôn Triệu Kham, thì trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có ai dám làm gì hắn. Bỏ tù ư? Thật ra không phải là chuyện lớn gì cả. Ngay cả Tô Đông Pha cũng từng bị nhốt đó sao, hắn cần gì phải lo lắng?

Có Chu Huyền và Triệu Kham ở đây, hơn nữa lại có quan hệ với Tiểu Khôn, hẳn bị nhốt ở Phủ Khai Phong cũng sẽ không có chuyện gì.

Không chừng...

Ngọc Doãn đảo con người, đột nhiên nảy ra ý hay.

Hắn đến bên Yến Nô, thì thầm bên tai nàng:

- Cứu Nhi tử, lát nữa phái người đến báo cho Đại Lang để hắn hiểu rõ về tình trạng hiện nay. Ta ở bên ngoài vẫn có tai mắt, có tin tức gì sẽ lập tức báo ta biết.

- Tiểu Át ca...

Tuy nói có đám người Chu Huyền ở đây nhưng trong lòng Yến Nô vẫn có chút không yên lòng.

Bàn tay thon mềm của nàng nắm chặt tay Ngọc Doãn không chịu buông làm An Đạo Toàn phải bước tới khuyên bảo một hồi, nàng mới buông tay ra.

- Tiểu Át ca, đắc tội!

Giọng điệu La Cách vô cùng cung kính không dám có chút sơ suất.

Tiểu Át đã không còn là Ngọc Tiểu Át lúc trước đi Thái Nguyên cùng gã uống rượu nói cười rồi.

Ngọc Doãn nay có thanh danh, có thực lực. Ít nhất chỉ tính lực lượng của Ngọc Doãn trong phố xá cũng đủ cho La Cách cảm thấy sợ hãi. Chớ đừng nói chi là không ngờ Ngọc Doãn này lại có quan hệ với Hoàng thái tôn. Với tầng quan hệ này, một La Cách nhỏ nhoi như y sao có thể ứng phó được, cho nên thái độ của y vô cùng cung kính.

- Vậy thì vất vả ca ca.

Ngọc Doãn theo La Cách, cất bước đi ra đình viện.

Ngõ Quan Âm đèn đuốc sáng trưng, mười mấy sai dịch mang theo cái cùm bằng gỗ và xích sắt đứng ở trong ngõ.

Thấy Ngọc Doãn đi ra, một sai dịch mang theo xích sắt định khóa Ngọc Doãn lại, lại bị La Cách một cước đá văng...

- Không biết phân biệt, nhân vật như Tiểu Át ca, sao có thể khóa hắn lại được?

Sai dịch hoảng sợ, không dám làm gì nữa.

Mà Ngọc Doãn thì cười nói với La Cách:

- Ca ca không cần như thế, nếu không hợp quy củ, khóa lại cũng không sao.

La Cách trừng mắt:

- Sao Tiểu Át ca lại nói vậy? Ta tuy chỉ là ban trưởng, nhưng chút việc này vẫn đảm đương được. Tiểu Át ca không làm khó dễ ta, sao ta lại làm Tiểu Át ca khó coi? Hơn nữa, đại lao phủ Khai Phong kia cũng không trói giữ được Tiểu Át, tương lai ta còn phải nhờ Tiểu Át chiếu cố nhiều hơn.

- Nhị Thập Lục ca, vì sao để bọn họ đưa Tiểu Át đi?

Trên đường quay về Hoàng cung, Triệu Kham không kìm nổi hỏi.

- Thật ra chỉ là một việc nhỏ, Tiểu Át ca lại không hề phạm tội, chỉ cần đuổi bọn chúng đi là được.

Chu Huyền nghe vậy cười chua xót.

- Nếu không như thế, ta sao có thể nắm Tuần san trong tay?

- Hả?

- Tuy nói Tiểu Ất đã giao Tuần san cho Hoàng Thái tôn, nhưng vẫn còn Lý Đại Lang ở đó.

Thập Nhị tỷ nói, Hoàng Thái Tôn cần phải hoàn toàn nắm giữ Tuần san trong tay, Lý Cương, Lý Nhược Bằng tuy là trung lương nhưng lại không thể để họ tham gia vào. Cho nên phải nhân cơ hội này đuổi Lý Đại Lang đi. Nếu không bỏ tù Tiểu Ất ca, ta sao có thể thành công? Đuổi được Lý Đại Lang, đương nhiên Cao Tam Lang sẽ biết nên lựa chọn như nào, đến lúc đó Tuần san mới thật sự thuộc về Hoàng Thái Tôn.

Triệu Kham nghe vậy nhần mày.

- Nhưng làm thế thì thiệt thòi Tiểu Ất quá.

- Nếu Hoàng thái tôn cảm thấy Tiểu Ất thiệt thòi, sau này đền bù lại là được. Nghe nói, thúc tổ Tiểu Ất mưu tìm bỏ thân Dịch Công Lang cho hấn, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà vẫn chậm chạp chưa xử lý. Nếu Hoàng thái tôn có lòng thì không ngại thúc đẩy một chút, Tiểu Ất có bỏ thân, sẽ không gặp phải tình cảnh như hôm nay nữa.

- Dịch công lang?

Trong giọng điệu của Triệu Kham mang tia bất mãn.

- Tiểu Ất có bản lĩnh, sao có thể làm Dịch công lang?

Xem ra vị Hoàng Thái Tôn này không hài lòng với việc bỏ thân Dịch Công lang cho Ngọc Doãn.

Chu Huyền nghe vậy cười khỏ.

Thân phận Dịch công lang quả thật không cao, nhưng cũng thật sự là khó có được. Giống như Chu Huyền, dù là em họ Thái Tử phi, xuất thân vọng tộc nhưng cũng chỉ bỏ thân Bình Nghĩa Lang bát phẩm, đứng thứ 46 trong Võ Tán quan, thậm chí còn không cao hơn chức vị Dịch Công Lang của Ngọc Doãn. Dù sao, Dịch Công lang cũng là một bỏ thân Văn Tán Quan.

- Tiểu Ất không tham gia khoa cử, lại không có xuất thân. Có thể được chức vị Dịch Công lang cũng là thiên ân mệnh mong cuốn cuộn rồi. Nếu không có thúc tổ hấn là Diên Sơn tiên sinh, và do đám người Lý Cương đặc cử thì ngay cả Dịch Công Lang cũng khó mà có được. Thân phận này thật ra không thấp, Hoàng Thái Tôn còn muốn cao hơn sao.

Nào ngờ Triệu Kham bĩu môi.

- Tiểu Ất là sư phụ của ta, sao có thể chỉ làm một Dịch Công lang thôi? Sau khi về ta sẽ nói lại với a nương. Ít nhất cũng phải là một Văn Lâm Lang mới không bôi nhọ thân phận của Tiểu Ất.

Ừm, sẽ như vậy, sắc mệnh một Văn Lâm Lang cho Tiểu Ất, nếu a nương không đồng ý, ta sẽ đi tìm a ông.

Chu Huyền nghe vậy tức thì bối rối.

- Hoàng Thái tôn không thể kinh động Thập Nhị tỷ và Quan gia. Nếu Hoàng Thái tôn chỉ bảo như vậy, để ta an bài là được. Ngày mai ta đi tìm người nghĩ cách an bài thỏa đáng cho Tiểu Ất.

- Nhị Thập Lục ca, là người nói đó nhé.

- Ta đảm bảo sẽ không bôi nhọ thân phận Tiểu Ất.

Ngọc Doãn thân phận gì?

Dù là Chu Huyền cũng không biết nói gì. Nhưng Chu gia y nay là người nhất hệ của Thái tử, Triệu Kham lại là Hoàng Thái tôn, đã có chỉ bảo, đương nhiên y sẽ hết sức làm việc. Dù hiện tại y chỉ là Võ Tán quan bậc thứ bốn mươi sáu thì cũng phải nghĩ cách an bài thỏa đáng cho Ngọc Doãn.

Văn Lâm Lang, sau năm Chính Hòa thứ sáu, định Văn Tán Quan bậc thứ ba mươi ba.

Triệu Kham nghe xong lúc này mới hài lòng.

Là Hoàng thái tôn, nếu người bên cạnh ngay cả một Văn Lâm Lang cũng không an bài được, vậy thì còn gì là Hoàng Thái Tôn nữa?

Tuy nhiên cậu cũng biết việc này khá phiền phức. Nếu cậu ra mặt, đương nhiên dễ làm, nhưng lại khiến người ta dễ mượn cớ, cho nên cậu mới nói như vậy là để ép Chu Huyền gật đầu. Đừng nhìn Chu Huyền địa vị trong nhà không cao, nhưng dựa vào thân phận con cháu Chu gia của y, chắc chắn không khó lắm.

Thậm chí để Chu Huyền ra mặt còn hơn là Triệu Kha ra mặt.

Văn Lâm lang, văn Lâm lang...

Chu Huyền khẽ xoa thái dương, thầm cười khổ: Tiểu Ất, ta lợi dụng người, thì cũng phải trả giá.

Cuộc mua bán này người chẳng bị thua thiệt chút nào!

288. Chương 287: Tính Toán Tường Tận

- Tiểu Ất bị phủ Khai Phong bắt đi rồi!

Lý Dật Phong đầy giận giữ nhìn Lý Cương và Lý Nhược Thủy.

Đêm đã khuya, ngoài phòng gió nổi lên.

Lý Cương và Lý Nhược Thủy nhìn nhau, trên mặt không hện mà cùng cười, nhẹ nhàng vuốt cằm nhưng không ai nói gì cả.

- Phụ thân, để đạt việc lớn mà cha không câu nệ lễ tiết sao?

Lý Dật Phong đột nhiên nổi điên gào lên:

- Tiểu Ất coi con như huynh đệ, nhưng hiện tại con lại bán rẻ bằng hữu của mình.

Sắc mặt Lý Cương nghiêm trọng, trong mắt lộ vẻ áy náy nhưng rồi lại biến mất không còn gì.

- Đại lang, người đừng trách phụ thân người, thật ra chúng ta làm vậy là tốt cho hần thôi. Ngọc Tiểu Ất hần có tài đức gì mà quản lý tuần san. Dù chúng ta không hành động thì với lực ảnh hưởng của Tuần san các người, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác tính kế cướp đoạt. Mà nay trên triều đình thanh âm nghị hòa nhiều hơn, chúng ta muốn chủ chiến cũng không ai chịu nghe.

Chỉ có thể nắm giữ tuần san trong tay chúng ta mới có thể làm cho Quan gia nghe được tiếng nói của chúng ta, mới xoay chuyển được xu thế suy tàn trên triều đình.

Có lẽ người cảm thấy như vậy là bất công với Ngọc Ất, nhưng trên thực tế cũng là suy nghĩ cho tương lai của hần. Với xuất thân của hần mà muốn được bổ thân Địch Công lang ư? Dù được Diễn Sơn tiên sinh đặc biệt đề cử, sợ là cũng khó mà thông qua được. Làm như vậy cũng là muốn tốt cho hần. Chỉ cần hần đồng ý giao tuần san ra thì lập tức sẽ được bổ thân, từ nay về sau cũng xem như là có tiền đồ...

Lý Dật Phong nhìn Lý Nhược Thủy như quái vật.

Từ trước tới nay, y vẫn luôn coi Lý Nhược Thủy là danh sư danh sĩ, trong thâm tâm cực kỳ kính trọng người này.

Nhưng giờ khắc này, Lý Dật Phong lại cảm thấy Lý Nhược Thủy vô cùng bỉ ổi xấu xa.

Rõ ràng là các người bày mưu tính kế với Tiểu Ất nhưng lại tỏ ra là quang minh chính đại, nói là muốn tốt cho Tiểu Ất... Một lũ dối trá!

Lý Dật Phong vô cùng chán ghét Lý Nhược Thủy.

Đối với chuyện phụ san, lúc ban đầu Lý Dật Phong cũng không đồng ý.

Y rất hiểu tâm tư Ngọc Doãn, cũng biết nếu thật sự đăng những bài kia lên chắc sẽ đẩy lên những phong ba.

Kết quả xui xẻo nhất vẫn là Ngọc Doãn.

Nhưng Lý Nhược Thủy cũng thế, Lý Cương cũng vậy, lại cho rằng Tuần san không thể để Ngọc Doãn nắm giữ nữa. Tuần san Thời Đại Đại Tổng nhất định phải do mình nắm giữ mới tốt. Dù là lúc trước Lý Dật Phong cũng là người tham gia đầu tư đầu tiên, nhưng chung quy phân lượng vẫn chưa đủ, muốn nắm giữ hoàn toàn Tuần san trong tay thì còn phải do Cao Nghiêu Khanh, Chu Huyền đồng ý nữa mới được. Nhưng chỉ cần để một mình Ngọc Doãn ra đi là được, bởi vậy từ lúc Lý Nhược Thủy bắt đầu tham gia viết bài đăng ở Tuần san thì đã không ngừng giới thiệu người vào làm biên tập trong Tuần san.

Đám người Chu Mộng Thuyết cũng là người theo phái chủ chiến, đi theo cùng con đường với Lý Nhược Thủy.

Mặc dù bài viết có ít sắc bén hơn nhưng quyền quyết định trước sau vẫn nằm trong tay Ngọc Doãn, khiến Lý Nhược Thủy vô cùng bất mãn.

Cũng chính nguyên nhân này mà đã thúc đẩy Lý Nhược Thủy quyết định đoạt lấy quyền nắm giữ Tuần san Thời đại Đại Tổng.

Sau khi thương nghị với Lý Cương, lại thấy sứ đoàn người Nữ Trục đến, yêu cầu Đại Tổng cắt nhường ba trấn, Lý Cương thấy đây là thời cơ tốt nhất. Chỉ cần lợi dụng thêm chút là có thể gây ra rối loạn lớn, rồi từ đó đẩy Ngọc Doãn ra khỏi Tuần san.

Lúc ban đầu Lý Dật Phong cũng không đồng ý, nhưng cuối cùng không vượt qua được sự khuyên bảo của đám người Lý Nhược Thủy Lý Nhược Hư.

Cộng thêm thái độ Lý Cương vô cùng kiên quyết khiến cho Lý Dật Phong cuối cùng quyết định nghe theo.

Mà Lý Dật Phong quyết định, Cao Nghiêu Khanh cũng không thể ngăn cản được. Kết quả là dưới sự xúi giục của đám người Lý Nhược Thủy, Lý Dật Phong cuối cùng đồng ý theo chủ ý của bọn họ. Tuy rằng khi Ngọc Doãn chất vấn, Lý Dật Phong tỏ vẻ không vấn đề gì, nhưng thật ra trong lòng vô cùng thống khổ. Y thậm chí hiểu chuyện này đã xảy ra rồi, giữa y và Ngọc Doãn sẽ đi theo con đường khác nhau, sau này có lẽ còn trở thành kẻ địch. Từ bằng hữu biến thành kẻ địch, trong lòng Lý Dật Phong vô cùng rối rắm.

Đám người Bạch Thì Trung làm việc không hẳn là không có sự thúc đẩy của Lý Cương.

Buổi tối Lý Dật Phong đứng ở ngõ Quan Âm trơ mắt nhìn Ngọc Doãn bị phủ Khai Phong bắt đi, trong lòng lại vô cùng áy náy.

- Phụ thân, con muốn rời khỏi Đông Kinh.

Lý Dật Phong im lặng hồi lâu rồi quyết định.

- Hả?

- Con không muốn tiếp tục ở lại kinh thành nữa, hãy cho con ra ngoài để rèn luyện được không?

Lý Nhược Thủy nhăn mày lại, đang định mở miệng khuyên bảo Lý Dật Phong thì đã thấy Lý Cương ngăn gãi lại.

- Con muốn đi đâu?

- Không biết, có lẽ là đi phương bắc đi, kính xin phụ thân thành toàn.

Lý Cương nhắm mắt lại, sau một lúc lâu thở dài, hạ giọng nói:

- Ta biết trong lòng Đại ca khổ sở, dù sao cảm giác phản bội bạn tốt cũng không dễ chịu gì. Tuy nhiên con phải suy nghĩ kỹ càng, con sắp đỗ tiến sĩ trường Thái học rồi, nếu lúc này rời khỏi thì chẳng khác gì kiểm cưỡi ba năm đốt một giờ. Ngày sau muốn trở về ta cũng khó mà giúp con được, con vẫn muốn đi sao?

- Con ý đã quyết.

- Đại Lang...

Lý Nhược Thủy mở miệng.

Nhưng gã vừa mới mở miệng đã bị Lý Dật Phong chặn ngang.

- Ta biết hành động hôm nay của tiên sinh là vì bách tính Đại Tống. Nhưng phản bạn cầu vinh không phải điều ta mong muốn. Trước đây ta đã có lỗi một lần rồi, nhưng Tiểu Ất hẳn không hề so đo, nay ta lại lần thứ hai phản bội Ất, ngày khác gặp nhau cũng khó mà đối mặt, trong lòng càng thêm áy náy.

Về phần để Ất rời khỏi, ta không tham dự vào nữa. Ta không muốn gặp hấn, càng không có mặt mũi nào gặp hấn, kính xin tiên sinh thứ lỗi.

Lý Nhược Thủy cắn môi, sau một lúc lâu không nói được gì.

Thái độ của Lý Dật Phong đã vô cùng rõ ràng, có khuyên nữa y cũng không hồi tâm chuyển ý.

- Nếu Đại ca đã quyết, ta không khuyên con nữa. Vài ngày trước Chiêu phủ sứ Hà Bắc Trương Sở từng gửi thư cho ta, muốn ta đề cử mấy người trợ giúp. Đại ca muốn lên phía bắc, thì hãy đi làm việc đó đi. Trương Chiêu phủ có con trai là Danh Hiến cùng tuổi với Đại ca, làm Tri trại Tác Khẩu, nay vẫn còn thiếu một văn tri trại, không biết con có bằng lòng đi đến đó đảm đương hay không? Nếu con bằng lòng, cha sẽ gửi thư cho Trương Chiêu phủ.

Tri trại là quan viên tuần kiểm đời Tống. Chức năng gần giống trạm kiểm soát của cơ quan công an đóng tại hương trấn ở hậu thế.

An ninh một huyện đời Tống chia làm Lệ huyện úy và Tuần kiểm, cả hai đều cùng cấp.

Huyện úy là chức vụ từ Cửu phẩm, cũng không hề kém tri trại. Điểm khác biệt là huyện úy trị huyện thành, mà tuần kiểm sát ở xã. Có thể nhiều trại một huyện cũng có thể là một trại một huyện, cụ thể căn cứ vào tình hình địa phương mà định.

Tác khẩu mà Lý Cương nói tên đầy đủ là Tác khẩu trại, đóng ở phủ Chân Định, thuộc sở hại của Chiêu phủ sứ Hà Bắc.

Mà loại quân trại này thường phân biệt tri trại văn võ.

Văn tri trại làm chính, Võ tri trại làm phó, đặc biệt phụ trách mang binh.

Hoa Vinh trong Thủy Hử truyện là một Võ tri trại. Tính phẩm bậc cũng hợp với thân phận hiện nay của Lý Dật Phong.

Y là Thái học sinh, mặc dù chưa đỗ tiến sĩ nội xá nhưng có thể thông qua quan hệ của Lý Cương mà đạt được thân phận bổ ẩm. Ít nhất cũng được một chức Võ tán quan Tu Võ Lang. Với quan giai Võ tán quan bát phẩm, đảm nhiệm tri trại thực quyền cứu phẩm, cũng không thiệt thòi cho Lý Dật Phong.

Hai gò má Lý Dật Phong giật giật, khom người nói:

- Nguyên theo chỉ bảo của phụ thân.

Lý Cương gật đầu nói:

- Con đã quyết định như vậy thì hai ngày nữa đi phủ Chân Định báo danh với Trương Chiêu phủ đi.

Sắc mặt Lý Dật Phong không chút thay đổi, xoay người đi ra ngoài.

Lý Nhược Thủy không kìm nổi hỏi:

- Bá Kỷ, ông thật sự muốn Đại Lang đi Chân Định sao?

Lý Cương cười khổ nói:

- Nhược Băng không nhận ra Đại ca ta chủ ý đã định rồi sao.

Chuyện này dù ý ban đầu của ta và người đều muốn tốt, nhưng với nó mà nói lại không phải thế. Nếu cưỡng ép nó ở lại Đông Kinh, chỉ sợ sớm muộn cũng xảy ra chuyện không hay. Chẳng bằng để nó đi phủ Chân Định, có Trương Sở quan tâm, cũng sẽ không có trở ngại gì.

Lại đáng tiếc, nếu năm sau nó có thể đỗ tiến sĩ nội xá, có lẽ sẽ mưu tìm một chức Dịch công lang cho nó.

Lý Nhược Thủy gật gật đầu, không có khuyên nữa.

- Chỉ có điều lần này Đại Lang đi, ai sẽ đi khuyên Ngọc Ất?

- Chuyện này lại phải cần Nhược Băng tốn tâm tư rồi. Thật sự không được thì ta đành phải vác mặt gì này đi khuyên Ngọc Ất thôi.

Lý Nhược Thủy lộ vẻ áy náy.

- Nếu không phải do ta đưa ra chủ ý này thì đã không làm chậm tiến độ của Đại Lang rồi.

Lý Cương nghiêm mặt:

- Việc ta và người làm đều vì Đại Tổng. Nếu ngay cả việc này mà Đại Lang cũng nhìn không thấu, thì sao có thể làm việc lớn trong triều. Đại trưởng phu có cái nên làm có cái không nên làm, có lẽ sẽ bất công với Tiểu Ất, nhưng lại có lợi cho Đại Tổng ta. Nhược Băng đừng hổ thẹn, đợi ngày sau ta sẽ để Đại ca rời khỏi Tuần san, để lệnh huynh xử lý.

Đại lao phủ Khai Phong,

Đây là lần thứ hai mình ngồi tù! Tái sinh chưa tới nửa năm thì đã hai lần vào tù rồi. Lần trước là ở thành Khả Đôn, còn lần này..

Ngọc Doãn đột nhiên thở dài, hơi có chút tự giễu.

Lúc trước, thúc tổ từng bảo mình để ý đám người Lý Nhược Thủy, tuy rằng hắn nghe nhưng thật sự không để trong lòng. Hiện tại thì thật sự thúc tổ dự đoán trúng rồi. Không lâu trước đó, Lý Cương Lý Nhược Thủy là những người mà hắn cực kỳ kính trọng, nhưng con người tốt xấu làm làm việc thủ đoạn thật sự không liên quan đến nhau, hắn nhớ kiếp trước từng xem một bộ phim, trong đó có một lời kịch: tham quan phải gian, thanh quan còn phải gian hơn. Nếu thanh quan ngay thẳng như trên điện ảnh và TV vậy thì sao đối phó được với tham quan?

Cho nên làm việc thủ đoạn và phẩm hạnh không liên quan đến nhau.

Những danh thần, trung thần, năng thần...khi làm việc còn phải âm mưu quỷ kế, ác độc, thủ đoạn hơn với những tham quan, ác quan.

Lúc ban đầu Ngọc Doãn cảm hận Lý Cương và Lý Nhược Thủy.

Nhưng sau khi bị bắt, hắn đã thay đổi suy nghĩ.

Phái chủ chiến hiện nay vẫn luôn thất bại. Quan gia không muốn đánh, thì dù kêu gào phải đánh cũng vô dụng. Dù là bọn họ có nắm Tuần san trong tay thì có thể thay đổi được Hoàng đế Huy Tông sao?

Nếu thật như thế thì sẽ không có sự kiện mối nhục Tĩnh Khang rồi.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn ngược lại có chút cảm thông với đám người Lý Cương.

Bên ngoài cửa lao có tiếng bước chân vọng đến.

Lãnh Phi mang theo một hộp thức ăn và một vò rượu đi vào.

- Ất ca thứ tội, nơi này điều kiện không tốt lắm, khiến ca ca chịu thiệt rồi.

Mới vừa rồi Tam ca còn đặc biệt tới tìm ta, bảo ta phải chiều cổ ca ca. Chẳng lẽ chỉ có hần biết quan tâm ca ca, ta thì không chắc? Ta đã chuẩn bị chút rượu nhạt, kính xin ca ca chớ ghét bỏ. Lát sẽ có người mang lò sưởi tới để ca ca tránh bị cảm lạnh, để Cửu Nhi tỷ không trách cứ ta.

Nói xong Lãnh Phi mở cửa lao.

Lãnh Phi nay đã không làm giải soa (quan sai thời cổ chuyên áp tải phạm nhân hoặc vật phẩm) nữa mà đã là đội trưởng nhà lao.

Về phần đi cửa nào? Ngọc Doãn cũng không hỏi, nhưng chắc chắn là có liên quan tới Tiểu Khôn.

Tâm trạng hần nhẹ nhõm đi nhiều, không còn áp lực như lúc mới vào đại lao nữa.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn mỉm cười.

289. Chương 288: Cắt Bào Đoạn Nghĩa

Đối với Lý Dật Phong mà nói, hai ngày nay giống như một sự dày vò.

Sau khi Ngọc Doãn bị giam vào đại lao Khai Phong, cuộc sống của y bỗng nhiên cũng xảy ra biến hóa.

Ở trong nhà, cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước, cả người gần như nhanh chóng sụp đổ! Cũng khó trách, hành vi quy tắc mà Lý Dật Phong tuân theo nhiều năm, lập tức bị phá vỡ không còn. Cho dù ở trong nhà, vẫn cảm thấy có người chỉ trở y.

Loại chuyện này, đối với Lý Cương, Lý Nhược Thủy kinh nghiệm quan trường nhiều năm mà nói, cũng không đáng là chuyện gì.

Giống như vị chủng tộc người da đen Martin Luther King ở hậu thế nói: vì mục đích cao thượng mà không từ thủ đoạn.

Với những người Lý Cương, Lý Nhược Thủy mà nói, tất cả việc làm của bọn họ không có pha nửa chút lòng riêng, hoàn toàn là vì Đại Tổng, vì mưu đồ hạnh phúc cho bá tính. Về Ngọc Doãn, có lẽ là sự bất công với hần, có lẽ hần rất đau xót, nhưng so với đại cuộc, lại đáng là gì? Vả lại, cho Ngọc Doãn một bỏ thân Địch công lang, cũng xem là bồi thường cho Ngọc Doãn rồi.

Chỉ là Lý Cương lại không để mắt đến một chút tuổi tác của Lý Dật Phong

Lý Dật Phong đang độ tuổi huyết khí phương cương, rất xem trọng nghĩa khí bằng hữug.

Trước đây, y đã có một lần bán đứng Ngọc Doãn. Bây giờ lại bán đứng lần nữa, đã tạo sự ảnh hưởng rất lớn cho Lý Dật Phong, khó có thể lường được.

Ngày thứ hai Ngọc Doãn bị giam vào đại lao phủ Khai Phong, Bảo tĩnh quân tiết độ sứ là Chúng Sư Đạo đến Đông Kinh!

Vốn đám người Lý Nhược Thủy định đi gặp Ngọc Doãn, lại không ngờ Chúng Sư Đạo đến nên đã thay đổi chủ ý đi đến thăm hỏi.

Dù sao Chúng Sư Đạo lần này vào kinh là vì thương nghị chuyện tam trấn Thái Nguyên mà đến.

Đám người Lý Nhược Thủy gây ra động tĩnh lớn như vậy, nói toạc ra cũng chính vì tam trấn Thái Nguyên này, ai nặng ai nhẹ, suy nghĩ là biết. Nếu Chung Sư Đạo cũng tán thành cắt nhượng ba trấn Thái Nguyên, vậy đám người Lý Nhược Thủy trước giờ làm đủ mọi việc đều vô ích.

Tình huống này thật giống như trước trận chiến Xích Bích trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Đông Ngô là đánh là hàng tranh luận không ngớt, kết quả Chu Du từ Sài Tang đến, lập tức gây nên cục diện làm các bên chú ý. Có phần tương tự, đương nhiên, luận danh vọng, luận sức ảnh hưởng, Chung Sư Đạo đều không thể sánh bằng Chu Du. Nhưng gây nên không ít người quan tâm, đám người Lý Nhược Thủy tự nhiên chiếm được tiên cơ.

Cùng lúc đó, Hoàng đế Huy Tông lệnh Tần Cối làm sứ tiết, phụ trách tiến hành đàm phán với sứ giả Kim quốc Tiêu Khánh.

Nói là đàm phán, nói trắng ra là kéo dài thời gian...

Lý Cương thấy Lý Dật Phong uể oải không phấn chấn, trong lòng cũng cảm thấy áy náy.

Đêm đó, ông viết một bức thư cho Chiêu phủ sứ Hà Bắc là Trương Sở, nói rõ tình hình với Trương Sở, khẩn cầu Trương Sở chiếu cố cho.

Lý Dật Phong nhận được thư, không nói hai lời, liền quyết định sáng sớm hôm sau lên đường.

- Đại ca sao đi vội vậy?

- Nếu Đông Kinh đã không có chuyện của ta, vậy thì sáng sớm ngày mai đi Chân Định.

Thái độ Lý Dật Phong vô cùng kiên quyết, Lý Cương thấy khuyên không được cũng không dài dòng nữa.

Sáng sớm hôm sau, Lý Dật Phong dắt một con ngựa, bên cạnh còn dẫn theo mấy tên tùy tùng, sau khi thỉnh an Lý Cương, cáo từ đi ra cổng lớn Lý phủ.

Sắc trời chưa sáng, còn có chút đen kịt.

Lý Dật Phong cưỡi lên ngựa, đi không được bao xa, liền có người lớn tiếng hô gọi:

- Lý Đại Lang, huynh hãy đứng lại.

Theo giọng nói nhìn qua, Lý Dật Phong sắc mặt nhất thời đen lại.

Đã nhìn thấy mấy người từ chỗ khúc quanh phía trước đi ra, ngăn cản đường đi.

Một người cầm đầu rõ ràng chính là Trần Đông, còn bên cạnh Trần Đông còn có Trương Trạch Đoan, cùng với mấy gã Thái Học Sinh đi theo.

- Thiếu Dương...

Lý Dật Phong thẹn thùng cười, xoay người xuống ngựa.

Y vừa đi hai bước, lại thấy Trần Đông khoát tay, quát lớn:

- Lý Đại Lang, người đứng lại.

- Thiếu Dương, huynh đây là...

Trần Đông mặt không biểu tình, chăm chú nhìn Lý Dật Phong một hồi, đột nhiên cười:

- Lý Đại Lang, ta có một tin tốt cho ngươi, nói không chừng ngươi nghe rồi, sẽ không vui. Tin tức này chính là Nhị Thập Lục Lang đã quyết định đuổi mấy người Lý Nhược Thủy, Chu Mộng Thuyết và Từ Quỹ, từ nay về sau, tuần san thời đại Đại Tống sẽ không đăng bất cứ bài gì của Lý Nhược Thủy nữa.

- Sao?

- Rất kinh ngạc có phải không?

Lý Dật Phong trước là kinh ngạc, liền chột nói:

- Sao lại có thể... Nhị Thập Lục Lang có quyền gì đuổi bọn Chu Tam Lang?
- Đương nhiên là có quyền, Nhị Thập Lục Lang bây giờ chính là chủ biên của tuần san thời đại Đại Tổng.
- Có một việc, người sợ là không ngờ tới, Tiểu Át mấy ngày trước đã chuyển nhượng tuần san thời đại Đại Tổng sang danh nghĩa Hoàng Thái Tôn. Bây giờ chủ nhân của tuần san thời đại Đại Tổng chính là sản nghiệp dưới danh đương kim Hoàng Thái Tôn. Hoàng Thái Tôn đã chuyển tuần san thời đại Đại Tổng cho Nhị Thập Lục Lang xử lý, cũng nói rõ, nhất định phải đuổi đám người Lý Nhược Thủy, làm cho tuần san duy trì công chính.

Các người mưu tính tường tận, rốt cuộc vẫn là công dã tràng.

Nhưng không biết tin tức này Lý Đại Lang nghe rồi phải chăng sẽ cảm thấy vui mừng?

Sắc mặt của Lý Dật Phong lập tức trở nên vô cùng khó coi.

- Thiếu Dương...
 - Đừng gọi tên của ta, ta không đảm đương nổi hậu ái của Lý nha nội người.
- Hôm nay đến, một là có lời nói với người, hai cũng là được Trương cô nương nhờ vả, có lời nói cho nha nội biết.

Lý Dật Phong nghe xong, trong lòng lập tức trầm xuống.

Không chờ y mở miệng, thì thấy Trần Đông lật tay lộ ra một con dao găm, vung lên áo bào, cắt lấy một mảnh vạt áo.

- Trần Đông tuy xuất thân hàn hân, cũng biết đại trượng phu có cái nên làm cái không nên làm. Ta với người quen biết Tiểu Át đã lâu, cho tới nay, ta cũng đều đứng về phía bên Lý nha nội người. Lần trước, mấy người các người muốn ném bỏ Tiểu Át, Tiểu Át không có trách cứ, ngược lại tiếp tay thoát gỡ cục diện rối rắm cho các người, khổ tâm kinh doanh, mới có cục diện tuần san thời đại Đại Tổng bây giờ.
- Chỉ là...
- Trần mỗ có mắt như mù, không biết được lòng người.
- Từ nay về sau, Lý nha nội người đi đường Dương Quan của người, Trần Đông ta đi cầu Độc Mộc của ta, không qua lại nữa... Tình nghĩa của ta và người, giống như bào này, từ nay về sau tuyệt không liên can. Câu nói này không chỉ là Trần Đông ta nói, cũng là Trương cô nương nói.

Nói xong, Trần Đông xé chiếc áo bào, ném xuống đất.

Mấy Thái Học Sinh ở sau lưng cũng lần lượt làm theo hành động của Trần Đông, cắt bào đoạn nghĩa với Lý Dật Phong, mặt cang lộ ra vẻ khinh thường.

Mấy Thái Học Sinh này cũng là bằng hữu của Trần Đông trong Thái Học.

Chỉ là xem dáng vẻ của bọn họ bây giờ lại xấu hổ quen biết với Lý Dật Phong

Lý Dật Phong ngẩng ngốc đứng ở đó, nhìn thấy mấy người Trần Đông nghênh ngang rời khỏi, trong đầu trống rỗng.

Hơn nửa ngày, y mới tỉnh táo lại, vội xoay người muốn về nhà, nhưng đi mấy bước, lại đột nhiên dừng lại...

Nhìn cổng lớn Lý phủ xa xa đóng chặt, trên mặt Lý Dật Phong lộ ra vẻ phức tạp.

Thật lâu sau, y đột nhiên mỉm cười.

Bình tĩnh ngộ lắm lắm:

- Như vậy cũng tốt, Lý mỗ ở trong thành Đông Kinh không vướng bận nữa.
- Công tử, có cản trở về bẩm báo lão gia không?

Lý Dật Phong lắc đầu, hạ giọng nói:

- Lúc trước cha và bọn họ luôn muốn tính kế hại Tiểu Ất, lại không nghĩ đến kết quả, chính là công dã tràng. Chuyện của bọn họ làm thì để bọn họ tự gánh chịu, nếu ta đã thoát thân, thì không muốn trở về.

“Đúng vậy, trở về làm gì?”

Để tiếp tục liên thủ với cha con bọn họ, hợp mưu tính kế Ngọc Doãn ư?”

Trần Đông lúc này nói vô cùng rõ ràng, Ngọc Doãn đã chuyển nhượng tuần san thời đại Đại Tổng cho Hoàng Thái Tôn Triệu Khâm.

Lý Dật Phong thân là con cháu nhà quan, đương nhiên rõ Hoàng Thái Tôn bây giờ là tình hình gì, y là con trai độc nhất của Triệu Hoàn, càng được Quan gia thương yêu, tuần san thời đại Đại Tổng nếu rơi vào trong tay Triệu Khâm, có nghĩa là rơi vào tay hoàng gia.

Đám người Lý Cường, Lý Nhược Thủy muôn vàn tính toán, không ngờ cũng công dã tràng.

Cho dù bây giờ trong tay Lý Nhược Thủy có được phần chuyển nhượng của Lý Dật Phong, nhưng so sánh vốn đầu tư của Chu Huyền và Ngọc Doãn thì hoàn toàn nhỏ bé không đáng kể, Tuần san thời đại Đại Tổng lại cũng danh xứng với thực.

Nghĩ đến đây, Lý Dật Phong dắt ngựa đến, vịn yên leo lên.

- Trời sắp sáng rồi, chúng ta đi!

Giữ lúc nói, y giờ roi đánh ngựa đi.

Mấy tùy tùng người xem ta, ta nhìn người, nhìn nhau một lát, liền mỗi người lên ngựa, theo sát Lý Dật Phong đi.

Cùng lúc đó, đại lao phủ Khai Phong.

Ngọc Doãn đang luyện quyền trong lao, chợt thấy Lãnh Phi dẫn Dương Tái Hưng vội vàng đi tới.

- Ca ca, huynh vẫn còn tâm tư luyện quyền à.

Ngọc Doãn ngẩn ra, liền cười nói:

- Khúc không rời miệng, quyền không rời tay... xung quanh không có chuyện gì, không luyện quyền thì làm gì?

Dương Tái Hưng liếc nhìn Lãnh Phi một cái, Lãnh Phi thức thời lùi qua một bên.

- Tối qua tiểu Thất đưa đến tin tức, Lý Quan Ngư và Đường Cát gặp nhau ở lầu Nhạc Phong.

Nghe nói ngay sau đó đã lập tức liền tìm Chu Thành giúp đỡ. Ta thật vất vả mới hỏi thăm được tin tức, Lý Quan Ngư đó không biết tại sao, lại muốn hại tính mạng ca ca. Y tìm Đường Cát, nói là muốn Đường Cát tối nay động thủ, lấy mạng ca ca trong đại lao.

Vốn cho là Ngọc Doãn sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Nào biết, Ngọc Doãn nghe xong lời nói của Dương Tái Hưng, lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

- Ca ca, chẳng lẽ huynh không kinh ngạc?

- Kinh ngạc? Tại sao phải kinh ngạc?

Ngọc Doãn cười, liền ngồi xuống.

Ở trong lao một ngày hai đêm, Ngọc Doãn ngoại trừ luyện công ra, càng là suy nghĩ vấn đề.

Hắn biết thân phận của Lý Quan Ngư, cho nên cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ. Lần trước, Lý Quan Ngư chính là có ý hại mình, chỉ là vì có đám người Tiêu Khánh ngăn trở. Nhưng sở dĩ Tiêu Khánh xem trọng Ngọc Doãn, chính là vì tuần san thời đại Đại Tổng. Bây giờ Ngọc Doãn bị giam vào đại lao, ảo diệu trong đó có lẽ người bình thường không nhìn thấu, nhưng sao có thể che giấu được con mắt của Tiêu Khánh? Người này nếu là người chuồng quản gián điệp, tất nhiên có chút đạo hạnh.

Ngọc Doãn mất đi tuần sang thời đại Đại Tổng, cũng làm Tiêu Khánh mất đi hứng thú.

Cho nên y muốn lấy mạng Ngọc Doãn, chỉ sợ là để khơi mào mâu thuẫn nội bộ Đại Tổng.

Dù sao, Ngọc Doãn là quân cờ trong của phái chủ chiến và phái nghị hòa, nhìn có vẻ như chẳng đáng gì nhưng nếu thật xảy ra chuyện, nhất định có tranh chấp.

- Ông ta... định hại ta như nào ?

- Điều này lại không rõ lắm... nhưng An thúc phụ nói đơn giản là đầu độc hoặc là ám sát.

Đại lao phủ Khai Phong tuy là canh phòng nghiêm ngặt, nhưng chỉ là đối với người mình thường, nhưng trong mắt đám người như Đường Cát thì lại chẳng đáng gì.

- Chính xác là động thủ ban ngày?

- Chính xác!

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Sau một lúc lâu, hần đột nhiên mở mắt ra, hạ giọng nói:

- Đại Lang, người bảo tiểu Thất tiếp tục để mắt tới Đường Cát và Lý Quan Ngự cho ta.

Giờ người hãy lập tức trở về, bảo Cửu Nhi tỷ lập tức mang đến một trăm ngàn lượng.

- Có tình hình gì, ta sẽ bảo Lãnh Phi liên lạc với các người. Trước khi chưa có nhận được tin tức của ta, nhất định không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Dương Tái Hưng nghe xong ngẩn ra, chợt đứng lên nói:

- Ca ca yên tâm, Đại Lang hiểu.

290. Chương 289: Giác Tử Môn

Bắt đầu vào mùa đông, thời tiết hay thay đổi.

Sau giờ Ngọ liền rơi xuống một trận bão tuyết lông ngỗng, kéo dài gần một canh giờ, cuối cùng dừng lại.

Thành Khai Phong sau tuyết rơi lộ ra một nguồn khí lạnh, do bão tuyết lông ngỗng, làm người qua lại trên đường phố trở nên thừa thớt rất nhiều.

Trời dần dần tối.

Đường Cát ăn cơm xong, cất bước ra khỏi nhà.

Trên đường lớn Hưng Quốc Tự vắng tanh, không thấy một bóng người.

Chân dẫm lên lớp tuyết đọng xộp mềm, Đường Cát nhất thời tâm tình khoan khoái.

Sau khi ăn cơm đi bộ một trăm bước đã thành thói quen của Đường Cát. Vì không được chân pháp, cho nên công phu trì trệ không tiến bộ, trước sau không thể đột phá cảnh giới tông sư. Trong lúc ngẫu nhiên, lão theo một đạo sĩ phá vỡ đạo quan, học một bộ thuật dưỡng sinh, sau này liền si mê không ngừng, càng say mê với đạo kinh, ngược lại cũng mò ra một bộ pháp dưỡng sinh độc đáo.

Tuy là không thể giúp lão đột phá sự tắc nghẽn bình cảnh, nhưng có ích cho việc tu luyện của lão.

Người đến bốn mươi, đã không thể dựa vào khả năng gân cốt nữa, cộng thêm năm trước luyện tập không đạt, cũng tổn thương nguyên khí, cần thuật dưỡng sinh này để từ từ điều dưỡng. Mấy năm nay, hiệu quả tuy không rõ ràng lắm, nhưng cũng có chút tác dụng, làm Đường Cát càng không có cách nào dứt bỏ. Ít nhất, trước khi lão không có tìm được chân pháp đột phá bình cảnh, thì phải dựa vào công pháp này tiếp tục tu luyện...

Đi trên con đường vắng, trong đầu Đường Cát lại nổi lên cảnh tượng hôm qua.

Lý Quan Ngư tìm tới lão, nói là xin lão ra tay giải quyết Ngọc Doãn!

Trước đó, Đường Cát cũng đã từng có ý nghĩ này.

Nhưng lão cũng biết, Ngọc Doãn xưa không bằng nay, muốn dùng sức mạnh thì độ khó rất lớn.

Đặc biệt là nhân mạch của hắn cũng làm Đường Cát cảm thấy có chút lo lắng. Nhưng Lý Quan Ngư nói cho lão biết, Ngọc Doãn và đám người Lý Cương trở mặt, đã trở thành kẻ bị vứt bỏ rồi. Hơn nữa, hắn còn phải đắc tội với đương kim Thái Tử Bạch Thị Trung, thân đang vui lầy trong lao tù.

- Đường tiên sinh, đây là cơ hội tốt nhất.

Đùng thấy bọn Lý Cương trở mặt với Ngọc Doãn, nhưng lại cho Ngọc Tiểu Át một thân phận Ấm bổ. Theo ta biết, chỉ cần Ngọc Tiểu Át rút khỏi tuần san thời đại Đại Tổng thì hắn sẽ được bổ thân Dịch Công Lang. Áo diệu bên trong này cần ta nói nhiều, nghĩ chắc Đường tiên sinh cũng rõ. Một khi hắn làm Công dịch lang, Đường tiên sinh muốn động đến hắn nữa sẽ không dễ dàng.

Thằng nhãi này có tài đức gì?

Hắn một không có công danh, hai không có xuất thân, nhưng vận khí lại rất may mắn được làm Dịch công lang!

Đường Cát lão ở Ngũ Long Tự dốc sức phục vụ nhiều năm, bây giờ cũng chỉ là một Võ tán quan cấp hạ ban rong năm mươi ba cấp quan võ tán, bổng lộc thấp nhất, thậm chí còn không có bổng lộc. Nếu không phải Đường Cát kinh nghiệm dày dặn, hơn nữa cùng làm mấy chuyện lớn nên mới có mức bổng lộc này, bằng không ngay cả cấp bậc hạ ban cũng không có được. Nghĩ tới đây, Đường Cát thật là hâm mộ, lại tức giận.

Hơn nữa đã không có được chân pháp đó, Ngọc Tiểu Át cũng đáng chết!

Chớ đừng nói chi là Lý Quan Ngư dùng chân pháp đó làm mối nhử, làm Đường Càng càng khó cự tuyệt.

- Đường tiên sinh hà tất lo lắng không có chân pháp?

- Thúc phụ ta từng nói, Ngọc Tiểu Át trước đây vốn không có bản lĩnh gì, đột nhiên trở nên lợi hại, trong chuyện này tất nhiên có chân pháp của Chu Đồng truyền thụ. Chỉ là trước đây chân pháp đó cũng không ở trong tay Ngọc Tiểu Át, chỉ cần hắn chết rồi, thì chắc chắn sẽ có cách lấy được chân pháp đó. Đường tiên sinh từng giúp Ngọc Tiểu Át, tới lúc đó thúc phụ gia ra tay giúp đỡ, Chu Yến Nô kia cũng làm không được chuyện, tất nhiên sẽ chấp tay dâng lên chân pháp. Ha ha, tới lúc đó tiên sinh sẽ trở thành tông sư trong tầm tay.

Lời nói này của Lý Quan Ngư thật nói đúng tâm can của Đường Cát.

Cũng chính là nguyên nhân này làm Đường Cát hạ quyết định tiêu diệt Ngọc Doãn...

Chỉ là Ngọc Doãn bây giờ ở đại lao phủ Khai Phong, muốn giết hắn, cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Thằng nhãi này bây giờ có chút rất khôn khéo, quan hệ rất tốt với trên dưới phủ Khai Phong, muốn giết hắn, quả thật cần Lý Bảo âm thầm giúp đỡ mới được. Đường Cát chân đạp trên đất tuyết xốp, trong đầu lại nghĩ ngợi làm thế nào đối phó Ngọc Doãn.

Cứng chọi với cứng, trước sau không phải thượng sách.

Lúc trước ta có thể độc chết cha của ngươi, bây giờ cũng có thể lập lại chiêu cũ.

Chỉ là, điều này cần Lý Bảo phối hợp mới được. Nếu chẳng may độc không chết người, ta hãy ra tay cũng không muộn!

Ừ, cứ quyết định như vậy đi.

Vậy thì đi tìm Lý Quan Ngư thương nghị, xem chuyện này cụ thể phải làm thế nào.

Thật sự không được...

Đường Cát nhả đầu chau mày, đột nhiên dừng lại, xoay người đi ngược lại.

Xa xa, tiếng chuông Hưng Quốc Tự truyền đến.

Đường Cát đột nhiên cảm thấy một cảm giác sờn tóc gáy, cả người toát lạnh, trong nháy mắt một nguồn khí lạnh từ sống lưng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Tai nghe thấy tiếng dây cung vang lên, một mũi tên nhọn hoắt gào thét bay tới, nhanh như tia chớp.

Bản năng của người luyện võ làm Đường Cát vội nghiêng người tránh né. Chỉ là trên mặt đất có tích tụ tuyết, Đường Cát lão đảo không trụ vững, thân thể liền ngã lên đất. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Đường Cát giơ tay chống đỡ lên đất, làm tư thế muốn đứng dậy.

Cũng chính trong thời khắc này, đồng tuyết bên đường trước mặt bỗng nhiên sụp mở ra, một cái bóng đen đã bổ nhào tới trước.

Người đến cũng không nói, tay cầm đao liền nghiêng nghiêng chém tới. Đường Cát hét to một tiếng, tay co lại, thân thể phù phù liền ngã trong tuyết, lăn một vòng lật người định đứng dậy, tiếng dây cung vang lên, từ trong góc lại bay ra một mũi tên nhọn, đột nhiên đến làm Đường Cát khó có thể tránh né. Lão ngay lập tức sử dụng chiêu thiên cận trụ, thiết bản kiêu, thân thể ngã về phía sau. Mũi tên gần như là sượt qua người lão, vút bay lên không. Lão vừa mới thẳng người lên thì một cái bóng đen xông đến, cầm một cây đại thương, múa lên, đầu thương ảo diệu biến hóa ra mấy đường hoa thương đâm tới liên tục.

- Các người là ai!

Những cú đâm liên tiếp làm Đường Cát hải hùng, không kịp được quát lớn hỏi.

Chỉ là người đàn ông cầm thương đó lại không lên tiếng, đại thương trên dưới lật bay, giống như giao long xuất thủy.

Còn người cầm đao trước đó lúc này cũng nhào lên. Đường Cát tuy nói là một Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự, nhưng đối mặt hai người bất thành linh đến ám sát thì cũng tay chân luống cuống. Nhưng công lực của Đường Cát dấu sao cũng thâm hậu, hai ba hiệp liền ổn định trận tuyến. Bị người giết chặt vật như vậy, nhưng sau khi Đường Cát được xưng là Nội Đẳng Tử thì đây là tình huống mà lão chưa từng gặp qua.

Trong lòng lão đột nhiên giận dữ, quơ tay liền bắt lấy đại thương của đối phương

- A?

Chính ngay giây phút lão đoạt lấy đại thương, lại lập tức cảm thấy không ổn.

Chỉ thấy người đó nhún chân, trong miệng hét to một tiếng, đại thương run lên, lập tức sinh ra một nguồn lực hùng hồn. Đường Cát muốn buông tay đã không kịp nữa, trong lòng không khỏi kinh hãi vạn phần... Công lực của người này rõ ràng không kém hơn Lý Bảo.

Nhưng vấn đề là, ta chọn đám người đó khi nào?

Đường Cát tự nhận mình ngày thường khiêm tốn, rất ít kết oán với người khác.

Đương nhiên, nếu kết oán, vậy lão liền sẽ không nhân từ nương tay, không đũa tận giết tuyệt đối phương thì sẽ không bỏ qua.

Nhưng trong thành Khai Phong này, ở đâu ra loại nhân vật này?

Ngay giây phút lão sững sốt, người cầm đao lao người lên bổ tới, một đoản đao hình thù quái lạ trong tay, phát ra hàn quang phun ra nuốt vào hóa thành một đường đao vân quỷ dị, lật chuyển đến. Đường Cát trong

lòng hoảng hốt, trong miệng hét to một tiếng, tránh đoản đao đó, thân hình bỗng nhiên dán vào trong ngực người cầm đao đó, đồng thời ngay sau khi kinh đao trên đại thương truyền đến thì lão sai bước hung hăng đánh lên thân người cầm đao.

Chỉ nghe tiếng âm trầm đục vang lên, người đó kêu lên một tiếng trầm đục, nghiêng ngả lão đảo lui lại sau.

Khăn đen trên mặt cũng theo đó rơi ra.

Dưới ánh sáng tối mờ, Đường Cát nhìn rõ tướng mạo của người đó, không khỏi ngẩn ra.

- Ngọc Tiểu Át...

Lão ngẩn ra, lại phân thần

Bên kia, đại hán cầm thương đâm chân nhảy lên, đại thương hung hăng đâm đến, Đường Cát lại muốn tránh né, nhưng không kịp nữa, bị mũi đại thương đâm thấu bả vai, máu tươi ầm nóng phun tung tóe lên mặt Đường Cát, lão đau đớn kêu thảm một tiếng, nhưng cũng kích phát tính hung hăng của lão. Lão lập tức lấy tay bắt lấy cán thương đâm vào bả vai đó rồi hét lớn một tiếng muốn phát lực bẻ gãy

Nhưng ai không ngờ, trên đại thụ bên cạnh đột nhiên hiện ra một cái bóng nhỏ nhắn.

Một thanh bồng trong tay lập tức chất một cái, trúng ngay vào bả vai của Đường Cát. Gậy này quả là dùng đủ đường lực, nhanh chóng đánh vỡ bả vai của Đường Cát. Còn Ngọc Doãn nhân cơ hội đánh tới, đâm lệch qua vào cánh tay của Đường Cát, hung hãn xuyên vào ngực của Đường Cát.

Đường Cát hét to một tiếng, hất bả vai đựng bay Ngọc Doãn ra ngoài.

Thanh Bát Tử Điều lại đâm sâu vào ngực lão, không đợi Đường Cát phản ứng lại, đại hán dùng thương đột nhiên buông tay, một tay nắm chặt chuôi đao, thuận thế kéo xuống. Một tiếng xoạt vang lên đã lập tức mở ngực bẻ bụng Đường Cát, máu chảy khắp cả đất.

Nói thì chậm, lúc đó lại nhanh

Từ mũi tên thứ nhất bắn ra đến khi Đường Cát bị rách ngực bẻ bụng, thậm chí không đến hai mươi lần thở

Đường Cát mở to hai mắt nhìn, thẳng tắp ngã vào trong đồng tuyết, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ mặt đất...

- Cửu Nhi tỷ, đi.

Ngọc Doãn rống to một tiếng, liền nhìn thấy người tay cầm lăng bồng sáu cạnh nhanh chóng đi tới, một tay đỡ Ngọc Doãn.

Cùng lúc đó, đại hán cầm thương đó một tay cầm thương, một tay xách đao cũng đến trước mặt Ngọc Doãn, cúi người xuống công Ngọc Doãn lên lưng, ba chân bốn cẳng chạy. Lúc này đã tối rồi, người trên đường gần như không có bóng dáng, trong màn đêm, mây đen quay cuồng, dường như đang nổi lên một trận bão tuyết. Ba người chạy thẳng ra hai cửa hẻm, rất nhanh liền tới bên cạnh cầu Hưng Quốc Tự.

Lãnh Phi từ dưới cầu chạy đến, đỡ Ngọc Doãn.

- Tiểu Át ca, chuyện đều làm xong chưa?

- Làm phiền ca ca bận tâm, đã làm xong rồi...

- Vậy thì nhanh trở về, một lát nữa là thời gian kiểm tra ngục... Cửu Nhi tỷ, Đại Lang mau trở về đi, bên này có ta lo, sẽ không để Tiểu Át ca xảy ra việc gì đâu.

Người tay cầm lăng bồng sáu cạnh giật mảnh vải đen che mặt, rõ ràng chính là Yến Nô.

Thì ra, lúc Ngọc Doãn biết Đường Cát muốn xuống tay với hắn, liền bảo Yến Nô cầm một trăm quan cùng Lãnh Phi mua hai canh giờ. Trận tuyết lớn bất thành linh kéo đến, nên việc hắn phục kích Đường Cát càng tăng thêm mấy phần nắm chắc.

Nhưng mặc dù như vậy, Ngọc Doãn vẫn muốn Dương Tái Hưng tìm được Phong Huống, cầm đến cây cừu cùng ba thạch.

Nếu không có hai mũi tên của Dương Tái Hưng làm Đường Cát loạn chân tay, hành động lần này cũng chưa chắc có thể thuận lợi. Nhưng hợp ba lực lượng của lực sĩ cấp chín, mới giải quyết được Đường Cát, còn Ngọc Doãn bị Đường Cát đánh bị thương, võ công của người này quả thật là rất lợi hại.

Đối với Lãnh Phi mà nói, Đường Cát là ai, cũng không quan trọng.

Quan trọng là...y nghe La Cách nói, Ngọc Doãn qua lại với Hoàng Thái Tôn

Mà phủ doãn phủ Khai Phong mới nhậm chức chính là đương kim Thái tử, nên cho dù không có một trăm quan của Ngọc Doãn đưa đến, y cũng biết phải lựa chọn thế nào.

Chết một Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự thì đáng là gì?

Dù sao không gây tới trên người mình, Lãnh Phi ẽ coi như không biết gì hết.

Hưng Quốc Tự cách đại lao phủ Khai Phong cũng không xa lắm, nên không lâu thì Lãnh Phi và Ngọc Doãn đã chạy về trong lao.

- Ca ca, hãy tạm nghỉ, chuyện trong đại lao, ta tự sẽ thu xếp.

Ngọc Doãn hạ giọng nói:

- Lại làm phiền ca ca.

Lãnh Phi liền nói không dám rồi rời khỏi nhà lao. Ngọc Doãn từ trong ngực móc ra một viên nội tráng đan nuốt, lúc này dựa vào tường chậm rãi ngồi xuống.

Tảng đá lớn trong lòng cũng buông xuống theo.

Hắn nhắm mắt lại, một lát sau đột nhiên cười, tự lẩm bẩm nói:

- Đường Cát xong rồi, tiếp theo, nên xử lý Lý tú tài người như nào đây?

291. Chương 290: Hay Là Người Bị Người Ta Gạt Rồi ?

Lúc đêm, gió nổi lên.

Đến khoảng giờ Hợi, tuyết rơi nhiều, mãi đến giờ dần mới dừng lại.

Thành Khai Phong trong sáng sớm, tuyết trắng bao bọc, trắng lè vô ngần. Hai người bán hàng rong đang đẩy chiếc xe, men theo bờ đê sông Biện. Sáng sớm vắng vẻ, hai người bán hàng rong đi một mội, dừng lại ở bên đường, một người trong đó từ trên xe lấy ra một túi lương khô, lấy ra một cái bánh bột, há to mồm cắn. Người còn lại lại đi tới bên đường, muốn ngồi xuống nghỉ một cái. Nào biết, vừa đi hai bước, dưới chân lão đảo, nặng nề ngã lên đóng tuyết.

Người bán hàng rong đó chửi ầm lên:

- Mẹ thằng nào cản chân của ông.

Người bán hàng rong bên cạnh đi lên, từ trong ngực móc ra một hộp quẹt đánh lửa chiếu lên đất, liền nhìn thấy trong đồng tuyết đó lộ ra một cánh tay. Người bán hàng rong ngẩn ra, vội thu dọn bánh bột, gọi người bán hàng rong ngã sấp đến, hai người vội vàng dọn đồng tuyết động ra, lại thấy phía dưới đồng tuyết đó là một thi thể, dưới ánh lửa hiện ra vẻ trắng bệch.

Hai người bán hàng rong sợ đến mức thét chói tai, đặt mông ngồi phịch lên đất.

Khắp bầu trời sông Biện truyền đến một tiếng sợ hãi:

- Giết người rồi, giết người rồi!

Trong đại lao biệt phủ Khai Phong, ẩm áp dễ chịu

Lãnh Phi bảo người đưa đến một cái lò lửa ở cửa lao, còn căn dặn ngục tốt nấu cháo mạch. Ngọc Doãn liền ngồi ở cửa lao, uống cháo, ăn bánh bao nóng hổi, nhìn vô cùng nhàn nhã.

Trong đại lao phòng đối diện, mấy tên lưu manh co rút ở trong góc, không ngừng nuốt nước miếng.

Bánh bao là bánh bao của cửa hiệu bánh bao Lý gia bên cạnh Đô đình dịch, da mỏng nhân to, nước luộc rất nhiều, cắn một cái, thì thấy nhân thịt bóng mỡ mang theo mùi thịt nồng đậm. Cửa hàng bánh bao Lý gia này ở phủ Khai Phong có lịch sử mấy chục năm, danh tiếng không nhỏ, tổ truyền năm đời làm bánh bao, vô cùng nổi danh. Thậm chí ngay cả người Lạc Dương vì ăn một cái bánh bao này mà không tiếc ngồi xe vất vả chạy tới phủ Khai Phong thưởng thức. Một cái bánh bao liền hai mươi văn, nhưng thực khách này lại là liên tiếp không dừng.

Đối với những tên lưu manh này mà nói, hai mươi văn là giá trên trời.

Nếu đổi là người khác, bọn họ liền dám náo loạn lên, cướp bánh bao đó vào tay.

Nhưng đối diện Ngọc Doãn, bọn họ thật sự không dám! Đây là tân quý trong phố xá phủ Khai Phong, không phải những tên lưu manh bọn họ có thể trêu chọc vào.

Trời lạnh, ngửi thấy mùi của bánh bao, chỉ làm đám người trông mà thèm không ngừng.

Ngọc Doãn ngẩng đầu, nhìn dáng vẻ của mấy tên lưu manh đó, lập tức mỉm cười.

Hắn vẫy tay ra hiệu ngục tốt đến, đưa bánh bao trước mặt tới cửa ngục:

- Có thể gặp nhau ở đây, cũng xem là duyên phận.

- Bánh bao vừa ra lò, cùng ăn, mọi người đừng khách khí.

Bọn lưu manh do dự một chút, bạo gan đi lên cầm cái bánh bao lên hung hăng cắn một cái.

Nước canh nóng hổi làm gã thối thối, nhưng lại không chịu bỏ tay ra, có một người đi lên, người khác cũng chạy theo.

- Tiểu Át ca nhân nghĩa.

- Đúng vậy, từ lâu nghe nói Tiểu Át ca có tình nghĩa, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ngọc Doãn ha ha hỏi:

- Mấy người các huynh sao lại vào đây?

- Không giấu Tiểu Át ca, cũng là đánh nhau làm người khác bị thương nên bị bắt vào đây.

- Đúng vậy, bây giờ thật không giống như lúc trước, muốn kiếm ăn lại càng ngày càng khó... Tiểu Át ca không biết đó thôi, những kẻ bản hàn ngoài thành cũng không biết làm sao đột nhiên trở nên có nhiều tiền, không ngừng đến nội thành sinh sống. Những người này tụ tập một chỗ, thế rất lớn, bọn ta với bọn vô lại đó đánh nhau hai lần, cũng không phân thắng bại nhưng rồi lại bị bắt vào đây.

Ngọc Doãn đột nhiên dừng lại, kinh ngạc hỏi:

- Sao chỉ có các ngươi bị bắt?

- Còn không phải bọn vô lại đó dùng tiền...

Ngọc Doãn chau mày, trong lòng có chút cổ quái.

Tái sinh lâu như vậy, đối với tình hình trong phố xá phủ Khai Phong ngược lại hắn cũng có chút hiểu biết.

Trong thành ngoài thành phủ Khai Phong có thể nói là nước giếng không phạm nước sông, mọi người tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc, rất ít mò qua ranh giới này. Hắn không lẫn lộn phố phường, cho nên không rõ lắm tình trạng bây giờ, giờ nghe thấy mấy tên lưu manh nói, lại cảm thấy có chút quái dị...

Một đám lưu manh, ở đâu có nhiều tiền vậy?

Nếu là Tướng Môn Thần hoặc Trương Tam mặt rỗ đấu đá với những người này thì cũng có thể lý giải.

Nhưng vấn đề là Tướng Môn Thần và Trương Tam mặt rỗ không hay gây chuyện, lại càng không động dụng lực lượng quan phủ.

Vậy bên trong này nhất định là có vấn đề.

- Người tên gì?

Ngọc Doãn đột nhiên hỏi

Tên lưu manh ăn bánh bao trước tiên vội trả lời:

- Tiểu đệ tên Lâm Tam Lang, Tiểu Át ca có thể gọi tiểu đệ là tiểu Lam Lang là được.

Tiểu Tam?

Ngọc Doãn mỉm cười:

- Vậy phủ Khai Phong phán xử các người thế nào?

- Hả, giam mười lăm ngày, đánh mười trượng... Ha ha, chịu không nổi.

- Sau khi ra thì đến lò mổ Liền Kiều tìm ta, ta có chuyện muốn nhờ người làm.

- Tiểu Át ca sao nói như vậy, có gì cản dận cứ nói, bọn tiểu đệ cầu còn không được.

Một đám lưu manh tầng lớp xã hội thấp, không có chỗ dựa gì, như Ngọc Doãn tuy không phải nhân vật đầu tàu, kỳ thực so với nhân vật đầu tàu càng lợi hại hơn, luôn được bọn họ xem là chỗ dựa vững chắc. Chỉ là trước đây, bất hạnh không có cơ hội đầu nhập, không ngờ ngồi trong đại lao lại lập tức tạo được quan hệ với hắn. Mấy người Lâm Tam Lang đương nhiên vô cùng vui mừng, đồng thời còn cảm thấy mình thật may mắn.

Ngọc Doãn không dài dòng, ăn xong một bát cháo mạch, liền lui vào trong nhà giam.

Đêm qua ám sát Đường Cát, tuy lấy được tính mạng của Đường Cát, nhưng cũng bị thương... Đành xem thường một chiêu đó của Đường Cát, cũng là chứa kinh lực rất mạnh, nếu không phải Ngọc Doãn dùng Nội Tráng đan, gần đây lại vất vả luyện đại lực kim cương hộ thể thần lực, nói không chừng lực phủ ngũ tạng hắn bị trọng thương rồi. Tuy như vậy hắn vẫn là bị thương, nên ở trong nhà lao, bày tư thế Hồn Nguyên Thung, chậm rãi điều trị thương thế nội phủ.

Đúng lúc này chợt nghe cửa nhà lao loảng xoảng tiếng mở cửa.

Liền theo sau những tiếng bước chân hỗn độn truyền đến. Một đám sai dịch như sói như hổ xông vào trong lao, liền tới cửa phòng lao Ngọc Doãn.

Một người cầm đầu rất là lạ mắt.

- Ai là Ngọc Doãn?

- Chính là tại hạ

Người đàn ông thủ lĩnh đó trừng mắt nhìn, tay chỉ Ngọc Doãn, quay đầu hỏi:

- Xem cho rõ, tên này có thật là Ngọc Doãn không?

- Đúng vậy, hắn chính là Ngọc Doãn.

- Ta hỏi người, tối qua người ở đâu?

Ngọc Doãn nghe xong không kìm được cười:

- Soa gia, ta thân ở trong lao, đại lao phủ Khai Phong canh phòng nghiêm ngặt, ta không ở đây lại có thể ở đâu?

- A...

- Xảy ra chuyện gì?

Người đàn ông đó lại không có để ý Ngọc Doãn, đột nhiên quay đầu, nhìn những tên lưu manh ở đại lao đối diện, hỏi:

- Thằng nhãi này quả thật ở trong lao?

- Người nói cái gì vậy, không ở trong lao chẳng lẽ còn có thể bay ra ngoài sao?

- Gã này hồng đầu rồi, đừng để ý nó.

Mấy tên lưu manh không để ý thân phận người đàn ông đó, mồm năm miệng mười nói, trong lời nói lại mang ý trào phúng.

làm cho người đàn ông đó đỏ mặt tía tai, nhưng lại không biết trả lời thế nào.

Ngay lúc chờ đợi, Lãnh Phi từ bên ngoài đi vào:

- Mã ngu hầu, người ông cũng thấy rồi, lời cũng hỏi rồi, giờ có thể đi rồi... Ông tuy là Tương ngu hầu của Điện tiền ti, nhưng đại lao phủ Khai Phong không phải nơi ông có thể tự do ra vào.

Chuyện này ta trình báo Áp ti, chờ sau khi Phủ doãn tân nhiệm đến thì sẽ tự sẽ hỏi Điện tiền ti các người.

Mã Ngu Hầu này là người của Điện tiền ti?

Ngọc Doãn hơi sững sốt nhưng rồi cũng không để ý, xoay người sang chỗ khác.

Mã Ngu Hầu đầu tiên là do dự, chợt thay đổi bộ mặt tươi cười:

- Lãnh ban trưởng, hà tất lại như vậy, ta cũng chỉ là đến xem xem, tuyệt không có ý khinh nhục. Người cũng biết, Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự Đường Cát tối qua bị giết rồi, sáng sớm được người ta phát hiện thi thể.

Chuyện đã náo động cả Ngũ Long Tự, ta cũng là được người nhờ vả mới đến xem thử.

Bây giờ không sao rồi, cũng có thể trở về ăn nói... Lãnh Ban trưởng đừng trách, nếu có đắc tội, hôm khác bày rượu bồi tội với ban trưởng.

Giữa lúc nói chuyện, gã lén liếc nhìn Ngọc Doãn.

Lại thấy Ngọc Doãn vẽ mặt kinh dị:

- Đường thúc phụ đã chết rồi?

- Người...

- Ấy, nói ra Đường thúc phụ cũng là trưởng bối ta, lúc trước cùng phụ thân ta dốc sức hiệu lực ở Ngũ Long Tự. Lúc trước ta và Lý Bảo tranh đấu, may mắn Đường thúc phụ ra mặt tương hộ, mới tránh đi phiền phức... ông ấy, ông ấy, ông ấy... sao bị giết rồi?

Biểu tình trên mặt Ngọc Doãn không giống giả bộ.

Mã ngu hầu do dự một chút, cũng không dong dài với Ngọc Doãn, liền dẫn người vội vàng đi.

Lãnh Phi và Ngọc Doãn nhìn nhau, không ai nói gì.

Y đang định rời khỏi, lại nghe Ngọc Doãn nói:

- Tam ca đừng bước.

- Tiểu Át có chuyện gì?

Ngọc Doãn cười cười chỉ mấy người Lâm Tam Lang trong nhà lao:

- Bên ngoài trời đông giá rét, còn có tuyết rơi. Tuy nói trong phòng hơi lạnh nhưng mấy huynh đệ bên này cũng thật sự không thoải mái. Tam ca nếu có thể dàn xếp, thì mua giường nệm đến cho họ, thuận tiện thêm cái lò lửa, dù gì vẫn bị giam vài ngày, kéo lạnh đông cứng người mất.

Lãnh Phi ngẩng ra, kinh ngạc nhìn những tên lưu manh đó.

Lại thấy những tên lưu manh lộ vẻ cảm động, thậm chí trong mắt Lâm Tam Lang lóe ra lệ quang.

Lập tức y liền cười:

- Nếu ca ca căn dặn, đệ liền phải người sắp xếp... Ngoài ra, còn phải chúc mừng ca ca, hôm nay phủ doãn Khai Phong nhậm chức, sợ là trong một hai ngày ca ca có thể ra ngoài rồi. Ha ha, đến lúc đó đệ lại bày rượu đợi ca ca.

Lãnh Phi biết, Ngọc Doãn đã đứng về chiến tuyến với Hoàng Thái Tôn.

Mà phủ doãn Khai Phong mới nhậm chức lại là đương kim Thái tử Triệu Hoàn.

Kể từ đó, Ngọc Doãn sao lại có thể tiếp tục ngồi tù? Nói không chừng, hôm nay liền có thể ra ngoài.

Sau khi Ngọc Doãn nghe xong lập tức thở phào.

Mà mấy tên lưu manh đó lại sắc mặt cổ quái...

Từ trong lời nói của Lãnh Phi bọn họ nghe ra tư vị khác, tân nhiệm phủ doãn Khai Phong nhậm chức thì Tiểu Át ca liền có thể ra ngoài

Có ý gì?

Đây rõ ràng là đang nói Tiểu Át ca đứng về phía Phủ doãn Khai Phong.

Sớm nghe người ta nói, Tiểu Át ca ở quan phủ có môn lộ, bây giờ xem ra quả nhiên không giả.

Nếu đầu nhập vào dưới môn hạ Tiểu Át ca, chẳng phải là sắp phát tài rồi?

Mấy người sau khi nhìn nhau, trong mắt đều chớp động tinh quang, ánh mắt Lâm Tam Lang nhìn Ngọc Doãn cũng theo đó sinh ra biến hóa.

Có loại môn lộ này lo gì không phát tài!

Mã ngu hầu dẫn theo người từ đại lao phủ Khai Phong đi ra, sau đó liền phát tay bảo người rời khỏi.

Y dọc theo đường cái Hưng Quốc Tự bước nhanh đi rồi rẽ vào một đầu hẻm, lại men theo ngõ nhỏ bước vội mấy bước thì vào một tửu quán. Đang lúc trưa, trong tửu quán cũng không có khách gì, tẩu tẩu ở bên quầy rượu ngủ gật, nhìn có chút uể oải.

Lý Quan Ngự đang ngồi bên bàn rượu.

Mã ngu hầu bước nhanh về phía trước, đặt mông ngồi xuống:

- Lý tú tài, người nghe được tin tức ở đâu vậy? Tồi qua Ngọc Tiểu Át ở đại lao phủ Khai Phong, sao có thể chạy ra ngoài giết người? Người bảo đại lao phủ Khai Phong đó là giấy mỏng thôi sao? Có phải người muốn ta không được sống tốt không, nếu không phải hôm nay Tân phủ doãn Khai Phong nhậm chức thì ta đã bị tên Ban trưởng kia gây khó dễ rồi... Vả lại ta thấy Ngọc Tiểu Át đó sau khi nghe nói Đường Cát bị giết thì cũng rất kinh ngạc, thậm chí có chút bi thương. Lý tú tài, có phải người bị người ta lừa rồi không?

292. Chương 291: Mua Quan

Ánh nắng tươi sáng mang đến một chút ấm áp cho Khai Phong tuyết trắng xóa

Mã ngu hầu đã đi rồi, nhưng Lý Quan Ngự vẫn ngồi bên bàn rượu, ngậy ngốc nhìn rượu thức ăn trên bàn, lặng yên không nói gì.

Mới đầu nghe tin dữ của Đường Cát, phản ứng đầu tiên của Lý Quan Ngự chính là Ngọc Doãn làm.

Tuy Ngọc Doãn bị giam trong đại lao phủ Khai Phong, nhưng chính y có một loại trực giác Đường Cát chết trong tay Ngọc Doãn.

Nguyên nhân?

Y không nói ra được.

Giác quan thứ sáu của đàn ông có lúc cũng rất chính xác.

Lý Quan Ngự cảm thấy, Ngọc Doãn muốn giết Đường Cát cho dù là bị giam trong đại lao cũng không phải là không có khả năng.

Dù sao thế lực của Ngọc Doãn bây giờ ở phủ Khai Phong không nhỏ.

Hắn quan hệ thân thiết với trong phủ Khai Phong, trên dưới đều đã khai thông.

Từ Áp ti Tiểu Khôn đến quan lại nhỏ nha môn, ai không nhận được lợi ích của Ngọc Doãn? Nếu hắn thật sự muốn ra ngoài giết người cũng không xem là khó khăn, chỉ cần Ban trưởng trong lao phối hợp, thì có thể dễ dàng làm được. Lãnh Phi? Lý Quan Ngự không rõ, nhưng y lại hiểu Ngọc Doãn và Tuần bổ Ban trưởng phủ Khai Phong Thạch Tam qua lại rất thân. Có mối quan hệ này sao biết hắn và Lãnh Phi không có giao tình?

Bất luận nói thế nào, Ngọc Doãn là người phủ Khai Phong.

Mạng lưới quan hệ của hắn không phải Lý Quan Ngự có thể sánh bằng.

Cho dù y đã tìm được Mã ngu hầu nghe ngóng tin tức cho nhưng dù thế nào y cũng vẫn cho rằng Ngọc Doãn là hung thủ.

Chỉ là tại sao Ngọc Doãn muốn giết Đường Cát?

Điều này trước sau là một nghi vấn.

Chẳng lẽ nói là ai để lộ phong thanh, cho nên mới làm cho Ngọc Doãn hạ độc thủ? Nếu thật như vậy, chẳng lẽ mình cũng có nguy hiểm?

Nghĩ đến đây, Lý Quan Ngự giật nảy rùng mình một cái.

Y không biết ân oán giữa Ngọc Doãn và Đường Cát, nhưng bây giờ Đường Cát chết rồi, lại làm y chột sinh ra một loại sợ hãi khó hiểu...

Không được, không thể để Ngọc Doãn này sống sót!

Lý Quan Ngự hô đứng dậy, ném chút tiền đồng liền đi ra khỏi tử quán.

Ánh mặt trời chiếu lên người, ấm áp, vô cùng thoải mái.

Tuyết đọng trên mái hiên bắt đầu tan ra, nước tuyết theo mái hiên chảy xuôi xuống, làm mặt đất đột nhiên ẩm ướt. Gió rất nhẹ, lại mang ý lạnh đặc biệt của mùa đông, Lý Quan Ngự sợ run cả người, theo bản năng nắm chặt áo, cất bước đi ra ngoài.

Mới ra khỏi đầu hẻm, lại thấy ở phía trước đi đến một đám người.

Dẫn đầu rõ ràng chính là Yến Nô

Đám người Dương Tái Hưng theo phía sau, còn có một đám mỗ heo của lò mỗ Liền Kiều

Chỗ không xa, cửa đại lao mở ra, Ngọc Doãn cất bước từ trong đi ra, đám người Yến Nô tiếng reo hò, lập tức xúm lại.

Hoàng Tiểu Thất đang bưng cái chậu than, đứng ở cửa lao lớn tiếng hô:

- Tiểu Át ca, khoan đã khoan đã... bước qua chậu than, vận xui đi hết.

Ngọc Doãn vốn định đi thẳng ra khỏi cửa lao, nhưng bị đám người Hoàng Tiểu Thất làm như vậy không thể không dừng lại.

Lúc này, trên đường cái Hưng Quốc Tự đã có không ít người đi đường, thấy tình trạng vậy liền tụ tập ngoài cửa lao, hứng trí bưng bưng xem náo nhiệt.

- Chào Tiểu Át ca!

Có người hướng về phía Ngọc Doãn, lớn tiếng quát to.

- Tiểu Át ca, không biết Tuần san kỳ sau lúc nào có thể ra?

- Đúng vậy, Tiểu Át ca đừng sợ thẳng khốn đó, mọi người đều đứng bên huynh bên vực lẽ phải.

Cũng không biết là ai lén truyền ra tin tức Tuần san thời đại Đại Tổng là Ngọc Doãn một tay tạo nên. Càng có người vì nguyên nhân bỏ tù Ngọc Doãn quy kết lên người đám người Bạch Thì Trung, nói chính là vì Ngọc Doãn tiết lộ hành vi bán nước của đám người Bạch Thì Trung mới bị nổi khổ của lao ngục. Trong thành Khai Phong nhiều là hán tử tâm huyết, sau khi nghe xong liền khen ngợi Ngọc Doãn không ngớt. Sáng nay ở lầu Tang Gia, ít nhất có thuyết thư tiên sinh nói về Ngọc Doãn.

Đám người Lý Nhược Thủy trăm phương nghìn kế muốn đuổi Ngọc Doãn ra khỏi Tuần san thời đại Đại Tổng, lại không ngờ lại bỗng nhiên tạo thành thanh danh Ngọc Doãn cương trực không thôi.

Chỉ là Ngọc Doãn lúc này vẫn không rõ tình hình

Hắn thịnh tình không thể từ chối, cười ha ha bước qua chậu than, kéo theo những âm thanh ủng hộ.

Hắn tươi cười, hướng nhìn xung quanh, qua khóe mắt trong lúc vô ý quét qua Lý Quan Ngư đứng ở chỗ góc rẽ, nụ cười trên mặt lập tức ngưng trệ, nhưng rồi lại hồi phục lại dáng vẻ nụ cười lúc ban đầu. Hắn xa xa gật đầu với Lý Quan Ngư, lại thấy Lý Quan Ngư sắc mặt tái xanh hung hăng nhún chân, xoay người rời khỏi. Nhìn bóng lưng của Lý Quan Ngư, trong mắt Ngọc Doãn lại đột nhiên hiện ra một chút sát khí.

Thằng nhãi này không thể giữ lại.

Nói vậy trước kia Mã ngu hầu đột nhập vào trong lao chính là Lý Quan Ngư sai khiến.

Đừng thấy người này không hiển sơn lộ thủy, nhưng lại tụ tập lực lượng khá lớn, sau lưng y có người Nữ Trục chống lưng, mua chuộc rất nhiều người, ngay cả Tương ngu hầu của Điện Tiền Tư cũng bị y lôi kéo, đoán chừng còn có càng nhiều người bị y lôi kéo.

Gã này lôi kéo người thật là không phân biệt người.

Cư nhiên ngay cả Tương ngu hầu cũng muốn lôi kéo... Tương ngu hầu đó chỉ là võ quan chức bát phẩm mà thôi, cũng đáng được lôi kéo sao? Phải biết, Lý Quan Ngư y bất kể nói thế nào cũng là thân phận Thái Học sinh, nhưng bất kể thân phận như vậy có chút quá rồi.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn không khỏi lắc đầu.

Hắn vừa muốn xoay người cùng mọi người rời khỏi, đột nhiên nhớ tới một chuyện, dừng bước lại.

- Ca ca sao vậy?

Thấy Ngọc Doãn dừng lại, Hoàng Tiểu Thất ngạc nhiên hỏi.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ, đột nhiên vẫy tay:

- Đi tìm Phong Huống, hỏi thăm y một chút, lai lịch của Điện tiền ti họ Mã là lai lịch gì. Vóc người hẳn ta không cao lắm, rất rắn chắc, trên chân mày có một vết sẹo, bộ dạng có chút hung ác.

Hoàng Tiểu Thất ngẩn ra, vội vàng gật đầu:

- Ca ca yên tâm, đệ liền đi tìm Phong Huống.

- Tiểu Át ca, xảy ra chuyện gì?

Yến Nô không kìm được hỏi.

Ngọc Doãn cười:

- Không có gì, chỉ là nghĩ tới một số chuyện, cho nên bảo Tiểu Thất đi hỏi thăm một chút, không sao không sao, chúng ta về nhà thôi

- Về nhà thôi!

Nương theo Dương Tái Hưng hô một tiếng, mọi người reo hò, vây quanh Ngọc Doãn bước nhanh rời khỏi.

Ngày 18 tháng 10 năm thứ sáu Tuyên Hòa, Thái Tử Triệu Hoàn nhậm chức Phủ doãn Khai Phong

Cùng ngày, Hoàng đế Huy Tông bãi bỏ Ngự sử đại phu Phạm Tông Doãn, để Ngự sử Trung thừa Tần Cối lên thay thế. Sau đó, Tần Cối liền trở thành sứ giả Đại Tống, cùng người Nữ Trực triển khai một cuộc đàm phán gian khổ, mà chủ đề đàm phán chính là sở hữu ba trấn Thái Nguyên.

Ngày hôm đó Ngọc Doãn rời khỏi đại lao phủ Khai Phong.

Tổng biên Chu Huyền mới nhậm chức Tuần san thời đại Đại Tống liền phái người đi đến hẻm Quan Âm chúc mừng.

Cùng lúc đó, Thiện Ứng đề xuất khiêu chiến với Trần Hi Chân, hai người cùng Phó Thiếu Lâm, muốn quyết chiến ở Nam Thiên môn núi Thái Thất.

Yến Nô vốn định đi theo cùng, lại bị Trần Hi Chân cự tuyệt. Trần Hi Chân chỉ dẫn ba người Tề Long Đẳng, Dương Tái Hưng và Chu Phượng Sơn giáo đầu Địa Tự Phòng của Ngự Quyền quán đi núi Thái Thất. Dùng lời nói của Trần Hi Chân, người nhiều không có chỗ hữu dụng, ông đã liên lạc với chùa Thiếu Lâm, đến lúc đó sẽ phong tỏa Nam Thiên môn. Sở dĩ gọi Dương Tái Hưng đi theo là vì để Dương Tái Hưng mở rộng tầm mắt, Ngọc Doãn được Lỗ Trí Thâm chỉ dạy, đã có linh ngộ, còn Dương Tái Hưng là sư đệ của Trần Hi Chân, đương nhiên cũng không hề kém. Hơn nữa Trần Hi Chân nhìn thấy, con đường của Dương Tái Hưng đi hoàn toàn tương phản với Ngọc Doãn.

Trước đây Ngọc Doãn là quá nhẵn nhụi cho nên phải trải qua sự mài bóng của Lỗ Trí Thâm.

Còn Dương Tái Hưng lại quá thô thiển... Tuy nói Dương Tái Hưng cũng là đấu pháp trong quân, nhưng lại thiếu chút biến hóa. Lần này đi núi Thái Thất, đúng lúc có thể chỉ điểm một phen. Đối với điều này Ngọc Doãn ngược lại cũng không để tâm, chỉ cần dặn Dương Tái Hưng lưu tâm nhiều một chút.

Ngày thứ hai ra khỏi đại lao, vẫn trời trong nắng ấm.

Ngọc Doãn vốn định đi thăm viếng Hoàng Thường, ai biết Phong Huống lại vội vàng đến.

- Ca ca, huynh muốn đệ hỏi thăm Mã ngu hầu. Đệ hỏi thăm được rồi.

- Hả

- Mã ngu hầu đó nhậm chức không lâu, cũng là lần trước sau khi cấm quân gặp phải tập kích phạm vi lớn thì được bổ sung vào.

- Đệ nghe người ta nói, người này vốn là dưới trướng Tiết độ sứ Quảng Tế quân Tào Vinh, cũng không biết phạm chuyện gì mà bị đày đi trấn Linh Hà. Sau lại không biết làm sao có người ở trong bóng tối dùng tiền liền điều tới cấm quân, không lâu tiếp chưởng Tương ngu hầu.

Quảng Tế quân thuộc tây lộ Đông Kinh, trị thuộc Định Đào.

Ngọc Doãn nghe Phong Huống nói xong, tim đập mạnh.

- Loại tình huống giống như Mã ngu hầu có nhiều không?
- Có không ít!

Phong Huống cười nói:

- Lần trước cấm quân bị tập kích, có rất nhiều chức vụ bị bỏ trống, đệ cũng vì vậy mới làm Áp quan. Không đúng, thật sự không đúng!

Trong lòng Ngọc Doãn càng bắt đầu lo sợ.

Hắn có một loại hoang mang khó hiểu, hay là Lý Quan Ngự đó với cấm quân trước đây gặp tập kích có liên quan không?

Nếu thật là như vậy, trong cấm quân Đông Kinh, sợ là có không ít quân quan cấp cơ sở đã bị Lý Quan Ngự khống chế trong tay, nếu...

Ngọc Doãn nghĩ đến đây, giật nảy mình một cái lạnh run.

Phong Huống nói:

- Ca ca, chẳng lẽ xảy ra chuyện rồi?

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên đi tới cửa:

- Cửu Nhi tỷ, trong nhà còn có bao nhiêu tiền dư?

Yến Nô ở cửa, đang may vá quần áo.

Nghe thấy câu hỏi của Ngọc Doãn, sau khi sửng sốt một lát, liền nói:

- Trong nhà bây giờ còn có mấy ngàn quan.
- Lấy một ngàn quan đến.
- Hả?
- Mang đến hãy nói.

Yến Nô không hiểu Ngọc Doãn cần tiền để làm gì, nhưng nếu hắn cần tiền, cũng không hỏi nữa.

Nàng liền bảo Cao Thế Quang lấy từ trong hòm ngầm ra một rương bạc.

Ngọc Doãn đặt bạc trước mặt Phong Huống:

- Hiền đệ, cầm chút tiền này đi.
- Ca ca làm gì vậy?
- Tam Lang chó đẻ hiểm lắm, chút bạc này rất hữu dụng với ta và đệ. Ta nghe nói rồi, một Đô đầu cấm quân cần năm trăm quan.
- Ta biết đệ có môn lộ, cho nên muốn đệ cầm năm trăm quan đi một chuyến, mua chức Đô đầu.
- Tiền còn lại, ta muốn đệ giúp ta hỏi thăm một chút, với người như Mã ngu hầu có thể khống chế bao nhiêu quân tốt trong quân.

Phong Huống hoảng sợ:

- Ca ca ý muốn làm gì?
- Đệ chó đẻ hỏi nhiều chuyện này, chỉ cần lôi kéo những người đó để mua một chức Đô đầu là được.
- Chuyện khác ta tự sẽ chỉ dẫn cho đệ. Đệ và ta huynh đệ đã lâu chẳng lẽ cho rằng ta sẽ hại tiền đồ của đệ?

Phong Huống nghe thấy, lập tức cả mặt đỏ bừng.

- Ca ca sao nói lời này, chỉ cần ca ca căn dặn, lên núi đao xuống biển lửa, Tam Lang cũng không chau mày.

Ngọc Doãn lập tức cười to:

- Được được, huynh muốn đệ lên núi đao làm gì, xuống biển lửa làm chi? Huynh chỉ cần đệ làm một Đô đầu, theo dõi những người Mã ngu hầu đó cho huynh. Chuyện khác, đệ không cần hỏi nhiều, lúc nên biết, huynh tự nhiên cho đệ biết.

Phong Huống nghe xong, ra sức gật đầu.

- Nếu đã như vậy, Tam Lang liền nghe theo ca ca căn dặn.

Sau khi tiễn Phong Huống đi, Ngọc Doãn ngồi một mình trong phòng, nhắm mắt trầm tư

Yến Nô đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn:

- Tiểu Át ca, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện rồi?

Ngọc Doãn nghe thấy mở mắt ra, khẽ cười với Yến Nô:

- Đừng lo lắng, lúc khó khăn nhất đã qua, bây giờ đã không sao.

Nhưng có một số chuyện, lại phải làm rõ mới được... Gần đây phải dùng chút bạc, muối phải bận tâm thêm một chút.

Qua thời gian, chờ Thập Tam Lang trở về, tự nhiên sẽ có chuyển biến tốt! Đúng rồi, nói cho Hoắc Kiên, bảo huynh ấy cho người tiếp tục theo sát đám giặc đó cho huynh.

Sau khi Yến Nô nghe xong, gật đầu, trán tựa vào vai Ngọc Doãn, trong lòng lại thêm một chút ưu lo...

293. Chương 292: Ba Mươi Sáu Kế, Chạy Là Thượng Sách

Sau tuyết rơi trời trong xanh

Ánh mặt trời ngày đông giá rét, lộ ra một chút hơi lạnh

Tuy là treo cao ở bầu trời, nhìn qua thật áp áp, nhưng cảm giác ấm áp làm người ta không cảm nhận được

Người đời sau thường nói, tuyết rơi không lạnh tuyết tan lạnh... đại khái là như vậy. Mặt trời đó thoát nhìn rất quyến rũ, nhưng làm người ta cảm thấy lạnh hơn lúc tuyết rơi. Trong một tòa nhà uyển tọa lạc bên Quan Kiều cách phố khoảng hai cái ngõ, Hoàng Thường người mặc một chiếc trường bào màu xanh đen, đang chậm rãi thi triển quyền cước, động tác nhìn như mềm mại lại ẩn chứa huyền cơ.

Ngọc Doãn đứng ở một bên, không dám lên tiếng

Chỉ là trong lòng có chút hiếu kỳ, sao quyền cước này của thúc tổ giống như Thái Cực quyền vậy?

Ngọc Doãn không hiểu Thái Cực quyền, nhưng không có nghĩa là hắn nhìn không ra. Lúc thiếu niên cũng từng theo một tông sư học Thái Cực quyền, chỉ là lúc đó không biết quý trọng lắm, cho nên cũng không có để tâm. Đợi tới lúc sau này hắn cảm nhận được ảo diệu của Thái Cực thì vị tông sư đó đã viên độ trùng dương, ở bên kia đại dương mở Thái Cực Quyền quán, dạy nghề cho học trò, Ngọc Doãn cũng không thể gặp được ông nữa.

Lúc này hắn đứng bên cạnh nhìn động tác co giãn của Hoàng Thường, không khỏi cảm thấy kinh ngạc

Nguyên nhân chính là quyền cước của Hoàng Thường, hơi có chút thần vận Thái Cực.

Nhưng động tác lại không phải của Thái Cực...

Đánh xong một bộ quyền, Hoàng Thường thở dài một hơi, tinh thần phấn chấn.

Ngọc Doãn vội vàng cầm cái áo choàng đi lên, choàng lên người cho Hoàng Thường, hiếu kỳ hỏi:

- Thúc tổ, đây là quyền gì?

Hoàng Thường cười:

- Chỉ là một bộ quyền cước mấy năm gần đây ta nghiên cứu sáng chế, có thể cường gân hoạt huyết thông lạc, dùng để điều dưỡng tinh thần, cũng không có sức sát thương, nếu cháu thích, hôm nào ta dạy cháu. Kỳ thực cũng không khó, quan trọng chính là ở ngộ tính.

Dưỡng Sinh quyền sao?

Ngọc Doãn giật mình:

- Nhưng không biết có tên gọi không?

Hoàng Thường lắc đầu nói:

- Chỉ là một bộ quyền cước, làm gì có thời gian suy nghĩ tên gọi?

Ngọc Doãn vội hỏi:

- Lúc này thúc tổ chơi quyền, động tác đơn giản, nhưng bao hàm ý sâu sắc. Người ta nói đại đạo chi giản, trong bộ quyền cước này của thúc phụ có động tĩnh âm dương, ảo diệu của cương nhu kỳ ngẫu, có thể nói không chỗ nào mà không bao lấy. Cháu nhớ từng có người nói vô cực thể hư khí trung lý, thái cực thái hư lý trung khí, thiên địa chi đạo, lấy hai khí âm dương tạo hóa vạn vật, thiên địa, nhật nguyệt, lôi điện, mưa gió... Vạn sự vạn vật, cái nào cũng phân âm dương, đạo lý của cuộc sống cũng là lấy hai khí âm dương trường dưỡng bách hại, kinh mạch, xương thịt, lưng bụng, lục phủ ngũ tạng, thậm chí bầy hại tám lợi. Trong một cơ thể, cái nào không hợp lý lẽ của âm dương.... Thúc tổ, bộ quyền pháp này chi bằng gọi là Thái cực, thế nào?

Hậu thế nói là Trương Tam Phong sáng chế ra Thái Cực, cùng là sáng chế chi bằng là tổng kết quy nạp.

Đạo lý của Thái Cực, đời đời có.

Tới đời Tống càng được mọi người dẫn dụng, Hoàng Thường nghiên cứu đạo kinh, lĩnh ngộ ra đạo lý của Thái Cực dưỡng sinh này, kỳ thật đã có thần vận của Thái Cực, chỉ là Hoàng Thường không phải võ nhân, đối với cái này cũng không hiểu lắm, chỉ làm một bộ quyền dưỡng sinh để dùng.

Nghe xong lời nói của Ngọc Doãn, Hoàng Thường hơi sững sốt.

- Thái Cực?

Ông bật cười, khoát tay nói:

- Lúc này cháu làm chủ, nếu thật là cháu thích, dạy cháu cũng không sao.

- Nhưng ta có một chuyện muốn nói với cháu, cháu đi theo ta.

Hoàng Thường dẫn Ngọc Doãn vào phòng khách, tự có một gia nhân đến dâng rượu được hâm nóng.

Hoàng Thường ở một mình, lại thích yên tĩnh.

Cho nên thư viện Quan Kiêu liền trang bị cho ông một lão gia nhân, chăm lo cuộc sống hằng ngày của ông.

- Ất, cháu vào đi, huênh hoang làm gì.

- Sao?

Hoàng Thường khẽ mỉm cười:

- Cháu cảm thấy ra khỏi đại lao phủ Khai Phong, thì hết chuyện hay sao?

- Cái này...

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, trong lòng lại không cho là đúng.

Hoàng Thường thở dài, trầm giọng nói:

- Lần này cháu có thể thuận lợi ra ngục như vậy, cũng không phải triều đình không muốn xử lý cháu, mà là... Là thế này, lần này cháu xử lý thích đáng, tuần san thời đại Đại Tổng kịp thời rời khỏi tay, mới làm cháu tránh đi tai họa.

- Mà Thái tử lúc đầu được cơ quan ngôn luận, cũng không muốn làm khó cháu, cho nên mới thả cháu ra... Nhưng cháu lại không biết, trên thực tế bây giờ cháu đã là đại họa ngập đầu.

Ngọc Doãn nghe xong, trong lòng không khỏi hồi hộp, vội đứng lên nói:

- Kính xin thúc tổ chỉ dẫn lối đi..

Hoàng Thường nhấp một miếng rượu, ra hiệu Ngọc Doãn ngồi xuống.

Ông trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Tuần san thời đại Đại Tổng lần này làm đám người Bạch Thì Trung không còn mặt mũi.

- Quan gia trong lòng tuy tức giận, không thể không trị tội Bạch Thì Trung. Theo dự định sẽ bãi miễn chức vị Thái tử của y, người tiếp nhận chính là thiếu tử Lý Bang Ngạn. Lý Bang Ngạn đó với Bạch Thì Trung xưa nay đi chung một đường, Bạch Thì Trung gặp khó khăn, Lý Bang Ngạn sợ là cũng chưa chắc vui mừng. Có thể phái nghị hòa trong triều đã coi tuần san thời đại Đại Tổng là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

- Nhưng Tuần san bây giờ đã tới danh nghĩa Thái tử, bọn họ tự nhiên sẽ không thể dễ dàng ra tay.

- Trong đường phố, lưu truyền danh sách là cháu làm, nếu bọn họ không tìm ra chỗ giải hận, tất nhiên sẽ tìm người gây chuyện là cháu... Ất, cháu cảm thấy tình hình bây giờ của cháu có thể chống đỡ nổi cái oai của những người đó liên thủ không. Nếu không thể, thì họa không còn xa nữa.

Ngọc Doãn trong lòng trầm xuống, im lặng.

Nhưng ngược lại hẳn biết lời đồn đó là ai truyền ra...

Vả lại, đám người Trần Đông ngược lại cũng không phải ác ý, chỉ là nhìn không quen thủ đoạn của đám người Lý Nhược Thủy mới cố ý tạo ra lời đồn, để nâng Ngọc Doãn lên, làm đám người Lý Nhược Thủy mất hứng một trận. Kể từ đó, lại thật sự làm Ngọc Doãn đứng trong đầu sóng ngọn gió.

Hoàng Thường thở dài, nói tiếp:

- Ta cũng biết, chuyện này chẳng thể trách cháu, là đám người Lý Nhược Thủy gây nên.

- Nhưng vấn đề là, cháu giao tuần san thời đại Đại Tổng cho Thái tử, làm đám người Lý Nhược Thủy tính kế thất bại. Bọn họ làm như vậy tuy bĩ ối, có chút lòng riêng, nhưng lại không muốn đưa người vào chỗ chết. Nhưng sau khi cháu giao tuần san cho Thái tử, Chu Huyền lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, đuổi thế lực của đám người Lý Nhược Thủy, đồng nghĩa cháu đã trở thành kẻ thù của bọn họ.

- Ta không phẩm hạnh... chuyện này không liên quan với phẩm hạnh.

- Nếu các người đã trở thành kẻ địch, như vậy bọn Lý Nhược Thủy sẽ không có nữa chút nhân từ nương tay với cháu nữa. Cho nên, nếu những người Bạch Thì Trung, Lý Bang Ngạn đối phó cháu, Lý Nhược Thủy, Lý Cương chẳng những sẽ không giúp cháu, thậm chí có thể ném đá xuống giếng. Ất, cháu cảm thấy cháu bây giờ có thể chống đỡ nổi liên thủ hãm hại của đại thần cả triều không?

Ta cảm thấy, nếu thật như vậy, Thái tử nhất định sẽ khoanh tay đứng nhìn.

- Cho dù là lão Chu gia cũng không thể ra mặt, ngay cả những người mà cháu chiếu cố rất nhiều cũng sẽ không thể giúp được gì đâu.

Sắc mặt Ngọc Doãn lập tức trở nên trắng bệch.

Hắn trước giờ không có nghĩ tới sẽ gặp cục diện như vậy.

Ngọc Doãn tuyệt không phải phái nghị hòa gì, cũng không phải phái đầu hàng, ở trong lòng, thậm chí hắn là kiên định phái chủ chiến...

Chỉ là hắn không tán đồng những người Lý Cương Lý, Nhược Thủy, hành động không có quy tắc gì.

Cũng chính là như vậy, làm cho hắn trong bất tri bất giác liền trở thành cái đinh trong mắt, đâm trong thịt của hai phái.

Cục diện này với cư sĩ Đông Pha năm đó có gì giống nhau?

Ông ta tán thành biến pháp, lại không tán thành cách làm chỉ vì cái trước mắt của Vương An Thạch, cho nên kẹt ở giữa hai đảng mới cũ, chịu hết mọi tra tấn.

Trên trán Ngọc Doãn rịn ra mồ hôi.

Tim đập phình phịch, sau một hồi lâu, hắn đột nhiên nói:

- Thúc tổ, có cách cứu cháu không?

Hoàng Thường khẽ mỉm cười, hạ giọng nói:

- Ất có biết sách ba mươi sáu kế Đàn Công không?

- Sao?

- Trong “Nam Tề Thư Vương Kính Tắc Truyền” từng có ba mươi sáu kế Đàn công, chạy là thượng kế!

- Đông Kinh bây giờ gió nổi mây phun, cháu thật sự không nên tiếp tục ở lại. Nếu muốn cầu được bình an, nhanh chóng nghĩ cách rời khỏi Đông Kinh...

- Hôm qua ta gặp Thái Cư An, nghe ông ấy nói Quan gia sắp mở Ứng Phụng Cục Hàng Châu, bây giờ còn thiếu một Đô giám. Trước đây, Hoàng Thái Tôn từng có ý đặc cử cháu làm Văn Lâm Lang cháu, không chừng hai ngày nay liền có kết quả. Nếu thật có thể thành, liền đi Hàng Châu tạm tránh sóng gió.... chờ sau khi ngọn gió này qua, ta lại nghĩ cách để cháu trở lại... đây cũng là cách tốt nhất bây giờ.

Ngọc Doãn nghe xong nhất thời ngây ngẩn ra!

Sao chuyển tới chuyển lui, cuối cùng lại chuyển trở về?

Ngày 15 tháng 8, Mậu Đức Đế Cơ đặc biệt cho gọi Ngọc Doãn, có ý bảo hắn đảm nhiệm Đô giám Ứng Phụng Cục Hàng Châu.

Chỉ là lúc đó bị Ngọc Doãn một mực từ chối.

Ai có thể ngờ, tới cuối cùng vẫn là trở về Phụng Ứng Cục Hàng Châu. Thái Cư An chính là Thái Du con trai của Thái Kinh, người này cũng là phái nghị hòa, nhưng cũng không đồng ý cắt nhượng ba trấn Thái Nguyên. Từ trên ý nghĩa mà nói, y ngược lại giống như là phái chủ chiến trong phái nghị hòa... Cũng không phải Thái Du cao thượng đến cỡ nào, chỉ là y chưa từng kết đảng, chỉ kiên định đứng bên phía Hoàng đế Huy Tông, Hoàng đế Huy Tông nghĩ thế nào, y liền làm như vậy, là kẻ không có lập trường.

Hơn nữa, Thái Du và Thái Kinh là cha con, kỳ thật lại lửa nước bất dung.

Phàm Thái Kinh tán thành điều gì thì Thái Du nhất định phản đối... Đám người Bạch Thì Trung đều đầu nhập vào Thái Kinh, cho nên Thái Du tự nhiên cũng duy trì ý kiến phản đối.

Hoàng Thường cũng không tham dự vào đảng tranh giành.

Có lẽ chính là nguyên nhân này ông và Thái Du ngược lại có chút giao tình.

Ngọc Doãn không khỏi cảm thấy do dự, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Thúc tổ, không đi có được không?

Hoàng Thường gật đầu:

- Nếu tiếp tục ở lại Đông Kinh, tất có họa sát thân.

- Vậy... có thể đổi chỗ khác không?

Ngọc Doãn thật sự là không muốn đi Ứng Phụng Cục Hàng Châu.

Nguyên nhân trước đây hẳn cự tuyệt ý tốt của Mậu Đức Đế Cơ, kết quả cuối cùng còn đi con đường Ứng Phụng Cục Hàng Châu, lan truyền ra ngoài, chẳng phải bị Mậu Đức Đế Cơ nhạo báng?

Hoàng Thường nghi ngờ liếc nhìn, trầm giọng nói:

- Nếu là Ứng Phụng Cục Hàng Châu, ta có nắm chắc có thể làm cháu nhanh chóng trở về. Chỗ khác cũng không phải không có thiếu chức. Nhưng một là bên trong tình hình phức tạp, ta không muốn cháu cuốn vào trong đó, hai là một khi cháu bỏ sung mấy lỗ hổng đó, thời gian ngắn muốn trở về, sợ cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Trừ phi... cháu muốn ở bên ngoài phiêu bạt vài năm

Cái gọi là tình huống phức tạp chính là chỉ tranh chấp của đảng cố.

Hoàng Thường thật sự không hy vọng Ngọc Doãn ngay lúc này cuốn vào bên trong. Tranh đảng này một khi rơi vào, liền khó rút thân ra. Càng không phải trong đó gút mắc lợi ích rất nhiều, Ngọc Doãn không có kinh nghiệm gì, nếu mạo hiểm vào, ngược lại sẽ gây ra tai họa.

Ngược lại, Ứng Phụng Cục Hàng Châu này chức vụ không rõ ràng, cũng sẽ không gây nên quá nhiều chú ý.

Bây giờ Chu Miển đã rời khỏi, vậy Ứng Phụng Cục Hàng Châu cũng đừng mơ tưởng trở lại sôi nổi triều đình nam triều ban đầu. Ở bên đó nghỉ ngơi một năm rưỡi, Hoàng Thường sẽ nghĩ cách để Ngọc Doãn trở lại Đông Kinh. Tới lúc đó Ngọc Doãn kinh nghiệm cũng có rồi, liền có thể giành lấy phú quý cho hắn. Từ điểm này mà nói, Hoàng Thường suy tính không phải hiện tại, mà là phát triển sau này.

Ngọc Doãn nghe xong, không khỏi nhíu chặt mày

Thật ra hẳn có thể lý giải “tình huống phức tạp” của Hoàng Thường là ý gì

Hơn nữa hẳn làm quan địa phương, hẳn vẫn thật không có loại kinh nghiệm này, nếu chẳng may làm không tốt, ngược lại sẽ càng thêm phiền toái.

Tuy nhiên, làm Đô giám Ứng Phụng Cục Hàng Châu quả là thích hợp nhất.

Nhưng thể diện này...

Ngọc Doãn rồi rầm một lúc lâu, cắn răng một cái, cuối cùng vẫn là quyết định.

Thường nghe người già nói, làm việc không thiết thời!

Hoàng Thường quả quyết không có hại hắn, như vậy nghe ông một lần thì có ngại gì?

Về phần Mậu Đức Đế Cơ, dù sao cũng không thể thường xuyên gặp mặt cô, nhiều lắm sau này bị cô nhạo báng hai câu, lại đáng là gì?

Đại trượng phu có thể duỗi có thể cong mà!

- Thúc tổ, Ất nguyên nghe theo sắp xếp của thúc tổ.

294. Chương 293: Giết Gian Tặc (1)

- Tiểu Át muốn đi?

Trần Đông đặt đũa xuống, mặt lộ vẻ kinh ngạc:

- Đang yên lành sao đột nhiên muốn đi?

Trên bàn ăn lập tức lặng yên như tờ.

Ngày hôm sau khi thăm viếng Hoàng Thường về nhà, đúng lúc Trần Đông đến nhà Ngọc Doãn làm khách.

Trên bàn cơm, Ngọc Doãn liền nói chuyện hần có thể phải rời khỏi Đông Kinh làm đám người Trần Đông kinh ngạc không thôi. Nhưng An Đạo Toàn đã sớm biết trước, ngược lại cũng tỏ ra bình tĩnh, nhưng đối với Trần Đông và Trương Trạch Doan mà nói, tin tức này có chút đột ngột.

Ngọc Doãn cười cười, gắp một đũa thức ăn, nhấp một ngụm rượu

- Cũng là quá nổi danh, bị người ta ghen ghét.

- Mà trong đường lớn ngõ nhỏ này lưu truyền rộng rãi danh sách tuần san thời đại Đại Tổng là ta một tay gây nên. Đám người Bạch Thị Trung càng vì vậy bị trục xuất rồi. Huynh nói bọn họ sẽ dễ dàng buông tha cho ta hay sao? Nếu như vậy, mặt mũi của bọn họ để ở đâu? Ở lại Đông Kinh, sớm muộn bị người ta hãm hại, nói không chừng một mình ta trắng tay, mà dù là ở trên cao cư miếu đường, sợ cũng khó nương thân.

- Thúc tổ cho rằng ta gây tới rất nhiều người, nên tạm thời tránh đầu gió ngọn sóng.

- Đúng lúc Quan gia muốn lập lại Ứng Phụng Cục Hàng Châu, còn trống một chức Đô giám. Trước đây Hoàng Thái Tôn cũng nói, muốn cùng bỏ thân Văn Lâm Lang cho ta, làm Đô giám Ứng Phụng Cục, ngược lại cũng không coi là ủy khuất. Cho nên liền thương lượng với ta, muốn ta đảm nhiệm chức vị này.

Kỳ thật, Ngọc Doãn có bỏ thân Văn Lâm Lang, theo lý cũng rất khó làm quan.

Văn Lâm Lãng càng nhiều là cho thấy một loại thân phận, không địa vị, không có chỗ hữu dụng lớn lắm, Ngọc Doãn thân không có công danh, làm sao có thể đảm nhiệm chức vị trống này?

Từ đời Tống đến nay, trọng văn khinh võ.

Chức Đô giám nghe ra không tệ, là quan võ bát phẩm, nhưng đối với những người mang công danh hoặc là con cháu quan lại bối cảnh thâm hậu, ai nguyện muốn làm? Điều này nói rõ chính là chức vụ không có tiền đồ, người đọc sách xem thường không làm.

Càng không nói, Ứng Phụng Cục thanh danh cũng không tốt lắm, thuộc loại cơ cấu bất cứ lúc nào cũng có thể bị thay đổi cái mới.

Phàm là có người có chút cốt khí ai lại thật sự muốn đi làm chức Đô giám thứ bỏ đi này, nói toạc ra kỳ thật chính là tay sai của hoàng gia.

Trước đây Chu Miễn làm việc ở Ứng Phụng Cục Tô Hàng, thật sự làm rất nhiều người cảm thấy bất mãn.

Cho nên một chức vụ thoát nhìn vô cùng đặc biệt như vậy, đến giờ lại không có người muốn làm. Nếu không phải Ngọc Doãn lần này gây ra họa lớn, nhất định phải rời khỏi Đông Kinh tránh đầu sóng ngọn gió, Hoàng Thường không chừng cũng sẽ không đồng ý hần đảm nhiệm chức vụ này.

Ngọc Doãn nói xong, vốn định bỏ qua.

Nào biết sắc mặt của Trần Đông đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi.

Y ngây ngốc ngồi ở đó, hồi lâu không lên tiếng.

Ngọc Doãn không khỏi kỳ quái:

- Thiếu Dương là chuyện gì?

Vốn là một câu hỏi bình thường, ai ngờ Trần Đông lại đột nhiên bật khóc lớn:

- Là ta hại Tiểu Ất, là ta hại Tiểu Ất

Ngọc Doãn ngây ngẩn cả người.

Trương Trạch Đoan thở dài, hạ giọng nói:

- Trước đây Tiểu Ất vào tù, Thiếu Dương sợ xảy ra chuyện xấu, nên đã nghe lời xúi giục của đám nội xá sinh Thái học Lôi Quan truyền tin đồn trên phố, ý đồ đề cao danh vọng Tiểu Ất, làm đám người Bạch tặc ném chuột sợ vỡ đồ.

- Chỉ là không ngờ, lời đồn đại này sau này lại trở thành Tiểu Ất là kẻ chủ mưu một tay thúc đẩy tờ danh sách đó xuất bản ra... Kể từ sau khi Tiểu Ất từ đại lao ra ngoài, vốn cho rằng bình an vô sự, lại không ngờ... Ta trước đây từng khuyên qua Thiếu Dương, đừng qua lại nhiều với hạng người Lôi Quan, nhưng Thiếu Dương lúc đó cũng thật là nóng nảy, không chịu nghe khuyên, kết quả lại làm Tiểu Ất...

Trương Trạch Đoan nói chuyện hàm hàm hồ hồ, nhưng tổng thể ý lại biểu đạt rõ ràng.

Ngọc Doãn cũng vô cùng kinh ngạc, vì hẳn tuyệt đối không ngờ, người tạo ra kết quả này lại là Trần Đông.

Nói Trần Đông là đầu sỏ gây nên chuyện rõ ràng có chút quá, vì bất luận Trần Đông có tạo lời đồn đồn ra ngoài không, đám người Bạch Thị Trung đều không thể từ bỏ ý đồ với Ngọc Doãn. Dù sao, tuần san thời đại Đại Tổng đó là một tay hấn lập ra, mà tờ danh sách đó truyền ra, nói không có trách nhiệm của Ngọc Doãn hẳn thì cũng không thiếu được liên quan với hắn. Càng quan trọng là, quả hồng phải nắn mềm! Bên trong tuần san thời đại Đại Tổng ngoại trừ Ngọc Doãn ra bất kể muốn động kẻ nào sợ đều sẽ gây ra xung đột.

Xuất thân của đám người Lý Nhược Thủy không cần nói nhiều.

Sau lưng Cao Nghiêu Khanh là Cao Cầu, sau lưng Cao Cầu là Hoàng đế Huy Tông, cho dù bây giờ Hoàng đế Huy Tông đối với Cao Cầu có chút bất mãn thì thân phận và địa vị của Cao Cầu không phải là kẻ nào cũng có thể trêu vào được. Chu Huyền càng không cần nói, người của Lão Chu gia cũng không phải là quả hồng mềm.

Cho nên chớ luận Trần Đông là giúp hay không, Ngọc Doãn sớm muộn gì đều bị người ta tính kế

Nghe xong lời nói của Trương Trạch Đoan, Ngọc Doãn chẳng những không tức giận, ngược lại có chút cảm động.

Hắn giơ tay ôm lấy Trần Đông, nhẹ giọng nói:

- Thiếu Dương đừng tự trách, chuyện này nào có liên can gì với huynh? Nên đến cuối cùng phải đến, kỳ thật ta sớm đã có chuẩn bị. Nhưng có một chuyện, ta lại phải trách huynh... Thiếu Dương huynh tâm tính ngay thẳng, là chính nhân quân tử, với tính tình như vậy của huynh thật không nên dây dưa với những người đó, sớm muộn tất sẽ bị người ta lợi dụng.

Trần Đông hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn Ngọc Doãn.

Sau một lúc lâu, y hạ giọng nói:

- Tiểu Ất không trách ta nhiều chuyện à?

- Ha ha, ta không phải người không hiểu chuyện, Thiếu Dương vốn là ý tốt, sao ta lại trách huynh?

Trần Đông mỉm cười!

Y ngồi xuống liền im lặng không nói, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Dù là ba người Ngọc Doãn và Trương Trạch Đoan, An Đạo Toàn không ngừng khuyên bảo nhưng y lại từ đầu đến cuối không nói một lời.

Một lúc sau, Trần Đông đột nhiên ngẩng đầu, quyết định:

- Tiểu Ất, ta theo huynh cùng đi Hàng Châu nhé.

- Hả?

Ngọc Doãn giật mình, vội nhìn Trần Đông.

Trương Trạch Đoan cũng là vẻ mặt kinh ngạc, hạ giọng nói:

- Thiếu Dương suy nghĩ kỹ, bây giờ huynh là Nội Xá sắp đến ngày thi đỗ tiến sĩ rồi, nếu cùng Tiểu Ất đi Hàng Châu, chẳng phải là uổng phí tâm huyết trước đây?

Nào biết, Trần Đông lại thở dài.

- Quen biết với Tiểu Ất đến nay có hơn nửa năm.

- Lúc đầu, ta cũng không coi trọng Tiểu Ất, luôn cảm thấy Tiểu Ất chỉ là có chút tài lẻ, làm không được đại sự. Nhưng sau này, mỗi một chuyện xảy ra, lại làm ta cảm thấy sâu sắc, đặc biệt là nét bút thần của Tuấn san thời đại Đại Tổng đốc càng làm ta tự hổ thẹn không bằng. Ta chỉ là cảm thấy cả ngày ngồi trong Thái Học đọc sách, dù là đọc thêm nhiều, cũng chỉ là học vắn giả, giống như Tiểu Ất đây mới xem là học vắn thật. Đám người như Lôi Băng vẫn luôn khinh thường ta, ngay cả Nhược Băng tiên sinh cũng giả dối. Nếu lúc Tiểu Ất đi Hàng Châu, vậy thì ta sẽ cùng đi để mở mang thêm một chút kiến thức.

- Năm sau về rồi ứng thi khoa cử cũng không muộn.

Trần Đông nói rất kiên quyết, hoàn toàn không để cho Ngọc Doãn cự tuyệt.

Tận đến khi y cáo từ rời khỏi, Ngọc Doãn cũng vẫn cảm thấy có chút mê man.

Tốt đẹp như Trần Đông sắp thi đỗ tiến sĩ Trường Thái học rồi, lại đột nhiên muốn xin nghỉ, cùng mình đi Hàng Châu?

Người này chẳng lẽ ám đầu rồi sao!

Dù sao y đi theo Ngọc Doãn đến Hàng Châu cũng chẳng có chút lợi ích gì, còn lỡ mất một năm học. Hơn nữa nghe giọng điệu của y tựa như là muốn lấy thân phụ phụ tá Ngọc Doãn để đi, càng làm Ngọc Doãn có chút không biết làm sao, trong lòng Ngọc Doãn vẫn hy vọng Trần Đông có thể đồng hành với hắn! Như vậy sau khi hắn đi Hàng Châu, bên cạnh cũng có thể có thêm một người có thể nói chuyện.

Nếu là như vậy, chẳng phải làm chậm trễ tiền đồ của Trần Đông sao?

295. Chương 294: Giết Gian Tặc (2)

Sau khi tiễn Trần Đông đi, Ngọc Doãn không kìm được kéo Trương Trạch Đoan lại:

- Sao Thiếu Dương lại quyết định như vậy?

Trương Trạch Đoan nghe xong cười:

- Tiểu Ất chớ để ý, tính tình Thiếu Dương là vậy đó... Nếu huynh không cho hắn theo, nói không chừng trong lòng hắn càng không yên tâm, với hắn mà nói, tuy có thể chậm trễ một năm nhưng lại có thể xóa bỏ sự áy náy trong lòng.

- Ha ha, huynh cho hắn đi theo đi.

- Nói thật ta cũng có cách nghĩ này, chỉ là bị Thiếu Dương đoạt trước...

Ngọc Doãn ngắt ra:

- Chẳng lẽ huynh trưởng cũng muốn đi cùng với ta?

Trương Trạch Đông cười nói:

- Ta lần này trở lại Đông Kinh, vốn ý vào lại Thư Họa viện, làm lại nghề cũ, nhưng ai lường được, bên Thư Họa viện tới giờ chậm trễ không có tin tức, mà tìm việc ở Đông Kinh không dễ dàng, nếu không tính đường khác, chỉ sợ không thể tiền thuê nhà cho Tiểu Ất, vốn ta dự định nếu không có tin tức thì lập tức trở về quê.

Nhưng lúc này nghe Tiểu Ất nói, trong lòng ta không khỏi quyến luyến cảnh đẹp bên bờ hồ Tây Tử, cho nên mới mặt dày muốn cùng với Tiểu Ất đi...

- Ta tài học không thể sánh với Thiếu Dương, cũng không giống như Tiểu Ất đa tài đa nghệ.

- Nhưng viết vẽ ngược lại miễn cưỡng có thể đảm đương, Tiểu Ất muốn làm Đô giám, nghĩ cũng còn thiếu một thư ký chứ hả.

Ngọc Doãn theo bản năng gật đầu.

Nhưng hẳn lập tức ý thức được hàm ý trong lời nói của Trương Trạch Doan.

Trần Đông lúc này chỉ nói là muốn theo hẳn cùng đi Hàng Châu, nhưng lời nói của Trương Trạch Doan lại càng trắng ra muốn là phụ tá Ngọc Doãn.

Căn cứ theo tình hình của Ứng Phụng Cục Hàng Châu mà Hoàng Thường nói, Ngọc Doãn trên đại thể cũng có chút hiểu biết.

Ứng Phụng Cục Hàng Châu mới thành lập, chủ yếu vẫn là sưu tập kỳ hoa dị thạch, danh mộc giai quả các nơi Đông Nam là chính, cung phụng hoàng thất. Nhưng quyền lực của Ứng Phụng Cục Hàng Châu này, so với Ứng Phụng Cục Tô Hàng năm đó thua xa. Thậm chí ngay chi phí tiêu dùng một số mặt đều phải tự mình giải quyết. So với tiểu triều đình Đông Nam rầm rộ lúc đầu Chu Miễn chấp chương Ứng Phụng Cục Hàng Châu thì Ứng Phụng Cục Hàng Châu mới thành lập quả thật là mẹ sau nuôi dưỡng, mà người mới nhậm chức Ứng Phụng Cục Hàng Châu, chính là Lý Chuyết tri phủ Hàng Châu, năm thứ hai Chính Hòa đầu tiên sĩ, vì chộc giận cha con Thái Kinh mà bị đuổi ra khỏi Khai Phong

Trước đây, tri phủ Hàng Châu này tên là Thái Vân là con trai của Thái Kinh.

Người này dựa vào quyền thế Thái Kinh, ở Hàng Châu ức hiếp đập dân, có thể nói là dân gian tiếng oán than dậy đất, thế nhân gọi Thái Vân là Thái Hổ.

Một nhân vật hung tàn bạo ngược như vậy, năm ngoái cũng chính là cuối năm Tuyên Hòa thứ năm cùng người ta kết giao dạo chơi bên bờ hồ Tây Tử đã bị một tráng sĩ ám sát, bỏ mạng tại chỗ. Lý Chuyết cũng không biết là may mắn thế nào liền tiếp nhận chức tri phủ Hàng Châu.

Nhưng, từ chuyện y được ủy nhiệm Ứng Phụng Cục Hàng Châu xem ra, dường như cũng không phải quan viên được sủng ái gì.

Hoàng Thường nói:

- Lý Chuyết là kẻ nhát gan nhưng cũng khá phong nhã

- Mặc dù không đảm đương nổi trọng trách, nhưng cũng không có ác niệm, Tiểu Ất đi Hàng Châu, chỉ cần giao hảo với y, nghĩ rằng cũng sẽ không khó.

Còn Đô giám Ứng Phụng Cục, trên thực tế chính là bảo tiêu của thủy bộ hộ tống Hoa Thạch Cương.

Đô giám chính là giám quân, ban đầu phần lớn là hoạn quan đảm nhiệm, sau khi tới đời Tống, chức vị Đô giám này xảy ra biến hóa, có "lộ" Đô giám và Châu phủ Đô giám phân biệt nhau, trong đó "lộ" Đô giám này là cai quản sự vụ như bản lộ cấm quân tụ tập, huấn luyện, phòng thủ. Châu phủ Đô giám lại phụ trách trông coi sự vụ quân đội như đồn trú, huấn luyện, quân khí và sai dịch...

Mà Đô Giám Ứng Phụng Cục không thuộc quản lý của Lộ, Châu phủ, chỉ nghe lệnh bởi sai phái Ứng Phụng Cục.

Nhưng vì Ngọc Doãn không có kinh nghiệm gì, cho nên đảm nhiệm chức vụ Đô giám cũng chỉ có thể được gọi là Ấp giam.

Thuộc hạ có thể có ba trăm đến tám trăm binh tốt, phụ trách bảo vệ an toàn Hoa Thạch Cương

Nói cách khác, chính là quan võ cấp cao của Ứng Phục Cục Hàng Châu.

Nếu là quan võ cấp cao, thì có thể được trang bị một số thư ký phụ tá, phụ trách sự vụ thường ngày.

Đương nhiên tiền lương của phụ tá bí thư không do triều đình bỏ ra, mà là do Đô giám tự giải quyết, chiếu theo quyền hạn của chức quan bát phẩm uyĐô giám này.... Ngọc Doãn có thể có một thư ký, một chủ bộ, cùng với thân binh tổng cộng ba mươi người.

Sau khi Ngọc Doãn từ trong nhà Hoàng Thường đi ra, liền suy nghĩ vấn đề chọn người phụ tá.

Lại không ngờ vẫn không có nghĩ ra người thích hợp, Trương Trạch Đoan liền xung phong đảm đương trách nhiệm.

- Huynh trưởng, , huynh hà tất làm khổ mình...

Trương Trạch Đoan khoát tay chặn lại, trên mặt lộ ra chút mất mát ảm đạm, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Ất chớ khuyên ta, dù ta ở lại Đông Kinh cũng sớm muộn rơi vào cảnh ăn xin bên đường, ta không có tài như Liễu Tam Biền, càng không có bản lĩnh trị quốc an bang, chỉ có sở trường, nhưng thư họa... thư họa này cuối cùng không được lâu dài, cuối cùng cũng phải tìm một nghề nghiệp ổn định.

- Ta với Tiểu Ất quen nhau chỉ hơn mười tuần, nhưng ta cũng từng âm thầm quan sát, Tiểu Ất huynh có vận khí lớn, sớm muộn thăng chức rất nhanh. Lúc này không theo, sau này mới theo thì e là mất thời cơ rồi, suy đi nghĩ lại, liền chỉ có mặt dày muốn nhờ với Tiểu Ất.

Trương Trạch Đoan cũng là người tâm cao khí ngạo

Có thể nói được như này là đã tỏ hết ý chân thành rồi, làm Ngọc Doãn càng không thể cự tuyệt.

Hơn nữa, ngoại trừ Trương Trạch Đoan a, hã quen được bao nhiêu người đọc sách chữ? Trong số những người đó lại có mấy người nguyện ý theo hã?

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn cúi cười thì lễ:

- Mông huynh trưởng hậu ái, Tiểu Ất vô cùng cảm kích.

Tiểu Ất chỉ có một câu, có phú quý, không quên nhau... nếu ngày khác Tiểu Ất thật sự có lúc lên cao, nhất định không phụ tình nghĩa hôm nay của ca ca.

Trương Trạch Đoan nghe thấy, lập tức mỉm cười!

Ánh trăng trong vắt tẩy rửa.

Một vầng trăng sáng treo trên bầu trời đêm, đầy sao lấp lóe.

Trong ngõ Quan Âm, yên tĩnh không một tiếng động.

Ngọc Doãn đứng trước cửa sổ, nhìn vườn rau Quan Âm viện cách tường trống rỗng, ánh mặt đột nhiên lộ vẻ mơ màng.

Cuối cùng vẫn là phải đi Hàng Châu sao?

Lúc đầu trọng sinh, hã từng có ý đến Hàng Châu định cư.

Nhưng vì đủ loại nguyên do, cuối cùng phải gạt bỏ ý nghĩ đó trong đầu... ai lại có thể nghĩ rằng, vừa xóa bỏ ý niệm này thì lại phải đi đến Hàng Châu.

Chuyện đời biến ảo thật khó lường.

Đi Hàng Châu lần này, khi nào có thể trở lại?

Ngọc Doãn chợt cảm thấy trong lòng trống rỗng, có một loại tư vị nói không ra lời.

Ngay lúc này, bỗng nhiên sau có tiếng bước chân vang lên, Ngọc Doãn không quay đầu nhìn, chỉ dựa vào tiếng bước chân là nhận ra Yến Nô đi đến.

- Cửu Nhi tỷ, đánh thức muội rồi sao?

Yến Nô cầm một áo lông dày dày choàng lên người Ngọc Doãn, sau đó ôm thắt lưng của Ngọc Doãn, dán mặt vào sau lưng hắn.

- Tiểu Át ca, thật sự phải bỏ gia nghiệp bên này sao?

Ngọc Doãn nheo mắt lại, sau một lúc lắc đầu, hạ giọng nói:

- Gia nghiệp này là ta và muội chung tay làm ra, sao có thể dễ dàng vứt bỏ?

- Nhưng ...

- Cửu Nhi tỷ, thúc tở nói, Ứng Phụng Cục này chỉ là mở ra tạm thời mà thôi, sẽ không lâu đâu.

Căn cơ của muội và ta chính là ở trong thành Khai Phong này, gia nghiệp này, làm sao cũng không thể vứt bỏ... Lúc này ta luôn suy nghĩ chuyện này, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là cảm thấy lần này ta nên đi Hàng Châu nhậm chức, Cửu Nhi tỷ tốt nhất ở lại Đông Kinh.

296. Chương 295: Giết Gian Tặc (3)

Yến Nô rất mâu thuẫn.

Trong thâm tâm, nàng đương nhiên hy vọng có thể cùng Ngọc Doãn đi tới Hàng Châu, phu xướng phụ tùy (chồng làm gì, vợ cũng làm theo). Nhưng, hiện tại thật sự buông bỏ gia nghiệp đã trải qua trăm cay nghìn đắng mới tạo nên, ai có thể nghĩ nửa năm trước vợ chồng nàng còn vì ba trăm quan mà khổ sở, nhưng hiện giờ đã kiếm đủ gia tài bạc triệu. Tiền, không là gì cả, mấu chốt là nhân mạch không hề dễ dàng tìm được, chứ đừng nói đó là những người luôn trung thành và tận tâm.

Ngọc Doãn đương nhiên cũng biết gia nghiệp này không dễ có được, cho nên càng không dễ buông bỏ nó.

- Ta đã hẹn Cao Nha Nội ngày mai gặp ở trà lâu Dư Tử.

Đến lúc đó muội chuẩn bị ba nghìn quan, ta sẽ nghĩ cách mua một chức quan cho Đại Lang ở Điện Tiền Ti. Đúng rồi, phía bên sư thúc có tin tức gì không? Nghĩ chắc luận võ cũng đã chấm dứt rồi, sao còn chưa có tin tức quay về nhỉ?

Yến Nô nói:

- Ngày mai nô liền đi tìm lão Tề hỏi, nghĩ chắc cũng mau có thôi.

- Vậy thì tốt.

Ngọc Doãn thở phào một cái, nhắm mắt lại.

Sự việc mưu tìm một chức vị cho Dương Tái Hưng thật sự cũng hần sớm đang tiến hành.

Tuy nhiên trước đây vì Dương Tái Hưng đi là theo Trần Hi Chân, cho nên Ngọc Doãn cũng không rõ tình trạng lắm. Trần Hi Chân mặc dù không có chức quan, nhưng dựa vào địa vị giang hồ, còn có thân phận Tổng giáo đầu Thiên Tự Phòng của Ngự quyền quán nên cũng có danh tiếng trong thành Khai Phong. Hơn nữa Trần Hi Chân còn mưu tìm một chức quan võ cho Dương Tái Hưng, không phiến toái như quan văn.

Cộngthêm Hoàng Thường còn mưu tìm một bổ thân Thừa Tín Lang cho Dương Tái Hưng, chắc việc cũng không khó gì.

Nếu Ngọc Doãn không đi mà nói thì dự tính sẽ để Dương Tái Hưng nhập ngũ trước, rồi sau đó mới đi cửa sau. Đến lúc đó Dương Tái Hưng đã có chút kinh nghiệm lý lịch ở trong quân, rồi mới đi cửa sau, trong vòng một năm này cũng có thể mưu tìm một chức quân mã phó sứ.

Nhưng hiện tại...

Ưu thế lớn nhất của Ngọc Doãn là hiểu rõ lịch sử.

Nhưng, lịch sử còn có thể đi theo con đường phát triển của nó nữa không?

Hắn không thể xác định, cũng không thể bảo đảm. Cùng với như vậy, chẳng nghĩ biện pháp sớm mưu tìm một chức võ quan cho Dương Tái Hưng.

- Tiểu Át ca đang lo liệu một chức vị cho Đại Lang đúng không?

- Ba nghìn quan, làm Binh mã sứ cũng được, đáng tiếc Đại Lang kinh nghiệm lý lịch quá ít. Ta nghe Phong Huống nói, Điện Tiền Ti hiện tại còn thiếu mấy Thập Tướng, sao không thử giúp Đại Lang làm Ngu Hầu.

Ngu Hầu?

Yến Nô có chút giật mình.

Nếu Dương Tái Hưng làm Ngu Hầu, cũng coi là võ quan trong quân, phẩm cấp tuy không cao, nhưng trong tay có thực quyền. Chỉ có điều tiêu phí ba nghìn quan cho một Ngu Hầu có hơi quá hay không? Theo lý mà nói, đợi Trần Hi Chân trở về thì để Dương Tái Hưng nhập ngũ trước một ít, tiếp đó nghĩ cách đề bạt, chẳng phải là càng thỏa đáng sao? Cứ sốt ruột như vậy là nguyên do gì?

Nghĩ đến đây, trong lòng Yến Nô có một loại xúc cảm.

Cho tới nay, hình như Ngọc Doãn cũng đang lo sợ việc gì đó... Lần này rời khỏi Khai Phong, hay cũng là nguyên nhân này?

Yến Nô còn muốn hỏi, nhưng lời đến bên miệng, lại nuốt trở vào.

Át ca đã có tính toán thì cứ để huynh ấy quyết định đi.

Tuy rằng chi phí ba nghìn quan sẽ khiến tình hình kinh tế nhà mình khó khăn hơn, nhưng như thế thì có sao? Dù gì cũng đã từng trải qua cuộc sống nghèo khó rồi...Nghĩ đến đây, Yến Nô gật đầu, hạ thấp giọng nói:

- Tiểu Át ca định dùng số bạc kia như nào?

- Ngày mai mượn chiếc xe, bảo Hoắc Kiên đưa đến trà lâu Dư Tử.

Ngọc Doãn dứt lời, thở hắt ra.

Dùng ba ngàn quan để mưu cầu một chức Ngu Hầu, hình như là có chút thua lỗ. Nhưng trong mắt Ngọc Doãn thì lại vô cùng hợp lý.

Hắn đi Hàng Châu, chẳng biết lúc nào có thể về.

Mặc dù Hoàng Thường từng nói sẽ rất nhanh triệu hồi hắn từ Hàng Châu về, nhưng loại chuyện này, một người như Hoàng Thường sao quyết định được.

Nếu thật sự có gì xảy ra ngoài ý muốn, Ngọc Doãn lại nên làm thế nào cho phải?

Có lẽ nhiều người thấy chức vụ Ngu Hầu này không là gì cả, nhưng thật sự có thể thống binh.

Thái tổ đời sau từng nói: Trong cán thương có chính quyền.

Ngọc Doãn chưa từng nghĩ đến việc mưu phản nhưng hy vọng có thể có năng lực tự bảo vệ mình.

Chỉ là còn một năm nữa là đến sự biến Tĩnh Khang. Nếu chẳng may lúc đó Ngọc Doãn vẫn còn ở Hàng Châu, mà thành Khai Phong có hai người Dương Tái Hưng và Cao Sủng, hơn nữa còn có Vương Mẫn Cầu,

Hoắc Kiên và Ngưu Cao, dựa vào binh mã trong tay Dương Tái Hưng thì cũng có thể bảo vệ được những người bên cạnh. Đây là tính toán xấu nhất, nhưng Ngọc Doãn nhất định phải làm thế, chuẩn bị một chút.

Phong ba danh sách đã dần dần bình ổn.

Sự chú ý của mọi người cũng theo đó mà chuyển dời đến việc Tống Kim đang đàm phán. Tần Cối vừa mới đảm nhiệm Ngự Sử Đại Phu phụng chiếu tiến hành thương lượng với sứ đoàn nước Kim, song phương rất nhanh đã rơi vào thế giằng co khiến cho việc đàm phán không tiến hành được thuận lợi.

Dựa theo ý của Hoàng đế Huy Tông, xuất ra nhiều tiền bạc lựa là để người Kim từ bỏ dã tâm.

Nhưng Tiêu Khánh một bước cũng không nhường, lấy lý do trước đây Đại Tống hứa hẹn cùng đánh Thiên Tộ Đế, nhưng Đại Tống từ đầu chí cuối chưa từng xuất binh mà yêu cầu Đại Tống cắt nhường ba trấn. Thái độ của sứ giả nước Kim vô cùng cứng rắn, từng bước ép sát khiến Tần Cối vô cùng đau đầu. Đồng thời trong tâm lý gã càng bối vì người nước Kim cứng rắn, mạnh mẽ mà có vài phần sợ hãi.

Cùng lúc đó, Thái Tử Triệu Hoàn tiếp chương phủ Khai Phong, trấn thủ Nam Nha.

Bề ngoài nhìn thì hết thấy dường như bình thường.

Nhưng bên trong sự yên ổn đó lại có mạch nước ngầm đang chảy cuộn cuộn.

Số tiền đòi bồi thường không ngừng nâng cao, nhưng Tiêu Khánh vẫn không chịu đồng ý. Biến hóa duy nhất là do trước đây ba trấn Thái Nguyên, Hà Gian, Trung Sơn đã trở thành hai trấn Thái Nguyên và Trung Sơn. Nhưng chỉ một thu hoạch này cũng khiến triều đình vui mừng rồi.

Thời gian bất giác đã tiến vào tháng 11.

Dương Tái Hưng từ Trung Sơn trở về, lại mang đến một tin tức xấu.

Trần Hi Chân ác chiến trăm hiệp với Thiệu Ứng ở Nam Thiên Môn, thắng vô cùng hung hiểm, tuy Thiệu Ứng trọng thương nhưng bản thân lão cũng bị thương nặng, hiện nay đang tịnh dưỡng ở Thiếu Lâm Tự, sợ là trong khoảng thời gian ngắn rất khó hồi phục lại được.

Ngọc Doãn sau khi nghe được tin thì vô cùng khiếp sợ.

- Đại Lang, sư thúc có nói cần tịnh dưỡng bao lâu không?

- Không đến hai ba năm chỉ sợ khó mà hồi phục được như cũ.

Với năng lực của Trần Hi Chân mà lại bị thương nặng như vậy khiến Ngọc Doãn ít nhiều không thể tiếp nhận được.

- Thiệu Ứng nay đang ở đâu?

- Cũng không rõ ràng lắm. Sau khi luận võ chấm dứt thì Thiệu Ứng được quan phủ địa phương đưa đi, nhưng cụ thể đi đâu thì không biết.

Dương Tái Hưng nói xong nét mặt đầy giận giữ nói:

- Cũng không biết quan viên Trịnh Châu kia nghĩ gì, Thiệu Ứng là giặc mà lại kính hân như thượng khách. Sư thúc giữ gìn mặt mũi Đại Tống ta thì bọn họ hết kêu lại hét, thật là tức chết mà...

Ngọc Doãn nghe vậy trầm mặc.

Sau một lúc lâu, hần vồ vồ bả vai Dương Tái Hưng, hạ giọng nói:

- Đại Lang, nói năng cẩn thận.

Tình hình lúc này cũng dữ dội như hậu thế.

Việc đảng phái tranh giành không chỉ phá hủy khí phách văn nhân triều Đại Tổng mà còn phá hủy giang sơn Đại Tổng. Nếu cho dù là đám người Phạm phu tử Phạm Trọng Yên, Văn Ngạn Bắc, hay Tư Mã Quang còn ở đó, thì sao tỏ ra thấp kém với giặc?

- Ta đã nói với Cao Tam Lang, đợi người được bổ thân, thì người nhập báo danh Điện Tiền Ti.

- Hả?

Dương Tái Hưng ngẩn ra, kinh ngạc nhìn lại Ngọc Doãn.

Lại nghe Ngọc Doãn thấp giọng nói tiếp:

- Ta đã bảo Cao Tam Lang xuất ra chút tiền mua một chức quan Ngưu Hầu mã quân ở Điện Tiền Ti. Dù không cao nhưng trong tay cũng nắm giữ binh lính. Đến lúc đó ta sẽ bố trí điều Cao Tam Lang hiệu lực cho Phong Huồng và Lăng Uy, để người khỏi một mình khó có thể thi triển quyền cước ở trong quân.

Đại Lang, ta đi tới Hàng Châu, Yến Nô, An Thúc phụ và thúc tổ phó thác cho người.

Sau khi người vào Điện Tiền Ti, cần mau chóng khống chế binh mã dưới tay, nếu có chút nghi vấn thì thỉnh giáo thúc tổ.

Trên mặt Dương Tái Hưng đầy vẻ hưng phấn.

Y ra sức gật đầu, nói lớn:

- Ca ca cứ yên tâm, ta sẽ cố gắng.

Ngọc Doãn nghe vậy cười cười, không nói gì thêm.

Chỉ có điều ánh mắt đầy thâm thúy.

Trời sáng, chợt có mưa phùn.

Ngọc Doãn ngồi ở cửa hiên, gảy cầm.

Đàn cổ Khô Mộc Long Ngâm càng lúc càng thuận tay, Ngọc Doãn đã học được khá nhiều cách sử dụng đàn cổ thất truyền ở trong một vài cuốn sách cổ. Tiếng đàn sâu kín như trời đầy băng vũ, khiến Triệu Kham ở bên nghe mà lòng nặng trĩu.

- Tiểu Ất, cha ta nói, vài ngày nữa người sẽ được bổ thân.

Triệu Kham vẫn luôn tới đây học đàn.

Ngọc Doãn thỉnh thoảng dạy cậu phác pháp, lần nào cũng khiến Triệu Kham vui vẻ.

Chỉ là hai người tuổi tác kém nhiều, hơn nữa địa vị và thân phận khác xa, cũng làm bọn họ không thể giao lưu.

Nhưng điều này cũng không gây trở ngại với thiện cảm của Triệu Kham dành cho Ngọc Doãn.

Mỗi lần tới ngõ Quan Âm học đàn, đó đều là thời gian rất vui vẻ.

Ngọc Doãn không bởi vì cậu là Hoàng thái tôn mà khúm núm, đối xử với cậu như một đại quan nhân.

Cậu bé này là một người tính tình chất phác khờ dại, chỉ có điều lớn lên ở trong cung nên khó tránh khỏi tâm tư thâm trầm.

Ngọc Doãn nhận ra tâm trạng Triệu Kham không tốt, nên bảo Cao gia nương tử mang hai bát cháo nóng đến, một bát cho Triệu Kham, một bát cho mình, hai người một lớn một nhỏ ngồi xồm ở trước hiên, nhìn mưa tuyết bay xuống mà ăn từng miếng cháo nóng, không ai nói gì.

- Kham công tử có tâm sự?

Triệu Kham do dự một chút, buông chén cháo, gật gật đầu.

- Tiểu Ất, người phải đi sao?

- À...

- Tiểu Ất, không đi được không?

Giọng nói non nớt mang theo tia thành khẩn khiến trong lòng Ngọc Doãn cảm động.

Hắn thở dài:

- Cũng không phải ta nguyện ý đi, mà là không đi không được. Nghĩ đến sắc mệnh vài ngày nữa sẽ truyền đến, Tiểu Ất trước đó đã từng từ chối một lần rồi, nếu lần này tiếp tục từ chối, chỉ sợ Quan Gia sẽ không còn thể diện. Tuy nhiên trước khi đi cũng có lẽ vật tặng công tử.

Ngọc Doãn nói xong đứng dậy đi vào trong lầu.

Lát sau, hắn cầm một bọc nhỏ đi ra, đưa cho Triệu Kham.

Mở ra, đó là một thanh chủy thủ.

Triệu Kham kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn, lại nghe Ngọc Doãn nói:

- Kham công tử xuất thân không tầm thường, chắc cũng không thiếu thứ gì. Thanh chủy thủ này là ta tự thiết kế, cũng là do thợ thủ công tốt nhất thành Khai Phong chế tạo ra, rất thích hợp cho công tử sử dụng.

Ta cũng biết bên cạnh công tử có Cốt Đóa Tử Môn bảo vệ.

Tuy nhiên cầm theo một thanh chủy thủ để phòng thân cũng không to tát gì, cứ coi như là món đồ chơi thôi, mong công tử đừng cự tuyệt.

297. Chương 296: Giết Gian Tặc (4)

Thanh chủy thủ này vốn là tham chiếu kiểu dáng của chủy thủ quân dụng đời sau mà tạo thành, dài chưa đến 20 phân.

Du Thiết được chân truyền của Chu Ký, cộng thêm lời dặn dò của Ngọc Doãn đã chuyên tâm chế tạo ra nó. Chủy thủ sắc bén, cầm trong tay có thể cảm nhận được hàn khí bức người từ trên lưỡi dao. Kiểu dáng cũng vô cùng tinh xảo cộng thêm một vài hoa văn đặc thù được chế tác càng khiến chủy thủ này thêm tinh mỹ. Triệu Kham sống trong đại nội hoàng cung, có gì mà chưa từng thấy? Chẳng qua lúc cậu nhìn thấy chủy thủ này thì vô cùng vui mừng, cầm trong tay thưởng thức mãi...

Triệu Kham không cần lễ vật tiền vàng gì, cái cậu cần là sự quan tâm.

Chỉ có điều cậu bị kẹp giữa Triệu Hoàn và Triệu Cát, nên khó cảm nhận được tình yêu thương của người cha. Cho nên khi nhìn thấy lễ vật này thì lại vui sướng không ngừng.

Nói cho cùng Triệu Kham vẫn chỉ là đứa bé mà thôi.

Những ngày tiếp theo rất bình yên.

Đối với Ngọc Doãn mà nói hắn đã chuẩn bị tốt việc rời khỏi Đông Kinh, chỉ chờ triều đình phát ra sắc mệnh thì sẽ lên đường.

Trên thực tế, đối với việc Ngọc Doãn được sắc mệnh đảm nhiệm chức Ứng Phụng Cục Đô Giám, trên triều đình tranh luận rất nhiều.

Bất kể là Lý Bang Ngạn phái nghị hòa hay là phái chủ chiến cũng không quá tán đồng việc bổ nhiệm này. Dù sao Ngọc Doãn cũng không có công danh, bỏ thân một chức Văn Lâm Lang đã là ưu đãi lắm rồi. Nếu như ủy thác thực chức, thì cũng không phù hợp với luật pháp.

Cho tới bây giờ đều là hai phái giương cung bạt kiếm, mà nay một người nho nhỏ trong phố xá mà liên hợp lại.

Lý Cương đứng đầu phản đối, lời lẽ rất kịch liệt.

Ông hao hết tâm tư, tìm cách cùng với Lý Nhược Thủy liên kết muốn chiếm lấy Tuần san thời đại Đại Tổng, ai ngờ đến cuối cùng vô duyên có lại để Thái tử Triệu Hoàn giành được. Con trai yêu Lý Dật Phong thậm chí còn từ bỏ tiền đồ, bỏ mặc bài vở học hành mà tiến vào phủ Chân Định làm Tri Trại nhỏ bé, chỉ là một chức quan cứu phẩm. Mà Ngọc Doãn đảm nhiệm chức Đô Giám Ứng Phụng Cục lại là chức vụ bát phẩm, khiến trong lòng Lý Cương sao thoải mái? Cho nên ông không chút do dự mà phản đối.

- Nếu luật lệ này mở ra, pháp lệnh trăm năm Đại Tổng ta sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Lý Cương gầm thét trên triều đình.

Thái độ của ông đã nhận được sự ủng hộ của đám người Lý Bang Ngạn.

- Ngọc Tiểu Ất kia tuy là học sinh thư viện Quan Kiêu, được bổ thân Văn Lâm Lang đã là trường hợp đặc biệt.

Nếu tiếp tục đảm nhiệm thực chức, sợ là ngày sau có người sẽ bắt chước theo. Loại người phổ phường không có chút công lao này sao có thể đảm đương được trọng trách?

Tuy nhiên, dù cả văn võ triều đều không tán thành, nhưng cuối cùng Hoàng đế Huy Tông vẫn ban ra sắc mệnh.

Về phương diện này, Hoàng Thái Tôn Triệu Kham tạo nên tác dụng rất lớn, liên tục nói tốt về Ngọc Doãn với Hoàng đế Huy Tông, khiến thái độ của Hoàng đế Huy Tông đối với Ngọc Doãn biến đổi rất nhiều. Rồi khỏi Đông Kinh cũng tốt, hẳn đỡ phải tiếp tục gây chuyện thị phi.

Còn nữa, Tuần san Thời Đại Đại Tổng đã thu hồi rơi vào tay Triệu Kham.

Tính toán ra, lúc này đây là hoàng gia được tiện nghi, Hoàng đế Huy Tông đương nhiên cũng không muốn so đo những gì Ngọc Doãn đã làm trong quá khứ.

Nói cho cùng, Hoàng đế Huy Tông phản cảm với Ngọc Doãn, chỉ là lúc trước Ngọc Doãn và Mậu Đức Đế cơ đã lan truyền ra chuyện xấu, rồi sau đó hẳn lại từ chối không chịu nhận chức Thái Nhạc Công thụ Tiến sĩ. Sự việc đã qua lâu như vậy, không cần phải đi so đo. Hơn nữa, đối với trình độ nhạc luật của Ngọc Doãn, nên vị để vương đa tài đa nghệ này cũng vô cùng tán thưởng.

Đi ra ngoài tôi luyện nói không chừng có thể có tiến bộ.

Lúc trước, Hoàng đế Huy Tông có thể liêu lĩnh đề bạt một tên lưu manh phổ phường Cao Cầu lên làm Đô Thái úy Điện Tiền ti. Hiện tại ông đề bạt Ngọc Doãn, có ai có thể ngăn trở được? Ứng Phụng Cục là làm việc cho Hoàng Đế Huy Tông, để Ngọc Doãn làm Đô Giám, đó là việc của hoàng gia. Xưa nay Triệu Cát không quả quyết nhưng lúc này lại vô cùng kiên quyết.

Sắc mệnh vừa ra, cả triều sợ hãi.

Đám người Lý Cương, Lý Bang Ngạn lại dâng tấu khẩn cầu Hoàng đế Huy Tông thu hồi sắc mệnh.

Nhưng tấu thư kia sau khi nhập cung thì như bị ném vào biển rộng, không một tiếng động.

Lý Cương biết, Hoàng đế Huy Tông chủ ý đã định!

Tiếp tục muốn ngăn trở thì chỉ phí sức nên đành phải ngậm miệng. Chỉ có điều trong lòng càng tăng thêm sự ghen ghét đối với Ngọc Doãn. Nếu không phải Ngọc Tiểu Ất gây ra những chuyện này thì Đại Lang đâu có phải rời nhà?

- Bá Kỷ, đừng trách tội Ngọc Tiểu Ất nữa!

Lý Nhược Thủy bưng bầu rượu lên rót một chén rượu đầy cho Lý Cương, thấp giọng nói:

- Việc này nói ra cũng là ta và ông tính kế với hần trước. Ngọc Tiểu Ất từ đầu tới cuối đều không rõ tình huống là gì, thậm chí còn bởi vậy mà bị tai ương lao ngục. Ta và ông một lòng vì việc chung cũng không có gì phải áy náy. Nhưng giờ nghĩ lại những việc mà chúng ta gây nên cho Ngọc Doãn có phải bất công quá không?

Ngoài đình tuyết rơi.

Tháng Tháng 11 rét đậm, lại nghênh đón một đêm tuyết.

Sắc mặt Lý Cương tối tăm, nhắm mắt lại, thật lâu không nói.

- Thật ra ta và ông đều đi cùng con đường.

Chung quy ta cảm thấy Tuần San thời đại Đại Tổng kia rất có ảnh hưởng, có thể để chúng ta lợi dụng. Nhưng hai ngày nay ta nghĩ lại, Tuần san thời đại Đại Tổng thật sự cao minh là do Ngọc Tiểu Ất, mà điểm này ta và ông đều không thể làm được. Nhưng vì một việc mà chúng ta lại tính kế lên đầu bọn nhỏ, hơn nữa Tuần San Đại Tổng với ta và ông mà nói cũng không thích hợp. Điểm mà bọn nhỏ nhắm tới là người trong phổ xá, có can hệ bao nhiêu tới chúng ta chứ?

Thà rằng tiêu phí tâm tư, chẳng bằng chúng ta tự thiết lập mở một phần công báo, không chừng lại có tác dụng.

Không phải Lý Cương không hiểu những lời của Lý Nhược Thủy, nhưng trong lòng thật sự vẫn không thoải mái.

- Ý của người, chẳng lẽ là bỏ qua?

- Không thể thì như nào....

- Nhưng Ngọc Tiểu Ất kia thân không có công danh, sao có thể nhậm chức.

- Nhậm chức hay không nhậm chức không phải do ta và người có thể quyết định. Quan Gia đã có tính toán, ta và người có tranh chấp cũng không có tác dụng.

Còn nữa, người nói Ngọc Tiểu Ất kia thật sự muốn làm Đô Giám sao?

Sản nghiệp của hần đều ở Khai Phong, mà nay phải rời khỏi Đông Kinh đi tới Hàng Châu. Nói trắng ra chính là bị ta và người bắt buộc. Nếu lúc trước chúng ta không tính kế với hần, chẳng phải hiện tại hần đang theo Diễn Sơn tiên sinh đóng cửa khổ học, nào phải chịu nổi khổ xa xứ? Xem ra sự việc đã đến nước này cũng nên suy nghĩ thật kỹ kế hoạch bước tiếp theo.

Hôm qua ta và gia huynh thảo luận, quyết định noi theo Tuần san thời đại Đại Tổng, cũng làm một công báo. Gia huynh theo Ngọc Tiểu Ất lâu ngày nên vô cùng quen thuộc đối với quá trình xử lý công báo, chắc hẳn không thành vấn đề. Chỉ có điều cần phải gom góp chút tiền bạc. Ta đã tìm được một người, đó chính là thương nhân Di Châu Tư Mã Tĩnh, y cũng vô cùng bằng lòng xuất tiền cùng chúng ta xử lý việc này. Đợi sóng gió qua đi thì gọi Đại Lang quay về, nói vậy chắc hẳn cũng đã nghĩ thông suốt rồi.

Lý Nhược Thủy nói một hồi khiến Lý Cương lâm vào trầm tư.

Rất lâu sau, ông gật đầu nói:

- Vậy cứ làm theo lời Nhược Băng đi.

Ông đứng lên, đi đến bên cạnh lương đình, nhìn bông tuyết tung bay ngoài trời, trong mắt lộ vẻ sâu xa.

- Nhược Băng, nếu quả thật phải khai chiến với giặc Lỗ, rốt cuộc Đại Tổng ta có bao nhiêu phần thắng?

Một câu hỏi khiến Lý Nhược Thủy câm bặt.

Sắc mệnh Ngọc Doãn đảm nhiệm Ứng Phụng Cục Đô Giám Hàng Châu đã ban ra.

Kèm theo sắc mệnh còn truyền đến việc bỏ thân Văn Lâm Lang đồng thời, việc bỏ thân của Dương Tái Hưng dưới thao tác của Hoàng Thường đã được ban ra, mặc dù vợ chồng Dương Nhập Cửu đã sớm biết được tin tức nhưng cũng kích động lệ nóng lưng tròng.

Quyết định ban đầu, hiện giờ xem ra quả nhiên không sai.

Một đứa trẻ nông thôn Thang Âm Tương Châu mà nay được làm Thừa Tín Lang, đổi lại là bất cứ ai cùng vô cùng vui sướng.

Còn Yến Nô dù trên mặt tươi cười nhưng trong mắt nàng mơ hồ hiện lên tia đau lòng.

Sắc mệnh ra rồi, Tiểu Ất ca sắp đi rồi.

Từ lúc hai người chung chăn gối, tình cảm đã sâu sắc, như keo như sơn.

Vừa mới trở về mấy tháng thì đã phải rời khỏi Đông Kinh. Lần này đi không biết bao giờ trở về, khiến trong lòng Yến Nô cảm thấy vô cùng khổ sở. Tuy nhiên trước mặt người khác nàng vẫn tươi cười, nhưng trong lòng thầm chảy bao nhiêu nước mắt. Ngọc Doãn nhìn thấy mà lòng đau đớn, nhưng đây cũng là bất đắc dĩ, hẩn hiểu vô cùng, nếu hẩn không rời khỏi Đông Kinh, sớm muộn gì thì cũng bị đám người Lý Bang Ngạn hại.

Những người đó đều là đại nhân vật quyền quý trong triều.

Ngọc Doãn dù là bỏ thân cũng khó mà tự thân bảo toàn, làm không tốt thậm chí sẽ liên lụy người nhà.

Đi Hàng Châu, tuy nói xa người nhà, nhưng cũng là kế sách vẹn toàn. Có chức vị Đô Giám này, đám người Lý Bang Ngạn dù muốn đối phó hẩn cũng phải cân nhắc kỹ. Ít nhất sẽ không lộ liễu đối phó hẩn.

Tuy nhiên trong thâm tâm Ngọc Doãn vẫn vô cùng khổ sở.

Dựa theo lời trên sắc mệnh, Ngọc Doãn nhất định trong vòng mười ngày phải lên đường, đi tới Hàng Châu nhậm chức.

Càng nghĩ, hẩn quyết định không đợi tới mười ngày mới đi mà xuất phát luôn.

- Ta rời khỏi nhà sớm ngày nào thì trong nhà sẽ đảm bảo ngày đó.

Lần này đi Hàng Châu đường xá xa xôi, Cửu Nhi tỷ ở nhà một mình phải cẩn thận nhiều mới được, còn phải thay ta tận hiếu với thúc tổ.

Yến Nô hai mắt đầm lệ gật đầu đáp ứng.

Theo đó, An Đạo Toàn mang tới nội trướng đơn cùng với một ít dược vật vừa mới nghiên cứu ra giao cho Ngọc Doãn.

Công phu Ngọc Doãn nay đã đạt tới bình cảnh.

Đi ngược dòng nước không tiến thì lùi...Dù là đi Hàng Châu cũng không được làm chậm trễ việc tu luyện.

Trước khi hẩn đi ông dặn dò rất nhiều.

Ngọc Doãn nhất nhất tạ ơn, liền dẫn Trần Đông và Trương Trạch Doan từ lò mổ Liễn Kiều chọn ra tám người hầu nam trẻ tuổi sáng sớm gió tuyết lên đường đi Hàng Châu. Không có nhiều người đưa tiễn, chỉ có Yến Nô cùng Cao gia nương tử đi tiễn đến cầu Chu gia. Lúc đoàn người rời khỏi cửa thành, Ngọc Doãn quay đầu lại nhìn vẫn còn thấy bóng dáng Yến Nô đang đứng trong mưa gió, trong lòng hẩn không khỏi đau xót, cố nén nỗi đau biệt ly, giục ngựa đi.

Lần trước, khi hẩn rời khỏi Đông Kinh, Yến Nô từng hỏi: khi nào thì về.

Lúc ấy hẩn trả lời: Khi hoa đào mi nở, đó là ngày trở về. Nhưng lúc này đây, ngay cả bản thân Ngọc Doãn cũng không biết được ngày nào trở về.

Đi ra hơn nửa ngày, Ngọc Doãn mới ghì chặt chiến mã.

Trần Đông cười trên một con la tiến lên, kinh ngạc hỏi:

- Tiểu Ất, không phải là lúc này hối hận chứ?

Lúc này mưa gió đã ngừng lại, mây tán tản đi hiện ra ánh nắng gắt.

Ngọc Doãn nhìn Trần Đông và Trương Trạch Đoan, đột nhiên nói:

- Thiếu Dương, ta có một chuyện muốn nhờ...

- Tiểu Ất cứ nói đừng ngại.

Trầm ngâm một lúc lâu, Ngọc Doãn hạ giọng nói:

- Các người hãy nghỉ tại phía trước ba ngày, ta muốn quay lại Khai Phong xử lý một việc.

Vừa nói xong, cả Trần Đông và Trương Trạch Đoan cùng ngậy người ra...

298. Chương 297: Giết Gian Tặc (5)

Trời vốn đen kịt lại có tuyết.

Âm Kim tản móng chạy như điên, phi nhanh trên đường lớn.

Giữa đồng hoang mênh mông tiếng chân gào thét bị cuồng phong che giấu. Trên mặt Ngọc Doãn bị gió tuyết phủ kín chỉ lộ ánh sáng ở đôi mắt.

Khi đến Khai Phong đã gần đến giờ Hợi.

Ngọc Doãn đến thẳng Mưu Đà Cương, ghim ngựa từ xa.

Dương Tái Hưng, Hoắc Kiên và Hoàng Tiểu Thất chờ ở cửa thôn, thấy Ngọc Doãn tiến đến, vội bước nhanh ra đón.

- Ca ca, đều an bài thỏa đáng!

Dương Tái Hưng vội hạ giọng nói:

- Đêm nay xin ca ca ủy khuất ở tại trong sơn thần miếu nơi này, sáng sớm ngày mai huynh đệ Phong Huống dẫn người lại đây, đến lúc đó ca ca có thể trà trộn vào thành. Trong thành hết thấy đều bình yên, chỉ có Lý Tú Tài kia hai ngày này ru rú trong nhà, rất ít lộ diện, thế cho nên chúng ta cũng không nắm rõ hành tung của y.

Ngọc Doãn sau khi nghe xong, gật gật đầu.

- Bên Cửu Nhi tỷ thế nào?

Dương Tái Hưng vội đáp:

- Cửu Nhi tỷ cũng không có gì, chỉ là quá buồn thôi.

Chạng vạng khi ta ra khỏi thành từng đến nhà thăm, Cửu Nhi tỷ có vẻ có chút mệt mỏi...

Ngọc Doãn nghe được, trong lòng đau xót.

Trên đời thống khổ nhất, không ai qua được nỗi buồn ly biệt này.

Mình lần này đi Hàng Châu, chẳng biết lúc nào có thể trở về, chỉ khổ Yến Nô một mình ở lại thành Khai Phong, đau khổ chống đỡ.

Chỉ tiếc không được gặp nàng.

Ngọc Doãn nghĩ đến đây có chút áy náy. Nhưng vừa nghĩ tới việc hấn sắp cần phải làm, sự áy náy trong lòng kia liền tan thành mây khói.

- Trong thành ai đang canh giữ?

- Là em họ tiểu nhân tên là Văn Đào đang canh giữ.

Hoàng Tiểu Thất vội mở miệng trả lời, khiến Ngọc Doãn cảm thấy rất hài lòng.

Hắn đã qua Văn Đào, đó là một tiểu tử trẻ tuổi nhưng lại vô cùng thông minh.

Hàn huyên qua đi, đám người Dương Tái Hưng liền dẫn Ngọc Doãn đi vào trong sơn thần miếu cửa thôn. Ăn chút lương khô, Ngọc Doãn liền tựa vào tượng thần sau lưng ngồi xuống, trong đầu nhanh chóng nhớ lại những việc hấn bố trí còn có sơ hở gì hay không.

Hắn quay lại Khai Phong là muốn giết Lý Quan Ngư!

Khi hấn đã biết thân phận của Lý Quan Ngư thì không thể để cho gã đó tiếp tục tồn tại.

Người này ở tại Khai Phong thời gian càng dài, thì nguy hại tạo thành cũng lại càng lớn... Nếu có thể, Ngọc Doãn thậm chí muốn xử lý cả Phùng Tranh. Tuy nhiên, hành tung Phùng Tranh cũng có chút quỷ bí. Từ lúc sứ đoàn Kim quốc vào kinh thành tới nay thì cô ta rất ít lộ diện. Tuy rằng hấn đã cho người âm thầm theo dõi nhưng cũng không thể xác định tình trạng cụ thể của Phùng Tranh, bắt đắc dĩ đành phải bỏ qua.

Ngọc Doãn không phải là không nghĩ tới việc vạch trần thân phận của Lý Quan Ngư.

Nhưng vấn đề ở chỗ, trong tay hấn cũng không có bất cứ chứng cứ gì, ngược lại sẽ rút dây động rừng.

Còn nữa, nếu Lý Quan Ngư có thể mời Bạch Thì Trung ra mặt, nói vậy cũng có chút thủ đoạn. Nếu vạch trần thân phận của gã ra, đám người Bạch Thì Trung sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Đến lúc đó Lý Quan Ngư sẽ bình yên vô sự, mà xui xẻo là Ngọc Doãn hấn. Hấn đã không còn là kẻ ngây thơ như lúc vừa tái sinh ở thời đại này nữa.

Lửa trại trong Miếu sơn thần nổ đom đóp.

Hoàng Tiểu Thất và Hoắc Kiên ở một bên thấp giọng nói chuyện với nhau...

- Đại Lang, việc người nhập Điện Tiền Ti đã thỏa đáng rồi chưa?

Dương Tái Hưng ném một thang củi vào trong đồng lửa, hạ giọng nói:

- Cao Nha Nội đã thông tri cho ta, nói là hai ba ngày là có thể giải quyết thỏa đáng.

- Nhưng có biết rõ là làm gì không?

- Mã quân Ngu Hầu... Nhưng cụ thể quy về dưới trướng người nào thì còn không rõ lắm.

Ba nghìn quan mua được chức Mã quân Ngu Hầu.

Nếu nói ra, nhất định sẽ bị không ít người nhạo báng.

Nhưng Ngọc Doãn vẫn cảm thấy việc mua bán này rất có lợi. Chỉ cần Dương Tái Hưng nắm giữ binh mã, đối với hấn càng thêm có lợi.

Tuy rằng mã quân Ngu Hầu chỉ là võ quan cấp phẩm.

Đêm xuống, gió càng ngày càng mãnh liệt.

Cuồng phong cuốn bọc từng mảnh bông tuyết giống như lông ngỗng bay phát phới trên không trung.

Phong tuyết ước chừng tàn sát bữa bãi hơn một canh giờ mới ngưng. Đến khi trời sáng, bên ngoài miếu sơn thần truyền đến tiếng người.

Hoàng Tiểu Thất vội chạy ra, chỉ trong chớp lát liền dẫn Phong Huống tiến vào.

- Tam Lang, đều làm xong?

Ngọc Doãn đứng dậy hỏi.

Phong Huống vội trả lời nói:

- Ca ca yên tâm. Bên ngoài đều là tâm phúc của đệ, sẽ không để lộ nửa tin đâu.

Nơi này có một bộ quần áo, ca ca thay để cùng tiểu đệ vào thành. Chỉ là sau khi vào thành, tiểu đệ khó có thể trợ giúp lớn cho ca ca, nhưng việc yểm hộ hành tung của ca ca thì vẫn đề lại không lớn. Trời đã sắp sáng rồi, ca ca mau thay đổi y phục đi sớm.

Phong Huống mang đến một bộ cẩm quân giáp trụ.

Ngọc Doãn gật gật đầu với đám người Dương Tái Hưng rồi chóng thay xong y phục, đội mũ đỏ mềm, theo Phong Huống đi ra miếu sơn thần. Âm Kim đã có Hoàng Tiểu Thất phụ trách an trí, không thể theo Ngọc Doãn tiến vào thành Khai Phong. Mà Dương Tái Hưng và Hoắc Kiên cũng vội nói lời từ biệt với Ngọc Doãn rồi vội vàng rời đi. Mà chín cấm quân mà Phong Huống dẫn theo cửa thành Khai Phong đến đây thấy Ngọc Doãn đi ra, cũng không hỏi, hiển nhiên là đã được Phong Huống nhắc nhở, mọi người kín miệng như bình.

Giờ mẹo, cửa thành mở ra.

Ngọc Doãn dưới cơn cuồng phong sau khi lên vào thành Khai Phong thì cáo biệt với Phong Huống tại Liên Kiều rồi quẹo vào một ngõ nhỏ.

Hắn từ ngõ nhỏ quanh co rất nhanh đã đi qua Liên Kiều.

Nơi này khoảng cách rất gần Phong Khâu môn cũ, cũng là một địa phương cực náo nhiệt. Tuy nhiên bởi vì đêm qua phong tuyết tàn sát bờ bãi, cho nên trên đường phố vắng ngắt, hiếm thấy dấu chân người. Ngọc Doãn dừng lại ở cửa sân một tòa trạch viện, nhìn chung quanh một cái rồi thả người lướt qua tường viện.

- Ai!

Chủ nhân trạch viện rõ ràng vô cùng cảnh giác.

Ngọc Doãn vội mở miệng nói:

- Là ta, Tiểu Ất...

Cửa mở, chỉ thấy Tề Long Đằng từ trong phòng đi ra, chấp tay với Ngọc Doãn, Ngọc Doãn lắc mình tiến vào.

- Tiểu Ất, tòa nhà này là trước kia ta dùng để chất cỏ khô, có chút dơ dáy bẩn thỉu.

Tuy nhiên ưu điểm đó là hẻo lánh, không có người quấy rầy, trước trong phòng được sắp xếp đồ ăn, nếu đói bụng thì lấy ra dùng. Hàng xóm láng giềng cũng rất quen thuộc với ta, cho nên cũng sẽ không có ai hoài nghi. Chỉ có điều, Tiểu Ất an bài như thế, đến tột cùng là vì sao?

- Ca ca chớ hỏi nhiều, khi nào có thể nói rõ thì ta sẽ nói.

Xin ca ca lúc rời đi hãy khóa cửa, tiện thể đến lò mổ Liên Kiều, đưa chìa khóa cho Đại Lang là được, hành tung của ta tuyệt đối không thể để bất cứ kẻ nào biết được, cũng không thể nói cho Cửu Nhi tỷ. Tóm lại. Chuyện này rất quan trọng, mong ca ca thông cảm.

Tề Long Đằng cũng chỉ là thuận miệng hỏi.

Thấy Ngọc Doãn nói chuyện trịnh trọng thì không tiếp tục nhiều chuyện nữa.

Y và Ngọc Doãn nói chuyện phiếm một hồi rồi cáo từ rời đi.

Khi đi còn khóa cửa chính lại.

Ngọc Doãn thở hắt ra, thay y phục trên người, đổi lại trang phục bình thường.

Ngồi xuống giường, hắn nhắm mắt dưỡng thần.

Trong đầu vẫn nghĩ kế hoạch tiếp theo, bất giá một ngày đã qua...

Đêm xuống, Dương Tái Hưng mang theo Hoàng Tiểu Thất đột nhiên đến đây.

Lúc bọn họ mở cửa làm kinh động đến Ngọc Doãn, hần quơ lấy Lâu Lan bảo đao trên giường.

- Ca ca, là ta!

Dương Tái Hưng và Hoàng Tiểu Thất hạ giọng tiến vào. Đã thấy trong phòng tối như mực.

- Có biến sao?

Hoàng Tiểu Thất hạ giọng nói:

- Hôm nay Lý Tú Tài kia ra cửa, Văn Đào đi theo hần đến Hưng Long Quan, thấy hần gặp gỡ một người Lỗ. Bởi vì khoảng cách hơi xa, Văn Đào chỉ nghe được thằng kia nói cái gì đều sắp xếp xong xuôi, buổi tối ở nhà chờ.

Sau đó thì thấy gã đi đến cửa hàng Cao Dương mua rượu.

- Buổi tối ở nhà chờ ai đó thì phải?

Ngọc Doãn mày nhăn lại, trầm ngâm một lát sau, hạ giọng nói:

- Đó là đêm nay sao?

- Đúng vậy!

- Ta đã biết, các người phải để ý nhiều.

Dương Tái Hưng nghi vấn:

- Ca ca, đến tột cùng phải làm chuyện lớn gì?

- Đại Lang đừng hỏi, cứ quay về để ý.

Qua đêm nay, ta sẽ rời Đông Kinh, các người coi như chưa từng thấy ta, nên làm cái gì thì đi làm đi.

Thấy Ngọc Doãn không chịu nói, Dương Tái Hưng và Hoàng Tiểu Thất cũng không tiếp tục truy vấn.

Hai người nhìn nhau chấp tay từ biệt Ngọc Doãn rồi sau đó liền rời đi. Ngọc Doãn thì sửa sang lại một chút hành lý, cây bảo đao đeo hông, ra khỏi phòng khóa cửa lại, ở trong sân nghiêng tai nghe ngóng chốc lát, sau khi xác định bên ngoài không có ai thì thả người nhảy qua tường viện, đi ra ngoài viện, lại nhìn chung quanh rồi đội mũ mềm lên đầu, cúi đầu vội vàng rời đi.

Gần như là đi ngang qua mái hiên thành bắc, vượt qua Ngự Quyền quán, từ Thiên Ba Môn vào nội thành.

Lúc này, trời đã hoàn toàn tối, trong thành đèn đuốc sáng trưng, các đại tửu lầu, cũng vô cùng náo nhiệt.

Chỉ có điều bắt đầu đầu đông nên Khai Phong vào đêm vắng lặng đi rất nhiều. Dọc đường đi, Ngọc Doãn xuyên ngõ nhỏ đi lưng phố không gặp ai cả. Hần từ Kim Thủy môn đến đường Tuấn Nghi Kiều, lại từ đường Tuấn Nghi Kiều vượt qua Thượng thư tỉnh sau lưng đường nhỏ rẽ trái rồi lại rẽ phải rất nhanh đi tới ngõ Tú tài. Đã qua giờ Tuất, trong ngõ Tú tài im ắng, lặng ngắt như tờ. Vài toà dân cư hai bên Ngõ nhỏ đã đốt đèn, xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn thấy bóng người lay động trong phòng. Nếu như trước thì đây là thời điểm ngõ Tú tài rất náo nhiệt. Nhưng thời tiết thật sự là quá lạnh, mấy tửu quán cũng đều đóng cửa sớm, đi lại ở trong hẻm nhỏ làm cho người ta có một loại cảm thụ âm trầm.

Ngọc Doãn dựa vào trí nhớ, rất nhanh đi tới bên ngoài gia môn Lý Quan Ngự.

Hần vươn tay định gõ cửa, nhưng chẳng biết tại sao, lại đột nhiên dừng lại...

Trong đầu hiện ra một bóng dáng mềm mại khiến tim Ngọc Doãn đập nhanh khó hiểu. Nếu thật sự giết Lý Quan Ngự thì không biết nên đối xử với tiểu nương tử này như thế nào cho phải? Vừa nghĩ tới tư thái lay động lòng người của Dương Kim Liên, Ngọc Doãn lại có chút mềm lòng.

Nhưng lại nghĩ giữ lại Lý Quan Ngự thủy chung là một tai họa, nếu không xử lý hần ta, không biết trong thành Khai Phong sẽ có bao nhiêu người gặp họa.

Vừa nghĩ tới sự kiện Tĩnh Khang sắp đến, lòng Ngọc Doãn lại cứng rắn.

Ngay lúc định gõ cửa, không ngờ lúc này cửa đột nhiên mở ra, Dương Kim Liên bưng một thùng nước từ bên trong đi ra, nhìn thấy Ngọc Doãn, nàng không khỏi ngẩn ra, bật thốt lên:

- Tiểu Át ca, chẳng phải lúc này huynh đã đi rồi sao?

Vài lần tiếp xúc với Ngọc Doãn, Dương Kim Liên quen gọi Ngọc Doãn là ‘Tiểu Át’.

Ánh mắt Ngọc Doãn lóe lên lạnh lùng, đột nhiên tiến lên, không đợi Dương Kim Liên tiếp tục mở miệng đã giữ cổ của nàng, xoay người đung vào cánh cửa bên trong, tiện tay khép cửa lại. Một tay Ngọc Doãn bịt miệng Dương Kim Liên, tay kia giữ cổ họng nàng.

- Dương nương tử chớ trách, hôm nay tới đây là muốn giết người!

Trên mặt Dương Kim Liên lộ vẻ hoảng sợ.

Nghe Ngọc Doãn nói những lời này, trên mặt nàng càng sợ hãi, tròn mắt đảo vòng chớp chớp như cầu xin Ngọc Doãn.

Lòng Ngọc Doãn mềm nhũn:

- Dương nương tử, ta không phải muốn giết cô, mà là Đại Lang.

Nếu cô muốn sống thì đừng lên tiếng. Bằng không đừng trách ta lòng lang dạ sói. Cô nghe rõ chưa?

Dương Kim Liên sau khi nghe xong, gật gật đầu, dường như đã hiểu lời Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi nói lỏng bàn tay.

Nhưng ngay lúc tay hãn dịch chuyển thì Dương Kim Liên đột nhiên la lớn:

- Cứu...

Không đợi nàng nói ra câu “mạng”, Ngọc Doãn chém một chưởng vào cổ Dương Kim Liên, đánh nàng bất tỉnh. Thân hình mềm mại ngã vào ngực Ngọc Doãn, vẻ hoảng sợ trên mặt chưa hết đi thật khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Ngọc Doãn không khỏi gãi gãi đầu, cười khổ!

299. Chương 298: Giết Gian Tặc (6)

Nên xử trí Dương Kim Liên như thế nào?

Vấn đề này khiến Ngọc Doãn cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Đứng ở góc độ của hãn mà nói, Lý Quan Ngư đáng chết, nhưng Dương Kim Liên vô tội. Nếu Ngọc Doãn là hạng người có ý chí sắt đá, giết người không chớp mắt thì chắc chắn thấy người là giết. Nhưng Dương Kim Liên không chết thì trước sau lại là một phiền phức, nên làm thế nào cho phải đây?

Do dự một chút, Ngọc Doãn ôm Dương Kim Liên vào sương phòng đặt xuống.

Hãn đã có thể khống chế được sức mạnh phi thường của mình, nửa canh giờ nữa Dương Kim Liên e là vẫn chưa tỉnh lại được.

Nghĩ đến đây, hắn xoay người đi ra ngoài. Mới vừa đi tới cửa sương phòng, lại nghe bên ngoài phòng có tiếng bước chân, ngay sau đó tiếng cửa phòng mở ra.

- Nương tử, sao không đóng cửa nhà cho kỹ vậy?

Giọng của Lý Quan Ngư vang lên khiến Ngọc Doãn lập tức dừng bước lại.

Hắn ngừng thở, xuyên qua kẽ hở khe cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy Lý Quan Ngư mặc áo xanh, tay cầm theo một vò rượu.

Dậm dậm chân ở cửa nhà, Lý Quan Ngư nói:

- Bên ngoài gió lớn... Nương tử? Nương tử?

Không nghe thấy Dương Kim Liên trả lời, Lý Quan Ngư không khỏi có chút kinh ngạc, vội cao giọng gọi to.

Ngay lúc y buông vò rượu, đi đến đầu bậc thang chuẩn bị lên lầu thì trong lòng bỗng nhiên nảy lên một tia rung động, quay ngược lại, đã thấy một bóng đen từ phía sau đánh tới. Không đợi y kịp phản ứng, người kia đã tới trước mặt, tiếp theo đó ngực như bị một thanh búa lớn đánh trúng, Lý Quan Ngư phun ra ngụm máu, thân hình lập tức bay lên quãng xuống đất.

Y há mồm muốn kêu la, đã thấy trước mắt một luồng hàn quang xẹt qua.

Một thanh đoản đao hàn khí kinh người đã đặt ở cổ họng y, lời nói vừa đến miệng lại nuốt trở vào.

- Ngọc Tiểu Át?

Ngay lúc Lý Quan Ngư thấy rõ ràng người tới thì không khỏi giật mình kinh hãi.

- Sao lại là ngươi? Chẳng phải ngươi đã...

- Đã cái gì?

Trong lòng Ngọc Doãn không chút máy động, ánh mắt chợt híp lại.

Không ngờ, Lý Quan Ngư lại cười:

- Thật không ngờ là ngươi, đúng là tốt số....Tuy nhiên, sắc mệnh đã ban ra, ngươi lại lén quay về, chẳng lẽ là muốn kháng chỉ bất tuân sao? Ha ha, đây chính là tội lớn mất đầu.

Gã này không ngờ không hề sợ hãi, ngược lại cười ha ha xoi mói Ngọc Doãn

Ngọc Doãn hạ giọng nói:

- Chuyện của ta không nhọc Lý Tú Tài lo lắng.

Chỉ là với cục diện trước mắt đường như Lý Tú Tài ngươi không lo cho bản thân, chẳng lẽ ngươi đã biết ta sẽ quay lại tìm ngươi?

- - Đúng là gia thúc muốn ta liên hệ Đường Cát hại ngươi.

Bộ dạng của Lý Quan Ngư như một lão thần, không chút nào kinh hoảng.

- Ta sớm đã biết cái chết của Đường Cát có liên quan đến ngươi. Tuy nhiên, Đường Cát đã chết, ngươi cũng không có tổn thất gì. Về phần ân oán giữa ngươi và gia thúc, đó là chuyện của các ngươi. Mà nay ngươi đã làm Văn Lâm lang, lại là Đô Giám Ứng Phụng Cục, dù là gia thúc cũng không làm gì được ngươi.

Không bằng như này, ân oán giữa ta và ngươi sẽ xóa bỏ, được không?

Cũng là phụng mệnh làm việc, Tiểu Át cần gì phải so đo? Nếu Tiểu Át thật sự tức giận, ta nguyện ý bồi thường số tiền lớn.

Lý Quan Ngư tự tin thân phận của mình vẫn chưa bị người phát hiện.

Cho nên dù thấy Ngọc Doãn đã tìm đến cửa rồi thì theo bản năng y nghĩ đến ân oán giữa Ngọc Doãn và Lý Bảo.

Ngọc Doãn nghe xong, lại cười!

- Không biết Lý Tú Tài có thể bồi thường cho ta bao nhiêu?

- Tiểu Át, một ngàn quan được không? Rồi cùng làm bằng hữu, ngày sau cũng có thể thêm tài lộ, người nói có đúng hay không.

Nói xong, Lý Quan Ngự vươn tay muốn đẩy đoản đao ra khỏi cổ họng.

Y hiểu rất rõ giữa y và Ngọc Doãn không hóa giải được mâu thuẫn. Một ngàn quan thực sự không ít, đã đủ thể hiện thành ý của y. Về phần ra tay phản kháng? Lý Quan Ngự không chút tự tin! Ngọc Doãn là ai? Đây chính hạng người dám xông đến Ngự Quyền quán mà ngay cả Lý Bảo cũng không là đối thủ. Nhân vật bậc này, y tuyệt đối không thể dùng lực để chống lại...

- Đường đường là mật thám của người Nữ Trực mà chỉ ra giá một ngàn quan thôi sao?

Tay Lý Quan Ngự đã chạm phải chuôi đao, nhưng khi nghe được một câu nói kia lập tức cứng lại.

Ngọc Doãn cười, hạ giọng nói:

- Người nói ta đến vì Tiểu Quan Tác sao? Đúng như người nói, Lý Bảo dù lợi hại cũng chỉ là một kẻ thứ dân, ta đã là mệnh quan triều đình, dù hãn ta có bản lĩnh lớn thế nào, ta cũng sẽ không sợ hãn.

Nhưng thật ra Lý Tú Tài và Phùng nương tử lầu Phong Nhạc mới khiến ta càng cảm thấy hứng thú.

Lý Tú Tài tới Khai Phong gần một năm, nghĩ chắc thu hoạch rất nhiều...Lúc trước có võ quan cấm quân bị giết chắc hẳn có liên quan tới Lý Tú Tài, người nói xem có đúng thế không?

Lý Quan Ngự giật nảy mình cả người lạnh toát.

Y hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Ngọc Doãn.

Đã thấy Ngọc Doãn nở nụ cười quỷ dị, trong lòng lại lạnh run.

- Người nói bấy bọ gì đó, ta...

- Lý Tú Tài, đừng lải nhải với ta nữa, ta chỉ hỏi người một chuyện, rốt cuộc người đã an bài bao nhiêu người trong cấm quân?

Còn nữa, trong thành Khai Phong này, trừ Lý Tú Tài người và Phùng nương tử ra, còn có bao nhiêu đồng đảng?

Nếu nói rõ ràng, ta sẽ cho người chết thoải mái một chút, nếu không...Ha hã, ta sẽ đưa người ra khỏi thành. Người cũng biết Đại Tổng ta có một loại hình phạt tên là Lột da? Đó là đem chôn người xuống đất, chỉ lộ đầu ra, ta sẽ dùng thanh đao cắt một lỗ trên đầu người, sau đó đem đan sa hóa rót vào lỗ hổng đó.

Ha hã, người có biết mùi vị đó như nào không?

Đến lúc đó người sẽ khó có thể chịu được, cảm thấy ngứa, thiếu dưỡng khí, kết quả thân thể cứ giãy dụa ra ngoài, trên người không còn sót lại chút da nào, máu thịt nhầy nhụa. Sau đó người sẽ đau, sẽ lăn lộn trên mặt đất tận cho đến khi chết.

Ngọc Doãn không biết toàn bộ hình phạt tàn khốc Đại Tổng, nhưng lại biết cái hình phạt gọi là “Lột da” này.

Sắc mặt Lý Quan Ngự trắng bệch, nhìn Ngọc Doãn.

Thật lâu, y hạ giọng nói:

- Nương tử của ta ở đâu?

- Yên tâm, nương tử của người chỉ bị bắt tỉnh, đang nằm ở trong sương phòng. Hôm nay ta đến chỉ để giết người, sẽ không liên lụy đến người vô tội.

Lý Quan Ngự nghe xong thở nhẹ ra.

Y hạ giọng nói:

- Oan có đầu, nợ có chủ.

Nương tử không liên quan đến chuyện này, nếu Tiểu Ất người là hảo hán thì hãy tha cho nương tử của ta.

Về phần danh sách mà người nói, ta sẽ khai... Đúng vậy, ta là một mật thám, nhưng cũng là do bất đắc dĩ. Ta sinh ở Yến Vân, vốn là người Hán. Lúc trước ta cũng từng nghĩ muốn thi cử công danh, hiệu lực cho Đại Tổng, lại không nghĩ kết quả là rơi vào cảnh cửa nát nhà tan, rơi vào đường cùng chạy tới Đại Liêu...Số ta cũng không tệ, có được công danh tú tài, chỉ có điều lão già ngu ngốc Da Luật Diên Hi kia làm hại chủ công chúng ta là Da Luật Dư Đồ phải phản lại Đại Liêu, tìm giặc Lỗ nương tựa.

Chủ công có ơn tri ngộ với ta, đương nhiên ta sẽ đi theo...

Chỉ có điều số mệnh ta không tốt, sau khi tìm nơi nương tựa giặc Lỗ, lại đắc tội với Bồ Sát Thạch Gia Nô. May mắn Tiêu Khánh xuất thủ cứu ta, tính mạng của ta mới được bảo đảm. Sau đó ta phụng mệnh mang theo thê tử tới Khai Phong, dựa vào quan hệ với Lý Bảo để đứng vững gót chân.

Lý Quan Ngự nói vô cùng thẳng thắn thành khẩn, nhưng Ngọc Doãn lại không có hứng thú.

- Người đừng có lải nhải này nọ, cái ta muốn là danh sách người mà người cài vào trong cấm quân.

Lý Quan Ngự nghe vậy không khỏi cười khổ.

Nào có danh sách gì, chỉ là năm người mà thôi. Người nói cấm quân kia để đi vào làm sao? Ta tốn rất nhiều tiền bạc mới an bài được năm người. Mã Ngu Hầu, thì người đã gặp, còn bốn người theo thứ tự là...

Lý Quan Ngự sáng khoái nói ra năm tên.

Ngọc Doãn ghi ở trong lòng, chuẩn bị trở về giao cho Dương Tái Hưng.

- Vậy còn đồng đảng của người trong thành Khai Phong?

- Đồng đảng?

- Đừng có nói với ta là người không biết đấy, mười mấy tướng lĩnh cấm quân kia chính là người động thủ sát hại. Đừng có nói là người không có bản lĩnh này.

- Đông Tâm Lôi!

- Hả?

- Đông Tâm Lôi Lầu Phong Nhạc chính là thủ hạ của Phùng Tranh

- Còn ai nữa?

Lý Quan Ngự do dự một chút, còn nói ra hai quyền sư của Ngự Quyền quán.

- Thúc phụ người có quy hàng người Lỗ không?

- Không có...người đừng nhìn ta, gia thúc tuy là người không nói đạo lý, nhưng đối đãi ta vô cùng tốt. Ta từng thăm dò ông, lại bị ông mắng một trận. Ông là người thẳng tính, rất trung thành và tận tâm đối với Đại Tổng, chỉ là lão Triệu quan gia các người đúng là kẻ hồ đồ, chẳng phân biệt được thiện ác? Tiểu Ất, nghe ta một lời...Hiện nay thanh thế Đại Kim ta rất lớn, sớm muộn gì cũng sẽ nhất thống thiên hạ. Người có kiến thức, tài học không tầm thường, Tiêu Khánh Tiêu tiên sinh cũng cực kỳ tán thưởng người. Nếu người nguyện ý, ta có thể dẫn tiến giúp người, chắc hẳn Tiêu tiên sinh nhất định sẽ cao hứng khi người tìm tới ông ta nương tựa.

Gã này nói lời cuối mà còn khuyên Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn cười lạnh một tiếng:

- Cả đời ta dù trắng tay cũng không làm loại chuyện bán tổ cầu vinh. Đừng có lải nhải nữa, còn có ai là đồng đảng của người?

- Có tiền có thể sai quỷ khiến ma, một năm qua ta cũng thu hoạch được nhiều.

Lý Quan Ngự dường như sớm đã dự liệu phản ứng của Ngọc Doãn, nên không lộ vẻ hoảng sợ.

Ngược lại, khi Ngọc Doãn hỏi tới, y lại thao thao bất tuyệt, cực kỳ phối hợp nói ra rất nhiều cái tên. Trong các tên này, có người hắn biết, có người hắn xa lạ. Ngay từ đầu, Ngọc Doãn còn thật sự chăm chú nghe, nhưng dần dần, hắn liền cảm thấy có chút không hợp lý, gã này càng lúc càng phối hợp, theo lý mà nói, gã không nên có phản ứng này mới đúng.

Chẳng phải hắn ta rất sợ chết sao?

Nhưng một người rất sợ chết, sao vào thời điểm đao búa lại điềm tĩnh như vậy?

Trong những cái tên mà hắn ta nói ra, có bao nhiêu người thật sự bị hắn ta mua chuộc? Sự thoải mái nhiệt tình kia khiến Ngọc Doãn hoài nghi, hắn ta phối hợp như vậy là có ý gì? Hay là hắn ta đang kéo dài thời gian đợi viện binh?

Ánh mắt Ngọc Doãn trong lúc vô ý quét qua bàn rượu và thức ăn trong chính đường, trong lòng khẽ động.

- Người mời khách đến?

- Hả?

- Người đang kéo dài thời gian muốn đợi viện binh, đúng không? Những lời vừa rồi người nói với ta thật sự đều là nhằm nhĩ.

Trong lòng Lý Quan Ngự run lên, lập tức im bặt.

Quả thế!

Ngọc Doãn nhìn thoáng qua Lý Quan Ngự, lại nhìn vào rượu trên bàn.

Chẳng biết tại sao, trong đầu hắn chợt xẹt qua một ý nghĩ liền túm lấy cổ áo Lý Quan Ngự:

- Lần trước người đánh mất trăm vạn châu báu, chỉ sợ khó có thể dâng lên cho Tiêu Khánh. Phùng Tranh từng có chủ ý muốn người dâng thê tử để lấy lòng một vị điện hạ nào đó trong sứ đoàn... Từ đã từ đã, hôm nay người mời người này tới, chẳng phải là bán vợ cầu vinh sao?

Con người vẫn bình tĩnh của Lý Quan Ngự chợt hoảng loạn.

Trong vẻ hoảng loạn còn có sự thống khổ và sợ hãi.

- Người, người, người... Rốt cuộc người là loại người nào?

300. Chương 299: Giết Gian Tặc (7)

Hàn quang chợt lóe lên, máu tươi hiện ra.

Bảo đao Lâu Lan không tiếng động cắt một ngón tay của Lý Quan Ngự khiến y đau đớn kịch liệt không kìm nổi há miệng hét thảm một tiếng.

Nhưng không đợi y kêu thảm thành tiếng, Ngọc Doãn đã bịt miệng y.

Tiếng kêu thảm của Lý Quan Ngự biến thành tiếng rên rỉ nặng nề, trong mắt đầy sợ hãi.

- Người là người đọc sách, vốn định để người chết có thể diện, nhưng người lại không biết sống chết.

Hỏi người một lần nữa, Oát Xuyết điện hạ là ai? Nếu người không thành thật trả lời thì ta sẽ cho người biết cái gì gọi là sống không bằng chết.

Sắc mặt Lý Quan Ngự trắng bệch, cầm bật.

Ngọc Doãn thấy vậy liền xoay títt bảo đao Lâu Lan trong tay, chém xuống tay Lý Quan Ngự.

Đao phong lạnh băng khiến Lý Quan Ngự không thể tiếp tục kiên cường được nữa, vội la lớn:

- Khoan, khoan...ta nói hết cho người biết.

Lúc này xem như y đã hiểu một chuyện.

Ngọc đồ tể này quả nhiên là kẻ xuất thân đồ tể, thủ đoạn thật sự hung tàn.

Thở dốc một hơi, y cười khỏ nói:

- Ta không biết rốt cuộc người dùng thủ đoạn gì mà biết được việc của ta rõ ràng như thế. Thật không dám giấu diếm, Tiêu Khánh tiên sinh trước đây từng đưa trăm vạn quan châu báu, muốn ta nghĩ cách mua chuộc quan to trong triều, chỉ không ngờ châu báu này trên đường đã bị cướp đi, nên ta không thể tiếp tục hành động...

Lần này Tiêu tiên sinh đến, ta không biết nên ăn nói thế nào.

Rơi vào đường cùng đành phải nghe theo chủ ý của Phùng Tranh...

- Đành có lỗi nhải nhiều lời, ta chỉ hỏi người, Oát Xuyết kia là ai?

- Oát Xuyết...là con trai thứ tư của Thái Tổ, tên là Hoàn Nhan Tông Bất...Lần này theo Tiêu tiên sinh đến là muốn điều tra quân tình đại Tống.

Hoàn Nhan Tông Bất?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, chợt giật nảy mình toàn thân lạnh toát.

Hoàn Nhan Tông Bất, chẳng phải chính là Kim Ngột Thuật trong Nhạc truyện đó sao?

Cũng ngay lúc hấn đang ngây người ra, con người Lý Quan Ngự đảo tròn, đột nhiên nắm lấy bình rượu bên cạnh hấn hấn đập tới Ngọc Doãn. Ngọc Doãn theo bản năng đưa tay ra đỡ, chỉ nghe tiếng xôn xao, bình rượu kia lập tức vỡ vụn ra, rượu bên trong đổ hết vào người Ngọc Doãn. Lý Quan Ngự liền đứng lên lao ra cửa. Y sắp vọt tới cửa phòng, chợt một luồng sắc bén từ sau cổ ập đến, Ngọc Doãn đã ném thanh bảo đao Lâu Lan ra, nhanh như tia chớp cấp phập vào lưng Lý Quan Ngự.

Lý Quan Ngự hét thảm một tiếng ngã xuống cửa phòng.

Cả người y co giật trong vũng máu vài cái rồi ngừng.

Ngọc Doãn vẻ mặt ảo não đi lên trước rút bảo đao ra.

Đúng lúc này rèm cửa sương phòng bên cạnh vén lên, Dương Kim Liên mặt đầy lệ đứng vịn ở khung cửa, nhìn Lý Quan Ngự đã tắt thở ở trong vũng máu kia, rất lâu không nói gì.

Ngọc Doãn ngập ngừng định nói gì đó.

Nào ngờ vẻ mặt Dương Kim Liên đầy thê lương ngẩng lên nói với Ngọc Doãn:

- Ngọc Tiểu Ất, mau đi đi, nếu người không đi thì sẽ gặp họa đó.

- Cô...

Dương Kim Liên cười buồn bã:

- Hấn là phu quân của nô, dù có đi thì cũng cần phải thu xếp ổn thỏa.

Còn chưa nói hết, bên ngoài ngõ nhỏ đột nhiên vọng đến những tiếng vó ngựa.

Loáng thoáng còn nghe tiếng nói chuyện trầm thấp với nhau. Ngọc Doãn nghiêng tai lắng nghe, tiếng vó ngựa đang đi về phía bên này, hơn nữa nghe như ngôn ngữ người Nữ Chân. Ngọc Doãn biến đổi sắc mặt vội kéo thi thể Lý Quan Ngự vào sương phòng.

- Dương nương tử, mau lên lầu trốn đi.

- Hả?

- Giặc Lỗ đến.

Dương Kim Liên sắc mặt trắng bệch, sợ hãi xoay người đi lên lầu.

Ngọc Doãn kéo thi thể Lãnh Quan Ngư tới sau cửa, rồi bước tới thổi tắt ngọn đèn dầu trong phòng, ẩn thân vào một góc.

Cộc cộc cộc.

Có người gõ cửa.

Cửa khép hờ, người bên ngoài gõ vài cái, cánh cửa phòng hé ra.

- Ồ?

Người bên ngoài cửa rõ ràng có chút kinh ngạc, tiếp theo đó có người dùng tiếng Hán gọi:

- Lý tú tài có nhà không?

Ngọc Doãn nín thở.

Cửa phòng bị người đẩy ra, gió lạnh thổi vào phòng.

Hai người đàn ông mặc trang phục Tống, người đi trước ước chừng cao 180cm, vai rộng eo thon, khôi ngô cường tráng. Mà người đứng sau cũng cao ước chừng 170cm, vóc người gầy gò...

Vì tối nên Ngọc Doãn không nhìn rõ tướng mạo của người tới.

Hắn theo bản năng nắm chặt bảo đao Lâu Lan, đã thấy người đàn ông gầy gò kia đột ngột kéo thanh niên cường tráng lại.

Tiếp theo Ngọc Doãn hoàn toàn không nghe được hắn ta nói gì, thanh niên kia liền quay người đi ra ngoài. Ngọc Doãn thầm nghĩ không hay rồi, lập tức hiện thân ra. Nếu hắn không biết Oát Xuyết diện hạ là ai thì thôi, mà khi hắn đã biết Oát Xuyết diện hạ, tứ thái tử của Kim quốc chính là Kim Ngột Truật đại danh鼎鼎 tiên phong diệt Tống thì đã hạ quyết tâm giết “Kim mẫu heo” này tại thành Khai Phong. Người khác có lẽ không rõ, nhưng Ngọc Doãn lại biết rõ Kim Ngột Truật này là ai.

Kim Ngột Truật, vốn tên là Hoàn Nhan Tông Bật, còn có tên khác là Oát Xuyết, là con trai thứ tư của Kim Thái tổ Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Thời điểm Hoàn Nhan A Cốt Đả khởi binh phản Liêu, Kim Ngột Truật còn vị thành niên. Sau này người Nữ Chân thành lập Kim quốc, chiến sự thường xuyên, huynh trưởng khác mẹ của Kim Ngột Truật là Tông Tuấn, Tông Can, Tông Vọng, Tông Phụ đều là danh tướng Nữ Trục, dũng mãnh thiện chiến, có ảnh hưởng rất lớn đối với Kim Ngột Truật.

Thiên Phụ năm thứ năm, tức là năm 1121 Công Nguyên, Hoàn Nhan A Cốt Đả đã phát động ra cuộc chiến phản Liêu, Kim Ngột Truật lần đầu mặc giáp, liền giết tám kẻ địch, bắt giữ năm người, đã cho thấy dũng mãnh không tầm thường, lập tức có danh hiệu trong người Nữ Trục.

Trong lịch sử, người này từng đảm nhiệm Đông Lộ Quân Hành Quân Vạn Hộ liên tiếp chinh phạt Trung Sơn, Chân Định, Tín Đức của Đại Tống.

Nguyên niên Tĩnh Khang, Kim Ngột Truật đánh chiếm Thang Âm, bắt được ba nghìn binh Tống. Từ đó về sau, người này lại tham gia hai trận chiến vây công Khai Phong, cũng là một trong thủ phạm tạo nên Mối nhục Tĩnh Khang.

Ngọc Doãn dù không dám khẳng định tráng hán kia chính là Kim Ngột Truật, nhưng hiện tại đã xuất hiện trong nhà Lý Quan Ngư thì chắc là đúng rồi. Nếu có thể giết người này, coi như là chặt đứt một cánh tay của người Nữ Chân.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn không do dự gì nữa, lật cổ tay lên, bảo đao Lâu Lan xuất ra, mang theo tia sắc bén chém về phía tráng hán kia. Nào ngờ tráng hán kia lại cười lạnh một tiếng, đơn chân giậm tại chỗ xoay

tròn, một cước đá tới Ngọc Doãn. Cùng lúc đó, người đàn ông gầy gò phía sau tráng hán cũng hừ lạnh một tiếng.

Thanh âm không lớn nhưng truyền vào trong tai Ngọc Doãn lại như tiếng sấm, mang theo một ma lực cổ quái đoạt hồn phách người ta.

Thân hình Ngọc Doãn đành phải ngừng lại, né cú đá của tráng hán kia, thân hình nhún xuống, bảo đao Lâu Lan nghiêng kéo dựng lên, đâm tới bụng tráng hán kia. Một đao kia nếu thật sự đâm tới, tráng hán kia sẽ bị mở ngực bể bụng.

- Ha hả, không ngờ là một cao thủ.

Tráng hán kia giật mình kinh hãi, vội lác mình lui về sau.

Cùng lúc đó, người đàn ông gầy gò kia cũng ngẩn ra, trong mắt hiện lên tia giận giữ, xuất thủ bắt lấy bảo đao Lâu Lan. Ngọc Doãn cả kinh, muốn biến chiêu cũng không còn kịp rồi, bảo đao Lâu Lan đã bị người đàn ông gầy gò kia bắt phải, lưỡi đao sắc bén lại không thể làm hai tay người đàn ông bị thương, mà lại bị kìm sắt chặt chẽ chiếm lấy.

Ngọc Doãn như hít phải luồng khí lạnh. Người này là ai?

Lúc này ánh trăng vẩy vào trong nhà, Ngọc Doãn mới thấy rõ diện mạo người này.

Vừa nhìn thấy rõ, Ngọc Doãn đã hoảng sợ bật thốt lên:

- Shaman Thiện Ứng?

Chẳng phải Thiện Ứng và Trần Hi Chi quyết đấu bị trọng thương sao? Sao lại xuất hiện ở đây? Trong lòng Ngọc Doãn run lên, hàm răng nghiến chặt, nếu đã gặp ShanMan Thiện Ứng tại đây, có tránh cũng không thể tránh được, vậy thì quyết tử chiến với hắn ta.

Khi có duyên gặp nhau và luận bàn võ thuật, Lỗ Trí Thâm từng nói: Cùng người giao phong thì không nên do dự, càng không nên sợ hãi.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn hét lớn, dậm chân lấy tay, đập tới Thiện Ứng.

Cùng lúc đó tay cầm đao của hắn dùng sức, dựa theo ý tưởng của Ngọc Doãn là muốn đoạt lại đao từ trong tay Thiện Ứng là rất khó. Nhưng ngoài dự liệu của hắn, Thiện Ứng kêu lên một tiếng trầm đục, ngón út bị bảo đao chặt đứt, khiến lão không thể không buông lỏng tay ra.

- Đao tốt!

Sắc mặt Thiện Ứng xanh mét, nổi giận gầm lên một tiếng đá tới Ngọc Doãn.

Mà Ngọc Doãn lúc này cũng đã nhìn ra manh mối. Thiện Ứng thật sự là bị trọng thương, nếu không một chiêu vừa rồi của mình chưa chắc đã đoạt lại bảo đao, chứ đừng nói là chặt đứt ngón tay của lão. Dũng khí trong lòng dâng lên cuộn cuộn, đồng thời thấy tráng hán kia lui ra bên ngoài phòng, Ngọc Doãn cuống lên, lác mình tránh thoát công kích của Thiện Ứng, giậm chân lao đánh tới tráng hán kia.

- Kim Ngột Truật, để mạng lại!

Thiện Ứng tuy là cao thủ nước Kim, nhưng dù gì cũng chỉ là người luyện võ.

Mà Kim Ngột Truật cũng là danh tướng nước Kim, luận võ nghệ, gã có lẽ không bằng Thiện Ứng, nhưng luận lực ảnh hưởng, mười Thiện Ứng chưa chắc đã chống đỡ được một Kim Ngột Truật. Hôm nay muốn giết gã, chỉ sợ vô cùng khó khăn. Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn buông bỏ Thiện Ứng, đánh tới tráng hán kia. Giết Kim Ngột Truật, coi như trừ họa tâm phúc lớn cho Đại Tổng.

Thiện Ứng không ngờ Ngọc Doãn lại buông bỏ lão để đánh Kim Ngột Truật.

Cộng thêm lão đã giao thủ với Trần Hi Chân, đích thật là đã bị trọng thương, mười thành công phu chỉ còn lại bốn thành, trong lòng lập tức khẩn trương.

- Đờng hòng làm tổn thương Tứ Thái tử.

Lão gơ hai tay hóa thành hình ưng trảo bổ về phía Ngọc Doãn.

Thiện Ứng không hô thì thôi, lão hô một tiếng đã xác thực thân phận của tráng hán kia càng khiến Ngọc Doãn kiên định phải giết được Kim Ngột Truật. Thân thể trên không trung hóa thành hình cung, xương sống đột nhiên chấn động giống như một con rồng lớn rung lên. Thiện Ứng bổ một trảo tới, đánh trúng lưng Ngọc Doãn. Ngọc Doãn lập tức hộc ra một ngụm máu tươi.

Chỉ có điều tốc độ của hắn không chút nào chậm chạp, ngược lại mượn lực lượng một kích này của Thiện Ứng rồi đột nhiên gia tăng tốc độ, trong chớp mắt đã tới trước mặt Kim Ngột Truật.

Kim Ngột Truật cũng không ngờ Ngọc Doãn sẽ liều mạng chịu một kích của Thiện Ứng để quyết tìm đến mình.

Thật ra gã nghĩ như vậy cũng rất bình thường.

Lúc này thanh danh của Kim Ngột Truật chưa đặc biệt vang dội, ở trong triều Tống người biết gã cũng không nhiều lắm.

Ngược lại người Tống biết rõ vài huynh trưởng của gã hơn, ví dụ như Tông Vọng, Tông Can. Dù sao số lần gã xuất chiến cũng không nhiều lắm, mà nay trong quân cũng chỉ là Mãnh An Bật Cận mà thôi. Kim Ngột Truật thật sự khiến người ta biết đến chính là biểu hiện phi phạm tại trận chiến phạt Tống, mà Kim Ngột Truật lúc này chỉ có chút danh vọng ở trong quân Kim, rất ít người Tống biết đến.

Thằng nhãi này sao lại hung hãn đến vậy?

Ngọc Doãn tới trước mặt Kim Ngột Truật khiến gã hoảng sợ.

Gã vừa mới định động thủ, không ngờ Ngọc Doãn lại hộc một ngụm máu phun lên mặt gã.

Máu tươi ầm ập bắn vào mặt gã có chút đau nhức. Ngọc Doãn không có nội công cao sâu, nhưng một ngụm máu tươi này cũng nín đủ khí đan điền, phun trên mặt Kim Ngột Truật, khiến gã không kìm nổi hét to một tiếng, lập tức tâm mất bị ngăn trở.

Không chút chậm trễ, Ngọc Doãn chém bảo đao Lâu Lan trong tay ra.

- Tứ Thái Tử cẩn thận!

Thiện Ứng quá sợ hãi, vội kêu to.

Không chờ lão nói hết, chỉ nghe Kim Ngột Truật hét thảm một tiếng, máu tươi lập tức phụt ra!

301. Chương 230: Giết Gian Tặc (8)

Thanh đao sắc bén trượt xuống cánh tay Kim Ngột Truật, cắt đứt cánh tay gã, máu thịt bầy nhầy...Quá là nhanh, thật sự quá là nhanh! Nhanh đến mức khiến Kim Ngột Truật căn bản không kịp phản ứng, còn bảo đao Lâu Lan kia lại đã đâm tiếp tới cổ họng gã, sắp đoạt tính mạng gã.

Kim Ngột Truật đang cao hứng đến vốn có thể sẽ được một thiếu nữ xinh đẹp như hoa, chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải tình huống như này?

Công phu của gã tuy đã luyện đến tiêu chuẩn “ý khí quân lai cốt nhục thần”, so với Ngọc Doãn thì vẫn thấp một bậc, nhưng dù sao gã cũng đã từng trải qua trận chiến, nên phản ứng vô cùng tốt. Khóe mắt hiện

lên tia sắc lạnh, gã biết không hay rồi, nên bất chấp sự đau đớn ở cánh tay, nhấc chân lên đá vào bụng Ngọc Doãn.

Một cước này không nhiều lực nhưng cũng làm cho Ngọc Doãn lại học ra một ngụm máu, cánh tay cũng khựng lại một chút.

Thân hình Kim Ngột Truật lui lại, ngã trên mặt đất.

Máu tươi chảy đầm đìa nửa người, sự đau đớn kịch liệt làm gã trong nháy mắt ngã xuống đất bất tỉnh.

Ngọc Doãn muốn tiến lên bổ sung một đao nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Shaman Thiện Ứng gầm lên một tiếng rít gào kỳ quỷ, giống như tiếng sói tru chói tai khiến thần trí Ngọc Doãn không khỏi hỗn loạn. Đợi khi hắn tỉnh táo lại, Thiện Ứng đã đến trước mặt hắn, một quyền chứa uất ức nện thẳng vào ngực hắn.

Ngọc Doãn lại phun ra một ngụm máu tươi, loạn choạng lui ba bước.

Shaman Thiện Ứng ngăn ở trước người Kim Ngột Truật, nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay hóa thành đôi móng vuốt sắc bén, định đánh về phía Ngọc Doãn.

Khí huyết trong cơ thể quay cuồng, Ngọc Doãn thấy đường đi của Thiện Ứng, trong lòng biết còn muốn giết Kim Ngột Truật cũng đã không còn kịp rồi. Hơn nữa, hôm nay làm Kim Ngột Truật bị trọng thương, coi như là gã may mắn. Thiện Ứng bị Trần Hi Chân đánh trọng thương, mười thành công lực chỉ còn chưa tới bốn thành, bằng không mà nói một trảo vừa rồi cũng đủ lấy mạng Ngọc Doãn. Tuy rằng như thế, Ngọc Doãn cũng biết mình không phải đối thủ của Thiện Ứng, cộng thêm hiện tại hắn đã bị trọng thương, mà nếu không bị trọng thương thì hắn cũng chưa chắc đã là đối thủ của Thiện Ứng chỉ còn ba bốn thành công lực. Xem ra hôm nay muốn diệt trừ Kim Ngột Truật thì có chút khó khăn.

Tuy nhiên, nhiệm vụ chủ yếu đã hoàn thành, Kim Ngột Truật chỉ là một thu hoạch ngoài dự liệu.

Ánh mắt Ngọc Doãn lướt qua Thiện Ứng, và chăm chú nhìn Kim Ngột Truật đang hôn mê bất tỉnh, con người hắn lóe lên, đột ngột nổi giận gầm lên một tiếng:

- Hoàn Nhan Tông Bật, chết đi.

Tư thế kia hoàn toàn là muốn đồng quy vu tận với Kim Ngột Truật.

Đồng thời, trong lời nói của Ngọc Doãn hỗn loạn mang theo chút khẩu âm Liêu quốc, điều này là lúc trước khi hắn đi theo Da Luật Dư Lý Diễn lên phía Bắc, trong lúc vô tình đã luyện được kỹ năng này. Thiện Ứng mày nhăn lại, cười lạnh một tiếng đưa tay một chưởng bổ về phía Ngọc Doãn. Kim Ngột Truật bị thương hôn mê làm Thiện Ứng là quốc sư cũng cảm thấy không còn thể diện.

Một chưởng này của lão hơi có tư thế Đại Khai Bi Thủ, lòng bàn tay lộ ra một màu đỏ sẫm.

Trong lòng Ngọc Doãn cả kinh, mắt thấy cũng bị Thiện Ứng bổ trúng, nhưng dưới chân hắn lại sai bước, sau khi lắc mình tránh một chưởng này, liền phóng người lên bật về phía xa mà đi. Thiện Ứng hơi sửng sốt, giận tím mặt.

Lão bị biểu hiện của Ngọc Doãn đánh lừa, vốn tưởng rằng người này muốn liều mạng, nào ngờ...

- Kẻ tặc kia, chạy đi đâu?

Thiện Ứng nổi giận gầm lên một tiếng, cất bước muốn đuổi theo.

Nhưng chạy được hai ba bước thì dừng lại.

Nhà hai bên ngõ đều sáng đèn, rõ ràng là trận đấu vừa rồi đã đánh thức dân chúng ngõ Tú Tài.

Tứ Thái tử còn đang hôn mê, thật sự không nên ở lại

Về phần Lý Quan Ngư?

Vừa nãy Thiện Ứng vừa bước vào cửa chính nhà Lý Quan Ngư thì ngửi thấy mùi máu tanh.

Nếu đối phương mưu sau mà động thủ, vậy thì thân phận của Lý Quan Ngư chỉ sợ đã bị phát hiện ra rồi, nhất định phải mau chóng thông báo Tiêu Khánh.

Nghĩ đến đây, Thiện Ứng cũng không do dự, không để ý tới Ngọc Doãn nữa, xoay người đi đến bên người Kim Ngột Truật, gác một tay gã lên vai mình. Luận dáng người, Kim Ngột Truật cao lớn hơn Thiện Ứng rất nhiều. Nhưng ở trên tay Thiện Ứng thì lại chẳng khác gì con gà nhỏ, nhẹ như bẫng. Ngay giây lát cửa phòng mở ra, Thiện Ứng khiêng Kim Ngột Truật, chân đạp vách tường bay lên không lập tức nhảy lên trên đỉnh nhà. Cư dân ngõ Tú Tài chỉ thấy một ảo ảnh xẹt qua trong chớp mắt biến mất trong bóng đêm. Ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, da đầu mấy người kia lập tức run lên.

Chẳng phải là gặp quỷ đấy chứ?

Gió đêm rất lạnh.

Ngọc Doãn sau khi lao ra khỏi ngõ Tú Tài liền cảm thấy đầu óc choáng váng mắt hoa lên.

Yết hầu ngòn ngọt, lập tức học ra một ngụm máu tươi, chân bước lảo đảo, ngã lăn xuống đất.

Thần trí mơ hồ, Ngọc Doãn muốn đứng dậy nhưng cả người không còn sức lực.

Bên tai loáng thoáng có tiếng bánh xe ngựa vang lên, hần muốn cố đứng lên để trốn nhưng đầu nặng xuống, hôn mê bất tỉnh.

Trên đường cái sông Biện, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi đến.

Nhìn trang trí xe ngựa rõ ràng không phải là người bình thường có thể có được.

Khi đã gần đến khuya, bên đường cái vốn náo nhiệt nay đã vắng ngắt. Xe ngựa dừng lại bên chỗ Ngọc Doãn ngã xuống, phu xe dừng xe ngựa lại, nhảy xuống đến bên Ngọc Doãn, sau khi thấy rõ tình trạng của hần thì cũng hoảng sợ, vội vàng trở lại bên xe ngựa, hạ giọng nói qua tấm rèm:

- Cô nương, có người ngã bên đường, xem ra hình như là ẩu đả với người khác mà bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh...

- Ném sang một bên đi.

Giọng nói the thé vang lên.

Còn chưa dứt lời, lại nghe một tiếng nói thánh thót như hoàng oanh động lòng người:

- Trương lão công, sao có thể làm vậy được.

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, cứ xem đã rồi nói sau.

- Cô nương vẫn luôn mềm lòng như vậy, loại lưu manh ẩu đả này vẫn xảy ra thường xuyên, cũng không biết là kẻ nào chặn đường, thật đáng chết mà.

Nói xong, rèm xe thật dày được vén lên, từ bên trong xe đi ra một người đàn ông trung niên trắng mập mập.

Dưới cằm của lão không có râu, nhìn khá uy nghiêm.

Sau khi xuống xe, lão hung hãn trừng mắt với phu xe một cái, thấp giọng mắng:

- Phiền quá, không nên rước lấy nhiều chuyện phiền toái...

- Trương lão công!

- Cô nương đừng gấp, Tạp Gia đến ngay đây.

Người trong xe trách một câu, người đàn ông mập mập vội ngậm miệng lại, bước nhanh về phía trước.

- Hả?

Trong ánh lửa, người đàn ông mập trắng nhìn thấy rõ diện mạo của Ngọc Doãn lập tức ngẩn ra.

Đây chẳng phải là Ngọc Tiểu Ất sao?

Theo lý mà nói, lúc này hấn phải rời khỏi Đông Kinh, sao lại ngất xỉu tại đây?

Người đàn ông mập trắng vội vàng trở lại trước xe ngựa, vén rèm lên để hở một khe nhỏ, thấp giọng nói:

- Cô nương, là Ngọc Tiểu Ất.
- Hả?
- Người hôn mê là Ngọc Tiểu Ất phó Mã Hành.

Theo lý mà nói lúc này hấn sớm phải trầm dậm bên ngoài, sao lại xuất hiện ở Đông Kinh? Nhìn bộ dạng của hấn hình như bị thương không nhẹ. Cô nương, nên làm thế nào cho phải đây?

Trong xe yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, chợt nghe người trong xe nói:

- Trương lão công, nâng hấn vào xe đi.
- Cô nương, sao thế được.
- Mặc kệ, coi như là có chút giao tình.

Trời đông giá rét, nếu chúng ta bỏ mặc, chỉ sợ hấn sẽ chết. Trước tiên đem hấn vào trong xe, sau đó mới tính toán tiếp.

- Cô nương lòng dạ bồ tát...

Người đàn ông mập trắng mặt khểnh thở dài, lên tiếng rồi buông tay, ra hiệu hai người tiến đến hỗ trợ nâng Ngọc Doãn lên xe. Lúc này từ đằng xa có tiếng vó ngựa truyền đến, tiếp theo đó ánh lửa sáng lên, là một đội cấm quân đang nhanh chóng tới đây.

- Khởi hành.

Người trong xe trầm giọng nói, người đàn ông mập trắng lập tức chỉ huy mọi người tiếp tục tiến lên.

Không bao lâu, Mã quân cấm quân chạy tới trước mặt, từ xa có người hét to:

- Xe ngựa phía trước dừng lại, Điện Tiền Ti làm việc.
- Đồ khốn khiếp!

Người đàn ông mập trắng bước nhanh lên phía trước, lớn tiếng mắng:

- Có biết ai ở trên xe không, Điện Tiền Ti sao dám làm càn?

Tạp gia Trương Đại Niên, theo Mậu Đức Đế Cơ quay lại Tướng phủ, còn không tránh ra cho Tạp gia.

Quân quan mã quân nghe vậy ngẩn ra, hoảng sợ.

Trương Đại Niên?

Vô danh tiểu tốt, gã chẳng biết đó là ai.

Nhưng Mậu Đức Đế Cơ là ai chứ? Gã sao không biết đó là con gái được Quan Gia sủng ái nhất, lại là con dâu của Công tướng Thái Kinh, là vợ của Tiểu Thái Tướng công Xu Mật Viện. Nhân vật bậc này thì một Điện Tiền Ti quân mã Chỉ huy sứ nhỏ nhỏ là gã sao có thể trêu chọc vào. Vì thế vội vàng hạ lệnh bộ khúc nhường đường, gã bước nhanh lên trước, về mặt nịnh nọt nói:

- Không biết là Lão công, tiểu nhân thật sự đắc tội..Xin lão công thỉnh tội Mậu Đức Đế Cơ thay cho tiểu nhân.
- Người cũng có chút nhân lực đó...tên là gì?
- Tiểu nhân là phó tướng Điện Tiền Ti, quân mã Chỉ huy sứ Mã Cao.
- Tạp gia đã biết, lui đi.

- Vâng.

Mã Cao vội chấp tay lui sang một bên.

Đội xe ngựa chậm rãi chạy qua, lúc này mặt gã mới biến đổi, lạnh lùng nói:

- Dương Tái Hưng, lập tức dẫn nhân mã bản bộ chia binh làm hai đường.

Người qua sông tìm kiếm, ta tra tìm bên cạnh, hung thủ giết người mang theo đồng đảng, chắc chắn đi chưa xa, không được buông tha kẻ tặc.

Một chiến mã rầm rặng lao tới, người đó chính là Dương Tái Hưng.

Y đáp ứng một tiếng, dẫn một đạo nhân mã rời đi. Lúc này Mã Cao mới quay người lên ngựa, suất bộ tiếp tục đi tìm kiếm cái gọi là hung thủ giết người kia.

Một đêm nay, trong thành Khai Phong ồn ào náo động.

Nơi dịch trạm nghỉ chân, Tiêu Khánh từ trong phòng ngủ đi ra, mặt trầm như nước.

- Shaman Thiện Ứng, đang yên lành sao Tứ Thái tử lại đến nhà Lý Quan Ngư?

Tiêu Khánh là người Liêu quốc, Shaman Thiện Ứng là con cháu hậu duệ quý tộc Nữ Trục, dựa theo quy củ, Tiêu Khánh không cao quý bằng Thiện Ứng.

Nhưng trước mặt Tiêu Khanh, dù Thiện Ứng là quốc sư cũng không dám lộ vẻ bất mãn.

Lão cười khổ:

- Thật sự không rõ lắm.

Hôm nay ta xuất quan, vốn định hoạt động gân cốt một chút rồi tiếp tục chữa thương. Nào ngờ lại bị Tứ thái tử ngăn lại, bảo là muốn ta theo hắn đi đến gặp một mỹ nhân. Ta nghĩ, nếu Tứ thái tử có lời mời, thì đi theo hắn một chuyến.

Tứ thái tử không muốn kinh động người khác, có ta đi theo, cũng có thể bảo vệ hắn bình an.

Thật không ngờ ...Tiêu tiên sinh, Tứ thái tử có nguy hiểm gì không?

Tiêu Khánh sau khi nghe xong, không khỏi cười khổ.

- Tính mạng không cần lo lắng, chỉ là cánh tay đã bị phế rồi, hơn nữa lại bị trọng thương tâm mạch, đến nay vẫn chưa tỉnh.

Trên mặt Thiện Ứng lộ vẻ áy náy.

Nhưng chợt, lão hung dữ nói:

- Lão Triệu Quan gia giả dối, đội thương thế ta khá lên, nhất định phải cho lão ta biết lợi hại.

Tiêu Khánh khoát tay chặn lại:

- Việc này không liên quan đến lão Triệu quan gia...chỉ sợ là....Lý Quan Ngư vừa chết, vậy thì ván cờ ta bố trí đã bị phá hỏng rồi, cũng may...Hiện tại cho thấy Đông Kinh này là nơi thị phi, chúng ta mau rút thôi.

Người đâu, lập tức thông tri Tần Cối, nói rằng hôm nay ta muốn thương nghị với hắn.

302. Chương 231: Duyệt Sát

Việc đàm phán giữa hai nước Tống Kim vẫn bất đồng.

Tiêu Khánh vẫn nắm quyền chủ động, tuy rằng nước Kim vẫn nhượng bộ, nhưng tổng thể mà nói thì tiết tấu vẫn nằm trong sự khống chế của Tiêu Khánh.

Ba trấn, chỉ là sự thăm dò của Tiêu Khánh đối với Đại Tống.

Bọn họ muốn biết, Đại Tống vào thời điểm mấu chốt đến cuối cùng sẽ là tình trạng như nào.

Giờ này khắc này, bên trong người Kim đã nảy sinh dự dóm ngó đối với giang sơn Đại Tống. Tuy nhiên sự dóm ngó này chủ yếu tập trung vào sản vật phong phú của Đại Tống, về phần chiếm lĩnh giang sơn Đại Tống, người Nữ Trục vẫn chưa nắm chắc.

Thông qua lần đàm phán này, Tiêu Khánh chỉ có thể lừa gạt lấy lợi ích của Đại Tống.

Kế hoạch vốn vẫn tiến hành thuận lợi, thông qua từng bước nhượng bộ, Tiêu Khánh đại khái cũng hiểu toàn bộ vấn đề trên triều đình Đại Tống. Trong thâm tâm, y thậm chí nảy sinh một ý niệm điên cuồng trong đầu: Cướp lấy giang sơn Đại Tống.

Đây là nguyện vọng mà Đại Liêu trăm năm không thực hiện được.

Nếu y có thể phụ tá người Nữ Trục hoàn thành mục tiêu này, chẳng phải sẽ lưu danh sử sách sao.

Cũng không ngờ mắt thấy nhiệm vụ sắp thành công thì Tứ Thái tử Kim Ngột Truật đột nhiên xảy ra chuyện, ngay tiếp theo, Lý Quan Ngư do một tay Tiêu Khánh an bài cũng bị phát hiện giết chết, thực sự khiến Tiêu Khánh cảm giác trở tay không kịp.

Nhất định phải mau chóng giải quyết vấn đề trước mắt, không thể để tiếp tục.

Tiêu KHánh đã quyết định, liền lập tức phái người thông tri Tần Cối, đồng thời tìm vài tên tâm phúc, ngầm tiến hành an bài.

- Nói cho Phùng Tranh, trong thời gian này không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Đối sự việc đã an bài xong xuôi, Tiêu Khánh như trút được gánh nặng, thở phào một cái.

Tuy Lý Quan Ngư đã chết nhưng Tiêu Khánh cũng không gặp khó khăn gì. Trong mắt y, Lý Quan Ngư còn xa mới quan trọng bằng Phùng Tranh, chỉ cần bảo vệ Phùng Tranh, y vẫn có thể vững vàng tiến hành bố trí vãn cờ. Chỉ tiếc, cơ sở ngầm lúc Lý Quan Ngư còn sống đã thiết lập sợ là không giữ được rồi.

Sáng sớm hôm sau, trong trạm dịch vang lên tiếng kèn.

Tần Cối dẫn theo sứ đoàn liên quan đi vào cửa dịch trạm. Nghe tiếng kèn ở trong dịch trạm vang lên thì không khỏi ngẩn ra.

Chẳng phải nói muốn đàm phán sao?

Sao lại bày ra tư thế như vậy?

Trong lòng gã đang cảm thấy kỳ quái thì thấy một gã võ tướng nước Kim sải bước từ trong trạm dịch đi ra.

Tần Cối nhận ra người này tên là Ngô Đổ Bồ, là Thác Mỗ Bột Cận, Vạn phu trưởng lần này hộ tống Tiêu Khánh theo võ quan sứ đoàn nước Kim tới, thông qua thời gian tiếp xúc này, Tần Cối cũng biết thân phận và địa vị của Ngô Đổ Bồ không hề tầm thường ở trong nước Kim. Người này hai mươi tư tuổi, là con út của Thế tổ Hoàn Nhan Hắc Lý Bát. Thái Tổ Hoàn Nhan A Cốt Đả và em trai út Thái Tông Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi tên hán là Hoan Nhan Ngang, phong làm Vạn Vương, có thể nói là người cao quý nhất trong sứ đoàn.

Hoàn Nhan Hắc Lý Bát có một chính thê, tức Hoàng Hậu Giản Dục, sinh được năm người con, Hoàn Nhan A Cốt Đả là con thứ, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi là con thứ tư; ngoài ra còn có bốn người thứ phòng, Hoàn

Nhan Ngô Đổ bỏ là thứ phòng Ô Cốt Luận thị sinh ra. Người này trời sinh thần lực, khí lực hơn người. Mười bảy tuổi làm thị vệ của Hoàn Nhan A Cốt Đả, từng tự tay chém giết hơn mười thích khách có ý đồ ám sát Hoàn Nhan A Cốt Đả, nhiều lần hơn cứu tính mạng Hoàn Nhan A Cốt Đả. Mà trận chiến thành danh của y là năm nay cùng chiến với Thiên Tộ Đế Tuyên Đức, cũng bởi vì y tự tay bắt được Thiên Tộ Đế Da Luật Diên Hi nên được kim Thái Tông Hoàn Nhan Thịnh phong làm Vận Vương,

Người này ngày thường, rất ít khi lộ diện.

Lúc đàm phán phần lớn đều là Tiêu Khánh ra mặt, cho nên Tần Cối cũng không quen biết lắm.

- Mời sứ giả Tổng quốc.

Khuôn mặt Hoàn Nhan Đổ Bỏ trầm lạnh, chấp tay với Tần Cối, trầm giọng nói:

- Hôm nay sứ đoàn ta phải xử lý một số phạm nhân, cho nên thời gian thương nghị rời lại sau một chút. Nếu sứ giả Tổng quốc không ngại thì có thể hộ tống tiến đến xem.

Phạm nhân?

Tần Cối ngây người.

Gã và mọi người nhìn nhau, có chút không hiểu người Nữ Trục rốt cuộc đang muốn làm cái gì.

Tuy nhiên, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, đi xem cũng không sao!

Nghĩ đến đây, Tần Cối cười, giơ tay lên nói:

- Một khi đã vậy, mời Vận Vương dẫn đường.

- Mời!

Trong mắt Hoàn Nhan Ngô Đổ Bộ hiện lên vẻ trào phúng.

Lúc này các người có thể ổn định, đợi xem xong “Duyệt sát”, nếu các người có thể ổn định, mới xem như thật sự là hảo hán.

Gã đi trước dẫn đường, mang theo đám người Tần Cối đi vào sân đấu võ dịch trạm.

Lần này, người Nữ Trục phái sứ đoàn tới là gần ngàn người, có thể nói là thanh thế rất lớn. Dịch trạm rộng như vậy mà chật đầy cả. Sắc trời lúc này vừa sáng, giáo trường trong dịch trạm tinh kỳ san sát, lặng ngắt như tờ, lộ ra sát khí uy nghiêm.

Tần Cối vừa tiến đến, liền cảm nhận sát khí này, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Mà lúc này, Tiêu Khánh tiến lên nghênh đón, kéo tay Tần Cối:

- Hội Chi, thật sự có lỗi...Hôm qua bên trong sứ đoàn ta có vài tên tự tiện ra ngoài quân doanh, gây chuyện sinh sự bên trong thành Khai Phong. Hai nước chúng ta là huynh đệ chi bang, mà nay là lúc mấu chốt trao đổi thương nghị, những người này lại đi gây tai họa, sao có thể tha thứ được, nên mời Hội Chi theo ta Duyệt sát.

Gây chuyện sinh sự?

Tần Cối càng nghi hoặc.

Gã thật sự không nghe tin tức người Nữ Trục đi gây chuyện ở Đông Kinh, Tiêu Khánh này nói năng gì vậy?

Trong lòng gã đang cảm thấy khó hiểu, chợt nghe trong sân đấu võ có tiếng trống ù ù.

Tần Cối nhìn lại đã thấy giữa giáo trường dựng thẳng mấy cọc gỗ, bốn phía đao phủ phủ hơn trăm người, ôm đại đao, đằng đằng sát khí.

Nhìn giống như là pháp trường?

Tần Cối như chợt hiểu, “Duyệt sát” như lời Tiêu Khánh nói chính là ý gì.

Giết người sao?

Trong lòng Tần Cối cười lạnh: “Người Lỗ đúng là chưa được khai hóa, không có chút cấp bậc lễ nghĩa gì, để chúng ta tới xem các người giết người ư?”

Chẳng lẽ Đại Tổng ta không giết người sao?

Muốn dùng thủ đoạn này để dọa người ư, thật sự tìm lắm người rồi!”

Tần Cối nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười quỷ dị:

- Chúng ta thật sự cũng muốn lĩnh giáo luật pháp nghiêm khắc của quý quốc.

Nghị lại là: Đám giặc Lỗ các người mà cũng nói tới Luật pháp sao?

Tiêu Khánh hí hóp mắt lại thành một kẻ hỏ, chợt cười cười, cũng không nói năng rườm rà với Tần Cối, khoát tay nói:

-Mang phạm nhân đến.

Vừa nói xong, mười mấy người Nữ Trực tóc tai bù xù, bị trói gô áp lên. Phạm nhân này trên thực tế đều là người hầu cận bảo vệ Kim Ngột Truật Hoàn Nhan Tông Bật. Bản thân Kim Ngột Truật Hoàn Nhan Tông Bật bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh. Tuy nói phương diện này nguyên nhân là do Kim Ngột Truật tự chủ trương, nhưng thân binh hỗ trợ của hắn lại không làm tròn chức trách, cũng là một nguyên nhân chủ yếu quan trọng.

Cho nên, Tiêu Khánh liền dùng những người hầu cận thủ hạ của Kim Ngột Truật để diễn trò hay.

- Những người này hôm qua ở trên phố chợ ẩu đả với người, thật sự không xứng là võ sĩ nước Kim ta.

Nay hai nước chúng ta đang thời khắc quan trọng đàm phán thảo luận lại tự ý rời khỏi cương vị công tác, gây chuyện thị phi, theo luật pháp ta sẽ bị hình phạt “oa bột lạt hải.”

Oa bột lạt hải?

Tần Cối mơ hồ nhớ cách nói này.

Trước đây trong Tây Hành Ký của Tuân san Thời Đại Đại Tông từng đề cập tới hình phạt của người Nữ Trực, như phiên dịch thì là dùng gậy đánh chết.

Những binh lính kia bị thét ra lệnh xếp thành một hàng quỳ, tiếp theo đó một thanh niên trai tráng tay cầm bồng lớn thô ráp nối đuôi nhau mà lên, bọn họ đứng ở phía sau người chịu hành hình. Theo tiếng thét ra lệnh của Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ, thì đồng loạt gậy đập to lên, đập xuống đầu mười mấy người lính kia. Mặc dù có chút xa nhưng Tần Cối có thể nghe rõ ràng tiếng cây gậy nện vào đầu của binh lính, phát ra những tiếng trầm đục. Mười mấy cái đầu bị đập nát mở toang như quả dưa hấu, từng chất lỏng màu đỏ trắng lẫn tóc vàng đục ngầu phun ra, dù là nhìn từ xa nhưng cũng vẫn vô cùng rõ ràng.

Vài tên sứ giả Đại Tổng thấy thế không kìm nổi nôn mửa.

Tần Cối đứng bên cố gắng điềm tĩnh nhưng vẫn không kìm chế được, hai chân gã run rẩy, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Đây không phải là lần đầu tiên gã nhìn thấy cảnh giết người, nhưng trường hợp hung tàn như này thì lại lần đầu tiên trong đời gã nhìn thấy, gã kinh hãi nổi da gà, không dám nhìn nữa.

Chỉ có điều, cảnh khiến bọn họ kinh hãi vẫn còn ở sau đó.

Những binh lính Nữ Chân đứng vây xem có lẽ đã quen nhìn cảnh hung tàn máu tanh này nên không chút nào kích động.

Bọn họ nhanh chóng rửa sạch thi thể binh Kim, rồi lại áp giải vài người đàn ông mặc trang phục triều Tống lên.

- Hai nước chúng ta là huynh đệ chi bang.

Bộ khúc ta mặc dù gây chuyện sinh sự, nhưng nguyên nhân là người Tổng các người khiêu khích trước. Hình phạt oa bột lạt hải dành cho bộ khúc ta, người Tổng các người cũng phải chịu trách nhiệm. Cho nên ta đã bắt vài người khiêu khích tới để dùng cực hình. Nghĩ chắc Hội Chi không trách chứ.

Tần Cối còn chưa kịp tỉnh táo trước màn thảm liệt dùng hình oa bột lạt hải, nghe Tiêu Khánh nói vậy thì biến sắc, đang định mở miệng phản đối, lại nghe Hoàn Nhan Ngô Đồ Bồ thét ra lệnh một tiếng, vài con khuyển lớn như ác lang đột nhiên thoát ra, lao tới những người Tổng bị trói vào cọc gỗ ngay giữa sân. Trên pháp trường lập tức vang lên những tiếng kêu rên cực kỳ bi thảm, bụng người chịu hình phạt giầy lạt bị răng nanh sắc bén của chó dữ xé ra, một mùi máu tanh dày đặc ngập khắp nơi.

Nhìn ruột những người chịu hình giống như sâu bọ nhưng nhúc từ trong khoang bụng chảy ra, bị chó dữ điên cuồng xé rách, đại não Tần Cối trống rỗng.

Tình cảnh cực kỳ tàn nhẫn này khiến tiếng rống giận của gã vừa tới bên miệng lại nuốt trở vào.

Mà những người tùy tùng bên cạnh gã có mấy người đã không đứng thẳng được, tê liệt ngồi bệt dưới đất, một câu cũng nói không nên lời...

- Sao có thể như thế, sao có thể như thế?

Tần Cối không kìm nổi, khàn giọng quát to.

Nhưng chỉ thấy trên mặt Tiêu Khánh toát lên vẻ lạnh lẽo.

Một bữa tiệc đẫm máu kết thúc trong tiếng gào thét của quân Kim. Hai gã Bồ Liễn Bột Cận lại bị áp giải lên pháp trường.

Hai người này là thân binh đội trưởng bên cạnh Kim Ngột Truật.

Mà nay bộ khúc của Kim Ngột Truật bị trừng phạt, hai người này đương nhiên cũng khó lòng thoát chết.

Tiêu Khánh điềm nhiên nói:

- Hai người các người cai quản binh không nghiêm, lúc máu chốt lại phóng túng thuộc hạ làm ra chuyện như thế, xử các người “mông sơn bắt khuất hoa bắt lạt”, các người tự xử đi.

Cái gọi là quân Kim gây chuyện thị phi chỉ là một cái cớ.

Hai gã Bồ Liễn Bột Cận này đương nhiên biết nguyên do trong đó, nhưng cũng không cảm thấy ủy khuất.

Kim Ngột Truật trọng thương, đích thật là hai người gã đã không làm tròn bổn phận, hiện giờ chết cũng không có gì để nói. Huống chi, Tiêu Khánh đã hứa, chỉ cần hai người chết, sẽ đảm bảo vợ con hai người cả đời không phải lo. Hai người nghe xong nhìn nhau, cầm đao đâm vào sườn nhau, máu chảy đầm đìa xuống đất mà hai Bồ Liễn Bột Cận không hề rên một tiếng.

Chỉ có điều với đám người Tần Cối đứng xem thì lại vô cùng sợ hãi.

Nếu như nói lúc trước bọn họ còn có chút dũng khí thì giờ khắc này đã không còn chút nào nữa.

Tiêu Khánh nheo mắt lại, nhìn Tần Cối một cái, chợt giơ tay bắt lấy cánh tay của Tần Cối.

- Người muốn làm gì?

Tần Cối theo bản năng kêu to lên, làm cho binh Kim trên giáo trường bật cười lên.

Tiêu Khánh cười nói:

- Hội Chi không cần phải sợ, việc chấp hành quân pháp đã kết thúc, chúng ta tiện thể trao đổi một chút, việc hai trấn kia rốt cuộc nên giải quyết thế nào?

303. Chương 232: Vị Trí Thấp Kém Chưa Dám Quên Lo Việc Nước

Người Nữ Trực đã man và hung tàn khiến Tần Cối bị dọa bể mặt.

Thế cho nên suốt một ngày đàm phán, tiết tấu thủy chung nắm trong tay Tiêu Khánh. Mà Tiêu Khánh thì đã thay đổi thái độ mạnh mẽ cứng rắn hơn trước, khí thế bất phục bức người, y không những không nhượng bộ, còn không câu nệ tiếp tục nâng giá đối với tiền tài lụa là và các vật tư khiến cho Tần Cối vốn tâm thần bất định đã hoàn toàn bị y đùa bỡn trong tay.

Khi buổi đàm phán cuối cùng kết thúc, Tần Cối như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc kệ như thế nào, việc Hoàng đế Huy Tông yêu cầu không thể cắt nhượng ba trấn đã đạt. Chỉ có điều bản thân y lại không lưu ý vì ba trấn này mà triều đình Đại Tống gần như phải trả cái giá bằng ba năm thuế má cho người Nữ Trực, số lượng kinh người.

Nhưng điều này có là gì? Ít nhất, mình đã bảo toàn được ba trấn, hoàn thành sứ mệnh Quan gia giao cho.

Về phần việc khác, không nằm trong suy xét của Tần Cối.

Tần Cối cao hứng phấn chấn rời khỏi dịch trạm, trong lòng thế sẽ không bao giờ tiếp xúc với người Nữ Trực nữa.

Người Nữ Trực này thật sự là rất hung tàn, cực kỳ ngang tàng. Có lẽ y cũng không cảm nhận được ở trong nội tâm của y đã lặng lẽ chôn xuống mầm mống nỗi sợ hãi đối với người Nữ Chân, sớm hay muộn cũng sẽ mọc rễ nảy mầm...

Ánh trăng sáng như gột rửa chiếu vào đình viện bao phủ giống như một tầng sương trắng.

Ngọc Doãn rên rỉ, mở mắt ra. Tầm mắt có chút mơ hồ, một ảo ảnh lác lác như bóng người lay động.

Đây là đâu?

- Hẩn tỉnh rồi, hẩn tỉnh rồi!

Một giọng nói vui mừng vang lên, tiếp theo đó là tiếng bước chân dần dần đi xa.

Ngọc Doãn thậm chí không thấy rõ là ai đang nói chuyện, hơn nữa hẩn cũng biết hẩn không quen biết người nọ, bởi vì giọng nói kia vô cùng xa lạ.

Hẩn nhắm mắt lại, một lát sau lại mở ra.

Tầm mắt lập tức trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, không còn mơ hồ như lúc trước nữa.

Ngọc Doãn cắn răng muốn ngồi dậy, nhưng cả người cảm giác không còn sức lực khiến hẩn lập tức xụi lại nằm xuống.

Đây là một gian phòng ước chừng có tám mươi đến 100 mét vuông.

Giường dùng gỗ lim quý báu làm thành, chế tác cũng vô cùng tinh mỹ...

Một bộ rèm che bằng lụa màu đỏ thêu uyển ương hí thủy chống đỡ, cho thấy chủ nhân nhà này điều kiện cũng vô cùng tốt. Ngọc Doãn đang đánh giá căn phòng, chợt nghe bên ngoài cửa vọng đến tiếng bước chân rất nhỏ. Ngay sau đó, một mỹ phụ nhân từ bên ngoài đi vào, thấy Ngọc Doãn mở to hai mắt đánh giá, không khỏi cười nói:

- Đã sớm nghe nói Ngọc Giao Long phổ Mã Hành cầm thư song tuyệt, quyền cước tuyệt luân, ngay cả Ngự Quyền quán mà cũng dám khiêu khiến, vậy mà ta không ngờ cũng đi làm việc ầu đả người.

- Lý nương tử?

Ngọc Doãn thấy rõ ràng người nọ, lập tức ngăn ra:

- Sao cô lại ở đây?

- Tiểu Ất hỏi rất hay, đây chính là nhà của ta, vì sao ta không thể ở đây?

Mỹ phụ nhân rõ ràng là kỳ nữ tử Lý Thanh Chiếu danh truyền thiên cổ kia.

Ở sau lưng nàng còn có một tráng hán. Ngọc Doãn cũng không xa lạ gì, đó là Triệu Cửu trước đây từng xuất hiện ở Bắc Viên.

Vì thế, hán vội chống người muốn ngồi dậy, thấy Lý Thanh Chiếu bước nhanh về tới giữ hán lại.

- Tiểu Ất đừng cử động lung tung, lần này ngươi bị thương rất nặng, nếu không phải thấy trên người ngươi mang theo thuốc chữa thương, thì e là ngươi đã toi mạng rồi. Ngươi không cần lo lắng, đây là nhà ta, không có ai đến gây phiền toái đâu.

- Đa tạ Lý nương tử ra tay cứu mạng.

Triệu Cửu đứng bên cạnh mang một ghế gấm đến đặt ở bên giường.

Lý Thanh Chiếu ngồi xuống nói:

- Tiểu Ất đừng vội hiểu lầm, ta không có bản lĩnh cứu được ngươi.

“Người này...chẳng phải hôm qua đã rời khỏi Đông Kinh rồi sao, sao hôm nay lại quay lại, còn bị thương nặng như vậy?”

- Cửu ca nói thương thế của ngươi rất nặng, nếu không phải trên người ngươi mang theo đan dược, chỉ sợ cũng không tỉnh lại nhanh như vậy. Chỉ có điều, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ngươi không đi Hàng Châu lại lén lút chạy về phủ Khai Phong, còn bị người ta đánh cho gần chết thế?

“Không phải Lý Thanh Chiếu cứu mình sao?”

Vậy là ai?”

Ngọc Doãn ngẩn ra, sau một lúc lâu ngạc nhiên nói:

- Sao cô biết ta lén lút quay về?

Lý Thanh Chiếu cười:

- Chuyện nào có khó gì? Chỉ cần nương tử gia cần biết thì hỏi là biết được ngay. Không ngờ Tiểu Ất là một kẻ phong lưu bại hoại, ta nghe nói tối hôm qua ở ngõ Tú Tài có người chết, mà thê tử của người đó lại vô cùng thiên kiều bá mị.

Tim Ngọc Doãn đập lộp bộp, hỏi vội:

- Vậy còn nương tử của ta...

- Yên tâm đi, ta chỉ phái người nói là cầu khúc mà đến, cho nên nương tử ngươi cũng không biết người đã trở về. Tuy nhiên...ngươi thật sự không vì nương tử ngươi mà quay lại sao?

Lý Thanh Chiếu lúc nói chuyện có chút trêu đùa.

Nhưng Ngọc Doãn lại có thể nghe hiểu trong lời nói của nàng có chút nghiêm khắc.

Hắn cười khỏ một tiếng:

- Lý nương tử giễu cợt, Tiểu Ất dù là háo sắc thì cũng không làm loại chuyện này. Tuy nhiên, Thái học sinh trong ngõ Tú tài kia đích thật là do ta xuống tay. Nhưng ta sợ dĩ giết hán, tuyệt đối không phải là vì quan hệ với thê tử của hán.

- Vậy là vì sao?

Triệu Cửu đứng bên cạnh đột nhiên trầm giọng quát hỏi.

Lý Thanh Chiếu vẫn cười như trước, nhưng ánh mắt lại trở nên trong trẻo lạnh lùng.

Ngọc Doãn trầm mặc!

Nên giải thích thế nào đây?

Chẳng lẽ là nói cho Lý Thanh Chiếu biết Lý Quan Ngự là gian tế nước Kim? Nói ra chỉ sợ Lý Thanh Chiếu khó mà tin, không chừng còn cho rằng Ngọc Doãn hắt sau khi giết người thì vu oan hãm hại, hắt nước bắn lên người đã chết.

Nhưng không nói...

Ngọc Doãn do dự hồi lâu, đột nhiên nói:

- Nương tử Dương gia hiện nay thế nào rồi?
- Hả?
- Chính là thê tử của vị Thái Học Sinh kia.

Phấn má lúm đồng tiền Lý Thanh Chiếu lập tức bao phủ vẻ lo lắng, ánh mắt càng toát lên vẻ lạnh lùng.

Ngược lại là Triệu Cửu bên cạnh nói:

- Người yên tâm, tiểu nương tử kia hiện nay mặc dù bị giam trong đại lao phủ Khai Phong nhưng không có phiên toái gì. Có hàng xóm bên cạnh Thái Học sinh kia nhìn thấy hung thủ chạy trên nóc nhà, tuy nhiên phương hướng xác thực không phải là hướng đường cái sông Biện.

Lý Thanh Chiếu ngẩn ra, quay đầu nhìn lại Triệu Cửu.

Nàng thông minh sắc sảo, sao không hiểu ý tứ trong lời nói của Triệu Cửu chứ?

Triệu Cửu là đang nhắc nhở Lý Thanh Chiếu: chỉ sợ hung thủ là một người khác, mà không phải Ngọc Doãn. Cho nên, Ngọc Doãn không thể nào là vì tham luyện mỹ sắc vợ người khác mà sát hại Lý Quan Ngự. Phương diện này, nhất định còn ẩn giấu bí mật, cần từ từ mà hỏi.

- Tiểu Át, ta muốn người nói cho ta biết, có phải vì người tham luyện thê tử người khác mà giết Thái Học Sinh kia không?
- Đương nhiên không phải!
- Vậy là tốt rồi...

Lý Thanh Chiếu nghe xong câu trả lời của Ngọc Doãn cũng không nói năng rườm rà, đứng dậy chuẩn bị đi.

Nhưng Ngọc Doãn lại gọi nàng lại:

- Lý nương tử, nếu ta cho cô biết, Thái Học Sinh kia là gian tế nước Kim, cô có tin không?
- Cái gì?

Lý Thanh Chiếu hoảng sợ dừng bước chân, quay lại nhìn Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn ho khan vài tiếng, trịnh trọng nói:

- Mặc kệ như thế nào, Lý nương tử đã có ân cứu mạng ta, ta cũng không nên giấu diếm. Chỉ có điều, chuyện này quá mức quỷ dị, ta thật sự không biết có nên nói cho Lý nương tử hay không, bởi vì trong đó liên lụy rất rộng... Mới vừa rồi Lý nương tử nói tin ta, nếu Tiểu Át không bảo đảm thật thì thật sự là có lỗi.

Không dối gạt Lý nương tử, Tiểu Át cũng là cơ hội ngẫu nhiên mà biết Lý Quan Ngự là gian tế Kim quốc, phụng mệnh đến Khai Phong trước để tìm hiểu hư thực Đại Tổng ta, mua chuộc nhiều quan to trong triều cùng với một số kẻ nhàn rỗi lưu manh trong phố xá. Tiểu Át thật sự không biết nên đối phó người này như thế nào, bởi vì thế lực sau lưng hắt rắc rối phức tạp. Nhưng nếu để người này sống, thủy chung rất nguy hiểm... Ta càng nghĩ, chỉ có giết người này mới thể giải quyết được sự lo lắng của ta. Tuy nhiên, chuyện này không can hệ đến thê tử của hắt, Nếu Lý nương tử có thể giúp cô ấy thì xin hãy cứu giúp.

Ngọc Doãn nói xong liền nằm xuống.

Mới vừa rồi nói một hơi nhiều lời như vậy hiện tại hắt cảm thấy chóng đờ hết nổi rồi.

Lý Thanh Chiêu bị những lời này của Ngọc Doãn làm không thốt ra được câu nào.

Nàng cũng tin tưởng, Ngọc Doãn giết người không phải là vì sắc đẹp của tiểu nương tử kia. Nhưng nghe lời nói của hắn sao giống như tự tạo.

Về mặt nàng âm tình bất định, quay đầu nhìn lại Triệu Cửu, đã thấy Triệu Cửu trên mặt vui vẻ.

Chẳng lẽ, Tiểu Ất nói là thật?

Lý Thanh Chiêu đột nhiên nhớ ra, trước đây Tuần san Thời đại Đại Tổng liên tục vài san đều dùng một loại phương thức hơi khó hiểu để nhắc nhở thế nhân là người Nữ Trục lòng muông dạ thú. Trước đây, Lý Thanh Chiêu cũng không chú ý thời sự. Nhưng từ khi Tuần san Thời đại Đại Tổng được xuất bản, nàng mới hiểu thêm một chút về người Nữ Trục. Chẳng lẽ nói, Tiểu Ất cảm nhận được người Nữ Trục có âm mưu? Cho nên hắn mới dùng phương thức này cảnh tỉnh mọi người. Nếu như thế, việc Lý Tú Tài bị giết đã hợp lý rồi.

Chuyện gì cũng nên cân nhắc.

Lý Thanh Chiêu càng suy nghĩ càng cảm thấy phương diện này rất sâu.

Trầm ngâm hồi lâu, Lý Thanh Chiêu đột nhiên cười nói:

- Tiểu Ất thật sự quá nhiều chuyện rồi, hiện nay trên triều đình có nhiều lão đại nhân, mà người chỉ là một tiểu tử trong phổ xá, rất may mắn mới có thành tựu như hôm nay cần gì phải nhúng tay vào việc này?

Ngọc Doãn nghiêng đầu sang chỗ khác, hạ giọng nói:

- Lý nương tử có biết câu “Vị trí thấp kém chưa dám quên lo việc nước” không?

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng vào tai Lý Thanh Chiêu lại như sấm sét.

Nàng lập tức ngẩng người, nhìn Ngọc Doãn, thật lâu nói không nên một câu.

“Vị trí thấp kém chưa dám quên lo việc nước?”

Thật hay!

Lúc trước Phạm phu tử có câu ‘Cư miếu đường chi cao tắc ưu kỳ dân, xử giang hồ chi viễn tắc ưu kỳ quân’. Giữa câu đó thì câu ‘Vị trí thấp kém chưa dám quên lo việc nước’ của Ngọc Doãn dường như phong nhã tự nhiên hơn và cũng không thiếu đi sự trầm ổn có trọng lực.

So sánh ra, Lý Thanh Chiêu thích câu từ không hoa lệ nhưng phong phú thâm ý của Ngọc Doãn hơn.

Nàng nhìn lại Triệu Cửu, chỉ thấy Triệu Cửu nhẹ nhàng gật đầu.

Lý Thanh Chiêu nói:

- Tiểu Ất, cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì thì tìm Cửu ca.

Ngọc Doãn lộ ra vẻ mệt mỏi. Bản thân hắn vốn bị trọng thương, thân thể hết sức yếu ớt lại cùng Lý Thanh Chiêu nói chuyện với nhau quá lâu, sớm đã không chịu nổi!

Nghe Lý Thanh Chiêu nói như vậy, hắn gật gật đầu, tỏ vẻ biết rồi nhắm hai mắt lại.

Mà Lý Thanh Chiêu và Triệu Cửu lui ra khỏi phòng tiện tay đóng cửa lại.

- Cửu ca, bên này kính nhờ người quan tâm nhiều. Việc Tiểu Ất tính đường ở trong phủ không thể nói cho bất cứ kẻ nào biết được.

Đúng rồi, người nói xem những lời mới vừa rồi của Tiểu Ất là thật không?

Triệu Cửu trầm ngâm một lúc lâu hạ giọng nói:

- Có phải thật vậy hay không, ta không biết, dù sao chết không có đối chứng.

Nhưng nương tử Lý Tú Tài kia bị giam trong phòng giam lại không hề tiết lộ thân phận của Tiểu Ất, hiển nhiên là biết một số việc. Những thứ khác ta không rõ ràng lắm, nhưng ta cảm thấy người có thể nói ra câu ‘Vị trí thấp kém chưa dám quên lo việc nước’ sẽ không nói dối.”

Lý Thanh Chiếu sau khi nghe xong thì trầm mặc!

304. Chương 233: Không Bằng Rồi Đi

- Lý Tú Tài là mật thám Nữ Trục? Ngọc Tiểu Ất thật sự nói như vậy sao?

Lý Thanh Chiếu ở trạch viện do phụ thân nàng là Lý Cách Phi đã dùng tiền tích góp suốt đời mua được.

Diện tích không quá lớn, nhưng cũng là tam tiến tam ra, rất trang nhã. Triệu Minh Thành không ở đây, thế cho nên Lý Thanh Chiếu không có gì lưu luyến ở Triệu phủ đó. trạch viện to như vậy chỉ có một mình nàng ở luôn tịch mịch, vì thế nàng liền ở lại nhà của cha.

Ngay cả Triệu Cửu và vài người hầu cận Triệu phủ cũng dời đến đó theo nàng, phụ trách bảo hộ, quan tâm cuộc sống hàng ngày của Lý Thanh Chiếu.

Ngày bình thường, Lý Thanh Chiếu ngoại trừ gặp ba năm người bạn ra thì chỉ ở trong nhà, sửa sang lại kim thạch, hoặc đánh đàn khinh ca, cũng có đỡ nhàm chán.

Triệu Phúc Kim ngồi ngay ngắn ở chủ vị, mặt lộ vẻ kinh dị.

Sau khi nàng nghe Lý Thanh Chiếu trần thuật xong, khóe miệng hơi hơi nhếch lên:

- Thầy nghĩ Ngọc Tiểu Ất nói thật hay giả?

Lý Thanh Chiếu trầm mặc!

Sau một lúc lâu, nàng hạ giọng nói:

- Lúc ban đầu, ta cũng không tin lời hắn nói, nhưng sau hắn lại nói một câu lại làm ta không thể không tin.

Hắn nói: vị trí thấp kém chưa dám quên lo việc nước!

Ta cảm thấy, người có thể nói ra những lời này hẳn là ý chí trong sáng vô tư. Nói không chừng Lý Tú Tài kia thật sự là mật thám Nữ Trục? Nếu như thế, Tiểu Ất giết người này cũng không đáng ngại, ngược lại còn là phúc của Đại Tổng ta.

- Địa vị thấp kém nhưng không dám quên lo việc nước...

Triệu Phúc Kim biến sắc, thì thảo tự nói.

Nàng đứng lên, đi lại trong phòng một lát:

- Thầy, hôm nay truyền tin tức đến, Ngự Sử Đại Phu Tần Cổ người Nữ Trục đã đạt thành ước định, chắc ít ngày nữa sẽ ký kết minh ước. Nếu Lý Tú Tài kia thật sự là mật thám Nữ Trục, chỉ sợ trong chuyện này cũng có trục trở. Nếu người Nữ Trục không lên tiếng, vậy chúng ta cũng không cần để ý không hỏi đến, cứ để chuyện này như bình thường.

Tuy nhiên, Tiểu Ất không thể ở lại kinh sư thêm được, nếu chẳng may lộ tin tức, sợ là Quan Gia sẽ hỏi tội...

Hãy mau chóng đưa hấn ra khỏi thành đi, hấn rời Đông Kinh sớm ngày nào thì thoát tội ngày đó, cũng có lợi cho hấn.

Lý Thanh Chiêu ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu tán thành.

Tuy nhiên, nàng chợt lại nói:

- Nhưng Tiểu Ất đến Hàng Châu bên người không có ai có thể sử dụng, dù gì cũng không phải là chuyện tốt. Đô Giám Ứng Phụng Cục Hàng Châu nhìn có vẻ quyền lực không nhỏ, nhưng thực ra lại chịu nhiều kiểm chế. Vả lại nhân sĩ Giang Nam rất bài xích người ngoài, nếu lần này muốn Tiểu Ất làm tốt ở đó, chẳng bằng giúp đỡ hấn, Phúc Kim nghĩ như vậy được không?

- Giúp đỡ như thế nào?

Triệu Phúc Kim không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Nàng là Đế Cơ, nhưng đối với việc chính vụ trong triều thì không rõ lắm, cho nên cũng không biết nên làm thế nào.

Lý Thanh Chiêu mỉm cười, thấp giọng nói:

- Không dối gạt Kim Phúc, việc này ta đã nghĩ tới...Vài ngày trước, bạn tốt của ta chính là Mã Nương Tử lều Phong Nhạc đã tìm đến cửa cầu ta an bài cho một người thân của tỷ ấy. Thân thích kia của tỷ ấy nay đảm nhiệm Đô Giám ở Phủ Tế Nam, nghe nói võ nghệ cao cường, binh pháp xuất chúng, nhưng tính cách ngay thẳng nên không được quan trên yêu thích, lúc nào cũng bị áp chế.

Ta nghe người ta nói, tổng quản Hàng Châu đang trống, chẳng biết có thể an bài được không?

Theo như lời Mã Nương Tử nói, thân thích kia của nàng cũng là người có bản lĩnh, mà Hàng Châu lại không có chiến sự, rất dễ chú ý đến Tiểu Ất để hấn không tiếp tục gây chuyện nữa.

Tổng quản Hàng Châu là võ quan phụ trách huấn luyện quân sự Hàng Châu.

Địa vị này thấp hơn Thái Thú Hàng Châu nhưng lại không chịu sự quản lý của Thái Thú Hàng Châu, mà thuộc Lộ Quân Giám.

Tuy nhiên hiện nay Quân Giám Đông Nam Lộ cũng chưa được an bài thỏa đáng, lúc này đảm nhiệm tổng quản Hàng Châu, gần như cùng cấp với Thái Thú.

Loại thứ bậc võ quan này so sánh với Đô Giám của Ngọc Doãn thì không biết cao hơn bao nhiêu cấp bậc nhưng nhất định phải do Xu Mật Viện bổ nhiệm, không phải người bình thường có thể đảm đương.

Lý Thanh Chiêu hiện là thầy của Triệu Phúc Kim, đề xuất thỉnh cầu này không làm cho Triệu Phúc Kim khó chịu, ngược lại, làm Triệu Phúc Kim cảm giác như tri kỷ, vì thế trầm ngâm một lát, hỏi:

- Người đó tên là gì?

- Quang Thắng, Đô Giám phủ Tế Nam.

- Như vậy đi, chuyện này để sau khi ta trở về tìm thúc thúc hỏi một chút, nghĩ chắc không thành vấn đề.

- Phúc Kim đã mở miệng chắc có thể thành công.

- Vậy...khi nào thì tiễn Tiểu Ất đi?

Lý Thanh Chiêu ngẫm nghĩ một chút, liền trả lời:

- Tiểu Ất ở lại kinh sư một ngày thì thêm một chút phiền toái.

Không bằng như vậy, trời vừa sáng ta sẽ an bài hấn ra khỏi thành, nghĩ chắc hấn còn ở kinh sư thì sẽ có chút can hệ, chỉ cần ra khỏi kinh sư thì không phải lo nữa.

Triệu Phúc Kim gật đầu tỏ vẻ tán thành.

- Vậy thì xin thầy hãy nhanh chóng an bài đi.

Lý Thanh Chiêu đáp ứng, cáo từ đi ra khách phòng.

Đã qua giờ sữu rồi, một lát nữa trời sẽ sáng.

Nàng tìm Triệu Cửu:

- Cửu ca, Tiểu Át kia đã nghỉ chưa?

- Đã nghỉ rồi...tuy nhiên mới vừa rồi hắn nhờ ta đưa tin cho mấy vị bằng hữu, báo một tiếng bình an.

- Người đáp ứng rồi?

- Vâng!

Lý Thanh Chiêu trầm ngâm thật lâu, đột nhiên hỏi:

- Cửu ca, người nắm đó ra khỏi quân, hiệu lực cho a cậu. Tính ra đã hơn mười năm rồi, nhưng người đã từng nghĩ sẽ lại nhập trong quân chưa?

- Hả?

- Cửu ca là hảo hán đương thời, ở trong thành Khai Phong cũng khó có đất dụng võ.

Càng nghĩ, ta thấy có một cách. Ngọc Tiểu Át kia lần này đi Hàng Châu không có ai bên cạnh, nếu bàn về thi từ ca nhạc, hắn có lẽ không tầm thường, nhưng hành quân bày trận thì người này làm việc phóng túng, cả gan làm loạn, nếu không có người giám sát, chỉ sợ hắn đi Hàng Châu cũng sẽ gặp phải tai họa. Cửu ca có nguyện đi cùng hắn không?

Mới vừa rồi ta đã cầu xin Mậu Đức Đế Cơ một chức vụ tổng quản Hàng Châu cho một người bà con xa của Mã gia tỷ tỷ.

Cửu ca đến đó không ngại thân cận với người đó một chút, không chừng có thể một lần nữa có chỗ đứng trong quân, đạt được công danh.

Trong mắt Triệu Cửu hiện lên tia hưng phấn.

Y vốn là quân nhân, lúc trước bắt đắc dĩ rời khỏi quân ngũ, làm hộ viện Triệu phủ.

Mười mấy năm nay y vẫn hy vọng có thể trở lại trong quân, tuy nhiên lại không có cơ hội. Mà nay Lý Thanh Chiêu đề xuất khiến Triệu Cửu lập tức dao động. Do dự một lúc, y khom người nói:

- Toàn bộ cứ theo sự an bài của phu nhân, Triệu Cửu xin theo.

Lý Thanh Chiêu mỉm cười!

Nàng gật đầu ra hiệu Triệu Cửu đi xuống chuẩn bị.

Rồi sau đó lên tẩm lâu, ngồi ở trước cửa sổ, tại góc tẩm lâu có đặt một cây đàn cổ dài, chính là cây đàn cổ lúc trước Ngọc Doãn ở Khoái Hoạt Lâm trước khi giao chiến với Lã Chi Sĩ đã mua được. Có điều Ngọc Doãn kiến thức không đủ, không hiểu rõ lai lịch cây đàn cổ này, nên giao cho Lý Thanh Chiêu giám định. Từ đó về sau Ngọc Doãn lại lên biên ải phía Bắc, sau khi trở về thì bao việc quần lầy người, nên đã không để ý đến chuyện này. Nhưng Lý Thanh Chiêu lại chưa từng quên, ánh mắt nàng nhìn chăm chú vào cây đàn cổ kia, má lúm đồng tiền xinh đẹp quyến rũ hiện lên nụ cười kỳ lạ.

Giờ dần, Ngọc Doãn tỉnh lại.

Dưới sự trợ giúp của mấy hạ nhân mặc y phục, thu thập bọc hành lý xong xuôi.

Tiếp đó, hắn được hai hạ nhân dìu đi ra khỏi cửa ngạch Lý phủ. Chỉ thấy một chiếc xe ngựa đã đứng ở bên ngoài.

Người đánh xe là Triệu Cửu.

Y gật gật đầu với Ngọc Doãn, cũng không hé răng, vẻ mặt nghiêm trang.

Mà bên cạnh xe ngựa, Lý Thanh Chiếu đi cùng tỳ nữ, khoác một chiếc áo bào gấm, đứng đó.

- Tiểu Át, hiện nay là lúc hết sức bất thường, người thật sự không nên ở kinh sư lâu.

Ta đã phái người thông tri với mấy huynh đệ của người tiếp ứng ở ngoài thành đưa người đi nhậm chức ở Hàng Châu rồi. Đường đi khá xa, ta bảo Cửu ca đi theo người, ta nghe hắn nói, người sức khỏe yếu, thương thế này chỉ sợ nửa năm cũng khó mà bình phục nên đã bảo hắn đi theo người một thời gian. Ngoài ra, còn có tân tổng quản mới nhậm chức ở Hàng Châu, đến lúc đó người có chuyện gì thì có thể tìm gã hỗ trợ, người đó là bà con xa của Mã Nương Tử, cũng không phải là người ngoài.

Ngọc Doãn nghe xong thì ngăn ra.

Hắn chợt hiểu ý tứ của Lý Thanh Chiếu, đây là nàng muốn hòa giải quan hệ giữa hắn và lầu Phong Nhạc.

Nói thật ra, hắn và lầu Phong Nhạc cũng không có ân oán gì quá lớn, đủ loại bất hòa phần lớn là ngoài ý muốn tạo thành.

Đối với Mã Nương Tử, trong lòng Ngọc Doãn vẫn còn chút cảm kích, lúc trước nếu không phải Mã Nương Tử giúp đỡ, chỉ sợ cửa hàng Ngọc gia cũng không kéo dài được lâu. Tuy nói ân tình này Ngọc Doãn không tiếp nhận, nhưng nay hắn đã chiếm cứ thân thể Ngọc Doãn, thì phải nhận ân tình này.

Nếu Lý Thanh Chiếu nói như vậy rồi, Ngọc Doãn đương nhiên không tính toán chi li với Mã Nương Tử nữa.

Do dự một chút, hắn đột nhiên hạ giọng:

- Xin Lý nương tử chuyển lời đến Mã Nương Tử hãy cẩn thận Thượng Hành Thủ ở đó.

- Ồ?

Thanh Chiếu hơi sững sốt, chợt con người lóe lên:

- Ý người là...

- Tuy Lý Tú Tài đã chết, nhưng hắn tới phủ Khai Phong một năm đã có không ít hoạt động.

Ta có biết vài cái tên, nếu Lý nương tử có năng lực, không ngại điều tra thử xem, để tránh sau này xảy ra tai họa.

Mặt khác, tiểu nương tử của Lý Tú Tài không quan hệ đến hắn ta, kính xin Lý nương tử hỗ trợ.

Lý Thanh Chiếu gật đầu, tỏ vẻ không vấn đề.

Lúc này Ngọc Doãn mới yên lòng, dưới sự dìu đỡ của hạ nhân đi vào xe ngựa.

Đột nhiên, hắn lại dừng bước, lại hạ giọng nói:

- Lý Nương tử, có thể cho Tiểu Át biết là ai đã cứu ta không?

Lý Thanh Chiếu cười cười, tiến lên thì thầm cái tên Triệu Phúc Kim bên tai Ngọc Doãn.

- Mậu Đức Đế Cơ nay ở ngay tại trong phủ ta, chỉ có điều không tiện lộ diện.

Nàng phớt lờ ta chuyển lời cho Tiểu Át, lần này đi Hàng Châu cần cẩn trọng, không nên tiếp tục hành động theo cảm tính, tránh gây chuyện.

Trong đầu Ngọc Doãn chợt hiện ra khuôn mặt tuyệt mỹ kia, hắn cắn môi, trầm ngâm một lúc, nói:

- Xin chuyển lời tới Mậu Đức Đế Cơ, nói Tiểu Át chắc chắn ghi nhớ lời dặn dò của cô ấy.

Lý Thanh Chiếu cười gật gật đầu:

- Mau lên xe đi.

Ngọc Doãn không hề nói năng rườm rà, dưới sự nâng đỡ của hạ hân trèo lên xe ngựa.

Triệu Cửu hơi khom người với Lý Thanh Chiêu, rồi sau đó giơ roi giục ngựa, miệng hô lên, xe ngựa nghiêng nát bằng cứng trên mặt đường, chậm rãi chạy nhanh ra ngõ nhỏ.

Lý Thanh Chiêu đứng ở bậc cửa nhìn theo xe ngựa đi xa.

Chẳng biết tại sao, trong lòng nàng lại dâng lên cảm giác phiền muộn.

Cùng lúc đó, trên lầu các trong đình viện của Lý phủ, Triệu Kim Phúc vịn cửa sổ nhìn xa xa. Ở vị trí của nàng rất dễ dàng nhìn được xe ngựa chạy nhanh ra khỏi hẻm nhỏ, men theo phố dài trong trẻo lạnh lùng rồi rất nhanh biến mất.

Trên mặt nàng hiện lên vẻ sầu khổ.

Lần này Ngọc Doãn đi chỉ sợ trong phủ Khai Phong sẽ vắng lạnh đi rất nhiều.

Có điều Triệu Kim Phúc lại có một cảm thụ trống trải khó nói nên lời như mất đi thứ gì đó.

Hàng Châu sao?

Triệu Phúc Kim thở dài.

Rời khỏi kinh sư, đối với Tiểu Ất người mà nói có lẽ là một chuyện tốt.

Chỉ có điều người đi rồi, vì sao lại để lại rất nhiều phiền toái chứ? Lý Quan Ngư, Lý Quan Ngư...

Triệu Phúc Kim thì thảo tự nói thật lâu, đột nhiên trầm giọng quát:

- Tăng Trạch ở đâu?

- Có nô tài!

Từ ngoài cửa đi vào một người đàn ông béo lùn, chính là thái giám ngày mười lăm tháng tám đã dẫn Ngọc Doãn đến gặp Triệu Phúc Kim.

- Tăng lão công, người đi hỏi thăm một chút, thời gian qua Lý Tú Tài đã chết ở ngõ Tú Tài kia sau khi vào kinh sư thì đã gặp những ai, từng đi đến đâu....nghe ngóng cẩn thận cho ta nhưng không được để lộ phong thanh, người nghe rõ không?

Tăng Trạch vội nói:

- Nô tài hiểu.

- Đi đi.

Triệu Phúc Kim phát tay, ra hiệu Tăng Trạch lui ra.

Nàng nhắm mắt lại, tựa vào lan can cửa sổ, sau một lúc lâu thở dài thật sâu.

305. Chương 234: Cục Diện (1)

Cuối tháng mười hai năm Tuyên Hòa thứ sáu, khắp nơi phương Bắc đã bao phủ màu trắng xóa.

Thành cổ Hàng Châu bao phủ trong mưa lạnh gió rét, mặc dù bông tuyết chưa đầy nhưng hàn khí kinh người. Mọi người nói, mùa đông phương Bắc lạnh hơn so với phía Nam, nhưng trên thực tế, nếu thật sự đi tới phía Nam thì sẽ biết mùa đông phía Nam còn khó chịu hơn là phương bắc. Mùa đông thành Khai Phong

sóc phong mãnh liệt đập vào mặt, nhưng mùa đông ở Hàng Châu thấm thấu qua quần áo, thấu vào xương, làm người ta cảm thấy rét lạnh hơn!

Trên chính đường đặt một hỏa lò, trong lò lửa than hồng rực.

Lý Chuyết nhấp một ngụm rượu lâu năm, lại vè một hạt đậu hồi hương bỏ vào trong miệng, nhắm mắt nhai thưởng thức.

Dưới đường, vài tên văn sĩ ngồi nghiêm chỉnh, ai cũng không mở miệng, bọn họ nhìn Lý Chuyết, cùng đợi Lý Chuyết đặt câu hỏi.

Mấy người kia là phụ tá của Lý Chuyết.

- Gã kia đang làm gì?

Lý Chuyết đột nhiên mở miệng, có chút không đầu không đuôi.

Người này ước chừng bốn mươi, dáng vẻ đường đường, toát lên vài phần khí chất văn sĩ phong nhã. Lúc nói chuyện mang theo chút hẩu âm Khai Phong cộng thêm tia mềm nhẹ Ngô Nông, mày kiếm mắt lã, râu dài dưới cằm.

Trên người mặc áo dài màu xanh càng toát lên vẻ nho nhã, chỉ có điều hai đầu lông mày lại lộ ra tia nham hiểm hung ác.

Phụ tá đương nhiên hiểu được ý trong lời nói của Lý Chuyết, một người trong đó vội vàng đứng lên nói:

- Hồi bẩm phủ tôn, Ngọc Đô Giám kia dường như sức khỏe không tốt, sau khi tới Hàng Châu chưa từng đi tuần tra quân doanh, chỉ uah quần trong nhà, đóng cửa không ra. Nhưng hai phụ tá kia của hắn thì hoạt động thường xuyên, thường xuyên kết bạn đi lại trong thành.

Lý Chuyết mày nhăn lại, lẩm bẩm:

- Sức khỏe không tốt sao?

Trong đầu y chợt hiện ra khuôn mặt bệnh tật vàng như nến.

Thái tử từng phái người truyền tin nói Ngọc Tiểu Ất này là hảo hán nhất đẳng, võ nghệ cao cường, thân thể cường tráng. Lúc đầu gặp Ngọc Doãn, dù là Lý Chuyết cũng hoảng sợ. Bởi vì y thấy Ngọc Doãn khí sắc cực kém, nói vài lời đã thổ hỉn hển.

Tuy nhiên cũng chính bởi vì điều này mà Lý Chuyết đã quyết tâm rất nhiều.

Một tên bệnh tật như thế, thật không giống loại người có thể cùng chủ nhân y tranh quyền đoạt lợi.

Chỉ có điều Thái tử phái người này tới Hàng Châu, rốt cuộc là có ý gì? Nghe nói thẳng nhãi này hình như ở Đông Kinh đã trêu chọc không ít kẻ thù.

- Thể cốt hắn quả nhiên không tốt?

Phụ tá vội trả lời:

- Hồi bẩm phủ tôn, tiểu nhân từng phái người điều tra, phát hiện sau khi thẳng kia đến bố trí ổn thỏa thì từng mời mấy vị danh y Hàng Châu đến. Tiểu nhân cũng từng tiếp xúc cùng những người đó, nghe nói thể cốt thẳng đó thật sự rất kém.

Lý Chuyết nghe vậy lại thở phào một cái.

- Như thế cũng tốt, cứ để Ngọc Đô Giám nghỉ ngơi nhiều một chút.

Hắn là người Khai Phong, lần đầu tiên tới bên này khó tránh khỏi không quen với khí hậu ở đây, cũng không phải là chuyện lớn gì...Lý Tứ!

Theo tiếng gọi của Lý Chuyết, chỉ thấy một tráng hán áo xanh từ bên ngoài đi vào.

- Lão gia, có gì chỉ bảo.

- Đi vào trong khổ phòng mang nhân sâm cổ hai trăm năm tới, ngày mai đưa đến quý phủ Ngọc Đô Giám.

Nói hần cứ điều dưỡng sức khỏe thật tốt, đừng quá làm lụng vất vả, việc sự vụ bên Ứng Phụng Cục, hần không cần lo lắng. Đợi thể cốt hần tốt lên thì tiếp nhận cũng không muộn. Hàn Khuê, chuyện Ứng Phụng Cục, người nhanh giải quyết một chút, đừng để sai sót gì. Đồng thời phái người tiếp tục theo dõi hần, một khi có hành động gì thì lập tức báo ta biết.

Lý Chuyết nói xong, đứng dậy phát tay áo mà đi.

Vài tên phụ tá tươi cười vội vàng khom người tiễn.

“Thoạt nhìn thành Hàng Châu này vẫn là thiên hạ của phủ tôn chúng ta.”

Đời sau thường nói Hàng Châu phồn hoa.

Cũng có thi từ làm chứng như:

“Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu

Tây hồ ca vũ kỷ thì hưu. Noãn phong huân đặc du nhân túy.

Trực bả hàng châu tác biện châu’.

Biện Châu, là phủ Khai Phong Đông Kinh hiện nay.

Dịch:

Lớp lớp non xanh, lớp lớp lâu

Tây Hồ múa hát đến bao lâu ?

Gió êm đã ngấm say lòng khách

Dám bảo Hàng Châu cũng Biện Châu

Đề nhà trạm Lâm An (Người dịch: Nam Trân)

Còn có người nói: trên có Thiên đường, dưới có Tô Châu, Hàng Châu.

Có điều, cảnh đẹp Hàng Châu trong thi từ ca phú này cũng là sau này mới có.

Thời Ngũ đại thập quốc, nước Ngô Việt Thiên An Đông Nam, xây dựng Tây phủ cho Hàng châu. Ngô Việt trải qua tam đại Ngũ Đế, tổng cộng 85 năm thống trị, Hàng Châu đích thật phát triển nhanh chóng.

Âu Dương Tu từng miêu tả trong “Hữu mỹ đường ký”: Tiền đường từ thời Ngũ Đại không có binh đao, người dân giàu có và đông đúc yên vui, hơn mười vạn gia, còn có hồ sơn, tả hữu nổi bật, việc buôn bán trên biển, buôn láng hồ, xuất nhập đào xa ngút ngàn giữa dặm sương, có thể nói là vô cùng hưng thịnh.

Căn cứ theo Ngô Việt được ghi lại trong sử ký, phía tây Hàng Châu là Tần Vọng Sơn, xuôi theo triền đê tới bờ sông thành trì hình dạng giống như trống cơm, vì vậy cũng được gọi là Yêu cổ thành.

Năm Nguyên Hữu thứ tư, Tô Đông Pha làm tri châu Hàng Châu, đào Tây Hồ, xây dựng cải tạo đê dài, khiến cho cảnh sắc Tây Hồ càng thêm sống động lòng người...

Trong trường hợp đó, cuộc khởi nghĩa Phương Lạp lại khiến cho Hàng Châu bị phá hư rất lớn.

Khi quân khởi nghĩa một lần nữa đánh vào thành Hàng Châu khiến thành hàng Châu bị tàn phá. Mặc dù Phương Tịch đã chết, phản loạn đã sớm bị dẹp yên vài năm, nhưng trong thành Hàng Châu vẫn mơ hồ còn lưu lại dấu vết chiến hỏa năm xưa. Cảnh sắc này khác xa hẳn với cảnh động lòng người trong thi từ.

Mưa phùn lả lướt, thành Hàng Châu bị âm sương bao phủ.

Ngọc Doãn khoác một chiếc áo bông vải bố dày đứng ở bên bậc cửa, liên tiếp ho khan kịch liệt.

Trên mặt trắng bệch như tờ giấy của hắn đã hồng hào hơn một chút.

Hắn đứng ở bậc cửa trong chốc lát, xoay người quay lại trong phòng, đột nhiên một cơn gió mát ập tới.

Lò lửa hừng hực, ngọn lửa tán loạn.

Trên lò lửa treo một cái siêu, nước đã sôi trào, hơi nước từ trong siêu nước bốc ngùn ngụt.

Cao Thế Quang bưng một chén nước thuốc đen tuyền đi tới trước mặt Ngọc Doãn:

- Thiếu gia, tới giờ uống thuốc rồi.

Mùi thuốc đông y nồng đậm đập vào mặt khiến Ngọc Doãn nhăn mày lại, trên khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười chua xót. Hắn lắc đầu nhận bát, bịt mũi ừng ực cố uống hết rồi lại há miệng phun ra một chút thuốc đông y đắng chát, dường như trong hơi thở cũng đều tràn ngập sự khổ đắng.

- Loại thuốc bỏ đi này rốt cuộc còn phải uống bao lâu nữa?

Cao Thế Quang hạ giọng nói:

- Số thuốc Trương tiên sinh bốc còn hơn mười ngày dùng nữa.

Tuy nhiên Trương tiên sinh nói mười ngày sau còn phải chẩn đoán bệnh tiếp, một lần nữa khai căn. Lần này thiếu gia hao tổn nguyên khí quá lớn, phỏng chừng đầu xuân năm sau mới có thể ngừng thuốc. Thiếu gia, thật sự không được, để tiểu nhân phải trở về Khai Phong một chuyến mời An thần y đến?

- Lão cao đừng quá nóng ruột, bên An thúc phục tốt nhất không nên quấy rầy.

Nếu thông tri An thúc phụ, Yến Nô chắc sẽ biết chuyện, đến lúc đó lại làm cho cô ấy nóng ruột nóng gan lo lắng. Trương tiên sinh kia chẳng phải nói chỉ hao tổn nguyên khí thôi sao, không đáng lo ngại đâu. Vậy thì nghỉ ngơi nhiều, năm sau nhất định có thể bình phục.

Cao Thế Quang miệng ngập ngừng, lời đến bên miệng, lại nuốt trở về.

Ngọc Doãn ho khan hai tiếng, ngồi xuống ghế, đột nhiên nói:

- Lão Cao, tiền bạc mang từ Khai Phong đến còn bao nhiêu?

Cao Thế Quang biến sắc, do dự một chút rồi nói:

- Bẩm thiếu gia, lần này chúng ta từ Khai Phong mang theo một ngàn quan, lúc đầu nghĩ cũng đủ dùng, nhưng không ngờ thị trường Hàng Châu lại cao như vậy, dù là tòa nhà này chúng ta ở tiền thuê cũng một tháng hai mươi quan, hơn nữa trả một năm tiền thuê đã gần 240 quan rồi. Hơn nữa thời gian này thiếu gia dùng thuốc, cũng tốn không ít tiền bạc, mà nay chỉ còn dư hơn 500 quan. Mặt khác, tiểu nhân còn nghe người ta nói một chuyện.

- Ồ?

- Ứng Phụng Cục Hàng Châu này thùng rỗng kêu to, tri châu lão gia đối với sự vụ của Ứng Phụng Cục dường như không để tâm, Ứng Phụng Cục này đã thành lập mấy tháng, nhưng binh trại đến nay vẫn chưa định xuống, tương ứng là binh lính cũng không chiêu nạp. Thiếu gia đến nhậm chức, dưới tay lại không có ai, đến lúc đó nếu Quan gia trách tội xuống chỉ sợ cuối cùng vẫn rơi trên người thiếu gia.

Binh trại Ứng Phụng Cục thuộc quản lý của Ngọc Doãn.

Theo lý mà nói, Ứng Phụng Cục Hàng Châu này đã mở được mấy tháng, Lý Chuyết kia kiêm Lĩnh Ứng Phụng Cục Sự, cũng coi như đã nhiều ngày, những thứ khác không nói, nhưng ít nhất binh trại hẳn phải lập, lính phải chiêu mộ rồi chứ. Nhưng căn cứ theo lời Cao Thế Quang nói, cái gọi là binh trại Ứng Phụng Cục nay cũng chỉ là vỏ bọc rỗng, thậm chí ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Ngọc Doãn sau khi nghe xong không hề tức giận, dường như đã sớm đoán được kết quả này, cho nên chỉ cười cười, khoát tay nói:

- Lão Cao, việc này người đừng vội lo lắng, ta đều có tính toán rồi. Lý tri châu chắc có chỗ khó của hắn. Dù sao lúc trước khi Chu Miển quản lý Ứng Phụng Cục Tô Hàng, tạo thành hậu quả xấu nhiều, Lý tri châu an bài như vậy, cũng xuất phát từ sự cẩn thận, ta có thể hiểu.

Đúng rồi, ngày mai người đi trên phố, thay ta tìm chút sâm cổ và vật bổ dưỡng đến, trước tiên trong khoảng thời gian này để sức khỏe ta tốt lên rồi mới tính tiếp.

Cao Thế Quang nghe Ngọc Doãn vừa nói như vậy, cũng không nói năng rườm rà nữa.

Nói vậy thiếu gia đã có tính toán ổn thỏa, loại chuyện này cũng thật sự không cần y phải lo lắng.

306. Chương 235: Cục Diện (2)

Nói vậy thiếu gia đã có tính toán ổn thỏa, loại chuyện này cũng thật sự không cần y phải lo lắng.

Chỉ có điều những thứ bổ dưỡng kia giá cả rất đắt, tiền trong nhà cũng không còn nhiều, thật sự phải tính toán cẩn thận mới được.

Sau khi Cao Thế Quang đi xuống, Ngọc Doãn đứng lên hoạt động chân tay ở thượng đường.

Ngày đó ở Đông Kinh, bị Thiên Ứng đánh hai chưởng thân mình quả thật bị thương không nhẹ. Cũng may trên người Ngọc Doãn có nội trắng đan do An Đạo Toàn bào chế, tuy nói đan dược này là để lúc hấn tập võ mà dùng, nhưng đối với thương thể của hắn thì cũng có ích rất lớn. Từ Đông Kinh đến Hàng Châu, ngàn dặm xa xôi, đường xá nhập nhô. Nếu không có nội trắng đan này, nói không chừng Ngọc Doãn đã không đến được Hàng Châu.

Nhưng dù vậy cũng cần phải trên dưới một trăm ngày mới có thể bình phục.

Ngọc Doãn thầm tính toán thời gian, nếu thật sự bình phục hoàn toàn thì phải chờ tới năm sau mới khỏi hẳn. Nhưng nếu thật như thế, chẳng phải là mấy tháng bỏ không sao? Trong thâm tâm Ngọc Doãn cũng không đợi được lâu như thế.

Cũng không biết, năm trăm ngàn quan kia Thập Tam lang đã đưa tới chưa.

Tính toán thời gian, Cao Sùng cũng phải trên đường trở về rồi, nói không chừng hiện tại đã đến Đông Kinh.

Ngọc Doãn tỉ mỉ tính toán một chút, năm trăm ngàn bạc quan, trong đó có một trăm ngàn quan thuộc đám người Điền Hành Kiến, còn lại bốn trăm ngàn quan còn phải chia lãi bên Lăng Chấn một ít, còn số này sợ là không thể quá ít. Còn nữa, Lăng Chấn còn giúp Ngọc Doãn nghiên cứu chế tạo hỏa dược kiêu mới, như vậy cũng cần phải có một lượng tài chính chống đỡ. Nếu như tính toán, một trăm ngàn quan chỉ sợ không thể thiếu. Trong tay Ngọc Doãn chỉ còn lại ba trăm ngàn quan. Gia nghiệp thành Khai Phong không thể mất đi, Dương Tái Hưng cần lên chức, Ngưu Cao, Cao Sùng cũng phải nhập ngũ, không thể thiếu phải chi một số tiền lớn. Còn nữa, lò mổ Liền Kiều phải khuếch trương, còn phải chiêu nạp thêm nhân sự, thuận tiện chuẩn bị quan hệ trên dưới ở phủ Khai Phong, tương lai hiệu dụng cho Ngọc Doãn.

Việc này nếu tính toán, để lại hai trăm ngàn quan tại Khai Phong cũng không nhiều lắm.

Như thế, Ngọc Doãn có thể chỉ còn lại một trăm ngàn quan. Một trăm ngàn quan, nghe có vẻ như rất kinh người.

Trong Thủy Hử truyện, sinh thần Cương của Đồng Quán cũng chỉ một trăm ngàn quan mà thôi.

Số tiền này nếu thật sự sử dụng đến, chỉ sợ là...

Ngọc Doãn nghĩ đến đây, liền không kìm nổi mày nhướn chặt.

- Tiểu Ất, mau xem chúng ta hôm nay tìm được cái gì?

Ngay lúc Ngọc Doãn trầm tư ở đường thượng, hai người Trần Đông và Trương Trạch Đoan hưng trí bừng bừng đi tới đại sảnh.

Trong tay Trần Đông còn mang theo một con ba ba, ước chừng nặng năm cân, mà trong tay Trương Trạch Đoan thì cầm theo một vò rượu.

- Hai vị ca ca, đi đâu vậy?

- Ha ha, hôm nay Trương tiên sinh Kim Quỹ Đường mời chúng ta đến Linh Ẩn tự du ngoạn.

Trên đường về gặp người ta buôn bán thứ này, Trương tiên sinh nói thứ này rất có ích cho thể cốt, ta liền mua về cho Tiểu Ất điều dưỡng. Đại huynh nhân tiện còn đào một vò rượu thuốc bên Trương tiên sinh, nghe nói là đại bổ, rất có hiệu quả. Ha ha, vì cái bình rượu này mà Đại huynh đã đổi bằng bức họa của Tô học sĩ đấy.

Trương tiên sinh chính là vị danh y Hàng Châu đã khám và chữa bệnh cho Ngọc Doãn.

Tên là Trương Phàm, mặt dài như mặt ngựa nên có biệt hiệu là Mã Diện Trương.

Y thuật của ông ta tuy không có bản lĩnh cải tử hoàn sinh như An Đạo Toàn nhưng cũng là có thực tài.

Quan hệ giữa Mã Diện Trương và Ngọc Doãn bình thường, nhưng lại rất thân thiết với Trương Trạch Đoan.

Thứ nhất là hai người cùng họ, hơn nữa hai nhà có quan hệ năm trăm năm trước; thứ hai, Mã Diện Trương tính cách thích tranh, còn yêu thích sưu tầm mặc bảo của Tô Đông Pha cư sĩ. Ở Đông Kinh, vật phẩm của Tô Môn Tứ Học sĩ bị nghiêm lệnh không được lưu truyền, nhưng ở Hàng Châu, lệnh cấm này lại không có tác dụng. Lúc trước Tô Đông Pha làm Tri châu Hàng Châu không chỉ đào Tây Hồ, xây dựng trường đê, còn khai thông Mao Sơn, khơi muối hai sông, đào sáu giếng khiến dân chúng Hàng Châu được uống nguồn nước ngọt mát lành...

Đủ loại việc này đã tạo nên địa vị của Tô Đông Pha trong lòng dân chúng Hàng Châu.

Cho nên mặc bảo của ông ta đương nhiên được thể nhân quý trọng.

Khi Trương Trạch Đoan từng ở Đồ Họa Viện đã từng ngẫu nhiên có được mặc bảo của Tô Đông Pha, vẫn luôn giữ gìn bên người.

Mà nay chỉ vì một vò rượu mà không tiếc dùng bảo vật này để trao đổi, sao không làm cho Ngọc Doãn cảm động?

Đồng thời, đây cũng chứng minh bình rượu thuốc này của Mã Diện Trương rất bất phàm, Ngọc Doãn vội đứng dậy cảm tạ Trương Trạch Đoan, đã thấy y khoát tay chặn lại, tiến lên đỡ hấn ngồi xuống ghế:

- Tiểu Ất với sức khỏe này thì nên nghỉ ngơi sớm đi.

Tiền đồ sau này của Thiếu Dương đều phó thác vào Tiểu Ất, chỉ là một bức tranh thôi, có gì đáng giá đâu? Hơn nữa mặc bảo này tuy là thuộc sở hữu của ta, nhưng không làm ta vui vẻ, cho nên đổi thì đổi rồi, làm không được đại sự, Tiểu Ất đừng nhiều lời nữa.

Trong lòng Ngọc Doãn chợt dâng lên sự ảm áp.

Hắn nuốt những lời cảm kích vào trong, chỉ vào Trương Trạch Đoan, cười:

- Vậy thì Tiểu Ất từ chối là bất kính rồi.

- Lão Cao lão Cao, mau mang những thứ này đi nấu đi.

Đúng rồi, người tiện thể đến Kim Quỹ gia tìm Mã Diện Trương nói hắn chế thuốc cho Tiểu Ất thì đừng bỏ vị này vào nữa.

Cao Thế Quang ở bên ngoài nghe vậy vội vàng chạy vào.

Nhận lấy con ba ba trong tay Trần Đông, đáp lời rời khỏi chính đường.

Trương Trạch Đoan đặt bình rượu sang bên, cùng Trần Đông ngồi xuống.

Ngọc Doãn lúc này mới mở miệng:

- Hai vị ca ca, đã nhiều ngày ở trong thành Hàng Châu, có nhìn ra manh mối gì không?

Trần Đông cười:

- Dường như vị Lý tri châu kia không hoan nghênh lắm đối với Tiểu Át người.

- Ồ?

Trần Đông đứng dậy, rót hai cốc nước, đưa một cốc cho Trương Trạch Đoan, rồi trầm giọng nói:

- Phủ Hàng Châu hiện nay quân bị lỏng lẻo, khí không hưng. Trước đây Phương nghịch tặc làm loạn, khiến Đông Nam sinh linh đồ thán, phủ Hàng Châu này càng đứng mũi chịu sào. Ta và Đại huynh nhiều này đi lại trong phố chứng kiến cảnh hoang tàn khắp nơi, Lý tri châu đối với sự việc Ứng Phụng Cục thì chẳng để trong lòng. Lần này Tiểu Át đến, khó tránh khỏi sẽ khiến hấn nảy sinh sự bất mãn với Quan Gia.

Còn nữa, ta còn nghe được, Ứng Phụng Cục mở được mấy tháng, Lý Chuyết kia đã dùng toàn bộ tiền lương để tu sửa phủ đệ của hấn. Tiểu Át đến thì hấn ta được nhận tiền ít hơn rất nhiều, cho nên trong thâm tâm rất đề phòng Tiểu Át.

Ngọc Doãn nghe xong mày nhăn lại.

- Nói như thế, ta đến nhậm chức làm ảnh hưởng tiền lương của hấn?

Trần Đông cười lạnh một tiếng nói:

- Đơn giản nói một trại lính mấy trăm người không được nhận quân lương, mỗi tháng cũng phải được hơn ngàn quan.

Trước kia, Lý Tri châu một mình độc tài quyền to, quả thật là hết sức vui sướng. Mà nay Tiểu Át tới phân chia tiền thu của hấn, sao có thể để người đạt ý nguyện? Tiểu Át đã đến Hàng Châu hơn mười ngày, Lý tri châu ngoại từ ngày đầu gặp Tiểu Át thì sau không có tin tức gì. Nghĩ chắc rằng đó đang suy nghĩ làm thế nào để đuổi Tiểu Át đi, quả quyết không để Tiểu Át thỏa mãn tâm nguyện.

- Lý Chuyết này hình như là đỗ tiến sĩ trong những năm Sùng Ninh.

Trương Trạch Đoan đột nhiên mở miệng, cũng khiến cho Trần Đông hơi sửng sốt.

- Đúng vậy, gã đó đỗ tiến sĩ năm Sùng Ninh thứ hai.

- Ha ha, vậy là đúng rồi, Lý tri châu bất mãn với Tiểu Át chỉ sợ không những bị phân chia quyền bính với hấn, mà còn bị sai khiến nữa. Trước đây Tiểu Át ở Đông Kinh có thể nói là đắc tội với nhiều người, tuy nói hiện giờ đã đi Hàng Châu, những người đó sao dễ dàng bỏ qua? Đừng quên Hàng Châu này cũng là căn cơ của Thái tướng. Mà Lý tri châu này mặc dù đầu phục Thái Tử, nhưng cũng là môn sinh của Thái Tướng. Nếu Tiểu Át thật sự muốn nắm quyền, chẳng phải sẽ khiến những người đó ở Đông Kinh thất vọng sao?

Trần Đông nghe xong lập tức gật đầu.

- A, suýt nữa lại quên việc này.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, nở nụ cười chua xót.

Thái đảng với hấn mặc dù chưa từng xung đột chính diện, nhưng gút mắc ân oán này rất sâu cũng khiến người ta nảy sinh sự kiêng kị.

Dù là có Hoàng Thái tôn Triệu Kham bảo hộ sợ cũng khó có thể chu toàn.

- Vậy thì ta tới Hàng Châu chẳng lẽ hoạt động còn khó hơn?

- Sợ là không chỉ còn khó hơn, mà còn ẩn giấu sát cơ. Tiểu Ất làm chủ chiến sự Ứng Phụng Cục, nếu không thể mau chóng chinh đồn và sắp đặt, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta buộc tội. Đúng vậy, chiến sự Ứng Phụng Cục hiện nay là Lý Chuyết nắm giữ, nhưng nói cho cùng, Tiểu Ất mới là Đô Giám Ứng Phụng Cục, hơn nữa lại là quan chủ binh sự của Ứng Phụng Cục, nếu binh sự này thủy chung không được chinh đồn và sắp đặt, đương nhiên khó tránh sẽ bị người khác hỏi tội.

Nghĩ chắc Lý Chuyết kia quả quyết sẽ không dễ dàng giao ra binh quyền.

Nguyên Niên Đại Quan, Hàng Châu được thăng làm Soái phủ, nắm giữ binh sự Đông Nam.

Nhưng từ sau loạn Phương Tịch, hai Chiết Lộ Đô Giám chọn người mà chưa quyết, cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến binh bị Đông Nam bị lỏng lẻo.

Hơn nữa tổng quản Hàng Châu chưa nhậm chức, cho nên quân chính Hàng Châu vẫn nằm trong sự khống chế của Lý Chuyết.

Dưới tình huống như vậy, Lý Chuyết muốn làm khó Ngọc Doãn cũng không thành vấn đề. Ngọc Doãn nghe Trương Trạch Đoan nói xong, càng nhú chặt mày hơn.

Muốn phá cục diện này thì phải lấy được binh phù trong tay Lý Chuyết.

Nhưng vấn đề là, nên làm như nào đây?

Ngọc Doãn gãi đầu, tạm thời gác chuyện này lại.

- Đúng rồi, ta nghe người ta nói tiền nhiệm tri châu Thái Vân là bị người ta ám sát mà chết, cũng không biết đã bắt được hung thủ chưa?

307. Chương 236: Thích Khách, Là Võ Tòng (1)

Ngọc Doãn phải đối mặt với cục diện này là điều không thể nào tránh khỏi. . .

Từ lúc hấn đem Tuần san Thời đại Đại Tổng chuyển nhượng cho Triệu Kham là đã có chuẩn bị rồi. Có lẽ trong mắt người khác, một đồ tể mà làm tới chức võ quan bát phẩm, tuyệt đối đã là một việc làm rạng rỡ tông môn. Nhưng ai có thể nghĩ, vô tình Ngọc Doãn đã trở thành kẻ thù của toàn bộ quan liêu Đại Tổng, hơn thế nữa lại còn kết thâm cừu đại hận.

Bọn người Bạch Thì Trung sẽ không chịu để yên cho hấn.

Những người Lý Cương Lý, Nhược Thủy cũng chưa chắc nhìn hấn thuận mắt.

Ngay cả các võ tướng như Chung Sư Đạo, Diêu Bình Trọng nói không chừng cũng sẽ cho rằng Ngọc Doãn là tiểu nhân đắc chí.

Nếu như đã là kẻ thù của khắp thiên hạ, Ngọc Doãn cần gì phải để ở trong lòng? Trước khi hấn rời khỏi Đông Kinh, Hoàng Thường đã từng nhắc nhở hấn, việc này ở Hàng Châu, tuyệt đối sẽ không đơn giản như tướng tượng của hấn. Hương Đảng Đông Nam rất mạnh, lại thêm buôn bán phát đạt thế cho nên người Đông Nam có tư tưởng về quyền lợi rất mạnh. Bọn họ rất đoàn kết, đồng thời lại cực kỳ bài xích người ngoại. Nếu có người muốn xâm phạm đến lợi ích của bọn họ, nếu như không khéo sẽ gặp phải sự trả thù mạnh bạo của bọn họ, gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Đối với người Đông Nam trong Hương Đảng, Ngọc Doãn không hiểu nhiều lắm.

Nhưng có một điều hẳn lại biết, trong lịch sử Bắc Tống khi di dời về Nam, sau khi thành lập hành cung ở Hàng Châu, triều đình nước Triệu cũng có ý muốn Bắc phạt.

Chẳng hạn như khi Tống Hiếu Tông còn tại vị, đã mấy lần đề nghị Bắc phạt.

Khi kho phủ của Đại Tống tràn đầy, tinh thần của mọi người tăng vọt. Mà các nơi ở phương Bắc cũng chưa bao giờ từ bỏ hy vọng triều đình nước Triệu lên tiếng Bắc phạt.

Thế nên, thương nhân Đông Nam lại lo lắng vì chuyện Bắc phạt mà phí tổn dùng cho việc quân sinh ra quá nhiều rơi vào trên đầu của bọn họ nên cực lực phản đối chuyện Bắc phạt. Mà trong lịch sử có một lần duy nhất ở trong quân bởi vì không phát quân lương cho nên không chịu xuất phát, cũng xuất hiện ở chính thời kỳ ấy.

Đối mặt với đủ loại áp lực, Tống Hiếu Tông chỉ đành từ bỏ ý định Bắc phạt, an phận ở một góc Đông Nam.

+++++

Nếu như tạm thời không thể phá cục, Ngọc Doãn cũng không lo nghĩ nhiều nữa.

Cho nên xoay sang vấn đề khác, đến chuyện Thái Vân bị ám sát. Ngọc Doãn không có thiện cảm với Thái Vân, thứ nhất là vì tên này là con của Thái Kinh; thứ hai là tai tiếng của Thái Vân quả thật không tốt. Thử nghĩ, bị dân chúng gọi là ‘Thái hổ’ đã cho thấy đó là một kẻ càn rỡ đến thế nào. Loạn Phương Tịch đã dẹp yên nhiều năm nhưng tình hình ở Hàng Châu lại không cải thiện được chút nào, vẫn là cảnh tượng đổ nát giống như trước. Về mặt này, chỉ e phần lớn là do Thái Vân gây ra mới khiến cho thành thị xinh đẹp như thế này trở nên tiêu điều.

Nhưng trái lại, Ngọc Doãn lại rất có hứng thú với hung thủ ám sát Thái Vân.

Theo hẳn biết, Thái Vân rất được Thái Kinh yêu thương, lúc nào cũng cho cao thủ của quán Ngự Quyền đi theo bảo vệ.

Thái Vân này dường như cũng biết bản thân mình làm nhiều việc ác, ngày thường đi ra ngoài đều mang theo mấy chục hộ vệ. Người này, có lẽ là một cao thủ.

Hung thủ ám sát Thái Vân là nhân lúc Thái Vân đi đến đầu cầu Hoán Sa, phục kích bất ngờ.

Chẳng những giết Thái Vân ngay tại chỗ, lại còn chém chết hơn mười người hộ vệ.

Đó là một cao thủ, chẳng những võ nghệ cao cường, hơn nữa lại can đảm can trọng... Ngọc Doãn cũng là người tập võ, đương nhiên có chút tò mò.

Trần Đông nói:

- Đã bắt được hung thủ rồi!
- Làm thế nào mà bắt được?
- Nói đến chuyện này, phải nhắc đến thủ đoạn của Lý Tri Châu.

Trên mặt Trần Đông lộ vẻ khinh thường:

- Y tìm không ra hung thủ bèn nghĩ ra một độc kế.

Y sai người bắt hơn mười hộ dân xung quanh cầu Hoán Sa, hơn một trăm dân chúng về quy án, nói những dân chúng này là đồng đảng của thích khách, phải tịch thu tài sản giết hết cả nhà kẻ phạm tội. Độc kế này vừa ra vậy mà lại có tác dụng. Thích khách thấy vì mình mà liên lụy tới dân chúng vô tội, đành phải ra đầu thú.

Hiện nay, thích khách đã bị nhốt ở trong đại lao Hàng Châu, lại bị Lý Chuyết dùng trọng hình... Vốn định chém ngay tức khắc nhưng Hình Bộ lại truyền đến tin tức, bắt hẳn phải đem thích khách ấy áp giải đến Đông Kinh. Vừa lúc gặp trời giá rét cho nên bèn hoãn lại. Ta nghe người ta nói, sang đầu năm tới sẽ đem thích khách áp giải đến Khai Phong... Tên này bề ngoài thì là người của Thái Tử, nhưng thật ra lại là con chó trung thành của nhà họ Thái.

Ngọc Doãn nghe thế thì trầm mặc!

Thật lâu sau hắn mới hạ giọng nói:

- Nói như thế, thích khách kia đúng là một hảo hán.

Trần Đông gật đầu nói:

- Đó là đương nhiên... Nghe nói Lý Chuyết tra tấn y đủ kiểu nhưng lại không hề nói một câu xin tha.

Hiện giờ tất cả đều là nhờ quan coi ngục ở trong lao âm thầm săn sóc nên mới có thể còn sống. Nếu không như thế chỉ sợ đã sớm chết ở trong tay của Lý cầu kia rồi...

Có thể thấy, Trần Đông đối với Lý Chuyết chẳng những là khinh thường, thậm chí là có thêm phần căm hận.

Thời gian Ngọc Doãn và y kết giao không ngắn, cho nên hiểu rất rõ bản tính của Trần Đông.

Nếu như là ở hậu thế, Trần Đông quả thật là một người thẳng thắn, vô cùng thù hận đối với Thái Kinh. Theo như hắn thấy, cục diện của Đại Tống triều hiện giờ đều do Thái Kinh, Đồng Quán sắp đặt. Nếu không có bọn gian thần này lộng quyền, Đại Tống đâu đến nỗi bị Lỗ Tặc xem thường?

Cách nghĩ này của y cũng rất bình thường.

Trên thực tế ở trong dân chúng, thù hận Thái Kinh, Đồng Quán cũng có vô số người.

Chẳng qua, Ngọc Doãn cảm thấy Trần Đông thể hiện việc yêu ghét rất rõ ràng, khó mà làm được một quan viên chân chính.

Bất luận là kiếp này hay kiếp trước, Ngọc Doãn hẳn đã từng chứng kiến những người làm quan ai mà không có tâm cơ thâm trầm, vui buồn đều không để lộ? Bộ dạng Trần Đông như vậy, sớm muộn gì cũng bị người ta lợi dụng, xúi giục làm chuyện không tốt, còn có thể rước lấy họa sát thân. Ngọc Doãn mang theo y từ Đông Kinh đến, thật ra cũng là vì lo lắng về chuyện này. Trần Đông rất kích động, rất dễ dàng bị người lợi dụng, chỉ bằng dẫn theo bên cạnh, cũng có thể thường xuyên nhắc nhở.

Nhưng vấn đề là, phải mở miệng như thế nào đây?

Ngọc Doãn gãi đầu, cảm thấy có chút khó xử.

- Thiếu Dương, thích khách kia tên là gì?

Trương Trạch Đoan đối với thích khách kia, dường như cũng sinh ra ý tò mò, vì thế bèn mở miệng hỏi.

- Tên là gì ư?

Trần Đông nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

- Thật là nghĩ không ra, lúc bọn họ nói với ta, ta vẫn chưa từng để ý.

- Thiếu Dương, điều này chính là cái không phải của người.

Sắc mặt của Trương Trạch Đoan trầm xuống.

Trần Đông nói:

- Đại huynh vì sao lại nói thế?

- Hiện nay ta và ngươi là phụ tá cho Tiểu Ất, đương nhiên phải suy nghĩ cho Tiểu Ất.

Tiểu Ất lần này bị thương, dù chưa nói rõ nguyên do, nhưng nói vậy cũng là vì làm một chuyện trọng đại, nếu không vì sao Lý nương tử lại bảo Triệu Cửu đi theo bảo vệ? Hiện giờ y hành động bất tiện, hơn nữa tới nơi xa lạ, lại càng chưa quen với cuộc sống nơi đây, rất cần ta và ngươi lo lắng tìm hiểu tin tức, phá giải khốn cục hiện nay. Cho nên mặc kệ là chuyện gì, dù là chuyện rất nhỏ, ta và ngươi đều phải để ý.

Ngươi, hiện tại đã không còn là học viên của Thái Học Viện, tâm tính cần thay đổi một chút, phải vì Tiểu Ất mà cân nhắc.

Trương Trạch Đoan nói những lời này, không thể nói là không nặng.

Cách hành xử của gã và Trần Đông hoàn toàn khác biệt.

Mặc dù Trần Đông sinh ra trong nhà nghèo khó, cuộc sống khó khăn, nhưng lại là Thái Học Sinh, cũng đã từng có chút đặc ý. Chớ đừng nói chi là, những người mà y tiếp xúc trước kia, phần lớn là học viên của Thái Học Viện, con cháu của quan lại, tầm mắt đương nhiên muốn cao hơn người thường. Sở dĩ y theo Ngọc Doãn đến Hàng Châu, nói thẳng ra là bởi vì y cảm thấy bị người lợi dụng gây hại cho Ngọc Doãn nên trong lòng rất áy náy.

Cho nên Trần Đông tuy nói là phụ tá cho Ngọc Doãn, nhưng trên căn bản, lại chưa từng khẳng định như thế.

Trương Trạch Đoan thì ngược lại. Về mặt năng lực có lẽ không bằng Trần Đông, nhưng qua bao đau khổ hoạn nạn, cũng đã từng trải qua bao cảnh thăng trầm.

Gã vào Thư Họa Viện, chỉ dựa vào một bộ Thanh minh thượng Hà Đồ mà được Quan gia tán thưởng; cũng đã từng gặp lúc khốn khó, thậm chí ngay cả một chỗ để ăn ở cũng tìm không ra. Nhưng càng như thế, Trương Trạch Đoan càng thêm bình tĩnh, có thể nhanh chóng điều chỉnh được tâm tính.

Nếu như những lời này là do Ngọc Doãn nói, có lẽ Trần Đông sẽ không phản bác, nhưng tất nhiên sẽ sinh lòng bất mãn.

Nhưng đổi lại là Trương Trạch Đoan, Trần Đông không có lời nào để nói.

Rồi bất chợt y giật mình liếc nhìn Ngọc Doãn một cái, trong lòng cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Vì thế y vội đứng dậy hướng về phía Ngọc Doãn chấp tay:

- Thật là do Trần Đông thiếu suy nghĩ.

Tên của thích khách kia, lúc ấy ngẫu nhiên cũng có nghe, nhưng quả thật là không có để tâm... Ta nhớ thích khách kia hình như tên là ...

Trần Đông lấp bắp một hồi lâu, cũng không nhớ được tên của thích khách.

Trương Trạch Đoan thở dài, cười khổ nói:

- Võ Tòng!

- À?

- Thích khách kia tên là Võ Tòng.

Trần Đông trước là ngẩn ra. Chợt lộ ra vẻ đã nhớ, liên tục gật đầu nói:

- Đúng vậy, Võ Tòng, chính là tên là Võ Tòng...

Võ Tòng?

Khi nghe đến tên này, Ngọc Doãn liền ngẩn ra. Chợt nhớ tới một chuyện.

“Võ Tòng” mà Trần Đông và Trương Trạch Đoan nói tới không phải là ‘Võ Tòng’ anh hùng đã hổ núi Cảnh Dương trong truyện Thủy Hử chứ.

Trên thực tế, Võ Tòng trong truyện Thủy Hử là một nhân vật hư cấu.

Đời sau có người đã từng nghiên cứu, nói Võ Tòng trong truyện “Thủy Hử” là miêu tả theo nguyên bản của Biện Nguyên Hanh, mãnh tướng dưới tay Trương Sĩ Thành vào cuối thời nhà Nguyên. Mà câu chuyện Võ Tòng đánh hổ, trên thực tế cũng là lấy đề tài từ sự tích Biện Nguyên Hanh đánh hổ.

Tuy nhiên, những năm cuối Bắc Tống, quả thật cũng có một nhân vật ‘Võ Tòng’ như thế.

308. Chương 237: Thích Khách, Là Võ Tòng (2)

Tuy nhiên, những năm cuối Bắc Tống, quả thật cũng có một nhân vật ‘Võ Tòng’ như thế.

Căn cứ vào các tư liệu lịch sử như “Lâm An huyện chí”, “phủ Hàng Châu chí” và “Tây Hồ đại quan” ghi lại, vào giai đoạn những năm cuối Bắc Tống, đã từng có Đề Hạt Hàng Châu Võ Tòng có hành vi hiệp nghĩa vì dân trừ hại. Trong các tư liệu lịch sử này, nguyên quán của Võ Tòng không rõ, là một người mãi võ lưu lạc giang hồ. Tư liệu lịch sử đã nói, người này Bề ngoài to lớn dị thường, thường sử dụng Kim Môn ” ‘cũng là Phi đạo’.

Nếu như căn cứ vào việc ghi chép ở đoạn này, đại khái có thể suy đoán ra, Võ Tòng này ít nhất là một người tinh thông đô vật, võ nghệ cao cường.

Khi Tri phủ Hàng Châu là Cao Quyền, nguyên nhân vì thấy Võ Tòng võ nghệ cao cường, là một nhân tài xuất chúng, liền mời vào trong phủ, đảm nhiệm chức Đô Đầu.

Về sau, Võ Tòng vì lập được công mà làm Đề Hạt, người Hàng Châu lúc đó gọi là ‘Võ Đề Hạt’.

Đối với Võ Tòng rốt cuộc là do lập được công gì mà được đề bạt, trong sử sách cũng không ghi chép rõ ràng. Nhưng kết hợp với thời đại này, Ngọc Doãn loáng thoáng có thể phỏng đoán ra, rất có thể là vì Võ Tòng chống lại Phương Tịch, lập được công lao. Lúc trước trên đường đến Hàng Châu, Ngọc Doãn đã từng hỏi thăm một chút về tình hình ở Hàng Châu. Theo lời của Trần Đông, trước khi Phương Tịch khởi sự, Tri Châu của Hàng Châu chính là Cao Quyền.

Mà khi Phương Tịch từng đem binh đánh vào thành Hàng Châu, suýt nữa đã chiếm được Hàng Châu.

Sử sách ghi lại, lúc ấy người đuổi Phương Tịch ra khỏi Hàng Châu đó là danh tướng Nam Tống Hàn Thế Trung. Võ Tòng trong trận chiến này, đảm nhận vai trò gì? Ngọc Doãn không rõ lắm. Tuy nhiên trên đại thể, đại khái hẳn có thể đoán ra manh mối trong chuyện này.

Trần Đông nói:

- Sau vụ việc Cao Tri Châu đắc tội với lão Thái Kinh, vì vu cáo mà bị cách chức.

Võ Tòng cũng bởi vì là người được Cao Tri Châu đề bạt nên mới bị liên lụy... Sau khi Thái Vân nhậm chức liền bị đuổi ra khỏi nha môn.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại.

Một chút ký ức mơ hồ ở kiếp trước trong lúc đó đã trở nên rõ ràng.

Hắn nhớ rõ, kiếp trước hắn từng theo cha du ngoạn ở Hàng Châu, một dịp tình cờ, ở dưới cầu Tây Lân gặp một cái bia mộ, đề là ‘Tổng nghĩa sĩ Võ Tòng chi mộ’ . Lúc ấy Ngọc Doãn còn hỏi phụ thân: không phải Võ Tòng là Chung lão ở chùa Lục Hòa sao, vì sao lại lập bia ở chỗ này?

- Điều này chỉ là suy diễn của người viết truyện mà thôi, Võ Tòng chưa bao giờ xuất gia ở chùa Lục Hòa, mà là chết thảm ở trong ngục...

Lời nói của phụ thân, đối với Ngọc Doãn lúc ấy cũng không để ở trong lòng.

Nhưng không ngờ sau khi xuyên qua thời không, cuộc trò chuyện ấy lại đột nhiên trở nên rõ ràng vào lúc này.

Chết thảm ở trong ngục?

Nói cách khác, Võ Tòng cũng không bị đưa đến phủ Khai Phong?

Nếu không, bia mộ của y vì sao lại có thể xuất hiện ở dưới cầu Tây Lân ở Hàng Châu!

Không đúng, không đúng, nhất định là sai lầm ở chỗ nào... Lý Chuyết nếu là chó săn của họ Thái, nhất định sẽ không cự tuyệt yêu cầu của họ Thái. Theo lý mà nói, nhất định y sẽ đem Võ Tông áp giải đến phủ Khai Phong. Nếu như không, vậy thì chỉ sợ là...

- Thiếu Dương, người vừa mới nói Võ Tông bị trọng hình?

Trần Đông hơi sửng sốt, gật đầu nói:

- Là ở trên phố truyền như vậy. Nhưng tình hình cụ thể ta lại chưa từng hỏi qua.

Trương Trạch Đoan đột nhiên nói:

- Hay là Tiểu Át đối với Võ Đề Hạng này lại có hứng thú?

Ngọc Doãn cười ha ha, đứng dậy, ở trong sảnh bồi hồi.

- Thiếu Dương, Cao Quyền là người như thế nào?

- Cao Quyền?

Trần Đông suy nghĩ một chút nói:

- Là một viên quan có tài... Lúc đầu thực lực quân binh của Phương Tịch rất lớn, quân tiên phong đến đầu quan viên các nơi ai cũng nghe ngóng rồi chuồn. Chỉ có ở Hàng Châu, Phương tặc bị thương nặng. Từ đó về sau chưa gượng dậy nổi. Chỉ có điều ông ta làm quan thanh liêm, lại không chịu a dua nịnh hót, dựa vào quyền quý, cho nên mới bị lão Thái Kinh chán ghét. Vì thế mà bị đoạt công trạng.

Ngọc Doãn sau khi nghe xong, nhẹ nhàng gật đầu.

Cao Quyền, Tri Châu tiền nhiệm Hàng Châu, ít nhất cũng là hàng quan chức lớn.

Nhân vật như thế lại bị trục xuất rồi, cũng không phải là nhân vật Ngọc Doãn có thể mời chào.

Mục đích thực sự của những lời hấn vừa nói, chính là giống như lời nói vừa rồi của Trương Trạch Đoan: vì 'Võ Đề Hạng' kia.

Đề Hạng, là võ quan của đời Tống.

Tên chức danh đầy đủ chính là: Đề Hạng Binh Giáp Đạo Tặc Công Sự, vốn chuyên trách các sự việc huấn luyện quân binh, truy bắt đạo tặc. Cao Quyền là một viên quan có tài, mà Võ Tông có thể được lọt vào mắt của Cao Quyền, còn đảm nhận chức 'Đề Hạng', có nghĩa là nói người này quả thực có bản lĩnh.

Hiện nay Ngọc Doãn thiếu cái gì?

Cái hấn thiếu chính là người có thể trợ giúp hấn huấn luyện binh mã.

Dương Tái Hưng, Cao Sung không ở bên cạnh hấn, hấn đối với việc luyện binh càng dốt đặc cán mai.

Thật ra Trần Đông cũng hiểu rõ binh pháp, nhưng lại không có chút kinh nghiệm nào, cho nên chỉ có thể đảm đương là một nhân vật tham mưu. Việc luyện binh như thế nào, chung quy phải có người có kinh nghiệm để quản lý mới tốt. Nhưng nếu thật sự có người có bản lĩnh ấy, đâu lý nào lại chịu giúp hấn?

Dù sao Ngọc Doãn làm Đô Giám, nghe thì rất có uy phong nhưng lại không được ưa chuộng...

Võ Tông!

Ừ, Võ Tông này dường như rất thích hợp.

Ngọc Doãn ngồi xuống, xoa xoa cằm, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Nếu Võ Tông không bị áp giải đến phủ Khai Phong, nếu như y chết ở đại lao Hàng Châu. Vậy hiện tại nhất định là y bị đe dọa đến tính mạng.

Nếu như lúc này có thể cứu được tính mạng của Võ Tông, vậy thì đúng là cơ hội.

Nhưng vấn đề là, cứu Võ Tông ra, vậy thì làm sao để cho y được quang minh chính đại xuất hiện trước mặt người khác?

Đây chính là một rắc rối lớn...

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn không khỏi hít sâu một hơi.

- Tiểu Ất, có phải gặp vấn đề gì chẳng?

Trương Trạch Đoan thấy sắc mặt của Ngọc Doãn khó hiểu như vậy, liền mở miệng hỏi.

Ngọc Doãn do dự một chút, đứng dậy đi đến cửa đại sảnh, hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, thấy không có ai, liền trở về trong sảnh.

- Ta muốn cứu Võ Đề Hạng, không biết hai vị ca ca có ý kiến gì không?

- Cứu Võ Đề Hạng?

Dường như Trương Trạch Đoan đã sớm đoán được tâm tư của Ngọc Doãn, lập tức mày nhăn lại, sau một lúc lâu lại cười khổ nói:

- Tiểu Ất, việc này thật không đơn giản... Võ Tòng giết mệnh quan triều đình, là tội lớn phải giết cả ba đời. Người cứu hắn, nếu chẳng may...

Không đợi Trương Trạch Đoan nói xong, Trần Đông lại lên tiếng.

- Đại huynh làm gì phải cẩn thận như thế, không nói đến Thái Vân kia tội đáng chết vạn lần, giống như Võ Đề Hạng hạo hán bực này, sao có thể để cho bọn tiểu nhân làm hại? Nếu như Tiểu Ất muốn giải cứu Võ Đề Hạng, ta gờ hai tay tán thành... Chẳng qua, việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn.

- Không còn kịp rồi!

- Hả?

Ngọc Doãn nói:

- Lý Chuyết nếu quyết ý lấy lòng lão Thái Kinh, sao có thể nương tay với Võ Tòng được?

Mới vừa rồi ca ca cũng nói, Lý Chuyết đã từng dùng trọng hình với Võ Tòng... Trong lao hoàn cảnh ác liệt, lại thêm khí trời đang rét căm căm. Dưới tình hình như thế, ta lo lắng thân thể của Võ Đề Hạng khó có thể chịu đựng, không khéo có thể nguy đến tính mạng.

- Ý của Tiểu Ất là...

- Phải cứu Võ Đề Hạng, cần phải nhanh chóng ra tay.

Nếu như Võ Đề Hạng có thể chịu đựng được đến đầu xuân, đến lúc đó Lý Chuyết tất nhiên phải trọng binh áp giải, ta và người muốn giải cứu cũng không dễ dàng. Cho nên, phải cứu Võ Đề Hạng, phải thừa dịp này mà động thủ ngay. Sợ là chính Lý Chuyết cũng không nghĩ ra sẽ có người động thủ ở Hàng Châu.

Đáng tiếc, trên người của ta có thương tích, nếu không đã có thể tự mình động thủ, cướp ngục giải cứu... Đại Lang và Thập Tam Lang lại không có ở đây, hiện tại ta ngay cả người có thể sử dụng cũng tìm không thấy, nghĩ mãi, quả là có chút đau đầu, có chút đau đầu nha.

Trần Đông và Trương Trạch Đoan nghe xong, không khỏi gật đầu.

- Hay là như vậy, đợi khi lão Cao trở về, bảo hắn nghĩ cách đi đại lao tìm hiểu tình hình một chút?

- Việc này... Chỉ sợ không tốt!

Trần Đông lập tức phản bác cách làm của Trương Trạch Đoan:

- Lão Cao là người của Tiểu Ất, nếu như hắn đường đột đến đó, tất nhiên sẽ bị người lưu ý. Đến lúc đó nếu như cứu Võ Đề Hạng ra, cũng sẽ bị Lý Chuyết hoài nghi.

Chỉ đi dò la tin tức, nên tìm người địa phương mới tốt. Tốt nhất là người đã từng chịu ơn của Võ Đề Hạng.

Trương Trạch Đoan trầm ngâm một lát rồi nói:

- Việc này cũng không khó, không thể không làm được, cứ đi ra ngoài thành tìm người địa phương, cho chút bạc là tốt rồi. Chỉ có điều, khi đã nghe tin tức rồi, làm thế nào để giải cứu Võ Tòng? Có lẽ Lý Chuyết sẽ không thể không phòng bị.

Ngọc Doãn nghe vậy, gật đầu liên tục.

Trần Đông thì trái lại khê mỉm cười:

- Nếu như quả thật Tiểu Át muốn cứu người, ta đã có một kế.
- Ồ, kính xin Thiếu Dương nói rõ.
- Tiểu Át có biết, Tần Nhị Thế Hồ Hợi, làm thế nào mà thay thế được Thái Tử Phù Tô không?

Ngọc Doãn nghe xong ngẩn ra, nhưng lập tức tỉnh ngộ liền.

Năm 210 trước công nguyên, Tần Thủy Hoàng Nam tuần lần thứ năm, sau khi tới bến sông Bình Nguyên, liền bị đổ bệnh. Lúc này trong lòng Tần Thủy Hoàng biết mình khó qua khỏi, liền cho đòi Lý Tư truyền đạt mật chiếu, lập đứa con cả là Phù Tô làm Thái Tử. Nhưng lúc ấy người giữ ngọc tỷ và viết chiếu thư, chính là hoạn quan Triệu Cao có xú danh ở đời sau. Hắn cố ý giấu đi mật chiếu, lại uy hiếp Lý Tư, muốn Lý Tư thay đổi chủ ý, cùng với hắn giết chết Phù Tô, giết chết Mông Diêm, sửa cho Hồ Hợi làm vua.

Biện pháp này, ở hậu thế chính là một kế trong ba mươi sáu kế: treo đầu dê bán thịt chó.

Trần Đông đột nhiên đưa ra điển cố này, khiến cho Ngọc Doãn sau khi giật mình giây lát, chợt hiểu được ý nghĩ của y.

- Ý của Thiếu Dương có phải là treo đầu dê bán thịt chó?
- Treo đầu dê bán thịt chó?

Trần Đông hơi sững sốt, sau đó chợt vỗ tay cười to nói:

- Tiểu Át dùng những từ này thật là khéo, ta đúng là có ý này.

Y ho khan một tiếng, lại đứng dậy hướng Ngọc Doãn chấp tay.

- Nếu như Tiểu Át tin tưởng ta, vậy thì hãy đem việc này giao cho ta xử lý.

Nhưng ta chỉ có thể bảo đảm, cứu Võ Đề Hạo từ trong ngục ra, nhưng mọi việc sau đó, Tiểu Át phải tự mình giải quyết.

309. Chương 238: Cứu Người (1)

Đêm đã khuya.

Gió từ Tây Hồ thổi tới, mang theo một luồng khí lạnh ẩm ướt phủ vào mặt.

Khí trời như thế này không thích hợp cho việc luyện võ, cho nên Ngọc Doãn cũng không như lệ thường đến đình viện tập luyện.

Hắn ngồi ở dưới mái hiên, trước mặt là cây đàn cổ Khô Mộc Long Ngâm, ánh mắt có chút đại ra nhìn những giọt mưa rơi tí tách trong đình viện, tâm tư sớm đã bay lên đến chín tầng mây. Sự việc của Võ Tòng khiến hắn cảm thấy có chút đau đầu, nếu như Trần Đông giải cứu được Võ Tòng ra khỏi lao ngục, tiếp theo sẽ an bài như thế nào bây giờ? Ít nhất là trong thành Hàng Châu này có phần khó giải quyết.

Nơi này, không phải là Khai Phong!

Nếu là ở Đông Kinh, hẳn có thể tìm bọn người Tiểu Khôn, Thạch Tam mà ra tay, âm thầm tráo đổi thân phận của Võ Tòng.

Nhưng hiện giờ, trong thành Hàng Châu này vẫn chưa quen với cuộc sống nơi đây, nếu muốn ra tay cũng không biết bắt đầu từ chỗ nào chưa kể đến việc thân phận của Võ Tòng lại rất miễn cưỡng. Y là người có tiếng tăm ở thành Hàng Châu, có quá nhiều người biết y, làm thế nào thay hình đổi dạng cho y được?

Trong lúc vô tình ngón tay lướt nhẹ qua dây đàn, cây đàn cổ Khô Mộc Long Ngâm phát ra một âm thanh sâu lắng.

Ngọc Doãn đột nhiên chợt hiểu ra, dường như nghĩ tới điều gì, vội đứng dậy, la lớn:

- Lão Cao, lão Cao...

- Thiếu gia, có chuyện gì?

Cao Thế Quang vội vàng chạy tới trước mặt Ngọc Doãn.

Mặc dù trời đã không còn sớm, nhưng Cao Thế Quang cũng không dám nghỉ ngơi.

Bởi vì, Ngọc Doãn còn chưa ngủ, ông ta là gia nhân sao có thể nghỉ ngơi?

Cho nên, Cao Thế Quang vẫn luôn ở trong sương phòng châu chực, nghe tiếng gọi của Ngọc Doãn, lập tức chạy vội đến với vẻ mặt ân cần.

Đó là một người thành thật, tuy không có năng lực gì, nhưng lại thật thà chất phác.

Ngọc Doãn xoay người đi vào thư phòng, Cao Thế Quang vội ôm Khô Mộc Long Ngâm đi theo phía sau Ngọc Doãn.

- Lão Cao, ta muốn người đi suốt đêm về lại Khai Phong.

- À?

Ngọc Doãn ngồi xuống bàn, cầm bút viết một phong thư, rồi sau đó đưa cho Cao Thế Quang.

- Cầm phong thư này, đi suốt đêm về Đông Kinh.

Có hai chuyện, một là mời An thần y An Đạo Toàn mau chóng tới Hàng Châu. Nói là ta đây có chuyện vô cùng quan trọng cần ông ta đến giúp. Tuy nhiên, không được nói cho Yến Nô cơ thể ta không tốt, nếu như nàng có hỏi cứ nói mọi việc ở đây đều tốt đẹp.

Chuyện thứ hai chính là đi tìm Tiểu Áp Ti.

Bảo Yến Nô lấy ba trăm quan tiền, đưa cho Tiểu Áp Ti để nhờ tìm cách giúp ta chuẩn bị một hộ khẩu ở phủ Khai Phong. Yêu cầu của hộ khẩu ta đã viết rõ ở trong thư, đến lúc đó cứ trực tiếp đưa cho Tiểu Áp Ti là được... Phải thật nhanh! Một khi có được hộ khẩu rồi, lập tức quay trở về ngay. Còn nữa, sau khi người tới Đông Kinh, lại đi Ngự Doanh một chuyến, đem con ngựa Vương Truy ta gởi ở chỗ Lăng thúc phụ mang về... Những điều này vô cùng khẩn cấp, nhất định không thể làm chậm trễ đại sự của ta.

Ngọc Doãn nói vô cùng nghiêm túc, khiến cho Cao Thế Quang cũng cảm thấy căng thẳng.

Ông ta cẩn thận nhận lấy thư từ trong tay của Ngọc Doãn, rồi sau đó trịnh trọng vái chào nói:

- Công tử cứ yên tâm, tiểu nhân chắc chắn sẽ mau chóng trở về.

- Đi đi!

Ngọc Doãn cười cười, khoát tay.

Cao Thế Quang vội vàng xoay người rời đi, chỉ trong chớp lát, chỉ thấy ông ta đã thay một bộ quần áo, lưng đeo cái bao, dắt một con ngựa từ trong chuồng ra. Lại hướng về phía Ngọc Doãn đang đứng ở cửa hiên vái chào, rồi vội vàng lên ngựa mà đi.

Nhìn theo bóng dáng của Cao Thế Quang đã khuất, Ngọc Doãn không kìm nổi, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Chỉ mong mọi việc đều được thuận lợi!

+++++

- Người nói là Ngọc Tiểu Ất phải đầy tớ của hắn đi ra ngoài cả đêm?

Hôm sau, Lý Chuyết đang ăn sáng thì Mạc Liêu chạy vào, ghé vào lỗ tai của gã nói nhỏ đôi câu, lập tức mày y nhú chặt.

- Vội vã như thế là muốn đi đâu?

Mạc Liêu nói:

- Theo tên lính gác cửa nói, Cao Thế Quang kia nói thân thể của Ngọc Tiểu Ất không tốt lắm cho nên sai hắn trở về Khai Phong, tìm một danh y đến đây. Cao Thế Quang còn nói Ngọc Tiểu Ất có quen biết một thần y, y thuật cực kỳ cao minh. Nếu như thần y ấy đến, không chừng có thể giúp cho thân thể của Ngọc Tiểu Ất được mau chóng bình phục... Phủ Tôn, xem ra Ngọc Đô Giám này có chút vội vàng.

Lý Chuyết mỉm cười.

Từ lúc Ngọc Doãn vừa đặt chân vào thành Hàng Châu này, y đã cho người giám thị Ngọc Doãn chặt chẽ.

Lý Chuyết ở Hàng Châu nhiều năm, tuy nói trước đây cũng không được như ý, lúc nào cũng bị người chèn ép, đành phải xây dựng căn cơ vững vàng. Đối với việc Ngọc Doãn đến, Lý Chuyết không hề hoan nghênh. Vốn cái chức Đô Giám Ứng Phụng Cục này, y tính toán để cử người của y đảm nhiệm, không muốn bị Ngọc Doãn đoạt đi. Trong nội tâm, cũng không nghĩ thành lập một tiểu triều đình ở Đông Nam như Chu Miển vậy, nhưng sự béo bở ở Ứng Phụng Cục rất lớn, khiến cho Lý Chuyết không muốn từ bỏ. Ngọc Doãn đến đây, giống như là một cây đinh ở trong địa bàn của y, trong lòng không hề thoải mái. Cho nên, Lý Chuyết đối với Ngọc Doãn vô cùng lạnh nhạt.

Đêm qua Cao Thế Quang cầm thẻ bài của Ngọc Doãn suốt đêm ra khỏi thành, đương nhiên sẽ không giấu được Lý Chuyết.

Lý Chuyết cho rằng, sở dĩ Ngọc Doãn làm như vậy, sợ là muốn sớm mở ra cục diện... Nhưng đây lại là địa bàn của ta, sao có thể để cho người khác ý được.

Đợi cho thân thể của người hồi phục rồi, ta cũng có cơ để cho người ăn ngủ không yên.

Nghĩ đến đây, Lý Chuyết đối với việc Cao Thế Quang rời đi cũng không có hứng thú, chỉ khoát tay, ý bảo Mạc Liêu tiếp tục giám thị Ngọc Doãn.

Thời gian, cứ như vậy vô tình trôi qua.

Trong nháy mắt lại qua mấy ngày, mưa tí tách liên miên mấy ngày rốt cục cũng ngừng lại.

Đã nhiều ngày qua, mưa phùn rải rác suốt ngày khiến cho người ta thấy bức bối. Không khí vô cùng ẩm thấp, đốt chấu than trong phòng cũng không có hiệu quả bao nhiêu. Mà nay hết mưa rồi, mặt trời đã lâu không thấy giờ khó khăn lắm mới lộ ra được, Ngọc Doãn ở trong đình viện khởi động tay chân, sau khi đánh một vài đường quyền, trên người liền đổ mồ hôi ròng ròng.

Mặc dù Cao Thế Quang đã đi rồi, nhưng tôi tớ trong nhà cũng không thiếu.

Sớm đã có người chuẩn bị nước xong rồi, Ngọc Doãn lấy một viên Tráng cốt đan đặc chế, hòa tan vào trong nước, liền để y quần áo nhảy vào trong thùng tắm.

Nước rất nóng, ngâm ở trong nước, Ngọc Doãn không ngừng cắn răng, liên tục hít khí lạnh.

Mấy ngày qua ở trong nhà, tuy rằng không thể luyện võ giống như ở Khai Phong, nhưng mỗi ngày đánh đàn lại làm cho nội tâm Ngọc Doãn chưa bao giờ có được sự yên lặng. Khi hắn tiếp nhận ấn tử của triều đình là đã biết trước, cuộc sống của hắn sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Những ngày tháng trong quá khứ, không có khả năng trở về, nhưng hắn không thể có sự lựa chọn.

Nếu như đã đi tới bước này, vậy thì chỉ có thể đi bước nào hay bước đó mà thôi.

Ngọc Doãn không phải là loại người tinh thông chính trị, giỏi về tính toán, nhưng hẳn là người xuyên qua thời không, hiểu biết lịch sử. Đương nhiên là rất thuận lợi đối với hắn.

Hai ngày nữa là sẽ hết năm.

Sau khi hết năm, mấy tháng nữa, trong triều đình e là sẽ có biến hóa cực lớn.

Nên làm thế nào đây?

Ngọc Doãn không biết... Hắn muốn cứu vãn thời đại này, lại phát hiện bất lực. Hệ thống quan liêu của Đại Tống, quyết không có thể nào cho phép một người như hắn gia nhập. Nếu quả thật muốn làm ra thay đổi, cơ hội duy nhất, đó là sau Tĩnh Khang.

Nhưng vấn đề là phải làm thế nào?

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, lâm vào trầm tư.

Công hiệu của Tráng cốt đan thấm vào da thịt, thật giống như có ngàn vạn con kiến từ lỗ chân lông tiến vào trong cơ thể, chui vào trong xương cốt.

Cảm giác ngứa ngáy vô cùng khiến cho Ngọc Doãn thoát khỏi trầm tư.

Hắn vội vàng ngưng tĩnh tâm thần, chiếu theo pháp quyết của Hộ thể thần công kim cương bát hoại luyện tập, từ từ hấp thu được lực.

Thân thể vẫn còn rất suy yếu, nhưng rõ ràng so với trước kia có chuyển biến tốt hơn. Đồng thời, Ngọc Doãn loáng thoáng có một cảm giác, bình cảnh mà hắn định trệ đã lâu dường như được đột phá. Tuy rằng thân thể vẫn chưa khôi phục, nhưng nội tức so với trước mạnh hơn rất nhiều. Hô hấp so với trước kia cũng dài hơn, mỗi lần khi hắn luyện công, thậm chí hắn không cảm giác được sự hô hấp của miệng mũi...

Yến Nô đã từng nói, cái này gọi là thở thánh thai.

Lúc Ngọc Doãn thật sự đạt tới giai đoạn thở thánh thai, nội tức trong người tuần hoàn không ngừng. Coi như là tiến vào giai đoạn tầng thứ tư.

Nhưng vấn đề là, Ngọc Doãn chỉ mới chạm tới vách mỏng, chưa chân chính đột phá, cho nên cũng chỉ có thể không ngừng để tâm linh hội.

An Đạo Toàn chế cho hắn Tráng cốt đan, quả thật là đồ tốt.

Thậm chí Ngọc Doãn cảm thấy được, nếu không có An Đạo Toàn chế những loại thuốc này cho hắn, nói không chừng hắn cũng đã chết ở trên đường.

Trong nội tâm lại càng thêm kính trọng An Đạo Toàn.

Ngay khi hắn đang chịu đựng thống khổ có lúc như hàng vạn con kiến đang bò vào trong cơ thể, có lúc lại cảm thấy nội tức lưu chuyển, giống như ngọc châu lăn bàn thoải mái vô cùng thì một hồi tiếng bước chân làm cho hắn từ trong đau đớn lẫn vui sướng mà tỉnh lại. Từ trong nước ló đầu ra, Ngọc Doãn nhìn ra ngoài. Chỉ thấy Trần Đông nhắc rèm cửa lên, từ bên ngoài đi vào sương phòng. Trên mặt y có phần vui vẻ. Nhìn thấy bộ dạng ướt sũng của Ngọc Doãn, không khỏi mỉm cười.

- Tiểu Ất, ta ở bên ngoài vất vả, còn ngươi thì ở đây hưởng thụ.

Ngọc Doãn nghe vậy, từ trong thùng tắm đứng lên, hai tay vịn lấy hai bên thùng tắm, tập trung nhảy ra, lập tức bọt nước văng khắp nơi.

- Thiếu Dương nếu như cho rằng đây là hưởng thụ, hay là cứ ném thử một phen.

- Thôi đi, ta không có phúc khí kia đâu.

Trần Đông liên tục xoa tay, lắc đầu cự tuyệt.

310. Chương 239: Cứu Người (2)

Trần Đông liên tục xoa tay, lắc đầu cự tuyệt.

Lúc trước y thấy Ngọc Doãn mỗi ngày ngâm thuốc, cảm thấy tò mò, vì thế liền vụng trộm thử một lần.

Không nói đến phần nước nóng khó có thể chịu đựng, công hiệu của Tráng cốt đan càng không phải để một người chưa bao giờ tập võ, không rèn nửa phần chân pháp như y có thể chịu đựng. Nếu không phải Trương Trạch Đoan kịp thời phát hiện, sợ là đã xảy ra vấn đề nghiêm trọng. Dù là như thế, Trần Đông cũng phải nằm hơn nửa ngày ở trên giường mới có thể khôi phục lại. Thuốc tắm, là đồ tốt! Thế nhưng không phải để cho ai cũng được... Dược vật dành cho Ngọc Doãn ngâm mình như thế này, là do An Đạo Toàn dựa vào tình trạng cơ thể mà cố ý phối chế, công hiệu rất mạnh, không phải người nào cũng có thể chịu được.

- Hay là Tiểu Ất đi thay quần áo trước, ta chờ ở đại sảnh.

Ngọc Doãn cũng không khách sáo, liền gạt đầu, xoay người đi đến phía sau rèm, cởi hết quần áo ướt nhẹp ở trên người ra, sau khi lau khô, lại thay một cái áo bông khô mát, lúc này tinh thần sáng khoái mới ra ngoài đại sảnh.

Chỉ có điều trong đại sảnh lại có thêm một người lạ đang ngồi.

Thấy Ngọc Doãn tiến vào, Trần Đông vội đứng lên nói:

- Thi Toàn, người này chính là Ngọc Đô Giám.

Nam tử xa lạ này, ước chừng 25~26 tuổi, tuấn tú lịch sự, trông rất có khí chất, có vẻ là một nhân tài.

Trần Đông vừa dứt lời, y liền tiến lên hai bước, cúi chào:

- Tiểu nhân Thi Toàn, xin chào Ngọc Đô Giám.

Thi Toàn?

Cái tên này có phần quen thuộc.

Trong truyện Nhạc Toàn từng ghi lại, Thi Toàn là anh em kết nghĩa với Nhạc Phi, và cũng là tướng lĩnh trong Nhạc gia quân. Sau khi ở Phong Ba Đình Nhạc Phi bị sát hại, Thi Toàn nổi giận đi ám sát Tần Cối ở cầu Chúng An nhưng bị thất bại đành phải chết thảm ở dưới cầu, là một người rất có nghĩa khí.

Ngọc Doãn thiếu chút nữa đã hỏi Thi Toàn vì sao lại ở Hàng Châu.

Trong truyện Nhạc Toàn có từng nói Thi Toàn là người của phủ Đông Bình, cách Hàng Châu xa hàng ngàn dặm.

Cũng may, hần chợt phản ứng kịp, đây là Đại Tổng, chứ không phải là trong truyện Nhạc Toàn. Thi Toàn này, dù gì cũng không phải hư cấu, nhưng lại không giống với trong truyện Nhạc Toàn đã miêu tả. Kiếp trước của Ngọc Doãn, đã từng tới thăm miếu của Thi tướng quân mười lăm Khuê ngô, người được thờ cúng ở trong miếu chính là Thi Toàn. Nhưng sau khi được người hướng dẫn du lịch giới thiệu, Ngọc Doãn mới hiểu được thật ra Thi Toàn chính là một người khác.

Thi Toàn trong lịch sử, đã từng ở Thiệu Hưng vào tháng giêng năm thứ hai mươi, tức là sau chín năm Nhạc Phi bị hại, giấu dao nấp dưới cầu Chúng An ám sát Tần Cối nhưng không thành thì bị bắt, sau bị xử cực hình. Theo điểm này mà nói, truyện Nhạc Toàn cũng được dựa vào sự thật trong lịch sử.

Nhưng vấn đề là, Thi Toàn trong lịch sử, xác thật là người Tiền Đường, cũng chính là người Hàng Châu.

Hơn nữa, y và Nhạc Phi căn bản là không có quen biết nhau, càng không phải là tướng lĩnh của Nhạc gia quân, mà là một viên quan của Điện ti quân. Sở dĩ ám sát Tần Cối là vì Tần Cối chủ hòa với Ngô Quốc, cho nên mới sinh ra sát tâm đối với Tần Cối. Trước khi chết y đã từng nói với Tần Cối: cả thiên hạ đều muốn giết giặc, chỉ có ngươi là không muốn, cho nên ta mới giết ngươi... Nói cách khác, Thi Toàn ám sát Tần Cối không có chút liên quan gì với Nhạc Phi.

Nhưng bất kể nói thế nào thì y cũng là một người quen.

Ngọc Doãn không khỏi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Đông.

Rõ ràng là đang muốn hỏi Trần Đông: hắn là ai, đang êm đẹp sao ngươi lại dẫn hắn đến đây làm chi?

Thi Toàn lúc này cũng vẫn chỉ là một thanh niên còn ngây ngô. Lại càng không phải là quan Điện ti quân gì đó. Xem cách ăn mặc của y, chỉ e gia cảnh cũng không quá tốt, Trần Đông dẫn y đến là có ý gì?

Thấy Ngọc Doãn nhìn sang, Trần Đông bước lên phía trước, ghé vào tai Ngọc Doãn hạ giọng nói:

- Tiểu Át đã quên chuyện treo đầu dê bán thịt chó rồi sao?

Ngọc Doãn chấn động:

- Ngươi nói là...

- Thi Đại Lang là người Tiền Đường, là quan coi ngục ở Hàng Châu.

Ngọc Doãn hơi nheo mắt, lập tức quay đầu nhìn về phía Thi Toàn, chẳng lẽ đây chính là cái viên quan coi ngục quan tâm Võ Tông ở trong lao ngục mà bọn người Trần Đông đã nói?

- Xin Đô Giám cứu mạng Võ Đề Hạng.

- A, Thi Đại Lang đâu cần phải...

Thi Toàn quỳ xuống trước mặt Ngọc Doãn, làm cho Ngọc Doãn luống cuống tay chân một hồi.

Thi Toàn này dường như là người không giỏi nói chuyện. Không ngừng hướng về phía Ngọc Doãn dập đầu, chết sống cũng không chịu đứng dậy. May nhờ có Trần Đông ở bên cạnh tiến lên khuyên bảo, cuối cùng y cũng đứng lên. Nhưng như thế cũng làm cho Ngọc Doãn đỏ mặt mũi...

- Đô Giám đừng có bận tâm, Thi Đại Lang thật sự là một người rất chân thành.

Ngự ở Hàng Châu, trong nhà có chút sản nghiệp, là người trọng nghĩa khinh tài, được gọi là “Ngọc diện đại trùng”, thật sự là một hảo hán.

Ngự ý của những lời này chính là muốn nói cho Ngọc Doãn, người này có thể tin tưởng.

- Một khi đã như vậy, trước tiên hãy ngồi xuống.

Ngọc Doãn do dự một chút, ra hiệu cho Thi Toàn ngồi xuống, sau đó hắn cũng ngồi xuống, nhìn thoáng qua Trần Đông, đã thấy Trần Đông đi ra ngoài đại sảnh, canh chừng ở cửa.

- Ta nghe nói Võ Đề Hạng võ nghệ cao cường, là một hảo hán, cho nên mới muốn cứu giúp.

Chỉ có điều ta không rõ, vì sao ngươi lại muốn giải cứu Võ Đề Hạng? Phải biết rằng, Võ Đề Hạng giết người, phạm vào tử tội... Không nói đến mặt khác, nếu chẳng may để lộ tin tức ra, chỉ sợ cả nhà của ngươi đều phải bị liên lụy. Chẳng lẽ ngươi không sợ sao?

Thi Toàn ngẩng đầu, nghiêm mặt nói:

- Thái Hổ không phải là người mà là súc sinh.

Nếu không phải vì tiểu nhân không đủ bản lĩnh, chắc chắn đã lấy mạng của hắn rồi... Giết Thái Hổ mà khiến cho dân chúng ở Hàng Châu không còn phải chịu tai họa thì có tội gì? Hơn nữa, Võ Đề Hạng có ân lớn với ta! Lúc trước Phương tặc mưu loạn, sát nhập Tiền Đường. Nếu không có Võ Đề Hạng suất binh tới, cứu cả nhà của ta, Thi Toàn hiện nay đã thành bộ xương khô. Mất thấy ân nhân chịu khổ, lại không thể nào cứu được, Thi Toàn vô cùng đau khổ... Hơn nữa, Võ Đề Hạng bị Lý Chuyết tra tấn, phỏng chừng đã không chịu nổi nữa, Thi Toàn đành phải...

Dứt lời, Thi Toàn đứng dậy lại quỳ xuống nữa, hướng về phía Ngọc Doãn dập đầu bình bịch, cả trán đều bị sưng đỏ cả lên.

Ngọc Doãn bước tới trước, đỡ y đứng lên.

- Đại Lang đừng có như thế, hôm nay nếu người đã tới tìm ta, đó là coi trọng ta, ta đương nhiên đồng ý rồi!

Nói xong, Ngọc Doãn lại bảo Thi Toàn ngồi xuống:

- Tuy nhiên, Võ Đề Hạc không phải là phạm nhân được để yên, ở Đông Kinh cũng sẽ gặp trở ngại đấy.

Chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp ổn thỏa, nếu không khi giải cứu ra, cũng khó có thể thu xếp thỏa đáng.

Người mới vừa nói, Võ Đề Hạc sắp chịu không nổi... Chẳng lẽ là thương thế quá nặng hay sao? Người xem còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa?

Thấy Ngọc Doãn đồng ý, Thi Toàn tức thì mừng rỡ.

Tuy nhiên nghe xong câu hỏi của Ngọc Doãn, trên mặt y lại trở nên lộ vẻ phần nộ.

- Lý cầu thật là độc ác, dùng nhiều loại đại hình với Võ Đề Hạc... Lúc trước Cao tri châu chưa bị mất chức, Võ Đề Hạc đã từng giúp đỡ hắn.

Nhưng nay vì lấy lòng Thái Kinh, không ngờ lại... Không dám giấu Đô Giám, tiểu nhân ở trong lao cũng coi như đầu mục, cho nên hết sức bảo vệ cho Võ Đề Hạc, làm cho y không đến mức phải chịu quá nhiều khổ sở. Nhưng từ khi Võ Đề Hạc chịu hình tới nay, lúc tỉnh thì ít, thời gian hôn mê thì nhiều. Nếu không có tiểu nhân ngầm cho bạc, được đồng nghiệp tương trợ, nói không chừng bây giờ đã ngừng thở.

Nhưng hoàn cảnh trong lao thật sự quá kém, ta xem khí sắc của Võ Đề Hạc, chỉ sợ khó có thể chống đỡ lâu hơn. Lần trước ta lên mời Trương Phàm đến chẩn trị, Trương thần y nói nếu có thể đổi sang nơi tốt, chữa trị thật tốt, có lẽ còn có thể kiên trì được chừng hai ba tháng nữa... Nhưng Lý Chuyết nhất định sẽ không bỏ qua cho Võ Đề Hạc, ta còn nghe người ta nói, hắn chuẩn bị năm sau áp giải Võ Đề Hạc đến Khai Phong. Đông Kinh đến Hàng Châu, cách mấy ngàn dặm đường, thân thể Võ Đề Hạc hiện nay như thế này, chỉ sợ ra khỏi Hàng Châu liền không còn mạng.

Thi Toàn nói không ngừng, giải thích tình hình cho Ngọc Doãn nghe.

Từ trong lời nói của y, Ngọc Doãn nghe ra có chút mùi vị khác.

Võ Tông phạm vào tử tội, nhưng lại rất được lòng của dân chúng ở Hàng Châu. Nếu không, Trương thần y kia sợ cũng sẽ không chạy tới trong lao khám và chữa bệnh cho y, đã đủ để nói rõ tình hình. Giải cứu Võ Tông là chuyện phải làm. Nhưng vấn đề là, giải cứu như thế nào đây?

- Thiếu Dương, người có suy tính phương án gì không?

Ngọc Doãn hô to một tiếng, Trần Đông từ bên ngoài tiến vào.

Y gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Việc này, cũng có dẫn đo. Hôm nay ta mang Thi Đại Lang đến đây, cũng chính là thảo luận về việc này.

Theo ta thấy, cứu Võ Đề Hạc ra cũng không khó khăn.

Tuy nhiên lại cần làm tốt hai chuyện... Thứ nhất, Võ Đề Hạc sau khi từ trong lao ra, cần an trí thỏa đáng. Vừa rồi Thi Toàn cũng nói, thân thể của y cơ bản là không thể lặn lội đường xa, cho nên chỉ có thể bố trí ổn thỏa ở quanh Hàng Châu mà thôi.

Thi Toàn vội vàng nói:

- Việc này không khó.

Ta biết một nơi, nói không chừng có thể bố trí ổn thỏa cho Võ Đề Hạc.

- Ở đâu?

- Cách Hàng Châu không xa, bên cạnh Tiền Đường, phía nam Tây Hồ, có một ngôi chùa, tên là Lục Hòa tự.

Khi gia phụ còn sống, có quan hệ rất tốt với trưởng lão trụ trì Trí Hiền của Lục Hòa tự, vả lại trưởng lão đối với Vô Đề Hạt cũng cực kỳ khen ngợi. Ở trong vùng trưởng lão có uy vọng rất cao, chỉ cần có thể đem Vô Đề Hạt từ trong lao cứu ra, đưa đến Lục Hòa tự là đã có thể không cần lo nữa.

- Lục Hòa tự?

Ngọc Doãn nghe vậy, đôi mắt lóe sáng, lộ ra vẻ tò mò.

311. Chương 240: Gặp Lại Lỗ Trí Thâm (1)

Lục Hòa tự, lại là Lục Hòa tự!

Ngọc Doãn đi đến Hàng Châu, mặc dù không ra khỏi nhà, nhưng đối với một số danh thắng ở Hàng Châu lại hiểu rất rõ.

Những danh thắng như Lục Hòa tự cùng với Lục Hòa tháp, được xây dựng vào Khai Bảo năm thứ ba, chính là công nguyên năm 970. Khi Hàng Châu còn là thủ đô của nước Ngô Việt, vì để trấn áp thủy triều sông Tiền Đường, quốc chủ của nước Ngô Việt ra lệnh cho tăng nhân Trí Nguyên trông coi việc xây dựng Phật tháp, lấy kinh Phật Lục Hòa làm thành ý kính dâng, mệnh danh là Lục Hòa tháp.

Tuy nhiên, Lục Hòa tháp vào năm trước, chính là Tuyên Hòa năm thứ năm gặp thiên hỏa, thế cho nên hóa thành một đồng hoang tàn.

Ở hậu thế Ngọc Doãn đã từng nhìn thấy Lục Hòa tháp, trên thực tế là đến thời Nam Tống được trùng tu mà thành, cũng không giống với Lục Hòa tháp lúc đầu.

Sở dĩ Ngọc Doãn lộ ra vẻ mặt kỳ lạ là có nguyên nhân khác.

Trong truyện Thủy Hử, anh hùng đả hổ Võ Tòng sống những ngày còn lại ở Lục Hòa tự, không ngờ là trên thực tế, Võ Tòng và Lục Hòa tháp lại cũng có liên quan.

Là ý trời hay chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Ngọc Doãn cũng không biết phải nói như thế nào, chẳng qua là cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ.

Nhưng rất nhanh hắn đã điều chỉnh được cảm xúc của mình, sau khi suy nghĩ một lát, trầm giọng nói:

- Còn có một chuyện nữa, đó là khi cứu Vô Đề Hạt ra, cũng cần có lương y trị liệu. Trước kia Trương thần y trị liệu cho Vô Đề Hạt là xuất phát từ sự kính nể, ngoài ra có lẽ cũng vì thông cảm cho Vô Đề Hạt bị vây hãm nơi chốn đại lao. Nhưng một khi Vô Đề Hạt được cứu ra thì đã không thể tiếp tục làm phiền Trương thần y được nữa. Dù sao Vô Đề Hạt là người mang tội, Trương thần y chưa chắc dám làm chuyện không tốt để rước lấy tai họa.

Ta đã ra lệnh cho Cao Thế Quang trở về Khai Phong, mau chóng mời An thần y đến đây.

Tuy nhiên trước khi An thần y đến, cần phải tìm cách giữ lại tính mạng của Vô Đề Hạt... Cho nên trước khi ra tay, Thi Đại Lang còn phải làm hai chuyện.

Ngọc Doãn đang khi nói chuyện, chỉ cảm thấy suy nghĩ càng thêm rõ ràng.

Thi Toàn nghe vậy, lập tức đứng lên khom người trả lời:

- Đều nghe theo Ngọc Đô Giám chỉ bảo.

- Thứ nhất, mời Trương thần y tiếp tục trị liệu cho Võ Đề Hạt một lần nữa, đồng thời phải nghĩ cách lấy được một đơn thuốc ổn định thương thể cho Võ Đề Hạt từ chỗ ông ta.

Tiền bạc không thành vấn đề, mấu chốt chính là thời gian... Cao Thế Quang đi Khai Phong, nhanh nhất cũng phải trước tháng ba năm sau mới quay về. Nói cách khác, sau khi giải cứu Võ Đề Hạt ra, ít nhất chúng ta phải bảo vệ tính mạng của hắn trong vòng ba tháng, nếu không bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển.

Trần Đông ở một bên nghe xong, liên tục gật đầu.

Sau đó Ngọc Doãn lại nói:

- Chuyện thứ hai này cũng vô cùng quan trọng.

Đại Lang mới vừa nói người và trưởng lão Trí Hiền qua lại rất tốt, nhưng cũng không ổn thỏa. Theo ta thấy, tốt nhất là người thăm dò ý tứ của trưởng lão Trí Hiền. Nếu như ông ta đồng ý tiếp nhận, chúng ta lại ra tay cũng không muộn. Nếu không thì phải thay chỗ ẩn thân.

- Tiểu nhân hiểu rồi, sẽ sắp xếp việc này ngay!

Thi Toàn không nói gì nữa, lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Đưa tiễn Thi Toàn xong, Trần Đông quay trở về, cười ha hả nói:

- Tiểu Át làm việc càng ngày càng chu đáo, có phong độ của một đại tướng.

Ngọc Doãn mặt đỏ cả lên:

- Thiếu Dương chớ có cười ta, chẳng phải ta cũng bị buộc phải làm thế sao?

Thân thể này của ta không được khoẻ mạnh, dù gì cũng là một rắc rối. Hơn nữa ở trong thành Hàng Châu này, trước mắt ta và người đều u ám, chưa quen với cuộc sống nơi đây, nếu như không cẩn thận không chừng sẽ bị người hãm hại. Ta cũng không cảm thấy có cái phong độ gì của một đại tướng, chỉ cảm thấy nơm nớp lo sợ như sắp rơi vào vực sâu, phải rất cẩn thận.

Trần Đông nói:

- Đã như thế cũng có tiến bộ... Nếu như Diên Sơn tiên sinh biết Tiểu Át cẩn thận như vậy, sẽ rất vui.

- Thật vậy sao?

- Điều đó là đương nhiên!

Ngọc Doãn mỉm cười, tựa vào ghế lớn, thở dài một hơi.

Cũng vẫn là thiếu người a...

Vốn muốn đem Võ Tòng chiêu dụ đến đây, không dè lại gặp phải tình hình như vậy.

Chỉ là nếu như tìm y đến, chỉ e trong một thời gian ngắn cũng khó mà dùng được ngay. Hơn nữa, Lý Chuyết cố tình trì hoãn không chịu giao binh phù, cũng không phải là cách lâu dài. Nếu không thể nắm trong tay binh quyền của Ứng Phụng Cục này, vậy thì coi như tới Hàng Châu lần này là trắng tay rồi.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn lại nhíu mày.

Binh quyền, chiêu binh, luyện binh...

Mỗi một sự việc, đều giống như là xương mắc trong cổ họng. Nếu không mau chóng giải quyết, trong lòng không thể nào mà an tâm cho được. Nhưng, làm thế nào để lấy được binh quyền từ trong tay của Lý Chuyết bây giờ? Đến nay Lý Chuyết vẫn không chịu giao ra binh phù, cũng có đầy đủ lý do.

Thân thể của Ngọc Đô Giám người không tốt, hay là cứ nghỉ ngơi trước đi.

Chờ cho cơ thể người bình phục rồi, sẽ đem binh phù giao cho người, đây cũng là vì lo lắng cho người...

Nhưng vấn đề là, một ngày y không giao binh phù, là một ngày Ngọc Doãn không thể chiêu mộ quân binh. Hơn nữa, việc này kéo dài càng lâu thì tác hại lại càng lớn. Nói tóm lại, nếu thương thế này còn chưa lành thì Lý Chuyết vẫn còn mượn cớ.

- Tiểu Át, đang lo lắng chuyện gì?

Trần Đông thấy Ngọc Doãn không nói lời nào, không nhin nổi mở miệng hỏi.

- Không việc gì, chỉ nghĩ tới một chút vướng mắc...

Trần Đông ngẩn ra, chợt nói:

- Một chút vướng mắc? Việc của Võ Đề Hạo, có lẽ vấn đề không lớn. Thi Đại Lang kia quả thật có chút thủ đoạn, tuy nói võ nghệ không cao nhưng lại quen biết rộng... Ha ha, thể diện của cái tên này ở Hàng Châu cũng không kém hơn Tiểu Át ở Đông Kinh. Theo ta thấy, việc này sau khi giải quyết ổn thỏa rồi, hãy chiêu dụ y về, chắc chắn có chỗ hữu dụng.

- À?

Ngọc Doãn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Trần Đông.

Cẩn thận ngẫm lại, lời Trần Đông nói quả thật có chút đạo lý!

Hiện nay hần thiếu cái gì? Nói thẳng ra, đó là thiếu nhân sự... Đặc biệt là một nơi xa lạ như ở Hàng Châu này, có thể có được một thủ lĩnh ở địa phương giúp đỡ, dù sao cũng sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái. Trần Đông cũng nói, Thi Toàn ở Hàng Châu rất có mặt mũi, lại thêm thân là một viên chức, đích thật là một ứng cử viên tuyệt hảo. Nếu có thể chiêu dụ được, đích xác có thể giảm bớt được rất nhiều việc.

- Tiểu Át, ta biết ngươi lo lắng Lý Chuyết không chịu giao ra binh phù.

- Thiếu Dương có biện pháp gì không?

- Chuyện này, nói tới thì quả là có chút phiền phức... Ta khẳng định, Lý Chuyết tuyệt đối không thể dễ dàng giao ra binh quyền. Phải biết rằng, trước đây hần ở Tri Châu, việc quân đều ở trong tay hần. Nhưng hiện tại triều đình phải cắt cử Đô Giám Hàng Châu mới, tương đương với việc đem quân quyền của hần thu hồi. Dưới tình huống như thế, Lý Chuyết càng không có khả năng đem binh phù của Ứng Phụng Cục giao cho người.

Nếu như giao cho người, trong tay hần không còn nửa phần lực lượng.

Phương tặc đã dẹp yên, nhưng hai Chiết lộ vẫn hỗn loạn như cũ. Trong tay nếu như không có chút binh mã, Lý Chuyết hần ở Tri Châu này làm sao sống được yên ổn?

Ngọc Doãn kinh ngạc nhìn Trần Đông, đột nhiên cảm thấy Trần Đông quả nhiên tiến bộ rất nhiều.

Trước đây ở Đông Kinh, nói thế nào y cũng vẫn làm cho Ngọc Doãn cảm thấy có chút xúc nổi. Nhưng trải qua rất nhiều chuyện, lại vứt bỏ đi việc học, sau khi hộ tống Ngọc Doãn đi đến Hàng Châu, khí chất toàn thân đã trở nên thay đổi. Nên nói như thế nào đây? Đường như đã trầm tĩnh hơn rồi chứ không giống như lúc trước ở Khai Phong rất phù hợp với diện mạo bên ngoài. Có đôi lúc, y cũng học được cách suy đoán tâm tư của người khác.

Nói thật, Trần Đông trầm tĩnh, thật là lợi hại.

Ít nhất, y có thể liếc mắt một cái là đã nhìn ra Ngọc Doãn đang lo lắng cái gì...

- Thiếu Dương có đối sách gì không?

Trần Đông khẽ mỉm cười,

- Việc này nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ.

Ta cũng chỉ có thể cho Tiểu Át một phương pháp, nhưng cụ thể phải làm như thế nào thì cần Tiểu Át phải tốn nhiều tâm tư. Sở dĩ Lý Chuyết không chịu giao ra binh phù, đơn giản là hần kiêng kỵ Tiểu Át đã đến. Nhưng theo khía cạnh khác mà nói, Hàng Châu này khó có được sự yên bình... Phương tặc bị chém đầu đã

nhieu năm rồi nhưng dư đảng còn lại thì rải rác ở các nơi. Những người này, hoặc ẩn thân nơi chốn phố phường, thật lòng muốn hối cải; hoặc là làm sơn tặc quấy rối an bình... Không cần nói gì khác, chín huyện ở Hàng Châu này không biết đã cất chứa bao nhiêu sơn tặc trộm cướp. Nếu Tiểu Át muốn đòi lại binh phù chỉ bằng cứ theo mặt này mà suy xét, tìm kiếm đối sách.

Trần Đông nói có chút khó hiểu.

Dù sao chủ ý này, đã có lần hần cũng đã đọc qua trong sách cổ của thánh nhân.

Nhưng ánh mắt của Ngọc Doãn lại sáng lên, thấy được giải pháp trong những lời nói của Trần Đông...

Đúng vậy, đây thật là một ý kiến hay!

+++++

Thăm thoát lại thêm một ngày.

Đến Tuyên Hòa năm thứ bảy, vẫn còn hai ngày nữa.

Thi Toàn đúng thật là một tay đầu lĩnh ở địa phương, hơn nữa cũng rất muốn giải cứu Võ Tông. Ngay trong ngày gặp gỡ với Ngọc Doãn hôm ấy, y đã tìm Trương Phàm, vị danh y ở Hàng Châu, âm thầm vào đại lao Hàng Châu để trị liệu bệnh tình cho Võ Tông. Tuy nhiên, kết quả của việc trị liệu cũng không lạc quan.

- Võ Đề Hạng chịu hình quá nặng, cộng thêm tà khí đã nhập vào cơ thể, tình trạng đã nguy kịch lắm rồi.

Cũng vẫn là câu nói kia, việc khẩn cấp trước mắt đó là phải để cho Võ Đề Hạng ra khỏi lao ngục, tìm một nơi yên tĩnh nhất từ từ điều dưỡng, ngoài ra không còn con đường nào khác. Nói cách khác, nếu không ra thì chỉ hơn một tháng, tính mạng của Võ Đề Hạng tất sẽ không ổn, thứ cho lão hủ bất lực.

312. Chương 241: Gặp Lại Lỗ Trí Thâm (2)

Trương Phàm vân vê chòm râu dê, nói với Thi Toàn.

Đều này đã ngụ ý, đồng thời cũng để lộ ra một ý tứ khác: người này đã là một người chết rồi! Ta là vì nể mặt mũi của người, hai lần trị liệu cho hần là đã tận tình tận nghĩa. Sau này chớ lại vì hần mà đến phiền ta, hơn nữa ta cũng sẽ không vì hần mà tiếp tục trị liệu.

Thi Toàn tuy rằng học vấn không nhiều, tuy nhiên cũng rất nhạy bén.

Sao y lại không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Trương Phàm, vội vàng nói lời cảm tạ Trương Phàm.

- Thần y cũng biết, Võ Đề Hạng có đại ân với ta... Mặc dù không thể cứu được y, nhưng thiết tưởng cũng phải để cho y có thể bình an vô sự.

Ở đây có chút bạc, kính xin thần y hỗ trợ, ra một phương thuốc kéo dài mạng sống cho Võ Đề Hạng, sau này cũng sẽ không tiếp tục làm phiền thần y nữa.

- Phương thuốc kéo dài mạng sống?

Trương Phàm nhú mi, lại đi vào trong phòng giam, cẩn thận khám lại cho Võ Tông một hồi, sau đó lại đi ra.

- Đại Lang, đơn thuốc có thể ra, nhưng... người phải biết rõ, hiện nay cơ thể của Võ Đề Hạng vô cùng yếu, muốn kéo dài mạng sống thì phải dùng rất nhiều dược liệu quý báu. Phần chi phí này cũng sẽ không ít,

cũng cần mấy trăm quan. Ta cũng biết, Vô Đề Hạt đối với người của Hàng Châu ta có ân nghĩa, nhưng phần chi phí này thật sự quá lớn, mặc dù người có chút ít tài sản nhưng chưa chắc có thể đảm đương nổi.

Ý là nói cho Thi Toàn, tiền thuốc rất cao.

Thi Toàn cắn răng, dậm một chân nói:

- Thần y chỉ cần kê đơn thuốc là được, chuyện tiền bạc, ta sẽ nghĩ cách.
- Đại Lang thực là người nhân nghĩa đấy!

Trương Phàm giơ ngón tay cái lên, khen Thi Toàn một tiếng, lập tức kê một đơn thuốc cho Vô Tòng rồi rời đi.

Cầm đơn thuốc, Thi Toàn liền suốt đêm kiếm tiền, tìm người chuẩn bị dược liệu. Sáng sớm hôm sau, y đi thẳng đến Lục Hòa tự ...

- Trưởng lão Lục Hòa tự Trí Hiền muốn gặp ta ư?

Ngọc Doãn kinh ngạc mở to mắt.

Trương Trạch Đoan gật đầu nói:

- Lúc giữa trưa Thi Đại Lang có sai người nhắn cho ta.

Nói phía bên kia đã chuẩn bị vô cùng thuận lợi, chỉ có điều khi thử thăm dò ý tứ ở Lục Hòa tự, vị trưởng lão Trí Hiền kia nói, hy vọng gặp Tiểu Ất một lần. Mặt khác, Đại Lang còn nhờ ta nói lại với Tiểu Ất, gần đây y không thể đến bái kiến người... Xung quanh chỗ ở này của ta, có thật nhiều cơ sở ngầm của Lý Chuyết, y bảo người phải thật cẩn thận. Về phần phía trưởng lão Trí Hiền kia, cần phải làm phiền đến Tiểu Ất.

Trương Trạch Đoan là trợ lí bên cạnh Ngọc Doãn, bàn về trí mưu hay thủ đoạn, không cao minh như Trần Đông.

Thế nhưng, y lại có một chức trách vô cùng lợi hại, đó là đảm nhiệm việc liên hệ giữa Ngọc Doãn với những chuyện trọng yếu bên ngoài.

Về mặt này, Trương Trạch Đoan có ưu thế trời cho... Chính Lý Chuyết cũng đã được nghe nói về Trương Trạch Đoan, dù sao lúc trước y đã từng làm “Thanh minh thượng Hà Đồ”, ngay cả Hoàng đế Huy Tông cũng khen không dứt miệng, còn viết chữ lưu niệm lên đó, cũng coi như là một chuyên gia.

Ai cũng biết, Trương Trạch Đoan là một hoạ sĩ.

Cảnh đẹp ở Hàng Châu rất nhiều, thân là một hoạ sĩ đương nhiên sẽ mê đắm chỗ này, lưu luyến với những cảnh đẹp rực rỡ.

Mà Trương Trạch Đoan thì mỗi lần đi ra ngoài đều mang theo công cụ, giống như là đi khắp nơi hóng gió. Toàn bộ không hề có một chút mục đích. Lúc đầu, Lý Chuyết còn để ý tới y. Nhưng rất nhanh, y đã không còn hứng thú, không còn quan tâm đến việc đi lại của Trương Trạch Đoan.

Ngọc Doãn nói:

- Đại Lang chuẩn bị khi nào thì ra tay?
- Lúc chuẩn bị đón giao thừa vào ngày mai, Đại Lang quyết định ra tay vào ban ngày.
- Nếu vậy thì hôm nay ta phải đi gặp trưởng lão Trí Hiền ư?

Trương Trạch Đoan cười khỏ một tiếng, gật đầu, ý bảo là: người nói không sai!

Tuy rằng không hiểu rõ lắm trưởng lão Trí Hiền này là có ý gì. Nhưng Ngọc Doãn lại không thể không đi. Nếu như đã quyết ý phải giải cứu Vô Tòng, lần này nhất định phải đi. Nghĩ tới trưởng lão Trí Hiền cũng không có ác ý, nếu không thì cứ trực tiếp cự tuyệt.

- Vị trưởng lão Trí Hiền này có sở thích gì?

- À... Thật ra ta và ông ấy có tiếp xúc qua hai lần, người này một lòng hướng phật, tuy nhiên nghe người ta nói ông ta đối với âm luật cũng có chút si mê.

- Si mê âm luật?

Ngọc Doãn ngẩn ra, sau khi trầm ngâm một lát rồi đứng dậy.

- Một khi đã như vậy, ta sẽ đi Lục Hòa tự một chuyến ngay bây giờ, gặp gỡ vị trưởng lão này một chút mới được.

Trương Trạch Đoan gật đầu, liền xoay người ra thư phòng, ra lệnh cho gia nhân chuẩn bị xe. Cao Thế Quang đi vắng, Trương Trạch Đoan liền đảm đương vai trò của một đại quản gia, rất nhiều chuyện đều do một tay y sắp xếp.

Ngọc Doãn thay một bộ quần áo. Lại bảo người mang theo cây đàn cổ Khô Mộc Long Ngâm.

Nếu trưởng lão Trí Hiền yêu thích âm luật, nói vậy về mặt này xuống tay hẳn là không thành vấn đề. Mà âm luật, hoàn toàn là lĩnh vực Ngọc Doãn am hiểu nhất, đương nhiên không thể nào bỏ qua dễ dàng. Lên xe ngựa, Ngọc Doãn đột nhiên lấy một thỏi bạc đưa cho Trương Trạch Đoan.

- Đại huynh, số tiền này quay lại chuyển giao cho Thi Đại Lang.

- Sao?

- Trương Phàm viết đơn thuốc kia, ta cũng thấy... Trong đó có không ít những dược liệu quý báu. Lấy tình hình hiện giờ của nhà Đại Lang, sợ là gánh không được bao lâu. Những bạc này đưa cho hắn sử dụng, nếu như không đủ, cứ lấy ở chỗ ta. Nói cho hắn biết, không cần phải lo lắng chuyện chi tiêu. Như thế nào cũng phải chống đỡ đến ba tháng mới được.

Trương Trạch Đoan nghe vậy, cũng không khách sáo, liền đem bạc cất kỹ.

Ngọc Doãn gõ vào khung xe ngựa, phu xe thét to một tiếng, xe ngựa từ từ lăn bánh.

+++++

Đường xá ở Hàng Châu, trên đại thể thì khá hơn ở Khai Phong.

Dù sao, thành Khai Phong là trên cơ sở có sẵn rồi tiến hành lần lượt xây dựng và cải tạo thêm, cho nên rộng hẹp không đồng nhất, gập ghềnh không bằng phẳng.

Còn Hàng Châu, mặc dù đã trải qua khói lửa chiến tranh, nhưng vẫn giữ được nguyên vẹn.

Dù sao cũng là thủ đô của nước Ngô Việt lúc trước, quy mô và thiết kế của thành này, so với thành Khai Phong, có ưu thế rất lớn.

Ánh nắng sáng rõ nhưng cũng không có cách nào xua đi cái ẩm ướt trong không khí lạnh lẽo kia.

Ngồi ở trong xe ngựa, Ngọc Doãn không kìm nổi nắm thật chặt vạt áo, tựa vào vách, nhắm mắt trầm tư.

Trương Trạch Đoan ngay lúc người đánh xe cho xe đi cũng đã xuống xe đi rồi.

Y còn phải đi gặp Thi Toàn, đem bạc đưa đến tay Thi Toàn, đương nhiên sẽ không cùng đi với Ngọc Doãn. Sau khi ra khỏi thành, không khí bỗng nhiên trở nên mát mẻ khác thường, Ngọc Doãn cho vén màn cửa xe lên, ngồi ở trong xe thưởng thức cảnh đẹp ven đường.

Nguyệt Luân Phong của Lục Hòa tự, vốn là lâm viên của hoàng gia nước Ngô Việt, chiếm diện tích rộng lớn.

Cửa chùa được xây dựng dưới đỉnh của Nguyệt Luân Phong, một tòa Đại Hùng bảo điện khí thế rộng lớn, ẩn nấp ở giữa một nơi phong cảnh như thế này, lộ ra vẻ vô cùng thanh tĩnh.

Khi Ngọc Doãn đến Lục Hòa tự, bên ngoài cổng chùa vắng ngắt.

Thời điểm này chính là cửa ải cuối năm, nhà nhà đều bận rộn chuẩn bị lễ mừng năm mới... Đợi đến tháng giêng, sau khi chấm dứt việc đón giao thừa, hương hỏa của chùa sẽ trở nên vô cùng thịnh vượng. Ngọc Doãn xuống xe ngựa, có gia nhân cầm lấy túi theo sát ở phía sau hắn.

Dọc theo bậc cửa thật dài một đường đi đến bên ngoài cửa chùa, đã thấy cửa chùa đóng chặt.

Ngọc Doãn tiến lên gõ cửa, một lát sau đã nghe từ bên trong truyền đến tiếng bước chân...

Tiếp theo đó, một tiểu sa di nhô đầu ra, dùng một âm thanh cực kỳ non nớt, lại mang theo một giọng nói địa phương nhẹ nhàng:

- Thí chủ, có việc gì không?

- A, tiểu trưởng lão, xin hỏi trưởng lão Trí Hiền có ở chùa không?

- Người tìm chủ trì trưởng lão à... Trưởng lão ở bên trong đấy.

- Kính xin tiểu trưởng lão bẩm báo giùm, nói là có Ứng Phụng Cục Hàng Châu Đô Giám Ngọc Doãn, đặc biệt đến thăm viếng.

Tiểu sa di trả lời một tiếng, sau đó đóng lại cửa chùa.

Chỉ trong chốc lát, chợt nghe từ bên trong cửa vọng lại tiếng bước chân từng hồi. Cửa chùa mở ra, đi đầu là một lão tăng.

Xem tuổi, lão tăng này ước chừng sáu mươi, chòm râu xám trắng.

Tuy nhiên, khí sắc vô cùng tốt, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần quắc thước, lộ ra một chút khí chất không giống bình thường.

- Vị nào là Ngọc Đô Giám?

- A, trưởng lão, tại hạ chính là Ngọc Doãn.

Lão tăng chào đón, chấp tay thi lễ với Ngọc Doãn, Ngọc Doãn cũng vội vàng trả lễ.

- Đã từng nghe tên của Ngọc Đô Giám, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giống bình thường... Hôm qua bản tăng cũng chỉ thuận miệng nói một câu, không ngờ Ngọc Đô Giám lại tới nhanh như vậy, thật sự là có lỗi, có lỗi. Mời, mời theo lão nạp vào trong chùa, cố nhân của Đô Giám đã chờ lâu rồi.

Cố nhân?

Ngọc Doãn nghe thế, lập tức ngây ngẩn cả người!

Hắn ở trong thành Hàng Châu này, làm gì có cố nhân nào?

Trong lòng lập tức dâng lên sự hiếu kỳ mãnh liệt, Ngọc Doãn cất bước theo lão tăng kia đi vào chùa.

Tiểu sa di đang ở bên cạnh cửa chùa, cực kỳ tò mò quan sát Ngọc Doãn. Tuy nhiên lão tăng kia nhìn y một cái, tiểu sa di vội le lưỡi, liền ngừng lại bước chân.

Khi Ngọc Doãn đi qua bên cạnh y, thuận tay dứt một khối bạc vụn ước chừng một lượng vào tay y.

Tiểu sa di ngẩn ra, chợt giật mình há miệng thật rộng. Lại thấy Ngọc Doãn cười hì hì đưa mắt liếc về phía y nháy mắt một cái, ra hiệu chó có lên tiếng.

Tiểu sa di, cũng cười.

+++++

Xuyên qua Đại Hùng bảo điện, Ngọc Doãn theo lão tăng nhân, đi đến một tòa thiền trong nội viện.

Thiền viện này, nằm ở trong một mảnh rừng tùng, đặc biệt thanh tịnh và đẹp đẽ. Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở của rừng tùng, nhấp nháy qua kẽ lá, lốm đốm nhiều vệt sáng, làm thay đổi mạnh mẽ khí chất của thiền.

Lão tăng đi trước dẫn đường, dọc theo đường đi cũng không mở miệng.

Ngọc Doãn thì đi theo phía sau ông ta, lòng tràn đầy nghi hoặc, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Đi được chừng ba bốn trăm thước, liền nhìn thấy một thiền viện.

Từ bên trong thiền viện, truyền đến tiếng mõ từng hồi, nhịp điệu này khi nghe vào hình như có chút quen thuộc.

Ngọc Doãn bỗng dừng dừng bước lại, sau khi nghiêng tai nghe ngóng một lúc lâu, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kích động. Nhưng không đợi hắn mở miệng, đã nghe lão tăng kia lớn tiếng nói:

- Hoa hòa thượng, đừng có mãi giả vờ giả vịt nữa, người xem lão nạp mang ai tới cho người rồi đây? Còn không ra gặp khách.

Những lời này của lão tăng, hoàn toàn không có một chút khí chất của một cao tăng.

Ngọc Doãn nghe xong ngẩn ra, suýt nữa cười ra tiếng.

Hắn bước nhanh vài bước, lại nghe tiếng mõ bên trong thiền viện đột nhiên dừng lại. Theo cánh cửa sân được lão tăng đẩy ra, liền nhìn thấy bên trong thiền viện có một gian phật đường, trên bậc cửa của phật đường là một tảng nhân cao lớn đang đứng thẳng, hướng về phía Ngọc Doãn chấp tay niệm một câu Phật hiệu.

- A Di Đà Phật, Tiểu Át, đã lâu không gặp!

313. Chương 310. Bát Đoạn Cấm. (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

- Trưởng lão Trí Thâm?

Khi Ngọc Doãn nhìn thấy rõ người đàn ông trên bậc cửa kia thì vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ.

Người này quả thật đúng là Hoa hòa thượng Lỗ Trí Thâm lúc trước ở phủ Khai Phong rèn luyện đấu pháp cho hắn. Vào những ngày cuối năm, thời tiết âm u lạnh lẽo, Lỗ Trí Thâm là người cường tráng như thế, dường như cũng chịu không nổi cái lạnh của Giang Nam, mặc một bộ tăng bào bằng bông gòn thật dày màu xám.

- Ta nghe nói triều đình lão Triệu lại cử Ứng Phụng Cục, Đô Giám vô dụng mới nhậm chức kia tên là Ngọc Doãn, là người Khai Phong, là đã nghĩ đến tên khốn nhà người ngay. Vốn là nhờ trưởng lão Trí Hiền chuyển lời một tiếng, không ngờ người đã thật sự chạy tới rồi...

- A?

Lỗ Trí Thâm nhìn thấy Ngọc Doãn, cũng vô cùng vui vẻ.

Ở quê người gặp người quen, đây chính là một trong bốn niềm vui lớn của cuộc sống. Tuy nhiên Lỗ Trí Thâm chợt phát hiện Ngọc Doãn có sự khác thường, vội đi xuống bậc cửa, đỡ lấy Ngọc Doãn.

- Lão hòa thượng, người đến xem một chút?

Lão tăng đứng ở một bên, hai tay khép ở trong tay áo, khẽ mỉm cười nói:

- Xem cái gì? Bất quá là đánh nhau với người ta, bị thương nội phủ mà thôi... Xem ra khôi phục cũng khá rồi, có lẽ trên người của Ngọc Đô Giám tất có thuốc thượng đẳng cho nên nguyên khí đã hồi phục.

Chỉ có điều nội thương như thế này, cũng chỉ có thể từ từ điều dưỡng.

Nếu như phương pháp thích hợp, phỏng chừng trong vòng nửa năm là đã có thể phục hồi lại như cũ, không có gì đáng ngại, tên khốn nhà ngươi cần gì phải lo lắng quá mức?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, quay người lại kinh ngạc nhìn về phía lão tăng.

- Người này chính là trụ trì trưởng lão Trí Hiền của Lục Hòa tự... Tiểu Át đừng thấy ông ta làm ra bộ dáng đứng đắn, nhưng lúc trước cũng là một người vô cùng tàn nhẫn, lại thêm có y thuật cao minh. Tuy nhiên, người đã động thủ với ai? Tại sao lại bị nội thương nặng như vậy?

Lỗ Trí Thâm chỉ giới thiệu qua loa về lão tăng với Ngọc Doãn, cũng không nói đến lai lịch cụ thể của ông ta.

Nói vậy, trên người của vị trưởng lão Trí Hiền này, cũng có một chút chuyện cũ không muốn cho người khác biết... Đối với người như thế, Ngọc Doãn không dám chậm trễ, vội vàng thi lễ với trưởng lão Trí Hiền, sau đó mới cười khổ nói:

- Chuyện này nói tới thì rất dài dòng.

- Một khi đã như vậy, chúng ta vào nhà nói chuyện.

Trí Hiền trưởng lão không đợi Ngọc Doãn nói xong đã cất bước đi vào phật đường.

Ngọc Doãn bảo gia nhân đem cái túi đàn để xuống, rồi cùng với Lỗ Trí Thâm đi vào.

Phật đường bài trí rất đơn sơ, ở ngay chính giữa thờ cúng một pho tượng Phật Như Lai Bảo Quang, trước tượng Phật thì sắp đặt ba cái bồ đoàn.

Ba người ngồi xuống bồ đoàn, Ngọc Doãn không khỏi tò mò hỏi:

- Trưởng lão Trí Thâm vì sao lại ở Hàng Châu?

Lỗ Trí Thâm cười ha hả:

- Đâu có gì là lạ, ta cùng với lão hòa thượng coi như có giao tình nhiều năm, cho nên đến đây để tìm sự thanh tịnh.

- Thì ra là thế.

- Tiểu Át, thật ra vì sao người lại bị thương nặng đến như vậy?

Bản lãnh của người coi như là đã tiến bộ dần, có thể gây tổn thương cho người hèn là không nhiều lắm. Là thần thánh phương nào mà có thủ đoạn như thế?

Ngọc Doãn nghe xong, liền thở dài.

Hắn liền đem chuyện đã xảy ra ở phủ Khai Phong sau khi Lỗ Trí Thâm rời khỏi Đông Kinh, nhất nhất kể lại một lần.

Đương nhiên, cũng bao gồm chuyện Lý Quan Ngư, và chuyện giữa hắn với tứ Thái Tử Kim quốc là Hoàn Nhan Tông Bật, còn có chuyện giao phong với Quá Thế San Man Thiện Ứng của nước Kim.

- Ta là vì bị San Man Thiện Ứng đả thương, nếu giữa đường không gặp được quý nhân cứu giúp, mang ta theo rồi lại mời An thúc phụ bốc thuốc trị thương cho ta sợ là đã thành người chết rồi. Không ngờ Thiện Ứng kia lại lợi hại như thế, bản thân giao thủ với sư thúc bị trọng thương, lại còn có thể có bản lãnh như vậy. Hơn nữa người này còn có một thủ đoạn kỳ lạ, khi cùng người giao thủ sẽ phát ra tiếng vang kỳ dị, quấy nhiễu hồn phách của người. Ta từng hai lần thấy hắn động thủ, hơn nữa là lần đầu tiên khi hắn động thủ phát ra tiếng vang, gần như làm cho người ta mất đi sức phản kháng.

Lỗ Trí Thâm nghe vậy lập tức lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Mà trưởng lão Trí Hiền ở bên cạnh thì như thoáng chút suy nghĩ, tròn mắt xoay chuyển.

- Tiểu Ất, theo lời người nói, người Lỗ kia rất lợi hại?

Người ông ta nói không phải là Thiện Ứng, mà đặc biệt là sức chiến đấu của người Nữ Trực.

Lỗ Trí Thâm dù sao cũng là xuất thân từ quan quân, đối với phương diện quân sự có trực giác nhạy bén. Khi Ngọc Doãn nói đến sự lợi hại của người Nữ Trực, y cũng đã có chút trầm mặc.

- Người Liêu đã như vậy, còn người Lỗ thì như thế nào?

Ngọc Doãn suy nghĩ một lát, hạ giọng nói:

- Người Liêu hiện nay, chiến lược đều không có, khó mà so sánh bằng.

Nếu như nhất định phải so sánh, thiết nghĩ chiến lược của người Liêu sẽ không kém hơn Đại Tổng của ta lúc mới lập quốc, vả lại càng thêm hung tàn dã man.

- Thật sự như vậy à!

Lỗ Trí Thâm lâm vào trầm tư.

Đúng lúc này, trưởng lão Trí Hiền đột nhiên nói:

- Tiểu Ất, người có mang theo thuốc chữa thương kia không?

- À?

- Chính là thuốc người mới nói vừa rồi, An thần y đã chế biến cho người.

- À, thật ra có mang theo hai viên... Đi vội vàng cho nên cũng không mang theo nhiều lắm. Nếu trưởng lão có hứng thú, khoảng chừng hai ba tháng nữa, An thần y sẽ đến đây. Đến lúc đó trưởng lão có thể cùng ông ta gặp gỡ, nói không chừng cũng có chỗ ích lợi.

Người này yêu thích âm luật, nhưng tựa hồ đối với y thuật cũng có hứng thú.

Ngọc Doãn vừa nói vừa lấy Nội tráng đan mang theo bên mình đưa cho trưởng lão Trí Hiền. Trưởng lão Trí Hiền lại vươn tay bắt mạch cho Ngọc Doãn, sau đó cầm lấy Nội Tráng Đan ở trong tay nhìn ngắm, trên mặt hiện ra một chút vui mừng.

- Không nghĩ tới trên đời này còn có đan dược cao minh như thế.

Có viên thuốc này, có lẽ... Ngọc Đô Giám, sở dĩ bần tăng đối với y thuật sinh ra hứng thú là vì mấy năm trước một vị bạn tốt của ta bị trọng thương, bất đắc dĩ mới phải gắng sức. Đan dược này trong tay người ta rất có hứng thú, có nhiều không đưa ta một ít?

Ngọc Doãn không cần suy nghĩ vội vàng gật đầu ưng thuận.

- Lần này ta ra ngoài chỉ mang theo có 150 viên đan dược, trừ bỏ số cần thiết hằng ngày cho ta, có thể cho trưởng lão năm mươi viên.

- Đủ rồi, đủ rồi!

Trưởng lão Trí Hiền liên tục gật đầu, lại nói:

- Không biết Nội Tráng Đan này cần bao nhiêu tiền bạc?

- À?

Ngọc Doãn lại một lần nữa ngây ngẩn cả người.

Lỗ Trí Thâm vẻ mặt không hài lòng nói:

- Lão hòa thượng quá tục rồi, một chút vật ngoài thân, có thể nào so được với linh đan diệu dược như vậy? Nếu người muốn cảm tạ thì hãy xuất ra một chút thành ý. Về phần những thứ ngoài thân như thế, đừng có nhắc lại, ô uế cái lỗ tai của ta.

Những lời này vừa được nói ra, khiến trưởng lão Trí Hiền mặt đỏ tới mang tai.

Ông ta hung tợn trừng mắt liếc nhìn Lỗ Trí Thâm một cái, sau một hồi do dự, cắn răng một cái, đứng dậy:

- Biết ngay là tên khốn nhà người thích xen vào chuyện của người khác.

Thôi được, Ngọc Đô Giám hào sảng như thế, lại cùng người có tình đồng hương, hơn nữa còn là hậu nhân của lão Chu, bần tăng sẽ không giấu riêng nữa.

Nói xong, ông ta bước nhanh về phía phật đường.

-Trưởng lão Trí Thâm, nghĩa là thế nào?

- Người không hiểu đâu... Người cho là lão hòa thượng này là người rất tốt hay sao? Trước kia ông ta hò hét ở Giang Nam, mặc dù không nổi danh vang dội như cha vợ của người, nhưng cũng chân chính là một tông sư... Nếu bàn về thân thủ, chưa chắc kém hơn cha vợ của người, ngay cả Trần Hi Chân cũng không phải là đối thủ của ông ta. Vừa rồi ta có nói với người, ông ta trước kia là một người tàn ác, giết người như ngóe. Về sau cũng không biết vì sao lại đi xuất gia. Tuy rằng không đi lại trên giang hồ, nhưng trong tay của ông ta quả thật vẫn có một vài thứ tốt.

Lỗ Trí Thâm không chịu nói ra tính danh tục gia của trưởng lão Trí Hiền, Ngọc Doãn cũng không tiện hỏi tới cùng.

Nhưng trong lòng lại càng thêm tò mò.

Có thể bị Lỗ Trí Thâm nói là "Thứ tốt" kia rốt cuộc sẽ là cái gì?

- Đúng rồi, lúc trước người bảo tên vô dụng Thi Toàn tìm một trạch viện ở trong chùa là để làm gì? Chẳng lẽ là để dưỡng thương?

Ngọc Doãn do dự một chút, cuối cùng quyết định nói rõ mọi việc, bèn hạ giọng nói:

- Không phải là để dưỡng thương, mà là để giấu người.

Hắn đem chuyện của Võ Tông, từ đầu đến cuối nói qua một lần.

Sau khi Lỗ Trí Thâm nghe xong, vỗ đùi:

- Một hảo hán tốt như vậy, sao có thể bị lũ vô lại ấy làm hại được! Việc này Tiểu Ất người làm tốt lắm, là chuyện đại trượng phu nên làm. Một khi đã như vậy, vậy hãy đưa đến chỗ của ta đi. Dù sao ở đây cũng thanh tĩnh, không có ai đến quấy rầy. Vừa lúc để cho Võ Đề Hạo tĩnh dưỡng... Đúng rồi, người cũng cứ đến đây, nơi này dù sao cũng tốt hơn so với ở trong thành.

Ngọc Doãn giật mình, có chút tán thành.

Nhưng ngay lúc này, trưởng lão Trí Hiền đi tới, nghe thấy những lời của Lỗ Trí Thâm, không kìm nổi cười mắng:

- Hoa hòa thượng nhà người thật là bá đạo, đây chính là nơi bần tăng lễ Phật. Lúc trước bị người chiếm lấy đi còn chưa tính, hiện nay lại bị người coi như là thiền viện của mình.

- Trưởng lão!

Ngọc Doãn vội đứng dậy.

Trong tay trưởng lão Trí Hiền đang cầm một cái hộp, đi đến trước mặt Ngọc Doãn, đặt xuống trong tay hắn.

- Bần tăng được linh đan diệu dược của người, không thể không đáp trả.

Trong cái hộp này, là công pháp Bát Đoạn Cẩm bí truyền của phật môn ta, mặc dù công phu không có bá đạo so với lão Chu truyền xuống. Nhưng đối với cơ thể của người như thế này cũng rất có ích lợi. Chỉ có điều người không thể đem Bát Đoạn Cẩm này đi ra ngoài, chỉ bằng cứ như lời của Hoa hòa thượng, cứ ở lại nơi đây... Bần tăng mới vừa nghe người nói, San Man Thiện Ứng kia luyện được chắc là một môn mật pháp do Thổ Phiền truyền lại. Đúng lúc, sư môn bần tăng cũng có một bộ công pháp như vậy, vậy sẽ truyền cho người tu luyện luôn, tránh cho người sau này có gặp được Thiện Ứng kia không phải bị thua thiệt.

Không đợi Ngọc Doãn mở miệng, Lỗ Trí Thâm ở bên cạnh lại kêu lên một tiếng kinh hãi:

- Lão hòa thượng định đem công phu Sư Tử Hống truyền cho Tiểu Ất ư?

- Hoa hòa thượng, ta và người đều đã già!

Trưởng lão Trí Hiền thở dài:

- Công phu này ở đây cũng không có ích lợi bao nhiêu, chỉ bằng truyền cho Tiểu Ất, nói không chừng sau này có thể phát dương quang đại.

Lỗ Trí Thâm sau khi nghe xong, lập tức trầm mặc!

Sư Tử Hống ư?

Đây không phải là một trong bảy mươi hai tuyệt nghệ của Thiếu Lâm tự trong truyền thuyết ư, tại sao lúc này lại ở trong tay của trưởng lão Trí Hiền.

314. Chương 311. Bát Đoạn Cấm. (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Tuy nhiên, Ngọc Doãn cũng biết, cách nói của cái gọi là bảy mươi hai tuyệt nghệ của Thiếu Lâm tự này, trên thực tế là mới xuất hiện ở thời kì cuối nhà Thanh, do lúc ấy võ tăng Thiếu Lâm là Diệu Hưng biên soạn sửa sang lại, cùng với bảy mươi hai tuyệt nghệ mà mọi người nghe nhiều đến nỗi quá quen thuộc là hai vấn đề khác nhau.

Cái gọi là Sư Tử Hống, xuất phát từ “Duy ma kinh? Phật quốc phẩm” trong “Diễn pháp vô úy”, còn Sư Tử Hống, còn có nghĩa là như sấm chấn động, cũng đại biểu cho “Như Lai chính thanh” có khả năng hàng phục tất cả ma quỷ. Bộ công pháp này, cũng là bí pháp tu hành của Phật môn không truyền ra ngoài. Lúc Chu Đồng lưu lại “Bát Thiểm Thập Nhị Phiên” ở bên trong, cũng từng đề cập tới sự lợi hại của môn công phu này.

Trưởng lão Trí Hiền nghiêm nhiên có Sư Tử Hống hộ thể?

Điều này cũng có nghĩa, quá khứ của ông ta thực không đơn giản, càng làm cho Ngọc Doãn càng thêm tò mò.

Tuy nhiên, vấn đề Ngọc Doãn quan tâm nhất hiện giờ cũng không phải là Sư tử hống này:

- Trưởng lão, việc mượn chỗ không biết trưởng lão có đồng ý giúp hay không?

Trưởng lão Trí Hiền cười ha hả:

- Ngọc Đô Giám có đại trí tuệ, cứ ở lại cũng không sao.

Hơn nữa, Hoa hòa thượng đã mở miệng, nếu như bản tăng không đồng ý, chỉ sợ đồ vô lại này sẽ lập tức trở mặt, đốt thiền viện này của ta. Vậy cho người mượn đi... Võ Đề Hạo cũng là đại trượng phu đương thời, bản tăng đối với hắn vẫn rất kính nể. Cứ giấu ở chỗ này, bản tăng cũng có chút hiểu biết về y thuật, mặc dù không tinh thông lắm, nhưng ít ra cũng có thể bảo vệ tính mạng hắn, đợi khi thần y đến Hàng Châu.

Nói một hồi lâu, chỉ đợi có những lời này của trưởng lão Trí Hiền.

Ngọc Doãn có cảm giác như trút được gánh nặng, vội đứng dậy, chấp tay cảm tạ.

- Đa tạ trưởng lão từ bi!

+++++

Cứ thế, Ngọc Doãn liền ở lại Lục Hòa tự.

Trưởng lão Trí Hiền lại đặc biệt vì hắn sửa sang lại một tòa thiền viện, cách Phật xá Tùng Lâm cũng không quá xa, trên Nguyệt Luân Phong, cảnh sắc khác thường.

Sau giờ ngo, trưởng lão Trí Hiền dẫn Ngọc Doãn, dọc theo đường núi gập ghềnh ẩm ướt, đi lên Nguyệt Luân Phong.

Năm ngoái Lục Hòa tháp bị lôi hỏa đốt cháy, đã biến thành một đồng hoang tàn.

Trong đồng hoang tàn ấy vẫn còn lưu lại dấu vết lửa cháy do sét đánh lộ ra mất phần hiu quạnh. Tuy nhiên trong đồng đổ nát thê lương kia, lại hiện ra từng mảng cỏ xanh tươi. Tuy trời vẫn còn rét đậm, lại làm cho người ta cảm nhận được hơi thở của mùa xuân đang phủ vào mặt.

Đứng ở trên Nguyệt Luân Phong, đưa mắt có thể nhìn thấy phong cảnh lồng lộng của Tiên Đường từ xa.

Ngọc Doãn mình đầy mồ hôi, đi theo phía sau trưởng lão Trí Hiền.

Trưởng lão Trí Hiền này ít nhất cũng có sáu bảy mươi tuổi, lại đang bước đi như bay trên đường núi, không lộ ra vẻ mệt mỏi một chút nào.

- Tiểu Ất không khỏe, như thế cũng là bình thường.

Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày hai lần đi bộ lên núi, rồi sau đó chiếu theo Bát Đoạn Cẩm bản tăng truyền lại mà tu luyện... Nguyệt Luân Phong này cảnh trí rất tốt, rất thích hợp để cho người tu hành điều dưỡng thể xác và tinh thần. Hiện tại, ta liền bắt đầu truyền thụ cho người công pháp căn bản của Bát Đoạn Cẩm này.

Bát Đoạn Cẩm này, chia làm hai loại trạm công và toạ công.

Trưởng lão Trí Hiền truyền thụ trạm công, mỗi ngày luyện tập hai lần vào lúc sáng sớm và chạng vạng, đến tối lại tu luyện một lần toạ công nữa.

Ngọc Doãn được trưởng lão Trí Hiền chỉ điểm, đem tám động tác của trạm công đều luyện tập từng cái.

Tuy rằng đơn giản nhưng phối hợp phương pháp hô hấp lại rất đặc biệt. Con đường vận chuyển nội tức cũng vô cùng gian nan. Mỗi một động tác nhất định phải luyện tới nơi tới chốn, đồng thời cũng không được quá sức, sẽ có hại cho thân thể. Trưởng lão Trí Hiền lần lượt biểu diễn lại một lần nữa để sửa chữa sai sót cho Ngọc Doãn. Bất tri bất giác đã tới lúc chạng vạng, mặt trời đã đi hết một vòng, lặn về phía tây.

Đi dưới ánh chiều tà, hai người về lại Lục Hòa tự.

Trần Đông và Trương Trạch Đoan đều đã đến chùa, sau khi gặp Ngọc Doãn, liền bàn bạc về công việc cụ thể giải cứu Vô Tòng.

- Thi Đại Lang theo sự phân phó của ta, ở Diêm Quan tìm một cái thi thể, hình dáng có phần tương tự như Vô Đề Hạt.

Đêm mai Lý Chuyết sẽ ở trong phủ thiết yến, mở tiệc chiêu đãi danh sĩ Hàng Châu, đến lúc đó liền thông báo cho hắn biết Vô Đề Hạt bị bệnh chết ở trong lao. Thi Đại Lang cũng mua được một người khám nghiệm tử thi ở trong nha môn, dù cho có kiểm nghiệm thi thể, cũng không có vấn đề gì.

Sau khi giải cứu Vô Đề Hạt ra, sẽ suốt đêm đưa đến bên này.

Hiện nay có một lo lắng duy nhất, đó là những tên lính gác cửa thành... Chỉ cần có thể đưa ra khỏi cửa thành, coi như là đại công cáo thành.

Ngọc Doãn nghe xong, liền tục gật đầu.

Treo đầu dê bán thịt chó cũng giống như thế này, kế tiếp là phải nhìn thao tác cụ thể.

Vì Võ Đề Hạng, nhất định là mất không ít tâm tư suy nghĩ. Chắc hẳn về phía Thi Toàn đang vô cùng lo lắng.

- Người khám nghiệm tử thi có đáng tin cậy hay không?

- Tiểu Át yên tâm, người khám nghiệm tử thi này cũng đã từng mang ân của Võ Đề Hạng, nhất định sẽ không phản bội.

- Vậy là rất tốt!

Cuối cùng Ngọc Doãn cũng yên lòng, dặn dò Trần Đông:

- Ta ở lại nơi này, trong nhà kính xin Thiếu Dương quan tâm nhiều hơn... Có chuyện gì hãy để cho Đại huynh đến báo tin, trong một thời gian ngắn, ta sẽ không trở về trong thành. Đúng rồi, Đại huynh báo lại cho Thi Đại Lang, sau khi chuyện kết thúc, tạm thời không cần liên lạc, tốt nhất hẳn cũng đừng tới chùa thăm. Chờ thêm một thời gian ngắn, gió êm sóng lặng rồi, chúng ta liên hệ tiếp cũng không muộn... Còn nữa, bảo hẳn nghĩ cách hỏi thăm một chút, xung quanh thành Hàng Châu này, có sơn tặc trộm cướp nào. Nếu như có thể liên hệ được, nhờ hẳn nghĩ cách giới thiệu giúp ta.

Trương Trạch Đoan và Trần Đông nghe xong, lĩnh mệnh mà đi.

Lỗ Trí Thâm tò mò hỏi:

- Tiểu Át hỏi thăm sơn tặc trộm cướp làm chi? Chắc không phải là muốn tiêu diệt đạo tặc chứ?

- Tiêu diệt đạo tặc sao!

Ngọc Doãn nghe vậy, lập tức cười mỉa:

- Không nói đến công việc tiêu diệt đạo tặc không phải là nhiệm vụ của ta, nếu là nhiệm vụ của ta, ta cũng bất lực.

- Vậy việc kia là sao?

- Ta thẹn vì là Đô Giám Ứng Phụng Cục, nhưng Lý Chuyết lại giữ mãi binh phù, trì hoãn không chịu giao cho ta.

Đầu mùa xuân, cần phải nhậm chức Đô Giám Hàng Châu, nếu như đến lúc đó ta vẫn không thể có được binh phù, chắc chắn càng thêm bị động.

Trước lúc ta nhậm chức Đô Giám Hàng Châu, phải làm tốt chiến sự ở Ứng Phụng Cục... Cho nên, binh phù trong tay Lý Chuyết rất trọng yếu, ta muốn lợi dụng bọn sơn tặc trộm cướp, buộc Lý Chuyết giao ra binh phù, ta cũng thuận lợi bắt tay vào việc mời chào binh mã. Bằng không mà nói, trong tay ta không có người nào, thì như thế nào có thể đứng vững ở trong thành Hàng Châu này.

Sau khi Lỗ Trí Thâm nghe xong, cũng tỏ vẻ tán thành.

Đại trưởng phu không thể một ngày không có quyền, binh mã chính là quyền lực của Đô Giám Ứng Phụng Cục Ngọc Doãn này!

Trưởng lão Trí Hiền lộ ra vẻ như đang nghĩ tới cái gì, sau khi nghe Ngọc Doãn nói xong, trầm ngâm chốc lát nói:

- Tiểu Át, sau khi ngươi có được binh phù sẽ chiêu dụ binh mã như thế nào? Phải biết rằng, trong tay ngươi hiện tại cũng không có người nào có thể sử dụng, nếu đưa tới binh mã, vậy ai sẽ thống lĩnh?

Ngọc Doãn thở dài,

- Ta vốn định sau khi cứu Võ Đề Hạng ra, mời chào hẳn đến bên người, làm cho hẳn thay hình đổi dạng, thay ta huấn luyện binh mã. Không dám giấu trưởng lão, ta cũng không hiểu nhiều lắm về chiến sự, trước kia khi còn ở Khai Phong, bên người cũng có mấy người huynh đệ tình thông chuyện này, nhưng đều không thể theo ta đến đây... Chỉ có điều Võ Đề Hạng bị tổn thương như thế, chỉ e phải mất từ nửa năm đến một năm mới có thể đứng dậy.

Thật lòng mà nói, ta cũng vì những chuyện này mà lo lắng, nhưng lại nghĩ không ra một kế sách nào...

Trí Hiền trưởng lão mỉm cười!

- Tiểu Át, ta có thể giới thiệu cho ngươi một người, tuy nhiên phải xem ngươi có dám dùng hay không.

- Sao?

Ngọc Doãn không khỏi tò mò nhìn về phía trưởng lão Trí Hiền, càng nhìn lại càng cảm thấy, trên người lão hòa thượng này, cất giấu rất nhiều bí mật.

Trưởng lão Trí Hiền do dự một chút, hạ giọng nói:

- Bần tăng có một đứa cháu họ, vốn là phú hộ của Diêm Quan, trong nhà có rất nhiều điền sản. Thế nhưng trước đây ít năm bọn quan Ứng Phụng Cục ở Tô Hàng gom góp hoa thạch cương, đứa cháu họ của ta tuổi trẻ ngông cuồng, liền đắc tội với Chu Miễn, suýt nữa cửa nát nhà tan. Về sau hắn trong cơn tức giận, giải tán hết gia sản, dẫn theo vài trăm người trốn vào trong núi Mạc Can, đối địch với bọn người của Chu Miễn... Sau khi Phương Tịch khởi sự, hắn liền đến dưới trướng của Phương Tịch, cũng coi như là một viên mãnh tướng.

Sau khi Phương Tịch bị giết, đứa cháu kia của ta lại dẫn mấy trăm tàn binh bại tướng trốn vào núi Mạc Can, đến nay vẫn làm sơn tặc như trước.

Một mãnh tướng lại là thủ hạ của Phương Tịch?

Ngọc Doãn không khỏi há hốc miệng, nhìn trưởng lão Trí Hiền, thầm nghĩ: sớm biết lão hòa thượng này không đơn giản, không nghĩ tới...

- Ý của trưởng lão là..

- Bần tăng cảm thấy, nếu hắn cứ trốn ở trong núi, thực là lãng phí một thân bản lĩnh của hắn.

Ta thấy Tiểu Át, chí không ở đông nam. Nếu như Tiểu Át ngươi có đảm lược, bần tăng có thể giới thiệu hắn với ngươi, sau này dẫn hắn đi biên cương lập công lao sự nghiệp, giành được công danh, nói không chừng cũng có thể xây dựng lại gia viên, rạng rỡ tổ tông... Đứa cháu này của ta, tài bắn hơn người, hơn nữa rất am hiểu việc huấn luyện trường binh. Lúc trước cung binh ở trong tay của Phương Tịch, đều do một tay hắn huấn luyện ra.

Ngọc Doãn trầm mặc!

Trưởng lão Trí Hiền giới thiệu người này, quả thật là một nhân tài mà hắn đang rất cần.

Nhưng vấn đề là, người này không chỉ là một sơn tặc, hơn nữa lại còn là đại tướng thủ hạ của Phương Tịch, đây chính là một phản tặc.

Ngọc Doãn cũng không ngại dùng hắn, nhưng lo lắng sau này nếu chẳng may bị bại lộ, sẽ dẫn tới phiền phức không cần thiết.

Tuy nhiên, chỉ có thể cầu phú quý từ trong gian khó.

Lấy thân phận của Ngọc Doãn hiện giờ, dường như cũng chỉ có thể chọn lựa nhân tài từ những sơn tặc trộm cướp, phản tặc dư nghiệt này. Những người có gia thế tốt đẹp, xuất thân trong sạch chưa chắc sẽ đồng ý đi theo hắn. Dù sao, thanh danh của Ứng Phụng Cục cũng không tốt lắm.

- Xin hỏi cao tính đại danh của người cháu trưởng lão là gì?

Trưởng lão Trí Hiền có vẻ rất do dự, nhìn nhìn Ngọc Doãn, lại nhìn Lỗ Trí Thâm một chút, cắn răng một cái hạ giọng nói:

- Tộc cháu của bần tăng, ở Giang Nam có một biệt hiệu, người ta gọi là Tiểu Dương Do Cơ... Hắn tên là Bàng Vạn Xuân! Không biết Tiểu Át, có dám thu nhận và giúp đỡ hay không?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

315. Chương 312. Bó Cục (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Thì ra là Bàng Vạn Xuân, Tiểu Dường Do Cơ!

Ngọc Doãn liên tiếp cắn răng, trong lòng âm thầm cười khổ.

Hắn đã từng biết tên những người trong truyện Thủy Hử, trên đại thể đối với cái tên Bàng Vạn Xuân này không hề xa lạ. Người này là một trong Bát đại thiên vương dưới trướng của Phương Tịch, kỹ thuật bắn siêu quần, trong truyện Thủy Hử từng bắn chết Sử Tiến, Thạch Tú, Trần Đạt và bảy tên hảo hán Lương Sơn, kỹ thuật bắn có thể nói là độc nhất vô nhị.

Tuy nhiên, Ngọc Doãn vẫn cho là Bàng Vạn Xuân là một nhân vật hư cấu.

Nhưng hiện tại khi nghe cái tên này từ miệng của trưởng lão Trí Hiền, Ngọc Doãn cũng cảm thấy quá mức ngạc nhiên.

Hắn đã từng trải qua rất nhiều sự việc, gặp qua quá nhiều người... An Đạo Toàn, Lăng Chấn bực này vốn tưởng rằng là nhân vật hư cấu đều xuất hiện, chớ đừng nói chỉ còn có Võ Tông Võ Đề Hạo. Tuy nói những điều đã trải qua và những nhân vật trong truyện Thủy Hử vô cùng giống nhau, nhưng là đại biểu một ý quan trọng khác. Nói cách khác, có một số người, có một số việc, rất có thể bị chiều dài của lịch sử ẩn giấu.

Dựa theo truyện Thủy Hử mà nói, Bàng Vạn Xuân bị thần cơ quân sư Chu Võ sắp đặt bắt được, rồi sau đó bị giết.

Nhưng tình hình bây giờ là, Bàng Vạn Xuân quả thật có tham gia cuộc khởi nghĩa của Phương Tịch, hơn nữa là một nhân vật trọng yếu trong đó. Khác với Thủy Hử ở chỗ là Bàng Vạn Xuân không chết mà là mang theo một số tàn binh bại tướng, chạy tới núi Mạc Can làm sơn đại vương.

Một nhân vật như vậy, Ngọc Doãn đương nhiên hy vọng chiêu dụ được.

Vấn đề duy nhất đó là, trước kia Bàng Vạn Xuân nhất định là đã từng lộ diện, nếu chẳng may bị người nhìn thấy, chắc chắn sẽ rước lấy họa sát thân.

Dù sao, nếu là đại tướng dưới tay Phương Tịch, nói vậy số người đã từng gặp y cũng sẽ không ít...

Trưởng lão Trí Hiền có chút hi vọng nhìn Ngọc Doãn, tuy nói ông ta đã xa lánh hồng trần nhưng vẫn còn là một phàm nhân. Đối với cảnh ngộ của đứa cháu, trong lòng của trưởng lão Trí Hiền đối với triều đình cũng âm thầm bất bình. Bởi vì lúc trước Chu Miễn kiêu ngạo hách dịch, y cũng không thể làm khác được. Mà nay Chu Miễn đi rồi, trưởng lão Trí Hiền đương nhiên cũng hy vọng Bàng Vạn Xuân có thể cải tà quy chính, trở về chính đạo.

Lại nói tiếp, Bàng gia ở Diêm Quan cũng coi như có chút thể diện, cũng bởi vì việc của Bàng Vạn Xuân nên bị chèn ép, ngày càng suy sụp.

Ngọc Doãn trầm ngâm hồi lâu, rồi cắn răng một cái, nói:

- Trưởng lão, nếu như Bàng Vạn Xuân đồng ý, ta cũng không để tâm tới quá khứ của hắn.

Chỉ có điều, ta lo lắng hẩn tâm cao khí ngạo, chưa chắc có thể xem trọng ta. Hơn nữa việc làm lúc trước của hẩn quá mức đại nghịch bất đạo, nếu như quy thuận, cũng không thể xuất đầu lộ diện. Cần phải tìm kiếm cơ hội thích hợp, hẩn có thể chịu được không?

Lần này, lại đến lượt trưởng lão Trí Hiền trầm mặc.

- Tiểu Ất, ngươi đã có lòng tiếp nhận, bản tăng sẽ nghĩ cách giải quyết êm đẹp.

Hay là như vậy, dù sao ngươi cũng phải ở chỗ này một thời gian, bản tăng lập tức phái người tìm hẩn lại đây, cùng gặp mặt với Tiểu Ất ngươi một lần, nói một chút... Kỳ thật Vạn Xuân cũng có chỗ khó, hẩn có tâm đền đáp triều đình, lại bất hạnh tìm không thấy lối đi.

Nói cách khác, trong nội tâm Bằng Vạn Xuân là muốn dốc sức vì triều đình!

Có một cái ý nghĩ như vậy cũng đủ rồi...

Ngọc Doãn lập tức gật đầu:

- Nếu như vậy sẽ gặp mặt nói chuyện với hẩn một chút.

+++++

Một đêm, vô sự.

Hôm sau đó là giao thời cuối năm, lại đột nhiên xuất hiện mưa nhỏ tí tách khiến thời tiết trở nên lạnh đột ngột.

Không khí vui tươi tiền năm cũ đón mừng năm mới của thành Hàng Châu dường như cũng bị trận mưa vào cuối năm Tuyên Hòa thứ sáu làm nhạt đi không ít. Trên đường phố, có vẻ có chút lạnh lẽo, trên đường người đi lại rất thưa thớt. Mưa nhỏ, vẫn liên tục cho tới buổi chiều, mới vừa ngưng xuống, tuy nhiên hơi mù của bầu trời bao phủ thành Hàng Châu vẫn không tản mất, ngược lại càng lâu càng dày, làm người ta cảm thấy có một áp lực khó hiểu.

- E là sẽ có mưa bão đến.

Ánh trăng tròn vạnh, Ngọc Doãn và Lỗ Trí Thâm sóng vai đứng thẳng, nhìn mây đen trên cao, không hẹn mà cùng nhíu mày lại.

Lỗ Trí Thâm thở ra một hơi khí lạnh, trầm giọng nói:

- Một trận mưa lớn vào đầu xuân, cũng không biết là tốt hay là xấu.

- Sợ là phải có một tình hình mới nữa.

Ngọc Doãn nói sợ là khiến Lỗ Trí Thâm lâm vào trầm tư.

- Tiểu Ất, ta chuẩn bị đi Hoàn Châu.

Lỗ Trí Thâm thỉnh thoảng nói một câu, khiến Ngọc Doãn ngẩn ra, chợt quay đầu nhìn lại, trên mặt càng mang theo vẻ nghi hoặc.

Hoàn Châu, đó là huyện Hoàn tỉnh Cam Túc ở hậu thế.

Lỗ Trí Thâm hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Nhớ năm đó ta và người giống nhau, cũng chí lớn kịch liệt, nghĩ đền đáp quốc gia...Về sau, ta từng làm việc dưới tướng công Tiểu Chung của Bảo Tĩnh quân... Ha ha, người chớ cười, năm đó ta cũng làm được Đề Hạt, đáng tiếc về sau lại gây tai họa, lỡ tay đánh chết người, cho nên mới bỏ trốn, làm một hòa thượng vô dụng.

Lúc trước ta có nghe nói, người Lỗ tới Khai Phong, bức bách triều đình cắt nhường ba trấn Thái Nguyên, nên có chút tức giận... Tuy nói ba trấn này cuối cùng cũng không cắt đi, nhưng bộ dáng của người Lỗ quá mức ngông cuồng, làm cho trong lòng rất khó chịu. Hiện nay tướng công Tiểu Chung phục khởi, đảm nhận chức Tiết Độ Sứ Bảo Tĩnh quân. Ta muốn quay về làm việc cho Bảo Tĩnh quân, ta nghĩ tướng công Tiểu Chung cũng không cự tuyệt.

Ngọc Doãn cảm thấy rất ngạc nhiên...

Lẽ nào Lỗ Trí Thâm phải hoàn tục sao?

Tuy rằng biết rõ giữa sự thật và tiểu thuyết khác biệt rất lớn, nhưng trong tiềm thức, Ngọc Doãn vẫn có khuynh hướng tin vào điển cố Lỗ Trí Thâm qua đời ở Lục Hòa tháp này. Trong tự nhiên giống như đã có sự an bài, trong tiểu thuyết Lỗ Trí Thâm qua đời ở Lục Hòa tháp, trong hiện thực Lỗ Trí Thâm cũng đã xuất hiện ở Lục Hòa tự. Cứ tưởng rằng cứ như vậy, ai lại ngờ được, Hoa hòa thượng lại có tâm hoàn tục!

- Về lại Bảo Tĩnh quân?

- Đúng vậy a!

Lỗ Trí Thâm hạ giọng nói:

- Lúc trước ta mang ân của tướng công Tiểu Chung, vốn tưởng rằng không có cơ hội báo đáp.

Mà nay xem thế cục này, sợ là sớm muộn gì cũng có một trận chiến với người Lỗ... Nếu như tướng công Tiểu Chung chưa phục khởi, ta thật cũng không có quá nhiều tâm tư nhưng nếu tướng công Tiểu Chung đã nắm giữ Bảo Tĩnh quân, vậy ta cũng muốn trở về gầy dựng sự nghiệp một phen. Lúc chưa gặp người, ta vẫn còn do dự. Nhưng sau khi đàm luận một hồi lâu với Tiểu Ất người đêm qua, ý tưởng này liền kiên định hơn. Chờ thêm một hai tháng nữa, ta phải đi Hoàn Châu tìm tướng công Tiểu Chung, không phải vì cầu công danh lợi lộc phù du kia, chỉ cần có thể báo đáp ân nghĩa của tướng công Tiểu Chung.

Ngọc Doãn trầm mặc!

Đây có lẽ là thành tích lớn nhất mà từ lúc hấn tái sinh tới nay ở thời đại này.

Cho tới nay, chuyện người Nữ Chân dòm ngó Trung Nguyên không còn là bí mật, nhưng chỉ lan truyền ở một bộ phận trong triều đình, trên đường phố biết được cũng không nhiều lắm. Dân chúng không biết rõ lắm người Nữ Chân là có bộ dáng gì, đại đa số đều nghĩ người Nữ Chân không đáng sợ. Người Liêu đã bị tiêu diệt, kế tiếp đó là thu phục mười sáu châu Yên Vân, dương danh Đại Tổng ta...

Đây cũng là một hiệu quả mà triều đình tạo nên ở trong dân chúng từ trước đến nay.

Bọn họ hy vọng dùng phương thức này để mê hoặc dân chúng, lại không nghĩ bị một phần Tuần san Thời đại Đại Tổng của Ngọc Doãn kia quây đến tan tành. Tuần san Thời đại Đại Tổng tuy chỉ bán ở tại Khai Phong, nhưng sức ảnh hưởng của nó từ khi Chu Huyền chính thức tiếp nhận, đang dần dần thông qua con đường Chu gia, không ngừng mở rộng lực ảnh hưởng này. Cũng chính là Tuần san Thời đại Đại Tổng, tái bản một lần rồi lại ba lần trình bày dã tâm của người Nữ Chân, vì thế ở trên đường phố, đám dân chúng cũng cảnh giác đối với người Nữ Chân.

Giống như Lỗ Trí Thâm là người có con mắt nhìn đời, từng trải nhiều đến bậc này, càng có thể từ những tin tức kia mà đi đến một cái kết luận: giữa Tống và Kim, tất có một trận chiến!

Trong lịch sử sự thật cuối cùng Lỗ Trí Thâm có kết cục như thế nào?

Ngọc Doãn cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng hấn biết, hấn đã cải biến vận mệnh của Lỗ Trí Thâm. Ít nhất Lỗ Trí Thâm đã quyết ý hoàn tục, một lần nữa đầu nhập hiệu lực trong quân.

Kết quả sẽ như thế nào?

Ngọc Doãn vẫn không biết.

Chỉ là hấn tin tưởng, cái gọi là cải cách lớn phải bắt đầu từ từng cái cải cách nhỏ mà tiến hành, dần dần tạo nên cơn bão.

Hãy cứ chờ đợi đi...

Ngọc Doãn trong lòng thầm nghĩ vậy.

Nhưng chợt hần nhớ tới một việc, nếu như nói Lỗ Trí Thâm đi Hoàn Châu, gia nhập hiệu lực trong Bảo Tĩnh quân, chẳng phải đúng lúc mở ra con đường Tây Châu cho hần sao? Hiện nay Dư Lê Yến đã trụ vững ở Tây Châu, nếu có thể hỗ trợ lẫn nhau, nói không chừng đại sự có thể thành.

- Trưởng lão Trí Thâm...

- Thôi được rồi, đừng có gọi ta là trưởng lão nữa!

Lỗ Trí Thâm khoát tay ngăn lại, cười nói:

- Ta bị gọi trưởng lão mười năm đã thấy chán ghét lắm rồi.

Cứ gọi tên thật của ta là 'Lỗ Đạt' đi.

- Ca ca nếu bảo thế, nếu Tiểu Át không nghe thì bất kính.

Ngọc Doãn cũng không khách sáo, lập tức thay đổi cách xưng hô :

- Nếu ca ca đã quyết định phục vụ cho Bảo Tĩnh quân, Tiểu Át có một yêu cầu quá đáng... Khi ca ca đi Hoàn Châu, có thể nhân tiện về Khai Phong một chuyến có được không? Đến gian hàng ở nhà ta tìm một người tên là Hoàng Văn Thanh, lại bảo Hoàng Tiểu Thất cùng đi theo hần có được không?

Lỗ Trí Thâm sững sốt,

- Việc này là sao?

Ngọc Doãn nuốt nước bọt, sau khi suy nghĩ một lát mới hạ giọng nói:

- Ca ca có nghĩ, nếu như Tống Kim khai chiến, kết quả sẽ như thế nào?

- Đó là người Lỗ, không chịu nổi một đòn.

Lỗ Trí Thâm cười ha ha, vỗ bả vai Ngọc Doãn nói:

- Hay là Tiểu Át cảm thấy, người Lỗ kia có thể chống đỡ được quân tiên phong của Đại Tống ta?

Quả nhiên, quả nhiên là như vậy!

Bọn người Lý Cương tuy rằng cảm giác được Tống Kim sẽ có một trận chiến nhưng lại rất xem thường người Nữ Chân.

Dân chúng cũng như thế, chắc hẳn cũng có đại đa số người có suy nghĩ giống như Lỗ Trí Thâm vậy...

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn thở dài, hạ giọng nói:

- Ca ca nghĩ quá đơn giản rồi! Nhớ ngày đó, Tống ta cùng với Kim liên kết đánh Liêu, mặc dù người Liêu hiện nay không bằng được như xưa, tuy nhiên lại liên tiếp đánh bại binh mã của Đại Tống ta; trái lại người Lỗ lại có thể đánh tan rã quân binh của người Liêu, cuối cùng khiến cho nước Liêu diệt vong. Việc này cũng không phải là do một hai người có thể thay đổi được cục diện, ngay cả tướng công Tiểu Chủng có thể giành được một ít thắng lợi, nhưng chung quy cũng không ngăn được xu thế chung... Cuộc chiến Tống Kim, đánh nhau không chỉ có nhân lực và vật lực đâu!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

316. Chương 313. Bồ Cục (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Lỗ Trí Thâm có chút mơ hồ, cảm giác đầu óc choáng váng.

Tuy nói ông ta đã từng làm Đề Hạt, nhưng chỉ là một mảnh tướng xông pha chiến đấu chứ không phải là Thống soái bày mưu nghĩ kế.

Tuy nhiên, Lỗ Trí Thâm vẫn hiểu được một ít vấn đề: Tống Kim một khi khai chiến, tình hình kia chỉ sợ cũng không tốt đẹp như ông ta tưởng.

- Tiểu Át quả nhiên có hiểu biết, mặc dù ta nghe không hiểu lắm, nhưng cũng thấy có lý.

Lỗ Trí Thâm cũng không phải là loại người ưa sĩ diện, nghe Ngọc Doãn nói có lý, lập tức hạ thấp tư thái, lộ ra vẻ mặt thỉnh giáo. Cho tới tận lúc này, Ngọc Doãn cũng không giấu diếm điều gì, dù sao việc kế tiếp hẳn cần phải làm là cần phối hợp với Lỗ Trí Thâm. Người giống Lỗ Trí Thâm như thế, nhất định phải đối xử thành thật thẳng thắn. Nếu như dối gạt dù chỉ một lần, một khi bị ông ta biết, coi như là đã cắt đứt phần nghĩa tình này. Mặc kệ như thế nào, Lỗ Trí Thâm có ân truyền nghề cho Ngọc Doãn, đương nhiên Ngọc Doãn không muốn mất đi người bạn này.

Trầm ngâm một lát, Ngọc Doãn hạ giọng nói:

- Nước Liêu đã không còn, nhưng người Liêu vẫn còn.

Người Lỗ hung tàn dũng mãnh, chỉ bằng vào sức lực của một mình nước Đại Tống ta, sợ cũng khó có thể giữ được. Nửa năm trước, Tiểu Át đi về phía tây Mạc Bắc, đã từng kết giao với một vài người Liêu. Hiện nay những người Liêu này, đã sống yên ở Tây Châu, hơn nữa đã đạt thành minh ước với Tây Hạ.

Ca ca vừa mới nói đi Hoàn Châu, Tiểu Át liền đột nhiên nhớ tới việc này.

Có thể nhờ ca ca đóng giữ biên cương, mở một con đường thuận tiện ở Tây Châu cho ta được không? Người Liêu ở Tây Châu đối với người Lỗ hận thấu xương, nhưng vì vật dụng thiếu thốn. Mà Đại Tống ta vật dụng lại dư thừa, có thể bù đắp cho nhau... Người Liêu ở Tây Châu lớn mạnh, đang kiểm chế binh mã người Lỗ ở mạc Bắc. Do đó, mặc dù Tống Kim có khai chiến, ở một mức độ nào đó, cũng có thể giảm bớt áp lực cho biên cương.

Lỗ Trí Thâm nghe xong, mày nhăn lại.

Rõ ràng Ngọc Doãn muốn buôn lậu vật dụng cho giặc mà... Nếu như đổi lại là người khác, nói không chừng Lỗ Trí Thâm đã vỗ cho hắn một chương rồi giết chết rồi.

Nhưng với Ngọc Doãn thì khác, Lỗ Trí Thâm tiếp xúc với hắn không nhiều lắm, nhưng hiểu biết rất sâu.

Theo nhận xét của Lỗ Trí Thâm, Ngọc Doãn cũng là người đàn ông tốt. Một lời nhiệt huyết, cũng là hết mình hết sức vì đất nước. Hơn nữa hắn hiểu biết nhiều, nhìn xa trông rộng, một vũ phu như y không thể sánh. Nghe qua, dường như cũng có đạo lý, chỉ là sự việc này...

- Tiểu Át, lúc này ta không dám nói nhất định có thể làm được, nhưng sẽ hết sức giúp đỡ.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Lỗ Trí Thâm cắn răng một cái, đã quyết định được chủ ý:

- Lần này ta sẽ tin người, sau này nếu như ta biết người lừa gạt ta, nhất định ta sẽ không để yên cho người.

- Ca ca, chuyện Tiểu Át nhờ, tuyệt đối không có một chút tư tâm.

Lỗ Trí Thâm chấp nhận làm chuyện này khiến cho trong lòng của Ngọc Doãn giống như đã buông xuống một tảng đá.

Lúc này, trời đã tối đen.

Bầu trời dày đặc hơi sương, loáng thoáng có thể nghe được tiếng sấm truyền đến từ phía chân trời.

Đông tố sắp đến!

Ngọc Doãn và Lỗ Trí Thâm thấy tình hình như vậy, liền cùng nhau xuống núi trở về thiền viện.

Một đêm cuối cùng của Tuyên Hòa năm thứ sáu, cứ như thế mà kéo dài. Sau khi Ngọc Doãn xuống núi, bèn trở lại chỗ ở của mình, trước tiên viết một phong thư. Rồi sau đó ở yên bên trong ngôi nhà nhỏ, chiếu theo toạ công của Bát Đoạn Cẩm truyền lão Trí Hiền truyền thụ cho, bắt đầu tu luyện.

Bên trong Lục Hòa tự, hết sức trang nghiêm.

Đại Hùng bảo điện đèn đuốc sáng trưng, các tăng nhân đã ở điệu bộ khóa, chuẩn bị đón mừng năm mới sắp đến.

Thời gian dần dần trôi qua, sau khi Ngọc Doãn tập luyện toạ công của Bát Đoạn Cẩm rồi cảm giác tinh thần rất phấn chấn, liền đứng dậy đi ra thiền phòng.

Ngay lúc hẩn chuẩn bị đến Đại Hùng bảo điện đi thăm tăng nhân của Lục Hòa tự đón giao thừa, đã thấy một tiểu sa di, mang theo vài người từ cửa bên hông chùa đi tới. Những người này thần thái rất vội vàng, vội đi đến gần, Ngọc Doãn liếc nhìn bèn nhận ra người đàn ông theo sát phía sau tiểu sa di chính là Thi Toàn, quan coi ngục đại lao Hàng Châu.

- Ngọc Đô Giám. Võ Đề Hạt cứu ra rồi!

Thi Toàn hạ giọng, bước nhanh đi lên trước, chợt hướng về phía sau vẫy tay một cái, chỉ thấy hai thanh niên khô ngô mang một bộ ván giường bước nhanh tới trước.

Tiểu sa di này, chính là tiểu sa di mà ngày trước khi Ngọc Doãn đến Lục Hòa tự được Ngọc Doãn thưởng tiền.

Y cũng đi đến bên cạnh Ngọc Doãn, dùng âm thanh non nớt nói:

- Ngọc Đô Giám, trưởng lão nói đem người trước an trí ở bên Trưởng lão Trí Thâm, đợi ông ấy làm xong văn khóa thì liền đến đây trông coi. Có chuyện gì, cứ nói với ta, ta sẽ đi liên lạc.

Tiểu sa di này tên là Tiểu Thạch Đầu, pháp danh là Cô Nhi, từ nhỏ được Trí Hiền trưởng lão nuôi dưỡng.

Ngọc Doãn gật đầu, liền kêu Thi Toàn và hai người kia đến, hướng thiền viện Tùng Lâm đi đến.

Vừa đi, một bên hẩn vừa hỏi:

- Thi Đại Lang, mọi việc thuận lợi chứ?

- Bẩm Đô Giám, mọi việc đều thuận lợi.

Tiểu nhân nhân lúc chạng vạng, cứu Võ Đề Hạt từ trong lao ra, đem cái thi thể kia đặt ở trong lao. Sau đó Lý tri châu tiến đến tuần tra, sau khi phát hiện thi thể kia liền sai người khám nghiệm tử thi đến kiểm tra... Ha ha, cũng may người khám nghiệm tử thi đã được ta mua từ trước, hết thấy tiến hành cũng rất thuận lợi. Chỉ có điều khi xuất hiện ở thành, bị Tào Thành tay sai của Lý cầu ngăn lại hạch hỏi một chút, rất may là không có lộ ra sơ hở, coi như là hữu kinh vô hiểm (có kinh hãi mà không có nguy hiểm). Chỉ có điều thương thể của Võ Đề Hạt quá nặng, từ đêm qua bắt đầu hôn mê bất tỉnh...

Tiểu nhân không biết, hẩn có chống đỡ nổi qua đêm nay hay không!

Sau khi Ngọc Doãn nghe xong, liền bảo đến gần, ghé vào lỗ tai y nói nhỏ đôi câu.

Rất nhanh, đoàn người đã tới trước sân của thiền viện Tùng Lâm, Ngọc Doãn hô hai tiếng, Lỗ Trí Thâm liền đi ra phật đường...

- Ca ca mau tới giúp đỡ, Võ Đề Hạt đã giải cứu ra.

Lỗ Trí Thâm nghe vậy, vội xoay người dẫn đường:

- Hãy đến nội đường nghỉ ngơi.

Hai thanh niên cũng không dám chậm trễ, cùng đi theo Lỗ Trí Thâm tới nội đường.

- Đây là hai huynh đệ ở trong tộc của ta, người mập kia tên là Thi Dũng, người gầy kia tên là Thi Ân... Lúc trước Thi Ân, đã từng bái Võ Đề Hạo làm môn hạ tập võ, dù chưa bái sư, cũng như đã có tình thầy trò. Hai người này rất đáng tin cậy, cứ để ở lại đây hầu hạ Võ Đề Hạo. Ta vốn định tìm hai cô nương biết chuyện, nhưng lại lo các nàng nhất gan, để lộ tin tức...

- Chuyện này, có bao nhiêu người tham gia?

- Ngoại trừ tiểu nhân và hai huynh đệ trong tộc này, chỉ có người khám nghiệm tử thi biết.

Ngọc Doãn gật đầu khen ngợi:

- Như thế rất tốt, những chuyện như thế này, người biết càng ít càng tốt, nếu không sẽ sinh trắc trở...

Đúng rồi, người lập tức trở về trong thành, đem cái thi thể kia xử lý ổn thỏa, chớ để bị người nhìn ra sơ hở, rước lấy tai họa thì mới được.

Thi Toàn vội vàng gật đầu ưng thuận, sau khi đã an trí cho Võ Tông xong, liền kêu Thi Dũng lên rồi vội vàng rời đi.

Lúc này mang theo một hộp đến, Ngọc Doãn bảo y đi nấu nước, sau đó liền đi vào bên trong phật đường.

Ngày thường, Lỗ Trí Thâm rất ít sử dụng ngọn đèn dầu. Tuy nhiên tối nay lại đốt ngọn đèn, kiểm tra thương thế cho Võ Tông. Thi Ân đứng ở bên cạnh giường, vẻ mặt căng thẳng. Lúc Ngọc Doãn tiến vào, y liền vội vàng tiến lên thi lễ với Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn liếc mắt đánh giá trên dưới Thi Ân một cái, thấy thanh niên này mi thanh mục tú, nghi biểu bất phàm.

Thi Ân?

Đây không phải là Kim Nhân Điều trong truyện Thủy Hử sao?

- Thương thế Võ Đề Hạo như thế nào?

- Bẩm Đô Giám, ca ca thương thế rất nặng... Lý cầu kia vì lấy lòng Thái Kinh, lại luân phiên sử dụng đại hình với ca ca.

Ta hận không đủ bản lĩnh, nếu không nhất định sẽ đi giết Lý cầu kia, báo thù cho ca ca.

Thi Ân nói xong, liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngọc Doãn vỗ vỗ bả vai y, bước nhanh đến bên giường.

Dưới ánh đèn, chỉ thấy người đàn ông nằm ở trên giường kia, hình dáng gầy yếu, rất thê thảm... Thân thể của hắn cao, ước chừng trên 190 cm, thân thể cao lớn. Chỉ có điều mình đầy thương tích, toàn thân không có nửa chỗ lành lặn. Gương mặt chữ điền, máu me đầy mặt, xương gò má nhô ra, hốc mắt sâu hoắm. Một đôi mắt hờ hững nhắm chặt, sắc mặt vàng như nền không có chút huyết sắc nào.

Ngọc Doãn vừa mới đến gần, liền ngửi thấy một mùi hôi thối.

Mày nhăn lại, giơ tay cởi bỏ quần áo, chỉ thấy có một số vết thương nơi miệng, đã bắt đầu thối rữa.

- Ca ca, tình hình như thế nào?

Lỗ Trí Thâm xoa xoa cái đầu trọc, thở ra một hơi nói:

- Tên quan chó kia thật ác độc, nếu không bởi vì y thể cốt cường kiện, chỉ sợ đã chết từ lâu rồi.

Hiện tại ta cũng chỉ có thể trị liệu đơn giản cho y, đợi khi lão hòa thượng đến đây, sẽ xử lý tiếp.

Đúng rồi, cho ta một viên thuốc bổ khí, trước tiên nghĩ cách kéo lại mạng của y... Người xem bộ dạng của y như vậy, chỉ trị liệu đơn giản cũng đã phiền phức.

Ngọc Doãn nghe xong, cũng thấy khó xử.

Nếu chỉ là một ít vết thương nhỏ, hấn và Lỗ Trí Thâm còn có thể xử lý.

Nhưng thương thế nặng như vậy, đã vượt qua năng lực của hấn... May mắn An Đạo Toàn chế biến một ít thuốc chữa thương cho hấn, trong đó viên thuốc bổ khí này, là dược vật dùng để bổ sung nguyên khí. Võ Tông nguyên khí tổn hao nhiều, nếu không nghĩ cách bảo vệ, không đợi đến lúc xử trí hoàn toàn miệng vết thương của y, chỉ sợ người cũng đã chết rồi. Về mặt này, quả thật đúng là cần trưởng lão Trí Hiền hỗ trợ.

Một hảo hán như thế, lại rơi vào kết cục như vậy!

Ngọc Doãn âm thầm thở dài một tiếng, trong lòng trào lên một loại áp lực khó hiểu...

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

317. Chương 314: Bày Bố Liên Tiếp (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Giờ tỵ, giông tố giáng xuống.

Sấm sét vang dội áp chế tiếng chuông năm mới.

Ngọc Doãn ngồi trên Phật đường Bồ Đoàn, như lão tăng nhập định.

Đây là năm mới đầu tiên hấn trải qua từ lúc hấn tái sinh đến Đại Tống.

Có điều tân niên này không tốt đẹp như trong tưởng tượng của hấn. Lẻ loi một mình, tha hương phiêu bạt, cảm giác có chút tịch liêu. Lỗ Trí Thâm quyết ý tìm nơi nương tựa Hoàn Châu, coi như là tìm được đường thuộc về ông. Mà Ngọc Doãn đến nay luôn thấy tương lai mờ mịt. Biết rõ tương lai mà không thể nào thay đổi được, mùi vị này...

Mở to mắt, Ngọc Doãn khẽ thở dài. Bên tai truyền đến tiếng bước chân, Ngọc Doãn vội ngẩng lên nhìn.

Chỉ thấy Trí Hiền trưởng lão thần sắc mệt mỏi từ trong nhà đi ra, gật đầu với Ngọc Doãn, hạ giọng nói:

- Tiểu Ất, thương thế của Võ Đề Hạt đã xử lý tốt, có điều nguyên khí hấn tổn thương quá nặng, chỉ sợ không thể tỉnh lại ngay được.

Lão nạp tài sơ học thiển, cũng chỉ làm được đến mức này thôi.

Võ Đề Hạt có bình phục không, còn phải mời An thần y đến khám và chữa bệnh, ta chỉ có thể đảm bảo trong vòng nửa năm không phải lo lắng đến tính mạng của hấn.

Thương thế Võ Tông nghiêm trọng, Ngọc Doãn cũng không phải là không hiểu rõ.

Danh y Hàng Châu Trương Phàm cũng từng nói, Võ Tông tối đa cũng phải mất mấy tháng mới có thể tạm ổn. Trí Hiền trưởng lão có thể bảo vệ Võ Tông nửa năm không lo, hiện tại là tận lực rồi. Cho nên, Ngọc Doãn thật sự không nên trách cứ Trí Hiền trưởng lão, vì thế chấp tay:

- Trưởng lão đã nói vậy, chúng ta đành phải nghe theo ý trời. Những điều nên làm đã làm, chỉ mong người tốt sẽ được báo đáp.

- Đúng vậy, người tốt sẽ được báo đáp, A Di Đà Phật!

Trí Hiền trưởng lão niệm Phật hiệu, rồi cáo từ với Ngọc Doãn.

- Trưởng lão, chúc mừng năm mới!

- A, Ngọc Đô Giám, chúc mừng năm mới...

Lúc này Trí Hiền trưởng lão mới nhớ ra đã đến tân niên liền nói câu chúc mừng với Ngọc Doãn, rồi rời khỏi Phật đường.

Đi vào nội đường, chỉ thấy Thi Ân đang rửa sạch tàn tích còn lại.

Võ Tông chịu hình quá nặng, trên người xuất hiện mủ và thối rữa, cũng may Trí Hiền trưởng lão rất có nghiên cứu đối với ngoại thương, nên đã xử lý thỏa đáng thương thế của Võ Tông. Rồi sau đó lau sạch những vết máu đen, thay một bộ quần áo khô mát.

Trong nội đường bày hai chậu than, khiến nhiệt độ tăng lên nhiều.

Thi Ân thu dọn quần áo rách nát trên mặt đất, còn có chút máu đen thị nhão, chuẩn bị đi ra ngoài tiến hành xử lý.

- Nhị Lang, hãy đốt những thứ đó đi, rồi chôn hết.

Đây đều là chứng cứ, Ngọc Doãn chỉ có thể đem Võ Tông ẩn thân ở tại Lục Tự và hủy mọi dấu vết, không để lộ ra sơ hở. Một trận giông tố đến thật sự có thể tẩy rửa hết mọi dấu vết, nhưng chính bởi vì như thế, còn phải cẩn thận hơn mới được. Tuy rằng Thi Ân không hiểu, nhưng lời Ngọc Doãn nói thì y lại vô cùng cung kính nghe theo.

Ngọc Doãn là ân nhân cứu mạng của Võ Tông.

Mới vừa rồi Trí Hiền trưởng lão lúc xử lý vết thương cho Võ Tông còn nói: Nếu không có bồ khí đan của Ngọc Đô Giám, thì lão thật sự không dám động tay.

Thi Ân không biết bồ khí đan kia là gì, nhưng nghĩ chắc là vô cùng quý báu.

Y không phải người giỏi ăn nói, dù rất kính trọng và cảm kích Ngọc Doãn nhưng biết để ở trong lòng và dùng hành động để thể hiện.

- Ca ca, tình huống thế nào rồi?

Ngọc Doãn ngồi xuống bên cạnh Lỗ Đạt, cũng chính là Lỗ Trí Thâm.

Nếu Lỗ Trí Thâm đã quyết ý hoàn tục, thì không nên sử dụng cái tên Lỗ Trí Thâm nữa mà gọi bằng tục danh của ông.

- Tình hình thật không tốt. Ta có chút lo lắng, cho dù là cứu được tính mạng hắn, nhưng cũng rất khó khôi phục được lực cường tráng như trước đây. Hết thầy còn phải xem An thần y đến khám và chữa trị thì mới có thể biết được, tuy nhiên ta cảm giác có chút không tốt.

Nói cách khác, cho dù là cứu được Võ Tông thì cũng trở thành một kẻ phế nhân.

Ngọc Doãn cười cười:

- Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, sao phải tính toán? Hơn nữa, Võ Đề Hạo là hảo hán, cũng đáng để ta quan tâm, dù là không có cách nào khôi phục lại được thì cũng không sao, ta vẫn sẽ tận tâm tận lực.

Ánh mắt Lỗ Đạt sáng lên, mỉm cười.

- Tiểu Ất, ta quả nhiên không nhìn lầm người.

Ông dùng lực vỗ vỗ bả vai Ngọc Doãn, rồi sau đó đứng lên cùng Ngọc Doãn ra khỏi nội đường.

Khi đi ra, Ngọc Doãn lại căn dặn Thi Ân bảo gã ở trong nội đường chiếu cố Võ Tòng. Hấn và Lỗ Đạt thì đi tới phật đường.

- Tiểu Ất, ta quyết định trời vừa sáng sẽ lên đường.

- À?

- Ta nói đi Hoàn Châu, rời khỏi Bảo Tĩnh quân nhaoáng cái hơn mười năm rồi, cũng không biết các lão huynh đệ năm xưa nay như nào rồi. Lúc trước không nghĩ sẽ quay về thì không nhớ, nay đã quyết định trở về, thì nỗi nhớ nhà như dao cắt.

Dù sao ta ở lại đây cũng không có tác dụng, chẳng bằng sớm ngày trở về Hoàn Châu làm việc. Đúng rồi, Tiểu Ất, trước đây ngươi nói muốn mở Tây Châu thương lộ, rốt cuộc thì thao tác như nào? Ta là người thô lỗ, giết người thuận tay nhưng loại việc này thì...Ngươi phải tìm người trợ giúp thay ta, bày mưu tính kế mới được. Dù sao rời khỏi hơn mười năm, có chút lạ đất lạ người.

Giúp đỡ?

Ngọc Doãn day day gò má, rơi vào trầm tư.

Lỗ Đạt hiện nay đã không còn là Lỗ Đề Hạo lỗ mắng ba quyền đánh chết Trần Quan Tây nữa.

Sau khi trải qua vô số sự việc, ông cũng biết cách cư xử. Đích xác, Hoàn Châu kia tuy nói là quay về trốn cũ, Chung Sư Đạo cũng là lão thượng ti của y, nhưng dù sao cũng đã rời khỏi rất lâu, lạ người lạ đất. Mà nay quan trường này tràn ngập những chuyện người lừa ta gạt, giống như tính cách của Lỗ Đạt, làm không tốt sẽ gặp thua thiệt, thậm chí còn có họa sát thân.

Nếu có người tinh tế giúp đỡ, mưu tìm cho ông, không chừng có thể làm cho Lỗ Đạt nhanh chóng đứng vững gót chân ở Bảo Tĩnh Quân.

Nhưng nên tìm ai?

Trong lúc nhất thời Ngọc Doãn cũng chút nhưc đầu!

Phải biết rằng, bản thân Ngọc Doãn cũng thiếu phụ tá, hai người Trần Đông và Trương Trạch Doan là theo mình đến. Mà thời kỳ này, địa vị người luyện võ thấp, đừng nói Lỗ Đạt một Đề Hạo, cho dù là Đô Kiểm Hạo cũng chưa chắc có thể chiêu mộ được phụ tá.

Trừ phi, Lỗ Đạt có xuất thân và địa vị như Chung Sư Đạo.

Trong năm Bắc Tống, nói là thế gia xuống dốc, sĩ phu quật khởi.

Nhưng trên thực tế, quan niệm xuất thân vẫn quan trọng như vậy, bao gồm cả Chung Sư Đạo ở trong đó, nếu không phải ông ta mấy đời danh tướng nối tiếp, chí[j] cũng không thể làm được chức Tiết Độ Sứ. Nói toạc ra, tầm quan trọng của dòng dõi, có đôi khi còn cao hơn công danh. Lỗ Đạt một là không có công danh, hai là không có xuất thân, hơn nữa còn là đạo phỉ, nhưng phàm là người đọc sách có chút bản lĩnh, ai muốn đi làm phụ tá chứ?

- Ca ca, trong lúc nhất thời ta cũng không chọn được người thích hợp.

Không bằng như này, ca ca đi trước, đợi Tiểu Ất cẩn thận suy xét, nếu có người thích hợp sẽ phái hấn đến Hoàn Châu tìm người.

Lỗ Đạt ngẫm nghĩ một chút liền gật đầu đáp ứng.

Từ Hàng Châu đến Hoàn Châu đường xá chỉ có mấy ngàn dặm.

Ngọc Doãn kiểm tra trên người lấy ra hai trăm quan đưa cho Lỗ Đạt.

Lần này hẳn rời Khai Phong, mang theo hơn một ngàn quan, trả tiền thuê phòng một chút, sau đó đưa cho Thi Toàn một ít, để bọn họ mua chút được vật; số tiền còn lại trong người chỉ hơn ba trăm quan. Lần này đưa cho Lỗ Đạt hai trăm quan, gần như là hơn nửa gia sản rồi.

Nếu đổi là người khác, nói không chừng sẽ từ chối một phần.

Nhưng Lỗ Đạt là nhân vật nào chứ?

Đó là nhân vật uống rượu chén rượu, tiền tiêu ngàn vàng, căn bản không thèm để ý việc này. Ngọc Doãn cho ông, ông cũng không chút khách khí nhận lấy. Tuy nhiên từ góc độ kia mà nói, Lỗ Đạt cũng tán thành Ngọc Doãn.

Nếu không như thế, ông lý nào không để ý.

Dù là nhận tiền, cũng phải xem là ai đưa tiền. Người không quen thuộc, dù là cho ngàn vàng, Lỗ Đạt cũng coi thường không thèm nhận.

Cứ như vậy, Ngọc Doãn và Lỗ Đạt ở trong phật đường nói chuyện trắng đêm.

Hừng đông, Lỗ Đạt cũng không nói năng rườm rà, liền cầm túi đồ, cài đao bên hông, dùng một cây thương lớn to bằng bát ăn cơm móc túi đồ, cáo từ Ngọc Doãn. Ông đi rất tự nhiên, phóng khoáng, thậm chí không có bất kỳ lưu luyến, hát bài hát dân ca địa khu Quan Tây, rất nhanh không thấy bóng dáng. Nói vậy, Lỗ Đạt đã nói việc này với Trí Hiền trưởng lão. Trí Hiền trưởng lão cũng không đưa tiễn. Tận đến giờ Thìn tảo khóa hoàn tất, Trí Hiền trưởng lão mới đi đến phật đường, kiểm tra Võ Tông.

Ngọc Doãn một đêm không ngủ, cũng thực mệt mỏi!

Thấy trong chùa chiên hương khói tràn đầy, liền không muốn đến đó, mà quay về chỗ nghỉ của mình.

Vừa nằm xuống đã chìm vào giấc ngủ tận đến khi trời chạng vạng mới tỉnh.

Sau khi đánh Bát Đoạn Cẩm trong đình viện, Ngọc Doãn đang định đến Tùng Lâm Thiền Viện thăm Võ Tông, đã thấy Trần Đông vội vã, từ ngoài cửa đi tới.

- Tiểu Ất, vừa mới nhận được tin tức, lão già Thái Kinh sắp phục khởi làm Tể tướng.

- Hả?

Ngọc Doãn nghe vậy lập tức sững sốt.

Thái Kinh phục khởi làm Tể tướng sao? Lão già này gần 79 tuổi rồi, ở Đông Kinh nghe người ta nói đã mất mớ, không thể viết chữ, càng không thể quỳ lạy, thậm chí còn có chút hồ đồ. Hơn nữa trước đây đã ba lần ba xuống, lần này lại phục khởi, dường như là lần thứ tư muốn nhập chủ trung tâm triều đình... Một người như vậy, còn có thể trông cậy vào lão ta làm ra chuyện tốt gì?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

318. Chương 315: Bày Bố Liên Tiếp (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

- Trước thì bãi tướng Bạch Thị Trung, phong Lý Bang Ngạn làm Thái Tể.

Có điều tuổi ông ta còn thiếu, kinh nghiệm lý lịch không đủ, cho nên nhất đẳng Thái Kinh liền mượn cơ hội xin Quan gia bổ nhiệm lại. Đầu tháng trước, lão tặc này thống lĩnh ba tỉnh, làm lại chức Tể tướng. Chỉ là đồng liêu Trường thái học của ta truyền tin nói, lần này Thái Kinh làm tể tướng, trên thực tế cũng không quản việc gì cả mà phần lớn là để con út Thái Văn của lão xử lý công văn, vào triều tấu việc. Nghe nói cha con họ cực kỳ kiêu ngạo oai phong.

Theo lý mà nói, tin tức kiểu này Ngọc Doãn vốn nên nhận được từ sớm.

Nhưng đến hiện tại hắn không nghe được chút phong thanh gì, nếu không phải Trần Đông báo cho biết, chỉ sợ hắn vẫn chẳng biết.

Ngọc Doãn nhớ mang máng, Thái Kinh trong lịch sử hình như đúng là có một lần phục khởi như vậy, tuy nhiên thời gian cũng không lâu lắm, dường như chỉ có mấy tháng. Giống như chức vụ quan trọng “Lĩnh tam tỉnh sự”, gần giống với Thủ tướng đời sau, cũng tồn tại trong thời gian một năm ngắn ngủi, Kinh Vương Phủ, Bạch Thị Trung, Lý Bang Ngạn lại đến Thái Kinh bốn lần thay đổi. Thường xuyên thay đổi như thế, tạo thành hậu quả là triều thần không biết theo ai, không biết rốt cuộc nên đứng về phe nào. Từ góc độ Hoàng đế Huy Tông suy xét, làm như vậy có thể tránh cho quyền thần xuất hiện, đảm bảo ông tuyệt đối nắm triều đình trong tay.

Nhưng về phương diện khác, thay đổi Tể tướng như thế cũng khiến cho chính lệnh cực đoan hỗn loạn...

Ngọc Doãn trầm mặc thật lâu, đột nhiên nói:

- Thiếu Dương, bắt đầu từ hôm nay, ta và ngươi phải cẩn thận, tận lực không phát sinh xung đột với Lý Chuyết.

Thái Kinh phục khởi, không thiếu sẽ có vài động tác, lúc này, chúng ta cần càng thêm cẩn thận.

Trần Đông sau khi nghe xong gật đầu đồng ý...

Tháng giêng năm Tuyên Hòa thứ bảy, phủ Hội Ninh thượng kinh đô thành nước Kim.

Ánh sáng mặt trời mới lên, ráng hồng đỏ nửa phía chân trời.

Thành Hội Ninh vốn bị bao phủ trong màn sương sớm theo bình minh sương dần tiêu tan đi, dưới ánh mặt trời chiếu rọi hiện ra ánh vàng mênh mông.

Phạm vi đô thành Kim quốc này chừng hơn hai mươi dặm. Chiều theo đô thành người Liêu mà kiến tạo, chia làm hai thành Nam Bắc.

Phía Bắc là khu dân cư, chiếm năm phần ba Cư Hội Ninh.

Dân cư thấp bé, trong sương sớm lúc ẩn lúc hiện, đường phố quanh co khúc khuỷu, hẹp và hỗn độn, lại càng không nhìn được mảnh đất trống lớn.

Mà thành Nam đích xác không giống Hoàng thành, tường thành, vô môn, mã diện, vọng lâu, úng hành...hình dáng mơ hồ có thể thấy được.

Công thành cao lớn hùng vĩ, vô cùng bắt mắt ở trong sương, biệt thự cung thất quy phục và chịu giáo hóa chính tề, đại khái xây dựng chọn dựng trực tuyến xấp xỉ, thủ pháp cân đối và đối xứng, toát lên khí tức ngưng trọng hùng hậu.

Chỗ Hoàng Thành này được xây dựng năm Tuyên Hòa thứ năm, tụ tập phong cách xây dựng Liêu Tống.

Tuy rằng kiến trúc vẫn chưa hoàn thành nhưng khí thế của nó vô cùng rộng rãi. Nơi này mặc dù không phân hoa và đông đúc như Đông Kinh phủ Khai Phong, nhưng cũng vẫn được coi là đô ấp lớn nhất của phương Bắc, nhân khẩu còn hơi thừa thớt, nhưng thời gian trôi đi, tiềm lực phát triển rất lớn.

Trong điện Càn Nguyên lại là một cảnh tượng khác.

Nơi này dài chừng hơn mười trượng, cao chừng hai trượng bằng gỗ, kiến tạo một khối dài hai mươi trượng, phân năm tầng đất trên đài, càng toát lên hơi thở hùng tráng. Trên bức tường chính diện điện Càn Nguyên có khảm đá ngũ sắc đặc biệt, những thợ thủ công đã đem những đá màu này ghép lại thành hình tượng Tiên Phật Long, trong đó còn lẫn hình vẽ từng bách mà người Nữ Chân coi trọng nhất.

Đỉnh điện Càn Nguyên được trải bởi ngói xanh, dùng vẩy mộc thật dài làm thành hình Thần điêu Hải đông thanh.

Nóc nhà trùng lớp như mặc sắc, dưới rải màn che, làm cho Càn Nguyên điện vô cùng hùng tráng, càng có nhiều nét đặc sắc của dân tộc Nữ Chân.

Kim Thái Tông Hoàn Nhan Thịnh cao chừng 170cm, cường tráng rắn chắc. Sắc mặt hắc trầm tuấn, vừa nhìn là biết đó là một người dày dặn kinh nghiệm.

Giờ phút này, Hoàn Nhan Thịnh vẻ mặt giận dữ đang ngồi ngay ngắn ở Càn Nguyên điện nghe Tiêu Khánh báo cáo.

- Thương thế Oát Xuyết thế nào rồi?

Sau khi Hoàn Nhan Thịnh nghe Tiêu Khánh báo cáo xong, ánh mắt sáng lên, liền chuyển sang hỏi tình hình của tứ Thái tử Hoàn Nhan Tông Bất.

Tiêu Khánh cười khổ nói:

- Thương thế Tứ Thái tử nghiêm trọng, một cánh tay đã bị phế, hơn nữa còn bị thương nội phủ. May mà có quốc sư đi theo, nếu không e là đã ảnh hưởng đến tính mạng rồi.

- Vậy đã điều tra rõ rốt cuộc là kẻ nào đã gây ra chưa?

- Chưa điều tra ra được thân phận thích khách. Sau khi Tứ thái tử trọng thương, thần đã không dám tiếp tục ở lại Khai Phong mà vội vã trở về. Tuy nhiên theo như lời quốc sư nói, đối phương cũng bị trọng thương, trúng Tội tâm chuồng của quốc sư, không chết thì cũng tàn phế.

- Chỉ là một thích khách sao có thể đánh đồng với Oát Xuyết được.

Hoàn Nhan Thịnh giận tím mặt, lớn tiếng quát.

Hắn còn trẻ, lực lớn mạnh, có thể vật lộn với gấu đốm cả hổ. Mà nay dù đã lớn tuổi nhưng đầy kinh nghiệm chiến trận, trên người toát lên khí thế uy nghiêm.

Hắn vừa quát lên, Càn Nguyên Điện lập tức lặng ngắt như tờ.

Một lát sau, chỉ thấy một người đàn ông trung niên tướng mạo hào sảng, mày rậm mắt to, râu quai nón dày đứng lên.

- Nhi thần nguyện suất lĩnh suất bộ mã đạp Khai Phong, trút giận cho Oát Xuyết đệ đệ.

- Oát Ly Bất, chớ có làm càn.

Người đàn ông kia còn chưa dứt lời thì đã nghe có người quát to.

Người vừa lên tiếng là Hoàn Nhan Tông Vọng, là huynh trưởng của Hoàn Nhan Tông Bất. Tính tình người này không quá giống người Nữ Chân, mặc dù dũng mãnh vô địch nhưng bề ngoài lại vô cùng hòa khí, ở trong quân được người ta tôn xưng là “Bồ Tát thái tử.”

Quan hệ giữa Hoàn Nhan Tông Vọng và Kim Ngột Truật rất tốt, mắt thấy đệ đệ của mình bị tàn phế thì dù là Bồ Tát cũng nổi giận.

Mà người quát y lại chính là thúc phụ của y, Hoàn Nhan Tà Dã, tên Hán là Hoàn Nhan Cảo.

Hoàn Nhan Cảo này lại là huynh đệ cùng mẹ với Thái Tử Đại Kim Quốc Hoàn Nhan Thịnh, trên danh nghĩa là dưới một người trên vạn người. Nhưng không biết tại sao, Hoàn Nhan Thịnh và Hoàn Nhan Tà Dã dù là huynh đệ một mẹ nhưng quan hệ không thân thiết lắm. Cho nên nói rằng là dưới một người trên vạn người cũng chỉ là danh chứ không thật, quyền lực này thậm chí còn không bằng những tiểu bối kia.

Thấy Hoàn Nhan Tà Dã và Hoàn Nhan Tông Vọng cãi vã, Hoàn Nhan Thịnh lộ vẻ không vui.

- Tất cả im miệng hết cho ta!

Hắn vỗ án, lớn tiếng quát:

- Đến lúc nào rồi còn không hiểu chuyện vậy. Oát Ly Bất người nói đơn giản quá, người Nam mặc dù yếu đuối nhưng quốc lực hùng hậu, không thể khinh nhục; Tà Dã người cũng thế, là Oát Ly Bất quan tâm Oát Xuyết nên mới nói vậy, người là bề trên, sao chấp nhặt với hắn làm gì? Thật sự làm ta quá thất vọng rồi.

Bề ngoài thì như rắn dạy hai người như nhau.

Nhưng cẩn thận nghe thì có thể hiểu không phải vậy.

Hoàn Nhan Tông Vọng sốt ruột cho đệ đệ, nên mới không đứng mực. Theo lý mà nói, y cũng là việc công mà ngữ khí kiêu ngạo, ngông cuồng; nhưng Hoàn Nhan Tà Dã người là bề trên, lại tính toán chi li với tiểu bối, sao đáng là bề trên?

Hoàn Nhan Tà Dã mặt đỏ tía tai ngồi xuống.

Trong lòng y vô cùng tức giận Hoàn Nhan Thịnh, nhưng lại e ngại uy nghiêm của Hoàn Nhan Thịnh nên không dám mở miệng phản bác.

Hoàn Nhan Tông Vọng thì khom người thỉnh tội, rồi sau đó quay sang xin lỗi Hoàn Nhan Tà Dã, sau đó mới lặng lẽ thối lui ngồi xuống bên cạnh Hoàn Nhan Tông Hàn.

- Tiêu Khanh, lần này người đi về phía Nam nhìn ra manh mối gì không?

Hoàn Nhan Thịnh thấy hai bên đã trở lại bình thường, lúc này mới chậm chậm ngồi xuống:

- Nếu chúng ta khai chiến với người Nam, vậy lão Triệu quan gia kia có chống lại được không?

Thật ra ở bên trong nước Kim, việc đánh một trận với Đại Tổng đã không còn là bí mật nữa.

Lúc trước, người Nữ Chân kết minh với Đại Tổng là thấy quốc lực Đại Tổng hùng hậu, có thể kiềm chế người Liêu; nhưng trên thực tế, sau khi Tống Kim ký minh ước trên biển, liên kết giáp công người Liêu, Đại Tổng nhìn có vẻ như quốc lực hùng hậu lại bị Da Luật Đại Thạch bẻ gãy nghiền nát đánh tan. Ngược lại phía bên người Nữ Chân liên tiếp thắng lợi, cuối cùng bắt được Thiên Tộ Đế làm tù binh, tiêu diệt Đại Liêu.

Người Nữ Chân sớm nhìn thấy Đại Tổng chỉ là thực lực miệng cọp gan thỏ, nhưng xuất phát từ sự căm trọng, Hoàn Nhan Thịnh vẫn không chỉ một mà ba lần tiến hành thăm dò Đại Tổng.

Tiêu Khanh không hề bất ngờ đối với câu hỏi của Hoàn Nhan Thịnh, mỉm cười nói:

- Nếu Đại Kim giao phong với Tống, bảy phần thắng.

- Ồ?

- Đại Tổng nhìn có vẻ như binh lực mạnh mẽ, thật ra không hề có chiến lược.

Thần từng phái người trà trộn vào cấm quân Đông Kinh. Ha hả, lại phát hiện đội cấm quân được xưng là tinh nhuệ nhất Đại Tổng nay căn bản không thể chịu nổi một kích. Tuy là dân gian có một vài người tài ba, nhưng lại không được trọng dụng. Mà những kẻ trên triều đình thì chỉ là một đám nhát như chuột. Dù là những kẻ ban đầu kêu gào phải quyết chiến với chúng ta, ta cũng đã cho bọn chúng chứng kiến một trận

“duyet sát”, tức thì cả đám đều run sợ cúi đầu nghe theo. Về phần lão Triệu Quan gia kia, còn có cả lão Triệu Thái tử kia nữa, cũng chẳng đáng phải lo nghĩ.

Trong mắt Hoàn Nhan Thịnh toát lên tia vui mừng.

- Nói như thế, cũng đã đến lúc đánh một trận rồi...

Bên phía Quách Được Sư có hồi đáp gì chưa?

- Thần có thể đảm bảo, chỉ cần bệ hạ hưng binh, Quách Được Sư sẽ mang theo toàn quân quy hàng.

Trên mặt Tiêu Khanh lộ vẻ ngạo mạn, rồi nói tiếp:

- Chỉ là mới vừa rồi Đại Kim chúng ta và nước Tống vừa ký minh ước, nếu không có cớ, chỉ sợ cũng khó mà động thủ.

Hoàn Nhan Thịnh nói:

- Chuyện nào có đáng gì, lấy cớ chúng ta đã sớm nghĩ vì Lão Triệu Quan gia...chỉ đợi sau khi được tiền cống tiến hàng năm của lão Triệu Quan gia thì chúng ta cho hắn biết mặt. Nếu không như thế, sao có thể xả mối hận cho chất nhĩ Oát Xuyết của ta?

Sau khi nói xong, Hoàn Nhan Thịnh ngửa mặt lên trời cười to một trận!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

319. Chương 316: Sự Việc Bại Lộ (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Tết nguyên tiêu qua đi, Hàng Châu lại khôi phục sự yên bình.

Một trận mưa xuân mang đến sự sống cho vạn vật, mùa xuân đã đến. Trăng tròn trên đỉnh, cây cối đã nảy mầm màu xanh nhạt, toát lên sức sống bừng bừng. Một vầng mặt trời đỏ hiện ra từ góc trời, xua đi cái giá rét âm u lạnh lẽo một ngày đông ở phủ Giang Nam.

Ngọc Doãn đứng trên Nguyện Luân Phong, yên lặng đứng đó, hai chân bình mở rộng bằng vai.

Hai cánh tay lập tức chống sườn chậm rãi nâng lên, vòng trên đỉnh đầu cố gắng làm động tác nâng lên, toàn thân cao thấp căng thẳng, cũng dựa theo phương pháp thở nạp chân truyền, làm cho nội tức trong người lưu chuyển. Mặc dù chỉ là thác nâng hư không, nhưng lại sử dụng lực toàn thân, trán đã rịn mồ hôi. Cùng với một tiếng gầm giống như bò rống, từ trong mũi phát ra, Ngọc Doãn căng hai chân, lấy thất lưng làm trục, thân thể nghiêng về trước, hai tay bám đủ, rồi sau đó lại giao thân thẳng lên, hai tay thuận thể đưa lên đỉnh đầu, hai cánh tay duỗi thẳng, lòng bàn tay hướng về phía trước, cả người cũng thẳng, sắc mặt như lửa.

Một bộ động tác làm cực kỳ thông thả nhưng lại giống như tảng đá lớn nặng ngàn cân đè lên người.

Đây là công pháp cường kiện lưng thận trong Bát Đoạn Cẩm, đối với Ngọc Doãn mà nói vô cùng thích hợp. Không thể không nói, Bát Đoạn Cẩm xác thực có hiệu quả, phối hợp với nội tráng đan do An Đạo Toàn bào chế nên trong thời gian ngắn ngủi Ngọc Doãn đã cảm nhận được sự chuyển biến tốt lên rõ ràng.

Thân thể hần không còn suy yếu không còn sức lực giống như lúc trước nữa, tinh thần cũng trở nên cường kiện hơn rất nhiều.

Làm xong chiêu thức cuối cùng, Ngọc Doãn chậm rãi thu công.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay, hần xoay người nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông trung niên đứng trước đồng hoang tàn Lục Hòa Tháp, vóc người không cao, ước chừng trên dưới 175cm, hơi gầy. Tướng mạo có chút thanh thú, mặt trái xoan, lông mày rậm mắt phượng, mũi cao thẳng, dưới hàm có bộ râu ngắn càng làm tăng thêm khí chất oai hùng của y.

Người đàn ông vỗ tay cười nói:

- Bát Đoạn Cẩm này của Tiểu Ất phối hợp với công phu sư tử hồng đích thật là tiến cảnh phi phàm.
- Ca ca đừng giấu cợt, ta chỉ là luyện lung tung thôi, sao dám nhận hai chữ “phi phàm”?

Ngọc Doãn ngượng ngùng chấp tay với người đàn ông kia.

Nam tử này là mãnh tướng Bàn Vạn Xuân dưới trướng Phương Tịch năm xưa được Trí Hiền trưởng lão bốn gia nhờ vả. Chẳng qua nếu như nhìn tướng mạo của ông ta thì không thể liên hệ với hai từ “dũng mãnh”. Nhìn tổng thể ông ta giống một người đọc sách hơn.

Tuy nhiên Bàn Vạn Xuân đích thực cũng là người đọc sách.

Ông xuất thân từ môn đệ thư hương Diêm Quan, tuy không phải là con cháu quan lại, nhưng trong nhà cũng từng có người trúng công danh, rất có uy vọng ở đó.

Bản thân Bàn Vạn Xuân từ nhỏ đã có danh hiệu thần đồng Diêm Quan, nghe nói tài văn chương xuất chúng, dân bản xứ nói ông sớm muộn gì cũng thi đỗ công danh, có tài làm tướng.

Nhưng rồi một người như vậy cuối cùng lại bị Chu Miến bức phải tìm nương tựa Phương Tịch mưu nghịch. Sau khi Phương Tịch thất bại, Bàn Vạn Xuân liền mang theo bộ khúc năm xưa trốn vào núi Mạc Can làm đạo phỉ, được người đời đặt biệt hiệu là Thần tiễn Thiên Vương.

Người này có tên là “Tiểu Dường Do Cơ”, xạ thuật vô song, có thể bách bộ xuyên dương.

Tuy nhiên, ông ta lại khác với Bàn Vạn Xuân trong Thủy Hử truyện là biểu hiện vô cùng khiêm tốn, cho nên quan phủ cũng không thích trêu chọc vào.

Bàn Vạn Xuân mặc dù là đạo phỉ nhưng trong thâm tâm vẫn hy vọng có thể kiến công lập nghiệp, đền đáp quốc gia.

Trí Hiền trưởng lão sau khi phái người liên lạc với ông ta, Bàn Vạn Xuân cũng vô cùng do dự.

Dù sao, Ngọc Doãn chỉ là một Đô Giám Ứng Phụng Cục, võ quan bát phẩm, căn bản không phải là nhân vật gì. Nhưng Trí Hiền trưởng lão nói cho Bàn Vạn Xuân biết: Ác danh của người như thế, đại nhân vật sao có thể sử dụng người? Chỉ sợ không đợi người kiến công lập nghiệp, thì đã thành lợi ích để đại nhân vật thăng quan tiến chức rồi.

Mà Ngọc Doãn tuy nói tuổi trẻ, chức quan cũng không lớn, nhưng sẵn sàng góp sức minh chủ, là lựa chọn thích hợp vào thời điểm này.

Ngọc Doãn hiện tại không phải là nhân vật gì, nhưng dù sao cũng là mệnh quan triều đình, hơn nữa còn hiệu lực vì Quan Gia. Theo như lời Lỗ Trí Thâm nói, Ngọc Doãn rất có danh tiếng tại Phủ Khai Phong, kết giao rất rộng, người không thấy Trương Trạch Đoan Đồ Hòa Viên, Trần Đông Thái Học Sinh đều hiệu lực vì hần sao, chứng minh người này thật sự có bản lĩnh. Quan trọng nhất là, một nhân vật có tài như vậy sẽ không bán đứng người, mà tìm cách mưu tìm tiền đồ cho người. Cũng chỉ có như thế, Bàn Vạn Xuân người mới có cơ hội trở nên nổi bật.

Trong lòng muốn thử một lần nên Bàn Vạn Xuân ra khỏi núi Mạc Can, vào Lục Hòa Tự gặp Ngọc Doãn.

Vừa đến Lục Hòa Tự thì nghe nói Ngọc Doãn giải cứu Võ Tông, khiến Bàn Vạn Xuân vô cùng kính nể. Lại thấy hai người Trần Đông và Trương Trạch Đoan nói bóng nói gió biết Ngọc Doãn chính là đệ tử của Đại Học Sĩ Tiền Đoan Minh Điện Hoàng Thường, chính là Diễn Sơn tiên sinh, cũng có bổ thân Văn Lâm

Lang. Nghe nói hần còn là thầy dạy nhạc luật cho Hoàng Thái Tôn Triệu Kham, quan hệ với Triệu Kham vô cùng tốt.

Những danh hiệu liên tiếp này khiến Bàn Vạn Xuân giật mình.

Cho dù ông là đại tướng thủ hạ của Phương Tịch, nhưng cả đời cũng chưa từng ra khỏi Lương Chiết Lộ, tầm nhìn cũng không phải là cao.

Bởi vậy một mặt ông cảm thán Ngọc Doãn có thân phận và mạng lưới quan hệ, về mặt khác lại kính nể Ngọc Doãn cao thượng.

Bàn Vạn Xuân biết rõ Võ Tông, thậm chí từng giao thủ với Võ Tông.

Ông biết địa vị của Võ Tông ở Hàng Châu không thấp, nhưng bởi vì dân chúng Hàng Châu mà giận giữ ám sát Thái Vân nên đã rơi vào kết cục như vậy.

Ngọc Doãn và Võ Tông không có chút giao tình gì nhưng hần lại nguyện ý mạo hiểm cứu Võ Tông.

Một người như vậy, đi theo cũng sẽ không bị thua thiệt. Nếu một ngày Ngọc Doãn thất bại, Bàn Vạn Xuân cũng không có tổn thất gì. Chẳng lẽ lại tiếp tục phá hư có thể làm hỏng cục diện này? Trong lòng Bàn Vạn Xuân đương nhiên cũng đắn đo.

- Nếu ca ca muốn dốc sức vì triều đình, nhưng cũng không có cách nào lập nghiệp ở Hàng Châu.

Lúc trước ca ca hiệu lực cho Phương Tịch đã bị lộ liễu, ở Giang Nam cũng có nhiều người đã từng gặp ca ca. Muốn sống yên ở Hàng Châu, chỉ sợ khó khăn quá nhiều. Chẳng bằng lên phía Bắc, đi Đông Kinh tìm cơ hội, không chừng cơ hội cũng nhiều hơn.

Nếu Ngọc Doãn đảm nhiệm nhiều việc, Bàn Vạn Xuân không thể quay đầu bỏ đi.

Tình huống của ta, ta hiểu rất rõ, nếu quả thật lộ diện ở Hàng Châu bị người ta nhận ra, dù là Ngọc Doãn cũng không đảm bảo sự an toàn của ông.

Lên phía Bắc, từ trước mắt mà thấy đích thật là một biện pháp tốt nhất.

- Mỗ cũng sớm có ý lên phía Bắc, nhưng lại bất hạnh không có biện pháp.

Biện pháp?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, rồi đưa ra chủ ý cho Bàn Vạn Xuân:

- Thật ra, phương pháp không khó, nhưng không biết ca ca có chấp nhận được thiệt thòi không.

- Tiểu Át cứ nói đừng ngại.

- Trước tiên ca ca cần đổi lại hộ quán, tốt nhất là hộ quan Kinh kỳ.

Chuyện này cũng không quá khó khăn, ta ở Đông Kinh cũng có chút môn lộ, dù là sống ở Khai Phong cũng không hề khó khăn.

Sau đó mời ca ca tạm ở Ngự Doanh.

Ta có một thức phụ là Đô Thống Ngự Doanh, Võ Dịch Lang đương triều, Ngự Doanh kia tuy nói là vắng lạnh, nhưng lại là nơi tốt có thể đến. Đợi ca ca đứng vững gót chân ở Khai Phong, ta sẽ tiếp tục nghĩ cách để ca ca vào hiệu lực trong cấm quân.

Nghe dường như rất phiền toái nhưng Bàn Vạn Xuân lại biết đây là cách tốt nhất để gột sạch thân thể.

Có điều ông còn có chút do dự, sau khi trầm ngâm một lát, hạ thấp giọng nói:

- Tiểu Át cao thượng, Vạn Xuân xin nhận.

Nhưng còn có một việc, huynh đệ ta ở trong núi...ta thật không đành lòng dứt bỏ. Không dỗi gạt Tiểu Ất, thủ hạ hiện nay của ta có bốn năm trăm người, trong đó cũng có hai trăm tiền thủ lúc đầu là do một tay ta huấn luyện, có tình nghĩa sâu nặng với ta.

Một mình ta rời đi, các huynh đệ lại nên làm thế nào cho phải?

Bốn năm trăm người?

Ngọc Doãn nghe xong không khỏi đau đầu.

Nếu một hai trăm người mà nói, hẳn còn có cách để giải quyết, nhưng bốn năm trăm người, thật sự quá nhiều, cho dù là làm được thì cũng bị người ta chú ý. Nếu thật như vậy, thân phận Bàng Vạn Xuân rất có thể sẽ bị bại lộ, thế thì chẳng bằng cứ để ông ta làm Sơn Đại Vương ở Giang Nam.

- Ca ca, việc này thật là khó làm.

Nếu một hai trăm người mà nói, ta có thể nghĩ được biện pháp, thông qua thủy quân Biện Khẩu tiêu hóa một bộ phận, tạo quân tịch cho một số người, những người còn lại sẽ ở lại Ngự Doanh, cũng sẽ không quá gây chú ý. Nhưng bốn năm trăm người, đích thật là có chút vượt quá năng lực của Ngọc Doãn.

- Vậy việc này..

Con người Bàng Vạn Xuân đảo một vòng, lập tức có chủ ý.

- Như vậy đi, ta nghe nói dưới tay Tiểu Ất hiện không có ai.

Ta có thể đem hai trăm tiền thủ tặng cho Tiểu Ất, để người tạo thanh thế lớn mạnh. Binh sĩ này đều là những hán tử trải qua trăm trận chiến, người nào cũng thiện chiến, theo ta vào sinh ra tử. Chỉ không biết Tiểu Ất có đảm nhận được không?

Ngọc Doãn nghe vậy sắc mặt lập tức biến đổi.

- Ca ca đã nói vậy thì hãy yên tâm, ta tiếp nhận cũng không sao.

Bàng Vạn Xuân sau khi nghe xong thì mừng rỡ.

Hai trăm tiền thủ là tâm phúc của ông, không thể nào dứt bỏ.

Nếu Ngọc Doãn có thể tiếp nhận những người đó, ông lên phía bắc cũng không lo lắng gì.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

320. Chương 317: Sự Việc Bại Lộ (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Lập tức Bàn Vạn Xuân nói:

- Tiểu Át cũng không cần phải lo lắng xuất thân những người đó. Ta tuy là phản tặc, nhưng ở Hàng Châu cũng có chút môn lộ. Ta sẽ nghĩ cách để bọn họ lấy được hộ quan Diêm Quan, kể từ đó, Tiểu Át cũng đỡ phải lo lắng. Có điều bọn họ lười biếng quen rồi, lại ngang ngược kiêu ngạo vô cùng, còn cần Tiểu Át nhọc lòng.

“Đám người này rất lợi hại, không biết người có bản lĩnh để chế ngự bọn họ không?”

Ngọc Doãn tính toán một chút: Hiện này sức khỏe hẳn đã khôi phục ba bốn thành.

Mặc dù không xuất được toàn lực nhưng đối phó những kẻ lỗ mãng bình thường cũng không vấn đề gì lớn. Đối sức khỏe hẳn tốt lên, đương nhiên sẽ chế ngự được những người kia. Mà nay mấu chốt nhất là phải ...Nhưng Lý Chuyết không giao ra binh phù, Ngọc Doãn thật sự bó tay bó chân.

Nghĩ tới nghĩ lui đến nay cũng cần phải tìm cách thôi.

Thời gian bất giác đã trôi qua.

Thương thế của Võ Tòng thủy chung không quá ổn định.

Dựa vào dược vật đại bổ này phối hợp với thần hiệu của nội tráng đan cùng với y thuật của Trí Hiền trưởng lão thì tạm thời không lo lắng tới tính mạng của Võ Tòng, lúc thì tỉnh táo, lúc thì hôn mê, điều này cũng làm cho Ngọc Doãn cực kỳ nóng lòng, mong mỗi An Đạo Toàn có thể đến sớm.

Bàn Vạn Xuân ở Lục Hòa Tự một vài ngày rồi chuẩn bị quay về núi Mạc Can.

Nếu ông đã quyết định lên phía Bắc thì cần chuẩn bị rất nhiều.

Đặc biệt là hộ quán của những đạo phi ở lại, cần ông phải đích thân ra mặt giải quyết. Đây tuyệt đối không phải là việc giải quyết một lần là xong, cần phải xử lý từ từ. Còn đối với Ngọc Doãn mà nói, Bàn Vạn Xuân có thể suy tính chu toàn như thế thì lại càng thoải mái. Vì thế, sau khi thảo luận tỉ mỉ với Bàn Vạn Xuân, ngày hai mươi hai tháng giêng, Bàn Vạn Xuân chuẩn bị lên đường.

Mùa xuân Giang Nam thời tiết hay thay đổi.

Tối hôm qua trăng còn sáng, nhô lên cao, lúc ngủ dậy trời đã mưa phùn lả lướt.

Thật ứng với câu thơ “Tùy phong tiềm nhập dạ; Nhuận vật tế vô thanh”. Một đêm qua đi, trăng tròn trên đỉnh cang lộ cái vui trên đời.

Sáng sớm, mưa bụi mênh mông.

Ngọc Doãn đang chuẩn bị tiễn Bàn Vạn Xuân rời đi thì thấy Thi Ân từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt hoảng hốt xông vào trong thiền viện.

- Ngọc Đô giám, chuyện lớn không hay rồi.

Ngọc Doãn đang nói lời từ biệt với Bàn Vạn Xuân, nghe Thi Ân nói vậy cũng giật mình.

- Nhị Lang, có chuyện gì mà kinh hoảng?

- Đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện...

Thi Ân thở hổn hển, vẻ mặt kinh hoàng:

- Đêm qua, Đại Lang ca ca bị cẩu tặc Lý Chuyết bắt đi rồi.

- Hả?

Ngọc Doãn nghe vậy chấn động.

Hắn trong khoảng thời gian này vẫn ở trong Lục Hòa Tự thông qua Trương Trạch Đoan liên lạc với Trần Đông ở trong thành.

Hôm qua Trương Trạch Đoan cũng đã tới, nói hết thấy đều bình thường.

Sao một buổi tối lại thay đổi bất ngờ như vậy. Sao Thi Toàn lại bị bắt?

“Đại Lang” trong lời Thi Ân nói chính là Thi Toàn.

Dựa theo bối phận trong nhà y mà sắp xếp, Thi Toàn lớn tuổi nhất.

Tuổi của Thi Dũng cao hơn Thi Ân, nhưng trong gia phả Thi Dũng thứ 6, cho nên bọn họ xưng hô không phải dựa theo sắp xếp của bốn gia mà là chiếu theo sắp xếp của gia phả. Nhưng vấn đề là Thi Toàn sao lại bị bắt?

- Nhị Lang, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Ngọc Doãn gọi Thi Ân là Nhị Lang, là bởi vì y đứng thứ 2 trong bốn gia.

Xưng hô thời cổ thật ra cũng rất lộn xộn, hoàn toàn là theo yêu thích cá nhân.

Bàng Vạn Xuân đưa một chén nước, Thi Ân nhận lấy ngửa đầu uống ừng ục hết sạch.

Y lau nước dính miệng, cố gắng bình tĩnh, run giọng nói:

- Tối hôm qua Ngọc Đô giám bảo ta về nhà, ta liền đi về. Đêm đó, chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, ta liền vội dậy ra ngoài thì thấy thủ hạ của Lý cầu là Tào Thành mang theo một đám người xông vào, bắt Đại Lang ca ca là Lục ca đi. Ta nhanh trí chạy trốn từ chuồng chó.

Tối hôm qua thành Hàng Châu cấm đi lại ban đêm, khắp nơi đều là quân tốt.

Ta chỉ bơi theo thủy môn dưới sông đào bảo vệ thành trốn ra, lúc này mới tới báo tin cho Đô Giám được.

Ngọc Doãn nghe vậy mày nhăn lại.

- Vì sao Lý Chuyết lại bắt Đại Lang?

- Ta mơ hồ nghe được Tào Thành nói cái gì mà phạm vào, hình như là việc Lỗ Đề Hạt bị đánh tráo để lộ phong thanh.

- Cái gì?

Ngọc Doãn lập tức kinh hãi.

- Ngọc đô giám yên tâm. Tung tích Võ đề hạt cũng không ai biết được.

Dù là ta, Đại Lang ca ca cũng chỉ lấy cớ nói ra ngoài thăm bạn bè, cho nên...Nhưng dù như vậy, chỉ sợ Đại Lang ca ca cũng gặp nguy hiểm.

Nguy hiểm?

Đương nhiên nguy hiểm.

Trong lòng Ngọc Doãn không khỏi lo lắng.

Hắn biết, Thi Toàn là một người đàn ông trung nghĩa, nhưng dưới tam mộc, người đàn ông làm bằng sắt cũng phải khai ra, chứ đừng nói Thi Dũng kia. Ngọc Doãn thật không nắm chắc, nhờ hai người không chịu được hành hình, chẳng phải càng trở nên nguy hiểm thêm?

Không được, nhất định phải cứu hai người Thi Toàn ra.

Không chỉ Thi Toàn, còn có người nhà Thi Toàn cũng phải nghĩ cách cứu ra.

Mà chuyện này Ngọc Doãn không thể lộ diện. Nhưng nếu như hắn không lộ diện, thì nên làm thế nào cho phải?

Trong lúc nhất thời, Ngọc Doãn cũng lúng túng. Nhưng bề ngoài hắn lại biểu hiện hết sức trầm ổn:

- Nhị Lang dùng sọt ruột, trước tiên hãy nấu kỹ đã.

Nghĩ chắc Đại huynh và đám người Thiếu Dương cũng sẽ rất nhanh có tin tức truyền đến, đợi sau khi biết rõ tình trạng rồi thì mới tính tiếp.

Thi Ân nghe Ngọc Doãn nói xong cũng ổn định lại.

Y chạy vào trong Tùng Lâm Thiện Viện, Trí Hiền trưởng lão nghe được tin cũng tới thảo luận với Ngọc Doãn.

- Đùng nóng, đợi biết rõ tình huống rồi nói sau.

Trí Hiền trưởng lão vừa tiến đến liền an ủi Ngọc Doãn.

Tuy rằng trong lòng Ngọc Doãn nôn nóng bất an, nhưng nếu trưởng lão đã nói vậy thì hẳn cũng chỉ có thể kìm nén cảm xúc nôn nóng lại.

Giờ Thìn, mưa phùn ngừng rơi.

Mặt trời chiếu khắp nơi, xua tan cái lạnh đầu mùa xuân.

Trần Đông và Trương Trạch Đoan vội vàng từ trong thành tới Lục Hòa Tự, vừa vào cửa liền nói nguyên do dự việc cho Ngọc Doãn.

Hóa ra, từ lúc Thái Kinh phục khởi, Lý Chuyết liền động tâm.

Võ Tông giết con trai yêu Thái Vân của Thái Kinh, có thù sâu như biển với Thái Kinh. Vốn Võ Tông đã chết rồi, nào ngờ Thái Kinh lại phục khởi, thống lĩnh tam tỉnh. Lão già này đã 79 tuổi, người cũng hồ đồ rồi, nhưng mối thù giết con lại không thể không báo, vì thế liền phái người đến Hàng Châu, sai Lý Chuyết ngay hôm đó đưa Võ Tông đến Khai Phong, sau đó chém thành trăm ngàn mảnh.

Vấn đề lại xuất hiện ở trên người sứ giả Thái Kinh.

Người này tên là Phan Thông, nghe nói Võ Tông đã chết thì có chút thất vọng. Gã vốn mượn cơ hội này để lấy lòng Thái Kinh, nào ngờ...Tuy nhiên, dù là chết thì cũng phải lấy đầu về báo cáo kết quả, nếu không chắc chắn sẽ bị Thái Kinh trách cứ.

Phan Thông đem suy nghĩ của mình nói ra, Lý Chuyết đương nhiên không phản đối.

Có điều người này đã xuống mồ, không nên đào lên, dù sao Võ Tông cũng có nhân vọng ở Hàng Châu, hẳn chết ở trong lao, đã khiến nhiều người cảm thấy đau lòng, nếu tiếp tục quấy nhiễu sự an bình của người chết, chắc chắn thành Hàng Châu sẽ dậy sóng. Cho nên, Lý Chuyết liền dẫn tâm phúc là Quân Mã Phó Sứ Hàng Châu là Tào Thành phối hợp với Phan Thông vào ban đêm đào phần mộ của Võ Tông, lấy thi thể ra.

Thi thể sau khi được chôn cất, Lý Chuyết và Tào Thành đều không lưu tâm.

Nhưng thi thể vừa được lấy ra thì xảy ra vấn đề. Dù sao thi thể chôn cũng chưa lâu, nên chưa bị thối rữa.

Tào Thành nhìn thấy thi thể thì lập tức phát hiện ra đây không phải là thi thể của Võ Tông.

Bởi vậy mà làm cho Lý Chuyết sợ hãi.

Thi thể được chôn trong mộ không phải là Võ Tông, chẳng phải là nói Võ Tông còn sống chưa chết? Người này là một tử tù, không ngờ còn thoát ra được khỏi đại lao Hàng Châu. Lý Chuyết y là Tri châu Hàng Châu, tất nhiên phải gánh vác trọng trách hàng đầu. Mà quan trọng nhất là, Võ Tông là kẻ giết Thái Vân, con trai yêu của Thái Kinh, mà Thái Kinh hiện nay thống lĩnh tam tỉnh, quyền thế ngút trời, mà ngay cả Lý Bang Ngạn cũng không dám sờ vào cạnh sắc này. Nếu...nếu Thái Kinh trách tội tới, y là một Tri Châu Hàng Châu nho nhỏ, sao có thể gánh chịu nổi?

Cũng may, Phan Thông không làm khó Lý Chuyết, chỉ bảo y mau chóng bắt Võ Tông lại.

Lý Chuyết được dàn xếp, đương nhiên phải tìm cách giải quyết việc này. Lúc này, Tào Thành liền nhớ ra đêm đó phụ trách mai táng Võ Tông là Thi Toàn. Nếu người trong mộ không phải là Võ Tông, thì Thi Toàn khó tránh khỏi can hệ.

Tào Thành đem sự việc nói là cho Lý Chuyết. Lý Chuyết không nói hai lời ngay trong đêm hạ lệnh tróc nã Thi Toàn.

- Mà nay trong thành đã toàn bộ giới nghiêm, khắp nơi đều là nanh vuốt của Lý Chuyết.

Hai huynh đệ Thi Toàn và Thi Dũng sau khi bị bắt vào đại lao, trước mắt không có tin tức. Ta chỉ nghe người ta nói, Phan Thông kia cho Lý Chuyết thời hạn mười ngày, nếu trong thời gian đó mà không tìm được Võ Tông thì sẽ hỏi tội hắn ta. Ta đoán chừng Lý Chuyết nhất định sẽ dụng hình với Thi Toàn. Ta cũng biết Thi Đại Lang là hảo hán, nhưng ta thật sự không biết, hắn có sống sót dưới tam mộc không?

Sắc mặt Ngọc Doãn xanh mét.

Vốn tưởng rằng tuyệt đối không có sai sót nhầm lẫn gì, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Ngọc Doãn day day hai gò má, suy nghĩ nên giải quyết phiên toái trước mắt như nào. Hồi lâu, hắn đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn Bàn Vạn Xuân.

- Nếu Tiểu Át cần dùng đến ta, thì cứ mở miệng.

Bàn Vạn Xuân sao không hiểu ý tứ của Ngọc Doãn, liền cười nói.

Ngọc Doãn nói từng chữ một:

- Nếu thủ hạ của ca ca tề tựu thì cần thời gian bao lâu?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

321. Chương 318: Hắc Kỳ Tiễn Đội (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Mưa nhỏ cả đêm làm ướt thành Hàng Châu.

Không khí ướt lạnh từ cửa sổ thổi vào làm sạch hơi thở trong phòng giam.

Thi Toàn đau đớn kịch liệt từ trong hôn mê tỉnh lại, gã mở to mắt đỡ gương mặt đầy máu đen, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lý Chuyết sau khi bắt được Thi Toàn thì vội vàng thẩm vấn.

Ngày đầu tiên, thái độ Lý Chuyết khá ôn hòa, khuyên bảo Thi Toàn, không nên vì một tù binh đã chết mà đánh mất tính mạng.

- Thi gia ngươi mặc dù không phải là danh gia vọng tộc ở thành Hàng Châu nhưng cũng có chút địa vị. Chỉ cần ngươi nói ra tung tích Võ Tông kia, bản quan có thể đảm bảo bỏ qua chuyện cũ. Nếu ngươi nguyện ý, còn có thể vào nha môn làm Ban trưởng, ngươi thấy sao?

Thi Toàn giả vờ ngây ngốc, một mực phủ nhận biết tin tức của Võ Tông.

- Ngày đó Võ Tông mất tích, phủ tôn cũng từng kiểm tra, ta chỉ là tuân theo sự chỉ bảo của phủ tôn, nào biết có nhiều trắc trở.

Lý Chuyết lời nói ôn hòa khuyên bảo, nhưng Thi Toàn nhất quyết không khai.

Ngày hôm sau, Lý Chuyết bị Phan Thông bức làm cho nóng mắt, liền thay đổi thái độ ôn hòa, dùng hình đối với huynh đệ Thi Toàn. Hai người Thi Toàn, Thi Dững thật sự cứng đầu, bị đánh chết đi sống lại, mình đầy thương tích cũng không hé lộ tung tích của Võ Tòng. Đến ngày thứ ba, Lý Chuyết thật sự là bị ép quá mức, liền sai người dùng vải bố dính bong bóng cá đã rang khô nóng dán lên người Thi Toàn. Con cá này rất dính, đã dán vào rồi thì đừng nghĩ sẽ bóc ra được. Sau khi khô, Lý Chuyết lại hỏi tung tích Võ Tòng, thấy Thi Toàn không chịu khai, liền túm lấy tấm vải bố xé ra, lập tức da lưng bị kéo ra một mảng.

Hình phạt này có một danh mục tên là “Phi ma khảo”, cũng gọi là lột da hỏi tội.

Nghe nói thời kỳ Tùy Đường lưu truyền một loại khổ hình, nhưng lại chưa bao giờ ghi lại trong chính điển.

Thi Toàn bị lột da bảy tám lần, hôn mê hơn mười lần, đã hấp hối rồi.

Lý Chuyết thấy gã sắp không chống đỡ được nữa, đành phải tạm thời dừng dùng hình, ném gã vào đại lao, chuẩn bị ngày mai tiếp tục thẩm vấn.

Trên thân thể đau đớn mãnh liệt, khiến cả người Thi Toàn co giật.

Nhưng gã là con người rắn rỏi, chỉ cắn răng không hề rên la nửa câu.

Không chịu nổi!

Thi Toàn ngồi xuống dựa vào tường.

Trong góc, Thi Dững vẫn còn đang mê man, nhưng trên gương mặt non nớt lại lộ vẻ sợ hãi.

Thi Toàn không biết mình còn có thể duy trì được bao lâu, nhưng gã biết rõ, Thi Dững đã sợ đến cực hạn rồi, nếu tiếp tục kiên trì, e là không trụ nổi đến ngày mai.

Cũng không biết Ngọc Đô Giám đã đưa Võ Đề Hạt dời đi đâu rồi?

Ánh mắt Thi Toàn đảo qua phòng giam, dừng ở một góc, có một cây gỗ đinh dài ba tấc ở đó.

Cây gỗ đinh này là dùng để cố định cửa lao.

Trước đây cửa lao phải tu sửa, cho nên khi tu sửa xong thì cây gỗ đinh này vẫn đặt trên cánh cửa cũng không có ai thanh lý.

Ánh mắt Thi Toàn bỗng dưng lóe sáng, gắng gượng bò qua đó.

Gã cầm lấy cây gỗ đinh, một đầu gỗ đinh nhọn sắc, liền nhanh chóng bò qua chỗ Thi Dững.

Nếu không trụ được, thì đi trước một bước đi.

Đáng thương Thi Dững còn ít tuổi đã bị mình liên lụy, bị tội lớn không nói, còn bị...Nhưng vì sự an toàn của Võ Đề Hạt và Ngọc Đô Giám, cũng chỉ có thể làm như vậy, giết Thi Dững, sau đó mình tự sát, nghĩ chắc Võ Đề hạt và Ngọc Đô Giám, nhất định có thể an toàn. Về sau Võ Đề hạt và Ngọc Đô Giám sẽ báo thù cho mình. Đáng tiếc mình lại không thể tự tay giết Lý Chuyết.

Thi Toàn bò đến bên cạnh Thi Dững, hít sâu một hơi gơ cao cây gỗ đinh lên.

- Lục Lang, đừng trách ca lòng dạ ác độc.

Có điều, nếu ta và đệ không chết, thì sẽ liên lụy Võ Đề hạt và Ngọc Đô Giám. Võ Đề Hạt là đại ân của Thi gia ta, sao chúng ta có thể lấy oán trả ơn. Yên tâm, sau khi đệ đi rồi, ta sẽ đi theo đệ, trên đường xuống hoàng tuyền, huynh đệ ta kết bạn cùng đi.

Trong lòng niệm xong, Thi Toàn cắn răng định đánh cây gỗ đinh xuống.

Nhưng đúng lúc này chợt nghe bên ngoài cửa lao có tiếng bước chân vọng đến.

Ngay sau đó, thấy hai quan coi ngục cùng một người trung niên đi vào cửa lao, người trung niên kia vóc dáng không cao, có phong thái của người trí thức. Gã chấp tay sau lưng, cười hỏi:

- Lao đầu ca ca, huynh đệ Thi Toàn lại ở trong đại lao này đúng không?

- Đúng vậy, hai kẻ tặc bị bắt vào trong này.

Nhìn thì đã nhìn rồi, mau đi nhanh đi. Nếu không phải số bạc của người, ta sao dám mạo hiểm cho người vào? Hai người này đắc tội phủ tôn, sớm muộn gì cũng đều chết. Nếu phủ tôn biết thì sẽ trách tội.

- Thi Đại Lang, bức tranh Cảnh xuân Tây Hồ người cất giấu ở đâu?

Người trung niên cũng không đi ngay mà lớn tiếng quát hỏi.

Thi Toàn ngẩn ra, bức Cảnh xuân Tây Hồ?

Gã đột nhiên nhớ ra, có một lần khi gặp Trương Trạch Doan, Trương Trạch Doan nói đợi đầu xuân, nhất định phải vẽ một bức Cảnh xuân Tây Hồ. Lúc ấy Thi Toàn còn cười nói, nếu như vẽ xong bức tranh, thì nhất định mình phải là người thưởng thức đầu tiên, Trương Trạch Doan cũng vui vẻ đáp ứng.

Bức Cảnh xuân Tây Hồ, chẳng lẽ đây chính là thủ hạ của Ngọc Đô Giám?

Con người Thi Toàn đảo một vòng, lớn tiếng quát:

- Trở về nói với Trương quản gia, đừng mơ có được bức tranh này.

Hai ngục tốt có chút bất mãn, liên thanh quát, bước lên muốn đẩy người trung niên.

Nào ngờ con người người trung niên chợt lóe sáng lạnh lùng, một thanh chủy thủ hiện ra từ trong ống tay áo, quay tít một vòng ở trong tay, nhẹ nhàng cắt đứt yếm hầu một tên ngục tốt. Tên ngục tốt còn lại hoảng sợ, theo bản năng hô lớn:

- Có người cướp...

Chữ “lao” còn chưa nói hết, người trung niên đã lật tay cầm chủy thủ xuyên vào miệng của ngục tốt kia, rồi sau đó nghiêng người né tránh máu tươi từ miệng ngục tốt phun ra. Thi thể ngục tốt thẳng tắp ngã xuống, “bồng” một tiếng làm kinh động đến ngục lại ở cửa quan.

Đầu xuân, trong đại lao có chút vắng vẻ, chỉ giam giữ hai huynh đệ Thi Toàn.

Nguyên nhân Lý Chuyết cố ý chỉ bảo cho nên trong đại lao có khá nhiều người trông giữ. Bên trong có động tĩnh lập tức kinh động ngục tốt bên ngoài lao.

- Cướp ngục, có người cướp ngục!

Tiếng gào thét thê lương lập tức lập tức vang tận mây xanh, xé rách sự yên tĩnh toàn bộ đại lao Hàng Châu.

Thi Dũng cũng đã tỉnh lại, mở to hai mắt nhìn ra ngoài xem.

Người trung niên lại không chút hoang mang, nắm rạp người quơ lấy đại đao bên cạnh ngục tốt, chém xích sắt to bằng ngón cái ở cửa lao, chỉ thấy y nhấc chân đá cửa lao bay ra ngoài, cúi người chui vào đại lao.

Ánh mắt lướt qua người huynh đệ Thi Toàn, trên mặt nở nụ cười tán thưởng.

- Thật hảo hán, không uống công ta liều chết đến thành Hàng Châu để cứu các người...Tiểu tử kia còn có thể cử động không?

Người trung niên chỉ vào Thi Dũng, trầm giọng nói:

- Nếu có thể cử động, thì hãy bám vào ca ca người, theo ta giết ra ngoài. Thi Đại Lang, đừng lải nhải nhiều lời, nếu không muốn chết ở đây thì đi theo ta, đợi thoát hiểm rồi, tự ta sẽ nói cho người biết hết tình hình.

Thi Toàn lập tức ngậm miệng lại, đỡ cánh tay Thi Dũng dìu lên.

Lại nói đến, Thi Dũng tuy bị hành hình nhưng không nặng như Thi Toàn. Lực chú ý của Lý Chuyết đều đặt trên người Thi Toàn, từ lúc bắt đầu đã tập trung thẩm vấn Thi Toàn, cho nên Thi Dũng mặc dù mình đầy thương tích nhưng không bị tổn thương gân cốt. Gã bám lấy Thi Toàn dắt díu đi ra ngoài, theo sát phía sau người trung niên. Lúc này, cửa lao đã mở rộng ra, hơn mười ngục tốt ủa lên.

Người trung niên cười lạnh một tiếng, nghênh người đón lấy.

Đáo thép trong tay vẽ một đường đao kỳ quỷ, chỉ nghe những tiếng kêu thảm thiết vang lên, những ngục tốt này không một ai ngăn được một chiêu của người trung niên. Người trung niên như mãnh hổ xông vào bầy dê, trong chớp mắt đã mở một đường máu, trên quần áo dính đầy vết máu, huynh đệ Thi Toàn lão đảo đi theo sau, rất nhanh đã lao ra khỏi cửa lao. Lúc này đã qua giờ Mão, trời đã mờ mờ sáng, trong thành Hàng Châu ánh lửa ngút trời, nơi nơi truyền đến tiếng kêu đình tai nhức óc.

Một người đàn ông vạm vỡ che mặt dẫn theo một đám người vọt tới cửa đại lao.

Những người này tay cầm vũ khí sắc bén, giết đại lao Hàng Châu máu chảy thành sông...

Đại Hán kia đến trước mặt người đàn ông trung niên, chấp tay:

- Ca ca, các lộ huynh đệ đều đã bắt đầu lui quân, chúng ta cũng đi nhanh đi.

Nếu quan phủ Hàng Châu kịp thời phản ứng triệu tập binh mã, chỉ sợ huynh đệ ở cửa thành chống đỡ không được lâu.

Người trung niên gật gù đầu, nhận lấy cây bút thương dài chín thước từ trong tay Đại Hán kia.

- Cát Thanh, chiếu cố tốt bọn họ, đừng để bọn họ tổn thương thêm nữa. Các huynh đệ, theo ta cùng nhau giết ra thành Hàng Châu!

Đại Hán che mặt được người trung niên gọi là Cát Thanh không nói hai lời, bước nhanh đến bên Thi Toàn, cúi người đỡ lấy Thi Toàn, sau đó lại gọi hai người bịt mặt tới dìu Thi Dũng. Hắn cũng không nói chuyện, nhận lấy đại chùy nặng trong tay một tùy tùng, tay kia vác một tấm chắn bằng đồng thau, theo người trung niên đi ra ngoài.

Thành Hàng Châu lúc này một mảnh hỗn loạn.

Người trung niên dẫn theo đám người Cát Thanh một đường thông thuận gần như không gặp chút ngăn trở nào tới Tân Khai Môn.

Dưới cửa thành tụ tập hơn một trăm hảo hán, người nào cũng mặc áo xanh, khăn đen che mặt.

Mọi người thấy người trung niên đi vào, đồng loạt thi lễ:

- Ca ca, các huynh đệ đã tề tựu, có thể đi rồi.

- Đi nhanh!

Người trung niên cũng không nói năng rườm rà, liền xông ra khỏi cửa thành.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

322. Chương 319: Hắc Kỳ Tiễn Đội (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ngoài cửa thành, chỉ thấy có một đội kỵ quân, ước chừng hai mươi người cưỡi ngựa vác thương.

- Cát Thanh!

- Vâng!

- Dẫn các huynh đệ đi trước đi, ta sẽ theo sau.

Đại Hán che mặt không dài dòng, lập tức đáp ứng, ra hiệu cho hơn một trăm người áo xanh nhanh chóng rời đi.

Lúc này, từ hướng cầu Vọng Tiên có một đội quan quân chạy tới.

Cầm đầu là một Ngu Hầu, cầm đại đao trong tay, đầu tàu gương mẫu xông lên trước, miệng gào thét:

- Đừng để đám tặc kia chạy thoát.

Người trung niên trở mình lên ngựa, thúc ngựa quay đầu nhìn lại.

Thấy quan quân đuổi theo, y ngược lại không chút hoảng hốt, mà còn nhếch miệng mỉm cười.

Nụ cười này của y lộ ra hàm răng trắng tuyết đều đặn:

- Các huynh đệ, đã lâu ngày chưa giết heo, mà đám heo này lại không biết uy phong của chúng ta. Hôm nay tại thành Hàng Châu này giết một trận, để bọn chúng mở mang kiến thức, biết uy phong của Hắc Kỳ tiền đội ta.

Nói xong, y đem bút thương lớn dắt trên yên ngựa, lấy cung từ trong túi trên lưng ngựa ra.

Giương cung cài tên, người trung niên thậm chí không hề nhắm, một mũi tên bắn ra trúng ngay giữa mắt Ngu Hầu xông lên đầu tiên. Cùng lúc đó, hai mươi tùy tùng đồng loạt rút ba nhánh Hắc Kỳ từ trong túi trên lưng ngựa, nằm rạp xuống, miệng phát ra những tiếng hô kỳ dị liên tiếp, phóng ngựa vọt vào trong thành. Những kỵ sĩ này ở trên lưng ngựa giương cung cài tên, một vòng mưa tên bắn ra liền có hơn mười quan quân ngã trong vũng máu, lập tức tắt thở.

- Bàng Thiên vương, Hắc Kỳ tiền đội!

Có một lão binh nhìn thấy đội kỵ đang lao nhanh đến, một cái tên đột nhiên thoáng hiện lên trong đầu.

Nhớ năm xưa, Phương Tịch khởi sự, thủ hạ Bàng Vạn Xuân có tám trăm Hắc Kỳ tiền đội tung hoành Giang Nam, giết cho quan quân nghe tên là bỏ chạy. Rất nhiều lão binh đến nay vẫn còn nhớ rất rõ mưa tên của Hắc Kỳ tiền đội gào thét mà đến, che phủ trời đất. Sau này khi Phương Tịch bị giết, Hắc Kỳ tiền đội theo Bàng Vạn Xuân trốn vào núi Mạc Can, từ đó không còn tin tức. Cũng khó trách, vào nhà cướp của, sao cần Hắc Kỳ tiền đội ra tay? Thế cho nên rất nhiều người gần như đã quên Hắc Kỳ tiền đội, thật không ngờ hôm nay lại xuất hiện.

- Chạy mau, là Hắc Kỳ tiền đội đến rồi!

Đội khi Hắc Kỳ tiền đội vọt tới cầu Vọng Tiên, ba lượt mưa tên đã qua.

Dưới cầu Vọng Tiên ba bốn mươi cỗ thi thể ngổn ngang, máu tươi từ khe hở tảng đá trên cầu Vọng Tiên chảy xuống giữa sông.

Ngu Hầu đã chết!

Hơn nữa là bị Hắc Kỳ tiền đội giết chết...

Quan quân đâu còn có dũng khí ứng chiến, vứt bỏ binh khí quay đầu bỏ chạy.

Có người thông minh thả người từ trên cầu Vọng Tiên nhảy vào dòng nước sông lạnh băng, nhưng vẫn còn chậm, trong nháy mắt bị bắn thành con nhím.

Người trung niên ghì mình ngựa trên cầu Vọng Tiên, lớn tiếng quát:

-Trở về nói cho cầu quan kia biết, ít ngày nữa Bàng Vạn Xuân lại đến.

Dứt lời, y quát Hắc Kỳ tiền đội dừng lại, thúc ngựa đi.

Mà trong tửu lâu phường Thanh Hà cách không xa cầu Vọng Tiên, Ngọc Doãn nhìn Hắc Kỳ tiền đội kia gào thét mà đi, đột nhiên quay đầu nói với Trần Đông:

- Thiếu Dương, nếu binh mã Đại Tổng ta có được một nửa như Hắc Kỳ tiền đội của Bàn Vạn Xuân thì sợ gì giặc Lỗ?

Trần Đông nở nụ cười chua xoát, gật gật đầu, rồi lại lắc đầu, ánh mắt vô cùng phức tạp.

- Bàn Vạn Xuân? Hắc Kỳ tiền đội?

Lý Chuyết tối hôm qua uống rượu cùng Phan Thông, cho nên thức dậy hơi trễ.

Khi gã nghe nói có người ở trong thành phóng hỏa, hơn nữa lại là Hắc Kỳ tiền đội đã mất tích nhiều năm nay lại xuất hiện trong thành Hàng Châu thì sợ tới mức mặt trắng bệch.

Hắc Kỳ tiền đội!

Năm đó Phương Tịch giết vào thành Hàng Châu, chính là Hắc Kỳ tiền đội làm tiên phong.

Lý Chuyết chưa từng thấy uy phong của Hắc Kỳ tiền đội, nhưng khi thu dọn chiến trường, từ Tiền Kiều đến Tân Kiều, ở giữa còn có một tòa Phong Nhạc Kiều, dọc theo đường đi chỉ thấy những tử thi bị bắn thành con nhím, vô cùng thê thảm.

Lúc ấy Lý Chuyết liền nôn mửa liên tục, sau hỏi người khác mới biết được là Hắc Kỳ tiền đội gây nên.

Ngay sau đó, Lý Chuyết đã khắc sâu sự sợ hãi đối với Bàn Vạn Xuân, đối với Hắc Kỳ tiền đội. Mà nay nghe được Hắc Kỳ tiền đội lại xuất hiện, thì cả người gã phát lạnh.

Sao Bàn Vạn Xuân còn sống?

- Vì sao phủ tôn không phái binh truy kích?

Phan Thông lại không biết uy danh của Bàn Vạn Xuân và Hắc Kỳ tiền đội, thấy Lý Chuyết ngu ngơ không nói, liền lộ ra vẻ bất mãn:

- Huynh đệ Thi Toàn bị Bàn Vạn Xuân cứu đi, vậy chắc hẳn Võ Tông đang nằm trong tay Bàn Vạn Xuân rồi. Mà nay nếu hắn đã tự chui đầu vào lưới, vừa lúc hãy một lưới bắt hết đám nghịch tặc này đi. Nếu như bắt không được Võ Tông, lại để hai kẻ tặc tù trốn thoát, đến lúc đó bên Công Tướng hỏi tội, chỉ sợ Lý phủ tôn khó mà ăn nói.

Trong lòng Lý Chuyết run lên.

Đúng vậy, Bàn Vạn Xuân đã không dám trêu chọc vào, nhưng Thái Kinh kia lại càng khó hầu hạ.

Ta nhịn nhiều năm, thật vất vả mới làm được chức tri châu Hàng Châu, địa vị chưa nóng, sao có thể từ bỏ?

Không thể từ bỏ như vậy được.

Lý Chuyết quyết định chắc chắn, cắn răng một cái, lớn tiếng quát:

- Tào Thành!

- Có mặt tướng.

- Người lập tức điểm khởi binh mã, truy kích Bàn Vạn Xuân.

Bọn họ ngựa không nhiều lắm, đại bộ phận là bộ tốt, chắc hẳn đuổi theo cũng không khó khăn. Giết Bàn Vạn Xuân cho ta, đoạt lại huynh đệ Thi Toàn về.

Tào Thành nghe vậy không nói hai lời liền lĩnh mệnh mà đi.

Gã không phải không biết Bàn Vạn Xuân, cũng không phải chưa nghe nói đến Hắc Kỳ tiền đội.

Chẳng qua, khi Tào Thành đến Hàng Châu, Phương Tịch đã đền tội, Bàn Vạn Xuân và Hắc Kỳ tiền đội đã lẩn trốn không còn tung tích, cho nên trong thâm tâm cũng không quá coi trọng Bàn Vạn Xuân và Hắc Kỳ tiền đội, cảm thấy uy danh của bọn họ là nói quá sự thật mà thôi.

Nếu Bàn Vạn Xuân và Hắc Kỳ tiền đội lợi hại như vậy, Phương Tịch sao bị thất bại chứ?

Phải biết rằng, lúc trước khi Bàng Vạn Xuân và Hắc Kỳ tiến đội tấn công thành Hàng Châu, chẳng phải đã bị Hàn Thế Trung suất bộ đuổi ra khỏi Sùng Tân Môn. Năm xưa Hàn Thế Trung làm được, ta cũng có thể làm được! Nếu giết Bàng Vạn Xuân, đoạt lại huynh đệ Thi Toàn, diệt Hắc Kỳ tiến đội, tất nhiên là một công lớn, không chừng còn được bổ nhiệm chức Thừa Tín Lang, chẳng phải làm rạng rỡ tổ tông sao?

Tào Thành kích động đi rồi, Lý Chuyết cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

- Ca ca đừng vội sốt ruột, đợi Tào thành giết Bàng Vạn Xuân trở về, liền điểm khởi binh mã, giết sào huyệt Bàng Vạn Xuân. Nghĩ chắc nay Võ Tông đang dưỡng thương ở hang ổ Bàng Vạn Xuân, vừa lúc bắt hãn về mang đến Đông Kinh dâng cho Công Tướng.

Phan Thông lập tức tươi cười.

- Đã sớm biết Lý phủ tôn tài cán không tầm thường, lần này nếu làm tốt, sau khi ta trở về sau nói ngọt trước mặt Công Tướng.

- Vậy thì, đa tạ ca ca.

Lý Chuyết mừng rỡ, liên tục không ngừng tạ ơn Phan Thông.

Nhớ ngày đó, Lý Chuyết gã chí khí tràn ngập, cũng chứa nhiều bất mãn đối với triều đình, càng thống hận Thái Kinh nắm giữ triều cương.

Kết quả, gã đậu tiến sĩ, lại bị đuổi ra khỏi Đông Kinh, sung quân đến Hàng Châu làm một tiểu quan tầm thường.

Nhoáng cái đã mười năm, Lý Chuyết chí lớn mạnh mẽ năm xưa đã chết đi, chỉ còn là một Lý tri châu luồn cúi vì công danh. Trong lòng Lý Chuyết sớm đã hiểu rõ, dù có bản lĩnh lớn thế nào cũng khó mà chống cự nổi khi không có một chỗ dựa vững chắc.

Lúc trước nếu không phải đầu phục Thái Tử, thì nay sao phải chịu khổ làm một tri châu nhỏ bé ở trong huyện thành này?

Tôn nghiêm năm xưa sớm đã không còn.

Tuổi của Phan Thông cũng không lớn hơn Lý Chuyết là bao, chức quan cũng không tôn quý hơn Lý Chuyết.

Nhưng Lý Chuyết dài gọi “ca ca”, ngắn cũng gọi “ca ca”, không chút nào xấu hổ. Gã sai người bày tiệc rượu, ăn uống với Phan Thông ở trong phủ. Về phần tình hình hỏa hoạn trong thành Hàng Châu, Lý Chuyết căn bản không để ở trong lòng. Hầu hạ thật tốt đặc sứ của Công Tướng mới là quan trọng nhất. Nếu hầu hạ không tốt, Lý Chuyết gã sao có thể ổn định được vị trí “Tri châu” này?

Hơn nữa, Bàng Vạn Xuân tuy rằng lợi hại, nhưng Tào Thành võ nghệ không tầm thường.

Mà binh mã ta lại hơn Bàng Vạn Xuân, dù Bàng Vạn Xuân có ba đầu sáu tay, cũng không phải đối thủ của ta.

Bàng Vạn Xuân sống hay là chết, không quan trọng.

Quan trọng là phải bắt được Thi Toàn lại, tốt nhất cũng bắt được Võ Tông, để Phan Thông thật vui vẻ rồi đi là quan trọng nhất.

Hai người ở phủ nha nâng ly cạn chén, trong chớp mắt đã gần đến buổi trưa.

Phan Thông và Lý Chuyết, đều có chút men say.

Ngay lúc hai người đang hưng trí bừng bừng trò chuyện, chợt nghe ngoài cửa rối loạn.

Không đợi Lý Chuyết mở miệng hỏi, chỉ thấy một gã tiểu giá, người đầy máu chạy vào đại sảnh quỳ xuống.

- Khởi bẩm phủ tôn, việc lớn không tốt...

Tào Phó sứ, Tào Phó sứ trên đường truy kích Bàng Vạn Xuân, bị Bàng Vạn Xuân phục kích... Tào Phó sứ hấn, hấn, hấn bị Bàng Vạn Xuân giết chết rồi.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

323. Chương 320: Đại Dao Quan Thắng

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Năm đó Phương Tịch suất bộ công thành, thành Hàng Châu máu chảy thành sông.

Tình cảnh thảm liệt kia mặc dù đã qua vài năm nhưng lại rõ mồn một trước mắt. Đối với những người sống lâu đời ở thành Hàng Châu mà nói, trận đại chiến năm xưa chẳng khác gì một cơn ác mộng. Mà nay, ác mộng lặp lại! Thần tiên Thiên vương Bằng Vạn Xuân mang theo Hắc Kỳ tiền đội lại xuất hiện trở lại, giết thành Hàng Châu máu chảy thành sông khiến người ta hết hồn.

- Nói như thế, Vạn Xuân ca ca đã trốn vào núi Mạc Can rồi hả?

Trong thành Hàng Châu, tiểu viện Ngọc gia.

Ngọc Doãn mặc áo xanh, ngồi trong phòng khách, cười tươi ấm áp.

Ở trên, một hán tử hùng tráng khôi ngô đứng thẳng.

Người đàn ông kia tuổi trên ba mươi, thân hình cao lớn cường tráng, đầu báo mắt hoàn, bộ râu quai nón dưới hàm toát lên khí khái hùng tráng.

- Trong núi có an toàn không?

- Bẩm Tiểu Át ca, trong núi rất an toàn, dù quan quân có đi vào cũng khó mà tìm được tung tích bọn ta. Vạn Xuân ca ca nói, sẽ từng bước phân tán các huynh đệ lên vào trong thành. Vạn Xuân ca ca sai tiểu nhân đi theo Tiểu Át ca, để hỗ trợ lẫn nhau.

- Cát Thanh, ha hả, ta nhớ không lầm chứ.

- Trí nhớ Tiểu Át ca thật tốt, tiểu nhân đúng là Cát Thanh.

Ngọc Doãn đánh giá tráng hán trước mắt này một lượt, âm thầm gật đầu khen ngợi.

Cát Thanh này là một người hầu cận bên cạnh Bằng Vạn Xuân. Theo như lời Bằng Vạn Xuân nói, gã vốn là một hộ nông bình thường, sau đó theo Bằng Vạn Xuân tạo phản, trung thành và tận tâm. Người này trời sinh thần lực, Bằng Vạn Xuân dựa theo đặc điểm này của gã đã truyền cho một bộ đao pháp, dùng mảnh khó ai bằng, sử dụng thanh đao nặng bốn mươi sáu cân, cũng đã từng lập nhiều công lao hiển hách.

Lúc trước Bằng Vạn Xuân từng có ý hợp tác với Cát Thanh, nhưng bị Cát Thanh từ chối mà luôn đi theo làm người thân thủ hạ bên cạnh Bằng Vạn Xuân.

Ngọc Doãn đại khái có thể đoán ra tâm tư Bằng Vạn Xuân.

Bản thân mình thương thế chưa khôi phục, mười thành công phu thì không sử dụng được bốn thành. Mà Trần Đông và Trương Trạch Đoan lại là người đọc sách, mặc dù dẫn theo mười người hầu cận nhưng lại không sử dụng đến. Nếu chẳng may phát sinh ra chuyện gì, chẳng phải là không có người hỗ trợ?

Cát Thanh đến đây, chính là để bù chỗ thiếu này.

- Vạn Xuân ca ca đã có lòng, tuy nhiên, hấn định khi nào thì rời khỏi?

- Vạn Xuân ca ca căn dặn, đợi khi nào Thần y đến chữa khỏi thương thế cho Võ Đề Hạo, thì có thể tới Đông Kinh. Tiểu Át ca, chúng ta có thể cùng đi không?

Hàng Châu có này có hơn hai mươi vạn hộ, gần sáu trăm ngàn nhân khẩu, cũng được coi là phồn hoa ở Giang Nam.

Nhưng so sánh với hơn trăm vạn nhân khẩu ở Khai Phong, thì dù Hàng Châu có phồn hoa thế nào cũng kém xa Đông Kinh. Trong lòng rất nhiều người, có thể đi phủ Khai Phong Đông Kinh cũng là một chuyện khó đạt. Nhìn về mặt chờ mong của Cát Thanh, Ngọc Doãn mỉm cười gật đầu nói:

- Đương nhiên là đi được, tuy nhiên sẽ phải muộn hơn Vạn Xuân ca ca một chút.

Cát Thanh càng lộ vẻ hưng phấn.

- Thi Đại Lang có khỏe không?

- Tiểu Át ca yên tâm, huynh đệ Thi Đại Lang chỉ bị tổn thương da thịt, nhìn bề ngoài cực kỳ nghiêm trọng nhưng thật ra không trở ngại gì. Căn cơ của họ rất tốt, tịnh dưỡng một thời gian là có thể khỏi hẳn. Qua thời gian nữa, Trí Hiền trưởng lão cũng sẽ đi núi Mạc Can thăm hỏi, cho nên vô cùng an toàn.

Có điều người nhà họ dường như có chút kích động.

Đặc biệt là Thi lão thái công rất không cao hứng, dọc đường đi rất khó hầu hạ. Nếu không phải nể mặt Thi Đại Lang thì Vạn Xuân ca ca đã đuổi lão đi rồi.

Ngọc Doãn sau khi nghe xong, cười ha ha.

Phản ứng của Thi lão thái công cũng là bình thường thôi.

Thi gia lão mặc dù không phải danh môn vọng tộc nhưng ở Hàng Châu cũng có chút danh vọng.

Trong nhà không có ruộng tốt vạn khoảnh thì cũng có chút sản nghiệp, sống quang minh lỗi lạc. Hiện giờ bị Bàng Vạn Xuân phái người ép đi theo, thì thanh danh chẳng khác gì phản tặc, loại chuyện này đổi lại là bất cứ người nào cũng đều cảm thấy bất mãn, chứ không riêng gì lão già 50-60 tuổi, tư tưởng sớm đã sớm hình thành cố định rồi. Nếu lão biểu hiện bình tĩnh thì mới là chuyện lạ.

- Đúng rồi, các người tới Hàng Châu có an toàn không?

- Ha ha, chuyện này Vạn Xuân ca ca sớm có chuẩn bị... Lúc trước chủ công sau khi binh bại bị bắt, Vạn Xuân ca ca mang theo chúng ta trốn vào trong núi. Từ lúc đó Vạn Xuân ca ca đã bắt đầu trù tính, mua hộ quán cho chúng ta, đã có thân phận nghiêm chỉnh rồi.

Nếu không bắt đắc dĩ, ai lại nguyện ý làm cái nghề không vốn này? Nhưng bất hạnh vẫn chưa tìm được cơ hội nên vẫn mãi ở trong núi.

Đám huynh đệ chúng ta đều có hộ quán nghiêm chỉnh ở Hàng Châu, hơn nữa danh nghĩa cũng có chút gia sản.

Ngoại trừ một số người già yếu, không muốn lưu lạc xa xứ, thì những người khác đều nguyện lòng hiệu lực cho Tiểu Át ca. Đúng rồi, Vạn Xuân ca ca còn nói, Tiểu Át ca nếu có chuyện gì xử lý không tốt, thì có thể đi tìm chủ bộ Hàng Châu Lê Đại Ẩn hộ trợ. Hắn và Vạn Xuân ca ca có giao tình sâu sắc, lúc trước hộ quán của chúng ta cũng là dựa vào Lê chủ bộ âm thầm giúp đỡ.

Ngọc Doãn nghe vậy lập tức ngẩn ra.

Bàng Vạn Xuân này quả nhiên thủ đoạn giỏi, không ngờ còn mua chuộc được cả chủ bộ thành Hàng Châu.

- Cát Thanh, người có quen thân với Lê chủ bộ kia không?

Cát Thanh nói:

- Tiểu nhân từng phụng mệnh Vạn Xuân ca ca gặp Lê chủ bộ vài lần, uống rượu cùng nhau vài lần, quan hệ cũng không kém.

- Tìm cơ hội mời hắn đi uống rượu được không?

- Chuyện nào có đáng gì, hết thấy đều theo sự an bài của Tiểu Át ca.

Ngọc Doãn sau khi nghe xong thở phào.

Có tầng quan hệ này, cuộc sống của hắn ở thành Hàng Châu cũng sẽ tốt hơn.

Trước đây, hắn chưa quen cuộc sống ở Hàng Châu, xử lý mọi việc bó tay bó chân. Mà Lê chủ bộ này nghe nói chức quan không lớn lắm nhưng lại là địa đầu xà (rắn địa phương). Có sự hỗ trợ của ông ta, nghĩ chắc có thể xoay chuyển được cục diện này.

Phủ Hàng Châu, là đầu mối then chốt của đông nam thương nghiệp.

Ngọc Doãn cũng hy vọng có thể mượn cơ hội này mở ra cục diện. Đợi Hoàng Tiểu Thất liên hệ được Tây Châu, là có thể mở ra Tây Vực thương lộ. Bên phía Bảo Tĩnh Quân có Lỗ Đạt giúp đỡ, bên Tây Vực thương lộ, mặc dù chưa hẳn thông suốt nhưng cũng coi như là khai thông bảy tám phần. Vốn là một chuyện vô cùng khó giải quyết, không ngờ đến Hàng Châu lại tìm được cơ hội.

Tâm trạng theo đó mà tốt lên, Ngọc Doãn và Cát Thanh lại tán gẫu trong chốc lát, rồi sắp xếp y ở trong nhà.

Tào Thành bị giết, khiến Lý Chuyết thấp thỏm lo âu.

Bàng Vạn Xuân giống như một âm hồn nhìn không tới bao phủ trên không phủ nha.

Phan Thông mấy lần thúc giục Lý Chuyết xuất binh, vào núi bao vây tiểu trù Bàng Vạn Xuân, bắt giữ đám người Vô Tòng Thi Toàn quy án. Nhưng Lý Chuyết thật sự sợ hãi, mặc dù sau lưng Phan Thông là Thái Kinh, nhưng y vẫn ra sức khước từ, không muốn xuất binh.

Bàng Vạn Xuân lần này chỉ là một cảnh cáo nhỏ, nếu thật sự chọc giận hắn ta, xuất bộ công thành, thì nên làm thế nào cho phải?

Thuộc hạ Lý Chuyết không có mấy ai có thể sử dụng, duy nhất người có tài thì chính là Tào Thành kia.

Nhưng vấn đề là, Tào Thành đã bị Bàng Vạn Xuân giết, y có thể phái ai đi lãnh binh bao vây tiểu trù đây? Chẳng lẽ phủ tôn gã suất bồ đầu tranh anh dũng đi tiểu trù đạo phỉ ư? Lý Chuyết là một người đọc sách, nói đến binh pháp thao lược thì thao thao bất tuyệt, nhưng bảo gã ra trận chiến đấu thì lại không có gan. Tuy nhiên, dù gì thì cũng không thể bỏ qua việc này. Mà Phan Thông càng ngày thúc giục càng gấp, Lý Chuyết thật sự không tìm được cơ nào để dùn dờ. Ngay lúc gã đang cảm thấy đau đầu thì một tin tức truyền đến làm gã mừng rỡ, bao nhiêu phiền não lúc trước theo đó mà tan biến sạch.

- Cũng không phải là bản phủ không chịu xuất binh, mà là có nguyên do khác.

Đô Giám Hàng Châu được tin nhiệm ba ngày sau sẽ đến Hàng Châu nhậm chức, trước khi hắn đến, bản phủ thật sự không nên vọng động binh mã.

- Đô Giám Hàng Châu là ai?

- Nghe nói người này là do Thái tướng công đề cử, vốn là Tuần Kiểm phủ Tế Nam, được người ta xưng là Đại Dao Quan Thắng!

324. Chương 321: Mưu Binh

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Trong phủ Đô Giám Hàng Châu, Ngọc Doãn kinh ngạc nhìn người đàn ông tướng mạo đường đường ngồi ngay ngắn trong đại sảnh kia. Nói thật, hẳn không thể nào đem người trung niên nho nhã này liên hệ với Quan nhị gia mặt đỏ như trái táo, râu quai nón đẹp dưới hàm, mắt xếch trong Tam quốc diễn nghĩa là Đại Dao Quan Thắng được.

Hôm nay là ngày Quan Thắng nhậm chức Đô Giám Hàng châu.

Ngọc Doãn mặc dù không thuộc sự quản lý của Đô Giám Hàng Châu, nhưng làm Đô Giám Ứng Phụng Cục Hàng Châu, không thể thiếu được sẽ phải thường xuyên xuất hiện, thậm chí cần đối phương ủng hộ mạnh mẽ. Tuy nói hai người đều là Đô Giám, cái tên cũng tương tự, nhưng Đô Giám Hàng Châu có quyền lực hơn hẳn là Đô Giám Ứng Phụng Cục. Cho nên, bất kể thế nào, Ngọc Doãn đều phải nghênh tiếp Quan Thắng.

Quan Thắng cao ước chừng 190cm.

Thân thể hơi gầy nhưng lại toát lên khí chất oai hùng.

Quan Thắng này vẫn chưa tham gia Lương Sơn Bạc, mà vẫn luôn đảm nhiệm chức vụ ở phủ Tế Nam, trước đó được phong làm Tuần kiểm phủ Tế Nam.

Cái gọi là Tuần Kiểm, quyền lực cũng không lớn, chủ yếu là phụ trách tập nã trộm cướp.

Trước đó Ngọc Doãn chưa từng gặp Quan Thắng, nhưng từ thái độ của Quan Thắng đối với hắn thì dường như vô cùng thân thiết, không có ác ý gì.

Mà lúc trước khi sắp rời khỏi Đông Kinh, những lời của Lý Thanh Chiếu, Ngọc Doãn loáng thoáng hiểu, Quan Thắng đến Hàng Châu sợ là cũng có chút liên quan đến Lý Thanh Chiếu. Trong lòng hắn lập tức thoải mái rất nhiều. Nếu như có thể tạo quan hệ với Quan Thắng sẽ rất có lợi đối với sự phát triển của hắn ở Hàng Châu.

Đô Giám Hàng Châu, tri châu Hàng Châu cấp phẩm giống nhau.

Nhưng địa vị Tri châu lại trên Đô Giám.

Tuy nhiên bởi vì sự xuất hiện của Bàng Vạn Xuân mà Lý Chuyết không thể không hạ thấp tư thái ra khỏi thành nghênh đón Quan Thắng.

Đợi sau khi giới thiệu xong, Lý Chuyết đột nhiên nói:

- Quan Đô Giám, Hàng Châu hiện giờ trộm cướp thành họa, đại tướng dưới trướng Phương nghịch năm xưa là ,Thần tiên Thiên vương Bàng Vạn Xuân suất bộ đột nhiên tập kích thành Hàng Châu, đã tạo thành họa lớn ở thành Hàng Châu, khiến lòng dân bất ổn.

Nay Quan Đô Giám tiến đến, bản phủ coi như là bớt lo âu.

Lại không biết Quan Đô Giám khi nào có thể xuất binh, tiêu diệt đám đạo phỉ Bàng Vạn Xuân? Nếu có thể diệt trừ Bàng Vạn Xuân, bản phủ nhất định thỉnh công với triều đình cho Quan Đô giám.

Lý Chuyết nói chuyện, vẻ mặt ôn hòa.

Nếu Quan Thắng là người trẻ tuổi, có lẽ sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Dù sao Lý Chuyết là xuất thân tiến sĩ, có địa vị trên triều đình, vượt xa một võ tướng là Quan Thắng. Là một quan trên đứng đầu Hàng Châu, nói chuyện thân thiết như thế, sao không vừa mừng vừa sợ chứ? Nhưng vấn đề ở chỗ, Quan Thắng mặc dù là một kẻ vũ phu, nhưng cũng có kinh nghiệm quan trường. Gã ở phủ Tế Nam làm Tuần Kiểm ước chừng mười năm, chịu đủ loại áp chế, sớm đã hiểu rõ ảo diệu bên trong, Lý Chuyết thể hiện thành ý với gã, gã thần nhiên nhận, nhưng muốn gã xuất binh không phải là chuyện dễ.

- Phủ tôn một lòng mưu cầu hạnh phúc cho dân chúng, hạ quan vô cùng xúc động.

Có điều hạ quan vừa tới Hàng Châu, chưa hiểu hết binh quân Hàng Châu, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể xuất binh bình loạn. Về phần Bàn Vạn Xuân, hạ quan ở trên đường cũng từng nghe một số tin. Người này là mãnh tướng dưới trướng Phương nghịch tặc, binh pháp xuất chúng, mưu lược hơn người. Vây cánh dưới tay hắn mặc dù không nhiều nhưng phần lớn là hãn phi có kinh nghiệm sa trường. Vì chưa rõ tình hình nên hạ quan thật sự không dám mạo muội xuất binh, hơn nữa địa thế núi Mạc Can phức tạp, dù là xuất binh cũng cần phải hiểu rõ tình trạng trong núi. Binh pháp từng nói: biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nguyên nhân chính là Bàn Vạn Xuân này hung hãn, hạ quan cần phải làm việc cẩn trọng, cần phải làm được một trận chiến công thành, nếu không sẽ đả kích sĩ khí binh lính.

Quan Thắng này cũng là người lọc lõi quan trường, mỉm cười từ chối khéo thỉnh cầu xuất binh của Quan Thắng.

Gã lấy cớ này khiến Lý Chuyết á khẩu không trả lời được.

Thân là Tri châu phủ Hàng Châu, binh sự thối nát đến mức nào, sao y không biết?

Trước đây thiên hạ thái bình, đương nhiên không cần để ý việc này. Cái gọi là binh mã, chỉ là sự tồn tại mang tính chất uy hiếp. Nhưng hiện tại Bàn Vạn Xuân xuất hiện, sự uy hiếp của binh mã Hàng Châu lập tức không còn sót lại chút gì. Rõ ràng nhất là trước đó Tào Thành suất lĩnh 600 người truy kích Bàn Vạn Xuân, trong đó còn có một trăm mã quân đi theo, kết quả, 600 quan quân bị mười mấy đạo phi Bàn Vạn Xuân đánh cho quảng mã cỡi giáp, thảm bại bỏ chạy. Thậm chí ngay cả Tào Thành cũng ngã trong trận, chết vào tay Bàn Vạn Xuân.

Lý Chuyết là quan trên hành chính, không thể can thiệp quân sự.

Nghe nói, lực lượng sau lưng Quan Thắng này không hề nhỏ, là tiểu Thái tướng công sở Xu Mật Viện đề cử.

Bất kể là Thái Kinh hay là Thái Du, cũng không phải một Tri Châu Hàng Châu nhỏ nhỏ là có thể chống lại được. Quan Thắng tuy nói cự tuyệt xuất binh, nhưng vẫn cấp đủ mặt mũi cho Lý Chuyết. Dưới tình huống như thế, Lý Chuyết nếu còn tiếp bức bách, nói không chừng sẽ phản ngược lại.

Nói thì đã nói rồi, làm thế nào là vấn đề của người.

Lý Chuyết lập tức không nói năng rườm rà nữa, liền ngậm miệng lại.

Mà Quan Thắng và Lý Chuyết sau khi giao binh phù xong, coi như là đã chính thức nhậm chức, Ngọc Doãn đứng bên nhìn cũng âm thầm gật đầu.

Quan Thắng không phải là loại người kiêu ngạo ngông cuồng, đối lại là bất cứ kẻ khác mới đến cũng sẽ không tùy tiện xuất binh.

Điều này nói rõ, Quan Thắng là một người trầm ổn.

Nhưng càng là như thế, Ngọc Doãn lại càng là lo lắng.

Xem ra, Bàn Vạn Xuân nhất định phải mau rời khỏi núi Mạc Can, nếu không một khi hắn và Quan Thắng phát sinh xung đột, thắng bại khó liệu.

Ngọc Doãn thật vất vả mới chào được một nhân vật, quả quyết không thể nào lơ đãng nhìn Bàn Vạn Xuân chịu thiệt.

Nhưng vấn đề là, thái độ của Quan Thắng đối với hắn cũng vô cùng thân thiện, không chừng có thể giúp được hắn. Hai bên đều là người một nhà, bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, vấn đề này, thật đúng là có chút phiền phức.

- Ngọc Đô Giám!

Yến tiệc đón tiếp kết thúc, khi Ngọc Doãn chuẩn bị cáo từ, chợt nghe có người gọi hắn.

Quay đầu nhìn lại, đó là một người thanh niên ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, cao 190cm, eo nhỏ vai rộng, khí thế bất phàm.

- Người là...

- Hạ quan Quan Linh, là Đề cử cung tiền thủ Hàng Châu, từ lâu đã nghe tên Ngọc Đô Giám, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không tầm thường.

Quan Linh?

Ngọc Doãn ngẩn ra, hạ giọng nói:

- Xin hỏi Quan đề cử và Quan Đô Giám..

Quan Linh cười cười, biểu hiện vô cùng bình tĩnh, chỉ thấp giọng nói:

- Quan Đô Giám là lão đại nhân trong nhà hạ quan.

Mới vừa rồi nhiều người, gia phụ không nói được gì nhiều với Ngọc Đô Giám, chỉ có thể bảo hạ quan chuyển lời, cục diện khó xử của Ngọc Đô Giám ở Hàng Châu, gia phụ cũng có nghe qua. Chỉ có điều gia phụ tuy là Đô Giám Hàng Châu, giúp cũng không được nhiều lắm. Dù sao Ứng Phụng Cục là hiệu lực cho Quan Gia, Lý tri châu là Linh Ứng Phụng Cục Sự, gia phụ đương nhiên không nên can thiệp quá nhiều, kính xin Ngọc Đô Giám thứ lỗi.

Quan Thắng này quả nhiên là người cùng đường với mình!

Trong lòng Ngọc Doãn vui vẻ, cẩn thận đánh giá Quan Linh.

Mới vừa rồi người trên công đường quá nhiều nên Ngọc Doãn cũng không để ý tới sự có mặt của Quan Linh.

Đề cử Cung tiền thủ cũng là tên võ quan đời Tống, nắm giữ danh tịch, cùng với tổ chức, huấn luyện Cung tiền thủ quận huyện.

Tống Huy Tông năm Chính Hòa thứ năm, tức là năm 1115 Công nguyên đã quy định, Đề cử Cung tiền thủ lấy việc chiêu mộ số lượng cung tiền thủ làm tiêu chuẩn khảo hạch. Nói một cách khác, tính chất của Đề cử cung tiền thủ gần giống với Cung tiền giáo đầu cấm quân Đông Kinh.

Quan Linh nhìn nhỏ hơn Ngọc Doãn một chút lại có thể làm Đề cử Cung tiền thủ, chỉ sợ không đơn thuần dựa vào quan hệ của gã và Quan Thắng. Giống như loại võ quan trong quân, nếu không có thực học, cũng khó có thể có chỗ đứng ở trong quân.

Ngọc Doãn vội chấp tay nói:

- Ý tốt của Quan Đô Giám, hạ quan xin nhận.

Nói ra thật xấu hổ, hạ quan đến Hàng Châu đã nửa tháng nhưng vì đủ loại nguyên nhân mà không mở ra được cục diện. Hạ quan tài sơ học thiểu, thật sự đáng hổ thẹn. Đáng tiếc, Lý tri châu chậm chạp không giao ra binh phù, khiến hạ quan vô cùng đau đầu.

Nếu Quan Thắng đã phái Quan Linh liên lạc với hãn, chắc có ý giúp đỡ rồi.

Ngọc Doãn cũng không khách sáo, đem hoàn cảnh khốn khó của hãn thuật lại một lần cho Quan Linh biết.

Không phải là không muốn làm, mà thật sự Lý Chuyết kia chiếm cứ binh quyền, ta dù có lòng làm việc cũng bất lực, bó tay không biện pháp.

Trong quân chỉ nhận binh phù, không có binh phù, thì dù có bản lĩnh lớn đến mấy cũng khó thi triển tay chân.

Quan Linh do dự một chút, thấy xung quanh không có ai, hạ giọng nói:

- Gia phụ cũng đoán được chỗ khó xử của Ngọc Đô Giám nên phái hạ quan báo cho Ngọc Đô Giám biết, binh sự Hàng Châu này cần phải chỉnh đốn. Trong vòng hai ba tháng chưa thể sử dụng. Nếu Ngọc Đô giám thật sự muốn làm việc, không ngại đến gặp Phan Thông, nghe nói lần này Phan Thông tới Hàng Châu, ngoại trừ áp giải Võ Tông ra, còn muốn áp giải một số Hoa Thạch Cương đến Tô Châu, rồi sau đó vận chuyển về kinh sư. Phan Thông kia trước đó đã phái người đến nhà, nhưng đã bị gia phụ cự tuyệt. Ngọc Đô giám có thể suy xét phương diện này một chút, không chừng có thể nghĩ ra đối sách.

Hoa thạch cương?

Ngọc Doãn hơi nheo mắt, cười chua xót.

- Tại sao là Hoa thạch cương?

- Không chỉ như vậy, lần này triều đình và giặc Lỗ ký minh ước, phải đưa tiền cống hàng năm cho giặc Lỗ. Mà tiền cống hàng năm này phần nhiều lấy ở Đông Nam, cho nên sự vụ bên Ứng Phụng Cục chắc chắn nặng nề, đến lúc đó là cơ hội của Ngọc Đô giám.

Trên mặt Quan Linh lộ vẻ căm hận.

Rõ ràng, tiểu tử này cực kỳ căm hận đối với biểu hiện nhu nhược của triều đình.

Nhưng gã chỉ là một Đề cử Cung tiền thủ, nếu không có cha gã đi môn lộ qua người thân, không chừng cha con gã hiện nay vẫn còn bị áp chế ở phủ Tế Nam. Đại thể như hiện nay, một Đề cử nhỏ nhỏ như gã sao có năng lực hay biện pháp gì?

Ngọc Doãn trầm mặc một lát, chấp tay nói:

- Vậy thì, xin hãy nói lời cảm tạ tới Quan Đô Giám, rằng hạ quan đã biết nên làm như thế nào rồi.

- Ngọc Đô Giám.

Ngay lúc Ngọc Doãn chuẩn bị chia tay với Quan Linh, Quan Linh đột nhiên gọi hắn lại.

- Quan đề cử còn có gì chỉ giáo?

- Không dám chỉ giáo, có điều...trước đây hạ quan từng vinh dự đọc Tuần San thời đại Đại Tổng, có một bài văn Tây Hành Ký của Ngọc Đông viết.

Giặc Lỗ kia thật sự muốn mưu đồ giang sơn Đại Tổng ta sao?

Ngọc Doãn lập tức trầm mặc!

Một lát sau, hắn hạ giọng nói:

- Nếu ta đoán không sai, chậm nhất một năm sau giặc Lỗ sẽ hưng binh đối với Đại Tổng ta.

- Thật sao?

- Nếu Quan đề cử không tin, không ngại chống mắt chờ xem.

Ngọc Doãn nói xong, liền chấp tay cáo từ.

Quan Linh nhìn theo bóng lưng Ngọc Doãn đi xa, sau một lúc lâu xoay người trở về Đô Giám phủ.

Lúc này, bên trong Đô giám phủ đã vắng lạnh. Người đến chào hỏi Quan Thắng đều đã đi hết rồi, chỉ còn lại một mình Quan Thắng ngồi ở đại sảnh, trên mặt ôn hòa lúc trước đã chuyển thành vẻ nghiêm trọng.

- Phụ thân!

Quan Linh đi lên trước, chấp tay với Quan Thắng.

Quan Thắng mở to mắt, hạ giọng nói:

- Đã gặp Ngọc Tiểu Ất rồi hả?

- Đúng vậy.

- Con cảm thấy người này như nào?

Quan Linh trầm ngâm một chút, hạ giọng nói:

- Ngọc Đô giám này không phải là loại người dùng mách lới, lúc nói chuyện vô cùng thành thật. Con đã chuyển lời của phụ thân cho hắn rồi, nói vậy hắn cũng biết nên làm thế nào. Tuy nhiên, thật ra con lại bất ngờ một việc, chính là Ngọc Đông trong Tuần San thời đại Đại Tổng kia chính là Ngọc Đô Giám. Hắn cũng

không giấu diếm gì cả, chỉ nói với con, giữa Tống Kim chậm nhất năm sau sẽ có một trận chiến, khiến con vô cùng bất ngờ khó tin.

- Người này thật sự có nhân giới.

Quan Thắng ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Một khi đã như vậy, Đại ca không ngại qua lại với Tiểu Ất nhiều hơn.

Trước khi ta đến Hàng Châu từng đặc biệt đi Đông Kinh thăm hỏi di nương con. Người này xuất thân là đồ tể phổ thường nhưng sau lưng lại có đại nhân vật ủng hộ. Nếu không phải bởi vì hắn, ta cũng không chắc được làm Đô Giám Hàng Châu này. Có điều Ứng Phụng Cục không thuộc quản lý của ta, nên ta cũng không giúp hắn được nhiều, chỉ có thể hết sức tạo điều kiện cho hắn, có được việc hay không thì phải xem bản lĩnh của hắn như nào.

Quan Linh sau khi nghe xong, vội chấp tay nói:

- Con đã hiểu!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

325. Chương 322: Triệu Bất Vưu (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Dựa vào người không bằng dựa vào chính mình!

Đạo lý này, trước khi Ngọc Doãn trọng sinh đã hiểu rất rõ ràng. Có điều trước kia tính cách bướng bỉnh khiến hắn không chịu cúi đầu, cho nên vô số cơ hội bị mất. Sau khi trọng sinh, tính cách bướng bỉnh vẫn như trước, nhưng trải qua sinh tử nên cách nhìn đối với nhiều chuyện đã nhạt đi, nên cũng biến báo đi vài phần. Cũng chính bởi vài phần biến báo kia mới làm cho hắn có thể sinh tồn đến lúc này.

Lê Đại Ẩn yên lặng nhìn Ngọc Doãn trước mặt, trong lòng cảm khái rất lâu.

Thân là chủ bộ Hàng Châu, ông hẳn phải là người của Lý Chuyết, nhưng trên thực tế, quan hệ giữa Lê Đại Ẩn và Lý Chuyết không đặc biệt hòa hợp. Tình huống của ông hơi tương tự Tiểu Khôn phủ Khai Phong, nhưng có chút bất đồng với Tiểu Khôn. Ông xuất thân tú tài, có địa vị xã hội nhất định, mấy đời nối tiếp nhau ở Hàng Châu cũng được coi là thương gia giàu có địa phương.

Cho nên, tầm nhìn của Lê Đại Ẩn đương nhiên không giống Tiểu Khôn xuất thân Áp Ti.

Hiệp nghị giữa ông và Bằng Vạn Xuân đã duy trì liên tục nhiều năm. Nhớ ngày đó, Bằng Vạn Xuân còn chưa tạo phản, cũng được coi là phú hộ Diêm Quan, hai người cũng học ở trong học viện, có tình bạn sâu sắc. Lúc trước khi quan phủ muốn thu thập Bằng Vạn Xuân, là do Lê Đại Ẩn âm thầm mật báo, nên Bằng Vạn Xuân mới may mắn thoát khỏi. Mà khi Phương Tịch tấn công thành Hàng Châu, cũng là Bằng Vạn Xuân âm thầm bảo vệ, nên cả nhà Lê Đại Ẩn mới tránh được một trận tai họa.

Cũng bởi vậy mà Lê Đại Ân vô cùng hiểu Bàn Vạn Xuân.

Thậm chí sau khi Phương Tịch thất bại, không lúc nào là ông không nghĩ cách tìm đường ra khác cho Bàn Vạn Xuân.

Không ngờ, không đợi ông nghĩ ra biện pháp thì Bàn Vạn Xuân đã tìm được phương pháp rồi.

Càng khiến ông cảm thấy kỳ quái là, đường ra của Bàn Vạn Xuân lại là người thanh niên trước mắt này. Tình hình Ngọc Doãn, Lê Đại Ân cũng không phải không biết. Một đồ tể bán thịt trong phố xá trong vòng một năm gần gũi đã quật khởi, nay làm được vị trí Đô Giám Ứng Phụng Cục, bản thân còn có rất nhiều câu chuyện truyền kỳ đặc sắc. Theo sự hiểu biết của Lê Đại Ân, hậu thuẫn cho Ngọc Doãn chỉ là Hoàng Thường, một Đại học sĩ Đoàn Minh Điện, căn bản cũng không phải là chỗ dựa vững chắc có lực gì.

Nhưng càng như thế lại càng lộ ra sự quỷ dị trong đó.

Lúc Lê Đại Ân nhận lời mời của Ngọc Doãn đến tửu lầu bên Tây Hồ uống rượu, sự hiếu kỳ của Lê Đại Ân càng phát ra mãnh liệt.

- Hôm nay Ngọc Đô giám mời ta đến, không biết có gì chỉ giáo?

Ngọc Doãn cười ha hả, rót đầy chén rượu cho Lê Đại Ân:

- Lê chủ bộ, việc của ta, chắc không thể gạt được Lê chủ bộ, cho nên không định giấu diếm. Ta mời Lê chủ bộ đến là có một cuộc mua bán với Lê Chủ bộ. Vạn Xuân ca ca nói, Lê chủ bộ là một hảo hán, không biết Lê chủ bộ có gan làm hay không?

Đi thẳng vào vấn đề, lại chỉ ra quan hệ giữa mình và Bàn Vạn Xuân.

Mọi người cũng không rườm rà, ta đây có cuộc mua bán phiêu lưu, xem người có can đảm hay không.

Lê Đại Ân xuất thân nhà thương gia giàu có, nên cực kỳ miễn cảm với việc mua bán kinh doanh. Lá gan ông cũng rất lớn, nếu không sẽ không ngần ngại giúp thủ hạ của Bàn Vạn Xuân, tiến hành an trí công việc hộ quán. Nghe Ngọc Doãn nói vậy, Lê Đại Ân trước tiên ngần ra, rồi chợt nở nụ cười quỷ dị. Xem ra, vị Ngọc Đô giám này cũng không phải loại dễ ăn được.

- Vậy phải xem cuộc mua bán của Ngọc đô giám như thế nào đã.

- Ta muốn mở Tây Vực thương lộ, liên thông với Tây Châu và Đông Nam.

- Tây Châu?

Lê Đại Ân hơi sửng sốt, kinh ngạc nói:

- Ta nghe người ta nói, Tây Châu đang gặp chiến loạn. Dư nghiệt người Liêu tại Tây Châu và dân tộc Hồi Hột ở Tây Châu đang đánh nhau. Thời điểm này không biết Ngọc Đô Giám muốn mua bán gì?

Lê Đại Ân công danh tú tài, lại cam tâm làm chủ bộ Hàng Châu mười mấy năm.

Dụng ý này không chỉ là vì trong tay có một chút quyền lực, mà quan trọng hơn là, thân ở trong nha môn có thể nắm được nhiều thông tin trong tay.

Quan thương nhất thể, từ xưa đó là “Bất Nhị chi tuyển” của kinh thương Hoa Hạ.

Nếu không có chức quan bảo hộ, chuyện làm ăn kia dù làm được lớn đến mấy thì kết quả cũng khó thoát khỏi sự bại vong.

Lê gia Hàng Châu có thể sống yên trăm năm, đương nhiên là tinh thông ảo diệu bên trong. Từ thủy tổ Lê gia ngụ lại Hàng Châu đến nay, ít hoặc nhiều có liên hệ với quan phủ. Thủ đoạn khéo léo này đương nhiên người ngoài không biết được. Dù là lúc trước Chu Miên mở triều đình nhỏ ở Đông Nam, làm hại Giang Nam, Lê gia cũng chỉ bị ảnh hưởng một chút nhưng lại không hề tổn thương nguyên khí.

Truy cứu nguyên nhân, là vì mạng lưới quan hệ trong quan phủ của bọn họ.

Ngọc Doãn nếu đã biết quan hệ giữa Lê Đại Ân và Bàn Vạn Xuân, thì sẽ không dò xét Lê gia.

Trước khi tới gặp Lê Đại Ân, hắn thông qua Cát Thanh và Bàng Vạn Xuân, biết rõ nền tảng của Lê gia.

Đô Giám Hàng Châu Quan Thắng mới đến nhậm chức, tạo cơ hội cho Ngọc Doãn, càng cải thiện được tình hình trước mắt của hắn. Mà nay Lý Chuyết đối mặt với thế gây sự bức người của Bàng Vạn Xuân thì vô cùng đau đầu, mà một lính tốt cũng không thể hiệu dụng cho y.

Quan Thắng nhậm chức sau ba ngày thì thu nạp binh mã Hàng Châu nhập doanh, không được tự tiện rời khỏi.

Tiếp theo, tất nhiên sẽ có những động tác lớn, giống như lời Quan Thắng nói, ông cần chỉnh đốn binh sự Hàng Châu.

Mà trước đó, Lý Chuyết căn bản không thể điều động binh mã.

Cho nên, y cũng không có tinh thần để đối phó với Ngọc Doãn, càng khiến cho Ngọc Doãn tự do nhiều hơn.

- Ha hả, nhưng theo ta được biết, chiến sự Tây Châu trên cơ bản đã bình ổn. Dư nghiệt nước Liêu kia được bộ tộc Uông Cổ và Tây Hạ giúp đỡ, đã hoàn toàn đuổi dân tộc Hồi Hột ra khỏi Tây Châu. Hơn nữa, người nước Liêu này được đồng tông Bát Lạp Sa Duyệt trợ giúp, thực lực lại tăng nhiều. Thái tử Tây Hạ đích thân lãnh binh đồn trú tại Sa Châu, kiềm chế người Hồi Hột cho người Liêu.

Thế cục Tây Châu đã rõ ràng, sao lại có chiến loạn chứ?

Lê Đại Ân nói:

- Nhưng dù vậy, thì có quan hệ gì với bọn ta... Chẳng lẽ nói, Ngọc Đô giám và người Liêu này...

Dù gì cũng là người lọc lõi quan trường, Lê Đại Ân rất nhanh cảm nhận được huyền cơ trong đó.

Ngọc Doãn cười, uống một ngụm rượu, dùng chiếc đũa gắp một miếng trứng tôm cho vào miệng, nở nụ cười thần nhiên.

Ý kia đã vô cùng rõ ràng.

Lê Đại Ân mỉm cười.

- Việc này cũng có chút thú vị... Có điều sự việc quan trọng, còn cần phải thảo luận với tộc nhân.

Nếu Ngọc Đô Giám thực sự có phương pháp như đã nói, thì việc mua bán này làm được. Chỉ có điều, Ngọc Đô Giám tặng việc mua bán tốt đẹp này cho Lê mỗ, khiến ta có chút hổ thẹn. Không biết Ngọc Đô Giám có chuyện gì khó khăn cần ta trợ giúp không? Mà dù không có cuộc mua bán này, chỉ dựa vào mặt mũi huynh đệ Vạn Xuân, ta cũng quả quyết không bàng quan đứng nhìn. Tuy nhiên, thân phận ta thấp kém, sợ cũng không giúp được nhiều lắm.

Ngọc Doãn gắp một miếng trứng tôm, đặt vào bát trước mặt Lê Đại Ân.

- Thiên hạ rộn ràng vì lợi ích mà đến, thiên hạ nhốn nháo vì danh mà đi... Lê chủ bộ hãy nhìn vô số những con thuyền đi lại trên Tây Hồ này, trong mắt Tiểu Át, thì chỉ có hai con thuyền, một là “Lợi”, một là “Danh”. Tiểu Át được Quan gia sắc mệnh đến Hàng Châu làm quan. Nhưng đến Hàng Châu nhiều ngày, lại hết đường xoay sở, khó có thể thi triển ra quyền cước, không khỏi có chút phiền muộn.

Hôm nay mời Lê chủ bộ đến, còn muốn Lê chủ bộ mưu một kế sách cho ta.

Ngọc Doãn thân là Đô Giám Ứng Phụng Cục lại không một binh một tốt, thủy chung không thể làm việc lâu dài.

Lê Đại Ân sao không biết chỗ khó của Ngọc Doãn?

Sau khi nghe xong lời này, ông đã hiểu rõ ảo diệu bên trong, lập tức cười:

- Kỳ thật chuyện này cũng không khó khăn gì, nói vậy Lý tri châu không hiểu bản lĩnh của Ngọc Đô giám, cho nên mới làm cho Ngọc đô giám tính dướng. Nếu Ngọc Đô Giám muốn làm chút việc, chỉ cần xuất ra thủ đoạn là được.

- Ha hã, cái khác Tiểu Ất không dám nói, nhưng thủ đoạn này cũng đã có một ít.

Có điều bất hạnh không có môn hộ, ngay cả bản lĩnh thật của bản thân, Lý tri châu làm sao mà biết được? Cho nên mới muốn làm phiền Lê chủ bộ chỉ một con đường sáng cho Tiểu Ất.

Bình quyền!

Lê Đại Ẩn sao không hiểu Ngọc Doãn cầu thứ gì?

- Không biết Tiểu Ất muốn đi cửa nào?

- Ta nghe nói, Lê chủ bộ và vị sứ giả Tướng phủ kia có quen biết, chẳng biết có thể giới thiệu được không? Sứ giả Tướng phủ?

Lê Đại Ẩn hơi nheo mắt lại, cách nhìn đối với Ngọc Doãn lập tức nâng cao lên nhiều.

Người này thật sự có đầu óc.

Lê Đại Ẩn thân là chủ bộ Hàng Châu, đích thật là có qua lại với Phan Thông do Thái Kinh phái tới. Thân là địa đầu xa Hàng Châu, đương nhiên Lê Đại Ẩn là nhân vật khôn khéo. Qua vài lần uống rượu với Phan Thông, đã ngấm ngầm chuẩn bị không ít bạc.

Quan hệ của hai người mặc dù không coi là sinh tử chi giao, nhưng ở trong mắt Phan Thông, cũng được coi là thân mật.

Cũng không biết Ngọc Doãn làm thế nào mà nghe ngóng được việc của Phan Thông, đương nhiên có thể nghĩ ra được Phan Thông, chắc hẳn có cao nhân chỉ điểm.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Lê Đại Ẩn có chút chờ mong đối với tương lai của Bàn Vạn Xuân.

Cũng không biết vị Ngọc đô giám trước mắt này đến cuối cùng có thể làm cho Vạn Xuân được gì không? Biết đâu chừng còn có thể có thành tựu lớn.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

326. Chương 323: Triệu Bất Vưu (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ngoài cửa sổ, mưa xuân gió thổi đập vào Hồng hạnh trắng trên bờ đê.

Trên mặt hồ xa xa, thuyền hoa như ẩn như hiện càng tăng thêm ý thơ say lòng người.

Gió xuân thổi đến làm du khách như say. Gió tháng hai không hề rét lạnh, ngược lại mang theo chút ẩm áp làm say lòng người.

Lê Đại Ẩn trầm ngâm một lát, bưng chén rượu trước mặt lên kính Ngọc Doãn;

- Nếu Ngọc Đô Giám mở miệng, thì thử một lần có ngại gì đâu?

Nhưng không biết môn lộ Tây Châu của Ngọc Doãn rốt cuộc là như thế nào?

Ngọc Doãn cười, thò tay chấm rượu trong chén, rồi sau đó viết hai chữ lên mặt bàn: “Da Luật.”

Lê Đại Ân sáng mắt lên, nhẹ nhàng xoa cằm.

- Vậy thì, đợi ta về thương nghị với tộc nhân, rồi sẽ bàn bạc với Ngọc Doãn sau.

Phàm là công việc không thể một lần là xong.

Lê Đại Ân sau khi hứa với Ngọc Doãn thì không có tin tức.

Mà Ngọc Doãn cũng không nóng nảy, càng không thúc giục, thậm chí cũng không chủ động liên lạc với Lê Đại Ân. Hàng ngày hắn vẫn ở trong nhà điều dưỡng sức khỏe, hoặc là dẫn theo Cát Thanh Trần Đông và Trương Trạch Doan đi du ngoạn quanh Hàng Châu, cuộc sống trôi qua cũng rất thoải mái.

Dần dần, mọi người cũng biết sự tồn tại của Ngọc Doãn.

Trong chuyện này đương nhiên cũng có sự trợ giúp âm thầm của Lê Đại Ân, nhưng phần nhiều vẫn dựa vào tài cầm kỹ xuất thần nhập hóa của Ngọc Doãn khiến dân chúng thành Hàng Châu biết rõ. Cũng không biết là ai lẩm miệng đã nghe ngóng được chuyện lúc trước của Ngọc Doãn ở trong thành Khai Phong, vì thế danh hiệu “Khai Phong đệ nhất Kê Cầm” nhanh chóng lan truyền ra, khiến vô số người đến viếng thăm.

Bởi vì cái gọi là lui tới không dân đen, nói cười có tri kỷ.

Nơi Ngọc Doãn ở tại Hàng Châu cũng không quá đơn sơ nên lập tức xe ngựa như nước, ngày nào cũng náo nhiệt không ngừng.

Mọi người bắt đầu quen thuộc Ngọc Doãn, cũng biết người này là đặc tội với quyền quý trong triều mà đến đây.

Người Hàng Châu tựa như rất yêu thích đối với danh sĩ nghèo túng đặc tội với quyền quý, thế cho nên cái tên “Tiểu Ất” bắt đầu lan truyền trong đường phố.

Mà Ngọc Doãn lại như không cảm thấy gì.

Việc hắn thích làm nhất là đi Lục Hòa Tự nói chuyện với Trí Hiền trưởng lão, càng làm cho rất nhiều người nảy sinh sự thích thú sâu sắc với hắn.

Nhoáng một cái đã qua mấy ngày.

Thời gian bất giác đã vào trung tuần tháng hai.

Trong thành Hàng Châu, lại truyền ra một tin tức, đường từ Hàng Châu đến Tô Châu hay gặp đạo phi tập kích, làm cho nhiều hộ thương không dám tùy tiện qua lại.

Tô Châu, Hàng Châu vốn là nhất thể thời Bắc Tống.

Sự liên lạc giữa hai tòa thành thị cực kỳ chặt chẽ.

Hàng hóa địa khu Đông Nam thông qua Tô Châu quay vòng Hàng Châu, rồi xuất ra phương Bắc.

Một khi giữa một trong hai tòa thành thị xảy ra vấn đề, thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán vận chuyển của toàn bộ Bắc Tống.

Lý Chuyết đối với việc này cũng vô cùng đau đầu.

Y vài lần tới Đô Giám phủ, thúc giục Quan Thắng xuất binh tiêu diệt phi, nhưng đều bị Quan Thắng lấy lý do việc huấn luyện chỉnh đốn còn chưa xong, không thể tự tiện xuất binh để cự tuyệt. Lúc trước, sở dĩ Lý Chuyết không để tâm tới binh sự Ứng Phụng Cục, là bởi vì y nắm binh sự Hàng Châu trong tay. Nhưng hiện giờ binh sự đã bị Quan Thắng đoạt mất, còn dựa vào thủ đoạn lôi đình liên tiếp chém giết vài tên không nghe lời, xua đuổi gần ba trăm binh lính già yếu, đã lập đủ uy vọng trong quân.

Lý Chuyết muốn nhúng tay vào cũng vô cùng khó khăn.

Đã không có binh quyền, Lý Chuyết liền muốn đem binh sự Ứng Phụng Cục tổ kiến lại.

Nhưng binh lính chiêu mộ này huấn luyện và tác chiến đều cần có thời gian. Lý Chuyết lại là một người đọc sách, đối với chiến sự thì không hiểu biết. Trước kia, bên cạnh y còn có Tào Thành hỗ trợ, nhưng hiện tại thì sao, Tào Thành đã chết, giờ không còn ai để sử dụng nữa.

Hoa thạch cương đã trưng thu, cần phải nhanh chóng mang đến Đông Kinh.

Ngày sinh nhật thứ 80 của Thái Kinh sắp tới, Phan Thông vợ vét lễ vật cho lão ta đã xong cũng chuẩn bị khởi hành.

Các loại sự việc cùng xảy ra một lúc khiến Lý Chuyết cảm thấy sốt đầu mẻ trán, cộng thêm vị sứ giả tướng phủ kia tính tình còn vô cùng nóng nảy.

Sự việc Võ Tông xử lý không tốt thì thôi, cùng lắm tùy tiện bắt một người khác về, thật giả lẫn lộn.

Nhưng lễ vật ngày sinh nhật, thật không có cách nào xuất ra thành Hàng Châu, thử hỏi Phan Thông làm sao không sốt ruột?

Khẩu khí nói năng của gã với Lý Chuyết càng ngày càng không khách khí, có nhiều lần gần như chỉ vào mũi Lý Chuyết mà thóa mạ.

Trong lòng Lý Chuyết cũng vô cùng uất ức.

Ai có thể nghĩ lại đột nhiên nhảy ra một Bàng Vạn Xuân.

Chỉ một người này đã khiến mọi chuyện bị quấy thành hỗn loạn, làm y cũng khó có thể ứng phó.

- Lý tri châu, trong vòng ba ngày nhất định phải lên đường.

Ngày sinh thần của Ân Tướng đã sắp đến, nếu những lễ vật này không thể đưa tới Khai Phong, đến lúc đó nếu như trách tội xuống, chỉ sợ người ta cũng khó mà chịu trách nhiệm cho nổi.

Lý Chuyết chửi ầm trong lòng: Người có bản lĩnh thì đi tìm Quan Thắng kia đi.

Cũng không phải ta không chịu xuất binh, mà là Quan Thắng chiếm cứ binh quyền, chậm chạp không chịu hành động. Chẳng phải vì Quan Thắng là Tiểu Thái tướng công cắt cử đến đó sao, bản thân người cũng không dám trêu chọc vào. Người chiêu chọc không được Quan Thắng, tới bức ta thì có ích gì chứ?

Nhưng ngoài mặt Lý Chuyết vẫn cười tươi:

- Ca ca không nên tức giận, cũng không phải hạ quan không chịu, mà thật sự là không điều động được binh mã tiêu diệt phỉ.

Lúc trước, khi y nói như này, Phan Thông cũng không quá thúc bách.

Nhưng lúc này đây, Phan Thông lại không chút khách khí:

- Lý tri châu đừng dối gạt ta. Người không chỉ là Tri châu Hàng Châu, còn đảm nhiệm việc của Ứng Phụng Cục, binh sự trong Ứng Phụng Cục người hiểu rõ nhất, căn bản là không thuộc quản lý của Đô Giám Hàng Châu đúng không?

- Việc này...

- Nếu người thật sự có lòng làm việc vì Ân tướng, chắc hẳn có thể điều động binh mã Ứng Phụng Cục.

Hơn nữa, Hoa Thạch cương mà Quan gia cần cũng phải bắt đầu vận chuyển đưa đến Tô Châu, lại có trở ngại gì? Lý tri châu, hai chuyện này người không thể để trì hoãn được. Nếu Quan gia bổ nhiệm Đô Giám Ứng Phụng cục, thì cũng phải có chút tác dụng mới được.

Đầu tiên là Lý Chuyết ngăn ra, rồi chột bùng tỉnh ngộ.

Ta đang nghĩ sao Phan Thông hôm nay thúc bách quá, hóa ra là có chuyện như vậy.

Đúng vậy, binh sự Ứng Phụng Cục đều là Đô Giám Ứng Phụng Cục phụ trách, Ngọc Doãn kia đến Hàng Châu ngày ngày du sơn ngoạn thủy, không làm việc đàng hoàng. Dựa vào cái gì hắn ta thành thói như vậy? Rõ ràng là chuyện của hắn, lại khiến ta rơi vào tình huống khó xử?

Nghĩ đến đây, Lý Chuyết quyết định chắc chắn, liền có chủ ý.

- Nếu không có ca ca nhắc nhở, hạ quan suýt nữa đã quên việc này.

Vậy thì, hạ quan sẽ đi triệu kiến Ngọc Doãn, bảo hắn ít ngày nữa lãnh binh áp giải, đi tới Tô Châu.

Việc này coi như là gánh họa cho Lý Chuyết.

Ngọc Doãn người áp giải hàng hóa đến Tô Châu là bổn phận của người, ta cũng có thể tránh được phiền toái; nếu người áp giải không đến nơi, đó là người làm việc bất lợi. Đến lúc đó triều đình truy cứu, thì là vấn đề của Ngọc Tiểu Ất người. Dù sao Ngọc Tiểu Ất người mới là Đô Giám Ứng Phụng Cục, xảy ra việc không truy cứu người thì truy cứu ai? Đến lúc đó ta có thể thu hồi binh quyền.

Quan Thẳng kia cũng không thể nào cả đời trốn ở trong binh doanh luyện binh...

Chủ ý đã quyết, Lý Chuyết hành động cực nhanh.

Trước đây, binh phù Ứng Phụng Cục được y giữ như vật báu, nhưng hiện tại lại giống như củ khoai phồng tay.

Nhưng y lại không nghĩ rằng người y phái đi tìm Ngọc Doãn lại trở về bầm báo:

- Ngọc Đô Giám không ở trong nhà. Theo như người trong nhà nói hắn mời mấy vị danh sĩ thành Hàng Châu cùng mười mấy vị cô nương ở Vọng Tiêu Lâu chơi thuyền Tây Hồ, chẳng biết lúc nào mới về.

- Thằng nhãi này, sao có thể tiêu dao như thế?

Lý Chuyết nghe vậy giận tím mặt.

Nhưng Tây Hồ lúc này là thời điểm rất náo nhiệt, thuyền trên hồ vô số, biết tìm thế nào đây?

Nhưng không tìm được Ngọc Doãn thì không thể làm thủ tục giao binh phù, phiền toái này sẽ không buông bỏ được. Càng nghĩ Lý Chuyết càng sốt ruột, liền dẫn người đi thẳng đến Tây Hồ. Y đứng ở bên hồ tìm được một con thuyền hoa, rồi sau đó lên thuyền.

Lúc này cảnh đẹp.

Ánh nắng tươi sáng không quá gay gắt, chiếu lên người vô cùng dễ chịu.

Non sông tươi đẹp, đẹp không sao tả xiết.

Nếu như là ngày thường, Lý Chuyết chắc chắn vui vẻ thoải mái, nhưng hiện tại thì không còn chút tâm trạng nào.

Ngay lúc y đang gấp đến độ đi lại trên thuyền, chợt nghe xa xa có tiếng đàn du dương. Tiếng đàn kia cực kỳ dễ nghe, khiến người ta khen không dứt miệng.

Cũng có tiếng ca thánh thót như chuông bạc quanh quẩn phía chân trời.

- Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu, tây hồ ca vũ kỷ thì hưu.

Noãn phong xuy đặc du nhân túy, trực bả hàng châu tác biện châu... Trục bả na hàng châu tổ biện châu!

Đề nhà trạm Lâm An (Người dịch: Nam Trân)

Lớp lớp non xanh, lớp lớp lầu

Tây Hồ múa hát đến bao lâu ?

Gió êm đã ngấm say lòng khách

Dám bảo Hàng Châu cũng Biện Châu

Tiếng đàn du dương, tiếng ca dễ nghe.

Lý Chuyết liên tục đi lại trên boong thuyền, đưa mắt nhìn ra xa.

- Hình như là Tô Hành Thủ Vọng Tiên lâu...

Có tùy tùng nghe xong tiếng ca, không kìm nổi mở miệng nói.

Vọng Tiên lâu là một trong tửu lâu cực kỳ có danh tiếng trong thành Hàng Châu, tương tự như Phan lâu, Phong Nhạc lâu phủ Khai Phong.

Vị Tô Hành thủ kia cũng là một ca kỹ nổi tiếng của Hàng Châu, biệt hiệu là “Tiểu xướng bắt thâu nữ phi vệ”.

Nữ phi vệ, là danh hiệu của Lý Sư Sư. Nhưng không phải nói nàng võ nghệ cao cường, mà là nói nàng rất có hiệp khí. Ý tứ của những lời này, là nói giọng hát của vị Tô Hành thủ kia không bằng Lý Sư Sư, nhưng cũng là người tài.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

327. Chương 324: Triệu Bất Vưu (3)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Tuy nhiên Lý Chuyết lại nhớ ra một chuyện khác.

Không phải nói Ngọc Doãn tìm ca cơ Vọng Tiên lâu du hồ sao?

Có thể ở tại thuyền hoa đó không?

- Mau đuổi theo cho ta.

Lý Chuyết không nói hai lời cho người đáp thuyền hoa.

Thời gian Phan Thông giao cho y quá gấp, chỉ ba ngày, Lý Chuyết cũng biết cái gọi là binh mã Ứng Phụng cục chỉ là vỏ bọc, không có một binh một tốt. Thời gian ba ngày dừng nói là áp giải, dù là chiêu đủ nhân sự cũng đều là phiền toái. Mấy năm nay Hàng Châu thật ra mưa thuận gió hòa, chỉ có trước đó loạn Phương Tịch nhưng cũng đã bình ổn, ít nhất vấn đề no ấm không lớn.

Nơi này không giống phương Bắc, đặc biệt là Tương Châu và những nơi khác, thiên tai không ngừng, cho nên việc chiêu mộ người sung túc.

Cho dù Lý Chuyết là Tri châu Hàng Châu cũng không nắm chắc trong vòng ba ngày sẽ mời chào đủ binh mã. Nếu như vậy thì hãy để Ngọc Doãn đau đầu đi. Dù sao Ngọc Tiểu Át kia mới là Đô Giám Ứng Phụng Cục, loại chuyện này đương nhiên phải do hắn ta phụ trách.

- Xin hỏi Đô Giám Ứng Phụng Cục Hàng Châu Ngọc Doãn có ở trên thuyền không?

Có tùy tùng đứng ở đầu thuyền lớn tiếng hỏi to, hơn nửa ngày mới nghe tiếng người say khướt trả lời:

- kẻ ngu ngốc nào quấy nhiễu nhĩ hính của ta?

Nghe giọng nói là khẩu âm Khai Phong.

Tùy tùng lập tức giận giữ, lập tức đáp trả:

- Lý tri châu phủ Hàng Châu đang ở đây, Ngọc Doãn còn không ra nghênh đón?

- Vậy bảo hính tự lên thuyền đi.

Người nọ trên thuyền cũng không khách khí dường như không coi Lý Chuyết ra gì.

Lý Chuyết lần này thật sự là bị chọc tức.

Y đường đường là tri châu Hàng Châu, không ngờ lại bị người ta nhục mạ như thế?

Ngọc Doãn kia cũng quá to gan, rõ ràng biết ta ở đây mà dám làm càn như thế?

Nếu không phải y nóng lòng giao binh phù cho Ngọc Doãn, thì Lý Chuyết đã phất tay áo bỏ đi rồi. Y cố nén cơn tức trong lòng, khoát tay nhảy lên thuyền hoa. Tùy tùng đứng ở trên thuyền liền đi theo Lý Chuyết hùng hổ lên thuyền hoa kia.

Thuyền hoa không rộng, cửa khoang đứng khoảng tám người đàn ông vạm vỡ.

Lý chuyết nhìn tám thanh niên to cao kia thì ngẩn ra.

Tám người này nhìn khí độ không tầm thường, toát lên khí chất nhanh nhẹn dũng mãnh. Đứng bốn bên vừa đủ để người ta cảm thấy một áp lực khó hiểu. Lý Chuyết tuy rằng dẫn theo mười mấy tùy tùng, nhưng so sánh với những người này thì rõ ràng là kém xa. Mà quan trọng hơn là, mấy người đàn ông này đều mặc áo choàng vải bông màu đen, cách ăn mặc càng không phải là người bình thường có thể mặc. Hết thấy đủ cho thấy thân phận và lai lịch của bọn họ không phải bình thường.

Hơn nữa người lúc trước nói chuyện mang nặng khẩu âm Khai PHong khiến trong lòng Lý Chuyết run lên.

Đúng lúc này, Ngọc Doãn từ trong khoang thuyền đi ra.

- Sao Lý tri châu lại tới đây? Thứ cho Tiểu Ất không ra nghênh đón, thứ tội thứ tội.

- Người thật biết phô trương, biết rõ Lý tri châu tới mà còn dám vô lễ như vậy.

Một gã tùy tùng bên cạnh Lý Chuyết lớn tiếng quát mắng:

- Mới vừa rồi tên ăn phân nào nói chuyện, mau lặn ra đây.

Trong lòng Lý Chuyết cả kinh, muốn ngăn lại nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Không đợi tùy tùng kia nói hết, chỉ thấy một người đàn ông vạm vỡ bên ngoài cửa khoang thuyền đột nhiên tiến lên, một tay nhấc tùy tùng kia lên không nói hai lời ném xuống lòng Tây Hồ. Dù là mùa xuân nhưng hồ nước vẫn lạnh băng, gã tùy tùng kia rơi vào trong nước thì la hét cứu mạng.

Người của Lý Chuyết ở trên thuyền đang định cứu người, chợt nghe có tiếng mũi tên rít gào chói tai.

Một mũi tiễn Kim linh áp chế Lý Chuyết ngồi trên boong thuyền hoa, Kim linh rung lên không ngừng.

- Xem có kẻ nào dám cứu hính không.

Thanh âm vừa rồi mắng chửi Lý Chuyết lại vang lên:

- Tri Châu Hàng Châu này thật sự là giỏi dạy dỗ được lũ ác nô này nhĩ?

Vừa thấy Kim Linh tiễn, Lý Chuyết run lên.

Kim Linh tiễn này thật sự không phải dùng hoàng kim tạo thành, mà là dùng mạt kim bạch vũ, thuộc vật của Hoàng thất Đại Tống.

Trên thuyền có người của Hoàng thất?

Trong lòng Lý Chuyết lập tức nảy lên sự sợ hãi khó hiểu, bước lên trước một bước, hỏi:

- Hạ quan Lý Chuyết, không biết trên thuyền là vị hoàng tử nào?

Tùy tùng đi theo câm như hến.

Nếu lúc này mà không nhìn ra manh mối thì sao có thể làm việc ở quý phủ Tri châu được?

Ngọc Doãn bước lên trước hạ giọng nói:

- Lý tri châu, trên thuyền chính là Tần Vương, do nhất phòng của Cao Bình Quận công sinh ra, Hình Hầu Triệu Bất Vưu.

Tần Vương, đó là con trai của Thái tổ, Triệu Đức Phương Bát Hiền Vương trong Diễn nghĩa đời sau.

Triệu Đức Phương vốn là con trai thứ tư của Triệu Khuông Dận, sau đó được gia phong Sở Vương. Nguyên Niên Huy Tông Chính Hòa, được đổi danh hiệu là Tần Vương. Mà Cao Bình Quận công, chính là Triệu Duy Tự con trai cả của Triệu Đức Phương, từng đảm nhiệm Phòng Ngự Sử Hoài Châu, Hà Nội Hầu, Tiết Độ Quan Lưu Hậu Bảo Tĩnh Quân.

Hoàng đế của thời Bắc Tống, ngoại trừ Thái tổ ra, gần như tất cả đều là con cháu của Thái Tông Triệu Quang Nghĩa.

Nhưng tới Nam Tống, ngoại trừ Cao Tông Triệu Cấu ra, thì đều là hậu nhân của Thái tổ Triệu Khuông Dận.

Lý Chuyết sau khi nghe xong lai lịch người trên thuyền, quả tim thả lỏng xuống. Nếu chỉ là Triệu Bất Vưu, y không sợ hãi. Dù sao từ Thái Tông tới nay vẫn bị nhất mạch Thái Tổ vẫn áp chế, trên thực tế không có chút quyền lực gì.

Tuy nhiên, mặc dù là vậy, Triệu Bất Vưu cũng không phải là người mà một Tri châu Hàng Châu y có thể đắc tội.

Lý Chuyết vội vàng theo Ngọc Doãn vào thuyền hoa, lửa giận và ngạo khí trước đó sớm đã tan thành mây khói.

Y vốn định hùng hổ đến hỏi tội, sau đó cưỡng ép giao binh phù cho Ngọc Doãn, không để Ngọc Doãn có cơ hội phản bác. Nhưng hiện tại, có tôn thất ở đây, Lý Chuyết không dám tỏ biểu hiện gì, trong lòng thầm kêu khổ, nên làm thế nào đây?

Ngọc Doãn này cũng thật là cổ quái, rõ ràng là xuất thân đồ tể trong phố xá, nhưng tại sao lại có mạng lưới quan hệ như này?

Lúc trước nghe người ta nói hắn có mạng lưới quan hệ rộng ở phủ Khai Phong, còn liên quan chặt chẽ với Nha nội, sau lại không biết vì nguyên nhân gì mà đắc tội không ít người, mới đến Hàng Châu. Nghe nói sau lưng hắn tuy có Hoàng Thường Đại Học Sĩ Tiền Minh Điện, lại không nghĩ rằng còn qua lại với tôn thất. Tuy nhiên cẩn thận ngẫm lại, dường như cũng rất bình thường. Nếu Ngọc Doãn hắn không có chỗ dựa vững chắc, sao có thể từ một đồ tể được bổ thân làm Văn Lâm Lang, còn làm tới võ quan bát phẩm.

Triệu Bất Vưu tuổi xấp xỉ Ngọc Doãn, tướng mạo hùng vĩ.

Người cao 175cm, lại đặc biệt khô ngo, cũng không phải là hạng người tay không trói gà không chặt.

Màu da cổ đồng, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng. Dưới cằm có hàm râu ngắn, đang dựa vào ngực một Lục Sự, ngà ngà say.

Cái gọi là một Lục Sự, chính là tên khác của kỹ nữ bán mình.

Thấy Lý Chuyết tiến vào, Triệu Bất Vưu không thêm để ý, chỉ trêu đùa kỹ nữ không đứng dậy đón tiếp.

Người này trong tôn thất cũng xem như là ngoại tộc.

Độc sách không giỏi, nhưng giỏi võ nghệ, mặc dù lực không đến ngàn cân nhưng cũng có thể kéo được cường cung tam thạch.

Ngọc Doãn và Triệu Bất Vưu lúc trước không phải là quen thân, thậm chí chưa từng gặp nhau, nhưng Triệu Bất Vưu và Thái tử Triệu Hoàn quan hệ rất tốt, hơn nữa vô cùng yêu quý Hoàng Thái tôn Triệu Kham. Sở dĩ gã đến Hàng Châu là do Hoàng Thái Tôn Triệu Kham nhờ vả.

Vốn Triệu Bất Vưu cũng không muốn nam hạ, mà định đi du ngoạn Hà Bắc.

Nhưng gã phát hiện không ngờ Triệu Kham lại giỏi phác pháp như vậy, hơn nữa kỹ thuật rõ ràng là được cao nhân chỉ điểm.

Hỏi ra mới biết Triệu Kham được Ngọc Doãn chỉ điểm.

Triệu Bất Vưu cũng chưa từng gặp Ngọc Doãn. Lại nghe nói Ngọc Doãn từng ở Khoát Hoạt Lâm giao tranh với Lã Chi Sĩ, sau đó còn chạy tới khiêu chiến Ngự Quyền Quán, cộng thêm một lần tụ hội nghe Nhu Phúc Đế Cơ Triệu Đa Phúc nhắc tới Ngọc Doãn thì càng thêm tò mò.

Triệu Kham nhờ gã tới thăm Ngọc Doãn, còn lên nói cho Triệu Bất Vưu biết đại hội thi đá cầu ở thành Khai Phong là do đề xuất của Ngọc Doãn.

Đá cầu, vốn là một trò chơi cực kỳ thịnh hành đời Tống.

Trải qua cải tiến quy tắc của Ngọc Doãn, đã dần dần trở thành hình thức ban đầu của bóng đá.

Đặc biệt Triệu Kham và Thập Bát di nương Chu Tuyền mở rộng, rốt cuộc cuối năm đã cử hành đại hội thi đá cầu tham dự ở phủ đệ Lục gia. Lục gia này quyền quý theo thứ tự là Hoàng Thái Tôn Triệu Kham đại diện Đông Cung Thái Tử, Cao Nghiêu Khanh đại diện cho Điện Tiền Đô Thái úy Cao Cầu; Thái tử phi Chu Tuyền đại diện cho Chu gia; Xu mật Viện Thái Du đại diện cho Thái gia, cùng với hai nhà quyền quý khác.

Lúc đại hội thi đấu, thậm chí đã kinh động đến Hoàng đế Huy Tông tới xem cuộc chiến.

Tuần san Thời Đại Đại Tổng toàn bộ đều đưa tin, thậm chí còn đẩy ra một loại phức thức đánh bạc mới: xổ số đá cầu

Thông qua việc đoán kết quả trận đấu để tiến hành đánh bạc lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người. Thậm chí ngay cả Hoàng đế Huy Tông cũng tham dự trong đó, làm cả thành Khai Phong đã vượt qua một năm mới sung sướng và hưng phấn. Tuần San Thời Đại Đại Tổng càng thông qua phương thức này trong thời gian ngắn ngủi bảy ngày đã thu về gần ba trăm ngàn quan, có thể thấy được trận đấu lúc ấy náo nhiệt bậc nào.

Triệu Bất Vưu cũng là một người mê cái độ điên cuồng.

Sau lần đại hội thi đấu ấy, gã cũng nảy sinh ý thành lập một đội đá cầu, chuẩn bị năm sau tham gia đại hội thi đấu.

Gã tràn đầy hiếu kỳ với Ngọc Doãn cho nên lần này Triệu Kham nói vậy thì hứng trí chạy tới Hàng Châu tìm Ngọc Doãn thương lượng.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

328. Chương 325: Triệu Bất Vưu (4)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Lý Chuyết đi vào chấp tay chào Triệu Bất Vưu rồi ngồi xuống một bên.

- Mới vừa rồi nghe Tô hành thủ tiểu xướng, không biết là ai sáng tác?

Địa vị Hành thủ ở Hàng Châu không thể bằng địa vị Hành thủ Khai Phong. Vị Tô Hành Thủ Vọng Tiên lâu kia cũng là một cô gái thiên kiều bá mỹ, nghe Lý Chuyết hỏi thì nào dám chậm trễ, vội đứng lên hồi đáp:

- Mới vừa rồi là nô hát, bài từ cũng là do Ngọc Đô Giám sáng tác, hơn nữa còn do Ngọc Đô Giám đánh đàn, càng thêm nhiều màu sắc.

- Vọng Tiên Chân thật là có phước.

Không đợi Lý Chuyết mở miệng, chợt nghe Triệu Bất Vưu cười nói:

- Người chắc không biết cầm kỹ của Tiểu Ất đã trở thành một câu chuyện được người trong thành Khai Phong truyền tụng, nếu những cô nương ở Đông Kinh biết Tiểu Ất hôm nay đánh đàn vì người thì sẽ ghen tị đến mức nào.

- Ô, Ngọc Đô giám lợi hại vậy sao?

Tô Vọng Tiên nghe vậy mắt đẹp lóng lánh tò mò nhìn Ngọc Doãn.

Triệu Bất Vưu cười nói:

- Năm vừa rồi Thượng Thính Hành Thủ thành Khai Phong cuối cùng rơi vào tay Từ Bà Tích Phan lâu.

Tuần san thời đại Đại Tổng còn đặc biệt làm một chuyên san riêng, nói lần này Từ Bà Tích thắng được đều là nhờ Tiểu Ất trợ giúp. Nếu không phải Tiểu Ất sáng tác Mẫu Đơn Đình cho cô ta, thì sao có thể đạt được danh hiệu đó? Cô ấy còn nói, mặc dù là Thượng Thính hành thủ nhưng vẫn có một chuyện tiếc nuối đó là không được Tiểu Ất đánh đàn cho nàng. Không chỉ riêng Từ Bà Tích mà ngay cả Phùng Tranh ở lầu Phong Nhạc cũng nói, lần này Từ Bà Tích có thể thắng, bảy phần công lao là do Mẫu Đơn Đình của Tiểu Ất.

Tô Vọng Tiên nghe xong lộ vẻ kinh ngạc.

- Hóa ra Mẫu Đơn đình kia là Ngọc đô giám sáng tác ư? Nô thật có mắt mà như mù, thất kinh!

Mẫu đơn đình vừa diễn đã lan truyền khắp thành Khai Phong, từng bước lưu truyền cả ra bên ngoài. Đặc biệt kiểu hát và giọng hát mới mẻ của Mẫu Đơn đình càng khiến nhiều người khen ngợi. Hàng Châu là nơi Đông Nam đông đúc và giàu có đương nhiên cũng lan truyền tới.

Dù là Tô Vọng Tiên cũng từng hát vài lần.

Nhưng trước đó nàng không liên hệ Ngọc Doãn của Mẫu đơn đình và Ngọc Doãn Đô Giám Ứng Phụng Cục trước mắt này là một người.

Ánh mắt lại nhìn Ngọc Doãn đầy ý nhị.

Lý Chuyết ngồi một bên, cảm giác đầy xấu hổ.

Những lời Triệu Bất Vưu nói đã đem toàn bộ hào quang dẫn lên người Ngọc Doãn, làm cho Lý Chuyết cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi gì.

Lòng y tức giận nhưng lại không thể phát tác.

Chứ đừng nói còn có Triệu Bất Vưu ở đây, sao y dám vọng động.

Lập tức, Lý Chuyết ho khan một tiếng để thu hút ánh mắt mọi người lại mình.

- Ngọc Đô Giám, hôm nay Triệu hầu tiến đến, bản phủ vốn không nên nhiều nhả hứng của người. Tuy nhiên, người dù sao cũng là Đô Giám Ứng Phụng Cục, trước đây người không khỏe, hơn nữa mới đến, cho nên bản phủ chậm chạp không giao binh phù cho người. Nay người cũng đã tới Hàng Châu lâu ngày, chắc rằng đã hiểu nhiều hơn về tình hình Hàng Châu. Nếu không nhậm chức, về tình về lý đều có chút không đúng.

Y vừa dứt lời, Triệu Bất Vưu liền kinh ngạc nói:

- Tiểu Ất, người đến Hàng Châu đã gần hai tháng, sao còn chưa nhận binh phù hả?

Một câu làm Lý Chuyết mặt đỏ tía tai.

Người ngồi trên thuyền không ai ngốc cả. Lý Chuyết Y không chịu giao ra binh phù, hơn nữa còn ngăm áp chế Ngọc Doãn, cũng không phải bí mật gì ở trong thành Hàng Châu.

Ngọc Doãn không chút để ý, khẽ mỉm cười nói:

- Lúc trước Tiểu Ất trên đường đến Hàng Châu bất chợt bị phong hàn, bệnh tình khá nghiêm trọng. Lý tri châu cũng là nghĩ cho bệnh tình của Tiểu Ất, cho nên mới chưa giao binh phù cho ta, ý tốt này, Tiểu Ất ghi nhớ trong lòng.

Chỉ có điều đến nay bệnh tình vẫn chưa khỏi hẳn, hơn nữa theo ta được biết, binh sự Ứng Phụng Cục thùng rỗng kêu to, nay thật không có người nào. Nay ta mạo muội tiếp nhận, trong lòng thật sự lo lắng. Không biết Lý tri châu cho hạ quan thời gian bao lâu để chiêu mộ?

- Việc này...

Lý Chuyết không biết nên nói gì.

Triệu Bất Vưu ở đây, Ngọc Doãn liền đem tình huống Ứng Phụng Cục nói ra rõ ràng.

Nếu Lý Chuyết y nói thời gian “ba ngày”, chỉ sợ lúc ấy Triệu Bất Vưu sẽ trở mặt. Tuy nói Triệu Bất Vưu là nhất mạch thái tổ, cũng không có thực quyền gì, nhưng dù sao cũng là tôn thất. Nếu chẳng may chuyện truyền đến Đông Kinh, Lý Chuyết y tham ô quân lương Ứng Phụng Cục rơi vào trong tai Quan gia vậy thì kế tiếp cái y sẽ đụng phải sẽ là cơn thịnh nộ của Quan gia.

Dù sao, Ứng Phụng Cục hiệu lực vì Quan gia.

Lý Chuyết làm Linh Ứng phụng Cục Sự, lại tham ô binh quân lương, tức là tham ô tiền của Quan gia rồi.

Người tham ô những cái khác, có lẽ Quan gia sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Nhưng người tham ô tiền của Quan gia, sao Hoàng đế Huy Tông có thể bỏ qua?

Một câu của Ngọc Doãn đã giải vây cho Lý Chuyết, nhưng thật ra là dồn Lý Chuyết đến đường cùng.

Trong lòng y tức giận không ngừng.

Y nhìn thoáng qua Ngọc Doãn, cố ghìm cơn tức giận trong đầu lại:

- Ngọc Đô giám nói đùa, binh doanh Ứng Phụng Cục đã chọn xong, chỉ là do Ngọc Đô giám không khỏe nên mới chậm chạp chưa tiến hành chiêu mộ. Nhưng nếu nói là thùng rỗng kêu to thì hơi nghiêm trọng. Tất cả vật tư đều đã chỉnh đốn và sắp đặt đầy đủ hết rồi, chỉ đợi Ngọc Đô giám đến nhậm chức thôi là có thể bắt đầu chiêu mộ, huấn luyện.

Về thời gian, số Hoa Thạch cương của Quan gia sắp phải vận chuyển rồi, bản phủ thật sự không thể kéo dài nữa. Như vậy đi đợi Ngọc Đô giám nhậm chức xong, tất cả nhu cầu, bản phủ sẽ dốc hết lực Hàng Châu để trợ giúp, chỉ có điều cũng không kéo dài được lâu lắm.

Dốc hết lực Hàng Châu?

Đôi mắt Ngọc Doãn không khỏi híp lại.

Cái hấn muốn chính là những lời này của Lý Chuyết.

- Một khi đã như vậy, hạ quan đành phải lĩnh mệnh.

Có điều thời gian gấp gáp, dù là chiêu mộ hiệu dụng cũng khó huấn luyện thành quân, hơn nữa hạ quan nghe nói giữa Tô Châu Hàng Châu đạo phủ hoành hành, chỉ sợ chiêu mộ rất khó khăn. Hơn nữa, chiêu mộ hiệu dụng Hàng Châu từ trước đã không thuận lợi, nếu muốn mau sớm thành quân thì cần số tiền lớn. Cái gọi là dưới trọng thưởng tất có dũng phu, không biết Lý tri châu thấy có tiện không?

Gã này thật đúng là không khách khí mà!

Lý Chuyết thăm mắng không ngừng trong lòng, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác.

Sau khi thảo luận với Ngọc Doãn một lúc lâu, cuối cùng y nén đau mà đồng ý xuất năm nghìn quan trong kho phủ để Ngọc Doãn chiêu mộ hiệu dụng.

Đồng thời, Ngọc Doãn còn cò kè mặc cả tranh thủ mười ba ngàn quan phí dụng, còn chiếm được cả quyền mua đồ quân nhu.

Đây chính là một khối thịt béo, tuy rằng Lý Chuyết không muốn buông bỏ nhưng thấy Ngọc Doãn không muốn tiếp nhận binh phù, lại có Triệu Bất Vưu ở bên như hổ rình mồi, nên y đành phải nắm lỗ mũi mà đáp ứng.

Tốt nhất là người bị Bàn Vạn Xuân xử lý đi!

Lý Chuyết vốn định dẫn Ngọc Doãn quay về rồi mới giao binh phù, nhưng Triệu Bất Vưu lại nói, thế sao được, cần phải giao ở ngay đây.

Rơi vào đường cùng, Lý Chuyết đành phải sai người trở về Hàng Châu phủ cầm binh phù Ứng Phụng Cục tới, ngay trước mặt Triệu Bất Vưu ký giao nhận công văn.

Tiếp đó, y chẳng còn tâm trạng đau mà ở trên thuyền, liền thở phà phà rồi khỏi.

Lý Chuyết vừa đi, tiếng sáo lại nổi lên.

Tô Vọng Tiên sử dụng hết tài năng cầu một lời khen ngợi từ Ngọc Doãn.

Phải biết rằng, nàng vẫn muốn đi Khai Phong giành danh tiếng, luận tài hát, luận tài nghệ, luận tướng mạo... Tô Vọng Tiên nàng không kém cõi bất cứ kẻ nào nhưng bất hạnh không có môn lộ, chỉ có thể ở trong thành Hàng Châu hiển nghệ. Mới vừa rồi Triệu Bất Vưu đã nói, Ngọc Doãn có lực ảnh hưởng rất lớn trong Câu Lan ngõa xá tại Khai Phong, nếu được Ngọc Doãn khen một câu, là có thể có cơ hội đến Khai Phong.

Ngọc Doãn nghiêm nhiên trở thành Liễu Tam Biến chuyển kiếp!

Có điều Tô Vọng Tiên trở hết tài năng, nhưng tâm tư Ngọc Doãn lại không đặt ở nơi này nữa.

- Tiểu Át, Lý Chuyết vậy vội vã đem binh phù giao cho người, ta thấy hắn chẳng có lòng tốt gì đâu.

Về nhà say trên mặt Triệu Bất Vưu đã quét sạch, khẽ nói với Ngọc Doãn:

- Binh sự Ứng Phụng Cục là thùng rỗng kêu to, người được binh phù, tương đương gánh vác trách nhiệm. Ta phỏng chừng, Lý Chuyết sẽ không cấp cho người nhiều thời gian chiêu mộ luyện binh đâu. Đợi mệnh lệnh hắn phát ra, người nhất định phải nghe lệnh làm việc. Đến lúc đó, nếu thật sự xảy ra việc, chỉ sợ hắn sẽ đổ hết lên người người.

Ngọc Doãn sau khi nghe xong lại mỉm cười.

- Triệu hầu nghĩ Tiểu Át đến Hàng Châu này nhiều thời gian chỉ tính đường thôi sao.

- Hả?

- Nếu như chiêu mộ người bình thường, đích xác cần huấn luyện.

Nhưng lần này ta không nghĩ chiêu mộ hiệu dụng tầm thường. Trước đây Phương nghịch tàn sát bừa bãi Đông Nam, Hàng Châu cũng từng lâm vào khổ chiến. Mà nay trong thành lưu lại không ít hiệu dụng từng tham chiến lúc ấy. Sở dĩ Tiểu Át yêu cầu nhiều quân lương với Lý Chuyết, chính là muốn chiêu mộ những người này.

Những người này từng giết người, đánh giặc, chỉ cần thêm chút thao luyện là có thể hình thành chiến lược, chẳng phải còn hơn những tân đinh sao?

Những “lão binh” mà Ngọc Doãn nói chính là thủ hạ của Bàng Vạn Xuân.

Cát Thanh đã đưa ra một đáp án cho Ngọc Doãn là sẽ có gần hai trăm người gia nhập binh doanh. Nói như vậy, sao không hơn việc chiêu mộ tân đinh chứ?

Đồng thời Vạn Xuân và Ngọc Doãn sớm đã có hiệp nghị, là ông ta sẽ đảm bảo giữa Tô Châu, Hàng Châu một đường thông suốt.

Hết thấy tất cả chỉ đợi Ngọc Doãn giành được binh quyền là cứ thế diễn, nhân tiện để Lý Chuyết tự mình mắc câu.

Triệu Bất Vưu nghe xong những lời này của Ngọc Doãn thì mắt sáng lên, đột nhiên nói:

- Tiểu Ất, ngươi cảm thấy ta có thể vào binh doanh ngươi làm việc được không?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

329. Chương 326: Bồi Ngôi Quân (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ngọc Doãn ngây ra!

Triệu Bất Vưu nói gần nói xa ý tứ đã vô cùng thường rõ ràng, gã muốn ở Ứng Phụng Cục.

Nhưng vấn đề là, Triệu Bất Vưu là tôn thất! Tuy nói nhất mạch Thái Tổ từ sau nhiều lần bị Thái Tông chèn ép, cũng chỉ là chèn ép ở trên quyền lực. Thái Tổ nhất mạch từ sau khi Triệu Đức Phương mất thì không còn ai đảm đương chức vụ quan trọng trong triều nữa. Tuy nhiên về phương diện đãi ngộ thì không bị cắt giảm, thậm chí còn được hưởng tôn sùng hơn Thái Tông nhất mạch.

Ở trong mắt Ngọc Doãn, Triệu Bất Vưu chính là con cháu tôn thất rảnh rỗi tinh lực không có chỗ phát tiết.

Mà nay con cháu tôn thất đột nhiên yêu cầu ở lại Ứng Phụng Cục, hơn nữa còn là bộ khúc của võ quan bát phẩm hãn, thì không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

- Hình Hưu đang nói đùa phải không?

Lúc này, mọi người trong thuyền hoa đã tản đi, chỉ còn lại hai người là Ngọc Doãn và Triệu Bất Vưu.

Triệu Bất Vưu nghe vậy nở nụ cười khổ:

- Ta từ nhỏ thích học võ, không thích đấu đá trong triều đình. Bình sinh có ý nguyện một ngày nào đó lấy lại được Yên Vân mười sáu châu, giết hết giặc Lỗ. Chỉ là xuất thân của ta đã định trước là vô duyên với binh nghiệp. Lúc trước Tống Kim giáp kích nước Liêu, ta từng mạo danh Chiêu Thứ, kết quả bị người ta phát hiện cấm túc suốt ba năm.

Sau Thái Tông, nhất mạch Thái Tổ mặc dù được hưởng vinh hoa phú quý, nhưng không được nhập ngũ lãnh binh.

Mặc dù không có văn bản quy định rõ ràng, nhưng trên thực tế đã trở thành sự thật đối với tất cả mọi người trong hoàng thất hiểu được.

Chẳng trách năm ngoài tại Khai Phong, không nghe nói đến Triệu Bất Vưu, thì ra là bị cấm túc! Nếu không với tính cách này của Triệu Bất Vưu, sao Ngọc Doãn không nghe đến tên của gã chứ. Trong lòng hẳn lập tức có chút cảm thông, cái nhìn đối với Triệu Bất Vưu đã khác trước.

- Nhưng Hình Hầu gia nhập Ứng Phụng Cục, Quan gia có đồng ý không?

Triệu Bất Vưu cười lạnh nói:

- Tiểu Át nghĩ Ứng Phụng Cục là cái gì? Chỉ là con đường để Quan gia tầm hoan hưởng lạc, vợ vét của cải mà thôi.

Bình trượng Ứng Phụng Cục này, Quan gia căn bản không để ý, nói bãi truất thì bãi truất, thậm chí còn không thông qua sự tán thành của Xu Mật Viện. Nếu ta gia nhập cấm quân, sương quân, thổ quân, phiên quân, Quan gia cũng sẽ không vui. Nhưng nếu ta gia nhập Ứng Phụng Cục này, với Quan gia mà nói thì là an toàn nhất. Đây vốn là một hành động vui đùa, trong mắt ông ta thì có là gì?

Ngọc Doãn trầm mặc!

Đúng vậy, Ứng Phụng Cục này thật ra chẳng là gì cả, nói toạc ra chỉ là hành động thích ý của Quan gia thôi.

Tuy nhiên, nếu không như vậy, chỉ sợ chức Đô Giám Ứng Phụng Cục này sẽ không rơi xuống đầu Ngọc Doãn.

Triệu Bất Vưu nói:

- Ta từ nhỏ bá danh sư, tập võ luyện công, khổ học binh thư chiến sách, nhưng lại chưa bao giờ có cơ hội lãnh binh thao luyện.

Dù sao Ứng Phụng Cục này cũng còn tạm, ta gia nhập vào đó, Quan gia sao để ý? Với ta mà nói, cuộc đời này có lẽ không có cơ hội ra chiến trường, chỉ có thể mượn cơ hội này để kiểm nghiệm sở học của bản thân....

Dù sao Ngọc Doãn cũng không quá nghiêm túc nghiên cứu lịch sử triều Tống.

Nếu như hắn có lòng nghiên cứu lịch sử triều Tống, có lẽ đã hiểu thêm chút về Triệu Bất Vưu này.

Trong lịch sử, Triệu Bất Vưu tại thời điểm Tĩnh Khang khó khăn, cùng với nghĩa sĩ Hà Bắc Vương Minh chiêu mộ nghĩa binh, liên tục chiến đấu với người Kim ở các chiến trường Hà Nam Hà Bắc, các lộ cường hào ai cũng tránh núp sóng gió, nói: Đây là Tiểu sử quân. Ngụ ý coi Triệu Bất Vưu như Lưu Hoàng thúc thời Tam quốc. Cũng bởi vậy, sau khi Cao Tông lên ngôi, Triệu Bất Vưu mới được chức vị Võ Dịch Lang, theo Nhạc Phi dẹp loạn Bình Dương Yêu. Sau khi Nhạc Phi chết, Tần Cối đoạt binh quyền của Triệu Bất Vưu, mệnh gã trấn thủ Hoành Châu cho đến lúc mất.

Con trai của Triệu Bất Vưu là Triệu Thiện Tất, sau đỗ tiến sĩ, làm quan Trục Học Sĩ Phu Văn Các, Lương Chiết Chuyển vận phó sứ.

Đương nhiên, tới lúc đó thì Triệu Cấu đã chết, Tự Hiếu Tông lên ngôi. Hoàng Đế Nam Tống tất cả đều là nhất mạch Thái tổ, cũng mới có sự quật khởi của con trai Triệu Bất Vưu. Bằng không mà nói, dù là có bản lĩnh, cũng không tới phiên nhất mạch thái tổ gã được việc.

Ngọc Doãn có chút dao động.

Nay hắn đang thiếu nhân tài, đặc biệt là nhân tài luyện binh.

Vốn ban đầu định sau khi cứu Võ Tòng ra thì để Võ Tòng hỗ trợ, nhưng thương thế Võ Tòng nghiêm trọng, dù là bình phục thì cũng khó mà giúp được.

Ngoài Võ Tòng ra, Bàn Vạn Xuân cũng có thể luyện binh.

Nhưng từ lúc Quan Thắng đến, quan quân sớm hay muộn cũng sẽ bao vây tiêu trừ núi Mạc Can, Ngọc Doãn cũng không muốn Bàn Vạn Xuân và Quan Thắng có một trận long tranh hổ đấu.

Chỉ có thể để Bàn Vạn Xuân lên phía Bắc, mới là cơ hội để ông ta ngắc đầu.

Có điều...

Ngọc Doãn vô cùng phiền muộn phát hiện, mọi tính kế của mình, kết quả vẫn là thiếu người giúp luyện binh.

Nếu Triệu Bất Vưu thật sự có bản lĩnh, thì cũng là một cơ hội tuyệt hảo. Ngọc Doãn đương nhiên không bài xích Triệu Bất Vưu, nhưng vấn đề là, Hoàng đế Huy Tông có tán thành việc này hay không? Càng nghĩ, Ngọc Doãn vẫn quyết định giữ Triệu Bất Vưu ở lại. Dù sao nhân tài khó có được! Còn nữa, Triệu Bất Vưu lại là tôn thất, có thể thông qua gã để chen ép Lý Chuyết. Nghĩ nếu Triệu Bất Vưu ở lại trong Ứng Phụng Cục, Lý Chuyết kia tất nhiên không dám làm gì quá đáng.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn đã quyết định.

- Nếu Hình Hầu đã nói vậy, Tiểu Át sao dám từ chối.

Tuy nhiên có một số việc nhất định phải nói rõ ràng, nếu Hình Hầu ở lại, Ứng Phụng Cục chỉ có Triệu Bất Vưu, không có Hình Hầu. Ngoài ra, Tiểu Át cũng sẽ trình báo việc này với Xu Mật Viện, chỉ cần Quan gia không phản đối, Hình Hầu chỉ quản việc luyện binh.

Triệu Bất Vưu nghe vậy mừng rỡ.

Vốn tưởng rằng Ngọc Doãn sẽ cự tuyệt thỉnh cầu của mình, nào ngờ lại thuận lợi như thế.

Lập tức vội đứng lên, chấp tay nói:

- Mạt tướng Triệu Bất Vưu, tham kiến Đô Giám.

Có binh phù, chức Đô giám này của Ngọc Doãn mới xem như là danh xứng với thực.

Lý Chuyết vội vàng an bài cho hắn một chỗ quân doanh, tọa lạc bên cầu Vọng Tiên. Sáng sớm hôm sau, Ngọc Doãn liền phái Triệu Bất Vưu đi Phủ Tri châu lấy đồ quân nhu và quân ngân. Vốn Lý Chuyết còn định kéo dài một chút, thậm chí còn chuẩn bị tốt để gây khó dễ cho Ngọc Doãn. Nào ngờ Ngọc Doãn căn bản không cho y cơ hội này mà trực tiếp phái Triệu Bất Vưu tới, khiến Lý Chuyết bị uất hận đến cực điểm.

Y có thể làm khó dễ Ngọc Doãn, có thể kéo dài phân phát quân ngân đồ quân nhu của Ngọc Doãn.

Nhưng đối mặt với Triệu Bất Vưu kia, Lý Chuyết dù có gan lớn như trời cũng không dám chậm trễ.

Mặc kệ như thế nào, Triệu Bất Vưu cũng là tôn thất.

Phượng hoàng rơi cộng lông cũng không phải là gà, huống chi Triệu Bất Vưu kết giao chặt chẽ với Đồng cung, Lý Chuyết là người nhất hệ của Thái tử Triệu Hoàn, sao dám trêu chọc vào Triệu Bất Vưu. Có điều, trong thâm tâm y càng thêm kỳ quái: Lai lịch Ngọc Doãn rốt cuộc là như nào mà ngay cả tôn thất cũng cam nguyện hiệu lực cho hắn? Xem ra, người này không đơn giản, cần phải cẩn thận ứng phó mới được.

Mà đây đúng là kết quả mà Ngọc Doãn muốn thấy.

Căn cơ của hắn thật sự quá yếu, nếu muốn được việc, nhất định phải xé da hổ làm đại kỳ.

Với trước mắt mà nói, Triệu Bất Vưu không thể nghi ngờ là một tấm da hổ tốt nhất. Có gã ở bên cạnh, Lý Chuyết phạm là việc gì đều phải suy nghĩ kỹ lưỡng.

Chính ngọ, trong binh doanh cầu Vọng Tiên vang lên ba tiếng pháo hiệu.

Bên ngoài viên môn dựng thẳng lên một cây đại kỳ có thêu một chữ “Mộ” lớn. Dưới đại kỳ, Trần Đông ngồi ngay ngắn sau một tấm án dài, trước mặt đặt một chồng danh sách lên chỗ trống. Trương Trạch Đoan thì phụ trách phát thẻ bài, đợi tráng sĩ ứng mộ tiến đến.

Lý Chuyết ngồi ở một tòa tửu lâu cách lầu Vọng Tiên không xa, trên mặt nở nụ cười lạnh.

- Người Hàng Châu không thích binh dịch. Có câu sắt tốt không làm đinh, nam tốt không làm binh. Ta xem Ngọc Tiểu Át hẳn sẽ ứng mộ thế nào.

Dù sao hắn đã tiếp nhận binh phù, đợi ngày mai hắn sẽ phải áp giải Hoa thạch cương đi tới Tô Châu.

Đúng rồi, phái người truyền tin tức đi, nói từ ngày mai sẽ có một số hoa thạch cương trị giá ba trăm ngàn quan vận chuyển đến Tô Châu. Ha hả, đến lúc đó nếu Bàng Vạn Xuân nghe được tin tức, sao có thể bỏ qua chứ?

- Phủ tôn, vậy Phan sứ giả...

- Có quan hệ gì với ta đâu?

Lý Chuyết cười lạnh nói:

- Phan Thông chỉ là một nô tài, diều võ dương oai kiêu ngạo trước mặt ta, bản phủ vốn đã chán ghét hắn rồi. Ta vừa nhận được tin tức, Thái Thao đại công tướng thiện quyền, đã khiến Lý tướng công và Tiểu Thái tướng công cực kỳ bất mãn.

Hai vị tướng công ít ngày nữa sẽ dâng tấu buộc tội, ngày chết của Công tướng e là khổ rồi. Còn nữa, vật kia mất đi từ trong tay Ngọc Tiểu Át, nào có liên quan gì đến ta. Dù công tướng truy cứu, cũng là truy cứu trách nhiệm của Ngọc Tiểu Át.

Người hầu cận bên cạnh nghe được lập tức lộ vẻ kính nể.

- Phủ tôn quả nhiên cao minh, lúc này dù là có tôn thất hỗ trợ, Ngọc Tiểu Át hẳn không chết cũng khó thoát khỏi lột da.

Trong lời nói đầy vẻ a dua nịnh bợ làm cho Lý Chuyết vui sướng không kìm được bật cười ha hả, bưng lên một chén rượu.

Có điều, chén rượu kia còn chưa kịp uống, sắc mặt Lý Chuyết đột nhiên thay đổi, liên tiếp ho khan kịch liệt, mặt đỏ bừng.

Y quăng chén rượu lên bàn, đứng lên bước nhanh đến bên cửa sổ, chăm chú nhìn.

- Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy!

Lý Chuyết thì thào tự nói, lộ ra vẻ nghi hoặc.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

330. Chương 327: Bối Ngôi Quân (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Lúc này, đã quá ngọ.

Từ trên cầu Vọng Tiên đi tới một đám người.

Chỉ thấy những người này toát lên khí chất nhanh nhẹn dũng mãnh, hiên ngang đi đến bên ngoài viên môn.

Người đàn ông đi đầu chấp tay nói với Trần Đông:

- Nghe nói nơi đây ứng mộ, còn phát toàn bộ quân lương, không biết là thật hay giả?

Trần Đông đã ngồi cả một canh giờ, vốn có chút mệt mỏi rồi.

Thấy có người ứng mộ, lập tức tinh thần tỉnh táo, nói:

- Đương nhiên phát quân lương, không biết tiểu ca có ứng mộ không?

- Vậy có quy củ gì?

- Ồ, nhận sổ hiệu nhập doanh, chỉ phải qua khảo hạch là được lĩnh song quân lương, còn được nhận binh khí giáp trụ...

- Sao lại lĩnh song quân lương?

- Ha ha, Đô giám nhà ta nói, bản doanh chỉ chiêu hùng vũ quân tinh nhuệ, không phải hảo hán không được nhập. Đã là hảo hán, đương nhiên được thưởng song quân lương. Tiểu ca, nếu người ứng mộ, trước tiên hãy nghĩ kỹ về bản lĩnh của mình, đừng để lúc đó đánh mất thể diện.

Ai da, người khác chiêu mộ, đều là ước gì có người tiến đến.

Sao Ứng Phụng Cục này chiêu mộ còn có nhiều quy củ thế nhỉ?

Hai bên Cầu Vọng Tiên vốn tụ tập rất nhiều người đến xem náo nhiệt. Nhưng nghe Trần Đông nói là được song quân lương thì lập tức nảy sinh hiếu kỳ.

Tức thì có nhiều người châu đầu ghé tai xì xào bàn tán.

- Người này quá liều rồi.

- Đúng vậy, chiêu mộ rồi lại còn đưa ra nhiều quy củ. Cái gì mà đánh mất thể diện, rõ ràng là ức hiếp người, rõ ràng là coi người Hàng Châu ta không ra gì.

- Đúng vậy, gã kia, nhất định phải qua khảo hạch, đừng để người Hàng Châu chúng ta mất thể diện.

Người đàn ông ứng mộ nghe vậy nhếch miệng cười.

Hắn nhận sổ hiệu, đi vào binh doanh.

Chỉ thấy trên giáo trường bày đặt các loại binh khí. Hai người Ngọc Doãn, Triệu Bất Vưu đứng ở trên đài, gật đầu với Cát Thanh.

Cát Thanh bước nhanh về phía trước:

- Vị hảo hán này, bản doanh chiêu mộ, tổng cộng ba ải.

- Xin hỏi, là ba ải gì?

- Bắn tên, phụ trọng và kỹ thuật.

Trong ba cửa ải, chỉ cần qua được một ải là coi như qua khảo hạch.

Nếu qua hai ải, thì được làm Tương Ngụ Hầu, có thể thống lĩnh năm mươi người; nếu cả ba ải đều qua, thì làm Thập Tướng, có thể thống lĩnh trăm người.

Gã đàn ông kia nghe vậy mắt sáng lên.

Ánh mắt đảo qua vũ khí trên giáo trường, do dự một chút, rồi lớn tiếng:

- Phụ trọng kia khảo hạch thế nào?
- Rất đơn giản, có thấy mộc xà kia không?

Theo ngón tay Cát Thanh chỉ, trên sàn đấu võ dựng một cây mộc xà dài ba thước, đường kính nửa thước.

- Mộc xà kia nặng năm mươi cân.

Chỉ cần người công mộc xà chạy qua được chướng ngại giữa sân thì coi như qua.

Bên trong sàn đấu võ còn đặt một số chướng ngại vật cao thấp. Người đàn ông cần rằng một cái, nói:

- Vậy ta thi phụ trọng. Đúng rồi, nếu không qua, có được thi lại không?
- Nếu không qua, thì bị loại bỏ.

Tuy nhiên nếu như người thật sự muốn nhập ngũ, không phải là không được. Chỉ có điều tạm thời không thể vào binh doanh này, mà chỉ có thể làm tạp binh ở tiểu doanh bên cạnh. Tạp binh chỉ được nửa quân lương, tuy nhiên tương lai nếu người có bản lĩnh thật sự, vẫn có thể khảo hạch tiến vào.

Tận đến lúc này, mọi người mới để ý đến.

Trong binh doanh này phân làm hai doanh trại nội ngoại.

Cát Thanh nói như vậy, gã đàn ông kia lại do dự, có điều lúc này sau gã đã tụ tập không ít người, muốn rút lui cũng không lui được, đành phải cắn răng, đi đến bên mộc xà, hai tay dùng sức, nhấc mộc xà lên vai. Sức nặng năm mươi cân cũng không phải là nhiều, nhưng công mộc xà lên lưng, lại phải nhảy qua chướng ngại trên sàn đấu, thì có vẻ như không dễ dàng. Cũng may người đàn ông kia thật sự có chút khí lực, cắn răng chạy xong toàn bộ quá trình, xem như là thông qua.

Có điều chạy xong, gã đàn ông vừa đặt mộc xà xuống đã thở hổn hển không ngừng.

Không ít người nhìn thấy đều lộ vẻ khó khăn.

Khiêng mộc xà năm mươi cân không khó, nhưng công trên lưng chạy thì thật sự là khó.

- Tiểu Ất, có phải là hơi nghiêm khắc không?

Ngọc Doãn hạ giọng nói:

- Cũng không phải không là khắc nghiệt, nhưng thật sự là cần phải làm thế.

Nhân mã sở bộ Ứng Phụng Cục này vốn không nhiều, nếu vàng thau lẫn lộn, thật sự không hay chút nào. Ta thà rằng tuyển nhận một trăm binh sĩ dũng mãnh, cũng không muốn nhận 800 rác rưởi. Lúc trước hai mươi người của Bàng Vạn Xuân đánh hạ hơn trăm quan quân, sau đó phục kích giết được Tào Thành, có thể thấy được quan quân chiến lực bạc nhược. Binh mã Đại Tổng ta lấy triệu mà tính, nhưng người có thể chiến đấu tốt cuộc là bao nhiêu người?

Triệu Bất Vưu nghe được cười khở, nhưng không thừa nhận cũng không được, lời của Ngọc Doãn không hề khoa trương chút nào.

Sức chiến đấu của quân Đại Tổng thật sự là quá thấp.

Không có trang bị hoàn mỹ, nhưng...

- Đúng rồi, Tiểu Ất có từng nghĩ tới đặt tên binh mã này là gì chưa?
- Ồ?

Ngọc Doãn ngẩn ra, lúc này mới nhớ, có Tổng tới nay đường như bình mã các nơi đều mượn phiên hiệu. Bình mã ta mặc dù hiệu lực cho Quan gia, không nhập Bình bộ, không chịu quản lý của Xu Mật Viện, nhưng nếu không có danh hiệu, chung quy cũng khó mà chấp nhận được.

Có điều việc này quá đột ngột nên chưa nghĩ ra được cái tên hay.

Ngọc Doãn trầm ngâm thật lâu, sau đó mắt sáng lên:

- Mộng Khê Trượng Nhân là người Hàng Châu, mà bình mã chúng ta là chiêu mộ ở Hàng Châu, ta đột nhiên nhớ tới Mộng Khê Trượng Nhân trong “Mộng Khê bút đàm” từng có câu từ “Kỳ đội hồn như cầm tú đôi, ngân trang bối ngời đả hồi hồi”. Hình Hồn nghĩ hai chữ “Bối ngời” có được không? Gọi là Bối Ngời quân, thế nào?

Nhạc Phi ơi Nhạc Phi, người cũng đừng trách ta đoạt phiên hiệu của người.

Ai bảo ta tổ kiến bình mã trước, hai chữ Bối Ngời sẽ do ta chiếm!

Ngọc Doãn trước sau vẫn tồn tại một cái ung nhọt trong lòng đối với Nhạc Phi. Có thể chiếm thứ tốt của Nhạc Phi, thì tuyệt đối sẽ không dừng tay, còn nữa, chẳng phải Bối Ngời quân của Nhạc Phi người vẫn chưa thành lập hay sao?

Trên thực tế, Ngọc Doãn là bị ngộ nhận.

Ở hậu thế, người ta nói Bối Ngời quân là để nói so sánh với Nhạc Phi, cũng giống như hai chữ Bối Ngời này, là độc quyền của Nhạc Phi.

Trên thực tế những năm cuối Bắc Tống, có được phiên hiệu Bối Ngời Quân không chỉ là Nhạc Phi, còn có Hàn Thế Trung. Hai chữ Bối Ngời này là ý người hầu cận Đại Tướng cổ đại, cũng là thân quân, đồng thời cũng đại diện cho binh sĩ dũng mãnh nhất, trung thành nhất trong quân...

- Bối Ngời quân?

Triệu Bất Vưu nghe xong ngẩn ra, chợt cười.

- Tên rất hay, Bối ngời chi sĩ, rất hợp với quy tắc chiêu mộ hôm nay của Tiểu Ất.

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe trên giáo trường có tiếng trống trận ù ù.

Cũng có người lớn tiếng hét lên, hình như là xảy ra chuyện. Ngọc Doãn và Triệu Bất Vưu vội đứng lên, đưa mắt xem, chỉ thấy một thanh niên trên sàn đấu võ khiêng mộc xà đi vào điểm cuối, ném xuống mặt đất, mặt không biến sắc, cũng không hề có giọt mồ hôi nào.

- Lấy ngựa đến.

Thanh niên kia lớn tiếng, chỉ thấy có người dắt một con ngựa tiến đến.

Gã lên ngựa, phóng ngựa trong sàn đấu võ, lúc trèo lên lúc ẩn thân, làm nhiều động tác trên lưng ngựa cùng một lúc, cho thấy kỹ thuật cưỡi ngựa siêu phàm.

- Sao lại thế này?

- Đô Giám, thăng nhãi này muốn thi qua ba ải.

- Hả?

Ngọc Doãn nghe vậy cũng không khỏi tò mò, chăm chú quan sát thanh niên kia.

Thanh niên kia cười trong chốc lát mã, dường như không đã nghiền, liền ghìim ngựa, lớn tiếng:

- Lấy binh khí cho ta.

Vừa dứt lời, chỉ thấy hai người đàn ông ăn mặc như kẻ nhàn rỗi, mỗi người cầm một thanh đại chùy, bước nhanh đến trước ngựa.

Hai người đem đại chùy thả phịch xuống đất, khom người, thở dốc không ngừng.

Đó là một đôi chùy bạc Bát Lãng Mai Hoa Lượng, nhìn trọng lượng, chỉ sợ không dưới trăm cân. Thanh niên cũng không khách khí, ở trên ngựa cúi người khẽ vươn tay, đã xách hai thanh Mai Hoa Lượng Ngân chùy trong tay, chỉ thấy gã phóng ngựa như bay, song chùy trong tay tung bay, cao thấp vũ động, làm xung quanh vang lên những tiếng reo hò ủng hộ.

Ngọc Doãn nheo mắt, quay lại hỏi:

- Người này là ai?

- Bẩm Đô giám, người này tên là Hà Nguyên Khánh, là con cháu sa cơ thất thế bản địa.

Bình thường theo đám lưu manh dao du ở Tiến Kiều, nghe nói võ nghệ cao cường, khí lực hơn người, được xưng Hàng Châu mãnh hổ.

Ngọc Doãn ngăn ra: Hà Nguyên Khánh, Tứ Mãnh Bát đại chùy sao?

Có điều Nhạc Vân một trong Tứ Mãnh Bát đại chùy nay mới sáu tuổi, theo lý mà nói, Hà Nguyên Khánh và Nhạc Vân hẳn là đồng lứa, sao lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa, hôm nay khảo hạch, chủ yếu là lấy người của Bàng Vạn Xuân.

Hà Nguyên Khánh hiển nhiên không nằm trong kế hoạch của Ngọc Doãn, hay là lại xảy ra sai lầm gì?

Trong lòng hắn đang cảm thấy kỳ quái, đã thấy Hà Nguyên Khánh kia trong những tiếng reo hò ủng hộ ghì chặt chiến mã, hai tay chấp chùy, cũng không xuống ngựa, mà chỉ vào Ngọc Doãn đang đứng ở tướng đài, lớn tiếng:

- Đô giám chẳng ra gì kia thật quá khinh người. Ba ả này của ngươi bình thường thôi, chẳng là gì cả. Nếu ngươi khinh thường người Hàng Châu, có dám đấu một trận chiến với ta không.

Ta có khi nào khinh thường người Hàng Châu chứ?

Ngọc Doãn thầm ngạc nhiên, chăm chú nhìn Hà Nguyên Khánh.

Thằng nhãi này khí lực kinh người, nếu thương thế mình khỏi hẳn, có thể chiến một trận.

Nhưng hiện tại...

Có điều Hà Nguyên Khánh kia khiêu chiến, nếu Ngọc Doãn không ra ứng chiến thì sẽ không có uy tín, sau này sao chế ngự được mọi người.

Về phần Triệu Bất Vưu, thân thủ cũng không quá kém, nhưng đấu với Hà Nguyên Khánh, chỉ sợ phần thắng không lớn.

Ngọc Doãn cắn răng một cái, đang định mở miệng ứng chiến.

Đúng lúc này, chợt nghe bên ngoài viên môn có tiếng ngựa hí như rống gầm, ngay sau đó một con vật cưỡi lao như bay đến, xông vào sân đấu võ.

- Tiểu tử kia, muốn giao thủ với ca ca ta thì trước tiên phải qua đại thương trong tay ta đã.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

331. Chương 328: Long Hồ Đầu (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Bất kể là người nào nói cái gì trong dân chúng mà truyền tới tai người thứ hai, rồi sau đó lại từ miệng người đó nói ra, thì cho dù là từng câu chữ không đổi, nhưng cũng làm biến đổi cảm nhận trong đó.

Hà Nguyên Khánh là một người Hàng Châu sa cơ thất thế, năm nay mới hai mươi tư tuổi, đang là độ tuổi huyết khí tràn trề.

Vốn gã cũng không tới Cầu Vọng Tiên xem náo nhiệt, ăn no rồi về nhà ngủ, nào ngờ có người nhiều chuyện chạy nói cho gã biết Ứng Phụng Cục ở Cầu Vọng tiên đang mộ binh. Nói thật, lúc trước Chu Miễn chủ trì Ứng Phụng Cục Tô Hàng, thanh danh quá thổi nát ở Đông Nam, nên thái độ của Hà Nguyên Khánh đối với Ứng Phụng Cục Hàng Châu cũng cực kỳ khinh thường.

Nghe nói Ứng Phụng Cục mộ binh, mà Đô Giám Ứng Phụng Cục đó còn thiết lập quy củ gì đó, khinh thường người Hàng Châu.

Hà Nguyên Khánh liền nổi giận!

Ứng Phụng Cục người chỉ là chó săn của Quan gia, sao bừa bãi như vậy.

- Hà Tiểu Ất không thấy những tên từ Đông Kinh tới bừa bãi thế nào đâu, thật sự coi Hàng Châu chúng ta không có hảo hán....

Người đưa tin tới còn thêm mắm dặm muối, khiến Hà Nguyên Khánh nổi trận lôi đình.

Lập tức, gã không nói hai lời, bảo người dẫn ngựa tới, tìm hai kẻ nhàn rỗi mang theo đại chùy tới sân đấu võ.

Lúc Hà Nguyên Khánh tới sân đấu võ, vừa lúc thấy vài người quen khảo hạch thất bại, vì thế càng nghi Ngạc Doãn thật sự là làm nhục người Hàng Châu. Dưới sự giận dữ, Hà Nguyên Khánh liền tiếp vượt qua ba cửa ải, còn chỉ mặt gọi tên đòi tử thi cao thấp với Ngạc Doãn.

Nào ngờ Ngạc Doãn chưa kịp mở miệng thì từ bên ngoài sân đấu võ xông tới một người.

Người này nhảy xuống ngựa, cao ước chừng 185cm, màu da cổ đồng, mày rậm mắt to, mặc một bộ liên hoàn giáp khóa tử, dưới hàng là một con Vương trụ mã, tay cầm một cây thương lớn, lưng đeo một ngọn roi thép. Nhìn thanh đại thương kia dài chừng ba thước, to bằng cánh tay, trên cán thương sơn một nước sơn đen sáng loáng, đầu thương sắc bén, dưới ánh mặt trời tỏa hàn quang phun ra nuốt vào.

Hà Nguyên Khánh ngẩn ra, mở miệng mắng:

- Thằng nhãi ngươi từ đâu tới mà ngông cuồng như thế?

- Mỗ gia là Cao Sùng, Thập Tướng Ứng Phụng Cục.

Ngạc Đô Giám là huynh trưởng của Cao mỗ. Thằng khốn ngươi thật không hiểu chuyện, nếu không phải ca ca ta trước đó giao phong với giặc Lỗ bị trọng thương, thì hôm nay đâu có để cho ngươi bừa bãi như vậy? Nào nào, nếu ngươi muốn giao thủ với ca ca ta, trước tiên phải thắng đại thương trong tay ta đã.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Cao Sùng phóng ngựa xông tới chỗ Hà Nguyên Khánh.

Tay cầm đại thương múa rung lên, vất thương liền đâm. Hà Nguyên Khánh không ngờ Cao Sùng nói đánh là đánh, đợi gã kịp phản ứng thì Cao Sùng đã đến gần, gã vội vàng múa chùy đón đỡ, lập tức vỡ mở đại thương của Cao Sùng. Tuy là thương vỡ mở ra nhưng lực đạo từ đại thương truyền tới lại làm cho Hà Nguyên Khánh thâm khiếp sợ.

Thằng nhãi này khí lực thật lớn!

Lúc này Ngạc Doãn đứng ở trên tường đài cũng đã thấy rõ Cao Sùng, lập tức lộ vẻ thoải mái.

Thập Tam Lang tới thật đúng lúc.

So sánh với năm ngoái ở phủ Khai Phong, Cao Sùng nay toàn thân đã toát lên sát khí sắc bén linh hoạt. Tuy rằng khoảng cách hơi xa, nhưng Ngọc Doãn lại có thể cảm nhận được, Cao Sùng trải qua lần tôi luyện này đã luyện công phu tới tầng thứ tư rồi. Nói cách khác, đã vượt qua cả Ngọc Doãn hiện giờ. Cũng không biết, người này ở Mạc Bắc đã trải qua bao nhiêu lần chinh chiến, không ngờ cô động ra sát khí như thế. Ngọc Doãn nhìn Cao Sùng trong giáo trường, không kìm nổi liên tục gật đầu.

- Tiểu Át, đó là huynh đệ nhà người sao?

- Ha hả, không chừng Hình Hầu cũng đã nghe đến danh hiệu của hắn rồi.

Huynh đệ ta biệt hiệu là Ngọc Toan Nghê, tên Cao Sùng, hiệu Thập Tam Lang, dũng mãnh hơn người. Ta còn có một huynh đệ khác tên là Dương Tái Hưng, mà nay hiệu lực trong cấm quân. Hôm nay nếu Thập Tam Lang xuất hiện, Hà Nguyên Khánh kia chắc chắn không phải đối thủ của hắn.

Ngọc Doãn thấy rõ ràng, công phu của Hà Nguyên Khánh tuy đã luyện đến cảnh địa Đại viên mãn tầng thứ ba, ngang bằng với mình.

Hắn ta tuy rằng trời sinh thần lực, nhưng khí lực Cao Sùng cũng không kém cõi.

Hơn nữa con Vương truy mã mà Cao Sùng cưỡi vượt xa vật cưỡi của Hà Nguyên Khánh. Cho nên một trận chiến này, Ngọc Doãn tràn đầy tin tưởng đối với Cao Sùng. Hắn ngồi xuống, nhàn hạ thoải mái nhìn hai người giao đấu trong sàn đấu võ.

Hà Nguyên Khánh lực lớn chùy nặng, mà Cao Sùng thì thương pháp linh hoạt, sắc bén.

Hai người xoay quanh nhảy mắt đã chiến mười mấy hiệp chẳng phân thắng bại. Trận long tranh hổ đấu này khiến người xem náo nhiệt, không khỏi hoa cả mắt. Cao Sùng tuy nói phong trần mệt mỏi, theo Khai Phong tới Hàng Châu, ngựa không dừng vó đến thẳng sàn đấu võ, nhưng thương pháp này vẫn lộ ra sát khí linh hoạt, sắc bén, không chút nào tỏ ra mệt mỏi. Hà Nguyên Khánh vừa mới bắt đầu, còn có thể đánh bất phân thắng bại với Cao Sùng, nhưng sau hai mươi hiệp, thì có chút luống cuống tay chân, lộ vẻ kích động.

Võ nghệ của gã xác cao cường, chùy pháp cũng tinh diệu.

Chỉ có điều, cả đời Hà Nguyên Khánh vẫn chưa ra khỏi quá thành Hàng Châu, ngày bình thường nhiều nhất cũng là dẫn theo một đám nhân rồi lưu manh ẩu đả trên phố xá.

Nhưng Cao Sùng lại không giống vậy.

Đi một chuyến Mạc Bắc, tất cả chinh chiến lớn nhỏ không dưới trăm lần.

Sóc phong Mạc Bắc không chỉ có rèn luyện thương pháp của y, càng tôi luyện ý chí và tinh thần của y.

Mà nay kỹ thuật cưỡi ngựa của Cao Sùng Hà Nguyên Khánh không thể sánh bằng; kinh nghiệm của gã càng không thể đánh đồng với Hà Nguyên Khánh vẫn luôn ở mãi thành Hàng Châu.

Lại qua mười hiệp, Hà Nguyên Khánh đã là thở hổn hển.

Có điều tính tình gã cao ngạo, cho nên liều chết chống đỡ, không chịu cúi đầu trước Cao Sùng.

Cao Sùng có chút không kiên nhẫn được nữa... Tuy rằng trong thâm tâm cũng cực kỳ kính nể võ nghệ của Hà Nguyên Khánh, nhưng người này nhục mạ ca ca ta, là đáng chết. Hai ngựa giao qua, y đột nhiên đem cùi đại thương, với tay túm lấy roi thép sau lưng, lật tay hô đập tới. Hà Nguyên Khánh tai nghe trận gió vang lên, thậm kê một tiếng không tốt. Vội nâng chùy sử dụng chiêu nhất cá tồ tần bối kiếm, chợt nghe một tiếng nổ vang, chiến mã của Hà Nguyên Khánh hí lên một tiếng đau đớn, quỳ trên mặt đất.

Hà Nguyên Khánh lập tức bị ngựa hất xuống ngã choáng váng hoa mắt.

Hai đại chùy đã rời tay bay ra. Gã vừa định đứng lên, đã thấy trước mắt hàn quang chợt lóe, đại thương của Cao Sùng đã chia vào yết hầu gã.

- Thập Tam Lang, thủ hạ lưu tình.

Ngọc Doãn mặc dù muốn Cao Sủng làm giảm ngạo khí của Hà Nguyên Khánh nhưng lại không muốn làm Hà Nguyên Khánh bị thương.

Ngừu Nhân!

Tuy rằng không hiểu người trước mặt kia có phải là Hà Nguyên Khánh, một trong Tứ Mãnh Bát Đại Chùy trong tiểu thuyết không, nhưng khi nhìn thấy bản lĩnh của gã cũng thật sự không kém, tuyệt đối đối là một mãnh tướng. Bối Ngôi, nếu đã lấy tên là Bối Ngôi, thì cần phải có một mãnh tướng mới được. Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn liền đứng lên, vội vàng quát Cao Sủng ngưng lại.

-Thằng nhãi kia, nếu không có ca ca ngăn trở, hôm nay nhất định phải cho ngươi một bài học rồi.

Cao Sủng chậm rãi thu đại thương, hung hãn nói một câu, rồi quay đầu ngựa đi.

Một trận hồi long tranh hổ đấu kết thúc như vậy, có điều đối với những người xem náo nhiệt thì có vô số câu chuyện thú vị.

Sắc trời đã tối, Ngọc Doãn thấy người chiêu mộ đến cũng khá đông, liền hạ lệnh đình chỉ.

Dù sao, chiêu mộ không phải là việc một sớm một chiều, hôm nay kết thúc, ngày mai còn có thể tiếp tục. Mấu chốt ở chỗ, phải nhanh chóng chỉnh hợp binh mã chiêu mộ này lại. Về phần Hà Nguyên Khánh? Ngọc Doãn cũng không để ý tới... Hắn tin tưởng, dựa vào trận giáo huấn hôm nay của Cao Sủng, Hà Nguyên Khánh chắc chắn sẽ ở lại. Dù sao đó cũng là người tâm cao khí ngạo tên, tuyệt sẽ không nhận thua. Tuy rằng Hà Nguyên Khánh cũng không nói sẽ tòng quân, nhưng nếu gã đã thua, sao có thể dễ dàng rời đi?

Hà Nguyên Khánh dắt ngựa, mang theo chùy, chán nản đi.

Ngọc Doãn hạ lệnh đóng cửa viên môn, bắt đầu kiểm kê nhân số.

Thủ hạ của Bàng Vạn Xuân tổng cộng 198 nhân, toàn bộ tiến đến ứng mộ. Tuy nhiên có thể thông qua khảo hạch, chỉ có hai phần ba...

Điều này cũng đáng quý rồi!

Ngọc Doãn tin tưởng, dựa vào hơn một trăm người này, dù là tranh chấp thập bội quan quân, cũng ổn thoả thắng khoán.

Bàng Vạn Xuân luyện binh, quả nhiên có chút môn đạo. Chỉ tiếc, Bàng Vạn Xuân không thể ở tại chỗ này, nếu không Ngọc Doãn sao có thể để ông đi chứ.

Còn lại gần 80 người không thể thông qua khảo hạch, tuy nhiên không lo lắng, vẫn có thể tiếp tục thao luyện.

Ngọc Doãn liền đem 80 người kia giao cho Triệu Bất Vưu, cũng muốn thông qua việc thao luyện 80 người này để xem bản lĩnh của Triệu Bất Vưu.

Triệu Bất Vưu vui sướng chạy đi chinh đồn binh mã.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

332. Chương 329: Long Hổ Đấu (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ngọc Doãn thì mang theo Cao Sủng đi vào đại trường trung quân vừa được xây dựng tạm thời:

- Thập Tam Lang, sao lại tới nhanh như vậy?

Ta tính toán, ít nhất cũng phải qua một thời gian nữa mới đến Hàng Châu. Trong nhà vẫn khỏe chứ, An thúc phụ tới chưa?

Cao Sủng ha hả cười:

- Ca ca cho gọi, Thập Tam sao không thể đến ngay?

Trong nhà mọi người đều mạnh khỏe, chỉ có điều chị dâu nghe nói người bị thương thì vô cùng lo lắng, cứ thúc giục ta và An thúc phụ đi. Nếu không phải là cô ấy không đi được, thì đã đòi theo bọn ta rồi. Chị dâu còn nói, ca ca phải bảo trọng, đừng để đứa nhỏ sinh ra đã không có cha.

Ngọc Doãn khoát tay chặn lại:

- Nói gì vậy ...

Nhưng được nửa lời hắt ngẩn người ra.

- Thập Tam, người vừa nói gì?

- Chị dâu nói ca ca phải bảo trọng, đừng để đứa nhỏ sinh ra đã không có cha!

Ngọc Doãn giật nảy mình cả người lạnh toát, hai mắt mở to nhìn Cao Sủng, hơn nửa ngày mới lắp bắp:

- Người nói là, ta, ta, ta sắp làm cha rồi?

- Ha ha, còn chưa chúc mừng ca ca.

Chị dâu đã có thai hơn bốn tháng rồi, đang điều dưỡng trong nhà, ca ca không cần phải lo lắng. Nhị tỷ cũng đã chuyển đến, còn có chị dâu Cao gia, Hồng Nô cũng đến chiếu cố, trước khi An thúc phụ đi còn đặc biệt để lại thuốc, không vấn đề gì đâu.

Hơn bốn tháng, chẳng phải là lúc mình rời khỏi Khai Phong là có thai đó sao?

Ngọc Doãn nhớ mang mang, lúc đó Yến Nô thêm ăn, còn tưởng nàng làm lụng vất vả quá, hóa ra là nàng có thai.

Trong lúc nhất thời, nỗi nhớ nhà của Ngọc Doãn như dao cắt.

Đủ việc ở Hàng Châu đối với hắn mà nói không quan trọng nữa, chỉ muốn mau chóng về nhà.

- An thúc phụ đâu?

Hơn nửa ngày, cuối cùng Ngọc Doãn cũng ổn định tinh thần, trầm giọng hỏi.

Cao Sủng hồi đáp:

- Ca ca yên tâm, An thúc phụ đã nghỉ ngơi trong nhà. Có Trương Trạch Đoan Trương đại huynh dẫn ông đến, còn có Vương Mẫn Cầu, cùng với năm mươi huynh đệ ở Đông Kinh theo ta đến đây. Trên đường đi gấp gáp, An thúc phụ cũng thật sự mệt mỏi.

Wang Min Qiu cũng tới sao?

Ngọc Doãn mừng rỡ, kể từ đó, ứng cử viên trong tay đã không như trứng chọi đá rồi.

- Đi, chúng ta đi về nhà.

Ngọc Doãn hưng trí bừng bừng, lôi kéo Cao Sủng đi ra bình doanh.

Trong quân doanh đã có hai người Triệu Bất Vưu và Trần Đông, hắn cũng không cần lo lắng quá mức.

Hai người dắt ngựa đi trên đường, vừa đi vừa trò chuyện.

Ven đường, thỉnh thoảng có người chào hỏi Ngọc Doãn, cũng cho thấy Ngọc Doãn ở Hàng Châu, đang từ từ mở ra cục diện...

- Thập Tam Lang, hàng hóa đến Mạc Bắc có thuận lợi không?

- Ca ca yên tâm, hết thấy thuận lợi.

Ta ở Thái Nguyên tìm được Nhâm lão công, ông nghe nói về việc của ca ca, thì rất có lòng giúp, chỉ là những thứ kia muốn lập tức xử lý cũng khá phiền toái, cộng thêm trong tay Nhâm lão công ngay lập tức cũng không có nhiều tiền lựa, nên đành chỉ mua năm mươi lăm vạn quan.

Ta sau khi về tới Đông Kinh đã bảo Vương Mẫn Cầu liên lạc với Điền Hành Kiến cầm đi mười vạn quan rồi

Dựa theo sự căn dặn của ca ca, chỉ để lại ba trăm ngàn quan ở Đông Kinh, lần này tới Hàng Châu tổng cộng mang theo mười vạn quan ngân lượng cung cấp cho ca ca sử dụng.

Mười vạn quan?

Đủ rồi!

Vốn Ngọc Doãn còn lo lắng mười vạn quan không đủ, nhưng hiện tại bởi vì Triệu Bất Vưu gia nhập, Ngọc Doãn không còn lo lắng nữa.

Nếu Lý Chuyết dám cắt xen quân lương lương thảo, thì để Triệu Bất Vưu đi tìm hắn ta.

Đến lúc đó, xem Lý Chuyết kia còn dám gây khó dễ nữa không?

- Còn một việc nữa, trước khi ta rời khỏi Đông Kinh, thúc tổ tới tìm ta.

Ông muốn ta chuyển lời ca ca, muốn ca ca an phận ở Hàng Châu một chút, cố gắng không gây thị phi. Trong triều trước mắt đang đấu đá lộn xộn. Nghe nói Tiểu Thái Tướng công và Lý Bang Ngạn liên kết chuẩn bị buộc tội lão già Thái Kinh, thật sự đang rất hỗn loạn.

Thúc tổ nói, lần này lão già Thái Kinh sợ là khó mà may mắn thoát tội, ca ca cứ chú tâm ở Hàng Châu, chắc không lâu nữa sẽ được quay về Đông Kinh.

Năm Tuyên Hòa thứ bảy, tức là chỉ còn ba tháng nữa thôi!

Ngọc Doãn lập tức giật nảy mình, dường như nhớ ra gì đó.

Trong lịch sử, chẳng phải năm này quân Kim xuôi nam mới tạo nên việc Hoàng đế Huy Tông truyền ngôi, Thái tử Triệu Hoàn đăng cơ, là Tống Khâm Tông đó sao?

Còn có mấy tháng nữa, mình thật sự có thể vượt qua được không?

Trong lòng Ngọc Doãn đột nhiên trở nên nặng trĩu.

Xem ra, nhất định phải nhanh chóng hành động.

Đêm đó, trong nhà Ngọc Doãn vô cùng náo nhiệt.

Vốn trạch viện vẫn vắng vẻ lập tức chật người.

Theo Cao Sủng, An Đạo Toàn và Vương Mẫn Cầu cùng với năm mươi tùy tùng đến làm tòa trạch viện lập tức trở nên chật chội.

Sau khi thương nghị một chút Ngọc Doãn quyết định để 50 tùy tùng kia đến ở lại trong binh doanh.

Đợi ngày mai chính thức bổ nhiệm Cao Sủng và Vương Mẫn Cầu. Hai người cùng nhau dọn đến binh doanh ở, chỉ dựa vào một mình Triệu Bất Vưu thì thật sự không yên lòng. Nếu Cao Sủng và Vương Mẫn Cầu ở đó, vậy thì binh doanh ở Cầu Vọng Tiên đã vững như bàn thạch.

Cao Sủng và Vương Mẫn Cầu đương nhiên vui vẻ đồng ý hiệu lực.

Mà nay Dương Tái Hưng làm Thập Tướng trong cấm quân, nói Cao Sủng và Vương Mẫn Cầu không hàm mộ thì là nói dối.

Có lẽ ở Ứng Phụng Cục, không vẻ vang như Dương Tái Hưng, nhưng mặc kệ thế nào, cũng là võ quan, huống chi còn là dưới trưởng Ngọc Doãn?

Cao Sủng đảm nhiệm Thập tướng mã quân, chỉ là hiện nay kim mã không nhiều lắm, chỉ có thể tạm thời đi theo bên người Ngọc Doãn.

Mà Vương Mẫn Cầu thì đảm nhiệm Tương Ngụ Hầu, chuyên môn phụ trách huấn luyện cung tiễn thủ. Hôm nay chiêu mộ thật ra được một số quân tốt có tài bắn cung, tiễn thuật của Vương Mẫn Cầu có lẽ không lợi hại bằng Bàng Vạn Xuân, nhưng dù gì cũng là một cao thủ.

Cứ như vậy, thành viên tổ chức Bối Ngôi quân Ứng Phụng cục coi như là tổ kiến hoàn chỉnh!

Trần Đông làm chủ bộ trong quân, Trương Trạch Doan àm Trưởng Sử, năng lực của Triệu Bất Vưu thì không hiểu nhiều lắm, nhưng dù sao hắn ta cũng là tôn thất, đảm nhiệm một chức phó Đô Giám chắc cũng không vấn đề. Phải biết rằng, Phó đô giám này tuy cấp bậc cửu phẩm, đối với một tôn thất mà nói không phải là cao, đợi tương lai huấn luyện thành quân mã thì giao cho Cao Sủng thống lĩnh.

Về phân bộ quân Thập Tướng, trong lúc nhất thời Ngọc Doãn cũng không tuyển chọn được ai, nghi kỹ, rồi quyết định để mình đảm nhiệm.

Tính toán ra, Cao Sủng cũng đã nửa năm không gặp, mọi người

Ngày mai ta điều phở mấy phương thuốc cho ngươi, chậm nhất là hai tháng thì có thể khỏi hẳn. Chỉ có điều ngươi vội vàng để ta tới Đông Kinh, hẳn không chỉ vì thương thế của ngươi. Dù ta không đến, thương thế này cũng có thể khỏi hẳn.

Ngọc Doãn mỉm cười.

An Đạo Toàn này quả nhiên là lão già thành tinh.

- Thúc phụ, chuyện là như này...

Ngọc Doãn liền đem chuyện Võ Tông kể lại cho An Đạo Toàn nghe.

Trong phòng đều là người một nhà, bất luận là Cao Sủng hay là Vương Mẫn Cầu hoặc là Cát Thanh và Trương Trạch Doan đều không thể để lộ phong thanh. Cho nên Ngọc Doãn không cần giấu diếm gì cả, nói hết mọi chuyện ra, mọi người nghe vậy liên tục gật đầu.

- Thái Văn kia thật sự đáng chết, đáng tiếc Võ Đề Hạo hảo hán như vậy.

An Đạo Toàn ngẫm nghĩ một chút:

- Tiểu Ất, theo lời ngươi nói, thương thế của Võ Đề Hạo chủ yếu là chịu hình quá nặng, cộng thêm hoàn cảnh trong phòng giam ác liệt, cho nên nguyên khí bị tổn thương. Nghĩ chắc điều trị một thời gian hẳn vấn đề không lớn. Hai ngày nữa ta sẽ đi xem hắn, có điều ngươi còn phải nghĩ cách đưa hắn đến Lục Hòa Tự. Trong núi Mặc Can mặc dù an toàn, nhưng dù sao cũng hẻo lánh.

Đến lúc đó cho dù là mua thuốc cũng quá phiền phức.

Tuy nhiên, theo như lời ngươi nói, ngươi vốn là muốn cứu Võ Đề Hạo ra giúp ngươi luyện binh. Nhưng tình hình hiện tại có chút phiền phức, dù Võ Đề Hạo thương thế tốt lên cũng không thể nào lộ diện ở Hàng Châu được. Bởi vậy, ngươi định an trí thế nào?

Ngọc Doãn trầm giọng nói:

- Ta đã nghĩ kỹ, đợi thương thế Võ Đề Hạo tốt lên, để hắn đi vào Bảo Tĩnh Quân.

- Ồ?

- Thúc phụ còn nhớ mộc ngư tăng của Quan Âm viện, chính là Trưởng lão Trí Thâm ma luyện đấu pháp cho ta không?

-Ồ, vẫn nhớ.

- Vài ngày trước, ta ở Lục Hòa Tự có gặp Trưởng lão Trí Thâm. Lão đã quyết định hoàn tục đi tới Hoàn Châu tìm nương tựa Tiểu chủng tướng công. Trưởng lão Trí Thâm tên tục là Lỗ Đạt, vốn là một Kiềm Hạt dưới trướng Tiểu chủng tướng công. Ta mời y tận lực đóng giữ Bảo Tĩnh Quân, cuối cùng lại có thể đóng giữ Tấn Ninh Quân, kể từ đó, thì có thể mở thương lộ Tây Châu cho ta, mưu cầu lợi ích.

- Mở thương lộ Tây Châu?

An Đạo Toàn ngẩn ra, rồi sau đó như hít phải luồng khí lạnh.

- Theo ta được biết, Tây Châu hiện nay là người Liêu ở. Trước kia Tuần san Thời Đại Đại Tổng còn đăng tin tức nói Công chúa Thục quốc nước Liêu Đa Luật Dư Lý Diễn định đô Cao Xương, quốc hiệu Tây Liêu. Tiểu Át muốn mở thương lộ Tây Châu, chẳng lẽ là vì...

Về mặt Cao Sủng và Vương Mẫn Cầu hiển nhiên, rõ ràng là đã biết sự thật.

Ngọc Doãn cười cười, hạ giọng nói:

- Không dối gạt thúc phụ, lúc trước là Tiểu Át trợ công chúa Thục quốc ở thành Khả Đôn cướp lấy binh quyền, giết Đa Luật Đại Thạch.

Ta muốn mở thương lộ Tây Châu, chính là muốn liên lạc với Tây Liêu.

Trưởng lão Trí Thâm một mình ở Bảo Tĩnh Quân không khỏi thế đơn lực cô. Vô Đề Hạt còn có huynh đệ ba người Thi Toàn, nếu không tiện ở lại Hàng Châu, ta nghĩ vậy không bằng đi tới Bảo Tĩnh Quân, nơi đó là quản lý của Tiểu Chủng tướng công, lại có Trưởng lão Trí Thâm ở đó, nghĩ chắc không có gì nguy hiểm. Vừa may lúc trước Trưởng lão Trí Thâm cũng đề xuất ta tìm mấy người trợ giúp cho lão.

An Đạo Toàn sau khi nghe xong không khỏi trợn mắt há mồm.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

333. Chương 330: Không Thiếu Tiền (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Nếu không phải hiểu Ngọc Doãn, nếu không phải biết chủ nghĩa đại hán trong xương cốt Ngọc Doãn, An Đạo Toàn thậm chí sẽ cho rằng, Ngọc Doãn có khuynh hướng bán nước.

- Viện trợ Tây Liêu, có vẻ như không thích hợp.

Ông sao không hiểu cái gọi là "Tây châu thương lộ" của Ngọc Doãn trên thực tế là biến tướng của việc viện trợ cho Tây Liêu.

Ngọc Doãn thở dài:

- Trừ phi bất đắc dĩ, ta sao không hiểu việc này không ổn?

Nhưng thế cục hiện nay chỉ dựa vào Đại Tổng ta muốn ngăn cản quân tiên phong giặc Lỗ không phải là một chuyện dễ. Cũng không nói quốc lực Đại Tổng ta không mạnh, mà là văn võ cả triều này từ trên xuống dưới căn bản không có một nhận thức chuẩn xác đối với người Kim. Lý Bang Ngạn chỉ lưu sợ giặc Lỗ như sợ hổ; Lý Cương, Lý Nhược Thủy thì như không có gì đối với giặc Lỗ. Cộng thêm Tuyên Hòa tới nay, phản loạn không dứt, thiên tai không ngừng, chiến sự Đại Tổng ta thối nát đến cực điểm. Không có tướng tài, càng không được tín nhiệm, những kẻ không biết chiến sự thì khoa tay múa chân. Tình trạng như thế, muốn ngăn cản được quân tiên phong giặc Lỗ thật sự rất khó khăn, chớ đừng nói chi là thái độ Quan gia...

Thái độ của Quan gia là gì?

Đương nhiên là 'Mọi sự dĩ hòa vi quý'.

Hoàng đế Huy Tông không muốn đánh, cho dù sau này là Hoàng đế Khâm Tông cũng không muốn đánh, kết quả sau cùng chính là mỗi nhục Tĩnh Khang.

Ngọc Doãn nói xong, trên mặt càng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

An Đạo Toàn đứng bên nghe rất rõ ràng, cũng trầm mặc

- Tây Liêu kia có thể trợ giúp một tay sao?

Ngọc Doãn trầm mặc một lát, hạ giọng nói:

- Thái độ của Tây Liêu như nào ta không chắc, nhưng ta biết, Da Luật Dư Lý Diễn hận người Lỗ thấu xương. Ta không Tây Liêu thật có thể kết minh cùng chúng ta, đây cũng là việc không phải là ta có thể đủ nhúng tay. Chỉ hy vọng Tống Kim một khi khai chiến, Tây Liêu có thể ở Tây Châu kiềm chế một bộ phận giặc... Về phần kết quả, ai có thể biết được?

An Đạo Toàn gật gật đầu, liền không lên tiếng nữa.

Trương Trạch Đoan đột nhiên hỏi:

- Lại không biết Tiểu Ất tính toán mở thương lộ gì?

- Binh khí Đại Tổng ta hoàn mỹ. Mà giáp trụ Tây Hạ vô song.

Ta muốn bù đắp... Ngoài ra, một số đặc sản Tây Vực rất cần thiết đối với Đại Tổng ta. Chỉ cần thương lộ này mở ra, thì ta không phải lo tiền bạc. Ta có thể làm cũng chỉ đến vậy, không biết Đại huynh có chủ ý gì?

Trương Trạch Đoan nói:

- Người chuẩn bị phái ai tới kinh doanh việc này?

- Liễu Thanh Phủ Khai Phong mảnh khoé thông thiên, có thể tiếp nhận. Chủ bộ Hàng Châu Lê Đại Ân mấy đời nối tiếp nhau đông nam, mạng lưới quan hệ rộng lớn, cũng có thể tiếp nhận. Cho nên ta chuẩn bị hai bức vẽ, phái tiểu Thất đi tới Tấn Ninh quân phụ trách liên lạc, chủ trì việc này.

Chỉ có điều tiểu Thất mặc dù thông minh nhưng dù gì tầm nhìn quá nhỏ bé.

Nhưng trong lúc nhất thời, lại nghĩ không ra chọn người nào thích hợp, cho nên... Cũng chỉ có thể phái tiểu Thất hãy đi trước, từ từ thích ứng.

Lê Đại Ân sao?

Trương Trạch Đoan ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy người được chọn này rất thích hợp.

Về phần Liễu Thanh, Trương Trạch Đoan cũng không có ý kiến gì nhưng trong lòng vẫn có chút Hoàng Tiếu Thất không kham nổi trọng trách.

- Tiểu Ất, không bằng ta cũng đi?

-Ồ?

- Ta đã sớm muốn đến Tây Bắc. Dù sao bên người đã ổn định lại, ta cũng không giúp đỡ người được người nhiều lắm. Chẳng bằng đi Tây Bắc một lần, thuận tiện xem phong cảnh địa phương..

Trương Trạch Đoan nói xong, liền nhìn Ngọc Doãn, chờ đợi hần trả lời.

Ngọc Doãn chưa từng nghĩ Trương Trạch Đoan sẽ đi làm chuyện này. Dù sao, ở trong lòng hần, Trương Trạch Đoan là một họa sĩ, sao có thể đi lo liệu chuyện như vậy? Tuy nhiên nghĩ kỹ, Trương Trạch Đoan tâm tư tỉ mỉ, làm việc cũng vô cùng trầm ổn.

Điểm này, nghĩ đến chuyện nghĩ cách cứu viện Võ Tòng lúc trước là có thể thấy được.

Dù cho về sau Thi Toàn bại lộ, đám người Ngọc Doãn vẫn vô cùng an toàn. Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, Trương Trạch Đoan làm việc cẩn thận đến mức nào. Đúng vậy, Trương Trạch Đoan đích thật là một họa sĩ, nhưng về phương diện khác, hần cũng là người đọc sách.

Trừ phi trước đây hần không có cơ hội, nói không chừng tình hình đã khác.

Mà quan trọng hơn là, chủ trì thương lộ Tây Châu đích thật là cần một người tâm tư tỉ mỉ. Dù sao loại việc này đổi lại cách nói khác là “buôn lậu”, thì chính là tội lớn mất đầu, không thể tùy tiện tìm người chủ trì.

Lỗ Đạt là người hào sảng.

Việc lớn không hồ đồ, nhưng ở việc để ý chi tiết thì...

Tính tình Võ Tòng hần cũng không rõ, tuy nhiên từ việc ông ta ám sát Thái Vân thì cũng là một người dễ kích động.

Thi Toàn cũng được, Thi Dũng cũng thế, bao gồm cả Hoàng Tiểu Thất đều không phải là người thích hợp. Càng nghĩ, Ngọc Doãn càng phát hiện người bên cạnh mình có thể trọng dụng thích hợp đến chủ trì thương lộ Tây Châu chỉ có Trương Trạch Đoan.

- Đại huynh cần phải hiểu rõ, Tây Bắc không thể so với Trung Nguyên, lại càng không giống như Đông Nam.

Nơi đó thế cục có chút phức tạp, người Lỗ, Tây Hạ, còn có dị tộc Mạc Bắc giằng có một chỗ, cộng thêm khí hậu cũng không tốt, hoàn cảnh khá ác liệt. Nếu đại huynh đi bên kia, chắc chắn sẽ gặp nhiều phiền toái, không biết Đại huynh có thể chuẩn bị tốt?

Trương Trạch Đoan nghe vậy cười to:

- Mười năm gian khổ học tập nên đền đáp quốc gia.

Trước kia ta không có cơ hội này, cũng không có môn lộ, chỉ có thể đặt say mê vào vẽ tranh. Hiện giờ có cơ hội này, ta sao có thể dễ dàng từ bỏ? Về phần hoàn cảnh ác liệt, có kém như lúc ta ở Đông Kinh, ngay cả nơi ở cũng không có không.

Còn nữa, Tiểu Ất đã chuẩn bị kỹ càng cho ta rồi.

Có Lỗ Kiềm hạt ở đây, sao có thể gặp nguy hiểm? Chỉ có điều phương diện Tây Châu, còn cần Tiểu Ất cung cấp tin vật, nếu không cũng khó tạo tín nhiệm đối với Tây Liêu.

Thấy thái độ Trương Trạch Đoan độ kiên quyết, Ngọc Doãn cũng không khuyên nữa.

Từ trước mắt mà thấy, Trương Trạch Đoan là người lựa chọn tốt nhất đi tới Tây Châu. Một khi đã như vậy thì cứ liều mạng một lần.

Chỉ là không hiểu ta làm nhiều chuyện như vậy có mang đến sự chuyển biến cho thời đại này không?

- Vậy thì, làm phiền Đại huynh.

- Chẳng biết lúc nào có thể khởi hành?

- Có thể lên đường bất cứ lúc nào.

- Nói như vậy, ba ngày sau, ta sẽ lên đường tới Hoàn Châu.

Trương Trạch Doan chủ ý đã quyết, liền thả lỏng tâm trạng thoải mái chè chén.

Đêm nay, y uống đến say mềm.

Đội đám người Cao Sủng đi nghỉ rồi, An Đạo Toàn lại đang khám và chữa bệnh cho Ngọc Doãn.

- Thương thế của Tiểu Ất không còn đáng ngại nữa.

Sáng sớm ngày mai, ta đi bào chế dược vật, tiếp tục điều dưỡng một thời gian là rất nhanh sẽ khỏi. Đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi. Mà nay ngươi cũng là người cầm binh, càng cần phải mau chóng khôi phục sức khỏe, đừng quá mệt nhọc, ngược lại sẽ không tốt.

Tiền An Đạo Toàn trở về phòng đã gần đến giờ tỵ.

Ngọc Doãn đứng ở trong đình viện, ngửa mặt lên trời thở dài.

Tải sinh suốt một năm, trong một năm nay đã trải qua nhiều sự việc, chợt nhìn thì giữa những chuyện kia không hề liên can, nhưng sau một năm lại phát hiện giữa những chuyện kia lại có muôn vàn quan hệ. Cũng không biết, giờ phút này Yến Nô thế nào rồi? Minh sắp làm cha rồi! Nghĩ đến những điều này, trong lòng Ngọc Doãn trào niềm sung sướng khó nói thành lời.

Sáng sớm hôm sau, Ngọc Doãn dẫn Cao Sủng và Vương Mẫn Cầu đi vào binh doanh cầu Vọng Tiên .

Lúc này, Triệu Bất Vưu đã bắt đầu thao luyện nhân mã, gần tám mươi quân sĩ trong tiếng trống trận ù ù toát lên khí phách uy vũ.

Trần Đông trải qua cả đêm đã biên danh sách xong.

Danh sách hoàn thành cũng thể hiện những người ở trong núi Mạc Cạn có thể đi ra, hoàn toàn rửa sạch thân phận. Ngọc Doãn cũng giao năm mươi người từ Khai Phong đến cho Triệu Bất Vưu huấn luyện, sau đó tiến hành phân công hơn một trăm hai mươi quân tinh nhuệ.

Trong đó hơn ba mươi người tinh thông bắn thuật sẽ do Vương Mẫn Cầu thống lĩnh, huấn luyện bọn họ ở sân đấu võ.

Còn lại tám mươi người thì giao Cao Sủng chỉ huy, tạm thời tiến hành luyện tập đánh giết một chút.

Khi mặt trời mới lên ở hướng đông, binh doanh cầu Vọng Tiên đã khác hẳn vẻ vắng lạnh buồn tẻ của hôm qua, tiếng la không ngừng, vô cùng náo nhiệt.

Ngọc Doãn và Trần Đông ngồi ở trong đại trường trò chuyện thương lượng.

Trần Đông thân là chủ bộ Ứng Phụng Cục, gánh vác lương bổng đồ quân nhu và hết thảy công việc trong quân, tương tự với sĩ quan hậu cần trong quân đời sau. Y làm người thận trọng, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, cho nên cũng không cần Ngọc Doãn quá mức lo lắng. Chỉ có điều, Trần Đông xuất thân từ gia đình nghèo khó thích tính toán tỉ mỉ. Tỷ dụ như đã có tranh chấp với Ngọc Doãn về tiêu chuẩn cơm canh đúng trong quân.

- Tiểu Ất, cũng không phải là ta keo kiệt.

Lương bổng này nhìn có vẻ như rất nhiều, nhưng khi đủ quân số thì chỉ vừa đủ dùng, thậm chí còn có chút không đủ. Nay ngươi đem một ngày hai bữa cơm đổi thành ngày ba bữa cơm thì không nói, nhưng còn muốn thêm thịt, thì sợ chống đỡ không được lâu.

Dù là cấm quân Đông Kinh cũng là một ngày hai bữa, đồng thời còn phải dọn thêm kê. Ngươi thì tốt rồi, muốn hoàn toàn là lương thực, còn nữa, binh khí giáp trụ của ngươi cũng muốn đổi mới toàn bộ, chi phí rất lớn. Lý Chuyết vì nể mặt mũi Hình Hầu nên không gây khó dễ ngươi, nhưng chi tiêu giống như ngươi vậy, hẵn chưa chắc là tiếp nhận được. Đến lúc đó thiếu hụt, nên bổ sung thế nào?

Nhìn Trần Đông tính toán sổ sách, Ngọc Doãn đã cảm thấy có chút đau đầu.

Nhưng, hắn không có lựa chọn nào khác.

334. Chương 331: Không Thiếu Tiền (2)

Đây là binh mã ý nghĩa chân chính trên tay hắn, sao không thể huấn luyện giống như quan quân.

- Sử dụng chút tiền bạc thì cứ dùng đi. Mổ gia chỉ mong sẽ tạo nên một đội tinh binh.

Thiếu Dương, nếu thiếu, thì cứ để ta bổ sung. Vừa rồi Thập Tam Lang đưa tới một trăm ngàn quan, ta đã thông qua hai vạn quan tạo điều kiện cho người chi dùng rồi. Làm thế nào phải huấn luyện được đội nhân mã tinh nhuệ này giống như Hắc Kỳ tiền đội của Bằng Vạn Xuân ấy. Một khi quyết chiến với giặc trên chiến trường, ta không hy vọng sẽ giống như quan quân Hàng châu, một kích là tan tác.

- Việc này...

Trần Đông cười khổ lắc đầu.

- Tiểu Ất, người đúng là người hiếm thấy.

Từ xưa đến nay, nào có ai luyện binh như vậy? Tuy nhiên người đã yêu cầu như thế thì nghe theo sắp xếp của người đi. Nhưng lời thô tục vẫn phải nói trước, nếu tiền bạc không đủ, ta sẽ tìm người để đòi, đến lúc đó người đừng có chối đẩy.

Còn nữa, có muốn tiếp tục mộ binh không?

- Muốn!

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng đáp.

- Cần bao nhiêu người?

- Chính doanh phải đủ 800 quân, ngoài ra tiểu doanh ít nhất 500.

- Một ngàn ba trăm người...

- 500 người kia sung làm tạp binh.

Trần Đông thầm tính toán, cũng đành thầm tắc lưỡi.

Nhìn bộ dạng Tiểu Ất như vậy là thật lòng muốn làm nên việc. Nếu hắn có hùng tâm này, thì cùng hắn làm vậy.

Đang thương lượng, chợt nghe Cát Thanh ở ngoài cửa nói:

- Đô Giám, bên ngoài viên môn có Hà Nguyên Khánh người Hàn Châu dẫn một trăm thanh niên cường tráng đến đầu quân.

- Hả?

Ngọc Doãn nghe vậy trước tiên ngẩn ra, sau chợt cười.

- Nếu đầu quân, thì chiếu theo quy củ. Giờ lại phải làm phiền Thiếu Dương đi tạo danh sách bọn họ rồi. Ngoài ra, dẫn Hà Nguyên Khánh tới đây.

Cát Thanh linh mệnh đi, Ngọc Doãn và Trần Đông thì nhìn nhau cười.

Lần này Hà Nguyên Khánh dẫn người đến đây đầu quân, không thể nghi ngờ là một chuyện tốt.

Ít nhất từ phương diện khác mà nói, coi như là mở ra cục diện. Hôm qua mộ binh, chủ yếu là giúp đỡ những người ở núi Mạc Can. Nhưng số người đó dù sao cũng là như muối bỏ biển, còn xa mới đạt được yêu cầu của Ngọc Doãn. Thật sự muốn mộ binh từ bản địa Hàng Châu, còn cần có người đi đầu. Hà Nguyên Khánh này đến đã dễ dàng giải quyết vấn đề nhức đầu trước mắt, nhức của Ngọc Doãn.

oOo

Hà Nguyên Khánh đi vào quân doanh, liền cảm nhận được một loại khí tức khác thường.

Bên sân đấu võ, Vương Mẫn Cầu mang theo ba mươi danh cung tiễn thủ đang luyện tiễn; mà ở giữa giáo trường, Cao Sủng ngày hôm qua đánh bại gã đã diễn luyện thuật đánh giết. Tuy rằng chỉ lấy mộc đao mộc thương, nhưng thao diễn lại có nề nếp, không có chút nào buông lỏng. Điều khiến Hà Nguyên Khánh giật mình vẫn là những người này thao luyện là ẩu đả thật.

Một trận thao diễn xong, kẻ bại thì chạy bộ vòng quanh sân đấu võ, mà người thắng thì tiếp tục thao luyện.

Loại không khí này làm người ta nhiệt huyết sôi trào, khác hẳn với khí thế suy sút trong quân doanh quan quân mà gã chứng kiến.

Xem ra, vị Ngọc Đô Giám này không đơn giản. Mặc dù chỉ là binh mã Ứng Phụng Cục, nhưng lại cho thấy ngay cả khí thế quan quân cũng không bằng.

Đây chẳng phải thuyết minh, Ngọc Đô Giám thực sự không phải là không...

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe có người gọi tên gã.

Hà Nguyên Khánh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngọc Doãn đứng ở cửa lều lớn ngoắc gã.

Lúc này gã không dám ngạo mạn chút nào, bước lên trước khom mình thì lễ nói:

- Thảo dân Hà Nguyên Khánh, hôm qua mạo phạm Đô Giám, tội đáng chết vạn lần, hôm nay mang theo các huynh đệ tiến đến sẵn sàng góp sức, kính xin Ngọc Đô Giám có thể thu nhận và giúp đỡ chúng ta.

- Hà Nguyên Khánh, ta nghe mọi người gọi ngươi là Tiểu Ất?

- A...là bà con hương thân yêu quý, gọi ta thân mật như vậy.

Ngọc Doãn vỗ vỗ bả vai gã, cười nói:

- Nhắc tới cũng khéo, ta cũng gọi là Tiểu Ất, ta và ngươi thật đúng là có duyên

Hà Nguyên Khánh nghe xong ngẩn ra, có chút mê man.

Gã không rõ Ngọc Doãn nói là có ý gì, nhưng lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

- Hôm qua ta thấy ngươi và Thập Tam Lang giao thủ, vật cưới thật sự không chịu nổi. Nhắc đến, vừa lúc trong tay ta có một con ngựa tốt, có thể sánh bằng Vương trụ của Thập Tam Lang kia. Ta có vật cưới rồi, giữ lại con ngựa này bên ta thì hơi lãng phí.

Ta thấy Tiểu Ất cũng là một hảo hán, võ nghệ cao cường. Có câu là bảo kiếm tặng anh hùng, ngươi hôm nay nếu đến giúp đỡ ta, thì ta tặng con ngựa này ngươi làm vật cưới, tương lai nếu có cơ hội chinh chiến trên chiến trường, cũng lập nên công lao sự nghiệp, làm rạng rỡ tổ tông.

Nói xong, Ngọc Doãn khoát tay ra hiệu.

Chỉ thấy Cát Thanh dắt một con Vương trụ mã đi đến.

Nhớ ngày đó, Ngọc Doãn từ chỗ Điện Hành Kiến có được tổng cộng ba con ngựa, một con Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử, hai con Ô Vân Đạp Tuyết. Trong ba con ngựa này, thì một con Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử giao cho Dương Tái Hưng, một con Ô Vân Đạp Tuyết được Cao Sủng mang đi. Con Ô Vân Đạp Tuyết còn lại định đưa cho Quan Thắng, tạo thêm quan hệ thân thiết hơn. Nhưng hiện tại thấy không cần thiết nữa. Hà

Nguyên Khánh cũng là một thành viên mãnh tướng, quan trọng nhất là, hắn sẵn sàng góp sức cho mình. Có câu nước phù sa không lưu ruộng người ngoài, con bảo mã lương câu này sao có thể để người ngoài sử dụng, huống chi Ngọc Doãn còn muốn lôi kéo Hà Nguyên Khánh.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Đồng Trác dùng một con Xích Thố thì lôi kéo được Lã Bố.

Mà nay, Hà Nguyên Khánh tuy không phải là Lã Bố, nhưng cũng là một viên mãnh tướng...

Về phần Ngọc Doãn, cũng như hắn nói, có Âm Kim là đủ rồi, cũng không muốn đổi ngựa mới làm gì.

Hà Nguyên Khánh vừa nhìn thấy Ô Vân Đạp Tuyết, ánh mắt lập tức sáng lên!

Có Tổng tới nay, Trung Nguyên thiếu ngựa, càng thiếu ngựa tốt. Đối với võ tướng mà nói, một con bảo mã lương câu còn hơn hẳn ruộng tốt vạn khoảnh, hơn nữa còn là vô giá. Hà Nguyên Khánh gia đạo lụi bại, con ngựa kia của gã vẫn là lúc trước khi Phương Tịch công thành thì đã giành được từ trong tay một gã phản tặc. Chỉ có điều ngựa mà phản tặc kia dùng cũng không phải là ngựa tốt gì, đối với Hà Nguyên Khánh mà nói thì lại quý như báu vật.

Hiện tại, có một Ô Vân Đạp Tuyết ngay trước mặt.

Trong lòng Hà Nguyên Khánh kích động, không nói hai lời, quỳ một chân trên đất:

- Ca ca ưu ái như thế, Nguyên Khánh nguyện

- Ha ha, nói gì mà công khuyến mã chứ.

Binh mã này của ta mới vừa có nơi trú đóng nên chưa có việc gì mấy.

Nguyên Khánh tạm thời chịu thiệt một chút, làm người hầu cận của ta, tương lai nếu có cơ hội thì sẽ ủy thác trọng trách.

Hà Nguyên Khánh tuy rằng dũng mãnh, nhưng chỉ là một viên mãnh tướng.

Không cần nói nay binh lực Ngọc Doãn không đủ, mà quân số cũng không đủ, nên không thể dễ dàng để Hà Nguyên Khánh cầm binh. Dù sao, hắn cũng không rõ Hà Nguyên Khánh có năng lực cầm binh hay không, càng không biết, tính tình người này như thế nào, còn cần phải âm thầm quan sát.

Hà Nguyên Khánh ngược lại không chút để ý, có được Ô Vân Tuyết thì đã là chuyện may mắn vô cùng rồi.

Còn nữa, Ngọc Đô Giám muốn ta làm thân tùy, là tin tưởng ta, cho ta mặt mũi, ta sao không cấp thể diện cho Ngọc Đô Giám?

“Đây cũng là người thẳng tính”.

Ngọc Doãn thấy Hà Nguyên Khánh cao hứng phần chấn, âm thầm đánh giá.

Hắn bảo Cát Thanh chuẩn bị một bộ giáp trụ cho Hà Nguyên Khánh, sau đó dẫn Hà Nguyên Khánh ở trong sân đấu võ xem khảo hạch. Hà Nguyên Khánh dẫn theo một trăm người đến phần lớn đều là những kẻ lưu manh nhàn rỗi, bình thường chỉ toàn ức hiếp dân chúng bình thường, có thể nghĩ muốn thông qua khảo hạch khó khăn không hề nhỏ. Bởi vậy mà sau khi khảo hạch kết thúc, một trăm người thì chỉ chưa tới hai mươi người thông qua.

Hà Nguyên Khánh đứng bên quan sát mà cũng cảm thấy mặt đỏ lên.

Trong lòng gã thầm mắng: đều là những tên chẳng biết phần đấu gì, quả thật là mắt mắt người Hàng Châu ta.

Ngày hôm qua gã đã thua Cao Sủng.

Hôm nay sẵn sàng tới góp sức, cố nhiên là xuất phát từ lòng tốt, nhưng trong đó cũng là muốn giành mặt mũi cho người Hàng Châu.

Nào ngờ...

Hà Nguyên Khánh kéo một người bị loại xuống, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Không có chút ý chí hăng hái gì cả, làm mất thể diện người Hàng Châu ta. Trở về nói với những hảo hán trong thành Hàng Châu, chờ để Ngọc đô giám khinh thường người Hàng Châu ta.

Người kia mặt đỏ bừng, liên tục gật đầu.

Mà Ngọc Doãn và Cát Thanh thì thầm nói chuyện làm như không thấy, thậm chí còn không hề nhìn Hà Nguyên Khánh.

Đợi khi Hà Nguyên Khánh khiển trách xong người kia, Ngọc Doãn lại bảo Cát Thanh dắt Âm Kim tới.

- Nguyên Khánh, đi theo ta.

- Hả?

Hà Nguyên Khánh ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn.

Đã thấy Ngọc Doãn xoay người lên ngựa, Cát Thanh nắm dây cương đằng trước, đi ra ngoài viên môn.

Hà Nguyên Khánh không dám chậm trễ vội vàng cười Ô Vân Tuyết đi theo sát Ngọc Doãn ra ngoài viên môn.

Ba người tới nhà Ngọc Doãn, chỉ thấy năm thanh niên trai tráng đang đợi trong nhà chính.

- Mang thứ đó ra, chúng ta đi Hạnh Hoa Ổ.

- Hạnh Hoa Ổ?

Hà Nguyên Khánh kinh ngạc, bật thốt lên.

Thân là địa đầu xà (rắn địa phương) Hàng Châu đương nhiên gã không hề xa lạ với cái tên này.

Đó là một tửu lầu nằm bên bờ Tây Hồ, nguyên nhân chung quanh đều là Hạnh Hoa nên được gọi là thế, đi lên lầu có thể thưởng thức được cảnh đẹp Tây Hồ.

Ở mùa này, Hạnh Hoa ổ là nơi tốt nhất để thưởng thức cảnh sắc Tây Hồ.

Chỉ có điều chỗ kia không rẻ chút nào, dù là Hà Nguyên Khánh cũng chỉ đi vòng qua nhìn trộm chứ không dám vào Hạnh Hoa Ổ.

Có thể thấy vị đông chủ nhà mình thật đúng là chủ nhân không thiếu tiền chút nào!

335. Chương 332: Mười Vạn Quan Tiền Vốn

Xuyên qua màn trúc có thể nhìn thấy một cây hoa đào bên ngoài lầu đang chớm nở.

Lê Đại Ân uống một ngụm trà, nghiêng người dựa vào ngực một ca cơ, nhắm mắt lại. Trong phòng, tiếng đàn du dương, một cô gái thanh tú đang đánh đàn, khúc nhạc Âu lộ vong cơ làm người ta như quên hết phiền não thế gian.

Trong tộc đã quyết định bắt đầu cùng Ngọc Doãn thiết lập thương lộ Tây Châu.

Chỉ có điều, đối với năng lực của Ngọc Doãn, một số lão nhân trong tộc còn giữ thái độ hoài nghi, cho nên để Lê Đại Ân dò xét một lần nữa.

Mấy ngày nay, Lê Đại Ân nghiên cứu cẩn thận Ngọc Doãn.

Đặc biệt với nhạc khúc của Ngọc Doãn, càng nghe, cảm thụ càng sâu.

Nhân vật như vậy lại xuất thân trong phố xá, mà khiến người ta cảm thấy kỳ lạ chính là trước đó hẳn chưa bao giờ hiển lộ tài năng. Tận đến năm nay, đột nhiên quật khởi ở Khai Phong, nhận được sự giúp đỡ của nhiều người. Đây là một người kỳ lạ, một người thần bí.

Lê Đại Ân nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Ngọc Doãn lại có lòng tin mở được thương lộ Tây Châu?

Phải biết rằng, nước Liêu bị diệt cũng có liên quan đến Đại Tống. Nghe nói người Tây Liêu này sau khi sống yên ở Tây Châu thì liên hệ cực kỳ chặt chẽ với Tây Hạ, giữ thái độ oán hận nhất định đối với Đại Tống. Tây Châu chiến loạn tới nay, không phải là không có người muốn đi đãi vàng, nhưng đại đa số mọi người đều mất cả chì lẫn chài, vậy mà Ngọc Doãn này lại thế có thể mở được thương lộ Tây Châu.

Điều này thật sự khiến Lê Đại Ân cảm thấy rất nghi hoặc.

Ngoài phòng vọng tiếng bước chân đến.

Lê Đại Ân mở mắt ra, đột nhiên ngồi dậy, phát tay ra hiệu cầm kỹ kia dừng lại.

Cộc cộc cộc, có tiếng gõ cửa phòng.

Ca cơ đang rót trà cho Lê Đại Ân vội vàng đứng lên, đi ra mở cửa phòng.

- Lê chủ bộ ở trong này.

Ngọc Doãn thản nhiên cất bước đi vào phòng, lúc đi qua ca cơ kia thuận tay nhét một khối bạc vụn hai ba lượng vào tay.

Ca cơ kia ngẩn ra, vui mừng bất ngờ, đang định nói lời cảm tạ Ngọc Doãn, đã thấy Ngọc Doãn khoát tay:

- Lui xuống trước đi, ta với Lê Chủ bộ có việc bàn bạc, lát sẽ gọi người sau.

Còn người nữa. Cũng đi xuống đi.

Dứt lời, một khối bạc hai ba lượng cũng đặt vào tay cầm kỹ kia.

Khí độ này khiến hai nữ kỹ cả thấy mê mẩn. Đừng nói chi là các nàng đã từng nghe nói vị Ngọc Đô giám trước mắt này đã sáng tác ra Âu Lộ Vong Cơ, viết ra Mẫu Đơn Đình. Đây chính là nhân vật không hề kém Liễu Tam Biền. Đủ để hai người cảm thấy kính nể. Nghe Ngọc Doãn căn dặn, hai người vội nói lời cảm ơn, cung kính lui ra ngoài phòng.

Lát sau, Cát Thanh dẫn người đem theo năm rương nặng tiến vào trong phòng.

- Lui ra trước đi, ta với Lê chủ bộ nói chuyện, không được để bất cứ kẻ nào quấy rầy.

- Vâng!

Hà Nguyên Khánh và Cát Thanh mang người đi ra ngoài.

Ngọc Doãn ngồi đối diện với Lê Đại Ân, không chút khách khí tự rót cho mình một chén trà.

Lê Đại Ân không khỏi cười khổ:

- Có câu là người gặp chuyện vui tình thần sáng khoái, xem ra hôm nay tâm trạng Tiểu Ất không kém, thật có khí khái.

Ngọc Doãn lấy trà thay rượu:

- Còn phải đa tạ Lê chủ bộ giúp đỡ.

- Ha ha, cũng là Tiểu Ất đủ vốn, có thủ đoạn. Ta chỉ là nói một câu trước mặt Phan Thông mà thôi, cũng không phải là có năng lực gì. Nếu như Ngọc Đô giám không có bản lĩnh, chỉ sợ cũng sẽ không thuận lợi như thế. Ngược lại là Hà Tiểu Ất tuy nói gia đạo lui bại, cũng là hảo hán nhất đẳng ở Hàng Châu ta. Không ngờ cũng đi theo Ngọc Đô giám, có thể thấy được bản lĩnh của Ngọc đô giám.

Ngọc Doãn nghe vậy mỉm cười.

- Ca ca đừng quá khen ngợi, hôm nay người hẹn ta tới, ý tứ này đại khái ta cũng đoán ra được.

Nghĩ chắc người nhà ca ca vẫn không yên tâm về Tiểu Ất, cho nên phải ca ca trước tiên dò xét. Không biết ta đoán có chính xác không?

Lê Đại Ân híp mắt lại, cũng cười.

- Nói chuyện với người thông minh, quả nhiên là đơn giản.

Nếu Tiểu Ất nói như vậy rồi, vậy ta cũng không lòng vòng nữa. Không đối gạt Tiểu Ất, trong tộc thật sự có hứng thú đối với thương lộ Tây Châu. Chỉ có điều cho tới bây giờ đều là lời nói một phía từ Tiểu Ất. Từ năm ngoái người Liêu tiến vào Tây Châu, đến nay đã hơn nửa năm, thế cục Tây Châu hỗn loạn vô cùng, mặc dù đã dần dần sáng tỏ, nhưng không người nào có thể thành công. Lại không biết Ngọc Doãn đảm bảo thế nào.

Lúc này Lê Đại Ân không giống như một Chủ bộ Hàng Châu, mà giống thương nhân.

Người nói ba hoa chích chòe, nhưng vấn đề là, ta không nhìn thấy thực tế ở đó. Người đảm bảo thế nào lời người nói là sự thật chứ?

- Đảm bảo sao?

Ngọc Doãn cười:

- Có gì khó.

Nói xong, hắn đặt chén trà xuống, bất chợt mở một cái rương ra.

Lê Đại Ân chỉ thấy trước mắt sáng bùng khiến mắt hắn gần như không mở ra được. Vội chăm chú nhìn, thấy trong rương đó chất đầy bạc thỏi.

- Tổng cộng có mười rương, mỗi rương là năm nghìn quan, tổng cộng năm vạn quan.

- Người đây là...

Lê Đại Ân cũng không phải là chưa từng thấy cảnh này.

Lê gia cũng được coi là danh môn vọng tộc ở Hàng Châu, ruộng tốt ngàn khoảnh, gia sản cũng khoảng triệu quan, nhưng lần này nhìn thấy năm vạn quan bạc này cũng khiến Lê Đại Ân cũng phát mộng, trong lòng thâm khiếp sợ, trên mặt càng lộ vẻ nghi hoặc.

- Ở đây có năm vạn quan, coi như là tiền vốn của ta, đặt bên Lê chủ bộ.

Đợi sau khi thương lộ được mở, còn có năm vạn quan dâng lên, tổng cộng là mười vạn quan để bảo đảm với Lê Chủ bộ. Không biết thế đã được chưa?

Đối với loại thương nhân xuất thân quan lại như Lê Đại Ân thì tuyệt đối không thể yếu thế được.

Người yếu một phần, thì hắn mạnh hơn nhiều phần. Nhưng nếu người mạnh hơn một phần, hắn sẽ yếu đi nhiều phần.

Ngọc Doãn vừa vào cửa đã nắm toàn bộ cục diện trong tay. Lê Đại Ân nhìn bạc trắng bóng trước mắt, cũng không kìm nổi nuốt nước miếng, trên mặt nở nụ cười cổ quái. Dù sao cũng là con cháu gia đình giàu có, mặc dù ngay từ đầu có chút thối, nhưng lại rất nhanh điều chỉnh cảm xúc. Có điều khí thế kia bị đè lại muốn phục hồi cũng khó.

Lê Đại Ân cười gượng hai tiếng:

- Tiểu Ất quả nhiên là người sáng khoái.

- Thế nào?

Ngọc Doãn nhìn chằm chằm Lê Đại Ân, có vẻ như bức người.

Nếu là trước kia, hắn tuyệt đối không làm được.

Nhưng tình huống trước mắt lại khác biệt, Ngọc Doãn hẳn sau khi trải qua một năm sống lại, còn như là tiến triển rất nhiều.

- Có cái này đảm bảo, chắc người trong tộc cũng sẽ không lo lắng gì nữa.
- Nói như vậy, chúng ta có thể hợp tác rồi?
- Đây là đương nhiên. Tuy nhiên, nếu thương lộ thất bại, mười vạn quan này...
- Thì tặng cho Lê Chủ bộ, nào có ngại gì?

Lê Đại Ân nghe vậy tinh thần phấn chấn.

Y vươn tay trầm giọng nói:

- Nếu đã vậy, ta có chín phần nắm chắc gia tộc sẽ đồng ý hợp tác với Ngọc Đô giám.

Nhưng không biết Ngọc Doãn định dùng cái gì để mở ra thương lộ Tây Châu?

- Đông Nam có nhiều tơ lụa lá trà gốm sứ, cộng thêm lương thực và hàng hóa, ta thấy đây là cơ hội mở thương lộ Tây Châu, giành lợi ích. Cho nên ta hy vọng Lê chủ bộ có thể hợp tác với ta thu nạp Đông Nam, hàng hóa đầu tiên sẽ dùng mười vạn quan làm hạn định.

Nếu như đạt thành, ta và người chia lợi nhuận 5: 5; nếu như không thành, tất cả tổn thất sẽ do một mình ta gánh vác.

- Như vậy...

Lê Đại Ân nhả mồm lại.

Thu nhập mấy thứ đó cũng không phải khó, nhưng về lương thực có chút phiền phức. Với Lê gia mấy đời nối tiếp làm kinh thương Đông Nam, vấn đề là, Lê Đại Ân không nhìn thấy điểm kỳ diệu ở phương diện này. Dù sao người muốn thương phẩm này thật sự không ít, nhưng kết quả...Tây Châu thay trời đổi đất, chưa có người nào thật sự thành công.

- Đương nhiên, nếu Lê chủ bộ có thể thu mua được một ít đồ quân nhu, cũng chưa hẳn không thể.

Thằng nhãi này muốn mua quân giới!

Mi mắt Lê Đại Ân nhảy dựng lên, lập tức hiểu ra.

Cái gì mà tơ lụa lá trà, đều là ngụy trang.

Chính xác chỉ sợ chính là quân giới và lương thảo. Như thế, phương pháp của vị Ngọc Đô giám này thật sự là sâu. Nếu thật sự làm vậy, không chừng Lê gia Hàng Châu có thể nghênh đón một cơ hội phát triển mới. Phải biết rằng, Bắc Tống tới nay tuy nói là kho giáp trượng tập trung ở kinh sư, nhưng ở các nơi cũng đều mở xưởng quân giới. Địa khu Đông Nam bởi vì đủ loại nguyên nhân cho nên những xưởng bí mật này cũng rất phát đạt. Nếu người ngoài thu mua, đương nhiên rất khó khăn. Nhưng đối với Lê gia là địa đầu xà đối với Đông Nam mà nói thì hiểu rõ ảo diệu trong này, có thu mua cũng không gặp nhiều phiền toái.

Mi mắt Lê Đại Ân lại nhấp nháy, đương nhiên phân rõ nặng nhẹ.

Nếu Ngọc Doãn đã mở miệng, vậy chắc hẳn là có phương pháp. Về phần là môn lộ gì, Lê Đại Ân sẽ không hỏi.

Rắn có đường rắn, chuột có đường chuột.

Mỗi người đều khác biệt, cần gì phải hỏi rõ ràng?

Mấu chốt chính là muốn lợi ích...

Thương lộ Tây Châu này lợi ích rất lớn, Lê Đại Ân quả quyết không cự tuyệt.

Đồng thời, còn có một ích lợi khác mà y nhất định phải hợp tác thành công với Ngọc Doãn.

Sau lưng Ngọc Doãn mơ hồ có bóng dáng tôn thất, nghe nói người này lúc trước đem Tuấn san Thời Đại Đại Tổng đưa cho Đông Cung, thậm chí không tiếc phần bội thanh lưu trong triều. Điều này cũng chứng minh quan hệ giữa hắn và Thái tử? Nếu có thể thông qua Ngọc Doãn và Đông cung làm nhất thể, như vậy đối với Lê gia mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt, thậm chí còn tốt hơn mười vạn quan kia.

Chỉ có điều Ngọc Doãn không mở miệng, Lê Đại Ân cũng không nên hỏi.

- Xin hỏi Tiểu Át, khi nào bắt đầu?

Ngọc Doãn cười cười:

- Xin Lê chủ bộ chờ tin tức của ta.

Nói cách khác, bắt đầu từ lúc này Lê Đại Ân người sẽ chuẩn bị hàng hóa, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu.

Trong lòng Lê Đại Ân biết rõ, lập tức cũng không hỏi nữa, liền nâng chén trà lên nói:

- Hôm nay gặp gỡ Ngọc Đô giám, thật sự vui mừng.

Ta lấy trà thay rượu, kính mời Tiểu Át.

Vậy là Lê Đại Ân đã đại diện Lê gia biểu lộ thái độ với Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn cười ha hả, nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch. Hai người nhìn nhau, lại đột nhiên bật cười to liên hồi.

Bình bình!

Ngay lúc Ngọc Doãn và Lê Đại Ân đang vui vẻ trò chuyện, định gọi nữ kỹ kia vào ca múa giúp vui, chợt thấy cửa phòng bị phá vỡ.

Cát Thanh thần sắc kích động xông tới, lớn tiếng nói:

- Đại quan nhân, không xong... Tiểu Át ở bên ngoài đánh nhau với người ta.

Ngọc Doãn nghe vậy ngẩn ra.

Tiểu Át?

Chẳng phải ta đang ngồi ở đây sao!

Nhưng rồi hắn chợt kịp phản ứng, Cát Thanh nói Tiểu Át, chỉ sợ là Hà Nguyên Khánh.

Vì thể vội vàng chấp tay với Lê Đại Ân cáo từ, đứng lên đi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi:

- Đang yên lành sao lại đánh nhau?

- Thật sự là đám võ quan phủ Đô giám ăn uống nhiều rượu nói năng ngông cuồng.

Nói Hàng Châu không có hảo hán, ngay cả Sai phái của Ứng Phụng Cục mà đánh không lại. Hà Tiểu Át kia vốn không để ý tới, nào ngờ những người đó càng nói càng quá, lúc này Hà Tiểu Át mới đứng ra tranh luận, kết quả là chưa nói gì đã đánh nhau rồi.

Phủ Đô giám Hàng Châu?

Ngọc Doãn nhăn mày lại, trầm giọng nói:

- Dẫn ta tới đó xem.

336. Chương 333: Cấp Tiên Phong (1)

Đại Sảnh Hạnh Hoa Ổ đã biến thành hỗn loạn.

Nếu như nói đại sảnh này vốn trang hoàng lịch sự nghiêm trang, giống như một tiểu thư xinh đẹp khuê các mà nói, vậy thì giờ phút này lại giống như một thiếu nữ bị cưỡng gian, thê lương bi thảm. Cái bàn đồ lung tung trên đất, đã không còn hình dáng. Đào hạnh dùng để tô điểm cũng bị giẫm nát, cùng với đồng bàn ghế hỗn độn thật sự là vô cùng thê thảm.

Hai thanh niên cao to đang đánh nhau.

Hà Nguyên Khánh vùng song chùy, còn đôi thủ của gã thấp hơn gã một cái đầu, hai chân như đại phủ.

Hai người người tới ta đi, đánh rất mãnh liệt. Mà chung quanh còn nằm ngời mười mấy người, có vài người là tay đánh đấm hộ viện Hạnh Hoa Ổ, có một số người đích thật là võ quan phủ Đô giám, đứng nhìn đường như muốn ngăn cản nhưng lại bị hai người đánh ngăn lại.

Ngọc Doãn đứng ở lầu hai, nhìn hai người đấu nhau kịch liệt say sưa ở dưới lầu, không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc.

Bản lĩnh của Hà Nguyên Khánh, đương nhiên Ngọc Doãn biết rõ.

Với khả năng của Cao Sủng, cũng thừa nhận đây là một viên mãnh tướng.

“Nếu thật sự đánh giết, cho thắng nhai này một con ngựa tốt, thì ít nhất hẳn còn có thể chống đỡ ta ba năm hiệp nữa.”

Võ nghệ của Cao Sủng đã tiến vào tầng thứ tư.

Tuy nói hai trận đánh giết, không đơn thuần là lấy cảnh giới để phân định, nhưng y đến địa bộ này rồi, thì gần như khó mà gặp đối thủ. Hai người trong quân, dù là nhân vật như Trần Hi Chân hay là Thiện Ứng cũng chưa chắc đã có thể qua được nhân vật như Cao Sủng, Lỗ Trí Thâm. Dù sao hai loại hoàn cảnh, hai loại phác sát...Trần Hi Chân, Thiện Ứng là dùng đấu pháp giang hồ, mặc dù đã đến tiêu chuẩn tông sư, nhưng lên chiến trường cũng chưa chắc đã so được với nhân vật như Lỗ Trí Thâm hoặc là Cao Sủng.

Võ quan phủ Đô Giám không ngờ lại có thể đánh bất phân thắng bại với Hà Nguyên Khánh, thật sự khiến Ngọc Doãn khiếp sợ.

Thoạt nhìn, phủ Đô giám này cũng là tàng long ngọa hổ.

Một võ quan có bản lĩnh như vậy, nghĩ chắc Quan Thắng cũng không phải là kẻ tầm thường.

Ít nhất Ngọc Doãn thấy Quan Thắng tài nghệ là thật sự, chỉ từ sát khí trầm tĩnh chất chứa bên trong con người ông ta là có thể thấy ngay cả Cao Sủng chưa chắc đã đối địch được.

Ngọc Doãn nhìn mà thấy hứng thú, nên chỉ đơn giản hứng thú xem cuộc chiến mà không ra mặt ngăn cản.

Lúc này, Lê Đại Ân cũng đã tới, y nhìn tình trạng dưới lầu thì chẳng còn hứng thú gì nữa. Cũng khó trách, Lê Đại Ân không phải là người luyện võ, thích tiền hơn thích quyền. Cho nên đối với việc ẩu đả các loại, cho tới bây giờ đều là coi thường không thèm để ý.

Đương nhiên, nếu như một trận này có thể đánh ra được lợi ích, y cũng có thể ở một bên để xem.

- Tiểu Ất, ta đi trước.

Ngọc Doãn cũng không giữ lại, gật đầu với Lê Đại Ân:

- Tam Lang cứ tự nhiên.

Lê Đại Ân đứng thứ ba trong nhà, nên Ngọc Doãn gọi là Tam Lang. Điều này cũng đại diện quan hệ giữa hai người đã không còn xa lạ như trước nữa.

Mười thùng bạc, năm vạn quan tiền cũng nhất nhất mang đi.

Ngọc Doãn cũng không để ý, không nhiều lời, vì không cần rối rắm như thế.

Chỉ có điều trong lòng ít nhiều cũng có chút cảm xúc: Tiền, đúng là vật không lịch sự. Cái gọi là tiền đi người yên vui, nếu dùng năm vạn quan này có thể mở ra cục diện Đông Nam, cũng không coi là thiệt thòi. Huống chi, còn chiếm được một đồng minh là Lê gia.

- Cát Thanh, gã đàn ông kia là ai?

Ngọc Doãn chỉ tay vào võ quan đang đánh nhau với Hà Nguyên Khánh, khẽ hỏi.

Cát Thanh nói:

- Vừa rồi nghe người ta nói, gã đó tên là Đồng Tiên. Dường như là thống chế của phủ Đô giám.

Đồng Tiên?

Ngọc Doãn nhăn mày lại, trong đầu lập tức hiện ra một người khác. Trong hồi 35 Thuyết nhạc toàn truyện Đại Thanh Tiền Thái có một đoạn tình tiết như vậy. Nói là Nhạc Phi áp lương quan ở Cửu Cung Sơn gặp cường đạo chặn lương thực, người kia cao chín thước, mặt đen như đáy nồi, hai hàng lông mày vàng dựng đứng, râu nhuộm đầy máu, tay cầm hổ đầu nguyệt nha.

Người này là Đồng Tiên Giác Dân trong Thuyết Nhạc Toàn truyện.

Đồng Tiên này chỉ là chiến tướng nhị tuyền, sau đó trong đại chiến tại trấn Chu Tiên, bị quân Kim liên hoàn mã dụng ngựa lẫn chết trận.

Thế cho nên đời sau rất nhiều người nghĩ Đồng Tiên là như thế, mà ngay cả trong Nhã Hổ Tri Thức Đường cũng ghi lại như vậy.

Nói thật ra, Ngọc Doãn cũng vẫn cho rằng như vậy.

Nhưng Đồng Tiên trước mắt này lại có thể đánh không phân thắng bại với Hà Nguyên Khánh, rõ ràng là đã vượt qua mãnh tướng hạng nhất có thể nói là nhị tuyền võ tướng? Hơn nữa, Đồng Tiên này cũng không bình thường như trong tiểu thuyết nói như vậy.

Thậm chí chợt nhìn, còn khá đẹp trai.

Hà Nguyên Khánh và Đồng Tiên đánh mười mấy hiệp bất phân thắng bại, nhìn qua khóe mắt lại phát hiện Ngọc Doãn đã đứng ở trên lầu.

Trong lòng lập tức có chút lo lắng, thầm nghĩ: ta vừa đầu nhập dưới trướng Đô giám, một tác công lao cũng chưa lập, mà nay lại đánh không lại một tên vô danh tiểu tốt, nếu thật sự thua bởi thằng nhãi này, ngày sau sao còn mặt mũi tiếp tục ở lại dưới trướng Đô Giám, sao tiếp tục kiến công lập nghiệp?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hà Nguyên Khánh nổi lên sát khí.

Mắt thấy Đồng Tiên một cước đá tới, gã sau khi lắc mình tránh thoát, hai tay đột nhiên biến ảo hồ ảo, miệng gầm lên, giống như mãnh hổ nh về phía Đồng Tiên. Đồng Tiên thấy vậy, cũng không sợ hãi, sai bước lui về phía sau một bước, hai tay cũng hóa thành hồ ảo, hét lớn một tiếng, bước lên trước, chỉ nghe thành thịch một tiếng, bốn bàn tay khoanh ở một chỗ, hai người lập tức gần sát, sử xuất muôn vạn bản lĩnh, nhưng vẫn sần sần như nhau, khó phân cao thấp.

- Đại quan nhân, sai dịch quan phủ đến đây.

Cát Thanh thấp giọng nhắc nhở bên tai Ngọc Doãn. Lúc này Ngọc Doãn mới bình tĩnh, vội vàng thả người từ trên lầu nhảy xuống.

- Tiểu Át, hán tử kia, còn không ngừng tay, hay là muốn vào trong nha môn ném khổ sao?

Nghe được thanh âm của Ngọc Doãn, Hà Nguyên Khánh vội lui sau một bước.

Mà Đồng Tiên cũng thừa cơ nhảy ra ngoài vòng tròn.

- Nếu không phải Đô Giám nhà ta ngăn trở, hôm nay nhất định phải dạy ngươi một bài rồi.

Đồng Tiên cũng không yếu thế:

- Mỗ gia sợ người sao...

- Đủ rồi, đừng có lải nhải nữa, mau rời khỏi nơi này. Hán tử kia, thân thủ cũng khá lắm, đợi thương thế ta tốt lên sẽ độ sức với người một lần.

Đồng Tiên được nghe ngẩn ra, miệng ngập ngừng, lại không nói ra lời.

Y chỉ chấp tay với Ngọc Doãn rồi dẫn đám võ quan rời đi. Chưởng quầy Hạnh Hoa ồ muốn ngăn trở, lại bị Ngọc Doãn ngăn lại.

- Mọi tổn hại sẽ do ta bồi thường.

Hôm nay coi như chưa hề xảy ra chuyện gì, nếu thức thời thì nghe theo lời của ta. Bằng không mà nói, người sẽ biết thủ đoạn của ta.

Chưởng quầy cũng biết thân phận của Ngọc Doãn, đặc biệt mới vừa rồi thấy Ngọc Doãn và Lê Đại Ân đi cùng nhau.

Những người khác lão có thể không nể mặt mũi, nhưng mặt mũi Lê gia Hàng Châu, lão lại không thể. Hơn nữa, Lê gia cũng có đầu tư tiền ở Hạnh Hoa ồ, nếu thật sự đắc tội vị Ngọc Đô Giám Ứng Phụng Cục này, chỉ sợ Lê gia cũng sẽ không tha cho lão.

- Nếu Ngọc Đô Giám nói như vậy, vậy thì nể mặt Đô giám vậy.

Ngọc Doãn nghe vậy mỉm cười:

- Thông minh, tổn thất bao nhiêu, lát quay về binh doanh cầu Vọng Tiên, ta sẽ tính toán cho người.

Xong, hẩn khoát tay ra hiệu gọi Hà Nguyên Khánh và Cát Thanh đi ra từ cửa ngách.

Lúc này, một đội sai dịch hùng hổ xông tới. Vừa vào cửa liền quát lớn:

- Mới vừa rồi là ai ẩu đả ở trong này ẩu?

Chưởng quầy kia tươi cười ra tiếp đón.

oOo

Ngọc Doãn đã được binh phù thì không muốn đi gây chuyện nữa.

Từ lúc moi gần hai vạn quân lương và tất cả đồ quân nhu ở trong tay Lý Chuyết đã động đến điểm kích động mấu chốt của Lý Chuyết. Lúc này có thể bớt một việc thì bớt. Nếu không thật sự loạn đến nha môn, kéo Lý Chuyết vào, ngược lại sự việc sẽ càng thêm phiền toái.

Ngọc Doãn lúc này không muốn trêu chọc phiền toái!

Chỉ chú tâm điều trị sức khỏe bản thân để sớm ngày bình phục; huấn luyện binh mã Ứng Phụng Cục thật tốt, để có thể trở về Khai Phong, kiến công lập nghiệp.

Hai việc này mới là việc quan trọng nhất.

Những thứ khác Ngọc Doãn không muốn nhúng tay, cũng vô lực nhúng tay.

Tuy nhiên, hẩn thật sự hứng thú với Đồng Tiên Đô Giám phủ.

Hiện tại hẩn thiếu nhất cái gì? Thiếu nhất là quan quân hiểu được phương pháp trị binh. Triệu Bất Vưu thân là tôn thất, chỉ sợ cũng không ở chỗ này lâu dài. Hơn nữa, hẩn ta rút cuộc bản lĩnh bao nhiêu, Ngọc Doãn vẫn chưa nhìn ra. Về phần Cao Sùng và Vương Mẫn Cầu, lại càng không cần phải nói. Hai người này cũng không phải xuất thân binh nghiệp nghiêm chỉnh nên việc trị binh rõ ràng chưa hiểu hết.

Trần Đông?

Để y đi bù chỗ thiếu, bày mưu tính kế còn được, chứ hành quân đánh giặc thì...

Cho nên, Ngọc Doãn hiện nay vẫn rất thiếu nhân sự.

Sau khi quay về đại doanh, hẩn liền tìm Cát Thanh, bảo y hỏi thăm tình hình Đồng Tiên một chút.

Tuy nhiên không đợi Cát Thanh tìm hiểu tin tức trở về, mệnh lệnh của Lý Chuyết đã tới, sáng sớm mai sẽ áp giải hoa thạch cương đi tới Tô Châu!

- Vậy để ta đi cho.

Triệu Bất Vưu nghe vậy lập tức hứng trí chủ động chờ lệnh Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn vốn cũng không muốn đích thân đi, Cái gọi là trộm cướp hoành hành, chỉ là hấn và Bàng Vạn Xuân hợp diễn ra mà thôi. Dù thật sự áp giải, Bàng Vạn Xuân cũng không thể nào chạy đến cướp đoạt hoa thạch cương. Dù sao Ngọc Doãn đã phái người nhắc nhở Bàng Vạn Xuân, rằng Đô Giám Hàng Châu mới nhậm chức không phải cái hạng người vô năng, phải cẩn thận làm việc, chớ để bị hấn bắt được nhược điểm.

Bàng Vạn Xuân là người thông minh.

Khi nào thì nên động thủ, khi nào thì hành quân lặng lẽ, trong lòng ông ta hiểu rõ.

Có điều, Ngọc Doãn thật sự rất không yên tâm để Triệu Bất Vưu một mình áp giải.

337. Chương 334: Cấp Tiên Phong (2)

- Vậy để Thập Tam đi theo, nếu thật sự có hấn phỉ, nghĩ chắc Thập Tam Lang cũng có thể giúp đỡ một phần.

Triệu Bất Vưu mừng rỡ:

- Nếu có Thập Tam Lang đi theo, chuyến này nhất định có thể vô lo.

Y đã từng thấy võ nghệ Cao Sủng, không nói cái gì khác, chỉ nói thanh đại thương kia của Cao Sủng thôi cũng đủ để Triệu Bất Vưu cảm thấy kính nể. Đó là vũ khí nặng hơn tám mươi cân, đừng nói người thường cầm sử dụng, dù là nhắc lên cũng đều phải dùng hết sức.

Mà người này lại cầm trong tay dễ dàng như cây đèn cỏ.

Một cán thương thô như vậy lại được hấn ta kéo ra thương hoa, thật sự là có bản lĩnh.

Hơn nữa Cao Sủng là người sống ở Khai Phong, Triệu Bất Vưu cũng lớn lên tại Khai Phong, cho nên hai người nói chuyện cũng hợp nhau.

Phía Cao Sủng đương nhiên không có bất cứ ý kiến gì.

Dù sao là Ngọc Doãn phân phó, y cứ theo đó mà làm.

Cứ như vậy, việc, hoa thạch cương đã giải quyết như thế.

Đêm đó, Ngọc Doãn vừa về đến nhà, đã thấy Cao Thế Quang đang ở công đường nói chuyện với An Đạo Toàn.

Thấy Cao Thế Quang ở trong này, Ngọc Doãn cũng hoảng sợ.

Trước đây, hấn phái Cao Thế Quang trở về Khai Phong, vẫn chưa hộ tống Cao Sủng đến đây. Mà nay thấy Cao Thế Quang phong trần mệt mỏi, quả tim không khỏi đập mạnh.

- Lão Cao, sao ngươi lại ở đây, hay là trong nhà xảy ra chuyện?

- Hả?

Cao Thế Quang ngẩn ra, chợt hiểu được, vội vàng khoát tay nói:

- Đại quan nhân đừng vội hiểu lầm, trong nhà hết thảy đều mạnh khỏe, không xảy ra chuyện gì cả. Cứu Nhi tử nói, tuy rằng Thập Tam ca và lão Vương đến đây, nhưng bên đại quan nhân vẫn thiếu người. Cô ấy

lo lắng đại quan nhân chịu khổ, cho nên bảo tiểu nhân đến chăm sóc. Hoàng lão học sĩ còn có một phong thư nhờ ta gửi cho đại quan nhân, nói trong kinh này đã nổi lên biến hóa, muốn đại quan nhân gần đây phải cẩn thận một chút...

Nói xong, Cao Thế Quang lấy ra một phong thư, đưa tới trước mặt Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn kinh ngạc nhận lấy thư, mở ra đọc, lập tức nhăn đầu lông mày.

Hoá ra, trong triều đích thật là đã xảy ra sự cố!

Đám người Lý Bang Ngạn, Thái Du liên kết buộc tội Thái Kinh, nói Thái Kinh già nua, đã mất lực xử lý chính vụ. Công vụ ba tỉnh tất cả đều do một tay Thái Thao xử lý, thật không phải may mắn của quốc gia. Ý kia nói là, Thái Kinh đã không thể nào xử lý chính vụ được nữa, lại để con trai mình càn quấy...

Hoàng đế Huy Tông cũng vô cùng bất mãn đối với chuyện này.

Không lâu sau đó đã tới Thái phủ thăm Thái Kinh.

Tuy nhiên lúc rời khỏi Thái phủ, nghe nói sắc mặt Quan gia vô cùng khó coi. Hoàng Thường nghĩ, Thái Kinh thất thế thành kết cục đã định, chậm nhất đầu tháng ba có thể có quyết định.

Càng là thời điểm như này thì càng phải cẩn thận làm việc.

Trời mới biết, lão lọc lõi quan trường này sẽ dùng thủ đoạn gì. Thường thường thời khắc này sẽ là thời điểm dễ gặp chuyện không may nhất. Ngọc Doãn tuy rằng thân ở Hàng Châu, cách xa kinh sư, nhưng Hàng Châu này cũng là địa bàn lúc trước do một tay Thái Kinh tạo nên, môn sinh vây cánh rất đông, nếu chẳng may có động tác gì, khó bảo toàn sẽ không liên lụy trong đó.

Đối với việc đấu đá trong quan trường, Ngọc Doãn không hiểu rõ.

Nhưng điều này cũng khiến hấn cảnh giác, sau khi xem xong thư thì lập tức thiêu hủy.

- Nếu lão Cao đến đây thì ở lại đi.

Thời gian này ta cũng cần người hỗ trợ. Rảnh rỗi thì theo thúc phụ đi Lục Hòa tự cầu Phật.

Sau này, Bàn Vạn Xuân sẽ đưa Võ Tông về Lục Hòa Tự.

Để Cao Thế Quang cùng An Đạo Toàn lấy danh nghĩa báỉ phạt là để tới Lục Hòa tự khám và chữa bệnh cho Võ Tông.

Tuy nhiên...

- Tiểu Át, ngươi đang suy nghĩ gì?

An Đạo Toàn thấy trông mắt Ngọc Doãn đảo tròn, liền thấp giọng hỏi.

Ngọc Doãn cười cười:

- Nếu lão già Thái Kinh bị rút dài, vậy thì lần này thọ lễ mà quan viên các nơi chuẩn bị cho lão ta chẳng phải sẽ trở thành bánh bao thịt đánh chó, có đi không có về sao? Nếu để lão già đó giành hết, không bằng ta lấy đi hết còn hơn.

- Ý của ngươi là...

- Thúc phụ ngày mai đến Lục Hòa Tự, gặp người của Bàn Vạn Xuân thì đưa một phong thư cho ông ta.

An Đạo Toàn nghe xong vẫn chưa rõ ý của Ngọc Doãn lắm.

Thọ lễ của Thái Kinh chừng mười vạn quan, đưa đến Đông Kinh, thà rằng đoạt lấy, để Thái Kinh khỏi phải được lợi. Chỉ sợ làm như vậy sẽ dẫn tới một hồi rung chuyển. Thái Kinh này có vô số môn sinh, chưa chắc đã cam tâm nhìn thọ lễ bị cướp đi.

- Vậy có quan hệ gì chứ?

- Ta nói là, nếu chẳng may truy cứu, chỉ sợ Bàn Vạn Xuân cũng khó có thể thoát thân.

Ngọc Doãn mỉm cười:

- Thúc phụ yên tâm, Bàng Vạn Xuân sau khi làm một chuyến này, ta sẽ để ông ta tới Khai Phong, tìm Lăng Chấn che chở.

Đợi cho môn sinh của Thái Kinh nhận được tin tức, thì lão Bàng đã cách xa ngàn dặm rồi.

Về phần bọn họ truy cứu như thế nào, cũng không quan hệ với ta. Ta cũng chỉ là Đô Giám Ứng Phụng Cục Hàng Châu, nếu đồ vật mất đi ở cảnh nội Tô Châu, sao lại đổ lên đầu ta được. Đến lúc đó, xem nơi Đông Nam kia phản ứng như nào.

Trong lòng Ngọc Doãn còn có câu không nói ra: “Làm tốt, còn có thể đuổi Lý Chuyết kia đi!”

An Đạo Toàn gật gật đầu:

- Nếu Tiểu Át đã có kế hoạch, vậy hãy cẩn thận làm việc.

oOo

Hai ngày sau, Triệu Bất Vưu vận chuyển hoa thạch cương rời khỏi Hàng Châu.

Đồng hành còn có Phan Thông, cùng với một số gia thần Thái phủ, mang theo thọ lễ thần nhiên khởi hành đi tới Tô Châu.

Thành Hàng Châu, dường như lập tức khôi phục vẻ bình yên.

Giữa tháng hai là lúc tiết thanh minh.

Bên Tây Hồ vô số tài tử giai nhân, lưu luyến quên về.

Đây hết thấy đối với Ngọc Doãn mà nói không hấp dẫn quá lớn.

Sau khi Triệu Bất Vưu đi rồi, hân thoả mái hơn rất nhiều. Một mặt gia tăng thao luyện, mặt khác tiếp tục chỉnh đốn thành viên tổ chức. Có lẽ là biết Ngọc Doãn khó xử, Lê Đại Ân đề cử hai tộc nhân tới làm trợ lý cho hắn, được phân phó tới làm thủ hạ cho Trần Đông.

Hai ngày này, chuyện mộ binh cũng có chút tiến triển.

Mỗi ngày thừa thốt dù sao vẫn tuyển được mười mấy Bối Ngôi quân, cùng với một ít tạp binh.

Mất thấy doanh trại quân đội trống rỗng ngày càng náo nhiệt, trong lòng Ngọc Doãn không chút nào đắc ý, ngược lại có chút lo lắng.

Thuộc hạ vẫn thiếu!

- Theo lời người nói, Đồng Tiên ở Đô Giám phủ kia cũng không được coi trọng sao?

Trong đại trường, Ngọc Doãn tò mò nhìn Cát Thanh, đợi gã nói xong thì không kìm nổi mở miệng hỏi.

Trần Đông ngồi ở một bên, vẻ mặt cũng đầy tò mò.

Đồng Tiên này rốt cuộc là ai, sao Tiểu Át lại quan tâm như thế, còn đặc biệt phái người hỏi thăm tình huống của hắn?

Cát Thanh nói:

- Đồng Tiên này tự Giác Dân, nhân sĩ Lạc Dương. Nghe nói người này vốn không thuộc Tế Nam phủ mà là một viên mãn tướng dưới trướng Địch Hưng Đường Tam châu trấn sứ kiêm tri Hà Nam phủ, có biệt hiệu là Cấp Tiên Phong. Chỉ vì tính tình hắn quá táo bạo, cương liệt như lửa, đặc tội không ít đồng nghiệp. Sau này Địch Hưng liên phái hắn đến Tế Nam phủ. Nào ngờ vừa mới đến Tế Nam phủ đã xung đột với Rền quân thống chế Tào Vinh Tế Nam phủ, bị đẩy đến dưới trướng Quan Thắng, cùng đến Hàng Châu.

Tuy nhiên, nghe nói Quan Thắng cũng không thật sự thích người này, nguyên nhân vì tính tình hắn rất dữ dằn, thích gây chuyện thị phi. Cho nên mặc dù ở Đô Giám phủ làm thống chế, nhưng không được thụ binh quyền. Nghe người Đô giám phủ nói, lúc người này ở Hà Nam phủ từng đảm nhiệm giáo đầu bộ quân, là một người luyện binh giỏi.

Thích gây chuyện thị phi sao?

Dường như đúng vậy...

Phàm là người bình thường, ai sẽ dám nói những lời ngông cuồng ở trước công chúng, đó chẳng phải là gây hấn sao?

Bản thân Quan Thắng chính là một viên tướng tài.

Từ việc ông ta chinh đồn thi thổ quan quân Hàng Châu là có thể nhìn ra manh mối.

Chớ đừng nói chi là, đứa con Quan Linh của Quan Thắng lại là Đề cử Cung tiến thủ, nghĩ chắc bản lĩnh cũng không hề kém. Hai cha con này đều là người trị binh, tài cán của Đồng Tiên, trong mắt của cha con họ đương nhiên không coi là bản lĩnh gì.

Giáo đầu bộ quân Hà Nam phủ!

Trong lòng Ngọc Doãn đã có tính toán.

Toàn bộ Ứng Phụng Cục tổng cộng chỉ có hai mươi con chiến mã.

Nếu còn muốn nghĩ biện pháp, ví dụ như tìm Lê Đại Ẩn hỗ trợ, nói không chừng có thể có thêm được năm mươi con chiến mã. Nói cách khác, mã quân Ứng Phụng Cục này dù là biên chế năm mươi người, nghĩ chắc một mình Cao Sủng suất lĩnh cũng đủ. Mà Vương Mẫn Cầu có thể huấn luyện ra một hai trăm cung tiễn thủ phóng chừng là cực hạn rồi. 800 người, thì chỉ ít phải có năm trăm người là bộ quân.

Nếu không có người biết binh, sao có thể luyện binh được tốt chứ.

Ngọc Doãn dốt đặc cán mai đối với binh sự, cái này không phải cứ đọc binh thư là được, còn cần phải có thiên phú. Nếu chỉ là 'Bình giả quỷ đạo dã (dùng binh đánh giặc là hành động dối trá)' thì Ngọc Doãn hần cũng biết.

Nhưng Ngọc Doãn hần cũng hiểu binh, nếu bại hoại vào trong tay hần, cũng sẽ bị hần phế bỏ ngay không tiếc.

Đồng Tiên này, chẳng phải là ông trời gửi đến giáo đầu bộ quân của hần hay sao?

338. Chương 335: Kỹ Luật Nghiêm Minh (1)

Khi cất bước đi vào đại doanh cầu Vọng Tiên, cảm xúc Đồng Tiên cực kỳ sa sút.

Lão ân chủ Dịch Hưng đưa y từ Hà Nam phủ đến Tế Nam phủ, bởi vì rời xa quê nhà, thế cho nên tâm tình y chán nản u uất, cho nên đến Tế Nam chưa bao lâu liền phát sinh cãi vã với Đô Thống chế Tào Vinh Tế Nam phủ, thậm chí diễn biến thành một trận xung đột. Tào Vinh dù sao cũng là lão già Tế Nam phủ, nắm giữ binh mã, một Đồng Tiên còn xa mới có thể đánh đồng được.

Cứ như vậy, Đồng Tiên đến Tế Nam thậm chí không đến một tháng, đã bị đuổi đi làm tuần kiểm.

Tuần kiểm này tuy rằng cũng là võ quan lãnh binh, nhưng so sánh với thống chế lại hoàn toàn bất đồng. tâm tình Đồng Tiên càng thêm hậm hực, tuần kiểm ở trong doanh lại liên tiếp xung đột cùng người. Nếu không phải Quan Thắng yêu quý tài cán của y thì đã sớm đuổi y đi rồi.

Quan Thắng đến Hàng Châu nhậm chức, thành viên tổ chức tuần kiểm doanh cũng mang đi theo.

Thật ra, Quan Thắng cũng không muốn mang Đồng Tiên đến, nguyên nhân chính vì người này quá mức táo bạo, không một lời đã xuất thủ tàn nhẫn, là một người hay gây chuyện sinh sự. Thật vất vả từ tuần

kiểm leo lên vị trí Đô Giám, Quan Thắng cũng không muốn bởi vậy bị chậm trễ tiền đồ. Nhưng không mang theo Đồng Tiên, thì khó có thể nói nổi, bởi vì Đồng Tiên không còn chỗ đứng ở trong quân Tế Nam Phủ.

Rơi vào đường cùng, đành phải dẫn theo Đồng Tiên.

Nhưng với tính cách bướng bỉnh không chịu thuận phục của Đồng Tiên, Quan Thắng vẫn luôn bất mãn, cho nên cũng vẫn không có ủy thác trọng trách.

Ngọc Doãn tìm tới tận cửa rồi, chỉ tên điểm họ đòi hỏi Đồng Tiên với Quan Thắng khiến Quan Thắng hơi giật mình. Nếu người khác tới tìm ông đòi hỏi, còn có thể cự tuyệt. Nhưng Quan Thắng lại biết, sở dĩ ông đi có thể đảm nhiệm Đô Giám Hàng Châu này là có một nhiệm vụ cần làm, đó là trợ giúp Ngọc Doãn vững gót chân ở Hàng Châu, giải trừ khó khăn cho hắn.

Đương nhiên, nhiệm vụ này sẽ không bởi bất luận một văn tự gì mà là một cái giá lớn phải trả.

Quan Thắng sau khi suy nghĩ đã đồng ý thỉnh cầu của Ngọc Doãn

Tiếp tục giữ lại Đồng Tiên ở Đô Giám phủ, đích thật là có chút thiệt thòi về tài cán, thậm chí nói có phần quá lên chính là nhân tài không được trọng dụng. Chẳng bằng để hắn ta đến Ứng Phụng Cục làm việc, nói không chừng còn có thể có cơ hội thi triển tài hoa. Còn nữa, Thắng cũng luôn luôn quan sát Ngọc Doãn, ông mơ hồ cảm thấy được, vị Đô Giám Ứng Phụng Cục nhìn có vẻ vô cùng khiêm tốn này có những bí mật mà không muốn người khác biết.

Quan Thắng thậm chí cảm thấy được, giữa Ngọc Doãn và Bằng Vạn Xuân tồn tại quan hệ khó lường.

Tuy nhiên, thế thì sao chứ?

Ở Tế Nam phủ làm Tuần kiểm rất nhiều năm, việc quan phủ một nhà, Quan Thắng thấy nhiều rồi. Bằng Vạn Xuân tuy nói từng làm phản tặc, nhưng Phương Tích đã bị giết, chỉ dựa vào một Bằng Vạn Xuân, nào có năng lực quấy ngọn gió thành mưa? Nếu bức ép quá, ngược lại không hay. Chẳng thông qua Ngọc Doãn duy trì một cục diện cân bằng với Bằng Vạn Xuân, đối với tất cả mọi người đều có lợi.

Cho nên, Quan Thắng ra điều lệnh phái Đồng Tiên đến Ứng Phụng Cục.

Đồng Tiên đương nhiên không bằng lòng nhưng cũng không thể tránh được.

Mang tâm trạng hậm hực, y đi vào bên ngoài viên môn binh doanh cầu Vọng Tiên. Trong lòng đủ loại cảm giác, tư vị lẫn lộn, khó nói nên lời.

Nhớ năm đó, hắn cũng là một viên mãnh tướng Hà Nam phủ.

Lúc mới ra đời mang theo một lời nhiệt huyết, muốn nổi danh lập vạn, kiến công lập nghiệp, làm rạng rỡ tổ tông. Con người đều là đi hướng lên trên, nước chảy chỗ thấp. Mắt thấy những bộ khúc đồng liêu trước đây chức quan còn thấp hơn y nay đều có địa vị cao, còn y thì lại không được như ý, tuy rằng vẫn là thống chế, nhưng cũng chỉ là hư chức, không có thực quyền gì.

Từ Hà Nam phủ điều đến Tế Nam phủ, từ quân chính quy điều tiến tuần kiểm doanh.

Hiện tại thì hay rồi, bị một cước đá đến Đô Giám phủ, rồi lại tới Ứng Phụng Cục hoạt động...

Ứng Phụng Cục này thì làm gì?

Chỉ là chỗ sẵn cho Quan gia, căn bản không được ngáng mặt.

Đồng Tiên càng nghĩ càng cảm thấy ghen khuất, khi y vừa bước vào viên môn đã thậm chí muốn thôi chức về quê.

Nhưng sau khi y bước vào binh doanh cầu Vọng Tiên lại ngây ngấn cả người.

Chỉ thấy quân doanh này phân làm nội ngoại hai doanh, có năm sào đấu võ.

Trong đó ba sào đấu võ để không, còn bên trong hai sào đấu võ thì có một sào đấu có một gã quan quân đang huấn luyện tiền thuật cho 50~60 người, mà trong sào đấu võ còn lại lại bị người ta đào thành ao bùn lầy cao thấp. Có nơi cao, có nơi thấp, có nơi còn đọng nước, nhìn như một ao bùn lầy. Nhưng trong sào

đầu vỡ rách mướp như vậy lại có gần ba trăm tướng sĩ tinh tráng đang chia làm mấy đội ngũ qua lại tiến lên ở phía trên.

Trên Điểm Tướng Đài, Ngọc Doãn đội mũ quán giáp, đứng đó.

Trần Đông đứng bên cạnh thỉnh thoảng hô khẩu lệnh, nhóm tiểu giáo đứng ở dưới đài cao thì vâng theo khẩu lệnh, không ngừng biến ảo cờ xí.

Hai người Hà Nguyên Khánh và Cát Thanh các lĩnh một đội quân tốt, theo lệnh kỳ biến ảo hoặc tiến, hoặc lui, hoặc đột nhiên chuyển hướng, hoặc dừng cầm tiến tới.

Tóm lại, hai đội nhân mã dưới sự chỉ huy của lệnh kỳ cho thấy khí thế bất thường.

Tiếng trống trận ù ù rung động, chỉ thấy Hà Nguyên Khánh mang theo một đội nhân mã đi nhanh về phía trước, đi lại chỉnh tề, giống như một người hành tiến. Mà trước bọn họ là một ao bùn lầy, đi lại bên rìa vùng bùn nát bết,; những tiếng trống lại không chút nào có dấu hiệu đình chỉ. Hà Nguyên Khánh mang theo những người đó, không chút lựa chọn cất bước liền tiến vào trong ao bùn lầy.

Bùn không quá đầu gối.

Tiếng trống đột nhiên dừng lại, đội nhân mã này đồng loạt đứng ở trong vùng bùn không chút nào hỗn loạn.

Ở bên kia, nương theo tiếng rống to của Cát Thanh, quân tốt dưới trưởng y đồng loạt dựng trường thương lên hung ác đâm mọc bia ở phía trước.

Đồng Tiên nhìn, ánh mắt lập tức sáng ngời.

Kỷ luật nghiêm minh, gần như tất cả những người làm tướng đều không xa lạ gì đối với bốn chữ này.

Thật sự làm được như bốn chữ “Kỷ luật nghiêm minh” này lại cực kỳ khó khăn. Ít nhất ở trong ấn tượng của Đồng Tiên, cho dù là tinh nhuệ chi sư của Hà Nam phủ cũng không thể đạt được điểm này. Lại không ngờ rằng trong binh doanh Ứng Phụng Cục nhỏ nhỏ ở Hàng Châu này lại làm được điều này. Đương nhiên, cũng là nhân Ứng Phụng Cục không nhiều, cho nên dễ dàng chỉ huy hơn.

Nếu thật sự đổi lại mấy ngàn người, mấy vạn người, thậm chí mấy chục vạn người chưa chắc sẽ là một kết quả như thế này.

Nhưng Đồng Tiên từ trên người những người này đã nhìn ra sự khác biệt. vị Đô Giám Ứng Phụng Cục này không phải là kẻ không lý tưởng chạy tới Hàng Châu. Chỉ nhìn cách thao luyện này của hắn, nếu không dụng tâm, cũng không thể nào làm được.

- Thu thương...Xếp thành hàng!

- Đi đều bước.

Nương theo vài khẩu lệnh đơn giản vang lên, quân tốt bên trong vùng bùn dưới sự dẫn dắt của Hà Nguyên Khánh đi lên trên đất khô.

Những người này vẫn duy trì đội ngũ chỉnh tề như trước, việc đi lại không chút nào hỗn loạn.

Ngay sau đó, chợt nghe quân tốt hô “một hai một hai”, vô số thanh âm hoặc cao hoặc thấp, hoặc trầm thấp hoặc cao vút hòa quện vào nhau, quanh quẩn ở trên không binh doanh toát lên khí thế nhanh nhẹn dũng mãnh khó có thể hình dung.

Đồng Tiên như hít phải luồng khí lạnh.

Y chưa bao giờ thấy phương pháp luyện binh như thế.

Đúng lúc này, chợt nghe trên Điểm tướng đài có tiếng Ngọc Doãn quát hỏi:

- Ai đang đứng bên ngoài sân đấu võ?

Đồng Tiên vốn mang theo một chút vẻ khinh thường lúc này lại không dám có nửa điểm chậm trễ, vội chỉnh trang áo bào, bước nhanh về phía trước, chấp tay khom người nói:

- Mạt tướng thống chế Đồng Tiên Đô Giám phủ phụng mệnh của quan Đô Giám Đô Giám phủ Hàng Châu đến Ứng Phụng Cục báo danh.

Trên mặt Ngọc Doãn nở nụ cười.

- Đã báo danh, trước tiên kiểm tra thẻ bài, đợi phân phó sau.

- Vâng!

Đồng Tiên vội cung kính trả lời, hai tay trình lên thẻ bài.

Đã có tiểu giáo tiếp nhận, đưa tới trên Đĩnh tướng đài.

Theo sau, Đồng Tiên đứng ở dưới Đĩnh tướng đài yên lặng nhìn quân tốt đang thao diễn trong sân đấu võ, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

- Giác Dân, có lẽ ngươi sẽ nghĩ là bản quan không chấp nhận được ngươi.

Nhưng sớm hay muộn sẽ có một ngày, ngươi sẽ cảm tạ ta, bởi vì bản quan mở ra cho ngươi một lối tắt lên làm quan. Bản quan không biết, ngươi như thế nào lại được Ngọc Đô Giám Ứng Phụng Cục để ý tới, nhưng bản quan muốn nói cho ngươi biết, vị Ngọc Đô Giám này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Nước sau lưng y sâu vô cùng, nếu ngươi có thể được hấn ưu ái, thành tựu sau này chắc chắn sẽ trên ta.

Lúc Quan Thắng tiễn Đồng Tiên, đã nói những lời chân thành với y.

Ngoài ra còn nhắc nhở y kiểm chế tính cách nóng nảy của mình, đừng luông tổ ra bướng bỉnh cao ngạo.

Chẳng qua là khi đó trong lòng Đồng Tiên đang ghen khuất, sao có thể nghe vào tai những lời thành khẩu của Quan Tiến. Với y, Quan Thắng là đối dặt y, lừa gạt y đến Ứng Phụng Cục, ta và Quan Thắng không còn quan hệ gì nữa.

Nhưng hôm nay xem ra...

339. Chương 336: Kỷ Luật Nghiêm Minh (2)

Tuy nói cho tới bây giờ, Ngọc Doãn chưa hề nói một câu thân thiết với y.

Nhưng Đồng Tiên lại cảm thấy, có lẽ có thể tới Ứng Phụng Cục này đúng như lời Quan Thắng nói, là một chuyện tốt, là một chuyện may mắn.

Sự không vui trước đó trở thành hư không.

Thay vào đó, lại là một sự chờ đợi không hiểu.

Thao diễn ước chừng giằng co một canh giờ, đứng ở dưới Đĩnh tướng đài cũng hiểu được có chút mệt mỏi.

Nhưng quân tốt trong giáo trường tinh thần vẫn phấn chấn như cũ. Khi Ngọc Doãn đình chỉ thao diễn, sau khi hạ lệnh giải tán, những binh tốt kia cao hứng phấn chấn rời khỏi sân đấu võ, trở về phòng chỉnh đốn và sắp đặt quần áo. Ngọc Doãn mới từ trên Đĩnh tướng đài đi xuống, đến trước mặt Đồng Tiên dừng lại:

- Mới vừa rồi thao diễn, cho nên không được thân thiết với Giác Dân, kính xin Đồng Giác Dân chớ trách.

- Trong quân đều có pháp luật và kỷ luật trong quân, vừa đến phải báo, mạt tướng lại là thành viên dưới tướng Đô Giám, sao có thể khác với người?

- Ừ, như thế rất tốt...Cách giờ cơm trưa vẫn còn chút thời gian, nếu Giác Dân đến đây, thì theo ta đi dạo trong doanh một chút, thuận tiện làm quen tình hình ở đây.

Ha ha, nói thật, bản quan cũng là thay đổi giữa chừng, đối với phương pháp trị binh không hiểu nhiều lắm.

Bản quan nghe nói Giác Dân là một người luyện binh giỏi cho nên mới mạo muội xin quan Đô Giám, cũng mong Giác Dân chớ trách, cũng đừng hiềm khích ao nhỏ phí tài Ứng Phụng Cục này của bản quan.

Nếu Ngọc Doãn ngạo mạn kiêu căng, có lẽ Đồng Tiên sẽ nảy sinh sự ác cảm.

Y cũng là người cao ngạo, nói một cách khác, chính là một con lừa. Ngọc Doãn có thái độ nhún nhường như vậy, đương nhiên Đồng Tiên cũng không thể bày ra bộ mặt thối đến. Nghe Ngọc Doãn nói chủ động xin mình từ Quan Thắng, tâm trạng Đồng Tiên cũng theo đó mà tốt lên nhiều. Ít nhất từ trong lời nói của Ngọc Đô Giám cho thấy hẳn xem trọng mình.

Người làm quan quan trọng nhất là gì?

Không phải năng lực của người như nào; cũng không phải người thủ đoạn cao mình ra sao.

Mấu chốt ở chỗ, là được thượng quan của người coi trọng. Đồng Tiên là thống chế, là võ quan cửu phẩm, được điều đến Ứng Phụng Cục cũng không phải là thiệt thòi. Ở Đô Giám phủ cũng tốt, ở tuần kiểm doanh cũng thế, dù Đồng Tiên có bản lĩnh nhưng lại không được ai coi trọng. Nhưng hiện tại, có Ngọc Doãn coi trọng, chẳng phải là nói mình không cần tiếp tục nhận nhượng vì lợi ích toàn cục sao?

Cho nên, Ngọc Doãn càng tỏ thái độ nhún nhường, Đồng Tiên lại càng trở nên khiêm tốn.

- Xin hỏi Đô Giám, mới vừa rồi luyện binh kia...

-Ồ, chỉ là ta nghĩ lung tung ra được cách kia.

Ngọc Doãn cười ha hả:

- Bản quan tự nhận là không có khả năng luyện binh, bên người lại càng thiếu người trị binh.

Thủ hạ Thập Tam Lang của ta cũng tốt, Tiểu Át cũng thế, đều là đấu tranh anh dũng, không được coi là tướng tài. Mà Thiệu Dương là người đọc sách, bày mưu tính kế có đủ, nhưng sao có thể huấn luyện được những hảo hán này trở thành một đội quân Hồ Lang. Mà nay Triệu Phó Đô giám đang vận chuyển Hoa thạch cương đi Tô Châu, trong doanh cũng không có chương trình. Ta thấy tất cả đều nhàn rồi, nên nghĩ ra biện pháp như vậy.

Ha hả, người có thể gọi nó là Đội ngũ Chủ yếu là bồi dưỡng mọi người hợp tác năng lực lẫn nhau.

Trên chiến trận, trừ binh khí trong tay, người chỉ có thể tin nhiệm huynh đệ bên người. Nếu không thể hiệp đồng, sao sinh tồn được?

Đồng Tiên trầm mặc.

Từ trong lời nói của Ngọc Doãn, y nghe ra một tia bất thường.

Chiến trường?

Hay là Ngọc Đô Giám cho rằng tương lai sẽ phát sinh chiến sự?

Nếu thật như thế, ta tới Ứng Phụng Cục thật đúng là vừa vặn.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

Chỉ trong chốc lát, đã tới bên ngoài một tòa doanh trướng. Vừa đúng một quân tốt cánh tay trần trụ lấy quần áo bắn từ trong một thùng gỗ ra, thấy Ngọc Doãn đi tới, quân tốt kia vội vàng khom người chào, liền bị Ngọc Doãn ngăn lại.

- Nên làm gì, phải làm gì, trước tiên hãy lau người sạch sẽ đã rồi tới ăn cơm tập thể.

Quân tốt kia vội đáp lời, xoay người đi vào quân trướng.

Đồng Tiên nhìn quần áo ở cửa quân trướng, không kìm nổi tò mò hỏi:

- Đô giám, đây là gì?

- Các huynh đệ thao luyện vất vả rồi, ngày nào cũng mặc y phục bẩn sẽ ngủ không ngon. Cho nên ta liền bảo Thiệu Dương vào trong thành tìm phường giặt y phục hàng ngày đến đây thu quần áo bẩn, giặt sạch xong sẽ trả lại, cung cấp cho các huynh đệ mặc.

Môi bộ y phục này đều có đánh số, chính là số thẻ của các huynh đệ, sẽ không gây ra nhầm lẫn gì.

- Việc này...

Đồng Tiên gật đầu.

Đãi ngộ này rõ ràng là khá hơn.

Ngay cả y phục của binh lính cũng không cần phải tự giặt mà có người chuyên môn giặt quần áo cho họ ư?

- Ta cũng không biết cách nắm binh, nhưng bản quan cũng xuất thân dân chúng bình dân, các huynh đệ vất vả, sao lại không thấu.

Người ta nói đàn ông tốt không làm binh, nếu không bắt đắc dĩ, ai nguyện ý chịu sai phái.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu thật sự không ai tham gia quân ngũ, ai sẽ đi bảo vệ quốc gia chống giặc? Ta thường nghe những chuyện xưa của Thiên Ba Dương phủ, cũng biết truyền thuyết Định nguyên soái, trong lòng vô cùng kính ngưỡng, cũng hy vọng một ngày y kia có thể trở thành anh hùng. Nhưng bản quan năng lực hữu hạn, không có sở trường trị binh, cho nên chỉ có thể hết sức tạo điều kiện tốt cho các huynh đệ, có thể thanh thản ổn định luyện binh, một ngày nào đó kiến công lập nghiệp, không uổng tâm huyết của ta.

Nói xong, Ngọc Doãn quay người lại chăm chú nhìn Đồng Tiên.

- Giác Dân, ta biết ngươi là người có bản lĩnh, tuy tính cách hơi táo bạo, ngày thường ăn nói cũng quá thẳng thắn, nhưng vẫn là có tài không gặp thời.

Chỗ ta tuy là ao nhỏ, nhưng có thể cho ngươi cơ hội thi triển tài hoa. Tương lai nếu như ngươi có tiền đồ tốt, bản quan tuyệt đối sẽ không ngăn trở, nhưng trước tiên, kính xin ngươi ở lại, thao luyện thật tốt bọn họ cho bản quan, để bọn họ tương lai khi lên chiến trường có thể có được kỹ năng phòng thân. Về phần việc khác bản quan sẽ tự xử lý cho ngươi, ngươi chỉ việc luyện binh thật tốt là được.

Những việc khác ngươi không cần quản, chỉ giúp ta luyện binh tốt là được.

Cần gì cứ nói với ta, ta sẽ nghĩ biện pháp để ngươi giải quyết, làm tốt hậu cần cho ngươi...

Nói đến thế rồi, nếu Đồng Tiên còn không hiểu, thật sự là không biết phân biệt rồi.

Y hít sâu một hơi, kim cơ kích động muốn khóc rống lên trong lòng xuống, khom người nói:

- Giác Dân cúc cung tận tụy, có chết mới dừng.

Ngọc Doãn vỗ vỗ bả vai Đồng Tiên, trên mặt cười rạng rỡ.

oOo

Đồng Tiên đến, đích thật là giảm bớt phiền toái rất nhiều cho Ngọc Doãn.

Điều này cũng làm cho Ngọc Doãn có thể xuất thủ chọn ra càng nhiều tinh lực, bắt tay vào chuẩn bị Tây vực thương lộ sắp tới...

Trương Trạch Đoan đã lên đường đi tới Hoàn Châu tìm Lỗ Đạt.

Cùng lúc đó, An Đạo Toàn cũng bắt đầu khám và chữa bệnh cho Võ Tông, tình hình khá lên nhiều.

Thương thế của Võ Tông chủ yếu vẫn là sau khi chịu hình, điều kiện ác liệt làm cho miệng vết thương lây nhiễm, thậm chí cuối cùng tổn thương nguyên khí.

Dựa vào nội tạng đan của Ngọc Doãn cộng thêm lúc trước Trí Hiền trưởng lão đã chữa trị nên thương thế của Võ Tông đã ổn định lại.

An Đạo Toàn đến, không thể nghi ngờ là Võ Tông bình phục nhanh hơn.

Dù gì cũng là một đại danh y, khác hẳn với Trí Hiền Trưởng lão, chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, Võ Tòng đã tỉnh lại.

Ngọc Doãn cũng là lần tiên nói chuyện với vị anh hùng trong tiểu thuyết diễn nghĩa.

Khi Võ Tòng nghe xong tính toán của hắn thì không nói hai lời liền đồng ý.

- Mệnh của Võ Nhị là dựa vào ca ca mới được bảo vệ.

Từ nay về sau, ca ca chỉ bảo thế nào, Võ Nhị nghe thế đó. Chờ thương thế chuyển biến tốt đẹp Võ Nhị sẽ tới Hoàn Châu, tìm Lỗ Kiềm Hạo. Chỉ có điều trong lòng Võ Nhị còn có nghi vấn; sao ca ca biết giữa Tống Kim còn có một trận chiến.

Một ông lão trên bốn mươi tuổi mở miệng ca ca, ngậm miệng ca ca, làm như Ngọc Doãn lớn tuổi hơn mình nhiều vậy.

Tuy nhiên đây là tập tục của thời đại này, Ngọc Doãn cũng không ngăn cản Võ Tòng.

- Võ Đề Hạo có lẽ còn chưa biết một thân phận khác của Ngọc đô giám.

- Xin lắng tai nghe.

- Võ Đề Hạo có từng nghe nói Tuần san thời đại Đại Tống chưa?

- Cái này...

Võ Tòng gãi gãi đầu, cười áy náy,

- Võ Nhị là người thô lỗ, một chữ cũng không biết, cho nên Tuần san thời đại Đại Tống, Võ Nhị cũng chỉ nghe người ta nói, chứ chưa hề đọc, kính xin ca ca thứ tội.

- Ha ha, Ngọc Đô giám chính là người sáng lập ra Tuần san Thời Đại Đại Tống.

- Hả?

Tuy rằng ta không biết Tuần san Thời đại Đại Tống kia rốt cuộc là có chỗ nào thần kỳ, nhưng cảm giác có chút không tầm thường.

Võ Tòng tuy là kẻ vô phu nhưng lại vô cùng kính trọng người đọc sách.

Nếu không trước đây cũng sẽ không vì một câu triệu tập của Cao Quyền mà lập tức làm Đô Đầu, còn dốc sức vào sinh ra tử cho Cao Quyền.

Trên mặt ông lập tức lộ vẻ kính nể.

Võ Tòng nói:

- Thật không biết ca ca còn có bản lĩnh như này.

- Cuộc chiến Tống Kim là tất yếu.

Còn về vì sao? Ta cũng không thể nói rõ được. Võ Đề Hạo có thể đứng một bên yên lặng quan sát. Tóm lại, ta mời Võ Đề Hạo đi Hoàn Châu, cũng có tâm tư, đó là hy vọng Võ Đề Hạo có thể hiệp trợ Trí Thâm trưởng lão thật tốt, để ta ở Tây Châu mở ra thương lộ.

340. Chương 337: Biến Đổi Bất Ngờ (1)

Cuối tháng sáu năm Tuyên Hòa thứ bảy, nắng gắt như lửa.

Trong thành Hàng Châu huyền ảo, đầu Vọng Tiên Kiều có tiếng người ồn ào.

Người chen chúc, người lẫn người vô cùng náo nhiệt. Dân chúng Hàng Châu tụ tập hai bên Cầu Vọng Tiên nhìn một đội nhân mã đang hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang từ trong quân đi ra. Ngọc Doãn cười Ám Kim, nhưng lại chưa đội mũ quán giáp. Hồ Xuất trường đao cắm bên hông ngựa, chuôi hồ đao dưới ánh mắt trời khúc xạ tỏa ra kỳ quang. Ở phía sau lưng hắn là hai người Hà Nguyên Khánh và Cát Thanh, mặc giáp trụ, khí vũ hiên ngang.

Hà Nguyên Khánh cười một con Vương trụ, trên yên ngựa treo một đôi ngân trùy Hoa Mai.

Cát Thanh thì cười một con Táo hồng mã, thương lớn ngang trước người. Cao Sùng lĩnh suất năm mươi kỵ quân đi theo sát sau Ngọc Doãn, nối đuôi nhau mà ra. Xa hơn, là hai trăm cung tiễn thủ hạ của Vương Mẫn Cầu, cùng với bốn trăm bộ quân do Đồng Tiên suất lĩnh.

Trần Đông và Triệu Bất Vưu suất lĩnh bốn trăm tạp binh đi sau cùng.

Tạp binh này chưa nhập danh sách, chủ yếu là sung vào làm tạp dịch.

Nhưng không thể phủ nhận, những người này sức chiến đấu không hề yếu. Triệu Bất Vưu thật sự là người có bản lĩnh, bốn trăm tạp binh được y huấn luyện nhưng lại không hề kém so với quan quân của Quan Thắng Đô Giám Hàng Châu, thậm chí mơ hồ còn có khí thế áp chế quan quân.

Cũng khó trách, tạp binh trang bị hoàn mỹ, vượt xa quan quân có thể sánh với.

Có thể nói Ngọc Doãn hao tổn hết tâm huyết vào đội binh mã này, chỉ dùng một món tiền khổng lồ.

Hắn đầu tư vào hơn ba vạn quan thì không nói, lại còn được Bằng Vạn Xuân đưa tới năm vạn quan, toàn bộ đầu nhập trong quân.

Tháng ba năm Tuyên Hòa thứ bảy, Thái Kinh bị Hoàng đế Huy Tông trực xuất.

Cùng tháng, mười vạn quan sinh thần cương ở bên ngoài trấn Bôn Ngưu gần Thường Châu bị tai kiếp, hơn ba trăm quân cùng với Phan Thông sứ giả của Thái Phủ đã bị diệt toàn bộ, không một ai trốn thoát. Chuyện này vào lúc ấy đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn. Tuy nói Thái Kinh bị bãi chức, nhưng lão ta quan trường nhiều năm, vây cánh đông, cho nên Sinh thần cương bị cướp đi đã tạo thành chấn động rất lớn.

Lưỡng Chiết lộ trên dưới đều náo loạn.

Các lộ quan quân thường xuyên xuất động, truy bắt, điều tra tung tích đạo phi. Sinh thần cương bị cướp đi ở Thường Châu, nhưng Hàng Châu cũng bị cuốn vào trong đó. Quan Thắng cũng phụng mệnh suất bộ nhập núi Mạc Can tiêu diệt phi, dưới sự trợ giúp của Ngọc Doãn, ông ta thành công tìm được doanh trại Bằng Vạn Xuân, thu hoạch được quân giới đồ quân nhu vứt bỏ lại trong doanh trại, coi như là có thành tích, lập công lớn.

Bằng Vạn Xuân đã sớm đến Khai Phong, liên kết với đám người Tiểu Khôn Lăng Chấn, xử lý xong xuôi, thuận lợi ngụ lại gần Mưu Đà Cương, bên ngoài thành Khai Phong.

Sở dĩ ngụ lại Mưu Đà Cương, là bởi vì nơi này là điền trang Liễu Thanh. Bằng Vạn Xuân từ Thường Châu cướp thợ lễ, ngoại trừ đưa cho Ngọc Doãn năm vạn quan ra, còn mình mang theo năm vạn quan, dùng ba vạn quan mua một khối đất từ trong tay Liễu Thanh, xem như là có nơi sống yên. Dùng một vạn quan để làm hộ quán cho hơn hai trăm Hắc Kỳ tiền đội dưới tay mình, thuận lợi vào Ngự Doanh, trở thành quan quân Ngự Doanh, có thể nói là thần không biết, quỷ không hay.

Cho nên, Quan Thắng đánh hạ trại Bằng gia mà không hề phí chút sức lực.

Nhưng đối với phủ Hàng Châu mà nói, trại Bằng gia giống như một xương cá mắc họng, mà nay đi về đâu không rõ, vẫn là một cái họa tâm phúc khó lường. Lý Chuyết hững hờ bưng bưng báo cáo việc này, cũng chiếm được sự tán thưởng của cấp trên.

Trong khoảng thời gian này, dường như cũng chỉ có chuyện này là khiến y sung sướng.

Lý Chuyết xem như cũng hiểu, muốn đoạt lại binh quyền của Ứng Phụng Cự, chỉ sợ cũng không quá dễ dàng.

Trong Ứng Phụng Cục, có Triệu Bất Vưu là chỗ dựa cho Ngọc Doãn, lại được sự tán thành của Quan gia, chứ đừng nói chỉ là, binh doanh Cầu Vọng Tiên từ trên xuống dưới đã được Ngọc Doãn nắm chặt trong tay. Lý Chuyết muốn đoạt lại binh quyền, sợ là cũng không có năng lực nữa.

Cùng với như vậy, chẳng bằng tạo quan hệ tốt với Quan Thắng.

Lúc dâng tấu về chiến tích của Quan Thắng, Lý Chuyết thật sự phải thừa nhận.

Dù sao hoa kiệu này phải có nhiều người nâng, nâng càng cao, thì tất cả mọi người mới có cơ hội.

Kết quả là, Quan Thắng đã thắng được một tòa trại trống không, thì trong tấu biểu của Lý Chuyết liền biến thành giết địch hơn một trăm người, kẻ tặc chạy trốn chết, tung tích không rõ.

Quan Thắng cũng có chút xấu hổ đối với việc này.

Nhưng đây là chuyện trong quan trường, ông ta cũng không thay đổi được.

Nếu Lý Chuyết có lòng tạo quan hệ tốt với ông, Quan Thắng đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Đồng thời, ông thông qua chuyện này, xem như để Quan Linh ngồi vững vàng vị trí Đề cử Cung tiền thủ, sao có thể cự tuyệt thiện ý của Lý Chuyết?

Mà hết thấy việc này lại không hề liên quan đến Ngọc Doãn!

oOo

Tháng tư, thương thế của Ngọc Doãn đã khỏi hẳn.

Đồng thời bởi vì khổ luyện Bát Đoạn Cầm và Sư Tử Hồng, trải qua mấy tháng điều dưỡng, không chỉ khiến sức khỏe hẳn bình phục hẳn mà còn đột phá bình cảnh, bước vào tiêu chuẩn công phu tầng thứ tư khiến Ngọc Doãn vô cùng mừng rỡ. Tuy nói là vừa mới đột phá công phu tầng thứ tư, còn cần phải củng cố, nhưng công phu tầng thứ tư này là một đạo mấu chốt, điểm quyết định. Bước qua đạo mấu chốt, điểm quyết định này, xem như Ngọc Doãn mới là một cao thủ chân chính. Mặc dù vẫn chưa đạt tiêu chuẩn tông sư, nhưng cũng không kém hơn Cao Sủng là bao.

Người gặp việc vui, tinh thần thoải mái.

Thương thế Ngọc Doãn bình phục không lâu, thương thế của Võ Tông cũng có chuyển biến tốt đẹp.

Được An Đạo Toàn điều trị, thương thế của Võ Tông bình phục rất nhanh. Tháng năm, đã có thể đi lại, vào tháng 6, có thể hoạt động quyền cước, luyện vài bộ công phu. Thương thế đã khôi phục được sáu bảy thành.

Trong Thủy Hử, Võ Tông là một người đàn ông trọng tình nghĩa, thẳng thắn hào sảng.

Mà trong hiện thực, ông cũng vẫn như thế. Sau khi thương thế hồi phục, ông liền vội muốn đi Hoàn Châu.

Theo như thư mà Trương Trạch Đoan gửi tới, Lỗ Đạt đã đứng vững gót chân ở Hoàn Châu, được Tiểu Chung tướng công coi trọng, đảm nhiệm Đô Ngu Hầu bộ quân Tấn Ninh Quân.

Đây cũng là kết quả mà Ngọc Doãn hy vọng ở Lỗ Đạt.

Vốn Chung Sư Đạo muốn giữ Lỗ Đạt bên người.

Mà nay Tây Hạ đã không so được như trước, cho nên Chung Sư Đạo cũng không để ý nhiều đến Tấn Ninh Quân.

Nhưng Lỗ Đạt kiên trì muốn đến Tấn Ninh Quân, cũng là xuất phát từ sự yêu quý Lỗ Đạt, Chung Sư Đạo cuối cùng đáp ứng.

Dựa theo thiết kế của Ngọc Doãn, chỉ cần Lỗ Đạt có thể đứng vững ở Tấn Ninh Quân, coi như là khống chế được môn hộ thương lộ Tây Châu.

Lỗ Đạt cũng nhờ Trương Trạch Đoan mang hộ tin đến, nói cần nhiều người giúp đỡ.

Võ Tông đã quyết định muốn đem mạng này cho Ngọc Doãn, để báo đáp ơn cứu mạng của Ngọc Doãn với ông. Cho nên ông không hề hỏi mục đích mở thương lộ Tây Châu của Ngọc Doãn, mà sau khi nhận được

tin tức thì chủ động yêu cầu đi tới Tấn Ninh quân. Thấy không khuyên được Võ Tòng, Ngọc Doãn cũng không nói năng rườm rà. Đầu tháng sáu, Võ Tòng dẫn theo một nhà Thi Toàn từ trên xuống dưới mấy chục người trùng trùng điệp điệp lên đường đi tới Tấn Ninh Quân.

Thi Lão thái công vốn cũng không muốn rời khỏi Hàng Châu.

Nhưng dưới sự khuyên bảo của Thi Toàn cuối cùng cũng đã thay đổi chủ ý.

341. Chương 338: Biến Đổi Bất Ngờ (2)

- Phụ thân, cả nhà ta nay ở Hàng Châu đều là phản tặc, cuộc đời này chỉ sợ khó mà sửa lại án đã xử sai.

Ngọc Đô giám nói rất đúng, con người chuyển sống, cây chuyển thì chết. Nếu đã như vậy, chẳng bằng đi Tây Bắc. Hơn nữa lần này đi Tây Bắc cũng là vì tiền đồ sau này của con. Ngọc Đô giám nói, với bản lĩnh của con, hơn nữa có Lỗ Ngụ Hầu, dù không làm được đại quan thì cũng có thể được một vị trí nào đó, chẳng phải là rạng rỡ tổ tông hay sao?

Thi lão Thái công nghe vậy cũng cảm thấy Thi Toàn nói có lý.

Huống chi, huynh đệ Thi Toàn đi Tây bắc còn có thể làm võ quan.

Đây đối với Thi lão Thái công mà nói, không thể nghi ngờ là có lực hấp dẫn rất lớn. Phải biết rằng, lúc trước ông tìm cách để Thi Toàn và làm việc trong nha môn chẳng phải là vì muốn có tiền đồ sao? Võ quan, mặc dù không coi là nhập lưu, nhưng cũng là chức quan nhỏ.

Vì thế, Thi lão thái công sau khi thương nghị cùng tộc nhân đã quyết nghị cả gia tộc dời đi Tây bắc.

Sản nghiệp tổ tiên Hàng Châu không thể lấy lại, tuy nhiên Thi gia ở Hàng Châu mấy đời nối tiếp kinh doanh, tuy không phải là danh môn vọng tộc, nhưng cũng được coi là gia đình giàu có.

Đất vườn không còn, bất động sản không lấy theo được, nhưng trong tay ít hoặc nhiều cũng có một chút ngân lượng, chỉ tính số nhỏ đã có mấy ngàn quan, Tây Bắc hoang vắng nhưng cũng có thể sinh sống được ở đó. Huống chi, Ngọc Doãn nói đã chuẩn bị mở ra thương lộ Tây Vực, Thi gia có thể nhân cơ hội này tham gia vào, không chừng có thể đạt được nhiều lợi nhuận.

Bởi vậy, Thi lão thái công mang người nhà theo Võ Tòng đi tới Tây Bắc.

Thương lộ Tây Châu trách nhiệm nặng nề, Ngọc Doãn cũng hiểu rõ trong đó cần có nhiều việc phải giải quyết, nhưng bất kể thế nào, dù gì cũng phải thử một lần. Chỉ mong Dư Lê Yến còn nhớ đến mình, nhớ đến Ngọc Tiểu Át trước đây đã từng cùng nàng vượt qua cửa ải khó khăn.

Hơn nữa, Nhâm lão công cũng đã nói, tình cảnh của Dư Lê Yến ở Tây Châu cũng rất khó khăn.

Nếu có thể mở ra thương lộ Tây Châu, bất kể là đối với Dư Lê Yến hay là đối với Ngọc Doãn thì cũng là một chuyện có lợi. Ngọc Doãn cũng tin tưởng, Dư Lê Yến sẽ không cự tuyệt. Với sự thông minh của nàng, sao không nhìn thấu lợi ích ở phương diện này chứ.

Tuy rằng trong việc này còn có rất nhiều cần phải xử lý, nhưng mấu chốt nhất vẫn phải liên lạc được với Dư Lê Yến.

Hết thấy tựa hồ như rất tốt đẹp.

Lê gia bắt đầu thu nạp vật tư mà Ngọc Doãn cần, mà xa hơn là Liễu Thanh ở Khai Phong cũng bắt đầu tích cực chuẩn bị, chờ đợi thời cơ chín muồi.

Nhưng ngay lúc Ngọc Doãn hăng hái chuẩn bị giương quyền cước thì Lý Chuyết lại đột nhiên nhảy ra an bài một sự vụ.

Hóa ra, vì để lấy lòng Quan gi, đặc biệt là sau khi giao ra binh quyền, Lý Chuyết gia tăng trưng thu Hoa Thạch cương.

Gần năm trăm ngàn quan Hoa thạch cương đã chuẩn bị thỏa đáng để ngay trong ngày mang đến Khai Phong. Tuy nhiên, sau khi xảy ra sự việc Thái Kinh, Tô Châu Tuyên Phủ Tư không muốn tiếp tục áp giải Hoa Thạch cương nữa. Đây là việc ra sức không lấy lòng. Hoa Thạch cương đưa đến Khai Phong, công lao chín thành sẽ được quy về Ứng Phụng Cục; nếu Hoa thạch cương trên đường xảy ra vấn đề, vậy thì Cửu thành lại chịu tội, sẽ quy về Tuy Phủ Tư. Vị Sát Sứ Tô Châu kia cũng không phải là kẻ ngốc sao có thể may áo cho kẻ khác chứ?

Ứng Phụng cục các người có binh mã, sao không đích thân áp giải?

Lý Chuyết vốn không muốn Ngọc Doãn nhúng tay vào trong đó, nhưng Tô Châu Quan sát sứ đã cự tuyệt rồi, nên y đành phải phái Ngọc Doãn phụ trách áp giải.

Lại nói tiếp, đây cũng vốn là chức trách của Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn nhận được tin tức thì thật sự cũng không thể cự tuyệt.

Thứ nhất, hấn không có lý do để từ chối; thứ hai, Yến Nô sắp sinh nở rồi, Ngọc Doãn cũng muốn nhân cơ hội này quay về Khai Phong thăm nàng.

Cho nên, sau khi nhận được thủ lệnh của Lý Chuyết, Ngọc Doãn không nói hai lời lập tức điểm binh mã.

Vì vậy thái độ của Lý Chuyết đối với Ngọc Doãn cũng chuyển biến tốt lên nhiều.

Người này tuy nói đã đạt được binh quyền nhưng làm việc rất sáng khoái, không có nhiều phiền toái.

Cứ như vậy, Ngọc Doãn tận lực điểm binh mã Ứng Phụng Cục tổng cộng mấy ngàn người, chuẩn bị trở về Khai Phong. Vừa nghe nói sắp về Khai Phong, đám người Trần Đông, Triệu Bất Vưu, Cao Sủng đều vô cùng vui mừng. Rời khỏi Đông Kinh cũng đã hơn nửa năm rồi, nếu nói là không nhớ thì là gạt người. Đừng nói Cao Sủng còn có mẹ già ở Đông Kinh, nỗi nhớ nhà càng thêm mãnh liệt.

Ngày hai mươi tám tháng sáu năm Tuyên Hòa thứ bảy, Ngọc Doãn suất bộ rời khỏi Hàng Châu, áp giải năm trăm ngàn quan Hoa Thạch cương trở về Khai Phong.

Trên đường đi, binh mã trùng điệp cũng coi như thuận lợi.

Thật ra thỉnh thoảng gặp đám đạo phỉ nhỏ nhưng đều bị binh mã của Ngọc Doãn nghiền nát.

Giữa tháng bảy đại quân thuận lợi tiến đến Nam Kinh Ứng Thiên Phủ, tức là Thương Khâu tỉnh Hà Nam đời sau.

Ứng Thiên Phủ này xây dựng vào năm Tường Phù thứ bảy, đến nay đã có lịch sử 110 năm rồi. Đến Ứng Thiên Phủ cũng tạm coi là an toàn, khoảng cách đến phủ Khai Phong Đông Kinh chỉ còn có mấy ngày lộ trình, quê nhà càng lúc càng gần.

Nỗi nhớ nhà của Ngọc Doãn như dao cắt, chỉ muốn đi ngay lập tức.

Nhưng thấy các huynh đệ bôn ba vất vả, thật sự là mệt mỏi nên đã bảo Triệu Bất Vưu cầm lệnh bài đi trước thông tri cho trạm kiểm soát tiền phương nhường đường. Hấn lệnh cho quân tốt hạ trại ở bên ngoài Ứng Thiên Phủ, còn mình thì dẫn theo ba người Trần Đông, Hà Nguyên Khánh, Cát Thanh đi vào thành bái kiến Phủ Doãn Ứng Thiên Phủ. Đêm đó, bốn người nghỉ ngơi trong quan dịch thuộc Ứng Thiên Phủ.

Phủ Doãn Ứng Thiên Phủ cũng rất khách sáo đối với Ngọc Doãn, trong lời nói nhiều lần nhắc tới Hoàng Thường.

Điều này cũng cho thấy giao tình của y đối với Hoàng Thường cũng không kém, cho nên cũng rất chiều cố Ngọc Doãn.

Binh thường võ quan như Ngọc Doãn, y đường đường là Phủ Doãn Ứng Thiên Phủ không cần phải tiếp đãi, nhưng bởi vì giao tình với Hoàng Thường, nên y vẫn mở yến tiệc, đón gió tẩy trần cho Ngọc Doãn. Tiệc rượu qua đi, Ngọc Doãn về quan dịch.

Vì trải qua đoạn đường mệt nhọc nên khi về tới quan dịch, hần liền nghỉ ngơi ngay.

Ngủ đến nửa đêm, Ngọc Doãn bị tiếng ồn ào đánh thức.

Loáng thoáng, hần nghe tiếng Hà Nguyên Khánh khắc khẩu với người bên ngoài liền vội vàng khoác áo đi ra ngoài.

- Nguyên Khánh, sao tranh cãi âm ỉ vậy?

Ngọc Doãn đứng ở bậc cửa trầm giọng quát.

Lúc này Trần Đông cũng bị đánh thức, mơ màng ra khỏi phòng.

Chỉ thấy ở cửa đình viện, một người trung niên mặc trang phục người làm bước nhanh lên trước:

- Tiểu nhân thật không dám quấy nhiễu mộng đẹp của Đô Giám, là lão gia nhà ta phái tiểu nhân đến, nói là có chuyện quan trọng muốn nói với Đô Giám.

Nhìn cách ăn mặc này thì hần là gia thần của Phủ Doãn Ứng Thiên Phủ.

Đã muộn thế này chạy tới gọi mình, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

Ngọc Doãn đột nhiên giật nảy mình, trong đầu lóe lên, nay đã giữa tháng bảy, đáng chết, sao ta lại quên chuyện này chứ? Hay là...

Hần vội vàng nói:

- Xin đợi một lát, ta thay y phục rồi lập tức tới ngay.

Ngọc Doãn nói xong quay lại phòng.

Trần Đông cũng theo vào:

- Tiểu Át, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sắc mặt người sao khó coi vậy?

- Ta cũng không dám khẳng định...Thiếu Dương còn nhớ lúc trước ta nói với người, trận chiến Tống Kim là một hai năm này không?

- Ồ?

- Ta đột nhiên có một dự cảm, sợ là Lỗ tặc đã khai chiến với Đại Tống ta rồi.

Trần Đông trợn mắt há hốc mồm, nhìn Ngọc Doãn, thật lâu nói không ra lời.

Ngọc Doãn nhanh chóng thay đổi quan phục:

- Thiếu Dương, người theo ta qua đó, chỉ mong là ta nghĩ ngợi lung tung, có lẽ là có chuyện khác thôi cho nên mới triệu tập muộn như vậy.

Trần Đông nghe vậy không dám do dự, vội vàng về phòng thay quần áo.

Hai người vội vàng đến Ứng Thiên phủ, khi vào đại sảnh, thấy Phủ Doãn Ứng Thiên Phủ đã đứng đó đón, vẻ mặt kích động.

- Tiểu Át, xảy ra chuyện lớn rồi!

- Chuyện lớn?

- Ta vừa mới nhận được khoái báo Đông Kinh, Lỗ tặc lấy lý do Trương Giác để thay đổi, xé bỏ minh ước, khai chiến với Đại Tống ta. Hoàn Nhan Tông Vọng xuất binh từ Bình Châu, Hoàn Nhan Tông Hàn xuất binh từ Đại Đồng, binh chia làm hai đường, đang bức hai nơi Thái Nguyên và Yến Sơn chúng ta.

Ngọc Doãn nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi.

Mà sắc mặt Trần Đông tái nhợt, quay lại nhìn Ngọc Doãn.

Thật đúng là sợ điều gì thì gặp điều đó. Lần này lại để Tiểu Át đoán đúng rồi!

342. Chương 339: Có Con Gái Ngọc Như (1)

Tĩnh Khang rốt cuộc tới rồi sao?

Ngọc Doãn mím môi không nói câu nào.

Gương mặt âm trầm khiến những người xung quanh cảm như hén, ngay cả người thân cận nhất với hắn là Cao Sủng cũng không dám mở miệng.

Cuối cùng, vẫn là Trần Đông hạ giọng nói:

- Tiểu Ất, không cần phải như thế.

Nói không chừng lúc này giặc Lỗ xuất binh chưa chắc đã giao phong hoặc thật sự là giao phong, Đại Tổng ta chưa hẳn đã thất bại. Yển Sơn phủ đóng quân hơn mười vạn, cũng có Đồng Quán trấn thủ phủ Chân Định, mấy chục vạn đại quân, chẳng lẽ không chống nổi giặc Lỗ kia?

Ngọc Doãn lại trầm cười khổ.

Đúng vậy, Đại Tổng ta đóng quân hơn mười vạn ở phương Bắc, nhưng người có năng lực chiến đấu là bao nhiêu?

Quách Duyệt Sư phủ Yển Sơn sớm đã mất đi mây lại với người Nữ Chân, mà Quan gia lại không hề nghi ngờ người này chút nào, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, trong lịch sử, người này vì cảm trọng binh mà sau khi người Nữ Chân đến đã đầu hàng đầu tiên, sau đó bày mưu tính kế cho người Nữ Chân. Người này từ sau biến cố Trương Giác thì đã không trung thành nữa.

Về phần Đồng Quán...

Ngọc Doãn thật sự không biết đánh giá như nào.

Người này khi ở Tây Bắc bất kể thế nào cũng từng có vài trận đánh, nhưng nếu nói người này thật sự là hảo hán, thì là loạn rồi, Đồng Quán chỉ là thái giám. Không phải Ngọc Doãn khinh thường thái giám, nhưng hắn không cho rằng một hoạn quan lại có can đảm giao phong với giặc Lỗ. Mà trong lịch sử, Đồng Quán đối mặt với sự công kích của người Nữ Chân gần như không đầu trận nào mà vội vàng trốn về Khai Phong. Ngọc Doãn hiểu rõ, Trần Đông cũng biết, Đồng Quán tuyệt đối không phải là người có thể tin tưởng.

Nhưng không nói như vậy thì nói như nào?

- Trước tiên ta trở về Đông Kinh, xem tình hình thế nào rồi nói sau.

Ngọc Doãn thúc giục Ám Kim, Ám Kim đột nhiên tăng tốc, nhanh chóng về tới trong đội ngũ.

Trong lòng Trần Đông cũng vô cùng nặng nề, sau khi suy nghĩ một lúc lâu thì thở dài, gọi mọi người về đội của mình.

Chân trời đã hiện lên mặt trời.

Chỉ có điều có một tia vẻ lo lắng bao phủ, nên càng thêm âm trầm.

oOo

Ngày hai mươi mốt tháng bảy năm Tuyên Hòa thứ bảy, Ngọc Doãn suất bộ đến Đông Kinh.

Trên đường đi, có thể nói là đi suốt ngày đêm không ngừng nghỉ, khi đến Đông Kinh, binh mã Ứng Phụng Cục đã mệt mỏi không chịu nổi.

Tin tức người Nữ Chân phát binh nam hạ chỉ lan truyền ở tầng lớp trên còn dân chúng mặc dù có nghe được một ít phong thanh nhưng cũng không rõ ràng lắm.

Đầu tháng tám, thời điểm Ngọc Doãn quay về Đông Kinh, phủ Khai Phong vẫn phồn hoa náo nhiệt như cũ.

Năm nay là một mùa thu hoạch, đặc biệt là Kinh Kỳ lộ mưa thuận gió hòa, nhìn đâu đâu cũng có không khí quốc thái dân an. Trong phố xá tràn ngập niềm vui, nghe nói Trung thu năm nay Quan gia sẽ mở Quỳnh Lâm yến, muốn vui cùng dân chúng.

Nhưng lại không biết lúc này Hoàng đế Huy Tông không còn hứng thú này nữa.

Ít nhất Ngọc Doãn thấy chỉ sợ Quan gia đang ở thế khó xử.

Hoàng đế Huy Tông cho tới bây giờ không phải là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, nhưng nếu nói ông bán tổ câu vinh thì cũng có phần hơi quá. Người biên soạn Tổng sử, Thái sư nguyên triều Thoát Thoát từng nói: Triệu Cát làm cái gì cũng đều có thể, chỉ riêng không hợp làm một Hoàng đế.

Bởi vì người này tuy có quyền mưu nhưng lại nhu nhược, không đủ để đảm nhận một quốc gia.

Lúc Ngọc Doãn trở lại Đông Kinh thì đã bỏ lỡ kỳ sinh nở của Yến Nô.

Đầu tháng bảy Yến Nô sinh hạ được một đứa con, mà khi đó, Ngọc Doãn đang vượt qua sông lớn, trên đường đến Phủ Khai Phong. Ngọc Doãn trở lại Đông Kinh, bàn giao Hoa thạch cương, bố trí binh mã xong thì dẫn theo Cao Sủng, An Đạo Toàn vội vã về nhà.

Ngõ Quan Âm sau giờ ngọ vô cùng yên tĩnh.

Khi Ngọc Doãn đi vào cửa thì gặp Nhuế Hồng Nô đi ra.

Nhìn thấy Ngọc Doãn, Nhuế Hồng Nô bất ngờ, định há miệng gọi, thì thấy Ngọc Doãn cho ngón tay lên môi làm động tác ra hiệu cho cô bé chớ lên tiếng.

- Cữu nhi tỷ ở đâu?

- Mới vừa rồi cháu đi ra, Cữu Nhi tỷ đang ở trong thư phòng.

Ngọc Doãn nghe vậy cười cười, phất tay để Nhuế Hồng Nô đi làm việc.

Hắn nhẹ nhàng đi vào đình viện, thấy cây đại thụ trong đình viện xanh tươi, hai sương phòng dưới bóng cây im ắng, không có tiếng động nào.

Từ lúc Ngọc Doãn đi, tiểu viện này là vắng lạnh đi nhiều.

May mà có đám người Cao gia nương tử và Nhuế Hồng Nô Cao Trạch Dân nên cũng vẫn có chút sinh khí.

Yến Nô ở trong thư phòng... Ngọc Doãn đi men theo thang lầu làm bằng gỗ, nhẹ nhàng đi lên. Hắn đến ngoài cửa thư phòng, thấy bóng dáng một cô gái thướt tha đang quay lưng lại, sắp xếp lại án thư. Ngọc Doãn chăm chú nhìn, cố gắng nén niềm vui đang trào dâng trong lòng xuống, chậm rãi đi đến sau lưng nàng, bất chợt giang hai tay ra ôm lấy nàng.

Hai bàn tay to ôm lấy hai bầu ngực tròn trịa.

Chỉ có điều vừa đặt vào, Ngọc Doãn liền cảm thấy không ổn.

Dáng người Yến Nô rất chắc, nguyên nhân là do tập võ, làn da rất có tính đàn hồi, ngực nàng không lớn không nhỏ, đạt tiêu chuẩn hình hạt đào. Tay Ngọc Doãn vừa chạm vào đã nhận ra ngực cô gái này rõ ràng to hơn của Yến Nô. Mặc dù tròn trịa đầy đặn nhưng tựa hồ như thiếu đi sự co giãn. Hay là Yến Nô vừa sinh con, ngực nhiều sữa...

Ngọc Doãn hoảng sợ vội buông hai tay lui ra sau hai bước.

Còn cô gái kia thì cũng bị bất ngờ hét lên kinh hãi.

Chỉ thấy nàng đột nhiên quay đầu lại, sau khi thấy rõ Ngọc Doãn thì lộ vẻ vui mừng, nhưng ngay sau đó thì mặt lại đỏ bừng.

- Tiểu Át ca đã về rồi sao?

- Cô...

Ngọc Doãn thấy rõ cô gái đó thì cũng trợn mắt há hốc mồm.

Cô gái nay đối với Ngọc Doãn mà nói thì không phải xa lạ, đó chính là Dương Kim Liên, nương tử gia của Lý Quan Ngự Lý Tú Tài.

- Dương nương tử, sao cô lại ở đây?

- Tiểu Át ca, huynh về lúc nào vậy?

Ngọc Doãn còn chưa nói dứt lời bên ngoài phòng lại vang lên tiếng gọi đầy vui mừng.

Nhìn thấy Yến Nô đầy sức sống đứng ở cửa, vui sướng bất ngờ nhìn Ngọc Doãn. Tính ra, Yến Nô đã mười tám rồi. Ở hậu thế, đây chính là thời kỳ rực rỡ như hoa, nhưng ở Tống triều, mười tám tuổi làm mẹ không còn là nhỏ nữa.

Nhưng nói cho cùng nàng vẫn còn quá trẻ.

Dù đã trở thành người mẹ nhưng trước sau vẫn là một đứa trẻ.

Tuy nhiên, trong mắt Yến Nô còn mang theo một tia nghi hoặc, nhìn nhìn Ngọc Doãn, lại nhìn Dương Kim Liên:

- Sao Kim Liên tỷ tỷ cũng ở đây?

- Việc này...

Đều là tiểu nha đầu Hồng Nô nói lung tung. Ngọc Doãn ngập ngừng định giải thích, nhưng Dương Kim Liên đã mở miệng nói:

- Tiểu Át ca vừa mới trở về, tưởng nô là Cửu nhi tỷ liền gọi to một câu, dọa nô giật mình.

Lời giải thích này khá hợp lý.

Yến Nô lập tức oán trách nói:

- Tiểu Át ca sao lại không hiểu chuyện thế, đã là người làm quan rồi mà không đúng mực gì cả, dọa Kim Liên tỷ tỷ rồi.

- Đúng vậy a, đúng vậy...Ta thật là lỗ mãng rồi.

Vẻ đỏ bừng trên mặt Dương Kim Liên đã hết, nàng đã khôi phục lại thần sắc bình thường.

Nàng hạ giọng nói:

- Cũng không trách Tiểu Át ca được. Cửu Nhi tỷ đừng trách nữa, nói cho cùng vẫn là nô không cẩn thận.

Tiểu Át ca mới trở về, chắc là rất đói bụng.

Nô đi làm chút đồ ăn...Đúng rồi, hôm qua Nhị tỷ có nói muốn nô thêm thìa giúp tỷ. Để nô nấu ăn xong thì sẽ sang đó giúp tỷ ấy.

Nói xong, nàng khẽ chào Ngọc Doãn rồi đi ra.

Ngọc Doãn đứng đó, đợi Dương Kim Liên đi xuống lầu mới bước nhanh về phía Yến Nô.

Chỉ thấy hần một tay ôm Yến Nô vào ngực, mà Yến Nô cũng thay đổi vẻ điềm đạm trước đó, ra sức ôm lấy Ngọc Doãn.

Hai người không ai mở miệng, chỉ lặng lẽ đứng đó.

Thật lâu, Yến Nô mới giãy ra khỏi ngực Ngọc Doãn, vui vẻ nói:

- Tiểu Át ca, mau đến xem xem con gái của chúng ta.

Con gái?

Đến phút này Ngọc Doãn mới biết Yến Nô sinh con gái.

Tuy nhiên hần cũng không hề thất vọng, dù sao từ sau khi tái sinh, hần không hề cầu nệ, con trai hay con gái, đều là con của mình, có gì phải nghĩ ngợi. Nghe Yến Nô nói như vậy, Ngọc Doãn lập tức bị kích động theo Yến Nô ra khỏi thư phòng, đi vào phòng ngủ bên cạnh. Hóa ra lúc trước Yến Nô và Dương Kim Liên đều ở đây dọn dẹp thư phòng, đột nhiên con gái khóc nên nàng mới qua đó chốc lát dỗ con, mới gây ra hiểu lầm như này.

Con gái trắng mịn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ sẫm, đang ngủ say sưa.

Ngọc Doãn ngồi xổm bên giường ngắm con gái, không kìm được thò tay vuốt nhẹ hai má con.

- Tiểu Ất ca, huynh thấy con giống ai?

- Đương nhiên là giống Cửu nhi tỷ rồi, nếu giống ta thì xấu lắm.

- Nhưng lại là con gái.

- Con gái thì sao, ta rất muốn có con gái, mà tương lai còn dài, Cửu nhi tỷ đừng nghĩ ngợi.

Yến Nô lúc trước còn sợ hãi Ngọc Doãn sẽ không thích con gái, giờ nghe hần nói vậy thì cảm xúc khản trương cũng giảm bớt.

- Vậy đặt tên là gì?

- Gọi là Tiểu Cửu nhé?

- Ý nô hỏi huynh là đại danh của con đó.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Không trông mong con gái lớn lên có thành tựu gì, chỉ mong con có thể sống vui vẻ hạnh phúc, hài lòng như ý là được.

Vậy hãy đặt tên con là Ngọc Như, được không?

Ngọc Như?

Yến Nô nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi nở nụ cười rạng rỡ.

- Vậy gọi là Ngọc Như!

o0o

343. Chương 340: Có Con Gái Ngọc Như (2)

Ngắm con gái một lát nữa Ngọc Doãn mới cùng Yến Nô ra khỏi phòng ngủ.

Hai người ngồi trong thư phòng, Ngọc Doãn không kìm nổi hỏi về chuyện Dương Kim Liên.

Hóa ra sau khi Lý Quan Ngư chết, Dương Kim Liên bị bắt vào đại lao phủ Khai Phong. Vốn Tiêu Khánh còn muốn thông qua một vài quan hệ để đưa Dương Kim Liên sang bên gã, thuận tiện hỏi hung phạm. Nhưng y thấy từ sau khi Dương Kim Liên bị giam thì vẫn duy trì sự im lặng, đã đủ chứng minh vấn đề. Có lẽ nàng không tham dự trong đó, nhưng chắc chắn biết lai lịch hung thủ kia.

Khi Tần Cối biết việc này cũng không chút từ chối.

Tuy nhiên ngay sau khi Tiêu Khánh sắp đắc thủ thì đột nhiên Mậu Đức Đế Cơ lại đột nhiên nhúng tay vào muốn có Dương Kim Liên.

Phủ doãn Khai Phong là Thái Tử Triệu Hoàn, cũng là ca ca của Mậu Đức Đế Cơ.

Nếu Mậu Đức Đế Cơ mở miệng, hẳn đương nhiên sẽ không cự tuyệt, liền thuận lý thành chương đưa qua.

Mậu Đức Đế Cơ để Dương Kim Liên tránh ở phủ Lý Thanh Chiếu, để chờ đợi đám người Tiêu Khánh rời khỏi Đông Kinh. Hai tháng sau, Triệu Minh Thành trượng phu của Lý Thanh Chiếu rút khỏi tri châu Hoạt Châu, mà Lý Thanh Chiếu vừa lúc phải trở về quê nhà Thanh Châu, sửa sang lại văn vật kim thạch, cho nên dẫn theo đám người Triệu Cửu rời khỏi Đông Kinh, đến Hoạt Châu gặp gỡ Triệu Minh Thành rồi sau đó sẽ trở về quê nhà Thanh Châu.

Lý Thanh Chiếu đi rồi, Dương Kim Liên không thể ở trong nhà Lý Thanh Chiếu.

Mà Mậu Đức Đế Cơ vì bất hòa với Thái Điều mà vẫn ở lại trong cung, không chịu về nhà.

Vào lúc này việc của Lý Quan Ngự đã qua ba bốn tháng, sớm gió êm sóng lặng. Chẳng qua là khi Dương Kim Liên trở về nhà thì tòa trạch kia lại bị người ta chiếm mất. Mà người chiếm lấy chính là Cát Phổ đồ đệ của Lý Bảo.

Theo như lời Lý Bảo nói, tòa nhà này là Lý Quan Ngự để lại cho gã, sao có thể để người họ khác tiếp nhận?

Chứ đừng nói chi là Dương Kim Liên còn bị nghi ngờ giết trượng phu. Lý Bảo mua được chức quan nhỏ ở phủ Khai Phong, rất thuận lợi sang tên tòa trạch kia sang tên mình. Chính bởi vậy, Dương Kim Liên đã không còn nhà để về. Mà hàng xóm xung quanh còn chỉ trở nòng, rơi vào đường cùng, Dương Kim Liên rời khỏi ngõ Tú Tài, nhưng Đông Kinh rộng lớn như vậy, nàng không quen ai, một người đơn độc đứng trên đê sông Biện, trong lòng chỉ muốn chết.

May mắn lúc ấy Yến Nô và Cao gia nương tử đi ngang qua.

Cao gia nương tử biết Dương Kim Liên, cũng biết chuyện trước đó của nàng.

Vì thế kể lại cho Yến Nô nghe, khiến Yến Nô cảm thấy thương cảm, không nói hai lời lập tức đưa Dương Kim Liên về nhà.

Ngay từ đầu, Dương Kim Liên cũng không biết Yến Nô.

Tuy rằng nàng làm công ở chỗ Yến Nô nhưng lại chưa từng tiếp xúc với Yến Nô.

Khi nàng biết Yến Nô là thê tử của Ngọc Doãn thì lập tức có ý bỏ đi, nhưng Yến Nô khuyên can mãi nàng mới ở lại. Dù sao trong nhà rộng rãi nhưng vắng người, đám người Trương Trạch Đoan đi Hàng Châu rồi, thật sự là rất có nhiều phòng trống.

Từ đó Dương Kim Liên ở lại ngõ Quan Âm, giúp đỡ Yến Nô dọn dẹp việc nhà, đặc biệt sau khi bụng Yến Nô to hơn thì nàng càng cẩn thận quan tâm, giúp nhiều.

Nào ngờ...

- Tiểu Át ca, kim Liên tỷ tỷ là một người đáng thương, hãy cho cô ấy ở lại đi.

Nô nghĩ cô ấy tuyệt đối không phải là kẻ giết người nếu không sao Lý nương tử lại có thể thu nhận và giúp đỡ cô ấy chứ? Việc này chắc chắn là có gì bí ẩn. Nếu nô biết ai đã hại Kim Liên tỷ tỷ, chắc chắn sẽ không tha cho kẻ đó. Tiểu Át ca, thế có được không?

Ngọc Doãn nghe xong cảm bật.

Là ta giết Lý Quan Ngự, chẳng lẽ muội cũng muốn tính sổ với ta sao?

Chỉ là việc này hẳn không thể nói với Yến Nô, nếu không chỉ rước lấy thị phi thôi. Tuy nhiên, nói cho cùng, đúng là hẳn hại Dương Kim Liên. Mà nay Dương Kim Liên rơi vào tình cảnh này, thật sự hẳn khó tránh khỏi can hệ.

Đuổi Dương Kim Liên đi?

Ngọc Doãn sợ dù hấn muốn thì Yến Nô cũng sẽ không đồng ý.

Nhưng nếu giữ lại Dương Kim Liên, ngày ngày gặp nhau khó tránh khỏi cảm thấy ngượng ngùng. Nếu chẳng may Dương Kim Liên lòng mang điều ác, muốn âm thầm trả thù thì phải làm sao? Có câu là ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng...Chớ đừng nói chi là trong nhà còn có một đứa trẻ mới sinh.

Ngọc Doãn càng nghĩ càng cảm thấy nên nói rõ chuyện này cho Yến Nô.

Cho dù là giữ lại Dương Kim Liên thì cũng phải đề phòng ít nhiều

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn đi đến bên cửa sổ, vừa lúc thấy Dương Kim Liên đi ra cửa sân.

Hắn hít sâu một hơi, ho khan một tiếng:

- Cửu nhi tử, giữ Dương nương tử ở lại, ta không có ý kiến, nhưng có một chuyện, ta cần nói cho muội biết.

Phu quân của Dương nương tử Lý Quan Ngự Lý Tú Tài là chết trong tay ta.

- Chết trong tay huynh...A!

Yến Nô chấn động há hốc miệng.

- Chuyện này nói ra rất dài dòng.

Ngọc Doãn liền đem chuyện lần vô tình biết được thân phận của Lý Quan Ngự, rồi sau đó thừa cơ hội rời khỏi Đông Kinh mà giết Lý Quan Ngự kể tỉ mỉ cho Yến Nô biết.

- Dương nương tử cũng không rõ lắm chuyện của Lý Quan Ngự.

Nhưng dù gì cô ấy cũng là người bị hại. Ngày ấy nếu ta không giết Lý Quan Ngự, chỉ sợ cô ấy đã bị thằng khốn Lý Quan Ngự kia tặng cho Thái Tử giặc Lỗ Hoàn Nhan Tông Bật rồi. Lúc trước ta nói bị nhiễm phong hàn, thực tế là dối gạt muội. Khi ta giao phong với ShanMan Thiện Ứng, chính là kẻ đã quyết đấu với sư thúc, bị hấn đánh trọng thương.

May mắn tình cờ gặp Mậu Đức Đế Cơ và Lý nương tử nên đã cứu giúp, bảo vệ được tính mạng.

Khi đó ta không dám ở lại Đông Kinh, vì thế vội vàng rời khỏi, hội hợp với đám người Thiếu Dương, đi Hàng Châu nhậm chức. Lúc ấy, thật sự là vô cùng hung hiểm, nếu không phải Mậu Đức Đế Cơ cứu giúp và viên thuốc bảo mệnh của An Thúc phụ thì chỉ sợ ta đã trở thành bộ xương khô rồi.

Khuôn mặt nhỏ của Yến Nô trắng bệch.

Nàng sao có thể nghĩ lại có nhiều chuyện trắc trở như vậy?

Khi nghe đến đoạn nguy hiểm thì nàng như nghẹn thở...đợi sau khi Ngọc Doãn nói xong, nàng cũng có chút do dự.

Trượng phu của Dương Kim Liên mặc kệ là nguyên nhân gì cũng chết trong tay Ngọc Doãn, nếu chẳng may cô ấy...

Nhưng, nếu cô ấy thật sự muốn báo thù, vậy khi mình đang mang thai, cô ấy có nhiều cơ hội để hại mình. Thời gian qua, nhờ có Dương Kim Liên chăm sóc chiếu cố mà Yến Nô mới sinh nở thuận lợi. Một cô gái nhỏ mang thai, cảm xúc thay đổi rất nhiều, tuy nói có Trương nhị tử và Cao nương tử có kinh nghiệm ở phương diện này, nhưng tuổi lại nhiều nên không thể so với tri kỷ cùng tuổi.

- Tiểu Át ca, làm sao bây giờ?

Yến Nô không dám tự quyết nữa, liền ném quyền quyết định cho Ngọc Doãn.

Tuy nhiên nàng vẫn thì thầm:

- Nếu nói Kim Liên tử tử muốn báo thù, vậy thì lúc ở đại lao phủ Khai Phong đã khai ra tên của huynh rồi.

Lúc nô mang thai, Kim Liên tử tử cũng rất gần gũi.

Nếu cô ấy có ác niệm, vậy nô và tiểu Cửu cũng không thể sống được. Nô biết, Tiểu Ất ca giết phu quân của Kim Liên tỷ tỷ là đúng, nhưng Tiểu Ất ca cũng hại tỷ ấy không có nhà để về. Tỷ ấy chỉ là một cô gái yếu ớt, không có người thân, giờ nên làm thế nào cho phải?

Ngọc Doãn đau đầu.

Đuổi Dương Kim Liên đi, hắn không làm được, còn rất áy náy nữa. Nhưng giữ lại Dương Kim Liên, lại cảm thấy không an toàn.

Bởi vậy trong lúc nhất thời hắn không biết quyết định như nào mới phải.

- Cửu nhi tỷ, ta cũng không biết nên làm thế nào.

Một khi đã vậy, cứ theo như lời Cửu nhi tỷ nói, giữ cô ấy lại. Ta và muội chỉ cần âm thầm quan sát, đề phòng một chút là được.

Dương Nương tử không giống người xấu.

Nhưng lời nói này ngay chính hắn cũng không thấy thuyết phục.

Mà thôi, tự mình tạo nghiệt thì phải gánh chịu lấy.

Ngọc Doãn cắn răng quyết định.

Yến Nô sau khi nghe xong thì nở nụ cười.

oOo

Cứ như vậy, ngày ngày trôi qua.

Hắn thân ở Đông Kinh, tin tức linh thông hơn nhiều so với ở Hàng Châu, hơn nữa có Chu Huyền hỗ trợ cho nên Ngọc Doãn đối với chiến sự vô cùng rõ ràng.

Thế cục dường như càng ngày càng hiểm ác.

Đầu tháng tám, tướng phòng thủ Dịch Châu Hàn Dân Nghị trước khi quân Kim đến đã suất bộ ra đầu hàng.

Hàn Dân Nghị là người Bột Hải, cũng là đồng hương Trương Giác. Rất rõ ràng, kết cục của Trương Giác đã tạo tiếng chuông báo động đối với Hàn Dân Nghị, thậm chí trước khi người Nữ Chân xuất binh thì y đã hạ quyết định này rồi. Đối với việc này, Ngọc Doãn cũng bó tay không có biện pháp.

Đồng thời, Hoa Thạch cương đã giao xong theo lý mà nói, hắn là có sắc mệnh để bọn hắn trở lại Hàng Châu mới đúng.

Tuy rằng Ngọc Doãn không muốn rời khỏi Đông Kinh nhưng thấy không có động tác gì cũng làm hắn bất an.

344. Chương 341: Gặp Lại Nhu Phúc (1)

Thời tiết cuối thu dù đẹp nhưng lại toát lên bầu không khí lo âu bao phủ toàn thành Khai Phong.

Tuần San thời đại Đại Tống dẫn đầu đăng báo việc tướng phòng thủ Dịch Châu Hàn Dân Nghị suất bộ quy hàng người Nữ Chân, tin tức truyền ra khiến dân chúng thành Khai Phong sợ hãi và phẫn nộ. Trong lúc nhất thời, đầu đường cuối ngõ, trong các quán trà tửu lâu mọi người đàm luận chủ đề này. Ngược lại, Ngọc Tiểu Ất ngày trước từng dương danh tại Khai Phong nay trở về Đông Kinh cũng không khiến mọi người chú ý, ai nặng ai nhẹ, mọi người tự nhiên phân rõ. Nếu khi thái bình, người như Ngọc Doãn là có thể tạo nên đề tài bàn luận, nhưng khi chiến sự sắp đến, trong lòng mọi người phần nhiều là sợ hãi.

Chu Huyền, Cao Nghiêu Khanh ở trên trà lâu Dư Tử khoản đãi Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn trở lại Khai Phong đã lâu ngày nhưng hai người lại lần đầu tiên gặp Ngọc Doãn.

- Thế cục hiện nay rốt cuộc là như nào?

Ngọc Doãn không kìm nổi hỏi làm hai người trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Chu Huyền hạ giọng nói:

- Lỗ tặc phái người đến bắt Quan Gia cắt nhường Trung Sơn, Thái Nguyên và Hà Gian.

Ngọc Doãn nhăn mày, không nói gì.

Cao Nghiêu Khanh vỗ bàn, gằn giọng:

- Lỗ tặc tham lam, nói không giữ lời.

Trước đây được tiền cống trăm vạn, nay lại đòi ba trấn, Tần Hội Chi vô năng, làm nhục nước mắt chủ quyền. Trước đây hấn ký minh ước với Lỗ tặc đã mất một tác đất, hiện giờ Lỗ tặc xua binh đến, hấn lại nói thực lực quân đội Lỗ tặc hùng mạnh, không thể chống lại. Hấn, hấn, hấn thậm chí nói có thể cắt nhường Trung Sơn, Hà Gia để đàm phán nghị hòa với Lỗ tặc kia.

Ngọc Doãn nghe vậy ngẩn ra, trong mắt hiện lên tia nghi hoặc.

Hấn biết Tần Cối, nhưng xuất phát từ sự hiểu biết về Tần Cối ở đời sau, cho nên vẫn gần như xa lạ, không qua lại gì. Tuy nhiên thông qua vài lần tụ hội, Ngọc Doãn loáng thoáng có thể cảm nhận được Tần Cối hiện nay dường như là một người kiên định phái chủ chiến, khinh thường người Nữ Chân. Sao qua không bao lâu mà Tần Cối lại thay đổi trở thành người phái hòa đàm rồi?

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn không kìm nổi như hít phải luồng khí lạnh.

Tần Cối mà nay phong làm Ngự Sử Đại Phu, coi như là quyền cao chức trọng.

Hấn ta đã thay đổi lập trường, chỉ sợ phái chủ chiến trong triều sẽ càng ngày càng gặp nhiều bất lợi.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn chỉ biết cười khổ trong lòng.

Khổ khổ cực cực nửa năm, vốn tưởng rằng mình đã làm thay đổi được rất nhiều thứ, nhưng đến hiện tại mới phát hiện, hấn chỉ thay đổi được một số chi tiết, mà phương diện đại thể vẫn không hề thay đổi. Chiếu theo xu thế phát triển thì Tần Cối vẫn là Tần Cối trong lịch sử kia. Lần đầu tiên Ngọc Doãn có một cảm giác bó tay. Loại cảm giác này khiến hấn vô cùng ghen ghét, trong lòng như có ngọn lửa thiêu đốt. Hoàng đế Huy Tông không đi, chỉ sợ đại cục sẽ nảy sinh những biến hóa khôn lường.

- Lý Bá Kỳ hiện nay như nào?

Cao Nghiêu Khanh ngẩn ra, do dự một chút rồi nói:

- Lý Bá Kỳ vẫn như lúc đầu, liên tiếp phản đối nghị hòa ở trên triều đình, nhưng Quan gia không hài lòng.

- Vậy Đại Lang thì sao?

- Đại Lang...

Chu Huyền và Cao Nghiêu Khanh đều biết rằng, Đại Lang mà Ngọc Doãn nhắc đến chính là Lý Dật Phong con trai của Lý Cương.

- Đại Lang nay rất khó lường, không đến một năm đã chủ bộ Hoạch Lộc, mặc dù chỉ là Nhanh huyện nhưng lại là bát phẩm.

Nhanh huyện là một cách xưng hô đời Tống.

Ví dụ như thị trấn trong kinh thành, viết là huyện Xích; ngoài kinh thành, bên trong kinh kỳ thì tên viết là Kỳ huyện; có nơi có trên bốn ngàn hộ trở lên thì gọi là Vọng huyện; ba nghìn hộ thì gọi là Nhanh huyện. Dưới ba nghìn hộ, trên hai ngàn hộ thì gọi là Thượng huyện; dưới hai ngàn hộ, trên ngàn hộ gọi là trung huyện; phạm là nhân khẩu không đủ năm trăm hộ thì đều gọi là hạ huyện.

Hoạch Lộc thuộc phủ Chân Định.

Mà Chỉ huy sứ Trương Sở phủ Chân Định đầu năm đã được điều về kinh sư, làm Giám sát Ngự sử.

Từ trong lời nói của Cao Nghiêu Khanh, Ngọc Doãn cảm nhận được ý khinh thường trong đó.

Ngẫm lại cũng thế, lúc trước Lý Dật Phong bán đứng bằng hữu, kết quả rời khỏi Đông Kinh. Theo lý mà nói, loại người giống như Lý Dật Phong, có thể ngồi vào vị trí Tri trại của Tiểu tác khẩu trại. Ai có thể ngờ chưa tới một năm thì đã ngồi vào vị trí Chủ bộ một huyện.

Cao Nghiêu Khanh lộ vẻ khinh thường, nói không chừng trong lòng đổ kỵ.

Lý Dật Phong có thể làm được vị trí Chủ bộ, là có sự quan tâm của Lý Cương. Nghĩ đến Lý Bá Kỳ kia chỉ là một Thái Thường thiếu Khanh không có thực quyền nhưng lại an bài được tiền đồ cho Lý Dật Phong, mà cha Cao Nghiêu Khanh là Cao Cầu là Điện Tiền Đô Thái Úy, luận chức vị, luận thực quyền thì vượt xa Lý Cương, nhưng Cao Nghiêu Khanh lại phải ở lại Đông Kinh, cực khổ học trong Trường Thái học, tìm kiếm xuất thân...Vậy chẳng phải mọi người cho rằng Lý Cương cao hơn xa hơn Cao Cầu!

Về mặt Chu Huyền hờ hững:

- Tam Lang cần gì phải thế.

Hai vị ca ca người nay đều đã xuất sĩ nếu người tiếp tục đảm nhiệm chức vị cao, thì phía bên Cao Thái úy sẽ bị người ta kiểm soát nói ra nói vào.

Cao Nghiêu Khanh hừ một tiếng, không nói gì.

Nhưng từ trong vài lời ngắn ngủi, Ngọc Doãn đã nghe ra một chút manh mối.

E rằng Cao Cầu hiện nay cũng không tốt lắm.

- Đúng rồi, bên tòa soạn thế nào rồi?

- Tòa soạn rất tốt, hết thảy như cũ. Từ đầu năm đến nay, số lượng in ấn từng kỳ của tuần san đã lên tới năm vạn bản, mỗi kỳ bán ra trên thị trường là mười vạn tiền, không cần phải lo lắng. Chỉ có điều từ tháng giêng tới nay, trong kinh thành đã có hơn ba năm tòa soạn không ngừng đối địch với chúng ta, còn lôi kéo rất nhiều khách. Như cửa hàng Cao Dương và mấy tửu lầu đã tiêu thụ cho họ, làm lợi nhuận của chúng ta giảm bớt một chút.

Tuy nhiên Tiểu Át yên tâm, mặc dù bớt một chút khách nhưng cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Tòa soạn này ít nhiều cũng có lai lịch cho nên bên Thái tử cũng không có nhiều động tác.

Ngọc Doãn gật gật đầu, không nói gì.

Tình huống như này nằm trong dự liệu của hắn. Bắc Tống là thời đại thiên tử và sĩ phu cùng trị thiên hạ, không thể đem ngũ quyền hoàn toàn lũng đoạn trong tay hoàng thất. Cho nên nhóm sĩ phu này sớm muộn gì cũng sẽ nhúng tay vào trong đó.

- Vậy mấy tòa soạn đó đăng cái gì?

- Cũng không có gì, như Tuần san Quan sát Đại Tổng và Tuần san Bình Luận Đại Tổng cũng chỉ đăng những bài bình luận về thời cuộc nhưng thái độ hoàn toàn tương phản. Tuần San Quan sát thì kiên quyết chủ chiến, mà độc giả phần lớn là học sinh võ học và Trường thái học, cùng với một số thanh lưu trong kinh thành.

Bây giờ phát hành một kỳ, số lượng mỗi lần phát là ba ngàn.

Ta nghe nói Tuần san Quan sát này là công báo thuần túy, không tiếp nhận sự giúp đỡ gì, toàn bộ dựa vào những người đó còn có một số độc giả ủng hộ, nhưng thật ra Tuần san Bình luận kia thì phát triển khá nhanh chóng, có chút bất chú ý tưởng của chúng ta. Mấy khách nhân cửa hàng Cao Dương đều là bị họ lôi kéo. Số lượng mỗi tập san là hai vạn, lực ảnh hưởng cao hơn Tuần san Quan sát.

Phái nghị hòa nhiều người hám lợi.

Thậm chí ở phương diện khác mà nói, bọn họ nhìn nhận sự việc mới cao hơn phái chủ chiến.

Hai Tuần san này cũng là tình trạng thực của phái chủ chiến và phái nghị hòa trên triều đình.

Đám người Lý Cương có lẽ là trung thần, có lẽ là năng thần, nhưng vẫn không đầu lại được những kẻ phản bội này. Chẳng biết tại sao, Ngọc Doãn đột nhiên nhớ tới một bộ phim đời sau, tên và nội dung cũng mơ hồ, nhưng có một câu lại khắc sâu.

Tham quan phải gian. Thanh quan phải càng gian!

Phẩm hạnh tính tình của những người Lý Cương có lẽ không kém, năng lực không yếu, nhưng so với kẻ phản bội thì nhường như thiếu thủ đoạn hơn.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn liền có chút đau đầu.

Cục diện như vậy, hẳn nên làm thế nào để ngăn cản cơn sóng dữ này?

Không nói đến hẳn không có năng lực như thế, mà dù có năng lực thì cũng không có cơ hội.

- Đúng rồi, có chuyện phải nói cho Tiểu Ất biết.

Chu Huyền nghiêm trang nói:

- Lúc trước ta nghe một tin tức, đám người Lý Cương trên triều đình luân phiên buộc tội Ứng Phụng Cục, vốn Quan gia có chút không vui đối với việc này, nhưng vì việc Lỗ tặc nên tạm thời không tính toán đến.

Ta đoán chừng rất có thể Quan gia sẽ bãi bỏ Ứng Phụng Cục.

Tay Ngọc Doãn lập tức run lên.

Bãi bỏ Ứng Phụng Cục?

Chẳng lẽ nói mình chậm chạp không nhận được điều lệnh là vì việc này?

Ngọc Doãn nhớ không rõ, trong lịch sử Hoàng đế Huy Tông có bãi bỏ Ứng phụng Cục không. Tuy nhiên theo như lời Chu Huyền nói thì hẳn đã mơ hồ hiểu ra một chút manh mối, Ứng Phụng Cục này chắc chắn sẽ bị bãi bỏ rồi. Ngọc Doãn cũng không có tình cảm gì với Ứng Phụng Cục, thậm chí trong xương cốt còn cảm thấy phản cảm. Không nói đến Chu Miễn Ứng Phụng Cục Tô Hàng kia như thế nào, hay là Ứng Phụng Cục Hàng Châu nay dù không có Chu Miễn tùy ý làm bậy, có thể cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân sao?

Đoạn đường áp giải hoa thạch cương, Ngọc Doãn đã cảm thụ sâu sắc. Chỉ vì Quan gia yêu thích mà không tiếc hao tài tốn của, tất cả những vật áp giải đều không có chút giá trị gì. Những kỳ thạch hoa thảo này trong mắt Hoàng đế Huy Tông có lẽ là vô giá, nhưng trong mắt Ngọc Doãn thì thật sự chẳng đáng một xu.

Chẳng trách Chương Đôn từng nói: Doan Vương khinh bạc không thể làm vua thiên hạ.

Chương Đôn kia không phải là người tốt đẹp gì nhưng đối với sự đánh giá về Hoàng Đế Huy Tông của ông ta thì thật sự khá chính xác.

345. Chương 342: Gặp Lại Nhu Phúc (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

- Vậy còn ta...

- Sợ là Tiểu Át cũng khó thoát khỏi.

Cao Nghiêu Khanh rót một chén rượu đầy cho Ngọc Doãn, thấp giọng nói:

- Năm ngoái Tiểu Át làm ra một chuyện thật lớn, mà nay phong ba đã dần dần bình ổn.

Tuần san rơi vào Đông cung, hơn nữa sự việc đã qua lâu rồi, Thái Kinh cũng không có cơ hội phục lên, cho nên những người đó cũng sẽ không đối nghịch với Tiểu Át nữa. Cho nên Tiểu Át ở lại cũng không sao. Chỉ là vẫn còn một số người thấy Tiểu Át chướng mắt, ngày hôm trước còn buộc tội Tiểu Át, nói binh lực Ứng Phụng Cục quá mạnh, yêu cầu giải tán số binh lực này đi.

- Cái gì?

Ngọc Doãn nghe vậy kinh hãi.

Hắn đã hết sức kiểm soát nhân số không ngờ vẫn động chạm tới thần kinh một số người.

Nào biết được....

Một ngàn người này có thể nói là hắn rất cực khổ mới tạo nên đội binh mã, rồi thật vất vả mới trở thành quân đội, nếu giải tán thì thật sự đáng tiếc.

- Vậy Quan gia nói thế nào?

- Hình như Quan gia không tỏ thái độ gì với việc này, cộng thêm có Hình Hầu giải thích cho Tiểu Át, nói là những binh mã này phần nhiều là tạp binh....

Chu Huyền tiếp lời:

- Tuy nhiên Tiểu Át cứ chuẩn bị tinh thần về việc Ứng Phụng cục kia bị bãi bỏ, binh mã kia của Tiểu Át danh bất chính ngôn bất thuận, sớm muộn gì cũng sẽ bị giải tán. Hơn nữa Hoàng thái tôn cũng muốn ta chuyển lời với Tiểu Át, hắn hy vọng người có thể ở lại. Nếu ở lại, dù binh mã này không bị giải tán thì Tiểu Át cũng không thể tiếp tục quản lý được nữa.

Triệu Kham rất có thiện cảm với Ngọc Doãn, Ngọc Doãn cũng hiểu rất rõ.

Hắn có thể ở Hàng Châu tự do tự tại, chắc hẳn có sự giúp đỡ của Triệu Kham.

Đừng nhìn Triệu Kham tuổi tác còn nhỏ, nhưng cũng rất hiểu chuyện. Ứng Phụng Cục kia không phải là nơi cư trú lâu dài, cho dù là vì việc cho Quan gia, nhưng nói cho cùng thì cũng là cơ cấu ngoài biên chế. Chứ đừng nói chỉ là thanh danh Ứng Phụng Cục thật sự là không tốt đẹp.

- Nếu Ứng Phụng Cục bị bãi bỏ, binh mã bị giải tán, nên an trí như nào?

Cao Nghiêu Khanh do dự một chút, hạ giọng nói:

- Việc này thành hay không cũng còn chưa biết. Nếu Ứng Phụng Cục chính xác bị bãi bỏ, gia phụ thật ra có một chủ ý. Chỉ có điều phải chờ kết quả thì mới có thể gặp mặt thảo luận với Tiểu Át người được.

Cao Cầu?

Ngọc Doãn hơi bất ngờ, rồi gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Chỉ có điều hắn vẫn không rõ sao Cao Cầu lại trợ giúp hắn.

Nếu như nói trước đây Cao Cầu bảo Cao Nghiêu Khanh tiếp xúc với mình là vì Chu Huyền và Thái tử, nhưng hiện tại...

Nghĩ chắc Cao Cầu đã có chủ ý.

Ngọc Doãn suy nghĩ thật lâu, rồi đã quyết định: nếu thật sự giải tán binh mã, bãi bỏ Ứng Phụng Cục, thì sẽ đi thăm hỏi Cao Cầu.

Uống trà với hai người Chu Huyền, Cao Nghiêu Khanh một lát nữa rồi Ngọc Doãn cáo từ ra về.

Tin tức có được hôm nay cần có thời gian tiêu hóa, hẩn đi học theo bờ đê dài trên sông Biện, rồi chợt dừng bước, đứng dưới một tán cây liễu đơn độc, nhìn sóng nường sông biện lẫn tăn chảy xuôi, ngơ ngác xuất thần.

Những binh mã này theo hẩn từ Hàng Châu đến đây là hẩn đã dồn hết tâm huyết, mạo hiểm tính mạng mới tạo nên.

Vì đội binh mã này, hẩn thậm chí không tiếc mà đánh cướp Sinh Thần cương của Thái Kinh, nhưng thế sự vô thường, ai có thể ngờ binh mã này vừa có chút khởi sắc thì lại sắp phải giải thể. Nghĩ đến đội binh mã này sắp gị giải tán, Ngọc Doãn thấy vô cùng đau lòng. Đông Kinh người được xưng là Triệu cấm quân, vì sao không tha cho ta, ta chỉ có một ngàn nhân mã thôi?

Về phần ai buộc tội?

Ngọc Doãn không có hứng thú tìm hiểu.

Dù sao đã không thoát khỏi những người đó, mà những người khác cũng sẽ tìm hẩn gây phiền phức.

Hiện giờ, Lỗ tặc đang dẫn bộ đến xâm chiếm, trên triều đình còn không có được chủ ý chuẩn xác, là chiến hay hòa? Mà những kẻ ăn bổng lộc trên triều đình chẳng hề suy nghĩ đáp đền quốc gia thế nào mà chỉ nghĩ đến những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi, thật sự khiến người ta dở khóc dở cười.

Chứ không phải là tai họa kia có thật sự cứu vãn được sao?

Nếu thật như thế, chẳng thà mình lôi kéo binh mã đi làm sơn tặc thổ phỉ còn tốt hơn là như hiện nay bị mọi người khống chế.

Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu rồi vụt tắt.

Làm sơn tặc thổ phỉ?

Nói thì dễ nhưng khi làm thì rất khó.

Đã có người buộc tội mình, vậy thì một ngàn binh mã kia đã bị người ta dòm ngó rồi.

Chỉ sợ hẩn chưa kịp có hành động gì thì đầu đã rơi xuống đất.

Nếu muốn thay đổi thiên hạ, cuối cùng phải là người dũng mãnh, dù không phải là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, thì ít nhất cũng phải có tính cách dũng mãnh. Về điểm này mà nói, Hoàng đế Huy Tông không thành, mà cho dù là Hoàng đế Khâm Tông sau này cũng chính là Thái tử Triệu Hoàn thì cũng thiếu sự dũng mãnh. Về phần Ngọc Doãn, càng chưa từng suy nghĩ, hẩn vốn không phải là người có tính cách dũng mãnh, thậm chí còn mang theo chút tật xấu văn thanh đời sau. Làm việc thì có thể nhưng làm một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, thật sự khó khăn.

- Tiểu Át!

Ngay lúc Ngọc Doãn đang xuất thần trên đê thì chợt nghe có người gọi tên hẩn.

Nghe thanh âm là của một cô gái.

Ngọc Doãn ngẩng ra, quay người nhìn theo tiếng gọi, thấy một chiếc xe ngựa dừng ven đường bên sông Biện, rèm xe nhấc lên, lộ ra một khuôn mặt má lúm đồng tiền đồng lòng người.

Triệu Đa Phúc!

Ngọc Doãn nhận ra cô gái trên xe ngựa gọi hẩn liền vội vàng bước nhanh xuống đê.

Con cháu Hoàng gia Bắc Tống thường xuyên ra ngoài du ngoạn, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà con cháu hoàng thất đó chỉ dùng xe ngựa đơn giản, rất ít tiền hô hậu ủng diều vũ dương oai. Nói một cách khác, hoàng thất Bắc Tống phần lớn là đều bộc lộ bản tính khiêm tốn. Dù là Hoàng đế Huy Tông khi còn là Đoan Vương cũng rất hay phóng ngựa trong thành Khai Phong. Loại tục lệ này cũng khiến phần đông con cháu quan lại Khai Phong noi theo, dù là quan to nhất phẩm trong triều khi ra ngoài cũng chỉ mang theo mười mấy tùy tùng đã là long trọng rồi.

Triệu Đa Phúc, tức là Nhu Phúc Đế Cơ ngồi trên xe, trước sau chỉ có hơn mười tùy tùng đi theo.

Tính toán thời gian, từ năm ngoái từ lúc vào nhà mới thì Ngọc Doãn đã không còn gặp lại Nhu Phúc Đế Cơ nữa, nhưng lại có vài lần tiếp xúc với Mậu Đức Đế Cơ.

Hiện giờ gặp Nhu Phúc Đế Cơ, đã thấy nụ hoa chớm nở đã là một bông hoa, thanh nhã xinh đẹp tuyệt trần.

Ngọc Doãn tiến lên chấp tay:

- Tiểu Ất bái kiến Nhu...

- Tiểu Ất, sao chú trọng cấp bậc lễ nghĩa vậy, không coi ta là bằng hữu sao?

Trước đó nghe người ta nói người đi Hàng Châu, sao lại quay về vậy? Ôi, chuyến này người đi nửa năm, kinh thành thật sự vắng lạnh.

- Ồ?

- Từ lúc phần một của “Mẫu Đơn Đình” do Tiểu Ất sáng tác diễn xong thì không thấy lên sân khấu nữa.

Mà “Lương Chúc” đầu tiên của người dù hay nhưng người xem đã nhàm chán rồi, ta cũng xem Mẫu Đơn Đình nhiều lần đến nhàm chán, không biết hiện nay người có sáng tác khúc phổ mới nào chưa?

Mẫu Đơn đình thôi diễn.

Mà nay trong thành Khai Phong gần như nhà nào cũng biểu diễn Mẫu đơn đình, tuy là vẫn hay nhưng có chút đơn điệu.

Giống như tính tình của Triệu Đa Phúc, nghe một lần thì thấy hay, mới mẻ, nhưng nếu nghe đi nghe lại mười hồi hai mươi hồi ba mươi hồi, thì sẽ khiến người ta nhàm chán. Nàng không coi Ngọc Doãn là người ngoài, nên hỏi luôn về khúc phổ mới.

Ngọc Doãn cười khổ nói:

- Đế Cơ đừng chế nhạo tiểu nhân nữa.

” Mẫu Đơn đình ” kia chỉ là tiểu nhân ngẫu nhiên sáng tác được, sao có thể liên tiếp sáng ra nữa? Còn nữa, lần này tiểu nhân đến Hàng Châu, đầu tiên là bệnh nặng cả tháng trời, rồi sau đó bề bộn công việc, có thời gian nào để sáng tác đâu?

Triệu Đa Phúc cong đôi môi nhỏ nhắn, tỏ vẻ không vui.

- Ta mặc kệ, người viết ” Mẫu Đơn đình ” chỉ dành cho tài tử giai nhân, ta nay xem tạp kịch tiểu xướng, chẳng thấy có hứng thú gì.

Người phải bồi thường cho ta, nhất định phải viết một bộ hí kịch thật hay...nếu không, nếu không...

Nói tới đây, Triệu Đa Phúc đỏ mặt, rồi sau đó to ra hung dữ quơ nắm đấm nhỏ lên nói:

- Thì sẽ nói với Yến Nô tỷ tỷ là người ở Hàng Châu phong lưu khoái hoạt. Đến lúc đó bắt người vào cung, ngày nào cũng phải viết khúc phổ mới cho ta.

Tâm tư tỉ mỉ của phụ nữ, Ngọc Doãn sao hiểu.

Chỉ thấy dáng vẻ kia của Triệu Đa Phúc rất xinh đẹp đáng yêu thì bật cười ha ha.

Tài tử giai nhân sao?

Trong đầu Ngọc Doan chợt hiện lên một ý niệm.

Chỉ là ý niệm kia lóe lên rồi biến mất. Hồng Lâu Mộng dù hay, nhưng chỉ hợp với thời thái bình, mà nay đang trong tình thế nguy hiểm, thật sự là không thích hợp.

- Đế Cơ định đi đâu vậy?

Ngọc Doãn vội chuyển hướng đề tài.

Triệu Đa Phúc mỉm cười duyên dáng nói:

- Đêm nay Thập Cửu ca thiết yến ở Lầu Phong Nhạc, mời một số văn nhân danh sĩ, nói là có náo nhiệt để xem.

Dù sao ta cũng rảnh rồi nên tới đó.

Đúng rồi, nếu là thi xã, sao lại thiếu Tiểu Ất được. Thập Cửu ca rất khen ngợi Mẫu Đơn đình của Tiểu Ất, còn bái phục tài đánh đàn của Tiểu Ất. Không bằng người theo ta đến đó, rồi nhân tiện kể cho ta nghe những chuyện ở Hàng Châu.

- Việc này...không thích hợp lắm.

- Có gì mà không thích hợp, dù sao người cũng không có việc gì, theo ta đi thôi.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

346. Chương 343: Người Này Không Đơn Giản (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Lầu Phong Nhạc nhìn cũng không thay đổi gì lớn, chỉ khác là vắng lạnh hơn trước.

Khi đêm xuống, nếu là thời điểm này năm trước thì sẽ chật kín người, ngựa xe như nước. Mà nay mặc dù khách vẫn đông nhưng lại mất đi vài phần đại khí ung dung.

Việc tranh giành tuyển chọn hoa khôi năm ngoái, Từ Bà Tích Phan lâu đã đoạt giải nhất đã tạo nên sự đả kích rất lớn đối với lầu Phong Nhạc, không cần nói cũng biết.

Đây cũng là hai lần Phan lâu liên tiếp chiến thắng từ lúc khởi đầu là Phong Nghi Nô đến nay.

Từ đó về sau, Lầu Phong Nhạc liền có thanh danh “lấy gùi bỏ ngọc”. Nhớ ngày đó, Mã Nương Tử mở khúc “Lương Chúc” đầu tiên nhưng lại không do Ngọc Doãn biên soạn ca từ mà giao cho người Quốc Tử Giám phụ trách, kết quả Phan lâu được lợi dựa vào “Mẫu đơn đình” do Ngọc Doãn sáng tác mà giành được vị trí đứng đầu khiến Lầu Phong Nhạc bị người ta chê cười.

Lầu Phong Nhạc hùng cứ đứng đầu bảy mươi hai cửa hàng chính tại Khai Phong đã được trăm năm.

Trong trăm năm này đã gây thù hằn vô số, đắc tội với không ít người. Thấy lầu Phong Nhạc bị thua, đương nhiên bị nhiều người nhạo báng.

Dù lầu Phong Nhạc căn cơ hùng hậu nhưng cũng đã đến lúc mục nát.

Đứng ở trên miệng phố Mã Hành, Ngọc Doãn nhìn lầu Phong Nhạc nguy nga mà trong lòng cảm thán.

Một năm trước, lầu Phong Nhạc này đã khiến hần vô cùng ngưỡng mộ, mà nay lại có thể trở thành thượng khách ở đó. Cửa ngõ của cửa hàng Ngọc gia cũng đã thay đổi rất nhiều, so với trước kia thì một tắc vuông bán thịt nay việc kinh doanh vô cùng thịnh vượng.

Khi Ngọc Doãn xuất hiện lập tức làm cho các chị em trong Thái Lâu kinh ngạc.

- Là Tiểu Ất ca đã trở lại...

- Người đừng có nói linh tinh, Tiểu Ất ca là để người xưng hô như thế sao, phải tôn một tiếng đại quan nhân mới đúng.

- Hừ, Tiểu Ất ca là Tiểu Ất ca, một trăm năm vẫn là Tiểu Ất ca phố Mã Hành. Ôi, huynh ấy đang nhìn ta cười kia!

Chị em kỹ nữ mồm năm miệng mười khiến cho tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Nhu Phúc Đế Cơ đi bên cạnh Ngọc Doãn:

- Không ngờ Tiểu Ất nổi tiếng thật.

Nghe như là đang khen ngợi, nhưng sao làm cho người ta cảm thấy như đang dối hờn thậm chí như ghen tuông.

Ngọc Doãn hơi sững sốt:

- Triệu cô nương đừng giấu cợt ta.

Dọc đường đi Ngọc Doãn ban đầu gọi là Triệu Đa Phúc Đế Cơ, nhưng khiến Triệu Đa Phúc bất mãn, liền sửa xưng hô là “Cô nương”.

- Những chị em này thấy Tiểu Ất đến thì hoan hô, chẳng phải chứng minh người nổi tiếng sao?

- Ta...chỉ là trong năm qua ta ít tới lầu Phong Nhạc.

Chỉ là trước đó cũng chỉ là từng có liên quan đến Tiểu Chi Nhi, nên mới có qua lại một chút với Lầu Phong Nhạc. Sao Triệu cô nương lại giấu cợt ta?

Triệu Đa Phúc vốn không hề giận, chỉ là thấy chị em này nhìn thấy Ngọc Doãn thì như ác lang thấy cừ non thơm lành trước miệng, bộ dạng đó khiến nàng ghen ghét, cộng thêm Ngọc Doãn còn trả lời họ càng làm cho nàng không vui, bởi vậy nàng nói những lời giận dỗi kia, nhưng nghe Ngọc Doãn giải thích như vậy, Triệu Đa Phúc liền vui mặt lên.

- Ta mặc kệ, thường nghe tỷ tỷ nói nam nhân các người thích nhất là tới đây trêu hoa ghẹo bướm, sau này không cho người như vậy.

Lời vừa ra khỏi miệng chợt thấy lỗ lời.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên, quả tim đập hoảng loạn.

Bộ dạng này nếu mà Triệu Cát nhìn thấy, chắc chắn sẽ kêu lên:

- Đây là Huyền Huyền của ta sao?

Rõ ràng đó là dáng vẻ của thiếu nữ động lòng xuân.

Triệu Đa Phúc năm nay mười lăm tuổi, thời kỳ Bắc Tống, nhiều cô gái ở tuổi này đã lập gia đình, chỉ có điều nàng là Đế Cơ, hôn nhân không tùy ý như nhà bình thường, thứ hai là Triệu Cát cũng rất sủng ái nàng, cho nên vẫn chậm chạp không chịu gả nàng đi.

Tuy nhiên Ngọc Doãn lại không để tâm đến lời nói của Triệu Đa Phúc.

Hắn thấy từ trong lầu Phong Nhạc đi ra một cô gái dung mạo tuyệt mỹ, quần áo giản dị nhưng lại toát lên khí chất quyến rũ.

- Tiểu Ất ca sao đến đây?

Cô gái kia nhìn thấy Ngọc Doãn thì ngẩn ra, đầy vui mừng.

Cô bước nhanh về phía hắn, cười nói:

- Mới vừa rồi trong lầu còn nói hôm nay thi xã nếu thiếu Tiểu Ất thì thật sự không thú vị gì. Thật không ngờ Tiểu Ất cũng tới đây. Lúc trước nghe người ta nói Tiểu Ất đã trở về, sao không tới lầu làm khách chứ?

Cô gái kia là Phùng Tranh.

Thấy dáng vẻ nhiệt tình của cô ta, Ngọc Doãn than thầm trong lòng

Nếu không biết rõ cô ta, không chừng hẳn cũng bị cô ta làm cho mê hoặc rồi. Một nhân vật khéo léo như thể thảo nào thật sự đứng vững gót chân ở đây.

Thân phận của Phùng Tranh ít người trong thành Khai Phong biết đến. Ngọc Doãn cũng chỉ nói cho Lý Thanh Chiếu và Mậu Đức Đế Cơ biết.

Nhưng hôm nay, Lý Thanh Chiếu đã trở về quê nhà Thanh Châu, sửa sang lại kim thạch văn vật; Mậu Đức Đế Cơ mặc dù là Công chúa nhưng cũng không thể tùy tiện đi tìm Phùng Tranh. Hơn nữa Thượng Hành Thủ này cũng là nhân vật vạn chúng chú ý tới, Mậu Đức Đế Cơ muốn bắt cô ta, sợ rằng cũng phải tốn nhiều tâm tư.

Không có chứng cứ rõ ràng, Mậu Đức Đế Cơ cũng dám động thủ.

Ngọc Doãn tươi cười, chấp tay nói:

- Phùng nương tử chê cười rồi, ta chỉ là võ quan Ứng Phụng cục, sao có tư cách tham gia thi xã? Hôm nay ta là đi cùng Triệu cô nương đến đây là để gia tăng kiến thức, học tập chút cấp bậc lễ nghĩa.

Trong lúc vô ý Ngọc Doãn đã xé da hổ làm đại kỳ rồi.

Mặc dù hẳn không nói ra thân phận của Triệu Đa Phúc, nhưng chỉ cần nói ra họ “Triệu”, với sự thông minh của Phùng Tranh sao không nhìn ra chứ. Chứ đừng nói chỉ là Triệu Đa Phúc đi xe ngựa xa hoa, bên người còn có một nhóm tùy tùng, vừa nhìn đã biết không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Phùng Tranh sao không đoán ra thân phận của Triệu Đa Phúc chứ?

Sở dĩ như vậy là hẳn muốn nói cho kẻ trong lòng có ma biết, sau lưng ta không phải là không có chỗ dựa!

Nghĩ chắc thông qua Phùng Tranh, rất nhanh truyền tin này đi, coi như là một lời cảnh cáo.

Ngọc Tiểu Ất ta cũng không phải là người dễ bắt nạt!

Đôi mắt đẹp của Phùng Tranh khẽ lóe lên, rồi mỉm cười duyên dáng nói:

- Hóa ra là Triệu cô nương đích thân đến, xin mời vào. Nhắc đến Tiểu Ất ca thật không biết phân nặng nhẹ, lúc trước sáng tác một khúc phổ cho Phan lầu, chẳng biết lúc nào thì sáng tác một bài cho nô vậy?

Ngọc Doãn cười ha hả nói:

- Không thiếu được, không thiếu được!

Từ lúc tái sinh tới nay, hẳn cũng đã học được cách khéo đưa đẩy.

Có những lúc người nhất định phải học cách này, cho dù là lòng không vui thì cũng không thể hiện ra nét mặt.

Một năm qua tao ngộ, có thể nói Ngọc Doãn khéo đưa đẩy rồi cũng có thể nói Ngọc Doãn có lòng dạ. Nhưng thời điểm này, nếu không học khéo đưa đẩy nếu không có lòng dạ, thì sao sinh tồn trên đời này? Cuộc sống đôi khi cần phải thay đổi.

Ngọc Doãn sau khi chào Phùng Tranh liền đi cùng Triệu Đa Phúc đi vào lầu Phong Nhạc.

Triệu Đa Phúc đi trước, đột nhiên quay đầu lại nói:

- Tiểu Ất và cô kia rất thân quen sao?

- À, gặp hai lần thôi, không nói là quen thân được.

- Vậy nên cách xa cô ta một chút.

- Ồ?

- Tứ tỷ tỷ nói cô ta không phải là người tốt.

Tứ tỷ tỷ mà Triệu Đa Phúc nói chính là Mậu Đức Đế Cơ Triệu Phúc Kim.

Nghĩ chắc Triệu Phúc Kim lo lắng Triệu Đa Phúc chịu thiệt, lại không thể nói rõ thân phận của Phùng Tranh, nên chỉ có thể nói thể để cảnh cáo nàng.

Ngọc Doãn cười cười, không nói gì.

Phùng Tranh là ai, trong lòng của hắn rõ ràng nhất.

Có điều tình hình trước mắt hắn cũng không muốn vạch trần cô ta, bởi vì hắn hy vọng có được nhiều tin tức từ cô ta.

Lúc trước hắn không lấy được nhiều tin tức từ Lý Quan Ngư.

Mặc dù đã an bài chặt chẽ nhưng vẫn xảy ra chuyện không may, vì thế Ngọc Doãn không thể không vội vàng giết chết Lý Quan Ngư, hơn nữa tin tức từ trong miệng Lý Quan Ngư bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả? Ngọc Doãn cũng không rõ ràng.

Nếu muốn hoàn toàn chứng thực thì phải cần hao phí thời gian và nhân lực vật lực. Dù là Mậu Đức Đế Cơ Triệu Phúc Kim không thể bắt bừa được.

- Triệu cô nương yên tâm, ta hiểu.

Thấy Ngọc Doãn đáp ứng, Triệu Đa Phúc rất vui.

Hai người đi vào lầu Phong Nhạc, đi theo bậc thang lên lầu ba.

Lúc này, trong lầu Phong Nhạc đã đèn đuốc sáng trưng, lầu ba vô cùng náo nhiệt.

Triệu Đa Phúc vừa bước lên lầu, lập tức có người ra nghênh đón:

- Huyền Huyền sao giờ này mới tới? Nhanh lên sắp bắt đầu rồi.

Người nọ cao trên 180cm, tướng mạo gầy gò, mày rậm, mũi cao, uy nghi bất phàm. Nhìn tuổi trên dưới ba mươi, quần áo bào gấm, cử chỉ hành động vô cùng oai uy.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

347. Chương 344: Người Này Không Đơn Giản (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

- Thập Cửu ca, sớm nói đợi Huyền Huyền đến rồi mới bắt đầu đây.

Triệu Đa Phúc thấy người nọ thì cười rạng rỡ bước tới kéo tay người đó, cười hì hì nói.

Thập Cửu ca?

Chắc chắn không phải là con trai của Hoàng đế Huy Tông.

Trong thành Khai Phong con cháu tôn thất vô số, có thể được Triệu Đa Phúc gọi là Thập cửu ca không nhiều lắm. Ngọc Doãn đang trầm nghĩ thân phận của Thập cửu ca, lại không ngờ Triệu Đa Phúc kéo người đó tới trước mặt Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất, đây chính là Thập Cửu ca.

-Ồ, chúng ta đã từng gặp rồi.

Thập Cửu ca cười chân thành:

- Ngày đó một khúc Cao Sơn Lưu Thủy của Tiểu Ất với Phùng Siêu, ta cũng may mắn được thưởng thức, sớm đã muốn kết bạn với Tiểu Ất, không ngờ bạn rợn nên chưa đạt ý nguyện. Không ngờ hôm nay lại gặp Tiểu Ất.

Thập Cửu ca cười tươi như tắm gió xuân.

Nhưng chẳng biết tại sao trong lòng Ngọc Doãn cảm thấy cổ quái.

Không chân thực!

Nụ cười kia rạng rỡ bộc lộ khí chất làm người ta thấy rất gần gũi.

Chỉ có điều Ngọc Doãn cảm thấy hẳn ta có chút không thành thật. Nguyên nhân? Hẳn thật sự không diễn tả được, chỉ cảm thấy người này có chút nguy hiểm.

Nhưng bất kể thế nào, hôm nay Thập Cửu ca là người khởi xướng thi xã, là con cháu tôn thất.

Ngọc Doãn cũng cười, chấp tay:

- Tiểu Ất bá kiến...

Triệu Đa Phúc vẫn chưa giới thiệu lai lịch của Thập Cửu ca này làm cho Ngọc Doãn có chút khó xử không biết xưng hô thế nào.

- Ha hả, Tiểu Ất không cần khách khí.

Cuộc đời Thúc Hường có ba thứ yêu thích, một là đồ vật hai là đá cầu, ba là ca vũ âm luật. Ta từ nhỏ học đàn, cũng từng tự nhận kỹ cầm phi phạm, nhưng sau khi nghe “Âu cơ vong lộ” do Tiểu Ất sáng tác thì mới biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Hôm nay Tiểu Ất có thể tới, đích thật là may mắn của Thúc Hường. Đúng rồi, Tiểu Ất về Đông Kinh khi nào vậy? Cuối năm ngoái ta còn đến kinh thành bá tử thái miếu, từng có ý gặp Tiểu Ất, nào ngờ Tiểu Ất lại đi Hàng Châu, khiến Thúc Hường thật sự tiếc nuối.

Người này tên là Triệu Thúc Hường.

Ngọc Doãn dù gì cũng không phải người học giỏi lịch sử nên đương nhiên không rõ Triệu Thúc Hường là ai.

Bắc Tống tới nay, tôn thất đếm không hết. Huynh đệ Thái tổ Triệu Khuông Dận năm người, số con nói dòng còn lại khó mà đếm xuể, cho nên dù là biết tên Triệu Thúc Hường, hẳn cũng không rõ vị Thập Cửu ca này rốt cuộc có lai lịch ra sao. Nhưng đại khái biết Triệu Thúc Hường vẫn chưa từng ở kinh sư. Nhưng thế nó thể nói y chưa hẳn là con cháu tôn thất của Huy Tông.

Sau khi hàn huyên với Triệu Thúc Hường vài câu, Triệu Đa Phúc liền lôi kéo Ngọc Doãn tự đi tìm vị trí.

Vừa ngồi xuống lại nghe có người gọi:

- Sao thầy lại ở đây?

Ngọc Doãn quay đầu lại thấy Triệu Kham kích động đi tới kéo tay hắn:

- Ta đang nói hai ngày nữa tới gặp thầy, nào ngờ hôm nay lại gặp ở đây, thật là hay quá.

- Sao Tiểu ca lại tới đây?

Không đợi Ngọc Doãn mở miệng, Triệu Đa Phúc liền hỏi.

Tiểu ca, là nữ danh của Triệu Kham, rất ít người biết.

Triệu Kham vội thi lễ với Triệu Đa Phúc:

- Cô có thể tới, sao ta không thể tới?
- Hừ, còn tranh luận, lúc về ta sẽ nói với tẩu tẩu.

Triệu Kham hì hì cười nói:

- Cô cô nói cũng không sao cả, dù sao a nương ta cũng biết ta theo Thập bát tỷ tới đây, a nương nói ta cũng đã lớn, có thể nhân cơ hội này tiếp xúc với một số tuần kiệt trong thành Đông Kinh.

Ngọc Doãn đứng bên chỉ mỉm cười.

Đối thoại của hai cô cháu này hẳn đương nhiên không thể tham dự vào, nên đơn giản ngậm miệng lại.

Thừa dịp Triệu Đa Phúc và Triệu Kham đấu võ mồm, hắn nhìn đại sảnh lầu ba chung quanh thấy rất nhiều thanh niên mặc áo đạo đang túm năm tụm ba tụ ở một chỗ thì thầm, cũng không biết đang nói cái gì. Lúc này, từ trong đám người lại đi ra một người, chính là Chu Tuyền. Nàng tới trước mặt kéo tay Triệu Đa Phúc, líu ríu nói không ngừng.

- Hoàng...
- Thầy đừng gọi ta như vậy, cứ gọi ta là Tiểu ca.

Triệu Kham dường như không muốn người khác biết lai lịch của cậu nên vội ngăn Ngọc Doãn lại.

Ngọc Doãn hỏi:

- Tiểu ca, vị Thập Cửu ca kia rốt cuộc lai lịch như nào?
- Thập cửu thúc...là Huyện Công nhất mạch huyện Phù Lăng, tên là Triệu Thúc Hưởng, ngụ tại Phòng Châu, thường trú tại Tây Kinh. Sao thầy lại biết Thập Cửu thúc?

Huyện Công Phù Lăng

Ngọc Doãn bừng hiểu ra!

Triệu Thúc Hưởng này hóa ra là hậu duệ Triệu Đình Mỹ.

Tổng Thái Tông năm Thái Bình Hưng quốc thứ bảy, Triệu Đình Mỹ làm Ngụy Vương âm mưu cướp ngôi vị Hoàng đế. Sau khi thất bại, Thái Tông liền bãi miễn Phủ Doãn Triệu Đình Mỹ, lệnh đóng giữ Tây Kinh, tức là Lạc Dương. Chỉ có điều, Triệu Đình Mỹ sau khi đảm nhiệm trấn thủ Tây Kinh đã âm thầm liên lạc với quan to trong triều, đồng thời thường xuyên tiếp xúc với Binh Bộ thượng Thư Lư Đa Tốn Tần Phồn, ý đồ tái khởi Sơn Đông.

Cuối cùng sự việc bại lộ, Lư Đa Tốn bị giết, Triệu Đình Mỹ bị bãi miễn toàn bộ chức quan, chỉ giữ lại cái tên Ngụy Vương ẩn cư trong nhà. Không lâu lại bị Thái Tông hoàng đế giáng làm Huyện Công Phù Lăng, mang theo cả gia đình từ Tây Kinh Lạc Dương chuyển đến Phòng Châu.

Nhoáng cái đã trăm năm rồi.

Nhất hệ Triệu Đình Mỹ thủy chung chưa có cơ hội trở về Đông Kinh.

Đến khi Hoàng Đế Huy Tông lên ngôi mới chấp nhận nhất hệ Ngụy Vương sống ở Tây Kinh, nhưng không thể sống ở Khai Phong.

Sau khi Ngọc Doãn biết được lai lịch của Triệu Thúc Hưởng thì lập tức trong lòng tràn đầy sự cảnh giác.

Nguyên nhân?

Vẫn không thể nói rõ ràng.

Chỉ có điều hắn cảm thấy Triệu Thúc Hưởng này không đơn giản.

Thi xã thời Bắc Tống thường xuyên tổ chức, Ngọc Doãn sau khi tái sinh cũng từng tham dự hai ba lần, cho nên cũng không có hứng thú lắm.

Tuy nhiên thi xã hôm nay lại có vẻ không giống bình thường.

Bởi vì Lỗ tắc người Nữ Chân chia binh ra làm hai đường xuôi nam, Hàn Dân Nghị suất bộ đầu hàng, cũng khiến cho không khí thi xã mang hơi hướng nghiêm trang.

Mọi người khi đàm luận bất giác sẽ nhắc tới người Nữ Chân.

Từ tổng thể bầu không khí này mà nói, những Thái Học sinh vẫn ôm tin tưởng lớn cho rằng Lỗ tắc không thể giành thắng lợi được.

- Mà nay Đại Tống ta bình hùng tướng mạnh, tại Yến Sơn, Thái Nguyên đóng quân hơn mười vạn.

Ta nghe nói, Lỗ tắc kia chỉ có hơn mười vạn người thôi, sao có thể thắng hùng binh của Đại Tống ta?

Trước đây người Khai Phong chưa hiểu rõ bản chất người Nữ Chân.

Nhưng sau khi Tuần san Thời đại Đại Tống đăng bài viết thì mọi người đã hiểu hơn nhiều về người Nữ Chân.

Ai lại nghĩ tới càng hiểu nhiều lại càng khiến người ta nảy sinh cảm giác khinh địch.

Nhân khẩu người Nữ Chân quả thật không nhiều lắm, phần lớn chủ yếu là dị tộc Mạc Bắc, Khiết Đan, Nữ Chân, cộng thêm người Bột Hải và người Hán Yến Vân mà tạo nên Đại Kim Quốc hiện nay. Nhưng nói cho cùng, nhân khẩu của người Nữ Chân chỉ có hơn mười vạn mà thôi. Con số này sau khi được đưa ra làm cho đám võ học sinh và Thái học sinh vô cùng khinh miệt.

Ngọc Doãn đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện mà không khỏi lo lắng.

- Thầy, Lỗ tắc thật sự không chịu nổi một kích sao?

Triệu Kham không kìm nổi hỏi một câu, vẻ mặt đầy tò mò.

Ngọc Doãn im lặng rất lâu, sau đó nói nhỏ bên tai Triệu Kham:

- Một trăm con dê, đánh không lại mười con sói. Nhưng tuyệt đối không thể tính như vậy.

Nói xong, hắn dừng lại một chút, nói nhỏ tiếp:

- Nhưng nếu như một trăm con dê có một con hổ thống soái, thì dù có một trăm con sói cũng không thể đấu lại được.

Tiểu ca, không thể tự quá coi nhẹ mình, cũng không nên quá khinh địch.

Triệu Kham nghe xong dù không hiểu lắm nhưng cũng gật gù đầu.

- Vậy làm thế nào để thắng?

Vấn đề này thật sự quá lớn, khiến Ngọc Doãn không biết nên trả lời thế nào.

Hắn nhắm mắt lại, trầm tư một lát rồi thấp giọng nói:

- Nếu võ tướng không sợ chết, quan văn không tham lam, cũng có thể chống đỡ được một trận chiến.

Những lời này là xuất phát từ câu nói của Nhạc Phi trong sách lịch sử.

Mà lúc này cũng không biết Nhạc Phi hiện đang ở đâu, Ngọc Doãn liền đi trước một bước nói ra.

Nhớ tới Nhạc Phi, trong lòng Ngọc Doãn xao động, cũng không biết vị Nhạc gia gia trong lịch sử hiện nay đang ở đâu?

Ngọc Doãn nhớ rõ Nhạc Phi quật khởi sau sự kiện Tĩnh Khang.

Mà sở dĩ có thể quật khởi bởi vì có một thời gian dài Nhạc Phi đi theo Tông Trạch.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn đột nhiên hỏi:

- Tiểu ca có biết Tông Trạch không?

- Tông Trạch?

Có vẻ như Triệu Kham rất xa lạ với cái tên này cho nên nghiêng đầu một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu, vẻ mờ mịt.

- Tiểu Ất nói là Tông Nhữ Lâm năm Nguyên Hữu thứ sáu xuất thân tiền sĩ, sau này bị đưa đến Trấn Giang, đến năm Tuyên Hòa thứ tư được đại xá, làm Thông Phán Ba Châu?

Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Ngọc Doãn và Triệu Kham vội quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Thúc Hưởng vẻ mặt kinh ngạc đang đứng ngay bên cạnh.

- Thanh danh Tông Nhữ Lâm cũng không hiển hách lắm, sao Tiểu Ất lại biết?

- Cái này...

Ngọc Doãn không ngờ Triệu Thúc Hưởng lại chạy tới đây nghe chuyện, cho nên hơi ngỡ ngàng. Tông Nhữ Lâm? Chẳng lẽ là tự của Tông Trạch? Ngọc Doãn cũng không quá hiểu rõ về Tông Trạch, ngoại trừ chỉ biết y đóng giữ Đông Kinh, kháng Kim ra, thì cũng chỉ là tiếng kêu bi thương “Qua sông” của y trước khi chết mà thôi. Tuy nhiên, Thông Phán Ba Châu....có lẽ chính là ông ta.

Hắn nhớ mang máng Tông Trạch là người Triết Giang.

Ngọc Doãn đảo mắt, nói:

- Lúc trước tiểu nhân khi nhậm chức ở Hàng Châu từng nghe người ta nhắc tới cái tên Trạch Tông, nói người này cũng có chút bản lĩnh. Tuy nhiên cụ thể thì lại không rõ lắm, chỉ sợ Huyện Công chê cười, Tông Nhữ Lâm này chính là Tông Trạch sao?

- Hàng Châu?

Triệu Thúc Hưởng mỉm cười:

- Đúng rồi, Tông Nhữ Lâm là người Nghĩa Ô, cách Hàng Châu cũng không xa lắm.

Ngọc Doãn nghe xong cũng cười cười, không nói gì thêm.

Nhưng Triệu Kham thì lại đảo tròn mắt vẻ mặt như nghĩ được gì đó...

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

348. Chương 345: Cao Thái Ủy (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Thật ra việc tụ tập thi xã này cũng chẳng có gì sáng tạo cả. Ngay cả Thái Học sinh giống như đời sau đều mặc đồng phục màu xanh, mở miệng là công kích triều đình, lời nói không chút nề nang gì.

Thời Bắc Tống coi trọng người đọc sách, vì thế mới có phong nhã thời Tống, nhưng bởi vậy mà đã quá mức phóng túng làm cho các thư sinh ngày ngày không có việc gì làm, các danh sĩ thanh lưu thì chỉ biết ngồi tụ tập thảo luận suông. Tình hình như vậy càng trở nên rõ ràng sau khi Vương An Thạch biến pháp. Nếu như nói trước khi biến pháp, văn sĩ đời Tống chú trọng năng lực nói, thì sau khi biến pháp, những người gọi danh sĩ năng lực nói không đủ, chỉ còn là những người có tiếng không có miếng. Đặc biệt sau khi Huy Tông đăng cơ, bầu không khí lúc đầu còn tạm ổn, nhưng tới những năm Tuyên Hòa, học trò mua danh cầu lợi đầy rẫy trong triều đình...

Cái gọi là trên bảo dưới làm theo, trên triều đình đã như thế, đương nhiên dân gian cũng theo đó mà biến hóa.

Thái Học sinh đương nhiên cũng không phải là không có người có năng lực, nhưng phần nhiều lại là những kẻ chỉ biết nói suông, không hiểu thời cuộc.

Đối với cuộc chiến Tống Kim, nhóm Thái Học sinh tỏ vẻ không để tâm.

Bọn họ làm như đã hiểu rõ đối với Lỗ tặc, càng như hiểu rõ người Nữ Chân, nên hoàn toàn không để ở trong lòng.

Tuy nhiên, Ngọc Doãn có để ý hai người trong đám Thái Học sinh này.

Một người là tiến sĩ Trương Bính phủ Đức An, người kia là nội xá sinh Lôi Quan của Trường Thái học. Sở dĩ Ngọc Doãn có hứng thú đối với hai người này là bởi vì từng nghe Trần Đông nhắc đến, mà năm ngoái khi hắn ngẫu nhiên có được bản danh sách của Trần Đông, trong đó cũng có tên hai người này. Cho nên khi hai người này xuất hiện, Ngọc Doãn càng thêm cẩn thận.

Trương Bính và Lôi Quan không để ý tới Ngọc Doãn.

Nhưng hai người thì lại để ý Triệu Thúc Hưởng, thỉnh thoảng lại thì thầm nói chuyện với nhau.

Khi nghe Triệu Thúc Hưởng nói thân phận của Ngọc Doãn, hai người thỉnh thoảng liếc nhìn Ngọc Doãn, nhưng trong ánh mắt lại lộ vẻ khinh thường.

Trong mắt bọn họ, Ngọc Doãn trước sau chỉ là một đồ tể xuất thân phổ phường.

Nếu không phải hắn may mắn có quan hệ với Hoàng Thường, thì sao có thể được bổ thân Văn Lâm Lang?

Nói thật ra, bổ thân Văn Lâm Lang đối với Ngọc Doãn mà nói chẳng những có tác dụng tốt gì, mà ngược lại khiến những người đọc sách này nảy sinh tâm lý bài xích hắn. Một người không có công danh, thậm chí còn chưa từng vào thư viện, sao có thể đạt được vinh hạnh đặc biệt như thế?

Ngọc Doãn lại không hề để tâm tới.

Bầu không khí thi xã vô cùng nhàm chán.

Ngọc Doãn ở lại một lát thì mất đi hứng thú.

Triệu Kham vốn ôm lòng đến làm quen với một vài thanh niên tuần kiệt, tài đức, nhưng sau khi nghe bọn họ nói chuyện thì cũng mất đi hứng thú.

- Thầy, đi về đi.

Triệu Kham đề nghị lập tức cả Triệu Đa Phúc lẫn Chu Tuyên tán thành luôn.

Mấy người đứng dậy cáo từ với Triệu Thúc Hưởng ra về, khi đi từ trên lầu xuống, đang chuẩn bị ra cửa thì nghe có người gọi:

- Tiểu Át đã đến lầu Phong Nhạc, sao không gặp nô gia vậy?

Ngọc Doãn quay lại, thì ra là Mã Nương Tử.

Bên cạnh nàng là Bạch Thế Minh, dáng vẻ trầm ổn đi rất nhiều.

Ngọc Doãn vội vàng tạ lỗi với Triệu Đa Phúc, để đám người Triệu Đa Phúc đi trước.

- Tiểu Ất, hai ngày nữa ta đến nhà ngươi, đừng quên ngươi đã nói sẽ kể cho ta nghe chuyện “Bạch xà truyện” đấy nhé.

Triệu Đa Phúc mặc dù trong lòng không muốn nhưng cũng biết Ngọc Doãn có việc phải làm, vì thế liền hẹn thời gian, rồi cùng Chu Tuyền dẫn theo Triệu Kham ra về.

Ngọc Doãn quay người lại đến trước mặt Mã Nương Tử, chấp tay nói:

- Không biết Mã Nương Tử ở đây, là Tiểu Ất thất lễ. Ta vốn định hai ngày nữa sau khi bớt việc thì sẽ đến nhà Mã nương tử thăm hỏi, không ngờ lại gặp Mã nương tử ở đây.

Hắn đã nghe nói Quan Thắng kia là bà con xa của Mã Nương tử.

Sở dĩ sau khi đến nhậm chức vẫn luôn chiếu cố hắn là đã được Mã Nương Tử dặn dò.

Trước đó quan hệ giữa Ngọc Doãn và Lầu Phong Nhạc vốn vượt hẳn Phan lâu, nhưng ai có thể nghĩ trời đưa đất đẩy mà nay giao tình giữa hắn và Phan lâu vượt xa lầu Phong Nhạc. Nên khi gặp lại Mã Nương Tử, Ngọc Doãn cũng bồi ngùi rất lâu.

Hắn nhận ra Mã Nương Tử có lòng muốn xoa dịu quan hệ giữa hắn và lầu Phong Nhạc.

Sớm biết như vậy, sao lúc ban đầu lại làm thế?

- Tiểu Ất lại có sáng tác mới sao?

- Hả?

Ngọc Doãn ngẩn ra, vội vàng lắc đầu cười nói:

- Sau khi đi Hàng Châu, ngày ngày bề bộn công việc, quân vụ, nào có thời gian rảnh để sáng tác chứ?

- Nhưng vừa rồi ta nghe Nhu Phúc Đế Cơ nói Bạch xà Truyện gì đó. Nếu đã sáng tác xong, kính xin Tiểu Ất ưu tiên ta trước được không.

Mã Nương Tử đã nhận ra Ngọc Doãn có hàng.

Mà thái độ lúc này với lúc trước khi mua “Lương Chúc” khác nhau rất nhiều. Cũng khó trách, “Lương Chúc” kia lại bị hủy trong tay nàng, trong lòng nàng rất hối hận. Mà nay nghe Bạch xà Truyện, sao Mã Nương Tử có thể dễ dàng bỏ qua?

Không cần nói gì khác, chỉ cần tuyên bố với bên ngoài tác phẩm mới của Tiểu Ất là cũng đủ xoay chuyển tình trạng suy tàn hiện nay cho Lầu Phong Nhạc.

Ngọc Doãn ngẩn ra, mới vừa rồi lúc nói chuyện phiếm với Triệu Đa Phúc ngẫu nhiên có nhắc đến câu chuyện này, cũng không để trong lòng. Mà thật ra, hắn cũng chưa hề nghĩ sẽ đưa tác phẩm này lên sân khấu, cho nên cũng chỉ thuận miệng mà nói ra thôi. Nhưng Mã Nương Tử nhắc đến lại nhắc nhở hắn... Bạch xà truyện lúc ban đầu là “Bạch nương tử vĩnh trấn lôi phong tháp” của Phùng Mộng Long triều Minh, sau này trải qua nhiều lần cải biên mới có Bạch nương tử truyện kỳ mà Ngọc Doãn được xem ở kiếp trước. Nhưng trên thực tế, khởi nguyên của Bạch xà truyện cũng từng được người đời sau bàn luận rất nhiều, có người nói là khởi nguyên từ triều đại Nam Tống, cũng có người nói là khởi nguyên thời Bắc Tống.

Mà Bắc Tống nói đến lại là khởi nguồn từ Thang Âm chân núi Hắc Sơn, Hứa gia câu thôn tại sông Kỳ Hà. Hứa gia câu thôn dựa vào Hắc Sơn, cũng có tên là Kim Sơn, Đại Phi Sơn.

Từ thời kỳ Ngụy Tấn, Tả Tư thời Ngụy có ghi chép câu chuyện xưa “Liên Mi kết duyên với con bê”. Con bò dắt con bê nô đùa trong Hắc Sơn, sau đó kết hợp với cô gái Liên Mi, một già một trẻ, một đẹp một xấu, sợ hãi bỏ trốn, người không thể ngăn cản.

Có người nói, sau đó mới có bạch xà gây với Hứa Tiên.

Chỉ là Liên Mi trong đó đã biến thành Bạch Tố Trinh.

Câu chuyện xưa này vốn bắt nguồn từ Thang Âm, cho nên cũng không coi là xa lạ với phủ Khai Phong. Nhưng dựa trên cơ sở này thật sự đã cải biên một chút, ngược lại cũng không phải là không diễn trên sân khấu được. Hơn nữa, Lôi phong tháp nay đứng sừng sững trên núi Lôi Phong bên Tây Hồ. Còn nữa, điều kiện sáng tác Bạch xà truyện cũng sung túc, thật sự viết ra cũng không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề là hần có thời gian rảnh không?

Ngọc Doãn do dự một chút, nhưng rồi vẫn đồng ý với thỉnh cầu của Mã Nương Tử.

- Nếu Mã Nương tử đã mở lời, đợi Tiểu Ất viết ra sẽ báo với Mã Nương Tử.

Không phải hần vong ân phụ nghĩa từ bỏ Phan lâu.

Chỉ có điều Mã Nương Tử thật sự đã giúp hần rất nhiều, khoan nói đến việc Quan Thắng, mà trước khi hần tái sinh, Mã Nương Tử đã âm thầm trợ giúp rồi, sau khi hần tái sinh cũng vẫn giúp đỡ nhiều. Tuy nói ân oán giữa Ngọc Doãn hần Mã Nương Tử đã thanh toán xong nhưng trong lòng hần vẫn còn mang cảm kích. Ân tình này không hoàn lại, Ngọc Doãn trước sau vẫn thiếu nợ Mã Nương Tử.

Mã Nương Tử không hề thúc giục, nay thấy Ngọc Doãn đáp ứng thì cười rạng rỡ.

Hai người nói chuyện chốc lát, Ngọc Doãn cáo từ ra về.

Trước khi chia tay, Mã Nương Tử đột nhiên gọi hần lại, nói nhỏ:

- Trước đó ta nhận được tin, Ứng Phụng Cục sắp bị bãi bỏ. Ta còn nghe nói lần này Tiểu Ất hồi kinh có dẫn theo không ít binh mã, chỉ sợ là cũng bị Quan gia giải tán. Tiểu Ất hãy sớm có chủ trương, đừng để nước đến chân mới nhảy. Ta còn nghe nói, cấm quân thiết lập quân trại ở Mưu Đà Cương, nếu Tiểu Ất không muốn binh mã kia bị giải tán, không ngại hãy tìm cách, không chừng sẽ có cơ hội chuyển biến.

Ngọc Doãn hơi nheo mắt, chấp tay nói cảm ơn Mã Nương Tử.

- Tiểu Ất có biết tìm ai giúp không?

- Kính xin Mã Nương Tử chỉ điểm.

- Đi tìm Cao Thái úy đi.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

349. Chương 346: Cao Thái Úy (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ứng Phụng Cục bị bãi bỏ, ngay cả Mã nương Tử cũng nghe phong thanh, sợ là đã định rồi

Hơn nữa, binh mã của hần chỉ sợ khó tránh khỏi việc bị giải tán. Nếu không Mã Nương Tử cũng sẽ không đặc biệt nhắc nhở Ngọc Doãn.

Trên đường về nhà, Ngọc Doãn thầm cảm thấy may mắn.

Nếu không có chuyện hôm nay đến Lầu Phong Nhạc, thì sao biết được tin tức Mưu Đà Cương?

Thiết lập quân trại ở Mưu Đà Cương sao?

Ngọc Doãn ít nhiều cũng thấy giật mình.

Bên phía Mưu Đà Cương đã có một Ngự Doanh, sao đột nhiên vào lúc này lại thiết lập thêm quân trại?

Tuy nhiên, nếu là thuộc cấm quân thì lại khiến Ngọc Doãn có một ý tưởng. Liên tưởng đến buổi chiều khi nói chuyện với Cao Nghiêu Khanh, Ngọc Doãn dường như hiểu thêm. Chỉ có điều, hắn vẫn nghĩ mãi mà không hiểu, Cao Cầu vì sao lại muốn giúp hắn?

Phải biết rằng cấm quân Bắc Tổng thuộc Tam Nha và do Xu Mật Viện thống soái.

Tam Nha phân chia theo thứ tự là Điện Tiền Ti, Thị vệ thân quân mã quân và Bộ Quân tư. Cao Cầu chỉ là Thái Úy Điện Tiền Ti, theo lý mà nói thì cũng không có quyền lực thiết lập quân trại. Tam nha có quyền nắm binh mã, nhưng lại không có quyền phát binh mã. Nếu quân trại ở Mưu Đà Cương thật sự là một tay Cao Cầu thúc đẩy, thì trước tiên cần phải phối hợp với Tam Nha, rồi sau đó được sự chấp thuận của Xu Mật Viện thì mới có thể thành công.

Nghe có vẻ như rất dễ dàng nhưng làm thì rất khó.

Không nói đến giữa Tam Nha kia không có sự tương hỗ lẫn nhau, mà giữa Tam nha với Xu Mật Viện cũng tồn tại nhiều mâu thuẫn.

Ngọc Doãn thật sự nghĩ mãi không hiểu vì sao Cao Cầu lại giúp hắn.

Nếu binh mã Ứng Phụng Cục sắp bị giải tán, vậy thì mình cũng nên sớm có trù tính. Cao Cầu nhún lời qua Cao Nghiêu Khanh, nói cái gì mà sau khi binh mã Ứng phụng cục bị giải tán thì hãy đi tìm ông ta. Hiện giờ xem ra gặp Cao Cầu trước, không chừng có thể xoay chuyển một phần cục diện.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn đã có quyết định.

Lúc về đến nhà thì đã muộn.

Đám người Dương Tái Hưng, Cao Sùng, Đồng Tiên, Trần Đông đang tụ tập chờ trong nhà hắn.

- Đô giám, sao nghe nói Ứng Phụng cục sắp bị bãi bỏ, chúng ta sắp bị giải tán rồi?

Ngọc Doãn vừa về, Đồng Tiên đã bước lên hỏi đầu tiên, vẻ mặt lo lắng.

Cũng khó trách, y đã đem cả thân gia đặt lên người Ngọc Doãn, nếu Ứng phụng Cục bị bãi bỏ, binh mã bị giải tán, vậy thì Đồng Tiên y chẳng khác gì kiếm củi ba năm đốt một giờ sao, ngay cả một nơi đi đến cũng không có. Trước kia ở phủ Đô Giám Hàng Châu, y cũng từng làm Thống chế.

Nhưng hiện tại, y được điều đến Ứng phụng Cục, một khi Ứng phụng cục bị bãi bỏ, vậy y chẳng khác gì không có nhà để về.

Tin tức truyền đi thật mau lẹ.

Ngọc Doãn khẽ mỉm cười, ra hiệu Đồng Tiên yên tâm.

- Thật sự là có việc này. Hôm nay ta liên tiếp nhận được tin tức, Ứng Phụng Cục bị bãi bỏ đã định rồi, binh mã sẽ bị giải tán.

- Vậy làm như nào đây?

- Đừng nóng vội.

Ngọc Doãn cười ha hả:

- Nếu đã nhận được tin tức, thì có thể sớm nên chuẩn bị.

Hôm nay ta cũng nhận được một tin, nói là cấm quân thiết lập quân trại tại Mưu Đà Cương. Ta và Cao Điện Soái Điện Tiền Ti cũng có chút giao tình, cho nên sáng sớm ngày mai ta sẽ đi tìm Cao điện soái nhờ giúp đỡ, không chừng sẽ có cách.

Thái úy Điện Tiền Ti cũng được gọi là Điện Soái.

Đồng Tiên nghe xong ngẩn ra:

- Ý Đô giám là...

- Ha ha, ý của ta là nếu như nhập binh mã vào cấm quân, chẳng phải là cũng có thể xoay chuyển đó sao?

Nhập vào cấm quân?

Đồng Tiên mắt sáng lên, lộ vẻ hưng phấn.

Cấm quân Tam Nha Đông Kinh cũng là quân đội chính quy nhất thời kỳ Bắc Tống. Tuy nói là nay chiến sự thối nát, cái gọi là tám trăm ngàn cấm quân Đông Kinh sớm chỉ là danh nghĩa mà thôi. Nhưng trên quy cách thì cấp bậc cấm quân Đông Kinh vượt xa, quân đội địa phương không thể đánh đồng. Dù là ban đầu Đồng Tiên hiệu lực phủ Hà Nam, nhưng vẫn không thể bằng cấm quân chính quy Đông Kinh.

Đồng Tiên không ngờ mình có ngày được gia nhập cấm quân Đông Kinh.

Trong thâm tâm y càng vô cùng kính nể Ngọc Doãn.

Nếu không phải là người có bản lĩnh, có bối cảnh, thì sao có thể đem một ngàn người nhập vào cấm quân Đông Kinh.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, nói tiếp:

- Tuy nhiên, bên Hình Hầu chỉ sợ là không thể ở lại trong quân nữa. Lúc trước hấn phái người nói với ta ít ngày nữa sẽ đi tới Hà Bắc. Cho nên nếu thật sự nhập vào cấm quân, đóng quân ở Mưu Đà Cương thì sẽ thiếu một viên bộ tướng.

Cái gọi là bộ tướng cũng là một tên gọi trong võ quan cấm quân.

Theo như quy chế quân đội thời Tống, đại thể chia làm bốn cấp gồm quân, tướng, bộ, đội.

Nếu như thiết lập quân trại ở Mưu Đà Cương, chỉ huy gọi là Tướng, cũng tức là Đô giám. Tuy nhiên Đô giám này khác biệt rất lớn với Đô giám Ứng Phụng Cục trước đó của Ngọc Doãn, thuộc quân chức chính quy, phẩm bậc chính từ thất phẩm đến lục phẩm. Vốn chiếu theo chức quan của Ngọc Doãn, muốn làm Đô giám quân trại thì có chút phiền phức, nhưng nếu Cao Cầu ra mặt, nghĩ chắc không thành vấn đề. Dù sao Ngọc Doãn cũng hiệu lực ở Ứng phụng Cục hơn nửa năm, nhiều lần áp giải Hoa thạch cương, coi như là có công huân.

Nếu cường ép đề bạt cũng không khó.

Mấu chốt là ngay lúc này không ai nguyện ý đề bạt.

Cao Cầu thân là Điện Soái Điện Tiền Ti, thật sự muốn đề bạt Ngọc Doãn làm Đô giám, cũng sẽ không có ai nhảy ra ngăn cản.

Có lẽ sẽ có chút dị nghị, nhưng vì đại cục thì ngại gì.

Mà dưới tướng là bộ.

Thủ hạ của Ngọc Doãn có hơn một ngàn người, hơn nữa đều là bộ quân, dựa theo nội quy quân đội Bắc Tống, một đội mã quân, từ hai trăm tới ba trăm người; một đội bộ quân từ bốn trăm đến năm trăm người. Nói cách khác, quân trại Mưu Đà Cương mới chỉ có hai bộ binh mã.

Đồng Tiên có thể làm chỉ huy một bộ, gọi là Ngu Hầu võ quan bát phẩm.

Vốn Triệu Bất Vưu có thể làm Ngu Hầu một bộ khác, có điều nếu gã phải rời khỏi Đông Kinh, vậy thì vị trí đó sẽ trống.

Trong lòng Ngọc Doãn đương nhiên là đã có một người đề cử rồi.

Nhưng hắn cũng không rõ, bắt luận là Cao Sủng hay là Hà Nguyên Khánh, bao gồm cả Cát Thanh nữa, tạm thời vẫn chưa có năng lực cầm binh.

Dương Tái Hưng thì có năng lực, có kinh nghiệm.

Vấn đề là y là Mã quân Ngưu Hầu trong Tam Nha Cẩm quân, thuộc Mã quân thân quân thị vệ, thủ hạ có ba trăm người.

Dưới tình huống này, điều Dương Tái Hưng tới đây, vậy chẳng phải là Ngọc Doãn đánh mất ba trăm mã quân kia sao?

Cho nên, ngàn vạn lần không thể điều động Dương Tái Hưng được!

Trần Đông ngắm nghĩ một chút, đột nhiên mỉm cười:

- Tiểu Ất không cần lo lắng, ta có thể đề cử một người, rất thích hợp.

- Ồ?

- Ha ha, thật ra Tiểu Ất cũng biết người này.

Ngọc Doãn nghe vậy ngăn ra:

- Ta cũng biết ư? Đó là ai vậy?

- Tiểu Ất đã quên Ngưu Cao Ngưu Bá Viễn ở Ngưu gia thôn tại Lỗ Sơn rồi sao. Hắn đang đi Tuế Mạt theo Liễu Thanh, đầu năm cũng nhập Bộ quân Tư, làm Ngưu Hầu, đến nay vẫn chưa nhậm chức. Dù sao cũng thuộc cẩm quân, sao không điều hắn đến?

Ngưu Cao?

Ngọc Doãn nghe vậy vỗ trán.

- Thiếu Dương không nói, suýt nữa thì ta quên mất Ngưu Bá Viễn rồi.

Nói như vậy thật sự y là một người thích hợp. Nhưng không biết y có nguyện ý đến không? Hơn nữa, hắn có thể thống binh không?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

350. Chương 347: Cao Thái Ủy (3)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

- Mẫu phi, mẹ từng nghe nói về Tông Nhữ Lâm chưa?

Ngay khi đám người Ngọc Doãn, Trần Đông thảo luận, thì Triệu Kham đang ở Đông Tả các tò mò hỏi chuyện.

Thái tử phi Chu Liên đang làm nữ công nghe Triệu Kham hỏi thì ngẩn ra.

- Tông Nhữ Lâm là ai?

- Hôm nay con ở Lầu Phong Nhạc nghe Tiểu Ất và Thập Cửu thúc nhắc tới người này.

Con cảm thấy Tiểu Ất cực kỳ tôn sùng Tông Nhữ Lâm, hình như là ông ta rất có bản lĩnh. Con nghĩ nếu ông ta có bản lĩnh sao không trọng dụng ông ta? Phụ vương thỉnh thoảng buồn bã vì không có ai có thể trọng dụng bên mình, chẳng phải vừa lúc cần hay sao?

Triệu Kham dù tuổi còn nhỏ nhưng lại rất hiểu chuyện.

Trên thực tế, Triệu Kham dù chỉ tám tuổi nhưng lại sống trong hoàng cung, phụ thân Triệu Hoàn nhiều khi buồn bã thờ dài vì dưới tay không thể trọng dụng ai, bởi vậy nên cậu khắc sâu trong lòng.

Chu Liên tò mò hỏi:

- Vậy Tông Nhữ Lâm là người ở đâu?

- Nghe Tiểu Ất nói, Tông Nhữ Lâm tên là Tông Trạch, năm Nguyên Hữu thứ sáu xuất thân tiến sĩ, mà nay đang là Thông phán Ba Châu.

- Thông Phán Ba Châu?

Chu Liên nhăn đôi mi thanh tú lại, lộ vẻ trầm tư.

Chức Thông Phán này không lớn, cho nên Chu Liên cũng không lưu ý.

Chỉ nghe đến Thông Phán Ba Châu, nàng đã tỏ vẻ khinh thị. Toàn bộ văn võ trong triều người tài ba rất nhiều, cần gì phải mời chào một Thông phán Ba Châu nho nhỏ. Nhưng lại nghĩ, nếu Triệu Kham đề xuất, cũng chứng tỏ cậu có lòng hiếu thuận, nếu bỏ mặc, chỉ sợ sẽ làm cho lòng Triệu Kham thất vọng. Vì vậy Chu Liên ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Nếu đã vậy, con hãy nói với phụ thân điều Tông Trạch từ Ba Châu đến, Phụ thân con chắc chắn sẽ rất cao hứng.

Tức thì Triệu Kham vui sướng rạng rỡ.

Nói chuyện với Chu Liên một lát xong cậu đã thấy hơi mệt.

Vì thế cậu cáo từ Chu Liên, về phòng nghỉ ngơi. Một lát sau, Thái tử Triệu Hoàn về buồn ngủ từ bên ngoài đi vào.

Tháng mười năm ngoái, Triệu Hoàn tiếp nhận Nam Nha, tức Phủ Doãn Khai Phong.

Tuy nhiên đến đầu năm, lại chuyển làm Binh Bộ Thượng Thư, chức Phủ doãn Khai Phong này điều động thường xuyên vào năm Tuyên Hòa thứ sáu. Từ Yến Anh đến Triệu Hoàn trong một năm đã đổi bốn người rồi. Tuy nhiên tổng thể mà nói thì không ảnh hưởng tới đại cục. Triệu Hoàn nay trấn thủ Binh Bộ, coi như là một Thái tử có thực quyền. Từ lúc người Nữ Chân phát binh tới nay, Xu Mật Viện và binh bộ đang chuyển động khẩn trương.

Triệu Hoàn chưa hẳn đã anh minh, nhưng cũng thật sự siêng năng.

Ngày nào cũng sáng sớm đi làm, tối khuya mới về, rõ ràng là vô cùng mệt mỏi.

Chu Liên vội ra đón, ra hiệu cho nhóm nữ tỳ lui ra, còn tự mình thay xiêm y, giày vớ cho Triệu Hoàn, rồi sau đó lại cho người mang một chén súp tới.

- Cục diện trước mắt tốt không?

Chu Liên khẽ xoa bóp bắp vai cho Triệu Hoàn, khẽ hỏi.

Triệu Hoàn mệt mỏi đáp:

- Không tốt lắm...Tri phủ Yến Sơn Thái Tĩnh dâng tấu mấy lần thúc giục xin Quách Dực Sư xuất binh ứng chiến, kháng địch cho Yến Sơn. Nhưng Quách Dực Sư lại ra sức khước từ, chậm chạp không chịu phát binh. Ngược lại, Quách Dực Sư này liên tiếp đòi hỏi quân lương, đồ quân nhu từ Thái Tĩnh, làm cho Thái Tĩnh cũng cực kỳ đau đầu. Bởi vậy hắn đã dâng tấu xin đổi Quách Dực Sư.

- Sao có thể đổi soái khi lâm trận được, chẳng phải là điều tối kỵ binh gia sao?

Triệu Hoàn nghe vậy mỉm cười.

- Nàng cũng hiểu binh thư sao?

Chu Liễn đỏ mặt lên, nói nhỏ:

- Thiếp thân nói lung tung rồi. Trước đó vài ngày có nghe nói Lỗ tặc phát binh, thấy Thái tử ngày ngày vất vả quân vụ nên có học chút binh pháp, chia sẻ ưu phiền cho Thái tử. Có điều thiếp thân ngu dốt, đọc nhiều là thu hoạch ít.

Tâm trạng Triệu Hoàn trở nên tốt hơn.

Y cười lắc đầu:

- Ái thì tự coi nhẹ mình rồi, biết lâm trận đổi soái là điều tối kỵ trong binh gia, thật sự là không thể đổi. Thật ra sao ta không biết như vậy chứ, có điều Quách Dực Sư hiện giờ không tỏ rõ thái độ, nên khoảng cách với Thái Tĩnh càng ngày càng xa.

Tuy nói trước đây Đồng Quán từng tìm hiểu hư thật, nói Quách Dực Sư có thể tin tưởng, nhưng dù gì ta cũng không yên tâm.

Đổi người thì chắc chắn sẽ làm cho quân tâm tan rã. Thường Thắng quân dưới tay hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó, nếu mao muội đổi tướng, đồng thời lại không chọn được người thích hợp thì càng không thể ổn định được cục diện. Trước đây có người đề cử với ta Tuyên phủ Ti Đô Thống Chế Hà Bắc là Vương Bẩm, nhưng Đồng Quán lại không muốn giao người này ra, với lại Quan gia cũng đồng ý theo, rõ ràng là Quan gia cũng đứng về phía lão già Đồng Quán...

Chu Liễn nghe vậy ánh mắt lóe lên.

Nàng do dự một chút rồi nói:

- Vừa rồi thiếp thân nghe hoàng nhi đề cập một người, nói là cũng có bản lĩnh.

- Ồ?

- Có lẽ Thái tử từng nghe đến Tông Trạch này?

- Tông Trạch?

- Hoàng nhi nói, người này năm Nguyên Hữu thứ sáu xuất thân tiến sĩ, nay đang giữ chức Thông Phán Ba Châu, nghe nói cũng là người có bản lĩnh, nhưng thiếp thân thì lại không rõ lắm. Thái tử không ngại thử tìm hiểu một chút, nếu người này có thể sử dụng thì thử một lần.

Trong lịch sử, Tông Trạch được hiệu dụng là sau khi Triệu Hoàn lên ngôi, được Ngự Sử Đại Phu Trần Quá Đình đề cử, mới có thể từ Ba Châu về Đông Kinh. Mà nay lại được đề cử trước hai tháng, Ngọc Doãn cũng không biết mình chỉ thuận miệng nói ra đã làm cho Triệu Kham ghi nhớ trong lòng, mà Triệu Hoàn vốn đang cao hứng nhưng khi nghe Tông Trạch là Thông phán Ba Châu thì hứng thú giảm đi.

Tuy nhiên, nếu là Triệu Kham đề cử, lại là Chu Liễn mở miệng, Triệu Hoàn cũng không thể không thử.

Nên y lập tức cười nói:

- Nếu người này thật là có bản lĩnh thì hãy triệu hồi hắn về Đông Kinh. Như vậy đi, ngày mai ta sẽ nói một câu cho người triệu hồi hắn từ Ba Châu về. Hoàng nhi trưởng thành, đã biết chia sẻ ưu phiền với ta, thật sự ta rất vui.

Chu Liễn cười rạng rỡ.

Thời gian lặng yên trôi qua sắp tới Trung thu.

Ngọc Doãn về Khai Phong đã gần đến hai mươi ngày đến nay Hoàng đế Huy Tông chưa quyết định sẽ bãi bỏ Ứng Phụng Cục.

Nhưng từ tin tức trong triều truyền ra mà thấy, việc này đã có kết luận. Việc Ứng Phụng Cục bị trục xuất không thể tránh né, tuy nhiên phỏng chừng phải chờ tới Trung thu qua đi mới có thể phát ra ý chỉ. Ngọc Doãn cũng biết, không thể tiếp tục chờ đợi ý chỉ phát ra, thì dù hắn có đường ra chỉ sợ cũng muộn rồi.

Vì thế, đợi sau khi liên hệ với Cao Nghiêu Khanh, vào ngày mười ba tháng 8, Ngọc Doãn mang theo lễ vật, đi tới nhà Cao Cầu.

Đây cũng là lần đầu tiên Ngọc Doãn vào cửa chính phủ Thái úy.

Tuy nói đã quen biết Cao Nghiêu Khanh khá lâu nhưng hắn vẫn chưa có cơ hội bái kiến Cao Cầu.

Đối với Cao Cầu, Ngọc Doãn có chút tò mò.

Trong Thủy Hử truyện Cao Cầu là một tiểu nhân đầu tróc lỗ, lòng bàn chân chảy mủ, không học vấn không nghề nghiệp, là gian thần chỉ biết nịnh nọt.

Lúc đó Giáo đầu thương bổng tám trăm ngàn cấm quân Đông Kinh Vương Tiến bị ông ta đuổi ra khỏi Đông Kinh, mà một vị giáo đầu thương bổng khác là Lâm Xung cũng bị ông ta ép bức phải lên Lương Sơn. Ngoài ra những hảo hán Lương Sơn Bạc cũng bị ông ta hại chết không ít. Tuy nói là sau khi trọng sinh mới biết tất cả đều là suy diễn của người viết tiểu thuyết, còn sự thật Cao Cầu nhiều nhất chỉ là một người không học vấn không nghề nghiệp nhưng chưa từng làm việc gì tổn hại lương tâm cả. Chỉ có điều trong thâm tâm hắn trước sau vẫn tồn tại sự bài xích đối với Cao Cầu, nên mãi không chịu đến phủ Thái Úy.

Khi Ngọc Doãn đi vào bên ngoài cửa phủ Thái Úy, phát hiện Cao Nghiêu Khanh đã đợi lâu rồi.

Hắn liền vội vàng tiến lên chấp tay:

- Sao nha nội lại chờ ở đây, Tiểu Ất thật không dám nhận.

- Tiểu Ất đừng vội, người cho là ta muốn nghênh đón người sao, thật ra là phụ thân...Thôi theo ta đi vào đi, gia phụ đã chờ người lâu rồi.

Ngọc Doãn vội dâng lễ vật lên, sau đó đi theo Cao Nghiêu Khanh vào phủ Thái úy.

Nhắc đến phủ Thái úy, Ngọc Doãn ấn tượng sâu sắc nhất chỉ sợ vẫn là “Bạch Hồ tiết” kia. Câu chuyện Lâm Xung xông lăm Bạch Hổ, thật sự là khắc sâu trong trí nhớ. Cho nên sau khi vào Phủ Thái úy, Ngọc Doãn không kìm nổi hỏi:

- Nha nội, Bạch hồ tiết ở đâu vậy?

Bạch Hồ tiết là trọng địa quân cơ.

Cao Nghiêu Khanh hơi sững sốt, chỉ tay sang bên phải:

- Bạch hồ tiết bên kia kia, sao Tiểu Ất lại hỏi vậy?

- Chỉ tò mò thôi.

- Ha ha, đúng là rất tò mò đấy, nếu người muốn xem, ngày khác ta dẫn người đến xem.

Ngọc Doãn nghe thế lại liên tục xua tay.

Ta ăn no rồi việc mới chịu cùng người đi Bạch hồ tiết.

Hai người vừa cười vừa nói đi theo hành lang dài vào hậu trạch phủ Thái úy, vượt qua vài cái sân, ở phía sau tòa nhà có một cái sân nhỏ thì dừng bước bên ngoài.

Cao Nghiêu Khanh chỉ phía trước:

- Gia phụ ở trong phật phía trước chờ, người tự đi đi.
- Người không theo ta ư?
- Gia phụ nói chỉ gặp một mình người..

Trong lòng Ngọc Doãn lập tức thấp thỏm không yên, nhưng nếu đến đây thì không thể không vào.

Vì thế hắn đi dọc theo đường nhỏ lên phía trước, xuyên qua một mảnh rừng tùng thì nhìn thấy một góc phủ Thái úy là một tòa phật lớn sừng sững.

Vị trí phật này cực kỳ hẻo lánh, hơn nữa có rừng tùng che lấp, nếu không cẩn thận tìm thì thật sự không phát hiện ra.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng thế, Hoàng đế Huy Tông thờ phụng đạo giáo, mà Cao Cầu lại là cận thần của Hoàng đế Huy Tông. Nếu bị Hoàng đế Huy Tông biết ông ta tin Phật, chỉ sợ sớm đã mất sự tín nhiệm. Bốn phía Phật rất thanh tịnh, Ngọc Doãn bước đi đến cửa Phật môn, gõ cửa, từ bên trong truyền tới một thanh âm trầm thấp khàn khàn:

- Vào đi.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

351. Chương 348: Cao Thái Úy (4)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Trong lòng Ngọc Doãn trầm xuống, cắn răng đẩy cửa phòng ra, cất bước đi vào phật.

Chỉ thấy ở bên trong phật cung phụng một pho tượng Phật, tuy nhiên Ngọc Doãn lại nhìn không ra đó là thần phật phương nào. Trước bàn thờ Phật, một lão già ngồi xếp bằng trên ghế bồ, mặc thường phục, tướng mạo thanh tú, râu dài, toát lên vẻ uy nghi.

Thấy Ngọc Doãn tiến vào, lão già mỉm cười.

- Tiểu Át, ngồi đi.

Đây là Cao Cầu sao? Thật sự là khác biệt với hình ảnh gian thần từng thấy trên TV ở kiếp trước, mà giống đại thúc nhà bên hơn.

Tuy nhiên, khí sắc Cao Cầu không tốt lắm, có vẻ như rất suy sụp. Ông ta gắng gượng tinh thần ra hiệu cho Ngọc Doãn ngồi xuống, rồi sau đó đánh giá Ngọc Doãn thật lâu, hạ giọng nói:

- Không nghĩ con trai của Đại Lang lại lớn như vậy rồi. Nhoáng cái đã gần ba mươi năm, thật sự như một giấc mộng.

Ngọc Doãn nghe vậy tim đập lộp bộp.

Cao Cầu biết Ngọc Phi?

- Thái úy và cha ta...

- Haha, nhớ năm đó, ta với cha người là hàng xóm.

Ta nhiều tuổi hơn cha người một chút, khi đó Đại Lang cả ngày theo ta chơi đùa trong phố xá, sao ta không quen biết chứ?

Ngọc Doãn không khỏi nuốt nước miếng.

Nghe ý tứ của Cao Cầu thì ông ta và Ngọc Phi là bạn bè chơi với nhau từ thuở nhỏ.

Nhưng nếu thật như thế, vì sao bao năm nay ông ta vẫn không chịu lộ diện?

Trong lúc Ngọc Doãn gặp khó khăn, bị Quách Kinh ép bức tới nhà cũng không thấy Cao Cầu lộ diện.

Trong lòng Ngọc Doãn càng thêm nghi hoặc.

- Trong lòng Tiểu Ất nghi hoặc sao?

- Việc này...

- Năm đó ta có tiếng xấu trong phố xá, người ta gọi ta là Cao Nhị, đầy vẻ khinh thường.

Chỉ có Đại Lang không chê ta, ngược lại giúp đỡ ta rất nhiều. Chỉ có điều sau này cha người ra ngoài học nghệ, ta thì theo làm môn hạ Tô học sĩ. Lại sau này nữa, ta vào Đoan vương phủ, thì mất liên lạc với cha người. Mãi đến sau này Quan gia đăng cơ, ta ngẫu nhiên có cơ hội gặp lại cha người. Lại không ngờ cha người lại nảy sinh ác cảm, không để ý tới ta.

Năm đó ước chiến với người Liêu, ta vốn không muốn cha người xuất chiến, nhưng cha người ...

Sau khi Đại Lang mất, ta vẫn áy náy khôn cùng, từng muốn ra mặt tìm đến người, nhưng bị nhạc phụ người ngăn trở, nói không được gặp người.

Ngọc Doãn đầu tiên là còn có chút hồ đồ, tuy nhiên rất nhanh liền hiểu được.

Lúc chưa có hấn, thanh danh Cao Cầu không tốt lắm, Chu Đồng sợ Cao Cầu dạy hư mình.

Cao Cầu thở dài:

- Người ta nói ta không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết a dua nịnh hót mới được Quan gia tin tưởng, cho nên thanh danh không tốt trong phố xá. Nghĩ chắc nhạc phụ người có bản khoán này, nên mới không chịu để ta gặp người...

Từ điểm này cho thấy Cao Cầu không phải là quá xấu xa.

Nếu đổi lại là người khác, đã sớm trừng trị Chu Đồng, sao có thể để Chu Đồng sống lâu như vậy?

Trong lòng Ngọc Doãn đầy cảm thán: Nếu lúc trước mình được Cao Cầu mang đi, thì sao có tình cảnh khốn khó như hôm nay?

- Tiểu Ất đừng cho rằng ta chưa từng quan tâm người.

Người tụ tập người ẩu đả ở phố Mã Hành, nhiều lần đả thương người, nếu không có ta âm thầm quan tâm, người đâu dễ dàng sống yên? Còn chuyện Quách Kinh ta thật sự không ra tay giúp người. Lúc ấy giúp người không hề khó, nhưng lúc đó người thay đổi thật lớn, thế cho nên ta đang do dự nên giúp người hay là không giúp người, đợi khi ta quyết định giúp người thì chẳng nhai người đã vượt qua được cửa ải khó khăn, thật sự khiến cho ta có chút kinh ngạc. Nếu không có ta âm thầm giúp người, người có thể làm Đô Giám Ứng Phụng cục sao?

Ngọc Doãn sau khi trọng sinh đã có sự thay đổi rất lớn so với trước kia.

Lúc ấy không ít người nói Ngọc Doãn bị quỷ nhập người, bản thân Cao Cầu cũng nảy sinh sự nghi hoặc, ngẫm thì mình có thể lên vị trí Đô Giám Ứng phụng cục, tuy nói là bản thân có nhiều thao tác, nhưng nếu

không có người giúp đỡ thì cũng sẽ không dễ dàng đạt được như vậy. Trong lòng hắn bất giác thêm tin tưởng những lời Cao Cầu nói.

Cao Cầu nói tiếp:

- Nay ta đã già, nên ít quan tâm đến việc nữa.

Có điều thời gian gần đây trong lòng ta cứ mãi không yên, cảm thấy như bỏ quên việc gì đó. Mãi đến khi người trở về thì ta mới hiểu ra, nhân quả giữa ta và Đại Lang vẫn chưa thể chấm dứt, cho nên mới tìm người tới kết thúc nhân quả này.

Nghĩ chắc người cũng đã nghe nói về việc trên triều đình rồi.

Quan gia bãi bỏ Ứng phụng cục đã định, ta nghe người ta nói, người ở Hàng Châu huấn luyện binh mã là có dụng tâm, mặc dù không biết vì sao người làm như thế, nhưng nghĩ chắc là có nguyên nhân. Tâm huyết đặt vào khó buông bỏ, tư vị này rất khó chịu.

Ta nghĩ kỹ mới quyết định giúp người lần này.

Ta làm Đô Thái úy Điện Tiền Ti, ít nhiều cũng có chút quyền lực, vừa lúc trước đó vài ngày, Xu Mật Viện có ý mở quân trại ở Mưu Đà Cương, ta đã thương lượng với Thị vệ thân quân Mã quân và Bộ quân ti rồi...

Quân trại ở Mưu Đà Cương chủ yếu là thiết lập để tích trữ đồ quân nhu và quân lương, chức vị cũng không quá cao, cho nên ta cũng sẽ an bài không có phiền toái gì. Nếu như người nguyện ý thì hãy nhập bộ khúc của người vào quân trại Mưu Đà Cương. Lúc quay về người hãy chuẩn bị danh sách để trình báo lên, ta sẽ bố trí nhập vào Điện Tiền Ti, là có thể quang minh chính đại bảo toàn số binh mã đó của người.

Tuy nhiên, chức Đô giám của người e là phải chờ một thời gian.

Dù sao nay người vẫn thuộc Ứng phụng Cục, đợi sau khi Ứng phụng cục bị bãi bỏ thì ta mới có thể bổ nhiệm người, người hiểu chưa?

Cao Cầu tin phật nên tin nhân quả.

Nếu ông ta cảm thấy nhân quả giữa mình và Ngọc Phi chưa kết thúc, thì vẫn mắc ở trong lòng.

Lý do này nghe có vẻ rất vớ vẩn nhưng ngẫm nghĩ thì dường như rất hợp lý. Với Ngọc Doãn, hắn biết, Cao Cầu suy xét cho hắn, suy nghĩ cho hắn, vậy là đủ rồi.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn hít sâu một hơi, đứng dậy khom người thi lễ.

- Tiểu chất đa tạ bá phụ quan tâm.

Giờ này khắc này, hắn lấy thân phận là con trai của Ngọc Phi chấm dứt phần nhân quả này với Cao Cầu.

Một câu “Bá phụ” lập tức khiến Cao Cầu cười rạng rỡ, liên tục gật đầu, sắc mặt cũng thoải mái lên nhiều.

Ông thở dài, như lẩm bẩm:

- Đại Lang, ta muốn nghe câu “Bá phụ” này của Đại Ca người suốt hai mươi năm rồi.

Trong hốc mắt ông đỏ lên, có ánh lệ.

Ông day day mặt cũng đứng lên đi đến trước mặt Ngọc Doãn, vỗ vỗ bả vai hắn:

- Tiểu Át, ta biết cháu đã lâu, biết cháu học được bản lĩnh nên không cần ta chiếu cố nhiều nữa. Nhưng ta vẫn muốn nói cháu biết, Cao Nhị ta một ngày còn trên triều thì ngày đó sẽ bảo vệ cháu chu toàn. Bất kể cháu gây ra bao nhiêu chuyện, ta sẽ là chỗ dựa cho cháu.

Sự quan tâm này của Cao Cầu khác hẳn với sự quan tâm của Hoàng Thường, rõ ràng là sự quan tâm trực tiếp hơn.

Người là cháu trai của ta, ta sống một ngày thì quan tâm người ngày đó. Bất kể hồng thủy ngập trời, ta sẽ ngăn trở vì người.

Đây không phải là khí thế mà một người trong phố xá có được, mà hơn hết chính là lời của đại quan nhị phẩm trong triều nói ra, nhưng Ngọc Doãn cảm thấy càng thêm thân thiết với Cao Cầu.

Hắn hít sâu một hơi, ra sức gật đầu.

- Ân nghĩa của bá phụ, Tiểu Át ghi nhớ trong lòng.

- Vậy trở về đi. Ngày mai đưa danh sách tới, ta sẽ phái người tiếp nhận binh mã của cháu.

Về phần chuyện của cháu cũng không cần gấp. Đợi Quan gia hạ chỉ, ta sẽ nạp cháu vào Điện Tiền ti, cứ yên tâm đi.

Bộ khúc của cháu trước sau vẫn là bộ khúc của cháu, người khác không lấy được đâu.

Ngọc Doãn được sự đảm bảo của Cao Cầu, sự lo lắng mấy ngày liên tiếp lập tức tan biến.

Có thể bảo vệ được một ngàn binh mã này thế là đủ rồi.

Ra khỏi phủ Thái úy, Ngọc Doãn cảm thấy cả người nhẹ nhõm.

Sau khi về nhà, hắn gọi Trần Đông, Đổng Tiên và Bàn Vạn Xuân đến. Bàn Vạn Xuân nay nương thân ở Ngự Doanh Mưu Đà Cương, cũng coi như là an ổn, người khác không nghi ngờ gì. Cũng khó trách, Kho giáp trưởng của Ngự Doanh vốn không hề bị người ta chú ý đến, cộng thêm có Lăng Chấn thống lĩnh Ngự Doanh nhiều năm, có đầy đủ uy tín khống chế Ngự Doanh. Chớ đừng nói chi là, trong tay Bàn Vạn Xuân có nhiều ngân lượng, sau khi nhập vào Ngự Doanh thì dễ dàng đứng vững gót chân, được tướng sĩ Ngự Doanh tôn trọng.

Y nhiều năm là sơn tặc, còn giữ một phần kho báu của Phương Tịch.

Hơn nữa còn cướp Sinh thần cương trong tay Thái Kinh, nên trong tay không hề thiếu ngân lượng.

Có tiền có thể sai quỷ khiến ma, cộng thêm ngày ngày tướng sĩ Ngự Doanh căng thẳng, nhưng Bàn Vạn Xuân lại vô cùng hiểu rõ địa vị của mình bên trong Ngự Doanh, nên rất khiêm tốn, trước đó nghe nói Ứng Phụng Cục sắp sửa bị giải tán, Bàn Vạn Xuân cũng có chút sầu lo. Ứng phụng cục một khi bị giải tán thì không biết Ngọc Doãn sẽ có kết cục gì?

Dù sao y đến Đông Kinh, có thể nói lạ đất lạ người.

Duy nhất có thể dựa vào là Ngọc Doãn.

Sau khi nghe Ngọc Doãn nói xong, Bàn Vạn Xuân cũng yên tâm...

- Nếu có thể nhập Điện Tiền Ti, cũng là một chuyện tốt.

Con người Ngọc Doãn đảo tròn, đột nhiên hỏi:

- Bàn Tam Lang có bằng lòng đem Hắc kỳ tiền đội nhập vào bộ khúc của ta không?

- Hả?

- Hắc Kỳ tiền đội tạm lưu Ngự Doanh, trong thời gian ngắn không ảnh hưởng gì.

Nhưng lâu dài khó tránh người khác sẽ nghi ngờ. Dù sao binh mã của Tam Lang quá tinh nhuệ, dễ gây chú ý cho người khác.

Nếu nhập vào Mưu Đà Cương thì người khác sẽ không thể biết được.

Cho dù có người hỏi tới thì cũng có lý do để thoái thác, mà các huynh đệ cũng có thân phận quang minh chính đại.

- Nhưng Tiểu Át đang có một ngàn người, tự nhiên dôi ra hai trăm người...

Ngọc Doãn cười:

- Với Điện Tiền Ti mà nói, hai trăm người thì có sao chứ?

Cầm quân Đông Kinh hiệu là Bách Vạn, tuy nói nay đã hơn mười vạn, nhưng vẫn là một con số lớn, hai trăm người với hơn mười vạn người, thật sự chẳng đáng kể gì. Cao Cầu nếu có thể nuốt vào một ngàn người, thì nào có để ý tới hai trăm người kia.

Bàng Vạn Xuân cười nói:

- Nếu được nhập Cầm quân thì là tốt nhất rồi.

- Vậy thì lại muốn Thiếu Dương đêm nay vất vả biên danh sách, có điều tên cũ của Tam Lang không thể dùng lại nữa.

Bàng Vạn Xuân nói:

- Ta vốn không phải tên là Bàng Vạn Xuân, có điều sau khi theo Phương nghịch thì không dùng tên mình để tránh ô danh tổ tiên. Tên thật của ta là Bàng Chân, nếu hiện giờ theo Quan gia thì hãy khôi phục lại tên này đưa vào danh sách...

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

352. Chương 349: Chương Tâm Lô (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ngưu Cao không hề cự tuyệt Ngọc Doãn.

Từ lúc đầu năm tới Đông Kinh đến nay, tuy nói gã áo cơm không lo nhưng dù gì cũng là kẻ vô tích sự, điều này đối với Ngưu Cao mà nói thì sao có thể chấp nhận được? Phải biết rằng Ngưu Cao trong lịch sử không phải là nhân vật giống như Trình Giảo Kim trong “Thuyết Đường” hay là trong “Thuyết Nhạc”. Gã lớn hơn Ngọc Doãn mười mấy tuổi, đã gần đến bốn mươi, tâm trí và năng lực đang đứng ở trạng thái đỉnh cao, nên không cam lòng chịu đựng được sự nhàn hạ đó.

Trong Thuyết nhạc, Ngưu Cao nhỏ tuổi hơn Nhạc Phi, là một thơ hán.

Nhưng trong lịch sử, Ngưu Cao là một người thông hiểu văn chương điển tịch, dù chưa đạt công danh nhưng xuất thân cũng không hề quá kém, thuộc con cháu giàu có và đông đúc. Chỉ nhìn gã sử dụng song giản được tạo bằng vàng ròng là có thể thấy được gia cảnh của gã giàu có mức nào. Chỉ có điều sau khi gặp tai họa, gia đạo sa sút nhưng lại không chịu dứt bỏ bà con cho nên mới lên lên làm Đại vương.

Ngưu Cao hiện nay được Liễu Thanh giúp đỡ làm Tương Ngưu Hầu ở Điện Tiền Ti.

Chỉ là dưới tay gã không có ai chỉ là một Tư lệnh tay không, không phải Liễu Thanh không chịu ra lực, mà nói cho cùng đó cũng là trách nhiệm của Ngọc Doãn.

Năm trước hần ám sát Lý Quan Ngưu, đồng thời phong thanh nói với Mậu Đức Đế Cơ rằng trong cầm quân có gian tặc, tuy rằng Triệu Phúc Kim không chính đồn bốn phía nhưng vẫn thông qua quan hệ của mình tăng cường quản lý đối với cầm quân. Với nhân vật Ngưu Hầu mới là Ngưu Cao này, đương nhiên Điện Tiền

Ti sẽ không trọng dụng, thế cho nên Ngưu Cao mặc dù làm quan nhưng cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm.

Sau khi được Ngọc Doãn mời Ngưu Cao không nói hai lời lập tức đồng ý tới Mưu Đà Cương.

Mà Ngọc Doãn lại không hề lo lắng về năng lực của Ngưu Cao.

Bởi vì hẳn biết, Ngưu Cao trước khi tìm nơi nương tựa Nhạc Phi thì cũng từng làm Thứ sử Huỳnh Châu, thống lĩnh trong quân. Nếu không có bản lĩnh thật sự, thì sao có thể lên được vị trí kia? Tuy nhiên, Ngưu Cao hiện nay rõ ràng là chưa đạt tới trình độ cao như trong lịch sử, nhưng làm Tương Ngưu Hầu thì quá đủ, thậm chí Ngọc Doãn cũng cảm thấy được năng lực của Ngưu Cao còn mạnh hơn Đồng Tiên vài phần.

Sau khi danh sách được trình lên Điện Tiền Ti, Ngọc Doãn thở phào nhẹ nhõm.

Ngày mười tám tháng tám, Hoàng đế Huy Tông hạ chiếu bãi bỏ Ứng Phụng Cục Hàng Châu, tri châu Hàng Châu Lý Chuyết cũng lập tức bị triệu hồi Khai Phong.

Không mấy ngày, Hoàng đế Huy Tông lại hạ chiếu, giải tán binh mã Ứng Phụng Cục.

Chỉ có điều chiếu thư vừa ban ra, đám người Đồng Tiên, Ngưu Cao lập tức nhận được sắc lệnh của Điện Tiền Ti, xuất phát từ Đông Kinh hạ trại ở Mưu Đà Cương.

Ngày hai mươi sáu tháng 8, Ngọc Doãn lĩnh quân lệnh Điện Tiền Ti, làm chức Chỉ huy sứ trại Mưu Đà Cương, cấp bậc lục phẩm.

Mệnh lệnh này sau khi phát ra dù chưa gây sóng to gió lớn nhưng cũng khiến trên triều đình nghị luận không ngừng. Đám người Lý Bang Ngạn đương nhiên ghi nhớ Ngọc Doãn, lúc trước hẳn thiết lập Tuần san thời đại Đại Tổng đã mang đến cho bọn họ không ít phiền toái. Tuy nói thời gian qua cảnh thay đổi, nhưng đám người Lý Bang Ngạn trước sau vẫn không thể tiêu tan mối hận, chỉ có điều loại việc này bọn họ lại không tiện bình luận.

Đường đường Thái tử, tướng công Đại Tổng sao có thể phân cao thấp với một võ quan cấp bậc lục phẩm.

Nhưng bọn họ không nhảy ra, tự nhiên sẽ có người nhảy ra nói thay bọn họ.

- Lúc trước Ngọc Doãn chỉ là võ quan bát phẩm, sao có thể lập tức thăng tiến ba cấp làm chức Chỉ huy sứ cấp bậc lục phẩm? Chỉ sợ không hợp với lễ chế?

Ngự sử Ngôn quan Bách Đài lập tức nhảy ra nói.

Vốn tưởng rằng Cao Cầu sẽ để ý mặt mũi bọn họ mà thu hồi đạo quân lệnh này.

Không ngờ Cao Cầu trả lời:

- Quân trại Mưu Đà Cương là là Điện Tiền Ti ta thiết lập, người do Điện tiền ti dùng, có gì bản quan tự mình gánh chịu, liên quan gì đến các ngươi? Mà nay Lễ tắc cần rõ, các ngươi không nghĩ cách làm thế nào đẩy lùi quân địch, mà chỉ biết ở trên điện tranh luận về một võ quan lục phẩm, thật sự là không biết phân nặng nhẹ. Bản quan nghĩ Ngọc Tiểu Át có chút tài cán, đủ để đảm đương nhiệm vụ này.

Từ lúc Cao Cầu đảm nhiệm Đô Thái úy Điện Tiền ti thì biểu hiện vẫn vô cùng khiêm tốn.

Ngôn quan buộc tội, ông ta vẫn tươi cười không chút tức giận.

Ai lại nghĩ tới ông ta chỉ vì Ngọc Tiểu Át xuất thân đồ tể mà công nhiên trên đại điện vạch mặt Ngự Sử đài.

Ngự Sử Đại Phu Tần Cối dù chưa ra mặt, nhưng trong lòng ít nhiều có chút không vui.

Hoàng đế Huy Tông lúc này đang bị người Kim làm cho đau đầu, sao còn có tinh thần mà so đo một chức Chỉ huy sứ.

Cao Cầu là người ông tin tưởng, mặc dù ông không hài lòng với Ngọc Doãn, nhưng lại rất thưởng thức kỹ cầm của hắn. Hơn nữa, Ngọc Doãn xuất ra từ Ứng phụng cục, cũng là người của Hoàng thất, làm một Chỉ huy sứ thì có sao đâu chứ?

- Các khanh thôi tranh cãi đi, việc của Điện Tiền Ti giao cho Cao Thái úy xử lý.

Nếu y đã bổ nhiệm Ngọc Doãn làm chỉ huy sứ, vậy chỉ chắc Ngọc Doãn kia cũng có chút bản lĩnh, các người không cần so đo nữa. Ngược lại Lỗ tặc khí thế hung tàn, Hàn Dân Nghị suất bộ đi theo địch, khiến Dịch Châu không chiến mà hàng, cửa phủ Yến Sơn đã bị mở rộng rồi.

Thái Tĩnh đã phái người đến cầu viện, làm thế nào cần phải tính toán thật sớm.

Còn chưa dứt lời, đã thấy một người đứng ra lớn tiếng:

- Cái Lỗ tặc cần chỉ là ba trấn Thái Nguyên, Trung Sơn, Hà Gian. Năm ngoài bọn họ chưa đạt được nên nay lại khởi binh cũng chỉ vì ba trấn thôi. Sao không cắt nhường ba trấn ra, Lỗ tặc sẽ tự rút lui.

Người lên tiếng là Trương Bang Xương.

Y vừa mở miệng lập tức khiến mọi người tán thành.

Lý Cương giận giữ:

- Khắp nơi dưới trời đâu cũng là đất nhà vua, suốt mặt đất, ai cũng là tôi tớ nhà vua.

Ba trấn Thái Nguyên là môn hộ Đại Tổng ta, Trương Tử Năng sao lại nói lời đại nghịch bất đạo như thế? Trước Ngọc Đông từng có bài viết Tây Hành Ký nói Lỗ tặc tham lam thành tính không hề tín nghĩa. Nay bọn chúng lấy ba trấn thì cho, ngày mai chúng cần Hà Đông Hà Bắc đến cuối cùng chúng sẽ đòi giang sơn Đại Tổng ta...Đến lúc đó, chẳng phải Quan gia phải nhượng xuất Đông Kinh sao?

Trương Tử Năng chính là Trương Bang Xương, nghe Lý Cương nói vậy thì lập tức mặt đỏ tai hồng.

Chỉ có điều những lời nói này khiến Hoàng Đế Huy Tông không chút hài lòng, nhìn Lý Cương một cái, trầm ngâm chốc lát rồi nói”

- Mà nay Lỗ tặc ý đồ không rõ, mặc dù cầu ba trấn nhưng cũng chưa hẳn là thật. Không bằng phái sứ giả đến nghị hòa, thăm dò dụng tâm Lỗ tặc.

Nếu thật sự Lỗ tặc lòng muông dạ thú, trăm sẽ quyết không bỏ qua.

Hơn nữa, mặc dù quân tiên phong Lỗ tặc cường mạnh, nhưng phủ Yến Sơn ta cũng có hơn mười vạn Thường Thắng quân, còn có hơn mười vạn binh đóng ở Chân Định, có gì phải sợ?

Những lời này nói ra không chút lo lắng.

Nói cho cùng chính là muốn nghị hòa, Lý Cương tức giận đến râu tóc dựng đứng nhưng lại không thể làm gì.

Hoàng Đế Huy Tông vẫn không muốn khai chiến. Nhưng vấn đề là người Nữ Chân đã đánh đến cửa rồi, sao vẫn muốn nghị hòa chứ??

Mà lúc này Cao Cầu như đang ngủ, đứng một bên không nói gì cả.

Trong lòng Lý Cương biết tiếp tục tranh luận cũng không có tác dụng, theo một tiếng “Tan triều” thì ảo não ra khỏi Kim Loan bảo điện.

Cùng ngày, Hoàng Đế Huy Tông sai Cửu Hoàng tử Khang Vương Triệu Câu làm sứ giả tới Chân Định gặp Đồng Quán.

Đồng thời Triệu Câu còn mang theo một sứ mệnh là tra xét hư thật bên phía Quách Dực Sư, thăm dò mục đích thật sự người Nữ Chân.

Triệu Câu mặc dù không nguyện ý lắm nhưng Hoàng đế Huy Tông là hạ chỉ thì không thể từ chối.

Ngày mùng 3 tháng 9, Triệu Câu dẫn sứ đoàn rời Đông Kinh.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

353. Chương 350: Chương Tâm Lô (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Đối với biến cố này trên triều đình, Ngọc Doãn vẫn luôn chú ý.

Bước vào tháng 9, tiết thu dễ chịu.

Bên ngoài thành Khai Phong cúc nở khắp núi đồi vô cùng đẹp mắt.

Mọi người đều đi ra khỏi nhà, tóc mai cắm cây hoa cúc, mang theo người nhà ra khỏi thành ngắm hoa.

Ngọc Doãn thì đứng ở trên Mưu Đà Cương, nhìn quân trại sắp xây dựng xong, trong đầu hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ.

Hắn hiện nay đảm nhiệm chức Chỉ huy sứ binh mã Mưu Đà Cương, nhưng cũng không vất vả lắm. Việc giấy tờ đã có Trần Đông giúp hắn xử lý gọn gàng ngăn nắp, bao gồm cả sự vụ. Việc thao luyện trong quân thì có ba người Bàng Vạn Xuân, Ngưu Cao và Đồng Tiên phụ trách. Bàng Vạn Xuân tự lĩnh hai trăm Hắc Kỳ tiên đội, Ngưu Cao và Đồng Tiên thì cũng lĩnh ba trăm binh mã. Còn lại trong 450 người thì Vương Mẫn Cầu tiếp tục đảm nhiệm giáo đầu Cung tiên, Thập tướng của hai trăm cung tiên thủ; Cao Sùng và Hà Nguyên Khánh thì Thống soái năm mươi mã quân, làm thân vệ.

Cát Thanh lĩnh hai trăm tạp binh, làm Thập Tướng, hiệp trợ Trần Đông phụ trách trông coi đồ quân nhu.

Quân trại ở Mưu Đà Cương này trên thực tế là Cắm quân Tam nha thiết lập để tích trữ lương thảo đồ quân nhu. Sau khi thiết lập thì không một ai tới hỏi, ngoại trừ ngày giờ vận chuyển đồ quân nhu lương thảo đến thì gần như không có chuyện gì.

Nhưng Ngọc Doãn cũng không dám xem thường.

Nếu người Nữ Chân qua sông, chắc chắn sẽ đi qua Mưu Đà Cương đến Khai Phong.

Nơi này nhìn như thái bình nhưng một khi khai chiến nhưng lại là hung hiểm nhất.

Cho nên, sau khi hắn đến Mưu Đà Cương thì liền hạ lệnh tăng mạnh huấn luyện. Vì để duy trì khí thế của các quân sĩ, hắn tự móc tiền túi, xuất ra năm nghìn quan để khuyến khích. Năm nghìn quan này vào những năm cuối thời kỳ Bắc Tống giá trị bị giảm đi nhiều, nhưng đối với binh lính bình thường mà nói thì đó là một khoản tiền lớn. Bởi vậy, các tướng sĩ Bối Ngồi quân ngày ngày thao luyện không dám có chút buông thả.

- Nếu chỉ là thao luyện còn đỡ, nhưng thức ăn của các tướng sĩ còn phải cải thiện.

- Tiểu Át, cũng không phải là ta keo kiệt, gần đây giá cả ở Đông Kinh tăng nhiều, tiếp tục thế này chỉ sợ không phải là cách.

Người khác lãnh binh còn được quân lương, người lãnh binh còn tự mình xuất tiền ra.

Nhưng người còn bao nhiêu ngân lượng chứ? Hơn một ngàn người này dù là gia tài bạc triệu, cũng sợ không chống đỡ nổi.

Trần Đông nói một hồi làm cho Ngọc Doãn không biết trả lời thế nào.

Khai Phong vốn không phải là nơi sản lượng, chủ yếu dựa vào kênh đào vận chuyển từ phía nam. Hơn nữa hiện nay nhân khẩu Khai Phong hơn triệu, giá hàng cao hơn những nơi khác rất nhiều. Từ lúc người Nữ Chân hưng binh tới nay càng khiến cho trong thành Khai Phong giá hàng tăng cao, tuy nói quan phủ có ý thức bình ổn giá nhưng vẫn không có cách nào để ngăn giá hàng không tăng lên.

So sánh với tháng 9 năm ngoái giá hàng năm nay ở Khai Phong ước chừng tăng trưởng ba thành.

Đối mặt với tình huống như này, Ngọc Doãn cũng bó tay không có biện pháp.

- Ngày mai ta đi tìm Liễu đại quan nhân để thương lượng!

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Trong nhà hần còn có hơn mười khuân lương thực, nếu hần có thể giúp đỡ một ít, thì có lẽ sẽ giảm bớt được phiền toái. Đúng rồi, bên Tây Bắc có tin tức gì không?

Sau khi Ngọc Doãn quay về Đông Kinh đã lập tức tìm Liễu Thanh thảo luận việc mở ra Tây Châu thương lộ.

Hàng năm Liễu Thanh đi buôn bán ở Tây Vực, mạng lưới quan hệ khu vực Quan Tây rất rộng, nếu có thể nhờ cậy thì sẽ giảm bớt rắc rối rất nhiều. Đối với thương lộ Tây Châu như lời Ngọc Doãn, Liễu Thanh cũng rất cảm thấy hứng thú. Từ lúc Tây Châu chiến loạn tới nay, việc buôn bán của Liễu Thanh ở Tây Vực cũng theo đó mà đóng cửa, tổn thất vô số bạc. Mà nay có cơ hội mở ra lần nữa, thân là thương nhân, y sao có thể bỏ qua? Về phần thương lộ Tây Châu là hợp pháp hay là trái pháp luật, đối với Liễu Thanh mà nói không hề quan trọng.

Quan trọng là có thể kiếm tiền!

- Chưa có tin tức quay về...Tiểu Át, người không cần nôn nóng.

Người của chúng ta mới ra đi chưa được một tháng, chắc lúc này vừa tới Tây Châu, chỉ sợ khó mà lập tức bắt được liên lạc với Tây Vực. Đợi bọn họ liên lạc được với Tây Vực, gửi tin tức về thì cũng phải đến tháng 11, tháng 12 mới có thể đến Đông Kinh.

- Tháng 11, 12...đúng rồi, ta cũng nóng lòng quá.

Ngọc Doãn cười gượng, trở về quân trại.

Không phải là hần gấp gáp, mà là thời gian không đợi người. Tuy rằng Trần Đông đã chuẩn bị giao phong với người Nữ Chân, nhưng trong thâm tâm chưa chắc đã tin tưởng thật sự. Người Nữ Chân có thể đánh đến Khai Phong, hơn nữa Sự biến Tĩnh Khang cũng sắp đến rồi, ngay cả Trần Đông cũng không có chút cảm giác lạc quan, thì không cần phải nói đến những người khác. Ai có thể hiểu rõ hướng đi lịch sử hơn Ngọc Doãn chứ?

Mà nay tình trạng trên triều đình chỉ sợ khó mà xoay chuyển được sự biến Tĩnh Khang này.

Ngọc Doãn ngồi xuống trong quân trường, cầm một quyển sách lên, không yên lòng lật xem.

Có đôi khi hần thật sự muốn buông tay mặc kệ, nhân sinh trăm năm, mang theo thê tử và con gái trốn về phía nam, vậy là cũng có thể sống sót.

Nhưng bản thân hần thật sự có tàn nhẫn quyết tâm buông tay mặc kệ được sao?

Nghĩ đến những điều này, Ngọc Doãn không còn tâm trạng tiếp tục đọc sách nữa.

Hần đứng lên ra ngoài quân trường dắt con Ám Kim gầy yếu, lặng lẽ ra khỏi quân trại.

Ám Kim vẫn gầy gò dù sức ăn không hề ít, thậm chí còn hơn hần ba vật cưỡi của Dương Tái Hưng Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh. Nhưng nhắc tới cũng kỳ lạ, bất kể Ám Kim ăn thế nào cũng không béo lên, điều này cũng làm cho Ngọc Doãn cảm thấy kỳ quái.

Chỉ có bờm ngựa trước ngực nhìn giống như sư tử.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống toát lên màu vàng sáng bóng, tuy rằng không mập nhưng màu lông lại mượt tốt hơn trước rất nhiều.

Lúc trước Ngọc Doãn dẫn Âm Kim đến, nó có màu lông tro bụi, mà nay mơ hồ có màu nâu nhạt khiến không ít người tấm tắc kêu kỳ lạ.

Dù là Tề Long Đằng hiểu về ngựa cũng không rõ lai lịch của Âm Kim, chỉ nói con ngựa này dù già nhưng lại không hề kém lương câu bảo mã. Ngọc Doãn nghe xong cũng không để tâm. Với hắn mà nói Âm Kim là con ngựa tốt nhất, dù nó chậm chạp cũng không sao, nó đã từng theo hắn liên tục chiến đấu ở trên chiến trường Mạc Bắc, đại diện cho một đoạn trí nhớ của hắn, sao hắn có thể vứt bỏ Âm Kim.

Ngọc Doãn lên ngựa, cầm cương.

Xa xa, quân trong trại truyền đến âm thanh thao luyện.

Nhìn dòng nước sông chảy cuộn cuộn cách đó không xa, chân mày Ngọc Doãn dần dần giãn ra.

Mặc kệ thế nào, nếu đã vào trong cốc thì cũng phải làm một lần. Thành công cũng được, mà thất bại cũng thế, có sao cơ chứ. Nam tử hán đại trượng phu, làm kiếp này không làm kiếp sau, dù không thành anh hùng thì quyết không làm gấu chó!

Chí khí cứ nên rộng mở!

Trời còn sớm, Ngọc Doãn cũng không vội mà rút quân về doanh, liền cưỡi ngựa đi tới Ngự Doanh.

Lăng Chấn không ra ngoài, thấy Ngọc Doãn đến thì vội ra đón rất nhiệt tình. Lăng Chấn là thống chế trong Ngự Doanh, luận cấp bậc thì là cao hơn chức võ quan lục phẩm của Ngọc Doãn một bậc, tuy nhiên Ngọc Doãn thuộc Điện Tiền ti, khác biệt với Quân Khí Giam Xu Mật Viện. Ít nhất theo binh mã dưới tay mà nói, Ngự Doanh của Lăng Chấn chỉ có vài trăm người, nhưng ở Mưu Đà Cương có hơn ngàn người.

Chứ đừng nói chi là Lăng Chấn biết rõ sau lưng Ngọc Doãn còn có lực lượng rất lớn.

- Tiểu Át đến thăm Chương Tâm Lôi kia?

- Ồ?

Ngọc Doãn đột nhiên nhớ ra nửa năm nay Lăng Chấn vẫn luôn chiếu theo phương thức mà hắn cung cấp để tiến hành thực nghiệm hắc hỏa dược.

Ngọc Doãn không trông cậy vào sét đánh pháo quá.

Chẳng qua trong lúc ngẫu nhiên mà nhắc đến lựu đạn đời sau, Lăng Chấn là một người si mê vũ khí đạn dược một trăm phần trăm, sau khi nghe Ngọc Doãn nói ý tưởng kia thì thề phải chế tạo ra Chương Tâm Lôi kia.

- Hay là thúc phụ đã có tiến triển?

Lăng Chấn lập tức hưng phấn:

- Thật sự là có chút tiến triển, nhưng không biết có đúng ý Tiểu Át không?

Dứt lời, y đứng lên đi ra ngoài, lát sau bê một cái khay tiến vào. Lúc trước, con trai của Lăng Chấn là Lăng Uy hiệu lực ở Ngự Doanh, việc này phần lớn là Lăng Uy làm, mà nay Lăng Uy đã vào Bộ quân tư làm việc cùng Cao Nghiêu Khanh và Phong Huống, Lăng Chấn liền thiếu người tin tưởng để có thể sai phái. Loại vật phẩm như vũ khí đạn dược, y không thể giao cho người khác, cho nên đành phải tự mình vất vả, tuy nhiên khi vào trong phòng, trên mặt lại tươi cười.

- Tiểu Át, mời xem!

Lăng Chấn đặt khay lên bàn, nhắc miếng vải đen lên.

Trên khay đặt một vật hình cầu bằng sắt nhỏ màu đen hình dạng giống như bowling, có kíp nổ.

- Cái này chính là... Chưởng Tâm Lô?

Ngọc Doãn nhìn thiết cầu có đường kính gần 10cm thì như phát mộng.

Lăng Chấn lại mất hứng:

- Tiểu Ất không tin? Vậy ta và người cùng thử...

Y cầm thiết cầu, một tay kéo Ngọc Doãn ra khỏi thư phòng, hai người đi thẳng đến bãi đất trống, Lăng Chấn lấy ra một hỏa chiết tử (dụng cụ tạo lửa thô sơ), châm vào kíp nổ, kíp nổ kia cháy rất nhanh, đến khi sắp đến cuối kíp thì Lăng Chấn hét lớn một tiếng hết sức né văng ra ngoài, rồi sau đó kéo Ngọc Doãn, la to:

- Tiểu Ất, nằm xuống!

Ngọc Doãn vội vàng nằm rạp xuống đất theo Lăng Chấn.

Ngay sau đó, một tiếng nổ ầm vang lên, thiết cầu kia sau khi đáp xuống thì nổ tung, tiếng nổ kinh người.

Mặc dù khoảng cách xa nhưng Ngọc Doãn vẫn cảm nhận được sóng khí từ phía trước vọt tới. Sau một lúc lâu, hân ngẩng đầu, đứng lên, phủi bụi bặm trên người.

Lăng Chấn thì tươi cười rạng rỡ, lôi kéo Ngọc Doãn đến đó.

Chỉ thấy kia trên đất trống bùng nổ ra một cái hố, trên mặt đất còn có sắt lá mảnh vụn, cũng có chông sắt rơi lả tả trên mặt đất.

- Ta thử rồi, dù là một con trâu cũng có thể nổ cho máu thịt bầy nhầy.

Đây là Chưởng Tâm Lô!

Đơn giản từ uy lực mà nói thì quả thật không nhỏ.

Nhưng Ngọc Doãn lại cau mày, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt những mảnh sắt vỡ lên, sau một lúc lâu cười khổ nói:

- Thúc phụ, uy lực này tuy lớn nhưng lại không tiện chút nào. Vật lớn mang theo không tiện, lúc ném thì phải có lực cánh tay kinh người mới có thể ném mạnh ra ngoài được. Thể tích Chưởng Tâm Lô này nên nhỏ hơn một chút, có thể cầm trong bàn tay, càng lợi cho việc ném mạnh xa.

Uy lực không cần phải lớn hơn, mấu chốt là tiện cho việc ném xa. Thứ đồ này nhìn lợi hại nhưng khó dùng.

Nói đây là Chưởng Tâm Lô, Ngọc Doãn cảm thấy giống đạn pháo thì đúng hơn.

Lăng Chấn nghe xong rơi vào trầm tư.

- Tiểu Ất nói thật sự có lý. Chưởng Tâm Lô, Chưởng Tâm Lô, thứ này đúng là hơi lớn, không tiện lắm. Có điều muốn làm nhỏ hơn thì sợ uy lực không đủ. Như vậy đi, để ta nghĩ xem đã rồi sẽ làm ra vài cái để thử.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

354. Chương 351: Manh Mối (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Thương nữ bắt tri vong quốc hận, cách giang do tướng hậu đình hoa!

(Ca nữ chẳng hay hồn mất nước,
Bên sông còn hát Hậu Đình Hoa.)

Chẳng biết tại sao, sau khi xem song tấm thiệp trong đầu Ngọc Doãn đột nhiên hiện ra một câu thơ đó.

Thương nữ, đúng vậy, chính là thương nữ!

Mà nay người Nữ Chân người áp bức, đại chiến hết sức căng thẳng, nhưng đám quyền quý bên trong thành Khai Phong lại chẳng quan tâm, mà chỉ quan tâm đá cầu đá trận gì đó. Đây thật sự có lẽ con đường đi cuối cùng của Đại Tống khiến người ta không nhìn thấy chút hy vọng nào nữa.

- Ta không đi!

Ngọc Doãn ném tấm thiệp lên bàn, mặt tối sầm.

Tia vui vẻ lúc trước ở chỗ Lăng Chấn giờ không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại sự chán nản mãnh liệt.

Trần Đông cầm lấy tấm thiệp, nhìn thoáng qua, rồi lại nhìn Ngọc Doãn. Quen biết Ngọc Doãn đã lâu, Trần Đông cũng hiểu tính tình Ngọc Doãn, tâm trạng Ngọc Doãn, y rất hiểu, đồng thời cũng khâm phục phán đoán của Ngọc Doãn. Lúc trước khi cả nước mừng quốc khánh thì Ngọc Doãn đã đoán được giữa người Nữ Chân và Đại Tống sớm muộn gì cũng có một trận chiến.

Hơn nữa y cũng biết Ngọc Doãn luôn chuẩn bị cho ngày đó.

“Trượng nghĩa mỗi đa đồ cầu bối”, có lẽ thật sự rất ứng với câu này, trên triều đình người đọc sách chỉ chuyên bàn luận về tranh quyền đoạt lợi, dù là đám người Lý Nhược Thủy mà trước kia Trần Đông vô cùng khâm phục cũng không tránh khỏi bị cuốn vào trong đó. Chỉ có Ngọc Doãn là yên lặng chuẩn bị. Ở điểm này mà nói, Ngọc Doãn xuất thân đồ tể phố phường, dường như còn hơn hẳn những người đọc sách đó.

Nếu quan văn không tham tiền, võ tướng không sợ chết, thì thiên hạ thái bình rồi.

Cuộc đối thoại đêm đó giữa Ngọc Doãn và Hoàng Thái Tôn Triệu Kham không biết bằng cách nào mà truyền tới, khiến Trần Đông vô cùng tán thành.

- Tiểu Át, ngươi không thể không đi.

- Vì sao?

Trần Đông thở dài hạ giọng nói:

- Nếu người khác mời, ngươi có thể không cần để ý tới, nhưng đây là thiệp mời của Hoàng thái tôn nếu ngươi không đi, chẳng phải là không nể mặt Hoàng thái tôn hay sao? Phải biết rằng nay ngươi đã làm Chỉ huy sứ Mưu Đà Cương, cố nhiên là có sự giúp đỡ của Cao Thái úy, nhưng nếu trước đó không có Hoàng thái tôn tranh thủ bỏ thân Văn Lâm Lang cho ngươi, dù là Cao Thái úy có muốn giúp cũng khó. Ở trong mắt nhiều người, ngươi là người của Hoàng thái tôn, hôm nay ngươi không nể mặt Hoàng thái tôn, chỉ sợ ngày mai sẽ có người châm ngòi ly gián giữa ngươi và Hoàng Thái tôn. Cho nên ngươi nhất định phải đi.

Nếu đổi lại là trước đây, Ngọc Doãn đã trở mặt rồi.

Nhưng nay sau khi tái sinh một thời gian, bản tính Ngọc Doãn dù vẫn cao ngạo nhưng ít nhiều cũng đã mềm dẻo hơn.

- Vậy thì ta sẽ đi.

- Đi cũng tốt, mặc kệ thế nào, đại hội thi đá cầu này là một tay người thúc đẩy nên, sao lại không có mặt được. Ta biết Tiểu Ất lo lắng quốc sự, nhưng đạo lý đối nhân xử thế này không thể không để ý đến. Ha hả, biết người nhiều hơn thì càng yên ổn. Người bên ngoài muốn cầu cơ hội này mà không được, sao người có thể từ bỏ? Nói thật, ta cũng muốn đi xem náo nhiệt.

- Vậy thì cùng đi.

Ngọc Doãn khoát tay cười:

- Nghĩ chắc Tiểu ca cũng nể mặt ta đấy chứ.

Cứ như vậy, một đêm bình yên.

Sáng sớm hôm sau, Ngọc Doãn rời giường luyện quyền cước xong thì cùng Trần Đông vào thành Khai Phong.

Cuối thu năm Tuyên Hòa thứ bảy đã mang tới chút se lạnh. Cây cỏ bên đường đã khô vàng, một trận gió thổi qua làm lá rụng nổi lên cuộn cuộn.

Ngọc Doãn và Trần Đông sau khi vào thành thì gặp Thạch Tam đang dẫn sai dịch đi tuần tra trên đường.

Thấy Ngọc Doãn, thái độ Thạch Tam vô cùng niềm nở:

- Tiểu Ất, sao sáng sớm đã vào thành vậy? Là thăm Cửu Nhi tỷ sao?

Ngọc Doãn hiện nay không còn là Ngọc Tiểu Ất lúc trước bị một đám lưu manh vô lại bức tới đường cùng nữa.

Hiện nay trong tay hắn đã có hơn ngàn binh mã, là Chỉ huy sứ Mưu Đà Cương, chức quan lục phẩm. Mà Thạch Tam hiện tại tuy là ban trưởng ở phủ Khai Phong nhưng dù gì cũng chỉ là một tiểu quan lại cho nên thái độ đối với Ngọc Doãn bất giác đã thay đổi rất nhiều. Nếu như nói trước đây y và Ngọc Doãn nói năng bình đẳng, thì hiện tại...

Ngọc Doãn xuống ngựa, đáp lễ lại nói:

- Tam ca vất vả sáng sớm đã ra ngoài làm việc. Hôm nay ta vào thành cũng không phải là thăm Cửu Nhi tỷ, mà là được Hoàng thái tôn mời đến Hạ Uyển Kiều xem đá cầu. Mà nay ta thật sự không còn tự tại như trước nữa, ngược lại rất bận rộn, vài lần muốn tìm Tam ca uống rượu nhưng lại không có thời gian.

Lời này nghe có vẻ như xã giao nhưng thật ra cũng là lời nói thật.

Thạch Tam cười nói:

- Tiểu Ất ca làm chức Chỉ huy sứ, ta vẫn còn chưa tới chúc mừng. Không bằng như này, tối nay ta làm chủ, đồng thời mời thêm Tiểu Áp ti đến cùng nhau uống rượu, được không?

- Được!

Ngọc Doãn và Thạch Tam hàn huyên vài câu rồi cáo từ đi.

- Tam ca, người vừa rồi là Ngọc Tiểu Ất sao?

Một sai dịch trẻ tuổi bước đến khẽ hỏi Thạch Tam.

Nào ngờ Thạch Tam thu lại nụ cười, gõ đầu gõ, hung hãn mắng:

- Ba chữ Ngọc Tiểu Ất là để người gọi ư? Ngay cả người như Tiểu Áp Ti khi gặp hắn cũng phải tôn một tiếng Ngọc chỉ huy. Tính tình Tiểu Ất ca rộng rãi, không hề so đo với bọn ta, thái độ lúc nào cũng tôn

kính...Hơn nữa người ta còn có quan hệ với Quan gia nữa. Mới vừa rồi người không nghe Hoàng thái tôn mời hần hay sao, người mà không hiểu chuyện nói năng lung tung biết đâu chừng sẽ tự rước lấy tai họa.

Trong lời nói của y tràn ngập sự ghen tị, nhưng cũng đầy vẻ kiêu ngạo.

Thạch Tam y từng thấy Ngọc Doãn từ nghèo túng từng bước đi đến vị trí ngày hôm nay. Từ lúc ban đầu bị Quách Kinh làm cho suýt nữa thì tan cửa nát nhà, cho tới bây giờ trong phố Mã Hành ai mà chẳng biết đến cái tên Tiểu Ất chứ? Có ghen tị nhưng nhiều hơn là sự kiêu ngạo. Người ta có thể một bước lên được vị trí hôm nay là dựa vào bản lĩnh thật. Thật sự là khiến người ta hâm mộ mà.

Ngay cả Ngọc Doãn cũng không biết trong lúc vô tình hần đã trở thành một truyền kỳ trong phố xá thành Khai Phong này.

- Từ lúc bắt đầu khúc Nhị Tuyền Ánh Nguyệt ở Đại Tướng quốc Tự cho tới Chỉ huy sứ Điện Tiền ti làm cho rất nhiều người khen ngợi. Hần rất may mắn, nhưng cũng thật sự có bản lĩnh, nếu không cũng không có ngày hôm nay. Người ở ngõ Diềm Thủy, phố Mã Hành đều coi hần là thần tượng rồi.

Sắc mặt cậu sai dịch trắng bệch, lộ vẻ ngưỡng mộ.

Thạch Tam nhìn bóng dáng Ngọc Doãn và Trần Đông mắt hút, thở dài:

- Đi thôi, mọi người có duyên phận, Tiểu Ất có duyên Tiểu Ất, chúng ta cứ nỗ lực hết mình là được. Đại quan nhân có nỗi khổ của Đại quan nhân, người thấy đó có nhà mà không thể về, không có tự do tự tại như chúng ta. Thôi, đi hai con đường rồi về nha môn nghỉ ngơi, một ngày làm như thế là đủ rồi.

- Đúng vậy, dù là có ngưỡng mộ cũng thế thôi.

Một nhóm sai dịch dưới sự dẫn đầu của Thạch Tam bắt đầu đi tuần phố, mà Ngọc Doãn và Trần Đông thì đến thẳng Hạ Kiều Uyển.

Hạ Kiều Uyển này là lâm viên Cao gia, đây không phải là lần đầu tiên Ngọc Doãn đến, nhưng hôm nay vừa nhìn đã chấn động.

Kết cấu Hạ Kiều Uyển thay đổi rất nhiều so với trước đây. Cây thông xanh mát trong Uyển đã bị chặt sạch, thay vào đó là mấy chục tòa đình đài lầu các, ở giữa là một bãi đất trống, rõ ràng là bãi bóng đời sau, ngồi trên đình đài lầu các có thể nhìn rõ trận bóng.

Ngọc Doãn và Trần Đông vừa đến đã có người bước tới ngăn cản.

Khi hần đưa tấm thiệp ra, lập tức có người dẫn hần lên tầng ba lầu các.

Chính giữa lầu các tầm nhìn rộng rãi, dưới lầu có một nhóm thủ vệ, tầng một là nơi nghỉ ngơi của người làm, bất cứ lúc nào cũng đợi sai phái. Lầu hai là nơi để mọi người nói chuyện phiếm, lầu ba là để xem đá cầu. Trần Đông bởi vì không có tư cách lên lầu cho nên sau khi vào Hạ Kiều Uyển thì tự đi tìm người nói chuyện. Sân bóng Hạ Kiều uyển có thể chứa mấy nghìn người xem đá cầu, trong đó không thiếu võ học và Thái học sinh quen biết với Trần Đông nên cũng không cảm thấy buồn chán.

Mà Ngọc Doãn đi vào lầu các, mới vừa lên lầu hai thì nghe có người gọi hần.

- Tiểu Ất, mau tới nhìn giúp ta.

Triệu Đa Phúc ở một song cửa vẫy tay gọi.

Bên cạnh Triệu Đa Phúc là Triệu Phúc Kim tư thái đoan trang, vẻ mặt chút kinh ngạc.

- Bái kiến Nhu Phúc Đế Cơ, bái kiến Mậu Đức Đế Cơ.

Ngọc Doãn bước lên trước thi lễ, cũng không đợi Mậu Đức Đế Cơ lên tiếng, Triệu Đa Phúc đã lôi kéo hần, đưa một tờ giấy cho hần:

- Mau xem giúp ta nên điền như nào?

Đó giống một tờ danh sách cá độ đời sau. Trải qua nửa năm quy hoạch, Tuần san Thời đại Đại Tổng đã thúc đẩy nghiệp vụ cá độ đá cầu. Mà nay mỗi kỳ Tuần san Thời đại Đại Tổng đều in ấn hơn sáu vạn bản,

mỗi tờ báo đều kéo theo một trang dùng để cung cấp cho người đánh bạc. Hữu Tổng tới nay nghiệp đánh bạc cực kỳ phát triển, nhưng loại phương thức đánh bạc này cũng khiến nhiều người lên án. Không thể không nói, Chu Huyền thật sự có thiên phú trong phương diện này, y đã tiến hành cải tạo ra phương pháp cá độ đối với thành Đông Kinh. Nhưng trên thực tế, đại bộ phận tiền vàng đều chảy vào tay Thái tử Triệu Hoàn, chỉ có một số nhỏ chuyển đến Hộ bộ sung làm tiền công quỹ.

Nhưng cũng bởi vậy mà bịt miệng được những Ngự Sử Đại Phu này.

Thái Tử Triệu Hoàn đương nhiên sẽ không sử dụng khoản tiền này, mà là do Thái tử phi quản lý, làm tiền riêng cho Triệu Kham. Dựa vào chiêu thức ấy, nửa năm trôi qua, trong tay Triệu Kham đã có hơn mười vạn tiền riêng. Dù là đám người Nhu Phúc Đế Cơ cũng không giàu có bằng Triệu Kham.

- Nhu Phúc Đế Cơ thật biết nói đùa, ta mới trở về Đông Kinh, nên không hiểu rõ lắm về hai đội này, còn phải nhờ Đế Cơ nói rõ thêm.

- Cũng đúng nha...

Triệu Đa Phúc lộ ra vẻ thất vọng.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

355. Chương 352: Manh Mối (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Thấy bộ dạng của nàng chỉ sợ là đã thua rất nhiều cho nên mới tìm người trợ giúp.

Vốn tưởng rằng sự việc sẽ được bỏ qua, nào ngờ Triệu Đa Phúc lại nói tiếp:

- Tiểu Ất người rất may mắn, cứ đi giúp ta đi, nói không chừng có thể trúng. Hi hi, nếu thật sự trúng thì ngày khác ta sẽ mời người đi Phan lâu nghe hí kịch, được không?

- Huyền Huyền!

Triệu Phúc Kim đứng bên cạnh thật sự là chướng mắt, liền quát lên.

Triệu Đa Phúc lại không chút để ý, chỉ trông mong nhìn Ngọc Doãn, biểu hiện nếu Ngọc Doãn không nghe theo thì nàng quyết không bỏ qua.

Ngọc Doãn cười khở vâng lời, nhận lấy.

Kiếp trước hắn cũng mua cá độ không ít, cho nên cũng khá hiểu đối với thứ này.

Hắn đọc kỹ giới thiệu hai đội, rồi nhắc bút điền, sau đó cười nói:

- Nếu không trúng, Đế Cơ không được trách đấy.

Triệu Phúc Kim chỉ biết cười khở.

Khoảng cách hai đội bắt đầu thi đấu còn chút thời gian, Triệu Đa Phúc liền cho người mang tờ giấy đi.

Nhân cơ hội này, Ngọc Doãn tiến lên nói với Triệu Phúc Kim:

- Năm ngoái được Mậu Đức Đế Cơ cứu mạng, ta còn chưa nói lời cảm tạ.

Chẳng biết tại sao Triệu Kim Phúc lại đỏ mặt lên, nghiêng người cố ý không nhìn Ngọc Doãn.

- Ta vẫn sai người để ý tới Phùng Tranh, nhưng cô ta thật sự không lộ chút sơ hở gì. Nửa năm này, cô ta không có hành động gì cả, lại rất ít tiếp xúc với người khác. Nhưng ta lại phát hiện người cô ta kết giao phần lớn đều là người trong Võ học và Thái học, thật không hiểu vì sao. Mặt khác, cô ta như là rất thân thiết với Thiên Kim Nhất Tiểu Lâu, qua lại rất nhiều, còn cùng với Trương Chân Nô lên sân khấu diễn nghệ nữa.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào gương mặt Triệu Phúc Kim.

Nhìn nghiêng, làn da nàng trắng mịn kia sáng lên trơn mượt. Tim Ngọc Doãn xao động, cổ tỉnh táo:

- Thiên Kim Nhất Tiểu lâu ư?

- Đúng vậy. Nghe nói bởi vì Phan lâu quá mạnh nên hai bên liên kết đi lại thường xuyên. Trương Chân Nô cũng thường xuyên đi lầu Phong Nhạc diễn nghệ, nói là để đối kháng Phan lâu. Còn nữa, hai bên như vậy cũng là một tay Tiểu Ất người tạo thành đó. Nếu không có Tiểu Ất sáng tác Mẫu Đơn đình, lại sáng chế ra một kiểu hát mới, thì hai bên sẽ không liên kết như thế.

Lúc nói chuyện, Triệu Phúc Kim lờm Ngọc Doãn, ánh mắt tuyệt mỹ kia làm cho Ngọc Doãn trợn mắt há hốc mồm.

- Bắt đầu được chưa?

- A...sắp rồi sắp rồi.

Ngay lúc Ngọc Doãn đang định hỏi tỉ mỉ thì chợt nghe tiếng huyền não dưới lầu, là Triệu Kham đến.

- Tiểu Ất, đến sớm vậy?

Từ lúc Thái Tử Triệu Hoàn được xác lập thân phận Đông cung, địa vị Hoàng Thái tôn Triệu Kham cũng được nâng lên. Cậu đi trong vòng vây của mọi người lên lầu, khi nhìn thấy Ngọc Doãn thì hưng phấn:

- Người tới đúng lúc quá, mau theo giúp ta xem trận đấu đi.

Ngọc Doãn chấp tay thi lễ, đi theo Triệu Kham lên lầu ba.

Triệu Phúc Kim và Triệu Đa Phúc cũng mang người đi lên lầu tìm chỗ ngồi xuống.

Tầm nhìn ở lầu ba vô cùng tốt, một mặt tường làm thành cửa sổ lớn, có thể nhìn sân bóng rõ ràng, mà còn có thể ngắm cảnh sắc xung quanh. Chỉ thấy cách đó không xa Triệu Thúc Hưởng và một nhóm Thái Học sinh cũng đều ngồi đó.

“Ồ?”

Ngọc Doãn thấy Trần Đông ở trong đám Thái học sinh kia.

Chỉ thấy y ngồi cùng hai Thái học sinh, rất gần với Triệu Thúc Hưởng, đang ghé đầu thì thầm gì đó.

Từ chỗ ba người Triệu Thúc Hưởng ngồi xem thì cũng không chút tầm thường.

Ngọc Doãn cũng biết hai Thái học sinh kia, chính là nội xá sinh Lôi Quan và Trương Bính tiến sĩ phủ Đức An mà hắn từng gặp ở Lầu Phong Nhạc. Ngọc Doãn thầm cảm thấy kỳ quái, sao Trần Đông lại có mặt ở đó?

Đang lúc hắn suy nghĩ thì trận thi đá cầu bắt đầu rồi!

Khác hẳn với môn đá cầu bình dân đời sau, đại hội thi đấu đá cầu này dường như là hoạt động lấy lòng quan lại quyền quý.

Từ cách xưng hô hai bên là có thể hiểu. Thành viên đá cầu đại diện cho Công phủ quận Phù Lăng và Đông Cung, cho nên cũng không tồn tại cái gọi là giả cầu.

- Tiểu ca hình như không qua lại quận công Phù Lăng?

Khi trận bóng bắt đầu, Ngọc Doãn liền nhìn ra chút manh mối. Hoàng Thái Tôn Triệu Kham tựa như vô cùng coi trọng trận này nên thỉnh thoảng hét to như điên.

Nhưng Ngọc Doãn thấy hành động kia như là đang gây hấn với Triệu Thúc Hưởng. Chỉ có điều bên Triệu Thúc Hưởng lại có vẻ rất bình tĩnh, dù là Triệu Thúc Hưởng trước những hành động khiêu khích của Triệu Kham thì cũng chỉ cười cười với cậu.

- Cũng không biết tại sao gần đây Thập Cửu ca luôn gây khó dễ với Đại Ca.

- Ồ?

- Lúc trước huynh ấy không như vậy, nhưng từ lúc vào kinh thì chẳng biết tại sao luôn nói Đại ca không phải. Nên Tiểu ca cũng có chút bất mãn với huynh ấy.

Những việc trong nội bộ hoàng thất, theo lý thì không nên nói với Ngọc Doãn. Nhưng chẳng biết tại sao Triệu Phúc Kim lại không hề kiêng kị, trên mặt lộ vẻ không hài lòng. Nhìn ra được, quan hệ giữa Triệu Đa Phúc và Triệu Thúc Hưởng, dường như không tệ. Chỉ có điều trong lời nói vẫn có chút bất mãn với Triệu Thúc Hưởng.

Mà Triệu Phúc Kim ngồi bên cạnh chỉ yên lặng xem đá cầu. Biểu hiện của nàng không là phản đối, cũng không tán thành, tựa như người vô sự.

Nếu dựa vào tính tình của Triệu Phúc Kim, lý ra nên ngăn Triệu Đa Phúc nói tiếp. Nhưng lần này nàng không hề lên tiếng ngăn cản. Nói cách khác, trong thâm tâm Triệu Phúc Kim cũng không hài lòng lắm đối với Triệu Thúc Hưởng.

Gây khó xử cho Thái Tử Triệu Hoàn! Theo lý mà nói thì không nên...Triệu Hoàn nay địa vị được củng cố, Thúc Hưởng là người thông minh, vì sao phải làm như thế?

Ngọc Doãn thầm cảm thấy quỷ dị, nhưng cũng chỉ gật gật đầu, không hỏi gì.

Đã là tháng 9, sắp tới thời điểm Hoàng đế Huy Tông nhường ngôi, chẳng lẽ vẫn còn một con thiêu thân lao ra nữa sao? Con người Ngọc Doãn chợt hít lại thành một kẻ nhỏ.

Trận thi đấu này không hề gay cấn. Đội cầu thủ hạ của Triệu Kham dù sao cũng đã từng thành lập lâu rồi, hơn nữa trước đó đã được Ngọc Doãn chỉ điểm, các mặt đều thành thực cho nên đã thắng. Nhưng Triệu Đa Phúc lại vô cùng hưng phấn, bởi vì không ngờ Ngọc Doãn hấn diện lung tung vào tờ danh sách mà lại trúng. Ngoại trừ điểm số cuối cùng không đoán trúng ra, thì mấy hạng khác hẳn đều đoán trúng hết.

Dựa theo cách nói của Triệu Đa Phúc nàng có thể đạt được tiền lời gấp ba.

Hỏi nàng cược bao nhiêu?

Triệu Đa Phúc trả lời lại làm cho Ngọc Doãn hoảng sợ:

- Ta đem toàn bộ số tiền tích trữ cả năm để cược, hì hì, ba ngàn quan.

Thân là con gái được Hoàng đế Huy Tông sủng ái nhất chắc chắn Triệu Đa Phúc không chỉ có ba ngàn quan tiền tiêu vặt. Tuy nhiên tiền tiêu vặt là tiền tiêu hàng tháng, sủng ái là sủng ái. Ít nhất từ bên ngoài cho thấy một công chúa một năm có ba nghìn quan tiền tiêu vặt cũng không quá nhiều. Chỉ có điều Ngọc Doãn hoảng sợ là nếu Triệu Đa Phúc thua vậy thì hẳn có tội lớn rồi.

- Tiểu Át nay ở trong quân doanh sao?

- Phải!

Triệu Phúc Kim hạ giọng nói:

- Ta sẽ tiếp tục cho người theo dõi Phùng Tranh, nếu có động tĩnh gì thì sẽ phái người vào quân doanh báo cho người biết ngay.

- Tiện thể hãy theo dõi cả Thiên Kim Nhất Tiểu lâu nữa.

Ngọc Doãn cũng không biết là nghĩ như thế nào mà bật thốt lên.

Nói ra, quan hệ giữa hắn và Trương Chân Nô Thiên Kim Nhất Tiểu lâu cũng vô cùng tốt, sau khi hắn quay về Đông Kinh còn đặc biệt tới thăm hỏi. Nhưng chẳng biết tại sao, từ lúc biết Phùng Tranh và Thiên Kim Nhất Tiểu lâu lui tới chặt chẽ thì trong lòng hắn có chút không yên. Trước khi Lý Quan Ngự chết đã từng nói ra một số cái tên, nhưng có bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả thì không ai biết. Ai có thể cam đoan Thiên Kim Nhất Tiểu lâu kia là trong sạch? Mà có thể trước kia trong sạch, nhưng qua gần một năm thì cũng chưa chắc.

Trận đấu thắng làm Triệu Kham rất vui. Cậu lôi kéo Ngọc Doãn ở trong lâu nói chuyện, hỏi tình hình của hắn ở Mưu Đà Cương.

Khi nghe cuộc sống trong quân doanh, Triệu Kham hưng phấn:

- Thầy dạy ta mấy chiêu phác pháp, ta học xong hết rồi. Hai ngày nữa ta đến Mưu Đà Cương, thầy dạy ta chiêu mới nhé.

Ngọc Doãn cười đồng ý.

Đúng như lời Trần Đông nói, chỗ dựa lớn nhất của hắn là được sự tín nhiệm của Triệu Kham. Sự tín nhiệm của Triệu Kham đối với chức Chỉ huy sứ Mưu Đà Cương của hắn không chú nào kém. Hơn nữa, tính cách Triệu Kham đơn thuần, nói trắng ra vẫn chỉ là đứa trẻ, Ngọc Doãn nói chuyện với cậu cũng rất thoải mái.

Chính ngộ, Triệu Kham mới thả Ngọc Doãn về nhà. Đi ra khỏi Hạ Kiều Uyển, hắn lại phát hiện Trần Đông không biết đi nơi nào. Vừa rồi y mới còn ngồi với đám Thái học sinh, chắc chắn còn đang xã giao.

Cho nên suy nghĩ một lát, Ngọc Doãn liền dắt Ám Kim đi về phía Ngõ Quan Âm. Mấy ngày ở Mưu Đà Cương, hắn thật sự rất nhớ thê tử, nhớ con gái...

Không ngờ hắn vừa về đến nhà lại phát hiện Trần Đông đang chờ hắn.

- Tiểu Ất, mới vừa rồi ta ở Hạ Kiều Uyển gặp hai bạn học cùng trường, bọn họ cầu ta một việc, ta đang do dự có nên đồng ý hay không.

356. Chương 353: Tướng Dạ (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

- Chuyện gì?

Ngọc Doãn ôm con gái đùa nghịch, hỏi mà cũng không ngẩng đầu lên.

Trần Đông cũng không phải là người ngoài, cộng thêm đã từng đi theo Ngọc Doãn tới Hàng Châu, cũng là tâm phúc của hắn, cho nên Ngọc Doãn hắn cũng không quá khách khí mà đối xử như người nhà khiến Trần Đông cũng có chút cảm thán, có phải mình cũng nên thành gia không nhỉ?

- Hôm nay tại hạ trong Hạ Kiều uyển, Lôi Quan Và Trương Bính kéo ta lên lầu Lãng quận công, nói là muốn viết bài phát biểu trên Tuần san, hy vọng ta có thể nói với Chu Huyền một câu.

Trải qua chuyện Lý Nhược Thủy năm ngoái, việc tuyển bài viết trên Tuần san thời đại Đại Tổng đã nghiêm ngặt lên rất nhiều.

Chu Huyền còn mời Hoàng Thường tham gia Tuần san. Hoàng Thường hiểu rất rõ, tuy rằng Ngọc Doãn đã nhượng lại Tuần san, nhưng thật lòng hắn vẫn không thể nào buông bỏ hẳn được. Xuất phát từ tâm lý bảo vệ Ngọc Doãn, nên ông thường không chọn những bài viết không thể hiện rõ lập trường để đăng lên Tuần san. Tuy nhiên về phương diện học thuật thì lại rất phóng khoáng, cũng làm cho tính quyền uy của Tuần san Thời Đại Đại Tổng tăng hơn trước rất nhiều.

- Bọn họ muốn viết cái gì?

- Cũng không rõ lắm, chỉ nói là muốn tiến hành bình luận thời sự.

Ngọc Doãn ngẩng đầu lên:

- Nếu bên thúc tổ thông qua, chọn đăng thì được, còn nếu bên thúc tổ không thông qua, ta cũng sẽ không nhúng tay hỏi đến.

Thiếu Dương, tốt nhất là nên ít tiếp xúc với họ để tránh làm ảnh hưởng đến tiền đồ. Những người đó quá mức gian xảo, tuy nói là người của quận công Phù Lăng, nhưng nói thật ta không hề tin tưởng bọn họ. Nếu thật sự khó xử thì quay về bình doanh là được.

Trần Đông là người khởi đầu việc tru sát Lục tặc trong lịch sử, cũng là người dẫn đầu dân chúng dâng tấu khẩn cầu triệu hồi Lý Cương về triều.

Y cũng là một trong những nhân vật đại diện cho sự biến Tĩnh Khang.

Tuy nhiên kết quả trong sử sách có ghi lại, Lôi Quan Trương Bính cũng là những người phát khởi vào thời điểm đó, rất được hậu đãi, mà Trần Đông cuối cùng lại rơi vào kết cục bi thảm. Lúc ban đầu khi Ngọc Doãn quen biết với Trần Đông, hắn cũng không liên hệ Trần Đông này với Trần Đông trong lịch sử kia, nhưng từ khi tiếp xúc với Trần Đông, đoạn trí nhớ này cũng dần dần rõ ràng làm hắn càng thêm cẩn thận.

Đời Tổng tự do ngôn luận, nhưng không có nghĩa là một Thái học sinh người có thể tụ hợp dân chúng gây rối.

Từ góc độ Ngọc Doãn mà thấy, hành động của Trần Đông lúc đó không hợp pháp, y đang khiêu chiến với uy nghiêm của lão Triệu Quan gia.

Bởi vì y hai lần tụ hợp dân chúng khiến Hoàng đế Khâm Tông mất hết tôn nghiêm, bởi vậy mà sau khi Hoàng đế Cao Tông kế vị đã căm thù y đến tận xương tủy.

Mà nay Trần Đông là bạn tốt của hắn, Ngọc Doãn đương nhiên không muốn y bị cuốn vào trong đó.

Trần Đông nhú mày, như có chút khó xử.

Ngọc Doãn thở dài, hạ giọng nói:

- Thiếu Dương, cũng không phải là ta cố ý gây chia rẽ các người, mà là ta cảm thấy hai vị bạn học cùng trường với người và vị quận công Phù Lăng kia thật sự không hề đáng tin. Vì quận công Phù Lăng kia trước đây vẫn tỏ thái độ khiêm tốn, nhưng lần này trở về lại thường xuyên tiếp xúc với Thái học sinh, có phần không bình thường, vẫn nên cẩn thận chút thì hơn, đừng gặp họ nữa.

Nghe Ngọc Doãn nói vậy khiến Trần Đông đã hạ quyết tâm.

- Nếu Tiểu Át nói như vậy thì ta sẽ không qua lại với bọn họ nữa. Ta sẽ trở về Mưu Đà Cương, xem bọn họ làm thế nào.

Trần Đông rất kính nể Ngọc Doãn.

Từ một người xuất thân đồ tể phố phường mà trong một năm đã thay đổi nhanh chóng, trở thành Văn Lâm Lang, Chỉ huy sứ Điện tiền Ti.

Quan trọng nhất là, những việc hăn đoán trước gần như không hề sai chút nào.

Trần Đông tin tưởng Ngọc Doãn không hại y, nếu Ngọc Doãn không hại y thì chứng minh đám người Lôi Quan kia có vấn đề. Y không phải người ngốc, sao không nhìn ra manh mối trong đó chứ? Chỉ có điều ái ngại tình bạn lúc trước với họ mà không tiện từ chối, hiện giờ nếu Ngọc Doãn nói vậy thì y đã có đủ cơ để từ chối. Được rồi, ta lập tức trở về binh doanh, xem các người làm khó gì được ta?

Ngọc Doãn lập tức mỉm cười!

Ăn cơm trưa xong, Trần Đông quay lại Mưu Đà Cương.

Ngọc Doãn thì ở lại một tối tại Thành Khai Phong, gọi Thạch Tam, Tiểu Khôn và Hoắc Kiên ở lò mổ Liên Kiều đến uống rượu. Mà nay việc kinh doanh ở lò mổ Liên Kiều gần như đã ổn định, mỗi tháng kiếm được 800 quan lợi nhuận. Nếu tính cả tiền lời ở cửa hàng bán chải đánh răng Ngọc Yến và hàng thịt thì mỗi tháng Ngọc Doãn cũng kiếm được lợi nhuận là 1300 quan. Ngoài ra, Ngọc Doãn tuy là đầu tư một khoản tiền lớn cho Tuần san Thời đại Đại Tống, nhưng bởi vì không thu một phân tiền nào nên Triệu Kham liền giữ lại cho hăn ba phần lợi nhuận, đừng xem thường ba phần lợi nhuận này, một năm trôi qua cũng đã lên mấy vạn quan chia hoa hồng rồi.

Cho nên nay Ngọc Doãn cũng là nhân vật số một ở trong thành Đông Kinh.

Về phần những huynh đệ lúc trước tìm hăn nương tựa nay cũng đã trở nên nổi bật.

Dương Tái Hưng làm Tướng Ngự Hầu trong Thị vệ mã quân Tư, rất được coi trọng. Cao Sủng, Vương Mẫn Cầu thì khỏi phải bàn, ở bên cạnh Ngọc Doãn rất được trọng dụng, dù là mấy người Phong Huống, Lăng Uy cũng đứng vững gót chân ở Bộ quân tư, tiền đồ vô lượng.

Mà Hoàng Tiểu Thất, Trương Trạch Đoan mặc dù nói không có nhập sĩ nhưng cũng có mục tiêu.

So sánh ra thì Hoàng Kiên thiệt thòi hơn một chút.

Lúc trước gã và Vương Mẫn Cầu tìm nương tựa Ngọc Doãn hiện giờ Vương Mẫn Cầu đã làm Thập Tướng Điện Tiền Ti, nhưng gã vẫn ở lại lò mổ, ngày ngày giết mổ heo, nhìn như không thành đạt mấy. Cũng không phải Ngọc Doãn chướng mắt Hoắc Kiên, mà là tính tình gã quá dữ dằn, hơi có khí chất giang hồ du hiệp. Nét thật sự nhập ngũ, ngược lại sẽ khiến gã cảm thấy không hề tự do.

Cho nên Hoắc Kiên ở lại lò mổ, dưới tay có hơn một trăm người cầm đao.

Tuy nói không nở mặt như đám người Vương Mẫn Cầu nhưng cũng là kẻ có phong thái, ít nhất trong phố Mã Hành không kẻ nào dám đến gây rối việc kinh doanh của cửa hàng Ngọc gia. Hơn nữa năm nay, dựa vào sự chống đỡ tài lực của Ngọc Doãn mà gã cũng trở thành một địa đầu xà ở đây.

Hoắc Kiên cũng không hề oán trách mà còn thích thú với cuộc sống này.

Chỉ có điều trong lòng Ngọc Doãn vẫn cảm thấy gã thiệt thòi nên đã gọi gã đến trấn an một hồi làm cho Hoắc Kiên vô cùng cảm kích.

Nhớ ngày đó gã chỉ là một sơn tặc ở Đoạn Bi Câu, ăn bữa hôm lo bữa mai.

Không giống như hiện tại sống ở Đông Kinh, áo cơm không lo, còn thành gia lập thất, ở tại Liên Kiều không kẻ nào dám trêu chọc vào.

Trong thâm tâm gã tuy có chút hâm mộ Vương Mẫn Cầu nhưng cũng tự biết mình.

Hoắc Kiên uống liên tục ba cốc rượu, đột nhiên nói:

- Ca ca, có một chuyện cần báo ca ca biết, trước đó một chút, Lý Bảo phái người tìm ta, trong lời nói có ý lôi kéo. Ta đương nhiên không thèm để ý tới lão ta, nhưng ai ngờ lão ta lại phái vài đệ tử tới sinh sự. Ca ca từng nói không nên gây phiền toái, cho nên ta cũng không để tâm. Nhưng lão ta càng lúc càng tỏ ra kiêu

căng, hôm trước còn phái người tới đánh người của lò mổ, nếu ca ca đồng ý, ta muốn giáo huấn bọn chúng một trận.

Lý Bảo?

Cái tên này rất quen.

Nói thật ra Ngọc Doãn gần như đã quên người này rồi, thậm chí lúc quay về Đông Kinh hẳn cũng không hề nhớ tới.

Nhớ ngày đó, Lý Bảo là một tòa núi lớn, nhưng thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, Lý Bảo nay trong mắt Ngọc Doãn chẳng khác gì đám lưu manh vô sỉ trong phố xá. Xem ra nửa năm qua Lý Bảo cũng không có tiến bộ gì, vẫn chỉ biết dẫn theo một đám lưu manh đi gây chuyện sinh sự. Cũng khó trách, từ năm trước sau khi Trần Hi Chân quyết đấu với Shaman Thiện Ứng bị thương thì vẫn luôn điều dưỡng ở trong núi Thiêu Thất. Đầu năm ông đã phái người quay về Ngự quyền quán.

Đương gia hiện nay của Ngự quyền quán chính là giáo đầu Địa Tự Phòng Chu Phượng Sơn.

Chu Phượng Sơn cũng là người có tu vi Nội Đẳng Tử, nghe nói cũng không hề kém so với Ngọc Phi trước đây.

Lý Bảo là giáo đầu Ngự quyền quán, Chu Phượng Sơn đương nhiên cũng sẽ kính nể chút ít, cũng bởi vì nguyên nhân này mà Lý Bảo mới có thể ngông cuồng như vậy.

Đương nhiên, Lý Bảo cũng không chế có chừng mực.

Ba huynh đệ Ngọc Doãn liên kết, chưa chắc thua Ngự quyền quán.

Chứ đừng nói chỉ là nay Ngọc Doãn có Đông cung là chỗ dựa, còn làm đại quan nhân, thân phận bậc này dù là Chu Phượng Sơn cũng không dám dễ dàng trêu chọc vào, chứ đừng nói là Lý Bảo. Sở dĩ lão ta khiêu khích lò mổ Liên Kiều nói toạc ra cũng là vì tranh giành chút việc kinh doanh mà thôi.

Nếu như là trước, Ngọc Doãn chắc chắn không cho phép.

Chỉ có điều hiện giờ, từ lúc địa vị và thân phận thay đổi, tầm nhìn hẳn cũng đã nâng cao lên nhiều.

- Đại Lang, vì sao lão ta đến gây rối chúng ta?

- Còn chẳng phải là vì chúng ta kinh doanh thịnh vượng nên khiến lão ganh ghét. Đầu năm, lão ta phái người nói muốn phân chia việc cung ứng thịt với chúng ta, lúc ấy Cửu Nhi tỷ làm chủ nên đã không đồng ý việc này cho nên lão ta mới sinh sự như thế. Lão đã phái đại đồ đệ Lã Chi Sĩ và Cát Phổ năm lần ba lượt đến gây sự...Tiểu Ất ca, cần phải giáo huấn bọn chúng mới được.

- Lã Chi Sĩ?

- Chính là kẻ mà năm ngoái đã giao đấu với Tiểu Ất ca tại Khoái Hoạt Lâm, bị ca ca đánh gãy chân đó.

- Quỷ cước bát.

- Đúng vậy.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

357. Chương 354: Tướng Dạ (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Thạch Tam nói:

- Giờ gã đó không gọi là Quỷ cước bát nữa mà là Què tiểu bát rồi.

Lúc trước Tiểu Át ca ra tay độc hơn một chút khiến gã bị tàn tật, tuy nhiên người này cũng thật sự là lợi hại, sau khi điều dưỡng hơn nửa năm thì càng lợi hại hơn trước đây. Về phần Cát Phổ kia cũng luyện được bản lĩnh thật, hai người này nay trở thành phụ tá đắc lực cho Lý Bảo.

- Nếu đã vậy, sao không bắt bọn họ?

Ngọc Doãn nói xong nhìn Thạch Tam và Tiểu Khôn.

Hắn tươi cười nhìn có vẻ thân thiết nhưng trong nụ cười kia ẩn chứa ý lạnh lẽo làm hai người Thạch Tam và Tiểu Khôn run lên.

Hiện giờ Tiểu Át không còn là lưu manh hay tranh giành đấu đá trên phố Mã Hành nữa.

Từ lúc quan uy Ngọc Doãn ngày càng thịnh, dù là Tiểu Khôn từng trải cũng cảm thấy sợ hãi.

- Cũng không phải là không bắt, mà là bọn họ là lưu manh, căn bản không sợ. Mà dù bắt lại thì 10 ngày cũng phải thả ra, ta cảm thấy không tác dụng gì.

Có hai lần ta vốn định bắt đám lưu manh này lại, nhưng không ngờ Chu Phượng Sơn Ngự Quyền quán lại chạy tới nói tốt cho chúng.

Tiểu Át chớ trách chúng ta, ta với Thạch Tam chỉ là người làm công, nhưng Chu Phượng Sơn là tổng giáo đầu Ngự quyền quán, nên không thể không nể mặt.

Trong lòng Ngọc Doãn không vui.

Chuyện này lúc ban đầu Yến Nô xử lý hơi kém, Lý Bảo kia thật sự muốn kiếm một chén canh thì cứ cho lão, có đáng gì đâu. Phải biết rằng từ xưa đến nay người kiếm ăn riêng cũng không có kết cục tốt gì. Thủ hạ của Lý Bảo phần nhiều cũng những kẻ nghèo khổ, cho chút đường sống cũng không phải việc lớn lao gì. Tuy nhiên việc Yến Nô cự tuyệt cũng không sao, Chu Phượng Sơn người chạy đến sinh sự ư? Trước kia sự thúc ở Ngự Quyền quán, ta còn nể mặt người, hiện giờ sự thúc không còn ở quyền quá nữa, thì ta cần gì nể mặt.

- Tam ca, ta muốn thương lượng một việc với người.

- Xin Tiểu Át cứ phân phó.

- Ngày mai hãy giúp ta bắt đám người Lã Chi Sĩ kia, không biết Tam ca có bằng lòng giúp không?

Phủ Khai Phong bắt người, hoàn toàn chính đáng.

Nếu là một vài quan lại quyền quý, khả năng cần Phủ doãn Khai Phong ra mặt. Nhưng nếu chỉ là một đám lưu manh nhàn rỗi, Thạch Tam có thể làm chủ.

- Tiểu Át ca chỉ giáo cho.

- Bắt vào trong lao rồi thì không cần làm khó bọn họ. Nếu Chu Phượng Sơn lại ra mặt, hãy bảo hắn ta tới tìm ta nói chuyện. Ta rời Đông Kinh hơi lâu cho nên mới có không ít người quên ta rồi. Nếu ta chưa nói gì, thì chưa thả những người đó ra, được không?

Ngọc Doãn nhìn chằm chằm Tiểu Khôn, nói từng chữ một.

Thạch Tam bắt người không khó, khó khăn là vẫn nhốt tại trong lao , nên chuyện này còn cần Tiểu Khôn ra mặt. Tiểu Khôn nghe xong khẽ mỉm cười:

- Nếu Tiểu Ất ca chỉ bảo, vậy thì cứ bắt bọn chúng nửa tháng rồi tính sau.

- Haha, Ấp Ti quả nhiên là người sáng khoái, uống nào!

Ngọc Doãn cười to, rót một chén rượu đầy cho Tiểu Khôn.

Tiểu Khôn cũng không khách khí, uống một hơi cạn sạch, nhìn Ngọc Doãn cùng nhau bật cười.

Nhiều năm làm Ấp Ti như vậy, sao Tiểu Khôn lại không hiểu ý của Ngọc Doãn chứ. Đây là Ngọc Doãn muốn giáo huấn đám người Chu Phượng Sơn, Lý Bảo. Trời sắp thì đã có Ngọc Doãn chịu trách nhiệm, không liên quan đến Tiểu Khôn y. Trước kia, Ngọc Doãn không mở miệng thì đương nhiên y sẽ không động thủ, nay Ngọc Doãn đã mở miệng, thì y đương nhiên sẽ đảm nhận. Một bên là Chỉ huy sứ Điện Tiền ti, một bên là đám lưu manh nhàn rỗi, đâu nặng đâu nhẹ, trong lòng Tiểu Khôn rất rõ.

Bữa tiệc rượu này rất vui vẻ.

Ngày hôm sau, Ngọc Doãn quay về quân doanh Mưu Đà Cương, việc còn lại đã có Tiểu Khôn và Thạch Tam xử lý rồi.

- Ca ca muốn giáo huấn Lý Bảo kia sao?

Cao Sủng không kìm nổi hỏi.

Ngọc Doãn nói:

- Một kẻ nhàn rỗi thôi, muốn giáo huấn cũng không cần ta phải tự ra tay.

Ta thấy Lý Bảo kia cũng là một hảo hán, chỉ là nhiều lúc xử lý việc hơi hồ đồ, nếu không giáo huấn một chút, để lão ta biết tốt xấu, sớm muộn gì cũng có tai họa. Ta đã nghĩ kỹ rồi, đợi việc này qua thì sẽ giao việc kinh doanh thịt tươi cho lão làm. Ta cũng là kiếm ăn từ trong phố xá thành Khai Phong thật không dễ dàng, nên cũng không muốn làm khó lão.

Cao Sủng nghe xong liên tục gật đầu.

- Thập Tam Lang, giúp ta một chuyện.

- Xin ca ca chỉ bảo.

- Hai ngày nữa hãy để Cát Thanh và Nguyên Khánh đi tỷ thí với Chu Phượng Sơn một trận.

- Hả?

- Ta nghe người ta nói, Chu Phượng Sơn cả ngày trong Ngự quyền quán, vậy thì đến Ngự quyền quán tìm hấn ta đi. Thuận tiện nói một câu của ta với hấn, là ta tự có chừng mực, không cần hấn ta để tâm.

Trên mặt Cao Sủng nở nụ cười tươi.

Y sao không hiểu ý Ngọc Doãn chứ, rõ ràng là muốn chấn nhiếp Chu Phượng Sơn một chút. Ngự quyền quán không phải là một tổ chức của quan phương, nói toạc ra chỉ là một võ quán dân gian, muốn giải quyết thì dùng cách thức giang hồ để giải quyết.

Cách thức giang hồ là gì?

Đó là nắm đám người nào lớn thì người là chủ!

Lúc trước Trần Hi Chân từng nói, công phu Chu Phượng Sơn không kém, nhưng lại không phải tông sư. Với quyền cước của ba người Cao Sủng, Hà Nguyên Khánh, Cát Thanh đủ để làm Ngự quyền quán kinh sợ. Chỉ cần Ngự quyền quán không ra mặt nữa, Lý Bảo cũng sẽ không gây được sức ép gì.

Điểm này, trong lòng Ngọc Doãn vô cùng rõ ràng.

Làm người nên để lại một con đường, nếu Lý Bảo thật sự không biết phân nặng nhẹ, thì hẳn sẽ làm lão ta hoàn toàn không còn đường nào để đi.

Trước kia, Lý Bảo là bá chủ một phương ở Khai Phong, nhưng mà nay, trong mắt Ngọc Doãn Lý Bảo không là gì cả.

Mấy ngày kế tiếp sóng yên biển lặng.

Ngọc Doãn hoặc là luyện binh ở Mưu Đà Cương, hoặc là về nhà với vợ con.

Có điều có một việc vẫn luôn làm hắn không được tự nhiên.

Dương Kim Liên ở trong nhà, dù gì cũng có chút ngại ngần, bất kể thế nào, là Ngọc Doãn giết Lý Quan Ngự nên mới làm cho Dương Kim Liên trở thành quả phụ. Mỗi lần gặp mặt, dù không nói gì nhiều nhưng bản thân Dương Kim Liên cũng cố ý né tránh Ngọc Doãn.

Cũng may từ sau khi quân doanh ở Mưu Đà Cương xây dựng xong, rất nhiều đồ quân nhu được đưa tới.

Ngọc Doãn rất nhanh bận rộn công việc, ngoại trừ hàng ngày luyện binh thì còn phải xã giao với Bộ quân tư, Thị vệ thân quân Mã quân tư của Điện Tiền ti, bởi vậy mà số lần về nhà cũng ít đi, đại đa số thời gian là Yến Nô mang con gái đến thăm hắn.

Thời gian cứ vậy trôi qua.

Ngày mười một tháng 9, Thạch Tam dẫn theo một đám sai dịch xông vào ngô Tú Tài bắt Cát Phổ và Lã Chi Sĩ.

Đừng nhìn Lã Chi Sĩ và Cát Phổ là độc nhân vật, nhưng cũng chỉ là người mà thôi, nên đối mặt với đám sai dịch như lang như hổ của Thạch Tam thì hai người dù có bản lĩnh cũng không dám phản kháng. Khi hỏi Thạch Tam, thì Thạch Tam chỉ nói việc hai người phạm tội cứ đi theo rồi nói.

Nhưng vừa vào đại lao thì chẳng ai để ý tới hai người nữa.

Lý Bảo sau khi nhận được tin tức thì phái người đi tìm hiểu.

Vốn tưởng rằng ra chút bạc là được, nào ngờ dù đưa bạc thì vẫn không thể gặp được hai người Lã Chi Sĩ và Cát Phổ.

Lão liền đi tìm Tiểu Khôn, Tiểu Khôn cũng không nói rõ.

Lý Bảo rơi vào đường cùng đành phải tìm Chu Phượng Sơn ra mặt, ai ngờ Chu Phượng Sơn lại nói cho lão biết, sự việc lúc này y không thể ra mặt được.

Sau khi hỏi thăm, Lý Bảo mới rõ tình huống.

Hóa ra mấy ngày trước, Cao Sủng mang theo người đánh đến Ngự Quyền quán.

Cao Sủng và Chu Phượng Sơn đánh ngang tay không phân thắng bại, mà Hà Nguyên Khánh thì liên tiếp đánh bại bảy người, khiến Ngự quyền quán không còn mặt mũi. Cũng may đám người Cao Sủng không quá mức, chỉ nói Chu Phượng Sơn không được ra mặt cho Lý Bảo nữa.

Trong lòng Lý Bảo lập tức hoảng lên.

Chu Phượng Sơn chính là bản lĩnh Nội Đẳng Từ, không ngờ lại đánh ngang bằng với Cao Sủng.

Mà Cao Sủng lại là huynh đệ của Ngọc Doãn, còn có Dương Tái Hưng nữa, ba mãnh thú phổ Mã Hành, người nào cũng không thể trêu chọc vào, trước kia là Ngọc Doãn không ở đây nên bình yên vô sự. Giờ Ngọc Doãn đã quay về, sao có thể để yên?

Lý Bảo cũng biết Ngọc Doãn xưa không bằng nay.

Thân phận Chỉ huy sứ Điện Tiền Ti của hắn cao xa hơn lão, nếu tiếp tục dùng thủ đoạn phổ phường chỉ làm cho Ngọc Doãn càng thêm tức giận. Nhưng bảo lão đi cúi đầu trước Ngọc Doãn, thì lão lại không cam lòng, trong lúc nhất thời Lý Bảo cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngay lúc Lý Bảo đang khó xử, thì đám người Lã Chi Sĩ và Cát Phổ đột nhiên được thả ra.

Đồng thời hai còn mang theo một câu của Ngọc Doãn: Sau này việc đưa thịt của lò mổ Liền Kiều sẽ giao cho Lý giáo đầu. Nhưng lời thô tục vẫn nói trước, nếu có người động tay động chân, thì đến lúc đó đừng trách Ngọc Doãn ta không nể mặt.

- Sư phụ, Ngọc Tiểu Át kia thật quá làm càn.

Lã Chi Sĩ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không bằng để đệ tử dẫn người đi đốt lò mổ Liền Kiều của hắn.

Lý Bảo trừng mắt, cả giận nói:

- Chỉ e chân trước ngươi vừa đến đốt lò mổ của hắn, thì sau lưng sẽ có người chém đầu ngươi rồi.

Dứt lời, Lý Bảo lộ vẻ chán nản, thở dài thật sâu.

- Ngọc Tiểu Át nay đã thành danh, ta và ngươi không thể chống được rồi.

Hắn tuy chỉ là chức võ quan lục phẩm, nhưng muốn đối phó với chúng ta, chỉ cần một câu là xong. Ngươi nói hắn có lòng tốt tha cho các ngươi ra ngoài hay sao, đó là hắn cảnh cáo ta. Hắn muốn đối phó chúng ta, thật sự là không cần tốn nhiều sức.

Cũng thế, nếu hắn đã đề xuất ra, vậy thì ta sẽ tiếp nhận. Mặc kệ thế nào, dù gì cũng không đuổi tận giết tuyệt, còn để lại con đường sống cho chúng ta. Cát Phổ, ngày mai ngươi mua chút lễ vật mang đến lò mổ Liền Kiều, nói là ta sẽ tiếp nhận việc kia.

Lã Chi Sĩ và Cát Phổ mặc dù không muốn nhưng cũng biết phải làm vậy.

Ai bảo nay Ngọc Doãn thanh thế lớn, người ta là quan, mình là dân chúng bình dân, thì sao đối phó được?

Lý Bảo đi đến cửa sổ, nhìn cả vườn khô vàng, thở dài thật sâu:

- Lý gia ta chẳng lẽ không so được với Ngọc gia hắn sao?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

358. Chương 355: Tướng Dạ (3)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Trời càng ngày càng lạnh.

Mùa đông năm Tuyên Hòa thứ bảy rất lạnh, đầu tháng 10 đã nghênh đón một trận tuyết nhỏ.

Bởi vì đêm qua có một đợt đồ quân nhu chuyển đến, bận rộn cả đêm nên sáng nay Ngọc Doãn dậy hơi muộn.

Giờ thìn hắn mới mơ màng mở mắt bước xuống giường.

Cao Trạch Dân bưng tới một chậu nước để hắt đánh răng rửa mặt. Cao Trạch Dân là con trai của Cao Thế Quang, còn ít tuổi, vốn Ngọc Doãn không định để cậu ở đây, nhưng Yến Nô lo lắng một mình hắt ở trong quân trại không ai chăm sóc nên bảo Cao Trạch Dân đến làm thân binh cho Ngọc Doãn. Nhìn thân hình gầy gò của cậu, Ngọc Doãn có chút không đành lòng.

- Đồ quân nhu đã kiểm xong chưa?

- Hồi đại quan nhân, kiểm kê xong rồi. Đây là danh sách mà Trần chủ bộ rạng sáng đã ghi chép xong, mời đại quan nhân xem.

- Rạng sáng?

Ngọc Doãn nhìn Cao Trạch Dân, thấy vẻ mặt buồn ngủ của cậu thì nhú mày.

Giờ dần hắt đi ngủ, mà lúc ấy Cao Trạch Dân còn chưa nghỉ ngơi. Nói cách khác, ranh con này đến hiện tại vẫn chưa ngủ chút nào.

- Trạch Dân đi nghỉ đi hôm nay có rất nhiều việc phải làm, nếu không có tinh thần thì sợ không làm được việc.

Cao Trạch Dân là một cậu bé quật cường, nếu bắt cậu đi ngủ, chưa hắt cậu sẽ nghe theo, cho nên Ngọc Doãn liền thay đổi cách nói để cậu đi ngủ. Lúc này có thân binh đưa bữa sáng tới, Ngọc Doãn liền khoác áo, vừa ăn bữa sáng vừa xem danh sách mà Trần Đông ghi chép.

Trời mới biết vì sao triều đình lại đem nhiều đồ quân nhu tích trữ ở Mưu Đà Cương, ước chừng gần năm nghìn thạch lương thảo.

Tuy nhiên làm cho Ngọc Doãn giật mình là ba mươi con chiến mã được đưa tới cùng với năm nghìn thạch lương thảo này. Ngựa, là vật mà Đại Tổng triều rất thiếu, ba mươi con ngựa, nếu đưa ra thị trường cũng có giá trị kinh người, huống chi là chiến mã.

Ăn điểm tâm xong, Ngọc Doãn ăn mặc chỉnh tề đi thẳng vào chuồng ngựa trong doanh.

Cát Thanh và Hà Nguyên Khánh đang dẫn người đi tuần tra trong doanh thấy Ngọc Doãn thì đều bước lên hành lễ chào.

- Ngựa này là thế nào?

Ngọc Doãn chỉ vào ba mươi con ngựa trong chuồng nghi hoặc hỏi.

Bởi vì trong danh sách lúc trước không hề có ba mươi con ngựa này, hiện giờ đột nhiên lại đưa tới làm cho Ngọc Doãn vô cùng khó hiểu. Đại Tổng thiếu ngựa, Ngọc Doãn hắt cũng thiếu. Toàn bộ quân doanh ngoại trừ Hắc Kỳ tiền đội thủ hạ của Bàng Vạn Xuân ra thì cũng chỉ có bốn năm mươi con chiến mã, trong đó bao gồm Âm Kim của Ngọc Doãn và hai con Vương trụ.

Nếu như có thể, sao không giữ ba mươi con ngựa này lại?

Ngọc Doãn nảy lên ý nghĩ này, dù sao thân quân mã quân dưới tay hắt thật sự quá ít.

Hà Nguyên Khánh nói:

- Khi kiểm kê từng nghe nói đây là ngựa Tri châu Thương Châu Đỗ Công Mỹ, hình như là muốn tạm giữ hộ, dự định tới cuối năm Đỗ Công Mỹ mới lấy đi mang về kinh hiến tặng Thái tử. Mẹ nó chứ, coi quân doanh này là hậu trạch nhà hắt sao.

Đỗ Công Mỹ?

Ngọc Doãn ngắt ra rồi chợt hiểu.

Hắt biết Đỗ Công Mỹ này, vốn tên là Đỗ Sung, thi đậu tiến sĩ xuất thân trong năm Thiệu Thánh Triết Tông, làm Công Lang, Quang Lộc Thiếu Khanh, đầu năm làm tri châu Thương Châu. Người này thuộc phe phái Đông Cung. Nghe nói rất thân cận với thái tử Triệu Hoàn.

Ngọc Doãn cũng là người thuộc phe phái Đông cung.

Chẳng qua quan hệ giữa hắn và Đông Cung cũng không quá thân thiết, cho nên bình thường không có tiếp xúc gì.

Nhưng điều này cũng không gây trở ngại việc hắn đã nghe nói về Đỗ Sung, đó là do thúc tổ Hoàng Thường đã từng đề cập tới người này với hắn. Tuy nhiên trong lời nói của ông như có chút khinh thường, thật sự đã làm cho Ngọc Doãn ghi nhớ trong lòng người tên Đỗ Sung này. Với lại đầu năm có nảy sinh một sự việc, bởi vì Thương Châu tiếp giáp Yến Vân mười sáu châu, nên có rất nhiều người Hán từ Yến Vân chạy nạn đến, ở lại chỗ này. Đỗ Sung sau khi nhậm chức đã lợi dụng người Yến Vân lấy cớ do thám Lỗ tặc mà trong vòng một tháng đã tru sát hơn ba mươi ngàn người ở Thương Châu.

Nếu chỉ là giết hại cũng không sao. Nhưng Đỗ Sung kia sau đó lại dâng tấu lên triều đình, nói y ở Thương Châu phát hiện rất nhiều gian tế Lỗ tặc mà báo công với triều đình.

Mỗi lần Hoàng Thường nhắc tới đều vô cùng kích động.

- Đỗ Công Mỹ thật sự là quốc tặc, lệ này mở ra thì Hà Bắc không còn ngày bình yên nữa.

Lúc ấy Ngọc Doãn nghe cũng vô cùng khiếp sợ, cảm thấy Đỗ Công Mỹ này thật quá đê tiện, quá tàn nhẫn.

Đáng tiếc, thân phận của hắn hèn mọn, nói ra cũng không có ai để ý tới.

Ngọc Doãn lấy danh sách ra xem lại lần nữa, đột nhiên hỏi:

- Bên trong danh sách kia có ba con ngựa này không?

- Hình như là không đăng ký?

- Nguyên Khánh hãy đi tìm Thập Tam lang đến, gọi cả Trần chủ bộ nữa, nói là ta lấy ba mươi con ngựa này rồi.

- Ồ?

- Ta thiếu ngựa, vừa lúc có người đưa tới sao có thể từ bỏ được?

Ngày mai nhập ngũ chọn ra ba mươi người tinh thông cưỡi ngựa nhập vào mã quân. Nguyên Khánh cùng Thập Tam Lang thống lĩnh mã quân.

Hà Nguyên Khánh nghe vậy thì vô cùng vui mừng.

Lúc trước Cao Sùng thống soái mã quân nở mặt cỡ nào, trong lòng gã rất hâm mộ. Có điều gã biết trong doanh ít ngựa, mà mã quân có năm mươi người, gã căn bản không có cơ hội thống lĩnh mã quân. Nhưng hiện tại đã tăng thêm ba mươi con ngựa, vậy là có mã quân tương đương tám mươi người, đến lúc đó, gã có thể cùng Cao Sùng mỗi người thống lĩnh bốn mươi người.

Cát Thanh không nhận được, hỏi:

- Công tử, như thế được không?

- Có gì không được. Thịt béo đưa tới cửa, nếu không ăn thì chẳng phải bị người ta chê cười sao?

Ngọc Doãn cười cười xoay người đi.

Sở ra có quyết định này vì hắn đã có tính toán.

Đỗ Sung Đỗ Công Mỹ trong lịch sử rất có danh vọng. Tuy nhiên, người này lại kiên định phải đầu hàng, đối nội thủ đoạn tàn nhẫn đối ngoại khúm núm. Trong lịch sử, sau khi Tông Trạch chết thì do Đỗ Sung đảm nhận trấn thủ Đông Kinh, không để tâm sự phản đối của mọi người mà giải tán nghĩa quân, rút bỏ phòng thủ Khai Phong, khiến bắc địa Đại Tống trống không.

Từ đó về sau, hắn ta còn đảm nhiệm Tể tướng thời kỳ Cao Tông, trấn thủ Kiến Khang.

Khi quân Kim đánh tới, người này đầu hàng người Kim, có thể nói là chẳng khác gì quân bán nước.

Có đôi khi Ngọc Doãn cảm thấy kỳ quái, hạng người như này, vì sao có thể đứng vững gót chân ở trên triều đình? Nếu sớm vài chục năm, Vương An Thạch chưa bắt đầu biến pháp, loại tiểu nhân này, căn bản không có nơi sống yên ổn. Mỗi lần nhớ tới việc này, Ngọc Doãn không kìm nổi chỉ có thể thở dài.

Mà nay Đỗ Sung đưa chiến mã tới, hẳn không có lý do gì mà không lấy.

Về phần sau này Đỗ Sung đòi tới cửa, Ngọc Doãn hẳn sẽ trở mặt không thừa nhận. Tất cả mọi người đều thuộc Đông Cung, sau lưng hẳn còn có Hoàng Thái tôn, cho dù ba mươi con ngựa này là của người thì sao chứ, Đỗ Công Mỹ người làm gì được ta? Người khác sợ người, nhưng ta thì không!

Nghĩ đến đây, tâm trạng Ngọc Doãn tốt lên rất nhiều.

Vô duyên có được ba mươi con ngựa, sao hẳn không vui cho được? Đợi khi Cao Sủng tới, hẳn liền nói ý tưởng cho Cao Sủng, mã quân mở rộng tám mươi người, Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh mỗi người lĩnh bốn mươi mã quân, sung làm thân quân mã quân tả hữu của Ngọc Doãn.

Cao Sủng không có ý kiến gì!

Y thấy năm mươi hay bốn mươi người chẳng khác gì nhau, mà Hà Nguyên Khánh thì lại rất vui vẻ, rốt cuộc mình có thể lĩnh quân rồi. Lúc này Đỗ Sung còn đang ở Thương Châu, đương nhiên không thể biết ba mươi con ngựa tốt già hao hết tâm tư tìm được để dâng lên Thái tử Triệu Hoàn đã bị Ngọc Doãn nuốt sống. Tuy nhiên dù là già biết thì Ngọc Doãn cũng chẳng coi vào đâu.

Ba mươi con ngựa tốt này của Đỗ Sung dường như đã mang đến không ít may mắn cho Ngọc Doãn.

Không mấy ngày, Lê Đại Ẩn Hàng Châu phái người đến thông tri, rằng những thứ mà trước đó Ngọc Doãn bảo y chuẩn bị đã chuẩn bị thỏa đáng, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển đi. Ngọc Doãn cũng có chút sốt ruột, mắt thấy sắp cuối năm rồi, không biết phía bên Trương Trạch Đoan thế nào. Thương lộ này tốt nhất là cuối năm có thể làm tốt, nếu không tới năm sau chỉ sợ khó khăn hơn rất nhiều.

Năm sau là Tĩnh Khang rồi!

Ngày hôm nay Ngọc Doãn quay là Khai Phong về nhà.

Yến Nô dẫn theo Ngọc Như, Dương Kim Liên đi cửa hàng Ngọc Yến để kiểm tra nên không ở trong nhà.

Mà An Đạo Toàn thì được Lăng Chấn mời đi uống rượu ở Ngự Doanh, nên khi Ngọc Doãn về nhà thì ngoại trừ Cao Nương Tử và Nhuế Hồng Nô ra thì không còn ai, Hoàng Tiểu Thất đã theo Trương Trạch Đoan đi Tây Bắc, sẽ rất lâu mới trở về. Bởi vậy phía bên cửa hàng thật thiếu người trông giữ, cho nên hầu hết thời gian Cao Thế Quang đều làm việc tại Phố Mã Hành.

Ngọc Doãn lên lầu vào thư phòng.

Cũng không có việc gì, hẳn liền chuẩn bị mua chút lễ vật đi thư viện Quan Kiều thăm Hoàng Thường.

Mấy ngày trước Yến Nô nói với hẳn gần đây thúc tổ không được khỏe, bảo hẳn bớt chút thời gian đi thăm ông. Hoàng Thường tuổi cũng đã cao cộng thêm năm nay thời tiết rét lạnh nên đương nhiên có chút không khỏe. Chỉ có điều hai ngày trước Ngọc Doãn bận rộn sự vụ trong doanh nên vẫn chưa đi thăm được.

Hôm nay vừa lúc rảnh rỗi, Ngọc Doãn liền chuẩn bị đến thăm.

Vì thế hẳn thay y phục, từ trên lầu đi xuống, đang định ra ngoài thì nghe bên ngoài cửa sổ có người gọi:

- Xin hỏi đây có phải là quý phủ Ngọc chỉ huy không?

- Là ai vậy?

Cao Nương tử vừa lúc đang quét tước đình viện, nghe tiếng gọi liền ra ngoài mở cửa.

- Đây chính là nhà của Ngọc chỉ huy, xin hỏi là ai gọi đó.

Người ngoài cửa lên tiếng mang theo chút khẩu âm Thái Nguyên:

- Ta từ Tây Bắc đến, Ngọc chỉ huy có nhà không?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

359. Chương 356: Tướng Dạ (4)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Thanh âm rất quen tai.

Ngọc Doãn hơi sững sốt, liền đi ra đại sảnh, đứng ở trên hiên cửa nói:

- Cao nương tử, là ai tìm ta vậy?

- Tiểu Át ca nay phát đạt nên không nhận ra cổ nhân thành Khả Đông năm ngoái sao?

Tiếng nói chưa hết, Ngọc Doãn đã thấy một người mặc hắc bào, đầu đội khăn vuông từ bên ngoài đi vào.

Người này cao chừng 180cm, râu ngắn, vẻ mặt phần chấn.

Ngọc Doãn nheo mắt lại, sau một lúc lâu bất ngờ reo lên:

- Oán Ca, là ngươi sao, ha hả, thật sự là ngươi!

Ngọc Doãn không xa lạ gì người đàn ông bên ngoài cửa.

Trên thực tế, khi nghe gã nói là cổ nhân thành Khả Đông thì Ngọc Doãn cũng đã đoán ra thân phận của đối phương.

Nhâm Oán là người đã thu nhận và giúp đỡ người Hán ở phủ Thái Nguyên, sau đó còn cùng Ngọc Doãn hộ tống Dư Lê Yến đi tới thành Khả Đông, đồng thời còn cùng Ngọc Doãn kề vai chiến đấu, dốc hết sức đẩy Dư Lê Yến lên địa vị Nữ Cương thiên mệnh Tây Liêu. Ngọc Doãn vui sướng bất ngờ hai ba bước chạy tới kéo tay Nhâm Oán:

- Oán Ca, sao ngươi lại tới đây? Đến khi nào vậy?

- Được tin của Tiểu Át thì đến ngay lập tức.

Nhâm Oán cười đôn hậu trong ngôn ngữ toát lên vẻ trầm tĩnh.

Ngọc Doãn nghe thế đã hiểu nguyên do, liền kéo tay Nhâm Oán đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói với Cao nương tử:

- Cao Nương tử dẫn Hồng Nô ra ngoài mua chút rượu và thức ăn về, ta muốn cùng Oán ca không say không nghỉ.

Ngụ ý là: ta muốn nói chuyện chính sự. Ngươi chớ đến quấy rầy.

Sao Cao nương tử không hiểu ý tứ trong lời nói của hần vội đáp ứng dẫn Nhuế Hồng Nô đi ra cửa.

Mà Ngọc Doãn thì dẫn Nhâm Oán lên lầu hai.

Ngồi xuống thư phòng, rót cho Nhâm Oán một chén nước ấm:

- Oán ca, dạo này khỏe chứ?

Nhâm Oán cười:

- Rất tốt, chỉ có điều Vương thượng rất nhớ Tiểu Ất, đã sớm muốn ta tới thăm trước rồi lại sợ chậm trễ việc của Tiểu Ất, cho nên mới không đến được. Lần này nhận được tin tức của Tiểu Ất, Vương thượng vừa mừng vừa lo, lập tức bảo ta đến gặp Tiểu Ất. Chỉ có điều không ngờ Tiểu Ất nay là làm Chỉ huy của lão Triệu gia rồi.

Ngọc Doãn nghe trong giọng điệu của Nhâm Oán có chút bất mãn.

Lúc trước khi hấn ở thành Khả Đôn, Dư Lê Yến đã giữ hấn lại, hy vọng hấn có thể ở lại Mạc Bắc.

Nhưng cuối cùng hấn không ở lại, còn lặng lẽ ra đi làm cho một thiếu nữ ôm mối tương tư.

Nhắc tới Dư Lê Yến, trước mắt hấn lại hiện lên bóng dáng thiếu nữ cao gầy quật cường, tim hấn run lên, một lúc lâu sau, hấn khẽ hỏi:

- Yến tử....cô ấy khỏe không?

- Khi mới vào Tây Châu thì có chút không thuận lợi.

Tuy nhiên sau khi được Tiểu Ất chỉ điểm và hội hợp với đồng tông Bát Lạp Sa Duyệt thì cũng thông thuận rất nhiều. Cộng thêm có Thái Tử Nhân Hiếu giúp đỡ, ngăn chặn viện binh Hồi Hột mới làm chúng ta có thể thuận lợi đứng vững gót chân ở Tây Châu.

Nhâm Oán kể lại sơ lược nhưng Ngọc Doãn có thể cảm nhận được trong lời kể sơ lược kia ẩn chứa bao gian khổ.

Nhớ ngày đó, Dư Lê Yến dựa vào hơn vạn binh mã sát nhập Tây Châu, hoàn toàn không có lương thảo, không có viện binh mà cứng rắn tạo nên cơ nghiệp, sao có thể dễ dàng chứ? Lại khổ cho nàng chỉ là một cô gái, mang trọng trách nặng nề trên vai, thật sự là khổ cực.

- Tháng trước Trương tiên sinh tìm đến quý phủ của ta, cầm theo tín vật của Tiểu Ất.

Vương Thượng sau khi biết được vô cùng hưng phấn, lập tức bảo ta tới Khai Phong gặp mặt Tiểu Ất. Vương Thượng có câu muốn ta nói với Tiểu Ất: Nếu nhân sinh chỉ như lúc mới gặp, bất luận Tiểu Ất thế nào thì vẫn luôn là Ngọc Tiểu Ất đã từng giúp chúng ta ở thành Khả Đôn kia.

Sống mũi Ngọc Doãn cay cay, suýt nữa chảy nước mắt.

Nhưng hấn lại hít sâu một hơi, hạ giọng nói:

- Kính xin Oán ca đáp lời, rằng Tiểu Ất chưa bao giờ thay đổi.

Hai người vừa nói chuyện vừa uống nước.

Ngọc Doãn ngồi ở bên cửa sổ, có thể thấy rõ mọi động tĩnh ở ngõ Quan Âm.

- Hiện tại tình huống Tây Châu thế nào?

- Không tốt lắm...

Nhâm Oán cười khổ nói:

- Hiện nay dân tộc Hồi Hột ở Tây Châu không đáng để lo nghĩ nữa, có điều sau đại chiến thì chứa nhiều phiền toái. Người cũng biết đó, Tây Châu vốn là nơi thiếu thốn lương thực, cộng thêm đầu năm mấy lần đại chiến, gần như là không hề thu được chút quả, hạt nào.

Thái Tử Nhân Ái tuy nói là trợ giúp không ít nhưng cũng chỉ là muối bỏ biển.

Dù sao Tây Hạ vốn cũng không rất giàu có và đông đúc, thêm với năm nay rất nhiều địa phương xuất hiện tình hình hạn hán, tình hình cũng chỉ miễn cưỡng duy trì...May mắn năm ngoái Tiểu Ất đưa tới rất nhiều châu báu, mới xem như hóa giải sự túng quẫn của chúng ta. Lần này Tiểu Ất gửi thư, muốn khai thông thương lộ Tây Châu, Vương thượng đương nhiên là vô cùng cao hứng, có điều không biết Tiểu Ất có thể giao dịch như nào với Tây Châu?

Xem ra tình huống bên Tây Châu thật sự không quá lạ quan.

Nếu không Nhâm Oán cũng sẽ không nói như này, đồng thời trên mặt mang vẻ chờ đợi.

- Oán ca, nay ta đã liên lạc hai đại thương nhân Nam Bắc, đồng thời cũng đã nghĩ cách khơi thông thương lộ Tây bắc. Nơi này có một danh sách là trước đó ta đã chuẩn bị hàng hóa cho bọn họ, mà nay đã đủ rồi, có điều những người này dù sao cũng là thương nhân, nếu không có món lãi kếch sù thì chưa chắc đã mạo hiểm đi tới Tây Châu. Không biết Oán ca có thể cho bọn họ cái gì?

Ngọc Doãn đưa danh sách hàng hóa chuẩn bị của Lê Đại Ân cho Nhâm Oán.

Nhâm Oán xem qua, mắt sáng lên.

Lương thực, quân giới?

Đây chính là thương phẩm mà nay Tây Liêu cần nhất, đặc biệt là lương thực, Dư Lê Yến nay đang đau đầu vị chuyện này, về phần quân giới, binh khí Đại Tống xưa nay hoàn mỹ, thần tí cung, bộ nhân giáp....rất có tiếng. Mà hỏa khí quân Tống cũng vẫn luôn là thứ mà người Liêu thèm nhỏ dãi. Trong danh sách thậm chí còn bao gồm mấy vạn chi Phích Lịch Hỏa tiễn khiến Nhâm Oán hết sức bất ngờ vui mừng.

Vốn cho là Ngọc Doãn chỉ là một Chỉ huy sứ, không có năng lực gì mấy, ai có thể ngờ...

Nhâm Oán đột nhiên cảm thấy mình hiểu Ngọc Doãn quá ít. Thật ra, không phải là quá ít, mà là Ngọc Doãn vọt quá nhanh, mà lực lượng giấu sau lưng hẳn căn bản cũng không có ai để ý đến, Nhâm Oán càng không thể biết được.

Xem xong danh sách, Nhâm Oán cũng lấy ra một bản danh sách.

Bên trong là các loại đặc sản Tây Vực như ngọc thạch, hương liệu, rượu nho...Bởi vì Tây Châu vừa lúc ngăn trở con đường thông Trung Nguyên đi Tây Vực, nên cũng khiến cho Tây Châu hiện giờ trở thành đầu mối liên hệ then chốt với Trung Nguyên.

- Thiết giáp Tây Hạ?

Tròng mắt Ngọc Doãn hơi híp lại, nhìn đầu lông mày.

- Thiết giáp này là giáp trụ đặc biệt cung cấp cho Thiết Điều Tử Tây Hạ. Ta biết giáp trụ lão Triệu gia hoàn mỹ, nhưng so với giáp trụ này vẫn kém vài phần.

- Chỉ là thiết giáp, có chút đơn bạc.

- Chỉ giáo cho?

Ngọc Doãn ngẩng đầu, nhìn Nhâm Oán cười nói:

- Chẳng lẽ Oán ca không biết Đại Tống thiếu nhất là chiến mã sao?

Không nói gặt người, nay khắp toàn bộ cấm quân Đông Kinh cũng chỉ có chưa tới vạn con. Đường đường là Điện soái Cấm quân Thị vệ thân quân Mã Quân tư Đông Kinh dưới tay cũng chỉ có số chiến mã không đủ cho một Thác Mỗ Bột Cật Lỗ tặc. Người cũng biết đó, nay Tống Kim đang giao phong, sản mã Tây Vực, mà Tây Châu còn trống mấy bãi cỏ, nếu có thể cung cấp ngựa, đích thị là kinh doanh sẽ cực tốt.

Buôn bán ngựa nhập Trung Nguyên?

Nhâm Oán do dự một chút, trầm giọng nói:

- Việc này ta không thể làm chủ, ta cần phải quay về rồi mới có thể thương nghị tiếp.

- Ngoài ra còn một việc khác nữa...

- Mời nói!

Ngọc Doãn nhìn Nhâm Oán, do dự.

Hắn không biết sau khi nói ra điều kiện thì Nhâm Oán sẽ có phản ứng gì.

Nhưng nếu không nói, thì cảm thấy không thoải mái, suy xét mãi, hần cần rằng, thấp giọng nói:

- Không biết hiện nay thực lực quân đội Tây Châu như thế nào?

Thần sắc Nhâm Oán căng thẳng đầy đề phòng nhìn Ngọc Doãn.

- Ý Tiểu Ất là....

- Nếu có thể, ta hy vọng Yến tử có cơ hội thích hợp có thể xuất binh ra Mạc Bắc.

- Trợ giúp lão Triệu quan gia sao?

Ngọc Doãn gật đầu.

Nhâm Oan day day gò má, cười khổ nói:

- Việc này ta cũng không làm chủ được. Nếu là giúp Tiểu Ất, có lẽ còn được, nhưng người cũng biết, Vương thượng hận thấu xương lão Triệu quan gia. Lúc trước nếu không phải lão Triệu quan gia cầu kết với Lỗ tặc, ném đá xuống giếng, thì Đại Liêu ta chưa chắc đã rơi vào cục diện như hôm nay. Chuyện khác đều nói được, nhưng riêng chuyện này, không thể!

Ngọc Doãn sao không biết Dư Lê Yến cảm hận Triệu Cát.

Hần trầm ngâm một chút, liền hạ giọng nói:

- Oán ca khi trở về làm phiền chuyển một lời cho Yến Tử.

Môi hở răng lạnh, nếu thật sự Đại Tổng ta xảy ra biến cố, chỉ sợ kế tiếp sẽ là Tây Hạ, rồi là Tây Châu...Thời khắc hiện giờ nên dứt bỏ ân oán, cùng nhau bắt tay. Nếu Yến tử thật sự muốn hưng phục Đại Liêu, nên cần thể hiện ý chí.

Nhâm Oán ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu tán thành.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

360. Chương 357: Tướng Dạ (5)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Mở ra thương lộ Tây Châu không phải là chuyện đơn giản.

Hơn nữa đây cũng không phải là chuyện cá nhân của Ngọc Doãn mà còn liên quan đến Lê Đại Ân, Liễu Thanh. Cho nên, sự tình cực kỳ phức tạp, nhất định phải bàn bạc nhiều lần. Dưới sự giới thiệu của Ngọc Doãn, Nhâm Oán gặp Liễu Thanh trong quân trại Mưu Đà Cương.

Đừng nhìn Nhâm Oán nay là người trong quân nhưng từ nhỏ gã đã theo Nhâm lão công sống ở Thái Nguyên, vô cùng tinh thông việc kinh doanh.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Dư Lê Yến phải gã tới đây.

Về việc hợp tác với thương nhân Đại Tống, mặc dù là có Ngọc Doãn ở đó nhưng nếu không hiểu việc thì không thể làm gì được.

Nhâm Oán ở lại Khai Phong bảy ngày, hơn mười lần gặp gỡ Liễu Thanh cuối cùng đã đạt thành hiệp nghị. Khi hiệp nghị đã thành, Nhâm Oán liền cáo từ Ngọc Doãn. Thời gian gấp vô cùng bức bách, gã nhất định phải mau chóng trở về Tây Châu báo cáo và tiến hành liên lạc với Tây Hạ, khơi thông thương lộ, để hàng hóa có thể thông suốt. Việc này cũng phải chuẩn bị chu đáo, cũng may quan hệ Tây Liêu và Tây Hạ cùng mật thiết, cho nên cũng sẽ không trở thành vấn đề chính yếu.

Vấn đề chủ yếu vẫn là Dư Lê Yến có xuất binh tương trợ không?

Ngọc Doãn thấp thỏm trong lòng nhưng vào lúc này đã không chấp nhận hẳn tiếp tục do dự nữa.

Cuối tháng 10 năm Tuyên Hòa thứ 7, Tây Lộ quân Nữ Chân dưới sự chỉ huy của Tả phó Nguyên soái Hoàn Nhan Tông Hàn lấy Bồ Sát Thạch Gia Nô làm tiên phong, công phá phòng tuyến Sóc Châu, trực tiếp bức Đại Châu. Cùng lúc đó Đông Lộ quân do Hoàn Nhan Tông Vọng suất lĩnh đánh vào Yến sơn phủ.

Ngọc Doãn rơi vào đường cùng, chỉ có thể dặn dò Nhâm Oán lần nữa.

Mà Nhâm Oán cũng tỏ vẻ sẽ hết sức thuyết phục Da Luật Dư Lý Diễn xuất binh...

Gã tuy là võ quan Tây Liêu, dù được người Liêu nuôi dưỡng nhưng trong xương cốt vẫn là một người Hán.

Đầu tháng mười một năm Tuyên Hòa thứ bảy, nhóm vật tư đầu tiên bắt đầu vận chuyển từ Hàng Châu mang đến Tây Châu. Đồng thời Liễu Thanh cũng áp giải đồ quân nhu cùng Nhâm Oán khởi hành, đi tới Tây Châu.

Đứng ở trên Mưu Đà Cương nhìn đoàn xe trùng trùng điệp điệp hành tiến đi lên phía Tây, trong lòng Ngọc Doãn trăm mối suy nghĩ.

Không biết Tây Châu thương lộ này có thể trở thành một con đường sống của Đại Tống ta hay không?

Sau khi tiến bước Nhâm Oán, Ngọc Doãn cũng không hề thấy thoải mái.

Quân trại Mưu Đà Cương không có việc gì nữa, đều đã có Trần Đông Ngưu Cao Đổng Tiên và Bàng Vạn Xuân xử lý. Chỉ có điều vào thời tiết này Hoàng Thường lại ngã bệnh, hơn nữa bệnh tình cực kỳ nghiêm trọng. Phải biết rằng, Hoàng Thường đã là qua tuổi bát tuần rồi.

Trong lịch sử lúc này thì ông phải đang dưỡng lão tại Nghi Hoàng phủ châu, nhưng mà nay vẫn ở tại Khai Phong giúp Ngọc Doãn.

Tuổi đã lớn, một khi sinh bệnh thì sẽ vô cùng nghiêm trọng.

An Đạo Toàn sau khi khám và chữa bệnh cho Hoàng Thường xong thì cũng lộ vẻ khó xử.

- Tiểu Ất, vẫn nên chuẩn bị đi.

- Ý An thúc phụ là gì vậy?

An Đạo Toàn cười khỏ nói:

- Ta vô năng không chữa được cho Đại học sĩ. Đại học sĩ khí huyết đã suy, bệnh nguy kịch, chỉ sợ là chống đỡ không được lâu nữa.

Hoàng Thường lớn tuổi, sinh lão bệnh tử, không ai có thể xoay chuyển.

Ngọc Doãn như mộng!

Kiếp trước hẳn từng trải qua tình cảnh cha ốm chết, tái sinh tới nay thì đây là lần đầu tiên đối mặt với người thân sắp ra đi.

Nếu An Đạo Toàn nói như vậy thì Ngọc Doãn cũng hiểu bệnh tình của Hoàng Thường đã khó có thể chuyển biến được. Hắn không kìm nén được sự đau buồn mà rơi nước mắt.

Nhưng khi quay về, hắn lại cố tỏ ra bộ dạng như bình thường.

Chỉ có điều hắn không quay về Mưu Đà Cương mà là đưa Hoàng Thường về nhà.

Có lẽ là cảm nhận được gì đó, lúc trước Hoàng Thường không chịu chuyển đến nhà Ngọc Doãn thì nay lại không cự tuyệt nữa.

Một đời Hoàng Thường không có con nối dòng.

Hiện giờ Ngọc Doãn là con của ông, sao ông có thể cự tuyệt lòng hiếu thảo của Ngọc Doãn.

Mỗi ngày Ngọc Doãn đều ở trong nhà với Hoàng Thường, hoặc là đánh đàn, hoặc là nghiên cứu đạo tạng. Hoàng Thường vô cùng tin theo đạo gia, kính trọng nhất là Thôn Trang, cho nên ngày nào Ngọc Doãn cũng ở bên cạnh ông đọc Nam Hoa, ngày ngày trôi qua trong thanh tĩnh.

Thời gian đầu Triệu Đa Phúc cũng đến nhà Ngọc Doãn một lần.

Chỉ là sau khi nàng biết Hoàng Thường bệnh nặng thì không tới quấy rầy nữa mà cho người đưa được vật trân quý trong đại nội tới, làm cho Ngọc Doãn vô cùng cảm kích.

- Nếu ngày nào có cơ hội, Tiểu Ất hãy thay ta báo đáp Nhu Phúc Đế Cơ.

Hoàng Thường dặn dò Ngọc Doãn:

- Nhu Phúc Đế Cơ khờ khạo ngây thơ, đáng tiếc sinh trong nhà đế vương. Ta từng bói toán cho con bé một lần phát hiện trong mệnh của con bé đa kiếp cả đời đau khổ. Nói con bé là con gái Đế vương vốn không đáng phải có vận mệnh như vậy. Chỉ mong ta đoán sai thôi. Nhưng nếu thật sự như thế, Tiểu Ất con phải bảo vệ con bé bình an. Chẳng biết tại sao hôm nay ta cứ cảm thấy trong lòng không yên.

Vận mệnh của Nhu Phúc Đế Cơ hình như là rất đau khổ.

Đối với tử vi tướng số, Ngọc Doãn dốt đặc cán mai.

Nhưng nếu Hoàng Thường đã dặn dò thì hắn sẽ không từ chối, hướng chỉ Nhu Phúc Đế Cơ đối đãi với hắn rất tốt.

- Thúc tử yên tâm, Tiểu Ất dù liều cả tính mạng cũng sẽ bảo vệ Nhu Phúc Đế Cơ an toàn.

- Vậy thì cũng đã giải tỏa tâm sự trong lòng ta.

Hoàng Thường ngã vào giường, ánh mắt có chút dại ra.

Ngoài cửa sổ chẳng biết đã nổi tuyết từ lúc nào khiến nhiệt độ càng giảm xuống.

Dương Kim Liên bưng một chậu than đi vào, đặt ở góc phòng hạ giọng nói:

- Đại quan nhân, Cữu nhi tử nói trong phòng rét lạnh, cần thêm một chậu than nữa.

- Đa tạ Dương nương tử.

Ngọc Doãn chấp tay tiễn Dương Kim Liên ra ngoài.

Vừa ngồi xuống đã thấy Hoàng Thường đang nghiêng đầu mặt lộ vẻ nghi hoặc.

- Thúc tử sao vậy?

Hoàng Thường thở dài, hạ giọng nói:

- Chẳng biết tại sao ta cảm thấy giữa con và Dương nương tử như có chuyện gì đó.

- Hả?

- Theo lý mà nói thì ta không nên nói ra.

Nhưng ta đã coi cho con, phát hiện mạng con phạm đào hoa, nhất định phải nhiều con nhiều cháu.

- Thúc tổ, người đừng nói lung tung, Cửu Nhi tỷ nghe vậy sẽ không vui đó.

- Ha ha, câu này ta đã sớm nói với Yến Nô rồi.

Ngọc Doãn nghe thế thì trợn mắt há mồm.

Thúc tổ, có phải là ông muốn cả nhà ta không hòa thuận không?

- Đúng rồi, giữa con và Dương nương tử rồi cuộc là có chuyện gì?

- Thúc tổ, người nghĩ quá nhiều rồi, con và Dương nương tử rất trong sáng, tuyệt đối không có quan hệ gì cả.

- Thật sao?

- Tiểu Át nào dám lừa gạt thúc tổ. Thôi được rồi, con ăn ngay nói thật, trượng phu của Dương nương tử là chết trong tay con.

Ánh mắt Hoàng Thường sáng quắc nhìn Ngọc Doãn làm hắn thật sự không tránh né được, đành phải thì thầm bên tai ông kể lại những chuyện về Lý Quan Ngự.

Trên mặt Hoàng Thường lộ vẻ nghiêm trang.

- Nói như thế, Lỗ tặc đã mưu đồ với Đại Tổng ta lâu rồi?

- Đúng vậy!

Trong mắt ông toát lên vẻ đau thương, cười khổ nói:

- Nhớ ngày đó Chương Tử Hậu nói Doan Vương lỗ mãng không thể làm quân vương, lúc ấy ta còn không tin, nhưng nay xem ra...Chương Tử Hậu đúng cảm, lắm mưu giỏi đoán, nếu không phải là hắn quá mức cực đoan thì cũng không đến mức rơi vào kết cục cuối cùng. Chỉ là những lời này của hắn lại rất đúng. Doan Vương thật sự không thể là quân vương.

Ngọc Doãn chỉ lẳng lặng nghe, không biết nên nói thế nào.

Hắn chỉ thở dài cảm lấy Nam Hoa Kinh, khẽ khàng đọc cho Hoàng Thường nghe.

Sức khỏe của Hoàng Thường càng ngày càng yếu.

Mà chiến báo tiền phương luôn truyền đến khiến người ta cảm thấy sầu lo.

Ngày 14 tháng 11, Tây Lộ Quân người Nữ Chân công phá Đại Châu bức tiến Trung Sơn, tin tức truyền đến khiến lòng người phủ Khai Phong bàng hoàng.

Mà Đông Lộ quân Nữ Chân thế như chẻ tre, mà dưới sự thúc giục năm lần bảy lượt của Hoàng đế Huy Tông, Tuyên Phủ sứ Thái Tĩnh hạ lệnh cho Quách Dực Sư, Trương Lệnh Trưng và Lưu Thuấn Nhận suất bộ ứng chiến. Song phương quyết chiến ở Bạch Hà, quân Tống cuối cùng thất bại thảm hại quay về.

Quách Dực Sư thua!

Ngọc Doãn thở dài, quảng chiến báo vào trong chậu than.

Khoảng cách chiến bại của Quách Dực Sư đã qua 10 ngày cũng không biết chiến cuộc tiền phương đã thoái nát thành bộ dạng như nào rồi.

Bệnh tình của Hoàng Thường càng ngày càng nghiêm trọng, khi thì tỉnh táo, khi thì hôn mê, mắt thấy thời gian đã không còn nhiều nữa.

Trong những ngày Hoàng Thường bị bệnh, trong triều không ít người tới hỏi thăm, trong đó bao gồm cả Trong đó cũng bao gồm Lý Cương, Lý Nhược Thủy cùng với Tân Ngự Sử Đại Phu Trần Quá Đình vừa mới bổ nhiệm. Bất kể nói thế nào, Hoàng Thường cũng là danh sĩ đương đại, mà nay bệnh tình nguy kịch, đám người Lý Cương đương nhiên phải tới thăm.

Chỉ có điều những người này không tỏ sắc mặt thân thiện với Ngọc Doãn.

Cũng khó trách, lúc trước Ngọc Doãn và đám người Lý Cương gây náo lên cả triều cương, nếu như tỏ ra bình thường thân thiện mới là chuyện lạ.

Tuy nhiên Ngọc Doãn lại không hề để ý tới, cho dù là đám người Lý Cương có giả bộ tươi cười thân thiết với hắn, hắn cũng không rảnh mà hỏi tới. Người đối với ta thân thiết cũng thế, mà lạnh nhạt cũng vậy, ta chẳng cần cạnh gì các người cả, cần gì phải để ý?

Nhân đạo là không phải muốn lại được, đã vậy cứ để như thế đi.

Sau khi tiễn đám người Lý Cương, tiểu viện ngô Quan Âm lại thanh tĩnh.

Ngọc Như đi ngủ, Dương Kim Liên đã lên lầu vào phòng mình, Yến Nô ngồi xuống bên Ngọc Doãn, nói nhỏ:

- Tiểu Át ca, có phải là thời cuộc không tốt không?

- Ừ?

- Hai ngày nay giá hàng tăng cao, so với lúc trước khi huynh trở về thì tăng hơn gấp ba rồi.

Hơn nữa lưu dân từ Hà Bắc đến càng lúc càng nhiều, nhìn vô cùng khốn khổ. Hôm nay nô đi đến cửa hàng còn nghe Tam tẩu hàng xóm nói chuẩn bị bán sản nghiệp trong thành. Nô lo lắng nếu tiếp tục như vậy sớm hay muộn cũng xảy ra chuyện lớn.

Ngọc Doãn nghe xong không khỏi mỉm cười.

Hắn vươn tay, xoa đầu Yến Nô:

- Đừng nghĩ nhiều nữa, không có gì đâu.

- Tiểu Át ca, huynh đừng gạt nô.

Nô đã ở bên huynh lâu rồi, thái độ huynh như nào nô hiểu ngay, tình hình chắc chắn là không tốt rồi. Tiểu Át ca, rốt cuộc là tình hình như nào? Cứ nói nô biết để nô sớm chuẩn bị, đừng để nước đến chân mới đi chuẩn bị, chỉ sợ lúc đó đã muộn rồi.

Nụ cười trên mặt Ngọc Doãn tắt dần.

Thật lâu sau, hắn thở dài:

- Nói thật, thế cục hiện nay như nào ta cũng không rõ lắm.

Chỉ có điều cảm thấy thành Khai Phong sớm muộn gì sẽ phát sinh chiến loạn. Muội nên chuẩn bị tích trữ nhiều lương thực trong nhà, nếu chiến sự một khi mở ra, ta sợ giá lương thực sẽ còn tăng cao hơn. Còn nữa, bên cửa hàng tạm thời đóng cửa đi, trong khoảng thời gian này không kinh doanh gì nữa. Mặt khác, bảo đám người Hoắc Kiên chuẩn bị chút đi, cũng đừng để lúc rối loạn mới cuống lên.

Nghe nói Khai Phong sắp phát sinh chiến sự, sắc mặt Yến Nô lập tức trắng bệch.

- Tiểu Át ca, thật sự sẽ có chiến sự sao?

- Chỉ sợ là không tránh khỏi...

Yến Nô không nói năng rườm rà lập tức đứng lên.

- Cửu Nhi tỷ định đi đâu vậy?

- Nô đi tìm lão Cao, bảo huynh ấy đi mua nhiều lương thực về.

Nói xong, Yến Nô như gió lao ra ngoài làm Ngọc Doãn bật cười lắc đầu.

Yến Nô này đúng là hấp tấp mà.

Nghĩ đến đây, hắn chuẩn bị đi vào nhà, thăm Hoàng Thường, nào ngờ đúng lúc này lại nghe cửa sân có động to, chỉ thấy Cao Nghiêu Khanh thần sắc kích động, gần như là lao vào sân:

- Tiểu Át, việc lớn không hay rồi!

- Nha nội, sao vậy?

Cao Nghiêu Khanh sắc mặt xanh mét, còn lộ vẻ tức giận.

- Lúc nãy nhận được tin tức phủ Yến Sơn thất thủ rồi.

- Hả?

- Quách Dực Sư ở phủ Yến Sơn xé kỳ tạo phản, bắt Thái Tĩnh và một đám quan viên, mở thành đầu hàng Lỗ tặc. Yến sơn phủ... Yến sơn phủ.. Yến sơn phủ cùng với huyện Chúc Châu đã rơi vào tay Lỗ tặc rồi!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

361. Chương 358: Truyền Ngôi

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Quách Dực Sư phản rồi!

Hai năm trước là Trương Giác hàng Tống, kết quả bị Hoàng đế Huy Tông bán đứng.

Nhìn chuyện này như là bình thường, nhưng ai có thể nghĩ sẽ gây thành một trận tai họa cho sau này. Thời đại này đã không phải thời đại 'Quân lựa chọn thần mà thần cũng lựa chọn quân'. Quân muốn thần chết, thần không thể không chết sớm đã trở thành khuôn vàng thước ngọc rồi. Trương Giác vốn là người Hán, nguyên nhân vì không muốn quy thuận Nữ Chân cho nên mới nâng thành hiền hàng. Nhưng Hoàng đế Huy Tông lại bị người Nữ Chân bức bách, cuối cùng giao cha con Trương Giác vào tay người Nữ Chân.

Có lẽ trong mắt Hoàng đế Huy Tông, việc này không quan hệ đến đại cục.

Có lẽ trong mắt những đại thần trong triều kia Trương Giác chỉ là một người Hán Yến Vân quy thuận mà thôi, không đáng quý trọng.

Không ngờ hành động này lại làm lạnh lòng những hàng thần từ Liêu quốc.

Quách Dực Sư cũng là một trong số đó, nên cho dù được Hoàng đế Huy Tông tín nhiệm, trong lòng y vẫn thủy chung tồn tại một nỗi lo lắng.

Lão Triệu gia nay có thể bán đứng Trương Giác, ngày mai có thể bán đứng mình!

Quách Dực Sư trải qua bao cân nhắc, cuối cùng quyết ý phản Đại Tống. Nực cười chính là, trên dưới cả triều lại không hề cảm nhận được điều đó, dù là Hoàng đế Huy Tông đã phái Đồng Quán ra thăm dò nhưng Quách Dực Sư lại ôm đùi Đồng Quán gọi "Cha" thì lập tức bình yên vô sự.

Mà nực cười hơn chính là, người Nữ Chân lại lấy Trương Giác làm cớ để xuất binh.

Chỉ sợ lúc trước Hoàng đế Huy Tông giao cha con Trương Giác ra, cũng không ngờ một hàng thần nho nhỏ lại mang đến tai họa như thế...

Trong Thành Khai Phong đã loạn.

Tin tức Quách Dực Sư đầu hàng khiến Đông Kinh vốn gần như là yên bình lập tức sôi trào lên.

Hoàng Thường sau khi nghe vậy tức giận hộc máu tươi, mắng chửi:

- Quốc tặc Quách Dực Sư, thật sự đáng chém thành ngàn mảnh!

Mắng xong ông liền hôn mê bất tỉnh.

Ngọc Doãn kinh hãi vội gọi An Đạo Toàn đến chẩn trị cho Hoàng Thường.

Mãi cho đến lúc đêm muộn Hoàng Thường mới tỉnh lại, nhưng cả người suy sụp, tinh thần lơ vể chán nản.

Ngọc Doãn vất vả lắm mới hầu hạ Hoàng Thường nằm ngủ thì trời đã tối hẳn.

Gió lạnh từ ngõ Quan Âm gào thét thổi tới làm lòng người nảy sinh cảm giác buồn bã.

Trong phòng khách đặt vài chậu than, rèm dày buông xuống che gió lạnh bên ngoài thổi vào. Lửa than hừng hực nhưng không thể nào làm cho người ta cảm nhận được sự ấm áp. Ngọc Doãn ngồi ngay ngắn ở giữa phòng, sắc mặt tối tăm không nói gì.

Trần Đông, Cao Nghiêu Khanh, Chu Huyền còn có Cao Sủng, Dương Tái Hưng, Ngưu Cao và Bàng Vạn Xuân toàn bộ ngồi tổng phòng khách.

Yến Nô ôm con gái dẫn Dương Kim Liên lên lầu. Nàng cũng biết, lúc này nàng không nên tham gia vào.

Ngoài ra, còn có một vị khách không mời mà đến. Vóc người gã cao chừng 178cm, gầy gò, cả người giống như cây trúc.

Hai gò má hõm vào, dưới ánh sáng ngọn lửa chiếu vào chập chờn, trong đôi mắt kia lại toát lên vẻ cường khí.

Người này là Chu Mộng Thuyết.

Gã là con trai của Chu Tiểu Hồng, xuất thân trường Thái học, rất có danh vọng trong sĩ lâm.

Trước đây, gã từng liên hợp với đám người Lý Nhược Thủy Từ Quý ngầm thiết kế muốn cướp Tuấn san thời đại Đại Tống từ trong tay Ngọc Doãn, nhưng cuối cùng lại bị Ngọc Doãn phá vỡ, chuyển giao Tuấn san thời đại Đại Tống cho Đông cung, khiến mưu kế của Chu Mộng Thuyết đã trở nên vô nghĩa.

Từ đó về sau, Chu Mộng Thuyết bị Chu Huyền trục xuất ra khỏi Tuấn san Thời đại Đại Tống.

Nhắc tới, giữa Chu Mộng Thuyết và Ngọc Doãn cũng không êm ấm gì, thậm chí gã còn có chút khinh thường Ngọc Doãn.

Tuy nhiên sau khi nghe được tin tức Quách Dực Sư đầu hàng, Chu Mộng Thuyết lại chủ động đến nhà nhờ Chu Huyền ra mặt gặp Ngọc Doãn.

- Một năm trước, Tiểu Át từng nói, Trương Giác mặc dù đã chết nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc.

Hắn còn từng cảnh tỉnh ở trong Tuấn san thời đại Đại Tống rằng không thể tin Quách Dực Sư, càng không thể trọng dụng người này. Nhưng trong triều không một ai để tâm tới.

Mà nay Quách Dực Sư dâng thành đầu hàng Lỗ tặc, để quân tiên phong Lỗ tặc đánh bại binh mã Chân Định, trực tiếp áp bức Trung Sơn.

Đồng Quán kia thân là Tuyên Phủ Sứ Hà Bắc, nhưng ngay khi nhìn thấy Lỗ tặc đến thì vứt bỏ Chân Định trốn về Khai Phong. Quan gia dù hạ chiếu trị tội nhưng tác dụng không lớn. Nếu Trung Sơn không ngăn được Lỗ tặc, chỉ sợ Lỗ tặc kia sắp binh lâm dưới thành rồi.

Ánh mắt Chu Mộng Thuyết lạnh đi, nhắc đến chỗ này thì đứng dậy bái lạy Ngọc Doãn.

- Ta vẫn luôn khinh thường Tiểu Ất, mà không nghĩ kiến thức Tiểu Ất lợi hại như thế.

Hôm nay ta đến là thay mặt Lý Bá Kỷ và Nhược Băng xin lỗi Tiểu Ất. Giờ quốc gia đang nguy nan, chúng ta cần đồng tâm hiệp lực vượt qua cửa ải khó khăn này.

Không biết ý Tiểu Ất thế nào?

Đây là người phái chủ chiến trong triều cúi đầu mời và ra tín hiệu hòa giải trước Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn đại thể có thể đoán được đây cũng là tín hiệu hòa giải phát ra từ đám người Lý Cương, Trần Quá Đình và Lý Nhược Thủy.

Chỉ có điều đơn giản như thế thôi sao?

Ngọc Doãn tin tưởng Chu Mộng Thuyết chắc chắn có lời nói tiếp, nên chỉ cười cười không trả lời.

Chu Mộng Thuyết ho khan một tiếng:

- Tiểu Ất, việc là như thế này...Quan gia phong Thái Tử làm Khai Phong Mục, chống đỡ quân tiên phong Lỗ tặc. Chỉ có điều thời tiết quá rét lạnh, thể cốt Quan gia không khỏe, nên có ý suất văn võ bá quan trong triều đi tới Kim Lăng nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi tịnh dưỡng

Đây chỉ là lời lừa gạt dân chúng mà thôi. Ngọc Doãn nghe vậy thì lộ vẻ khinh thường.

Đến lúc này rồi không nghĩ cách chống đỡ quân Kim lại còn nói cái gì mà nghỉ ngơi tịnh dưỡng...Nói thẳng ra là muốn bỏ chạy.

Triều đình như thế, Quan gia như thế, sao Đại Tổng có thể thắng Lỗ tặc được?

Hiện giờ trên dưới Khai Phong, thậm chí toàn bộ đất Hà Nam quần chúng đã dâng trào nhiệt huyết muốn quyết chiến một trận với người Nữ Chân. Mọi người lo lắng cho giang sơn lão Triệu gia, nhưng Hoàng đế người thì lại muốn chạy trốn. Giang sơn này có bảo vệ thì có ích gì chứ?

- Chu tiên sinh, có gì cứ nói thẳng ra đi.

Ngọc Doãn vẫn không mở miệng, nhưng Trần Đông thì trầm giọng nói.

Trần Đông xuất thân Trường thái học, không lâu trước đó, Chu Mộng Thuyết cũng là thần tượng trong lòng Trần Đông, nếu không có việc của Ngọc Doãn, Trần Đông cũng sẽ không xích mích với Chu Mộng Thuyết. Tuy nhiên nay Chu Mộng Thuyết đến nhà xin lỗi, vẫn có thể gọi một tiếng “tiên sinh”.

Chu Mộng Thuyết hít sâu một hơi như có chút do dự.

Ngọc Doãn vẫn không thúc giục, chỉ nhìn gã, chờ gã nói rõ ý đồ đến.

- Đã vậy, nếu Tiểu Ất nói thế, ta sẽ nói rõ. Thế cục hiện nay chứng minh Quan gia đã không thích hợp tiếp tục tại vị.

Ta muốn có bài viết mượn đăng lên Tuần san Thời đại Đại Tổng để nói ra. Chỉ có điều Nhị Thập Lục Lang nói cần phải được sự đồng ý của Tiểu Ất mới đăng báo được. Ta cũng biết, lúc trước ta đắc tội với Tiểu Ất, tuy nhiên những gì ta gây cho Tiểu Ất cũng là vì suy xét cho quốc gia. Hôm nay đến là hy vọng Tiểu Ất có thể giúp.

Ngọc Doãn nghe vậy giật mình.

Nói đến mức này, hẳn không rõ ý tứ của Chu Mộng Thuyết thì đúng là ngốc.

Chu Mộng Thuyết là muốn bức Hoàng đế Huy Tông thoái vị!

Trên thực tế lúc trước Hoàng Đế Huy Tông phong Thái Tử Triệu Hoàn làm Khai Phong mục thì đã có đại thần trong triều là Ngô Mẫn thượng tấu, phản đối Hoàng đế Huy Tông rời khỏi Đông Kinh và yêu cầu

Hoàng đế Huy Tông truyền ngôi cho Thái tử Triệu Hoàn. Hoàng đế Huy Tông dù giận giữ nhưng cũng không ngăn được quần thần liên danh dâng tấu chương. Lý do của đám người Ngô Mẫn vô cùng đơn giản: Từ Tuyên Hòa tới nay, đế vương đã không có đức, làm cho triều chính thối nát, gian tặc lộng hành, dân chúng khổ sở...Quách Dực Sư lại do một tay Hoàng đế Huy Tông nâng đỡ, cho dù là người hạ chỉ trị tội thì cũng không thể che giấu sai lầm của người...

Dưới tình huống như thế, Hoàng Đế Huy Tông đã khó có thể chống đỡ được đại cục.

Người nói người không khỏe phải không, vậy sao không truyền ngôi cho Thái tử.

Nhiều năm qua Thái tử luôn thận trọng, tuân thủ đạo đức nghiêm ngặt, được dân chúng kính yêu.

Tình thế nguy hiểm như thế, chỉ có Thái tử đăng cơ mới có phúc ụ kêu gọi dân chúng kháng Kim.

Đây cũng chính là Bắc Tống, đổi lại là một triều đại nào đó, đám người Ngô Mẫn làm thế chỉ sợ đã bị tịch thu tài sản và diệt môn rồi.

Hoàng Đế Huy Tông dưới tình huống như vậy cũng có chút bất đắc dĩ.

Ai bảo lúc trước ông ta nói mình sức khỏe không tốt, muốn đi Kim Lăng nghỉ ngơi?

Ngọc Doãn cũng nghe phong thanh chuyện này, lại không nghĩ rằng Chu Mộng Thuyết chạy đến tìm hấn là vì chuyện này.

Trong lịch sử, Hoàng Đế Huy Tông cũng đúng là sau đó không lâu thì truyền ngôi cho Thái tử Triệu Hoàn.

Trên đại thể Ngọc Doãn hiểu được đây là đám người Chu Mộng Thuyết, Ngô Mẫn muốn mượn dư luận để bức Hoàng đế Huy Tông truyền ngôi.

Sau lưng chuyện này chắc chắn còn có Thái tử Triệu Hoàn thúc đẩy.

Nhưng vấn đề là Chu Mộng Thuyết không phải là người theo phe phái Đông Cung, vì sao lại hăng hái đối với việc này như thế? Ngọc Doãn không nghĩ ngờ Chu Mộng Thuyết xuất phát từ công tâm, chỉ là chuyện này quá mức trùng hợp đi. Cho nên khi Chu Mộng Thuyết nói rõ ý đồ xong, Ngọc Doãn vẫn lưỡng lự.

- Ý Thái tử là gì?

Ngọc Doãn nhìn Chu Huyền.

Chu Huyền ho khan một tiếng, hạ giọng nói:

- Việc này Thái tử cũng không biết, chỉ là chực công gắng sức thúc đẩy thôi.

Triệu Hoàn không biết việc này?

Có đánh chết Ngọc Doãn hấn cũng không tin. Nếu Triệu Hoàn không có lòng, Chu Huyền căn bản sẽ không để ý tới Chu Mộng Thuyết. Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn đứng lên, đi đi lại lại trong phòng khách. Theo lý mà nói, Chu Huyền cũng không cần phải xin chủ ý của Ngọc Doãn, càng không cần được sự đồng ý của Ngọc Doãn để đăng bài trên Tuần san!

- Tiểu Ất, ra ngoài nói chuyện.

Trong lúc Ngọc Doãn đang do dự, Trần Đông đột nhiên đứng lên.

Sắc mặt Chu Mộng Thuyết hơi biến đổi, ánh mắt nhìn Trần Đông không chút thiện cảm.

Mà Trần Đông lại không chút để ý, chỉ cười với gã, rồi kéo Ngọc Doãn ra khỏi phòng khách.

- Thiếu Dương, sao vậy?

- Tiểu Ất có biết vì sao bọn họ tìm người không?

- Không biết...

Trần Đông thở dài, thấp giọng nói:

- Bọn họ là muốn tìm người chịu tội thay.

- Hà?

Ngọc Doãn ngần ra, hỏi vội:

- Thiếu Dương chỉ giáo cho?

- Tiểu Ất cũng biết Tuần san thời đại Đại Tống này nay là tờ báo đứng đầu Khai Phong.

Lực ảnh hưởng của nó vô cùng to lớn, không gì có thể sánh được. Chỉ có điều, chuyện này quá mức khiến người ta lo sợ, nếu như thành công thì không sao, nhưng nếu không thành công... Chu Mộng Thuyết là kẻ gan lớn, xưa nay không hề sợ chết. Hắn ta dám viết bài thì hắn cũng đã nghĩ chắc chắn sẽ bị chết.

Nhưng nếu thất bại, Tiểu Ất sẽ gặp nguy hiểm.

Nhị Thập Lục Lang, bao gồm Đông cung tuyệt đối sẽ không ra mặt nói hộ Tiểu Ất, thậm chí có thể sẽ giẫm lên một cước, khiến Tiểu Ất thân vùi trong cảnh vạn kiếp bất phục. Đến lúc đó, không chỉ một mình Tiểu Ất gặp nguy hiểm, mà Cửu Nhi tử và Tiểu Cửu đều rất nguy hiểm.

Chẳng trách!

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Trên đời này, không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có bao nhiêu lợi ích... Chẳng sợ Ngọc Doãn hiện đang đứng về phía Đông cung, nhưng ở ích lợi trước mặt, không có gì là không thể bán đứng. Không thể ngờ chuyện này đến cuối cùng vẫn tính kế đẩy lên đầu hắn.

Chỉ có điều, Chu Mộng Thuyết cũng tốt, Chu Huyền cũng thế, bao gồm Triệu Hoàn đều sẽ không nghĩ tới Ngọc Doãn đã sớm biết kết quả của việc này rồi.

Nếu có thể nhân cơ hội này kiếm chút tiền thì cũng không tệ.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, một lát sau đột nhiên cười:

- Nếu Thái tử có thể làm được Thiên tử bảo vệ quốc môn, là quân vương xã tắc, thì ta cũng đánh bạc một lần, nào có ngại gì!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

362. Chương 359: Truyền Ngôi (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Triệu Hoàn buông tờ báo, mỉm cười:

- Không ngờ một tên đồ tể giết mổ heo mà lại có tài như vậy. Đáng tiếc thằng nhãi ranh này vẫn chỉ là xuất thân đồ tể, dù được Hoàng Thường để cử có một ẩm bổ thân phận nhưng cũng khó mà làm được chức lớn hơn.

Chu Liễn đứng bên không lên tiếng.

Mỗi ngày sau khi dùng cơm chiều xong, Triệu Hoàn đều đọc báo.

Bất luận là Tuần san thời đại Đại Tổng hay là Công báo Khai Phong thì y cũng xem hết, hứng thú tìm những bài viết tiêu biểu. Hai ngày nay, thanh âm trên triều đình bức Hoàng đế Huy Tông truyền ngôi càng lúc càng lớn, trong đó cũng có sự trợ giúp của Tuần san thời đại Đại Tổng. Chu Liễn cũng đã xem bài viết của Chu Mộng Thuyết, tuy có chút tán thành nhưng vẫn có chút không hài lòng.

Từ xưa đến nay, nào có chuyện thần tử làm càn bức bách đế vương truyền ngôi?

Lệ này mà mở ra, khó tránh khỏi ngày sau sẽ bị người noi theo.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Chu Liễn biết chuyện này cũng đã được Triệu Hoàn ngầm đồng ý, nên cho dù trong lòng nàng bất mãn cũng khó mà mở miệng.

- Thái tử có cho là đây là ngôn ngữ của Tiểu Át không?

- Chu Mộng Thuyết tuy có tài nhưng ngôn ngữ sẽ không đại khí như này được.

Triệu Hoàn cười ha hả, ánh mắt đặt trên bài viết.

Chu Liễn nhíu mi, không nói gì thêm. Nhưng trong thâm tâm nàng cũng hiểu rõ, đích thị là Chu Mộng Thuyết báo cho Triệu Hoàn biết, nếu không chưa chắc Thái tử đã nhìn ra ảo diệu trong đó. Đừng nhìn Triệu Hoàn luôn tỏ ra ung dung lãnh đạm, y có bản lĩnh thế nào, Chu Liễn biết rất rõ.

- Tiểu Át kia...

- Ừ?

Chu Liễn do dự một chút, khẽ cắn răng suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí nói:

- Tiểu Át kia mặc dù xuất thân phổ phường nhưng Tiểu ca lại rất quý hân. Mặc kệ thế nào, lần này cũng là hân giúp Thái tử, trước sau vẫn là người của Thái tử.

Nô cũng biết, loại người như hân cũng khó thành đại sự.

Nhưng nếu có thể trợ giúp Tiểu ca, cũng tốt mà.

Triệu Hoàn hơi sững sốt, đặt tờ báo sang một bên, nghi hoặc hỏi:

- Rốt cuộc là nương tử muốn nói gì?

Chu Liễn nói:

- Nô nghĩ, nếu Tiểu Át làm việc cho Thái tử, sao không phong thưởng để người dưới ai cũng biết Thái Tử thưởng phạt phân minh, ngày sau nếu có sai lầm thì cũng coi như đã là một công đạo người dành cho hân. Nếu không quan tâm, chẳng phải khiến lòng người rét lạnh sao.

Triệu Hoàn rất đồng tình, liên tục gật đầu.

- Nương tử suy nghĩ thật chu toàn, ta gần như đã quên việc này. Tuy nhiên Ngọc Tiểu Át kia xuất thân phổ phường, hiện giờ làm Chỉ huy sứ đã là cực hạn. Nàng cũng biết, võ quan này cần phải thăng tiến dần dần, nếu như cất nhắc quá nhanh, ngược lại sẽ rước lấy thị phi.

- Đương nhiên nô biết, nhưng nô lại nghe nói, Ngọc Tiểu Át mặc dù thân là Chỉ huy sứ, dưới trướng lại chỉ có ba bộ binh mã, còn chưa tới hai ngàn. Nếu không thăng chức quan cho hân được, sao không cho hân chút quyền thế, để hân có đủ số quân làm một chức Chỉ huy sứ thật sự?

Nói chung, bộ hạ quân mã của Chi Huy sứ phải có ít nhất bốn bộ binh mã.

Ngọc Doãn có hai bộ bộ quân, một bộ mã quân, dù gì cũng là vẫn ít. Nghe Chu Liễn nói vậy, Triệu Hoàn rất đồng tình.

- Một khi đã như vậy, ngày mai ta mệnh Xu Mật Viện bổ sung binh mã cho hấn là được.

Trên mặt Chu Liễn nở nụ cười dịu dàng.

- Thái Tử thánh minh!

Chỉ có điều ở trong lòng nàng lại cảm thán một tiếng: “Ngọc Doãn ơi Ngọc Doãn, chuyện ta làm được đã làm rồi, chỉ mong cho người chớ phụ hoàng nhi.”

Mặc kệ như thế nào, Ngọc Doãn là người của Triệu Kham.

Trong lòng Chu Liễn cũng hy vọng có thể giúp Triệu Kham.

Tuy nhiên ngày nào Hoàng đế Huy Tông còn tại vị, thì nàng không có biện pháp. Mà nay nhân cơ hội này có thể tăng thêm binh mã cho Ngọc Doãn.

Đầu tháng 12 năm Tuyên Hòa thứ 7, quân Kim vượt qua phòng tuyến Trung Sơn nhanh chóng tới gần Khai Phong.

Vốn y theo chiến lược của người Nữ Chân là Đông Tây cùng tiến, tạo thành thế vây kín thành Khai Phong, nhưng không ngờ tướng phòng giữ Thái Nguyên Vương Bẩm lại quyết đánh, suất lĩnh dân chúng Thái Nguyên tử thủ Thái Nguyên, ngăn trở Hoàn Nhan Tông Hàn dưới thành Thái Nguyên.

Cho nên, quân Kim chỉ đi được một lộ, Đông Lộ quân tiến cảnh thần tốc.

Triều đình Đại Tống vốn tưởng rằng dựa vào Trung Sơn là có thể ngăn trở được quân tiên phong Nữ Chân, nào ngờ người Nữ Chân căn bản không giao phong với quân Tống ở Trung Sơn, mà lấy Quách Dục Sư làm mồi, bám trụ quân Tống ở Trung Sơn, còn Hoàn Nhan Tông Vọng xua binh vượt qua Trung Sơn, lao thẳng tới Khai Phong.

Trong lúc nhất thời, trong thành Khai Phong lo sợ hoảng loạn.

Từ Trung Sơn nam hạ Khai Phong, chỉ mười ngày lộ trình.

Đối mặt với thế binh bức người của Nữ Chân, phái chủ chiến cuối cùng chiếm thế thượng phong, phái nghị hòa tạm thời không còn tiếng nói gì trên triều đình Đại Tống nữa. Cộng thêm trên triều đình những thanh âm yêu cầu Hoàng đế Huy Tông truyền ngôi càng ngày càng nhiều. Hoàng đế Huy Tông trong lúc nhất thời, cũng cảm thấy chân tay luống cuống.

- Nếu Quan gia quyết ý chống lại Lỗ Tặc thì nên sớm quyết định đi.

Thế nhưng Hoàng đế Huy Tông đã quyết ý xuôi nam đã làm cho triều đình đầy bí bách, liên phong Cấp sự Trung Ngô Mẫn môn hạ Thị lang chuyển sang phụ tá cho Thái tử.

Ngô Mẫn lĩnh mệnh, lại lần nữa dâng tấu khẩn cầu Hoàng đế Huy Tông truyền ngôi.

Lúc này, thanh âm Hoàng đế Huy Tông truyền ngôi đã trở nên vang dội, đối mặt với thanh thế lớn như thế, Hoàng đế Huy Tông mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng không muốn ở lại Đông Kinh quyết chiến với người Nữ Chân, cho nên sau khi suy nghĩ, Hoàng đế Huy Tông cuối cùng hạ quyết tâm.

Ngày hai mươi ba tháng 12 năm Tuyên Hòa thứ bảy lâm triều, Hoàng đế Huy Tông đang nghe bách quan nghị sự thì bất chợt ngã bệnh, ngã nhào xuống đất hôn mê bất tỉnh. Văn võ bá quan vội lệnh thái y cứu trị, sau khi Hoàng đế Huy Tông tỉnh lại thì đã vô cùng yếu rồi.

Ông vươn tay ra hiệu.

- Quan gia cần giấy!

Ngô Mẫn lập tức kịp phản ứng, lớn tiếng.

Có nội thị vội đem giấy dâng đến, Triệu Cát làm bộ dạng rất yếu, dùng ngón tay trái chấm mực viết lên giấy hàng chữ “Hoàng Thái Tử có thể lên làm Hoàng đế” đã chính thức tuyên bố thoái vị, để Triệu Hoàn đăng cơ xưng đế.

Đây cũng là màn diễn giữa Hoàng đế Huy Tông và đám người Ngô Mẫn.

Mà Thái Tử Triệu Hoàn sớm chuẩn bị sẵn sàng lập tức được văn võ đại thần ủng hộ lên ngôi, chính thức đăng cơ xưng đế...

Hết thấy đều phát sinh cực kỳ bất ngờ, nhưng lại rất hợp lô gic.

Hoàng đế Huy Tông thân thể không tốt, sao có thể có thể chỉ huy binh mã để chống đỡ sự xâm lấn của quân Kim?

Một khi đã như vậy, cũng chỉ có thể truyền ngôi.

Triệu Hoàn lên ngôi vị Hoàng đế năm 25 tuổi, cũng chính là Tống Khâm Tông làm mất nước trong lịch sử.

Ngọc Doãn bàng quan một bên không tham dự vào đó.

Hết thấy tất cả chỉ là một màn hài kịch mà thôi, hẳn thật sự không có hứng thú hỏi đến.

Sau khi cho phép Chu Mộng Thuyết đăng bài viết lên Tuần san Thời đại Đại Tống, hẳn không dễ tâm tới nữa. Những việc trong tay hẳn thật sự rất nhiều, nào có tinh thần để ý đến trò hề mà bản thân hẳn đã biết rõ kết quả chứ? Nên tỏ ra thái độ như nào, làm cái gì, nên nói gì....hắn đã biểu đạt rõ ràng rồi, kế tiếp chỉ xem thủ đoạn của Triệu Hoàn nữa mà thôi.

Quân trại Mưu Đà Cương cần gia tăng thao luyện.

- Lỗ Tặc được Quách nghịch trợ giúp đang vô cùng kiên cường.

Nay Hà Bắc sợ là đã khó ngăn cản quân tiên phong Lỗ tặc, chúng ta còn phải tính toán, gia tăng huấn luyện binh mã, đợi khi Lỗ tặc đến thì là lúc kiến lập công lao sự nghiệp.

Bàng Vạn Xuân cười nói:

- Đại trượng phu nên như thế.

‘Tráng chí đói khát ăn thịt giặc Hồ’, đợi Lỗ tặc kia đến, nhất định phải cho chúng biết sự lợi hại Hắc Kỳ tiền đội của Bàng mỗ.

Chờ đã chờ đã, ‘Tráng chí đói cơm ăn thịt giặc Hồ, Khát cười chém Hung Nô uống huyết’. Đây chẳng phải là trong câu thơ “Mãn Giang Hồng” của Nhạc Phi sao?

Nhưng vấn đề là, Nhạc Phi nay chưa có tiếng tăm gì, đương nhiên không thể nào làm ra bài thơ “Mãn Giang Hồng” được.

Hay là...

Giới sử học đời sau có một loại cách nói. Nói “Mãn Giang Hồng” không phải do Nhạc Phi sáng tác, mà có thể do tay phụ tá của y sáng tác ra. Nguyên nhân chính là nhìn chung cả thơ và đời của Nhạc Phi có quá nhiều bất đồng. Hoặc như câu “Thê lãnh uyển cước” trong Tiểu Trọng Sơn, hay “Tráng hoài Kích liệt” trong Mãn Giang Hồng. Dù là hai bài Mãn Giang Hồng do Nhạc Phi sáng tác, một bài là “Khước quy lai, tái tục Hán Dương du. Kỳ hoàng hạc”, một bài là “Đãi trọng đầu thu thập cự sơn hà, triều thiên khuyết” tựa như mẩu thuẫn lẫn nhau, không đồng nhất lắm.

Vậy chẳng phải là nói Nhạc Phi là đại đạo văn đàn.

Dựa theo cách nói của một số ít học giả: Nhạc Phi học ở trong thôn, là văn hóa cấp tiểu học.

Cộng thêm xuất thân binh nghiệp, quan hệ của y với hệ thống quan liêu Đại Tống thì gần như là thấp nhất. Dù là sau Tĩnh Khang, vô quan từng chiếm thượng phong, nhưng bất luận là Ngô Giới, Lưu Thế Quang, Vương Uyên, hoặc có xuất thân, hoặc có công danh thímới tạm coi là đứng vững gót chân.

Hàn Thế Trung kinh nghiệm lý lịch hùng hậu, từ lúc loạn Phương Tịch đã bộc lộ tài năng.

So sánh ra, Nhạc Phi hoàn toàn không có kinh nghiệm lý lịch, không có bối cảnh, không có xuất thân... Nếu muốn đứng vững gót chân thì cần một ít thủ đoạn đặc biệt. Thì từ tuy là đường nhỏ, nhưng cũng dễ dàng nhất. Nếu thì từ không phải do Nhạc Phi sáng tác, vậy thì chắc hẳn là do phụ tá dưới tay Nhạc Phi trợ giúp y để đứng vững gót chân trên triều đình.

Phải biết rằng, Nhạc Phi là loại người tính cách ít nói.

Bất luận là Tiểu trọng sơn hay là "Mãn Giang Hồng" dường như trái ngược với tính cách của Nhạc Phi.

Bàng Vạn Xuân thật không ngờ y thuận miệng nói một câu lại khiến Ngọc Doãn suy đoán nhiều như vậy. Tuy nhiên lúc này Ngọc Doãn cũng không có thời gian đầu mà nghĩ ngợi lung tung. Hắn mệnh đấm người Trần Đông gia tăng huấn luyện binh mã, còn mình thì ở lại trong thành, chăm sóc Hoàng Thường. Thời gian Hoàng Thường không còn nhiều, lại không có con nối dòng. Ngọc Doãn giờ là con nối dòng của ông, lúc này càng cần ở bên cạnh ông.

Ngày 24 tháng 12 năm Tuyên Hòa thứ bảy, Thái Tử Triệu Hoàn chính thức kế vị.

Cũng chính là ngày này, Hoàng Thường cuối cùng đã nhắm mắt xuôi tay.

Trước khi lâm chung, ông cầm tay Ngọc Doãn, nói:

- Thời cuộc gian khổ, sau này ta không thể bảo vệ chu toàn cho Tiểu Ất nữa. Nếu sau này con làm quan trên triều, hãy ghi nhớ một câu: làm tiểu nhân phải gian, làm quân tử càng phải gian hơn thì mới có thể đứng vững gót chân.

Tiểu Ất bản tính trung hậu, ta không lo lắng gì khác, chỉ lo tương lai con chịu thiệt.

Thiếu Dương tuy có mưu lược, nhưng hầu hết đều là mưu lược quân tử. Nếu Tiểu Ất muốn tiến xa, thì phải cần người như Chu Mộng Thuyết.

Trần Đông có mưu lược không giả, nhưng tính tình rất cương liệt, có dương mưu mà không có âm mưu, tốt nhất con nên lôi kéo Chu Mộng Thuyết, có người này tương trợ thì con mới có thể tiến lên.

Hoàng Thường lúc sắp chết vẫn còn nghĩ cho Ngọc Doãn.

Sau khi nói xong thì tắt thở.

Ngọc Doãn không khỏi khóc to, nước mắt giàn giụa. Tái sinh tới nay, cũng chỉ có Hoàng Thường là toàn tâm toàn ý suy xét cho hắn. Hiện giờ Hoàng Thường đi rồi, đã không còn người nào giống như phụ thân quan tâm hắn, che chở hắn, che mưa chắn gió cho hắn nữa.

Đúng vào lúc này, Cao Thế Quang báo lại:

- Công tử, ngoài cửa có Lý nương tử phường Trần An phái người cầu kiến!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

363. Chương 360: Mười Vạn Gia Tài Đổi Bình An

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Trong bóng đêm, phường Trấn An rất yên tĩnh.

Hôm nay Quan gia truyền ngôi, tân hoàng đăng cơ, nếu không sớm làm tính toán, chỉ sợ ít ngày nữa tai hoạ sẽ đến.

Người thân tín nhất bên người Lý Sư Sư vẫn là Lý Bà bà nuôi nàng khôn lớn. Tuy nói lão bà này năm xưa nuôi nàng lớn không có lòng tốt gì, nhưng dù sao những năm gần đây vinh hoa phú quý của ba ta ít nhiều cũng do nàng giúp đỡ, mà thời điểm hiện nay Lý Sư Sư cũng chỉ có người này để nói chuyện.

Lý bà bà nhăn lông mày, hạ giọng nói:

- Quan gia lúc này vừa truyền ngôi. Tân hoàng chưa chắc sẽ tuyệt tình như thế đâu.

Lý Sư Sư cười sàu thẳm, không nói gì.

Có lẽ Triệu Hoàn không phải là kẻ bạc tình phụ nghĩa đối với thê tử, nhưng đối với người ngoài thì lại là kẻ lòng lang dạ sói.

Hoàng đế Huy Tông vừa mới truyền ngôi, cận vệ trong cung gần như bị y tẩy trừ cái sạch sẽ. Ta và Triệu Hoàn lại không có giao tình gì, vô duyên cớ hưởng thụ ân sủng bao năm của Hoàng đế Huy Tông, chắc chắn y sẽ không để cho nàng sống yên. Sao Lý Sư Sư nàng không lo lắng chứ.

Ngay vào lúc này, có người đi lên lầu.

- Trưởng lão, Tiểu Ất có đến không?

Hòa thượng Mặc Ngôn của Đại Tướng Quốc Tự ở ngoài cửa hạ giọng nói:

- Cô nương chớ giận, không phải là Tiểu Ất không đến... Mới vừa rồi bản tăng có đến nhà Tiểu Ất thăm hỏi, không ngờ là hôm nay lại là ngày Hoàng học sĩ mất, cho nên Tiểu Ất không đến được. Ta thấy cô nương sầu lo, đã nói với Tiểu Ất rồi, hẳn có nói một câu: Cô nương nhận ân sủng quá nhiều của Tiên hoàng, nay khó tránh khỏi tai hoạ.

Khó tránh khỏi tai hoạ?

Lý Sư Sư do dự một chút:

- Nô cũng nghĩ như thế, nhưng lại không có cửa đi.

- Nếu cô nương có lòng, Tiểu Ất chỉ điểm một con đường sáng... Chỉ cần tìm Chu Nhị Thập Lục Lang biểu đạt tâm ý, sẽ có người giúp.

- Chu Huyền?

- Đúng vậy...

Lý Sư Sư nhắm hai mắt lại, trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên nói:

- Lão nương, nay trong nhà còn bao nhiêu ngân lượng?

- Có hơn hai ba vạn quan.

- Nếu tính cả châu báu mà trước đây Quan gia ban thưởng thì sao?

Lý Bà bà thầm tính toán, rồi đáp:

- Cũng có bốn năm vạn quan.

Tổng cộng khoản bảy tám vạn quan.

Những năm gần đây Lý Sư Sư được Hoàng đế Huy Tông ân sủng, thân gia đương nhiên không chỉ có bấy nhiêu đó, chẳng qua nàng là cô gái thông minh, cũng biết không thể dựa vào sự sủng ái của Hoàng đế Huy Tông lâu dài không được. Cho nên phần lớn đều giao đặt cho Tư Mã Tĩnh làm tiền vốn kinh doanh. Sau

khi nhập thu Tư Mã Tĩnh đã cùng Phong Nghi Nô quay về quê nhà Đông Nam xử lý kinh doanh rồi. Bằng không mà nói, Lý Sư Sư cũng không đến mức khó khăn như bây giờ. Bảy tám vạn quan, hình như còn thiếu một chút!

Lý Sư Sư xoay người, nhìn đình viện trống rỗng.

Sau một lúc lâu, nàng cắn răng nói:

- Lão nương, khế ước tòa nhà này trong tay bà phải không?

- Hả?

Lý bà bà cả kinh, bật thốt lên:

- Chẳng lẽ cô nương...

- Lấy khế ước ra, tính cả số ngân lượng châu báu chuyển hết cho Nhị Thập Lục Lang.

Hãy nói, Lỗ tắc đến, Sư Sư chỉ hận là thân nữ nhi, không ra trận giết địch, ra sức vì nước được... Chỉ có mười vạn quan này biểu đạt tâm ý với Quan gia.

Lão bà, bà lập tức thu dọn, trời vừa sáng chúng ta phải đi Quan Âm viện, cầu Trí Thanh trưởng lão một nơi thanh tịnh tham phạt.

- Đi Quan Âm viện?

Lý bà ngạc nhiên nói:

- Vì sao cô nương lại chọn Quan Âm viện? Trong thành Khai Phong, những nơi hương khói tốt hơn Quan Âm viện nhiều không kể xiết.

- Lão nương chớ hỏi nhiều, nếu như bà không muốn đi thì để nô tỳ đi, nô tỳ cũng sẽ không miễn cưỡng bà.

Nô ở Lạc Dương có một điền sản, cũng đáng ba năm vạn quan, giờ tặng cho lão nương để báo đáp những năm gần đây lão nương đi theo ta. Khai Phong, chỉ sợ vài ngày nữa không còn yên bình, nếu lão nương muốn đi, thì nên đi sớm để thêm phần an toàn.

Lý bà đương nhiên không thấy rõ huyền cơ trong chuyện này.

Trong mắt bà, người Nữ Chân có đánh tới cũng sẽ không tấn công được vào thành Khai Phong này.

Nhưng nếu Lý Sư Sư nói như vậy, bà cũng có chút lo lắng. Mà cũng không phải vì gì khác, mà là cảm thấy Hoàng đế Huy Tông đã truyền ngôi, Lý Sư Sư không còn được sủng ái nữa, đi theo Lý Sư Sư nhiều năm như vậy. Lý bà coi như là hưởng không ít vinh hoa phú quý. Nếu Lý Sư Sư gặp xui xẻo, bà cũng không muốn tiếp tục đi theo Lý Sư Sư nữa. Sau khi suy nghĩ, bà quyết định.

- Nếu cô nương ngại lão nương chướng mắt, vậy thì lão nương làm theo ý cô nương.

Lý Sư Sư quá hiểu tâm tính Lý bà, nên nàng cũng không so đo gì, chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Mạc Ngôn cầm khế đất và ngân lượng cáo từ đi.

Lý Sư Sư đứng trên lầu a hạnh, tỉ mỉ nhìn đình viện dưới lầu, lẩm bẫm:

- Sớm biết như thế, chẳng bằng giống như Nghi Nô tìm một người thích hợp còn tốt hơn là như hôm nay lo lắng đề phòng.

Nàng đi Quan Âm viện tá túc là có tính toán của nàng.

Ngọc Doãn nay làm Chỉ huy sứ Điện Tiền Ti, mặc dù đóng quân ngoài thành, nhưng trong thành Khai Phong lại có nhiều thế lực.

Từ phố Mã Hành đến ngõ Quan Âm đều là phạm vi thế lực của Ngọc Doãn.

Quan Âm viện lại ngay bên cạnh nhà Ngọc Doãn, đến lúc đó hẳn nhất định sẽ an bài cho người bảo vệ nàng. Như vậy, Quan Âm viện là một nơi cực kỳ an toàn.

Hoàng Thường mất, đối với Ngọc Doãn mà nói không thể nghi ngờ là một đả kích rất lớn.

Chẳng qua người Nữ Chân khí thế hung hãn khiến Ngọc Doãn không thể mãi đắm chìm ở trong bi thương. Nếu như bình thường, nói không chừng hẳn sẽ chịu đại tang, từ chức quan giữ đạo hiệu với Hoàng Thường. Nhưng hiện tại, hẳn không thể có quyết định như vậy.

Hoàng Thường ốm chết làm cho không ít người buồn ngủi.

Ngọc Doãn mở linh đường trong nhà, liên tiếp mấy ngày không ngừng đón khách.

Lý Cương và Lý Nhược Thủy cũng đến bái tế.

Có lẽ là một câu “Ta lấy máu ta tiến Hiên Viên” của Ngọc Doãn làm cho thái độ Lý Cương thay đổi không ít. Ông ta thấy, mặc kệ trước đây Ngọc Doãn đã làm gì, nhưng cuối cùng hẳn vẫn suy xét vì giang sơn Đại Tống.

Sau khi Triệu Hoàn lên ngôi, vì ứng phó sự đột kích của Nữ Chân mà bổ nhiệm Lý Cương làm Tứ Bích Thủ Ngự Sử.

Nói cách khác, đem việc phòng ngự phủ Khai Phong giao hết cho Lý Cương.

-Tiểu Át nén bi thương!

Lý Cương sau khi bái tế Hoàng Thường xong đã đến bên Ngọc Doãn:

- Ta biết Tiểu Át và Diễn Sơn tiên sinh tình thâm, chỉ có điều quốc nạn trước mắt, mong rằng Tiểu Át lấy quốc sự làm trọng, sớm ngày trở về trấn thủ Mưu Đà Cương. Quan gia cũng biết, Tiểu Át là một người trung trực tài năng, trước đó người cũng có ý bổ sung quân cho quân trại Mưu Đà Cương, không biết Tiểu Át có tính toán gì không?

Bổ sung binh?

Trong đầu Ngọc Doãn lập tức hiện lên địa hình địa mạo phủ Khai Phong.

Mưu Đà Cương ở phía tây bắc phủ Khai Phong, hướng bắc lại là Phong Khâu.

Qua Phong Khâu là Toan Tảo, tiếp giáp Hoàng Hà. Thiết lập quân trại này chỉ sợ là thuận tiện cho việc vận chuyển đồ quân nhu hướng Toan Tảo. Xem ra, triều đình là có ý lấy Hoàng Hà làm hổ trối, đánh một trận quyết chiến với người Nữ Chân. Nếu thật như thế, nhiệm vụ quân trại ở Mưu Đà Cương không nhẹ.

Chỉ có điều, bổ sung lính?

Chỉ sợ...

Mà bổ sung từ chỗ nào?

Ngọc Doãn cũng khá hiểu về sức chiến đấu của cấm quân Đông Kinh, căn bản không chịu nổi một kích.

Dưới tay hẳn tuy chỉ có một ngàn hai trăm người, lại huấn luyện lâu ngày, sớm phối hợp thuần thục. Nếu mạo muội gia tăng lính, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến sức chiến đấu của quân trại Mưu Đà Cương. Nhưng nếu cự tuyệt? Lý Cương thật vất vả mới bày tỏ thiện ý với hẳn, nhỡ gây ra hiểu lầm, chẳng phải là càng thêm phiền toái? Phải biết rằng, ở trong triều có bao nhiêu người có thiện cảm với Ngọc Doãn hẳn?

Lý Cương cũng là đại thần duy nhất trên triều đình trước mắt hẳn có thể dựa vào.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên ngẩng đầu, trầm giọng nói:

- Quan gia hậu đãi Tiểu Át, Tiểu Át đương nhiên là vô cùng cảm kích.

Chỉ có điều Tiểu Át ở trong quân hoàn toàn không có kinh nghiệm lý lịch, không có tiếng nói, dù là điều động binh mã, chỉ sợ cũng khó có thể làm cho lòng người phục... Đến lúc đó, nếu không đảm đương nổi trọng

trách, không chừng còn gây chuyện không hay. Nếu Lý công thật sự muốn bổ sung binh cho Tiểu Ất, không bằng giao tử tù phủ Khai Phong cho Tiểu Ất. Những người kia sớm muộn gì cũng chết, chẳng phải để bọn họ làm cu li.

Lý Cương nghe vậy giật mình.

Tuy nhiên cẩn thận nghĩ, lời Ngọc Doãn nói cũng không phải là không có lý.

Bổ sung binh? Lấy ở đâu bổ sung? Mà nay người Nữ Chân đã vượt qua Trung Sơn, bức Hoàng Hà, dù là chiêu thứ cũng không kịp. Nếu bổ sung từ cấm quân, khó bảo toàn có người không phục. Đến lúc đó nếu chẳng may gây rối ở trong quân, ngược lại còn phản ngược lại.

Tử tù?

Lý Cương cảm thấy đây cũng là một biện pháp.

Tử tù này ở trong lao sớm muộn gì cũng phải chết, chẳng bằng ném vào trong quân dạy dỗ, không chừng còn có chút tác dụng.

- Nếu Tiểu Ất nói như vậy, vậy ta về hạ lệnh cho phủ Khai Phong, huyện Ứng Châu giao tử tù trong đại lao cho Tiểu Ất.

-Vậy thì đa tạ Lý công.

Lý Cương há miệng dường như là có chuyện muốn nói.

Nhưng không biết tại sao, lời vừa ra khước miệng lại nuốt trở vào.

Ông vỗ vỗ bả vai Ngọc Doãn, hạ giọng nói:

- Sự việc lần trước, Tiểu Ất chớ trách... Ta không phải muốn nhằm vào Tiểu Ất, chỉ có điều Tuần san Thời đại Đại Tổng quả thật có tiếng nói trên triều đình, để ở trong tay Tiểu Ất thủy chung không thể lâu dài được.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

364. Chương 361: Giết Ngũ Tặc (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Lý Cương đi rồi lại làm cho Ngọc Doãn lâm vào trầm tư.

Những lời lúc Lý Cương lúc gần nói ra không hề nghi ngờ là tín hiệu giải hòa của phái chủ chiến trên triều đình phát ra đối với Ngọc Doãn.

Nhưng nguyên nhân?

Ngọc Doãn không cho rằng những người Lý Cương coi trọng tài học của hắn.

Gần hai năm qua, Ngọc Doãn bộc lộ tài nghệ âm nhạc, mà cho dù là tứ nghệ quân tử là cầm kỳ thư họa thì trong mắt những người Lý Cương chỉ là một biểu hiện thái độ cá nhân. Thái Kinh thi họa tuyệt luân, nhưng chẳng phải cũng bị mắng là cầu huyết lâm đầu sao? Đám người Lý Cương này không những là người theo chủ nghĩa không tưởng, mà đồng thời còn là người theo chủ nghĩa hiện thực, nên chưa chắc đã coi hấn vào mắt.

Mà Ngọc Doãn chỉ là một Chỉ huy sứ lục phẩm.

Cho dù hấn thuộc phái Tân hoàng thì sao chứ, cũng chỉ là một người ngoài mà thôi.

Ngọc Doãn thật sự không cho rằng đám người Lý Cương thật sự chấp nhận mình. Sở dĩ họ phát ra tín hiệu này tất nhiên là có mưu đồ.

Càng nghĩ Ngọc Doãn càng cảm thấy đám người Lý Cương sở dĩ đưa ra tín hiệu như vậy gốc rễ vẫn là từ Tuần san Thời đại Đại Tổng kia. Đúng như lời Lý Cương nói, Tuần san thời đại Đại Tổng có tiếng nói rất lớn, chẳng sợ hiện giờ Khai Phong có bao nhiêu tòa báo, nhưng luận lực ảnh hưởng thì Tuần san thời đại Đại Tổng vẫn là chiếm vị trí độc tôn. Chẳng phải những bài viết ở trên Tuần san thời đại Đại Tổng đã khiến Hoàng đế Huy Tông quyết định truyền ngôi đó sao. Ngọc Doãn là người sáng lập ra Tuần san thời đại Đại Tổng, cho dù hấn đã giao cho Hoàng thất, nhưng trước sau hấn vẫn có lực ảnh hưởng khó có thể giải thích đối với Tuần san thời đại Đại Tổng.

Đám người Lý Cương chính là coi trọng thứ này!

Nghĩ thông suốt nguyên do trong chuyện này, Ngọc Doãn thấy thoải mái lên nhiều.

Ta chẳng sợ bị các người lợi dụng, chỉ sợ ta không có gì để các người lợi dụng thôi. Trên thực tế, sự việc này có lợi có hại! Đám người Lý Cương muốn lợi dụng Ngọc Doãn, trái lại Ngọc Doãn cũng có thể lợi dụng lực ảnh hưởng của đám người Lý Cương để gia tăng lợi thế của mình.

Sau khi tiến bước Lý Cương, Ngọc Doãn tiếp tục ở lại trong nhà giữ đạo hiếu với Hoàng Thường.

Đợi qua đầu thất, Hoàng Thường nhập táng thì mới thật sự xem như là xong việc.

Mà trong thời gian bảy ngày, Ngọc Doãn không định rời khỏi Đông Kinh đến làm việc tại Mưu Đà Cương.

Hơn nữa, quân trại Mưu Đà Cương trải qua mấy tháng chinh đồn, trên đại thể đã hoạt động đi vào quỹ đạo. Công việc cụ thể đã có đám người Trần Đông, Bàng Vạn Xuân, Đồng Tiên, Ngưu Cao phụ trách, nếu không có việc lớn gì thì căn bản Ngọc Doãn không cần lo lắng. Mà Ngọc Doãn thì sao? Hấn cũng tự biết mình, hiểu rõ bản lĩnh của mình, càng không muốn phá vỡ hệ thống mà hấn vất vả lắm với tạo thành được, nên cũng sẽ không tùy ý nhúng tay vào.

Khi đám người Trần Đông đến bái tế, Ngọc Doãn dặn dò một hồi.

Bàng Vạn Xuân ngạc nhiên nói:

- Lỗ tặc mặc dù bức từ Trung Sơn đến Khai Phong nhưng có lạch trời Hoàng Hà, chỉ sợ chúng cũng không dễ dàng đánh tới Đông Kinh.

Ngọc Doãn cười khổ:

- Lúc trước Lỗ tặc phát binh, tất cả mọi người đều cho rằng Quách Dực Sư có thể ngăn cản Lỗ tặc, sao mà biết Quách nghịch cuối cùng lại đầu hàng quân Kim chứ?

- Việc này...

Bàng Vạn Xuân không nói được gì nữa.

Đúng vậy, loại chuyện này khó mà nói chuẩn xác được, ai có thể cam đoan Lỗ tặc không vượt qua được Hoàng Hà?

Nhưng Ngọc Doãn lại biết, trong lịch sử người Nữ Chân thật sự đánh qua Hoàng Hà, hơn nữa không chỉ một lần, mà là ba lần vượt sông thành công.

Mưu Đà Cương nhìn có vẻ an toàn.

Nhưng khi người Nữ Chân đột pháp lạc trời Hoàng Hà, Mưu Đà Cương sẽ chắc chắn đứng mũi chịu sào.

- Đúng rồi, mấy ngày nữa Lý Bá Kỷ sẽ đưa tới một số tử tù. Đến lúc đó giao cho Thiếu Dương phụ trách, chúng ta còn phải chuẩn bị nhiều mới được.

Bên Ngự Doanh đã chuẩn bị rút về Đông Kinh.

Chỉ có điều thợ thủ công rút hết, nhưng binh mã Ngự Doanh vẫn còn đóng ở Mưu Đà Cương.

Bá Viễn huynh và Lăng Thống chế đã không xa lạ gì nữa, vậy thì huynh hãy liên lạc với ông ấy, tương lai cần hỗ trợ lẫn nhau. Khi cần thiết thì có thể đem một ít tử tù cho Lăng thống chế quản lý. Tuy nói là không có tác dụng nhiều nhưng có thể có lao động, coi như là có còn hơn không.

- Vậy Liễu gia trang có cần trông giữ không?

- Liễu gia trang...

Ngọc Doãn suy nghĩ một chút, liền trầm giọng nói:

- Lúc Liễu đại quan nhân đi thì có phó thác cho ta quản lý gia nhân ở đó, đương nhiên chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Hãy bảo gia quyến của Liễu đại quan nhân vào thành ở, dù sao hắn ta cũng có trách nhiệm trong thành.

Về phần người làm trong trang, ai muốn ở lại thì giữ lại sắp xếp dưới trướng Lăng thống chế, nếu không muốn thì mau chóng sơ tán. Còn nữa, kho lúa trong trang cũng phải đem vào trong thành. Chuyện này kính nhờ Thiếu Dương ra mặt, có lẽ có thể đỡ một chút.

Liễu Thanh kia cũng coi như là nhân vật có thủ đoạn thông thiên trong thành Khai Phong.

Đổi lại là người bình thường khác, chắc chắn không thể khuyên bảo đưa cả người nhà Liễu Thanh đi được.

Nhưng Trần Đông tốt xấu cũng xuất thân Trường thái học, có sức thuyết phục nhiều hơn so với Lăng Chấn. Một khi quân Kim vượt qua Hoàng Hà, Liễu gia trang khó tránh bị cảnh cướp sạch. Mà trong trang còn có rất nhiều lương thực, trâu ngựa, sẽ càng chỉ tiện lợi cho người Nữ Chân mà thôi.

Vườn không nhà trống?

Ngọc Doãn tự nhận mình không có có năng lực như thế.

Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để lại một hạt lương thực cho người Nữ Chân, nên mới muốn đưa hết mọi thứ vào trong thành hết.

Ít nhất có thể bình ổn giá hàng trong thành một chút.

Sau khi hết thấy đã an bài thỏa đáng, đám người Ngưu Cao liền cáo từ chuẩn bị ra về.

Trần Đông đi sau cùng lại bị Ngọc Doãn gọi lại.

Hắn lấy ra một phong thư trong người, đưa cho Trần Đông:

- Trước khi Thúc tổ sắp đi có từng đề cử Chu Mộng Thuyết làm phụ tá cho ta.

Mà nay đại chiến đã đến, quân trại Mưu Đà Cương tuy nhỏ nhưng lại cực kỳ quan trọng, cũng cực kỳ phức tạp, cần phải chú ý chính đồn...Chỉ dựa vào một mình Thiếu Dương người thì thật sự là vất vả.

Có điều ta lại không thân quen với Chu Mộng Thuyết này lắm, dù là ta có chút giao tình với cha hắn, nhưng người cũng biết đấy, người này rất có chủ ý, khó bị người ngoài ảnh hưởng. Nếu ta đi gặp, chỉ sợ hắn sẽ cự tuyệt không chịu gặp. Đành phải để Thiếu Dương vất vả đi một chuyến, chẳng biết có được không?

Vốn tưởng rằng Trần Đông sẽ không vui.

Nào ngờ Trần Đông nghe Ngọc Doãn nói xong lại mỉm cười.

- Nếu Chu Tam Lang đồng ý đến, ta tình nguyện trợ thủ cho hắn.

- Ồ?

- Tính tình Chu Tâm Lang kiên cường nhưng lại có bản lĩnh thật sự. Còn nữa, ta với hần ta giao tình cũng không sâu lắm, nhưng nếu đến nhà thăm hỏi thì chắc hần cũng nể chút mặt mũi. Về phần có thuyết phục được hần đến phụ tá hay không, ta cũng không nắm chắc.

Ngọc Doãn cũng cười:

- Cái đó tùy duyên đi.

Trần Đông cầm thư đi rồi, Ngọc Doãn thở phào một cái.

Đêm, Khai Phong lại có tuyết, nhiệt độ không khí càng lạnh làm cho Ngọc Doãn cảm thấy vô cùng đau đầu.

Thời tiết lạnh như vậy, Hoàng Hà chắc chắn kết băng. Trong lịch sử người Nữ Chân vượt qua Hoàng Hà như nào thì Ngọc Doãn không nhớ rõ lắm, nhưng nghĩ chắc cũng là liên quan đến thời tiết. Nếu người Nữ Chân dựa vào trời đông lạnh vượt qua Hoàng Hà, vậy thì quân Tống ở Toan Tảo thật sự có thể ngăn cản được sao? Trong lòng Ngọc Doãn đầy bất an, bất chợt hần lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện, không biết phía bên Diên Hành Kiến và Tô Xán tình hình như thế nào rồi.

Từ lúc trở về Đông Kinh, Ngọc Doãn vài lần muốn liên hệ với đám người Diên Hành Kiến.

Nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân mà kế hoạch này cứ lần lữa mãi. Theo lý mà nói, thời tiết này thì đám người Diên Hành Kiến chắc đã im hơi lặng tiếng, nhưng nhóm thủy quân kia dù gì cũng là một lực lượng, khi cần thiết không chừng có thể dùng đến.

- Lão Cao!

- Công tử có gì chỉ bảo?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút rồi lấy thẻ bài mà lúc trước Diên Hành Kiến có đưa cho hần, giao cho Cao Thế Quang.

- Ngày mai trời sáng, người hãy đi quân trại bảo Thiệu Dương cầm thẻ bài này cùng người và một con ngựa chạy tới Biện Khẩu tìm Diên Hành Kiến.

Nói rằng nay Lỗ tặc ngông cuồng sắp đánh tới Khai Phong, mời hần triệu tập hương dũng, nghĩ cách tới cứu viện.

Cao Thế Quang và Diên Hành Kiến vào gặp nhau vài lần, đương nhiên biết tìm Diên Hành Kiến như thế nào.

Vì thế ông liền nhận thẻ bài, gật đầu xoay người đi.

Lúc này Ngọc Doãn mới yên tâm, ngồi trên linh đường, nhìn linh vị Hoàng Thường mà ngơ ngác thần thờ...

Bên ngoài phòng trời đông giá rét.

Trong phòng lại ấm áp như mùa xuân.

Lửa than bùng bùng trong chậu than, thỉnh thoảng phát ra tiếng tí tách.

Yến Nô cũng bận rộn một ngày nên sau khi được Ngọc Doãn khuyên bảo thì đã ôm Ngọc Như lên lầu nghỉ ngơi. Một mình Ngọc Doãn ngồi trong linh đường trông coi cũng quá mệt mỏi, khi đến giờ tỵ thì mơ màng ngủ. Trong lúc đang ngủ, hần đột nhiên mở bừng mắt, cũng không quay đầu mà lật tay ngược lại bắt lấy, chỉ thấy đằng sau có tiếng thét kinh hãi.

-Dương nương tử?

Lúc này Ngọc Doãn mới nhìn rõ Dương Kim Liên đang cầm một chiếc áo đi tới nhưng lại bị hần làm cho giật mình, chiếc áo kia rơi xuống đất, nàng đỏ mặt hạ giọng nói:

- Nô thấy Tiểu Át ca đang ngủ, lo trời lạnh nên mang áo tới.

Ngọc Doãn thở phào, mỉm cười.

- Dương nương tử thứ tội, là do ta dọa nương tử sợ.

Hắn nhặt áo bông lên choàng vào người.

Dưới ánh nến, hắn cúi xuống nhìn áo choàng thấy đường khâu tỉ mỉ tinh xảo, không phải là Yển Nô làm.

- Áo choàng này...

- Trước đó nô thấy Cửu Nhi tỷ mua vài bông còn thừa một chút...lại thấy trời lạnh nên nô may một cái.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

365. Chương 362: Giết Ngũ Tặc (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Trong linh đường chỉ còn lại hai người là Ngọc Doãn và Dương nương tử.

Ngọc Doãn đứng lên khơi đèn đầu to hơn.

Rồi hắn lại cầm kim gấp hai cục than bỏ vào chậu than, ngồi xuống, sau một lúc do dự thì hạ giọng nói:

- Có một chuyện mà ta vẫn chưa nói lời cảm tạ với nương tử.

Lúc trước nếu không có Dương nương tử trợ giúp, giúp đỡ che giấu ta với nha môn thì chỉ sợ ta đã gặp cảnh lao ngục tai ương rồi.

Sắc mặt Dương Kim Liên không khỏi buồn bã.

Nàng ngồi xuống, khẽ nói:

- Nô chỉ là một phụ nhân, không hiểu cái gì gọi là đại nghĩa.

Lúc ban đầu, nô thật sự rất giận hận Tiểu Át ca. Mặc kệ thế nào thì phu quân nô cũng chết trong tay Tiểu Át ca. Nhưng sau khi nô vào đại lao phủ Khai Phong, đã nghĩ rất nhiều, nếu không có Tiểu Át ca, chỉ sợ nô còn sống không bằng chết. Bởi nghĩ như vậy, nô đã không còn oán hận Tiểu Át ca nữa, chỉ tại nô số mệnh không tốt, thật không hiểu sao Đại Lang lại điên cuồng như thế.

Trong mắt nàng toát lên tia bi thương.

Ngọc Doãn cũng không biết nên khuyên bảo nàng thế nào, chỉ biết ngồi bên cạnh nàng, yên lặng.

Sau một lúc lâu, hắn hạ giọng nói:

- Lúc này cục diện bất ổn, nương tử có tính toán gì không?

- Tiểu Át ca, Lỗ tặc kia...thật sự lợi hại thế sao?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, cười khổ nói:

- Không sợ đối thủ là thần, chỉ sợ đội hữu là heo. Lỗ tắc đương nhiên hung hãn, nhưng không phải là không thể chiến thắng. Chỉ có điều...bài trừ ngoài còn cần an nội, cung vua không yên, chỉ sợ cũng dữ nhiều lành ít.

- Cung vua?

Dương nương tử mở to hai mắt:

- Tiểu Át ca là nói Quan gia?

- Quan gia chỉ là một phương diện, phương diện khác là lực lượng tả hữu các phái trên triều đình.

Đám người Lý Bá Kỳ là trung thần, nhưng so với đối thủ của bọn họ thì có vẻ như thủ đoạn của họ không đủ, bàn suông lại có thừa. Ta chỉ sợ cuối cùng Quan gia mềm tai bị những người đó cổ động, kết quả là tất cả cố gắng đều trở nên vô nghĩa mà thôi.

Hắn nói ra rất nhiều điều giấu ở trong lòng mà trước đó không dám nói ra.

Hôm nay không biết tại sao lại ở trên linh đường lại nói rất nhiều.

Dương Kim Liên không hiểu được hết, nhưng nàng lại dùng ánh mắt kính nể nhìn Ngọc Doãn.

- Đúng rồi, nhiều ngày tới còn cần cô vất vả một chút, ta không thể ra ngoài được, kính xin nương tử nhọc lòng mua thêm nhiều lương thực.

Mặt khác, bảo vợ chồng Nhị tỷ và lão nương của Thập Tam Lang cần ở trong nhà, thỉnh thoảng mang chút lương thực qua bên Quan Âm viện. Lúc trước Lý nương tử giúp ta rất nhiều, nay cô ấy đang ở sân sau Quan Âm viện, ta đại thể cũng có thể hiểu ý tứ của cô ấy.

Đồng thời thông tri Hoắc Kiên điều 50 đao thủ ở lò mổ đến đây.

Ta lo lắng một khi bên ngoài thành phát sinh chiến sự chắc chắn khó tránh khỏi một trận rung chuyển. Ta nghe nói, người Hồ trong ngõ nhỏ này gần như sắp rời khỏi Đông Kinh rồi, hãy tìm bọn họ để mua lại bất động sản, làm nơi ở cho những đao thủ đó. Xem chừng, lúc này giá phòng ốc không đáng giá, trong tầm khoảng một trăm quan cô có thể làm chủ, không cần phải xin ý kiến của ta, cứ trực tiếp mua là được.

Ngọc Doãn muốn đi mua đất là suy xét ở phương diện này.

Ngõ Quan Âm tổng cộng mấy chục hộ gia đình, từ lúc Lỗ tắc và Đại Tổng khai chiến, có bảy tám hộ thấp thỏm lo âu, muốn bán của cải tiền mặt gia sản để rời khỏi Khai Phong, bởi vì cục diện lúc này bất ổn nên phòng ốc không đáng tiền, phòng ở trước hai ba trăm quan thì nay trên thị trường chỉ còn là mấy chục quan. Nếu Ngọc Doãn quyết ý ở lại Đông Kinh thì đương nhiên cũng phải suy xét an toàn của người nhà.

Dương Kim Liên hơi sững sốt, rồi sau đó sắc mặt hiện vẻ vui mừng, gật đầu.

- Tiểu Át ca yên tâm, việc này nô sẽ xử lý thỏa đáng.

- Không còn sớm nữa, cô đi nghỉ sớm đi. Ngày mai còn rất nhiều người tới bái tế, vẫn còn phải bận rộn rất nhiều.

Dương Kim Liên lên tiếng, liền cáo từ đi ra khỏi linh đường.

Sự mờ mịt trước đó trong lòng nàng giờ đã nhẹ nhõm vui sướng.

Nàng cảm thấy, đến lúc này mình mới thật sự sáp nhập vào đại gia đình Ngọc Doãn này. Lúc trước, mặc dù mọi người đối xử với nàng rất tốt, nhưng vẫn luôn có chút khách sáo. Nhưng vừa rồi những lời Ngọc Doãn nói tuy ít nhiều vẫn có chút khách sáo nhưng phần nhiều là chấp nhận nàng rồi.

Kể từ lúc ra khỏi đại lao, lần đầu tiên Dương Kim Liên cảm thấy không hề cô độc!

Ngọc Doãn cả đêm ở linh đường, lúc trời tờ mờ sáng thì mơ màng ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu chợt nghe có tiếng huyền não vọng đến làm hấn mớ màng tỉnh giấc. Mở mắt ra đứng dậy ra cửa linh đường, thấy Cao Nghiêu Khanh và Chu Huyền hốt hải chạy tới, vừa vào cửa sân, Cao Nghiêu Khanh đã hô:

- Tiểu Ất, xảy ra chuyện lớn rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!
- Chuyện gì?
- Người xem đi!

Cao Nghiêu Khanh đưa một tờ báo cho Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn cầm lấy đọc lướt qua, mày nhăn lại.

- Cái này ở đâu ra

Tờ báo này không phải là Tuần san thời đại Đại Tổng, mà là Tuần San Quan sát Đại Tổng do phái chủ chiến trên triều đình lập nên.

Chu Huyền cười khỏ nói:

- Tiểu Ất đọc là biết.
- Hả?

Ngọc Doãn liền mở tờ báo để xem, thấy ngay ở bản phụ trương trang đầu thì ánh mắt trở nên chăm chú.

- Xin giết ngũ tặc, truyền tay tứ phương!

Hắn nghi hoặc nhìn xuống dưới, thấy dâng thư: Chuyện hôm nay, là do trước có Thái Kinh làm loạn, sau là Lương Sư Thành âm mưu, Lý Ngạn kết oán kết thù Tây Bắc, Chu Miễn kết thù kết oán Đông Bắc. Đồng Quán kết thù kết oán biên giới, gây chiến, sợ chiến mà bỏ chạy. Nên giết ngũ tặc này, truyền tay tứ phương, lấy tạ thiên hạ.

Ngọc Doãn lập tức như hít phải luồng khí lạnh, trên mặt nở nụ cười khỏ.

Giết ngũ tặc sao?

Đây chẳng phải là phiên bản giết lục tặc trong lịch sử!

Trong lịch sử, Trần Đông dâng tấu phải giết lục tặc.

Mà nay Trần Đông ở Muờ Đà Cương, căn bản không có thời gian tham dự cuộc vận động Thái học sinh này nhưng sự việc lại vẫn xảy ra.

Khác biệt duy nhất là từ giết lục tặc biến thành ngũ tặc.

Một trong lục tặc trong lịch sử là Vương Phủ vào năm ngoái đã bị Hoàng Đế Huy Tông hạ chiếu ban chết, nên không liệt vào trong danh sách đó nữa.

Ngọc Doãn đọc cẩn thận từng chữ trong bài viết rồi ngẩng lên nhìn Cao Nghiêu Khanh và Chu Huyền:

- Hai người nói sao?

- Sáng sớm hôm nay, Lý Nhược Hư tới tòa soạn, nói giết ngũ tặc là nghĩa cử, hy vọng Tuần san Thời đại của chúng ta có thể ủng hộ.

Quả nhiên...

Tín hiệu cầu hòa của Lý Cương đến thật đúng lúc.

Hôm qua ông ta vừa mới biểu thị ý hòa giải với Ngọc Doãn thì hôm nay đã muốn dùng đến Ngọc Doãn hấn rồi.

- Vậy trong cung ý tứ thế nào?

- Đến nay trong cung vẫn chưa có hồi âm, Nhị Thập Lục Lang sáng sớm phái người vào cung tìm hiểu hư thực, nhưng vẫn chưa được Thánh nhân trả lời chuẩn xác.

Hoàng cung đời Tống xưng mẫu hậu là nương nương, tôn Hoàng hậu là Thánh nhân.

Thánh nhân mà Cao Nghiêu Khanh nói chính là Thái tử phi Chu Liễn trước đó. Tuy nhiên phản ứng của Chu Liễn cũng không hề kỳ lạ, dù sao Triệu Hoàn vừa đăng cơ, dù là có lòng tán thành cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Bởi như vậy, ngược lại sẽ tạo cho người ta cảm giác ông ta nóng lòng thanh trừ thế lực tiên đế. Triệu Hoàn không lên tiếng, thì Chu Liễn dù là Thánh nhân đương nhiên cũng sẽ không mở miệng.

- Chưa có tin về?

- Là mơ hồ không đáp hay là không trả lời?

- Không trả lời.

Ngọc Doãn đứng ở trước linh Hoàng Thường, nhắm mắt trầm tư.

Một lát sau, hần cười khổ:

- Không hồi đáp, tức là đồng ý.

- Hả?

- Ta nghe người ta nói, Quan gia khi còn ở Đông cung thì đám người Chu Miễn, Thái Kinh, Lý Ngạn từng nhiều lần dâng tấu xin Thái thượng Đạo Quân phế lập Thái tử.

Quan gia mặc dù không nói gì nhưng không có nghĩa là ông ta không ghi nhớ trong lòng.

Mà nay trong cung không có phản ứng, tức là đồng ý cách nói ở bài viết này. Bởi vậy mới có chuyện hôm nay in thêm phụ bản, đăng lên nguyên văn.

Nói thật, Ngọc Doãn cũng không nghĩ đến điều này.

Bởi vì hần quá rõ ràng, thực lực phái nghị hòa nay trên triều đình kinh người bậc nào.

Lúc này nhìn như đám người Lý Cương làm chủ, nhưng căn cơ quá nông cạn. Dùng lời nói không dễ nghe mà nói, là phái nghị hòa thật sự muốn lật đổ đám người Lý Cương cũng sẽ không phí chút sức lực nào. Lúc này hần nhảy ra tức là sẽ khai chiến với phái nghị hòa rồi.

Nhưng đám người Lý Cương này có công danh, có uy vọng.

Còn mình thì sao?

Ngọc Doãn biết, trong lịch sử Lý Cương mặc dù là chiếm thế thượng phong trên triều đình nhưng không ngừng bị phái nghị hòa công kích.

Lực ảnh hưởng của Tuần san Quan sát Đại Tổng vẫn là quá nhỏ, Lý Cương hy vọng Tuần san thời đại Đại Tổng nhảy ra làm chìm đầu đàn... Vấn đề ở chỗ, Triệu Hoàn cũng biểu thị đồng ý. Ngọc Doãn hiện tại không nhảy ra không được, cũng chỉ đành phải cắn răng nuốt quả đắng này thôi.

Cao Nghiêu Khanh và Chu Huyền nhìn nhau, gật đầu đáp ứng.

Hai người ở linh đường nói chuyện với Ngọc Doãn chốc lát, sau khi bái tế Hoàng Thường xong thì cáo từ ra về.

Ngọc Doãn tiễn hai người đi, nhìn theo bóng hai người lên xe ngựa.

Tĩnh Khang, rốt cuộc tới rồi sao?

Sau khi Triệu Hoàn lên ngôi liền hạ chiếu đặt niên hiệu năm sau là Tĩnh Khang.

Giết lục tặc... Không, chính xác hơn là giết ngũ tặc, chỉ là một tín hiệu của Tĩnh Khang. Ở bên trong cuộc đấu tranh này, phái chủ chiến tuy rằng tạm thời chiếm thế thượng phong, nhưng trong lòng Ngọc Doãn lại hiểu rõ, cuộc chiến giữa mình và phái nghị hòa cũng sắp sửa mở màn rồi.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

366. Chương 363: Đêm Trước (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Dù gì lực ảnh hưởng của Tuần san Quan sát Đại Tổng cũng quá nhỏ bé, dường như ngoại trừ một số người để ý ra thì lực ảnh hưởng thậm chí còn không bằng Tuần san bình luận của phái Nghị hòa vừa thiết lập nên.

Nói thật, nếu lấy tài văn chương mà nói người của phái nghị hòa vượt xa phái chủ chiến.

Chỉ nhìn bên trong Tuần san bình luận kia thường đăng một số bài viết ngắn được mọi người hoan nghênh cũng đủ thấy điều đó.

Phong hoa tuyết nguyệt, tài tử giai nhân, vĩnh viễn là tư liệu sống mà ai cũng yêu thích.

Ở điểm này, Tuần san bình luận Đại Tổng hiểu rõ nắm được sở thích của mọi người, lực ảnh hưởng vượt xa Tuần san Quan sát Đại Tổng.

Chỉ có điều, phái nghị hòa làm ra phản kích, Tuần san thời đại Đại Tổng đăng lại bài viết giết ngũ tặc đã lập tức chấm dứt cuộc chiến.

Điều này đã có thể thấy được lực ảnh hưởng của Tuần san thời đại Đại Tổng này vẫn còn mạnh.

- Tiểu Át nóng nảy, vẫn cứ nóng nảy!

Ngày 28 tháng 12 năm Tuyên Hòa thứ 7, tức là ngày thứ ba đăng bài khẩn cầu giết ngũ tặc, sáng sớm Chu Mộng Thuyết tới nhà Ngọc Doãn, vừa vào cửa đã lắc đầu liên tục, trong lời nói tỏ vẻ bất mãn.

- Thái thượng Đạo quân nay vừa truyền ngôi, Quan gia đăng cơ mới chỉ mấy ngày.

Nay đang là lúc Quan gia đại xá thiên hạ, trấn an lòng người, Tiểu Át các người lại đang bài viết đó lên, chỉ sợ sẽ làm cho mâu thuẫn càng thêm kịch liệt.

Rất rõ ràng, Chu Mộng Thuyết không tán thành giết ngũ tặc.

Không phải là không thể giết mà là thời cơ chưa tốt.

Ngọc Doãn cười khở lắc đầu nói:

- Tam Lang cho rằng ta muốn thế sao? Lý Bá Kỷ căn bản không hề thảo luận cùng ta...Đương nhiên, ông ta cũng không thể nào thảo luận cùng ta, việc đăng báo bài viết này, ta vốn không muốn, nhưng chỉ có điều...

Ngọc Doãn dứt lời, khẽ thở dài.

Chu Mộng Thuyết không tiếp tục truy cứu nữa, chỉ than nhẹ rồi ngồi xuống bên cạnh Ngọc Doãn.

- Tam lang...

- Người đừng nói nữa!

Chu Mộng Thuyết nói:

- Lời trần trời lúc Diên Sơn tiên sinh lâm chung là muốn ta giúp người một tay.

Ta cũng biết, Tiểu Át người không phải là hạng người bán chủ cầu vinh, mặc dù xuất thân phổ phường, nhưng những gì đã làm lại đều vì triều đình.

Trước kia ta bày mưu tính kế với người cũng đều vì mình chủ.

Mà nay nếu ta đã đến đây thì sẽ toàn lực phụ tá người. Hơn nữa, cha ta cũng vài lần khuyên ta tới giúp người nhưng bất hạnh chưa có cơ hội. Lời thô tục cứ nói trước ra, ta có thể phụ tá cho người, một tháng trả đủ 120 quan, không thiếu một xu. Mặt khác, ta có thể bày mưu tính kế cho người, nhưng nếu người không dùng, ta sẽ rời đi, đến lúc đó mong người đừng ngăn trở.

Chu Mộng Thuyết mở màn nói một hồi làm Ngọc Doãn không nhịn được cười.

- Tam Lang yên tâm, nếu là thúc tổ tiến cử người với ta rồi, thì ta sẽ tin người.

Về phần sách lược, ta và người có thể cố gắng tìm điểm chung gác lại những bất đồng, ta cũng không bởi vì người từng hại ta mà sinh lòng nghi ngờ người. Đã nhiều ngày, chỉ sợ ta không thể tới Mưu Đà Cương được, hiện giờ trong quân trại đang chỉ có một mình Thiếu Dương, ta lo lắng hẩn quá vất vả. Giờ xin Tam Lang đi tới quân trại giúp ta và Thiếu Dương...Chờ sau khi ta chôn cất thúc tổ xong thì sẽ quay về chủ trì quân trại.

Chu Mộng Thuyết nghe xong, gật đầu đồng ý.

Chỉ là y cũng không đi ngay mà tự nhiên chuyển đề tài:

- Tiểu Át, người cho là lạch trời Hoàng Hà có ngăn cản được Lỗ tặc không?

- Việc này...

Ngọc Doãn do dự một chút, nhẹ lắc đầu nói:

- Ta nghĩ chỉ dựa vào lạch trời Hoàng Hà khó mà ngăn nổi Lỗ tặc...

- Ừ, ta cũng cho rằng như thế.

Chu Mộng Thuyết ngáp ngừng, rồi đứng lên:

- Cho nên ta nghĩ, Tiểu Át ở lại Mưu Đà Cương, chỉ sợ khó có thể triển quyền cước.

Chỉ có tử thủ hai nơi Toan Tảo mới có thể ngăn trở bước tiến của Lỗ tặc. Hoạt Châu có Hoạt Châu Đoàn Luyện Sứ Tào Vinh trấn thủ, nghĩ cũng không có gì đáng ngại. Nhưng về phía Toan Tảo, binh mới chuẩn bị bước đầu, sợ là không ngăn được Lỗ tặc. Tiểu Át muốn kiến lập công lao sự nghiệp, sao không thỉnh lệnh với Lý công, trấn thủ Toan Tảo? Vô quan lục phẩm Điện Tiền Tì chắc chắn có thể làm một Kiểm Hạt ở địa phương.

Ngọc Doãn nghe vậy mắt sáng lên.

Trấn thủ Toan Tảo sao?

Trước đây ý nghĩ của hẩn vẫn chỉ quanh quẩn ở Khai Phong, chưa từng nghĩ tới trấn thủ Toan Tảo.

Nay Chu Mộng Thuyết nói vậy khiến lòng Ngọc Doãn mở rộng sáng rõ. Bên ngoài thành Khai Phong vô hiềm có thể thủ, thà đóng giữ ở Khai Phong, không bằng trấn thủ Toan Tảo. Mà quan trọng hơn là, ở lại Khai Phong trấn thủ lại có quá nhiều người cản trở, nhưng tới Toan Tảo rồi, làm quan chủ trì quân sự một phương chẳng phải thoải mái hơn sao.

- Lý Công có đồng ý không?

Chu Mộng Thuyết khẽ mỉm cười:

- Chỉ cần Tiểu Ất có thể chịu làm tiểu gia, có gì mà không được?

Mà nay Lý Công cũng đang phát sầu vì tướng phòng giữ Toan Tảo, nếu Tiểu Ất có thể xưng phong nhận việc, không chừng có thể thăng cấp quan, làm Thống chế nghĩ chắc không vấn đề. Nếu như người ngại mở miệng với Lý Công, ta có thể nói tốt hộ người, người thấy thế nào?

Chu Mộng Thuyết cũng là thành viên phái chủ chiến, quan hệ không kém với đám người Lý Cương.

Nếu y đồng ý mở miệng, nghĩ chắc việc này nắm chắc bảy phần. Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút liền đáp ứng.

Chu Mộng Thuyết đi rồi, Ngọc Doãn lại vô cùng hưng phấn.

Tầm nhìn của hắn quá hẹp, quá hẹp!

Chu Mộng Thuyết này quả nhiên là có thực lực, mới nhìn đã thấy được mấu chốt trận chiến này.

Chỉ cần có thể ngăn địch ở bờ bắc Hoàng Hà, không chừng thời gian chưa tới một tháng là đủ khiến người Nữ Chân không đánh mà lui.

Bản thân mình trước đó không nhìn ra điểm này, dù là Trần Đông cũng vậy, cũng không phát hiện ra.

Phụ tá mà thúc tở giới thiệu thật sự là lợi hại, nếu hắn ta thật lòng tương trợ, nghĩ chắc sự nghiệp thành tựu chắc sẽ không quá khó.

Nghĩ đến đây, tâm trạng uất ức trước đó của Ngọc Doãn lập tức sáng sủa lên rất nhiều. Từ Điện Tiền Ti điều đến Toan Toản, nghe như có vẻ không quá khó khăn, cần có thao tác, nhưng thực tế lại có chút phiền phức.

Nguyên nhân, cũng rất đơn giản...Đoàn Luyện Sứ Toan Tảo thuộc quản lý Xu Mật Viện, mà quân trại Mutu Đà Cương thì thuộc Điện Tiền Ti, Ngọc Doãn muốn đi Toan Tảo, nhất định phải điều ra Điện Tiền Ti, gửi danh sách về Binh Bộ, rồi lại trình báo Xu Mật Viện, rồi sau đó Xu Mật Viện phê chuẩn, thông qua Binh bộ tiến hành cắt cử, những thủ tục này thật sự có chút rườm rà.

Nhưng rườm rà thì rườm rà, Ngọc Doãn cũng phải đi xử lý.

Cũng may quan hệ giữa hắn và phủ Thái úy cũng không quá kém, nên khi tiễn khách về, thấy sắc trời chưa muộn, Ngọc Doãn liền báo với Yên Nô một tiếng rồi đi thẳng đến phủ Thái Úy.

Trước khi ra cửa, Yên Nô gọi Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất ca đi sớm về sớm, tối nay còn phải đón giao thừa, không thể thiếu huynh được.

Đón giao thừa?

Ngọc Doãn giật mình, hôm nay là giao thừa rồi!

Bất giác đã đến ngày cuối cùng của năm Tuyên Hòa thứ bảy, tức là nguyên niên Tĩnh Khang.

Trong lòng hắn run lên...Tĩnh Khang, Tĩnh Khang! Qua mấy canh giờ nữa là tiến vào năm Tĩnh Khang rồi. Tái sinh tới nay, hai chữ này đã trở thành mối ám ảnh với Ngọc Doãn hắn. Hai năm chìm nổi, đứng là vẫn phải đối mặt với lịch sử

Nhìn Yên Nô bé Ngọc Như, trong lòng Ngọc Doãn bắt đầu dâng lên nỗi lo lắng.

Hắn đột nhiên tiến lên ôm Yên Nô vào ngực:

- Cứu Nhi tử, ta chỉ mong mẹ con muội bình an thôi.

Yên Nô hơi sửng sốt, có chút không hiểu đang yên lành sao bỗng dưng Ngọc Doãn lại nói như vậy. Tuy nhiên trong lòng nàng vô cùng nhẹ nhõm, má phắn xinh đẹp nở nụ cười tươi rạng rỡ, xì một tiếng:

- Rất nhiều người ở đây đấy, huynh thật không biết xấu hổ nói những lời như vậy? Nhanh đi đi, rồi trở về sớm, đừng để mọi người chờ lâu đấy.

Ngọc Doãn cười cười dắt Ấm Kim ra cửa.

- Tiểu Ất ca, muốn đi ra ngoài sao?

Hoắc Kiên từ một gian nhà dân bên trong đi ra, mặc một bộ đồ mới, cười ha hả thi lễ với Ngọc Doãn.

Dương Kim Liên làm việc cũng rất nhanh nhẹn, trong vài ngày ngắn ngủi đã mua năm nhà dân, mà cũng chỉ bỏ ra hơn bốn trăm quan. Nói cách khác, mỗi một nhà dân chỉ trên dưới 80 quan, vượt xa dự định 100 quan lúc đầu của Ngọc Doãn.

Hơn nữa được Tiểu Khôn giúp đỡ, Ngọc Doãn rất nhanh có được bất động sản, dàn xếp được những người cầm đao ở Liên Kiều tới ở.

Lò mổ Liên Kiều này đã ngừng kinh doanh.

Trạch viện để người nhà Liễu Thanh thuê ở, dùng để tích trữ lương thực.

Bởi vì trong nhà Liễu Thanh nhiều lương thực, cho nên nhất định phải thuê toàn bộ lò mổ, không chỉ thế, Liễu Thanh mời gần trăm đao thủ ở lại lò mổ làm hộ vệ, tính toán ra, Ngọc Doãn kiếm được từ Liễu Thanh một số tiền lời lớn. Một tháng một ngàn quan tiền thuê, hơn ba nghìn tiền phí bảo hộ khiến Ngọc Doãn cảm thán, Liễu đại quan nhân quả nhiên tiền lớn thế lớn.

Bốn ngàn quan này làm hân yên tâm thoải mái!

Mà quan trọng hơn hẳn là có số lương thảo này, Ngọc Doãn không cần lo lắng trong nhà không đủ lương thảo.

Chẳng lẽ với số lương thực trong kho đó còn sợ chết đói hay sao?

- Các huynh đệ ở đây có quen không?

Ngọc Doãn cũng cười ha hả hàn huyên với Hoắc Kiên.

- Ca ca, nhóm người này đâu phải loại gốc, chưa khi nào được ở chỗ thoải mái như thế...Chỉ có điều để ca ca phải trả tiền, tương lai làm hư bọn họ không chịu được khổ đấy.

Ngọc Doãn khoát tay chặn lại:

- Đại Lang sao nói vậy, nếu là huynh đệ nhà mình, thì cũng phải để mọi người sống thoải mái chứ.

Như này đi, người đi lầu Phong Nhạc lấy rượu, thuận tiện đi Tang Gia Ngõa tử tìm vài đầu bếp đến nấu ăn để tối nay đón giao thừa, cũng không thể quá keo kiệt được. Đúng rồi, đừng quên đưa một ít cho các huynh đệ ở lò mổ nhé, cũng đều là huynh đệ nhà mình cả.

Một câu nói lập tức làm những đao thủ hoan hô.

367. Chương 364: Đêm Trước (2)

Ngọc Doãn lấy ra hai thỏi bạc đưa cho Hoắc Kiên.

- Bảo Cửu Lang vất vả một chút, đi thăm dò Lầu Phong Nhạc và Thiên Kim Nhất Tiểu Lầu xem tối nay có tình huống gì.

Cửu Lang, vốn tên là Hoàng Văn Đào, tộc đệ của Hoàng Tiểu Thất.

Người này là địa đầu xà ở Khai Phong, ngày thường nhàn hạ, không làm việc chính gì.

Nhưng y cũng có bản lĩnh, đó là mật thám. Thuộc hạ của y cũng có mười mấy kẻ nhàn rồi, ở trong thành Khai Phong có chuyển động gì thì là biết trước tiên. Trước đó, Ngọc Doãn từng dùng Hoàng Cửu Lang, chỉ có điều sau đó hắn phải đi Hàng Châu thì không liên hệ nữa, lần này trở về, việc đầu *tiên là Ngọc Doãn lại đi tìm Hoàng Văn Đào, tiếp tục sử dụng.

Tuy nói mỗi tháng chỉ trên dưới một trăm quan tiền, nhưng đối với Ngọc Doãn mà nói có thể nhận được tin tức trước tiên, số tiền này cũng đáng giá.

Đương nhiên, tầng quan hệ này không thể để người nào biết được.

Trên danh nghĩa Hoàng Văn Đào là thủ hạ của Hoắc Kiên, không quan hệ tới Ngọc Doãn.

Nhưng trên thực tế, người này trực tiếp nghe theo sai phái của Ngọc Doãn, đảm nhận tai mắt của Ngọc Doãn trong thành Khai Phong.

Từ lần trước Mậu Đức Đế Cơ nói Phùng Tranh và Thiên Kim Nhất Tiểu lầu đi lại thường xuyên, Ngọc Doãn cảm thấy rất bất thường, liền chú tâm theo dõi Thiên Kim Nhất Tiểu lầu.

Nhưng hai tháng qua hắn không có bất kỳ thu hoạch gì.

Có điều Ngọc Doãn không dám lơ lỏng, vẫn bảo đảm người Hoàng Văn Đào nghiêm mật giám thị.

Hoắc Kiên gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Ngọc Doãn liền không hề dài dòng dắt ngựa ra ngõ Quan Âm rồi sau đó phi thân lên ngựa đi thẳng đến phủ Thái Úy.

Đêm, trên đường phố vắng tanh, ít gặp người đi đường. *

Có lẽ là ảnh hưởng của sự lo lắng chiến tranh nên Khai Phong cũng không còn vẻ ồn áo náo động và phồn hoa như trước nữa. Trước đó, dù là cưỡi ngựa cũng phải đi chậm chậm, nhưng đêm nay Ngọc Doãn phóng ngựa như bay trên đường dài.

Trước cửa phủ Thái úy giăng đèn kết hoa.

Nguyên tắc xử thế của Cao Cầu rất đơn giản, không kéo bè kết phái.*

Còn nữa, hiện giờ thanh âm giết Ngũ tặc đang lên cao nhưng ông cũng không hề tham gia vào, cho nên đã cáo ốm ở nhà không chịu gặp khách.*

Nhưng khi nghe nói có Ngọc Doãn tới thăm, Cao Cầu lại không hề cự tuyệt mà phái người dẫn Ngọc Doãn tới thư phòng hậu trạch, ông hâm rượu bảo Ngọc Doãn ngồi xuống.

- Tiểu Át đến vào giao thừa, nói vậy là có chuyện quan trọng muốn nói.

Ngọc Doãn đỏ mặt lên, vội vàng khom người chúc tết Cao Cầu, rồi sau đó mới trình bày mục đích chính.

- Người muốn đi Toan Tảo?

*- Đúng vậy.

Cao Cầu nhăn mày lại hạ giọng nói:

- Người cần phải hiểu rõ, đi Toan Tảo, không tránh được sẽ phải giao phong với Lỗ tặc, cũng không phải là nơi an toàn.

- Nếu Lỗ tặc qua sông thành công thì dù ở lại Khai Phong cũng không an toàn.

- Ý Tiểu Ất nói là Toan Tảo không ngăn nổi Lỗ tặc ư?

- Việc này...tiểu chất khó nói...nhưng cháu nghe nói, quân coi giữ Toan Tảo binh bị lỏng lẻo, chỉ sợ ngăn không được đội quân hổ lang Lỗ tặc.

Mặt Cao Cầu đỏ rực.

Binh bị Toan Tảo lỏng lẻo, cấm quân Đông Kinh chẳng phải cũng vậy sao.

Chỉ là có những việc bản thân ông cũng không làm chủ được. Nói toạc ra, chức Đô Thái Úy Điện Tiền Ti chỉ là ngụy trang của Hoàng đế Huy Tông mà thôi.

- Nếu Tiểu Ất có ý đền đáp quốc gia, ta đây cũng sẽ không ngăn trở.

Như vậy đi, chờ qua tân niên, ta sẽ chuyển danh sách tên người tới Binh Bộ. Nhưng lời thô tục cứ nói trước, Điện Tiền Tì thì ta có thể làm chủ, nhưng bên Xu Mật Viện thì ta không giúp được, nếu người muốn thành còn cần phải đi lại chỗ đó một chút.

- Tiểu chất hiểu!

Thấy Cao Cầu đáp ứng, Ngọc Doãn thầm thở phào.

Bất kể người đời sau đánh giá Cao Cầu như nào, nhưng dù gì Cao Cầu đối với mình cũng không kém.

Trên thực tế, ấn tượng của người đời sau với Cao Cầu phần lớn là bắt nguồn từ Thủy hử truyện. Ngọc Doãn không lòng dạ nào mà sửa lại những bình phẩm ấy cho Cao Cầu, *người này không học vấn không nghề nghiệp là sự thật, nhưng có thể an an ổn ổn ngồi ở vị trí này thì cũng không phải là không có bản lĩnh.

Cổ nhân nói: Quân tử có thể bắt nạt chỉ một thời.

Nhưng người giống như Cao Cầu vậy, có thể chung sống hòa bình, tốt nhất là chớ để đắc tội.

Chứ đừng nói chi là, văn võ trong triều đều không coi Ngọc Doãn vào mắt, cũng chỉ có Cao Cầu là thật lòng giúp Ngọc Doãn hấn.

Người này, tuy nói giả dối, tuy nói không học vấn không nghề nghiệp, nhưng cũng là một người có nghĩa khí.

- Dường như thúc phụ có chút phiền não?

Cao Cầu ngẩn ra, chợt lắc đầu cười nói:*

- Đúng là già rồi, không ngờ lại bị Tiểu Ất nhìn thấu tâm sự.

*- Nếu thúc phụ tin Tiểu Ất, sao không nói với Tiểu Ất?

Khẽ thở dài, Cao Cầu cười chua xót:

- Rất khó nói...mà cũng rất đơn giản...Mặc dù Thái Thượng Đạo quân đã thoái vị, nhưng người chắc cũng biết lần này vì sao hắn phải truyền ngôi rồi. Đạo Quân vẫn muốn tới Kim Lăng mưu cầu phục khởi...Hai ngày này, Đạo Quân liên tục yêu cầu ta theo hắn tới Kim Lăng.

Tiểu Ất, cũng không muốn giấu diếm người, ta được Đạo Quân tán thưởng, hưởng bao vinh hoa phú quý, cuộc đời này không gì tiếc nuối.

Theo lý mà nói, Đạo Quân là quý nhân của ta, ta nên nghe theo mới phải. Nhưng Tam Lang còn trẻ, quyết định của ta sẽ ảnh hưởng tới tương lai của nó. Cho nên ta mới phiền não, không biết nên quyết định như nào, Tiểu Ất có thể chỉ điểm bên mê cho ta không?

Trong lịch sử, Hoàng đế Huy Tông xuôi nam, Cao Cầu dẫn cấm quân đi theo.

Sau đó, khi ông tới Tứ Châu thì nảy sinh xung đột với Đồng Quán, Huy Tông tiếp tục đi về phía nam, mang theo Đồng Quán xuôi nam, để Cao Cầu đóng giữ Tứ Châu. Cao Cầu cũng thông minh, thấy tình huống không ổn, liền lập tức trở về Khai Phong, mới xem như có thể sống lâu.

Trận đấu giữa cha con Hoàng đế Huy Tông và Hoàng đế Khâm Tông cuối cùng vì Khai Phong bị vây mà Khâm Tông đã giành chiến thắng.

Đám người Đồng Quán *đều bị xử lý chỉ có Cao Cầu may mắn thoát khỏi.

Chỉ là bởi vì quyết định trước đó của Cao Cầu mà khiến Khâm Tông sinh lòng khúc mắc.

Sau khi Cao Cầu chết, ba đứa con của Cao gia nhanh chóng thất sủng, từ nay về sau không một ai nhớ đến nữa.

Ngọc Doãn không rõ đoạn lịch sử này lắm, nhưng cũng biết nếu Cao Cầu đi theo sẽ mang đến lực ảnh hưởng gì đối với cấm quân.

Mặc kệ như thế nào, cho dù Cao Cầu ông là một con rối, nhưng thủy chung vẫn là Đô Thái Úy Điện Tiền ti!

- Thúc phụ, Tiểu Át có một câu không biết có nên nói hay không.

- Cứ nói đừng ngại.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, hạ giọng nói:*

- Thái Thượng Đạo Quân có ơn với thúc phụ là thật, nhưng nay làm chủ lại là Quan gia.

Đạo Quân dù gì cũng đã thoái vị, muốn khôi phục thì danh bất chính ngôn bất thuận... Mà Quan gia thì sao? *Hiện giờ đang là lúc dùng người, thúc có đọc bài viết trên Tuần san Quan sát Đại Tổng cũng chỉ nói là giết Ngũ tặc, không quan hệ tới thúc phụ. Nếu lúc này thúc phụ có thể đứng bên cạnh Quan gia, không chừng có thể ban ơn cho con cháu. Còn nữa, thúc phụ có nghĩ, giữa Áo tướng và thúc, Quan gia sẽ tin ai? Áo tướng nắm Thắng Tiệp quân, thúc phụ quản lý Cấm quân, mà từ trước đó có lẽ nước sông không phạm nước giếng, nhưng nếu theo Đạo Quân nam hạ, thì khó tránh khỏi dẫn đến việc hai bên tranh đoạt quyền lợi, chẳng lẽ thúc phụ nguyện ý cam tâm tình nguyện giao binh quyền ra sao?

Nếu thật như thế, chẳng bằng ở lại Khai Phong còn hơn!

Đồng Quán!

Khi Cao Cầu nghe đến cái tên này trong mắt hiện lên tia sắc bén.

Mặc dù Hoàng đế Huy Tông tin tưởng ông, nhưng trong mắt Hoàng Đế Huy Tông, trước sau Cao Câu vẫn là một *ngoại thần. Ngược lại là Đồng Quán mới thật sự được Hoàng Đế Huy Tông tin nhiệm, vượt xa Cao Câu. Dù sao, Đồng Quán là thái giám, lại là nội thần của Hoàng đế Huy Tông.

Xa gần thân sơ, nhìn là hiểu ngay.

Cao Câu đột nhiên mỉm cười, rót một chén rượu đầy cho Ngọc Doãn:

- Trời không còn sớm, Tiểu Ất sớm đi trở về, chớ để người nhà đợi lâu.

Ông không tỏ vẻ có nghe theo lời khuyên của Ngọc Doãn hay không, nhưng Ngọc Doãn biết, Cao Câu đã có quyết định.

Cái gọi là bị vỏ bên ngoài che mắt, tình huống vừa rồi của Cao Câu đã là như thế...mà nay nhờ lá cây kia ra, ông đương nhiên là có chủ trương rồi.

Cao Câu chìm đắm trên con đường làm quan nhiều năm, tâm cơ và thủ đoạn, tuyệt đối Ngọc Doãn không thể nào bằng được.

Còn đối với Ngọc Doãn mà nói, Cao Câu nếu có thể ở lại, đối với hắn thủy chung là có lợi, có thể giúp đỡ hắn, thậm chí hơn xa đám người Lý Cương lúc nào cũng mở miệng là giúp hắn.

- Vậy thì cháu xin cáo từ, thay cháu gửi lời hỏi thăm tới Tam Lang, ngày mai cháu không đến chúc tết thúc phụ nữa.

Ngày mai là ngày chôn cất thúc tổ, sau khi xong cháu phải về quân trại Mưu Đà Cương, nếu thúc phụ có việc thì bảo Tam Lang đi gọi cháu.

Cao Câu cười gật gật đầu, tiễn Ngọc Doãn ra khỏi thư phòng.

Dưới hiên cửa, ông đột ngột gọi Ngọc Doãn lại:

- Tiểu Ất, Thiên Tứ Giám được chuyển tới Mưu Đà Cương.

Ta khuyên người tốt nhất lưu lại mấy ngày, đợi ta nghĩ cách cho người lên vị trí Đô Giám Thiên Tứ Giám, rồi mới mưu cầu đi tới Toan Tảo. Đô giám Thiên tứ Giám là một võ quan ngũ phẩm, như thế thì người tới Toan Tảo rồi dầu gì cũng là Đô thống chế, còn dễ làm việc hơn trước kia, ít bị người ta tiết chế hơn ở phủ Khai Phong, người thấy sao?

Ngọc Doãn nghe vậy trong lòng mừng như điên.

- Vậy thì cháu tạ ơn thúc phụ!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

368. Chương 365: Màn Lớn Kéo Ra (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Thiên Tứ Giám thuộc Quần Mục Tư.

Cái gọi là Đô Giám Thiên Tứ Giám nói toạc ra chính là một quan chặn ngựa mà thôi.

Từ đầu Tống, Liêu quốc thế lớn, sau khi chiếm cứ Yến Vân thì tương đương chặt đứt tài nguyên ngựa của Tống triều. Thái tổ Triệu Khuông Dận đương nhiên cũng cảm giác được điểm này, vì thế liền thiết lập chế độ giám mục nội, ngoại để có thể đảm bảo dùng ngựa trong quân.

Mà nay chế độ này ở thời Tống Chân Tông càng đạt đến độ hoàn thiện.

Đây cũng là một nguyên nhân khi Chân Tông còn tại vị, Đại Tống mấy lần hưng binh với bên ngoài đã giành được thắng lợi.

Đáng tiếc tới thời Thần Tông, Vương An Thạch biến pháp, thúc đẩy cải cách ngụ mã cho dân khiến cho rất nhiều nơi chăn nuôi biến thành đồng ruộng, chế độ giám mục cũng theo đó mà bị phế bỏ đi. Từ lúc

Hoàng đế Huy Tông đăng cơ, chế độ giám mục gần như bị tan rã toàn diện. Những địa khu thuộc quản lý của Thiên Tứ Giám dù là nghề chăn nuôi của Kinh kỳ (kinh đô và vùng lân cận) tây lộ nhưng trên thực tế, lại không có bất kỳ quyền lợi nào.

Cao Cầu mưu cầu chức Đô Giám Thiên Tứ Giám cho Ngọc Doãn, làm như vậy là đã nâng phẩm cấp của Ngọc Doãn lên.

Một võ quan từ lục phẩm dù là tới địa phương cũng phải bị đủ loại chế ước, nhưng nếu nâng lên phẩm cấp này tới địa phương rồi, ít nhất có thể làm một Kiểm hạt hoặc Đô Thống chế, ít bị chế ước hơn, càng có lợi cho Ngọc Doãn làm việc.

Có thể nói, Cao Cầu suy xét vô cùng chu đáo cho Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn không rõ lắm tình trạng Thiên Tứ Giám, nhưng theo cấp võ quan ngũ phẩm này thì thật sự là thăng lên.

Ra khỏi Thái úy phủ, tâm trạng Ngọc Doãn vô cùng thư thái, dù là làm Đô Giám Thiên Tứ Giám, hẳn cũng sẽ không tuyển nhận thêm binh mã gì, nguyên nhân vì hắn vô cùng hiểu rõ, dù là đưa tới binh mã, thời gian quá ngắn cần bản không thể chỉnh huấn, chẳng bằng duy trì binh lực hiện tại khả năng hiệu quả sẽ tốt hơn... Chờ sau khi đến Toan Tảo rồi thì mới thiết lập chiêu mộ xã dũng dân binh.

Tóm lại, tại Khai Phong trong khoảng thời gian này hắn không có ý định tiếp tục mở rộng binh lực!

Ngày cuối cùng của năm Tuyên Hòa thứ 7 đã qua trong không khí yên lặng.

Đây có lẽ là đêm giao thừa lặng lẽ nhất ở phủ Khai Phong từ có Tống tới nay. Sáng sớm hôm sau, Ngọc Doãn liền đốt giấy để tang, nâng hòm quan tài ra khỏi thành.

Căn cứ di chúc của Hoàng Thường, Ngọc Doãn an táng ông ở Nhạc đài phía tây thành Khai Phong.

Nơi này nằm giữa sông Biện và Kim Thủy, địa thế tương đối đối cao, có thể nhìn ra xa thành Khai Phong, coi như là nơi canh gác cuối cùng của Hoàng Thường đối với triều đình này. Lễ tang tiến hành suốt một ngày, người đến tế bái lại nhiều không kể xiết. Ngoại trừ đám người Lý Cương, trong cung cũng phái người tiến đến tế bái. Mậu Đức Đế Cơ Triệu Phúc Kim mang theo Nhu Phúc Đế Cơ Triệu Đa Phúc và Thập Bát Tỷ Chu Tuyên của Chu gia cũng tới bái tế. Các nàng và Hoàng Thường cũng không có giao tình, tiến đến tế bái phần lớn là vì Ngọc Doãn mà đến.

- Tiểu Ất, ta phát hiện một chuyện.

Sau khi chôn cất xong, Triệu Phúc Kim đột nhiên kéo Ngọc Doãn sang một bên, thì thầm:

- Trong khoảng thời gian này Phùng Tranh từng nhiều lần tiếp xúc với Đới Tiểu Lâu của Thiên Kim Nhất Tiểu lâu. Hơn nữa Thiên Kim Nhất Tiểu lâu từ sau khi Lỗ Tặc hưng binh thì lấy cố giữ gìn sự an nguy của Thiên Kim Nhất Tiểu lâu mà nhiều lần chiêu nạp kẻ nhàn rỗi lưu manh trong thành, mà nay con số đã hơn trăm người rồi. Vốn ta cũng không quá để ý, nhưng ngày hôm trước thám tử hồi báo, nói Đới Tiểu Lâu vài lần xuất hiện ở Phong Khâu Môn và Toan Tảo Môn, ở lại khá lâu.

Đới Tiểu Lâu?

Trong đầu Ngọc Doãn hiện lên gương mặt lúc nào cũng tươi cười kia.

Nói thật, hắn thực chưa từng nghĩ tới Đới Tiểu Lâu, bởi vì trước đây nhiều lần hợp tác, ấn tượng của hắn đối với Đới Tiểu Lâu cũng không quá kém.

Hoàng Văn Đào có giám thị Thiên Kim Nhất Tiểu lâu nhưng lại không vào được trong lâu.

Hắn vẫn cho là Trương Chân Nô có thể có chút đáng nghi, nhưng hiện tại xem ra...

- Ta hiểu!

- Tiểu Ất cần giúp gì không?

- Thật ra trước mắt thì chưa cần, chỉ có điều nhân thủ trong thành dù gì vẫn chưa đủ.

Triệu Phúc Kim do dự!

Nàng trầm ngâm thật lâu rồi tháo khối ngọc bội bên hông, nhân lúc không ai chú ý thì nhét vào tay Ngọc Doãn.

Khuôn mặt xinh đẹp hơi nóng lên, tim nảy loạn như con nai nhỏ, nếu không phải là bất đắc dĩ nàng sẽ không làm những chuyện lỗ mãng như này.

- Nếu Tiểu Át cần trợ giúp, có thể đến Thị vệ thân quân Mã Quân tư ở thành nam tìm Chỉ huy sứ tên là Hồ Diên Chúc.

Người này vốn là hậu nhân danh môn. Không ngờ sau này lại theo đám người Tống Giang, tứ ngược Kinh Đông. Sau khi Tống Giang chiêu an, a cậu ta vốn muốn giết hắn, lúc ấy ta nghĩ hắn là hậu nhân danh môn, nhất thời hồ đồ đi theo kẻ tặc, nên không đành lòng, đã ở trước mặt Đạo Quân xin tha cho hắn mới coi như giữ được tính mạng. Từ đó về sau, hắn vẫn làm việc ở Mã Quân Tư.

Người này võ nghệ cao cường, binh pháp xuất chúng... Khi nào Tiểu Át cần hắn hỗ trợ thì cầm ngọc bội này đi Mã quân tư tìm hắn, quả quyết hắn sẽ không cự tuyệt.

Hồ Diên Chúc?

Ngọc Doãn lập tức ngây ngẩn cả người!

Cái tên này sao nghe mà tai nóng lên vậy. Hồ Diên Chúc chẳng phải là nhân vật trong một trăm lẻ tám Lương Sơn Bạc sao?

Ba mươi sáu tặc lớn Kinh Đông rốt cuộc là còn có bao nhiêu người?

Ngọc Doãn đến hiện tại cũng không rõ, nghe nói Lý Nhược Thủy từng sáng tác một bài văn, ghi lại những người liên quan, nhưng quan hệ giữa Ngọc Doãn và Lý Nhược Thủy căng thẳng, chứ đừng nói chỉ là có vinh dự đọc được tác phẩm của hắn ta. Thế cho nên đến hiện tại, ba mươi sáu tặc lớn kia rốt cuộc bao nhiêu người còn sống, hắn trước sau không rõ ràng. Hắn chỉ biết chỉ có một Lỗ Trí Thâm mà thôi. Vấn đề là Lỗ Trí Thâm tựa hồ đối với việc đã qua thì không muốn nhắc tới nữa, nên Ngọc Doãn cũng không hỏi cụ thể.

Mà nay, rốt cục lại biết thêm một người, hơn nữa là một nhân vật nổi tiếng.

Trong lúc nhất thời, hắn quên mất ngọc bội kia là vật bên người của Triệu Phúc Kim, chẳng nói hai lời mà cất ngay vào ngực.

Triệu Phúc Kim lập tức mặt đỏ bừng.

- Vốn tưởng rằng Tiểu Át là một chính nhân quân tử, nào ngờ cũng là người lỗ mãng....

Dứt lời, nàng quay ngoắt người bỏ đi.

Lúc này Ngọc Doãn mới bừng tỉnh, ngọc bội là vật bên người nữ nhân, hắn lại cất vào ngực, chẳng phải là da thịt thân cận sao?

Hắn định mở miệng giải thích không ngờ lại có người bước đến đây.

- Ngọc chỉ huy nên bi thương!

Ngọc Doãn đành phải dừng bước nhìn, đó là Hoàng Tiềm Thiện, môn hạ trung thư Thị lang mới nhậm chức.

Hoàng Tiềm Thiện tuổi không lớn lắm, thậm chí còn nhỏ hơn Ngọc Doãn vài tuổi, người Ninh Hóa Đình Châu, chính là Ninh Hóa Phúc Kiến đời sau.

Người này là xuất thân khoa cử chính quy, rất được Triệu Hoàn tín nhiệm.

Triệu Hoàn vừa đăng cơ, liền phong Hoàng Tiềm Thiện làm môn hạ trung thư Thị lang, có thể nói thân với vua.

Ngọc Doãn cũng là phái của Đông Cung, ít nhất ở trong mắt nhiều người, hắn là người của Thái Tử Triệu Hoàn. Tuy nhiên so sánh với Hoàng Tiềm Thiện thì đúng là cách biệt một trời. Chỉ nhìn chức quan này

là có thể nhìn ra manh mối, nếu Ngọc Doãn không được Thái Tử Triệu Kham yêu thích thì chỉ sợ cũng sẽ không có thành tựu ngày hôm nay.

Hoàng Tiềm Thiện hôm nay đến là đại diện cho Triệu Hoàn.

Ở bên cạnh y còn có một lão già xem tuổi chừng hơn sáu mươi, râu tóc xám trắng, cao lớn tráng kiện, chỉ có điều mặc áo vải mộc mạc, nhìn có chút nghèo túng trên mặt lộ vài phần mệt mỏi, như là đường xa đến.

Chợt nhìn, Ngọc Doãn còn tưởng rằng lão già kia là quản gia của Hoàng Tiềm Thiện, cho nên cũng không quá để ý.

- Hoàng Thị Lang có lòng.

- Ôi, Diễm Sơn tiên sinh mất đi thật sự là tổn thất của triều đình.

Sau khi Quan gia nghe tin cũng vô cùng đau lòng, vốn đích thân tiến đến nhưng không ngờ việc trong cung quá nhiều, trong lúc nhất thời không thể đến được.

- Nếu thúc tổ dưới suối vàng biết chắc sẽ muôn vàn cảm kích.

- Tiểu Át đừng quá câu nệ, ta và người dù gì cũng là môn hạ Quan gia, tuy nói đường đi khác nhau, nhưng cũng cần tương trợ lẫn nhau. Nào nào, ta giới thiệu cho người một người, đây là Thông Phán Ba Châu Tông Trạch! Quan gia có ý điều từ Ba Châu đến, hôm nay vừa tới Đông Kinh chưa quá hai ngày đã muốn tiến cung diện tấu, nghe nói Diễm Sơn tiên sinh bệnh chết, ông có ý muốn dẫn ta tới bái tế.

Ngọc Doãn giật nảy mình toàn thân lạnh toát.

Tông Trạch?

Lão già trước mặt không ngờ là Tông Trạch?

Nói thật, vừa rồi Ngọc Doãn thật sự là không ngờ đến thân phận của lão già kia, trong lúc nhất thời chỉ biết trợn mắt há mồm.

Đã thấy Tông Trạch bước nhanh lên trước, chấp tay:

- Tông Trạch năm Thiên Hữu thứ 6 đồng tiến sĩ xuất thân, từng được Diễm Sơn tiên sinh dạy bảo, đến nay mãi không quên. Ta vốn định thừa dịp lần này hồi kinh bái kiến, không ngờ...Hôm nay tiến đến, Tông mỗ có hai chuyện, thứ nhất là bái tế Diễm Sơn tiên sinh, thứ hai là nói lời cảm tạ Tiểu Át người, nếu không có người đề cử Tông mỗ trước mặt Thái tử, chỉ sợ cuộc đời này khó có cơ hội về kinh.

- Hả?

Ngọc Doãn trợn mắt há hốc mồm.

Ta từng đề cập lão trước mặt Thái tử sao?

Ta còn chưa từng gặp Triệu Hoàn nữa là..

Tuy nhiên hấn lập tức bình tĩnh, Thái tử mà Tông Trạch nhắc đến chỉ sợ không phải là Triệu Hoàn, mà là Hoàng Thái Tôn Triệu Kham trước đây.

Triệu Hoàn sau khi lên ngôi đã lập tức lập Triệu Kham làm Thái tử.

Cho nên Thái tử từ trong miệng Tông Trạch chính là Triệu Kham. Nhưng vấn đề là, Ngọc Doãn thật sự nghĩ không ra hấn từng đề cập Tông Trạch trước mặt Triệu Kham khi nào.

Nhưng mặc kệ như thế nào, đối mặt với một vị lão tướng quân Thiết cốt này, trong thâm tâm Ngọc Doãn vẫn luôn tràn ngập sự kính nể.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

369. Chương 366: Màn Lớn Kéo Ra (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Thiên Tứ Giám thuộc Quần Mục Tư.

- Từng nghe đại danh Tông Nhữ Lâm, không ngờ ta hôm nay may mắn được gặp.

Tông Trạch cũng không khách khí, trầm giọng nói:

- Ta nghe người ta nói, Ngọc chỉ huy có ý xuất phát đi Toan Tảo, chống đỡ Lỗ Tặc.

Trạch hận không thể đi theo Ngọc chỉ huy, bởi trong lúc này bận rộn khó mà thoát thân ra được...Lục ca, Thất ca!

Theo tiếng gọi khẽ của Tông Trạch, chỉ thấy sau lưng ông vòng ra hai thiếu niên, ước chừng trên dưới hai mươi, lưng hùm vai gấu, oai hùng phi phàm.

- Cháu nhỏ An Lục, An Thất của ta đã theo ta học võ nhiều năm, mặc dù không thể nói là dũng mãnh vạn người không bằng nhưng cũng có chút bản lĩnh.

Ta không đi được Toan Tảo, nhưng bảo hai đứa nó đồng hành cùng Ngọc Chỉ huy, nếu được giết địch lập công, coi như là đã giải quyết được tâm sự trong lòng ta. Lục ca, Thất ca, bắt đầu từ hôm nay, hai cháu là thủ hạ nghe lệnh của Ngọc chỉ huy, nếu làm mất thể diện của ta thì đừng tới gặp ta nữa.

- Cẩn tuân lời dạy bảo của a ông. Tông An Lục, Tông An Thất bái kiến Ngọc chỉ huy.

Cái gì mà thật lòng kháng Kim?

Tông Trạch mới thật là tấm gương đi đầu. Nếu lúc trước những lời kia của ông còn khách sáo hiềm nghi, nhưng khi đã đưa hai đứa cháu đến dưới trướng Ngọc Doãn, thì đã bộc lộ sự quyết tâm của Tông Trạch, trong lòng Ngọc Doãn cũng không khỏi tán thưởng với nâng hai thanh niên lên.

- Tông...

- Ngọc chỉ huy chớ khách sáo, hãy hoàn thành tâm nguyện của lão già này.

Tông Trạch dứt lời, khom người vái chào.

Dù là Hoàng Tiềm Thiện đứng bên cũng vô cùng cảm động.

Nhắc đến Hoàng Tiềm Thiện, trong lịch sử cũng là một nhân vật khen chê khác nhau.

Có người nói y là phái nghị hòa, có người mắng y là phái đầu hàng, nhưng có người lại tán thành y là phái chủ chiến.

Nói y là phái nghị hòa phái đầu hàng, nguyên nhân chính là Hoàng Tiềm Thiện Hoàng Tiềm Thiện lúc đó có mâu thuẫn với danh tướng kháng Kim là Trương Sở, cũng chính là phụ thân của Trương Hiến. Ngoài ra còn có các tội danh như “Trục Lý Cương”, “Sát Âu Dương” (Trong lịch sử, Trần Đông từng dẫn Thái học sinh dâng tấu, sau khi Cao Tông lên ngôi, giết Trần Đông và Âu Dương) nhưng không có chứng cứ.

Ít nhất ở trong Tống Sử, Hoàng Tiềm Thiện vẫn chưa có danh ‘Quyền thần ngộ quốc’. Thậm chí tại Tỉnh Khang năm thứ 2, y nhận lệnh từ Quảng Châu tới Hà Gian phủ chống Kim, cũng tích cực hưởng ứng Cao Tông cần vương, thậm chí vì Triệu Cầu dời Nam cũng bề bộn công việc, mới khiến cho Cao Tông hoàng đế dắc ý thuận lợi đến Hàng Châu. Bản thân Hoàng Tiềm Thiện cố thủ ở Dương Châu hai mươi năm, Ngụy phu nhân gặp tai họa chết, cửa nát nhà tan. Một thân làm Tể tướng một năm lại tám tháng, trong thời

gian đó chưa từng tỏ ra là phái hòa đàm. Thời điểm Hoàng Tiềm Thiện là Tể tướng cũng là thời kỳ kháng Kim sôi động nhất.

Thậm chí cả Hoàng Tiềm Thiện về sau thôi chức mới có chuyện Liễu Miêu Bác và Lưu Chính Ngạn phát động chính biến, lịch sử gọi là Miêu Lưu chi biến.

Tuy nhiên, Hoàng Tiềm Thiện lúc này chẳng phải sau này sẽ là Tể tướng Nam Tống sao.

Hoặc là nói, nay y vẫn là một thanh niên nhiệt huyết.

- Ngọc chỉ huy đi Toan Tảo, nếu cần phải trợ giúp, cứ cho người tới tìm ta, chỉ cần có thể hỗ trợ, ta tuyệt đối sẽ không chối từ.

Ngọc Doãn mừng rỡ, vội vàng nói tạ ơn.

Tông Trạch có thể giúp đỡ gì, hiện tại hẳn rất rõ, nhưng Hoàng Tiềm Thiện thì không thể nghĩ ngờ là sự giúp đỡ lớn nhất ở trong triều.

Lễ tang chấm dứt, Ngọc Doãn mệt mỏi lê kéo thân mình quay lại gia trang.

Bảy ngày túc trực bên linh cữu thật là một sự giày vò đối với tinh thần và thể xác hẳn. Thế cho nên Ngọc Doãn về đến nhà liền ngã vật xuống giường ngủ thiếp đi.

Ngày mai hẳn phải trở về Mưu Đà Cương tiếp chương Thiên Tứ Giám.

Chu Mộng Thuyết đã bắt đầu chuẩn bị trên dưới, chỉ đợi bên phía Cao Cầu đem danh sách trình lên Bình Bộ thì rất nhanh có thể đi tới Toan Tảo.

Cho nên hẳn cần phải dưỡng tinh thần thật tốt, không thể có chút sơ suất gì.

Một giấc này ngủ đến tận ngày hôm sau.

Ngọc Doãn bị tiếng ồn ào đánh thức, hẳn mơ màng mở mắt khoác áo đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài.

- Sao nha nội lại đến đây?

- Tiểu Ất đã xảy ra chuyện, Tiểu Ất đã xảy ra chuyện...

- Hả?

Cao Nghiêu Khanh cũng bất chấp, ở dưới lầu hô to:

- Ta lên lầu nói với người.

Sau đó thì y vào đại sảnh, giây lát thì nghe tiếng bước chân vọng đến.

Đầu giường, sớm có người chuẩn bị xong nước rửa mặt và bàn chải đánh răng, lúc này Ngọc Doãn cũng tỉnh táo hơn, vội rửa mặt sạch sẽ, dùng khăn vải lau mặt.

- Tiểu Ất, xảy ra chuyện lớn!

- Sáng sớm Nha nội đã tới, là có chuyện gì?

- Hôm nay Quan gia lâm triều hạ chiếu, Chu Miễn Đồng Quán bãi chức về quê, ban chết Lý Bang Ngạn, kê biên và sung công gia tư.

- Hả?

Ngọc Doãn nghe xong, chấn động.

Tốc độ này cũng thật quá nhanh đi, từ lúc đăng bài đến lúc Triệu Hoàn hạ chiếu xử quyết chỉ trong thời gian ngắn ngủi bốn ngày.

Nhưng Ngọc Doãn lại không biết, Triệu Hoàn xử quyết Chu Miễn Đồng Quán có thể nói là sớm có dự mưu.

Trong lịch sử, Trần Đông, Âu Dương dăng tấu giết Lục tặc, Triệu Hoàn cần thời gian năm ngày để quyết định, mà nay, dưới sự trợ giúp của Tuần san thời đại Đại Tổng, động tác của Triệu Hoàn nhanh hơn so với lịch sử trước một ngày.

Chỉ có điều, tốc độ xử quyết này khiến Ngọc Doãn thật sự giật mình kinh hãi.

- Vậy Lương Sư Thành và Thái Kinh thì sao?

Cao Nghiêu Khanh ngăn ra, chợt cười nói:

- Lương Sư Thành chỉ sợ là không có việc gì... Lúc trước Thái Thượng Đạo Quân khi có ý phế lập Thái Tử, Lương Sư Thành từng nói tốt cho Thái tử. Người cũng biết, Quan gia hiện nay là người nói tình nghĩa, ân tình năm đó của Lương Sư Thành đủ để Thái Tử bảo hộ hần chu toàn. Về phần Thái Kinh... Ha ha, cũng không sao cả, tuổi ông ta đã cao, có chút hồ đồ rồi, cộng thêm trước đây Thái Thượng Đạo Quân cho về quê nhà, Quan gia cũng cảm thấy khó xử.

Đúng vậy a, nếu lúc này Triệu Hoàn lại đi xử quyết Thái Kinh, sợ sẽ làm vây cánh Thái Kinh cảm thấy khủng hoảng.

Nhưng thật ra Ngọc Doãn có thể lý giải sự khó xử của Quan gia, còn nữa, ý kiến của hần cũng sẽ không được người ta coi trọng, nói ra cũng không có tác dụng.

Triệu Hoàn ban cho Lý Ngạn được chết, bãi chức Chu Miễn và Đồng Quán về quê nhà, đủ để bình ổn sự tranh luận hiện nay trên triều đình.

Nhưng kể từ đó, tất nhiên sẽ dẫn phát mâu thuẫn giữa Hoàng đế Huy Tông và y. Ngọc Doãn chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn đối với việc này.

- Quan gia, quả nhiên là người có quyết đoán đấy!

Ngọc Doãn khen ngợi một tiếng xong thì không bàn luận chuyện này nữa.

Rửa mặt xong, thay đổi xiêm y, Ngọc Doãn liền chuẩn bị đi tới Mưu Đà Cương.

Cao Nghiêu Khanh nói:

- Tiểu Ất cũng không cần nóng lòng hôm nay rời khỏi, lúc ta đi, gia phụ có bảo ta chuyển lời với Tiểu Ất, việc điều người tới Binh Bộ chỉ sợ phải chậm hai ngày. Người cũng biết, Quan gia vừa mới xử tử đám người Đồng Quán, trong triều đúng là hỗn loạn. Dù là điều đi Binh bộ, chỉ sợ trong lúc nhất thời cũng sẽ không có tin tức. Tuy nhiên chức Đô giám Thiên Tứ Giám cho người đã định, đợi chuyện này bình thường lại là có ngay kết quả. Đến lúc đó lại phải chúc mừng Tiểu Ất rồi!

Trong lời nói của y mang theo sự ngưỡng mộ.

Ngọc Doãn có thể hiểu Cao Nghiêu Khanh, đừng nhìn y nằm trước thi đố nội xá ở Trường thái học, nhưng đến nay vẫn chậm chạp chưa làm được việc gì lớn.

Nguyên nhân hai huynh trưởng y cũng đã nhập chức, Cao Cầu đang muốn mưu tìm chức quan cho y, trong khoảng thời gian ngắn cũng phải suy xét một chút ảnh hưởng... Cao Nghiêu Khanh vì thế mà cũng vô cùng buồn rầu, đành phải ở lại trường Thái học tạm thời làm học chính, cả ngày không có việc gì.

Nỗi buồn khổ của con cháu quan lại, Ngọc Doãn có thể lý giải.

Lúc trước Lý Dật Phong cũng vì nguyên nhân Lý Cương mà không thể theo khoa cử nhập sĩ, cuối cùng chỉ có thể ở trường thái học lẫn lộn một thời gian.

Đối với con cháu nhà nghèo mà nói, nhập trường thái học như cá chép nhảy Long Môn.

Nhưng đối với con cháu quan lại mà nói, ở trường thái học phần nhiều là thời gian rèn luyện dùi mài kinh nghiệm lý lịch.

Ngọc Doãn không biết nên khuyên bảo Cao Nghiêu Khanh như thế nào, nghĩ chắc Cao Cầu đã có chủ ý.

Nói thật, năng lực Cao Nghiêu Khanh không kém, chỉ có điều bất hạnh không có cơ hội. Nghĩ đến việc Cao Nghiêu Khanh toàn tâm toàn ý trợ giúp hần, con người Ngọc Doãn đảo một vòng, đột nhiên hỏi:

- Nha nội có nguyện theo ta đi Toan Tảo không?

- Đi Toan Tảo? Làm gì!

- Lỗ tặc đang ngông cuồng tiến đến, đang là lúc chúng ta kiến lập công lao sự nghiệp.

Ta biết nha nội là người có bản lĩnh, nhưng người ở lại Đông Kinh dù gì vẫn thiếu cơ hội. Sao không cùng ta tiến đến Toan Tảo, đối mặt với Lỗ tặc. Chỉ cần một trận chiến là đủ để nha nội người tích lũy đủ kinh nghiệm lý lịch. Nha nội khác ta, ta thân không có công danh, dựa vào sự giúp đỡ của thúc tổ mới có được địa vị ngày hôm nay, nếu muốn tiếp tục thăng lên sợ là rất khó khăn.

Nhưng nha nội người thì khác, trong triều có lão đại nhân âm thầm giúp đỡ, lại có xuất thân trường thái học, vượt xa hần ta. Mà nay cái người thiếu hụt chỉ là một chút kinh nghiệm lý lịch, một công huân. Nếu người có được công huân, nghĩ chắc sẽ thăng chức rất nhanh, rất xa.

Ngọc Doãn nói làm Cao Nghiêu Khanh mắt sáng lên.

- Lời Tiểu Ất nói thật là có lý.

Y đi lại trong phòng, trầm ngâm một lúc lâu, nói:

- Chỉ có điều lúc này ta lại không thể làm chủ, đợi quay về gặp cha, cẩn thận thảo luận với ông rồi mới bàn sau.

Đúng rồi, suýt nữa quên việc chính, buổi sáng khi ta đi, Thái Tử phái người đến nhà của ta hẹn ta buổi tối cùng đi lầu Phong Nhạc xem ca múa. Nghe nói Phùng Tranh lầu Phong Nhạc lại có tiết mục mới, còn muốn ta gọi người đi cùng đến đó.

Dứt lời, Cao Nghiêu Khanh lại lộ ra vẻ hâm mộ.

- Tiểu Ất đúng là Tiểu Ất, thật sự được coi trọng.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

370. Chương 367: Lỗ Tặc Đến Rồi (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Đôi khi, hai chữ duyên phận muốn cầu cũng không được.

Ngọc Doãn và Triệu Kham tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng quan hệ giữa hần và Triệu Kham lại còn vượt xa hơn cả so với Cao Nghiêu Khanh thường xuyên gặp nhau.

Dù là bản thân Ngọc Doãn cũng không hiểu rõ nguyên do trong chuyện này.

Tuy nhiên, nếu Triệu Kham có lời mời, Ngọc Doãn sẽ không từ chối.

Chỉ có điều hần chột nghĩ đến hai ngày nữa Tông Trạch cũng muốn vào cung dâng tấu, lại nói tiếp, Tông Trạch cũng không có căn cơ sâu ở trên triều đình, cho dù là những người Lý Cương, Lý Nhược Thủy cũng không chắc đem hy vọng ký thác vào một ông lão sáu mươi tám, sắp qua bảy mươi tuổi. Dưới tình huống này, chẳng phải Tông Trạch càng thêm đơn độc sao?

Trong lịch sử, Tông Trạch được Ngự Sử Đại Phu Trần Quá Đình tiến cử, được vào kinh tấu đối.

Ở mức độ nào đó mà nói, khi đó Tông Trạch được nạp vào trận doanh của phái chủ chiến, cho nên mới nhanh chóng được trọng dụng.

Nhưng vấn đề là tại lúc này, Tông Trạch lại vì một câu nói vô tình của Ngọc Doãn mà được triệu về phủ Khai Phong.

Nói cách khác, hiện giờ ông ta chưa về phe phái nào cả, đám người Lý Cương có giống như trong lịch sử tôn kính trọng dụng ông ta không. Nếu như không có đám người Lý Cương ủng hộ, chỉ sợ con đường làm quan của Tông Trạch sẽ không thuận lợi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngọc Doãn cảm thấy áy náy.

- Đại Lang đi thăm hỏi một chút, Tông Trạch Tông Nhữ Lâm sau khi tới Khai Phong thì ở đâu?

Ngọc Doãn lập tức tìm Hoắc Kiên tìm hiểu nơi ở của Tông Trạch.

Hoắc Kiên tới Khai Phong đã hơn một năm, thuộc hạ có không ít, trong đó không những có hơn trăm đao thủ ở lò mổ mà còn có nhiều người là những kẻ nhàn rỗi lưu manh ở Khai Phong. Những người này cả ngày ở đầu đường không có việc gì, nhưng hỏi thăm tin tức thì vô cùng linh thông.

Rất nhanh, Ngọc Doãn đã có hồi báo.

Một nhà Tông Trạch có mười hai nhân khẩu, hiện giờ đang ở nhà trọ tại Đông Nhị Sương.

Đông Nhị Sương cách ngõ Quan Âm không xa, tuy nhiên Ngọc Doãn biết, trị an ở Đông Nhị Sương rất kém, hoàn cảnh cũng vô cùng tệ. Nói đúng ra, Đông Nhị Sương thuộc loại khu dân nghèo, một nhà Tông Trạch ở Đông Nhị Sương, có thể thấy cuộc sống không dư dả chút nào.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút rồi bảo Yến Nô cầm mười thỏi bạc đưa cho Hoắc Kiên mang tới quán trọ.

- Gặp lão đại nhân thì nói hôm nay Thái tử thiết yến ở lầu Phong Nhạc, nếu lão đại nhân rảnh rồi thì mời đến.

Mười thỏi bạc là hơn trăm quan.

Vốn một xâu tiền có thể đổi được một lượng ba tiền, nhưng từ lúc chiến sự phát sinh, đồng tiền xuất hiện việc giảm giá trị trên phạm vi lớn, bạc vốn chỉ là phụ trợ tiền tệ mà trong thời gian ngắn ngủi đã tăng lên nhanh chóng, một lượng bạc nay có thể đổi được một quan 320 văn tiền. Khi đầu năm, Ngọc Doãn không ngừng đổi tiền thành ngân lượng, hiện giờ trong tay hắn đã nắm giữ hơn mười lượng bạc trắng, giá trị năm mươi vạn quan tiền, có thể coi là phú hào ẩn danh trong phủ Khai Phong.

Hoắc Kiên có chút kỳ quái.

Chỉ là một Thông Phán Ba Châu gần bảy mươi tuổi, sao công tử phải coi trọng như thế?

Tuy nhiên y cũng biết khi nào thì nên hỏi, khi nào thì không nên hỏi, nếu Ngọc Doãn đã chỉ bảo, y cứ làm theo là được.

Mới đi được hai bước, lại nghe Ngọc Doãn gọi lại:

- Đại Lang chậm đã, lúc cầm bạc này quá đó, nhớ bảo lão đại nhân đổi một bộ y phục, nếu có hỏi, thì nói tcon người dựa vào y phục ngựa là cái yên, có trường có thứ, bề ngoài cần nên thể hiện.

Hoắc Kiên không hiểu gì cả nhưng nếu Ngọc Doãn đã nói vậy thì y tự nhiên sẽ không đi truy hỏi.

Vì vậy y đáp lời một câu, cầm bạc vội vàng đi ra.

- Tông Trạch này rất lợi hại sao?

An Đạo Toàn từ trong sương phòng đi ra, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Cuộc đối thoại vừa rồi giữa Ngọc Doãn và Hoắc Kiên, lão ở trong phòng nghe rất rõ ràng, chỉ có điều lão thấy cái tên Tông Trạch này rất lạ tai.

Ngọc Doãn cười:

- Đương nhiên ạ.

Tông Trạch giỏi không chỉ ở chỗ ông ta từng tự lực thủ vững Khai Phong, mà còn tạo cơ hội cho Tống thất dời về phía nam. Mà quan trọng hơn là, người này một tay bồi dưỡng được Nhạc gia gia được hậu thế ngợi khen, Nhạc Phi Nhạc Bằng Cử. Khi Tĩnh Khang chấm dứt thay đổi, Tống thất có thể gắn bó là có hai người dốc nhiều sức lực, một là Tông Trạch, một là Long Hữu, Mạnh Thái Hậu.

Mạnh Thái hậu này là Hoàng hậu Triết Tông, từng được Hoàng Thái hậu Cao thị và Hường Thái hậu yêu quý.

Chỉ có điều Triết Tông chuyên sủng Lưu Tiệp Dư sau đó mà bị phế ngôi vị Hoàng hậu, xuất gia ở Dao hoa cung...

Nhưng Triết Tông tại vị không lâu, năm Công nguyên thứ 1100, Hoàng Đế Huy Tông kế vị, Hường Thái hậu buông rèm chấp chính nên đã nghênh đón Mạnh Thái hậu về cung, tôn làm Nguyên Hữu Hoàng hậu. Nhưng Nguyên Hữu Hoàng hậu mệnh khổ, Hường Thái hậu vừa chết, vị Lưu Tiệp Dư chính là Lưu Hoàng hậu sau đó đã bức ép Hoàng đế Huy Tông hạ chiếu phế bỏ Mạnh hoàng hậu, bắt bà quay về Dao hoa cung.

Một người như vậy sau Tĩnh Khang, Huy Khâm Nhị Đế bị bắt đi đã dốc hết sức gánh vác quốc gia đại sự, ổn định cục diện ngay lúc đó.

Ngọc Doãn biết Mạnh Thái hậu nhưng chưa được gặp người thật.

Lúc này, Mạnh Thái hậu còn ở trong Dao hoa cung thậm chí rất nhiều người đã quên sự hiện hữu của bà.

Ngọc Doãn hiểu tác dụng to lớn của người phụ nữ vào thời kỳ cuối Tĩnh Khang này, đương nhiên không thể bỏ qua. Trong lòng tính toán thật lâu, cuối cùng hẳn quyết định, mặc kệ kết quả thế nào hẳn cũng phải nghĩ cách kết giao với Thái hậu Long Hữu mới được.

Nhưng nên làm thế nào?

Hắn nhớ mang máng sở dĩ Thái hậu Long Hữu có thể may mắn thoát khỏi, nguyên nhân là vì lúc đó không ở trong cung.

Nhưng tại sao bà lại rời khỏi cung thì Ngọc Doãn lại không nhớ rõ. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất hẳn thể hiện thiện ý đối với Thái hậu Long Hữu.

Chỉ có điều, nên làm thế nào mới có thể bắt được cơ hội này?

Ngọc Doãn suy nghĩ thật lâu mà không thể nghĩ ra cách gì.

Ban đêm, phủ Khai Phong điều hui.

Tin tức người Nữ Chân tới gần Hoàng Hà đã truyền ra làm cho vô số người cảm thấy thấp thỏm lo âu.

Sự náo nhiệt lúc trước của chợ đêm Châu Kiều và phố Mã Hành giờ thay vào là sự vắng lạnh. Ngay cả mấy tửu lầu kia cũng vắng như chùa bà đanh.

Ngọc Doãn mang theo Cao Trạch Dân đi ra khỏi nhà, thẳng đến lầu Phong Nhạc.

Xa xa, nhìn thấy trước cửa lầu Phong Nhạc có không ít người, đi vào mới phát hiện, là Tông Trạch bị người ta ngăn lại ở ngoài cửa lầu Phong Nhạc.

Đông Tâm Lôi đã chết, nghe nói là trượt chân rơi xuống sông Biện chết đuối.

Nhưng Ngọc Doãn biết, đó là Lý Thanh Chiêu ra tay. Trước khi Lý Thanh Chiêu rời khỏi Đông Kinh đã lệnh cho Triệu Cửu âm thầm trừ đi Đông Tâm Lôi, coi như là diệt trừ một gian tế của người Nữ Chân. Về phần Đông Tâm Lôi có thật sự là gian tế của người Nữ Chân hay không, cũng không ai để ý tới, mà Ngọc cũng không có chứng cứ, chỉ là nghe Lý Quan Ngư nói như vậy nên mới có nhận định như vậy.

Thay thế Đông Tâm Lôi là Trương Cẩm Tú.

Người này là cháu họ của Trương Tam mặt rỗ, ngày ngày trà trộn vào Khoái Hoạt Lâm, mặc dù chơi bời lêu lổng, nhưng cũng không ức hiếp người khác.

Sau khi Đông Tâm Lôi chết, được Trương Tam mặt rỗ đề cử, Mã Nương Tử liền mời chào Trương Cẩm Tú.

Lúc này, Tông Trạch đang mặt đỏ hồng giải thích gì đó với Trương Cẩm Tú, nhưng Trương Cẩm Tú lại mặt không biến sắc lắc đầu liên tục.

- Tú ca, có việc gì vậy?

Lúc này Ngọc Doãn mới bình tĩnh, Thái tử Triệu Kham đã không phải là Hoàng thái tôn như trước nữa.

Nếu cậu ta đã thiết yến ở lầu Phong Nhạc, tất nhiên là thủ vệ nghiêm khắc. Ngẫm lại cũng thế, lúc trước còn là Hoàng Thái tôn, nhưng hiện tại đã là Thái tử Đại Tổng, Ngọc Doãn muốn Tông Trạch cùng đến, mà lại quên mất chuyện này. Tông Trạch lại không biết Triệu Kham, sao có thể được phép tiến vào? Vì thế, hần vội vàng tách ra khỏi đám đông, cười ha hả chào hỏi Trương Cẩm Tú.

-Ồ, là Tiểu Ất ca đến rồi!

Trương Cẩm Tú nhận ra Ngọc Doãn. Lúc trước Ngọc Doãn và Trương Tam mặt rỗ qua lại cùng làm ăn, hai người có gặp nhau vài lần.

Tuy nhiên, thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, Ngọc Doãn mà nay phong quan làm Chỉ huy sứ cấm quân Mưu Đà Cương, vượt xa Trương Tam mặt rỗ. Trương Cẩm Tú vội rời khỏi Tông Trạch, bước nhanh tới chấp tay hành lễ với Ngọc Doãn:

- Cũng không phải là ta gây khó dễ với lão hán này hôm nay Thái tử xem biểu diễn ở trong lầu, đương nhiên phải tăng mạnh cảnh giác. Lão hán này đến nói là muốn gặp Thái tử, nhưng lại không có ai biết lão, nên ta sao dám cho qua?

Ngọc Doãn mỉm cười!

- Vậy ta có thể vào không?

- Sao Tiểu Ất ca nói vậy, Cao Nha nội đã phân phó, Tiểu Ất ca là do Thái tử đích thân mời tới.

- Tú ca, sự việc là thế này, vị lão đại nhân này là ta mời tới, tên là Tông Trạch, trước đây là Thông Phán Ba Châu.

Người cũng biết, quan gia đăng cơ không lâu thì lập Thái tử, mà bên cạnh người Thái tử vẫn chưa có người hiệu dụng.

Lão đại nhân tài cán không tầm thường, cho nên ta mới muốn cầu tiến với Thái tử. Chỉ có điều đã quên mất quy củ của Thái tử không tầm thường, cho nên...Như vậy đi, ta sẽ dẫn lão đại nhân đi vào, hết thấy sẽ do ta gánh vác, người thấy sao?

Tông Trạch đứng ở bên nghe vậy, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm áp.

Đến Đông Kinh, đã là đất lạ người.

Quan gia bảo sẽ cho người gọi lão tẩu đổi, nhưng ai biết lúc nào sẽ triệu kiến?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

371. Chương 368: Lỗ Tặc Đến Rồi (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Quan gia bảo sẽ cho người gọi lão tẩu đối, nhưng ai biết lúc nào sẽ triệu kiến?

Cũng chính là nguyên nhân này mà sau khi Tông Trạch nhận được tin tức của Ngọc Doãn, thì mặc dù lòng không cam nhưng cũng đành phải nghe theo. Nếu có thể đi theo Thái tử thì có thể sống yên ở Khai Phong không phải lo lắng gì. Phải biết rằng, Đông Kinh phồn hoa, giá cả kinh người, một nhà mười hai miệng ăn trong nhà trọ, một ngày chi tiêu cũng phải hơn một quan. Hiện giờ lương thực ở Đông Kinh giá ngày càng cao, dù là ăn uống đơn giản cũng phải mấy trăm văn tiền. Trong tay Tông Trạch cũng không có tiền của tích lũy gì.

Nhưng không ngờ ông lại bị người ta ngăn ở bên ngoài lầu Phong Nhạc. Nếu không có Ngọc Doãn giải vây cho ông, vậy thì chút thể diện của ông đã không còn nữa.

Trương Tú Cẩm nghe Ngọc Doãn nói vậy thì ánh mắt nhìn Tông Trạch đã khác trước nhiều.

Ai cũng biết Ngọc Doãn tuy là võ quan lục phẩm, nhưng lại rất được Thái tử sủng ái. Lão hán này mà được Ngọc Doãn đề cử, chắc chắn sẽ thăng tiến rất nhanh, thật trách mình sao không có phúc như này? Nếu vậy sao không thân cận trước chứ.

- Nếu được Tiểu Ất bảo đảm thì đương nhiên có thể qua.
- Ha ha, tối nay có tiết mục gì vậy?
- Ô, Phùng cô nương và Trương cô nương tối nay liên kết hiến nghệ, thật sự là rất hay.
- Vậy thì ta cũng mong chờ được xem.

Ngọc Doãn vừa nói vừa đặt một thỏi bạc ba lượng vào thay Trương Tú Cẩm.

Trương Tú Cẩm mừng hớn hở, vội nhường ra đường, khom người nói:

- Tiểu Ất ca, mời vào trong.
- Lão đại nhân, chúng ta vào đi thôi.
- Tiểu Ất đi trước.

Lúc này, Tông Trạch cũng không dám lên mặt.

Vì thế ông lui ra sau một bước, muốn đi theo sau Ngọc Doãn.

Nào ngờ Ngọc Doãn lại vươn tay, bắt lấy cánh tay ông:

- Lão đại nhân, đừng khách khí, ta và lão cùng đi vào.

Nói xong thì cầm tay đi vào, hành vi cực kỳ thân thiết.

Tông Trạch thầm cười khổ, không ngờ mình gần bảy mươi tuổi lại phải nhận ân tình của một kẻ tiểu bối. Tuy vậy, ông vẫn ghi tạc trong lòng thiện ý của Ngọc Doãn. Hai người đang đi vào lầu Phong Nhạc, vừa vào cửa thì nghe có người nói:

- Tiểu Ất, sao tới muộn thế? Mau tới mau tới, mọi người còn đang chờ người! Người chưa đến, Phùng cô nương và Trương cô nương, cũng không dám hiền nghệ đây...

Tiếng nói to như vậy đương nhiên là của Cao Nghiêu Khanh.

Ngọc Doãn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Cao Nghiêu Khanh từ tầng ba thò đầu ra, đang ngoác hân.

Ngọc Doãn cũng phát phát tay, dẫn Tông Trạch đi lên lầu.

Hai người đi vào một nhĩ gian lầu ba, đã thấy Triệu Kham ngồi ở đó, một nội thị đứng đằng sau.

Ở bên cạnh cậu ta là hai cô gái, một là Nhu Phúc Đế Cơ Triệu Đa Phúc, người kia là Thập Bát di nương của cậu, đó chính là Chu Tuyền vốn trở thành Thận phi của Khâm Tông trong lịch sử. Hai nàng đang cúi đầu, thì thầm nói chuyện, thấy Ngọc Doãn đến, Triệu Đa Phúc lập tức tươi cười rạng rỡ:

- Tiểu Ất, người tới muộn, cần phải phạt ba chén rượu, có phải thế không?

- Đúng vậy a đúng vậy a, nhất định phải phạt ba chén rượu.

Triệu Đa Phúc mới mở miệng, những người xung quanh đều hòa theo.

Cao Nghiêu Khanh kinh ngạc hỏi:

- Vị lão đại nhân này là...

- Người không biết thì tránh ra.

Ngọc Doãn nói xong, liền đẩy Cao Nghiêu Khanh sang bên, lại thấy Tông Trạch đứng đó như ngây ra.

Cao Nghiêu Khanh là ai chứ? Tông Trạch đã nghe Ngọc Doãn giới thiệu, trogn thâm tâm mặc kệ khinh thường Cao Cầu thế nào, nhưng dù sao cũng không thể bằng thân phận Nha nội của Cao Nghiêu Khanh. Nhưng khi nhìn hành động này của Ngọc Doãn hồn nhiên không coi Cao Nghiêu Khanh là gì cả, mà Cao Nghiêu Khanh lại chẳng giận chút nào.

Đây là đồ tể xuất thân phổ phường sao?

- Tiểu ca, hôm nay ta đến có đề cử với người một vị tài ba.

Triệu Kham ngẩng ra, chợt cười nói:

- Tiểu Ất, người lại muốn gì vậy?

- Còn nhớ lần trước ta từng đề cập Tông Trạch Tông Nhữ Lâm với người không?

- ...có chút ấn tượng.. đây là...

- Người đã mang đến trước mặt người rồi. Lão đại nhân, đây chính là Thái tử điện hạ.

Tông Trạch bước lên phía trước thi lễ, lại bị Triệu Kham ngăn lại:

- Lão đại nhân chớ đa lễ. Ngọc sư phụ không mấy khi giới thiệu người cho ta. Nếu sư phụ đã đề cử, vậy thì nhất định là tài giỏi. Tuy nhiên đêm nay, chúng ta không nói chính sự mà xem kịch trước, mọi chuyện hãy bàn sau.

Địa vị thay đổi, thật sự khí chất khác biệt.

Triệu Kham khi còn là Hoàng Thái tôn khác biệt rất lớn với Thái Tử Triệu Kham lúc này.

Tuy nói Triệu Kham mới chín tuổi, nhưng khí chất cử chỉ đã toát lên uy thế khác thường.

Trong lòng Ngọc Doãn cũng thầm cảm khái: Năm ngoái người này còn lôi kéo mình đòi học phác pháp, giờ đã trưởng thành lên rất nhiều.

Tông Trạch vội vàng khom người cảm tạ rồi ngồi xuống một bên.

- Người đó là Tông Trạch sao?

Bên tai nghe một giọng nữ thánh thót vang lên, Tông Trạch quay đầu lại xem, lập tức ngẩn ra.

- Lần trước Tiểu Ất ở đây nói người vô cùng tài giỏi, vốn tưởng là người như nào thì ra...

Ngụ ý, dường như là nói Tông Trạch hơi già rồi.

Đây vốn là một lời nói chứa nhiều hàm nghĩa kỳ thị, nhưng chẳng biết tại sao từ trong miệng thiếu nữ này nói ra lại mang theo ý khờ dại.

Lúc này Ngọc Doãn đang bị Triệu Kham Kham lôi kéo nói chuyện, Tông Trạch cũng không biết thiếu nữ trước mặt là ai, có lai lịch gì.

- Đây là Thập muội của Quan gia, Nhu Phúc Đế Cơ.

Cũng may Cao Nghiêu Khanh nhìn ra vẻ ái ngại của Tông Trạch nên vội bước lên nói nhỏ vào tai ông giới thiệu.

Tông Trạch hơi sững sốt rồi mỉm cười thản nhiên.

Đã sớm nghe nói, Thái Thượng Đạo Quân sủng ái nhất là Nhu Phúc Đế Cơ. Nhu Phúc Đế Cơ hồn nhiên, là một nữ tử rất thiện lương, hôm nay gặp mặt, thật sự là rất hồn nhiên.

- Không ngờ là một lão già đúng không.

Tông Trạch biết, hôm nay gặp mặt có liên quan tới tương lai của ông.

Cộng thêm dáng vẻ đáng yêu của Nhu Phúc Đế Cơ, tuổi còn nhỏ hơn cả cháu của ông, cho nên ông cũng không hề tức giận.

- Ý ta không nói như vậy.

- Lão hủ năm nay sáu mươi tám tuổi, ba chữ Lão gia hóa có thể đảm nhận được mà.

Chỉ có điều ta cũng cảm thấy kỳ quái, ta vốn không quen biết với Tiểu Ất, sao hắn lại biết tên của ta?

- Hi hi, Tiểu Ất nói lúc hắn còn ở Hàng Châu từng nghe nhắc tới người.

Hàng Châu?

Hàng Châu đúng là cách quê của Tông Trạch không xa, nên ông cũng không để ý gì nhiều, nghĩ chắc là khi Tiểu Ất đến Hàng Châu thì nghe người ta đề cập tới tên của mình.

Vị Ngọc chỉ huy này thật sự là một chi sĩ trung trực vì nước.

Nhu Phúc Đế Cơ và Tông Trạch chỉ nói chuyện vài câu thì không còn hứng thú nữa. Cũng khó trách, Tông Trạch nhiều hơn Nhu Phúc Đế Cơ hơn năm mươi tuổi, đương nhiên không có tiếng nói chung. Đúng lúc đó, dưới lầu vang lên tiếng trống nhạc, đã thấy vài tiểu xướng từ sau đài đi ra, lên Hiến đài, bắt đầu biểu diễn.

Khúc từ biểu diễn chính là “Lương Chúc” do Ngọc Doãn sáng tác.

- Nghe nói Lương Chúc này là do Tiểu Ất phổ nhạc, nếu có cơ hội, có thể sáng tác tiếp không?

Chu Tuyền không kìm nổi lên tiếng, vẻ mặt mắt hứng.

Ngọc Doãn liền cười nói:

- Nếu Thập Bát tỷ mở miệng, đợi Lỗ Tặc thối lui, Tiểu Ất sẽ sáng tác thêm.

- Vậy thì một lời đã định nhé.

Ngọc Doãn đáp ứng làm Chu Tuyền mặt mày hớn hở.

Triệu Kham một bên nói:

- Tiểu Ất, ta nghe nói ngươi muốn đi Toan Tảo?

- Ah... thật sự là ta có ý tưởng này, nhưng vẫn còn chưa nhận được mệnh lệnh.

- Người thật là, đang yên lành đi Toan Tảo làm chi? Cứ ở lại Khai Phong có phải là tốt không?

Trong lời nói của Triệu Kham mang theo ý oán trách, Ngọc Doãn cười cười, hạ giọng nói:

- Nếu không đi kiếm ít quân công trở về, thì ngày sau sao có thể hiệu lực cho Tiểu Ca?

Tròng mắt Triệu Kham híp lại, liên tục gật đầu.

- Nói cũng đúng, trước đó ta cũng đã nói với mẫu hậu, là muốn Tiểu Ất nhập Đông cung làm việc.

Mẫu hậu lại nói, Tiểu Ất thân không có công danh, hiện giờ làm được Chỉ huy sứ đã là ngoại lệ, còn cần phải từ từ thăng tiến, tranh thủ kinh nghiệm lý lịch. Nếu Tiểu Ất có quân công, thì ta sẽ có cơ để nhắc với mẫu hậu. Ừ, biện pháp này của Tiểu Ất thật không tồi.

Một câu đã bộc lộ ra hết. Dù Triệu Kham cử chỉ lời nói tỏ ra rất có uy thế, nhưng dù gì vẫn chỉ là đứa trẻ.

Ngọc Doãn khẽ mỉm cười, không nói gì thêm.

Lúc này, tiểu tướng đã chấm dứt trên hiến đài, Phùng Tranh cầm tỳ bà trong tay, đi lên hiến đài.

Trương Chân Nô trang phục lộng lẫy sóng vai cùng Phùng Tranh. Hai người hướng trên lầu hơi khẽ chào, đang định biểu diễn thì bên ngoài cửa có tiếng huyền áo.

- Đã xảy ra chuyện gì?"

Triệu Kham ngẩn ra, vội đứng dậy, vẻ mặt không vui.

Ngọc Doãn thì nhăn mày lại, lắc mình đi sát bên cạnh Triệu Kham, thăm dò ra ngoài cửa sổ, quát to xuống dưới lầu:

- Tú ca, bên ngoài có chuyện gì mà ồn ào vậy?

Vẻ mặt Trương Cẩm Tú kích động, sắc mặt trắng bệch lão đảo từ bên ngoài chạy vào.

Lúc đến hiến đài, y suýt ngã xuống đất, may mà Bạch Thế Minh mau tay nhanh mắt đỡ được y.

- Thái Tử, Tiểu Ất ca... Việc lớn không hay rồi...

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Mới vừa rồi nhận được tin tức, Lỗ Tặc, Lỗ Tặc qua sông rồi...

- Người nói cái gì?

Triệu Kham ngẩn ra, sắc mặt biến đổi lớn, quát to:

- Tên khốn kia, chớ có nói xằng bậy, triều đình ở bên Hoàng Hà đóng trú mấy vạn binh mã, mà nay nước sông tuyết tan, Lỗ Tặc dù có mọc cánh cũng không thể qua sông nhanh như vậy được.

- Thái Tử, tiểu nhân sao dám lừa gạt Thái Tử... Bên ngoài cũng đã truyền ra, tiên phong Lỗ tặc đã vượt qua Hoàng Hà rồi!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

372. Chương 369: Hình Như Có Kỳ Quái (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Những năm cuối Bắc Tống, quân bị lỏng lẻo, sức chiến đấu thấp!

Đây có lẽ rất nhiều người cũng nhận thức được điều đó, mà Ngọc Dỗan cũng cho là như vậy, bởi vì cầm quân Đông Kinh được xưng tụng nhất Bắc Tống đã sớm thối nát vô cùng rồi. Nhưng trên thực tế, quân Tống những năm cuối thời Bắc Tống cũng không phải là không có sức chiến đấu. Binh mã hùng mạnh nhất không phải là cấm quân Đông Kinh, mà là Tây Bắc quân ở Quan Trung. Đồng thời, quân Tống ở địa khu Hà bắc tổ chức cao thấp không đều, tỷ như binh mã quân Tống phủ Trung Sơn dưới sự Thống chế Vương Ngạn sức chiến đấu cũng khá dũng mãnh.

Khi người Nữ Chân nam hạ thì gặp phải sự kháng cự tại phủ Trung Sơn. Hoàn Nhan Tông Vọng vốn định phá phủ Trung Sơn là sẽ nổi nghiệp tiếp tục nam hạ nhưng lại bị Quách Dực Sư khuyên can.

Quách Dực Sư một lòng muốn đứng vững gót chân, lại vô cùng hiểu rõ đối với tình hình quân Tống nên y khuyên bảo Hoàn Nhan Tông Vọng chọn dùng chiến lược vây nhưng không đánh đối với phủ Trung Sơn, dùng số ít binh lực kiềm chế quân Tống phủ Trung Sơn, Quách Dực Sư thì làm tiên phong, lách phủ Trung Sơn lao thẳng tới Tuấn Châu, để có thể mau chóng vượt qua Hoàng Hà, thẳng đến Khai Phong. Chỉ cần có thể vượt qua Hoàng Hà, thì không đáng lo nghĩ quân Tống phủ Trung Sơn nữa.

Hoàn Nhan Tông Vọng không chút suy nghĩ lập tức nghe theo đề nghị của Quách Dực Sư.

Quân Tống ở Tuấn Châu nằm ở bờ bắc Hoàng Hà, từ Tuyên Hòa tới nay rất ít có huấn luyện.

Càng buồn cười chính là, sĩ binh được xưng mã quân thậm chí ngay cả chiến mã còn không biết cưỡi chứ đừng nói chi là đánh giết trên trận chiến cho biên cương.

Ngày 30 tháng 12 năm Tuyên Hòa thứ 7, quân Kim binh lâm Tuấn Châu.

Đội binh mã tiên phong hơn ba ngàn người, ai ngờ vừa đến Tuấn Châu, quân Tống ở Tuấn Châu nghe được tin quân Kim đến, căn bản không dám giao chiến, liền gấp gáp chạy trốn.

Mấy vạn đại quân, không chiến tự tan!

Ngày mùng 1 Nguyên niên Tĩnh Khang, quân Tống ở bờ Nam Hoàng Hà nhìn thấy cờ xí quân Kim thì không nói hai lời liền phóng hỏa đốt cháy cầu nổi trên mặt sông.

Lúc này, Hoàng Hà đã ở trong tình trạng tuyệt tan, nước sông chảy xiết.

Quách Dực Sư thấy quân Tống ở bờ Nam chạy trốn liền lập tức dọc theo bờ sông tìm kiếm được hơn mười con thuyền nhỏ, mỗi thuyền ngồi được trên 10 người, suốt đêm phát động công kích về phía bờ Nam Hoàng Hà. Sau khi Hoàn Nhan Tông Vọng đến có tìm được mấy chiếc thuyền lớn, lúc này mới cho gia tăng tốc độ công kích qua sông nhanh hơn.

Dưới tình huống như vậy, chỉ cần quân Tống ở bờ Nam Hoàng Hà có chống cự thì quân Kim sẽ khó mà qua sông được.

Dù là Hoàn Nhan Tông Vọng ở bờ sông lúc đưa Quách Dực Sư qua sông cũng cảm thán nói:

- Lão Triệu không người. Nếu bên kia bờ có hơn ngàn người, ta muốn qua sông thì còn khó hơn lên trời.

Quách Dực Sư trả lời:

- Sau khi qua sông rồi thì sẽ là Hoạt Châu. Kiểm hạt Hoạt Châu Tào Vinh kia cũng có chút giao tình với ta, ta đã sớm phái người liên lạc với hắn, đợi khi đại quân ta qua sông, Tào Vinh sẽ nâng thành hiên hàng. Đến lúc đó, mặt tướng liền cùng Tào Vinh, suất bộ lao thẳng tới Khai Phong. Mở ra môn hộ Đông Kinh cho Đại Thái Tử.

Hoàn Nhan Tông Vọng vô cùng vui mừng.

Tây lộ quân bị ngăn trở ở Thái Nguyên, trong lúc nhất thời cũng không thể rút thân đến được.

Hoàn Nhan Tông Vọng sau khi công chiếm phủ Yên Sơn vốn cũng không muốn tiếp tục xuôi nam. Nhưng dưới sự khuyên bảo của Quách Dược Sư nên cuối cùng quyết định xuất binh.

Trận chiến này nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Nếu kéo dài thời gian càng lâu thì áp lực càng lớn.

Bởi vậy khi nam hạ, Hoàn Nhan Tông Vọng cũng thật không ngờ lại thuận lợi như thế.

Nếu thật sự đánh hạ được Đông Kinh, địa vị ta ở trước mặt Thái Tông Hoàng đế cũng sẽ càng thêm củng cố...

- Quách Tướng quân cứ để ý làm việc, sau khi ta qua sông sẽ tiến đến hội hợp cùng người!

Cứ như vậy, lạch trời Hoàng Hà trong mắt đám người Hoàn Nhan Tông Vọng căn bản không phát sinh tác dụng, càng khiến cho quân Kim tiến quân thần tốc.

Triệu Kham mặt mũi trắng bệch!

Phùng Tranh và Trương Chân Nô diễn xuất không có cách nào làm cậu hứng thú lên cả, cậu liên tục gọi đám người Triệu Đa Phúc xuống lầu, chuẩn bị từ Đông Hoa môn quay lại hoàng cung.

Xảy ra việc lớn như thế, cậu nào còn tâm trạng để xem cuộc vui nữa?

Thật ra, từ lúc Triệu Kham biết tình hình, vài Cốt Đóa Tử cũng đã chuẩn bị xe ngựa xong xuôi.

Đám người Triệu Kham trèo lên xe ngựa, Ngọc Doãn và Tông Trạch cũng đi theo, dẫn đội xe đến phố Mã Hành. Ra khỏi lầu Phong Nhạc, vòng lên phố Mã Hành là có thể thẳng đến Đông Hoa môn. Lúc này, cửa hàng hai bên đường phố sớm đã đóng cửa, phố Mã Hành vắng ngắt, không còn vẻ ồn ào náo nhiệt trước kia.

- Tiểu Ất, chậm đã!

Tông Trạch đột nhiên gọi một tiếng làm Ngọc Doãn kinh ngạc dừng bước lại.

- Lão đại nhân, sao vậy?

Tông Trạch nói:

- Hình như có gì đó không đúng!

Còn chưa nói xong, chợt nghe mấy cửa chính của cửa hàng bên đường lập tức mở tung, mười mấy bóng đen từ theo trong phòng, từ nóc nhà lao thẳng tới hướng xe ngựa, một đám hắc y mang khăn che mặt trong tay cầm lưỡi đao sắc bén.

Oanh!

Từ phía trước truyền đến một tiếng vang thật lớn, ánh lửa ngút trời.

Cốt Đóa Tử đi ở đằng trước cả người lẫn ngựa bị nổ tung máu thịt bắn tung tóe.

Ngọc Doãn thấy thế không khỏi ngẩn ra, chợt la lớn:

- Thái Tử, cẩn thận, có thích khách!

Gần như là bản năng, hần lót bước lao ra, trong nháy mắt đã tới cuối đoàn xe. Phần đuôi đoàn xe có bốn năm Cốt Đóa Tử thủ hộ, chỉ có điều người áo đen xuất hiện quá đột ngột, căn bản không chờ bọn họ có phản ứng thì đã bị đánh giết rồi.

Hai Cốt Đóa Tử ngã trong vũng máu, hấp hối.

Khi Ngọc Doãn đuổi tới, chỉ thấy mặt sau cùng cỗ xe ngựa kia đã mất không chế, phu xe bị một mũi tên bắn rơi dưới xe, con ngựa kéo xe lông dựng lên lao tới va chạm xe phía trước. Nếu đụng vào nhau, toàn bộ

đoàn xe sẽ trở nên hỗn loạn, chứ đừng nói chi là trong xe ngựa còn có đám người Thái tử Triệu Kham và Nhu Phúc Đế Cơ, đến lúc đó chỉ sợ cũng tính mạng khó bảo toàn. Ngọc Doãn cắn răng không dám do dự, thả người chạy tới, bắt lấy dây cương.

Cũng may mắn là xe ngựa đi chậm, mà khoảng cách của Ngọc Doãn cũng không quá xa.

Con ngựa kia vừa mới bị kinh sợ sắp nổi điên, đã bị Ngọc Doãn bắt lấy dây cương, ngay sau đó cánh tay hần ôm cổ ngựa, dưới chân mượn lực hét một tiếng đẩy con ngựa kia ngã trên đất.

- Thái Tử không nên kinh hoảng, trốn trong xe, chờ đi ra!

Ngồi trong xe ngựa đó chính là Thái tử Triệu Kham.

Đột nhiên bị phục kích, trong lòng Triệu Kham vô cùng kích động đứng dậy muốn xông ra ngoài.

Tuy nhiên nghe tiếng gào của Ngọc Doãn, cậu lập tức dừng bước lại, núp thân hình nhỏ bé ở một góc trong thùng xe.

Ngọc Doãn vẫn còn đấu sức với con ngựa đang hoảng sợ, hai hắc y nhân cũng đã đánh tới hần. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc tình cảnh của hần như ngàn cân treo sợi tóc thì chợt nghe Tông Trạch hét lớn một tiếng, đã đoạt lấy một thanh đao trong tay một người áo đen, lật tay chém kẻ đó thành hai khúc rồi đề thân lao tới ngăn hai người áo đen kia.

Trên Phố Mã Hành đã loạn.

Ngọc Doãn sau khi chế phục được con ngựa đang hoảng sợ thì vội bước nhanh vào thùng xe, một quyền đâm vào vách thùng, chui vào nói to:

- Thái tử, đi theo ta!

- Thầy cứu ta!

Triệu Kham sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhìn thấy Ngọc Doãn thì liên tục kêu to.

Ngọc Doãn vừa mới ôm Triệu Kham từ trong xe đi ra, đã thấy một người áo đen bỗng đứng từ bên cạnh giết ra, đao thép sáng chói chém xuống. Ngọc Doãn cũng né tránh không kịp nữa, chỉ biết nghiêng người, thanh đao kia gần như dán sát qua người hần, chân hần sải một bước, lập tức áp sát vào ngực hắc y nhân kia, rồi thân hình đột ngột vòng lại, bả vai đụng thật mạnh vào ngực kẻ đó.

Ngọc Doãn đã luyện đến công phu tầng thứ tư, công lực trên người đã đạt tới hóa cảnh.

Cứ như vậy hắc y nhân kia lập tức bị đụng bay ra ngoài, miệng phun máu, ướt cả khăn che mặt.

Một cú đụng này đã đủ để gãy xương gãy gân.

- Tiểu Át, cứu ta...

Nhu Phúc Đế Cơ và Chu Tuyền chui ra từ trong xe ngựa đằng trước, đứng ở bên cạnh xe ngựa, hoảng sợ la to.

Lần này Triệu Kham ra ngoài chỉ là tùy ý nên không mang theo nhiều người hộ vệ, chỉ có hơn chục Cốt Đóa Tử làm tùy tùng.

Nhưng hiện tại, Cốt Đóa Tử chết hơn phân nửa, xung quanh tất cả đều là người áo đen đằng đằng sát khí.

Hai tiểu cô nương chưa từng gặp phải tình cảnh như này, sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Ngọc Doãn vừa mới ổn định thân mình, còn chưa kịp buông Triệu Kham xuống, lại thấy hai hắc y nhân hùng hổ đánh về phía Nhu Phúc Đế Cơ thì vô cùng sốt ruột. Hần vội thả Triệu Kham trên mặt đất, nhìn chung quanh vội lấy đại kỳ trên xe ngựa, hai cánh dùng sức, một tiếng hổ gầm lên, đại kỳ kia bị rút nhỏ ra.

- Thái Tử, nắm lấy y phục của ta!

Ngọc Doãn hét lớn một tiếng, quay cán đại kỳ to bằng bát cơm, nhắm vào hai hắc y nhân kia.

Lúc này Triệu Kham nghiêng nhiên là một đứa trẻ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo Ngọc Doãn, một tác cũng không rời.

Cán đại kỳ lớn gần bốn mét mang theo trận gió lớn đập vào lưng một kẻ áo đen.

Hắc y nhân kia bị đập lẳng không bay lên, bắn ra xa mấy thước, lập tức nằm im không nhúc nhích.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

373. Chương 370: Hình Như Có Kỳ Quái (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ngọc Doãn quay quay cán đại kỳ, lớn tiếng quát:

- Nhu Phúc Đế Cơ, Thập Bát tử lại đây... Tông Nhữ Lâm, theo ta đi về hướng Đông Hoa môn đi.

Khoảng cách Đông Hoa môn càng gần, lại càng là an toàn.

Bên kia Tông Trạch cũng đã giết ba bốn hắc y nhân, mắt thấy Ngọc Doãn một mình che chở ba người Triệu Kham, rõ ràng có chút trứng chọi đá liền vội múa đao xông lại cùng kẻ vai tác chiến với Ngọc Doãn.

Lão năm nay cũng đã 68 tuổi, nhưng thân thể to lớn, dũng lực không tầm thường. Chòm râu hoa râm của lão dính vết máu, thanh đại đao càng múa càng tràn đầy sinh lực.

- Công chúa, để ý Tiểu ca, đi theo sau ta!

Ngọc Doãn vung cán đại kỳ, thế như hổ điên không thể cản.

Chỉ có điều, trong lòng hắn cảm giác kỳ quái: nơi này khoảng cách Đông Hoa môn hơn một ngàn mét, động tĩnh lớn như vậy, vì sao Đông Hoa môn không có bất cứ động tĩnh gì?

Đúng lúc này, từ cuối phố Mã Hành vọt tới một đám người.

Cầm đầu đúng là Cao Nghiêu Khanh, từ xa đã la lớn:

- Thái Tử đừng vội kinh hoảng, Cao Tam Lang đến hộ giá rồi!

Những hắc y nhân kia thấy không ám sát được Triệu Kham, mà viện binh đã đến, cũng biết việc đã không thành, vội hô to một tiếng, xoay người bỏ đi.

Trên Phố Mã Hành có nhiều ngõ nhỏ.

Giữa các ngõ nhỏ thông lẫn nhau, nhìn như mê cung.

Ngọc Doãn dừng bước, tìm đập thành thịch. Một màn vừa rồi kia thật sự là mạo hiểm!

Giờ hồi tưởng lại, Ngọc Doãn vẫn cảm thấy cả người rét run.

- Tiểu Ất, người không bị thương chứ?

Mắt thấy thích khách đã rút đi, Nhu Phúc Đế Cơ mới quay lại, chú ý đến cả người Ngọc Doãn toàn máu, vôi vàng đỡ hấn, hỏi han.

- Không sao...Tiểu ca ổn chứ?

Triệu Kham ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt.

Tuy nhiên nghe Ngọc Doãn hỏi, cậu lại quật cường nói:

- Thầy đừng khinh thường ta, ta học đô vật từ thầy đấy...

Triệu Đa Phúc ngẩn ra:

- Tiểu ca, người đô vật khi nào vậy?

Thân là con cháu hoàng thất, sao có thể học đô vật? Nhớ năm đó, Tổng Thái Tổ Triệu Khuông Dận một cây đại côn gây dựng giang sơn Đại Tống, chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ tới, con cháu nhà mình lại có thể bài xích võ sự như thế.

Triệu Kham nghe vậy vội ngậm miệng lại.

Ngọc Doãn thì hạ giọng nói:

- Tiểu ca đi theo Cao Tam Lang lập tức trở về cung đi.

- Ừ!

Triệu Kham hít sâu một hơi, như một tiểu đại nhân nói lời cảm tạ đám người Cao Nghiêu Khanh.

Nhân cơ hội này, Ngọc Doãn nhìn về phía Tông Trạch, đã thấy Tông Trạch đứng ở bên cạnh, tra đao vào vỏ, đầy cảnh giác.

Tận đến lúc này, thủ vệ Đông Hoa môn mới có động tĩnh.

Đại đội nhân mã lao đến như gió tới trước mặt Triệu Kham.

- Đế Cơ, hãy khuyên bảo Tiểu ca, chớ để hấn ở nơi này nữa... Có chuyện gì thì về cung nói sau, nghĩ chắc Quan gia cũng đã nghe phong thanh rồi.

Trong lòng Triệu Đa Phúc biết càng là lúc này, lại càng phải vững vàng.

Nàng vội kéo Triệu Kham lại, sau khi gặp cấm quân thì dưới sự bảo vệ của cấm quân, nhanh chóng rút vào trong cung.

- Xin hỏi cao tính đại danh tráng sĩ?

Một người đàn ông trung niên dáng vẻ võ quan ngăn Ngọc Doãn lại.

- Từ Đô Đầu, đây là Chỉ huy sứ Ngọc Doãn quân mã quân trại Mưu Đà Cương thuộc Điện Tiền Ti.

Người đàn ông trung niên diện mạo không tầm thường. Nghe Cao Nghiêu Khanh giới thiệu, trên mặt lập tức tươi cười:

- Nếu không có Ngọc chỉ huy thì Thái tử đã nguy rồi. Điện Tiền Ti thật không còn thể diện nữa. ta là Kim thương Ban đô đầu Từ Ninh Điện Tiền Ti, ngày sau còn cần Ngọc chỉ huy chỉ bảo nhiều hơn.

Từ Ninh?

Chẳng lẽ là Kim thương thủ Từ Ninh?

Là Kim thương thủ Từ Ninh trong Thủy Hử truyện một tay dùng câu liêm thương đại phá Thiên hữu Tinh của Hồ Diên Chúc Liên hoàn mã đó sao?

Ngọc Doãn lập tức ngăn cả người, theo bản năng nhìn lại Từ Ninh. Quả nhiên trong tay Từ Ninh là một cây trường thương ước chừng hai thước, trong đó đầu thương dài chừng ba mươi cm, dưới đầu thương

có hai móc câu chìa ra, uốn nhọn hoắt, là câu liêm thương điển hình. Chẳng qua, cán câu liêm thương của Từ Ninh này thô hơn so với câu liêm thương bình thường, ước sáu tấc, nhìn khá nặng.

Ngọc Doãn vội chấp tay đáp lại:

- Là ta còn mong Từ Đô Đầu chiếu cố nhiều hơn mới phải.

Từ Ninh và Ngọc Doãn sau khi hàn huyên vài câu thì nói lời từ biệt với Cao Nghiêu Khanh, dẫn người quay về trong cung.

Kim thương Ban là thuộc Điện Tiền Ti, phụ trách công tác cảnh vệ bên trong hoàng thành. Chỉ có điều Ngọc Doãn vẫn không rõ vì sao cấm quân Đông Hoa môn khi Triệu Kham gặp chuyện thì chậm chạp không thấy bóng dáng. Tuy nhiên, lúc này hắn vẫn đang suy nghĩ, Từ Ninh này có phải là Kim thương thủ trong Thủy Hử truyện không?

Cao Nghiêu Khanh nói:

- Tiểu Ất phải cẩn thận, Từ Ninh này là cao được đấy, nếu bị dán vào thì khó mà dứt ra được.

- Hả?

- Người này có bản lĩnh, hơn nữa võ nghệ không tầm thường, vốn là đệ nhất cao thủ Điện Tiền Ti.

Chỉ có điều phẩm tính người này... Ha hả, thằng nhãi này một lòng muốn hướng lên trên, đắc tội không ít người. Cộng thêm võ nghệ hắn không tầm thường, đặc biệt câu liêm thương kia xuất thần nhập hóa, bị không ít người ghen tị, thế cho nên cho tới bây giờ vẫn chỉ là một Đô Đầu.

Hắn ta lại keo kiệt nữa, còn không hiểu chuyện, dù là cha ta vài lần có lòng đề bạt hắn, cuối cùng vẫn bị những người khác ngăn trở...

Nghe Cao Nghiêu Khanh nói xong, Ngọc Doãn ngăn cả người!

Nói cách khác, Từ Ninh này không phải là một trong ba mươi sáu tặc đạo Kinh Đông, vẫn cứ ở tại Khai Phong sao?

- Tiểu Ất, chúng ta cũng đi thôi... Nếu như người phủ Khai Phong đến, dù là muốn đi cũng khó.

Ngọc Doãn nhìn một đồng hồ loạn ở trên mặt đất, gật gật đầu, cùng với Tông Trạch và Nghiêu Khanh nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Cao Nghiêu Khanh muốn lập tức trở về nhà, báo cáo chuyện này với Cao Cầu.

Ngọc Doãn thì lôi kéo Tông Trạch đi ngõ Quan Âm, vừa đi vừa nói:

- Không ngờ lúc này lại phát sinh chuyện này.

- Đúng vậy, thật sự làm cho người ta giật mình.

Tông Trạch và Ngọc Doãn đi vào ngõ Diêm Thủy, phố Mã Hành đèn đuốc sáng trưng.

- Tiểu Ất, người nói xem là ai muốn ám sát thái tử?

- Việc này...

Trước đó Ngọc Doãn cũng không suy xét về phương diện này, nhưng sau khi nghe Tông Trạch hỏi xong thì biến sắc, lâm vào trầm tư.

- Lão đại nhân, có phải là Lỗ Tặc gây nên không?

- Vì sao Lỗ Tặc phải ám sát Thái Tử?

- Ừ... Gây nên bầu không khí đáng sợ làm cho dân chúng Khai Phong sợ hãi!

Tông Trạch ngẫm nghĩ một chút, gật gật đầu, chợt lại lắc đầu:

- Sợ là không đơn giản như vậy. Nếu thật sự là như vậy, tùy tiện cử ra một thích khách đến ám sát đại thần trong triều, cũng không khó hơn so với ám sát Thái tử. Hơn nữa, ám sát đại thần trong triều sợ rằng hiệu quả kinh sợ tạo ra còn hơn cả bầu không khí lo sợ mà Tiểu Át người nói, có đúng vậy hay không?

- Việc này...

Ngọc Doãn day day mũi, không biết nên trả lời như thế nào.

Bất giác hai người đã đi tới ngõ Quan Âm.

- Ca ca, sao vậy, có phải là đấu với người nào không?

Hoắc Kiên cũng cảm nhận được động tĩnh bên ngoài liền ra mở cửa, thấy hai người Ngọc Doãn và Tông Trạch toàn thân nhuốm máu tươi.

Y bị hoảng sợ, vội vàng bước lên hỏi han.

Đám người Yến Nô cũng bị kinh động, trong lúc nhất thời ngõ Quan Âm đèn đuốc sáng trưng, đầy hỗn loạn.

- Mọi người đừng hoảng sợ, chỉ là gặp chút phiền toái thôi. Lão Hoắc, sáng mai người đi thông tri bảo các huynh đệ hai ngày tới cẩn thận một chút.

Tặc đã vượt qua Hoàng Hà, phỏng chừng Khai Phong sắp phát sinh chiến sự rồi.

Mới vừa rồi chúng ta gặp thích khách phục kích trên đường về muốn giết Thái tử. Phỏng chừng thời gian tới trong thành sẽ không yên bình, bảo mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ.

Trong phút chốc, trong ngõ Quan Âm lại xôn xao.

Cũng may những người này phần lớn là kẻ liều mạng, rất nhanh liền tỉnh táo lại.

Hoắc Kiên bảo tất cả mọi người vào trong nhà hết, Ngọc Doãn và Tông Trạch đi cùng đám người Yến Nô thì vào trong nhà.

Thay xong quần áo dính máu, Ngọc Doãn hỏi:

- Dương nương tử, nay ở ngõ Quan Âm còn có phòng trống nào không?

Dương Kim Liên nói:

- Hôm qua lúc nô gia hàng với Cố đại tẩu ở cửa ngõ, cả nhà tỷ ấy đã đi Trịnh Châu rồi. Mà nay trong ngõ nhỏ chỉ có hai nhà là không chịu bán nhà, còn những nhà còn lại đều trống không.

- Trong nhà Cố đại tẩu...có quá nhỏ không.

Ngọc Doãn quay đầu nói với Tông Trạch:

- Bên Đông Nhị Sương quá hỗn loạn, mà lão đại nhân ở bên đó sợ là không tiện.

Không bằng ngày mai hãy dọn tới đây, dù gì nhà kia cũng không có ai ở nữa, lão đại nhân tới đây ở có thể tương trợ lẫn nhau...

Tông Trạch nghe vậy mừng rỡ.

Ông cũng không khách khí, nói:

- Vậy thì đa tạ Tiểu Át!

Sau đó, hai người liền ngồi xuống phòng khách, An Đạo Toàn cũng tới, kiểm tra cho Ngọc Doãn một lúc, xác nhận hẳn không sao thì mới quay về phòng nghỉ ngơi.

- Lão đại nhân, mới vừa rồi người nói không phải Lỗ Tặc gây nên, vậy thì sẽ là ai làm?

Tông Trạch lắc đầu, hạ giọng nói:

- Việc này khó nói lắm. Tuy nhiên nhìn tình hình vừa rồi, rõ ràng thích khách kia đã chuẩn bị từ trước, thậm chí ngay cả đường lối Thái tử về cung cũng thiết kế thỏa đáng. Hơn nữa lúc sự việc xảy ra, cấm quân

Đông Hoa môn không phản ứng chút nào, cũng là một việc lạ. Tiểu Ất, việc này có điều kỳ quái, không đơn giản chút nào đâu. Ta nghĩ trong đó còn có ẩn tình khác. Ta đoán chừng thích khách này ngay cả phủ Khai Phong cũng khó mà bắt được, cho nên, ta và người cần phải cẩn thận một chút.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

374. Chương 371. Đô Giám Thiên Tứ Giám (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ngọc Doãn cảm thấy đau đầu.

Nghe Tông Trạch nói ý tứ gần xa, chuyện phát sinh hôm nay dường như cũng không phải đơn giản như bề ngoài đã thấy.

Phương diện này có điều kỳ lạ khác.

Nhưng đến tốt cùng là kỳ lạ ở chỗ nào, Ngọc Doãn nghĩ mãi mà không rõ.

Hắn không phải là kẻ ngốc, lại từng trọng sinh, trải qua bao chuyện như vậy nhưng những việc trải qua phong phú là phong phú, còn ý nghĩa chính trị thì ... Trời sinh hắn cũng không phải là muốn làm nhân vật chính trị, cho nên Ngọc Doãn luôn luôn tỏ thái độ né tránh đối với những mưu tính kế toán. Nhưng hiện tại, hắn cảm thấy mình như đã bị cuốn vào trong âm mưu tranh đấu đó.

Là ai muốn ám sát Triệu Kham?

Hoặc là nói, giết Triệu Kham, ai có thể được lợi?

Trong đầu hắn suy nghĩ, đầu tiên là nghĩ đến những huynh đệ của Triệu Hoàn.

Triệu Hoàn chỉ có một đứa con trai là Triệu Kham này, nếu Triệu Kham chết rồi... Cũng không đúng! Triệu Hoàn mới hai mươi sáu tuổi, ai có thể đảm bảo sau này không có thêm con nối dòng? Cho nên, bên trong chuyện này chắc chắn còn có gì đó, nhưng trong lúc nhất thời, Ngọc Doãn lại không nghĩ ra được. Rất phức tạp! Thật sự là rất phức tạp! Ngọc Doãn vỗ trán, cười khổ.

Người trong nước thích đấu đá tranh giành đã thâm căn cố đế rồi.

Kẻ địch đối đầu mạnh lúc này là người Nữ Chân nhưng trong phủ Khai Phong vẫn cứ tính kế đấu đá nhau.

Triều đình như thế, thì sao có thể chiến thắng kẻ địch?

Ngọc Doãn càng nghĩ càng cảm thấy phiền toái liền ngã xuống giường, gác lại chuyện này sang một bên.

Sáng sớm ngày mai hắn còn phải đi Mưu Đà Cương, về phần Tông Trạch, trải qua chuyện đêm nay nghĩ chắc cũng có thể đứng vững gót chân.

Ừ, đó cũng là thu hoạch ngoài dự liệu!

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Ngọc Doãn rửa mặt xong, phủ thêm giáp trụ.

Đeo bảo đao Lâu Lan bên hông, cài Hổ Xuất đại đao trên yên ngựa, tinh thần phấn chấn cất bước đi ra khỏi nhà.

Ai cũng biết, Ngọc Doãn lúc này đi Mưu Đà Cương, chỉ sợ sẽ gặp tai họa.

Yến Nô mắt nước mắt lưng tròng ôm con gái cùng Dương Kim Liên và Trương nhị tỷ đi tiễn Ngọc Doãn đến cửa ngõ ngõ Quan Âm.

Hai huynh đệ Tông An Lục và Tông An Thất đã canh giữ ở cửa ngõ.

Hai người cũng đội mũ quán giáp, tay dắt ngựa toát lên khí khái oai hùng.

Con ngựa kia không cao bằng so với Âm Kim, bốn chân ngắn hơn, thuộc loại ngựa chân thấp. Đứng ở bên cạnh Âm Kim, hai con ngựa nhìn rất bình thường, nhưng Ngọc Doãn lại không kìm nổi nhìn mấy lần. Lần này Tông Trạch từ Ba Châu trở về kinh dẫn theo mấy chục con điền mã, chính là loại ngựa chân thấp trước mặt hắn đây. Theo như lời Tông Trạch nói, điền mã nhìn bình thường, nếu so sánh với lương mã Tây Vực, chạy trong vòng một hai chục dặm thì căn bản không phải là đối thủ, nhưng điền mã có một ưu điểm, chính là sức chịu đựng rất mạnh.

Sau khi chạy qua ba bốn mươi dặm, dù là lương câu Đại Uyển cũng sẽ lộ ra mệt mỏi, nhưng điền mã sẽ càng chạy càng có tinh thần...

Còn mặt khác, điền mã dễ nuôi sống hơn so với Đại Uyển mã.

Một Đại Uyển mã chỉ phí một năm có thể chống đỡ được thu hoạch của một nhà ba người tại Khai Phong.

Nhưng chi phí một điền mã chỉ là một phần năm Đại Uyển mã. Nói cách khác, điền mã lại càng dễ nuôi sống, hơn nữa giá cả trên thị trường cũng rẻ hơn Đại Uyển mã.

Với Khai Phong mà nói một con ngựa tốt, giá cả ít nhất trên ngàn quán.

Nhưng điền mã này của Tông Trạch mua được cũng phải trên dưới một trăm quán, chênh lệch giá thật lớn...

Mà quan trọng hơn là, tính thích ứng của điền mã còn mạnh hơn so với Đại uyển mã. Bất kể là hoàn cảnh gì cũng có thể trưởng thành được.

Tông Trạch ở ba châu, cũng có chút quan hệ. Lần này ông tới Khai Phong là có lòng muốn đẩy mạnh tiêu thụ điền mã, bù lấy chế độ Tự Giám mục đã bị phế bỏ. Trung Nguyên thiếu ngựa đến mức quần bách, vì thế ông đặc biệt mang theo mấy chục con điền mã tới Khai Phong, dọc theo đường đi toàn bộ chỉ tiêu đều do tự ông gánh vác, thế cho nên sau khi tới Khai Phong rồi, căn bản ông không còn bao nhiêu tiền, một nhà chỉ có thể ở lại khu nhà trọ dân nghèo tại Đông Nhị sương.

- Đây chính là ngựa Ba Châu mà cha người nhắc đến sao?

Tông An Lục vội vàng gật đầu trả lời:

- Ngọc chỉ huy, người cũng chớ xem thường nó...Nhìn hình thức nó rất bình thường nhưng sức chịu đựng rất mạnh. Chạy ba bốn mươi dặm càng chạy càng có tinh thần. Trong vòng trăm dặm, ngựa của người có thể chiếm thượng phong, nhưng từ trăm dặm trở lên, ngay cả hai trăm dặm ba trăm dặm, ngựa Ba Châu này có thể chuyển bại thành thắng. Lần này cha tới là đã hao tổn không ít tâm tư vì nó đấy.

Ngọc Doãn đương nhiên biết ưu điểm của điền mã, nói toạc ra, đặc tính của điền mã hơi có chút tiếp cận với ngựa Mông Cổ sau này.

Trong lịch sử, Thành Cát Tư Hãn rong ruổi thiên hạ, chinh phục thế giới là có công lao ngựa Mông Cổ.

Người Mông Cổ chỉ có mỗi chiến thuật cưỡi ngựa bắn cung, nhưng đó cũng là căn cứ vào đặc điểm của ngựa Mông Cổ mà thiết kế ra.

Ngọc Doãn không hiểu chiến thuật của người Mông Cổ, tuy nhiên lại hiểu biết ưu điểm của ngựa Mông Cổ. Nếu tính chất đặc biệt giữa diên mã và ngựa Mông Cổ giống nhau, người Mông Cổ có thể sáng tạo ra chiến thuật cưỡi ngựa bắn cung mới, vì sao người Đại Tổng lại không thể sáng tạo ra chiến thuật cưỡi ngựa bắn cung mới?

Có Tổng tới nay, tướng tài vô số!

Ngọc Doãn cũng không tìm ra một người có bản lĩnh.

- Lão Hoắc!

- Tiểu Ất ca chỉ bảo.

- Vậy thì khi đến đón Tông lão đại nhân, hãy mua lại những con ngựa này, tạm thời nuôi ở lò mổ, ta cần dùng đến chúng.

Hoắc Kiên bĩu môi nhìn thoáng qua hai con ngựa chân thấp kia, trong lòng tuy có chút khinh thường, nhưng vẫn ngoài miệng vẫn đáp ứng.

Huỳnh đệ Tông An Lục, Tông An Thất nghe vậy vô cùng mừng rỡ.

Mấy chục con diên mã, có thể nói là đã tiêu hao hết số tiền tích lũy của Tông Trạch, chẳng sợ vóc dáng nó quá kém, mà dù tặng người ta cũng ái ngại. Tông Trạch vốn muốn hiến tặng diên mã cho Triệu Hoàn, không ngờ sau khi Hoàng Tiềm Thiện xem qua lập tức ngăn lại.

- Trong chuồng ngựa của Quan gia cũng không hề thiếu ngựa.

Tông Nhữ Lâm mà đưa tặng ngựa này đến, chỉ sợ sẽ bị đưa vào ngựa thiện phòng.

Có Tổng tới nay, giết bò giết ngựa đều là những hành vi trái pháp luật, tuy nhiên nếu Hoàng đế Đại Tổng giết vài con ngựa, đoán chừng cũng sẽ không có ai nói ra nói vào. Tông Trạch ngàn dặm xa xôi đem những con ngựa này đến không phải là để thỏa mãn niềm yêu thích ăn uống của Quan gia.

Có lòng tặng cho Hoàng Tiềm Thiện, nhưng bị Hoàng Tiềm Thiện cự tuyệt.

Cho dù là Hoàng Tiềm Thiện ngoài miệng từ chối nói khéo léo nhưng Tông Trạch cũng biết, Hoàng Tiềm Thiện cảm thấy diên mã quá xấu rồi!

Mà nay Ngọc Doãn không nói hai lời tiếp nhận, thật sự làm cho Tông Trạch phẫn chấn.

Sau khi Ngọc Doãn phân phó Hoắc Kiên xong thì lên ngựa.

- Cử Nhi tỷ, ở nhà nhớ chiếu cố Lý nương tử ở Quan Âm viện.

Yến Nô chan chứa chứa nước mắt, ra sức gật gật đầu.

Huỳnh đệ Tông An Lục lúc này cũng lên ngựa, theo tiếng hô của Ngọc Doãn, ba người giờ roi đánh ngựa biến mất trong bóng đêm mờ mịt...

Trời còn chưa sáng!

Trong hoàng thành Đại Tổng loạn thành một đồng.

Đầu tiên là có Lỗ Tặc qua sông, phụ tử Triệu gia sợ hãi, mà đặc biệt sau lần Triệu Kham gặp chuyện càng làm cho Triệu Hoàn run sợ trong lòng.

Từ sau khi Hoàng đế Huy Tông truyền ngôi thì luôn có cảm giác không an toàn ở Khai Phong, ba phen mấy bận muốn rời khỏi. Hiện giờ nghe nói người Nữ Chân đánh qua Hoàng Hà thì càng đứng ngồi không yên. Chỉ là bởi vì Triệu Kham gặp chuyện nên khiến ông không tiện mở miệng.

- Đạo quân, đây chính là cơ hội tốt!

- Cơ hội tốt?

Hoàng đế Huy Tông nhìn Đồng Quán, vẻ mặt vẻ nghi hoặc.

Đồng Quán là nội thị, đương nhiên có thể ở lại trong cung... Trên thực tế, từ lúc Khâm Tông đăng cơ, gã đã cảm thấy không ổn, chỉ luôn trốn tránh bên cạnh Hoàng đế Huy Tông căn bản không dám ra đi. Chuyện sau đó, cũng xác nhận việc gã đoán Lý Ngạn được ban cho chết, mình và Chu Miễn cũng bị sắc lệnh quy diên. Đồng Quán tin tưởng, chỉ cần gã dám đi ra ngoài thì khó trốn khỏi độc thủ của Triệu Hoàn.

Cũng khó trách, lúc trước Hoàng đế Huy Tông cố ý phế lập Thái Tử, Đồng Quán đã ra sức ủng hộ.

Hiện giờ Triệu Hoàn làm thiên tử, sao có thể bỏ qua cho gã?

Theo Hoàng đế Huy Tông nhiều năm, Đồng Quán sao có thể không biết tâm tư Hoàng đế Huy Tông?

- Nay Thái Tử gặp chuyện, là mạo phạm tiên nhân... Thái Thượng Đạo Quân sao không nói với Quan gia đi Hào Châu thấp hươg cầu phúc cho Thái Tử? Nghĩ chắc Quan gia cũng sẽ không cự tuyệt ý tốt của Đạo Quân. Vì thần bất tài, nguyện dẫn Thắng Tiệp quân đi theo hộ giá...

Thấp hươg cầu phúc cho Thái Tử? Đó là nói hươu nói vượn!

Ý tứ này của Đồng Quán nói toạc ra là thừa cơ hội này rời khỏi Đông Kinh, chạy trốn về đông nam.

Triệu Hoàn không thể không cho đi. Hiện tại người cầu phúc cho cháu, Triệu Hoàn cũng sẽ không có cơ cự tuyệt. Chỉ cần tới Kim Lăng rồi thì cơ hội trốn lớn hơn.

Hoàng đế Huy Tông nghe vậy mắt sáng lên.

- Đúng vậy a, Tiểu ca bị kinh hãi. Nếu không cầu phúc, sao có thể yên?

Chỉ có điều Thắng Tiệp quân trong tay ngươi chỉ có ba ngàn người, có phải nên cần thông tri Cao Cầu dẫn cấm quân đi theo không?

Đồng Quán nhếch miệng:

- Cao nhị chỉ là một kẻ tiểu nhân, từ lúc Thái Thượng Đạo Quân truyền ngôi, hắn đến thỉnh an người mấy lần?

Lão nô nghe người ta nói, Cao nhị mỗi ngày vào triều đều tất cung tất kính với quan gia. Chỉ e hắn đã quên ân nghĩa năm xưa của Thái Thượng Đạo Quân đối với hắn rồi. Nếu mang hắn theo, ngược lại sẽ bị quan gia hoài nghi, Thắng Tiệp quân tuy chỉ có ba nghìn, nhưng đều là tinh nhuệ theo lão nô từ Tây bắc đến đây, đủ để bảo vệ Đạo Quân chu toàn. Theo lão nô thấy, Cao nhị không đáng để Đạo Quân coi trọng nữa.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

375. Chương 372. Đô Giám Thiên Tứ Giám (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Đồng Quán xưa nay khinh thường Cao Cầu.

Cũng khó trách gã, dù sao cũng là xuất thân trong binh nghiệp từng đốc chiến tây bắc, cũng lập không ít chiến công.

Nhưng Cao Cầu thì sao? Chỉ là giỏi đá cầu thì được lên chức Đô Thái Úy Điện Tiền ti, sao Đồng Quán không khinh thường chứ?

Hơn nữa hai người có mâu thuẫn! Dù sao trước đây vẫn thường tranh sủng từ Hoàng đế Huy Tông, nên càng không vừa mắt nhau.

Hoàng đế Huy Tông nghe xong Đồng Quán nói cũng cảm thấy có lý.

Lập tức sắc mặt trầm xuống, hạ giọng nói:

- Cao Cầu là Đô Thái Úy Điện Tiền Ti, hiệu lực cho quan gia cung là bình thường, Đạo Phu chớ có nói bậy.

Nếu đã vậy, có ba nghìn Thắng Tiếp quân của người là đủ, dẫn theo Cao Cầu Cầu, sợ cũng không thích hợp lắm.

Như vậy đi, Chu Miễn nay đã bị cho về quê nhà, mà trong nhà là không có việc, gọi hắn đi theo cùng đi.

Chu Miễn mà nay tuy là một kẻ bình dân, nhưng thời gian ở Tô Châu, Hàng Châu căn cơ thâm hậu, ở đông nam có muôn vàn quan hệ.

Có Chu Miễn theo có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái cho Huy Tông.

Hoàng đế Huy Tông cũng lo lắng, nếu ông đi rồi, chỉ sợ Chu Miễn khó sống.

Quan hệ giữa Đồng Quán và Chu Miễn không kém, nên khi nghe Huy Tông nói vậy thì không cự tuyệt mà vô cùng tán thành.

Mà lúc này, Triệu Hoàn đang ở trong đông tử các, nhìn Triệu Kham ngủ mà nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm thành quả đấm.

Hắn rất tức giận, đồng thời cũng rất sợ hãi!

Lỗ Tặc đánh qua Hoàng Hà, đã khiến hắn hết hồn; chớ đừng nói chi là, Triệu Kham suýt nữa bị người giết hại ngay dưới mắt hắn.

Thành Khai Phong, chính xác không an toàn...

- Đêm qua kẻ nào canh giữ ở Đông Hoa môn?

- Quan gia, hôm qua canh giữ ở Đông Hoa môn là Chỉ huy sứ Điện Tiền Ti Mã Cao... Tuy nhiên, hôm qua trước khi sự việc xảy ra, Mã Cao đã mất tích, cho nên cấm quân canh giữ Đông Hoa môn mặc dù nghe được động tĩnh nhưng lại không có lệnh bài, không dám tự ý rời cương vị công tác.

- Mã Cao kia nay ở đâu?

- Mới vừa rồi phủ Khai Phong truyền tin tức đến, phát hiện thi thể Mã Cao trong hẻm nhỏ sau Hưng Long quan.

Tìm Triệu Hoàn đập mạnh.

Mã Cao chính là Chỉ huy sứ cấm quân, tại sao...

Kẻ tặc này cũng quá mức kiêu ngạo, muốn giết là giết! Nếu không phải lần này bên cạnh Tiểu ca có Ngọc Doãn và Tông Trạch, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Việc này rốt cuộc là kẻ nào làm chủ?

Ngay từ đầu, Triệu Hoàn cũng nghĩ người Nữ Trục gây nên.

Nhưng sau đó ngẫm nghĩ, người Nữ Chân dù là giết Triệu Kham thì cũng sẽ không có ảnh hưởng đến đại cục, ngược lại sẽ chọc giận Triệu Hoàn tử chiến.

Không phải người Nữ Chân, thì sẽ là ai?

Người đầu tiên Triệu Hoàn nghĩ đến là Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát.

Nhưng hổ dữ không ăn thịt con, chó đừng nói chi là Triệu Cát luôn luôn yêu thương Triệu Kham, căn bản không có lý gì mà giết Triệu Kham. Vậy thì có thể loại trừ Triệu Cát, chỉ còn lại những huynh đệ của hắn. Chắc chắn không phải Triệu Cấu rồi, y từ Chân Định trốn về Khai Phong thì bệnh nặng mãi không rời khỏi giường. Triệu Hoàn càng nghĩ thì chỉ thấy có Tam đệ Vận Vương Triệu Giai mà thôi. Lúc trước Triệu Cát chưa truyền ngôi, vài lần muốn phế lập Thái Tử đều tính toán cho Triệu Giai. Đường như ngoại trừ người kia ra thì không còn người nào khác có động cơ.

Giết Triệu Kham, rồi sau đó liền diệt trừ mình.

Nếu Triệu Hoàn chết rồi Triệu Giai lại là con cả... Tuy nói Triệu Giai bề ngoài là ca ca Triệu Sanh, nhưng trên thực tế, vị Nhị Hoàng tử này sinh sau một ngày thì chết, nói cách khác, hạ được Triệu Hoàn, thì Triệu Giai có khả năng thế vị nhất.

Triệu Hoàn và Triệu Giai vốn có mâu thuẫn rất sâu.

Hiện giờ nếu hoài nghi Triệu Giai thì càng cảm thấy Triệu Giai đáng ngờ nhiều nhất.

- Trương Đại Niên!

- Có nô tài.

- Lập tức phái người, cùng ta nghiêm thêm giám thị Vận Vương phủ.

Trương Đại Niên đầu tiên là ngần ra rồi hiểu ngay ảo diệu bên trong.

Lão vội vàng khom người chấp tay:

- Quan gia yên tâm, nô tài lập tức phái người ngày đêm giám thị Vận Vương phủ.

- Ừ, cứ như vậy đi!

Triệu Hoàn một đêm không ngủ, có vẻ cũng có chút mệt mỏi. Vì thế liền phát phát tay, ra hiệu Trương Đại Niên lui ra.

Trời còn chưa có sáng, tuy nhiên thời gian lâm triều sắp tới rồi.

Hắn mệt mỏi tựa vào ghế trên, nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn.

Khẩn trương, sợ hãi, phần nộ...

Rất nhiều cảm xúc trong giây lát cùng trào dâng khiến Triệu Hoàn vô cùng mệt mỏi.

- Quan gia, trời sắp sáng rồi!

Hoàng hậu Chu Liễn khẽ khàng nói bên tai.

Triệu Hoàn mở mắt ra, mỗi một nói:

- Đúng vậy, sắp sáng rồi!

Hắn thở hắt ra, trầm giọng hỏi:

- Tiểu ca đã đỡ chưa?

- Mặc dù bị chút kinh hãi nhưng vẫn ổn, lúc này đang ngủ say.

Nhưng thật ra Thập Bát muội và Huyền Huyền đến nay vẫn chưa tỉnh táo, đang ở trong phòng thiếp nghỉ ngơi, chết sống không chịu đi ra... Quan gia, sự tình này, có thể có manh mối?

Lời nói của Chu Liễn mang theo sự tức giận không thể che giấu.

Nàng vốn là người tính tình dịu dàng, chưa bao giờ hỏi việc triều chính, nhưng lúc này nàng thực sự nổi giận!

Triệu Kham là con trai yêu của nàng, là nơi nàng ký thác sinh mạng.

Hiện giờ có người xuống tay với Triệu Kham, hơn nữa còn xuống tay ngay lúc này, sao Chu Liễn có thể không tức giận? Nàng là nữ nhân thông minh, ngay từ đầu cũng tưởng người Nữ Chân gây nên. Nhưng khi cẩn thận suy nghĩ, cũng hiểu được rất không có khả năng...

Triệu Hoàn nói:

- Thật có chút rõ ràng, nhưng còn chưa xác định.

- Nếu ta biết là người nào gây nên, dù có Đạo Quân bảo vệ, cũng phải liều mạng với kẻ đó.

Triệu Hoàn vội nói:

- Thánh nhân làm gì phải tức giận, việc này không liên quan gì tới Đạo Quân, chỉ là một số bọn tiểu tặc gây nên thôi.

Yên tâm, ta tuyệt sẽ không bỏ qua bọn họ... Ai động đến Tiểu ca, trảm liền tru di cả nhà kẻ đó.

Những lời này ẩn chứa sát khí đằng đằng.

Chu Liễn ngẫm nghĩ một chút rồi không nói gì thêm nữa.

Nàng đang chuẩn bị cáo từ trở về chăm sóc Triệu Kham, lại nghe Triệu Hoàn đột nhiên gọi nàng, hạ giọng nói:

- Thánh nhân, nàng nói xem lúc này chúng ta có thể cản được đại quân Lỗ tặc không?

Chẳng biết tại sao, nghe xong câu nói kia của Triệu Hoàn, trong lòng Chu Liễn chợt lạnh...

- Nha nội, người cần phải suy nghĩ kỹ, vào trong quân rồi hết thấy đều cần tuân theo luật pháp.

Nếu như người vi phạm quân lệnh, dù là giao tình ta cũng sẽ không làm việc thiên vị, đến lúc đó người đừng trách ta.

Chân trời vừa mới nổi lên ánh sáng mặt trời.

Ngọc Doãn giục ngựa trên quan đạo, vừa đi vừa nói chuyện với Cao Nghiêu Khanh.

Ở cửa thành, hấn bị Cao Nghiêu Khanh đã sớm chờ ở đó ngăn lại.

Hoá ra hôm qua sau buổi nói chuyện giữa Ngọc Doãn và Cao Nghiêu Khanh, Cao Nghiêu Khanh trở về thương lượng với Cao Cầu một chút, không ngờ Cao Cầu lại chấp thuận.

Cao Nghiêu Khanh nói:

- Phí lời, mười bảy luật năm mươi bốn trăm trong quân, ta hiểu rõ hơn người nhiều.

Người hiểu cha ta mà, người bên ngoài nói cha không học vấn không nghề nghiệp, nhưng ta cho người biết, từ lúc ta lớn, cha đã bắt ta khổ học, đọc binh thư, còn rèn luyện võ học một năm. Tiểu Át không biết đó thôi, lần này ta vừa nói với cha là muốn đi theo người hiệu lực trong doanh. Không ngờ cha lại mỉm cười, mà trong khoảng thời gian vừa qua cha lúc nào cũng mặt mày nhăn nhó.

Thật ra ta hiểu cha ta hơn bất cứ ai, trong thâm tâm ông trước sau vẫn là một con người mạnh mẽ.

Đáng tiếc gốc rễ quá mỏng, tuổi lại cao, học thế nào, mà học cũng phải có bản lĩnh. Đừng thấy cha là Thái Úy Điện Tiền Ti, bề ngoài thì nở mày nở mặt, nhưng thật ra lại bị nhiều người chế nhạo. Hôm nay lúc ta ra cửa, cha còn nói với ta, muốn ta hết lòng hiệu lực cho Quan gia.

Ngọc Doãn trầm mặc! Nỗi khổ của Cao Cầu, hấn rõ nhất.

Cao Nghiêu Khanh là con của ông ta, sao không hiểu chứ.

- Người vào trong quân thì không còn là nha nội nữa...

- Ha hã, đương nhiên ta hiểu. Việc khác ta không chắc, nhưng biên chỉnh quân lệnh cho người thì chắc chắn làm được. Người xem đi, cha ta cấp thân phận ta cũng là Thừa quan Điện Tiền Ti, không bằng làm ghi chép trong quân, thấy thế nào?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, yêu cầu này của Cao Nghiêu Khanh cũng không quá chút nào.

Y đường đường là con trai út của Đô Thái Úy Điện Tiền Ti, là đẳng đệ nội xá trường Thái học, nếu thật sự để y làm một tên lính quèn thì không hợp lý lắm.

Làm thư ký cũng không phải là quá khó.

Cứ như vậy đoàn người vừa nói vừa cười đi vào Mưu Đà Cương.

Nhưng khi tiến vào quân trại, Ngọc Doãn liền chau mày.

Hóa ra, cách quân trại Mưu Đà Cương không xa có dựng lên một tòa doanh trại, từ xa đã nghe trong quân trại kia tiếng người hô ngựa hí, đầy hỗn loạn.

- Thiếu Dương, xảy ra chuyện gì vậy?

Trần Đông vội vã đã chạy tới, vẻ mặt cười khổ nói:

- Mấy ngày trước, Thiên Tứ Giám thiết lập quân trại ở đây, có chuyển tới gần vạn con chiến mã vào trong doanh. Hôm qua giặc qua sông, trong doanh liền hỗn loạn, sáng sớm đã phát hiện thiếu một nửa người.

- Cái gì?

Ngọc Doãn nghe vậy giận tím mặt.

- Vậy Đô giám Thiên tứ giám đang ở đâu?

Sắc mặt Trần Đông đầy cổ quái, nhìn Ngọc Doãn:

- Tiểu Át, Đô giám Thiên Tứ giám ...chính là người đó!

Quên rồi, hẳn thật sự quên rồi. Cao Cầu từng nói sẽ tranh thủ chức Đô giám Thiên Tứ giám cho hắn nhưng hai ngày này phát sinh nhiều chuyện, nên Ngọc Doãn hẳn đã quên chuyện này rồi.

Gần vạn con ngựa, còn có rất nhiều đồ quân nhu tích trữ trong trại.

Chỉ sợ triều đình đã quên việc này, vậy nên phải làm như nào đây? Ngọc Doãn chỉ cảm thấy huyết thái dương nảy thình thịch.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

376. Chương 373: Duy Tử Chiến Nhĩ (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ngày mùng 3 tháng giêng Nguyên niên Tĩnh Khang, Quách Dực Sư suất bộ qua sông, gần như binh không lười huyết cướp lấy bến Bạch Mã.

Đáng tiếc, đây là triều Tống, bến Bạch Mã cũng không có Quan công Quan Vân Trường. Quách Dực Sư càng không phải là Mãnh Nhan Lương thủ hạ của Viên Thiệu. Sau khi chiếm lĩnh bến Bạch Mã, Quách Dực Sư cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, mà là trước tiên hạ doanh trại, rồi phái người đi tới Hoát Châu, khuyên bảo Đô Thống chế Hoát Châu Tào Vinh đầu hàng. Cùng lúc đó, Tông Vọng ở bờ bắc Hoàng Hà cũng nhanh chóng qua sông.

Ngọc Doãn nhìn đại doanh Thiên Tứ Giám hỗn độn mà mặt xanh mét không nói được lời nào.

Điều này quả thực càng thêm phiền não!

Trong đại doanh Thiên Tứ Giám có gần vạn ngựa nhưng vừa nhìn là biết quản lý không tốt, chiến mã trưởng thành không tốt.

Rất nhiều ngựa đều không thích hợp ra trận.

Điều này cũng thôi, nhưng đáng giận nhất là quan viên Thiên Tứ Giám không có một ai, chỉ còn lại mấy trăm mã quan ở trong doanh, mà kinh hãi hơn chính là căn bản không thể sử dụng đến. Sau khi Ngọc Doãn xem xét toàn bộ Thiên Tứ Giám thì thật sự nổi giận.

- Chỉ huy, nhiều ngựa như vậy, nên xử trí thế nào đây?

Trần Đông nhíu mày, hỏi khẽ.

Ngọc Doãn lo nghĩ một chút rồi quay đầu lại hỏi khẽ:

- Cao Nghiêu Khanh!

- Có mặt tướng.

- Người lập tức quay về Khai Phong trình báo với Điện Tiền Ti và Binh bộ lý Thượng thư, nói Thiên Tứ Giám không thể ngụ ở đây nữa mà lập tức di chuyển ngay.

- Vâng!

Cao Nghiêu Khanh chấp tay lĩnh mệnh bước nhanh đi.

- Chỉ huy, dù phải di chuyển, nhưng nhìn bộ dạng những người này chỉ sợ cũng rầy rà.

Ngọc Doãn cảm thấy huyết thái dương nhảy thành thạch, trên mặt lộ sát khí.

Cục diện như này thật sự là hấn chưa hề dự liệu đến, quả thật ứng với câu tục ngữ đời sau: “Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đội hữu như heo.”

Lúc trước Ngọc Doãn không cảm thấy vậy, nhưng bây giờ thì thật sự hối hận vị trí Đô Giám Thiên Tứ Giám này rồi.

Chu Mộng Thuyết bước tới thì thăm bên tai Ngọc Doãn:

- Chỉ huy, lúc này không thể nhân từ nương tay được. Ngay lập tức phái người truy bắt quan viên thuộc Thiên Tứ Giám đã tự ý rời bỏ vị trí công tác, chiếu theo quân pháp, lâm trận bỏ chạy thì đem chém đầu thị chúng.

Từ không nắm binh lúc này nhất định phải dùng thủ đoạn để dập tắt những người này. Bằng không mà nói sẽ càng lúc càng loạn, thậm chí sẽ làm dao lòng quân dao động.

- Danh sách Thiên Tứ Giám có ở đây không?

Trần Đông không nói hai lời lập tức cho người mang danh sách Thiên Tứ Giám tới.

Ngọc Doãn lập tức kiểm kê mã quan đóng ở Thiên Tứ Giám.

Thiên Tứ Giám từ Đô giám trở xuống có một Thiết Đô câu áp quan, một Câu áp quan; một Áp ti quan, dưới nữa còn có quân sĩ một ngàn lẻ tám mươi người, phụ trách quản lý ngựa. Mà nay Thiên Tứ giám chỉ còn lại 612 người, Đô câu áp quan, Câu áp quan cùng với Áp ti quan đều chẳng còn bóng dáng. Nghe nói ba người này sau khi biết người Nữ Chân qua sông thì cả đêm chạy về Khai Phong. Về phần chạy về Khai Phong làm gì, Ngọc Doãn lại càng không muốn biết, hắn chỉ cảm thấy trong lòng có một cơn tức trỗi lên cuộn cuộn.

- Cao Sủng, Hà Nguyên Khánh đâu?

- Có mặt tướng!

- Người và Hà Nguyên Khánh các lĩnh binh mã bản bộ tức khắc đi tới Binh bộ hội hợp với Cao Nghiêu Khanh, rồi sau đó chiếu theo danh sách tên và địa chỉ tập nã những kẻ đào ngũ, trước chính ngọc cần phải bắt những người này quay về doanh, không được sai sót!

Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh nhìn nhau cùng chấp tay lĩnh mệnh, mang theo 80 kỵ quân gào thét đi.

Ngọc Doãn nhìn thoáng qua đại doanh Thiên Tứ Giám:

- Bàng Vạn Xuân?

- Có mặt tướng!

- Người dẫn theo nhân mã bản bộ thủ vững đại doanh Thiên Tứ Giám.

Nếu có người nào tự tiện hành động, có thể giết chết không cần thông báo.

Từ trước tới nay, Ngọc Doãn tạo cho người khác cảm giác nho nhã, nhưng phải biết rằng, hắn đã đi cùng Dư Lê Yến, ở thành Khả Đôn ám sát Da Luật Đại Thạch, trợ giúp Da Luật Dư Lý Diễn đánh hạ căn cơ Tây Liêu. Trong xương cốt hắn có một lực lượng tàn độc, chỉ có điều phần lớn thời gian bị người ta bỏ qua. Chu Mộng Thuyết nói không sai, hiền lành không thể cầm quân! Quân Đại Tổng vốn đã thối nát, lúc này lại càng không nên nhân từ nương tay, nếu không quân trại Mưu Đà Cương này không đợi người Nữ Chân đến thì đã tan rã rồi.

Sau khi những mệnh lệnh liên tiếp được phát ra, Ngọc Doãn dẫn người rời khỏi Thiên Tứ Giám.

Khi quay lại quân trại Mưu Đà Cương, Lăng Chấn cũng đã đuổi tới, trên mặt đầy sợ hãi.

Tính ra, Lăng Chấn dù ở quân tịch nhưng bản chất không phải quân nhân, mà giống như nhân viên nghiên cứu khoa học trong quân đời sau hơn.

Sinh trưởng ở Khai Phong, cả đời gần như chưa rời khỏi Khai Phong, nghe nói chiến sự nổi lên, sao không hoảng loạn chứ?

Tuy nhiên, dù là bối rối nhưng Lăng Chấn không bỏ trốn.

- Tiểu Át, thật sự có chiến sự sao?

- Đúng vậy, sợ chính là lúc này rồi.

Lăng Chấn cười khổ, khẽ lắc đầu nói:

- Vốn tưởng rằng có thể bình an một đời, không ngờ kết quả vẫn không tránh khỏi chiến một trận này.

Át, bên trong Ngự Doanh ta còn có 600 quân sĩ, giờ giao cho Tiểu Át chỉ huy.

Mặt khác ta mang theo ba trăm Chương Tâm Lô đã cải tiến, đáng tiếc thời gian quá ngắn, cũng không làm được nhiều, không biết nó có tác dụng gì không?

Ba trăm Chương Tâm Lô?

Ngọc Doãn nhíu mày, bắt ngờ.

- Vậy cảm ơn thúc phụ!

Nhưng rồi hắn nghĩ nghĩ rồi nói thêm:

- Thúc phụ, có một chuyện ta muốn thương lượng cùng thúc.

- Tiểu Ất mời nói.

- Thúc hãy lập tức triệu tập binh mã thủ hạ của thúc đi chung quanh thôn trang tìm kiếm xe kéo, ta có ngựa ở đây, trong quân trại có một lượng đồ quân nhu lớn, ta đoán chừng chậm nhất sau giờ Ngọ, triều đình sẽ bắt mang đồ quân nhu, lương thảo thu về trong thành. Mưu Đà Cương thân ở Tây bắc, là nơi đầu tiên mà quân tiên phong người Nữ Chân đặt chân tới. Một khi người Nữ Chân tới sẽ chiếm đoạt hết gần vạn con chiến mã ở đây, cộng thêm đồ quân nhu trong quân trại nữa. Vậy làm phiền thúc phụ vất vả cố gắng đem những vật tư này về thành Khai Phong.

Ngọc Doãn nói rất uyển chuyển cự tuyệt 600 quân sĩ Ngự Doanh.

Không phải hắn không muốn, mà là hắn thấy 600 quân sĩ Ngự Doanh căn bản như muối bỏ biển, không có tác dụng nhiều.

Không làm tốt, thậm chí sẽ làm đảo lộn cả trận doanh của hắn lên, vậy thì thật đúng là mất nhiều hơn được.

Lăng Chấn cũng không phải là người không biết tốt xấu, tuy rằng Ngọc Doãn nói rất khéo léo, nhưng ông biết chưa chắc hắn đã để ý tới binh mã của ông.

Binh mã Ngự Doanh nói toạc ra chỉ là thiết lập để trông coi kho giáp trụ, ngày bình thường không thao luyện gì cả.

Trong xưởng, thợ thủ công có thể làm việc hoàn thành rất tốt, nhưng nếu nói là đánh trận thì ngay cả bản thân Lăng Chấn cũng chưa chắc đã thu được kết quả chiến đấu.

Hắn nói như vậy chính là đã tỏ thái độ rồi, hơn nữa còn coi ông như Thiên lôi sai đâu đánh đó.

Đừng nhìn Lăng Chấn đóng quân ở ngoài thành nhưng tin tức thì lại thông linh vô cùng.

Tối hôm qua trên phố Mã Hành xảy ra chuyện, ông cũng nghe phong thanh, Tiểu Ất lúc này e là sắp phát đạt rồi!

Công cứu giá đó, tuy chỉ là cứu Thái tử, nhưng cũng vẫn có công huân cứu giá. Người nào thì không biết, nhưng Quan gia chỉ có một người con trai này, cộng thêm Quan gia lại rất sủng ái hoàng hậu Chu Liên, chứ không giống Hoàng đế Huy Tông tính tình phong lưu, vị trí Thái tử này chắc chắn vững như núi Thái Sơn. Kể từ đó, tương lai Tiểu Ất được ân sủng không ít. Đừng nhìn hiện tại hắn chỉ là một chỉ huy, chỉ cần tích lũy đủ công lao thì sớm muộn gì cũng thăng chức rất nhanh, ngày sau tiền đồ vô lượng.

Lúc này không thể hiện thái độ thì còn đợi khi nào?

Tuy nói quan hệ giữa Lăng Chấn và Ngọc Doãn vẫn rất tốt, nhưng thái độ đứng về phe phái thì vẫn chưa từng thể hiện rõ.

Dù sao, một khi đã đứng theo phe phái thì đã làm quan hệ giữa ông và Ngọc Doãn nảy sinh biến hóa. Lúc trước, ông là bề trên của Ngọc Doãn, quan hệ bình đẳng lẫn nhau, nhưng khi đã đứng theo phe phái, thì quan hệ giữa ông và Ngọc Doãn liền biến thành chủ và phụ. Ngọc Doãn làm chủ Lăng Chấn làm phụ.

Lăng Chấn từng thấy quân trại Mưu Đà Cương thao diễn, đương nhiên cũng hiểu rõ sự lợi hại của đội binh mã này.

Vậy thì 600 người của ông chẳng coi là gì cả. Đội tiền đội của Bàn Vạn Xuân có thể trong thời gian một nén nhang giết sạch sẽ 600 người Ngự Doanh của ông, cho nên, Lăng Chấn hiểu vì sao Ngọc Doãn không cần binh mã này.

- Còn có một việc, trong quân Tiểu Ất cần phải có pháo thủ.

- Hả?

Lăng Chấn do dự một chút, hạ giọng nói:

- Ta ở trong doanh có một thợ thủ công, cũng không phải là người đơn giản, có điều xuất thân không tốt, sự phụ hân từng theo Tống Giang mưu nghịch, sau đó chinh phạt Phương Tịch bị chết trận. Người này tay nghề phi phạm, có thể tu chỉnh quân giới, là một tay chế pháo giỏi. Nhưng bởi thân phận hân như vậy nên không có nơi nào để đi.

Nếu Tiểu Ất hứng thú, sao không giữ người này lại?

Năm xưa sự phụ hân có chút giao tình với ta, nhờ ta chiếu cố hân. Đáng tiếc ta bản lĩnh không đủ, chỉ có thể bảo vệ hân bình an mà thôi.

Thợ thủ công, lại là một tay chế tác pháo giỏi?

Ngọc Doãn lập tức có hứng thú, liền hỏi:

- Người đó tên là gì?

- Người này biệt hiệu là Hỏa Bảo Tử, tên là Lương Ngọc Thành.

Sự phụ hân năm xưa lúc ở Đông Kinh từng là thợ thủ công nổi danh, được người đời tôn xưng là Báo tử Thang long. Chỉ tiếc bị đám người Tống Giang mê hoặc đi làm kẻ tặc, cho nên thanh danh bị hủy hết. Ta thấy bản lĩnh hân không kém, nếu để làm thủ hạ của ta thì cả đời vô danh, chẳng bằng để hân đi theo Tiểu Ất, nói không chừng có thể có công danh, nhưng không biết Tiểu Ất có nguyện ý tiếp nhận người này hay không?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, rồi lập tức mỉm cười!

Trước có một Kim thương thủ Từ Ninh, mà nay lại bỗng xuất hiện một Báo Tử Thang Long, cũng thật sự là thú vị.

- Nếu thúc phụ đã tiến cử, ta cũng thấy hứng thú.

- Vậy thì ta trở về chiêu hân đến đây.

Lăng Chấn ngồi lại trong quân một lát rồi cáo từ ra về.

377. Chương 374: Duy Tử Chiến Nhĩ (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ông trở về ra lệnh cho thủ hạ tìm kiếm xe kéo, Ngọc Doãn thì lệnh cho Ngưu Cao, Đồng Tiên ở trong quân gia tăng đề phòng, đề phòng ngừa những phát sinh bất ngờ xảy ra.

Trần Đông thì mang theo Cát Thanh đi kiểm kê sự vụ trong Thiên Tứ Giám. Thấy đã không còn người ngoài, Chu Mộng Thuyết đột nhiên hỏi:

- Vì sao Tiểu Ất cho rằng triều đình sẽ không quyết chiến với Lỗ tặc ngoài thành?

Ngọc Doãn im lặng!

Hắn nên trả lời thế nào đây?

Trên thực tế, hắn cũng không rõ lúc này đây quân Tống và người Nữ Chân rốt cuộc giao phong như nào.

Dù sao hắn cũng không phải là người giỏi sử Tống, hắn chỉ biết về Tĩnh Khang, đó là hai lần Khai Phong bị vây và mỗi nhục Tĩnh Khang.

Tất cả bố trí đều là dựa vào bản năng mà quyết định.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút:

- Đại Lang có nghĩ dựa vào khả năng của cấm quân hiện này, có thể đánh một trận chiến với Lỗ tặc không?

- Việc này..

Chu Mộng Thuyết hơi sững sốt, chợt cười chua xót.

Câu trả lời này của Ngọc Doãn khiến y thật không biết nên nói như thế nào mới phải. Cấm quân Đông Kinh vốn là đội quân tinh nhuệ nhất của quân Tống. Năm xưa Thái tổ Hoàng đế Triệu Khuông Dận để làm yếu đi binh quyền phiên trấn đã hạ lệnh điều động tinh binh phiên trấn hợp thành cấm quân.

Khi đó cấm quân Đông Kinh đích thật là sức chiến đấu kinh người.

Chỉ có điều tới hiện tại, tám trăm ngàn cấm quân Đông Kinh chỉ còn lại hư danh, căn bản không chịu nổi một trận chiến.

Dã chiến?

Thật sự với tám trăm ngàn cấm quân mà chỉ dựa vào tình hình cấm quân hiện tại thì e cũng chỉ là bánh bao thịt ném chó, có đi mà không có về.

- Theo ta nghĩ, Quan gia chưa chắc sẽ lựa chọn dã chiến.

Thành Khai Phong tường cao dày, tuy nói vô hiểm có thể thủ, nhưng nếu dựa vào kiên thành mà chiến, Lỗ Tặc chưa chắc có thể công phá. Chỉ cần có thể kéo chút thời gian, đợi nghĩa quân cần vương đến, đến lúc đó, chỉ sợ Lỗ tặc cũng không dám tiếp tục giằng co.

- Ừm, vậy cũng có lý.

Chu Mộng Thuyết gật gật đầu, tỏ vẻ tán thành cách nói của Ngọc Doãn.

- Nói như vậy, Mưu Đà Cương này của ta chỉ sợ thủ vững cũng không được lâu.

- Đúng vậy, vì thế ta nghĩ, đợi cho đồ quân nhu và ngựa trong doanh đã di dời đi thì có thể rút về nội thành Khai Phong.

- Vậy thì ta lập tức về thành, nghĩ cách tìm nhiều xe kéo một chút.

Ngọc Doãn nói:

- Vậy làm phiên Đại Lang rồi.

Sự việc phát triển đến nước này nói thật có chút ngoài dự liệu của Ngọc Doãn.

Vốn hắn có thể tới Toan Tảo chống đỡ quân Kim, nào biết được quân Tống lại không chịu được một kích như thế, mà tốc độ nam hạ của quân Kim thật sự quá kinh người. Mười ngày, thậm chí không đến mười ngày, quân Kim đã tới bờ Hoàng Hà, chẳng những chiếm lĩnh Tuần Châu, mà còn thuận thế qua sông, chiếm được bến Bạch Mã, bởi vậy mà đi Toan Tảo cũng không có tác dụng.

Là nên nói quân Kim dừng mãnh, hay là nói quân Tống vô năng đây?

Ngọc Doãn ngồi ở trong đại trường, khẽ xoa huyệt thái dương... Hóa ra thật sự khi đánh giặc thì phức tạp hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Chính ngọc, Cao Nghiêu Khanh, Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh áp giải hơn hai trăm người trở lại Mưu Đà Cương.

Quần Mục tư vốn thuộc Thái Phó tự, nhưng trong năm Chính Hòa, Mã chính quy về Xu Mật Viện, nhét vào Binh Bộ.

Binh bộ Thượng thư Lý Cương mới được bổ nhiệm đang sốt đầu mẻ trán xử lý công vụ.

Nghe Thiên Tứ Giám năm bề bầy mắng nhưng lại xuất hiện hiện tượng chạy tán loạn đại quy mô, Lý Cương lập tức giận dữ.

Tuy nhiên, ông dù biết chuyện nhưng bởi vì trước đó đã hòa giải với Ngọc Doãn, rồi lại hợp tác hai lần, cho nên không trách tội Ngọc Doãn.

Còn nữa, mặc dù Ngọc Doãn trên danh nghĩa là Đô giám Thiên Tứ Giám nhưng lại thuộc Điện Tiền Ti.

Đêm qua hấn lại cứu Thái tử, Lý Cương dù muốn trách tội Ngọc Doãn cũng cần phải suy nghĩ kỹ rồi làm sau.

Lý Cương lập tức bảo ba người Cao Nghiêu Khanh chiếu theo danh sách tập nã lính đào ngũ. Đô Câu Ấp quan, Ấp ti quan bị bắt trong nhà, dây thừng trói chặt. Mà Câu Ấp quan kia thì không tìm được, nghe nói gã đó sau khi trốn khỏi Mưu Đà Cương thì suốt đêm chạy về Lạc Dương.

Lúc này Lý Cương cũng đặc biệt phái người đi Lạc Dương tập nã Câu ấp quan này.

Cho nên liền ký lệnh tên của người đó, chuẩn bị bắt về trị tội.

Ngoại trừ bắt được hai quan viên kia ra, còn lại chỉ cần là trốn về phủ Khai Phong thì đều bị bắt không còn một mống nào. Còn lại một số người thì không thấy bóng dáng, nghĩ chắc đã trốn thoát khỏi Khai Phong rồi. Muốn bắt hết những người bỏ trốn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cũng may Ngọc Doãn cũng không thêm để ý, nghe nói những người này bị bắt trở lại, liền không thêm quan tâm đến lý lẽ, hạ lệnh chém đầu ở ngoài viên môn.

Hai trăm lẻ mười tám đầu người bị rơi xuống đất làm cho Thiên Tứ Giám đang hỗn loạn lập tức yên tĩnh lại. Ngọc Doãn dùng hai trăm lẻ mười tám đầu người này cảnh cáo những người đó ngoan ngoãn ở lại nếu không hấn sẽ xử lý thích đáng.

Như Ngọc Doãn tiên đoán, buổi chiều cùng ngày, Binh bộ truyền lệnh, toàn lực chuẩn bị chiến tranh!

Khi Hoàng đế Khâm Tông lâm triều bị đám người Lý Bang Ngạn khuyên bảo đã chuẩn bị di giá Nam Kinh ứng với Thiên phủ, lại bị tân đảm nhiệm Ngự Sử Đại Phu Trần Đình Quá ra sức ngăn cản, ngay sau đó là đám người Lý Cương lên án mạnh mẽ Lý Bang Ngạn, nói rõ lợi hại với Triệu Hoàn, cuối cùng đã làm cho Triệu Hoàn quyết định đánh một trận chiến. Lý Cương được mệnh toàn quyền phụ trách trận chiến tại Khai Phong, nếu ai nói chạy trốn nữa thì có thể tiền trăm hậu tấu.

Lý Cương nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, lập tức hạ lệnh tổ chức dân chúng Khai Phong tu sửa tường lá chắn, an trí pháo tòa nổ thạch, chuẩn bị dựa vào tường cao kiên thành Khai Phong quyết trận tử chiến với người Nữ Chân. Rồi sau đó ông lại tiếp chiêu cấm quân từ trong tay Cao Cầu, chiêu mộ tứ phía đô thành, bổ sung cho cấm quân một vạn hai ngàn người, phụ lấy quân đội vùng ven cùng với dân binh bảo giám, hiệp trợ phòng ngự. Mã bộ quân bốn vạn người làm tiền hậu tả hữu trung quân, tám ngàn hải quan hồ Kim Minh ngày đêm thao luyện. Nhắc tới cũng buồn cười hiện đang tiến hành thao luyện, trên cơ bản là nước tới chân mới nhảy.

Theo đó, Lý Cương hạ lệnh trước tiên bố trí tiền quân ở bên ngoài Thông Tân Môn, bảo đảm sự an nguy nhà kho Diên Phong.

Hậu quân đóng quân ở bên ngoài Triều Dương môn, phụ trách phòng thủ vùng đồi thành hào nông hẹp Khai Phong, để quân Kim không thể tới gần cửa thành.

Mà Ngọc Doãn nhận được mệnh lệnh thì càng đơn giản hơn: Bảo đảm mười hai vạn thạch lương thảo đồ quân nhu trong quân trại Mưu Đà Cương phải an toàn dời tới nhà kho Diên Phong, 9812 chiến mã cũng phải gắng sức dời đi đưa tới Nhạc Đài tiếp nhận.

Đội đồ quân nhu và ngựa dời đi xong, Ngọc Doãn thì suất bộ đóng giữ Phàn gia Cương.

Ngọc Doãn nhận được mệnh lệnh này cũng không kìm nổi mà nhe răng.

- Bảo hơn 600 người Thiên tư Giám phụ trách đuổi đánh xe ngựa, lệnh binh mã Ngự Doanh phụ trách xếp đồ lên xe....Tận khả năng tìm xe kéo để mau chóng di dời lương thảo đồ quân nhu. Những thứ này trước đó vẫn chưa hề được giải quyết xong, chúng ta còn phải thủ vững nơi này nữa.

Ngưu Cao không kìm nổi hỏi:

- Nếu Lỗ tặc đến đây thì chúng ta nên làm thế nào?

Chu Mộng Thuyết ngẫm nghĩ một chút:

- Nhân mã tiên phong của Lỗ tặc tuy qua sông thành công, nhưng nếu toàn bộ đại quân vượt qua Hoàng Hà thì cũng phải mất mấy ngày. Ngoài ra, Bạch Mã còn có quân Tổng đóng ở đó, ta nghe người ta nói, cha con Chỉ Huy sứ Hoạt Châu là Tào Vinh cũng là mãnh tướng hiếm có. Nghĩ chắc cho dù bọn họ không làm gì được Lỗ tặc, nhưng ít nhất có thể kiềm chế được binh mã Lỗ tặc.

Tính toán, Lỗ tặc đánh tới Khai Phong ít nhất là còn năm đến bảy ngày nữa. Chúng ta hãy gia tăng hành động, di dời đồ quân nhu này đi.

Tào Vinh, Tào Ninh...

Ngọc Doãn cảm thấy hai cái tên này nghe quen quen.

Thấy sắc mặt Đồng Tiên âm trầm, hần đột nhiên nhớ ra năm ngoái Đồng Tiên từng hiệu lực ở phủ Tế Nam, nghe nói là đắc tội với ai đó nên mới bị chèn ép. Đúng rồi, hình như tên là Tào Vinh! Không đúng, hình như không phải là vì chuyện này...

Ngọc Doãn thật sự không nghĩ ra, hơn nữa thời gian không đợi người, năm đến bảy ngày để di dời hơn 9800 con ngựa, còn có mười hai vạn thạch lương thảo, cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Nhất định phải nhanh chóng làm việc, hơn nữa còn phải tìm kiếm thêm xe kéo.

Nếu Lý Cương muốn ta di dời đồ quân nhu mà không cho ta xe kéo, ta di dời kiểu gì?

Nhưng hiện giờ Lý Cương là Binh bộ Thượng thư, Tứ Bích thủ Ngự sử Khai Phong, toàn quyền phụ trách phòng ngự Khai Phong. Ngọc Doãn dù bất mãn trong lòng nhưng cũng cố phải kiềm chế. Cũng may trong tay ta có Cao nha nội, không chừng có thể giúp được một chút.

- Đại Lang, Thiếu Dương, Tam Lang!

- Có chúng mặt tướng!

- Việc di dời lương thảo, chuyển giao ngựa, ta giao hết cho ba người các người.

Ta sẽ sai Cát Thanh dẫn tập binh hiệp trợ, Vương Mẫn Cầu cùng sở bộ cung binh phụ trách bảo hộ đồ quân nhu và ngựa an toàn, cần phải di dời xong trước khi Lỗ tặc đến.

Ba người Chu Mông Thuyết nhìn nhau, rồi sau đó ánh mắt của Chu Mộng Thuyết và Trần Đông đều rơi trên người Cao Nghiêu Khanh.

Hai người này đều lọc lõi sao không hiểu ý tứ của Ngọc Doãn chứ?

Cứ theo nhiệm vụ đã an bài, còn hoàn thành thế nào, là việc của ba người.

Cao Nghiêu Khanh lại cười khổ:

- Tiểu Ất, ta đột nhiên cảm thấy mình đến làm chỗ rồi....Cũng được, chuyện tìm xe kéo, ta sẽ phụ trách. Ta không dám đảm bảo sẽ tìm được nhiều xe, nhưng sẽ tận hết sức để tìm kiếm. Tuy nhiên, chỉ dựa vào những người ở đây thì chưa chắc hoàn thành. Tốt nhất Tiểu Ất nghĩ cách bổ sung thêm người, để tránh làm việc chậm trễ.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

378. Chương 375: Lại Là Thần Thánh Phương Nào? (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Lương Ngọc Thanh cao chừng 180cm, mặt dài rõ. Đầu thẳng giềng, mặc dù thời tiết vẫn còn lạnh nhưng Lương Ngọc Thành lại mặc một chiếc áo đơn bạc, để ngực trần, lộ ra lông ngực đen tuyền, toát lên khí chất nhanh nhẹn dũng mãnh. Người này khí lực không nhỏ, thân hình cực kỳ cường tráng, có điều tính tình quá trầm, ít nói.

Ngọc Doãn cảm thấy người này cũng không tệ.

Sau khi hàn huyên với y vài câu xong thì an bài y làm thủ hạ của Cát Thanh.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản.

Thân thủ Lương Ngọc Thành cũng không quá kém, thậm chí còn lợi hại hơn Cát Thanh vài phần, nhưng y chưa bao giờ tham gia huấn luyện, lúc trước khi làm thủ hạ của Lăng Chấn phần nhiều là làm chế tác. Mà việc huấn luyện ở Ngự Doanh khác so với cấm quân Đông Kinh rất nhiều, nếu mạo muội để y gia nhập chính binh, nếu chẳng may hoảng loạn ở trên chiến trường, chẳng phải sẽ nguy hiểm cho người khác sao.

Khi trời tối, Cao Nghiêu Khanh mang theo trên dưới một trăm xe ngựa trở lại Mưu Đà Cương.

Trong lúc gấp gáp mà tìm được nhiều xe kéo như vậy cũng tốt lắm rồi. Phải biết rằng lúc này trong thành Khai Phong đã rất hỗn loạn, Cao Nghiêu Khanh tìm được trên dưới 100 xe đã là tổn hao tâm sức. Hơn nữa Lăng Chấn tìm được tổng cộng hơn 160 chiếc, coi như đã đủ xe cho Mưu Đà Cương có thể vận chuyển được đồ quân nhu.

Chỉ có điều xe thì đủ nhưng nhân sự thì không đủ.

Phải chất lên xe, phải dỡ hàng, phải đánh xe...chỉ dựa vào hơn một ngàn người mà Ngọc Doãn giao cho Chu Mộng Thuyết, rõ ràng là trứng chọi đá.

Một chiếc xe ít nhất cần mười mấy người phụ trách dỡ hàng, còn phải có người đánh xe, đóng xe...

Ngọc Doãn thấy tình trạng này cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

- Tiểu Át, chẳng phải Lý công nói giao tù phạm ở phủ Khai Phong cho người sao?

Nếu hiện tại không đi Toan Tảo nữa thì sai những tặc tù này đến đây chứa xe, đánh xe, tổng cộng cũng có thể đảm đương được.

Còn nữa, nếu Lý Công muốn dời đồ quân nhu đi, dù gì cũng phải tổ thái độ mới đúng. Loại chuyện như này, người không đi đòi hỏi sao được. Vừa rồi khi ta đi, gia phụ muốn ta chuyển lời cho người, rằng có một số việc, người phải biểu hiện cứng rắn, mạnh mẽ mới được.

Ngọc Doãn đích xác không phải là người thích tranh giành.

Nhưng Cao Nghiêu Khanh nói những lời này đã khiến hắn bực tức.

Mà nay hần không còn là kẻ lưu manh nhàn rỗi trên phố xá phủ Khai Phong nữa mà là cấm quân Đại Tổng đường đường chính chính.

Lý Cương người an bài sự việc rồi nhưng lại chẳng tỏ vẻ gì cả, tất cả mọi người đều làm việc vì triều đình, dựa vào gì mà bắt ta nghĩ cách giải quyết? Cao Cầu nói đúng, nếu mình không tranh giành, chỉ sợ sẽ càng bị người ta khinh thường.

- Nha nội nói không sai, ta sẽ vào thành.

Mắt thấy đã tới giờ hội, nếu vào năm trước, lúc này là thời điểm thành Khai Phong náo nhiệt và phồn hoa nhất.

Tuy nhiên nay thành Khai Phong vắng ngắt, bốn phía canh phòng nghiêm ngặt, trong không khí tràn ngập sát khí. Người Nữ Chân vượt qua Hoàng Hà, khoảng cách với thành Khai Phong rất gần, làm cho dân chúng thành Khai Phong sao còn tinh thần mà sống phóng túng nữa? Chiều theo lệnh cấm đêm, qua giờ Tuất sẽ đóng chặt cửa thành, chỉ là bởi vì đang chuẩn bị chiến tranh nên Phong Khâu Môn, Vệ Châu Môn, Cổ Tử Môn, Vạn Thắng môn cùng với đường phố Ngưu Hành Tân Tào Môn vào lúc này vẫn còn có thể thông hành.

Ngọc Doãn dẫn theo Cao Sủng sau khi ra khỏi Mưu Đà Cương thì phóng nhanh đến bên ngoài Vệ Châu Môn.

Ven đường, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy cấm quân tuần tra, cũng may Ngọc Doãn mang theo thẻ bài nếu không cũng gặp phải nhiều phiền toái.

- Tiểu Át ca, sao về muộn vậy?

Bên ngoài Vệ Châu môn Ngọc Doãn thấy Phong Huống đang dẫn cấm quân đi tuần tra.

- Phong Huống, sao đệ còn ở đây canh giữ thành?

Phong Huống nghe vậy cười khổ:

- Hôm qua Thái tử gặp chuyện ở phố Mã Hành, chỉ huy đệ bị người ta giết hại rồi.

Quan gia dù chưa truy cứu chúng ta, nhưng bởi vậy mà chúng ta lại không được ở trong nội thành mà phải canh giữ cửa thành, thật là xui xẻo.

- Chỉ huy của đệ?

Ngọc Doãn hơi sững sốt rồi chợt hiểu.

Phong Huống thân là Thân quân thị vệ Bộ quân tư, quan trên của gã là Mã Cao.

Nói như vậy, đêm qua người canh giữ ở Đông Hoa Môn là đám người Phong Huống. Mà nay Mã Cao bị giết hại, những người Phong Huống đương nhiên không còn chỗ dựa vững chắc nữa. Hoàng đế Khâm Tông không tìm bọn họ trị tội đã là khoan hồng độ lượng rồi, nhưng còn muốn tiếp tục ở trong nội thành để canh giữ thì không thể. Nhìn bộ dạng khổ sở kia của Phong Huống, Ngọc Doãn cũng hiểu.

- Tình huống trong thành thế nào?

Vốn hần chỉ thuận miệng hỏi, nào ngờ lại thấy Phong Huống cười lạnh.

- Còn thế nào nữa, toàn thành hỗn loạn rồi.

- Ồ?

Phong Huống liền kéo Ngọc Doãn sang một bên thấp giọng nói:

- Tiểu Át ca có nghe nói, Thái Thượng Đạo Quân hôm nay dẫn người chạy rồi....

- Hả?

- Lúc chàng vạng tối nhận được tin tức, Thái Thượng Đạo Quân bảo là muốn đi Hào Châu cầu phúc cho Thái tử kết quả là dẫn người đi thẳng đến Đông Nam.

Đồng Quán cũng chiêu Thắng Tiệp quân đi theo hộ giá, nghe nói còn có cả nhà Chu Miễn và Thái Kinh đều đi theo Thái Thượng Đạo Quân rồi. Vừa rồi đệ nghe Lăng Uy nói, Quan gia cũng muốn đi, thậm chí ngay cả xe ngựa đều đã chuẩn bị xong, may mà Lý Thượng Thư nhận được tin tức đã ngăn xe giá của Quan gia ở Quốc Khánh Môn, dùng cái chết để can gián mới làm cho Quan gia thay đổi chủ ý.

Chỉ có điều hai chuyện này cùng phát sinh làm lòng người trong thành bâng hoàng.

Ai cũng không biết khi nào thì Quan gia sẽ bỏ thành mà chạy...Các huynh đệ thủ ở chỗ này cũng không hề an lòng.

Ngọc Doãn thật sự không biết về tin tức này.

Cho nên khi nghe Phong Huống nói xong hấn cũng chấn động.

Trong lịch sử, Hoàng đế Huy Tông hình như là chạy thật, nhưng Hoàng đế Khâm Tông...

Người thân là vua của một nước, còn không tiếc giang sơn của mình, vậy thì sao khiến cho mọi người an tâm bán mạng vì người?

Vào lúc này mà phát sinh những chuyện như thế, tuyệt đối sẽ làm cho cục diện càng trở nên phức tạp.

Nhưng Ngọc Doãn hấn chỉ là một Chỉ huy sứ nhỏ, có thể làm gì được dưới tình huống như này chứ?

- Phong Huống, đệ hãy nói với các huynh đệ, rằng chúng ta canh giữ ở đây không những là để bảo vệ Quan gia, mà còn bảo vệ cha mẹ vợ con chúng ta. Khai Phong là quê nhà chúng ta, không thể nào vứt bỏ được. Khuyến mọi người cứ an tâm, nói vậy chắc sẽ không có gì biến động nữa đâu.

Phong Huống nghe xong, liên tục gật đầu.

- Tiểu Át ca, huynh có cần người nữa không?

- Sao vậy?

Phong Huống cười khỏ nói:

- Ca ca có điều không biết đó thôi, từ sau khi đêm qua xảy ra chuyện chúng ta ở trong thành không ngẩng mặt lên được. Binh bộ lúc nào cũng đề phòng chúng ta, còn nghiêm mật giám thị. Huynh cứ nhìn binh mã bên Tây bắc Thủy môn mà xe, đó là thiết lập để giám thị chúng ta đó. Chúng ta ở bên này mà chẳng được tự do, không bằng đi theo ca ca được không?

Ngọc Doãn ngăn ra, lòng dao động.

Hiện nay hấn thật sự đang cần người, Mưu Đà Cương thiếu nhân sự, nếu Phong Huống đến đó, cũng có thể giúp được ít nhiều.

- Thủ hạ của đệ có bao nhiêu người?

- Một bộ của đệ có ba trăm người. Còn mấy bộ khác cũng đang bị cô lập, căn bản không ai để ý tới.

Nếu ca ca có thể sử dụng, chúng ta có thể kéo hai bộ nhân mã đến đó, tuy nhiên bên phía Binh bộ kia thật khó nói.

Nói cách khác, bộ khúc thuộc Mã Cao nay không được trọng dụng.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy nếu Phong Huống theo mình, có khả năng giúp được rất nhiều.

- Phong Huống, thực không dám dấu diếm, bên ta thật sự đang rất cần người. Chỉ có điều ta không tin tưởng những người khác lắm, cũng không muốn vì thế mà gây thêm rắc rối. Nếu đệ có lòng, thì theo ta qua đó, nhưng ta nói trước, bên ta có chút nguy hiểm đó.

Phong Huống phần chấn:

- Nguy hiểm còn hơn là ở chỗ này bị người khác khinh thường.

- Vậy thì ta đến Binh bộ bá kiến Lý thượng thư.

Ngọc Doãn khuyên bảo Phong Huống hai cầu rồi dẫn Cao Sủng đi.

Nhìn đội mã quân của Ngọc Doãn và Cao Sủng, Phong Huống không tìm được sự ngưỡng mộ, liên tục tặc lưỡi.

Cũng khó trách, mã quân Mưu Đà Cương là thân quân bên Ngọc Doãn, mà Ngọc Doãn cũng đã tốn không ít bạc vào đó. Những thứ khác không nói, dù là việc chọn mã quân cũng cực kỳ nghiêm khắc. Người cao quá cũng không được, thấp quá cũng không được, thể trạng còn phải vô cùng cường tráng. Ngoài ra bao gồm giáp trụ, cùng với sử dụng chiến mã cũng đều trải qua điều huấn. Đặc biệt là sau khi được ngựa ở Thiên Tứ Giám, Ngọc Doãn sao có thể lấy việc công làm việc tư chứ? Từ lúc hấn cứng rắn lựa chọn trăm con ngựa tốt từ trong Thiên Tứ giám đi ra, đổi mới toàn bộ vật cưỡi.

Ngựa Thiên Tứ Giám thật sự là nuôi dưỡng không tốt.

Nhưng bên trong hơn 9000 con chiến mã tuyển chọn ra được 107 con cũng không hề khó.

Về phần báo cáo kết quả công tác, Ngọc Doãn càng không cần lo lắng, hấn đem số ngựa kém và chạy chậm trong quân doanh nhét vào là đủ, dù sao cũng chẳng có ai truy cứu cả.

Bởi vậy mà Ngọc Doãn đã lựa chọn ra nhiều ngựa một chút vì thủ hạ dưới trướng hấn không có nhiều ngựa.

Còn nữa, huấn luyện ra một con ngựa tốt chi phí rất lớn, Ngọc Doãn cũng không có thời gian để mà làm việc này.

Một trăm thân tùy là đã đủ rồi.

- Huống ca, người kia là ai vậy?

Ngọc Doãn vừa mới đi, sau lưng đã có Tượng ngu Hầu của Bộ quân tư tiếp cận tới, cọt nhả hỏi:

- Nhìn khí thế những người đó thật không đơn giản.

Lúc trước ta từng thấy Thiết tiên doanh của Thân quân thị vệ Mã quân tư, đó chính là đội nhân mã tinh nhuệ nhất của Mã quân tư, nhưng dường như cũng không có thần khí như những người kia.

Trên mặt Phong Huống lộ vẻ tự hào:

- Thiên Tiên doanh là dưới trướng Hồ Diên tướng quân, thật sự là tinh nhuệ.

Nhưng ca ca ta cũng không kém Hồ Diên lão tướng quân đâu. Ha hả, đó là Ngọc chỉ huy ở Mưu Đà Cương, cũng là sư huynh ta. Mới vừa rồi ta thương lượng cùng huynh ấy, muốn hấn điều chúng ta tới Mưu Đà Cương. Tuy nói là có chút nguy hiểm nhưng còn tốt hơn là ở đây bị người ta khinh thường. Người đi xuống nói với các huynh đệ, nếu ai bằng lòng thì theo ta đến đó.

Phong Huống càng nói càng lộ vẻ đắc ý.

Đúng lúc này, chợt nghe đằng sau có người kêu:

- Huống ca, có nơi để đi mà quên huynh đệ nhà mình rồi sao?

Phong HUỐNG nghe tiếng nói đó giật mình quay người lại.

Đã thấy trong bóng đêm cách y không xa trên đường lớn Hoàn Kiếm, một nữ tướng đầu đội khôi giáp, mặc tổ trang, dưới ánh lửa càng tăng thêm vẻ xinh đẹp động lòng người của cô gái. Cô gái thúc ngựa đi tới trước mặt Phong Huống, tay cầm đại đao đặt lên vai Phong Huống.

- Nhưng không biết Huống ca đi theo ai vậy?

Phong Huống nhìn thấy người này thì mặt mũi biến sắc.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

379. Chương 376: Lại Là Thần Thánh Phương Nào? (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Thượng Thư tỉnh, đối với Ngọc Doãn mà nói thì không hề xa lạ.

Tòa soạn Tuần san thời đại Đại Tổng được thiết lập bên cạnh Thượng thư tỉnh, sau khi Ngọc Doãn vào thành thì rất quen thuộc đến đó.

Hắn bảo đám người Cao Sủng nghỉ tạm ở tòa soạn, còn mình thì đi thẳng đến Trung thư tỉnh.

Binh bộ thiết lập bên trong Thượng thư tỉnh, giờ phút này tại Thượng thư tỉnh đầy hỗn loạn, quan viên tập dịch ra ra vào vào như nước chảy.

Mà bên ngoài Thượng thư tỉnh có rất nhiều xe ngựa đỗ ở đó.

Ngọc Doãn đi vào bên ngoài cửa Thượng thư tỉnh, sau khi báo với môn đình thì rất nhanh được gọi vào.

Nay Ngọc Doãn không nhưng là Chỉ huy sứ Điện Tiền ti, mà còn là ân nhân cứu mạng của thái tử Triệu Kham. Dù là Quan gia cũng khen ngợi hắn là người trung trực, môn đình kia đương nhiên cũng sẽ không làm khó dễ, chứ đừng nói chỉ là Ngọc Doãn còn cho gã chút bạc vụn.

- Lý thượng thư đang ở chính đường, tuy nhiên công vụ rất bề bộn, chỉ có thể dành thời gian một nén nhang cho Chỉ huy sứ thôi.

Ngọc Doãn liên tục nói lời cảm tạ, rồi theo chỉ dẫn đi vào trong đại sảnh Binh bộ.

Trên đại sảnh, rõ ràng là vô cùng hỗn loạn.

Trên một mặt tường treo một bản đồ Khai Phong, trên đó được đánh dấu rất nhiều.

Lý Cương đang cầm một quyển công văn đối chiếu với những chỗ đánh dấu trên bản đồ. Khiến Ngọc Doãn giật mình là người đứng bên cạnh Lý Cương lại Tông Trạch.

Thấy Ngọc Doãn đi vào, Tông Trạch khẽ mỉm cười với hắn chào hỏi.

Lý Cương thì tiếp đón hắn vào, ra hiệu hắn ngồi xuống:

- Muộn như này rồi mà Tiểu Át đến, có gì quan trọng cần bàn phải không?

Dưới ánh nến, Lý Cương lộ vẻ mệt mỏi.

Đôi mắt thâm đen, bên mép nổi mụn rõ ràng là không được nghỉ ngơi nhiều.

Bất kể Ngọc Doãn nhìn nhận Lý Cương như nào, nhưng thật sự hắn vẫn rất kính nể ông ta.

Bên trong văn võ cả triều, chỉ sĩ trung quân ái quốc như Lý Cương thật sự là quý hiếm, có thể đếm trên đầu ngón tay.

- Lý Công cần phải bảo trọng thân thể thật nhiều.

Lý Cương cười cười:

- Sức khỏe ta, ta hiểu rõ.

Nhưng thật ra bên phía Tiểu Át người mới gặp nhiều phiền toái đúng không? Ta cũng biết, muốn đi đòi mười hai vạn thạch lương thảo đồ quân nhu cũng không phải là chuyện nhỏ.

Ngọc Doãn cười khổ:

- Không dối gạt lý công, hôm nay Tiểu Át đến cũng là xin giúp đỡ.

Nay Mưu Đà Cương binh mã chỉ có 1200 người, lòng quân cũng coi như ổn định, chỉ có điều mặt tướng lại không thể vọng động với những người này nhất định phải giữ ở trong tay để phòng chuyện không may. Bởi vậy, nhân sự vận chuyển lương thảo không đủ. Không chỉ có thể, còn cần rất nhiều xe kéo...Tuy là mặt tướng đã đưa tới 160 xe ngựa nhưng số lượng vẫn còn thiếu nhiều.

Về mặt nhân sự, mặt tướng đã cùng thống nhất với Lăng Thống chế Ngự Doanh, 600 binh mã Ngự Doanh sẽ giúp Ngọc Doãn khuân vác...Mặt tướng đến là xin Thượng thư giúp về mặt nhân sự và xe ngựa. Bằng không mà nói, mười hai vạn thạch đồ quân nhu sợ là khó có thể dời đi đúng hạn.

Lý Cương nghe xong mày nhíu chặt.

- Xe ngựa thì có thể giải quyết cho người một chút, vừa lúc ta mới điều động đến 1000 xe ngựa, có thể cho người 340 chiếc, vậy là đủ 500 xe ngựa, chắc là đủ dùng rồi.

Còn nhân sự thì...trong lúc nhất thời thật sự là khó điều động. Chuyện này sợ là đành phải để Tiểu Át người tự mình giải quyết.

“Nếu có thể giải quyết được thì ta cần gì phải tới tìm người?”

Ngọc Doãn sớm đã nghĩ đến kết quả này, trầm ngâm một lát, nói:

- Lý công, lần trước ông từng nói sẽ giao tù phạm phủ Khai Phong cho ta. Ta cũng biết nay trong tay Lý công cũng không có người, không bằng giao những tù phạm cho ta, để bọn họ làm cu li. Mặt khác, khi ta vào thành có thấy cấm quân Đông Hoa Môn không có việc để làm, sao không phân phối cho mặt tướng. Những người đó là tai họa ngấm trong thành, theo ta đi Mưu Đà Cương, mặt tướng cũng có thể trông coi họ.

Lý Cương ngẩn ra, không khỏi nheo mắt lại.

- Tiểu Át là nói đến bộ khúc của Chỉ huy sứ Thân quân thị vệ Bộ quân tư Mã Cao tới qua trực ở Đông Hoa Môn ư?

- Đúng vậy...

- Cũng không là ta không tin Tiểu Át, mà thật sự là những bộ khúc của Mã Cao kia có gần bốn ngàn người.

Át mặc dù cũng là Chỉ huy sứ nhưng trong tay có thể sử dụng binh mã chỉ 1200 người, một khi phân phối qua đó, chẳng phải là...

Tuy nhiên, bên người thật sự đang cần người.

Hai bộ binh mã, ta chỉ có thể cho người hai bộ binh mã, nhiều hơn cũng không được. Người hãy cầm lệnh tiễn này điếm đủ nhân thủ đi, rồi mau chóng quay về làm việc. Về phần những tù phạm phủ Khai Phong, còn phải phiền người vất vả một chuyến đi đề xuất những tù phạm này với phủ Khai Phong, chắc chắn phủ Khai Phong sẽ giao cho Tiểu Át không biết ý Tiểu Át thế nào?

Ngọc Doãn biết, Lý Cương đã tận hết khả năng rồi.

Nên hẳn cũng không khách khí lập tức lĩnh mệnh đi.

Lý Cương cũng đúng là đang bận rộn, căn bản không có thời gian tiếp tục nói chuyện với Ngọc Doãn.

Sau khi sự việc an bài thỏa đáng xong, liền để Tông Trạch và Ngọc Doãn cùng rời đi.

- Sao lão đại nhân cũng ở đây?

Tông Trạch cười cười:

- Hôm nay trong thành bận rộn, Quan gia cũng không có lòng triệu kiến tấu đối.

May mắn ta được Ngự Sử Đại Phu Trần Đình Quá tiến cử, Hoàng Thị Lang cũng nhiều lần nói ngọt cho ta, Bá Kỷ đã tạm giữ ta ở Binh bộ, hiệp trợ hấn tiến hành bố trí. Đợi mấy ngày nữa thế cục hơi ổn định, Quan gia sẽ triệu kiến. Ha hả, nói ra cũng nhọc lòng Tiểu Ất, nếu hôm qua không có Tiểu Ất cứu Thái tử, thì trọng địa như Binh bộ này, ta sao có thể vào được.

Ngọc Doãn có chút không hiểu!

Hắn nhớ mang máng trong lịch sử không lâu sau khi Tông Trạch được triệu hồi Khai Phong thì được bổ nhiệm làm Phó nguyên soái bình mã Hà Bắc.

Nhưng hiện tại, người Nữ Chân sắp binh lâm dưới thành, mà ông vẫn ở trong thành Khai Phong, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ngọc Doãn cảm thấy nghi hoặc trong lòng, lại có chút lo lắng.

Hắn sợ hãi, sợ hãi cánh bướm của mình vỗ quá lợi hại mới làm cho Tông Trạch ở lại Đông Kinh.

Nhưng những lời này hắn lại không biết nên nói với Tông Trạch như nào? Dù là hắn muốn mưu cầu quan chức cho Tông Trạch, chỉ sợ một chốc cũng không có khả năng.

- Tiểu Ất, người tự đi điểm đủ binh mã đi, ta đi phủ Khai Phong lấy tù phạm ra.

Sau đó ta sẽ dẫn những tù tội này đi đến bên ngoài Vệ châu môn hội hợp với người, như thế đỡ cho người chạy đi hai nơi, người thấy sao?

Nhìn sắc trời đã qua giờ tỵ.

Nếu như hắn chạy đến hai nơi thì chỉ sợ đến giờ sửu cũng còn chưa xong.

Ngọc Doãn liền đáp ứng, đến toàn soạn gọi đám người Cao Sung, đồng thời chấp tay từ biệt Tông Trạch, đi thẳng đến Vệ Châu môn.

Nào ngờ khi tới Vệ Châu môn thì không thấy Phong Huống đâu.

Thập tướng thủ vệ ở Vệ Châu Môn cũng đã thay người khác rồi, thấy Ngọc Doãn thì trên mặt gã đó nở nụ cười quỷ dị.

Ngọc Doãn lấy ra đại lệnh Bộ binh, nói:

- Phụng mệnh Lý thượng thư, điều động thân quân thị vệ Bộ quân tư Thập tướng Phong Huống dẫn binh mã bản bộ theo ta tới Mưu Đà Cương nghe lệnh. Nay Phong Huống ở đâu? Quân vụ bận rộn, bảo hắn mau ra lĩnh mệnh!

Thập tướng kia nhận được điều lệnh, lại thấy có đại ấn Binh Bộ thì giật mình.

- Ngọc chỉ huy, binh mã sở bộ Phong Huống nay đã tập kết xong ở ngoài thành.

Chỉ có điều... Nếu Ngọc chỉ huy muốn điều Phong Huống đi, chỉ sợ có chút trắc trở. Có người muốn mặt tướng chuyển lời với Ngọc chỉ huy: Người đào người lại đào đến cả người của ta. Ngọc chỉ huy mặc dù được tôn xưng là Ngọc giao Long phố Mã Hành nhưng thật là quá khinh thường người khác rồi.

Phong Huống đã bị người mang đi, nếu Ngọc chỉ huy muốn tìm hắn, còn phải muốn vất vả một chuyến, đi Phàn gia Cương để đòi người lại.

Ngọc Doãn nghe vậy ngăn người ra.

Đây là thần thánh phương nào mà khẩu khí lớn vậy?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

380. Chương 377: Nhất Trọng Thanh (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Phong Huống chỉ là Thập Tướng.

Dù gã thuộc Thân quân thị vệ Bộ quân tư Cẩm quân trong Tam Nha, nhưng nói cho cùng chỉ là một Thập Tướng.

Thập Tướng là chức vụ gì?

Nói cho đúng đó là một võ quan cơ sở, không có căn cơ thậm chí là võ quan không cấp bậc.

Trong Thủy hử truyện, Vương Tiến, Lâm Xung là giáo đầu tám mươi vạn cấm quân, địa vị vượt xa hơn Thập Tướng, nhưng một người thì bị bức phải mai danh ẩn tích rời xa Đông Kinh, một người thì phải lên Lương Sơn bạc, đầu phục phản tặc. Cho nên nói, Thập Tướng cũng không coi là chức vụ có cấp bậc cao gì. Nhưng về phương diện khác mà nói, giáo đầu tám mươi vạn cấm quân có thể nói đi là đi, nhưng Thập Tướng lại không thể. Trừ tác dụng trên mà nói, Thập Tướng mới là bộ phận quan trọng tạo thành cấm quân Tam Nha Đông Kinh.

Cho nên mặc dù địa vị Thập Tướng không bằng giáo đầu, nhưng tác dụng lại cao hơn giáo đầu.

Võ quan cấp thấp này tuy rằng không được coi trọng, nhưng không phải bất cứ kẻ nào có thể ức hiếp...

Phong Huống bị người mang đi?

Cặp mắt Ngọc Doãn lập tức híp lại thành một đường nhỏ, đánh giá Thập Tướng trước mắt này một lượt.

- Là bị ai mang đi?

Thập Tướng kia bị ánh mắt lạnh lùng của Ngọc Doãn nhìn mà trong lòng run lên.

Tuy nhiên, y dù sợ hãi cũng không quá lo lắng Ngọc Doãn sẽ làm khó y, nên cố cười gượng nói:

- Ngọc chỉ huy đi Phàn gia Cương là biết.

Ngọc Doãn cũng không lên tiếng chỉ đánh giá người này.

Ánh mắt đó thật sự làm cho Thập Tướng kia sợ hãi trong lòng, cũng âm thầm hối hận.

Một lát sau Ngọc Doãn đột nhiên cười lạnh một tiếng, vung roi ngựa trong tay lên đánh rơi mũ trên đầu Thập tướng xuống đất.

- Lần sau còn giả thần giả quỷ như vậy thì ta sẽ lấy đầu chó của ngươi.

Ngọc Doãn quát trầm một tiếng, thúc ngựa đi.

Từ trong ánh mắt của Thập tướng này, hắn nhận ra Phong Huống không gặp nguy hiểm gì. Chỉ có điều người mang Phong Huống đi nói cái gì mà mình đào góc tường nhà họ? Lại xảy ra chuyện gì đây? Theo cách nói đó, Phong Huống bị người ta mang đi là người của Bộ quân tư. Tuy rằng Ngọc Doãn không có giao tình gì với Bộ quân tư, nhưng hắn lại không cho rằng Phong Huống có địa vị bậc này ở Bộ quân tư.

Cao Sủng suất bộ, theo sát Ngọc Doãn lao ra khỏi Vệ Châu môn.

Thập Tướng kia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, áo ướt nhẹp dính dán chặt vào lưng.

- Tên này là ai mà nông cuồng thế?

Một gã Tương Ngu Hầu tiến lên, nghi hoặc hỏi.

Thập Tướng cười khỏ một tiếng, hạ giọng nói:

- Lúc này Phong Tam lang e là phát đạt rồi.

- Ồ?

- Tên kia là bá chủ một phương ở phố Mã Hành tại Khai Phong, biệt hiệu là Ngọc Giao Long, cũng được gọi là Ngọc đồ tể.

Nay hắn làm Chỉ huy sứ Điện tiền ti, nghe nói rất được Điện Soái yêu thích, đồng thời còn lui tới chặt chẽ với công tử nhà Lý thượng thư. Quan trọng nhất là, hôm qua Thái Tử bị ám sát, chính hắn đã liều chết giải cứu, nghe người ta nói Quan gia cũng hết lời khen ngợi hắn.

Những người như chúng ta còn phải tiếp tục chịu tội, còn Phong tam Lang kia thì may mắn rồi...Lúc trước nường tử đã rất thưởng thức hắn, nay tiền đồ hắn rộng mở rồi, sợ là không lâu nữa, chúng ta khi gặp Phong Tam lang còn phải tôn một câu Quân sứ. Thật là khiến người ta ghen tị mà.

Tương Ngu Hầu nghe vậy thì vẻ mặt cũng đầy hâm mộ.

Y nhìn Thập Tướng kia, liên tục thở dài, đúng là số mệnh người với người thật không giống nhau.

Phản Gia Cương bên ngoài Triều Dương môn.

Khi Ngọc Doãn và Cao Sủng đi vào Phản gia Cương, chỉ thấy vô cùng hoang vắng.

Trong bóng đêm, có một người cầm hoành đao đứng trong hoang dã, gió đêm cuốn vạt áo bay phấp phật, tư thế oai hùng hiên ngang.

- Mỗ gia là Ngọc Doãn, được mời tiến đến, xin hãy thả Phong Huống ra.

- Người là Ngọc Doãn?

Người kia mở miệng là thanh âm nữ nhân khiến Ngọc Doãn không khỏi ngẩn ra.

- Ca ca, chẳng lẽ là Tam Lang lừa gạt cô nương nhà ai, nên bị người ta tìm tới tận cửa?

Cao Sủng cũng cảm thấy kinh ngạc, giục ngựa tiến lên nói nhỏ bên tai Ngọc Doãn.

- Ta nào biết được?

Ngọc Doãn ngạc nhiên, rồi cười khỏ nói:

- Ta với Tam Lang hai năm qua tiếp xúc không nhiều lắm, nào hiểu được gì nhiều? Tuy nhiên nghe Cửu Nhi tỷ nói, Tam Lang vẫn không chịu thành gia, biết đâu trong đó cũng là nguyên nhân này?

Trong nội tâm mỗi người đều có sự hiếu kỳ tò mò.

Vốn Ngọc Doãn còn lo lắng Phong Huống bị hành hạ, nhưng khi nhìn thấy tình hình kia thì yên lòng.

Do dự một chút, hắn giục ngựa tiến lên:

- Nường tử, ta là Ngọc Doãn, không biết Tam Lang đắc tội gì với nường tử, ta thay mặt hắn nhận lỗi với nường tử. Chỉ là ta bận rộn quân vụ, kính xin nường tử rộng lòng bỏ qua cho Tam Lang.

- Hừ, nói dễ nghe nhỉ, người chạy tới cướp người của ta, rồi lại hoa ngôn xảo ngữ.

Được thôi, nếu ngươi muốn mang Phong Huống đi không khó, nhưng cần phải có bản lĩnh, nếu có thể thắng được đại đao trong tay ta thì ngươi có thể mang Phong Huống đi.

Không phải nợ tình sao?

Ngọc Doãn hơi sững sốt định mở miệng nói.

Nào ngờ, cô gái đối diện cũng không cho hắn cơ hội, kêu lên một tiếng, thúc ngựa múa đao xông tới.

Ngọc Doãn đang muốn rút đao đón đỡ, Cao Sủng đã cầm thương thúc ngựa ra.

Cao Sủng là hộ vệ thân tùy của Ngọc Doãn, nên ngay lúc này quả quyết không thể khoanh tay đứng nhìn. Không biết cô gái này có ác ý hay không, nhưng Cao Sủng cũng không thể để Ngọc Doãn ra tay. Nếu thật sự để Ngọc Doãn động thủ, lúc trở về y nhất định sẽ bị Hà Nguyên Khánh cười nhạo.

- Bà cô kia, muốn động thủ với ca ca ta thì phải thắng thương trong tay ta mới được.

Nói đến ngựa đến thương đến...

Cô gái nghe Cao Sủng gọi mình là bà cô thì nổi giận.

- Tiểu tặc kia dám sỉ nhục ta.

Nói rồi nàng không để ý tới Ngọc Doãn nữa mà múa đao đấu với Cao Sủng.

Ngọc Doãn ở bên cạnh xem cuộc chiến cũng không quá kinh hoảng. Có câu là, người lành nghề khê vượn tay là biết có được hay không. Cô gái này đao mã thuần thục, thật sự không tầm thường. Ngọc Doãn thấy, cô gái trước mặt võ nghệ sần sần ngang bằng Yến Nô, hoặc là nói kém Yến Nô một bậc. Nhưng cái Yến Nô giỏi là bộ chiến, tinh thông thủ đoạn giang hồ, mà cô gái này lại đạt tiêu chuẩn đấu pháp trong quân, từng chiêu từng thức rõ ràng đều rất khổ công, hơn nữa còn đã từng trải qua chiến trận.

Nếu là năm trước, Ngọc Doãn sẽ rất lo lắng cho Cao Sủng.

Nhưng hiện tại, Cao Sủng đã trải qua mấy tháng chém giết ở Mạc Bắc, đấu pháp ngày càng hoàn thiện.

Một cây thương lớn trong tay y giống như giao long xuất thủy, mặc cho đấu pháp của cô gái kia biến ảo như nào, Cao Sủng vẫn dõng sức đón đỡ được. Ở mức độ nào đó mà nói, đấu pháp của Cao Sủng thích hợp trong quân hơn cô gái này, cộng thêm khí lực của Cao Sủng vượt xa với Ô Truy đang cười cũng là bảo mã lương câu khó tìm.

Người mượn thể mã, mã giúp uy người...

Cao Sủng và cô gái kia giao thủ chưa tới mười hiệp thì cô gái đã lộ ra sơ hở.

Ngọc Doãn không kìm nổi liên tục gật đầu, thầm khen: “Võ nghệ Thập Tam Lang càng lúc càng linh hoạt, sắc bén!”

Phải biết rằng, hắn cũng là người trời sinh thần lực, mặc dù dùng đao như từ bản chất thì đấu pháp lại tương tự Cao Sủng.

Mở lớn tất cả, lớn khéo không công...

Loại đấu pháp này đối phó với chiêu số khéo léo của nữ nhân thật sự là chiếm thế thượng phong.

- Thập Tam Lang, chớ có đả thương cô ấy!

- Ca ca yên tâm, ta hiểu mà.

Cao Sủng cười ha ha, thương lớn trong tay cũng theo đó mà thu hồi khí lực. Nào ngờ, ngay lúc y đang phân thần, hai ngựa giao qua, tai nghe một tiếng chuông vang lên đinh đang, cô gái kia đột nhiên nâng đao trên tay, đánh ra một dải lụa Tê ngư vọng nguyệt, dải lụa kia như được đặc chế, một đầu buộc một quả đấm chuông lớn, đánh thẳng tới Cao Sủng.

Cao Sủng hoảng sợ, vội giơ thương đỡ ra ngoài.

Không ngờ cánh tay cô gái rung lên, dải lụa kia lập tức biến thành một linh xà, chuông trượt qua thương lớn, quấn thẳng vào cổ Cao Sủng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Cao Sủng cũng phản ứng kinh người, thương lớn vội vàng dựng thẳng lên.

Dải lụa kia lại đột nhiên xiết chặt, cô gái lập tức kéo, quấn chặt ở cổ Cao Sủng.

Nếu đổi lại người khác thiếu bản lĩnh, khả năng sẽ bị cô gái đó lôi ngã xuống ngựa. Nếu cô gái này thật sự muốn đả thương người, thì không chừng đã kéo đứt cổ rồi. Nhưng Cao Sủng là ai chứ, y cảm thương lớn chặn dải lụa, một tay bắt được dây lụa, miệng hét lớn, túm chặt dải lụa kéo lại. Y muốn đoạt, cô gái kia kéo, vô tình hai ngựa xoay quanh một chỗ.

- Thập Tam Lang thủ hạ lưu tình!

Ngay khi Cao Sủng và cô gái kia giằng co thì từ bên trong rừng một người lão đảo chạy ra.

Ở sau lưng gã còn đi theo một cô gái, vẻ mặt kinh hoàng.

Ngọc Doãn liếc mắt một cái nhận ra, người nọ là Phong Huống.

Sau khi hơi sững sốt, hắn định mở miệng bảo Cao Sủng buông tay, lại nghe Cao Sủng hét lớn một tiếng, cánh tay dần nhẹ, nhưng lại ôm ngang cô gái kia, ngã lăn ra trên đất.

Cao Sủng đúng là kẻ lỗ mãng, nếu thật sự rơi xuống, thì cô gái này sẽ bị thương ngay.

Ngọc Doãn vội nói:

- Thập Tam Lang, thủ hạ lưu tình!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

381. Chương 378: Nhất Trọng Thanh (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Cao Sủng vốn định đánh người ngã, nghe Ngọc Doãn nói vậy, vội thu khí lực, ôm cô gái kia vào trong ngực. Chỉ có điều màn vừa rồi nhìn lại thấy vô cùng mờ ám. Cô gái kia nôn nóng quát to:

- Tên khốn này, còn không buông tay.

Hóa ra Cao Sủng cũng cấp bách mà tay to đang đặt lên ngực cô gái.

Bộ ngực tròn trịa đầy đà làm y ngẩn ra, nghe cô gái quát, mặt y đỏ lên, vội buông tay, lại nghe cô gái kêu “ôi” một tiếng rồi ngã xuống đất.

Lúc này Ngọc Doãn vội xuống ngựa, bước nhanh tới.

Phong Huống kinh hoàng hô:

- Phu nhân, người không sao chứ...

- Còn giả vờ giả vịt, Phong tam lang, nò lại nhìn lầm người rồi.

Thiếu nữ sau lưng Phong Huống đẩy Phong Huống một cái rồi chạy đến bên cô gái kia, đỡ dậy.

Không Ngọc Doãn mở miệng, thiếu nữ liền hướng lại Phong Huống mà mắng:

- Phong Tam Lang, lúc trước người nghèo túng nhập ngũ, nếu không có phu nhân xem trọng bản lĩnh người, chứa chấp người, thì nay người cũng chỉ là một kẻ giang hồ lang thang, khốn khổ. Hiện giờ người được thế, tìm được rồi chỗ dựa vững chắc... Lão gia vừa mất, người lại thăng chức, chẳng coi phu nhân ra gì cả.

Người, người, người... Người cút ngay cho ta!

Phong Huống đỏ mặt tía tai, liên tục khoát tay nói:

- Thu Hương, không phải như vậy, thật không phải là như vậy... Phu nhân, người không sao chứ.

Ngọc Doãn dừng bước lại, mà Cao Sủng vẫn ở trên ngựa như cũ.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lúc này, cô gái kia đã mở miệng:

- Thu Hương, chuyện này không trách được Tam Lang.

Nàng ngẩng đầu, gỡ khăn che mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, khẽ chào Ngọc Doãn, rồi thánh thót nói:

- Ngọc chỉ huy, mới vừa rồi nhiều có đắc tội, kính xin bỏ qua cho.

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, cười khỏ:

- Vị phu nhân này, xin hỏi rốt cuộc là có chuyện gì?

Cô gái mỉm cười.

- Nô tên là Yến Ca, là góa phụ của Chỉ huy sứ Thân quân Thị vệ Bộ quân tư Mã Cao.

- Ồ?

- Tiên phu bạc mệnh, trong bất hạnh lại may mắn hôm qua được Ngọc chỉ huy tương trợ, nếu Thái Tử gặp chuyện không may, cả nhà ta khó mà thoát tội được.

Tiên phu mất, nhưng huynh đệ dưới tay huynh ấy lại gặp họa.

Có những người thông kinh tự tìm cửa đi... Tam Lang thì đi theo tiên phu nhiều năm, từ Hà Bắc đi vào Khai Phong, coi như là huynh đệ của nô. Hắn với Thu Hương tâm đầu ý hợp, vốn qua thời gian nữa thì sẽ gả cho hắn. Thật không ngờ...nô cũng đang lo lắng nếu Tam Lang tiếp tục ở lại Bộ quân tư thì khó mà làm được việc, nhưng nghe hắn nói có quen biết Ngọc chỉ huy, trong lòng nô vui thay cho hắn, nhưng nô lại lo lắng Tam Lang bị lừa, cho nên liền nghĩ thử một chút, để xem tình nghĩa của Ngọc chỉ huy với hắn như nào.

Ngọc Chỉ huy lập tức đến đây vì hắn cũng chứng tỏ người coi trọng hắn, nô cũng yên lòng.

Ngọc Doãn có chút bối rối!

Vốn tưởng rằng tình huống thế nào, lại không nghĩ rằng...

Việc giữa Phong Huống và Thu Hương hắn thật không rõ lắm. Nhưng nghe những lời Vương Yến ca nói thì lại cảm động.

Lúc này Phong Huống đã rơi lệ đầy mặt.

Gã quỳ gối xuống trước mặt Vương Yến Ca:

- Phu nhân. Tam Lang không đi.

- Đồ ngốc này, thật sự là ngốc, Ngọc chỉ huy nguyện ý dẫn người đi theo, là may mắn của người, người còn do dự làm gì nữa?

Nếu ở lại ta cũng không chứa chấp được người, ta còn phải nuôi cả nhà, người muốn ăn nhờ của ta mãi sao?

Nghe lời ta, đi theo Ngọc chỉ huy đi, nghĩ chắc hắn sẽ không bạc đãi người đâu, dù gì cũng dễ chịu hơn là đi theo một góa phụ như ta.

Wương Yến Ca nói xong liền bảo Thu Hương dẫn ngựa tới.

Nàng khẽ chào Ngọc Doãn:

- Ngọc chỉ huy, đành phải phó thác Tam Lang cho người rồi.

Nói xong nàng lên ngựa.

Mà Thu Hương thì nhặt đại đao trên mặt đất đưa cho Vương Yến Ca.

Hai chủ tớ cũng không nói năng rườm rà, liền xoay người trở về trong rừng cây. Chỉ chốc lát sau, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, Vương Yến Ca mang theo Thu Hương phóng ngựa đi.

Phong thái kia ung dung hào hiệp, làm cho Ngọc Doãn tán thưởng không ngừng.

- Cô gái kia chính là nữ nhân của Mã Cao ư?

Phong Huống gật gật đầu, lau khô nước mắt nói:

- Đúng vậy... Ca ca không biết phu nhân đây thôi, phu nhân cũng là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy ở phủ Đại Danh, tên là Nhất Trương Thanh. Nghe nói phu nhân vốn là tiểu thư nhà quan, sau lại chẳng biết tại sao gia đạo sa sút, phu nhân gả cho Mã chỉ huy, cũng là vì cứu huynh trưởng của cô ấy. Rất nhiều người đều nói, Mã chỉ huy gặp vận may mới có thể cưới được phu nhân. Luận bản lĩnh, mười Mã chỉ huy cũng không bằng phu nhân, ban đầu khi tiêu diệt phi ở Thương Châu, cũng hầu như là toàn phu nhân ra ngựa, Mã chỉ huy mới có thể giành được chiến công, sau này được người đề bạt, điều tới Khai Phong.

Ngọc Doãn không kìm nổi khen:

- Thật sự là một cân quắc không thua gì đáng tu mi.

- Đương nhiên...

Trên mặt Phong Huống lộ vẻ tự hào.

Nhìn ra được gần vô cùng kính nể Vương Yến Ca.

Ngọc Doãn nhăn lông mày, đột nhiên hỏi:

- Chỉ là ta có chút tò mò, người và Thu Hương kia...

Mặt Phong Huống đỏ lên.

- Ca ca chớ hỏi, đợi sau khi trở về đệ sẽ kể tỉ mỉ cho ca ca nghe.

Ngọc Doãn mỉm cười!

- Thập Tam Lang, quay về đi.

Nói vậy phương diện này hẳn là có một câu chuyện đây.

Chỉ có điều giờ phút này Ngọc Doãn cũng không có tâm trạng muốn biết, hẳn còn có rất nhiều việc phải làm, vì Phong Huống đã làm trì hoãn khá nhiều thời gian của hắn rồi.

Nào ngờ, sau khi hắn gọi Cao Sùng, lại thấy Cao Sùng không có phản ứng.

Ngọc Doãn giục ngựa qua, thấy Cao Sùng cầm dải lụa trong tay, ngây đại ngồi trên lưng ngựa, cả người như mất hồn.

- Thập Tam Lang?

- A, ca ca có gì chỉ bảo.

- Cần phải trở về.

- Ồ, vậy thì trở về.

Cao Sùng mặt đỏ lên, lập tức luống cuống cất dải lụa kia đi.

Nhìn bộ dạng kia của y, Ngọc Doãn giật mình, đột nhiên hạ thấp giọng hỏi:

- Thập Tam Lang thích cô ấy rồi sao?

Mặt Cao Sủng từ đỏ biến thành tím.

- Ca ca nói gì đó, phu nhân kia đã có trượng phu, nói lung tung sẽ làm hỏng danh tiết của người ta.

Ngọc Doãn không kìm nổi bật cười:

- Thập Tam Lang, ta có nói gì Vương Yến Ca đâu.

- Cái này...

- Đi thôi đi thôi...nay là mùa xuân hoa nở, cũng là lúc cảm xúc tương tư, dù là Thập Tam Lang cũng động lòng rồi.

- Ca ca nói nữa là trở mặt đó.

Cao Sủng mặt đỏ tai hồng, giục ngựa vượt qua Ngọc Doãn.

Lúc này, Phong Huống cũng dắt ngựa đi ra khỏi rừng, tâm trạng dường như cũng bình ổn đi nhiều.

Nghe Ngọc Doãn trêu ghẹo Cao Sủng, gã giật mình:

- Nhắc tới, phu nhân nay mới hai mươi ba, mà nay phu quân chết, nửa đời sau này không có ai để dựa vào, thật sự là đáng thương.

Ngọc Doãn nói:

- Tam Lang, nếu phu nhân đối xử với đệ tốt như vậy, sao đệ không suy nghĩ cho cô ấy?

Tương lai nếu có chỗ tốt thì giới thiệu cho phu nhân, dù gì còn đỡ hơn là nửa đời sau cô ấy sẽ khổ cực, không có ai chăm sóc.

Ngọc Doãn vừa nói ra câu này, Cao Sủng đột nhiên thả chậm tốc độ ngựa lại.

Tính ra tuổi Cao Sủng cũng không nhỏ.

Còn có Dương Tái Hưng cũng đã tới tuổi thành gia lập nghiệp. Mẫu thân Cao Sủng, cả mẫu thân của Dương Tái Hưng từng nhiều lần nói với Ngọc Doãn. Mà không phải Ngọc Doãn chưa từng nghĩ tới điều này. Nay Từ Bà Tích đã dọn đến ngõ Quan Âm, quan hệ với Dương Tái Hưng đã có tiến triển, thật sự là nếu không được thì hẳn sẽ bỏ ra chút bạc chuộc Từ Bà Tích ra khỏi Phan Lầu.

Tuy nói Phong Nghi Nô đã giải nghệ, nhưng chút mặt mũi này chắc vẫn phải có.

Nhưng còn Cao Sủng thì...Hắn vừa nhìn Vương Yến Ca kia là biết cô gái kia tính cách mạnh mẽ, dựa vào tính tình chất phác của Cao Sủng, nếu muốn theo đuổi Vương Yến Ca, chỉ sợ không phải là chuyện dễ.

Ừm, cũng cần thử một lần.

Tuy nhiên cũng không nên gấp gáp, Mã Cao vừa chết, dù Vương Yến Ca tái giá, cũng cần đợi nàng qua kỳ hạn giữ đạo hiếu mới được.

Lúc mọi người trở lại Vệ Châu môn thì đã qua giờ Sửu.

Lúc này, đêm dài vắng người thành Khai Phong đã rất yên tĩnh.

Tông Trạch áp giải hơn năm trăm tù phạm, đã chờ lâu ở đó. Trong đại lao phủ Khai Phong cũng không có nhiều tù phạm như vậy, tuy nhiên nếu tính cả phạm nhân tạm thời giam giữ trong quân phổ trong thành thì con số ế là vượt quá 500, chỉ có điều thời gian gấp gáp, không thể tập trung được tất cả tù phạm, Tông Trạch cũng chỉ có thể áp giải tù phạm trong đại lao phủ Khai Phong và phạm nhân trong quân phổ thành Bắc sương đến.

- Tiểu Ất, không có việc gì chứ?

Thấy Ngọc Doãn, Tông Trạch vội giục ngựa tiến lên hỏi.

Ngọc Doãn cười nói:

- Làm phiên lão đại nhân chờ lâu, không có việc gì, chỉ là một chút chuyện nhà của huynh đệ ta thôi

Phong Huống, người lập tức đi đem binh mã bản bộ tới đây, sau đó theo ta áp giải phạm nhân, cùng nhau đi tới Mưu Đà Cương.

Phong Huống đáp ứng một tiếng, giục ngựa tự đi kiểm kê binh mã.

Thừa dịp này, Tông Trạch kéo Ngọc Doãn sang một bên.

- Tiểu Ất, có một câu muốn nói với người, chỉ có điều không biết có thích hợp hay không.

- Kính xin lão đại nhân chỉ điểm.

- Lý công sắp xếp cũng là coi như chu đáo... Nhưng toàn bộ sự an bài binh mã của hãn được kiến lập trên cơ sở kiểm hãm Lỗ tặc ở Hoạt Châu và Hùng Châu.

.

Ta lo lắng nếu chẳng may binh mã Hoạt Châu và Hùng Châu có gì ngoài dự liệu, thì chỉ sợ Mưu Đà Cương chỗ người sẽ phải đứng mũi chịu sào!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

382. Chương 379: Mưa Gió (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ngọc Doãn cảm thấy mình như nắm chặt cái gì đó!

Chỉ có điều Đạo Linh quang kia rất mơ hồ, thế cho nên hãn không thể thấy rõ rõ ràng.

Hoạt Châu, Hùng Châu?

Ngọc Doãn trầm ngâm một lát, đột nhiên nói:

- Lão đại nhân, Tiểu Ất có câu này không biết có nên nói hay không.

- Hả?

- Lão đại nhân ông tài cán hơn người, nếu ở lại Đông Kinh thì thật đáng tiếc.

Mà nay thời cuộc hỗn loạn, là lúc lão đại nhân thành lập công lao sự nghiệp. Phủ Khai Phong nhân tế phức tạp, phe phái san sát không phải là nơi để sống. Nếu có thể, vẫn nên rời khỏi nơi này thì hơn, ở bên ngoài rời khỏi trung tâm triều đình nhưng lại có thể đại triển quyền cước, thi triển tài hoa.

Lỗ tặc đến, Kinh Đông tất loạn, không phải là một nơi để đến.

Ngọc Doãn nói những lời này đều vô cùng thâm thúy.

Tông Trạch ngây người sửng sốt, sau một lúc lâu cười khổ nói:

- Tiểu Ất nói ta không nghĩ vậy sao? Nhưng bất hạnh ta không có cơ hội.

Cũng đúng, Tông Trạch không chỗ nương tựa tại Khai Phong, tuy được đám người Lý Cương coi trọng nhưng vẫn không được coi là cùng đẳng phái, nên họ không hề ra mặt đề cử ông. Mà Hoàng đế Khâm Tông Triệu Hoàn tính cách hay dao động, căn bản không có lòng triu kiến Tông Trạch. Cứ thế mãi, cuộc sống của Tông Trạch càng lúc càng khó khăn, đồng thời cũng không phải là kẻ lâu dài.

Nhất định hẳn phải lôi kéo được Tông Trạch!

Ngọc Doãn nghĩ xong, hạ giọng nói:

- Lão đại nhân, cứ chờ đợi như vậy cũng không biết phải đợi tới khi nào.

Thà như vậy, chẳng bằng chủ động ra trận....Tiểu Ất có phương pháp, nhưng không biết lão đại nhân có nguyện thử không?

Tông Trạch mắt sáng lên, hỏi vội:

- Tiểu Ất có phương pháp gì?

- Chắc Lão đại nhân cũng biết Tuần san Thời đại Đại Tổng?

- Sao không biết, đây chính là công báo nhất đẳng của triều đình. Khi ở Ba Châu, lão phu cũng đã từng nghe nói tên công báo này.

Ngọc Doãn nói:

- Toà soạn Tuần san Thời đại Đại Tổng ở ngay sau Thượng thư tỉnh.

Mà nay chủ nhân của Tuần san Thời đại Đại Tổng là Tộc đệ Thánh Nhân trong cung, tên là Chu Huyền... Lão đại nhân đêm trước từng cứu Thái Tử, Thánh Nhân chắc chắn vô cùng cảm kích. Nếu biết lão đại nhân mà nay đang trong tình trạng khốn khó ở Khai Phong, nghĩ chắc cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Ta biết lão đại nhân phẩm hạnh cương trực. Nhưng chín quá hoá nẫu, có một số việc dù gì cũng phải tìm cửa đi mới được.

Không phải là bắt Thánh Nhân tham gia vào chính sự, cũng không phải muốn lão đại nhân đi khúm núm, mà chỉ cần có một cơ hội gặp mặt Quan gia thôi.

Tông Trạch nghe hẳn bảo đi cầu Chu Liễn, sắc mặt không tốt lắm.

Nhưng sau khi nghe Ngọc Doãn nói hết, vẻ lo lắng dần tan biến đi, thay vào đó là nụ cười khổ.

“Đúng vậy, nếu không gặp được Quan gia, sao Quan gia biết bản lĩnh của mình?

Có câu là mười năm gian khổ học tập, bán cho đế vương gia. Trước kia mình quá mức cương trực, nên mãi mới nghèo túng như hiện nay.”

Sắc mặt âm tình bất định, Tông Trạch thật lâu không mở miệng.

Ngọc Doãn lại nói:

- Lão đại nhân, Lý công thường nói với ta, làm đại sự không câu nệ tiểu tiết... Huống hồ mà nay Đại Tổng ta đang trong cục diện tồn vong sinh tử. Lão đại nhân còn do dự cái gì? Hay là tương lai làm nô mất nước thì mới chịu đi phần chần hay sao?

- Cái này...

- Ta cũng biết, lão đại nhân có nguyên tắc làm người của lão.

Như vậy đi, ta cũng không ép lão đại nhân, lão đại nhân trở về suy nghĩ thật kỹ. Ngoài ra, còn có một việc muốn thương lượng với lão đại nhân, trước đây lão mang ngựa Ba Châu tới, ta vô cùng yêu thích, nhưng không biết trị giá ngựa Ba châu là bao nhiêu? Lão có cách nào đưa ngựa Ba Châu tới Khai Phong không? Ta muốn mua một ít.

Tông Trạch ngẩn ra:

- Tiểu Át muốn ngựa Ba Châu làm gì?

- Ngựa Ba Châu không thần tuấn lắm, nhưng sức chân có vẻ không mạnh.

Nhưng nghe Lục Lang nói, ngựa Ba Châu có sức chịu đựng kinh người, chạy ba bốn trăm dặm đường cũng sẽ không mệt mỏi. Nhắc đến sợ lão đại nhân chê cười, ta có chút ý tưởng, Đại Tổng ta thiếu ngựa, cho nên không thể chủ động công kích. Nếu có chút ngựa Ba Châu, không chừng có thể đánh được một trận đường dài, thay đổi được tình trạng quân bách hiện nay. Chỉ có điều ý tưởng này còn chưa quen, cần kiểm nghiệm.

Giá cả ngựa Ba Châu cũng không quá cao, ta có thể mua mấy trăm con, không biết lão đại nhân có bằng lòng giúp không?

“Đánh một trận đường dài?”

Tông Trạch ngẫm nghĩ một chút, ánh mắt lập tức sáng lên.

Ông như đã hiểu tâm tư của Ngọc Doãn.

- Nếu Tiểu Át muốn mua mấy trăm con ngựa Ba Châu cũng không hề khó.

Về phần giá cả, ngựa Ba Châu giá ước chừng 120 quan một con, đưa tới Khai Phong thì một con tăng thêm 20 quan nữa, là 140 quan. Tuy nhiên Tiểu Át muốn nhiều ngựa Ba châu thì ta sẽ nói với bằng hữu ở đó miễn tiền lộ phí, một con ngựa sẽ là 120 quan, người thấy sao?

- Vậy thì ta muốn mua 600 con!

Ngọc Doãn tính toán ngay ra số lượng.

600 con điền mã là bảy vạn lượng, nếu đổi thành bạc ước chừng sáu vạn hai.

Mà tài sản của hãn hiện giờ cũng có mấy chục vạn quan, trả mua khoản này cũng không quá khó khăn. Điền mã này nhất định phải trang bị, tuy nhiên cụ thể sử dụng như thế nào còn cần từ từ hoàn thiện.

- Ta quay về bảo Tam Lang xin công văn thông quan của Điện Soái, còn muốn làm phiên lão đại nhân mau chóng chuẩn bị.

Tông Trạch không nói hai lời, liền gật đầu đáp ứng.

Năm trăm cu li và hơn ba trăm binh mã được gia tăng thật ra làm cho áp lực của Ngọc Doãn tăng lên rất nhiều.

Có điều đám tù phạm này ngay từ đầu cũng không an phận, lúc ban đầu còn có mấy người gây rối, bị Ngọc Doãn hạ lệnh liên tiếp chém hơn mười người mới xem như chấn nhiếp được những người khác.

Ngọc Doãn cũng không sắp xếp bộ khúc của Phong Huống ở trong doanh mình mà phân phối cho Cát Thanh thống lĩnh, để hai người Cát Thanh và Phong Huống thay nhau dẫn đội áp giải lương thảo dời đến nhà kho Diên Phong.

Hơn nữa Ngọc Doãn cũng không vì việc di dời đồ quân nhu mà lo lắng 600 mã quan Thiên Tứ Giám cùng với 600 quân tốt Ngự Doanh. Tập binh vốn phụ trách đồ quân nhu cũng bị triệu hồi quân trại, phụ trách thủ ngự trong doanh.

Bàng Vạn Xuân thì dẫn Hắc kỳ tiền đội phụ trách tìm hiểu tin tức.

Cứ như vậy, thời gian một ngày lặng yên trôi qua.

Sắc trời dần tối, khi vào đêm đã có mưa nhỏ tí tách.

Có câu mưa xuân quý như vàng, đây là cơn mưa xuân đầu tiên đến vào nguyên niên Tĩnh Khang, nhưng không mang theo tin vui gì mà là tia lạnh thấu xương.

Phong Huống áp giải xe lương thực xe đi rồi! Cùng ngày đã chuyển gần hai vạn thạch lương thực đến nhà kho Diên Phong, ngoài ra còn có hai ngàn con ngựa rút lui khỏi Mưu Đà Cương.

Khi màn đêm buông xuống, toàn bộ Mưu Đà Cương đèn đuốc sáng trưng.

Ngọc Doãn dẫn Hà Nguyên Khánh sau khi dò xét doanh trại xong thì đi tới hậu doanh quân trại.

- Thiếu Dương, tình huống thế nào rồi?

Trần Đông mắt đỏ ngầu, dung mạo tiều tụy.

Cũng khó trách, cả ngày này y gần như không hề được nghỉ ngơi, thậm chí cả cơm còn chưa được ăn.

Mang vẻ sầu lo trên mặt, Trần Đông nói:

- Tiểu Ất, vẫn chưa đủ người và xe, buổi trưa hôm nay, Tam Lang đã tìm thêm hơn 80 xe ngựa, còn điều cả nô bộc trong nhà hấn đến mà vẫn không đủ. Mấu chốt là mọi người gần như cả ngày chưa hề được nghỉ ngơi, chưa ăn uống gì, hôm nay mặc dù đã chở đi hai vạn thạch đồ quân nhu, nhưng...

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

383. Chương 380: Mưa Gió (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Nếu cứ tiếp tục như vậy, ngày mai sợ là khó mà làm tiếp được.

Năm trăm tù phạm, cộng thêm hơn ba trăm nô bộc mà Cao Nghiêu Khanh mang tới là gần một ngàn người.

Nhưng so với đồ quân nhu lương thảo chất chồng như núi ở Mưu Đà Cương thì một ngàn người này vẫn không đủ. Ngọc Doãn cũng biết, tiếp tục như vậy sợ là khó mà thành được. Nhưng với tình huống ngày hôm nay thì nên điều động nhân sự ở đâu thêm đây? Khắp nơi đâu đâu cũng thiếu nhân sự mà!

- Thiếu Dương, có chủ ý gì không?

- Việc này...

- Lúc này rồi, Thiếu Dương đừng ấp a ấp úng nữa.

- Ta nghe nói lão tặc Thái Kinh chạy rồi đúng không?

- Đúng.

- Bên trong Thái phủ rất nhiều nô bộc, mặc dù Thái Kinh đi rồi nhưng những nô bộc này...

Trần Đông còn chưa nói hết, chợt nghe có người nói:

- Thiếu Dương định đẩy Tiểu Ất vào chỗ chết hay sao?

Ngọc Doãn vội quay người lại nhìn, chỉ thấy Chu Mộng Thuyết đang bước tới.

Hiện giờ Chu Mộng Thuyết cũng tiều tụy không kém gì Trần Đông.

- Thái Kinh tuy bị ép về hưu nhưng Thái Đại Lang vẫn nhậm chức ở Xu Mật Viện.

Ngoài ra Thái Điều là Phò mã đương triều, người bảo Tiểu Ất động đến Thái phủ, chẳng phải là bảo hấn đi chết sao? Hiện giờ tình huống này có lẽ triều đình không truy cứu, nhưng đợi khi chiến sự chấm dứt, Tiểu Ất chắc sẽ chết không có chỗ chôn, người sao có thể ở chỗ này nghĩ loạn kể như thế?

Trần Đông bị mắng mặt đỏ tía tai.

- Ta thật sự không phải muốn hại Tiểu Ất, đúng là hành động có chút hồ đồ.

Lão tặc Thái Kinh kia làm hại triều cương mấy chục năm, hiện giờ chiến sự đến rồi mà lão lại bỏ chạy, cứ vô duyên cớ bỏ qua cho lão ta sao?

Nhìn ra được, trong xương cốt Trần Đông vẫn căm hận Thái Kinh.

Chu Mộng Thuyết thở dài:

- Ta biết người hận thấu xương lão tặc này, ta cũng vậy thôi, nhưng mặc kệ thế nào, Thái Điều con trai của Thái Kinh là phò mã đương triều, dù xử trí thế nào cũng là Quan gia chứ không phải ta và người có thể làm chủ. Chúng ta không nhắc tới chuyện này nữa, chúng ta vẫn nên nghĩ cách, nếu không được, trời sáng thì chúng ta vào thành tìm nhân sự.

Hảo hán có tâm huyết phủ Khai Phong cũng không ít.

Về phần lão tặc này, người cứ chờ xem, thế nào cũng sẽ không có kết cục tốt.

Chỉ cần Quan gia lần này đánh lui Lỗ tặc, thì cũng là ngày chết của lão tặc kia. Dù là vị “Ảo tướng” kia cũng đừng mong được sống.

Hoàng đế Huy Tông lâm trận bỏ chạy, còn mang theo cả binh mã và triều thần.

Ý đồ đã vô cùng rõ ràng, chính là muốn thiết lập một triều đình khác ở Kim Lăng. Nhưng vấn đề là, Hoàng đế Khâm Tông còn ở Khai Phong! Chỉ cần hấn có thể đánh lui Lỗ Tặc, tất nhiên danh vọng lớn mạnh, đến lúc đó cho dù là Hoàng đế Huy Tông cũng không làm gì được Triệu Hoàn. Về phần đám người Thái Kinh, Chu Miển, Đồng Quán đúng như lời Chu Mộng Thuyết lời nói, Hoàng đế Khâm Tông cũng sẽ bỏ qua cho bọn họ.

Trần Đông gật gật đầu, không nói gì nữa.

Ngọc Doãn nhìn mọi người bận rộn trong này, mày nhả lại:

- Thiếu Dương, bảo mọi người nghỉ ngơi ba canh giờ, chuẩn bị lều nhỏ để bọn họ tránh mưa. Sau đó thông tri nhà bếp chuẩn bị cơm canh, thịt thà, cộng thêm mỗi người một bát canh gừng.

Cứ tiếp tục thế này, nhất định sẽ có người sinh bệnh.

Trần Đông không muốn nghe theo nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng.

Cũng đúng, nếu chẳng may có người bị bệnh, chẳng phải là càng làm trì hoãn thêm việc hay sao? Chẳng bằng nghỉ ngơi một chút để phấn chấn tinh thần.

Sau khi tuần tra xong, Ngọc Doãn liền trở lại quân trường.

Cao Trạch Dân bưng tới một chén canh gừng đặt bàn lên, nhưng Ngọc Doãn không để ý.

- Tiểu Ất có gì lo lắng sao?

Ngọc Doãn ngẩng đầu, thấy là Chu Mộng Thuyết tiến vào, vội đứng dậy nhường chỗ ngồi.

- Tối hôm qua lúc ta vào thành nhận người, Tông Nhữ Lâm nói với ta, bảo ta nên cẩn thận một chút.

Lúc đó ta cũng không để ý gì lắm, nhưng lúc này ngẫm nghĩ...đúng rồi, Đại Lang có biết Chỉ huy sứ Hoát Châu là ai không?

- Chỉ huy sứ Hoát Châu?

Chu Mộng Thuyết cười nói:

- Thật ra ta biết người này, Chỉ huy sứ Hoạt Châu tên là Tào Vinh, là người phủ Tế Nam. Người này là Võ Cử trong năm Chính Hòa, có bản lĩnh thật sự, từng giao thủ với người Liêu ở Yên Vân, lập nhiều chiến công.

Hắn có một đứa con trai, tên là Tào Ninh, từng báí Thương Thủ Tương Châu Trần Quảng làm sư phụ được tôn xưng là Ngọc Diện Tiểu Ôn Hầu Kinh Đông.

Đồ đệ của Trần Quảng?

Đó chẳng phải là sư huynh đệ của Nhạc Phi đó sao?

Ngọc Doãn sau khi nghe xong hơi sững sốt, giật mình.

Tào Vinh, Tào Ninh?

Hình như trong Thuyết Nhạc cũng có một Tào Ninh, cha y hình như cũng tên là Tào Vinh.

Trong Thuyết Nhạc, Tào Vinh đầu hàng người Nữ Chân, sau đó còn làm nghĩa nhi Điện hạ nước kim. . Tuy nhiên, nếu dựa theo cách nói trong Thuyết Nhạc, lúc này Tào Ninh hẳn vẫn là một đứa trẻ mới đúng.

Nhưng Thuyết Nhạc cũng chỉ là Thuyết Nhạc, trong Thuyết Nhạc còn nói Đồng Tiên là sơn đại vương, nhưng thực tế thì sao? Người đó cũng là một quan quân.

Trong lịch sử có người tên Tào Ninh này hay không, Ngọc Doãn cũng không rõ lắm. Nhưng hắn biết, Chỉ huy sứ Hoạt Châu dường như cũng không ngăn cản được bước chân quân Kim.

Nếu Tào Vinh này giống Tào Vinh trong Thuyết Nhạc đầu hàng người Nữ Chân, đây chẳng phải là...Ngọc Doãn đột nhiên mở bừng mắt, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Chẳng trách hắn thấy trong lòng không yên, thì ra là thế...

Hắn vội đứng lên, đi đi lại lại trong đại trướng.

Chu Mộng Thuyết thì nghi hoặc nhìn Ngọc Doãn, không hiểu tại sao hắn lại như vậy.

- Đại Lang, nếu Tào Vinh đầu hàng Lỗ tặc, dâng ra Hoạt Châu thì tình huống sẽ như nào?

Chu Mộng Thuyết ngẩn ra, chợt sắc mặt biến đổi lớn:

- Nếu là như vậy, chỉ sợ Lỗ Tặc sẽ ngay lập tức binh lâm dưới phủ Khai Phong.

- Từ Hoạt Châu tới Khai Phong mất bao ngày?

Chu Mộng Thuyết ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Nếu bộ quân tiến đến thì cần hai ngày rưỡi, nhưng nếu là mã quân thì chỉ e một ngày là tới.

- Lỗ tặc qua sông khi nào?

- Mùng 2 tháng giêng.

- Nếu Tào Vinh đầu hàng, sợ chỉ trong một hai ngày là quân tiên phong Lỗ tặc sẽ thẳng đến Đông Kinh?

Chu Mộng Thuyết cũng khần trương:

- Vậy thì sao đây?

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Hắn bồi hồi hồi lâu, đột nhiên la lớn:

- Cao Trạch Dân.

- Có ta đây.

- Lập tức lấy bản đồ đến, gọi Trần Đông tiên sinh và ba vị tướng quân Ngưu, Đồng, Bàng tới.

Cao Trạch Dân chấp tay linh mệnh, xoay người vội vàng rời đi.

Mà Ngọc Doãn thì đứng ngồi không yên, trong lòng tính toán thời gian thì càng lúc càng khẩn trương.

Nhưng chuyện này lại không thể bẩm báo Lý Cương.

Dù sao hẳn cũng không biết cha con Tào Vinh có đầu hàng người Nữ Chân hay không, mà chỉ là phán đoán cá nhân hẳn.

Nhưng nếu thật sự đầu hàng thì sao?

Chỉ trong chốc lát, đám người Trần Đông vội vàng đi vào lều lớn.

Cao Trạch Dân thì cầm một bộ bản đồ tiến vào, dưới sự trợ giúp của hai thân binh, treo lên trong trướng.

- Hà Nguyên Khánh Cao Sủng suất bộ cảnh giới bên ngoài trướng, không có mệnh lệnh của ta, bất cứ kẻ nào cũng không được tới gần, ai vi phạm giết không hỏi.

- Vâng!

Tuy rằng Ngọc Doãn không nói rõ là chuyện gì, nhưng hành động liên tiếp này cũng đủ để làm cho mọi người đều khẩn trương.

Trần Đông hỏi:

- Tiểu Ất, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mà kích động như thế?

Ngọc Doãn không có trả lời ngay, mà là ngoắc ra hiệu Chu Mộng Thuyết tiến lên, trầm giọng nói:

- Đại Lang, nếu thật sự xảy ra, thì Lỗ tặc sẽ đến từ chỗ nào?

Chu Mộng Thuyết cũng không khách khí, chỉ thẳng vào bản đồ.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong đại trướng lập tức đầy áp lực.

Mấy người Trần Đông, Đổng Tiên, Ngưu Cao càng ngơ ngác nhìn nhau, cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Hồi lâu, chỉ thấy Chu Mộng Thuyết đưa tay, điểm trên địa đồ.

- Nếu ta là Lỗ tặc, chắc chắn sẽ dẫn khinh kỵ binh cướp lấy nơi đây, rồi sau đó thuận thế qua sông công kích, Mưu Đà Cương chúng ta sẽ đứng mũi chịu sào đầu tiên.

Ngọc Doãn đi qua mấy người, nhìn vào nơi mà Chu Mộng Thuyết chỉ vào, trong phút chốc sắc mặt biến đổi lớn.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

384. Chương 381: Trần Quách Kiều (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ngày mồng 5 tháng giêng Nguyên niên Tĩnh Khang, mưa tí tách rơi bên ngoài lều lớn.

Trong đại trường trong quân tại quân trại Mưu Đà Cương đèn đuốc sáng trưng.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại như đang chớp mắt, Chu Mộng Thuyết và Trần Đông thì đi qua đi lại, thỉnh thoảng mặt đối mặt, rồi thở dài.

Ba người Đồng Tiên, Ngưu Cao, Bàng Vạn Xuân thì giống như lão tăng nhập định, ngồi ngay ngắn ở ghế dựa lớn.

Ở cửa lều lớn, Hà Nguyên Khánh và Cao Sủng phân chia đứng hai bên khoanh tay, trầm mặt, không nói gì.

Trong đại trường trung quân vô cùng yên tĩnh, sự yên tĩnh làm người ta có cảm thụ hít thở không thông.

Thời gian yên lặng trôi qua trong yên tĩnh, ngay lúc Đồng Tiên lộ vẻ không kiên nhẫn được nữa, mở miệng định hỏi thì chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài lều. Chỉ trong chốc lát, chỉ thấy Cao Nghiêu Khanh sải bước đi vào trong lều lớn.

- Đáng chết!

Cao Nghiêu Khanh vừa tiến đến, thậm chí không kịp cởi áo tơi trên người xuống mà đã mở miệng chửi.

Ngọc Doãn bỗng dưng mở to mắt, nhìn Cao Nghiêu Khanh, không nói gì.

- Tam Lang, thư đưa đến rồi?

Cao Nghiêu Khanh xanh mặt nói:

- Xu Mật Viện hồi đáp, Chỉ huy sứ cứ chuyên tâm làm việc của mình, sao có thể đoán bừa đồng nghiệp trong triều như thế?

Ngọc Doãn nghe xong, không kìm nổi thở dài.

Tào Vinh kia dù sao cũng xuất thân Võ cử, hơn nữa còn là xuất ra từ võ học nhà nước. Tuy nói Đại Tổng trọng văn khinh võ, nhưng Võ học kia cũng là học viện của triều đình, có thể địa vị không bằng Trường thái học, nhưng vẫn lớn gấp trăm lần so với Ngọc Doãn vừa có được bổ thân làm Võ Quan. Võ học nhập học yêu cầu nghiêm khắc hơn Trường Thái học, nếu không có cửa đi thì không thể nào vào được.

Nói một cách khác, xuất thân của Tào Vinh không phải để Ngọc Doãn phỉ báng.

Xu Mật Viện hồi đáp rất văn nhã nhưng thực tế lại đang cảnh cáo Ngọc Doãn: Không nên nói lung tung, người không có tư cách!

- Lý Thượng thư nói như thế nào?

Cao Nghiêu Khanh lộ ra vẻ do dự, không trả lời ngay.

Ngọc Doãn cười nói:

- Nha nội cứ nói đừng ngại, xem ta có đoán đúng hay không.

- Lý Thượng thư lại không hề nói gì, chỉ là xem xong thư thì đặt sang bên, không nói gì cả.

Ngọc Doãn mỉm cười!

Hắn đứng lên, nhìn mọi người, nói:

- Tốt lắm, đã có đáp án rồi.

Tào Vinh phản loạn hay không ta không biết, nhưng ta biết, một khi Hoạt Châu đầu hàng vậy thì chúng ta vô hiểm có thể thủ.

Hai con đường, lập tức đi trấn Quách Kiều tiến hành chuẩn bị. Mặc kệ Hoạt Châu đầu hàng hay không, chúng ta cứ nên phòng ngừa; một con đường khác, là ở chỗ này để chờ, nếu Hoạt Châu chưa đầu hàng thì tốt, nếu đầu hàng, chúng ta chỉ còn cách bỏ chạy thôi. Dù sao trong thành Khai Phong này tuyệt đối sẽ không phải quân đến trợ giúp chúng ta.

Trong đại trường lập tức yên lặng.

Về vấn đề Chỉ Huy Sứ Hoạt Châu sẽ đầu hàng hay không, đám người Ngọc Doãn cũng khó mà biết được. Bất kể là Chu Mộng Thuyết hay là Trần Đông, đều cho rằng không nên tự tiện xuất binh, mà xin chỉ thị của Binh bộ và Xu Mật Viện rồi mới tiếp tục quyết định.

Nhưng Ngọc Doãn, Đồng Tiên, Ngưu Cao, Bàng Vạn Xuân lại có ý kiến khác.

Bọn họ cho rằng, một khi Hoạt Châu đầu hàng, như vậy thì có đi chuẩn bị cũng không kịp nữa.

Mưu Đà Cương này còn có một trăm ngàn thạch lương thực chưa dời đi, nếu chẳng may quân Kim giết đến, cũng chỉ có thể một mối lửa đốt cháy đồ quân nhu mà thôi.

Một trăm ngàn thạch lương thảo cũng không phải số lượng nhỏ.

Nhà kho Diên Phong đã có ba trăm ngàn thạch lương thực, đồ quân nhu của Mưu Đà Cương, gần như chiếm một phần ba số lương thực tích trữ ở nhà kho Diên Phong, cho nên nhất định phải mau chóng hành động, ít nhất cũng nên đi trấn Quách Kiều, tra nhìn tình huống một chút để chuẩn bị cũng tốt.

Nhưng có Tổng tới này, binh mã phân phối nhất định phải được sự cho phép của Xu Mật Viện và Binh bộ, tự tiện hành động sẽ bị coi là tạo phản.

Ngọc Doãn cũng biết, Chu Mộng Thuyết và Trần Đông là suy xét cho hẩn.

Nhưng hiện tại...

- Đại Lang, Thiếu Dương, cả Tam Lang nữa, ta cũng biết ý tốt các người, nhưng ta không muốn khoan tay chịu chết như vậy.

Quyết định của ta là đi suốt đêm đến trấn Quách Kiều. Nếu Lỗ Tặc thật sự tiến đến, ta cũng có thể ở trấn Quách Kiều ngăn trở một phen tranh thủ cho các người một ít thời gian. Mưu Đà Cương này giao cho ba người các người phụ trách, ta sẽ bảo Lãng thúc phụ cùng với Cát Thanh và Phong Huống hiệp trợ canh giữ, binh mã Ngự Doanh cùng với binh mã Bộ quân tư đều giao do các người Thống soái, xử lý nơi này.

Nếu các người có lòng giúp ta, thì che giấu cho ta một ngày.

Nếu Lỗ Tặc thật sự đến đây, còn muốn các người mau chóng báo cho biết Xu Mật Viện, khẩn cầu Xu Mật Viện xuất binh cứu viện... Ta cũng không biết có thể thủ vững ở trấn Quách Kiều được mấy ngày, nhưng nghĩ chắc có thể thủ vững nhiều nhất một ngày, thì thành Khai Phong này sẽ thêm một ngày an toàn.

- Tiểu Ất, người cần gì phải vậy?

Chu Mộng Thuyết và Trần Đông muốn khuyên can, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Không cho Ngọc Doãn đi ư?

Nói vậy, một khi Lỗ Tặc thực đánh tới, lương thực ở Mưu Đà Cương, còn có ngựa Thiên Tứ Giám sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nhưng nếu là đồng ý để Ngọc Doãn đi, đến lúc đó Xu Mật Viện truy cứu, chỉ sợ Ngọc Doãn khó mà thoát tội.

- Được rồi, đừng nói năng rườm rà nữa.

Cứ quyết định như vậy đi...Bàng Vạn Xuân!

- Có mặt tướng.

- Ta lấy người làm tiên phong, dẫn Hắc Kỳ tiến đội tức khắc xuất phát, đi tới trấn Quách Kiều.

Ta đích thân lĩnh Bối Ngôi quân theo vào sau, trước chạng vạng ngày mai sẽ hội hợp ở trấn Quách Kiều. Tất cả mọi người lui xuống chuẩn bị một chút đi.

Ngọc Doãn dứt lời, khoát tay ra hiệu mọi người lui ra.

Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh cũng cùng nhau rời khỏi, kiểm kê binh mã chuẩn bị xuất chinh.

- Tiểu Ất, người làm như vậy, thật sự là quá mạo hiểm rồi!

Chu Mộng Thuyết không kìm được nói:

- Tào Vinh đầu hàng, chỉ là suy đoán của chúng ta... Nếu người thật sự lo lắng, không bằng phái thám báo đi tìm hiểu. Nếu Tào Vinh thật sự đầu hàng, lúc ấy chúng ta đi trấn Quách Kiều cũng không muộn, tội gì mạo hiểm lớn như thế?

Ngọc Doãn nghe vậy chỉ cười khở.

- Đại Lang, nếu là như vậy, có thể tới đó kịp sao?

- Việc này...

Chu Mộng Thuyết cứng họng không trả lời được, bởi vì y cũng biết, đến lúc đó thì thật sự không kịp nữa.

Một khi quân Kim chiếm lĩnh trấn Quách Kiều, đó là vùng đất bằng phẳng, không đến một ngày là có thể tới Mưu Đà Cương. Mà phía bắc Mưu Đà cương là bình nguyên, căn bản vô hiểm có thể thủ. Một khi quân Kim giết qua đến, chỉ dựa vào số binh mã ở đây, căn bản không thể ngăn trở được.

Đương nhiên, Ngọc Doãn có thể dẫn người rút đi.

Nhưng chiến mã Thiên Tứ Giám và lương thực Mưu Đà Cương nên xử trí như thế nào?

Bất kể là một mối lửa thiêu hủy hay là ném cho người Nữ Chân thì đối với phủ Khai Phong mà nói, cũng sẽ là một sự tổn thất thật lớn...

Ngọc Doãn cười nói:

- Cục diện hiện nay chỉ có thể đánh cược một lần.

Nếu thắng, dù là không có công lao thì cũng có thể công quá tương hỗ; nếu ta thua, kính xin Thiếu Dương chuyển lời cho nương tử nhà ta, bảo cô ấy hãy mang theo con gái rời khỏi Đông Kinh, đi Hoàn Châu tìm nương tựa lỗ Đạt ca ca, hoặc đi Hàng Châu tìm một nơi an tĩnh, mai danh ẩn tích cũng được. Tóm lại là không thể tiếp tục ở lại Đông Kinh... Còn nữa, các người ở lại nơi này cũng có nhiệm vụ quan trọng, một là phải nhanh chóng di dời lương thảo và chiến mã; hai là nếu ta có thể không trở về được, thì các người phải nhanh chóng mang quân cứu viện tới.

- Tiểu Ất...

Trần Đông chỉ cảm thấy ngực hơi khó chịu, uất nghẹn.

Ngọc Doãn đi rõ ràng là đi chịu chết. Cược thắng, cũng có thể có công mà thoát tội, nếu cược thua, sợ là khó mà có thể phục khởi. Cho dù là có Thái tử Triệu Kham chiếu cố, nhưng những quan viên trong triều, người nào sẽ bỏ qua Ngọc Doãn?

Nhưng vấn đề là, hấn đang vì Đại Tổng, là vì Lão Triệu quan gia....

Hắc Kỳ tiến đội gần giờ dần thì xuất phát.

Ngọc Doãn thì điểm hai bộ binh mã cùng mới một bộ tạp binh vào giờ Mão lặng lẽ rời khỏi quân trại Mưu Đà cương.

Quay đầu nhìn lại, mặt trời đã ló ra ở phía đông, thành Khai Phong ngụy nga trong chút ánh nắng kia lại toát lên cảm giác tịch mịch.

Cũng không biết chuyến đi trấn Quách Kiều lần này có thể quay về được không?

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn lại cảm xúc đang dao động.

Vì quá gấp gáp nên hấn còn chưa được gặp mặt Cửu Nhi tỷ và Ngọc Như lần cuối, ngẫm lại thấy vô cùng tiếc nuối!

- Xuất phát!

Ngọc Doãn ở trên ngựa vung tay lên, Bối Ngôi quân đạp trên sương sớm đầu mùa xuân, chậm rãi đi trước.

Đồng Tiên và Ngưu Cao các lĩnh một bộ nhân mã làm Tả Hữu quân, Ngọc Doãn thì dẫn một trăm mã quân và một đám tạp binh mang theo khí giới đơn giản đi ở giữa.

Ngọc Doãn không hề sợ hãi, thậm chí trong thâm tâm còn có chút kích động khó hiểu.

Rốt cuộc phải khai chiến sao?

Phát súng đầu tiên ở Khai Phong này chỉ sợ bị khai hỏa trong tay hắn. Cũng không biết, sách sử đời sau sẽ ghi lại chuyện này như nào, hậu nhân sẽ đánh giá Ngọc Doãn hắn ra sao? Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn liền không kìm nổi thở dài thật khẽ.

Đội ngũ tiến lên ước chừng nửa canh giờ, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

- Ca ca, hình như có người đang đến.

Ngọc Doãn nhăn mày lại, , xua tay ra hiệu binh mã tiếp tục tiến lên, còn hắn cùng với Hà Nguyên Khánh và Cao Sủng dẫn mã quân bày trận chờ.

- Ca ca quá khinh thường người ta rồi, đi kiến công lập nghiệp sao không dẫn ta theo?

Ở trong sương sớm lao ra bốn con ngựa.

Kỵ sĩ cưỡi ngựa đi đầu từ xa đã cao giọng, còn chưa dứt lời, chiến mã đã đến trước mặt Ngọc Doãn.

- Tam Lang?

Ngọc Doãn thấy rõ ràng người tới, lập tức ngậy người.

Tới bốn người là Cát Thanh, Phong Huống, còn có huynh đệ Tông An Lục, Tông An Thất

Huynh đệ Tông An Lục, Tông An Thất bởi vì mới đến, trong lúc nhất thời cũng không xen tay vào được, cho nên liền trợ giúp Ngọc Doãn áp giải dời đi lương thảo và chiến mã. Nào ngờ khi bọn họ trở lại Mưu Đà Cương lại nghe nói Ngọc Doãn mang người đã rời khỏi Mưu Đà Cương.

Phong Huống là sư đệ của Ngọc Doãn, Cát Thanh lại theo Ngọc Doãn từ Hàng Châu đến đây.

Huynh đệ Tông An Lục, Tông An Thất đi theo Ngọc Doãn mới chỉ có hai ngày, nhưng việc Ngọc Doãn một mình suất bộ rời khỏi Mưu Đà Cương là vi phạm pháp luật, cho nên Ngọc Doãn cũng không thông tri hai người họ. Ai ngờ hai huynh đệ lại nhất quyết đi theo Phong Huống cùng nhau đuổi theo, thật sự ngoài dự liệu của Ngọc Doãn.

- Tam Lang, Cát Thanh, các người phải hiểu, lần này ta suất bộ đi tới trấn Quách Kiều mà không có quân lệnh của Xu Mật Viện, chính là tự tiện xuất phát. Lần này đi trấn Quách Kiều có thể sẽ giao phong với Lỗ Tặc, sợ cũng không được triều đình thưởng công.

Cát Thanh nhếch miệng mỉm cười:

- Cần gì chiến công, cứ giết cho thống khoái vào, quan tâm gì khác chứ?

- Đúng vậy, ca ca còn không sợ, ta sao có thể kém ca ca được?

Ngay cả Thập Tam Lang và Hà Nguyên Khánh đều có thể đi theo người, mặc dù bản lĩnh của ta không bằng bọn họ, nhưng vẫn có thể dẫn ngựa khêu đèn cho ca ca.

Cát Thanh và Phong Huống đã nói đến mức này rồi, Ngọc Doãn cũng không biết nên khuyên bảo thế nào.

Hắn chuyển ánh mắt nhìn hai người Tông An Lục, Tông An Thất.

Nào biết không đợi hắn mở miệng, Tông An Lục đã giành nói trước:

- A Ông bảo hai chúng ta đi theo Chỉ huy, mặc kệ Chỉ huy đi đâu, hai huynh đệ ta cũng phải đi theo đến đó. Nếu bị A Ông biết hai người chúng ta không đi theo người tới trấn Quách Kiều, thì dù còn sống trở về chúng ta cũng không có mặt mũi nào gặp a ông. Chỉ huy đừng đuổi hai huynh đệ ta nữa. Nếu không, hai huynh đệ ta sẽ tự đi đến trấn Quách Kiều.

Ngọc Doãn nhìn bốn người trước mặt, hơn nửa ngày đột nhiên mỉm cười.

- Thiếu Dương nói ta ngốc, ta thì thấy bốn người các người còn ngốc hơn ta.

Biết rõ là chịu chết mà vẫn muốn đi theo ta chịu chết. Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, nếu ta không cho các người đi theo, chỉ sợ các người không chịu bỏ qua.

Cát Thanh, người lập tức đi báo danh ở bộ của Ngưu Cao; Tam Lang đi báo danh ở bộ của Đổng Tiên. Tông An Lục, Tông An Thất, hai người các người thì đi theo ta. Mặc kệ là phúc hay họa, chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, cứ giết một trận trước, cho Lỗ tặc kia biết bản lĩnh của huynh đệ chúng ta.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

385. Chương 382: Trần Quách Kiêu (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ánh nắng tươi sáng, ôn hoà.

Tướng đầu hàng Dịch Châu là Hàn Dân Nghị nhanh chóng chiếm lĩnh Hoạt Châu ngăn cản quân Tống ở Hùng Châu. Sau khi cha còn Tào Vinh quy hàng, mắt thấy Quách Dực Sư rất được Hoàn Nhan Tông Vọng coi trọng thì trong lòng nảy sinh ghen tị, liền xung phong nhận làm quân tiên phong, tập kích bất ngờ Phủ Khai Phong.

Quách Dực Sư bởi vì phải dựng cầu nổi hiệp trợ đại quân Hoàn Nhan Tông Vọng qua sông, y cũng biết binh đao quý bởi thần tốc, thấy cha con Tào Vinh sốt ruột liền phân phó ba nghìn mã quân lấy Tào Vinh làm quân tiên phong thẳng tiến đến Khai Phong.

Từ Bạch Mã tới Khai Phong cần đi qua thị trấn Phong Khâu.

Vốn cho là sẽ có một trận ác chiến ở Khai Phong, nào ngờ huyện lệnh Khai Phong nghe nói quân Kim xâm phạm, căn bản không dám chống cự, mang theo mười mấy thê thiếp ngày đêm trốn khỏi thị trấn Phong Khâu. Tào Vinh đến Khai Phong gần như bình không lười huyết chiếm lĩnh toàn bộ Phong Khâu.

Bình sĩ vì suốt đêm truy kích từ bến Bạch mã đến thị trấn Khai Phong, cho nên đã vô cùng mệt mỏi.

Rơi vào đường cùng, Tào Vinh hạ lệnh cho đội quân nghỉ ngơi và chỉnh đốn, chuẩn bị hừng đông tiếp tục công kích. Phong Khâu không chịu nổi một kích, nghĩ vậy chắc đến trấn Quách Kiêu cũng sẽ như vậy thôi, không đáng để lo nghĩ.

Không ai ngờ, một ngày đêm Tào Vinh nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại là cơ hội cho Ngọc Doãn.

Khi Ngọc Doãn đến độ khẩu bờ nam sông Quảng Tế, chỉ thấy toàn bộ bến đã hỗn loạn.

Dân chúng và bại binh chạy trốn từ Phong Khâu đến trấn Quách Kiêu đang chen chúc với nhau, tranh nhau muốn qua sông chạy nạn. May có Bàng Vạn Xuân bảo Viên Triều Niên lĩnh năm mươi người bảo vệ tòa cầu nổi nên Bối Ngồi quân mới có thể qua sông được. Đổng Tiên suất bộ qua sông Quảng Tế, đang tiến

đến trấn Quách Kiều, Ngưu Cao thì suất lĩnh binh mã duy trì trật tự ở bến, ngăn cản bại binh và dân chạy nạn làm loạn ở tòa cầu nổi.

- Ta là huyện lệnh Phong Khâu, mắt chó mù của ngươi còn không nhường đường cho ta mau!

Một hàng đoàn xe ở độ khẩu bờ bắc bị Viên Triều Niên suất bộ ngăn trở.

Một người đàn ông mặc trang phục quan viên từ trong đội xe đi ra, chửi ầm lên, nước miếng văng tung tóe.

Viên Triều Niên lại sa sầm mặt, không trả lời người đàn ông kia.

Nhưng Bối Ngồi quân sau lưng y thì đã rút đao thép sáng choang ra, nếu không phải vậy thì quan viên kia đã hạ lệnh đòi qua sông rồi.

- Ngươi là huyện lệnh Phong Khâu?

Sau khi Ngọc Doãn qua sông thì đi tới trước mặt người đàn ông đó.

- Ta là Ưng Đình, huyện lệnh Phong Khâu, ngươi là ai?

Có Tổng tới nay, trọng văn khinh võ, nên một huyện lệnh đối mặt với một võ tướng, rõ ràng là luôn thể hiện sự hống hách hơn.

- Ngươi thân là huyện lệnh Phong Khâu mà không chống Lỗ tặc, tại sao lại ở đây?

- Ta...ngươi chỉ là một Chỉ huy sứ mà đòi quản cả việc của ta sao? Ta cho ngươi biết, huynh trưởng ta là Đại học sĩ Ưng Bá Ngạn Trực Long Đồ Các.

Nếu thông minh thì hãy nhanh chóng cho ta qua sông, nếu không thì đừng trách ta.

Ưng Bá Ngạn?

Ngọc Doãn biết người này.

Người này thuộc phái Đông Cung, sau khi Hoàng đế Khâm Tông lên ngôi, nguyên nhân “Hà Bắc biên phòng thập sách” hợp tâm tư Hoàng đế Khâm Tông, cho nên được phong làm Trực Long Đồ Các, Tri Tương Châu. Ngọc Doãn chẳng những biết người này, còn biết người này là đứng đầu phái nghị hòa.

Trước đây người Nữ Chân tiếp tục đề xuất cắt nhường ba trấn Thái nguyên, Ưng Bá Ngạn này là một thành viên chủ trương thực hiện việc cắt nhường.

Ngoài ra, Ngọc Doãn còn biết Ưng Bá Ngạn là cậu Tần Cối.

Nếu Ưng Đình nói khéo, Ngọc Doãn không làm khó dễ y, nhưng câu vừa rồi đã khơi lên tính kiêu ngạo ẩn giấu trong con người Ngọc Doãn.

Con người hấn lập tức trở nên lạnh băng, sau một lát hấn điềm nhiên nói:

- Nếu là Huyện lệnh Phong Khâu, không ngăn địch mà tới nơi này bừa bãi. Nơi này là phủ Khai Phong, không phải là huyện Phong Khâu. Nếu trong lòng ngươi còn cảm hoài thiên ân, thì hãy theo ta đi tới trấn Quách Kiều quyết chiến sinh tử với Lỗ tặc. Nếu như không, hãy lập tức rút ngay cho ta, bằng không ta sẽ trị tội ngươi làm hỏng việc quân cơ.

Ưng Đình giận tím mặt!

Y tuy chỉ là Huyện lệnh nhưng cũng là đồng tiến sĩ xuất thân.

- Tên khốn khiếp ngươi, sao dám làm thế...Đợi sau khi trở về ta sẽ vạch tội ngươi, cho ngươi chết không được yên lành.

Ngọc Doãn lười phí lời với y, rút trường đao Hồ Xuất, chỉ thấy ánh đao lóe lên, máu bắn tung tóe.

Đầu Ưng Đình rơi xuống đất, câu “chết” phun ra theo máu.

- Huyện lệnh Phong Khâu Ưng Đình không đánh mà chạy, làm nhục quốc thể, nên bị giết...Các ngươi nghe cho rõ đây, nay quốc nạn lâm đầu, cần phải tử chiến. Nếu các ngươi bỏ trốn, làm chậm trễ quân vụ, giết không tha.

Trong phút chốc, bên Quảng Tế vừa rồi còn lộn xộn lập tức lặng ngắt như tờ.

Ai có thể nghĩ Ngọc Doãn đột nhiên giết người, hơn nữa còn dùng thủ đoạn tàn khốc để giết người.

Ngọc Doãn thấy không có người nào tiếp tục gây loạn nữa thì hừ lạnh, để Viên Triều Niên ở lại, còn mình tiếp tục suất bộ đi đến trấn Quách Kiều.

- Viên Triều Niên!

- Có tiểu nhân.

- Ta để lại cho người năm mươi người, canh giữ cầu nổi này cho ta.

Ta mặc kệ người dùng phương thức gì nhưng nơi cầu nổi này không thể để mất. Nếu có người nào dám chiếm trước cầu nổi, thì giết không cần hỏi.

Viên Triều Niên vốn xuất thân tội phạm, hơi có chút tính coi trời bằng vung.

Lúc trước những người kia muốn cưỡng ép qua sông, gã còn cố nhẫn nhịn, nay có Ngọc Doãn ra lệnh, gã không chút do dự nữa, lớn tiếng:

- Cần tuân lệnh Chỉ huy, kẻ nào dám đoạt cầu nổi, giết.

Lúc này Ngọc Doãn mới yên tâm, suất bộ rời đi.

Một khi trấn Quách Kiều mất đi thì cầu nổi này là đường lui duy nhất của hắn.

Cho nên bất kể thế nào, Ngọc Doãn cũng không thể đánh mất chỗ cầu nổi này. Mà nay đại nạn lâm đầu, hắn bất chấp hết thảy. Dù sao đã vi phạm quân kỷ rồi, giết người thì đã giết rồi, nhưng không thể để một kẻ nào nghe thấy kẻ thù đến thì bỏ chạy nhục nhã được.

Chỉ có điều, hắn nhất định phải giết Ưông Đình này, bên đó lúc trước còn lộn xộn thì ngay lập tức trở nên trật tự. Ngọc Doãn tự phân phối binh mã, đi tới trấn Quách Kiều.

Trong đại đường Binh bộ Phủ Khai phong, Lý Cương vươn người đứng dậy, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khi nghe tin Ngọc Doãn suất bộ xuất phát thật sự làm cho Lý Cương chấn động, nhưng sau kinh sợ thì ông cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Ngọc Doãn nói nếu chẳng may Hoạt Châu đầu hàng, Lỗ tặc sẽ chỉ trong một ngày mà binh lâm dưới thành phủ Khai Phong.

Lý Cương không tin, thậm chí cảm thấy suy đoán này của Ngọc Doãn có chút vớ vẩn.

Chỉ huy sứ Hoạt Châu Tào Vinh kia là võ học xuất thân chính quy, nhận nhiều thiên ân, sao có thể đầu hàng? Nhưng sâu trong lòng, Lý Cương thật sự cũng không hề có thiện cảm với Ngọc Doãn, thậm chí có chút chán ghét. Dù sao Lý Dật Phong bởi vì nguyên nhân Ngọc Doãn mà dứt bỏ công danh tiền đồ, chạy đi Chân Định chịu khổ. Hơn nữa người này còn gây sức ép, hai năm qua tạo nên bao thị phi ở phủ Khai Phong. Một kẻ phổ xá như vậy, chẳng có chút công danh gì, dựa vào gì mà giành được vị trí Chỉ huy sứ cấm quân? Nói toạc ra, trong mắt Lý Cương, Ngọc Doãn chỉ là một tiểu nhân may mắn.

- Kẻ khốn kiếp này, ai cho hắn gan to mà hắn dám tự tiện hành động như vậy?

Lý Cương tức giận đi đi lại lại trong đại sảnh binh bộ, một lát sau vớ lấy lệnh tiễn trên án:

- Người tới!

Bên ngoài đại sảnh Binh bộ luôn có người chờ đợi.

Nghe Lý Cương gọi, lập tức có người tiến vào:

- Lý công...

- Cho ta...

Lý Cương vốn định cho người cầm lệnh tiễn Binh Bộ tiến đến trấn Quách Kiều bắt Ngọc Doãn trở lại, đúng lúc này, đã thấy Tông Trạch mang theo Tông An Lục, về mặt về lo âu, chạy vào đại sảnh.

- Lý công, việc lớn không tốt rồi!

- Nhữ Lâm chờ một chút, đợi ta cho người đi bắt tên Ngọc Tiểu Ất cả gan làm loạn đã rồi nói sau.

- Không được bắt!

Tông Trạch tiến lên một bước, bắt lấy cánh tay Lý Cương.

- Nhữ Lâm có ý gì?

- Vừa rồi ta nhận được tin của Lục Lang, Ngọc chỉ huy trước khi đến trấn Quách Kiều đã nhận được tin, cha con Chỉ huy sứ Hoạt Châu Tào Vinh đã quy hàng Lỗ Tặc, giờ đang ở Bạch Mã. Nay cha con nghịch tặc kia suất bộ làm tiên phong ngày đêm qua sông công chiếm thị trấn Phong Khâu, phỏng chừng chậm nhất tới nay sẽ đến bến sông Quảng Tế. Nếu Lý Công lúc này bắt Ngọc chỉ huy trở lại, chỉ sợ binh mã Lỗ tặc đã thắng đến thành Khai Phong rồi. Chẳng bằng hiện giờ chỉnh đốn và sắp đặt, phái viện binh trợ giúp Ngọc chỉ huy...

Lý Cương nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi lớn.

Ông bắt lấy cánh tay Tông Trạch:

- Lời Nhữ Lâm nói thật chứ?

- Lý Công, lúc này sao ta có thể lấy chuyện này ra giỡn được?

Tào Vinh thật sự làm phản rồi

Trong lòng Lý Cương lập tức nổi lên cơn sóng lớn.

Sao Ngọc Doãn lại biết Tào Vinh sẽ làm phản?

Cẩn thận ngẫm nghĩ, từ lúc con trai quý Lý Dật Phong kết bạn với Ngọc Doãn tới nay, những lời Ngọc Doãn nói gần như không bao giờ sai.

Người Nữ Chân sẽ khai chiến với Đại Tống, quả đúng là khai chiến!

Quách Dực Sư có khả năng sẽ đầu hàng người Nữ Chân, kết quả cũng đầu hàng...

Mà hiện tại Tào Vinh cũng đúng như lời Ngọc Doãn nói là suất bộ quy hàng, còn làm quân tiên phong cho người Nữ Chân.

Phải biết rằng Ngọc Doãn còn nhắc nhở ông, còn đặc biệt gửi một phong thư, mà lúc đó Lý Cương còn cảm thấy Ngọc Doãn toàn nói những lời vô căn cứ.

Chứ đừng nói chi là hần chỉ là một Chỉ huy sứ nhỏ nhỏ, sao có thể tự ý nghị luận với quan viên trong triều?

Ai có thể lường được Tào Vinh kia thật sự làm phản!

- Lý công, lúc này có do dự gì nữa? Ngọc Doãn dẫn binh mã bản bộ đã đi trấn Quách Kiều rồi.

Hần chỉ có hơn ngàn người, thì sao có thể ngăn được binh mã người Nữ Chân? Lúc này cần phải phái viện binh, ít nhất có thể dựa vào sông Quảng Tế, kéo dài bước tiến Lỗ tặc. Dầu gì cũng có thể tranh thủ một chút thời gian chuẩn bị cho Khai Phong.

Lý Cương nghe vậy lại cười khổ.

- Nhữ Lâm nói dễ nghe quá, nay binh mã Khai Phong hầu hết đã phái ra rồi, ta biết điều động binh mã từ đâu đây?

Tám mươi vạn cấm quân, nghe rất nhiều.

Nhưng trên thực tế có bao nhiêu người có thể chịu được một trận chiến? Chứ đừng nói chi là từ Tuyên Hòa tới nay, binh bị cấm quân lỏng lẻo, tám mươi vạn cấm quân gần như chỉ là thùng rỗng kêu to, mà nay toàn bộ cấm quân Khai Phong, cộng với quân đội vùng ven và dân binh bảo giám cũng chỉ có hai trăm ngàn người. Mà trong hai trăm ngàn người này, cường binh thật sự chỉ sợ cũng chỉ có bốn năm vạn người mà thôi.

Lý Cương đã an bài binh mã xong, nếu lúc này điều động, chỉ sợ sẽ làm cho phòng ngự Khai Phong càng trở nên hỗn loạn.

Tông Trạch ở Binh bộ mấy ngày nên ít nhiều cũng hiểu tình huống ở Đông Kinh.

Nghe Lý Cương nói thế, ông cũng rơi vào trầm tư.

Một lát sau, Lý Cương hạ giọng nói:

- Ngọc Doãn tự tiện suất bộ nghênh chiến, đã là vi phạm luật pháp.

Ta hạ một đạo quân lệnh, mệnh cho binh mã Mưu Đà Cương thay quân trấn Quách Kiều...Nhữ Lâm, ta cũng chỉ có thể làm như thế thôi.

- Vậy Ngọc Chỉ huy phải làm sao bây giờ?

Tông An Lục đứng bên sọt ruột.

- Lục Lang, chớ có nói bừa.

Lý Cương khoát tay áo, ra hiệu Tông Trạch chớ trách tội Tông An Lục.

Ông do dự một chút, rồi thở dài nói:

- Cũng chỉ đành phải xem vận mệnh của Ngọc Tiểu Ất như nào thôi...

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

386. Chương 383: Trấn Quách Kiều (3)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Bóng đêm bao phủ trấn Quách Kiều.

Ánh trăng sáng tỏ lan tràn lạnh lùng vẩy trên đường phố, toát lên không khí âm u tịch mịch.

Diện tích Trấn Quách Kiều không lớn, được xây dựng hình chữ nhật không theo quy tắc nào cả, đông tây tám dặm, nam bắc năm dặm rưỡi, lúc này lại vắng ngắt.

Vó ngựa đi lại ở mặt đường phát ra tiếng động nặng nề.

Ngọc Doãn nhìn trấn Quách Kiều gần như là không có một bóng người mà cười khổ trong lòng.

Một tòa thành trông không như vậy nếu không phải kéo dài thời gian, Ngọc Doãn quả quyết sẽ không chạy tới nơi này ngăn cản thiết kỵ người Nữ Chân.

Nói như thế nào đây?

Căn bản chính là thành trì vô hiểm khả thủ.

Tường thành dùng kháng đất xây công sự, cao chỉ bằng hai ba người.

Đầu trấn có một tòa vọng lâu vô cùng tan hoang, ra khỏi trấn Quách Kiều là vùng đất bình nguyên bằng phẳng, không có một chướng ngại vật nào có thể dùng để phòng ngự. Nói cách khác, chỉ có thể dựa vào tường thành trấn Quách Kiều để chống đỡ quân Kim. Nhưng vấn đề là, hơn một ngàn binh mã cùng với tường thành cao bằng hai ba người, sao có thể chống đỡ được đại quân người Nữ Chân?

Ngọc Doãn cũng thật sự không có lòng tự tin.

- Tiểu Át, trấn Quách Kiều này thật khó thủ.

Bàng Vạn Xuân sau khi nhìn địa hình trấn Quách Kiều thì kết luận.

- Nếu là mã quân thì còn đỡ, dựa vào tường thành trấn Quách Kiều còn có thể ngăn cản một chút.

Nhưng nếu đại quân Lỗ Tặc đến, nơi này ngoại trừ đã chiến ra thì không có lựa chọn thứ hai. Chỉ dựa vào chúng ta thôi, căn bản không thể ngăn được quân tiên phong Lỗ Tặc.

- Ta biết!

Dưới ánh trăng, Ngọc Doãn mang theo đám người Bàng Vạn Xuân tuần tra trấn Quách Kiều xong, rồi giục ngựa ra đầu trấn.

- Thành này trì hoãn nói là chống đỡ mấy vạn Lỗ Tặc. Chỉ cần Lỗ Tặc cầm khí giới, mấy ngàn xông lên vài lượt là lập tức biến thành đồng hoang tàn ngay.

Đúng rồi, thám báo đã phái ra rồi đúng không?

- Đã phái đi ra rồi!

Ngọc Doãn gật gật đầu, phóng ngựa xông lên một tòa mô đất thấp bé.

Tay hấn đập mái che nắng nhìn ra xa, sau một lúc lâu lại lắc đầu:

- Ta chỉ hy vọng có thể ở đây ngăn trở được cha con Tào Vinh, có thể kéo dài một hai ngày rồi lui về sông Quảng Tế. Không như vậy làm, đồ quân nhu lương thảo Mưu Đà Cương sẽ khó mà dời đi hết được. Hơn nữa thành Khai Phong cũng cần có thời gian chỉnh đốn và sắp đặt, có thể kéo dài một hai ngày để lý Thượng thư có thể chuẩn bị đầy đủ.

- Vậy nên chống đỡ như nào?

Bàng Vạn Xuân hỏi làm cho Ngọc Doãn không khỏi mày nhăn lại.

- Đã chiến!

Ngọc Doãn suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định.

- Đã chiến?

Bàng Vạn Xuân chấn động:

- Nhưng Tào Vinh có ba nghìn thiết kỵ, chúng ta thì chỉ có hơn một ngàn người, mã quân thì chỉ hơn ba trăm, đã chiến như thế nào đây?

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, nhoẻn miệng cười:

- Ca ca đừng nóng, sơn nhân tự hữu diệu kế.

Thấy dáng vẻ chắc chắn của Ngọc Doãn, Bàng Vạn Xuân tuy có chút nghi hoặc nhưng không còn sốt ruột như trước nữa.

Đúng lúc này, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng vó ngựa.

Một đội thám báo từ đằng xa như gió lao đến, ghim ngựa dưới mô đất, thám báo cầm đầu nhảy xuống ngựa, chạy vội tới trước mặt Ngọc Doãn:

- Khởi bẩm chỉ huy, chúng ta ở cách phía bắc trấn Quách Kiều ba mươi dặm phát hiện tung tích Lỗ Tặc.

Chúng ta còn bắt được một mật thám Lỗ Tặc, từ miệng gã đó biết binh mã quân tiên phong Lỗ Tặc đã vượt qua Kỳ Thành đang hướng về trấn Quách Kiều. Phỏng chừng bây giờ cách nơi này khoảng ba mươi dặm. Chủ tướng Lỗ Tặc chính là Tào Ninh, con trai của Chỉ huy sứ Hoạch Châu Tào Vinh.

Thám báo này hiển nhiên là có kinh nghiệm, mặc dù quân tình khẩn cấp nhưng nói năng vô cùng rõ ràng. Ngọc Doãn hỏi vội:

- Binh mã quân tiên phong có bao nhiêu? Tào Vinh nay ở đâu?
- Binh mã Tào Vinh đêm nay sẽ ngủ lại ở Kỳ Thành.

Quân tiên phong ước chừng có một ngàn người, nghe nói đều là kỵ quân Lỗ Tặc.

Đồng tử Bàng Vạn Xuân co rút lại, theo bản năng nắm chặt thương lớn trong tay.

Ngọc Doãn quay đầu nói:

- Lỗ Tặc còn cách ba mươi dặm, nghĩ chắc trong vòng một canh giờ nữa chắc chắn binh lâm trấn Quách Kiều.

Bến Sông Quảng Tế vẫn hỗn loạn, hiện tại chúng ta ngoại trừ liều chết một trận ra thì không còn lựa chọn nào khác.

Bàng Vạn Xuân cười nói:

- Nếu Tiểu Át muốn chiến, Bàng mỗ xin đi tiên phong.
- Ha ha, vậy theo lời ca ca.

Ngọc Doãn nói xong, quay đầu ngựa định trở về trấn Quách Kiều.

Tuy nhiên đi được hai bước, hấn lại đột nhiên ghìm chặt ngựa, trầm giọng quát hỏi thám báo kia:

- Người tên là gì?
- Tiểu nhân Tôn Hiển.
- Tôn Hiển?

Ngọc Doãn gật đầu nói:

- Tên rất hay, nghe khẩu âm của người dường như là người địa phương?
- Nói đến chỉ sợ chỉ huy nhạo báng, tiểu nhân đúng là người Khai Phong.

Lúc trước nghe có chiêu thứ, tiểu nhân liền đầu nhập hiệu lực trong quân, nay đang làm việc dưới trướng Đồng tướng quân.

Ngọc Doãn mỉm cười, giơ roi chỉ vào Tôn Hiển rồi giục ngựa đi.

Nhìn động tác này vô cùng đơn giản, nhưng lại làm cho Tôn Hiển vô cùng hưng phấn. Gã cũng vội lên ngựa, mang theo một đội thám báo đi theo sát phía sau đám người Ngọc Doãn, tiến thẳng đến trấn Quách Kiều.

Chân trời bay tới vài đám mây che lấp ánh trăng.

Tào Ninh giục ngựa phi nhanh, sắc mặt bình tĩnh.

Cha gã sau khi đầu hàng người Nữ Chân, tuy nói được Quách Dực Sư trọng dụng nhưng vẫn không thể thỏa mãn dã tâm của ông.

Quách Dực Sư đầu hàng người Nữ Chân thì lập tức được coi trọng.

Nhưng cha gã thì sao?

Tuy rằng cũng là đầu hàng nhưng lại bị đuổi ra khỏi Bạch Mã.

Bề ngoài thì Quách Được Sư tỏ ra coi trọng bọn họ, nhưng trên thực tế vẫn luôn tỏ ra đề phòng.

Tào Ninh biết, sở dĩ sẽ xuất hiện tình huống này, nói toạc ra bọn họ chưa có công lao, nên rất khó dung nhập quần thể người Nữ Chân. Mà ở trong mắt người Nữ Chân, địa vị cha con Tào Vinh, Tào Ninh trừ phi có công lao thật lớn, còn không thì sẽ không bao giờ được coi trọng như Quách Được Sư. Quách Được Sư là người Bột Hải, cũng là người hán thuộc nhân khẩu người Nữ Chân. Nhưng cha con Tào Vinh, Tào Ninh ở trong mắt người Nữ Chân thì là người Nam chính cống.

Nếu không thể hiện bản lĩnh, thì Lỗ Tặc sao có thể thấy lợi hại của cha con mình?

Tào Ninh nghĩ đến đây thì càng nóng lòng.

Chỉ có thể đến Khai Phong trước, đoạt lấy Khai Phong đầu tiên thì cha con gã mới thật sự đứng vững gót chân trong người Nữ Chân.

Vốn Tào Vinh cũng không muốn xuất kích nhanh như vậy.

Quách Được Sư còn ở tại bến Bạch Mã, nếu cha con ông đánh tới Khai Phong, cũng là đơn độc xâm nhập đến.

Nhưng Tào Ninh lại không cho là như vậy:

- Phụ thân cần gì phải lo lắng quân Tống? Chỉ nhìn hôm qua chúng ta bình không lưỡi huyết cướp lấy Phong Khâu là biết quân Tống không đáng phải lo nghĩ. Phũ Khai Phong mặc dù được xưng có tám trăm ngàn cấm quân, nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Không nói mặt khác, chỉ cần dựa vào cây thương trong tay con là có thể giết bọn chúng chạy trốn chết. Phụ thân có biết, cha con ta là tướng đầu hàng, nếu không công lao thì khó có thể sống yên. Mà nay là cơ hội tốt nhất, chỉ cần có thể đánh qua sông Quảng Tế, sau đó ổn định đầu trận tuyến, công lao đoạt Khai Phong sẽ rơi vào trong tay cha con ta. Chuyện tốt như này, sau này muốn có thật khó.

Tào Vinh có chút dao động, nhưng xuất phát từ suy nghĩ cẩn thận vẫn quyết định để Tào Ninh làm quân tiên phong, còn ông thì đánh chiếm Kỳ Thành...

Mặc dù Kỳ Thành kia là một huyện nhỏ nhưng cũng là một phần công lao.

Còn nữa, thám báo đã phái ra tìm hiểu cho thấy Kỳ Thành kia cũng gần như là một tòa thành trống không, căn bản không có quân Tống trấn thủ ở đó.

Đoạt được Kỳ Thành, dù là Tào Ninh tiến công thất bại thì cũng có thể trợ giúp.

Cho nên sau khi suy nghĩ kỹ, Tào Vinh quyết định để Tào Ninh trực tiếp tiến bức trấn Quách Kiều, còn ông thì suất bộ tiến vào chiếm giữ Kỳ Thành.

Đối với sự cẩn thận của Tào Vinh, Tào Ninh lại cực kỳ khinh thường.

Đại trượng phu cần phải đi đầu tranh thủ công danh, nếu như cứ sợ đầu sợ đuôi, thì sao có thể làm nên việc lớn?

Trấn Quách Kiều !

Tào Ninh không phải chưa từng tới đó.

Gã biết rõ, trấn Quách Kiều căn bản không có quân Tống đóng quân, mà dù có, cũng chỉ là một đám dân binh bảo giáp, có gì mà sợ?

Nghĩ đến đây, Tào Ninh càng thêm chắc chắn.

- Báo!

Theo một tiếng hô to làm Tào Ninh đang từ trong trầm tư bừng tỉnh.

Gã vàng ghì chặt ngựa, ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy một gã thám báo cả người đầm máu, gần như là bò trên lưng ngựa, đi tới trước gã.

- Khởi bẩm thiếu tướng quân, tiền phương gặp thám báo quân Tống, toàn quân bị diệt, chỉ còn một mình tiểu nhân chạy thoát.

- Thám báo quân Tống?

Tào Ninh ngẩn ra, trầm giọng nói:

- Sao trấn Quách Kiều lại có thám báo quân Tống?

- Tiểu nhân cũng nghĩ như thế, nhưng quân Tống này dũng mãnh không tầm thường, còn rất điêu luyện.

Đối phương tuy chỉ sáu người nhưng lại ngăn được mười người chúng ta. Nếu không được các huynh đệ yểm trợ, tiểu nhân suýt chút nữa cũng chết rồi.

Liều chết yểm hộ?

Tào Ninh không hề tin tưởng lời tên thám báo này nói.

Đoán chừng gã này thấy tình thế không ổn, lâm trận bỏ chạy rồi.

Tuy nhiên tên này cũng đã mang đến một tin tức quan trọng cho gã. Đội thám báo này của gã dù không được coi là dũng mãnh nhưng cũng là tinh nhuệ nhất ở Hoại Châu.

Mười người mà không thắng nổi đối phương sáu người, vậy rõ ràng không phải là xã dũng bình thường rồi, là quân Tống đến rồi!

Không ngờ quân Tống lại đóng ở trấn Quách Kiều

Nhưng Tào Ninh lại không chút hoảng hốt mà lại có chút hưng phấn.

387. Chương 384: Trấn Quách Kiều (4)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Nhưng Tào Ninh lại không chút hoảng hốt mà lại có chút hưng phấn.

Gã đang cảm thấy dọc đường đi quá mức thuận lợi, thậm chí còn không hề trải qua trận chém giết nào, sao không khiến người ta tiếc nuối? Mà nay trấn Quách Kiều có quân Tống tập trú, là cơ hội tốt để gã kiến công lập nghiệp. Nghĩ đến đây, con người Tào Ninh lóe sáng, nở nụ cười:

- Vậy thì rất tốt, ta đang nói cần thể hiện bản lĩnh, thì đã có người đưa tới cửa rồi. Ta thật muốn xem quân Tống này là thần thánh phương nào mà dám ngăn cản đại quân tiên phong của ta. Các huynh đệ, theo ta đánh tới trấn Quách Kiều !

Tào Ninh ra lệnh một tiếng, một ngàn thiết kỵ lập tức liên tiếp hò hét.

Tiếng chân gót sắt như sấm, giống như trận bão tuyết xẹt qua trên bình nguyên. Tào Ninh kia đi đầu xông lên trước.

Hai mươi dặm lộ trình, trong nháy mắt đã qua.

Trong màn đêm, tường thành thấp bé của trấn Quách Kiều kia đã có thể thấy rõ ràng.

Tào Ninh đột nhiên ghì chặt ngựa, giơ đại thương lên.

Thiết kỵ phía sau vội ghì chặt chiến mã, nhanh chóng bày ra chiến trận.

- Thật là không biết sống chết, dám dẫm chiến cùng ta?

Thừa dịp ánh trăng mờ lung, Tào Ninh thấy rõ trước đầu trấn Quách Kiều có một đội quân Tổng đang sẵn sàng đón quân địch ở trong màn đêm.

Trước trận là cung tiễn thủ.

Sau đó là đao thuấn binh, quân Tổng này không có kỵ quân bảo hộ hai sườn, mà đơn độc xếp thành một phương trận, toát lên một luồng khí tức khác thường.

Tào Ninh vừa thấy trận hình này của quân Tổng thì lập tức mỉm cười, xem chừng cũng chỉ có ba năm trăm người thôi, hơn nữa còn là bộ binh.

Tướng lĩnh quân Tổng này chẳng lẽ hỏng não rồi sao? Chỉ có vài bộ quân này mà cũng dám lòi ra giao phong dẫm chiến với mình ư?

Tào Ninh không kìm nổi ngửa mặt lên trời cười to:

- Đây quả là công lao đưa tới cửa cho ta.

Chiến mã dưới háng đi về phía trước vài bước.

Chỉ thấy hai chân Tào Ninh đạp vào bàn đạp, thương lớn giương lên quát to:

- Các huynh đệ, theo ta xông lên...

Một ngàn kỵ quân phát ra những tiếng gào thét rung trời, tiếng thét gào theo Tào Ninh xông tới quân Tổng phía trước. Căn bản không cần gì lo lắng, nếu quân Tổng đã bày ra trận thế chịu chết nếu không tàn sát một trận thì chẳng phải làm mình thất vọng sao?

Không chỉ Tào Ninh nghĩ như vậy, dù là những bộ khúc kia cũng có ý niệm như vậy trong đầu.

Thiết kỵ xung phong, đất núi rung chuyển.

Tuy chỉ có một ngàn thiết kỵ, nhưng khi xung phong làm mặt đất cũng không chịu đựng nổi mà run rẩy.

Thú vị chính là quân Tổng bày trận trước nhất lại là một đội cung tiễn thủ. Mắt thấy quân Kim khởi xướng xung phong thì lập tức lui nhanh về phía sau.

Cùng lúc đó, thuấn bài thủ bước lên trước, dường như là thấy thân xác máu thịt ngăn cản gót sắt quân Kim.

Tào Ninh không kìm nổi lại cười to, thương lớn vung lên, vật kỵ tăng tốc nhanh như tia chớp đánh về phía quân Tổng.

- Pháo thủ, đốt lửa!

Mắt thấy quân Kim kia chỉ còn cách quân Tổng chưa tới năm mươi bước thì nghe trong quân Tổng có người cao giọng hô.

Pháo thủ?

Tào Ninh ngăn ra, vội ghì chặt chiến mã.

Dù sao gã cũng từng hiệu lực ở trong quân Tống, nên đương nhiên hiểu rõ sự lợi hại của phích lịch pháo Đại Tống.

Nhưng gã dừng lại, kỵ quân phía sau gã thì không dừng lại, thế tiến quân như dời non lấp biển tiếp tục đánh tới quân Tống. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mắt thấy quân Kim chỉ còn cách quân Tống khoảng ba mươi bước, từ bên trong trận doanh quân Tống đột nhiên bay ra hơn mười khối cầu màu đen, những khối cầu màu đen đó mang theo ánh lửa, gào thét quăng thẳng tới phía quân Kim. Trong bóng đêm cũng không nhìn thấy rõ rốt cuộc những bi đen kia rốt cuộc có bao nhiêu cái, trong chớp mắt đã rơi trên mặt đất.

Thiết cầu đen tiếp tục lăn nhưng ánh lửa kia vẫn chưa tắt.

Cùng lúc đó, thuần thủ bài quân Tống nhanh chóng lui về phía sau, trong chớp mắt đã rời khỏi bốn năm bước, rồi sau đó cùng kêu to, ngồi xổm người xuống, đem tấm chắn giờ lên cao trước người.

Quân Kim vẫn lao đến!

Ầm ầm ầm...

Theo những tiếng nổ liên tiếp thành linh nổ lên, những khối thiết cầu đen chợt nổ tung, khói lửa tràn ngập, dâng lên từng ngọn lửa cháy.

Tào Ninh đứng ở phía sau quân, có thể nhìn thấy rõ ràng quân Kim xông lên trước nhất đã bị nổ chia năm xẻ bảy, máu thịt văng tung tóe.

Chiến mã hí lên thê lương lão đảo ngã trong vũng máu.

Kỵ sĩ trên ngựa bị đinh sắt trong Chưởng Tâm Lôi bắn ra trúng người làm cả người đầy máu, còn có người bị nổ phanh bụng, vỏ áo giáp rơi lả tả trên mặt đất.

Đây là cái gì?

Tào Ninh tin rằng gã chưa bao giờ thấy loại vũ khí như này.

Phích lịch pháo của quân Tống tuy rằng lợi hại, nhưng lại vô cùng cồng kềnh, uy lực cũng không lớn như vậy.

Quân Kim xông lên trước nhất lập tức bị giết hơn mười người, cũng có gần trăm người bị tổn thương, gào khóc ngã trong vũng máu. Uy lực nổ tung của năm mươi miếng Chưởng Tâm Lôi đủ để cho quân Kim còn lại hỗn loạn. Chiến mã hí dài lên, đã không thể khống chế. Kỵ sĩ trên ngựa đã bối rối hỗn loạn, luống cuống tay chân muốn trấn an chiến mã.

- Ổn định, ổn định!

Tào Ninh thấy tình huống như vậy thì quá sợ hãi.

Gã vội vàng giục ngựa tiến lên, muốn ổn định đầu trận tuyến, lại không ngờ lúc này tai nghe những tiếng trống trận dồn dập, ngay sát đó chợt nghe đầu trấn Quách Kiều có ba tiếng pháo hiệu vang lên, một đội kỵ quân theo trong trấn lao tới, xông tới phía quân Kim.

Người chưa tới, mũi tên sắc bén đã tới trước.

Đội kỵ quân này có thể nói là cung mã thành thạo, kỵ sĩ trên ngựa vừa phóng ngựa như bay, vừa giương cung cài tên, tên rơi như mưa bắn về phía quân Kim. Mười mấy tên quân Kim trong nháy mắt bị bắn thành con nhím lập tức té rớt mặt đất.

Mà kỵ quân quân Tống không hề ngừng, mắt thấy sẽ va chạm với quân Kim thì lại đột nhiên tản ra bày trận hình di chuyển vòng quanh quân Kim, vừa vòng vừa bắn tên, làm quân Kim hỗn loạn căn bản không thể tổ chức chống cự có hiệu quả.

Tim Tào Ninh đập bình bịch, thúc ngựa đỉnh thương, gào thét đánh tới quân Tống.

Lúc này tuyệt đối không thể lui về phía sau.

Chỉ cần lui thì trận chiến sẽ đại loạn. Nhìn quân Tổng này rõ ràng là có kinh nghiệm chiến trận, cười ngựa bắn cung công phu lại quá mức lợi hại, không hề tầm thường chút nào. Đến lúc đó, chút binh mã phía mình cũng chỉ có thể khoanh tay chịu chết mà thôi. Cho nên càng là lúc này càng phải xông về phía trước.

Tào Ninh nghĩ cũng không sai, quân Tổng này đã làm cho gã có cơ hội ổn định lòng quân.

Theo tiếng pháo hiệu vang lên ở đầu trấn Quách Kiều, Ngọc Doãn cười Ám Kim hí dài đón đầu Tào Ninh đang xông tới.

- Tào Ninh, tên cầu tặc bán nước cầu vinh, còn không để mạng lại.

Ám Kim hai năm qua được ăn ngon, nuôi dưỡng tốt, đã không còn là con ngựa gầy yếu như lúc đầu Ngọc Doãn có được nó nữa.

Đừng nhìn nó lớn tuổi nhưng lúc tiến lên ngay cả Ô Tuy mà Cao Sùng và Hà Nguyên Khánh đang cười cũng không thể bằng được.

Trên thực tế, Ngọc Doãn vẫn luôn luôn tự hỏi không biết rốt cuộc Ám Kim là huyết thống gì.

Đáng tiếc, cho đến ngày hôm nay hắn cũng không biết.

Ngày cả Tề Long Đằng hiểu biết về ngựa cũng không biết huyết thống của Ám Kim. Dần dà, Ngọc Doãn cũng không có hứng thú đi tìm hiểu huyết thống của Ám Kim nữa, chỉ biết đây là một con ngựa tốt, một con lương câu bảo mã không hề kém chút nào với Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử.

Tiếng rơi, người đến.

Trường đao Hồ Xuất rỗng găm một tiếng, Ngọc Doãn ở trên chiến mã vươn người đứng dậy, rút đao ra khỏi vỏ.

Đây chính là thuật rút đao mà Ngọc Doãn mới lĩnh ngộ ra, trải qua nhiều lần luận bàn với Lỗ Trí Thâm và thường xuyên độ sức cùng đám người Cao Sùng, Hà Nguyên Khánh, một vài lần gần như đại thành. Thuật rút đao trên ngựa chứa nhiều hoa chiêu, một đi thẳng về thẳng, đúng hơn là dùng một từ “nhanh” để diễn tả. Mượn dùng động tác thân dài, Ngọc Doãn ngưng tụ lực toàn thân, hung hãn chém về phía Tào Ninh.

Tào Ninh này không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Tuy rằng không biết Ngọc Doãn nhưng lại bị một đao mãnh liệt này của Ngọc Doãn làm cho hoảng sợ.

Gã vội đưa thương ngang người, một thức Thiết môn soạn, vận đủ khí lực toàn thân đánh ra ngoài một chiêu. Chỉ nghe một tiếng “Keng” vang lên, một đao ngưng tụ ngàn cân của Ngọc Doãn làm hai cánh tay Tào Ninh run lên, hổ khẩu vỡ toang, hai tay lập tức chảy đầm đìa máu tươi, lực đánh vào thật lớn làm cho chiến mã Tào Ninh đang cười cũng không chịu nổi, hí lên một tiếng dài đạp ba đạp lui về sau ba bước.

Ba bước lui về sau này làm cho một đao của Ngọc Doãn không công mà lui, lần thứ hai đạp ngựa giao qua.

Tuy nhiên, Ngọc Doãn cũng không để ý tới Tào Ninh nữa mà múa đao vọt tới trong trận quân Kim. Đại đao tung bay ánh đao loang loáng. Theo những tiếng găm gừ như sư tử rống của Ngọc Doãn, nơi nào đi qua, chỉ thấy nơi đó máu thịt bắn tung tóe.

Tào Ninh thấy thế cũng quá sợ hãi, vừa định quay đầu ngựa, đã nghe có người cao giọng quát:

- Tên Tam tính gia nô kia, còn chưa chịu chết.

Tam tính gia nô là cách nói đời Minh sau này, đến Tam Quốc Diễn Nghĩa mới lưu truyền ra.

Hà Nguyên Khánh cũng vào lúc ngẫu nhiên nghe được câu này từ trong miệng Ngọc Doãn, nay dùng trên người Tào Ninh, cũng không hề quá chút nào.

Tào Ninh vốn họ Tào, lúc trước hiệu lực cho lão Triệu quan gia, mà nay lại đầu hàng người Nữ Chân.

Gọi là Tam tính gia nô quả thật là quá chuẩn.

Tào Ninh được nghe ngán ra, chợt giận tím mặt.

Gã đang định mở miệng thì Hà Nguyên Khánh đã đến trước mặt, một đôi Bát Bảo hoa mai Ngân chùy đánh chiêu Thái Sơn áp đỉnh đập xuống. Tào Ninh vội giơ thương đón đỡ, lại một tiếng “keng” vang lên, Ngân chùy mang theo lực lớn làm Tào Ninh ừ tai hoa mắt. Một cây thương lớn bị nện cong thành cung, chiến mã thét lên kinh hoàng, ngã xuống mặt đất.

Tào Ninh bị chiến mã hất ngã từ trên lưng xuống, đầu choáng váng mắt hoa lên.

Gã vội giãy giụa bò dậy, đã thấy một viên Đại tướng cầm trong tay thương lớn đến gần.

- Tam tính gia nô, để mạng lại!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

388. Chương 385: Trần Quách Kiều (5)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Tào Vinh dù gì cũng già rồi, đã hơn bốn mươi tuổi, nếu luôn rèn luyện thì vẫn còn tốt nhưng đáng tiếc Tào Vinh đã là khuyển mã thanh sắc, đã sớm bị tửu sắc làm bản thân sa sút, không còn sự dũng mãnh năm đó nữa.

Sở dĩ làm quân tiên phong, nói trắng ra là vì mưu đồ tương lai cho Tào Ninh. Ông già rồi, nếu chỉ dựa vào Quách Dục Sư để được Hoàn Nhan Tông Vọng tin tưởng thì cũng đủ cho Tào Vinh ông an hưởng tuổi già.

Làm một phú ông không quyền không thế, cũng chưa hẳn là không thể, nhưng Tào Ninh còn trẻ, nếu đã hàng người Kim thì cần phải đứng vững gót chân. Bằng không mà nói, một khi mất đi sự tin tưởng của Quách Dục Sư, thì Tào Ninh biết đi đâu? Nếu không có công huân, thì rất nhanh sẽ bị đào thải.

Cũng chính bởi vì như vậy, Tào Vinh mới quyết định đấu lần này.

Ông hiểu rõ tình huống quân Tống, thậm chí còn hiểu rõ hơn so với Quách Dục Sư.

Sức chiến đấu của quân Tống cùng với sự đảm lược của đám quan viên này, trong lòng Tào Vinh hiểu rõ. Ông biết, chỉ cần đánh tới thành Khai Phong thì sẽ không gặp phải sự chống cự mãnh liệt nào. Cho nên, từ lúc mới bắt đầu, mục tiêu của Tào Vinh là bờ nam sông Quảng Tế.

Qua sông thành công, đó là một công đầu tiên.

Quá mức liều lĩnh mà nói thì đây không phải là một chuyện tốt.

Cũng chính bởi nguyên nhân này mà Tào Vinh mới không muốn vội vã đẩy tiến binh không lười huyết công chiếm Phong Khâu, giành được Kỳ Thành cũng không cần tốn nhiều sức. Tào Vinh thấy, lấy một cái giá thật nhỏ đổi lấy công huân lớn, có sao mà không làm?

Nhưng, Tào Ninh lại không nghĩ như vậy!

Gã muốn phải nhanh chóng công chiếm sông Quảng Tế, cướp lấy bến sông Quảng Tế.

Ngay từ đầu Tào Vinh đã không đồng ý để Tào Ninh liều lĩnh như thế, ông thấy, không dụng một binh một tốt mà công chiếm Kỳ Thành, sau đó mới tiếp tục đẩy mạnh tiến về sông Quảng Tế mới là chính đạo. Cũng như vậy, bộ khúc chẳng những có thể được nghỉ ngơi và chỉnh đốn đầy đủ, mà cũng đủ để tạo uy hiếp đối với trấn Quách Kiều. Ông biết rõ, trấn Quách Kiều lúc này chắc hẳn đã hỗn loạn rồi.

Nhưng Tào Ninh khuyên:

- Phụ thân cần gì phải cẩn thận như thế, dù là hiện tại cướp lấy trấn Quách Kiều cũng không hề khó gì.

Chỉ nhìn quân coi giữ Phong Khâu là có thể hiểu rõ tình trạng quân Tống rồi. Nếu kéo dài lâu, đợi quân Tống đến nơi rồi chúng ta mới sông công kích sợ sẽ gặp phải trắc trở. Có câu binh quý ở thần tốc, con nguyên dẫn nhân mã bản bộ đánh chiếm sông Quảng Tế, giành được công đầu kia.

Lời Tào Ninh nói cũng có lý.

Vì thế sau khi suy nghĩ kỹ, Tào Vinh liền đồng ý theo chủ ý của Tào Ninh.

Đúng như ông dự đoán, Kỳ Thành gần như là một tòa thành trống không, căn bản không uổng chút công sức nào mà giành được, nghĩ chắc tình huống trấn Quách Kiều cũng giống Kỳ Thành, cho nên sau khi Tào Vinh đoạt được Kỳ Thành thì đi nghỉ ngơi.

Chỉ có điều ông lại cảm thấy giấc ngủ vô cùng bất an, không yên.

Cũng không biết là duyên cớ gì mà ông thấy ác mộng liên tục, đến giờ tý ông hét to một tiếng, bật dậy, mồ hôi lạnh đầm trán.

Sao lại thế này?

Trong lòng Tào Vinh nghi hoặc khó hiểu! Ông thở dốc, khoác áo vào, dùng nước lạnh rửa mặt, cả người lập tức trở nên tỉnh táo rất nhiều.

Ông bước ra khỏi phòng, thấy một vầng trăng sáng treo trên cao, chiếu ánh trăng trong trẻo lạnh lùng xuống nhân gian.

Đây là phủ nha huyện lệnh Kỳ Thành, ở bên trong đình viện nhỏ, dường như được bao phủ một tầng sương trắng làm cho người ta có một cảm giác lạnh lẽo.

Tào Vinh đứng thẳng ở cửa hiên thật lâu sau đó đột nhiên hô:

- Người tới!

- Có tiểu nhân.

- Có tin tức của thiếu gia truyền về không?

Người hầu cận canh giữ trong đình viện vội vàng nói:

- Hồi bẩm tướng quân, chưa có tin tức của thiếu gia truyền đến. Dựa theo tốc độ hành quân của thiếu gia, lúc này hẳn đã đến trấn Quách Kiều rồi, đang tới gần sông Quảng Tế, cho nên mới chưa truyền tin tức về.

Tào Vinh ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý.

Nhưng trong thâm tâm ông vẫn có sự bất an, sau bồi hồi, ông đột nhiên quyết định:

- Truyền mệnh lệnh của ta, tam quân tập hợp, giờ sử dụng cơm, giờ dần xuất phát.

- Hả?

Người hầu cận ngăn ra, do dự một chút nói:

- Tướng quân, lúc này mới vừa qua giờ tý a.

Nào có chuyện nửa đêm tập hợp hành quân đâu chứ!

Tào Vinh lạnh lùng nhìn người hầu cận, nói:

- Có cần ta phải dạy người làm việc thế nào không?

-Tiểu nhân không dám.

Tào Vinh khoát tay áo, ra hiệu người hầu cận lui xuống.

Ông trở lại trong phòng, vẫn có cảm giác kích động không yên.

Bồi hồi trong phòng chốc lát thì ông lại ngồi ngẩn ra, cảm giác trong người càng trở nên nôn nóng.

Nguyên nhân?

Tào Vinh cũng không nói rõ được. Theo lý mà nói, Tào Ninh không nên gặp phiền toái gì.

Bản lĩnh con trai mình, mình hiểu rõ nhất. Từ nhỏ Tào Ninh đã bái Thương Thủ Trần Quảng Tương Châu làm thầy, võ nghệ cao cường, có thể nói là dũng quan tam quân. Ở vùng Kinh kỳ (kinh đô và vùng lân cận) đông lộ gần như không có đối thủ, một cây thương, được người ta tôn xưng là Ngọc diện tiểu Ôn Hầu. Luận binh pháp, Tào Ninh cũng không kém, từng học ở Võ học, nhưng sau này vì một số nguyên nhân mà không thể không rời khỏi đó.

Dù là giáo đầu võ học Khai Phong cũng cho rằng việc Tào Ninh rời khỏi là điều đáng tiếc.

Nhưng cũng hết cách, ai bảo lúc đó Tào Ninh trêu chọc vào Thái tử Vương Phủ chứ? Cũng chính là nguyên nhân này mà Tào Vinh mới quyết ý quy hàng. Chẳng sợ Vương Phủ đã bị chết, nhưng đối với Tào Vinh mà nói, thù hận ngày xưa vẫn không hề giảm bớt đi chút nào. Chẳng qua, gã chuyển thù hận từ Vương phủ lên lão Triệu quan gia. Đây cũng là nguyên nhân mà Quách Dực Sư có thể chiêu hàng gã.

Tào Ninh văn võ song toàn, binh mã dưới trướng cũng không hề tầm thường.

Tình huống như vậy, dù là gặp phải sự kháng cự thì cũng không có chút khó khăn gì quá lớn.

Nhưng Tào Vinh không có cách nào thả lỏng tâm trạng được.

Một canh giờ qua nhanh.

Quân Kim đã tập kết xong, bắt đầu chuẩn bị dùng cơm.

Tào Vinh cũng ăn no nê xong, rồi sau đó đội mũ quán giáp, đi ra cửa chính huyện nha Kỳ Thành. Dưới bậc cửa đã sớm có hỗ trợ dắt chiến mã tới, Tào Vinh đang định trèo lên, chợt nghe cuối phố dài truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, ngay sau đó có người la to:

- Báo....

Tào Vinh vội xoay người, ngưng thần nhìn lại.

Một con khoái mã như gió lao tới trước mặt Tào Vinh, kỵ sĩ nhảy xuống ngựa, quỳ một chân trên đất nói:

- Khởi bẩm tướng quân, lúc nãy nhận được chiến báo tiền phương, thiếu tướng quân ở trấn Quách Kiều gặp phải phục kích quân Tống, toàn quân bị diệt. Thiếu tướng quân hấn, hấn, hấn... cũng bị quân Tống giết rồi.

- Cái gì?

Tào Vinh giật nảy mình cả người lạnh toát, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Từ lúc thám mã này tới, Tào Vinh đã có một dự cảm xấu nào ngờ lại đổi lấy một tin dữ như thế.

- Thiếu tướng quân gặp phải phục kích của quân Tống, toàn quân bị diệt.

- Hậu Diện, người mới vừa nói thiếu tướng quân nhà người ...

Tào Vinh hai bước nhảy tới trước mặt thám mã kia, tay túm lấy y dây, lớn tiếng quát hỏi.

Về mặt dữ tợn của ông làm thám mã sợ tới mức hồn bay phách lạc. Cũng may y vẫn cố tỉnh táo, nghe Tào Vinh hỏi vậy, liền lắp bắp trả lời:

- Thiếu tướng quân bị quân Tống giết rồi.

- Người nói bậy!

Tào Vinh nổi giận gầm lên một tiếng, đẩy thám mã kia ngã xuống đất, rút ra bảo kiếm. Lạnh lùng nói:

- Ta cho người nói lại một lần nữa.

Dù nói lại mười lần thì cũng như thế.

Tào Vinh giơ cao bảo kiếm lên nhưng chung quy không chém xuống.

Ông biết, nào có trách được thám báo này, thám báo đi tìm hiểu tin tức trở về chỉ bẩm báo lại chi tiết tin tức mà thôi.

Nhưng trong đầu ông lại trống rỗng, một cơn tức giận từ trong lồng ngực xông lên đỉnh đầu, tay Tào Vinh run rẩy một lúc lâu, rồi đột nhiên rống lớn nói:

- Truyền tướng lĩnh ta, tam quân xuất kích... Nếu không mã đạp trần Quách Kiều, Tào Vinh ta thề không làm người.

Vừa nói xong, bảo kiếm trong tay chém một nhát chặt đứt dây buộc ngựa ở chốt cọc.

Tào Vinh xanh mặt, trở mình lên ngựa lao tới giáo trường.

Chúng người hầu cận ngỡ ngác nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, hơn nửa ngày mới phản ứng theo sát Tào Vinh chạy ra khỏi giáo trường.

Bầu không khí tràn ngập mùi máu tươi, mùi hỏa dược gay mũi, làm người ta không khỏi nhú mi.

Cuộc chiến đã chấm dứt, Ngọc Doãn giục ngựa đi lại bồi hồi trên chiến trường.

Bình thường mà đến, một trận đại tác chiến ít xuất hiện việc toàn quân bị diệt chân chính. Cái gọi là toàn quân bị diệt thật ra là toàn quân tan tác. Hơn nữa quân đội cổ nhân, trong một trận tác chiến, nếu thương vong vượt qua hai thành, trên cơ bản sẽ xuất hiện cục diện tan tác.

Đối với điều này, Ngọc Doãn cũng không thấy được kỳ quái.

Tào Ninh thật đáng thương, bị Ngọc Doãn, Hà Nguyên Khánh cùng với Cao Sùng liên tiếp đón đánh, thậm chí ngay cả đối thủ là ai cũng không nhìn rõ thì đã mất đi tính mạng rồi.

Vì thế, Hà Nguyên Khánh có chút bất mãn, đi theo sau Ngọc Doãn, cần nhân:

- Thập Tam Lang quá xảo trá, rõ ràng Lỗ tắc kia bị ta đánh rơi xuống ngựa, thế mà lại để cho hắn chiếm lợi hết. Tuy nhiên thắng khôn kia cũng khá lợi hại, đánh thật đã.

Cao Sùng đi bên cạnh cười ha hả.

Đối với sự oán giận của Hà Nguyên Khánh, y không hề phản lại.

Mặc cho Hà Nguyên Khánh nói như thế nào thì Tào Ninh kia đã chết trong tay y.

Tào Ninh vừa chết, quân Kim lập tức đại loạn. Vừa rồi quân Kim bị Chương Tâm Lô nổ ầm một trận đã rối loạn rồi, nay Tào Ninh chết thì toàn bộ lập tức mất hết tinh thần. Ngưu Cao và Đồng Tiên dẫn bộ quân nhân cơ hội một trận tàn sát, một ngàn quân Kim chết ước chừng ba trăm, số còn lại thì bỏ chạy thảm hại. Một trận chiến này, đối với quân Tống mà nói, có thể nói là thu hoạch đại thắng. Quân Tống chết trận mười hai người, tổn thương hơn ba mươi người, chiến quả huy hoàng.

Nhưng Ngọc Doãn lại không cảm thấy vui vẻ, hắn bồi hồi đi lại trên chiến trường.

Vương Mẫn Cầu đang suất bộ rửa sạch chiến trường, thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng kêu thê lương thảm thiết, Ngọc Doãn lại bịt tai không muốn nghe.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

389. Chương 386: Trần Quách Kiều (6)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Lúc ban đầu hắn cho là mình đã thích ứng với loại chém giết này, thậm chí sau khi đại chiến, Ngọc Doãn cũng cho rằng như thế.

Ai có thể nghĩ, khi huyết khí kia đã hạ xuống, cả người tỉnh táo thì sẽ là một cảm giác lạnh lòng khó hiểu.

Ngọc Doãn đột nhiên ghìm chặt ngựa, nhìn bốn phía.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên hỏi:

- Lão Bàng, có phải ra thám báo không?

Bàng Vạn Xuân giục ngựa tiến lên, trầm giọng nói:

- Hồi bẩm tướng quân, đã phải ra thám báo đi tới Kỳ Thành tìm hiểu tin tức rồi...

- Hãy thu dọn nơi này cho thỏa đáng, để các huynh đệ sớm đi nghỉ ngơi đi.

Sau hừng đông, chỉ sợ sẽ còn có một trận ác chiến nữa. Tào Vinh đau khổ con chết, chỉ sợ sẽ càng thêm hung hãn hơn trước.

Bàng Vạn Xuân nghe xong tán thành gật đầu.

- Tướng quân, người cũng sớm đi trở về nghỉ ngơi đi.

Bàng Vạn Xuân xuất thân binh nghiệp, từng theo Phương Tích tạo phản, là Đại tướng quân trong phản tặc nên rất hiểu rõ chiến sự, ngay cả Ngọc Doãn cũng chưa hẳn đã bằng. Từ lúc quân Kim lui ra, Bàng Vạn Xuân cũng đã đoán được, còn sẽ có một trận ác chiến nữa.

Tào Ninh chết rồi, Tào Vinh sao có thể từ bỏ?

Chờ ông ta binh lâm trần Quách Kiều thì chắc chắn chỉ có thể là người chết ta sống.

Tuy nói trải qua một trận chiến này, Ngọc Doãn đã đại thắng, nhưng đó là do đối phương quá khinh địch, và hiệu quả Chương Tâm Lôi trong tay Ngọc Doãn.

Tào Vinh có giấu lên vết xe đổ đó hay không vẫn còn chưa biết!

Tuy nhiên Bàng Vạn Xuân lại biết, cuộc chiến kế tiếp tuyệt đối sẽ không dễ dàng như trước nữa.

Ngọc Doãn lại không trả lời, mà giục ngựa đi lên phía trước.

Bàng Vạn Xuân thấy vậy vội theo sau, hạ giọng nói:

- Tiểu Át đang lo lắng Tào Vinh?

- Tào Vinh?

Ngọc Doãn nghe thế lại cười.

- Một kẻ đau lòng con chết, mất đi lý trí có năng lực gì làm khó dễ được ta? Ta lo lắng không phải Tào Vinh, mà là Quách Dược Sư sau lưng Tào Vinh.

Ta suy nghĩ, chúng ta phải thủ vững ở trấn Quách Kiều mấy ngày đây?

Quách Được Sư sao?

Bàng Vạn Xuân day day mũi, không biết nên tiếp lời như thế nào.

Y không hiểu nhiều về Quách Được Sư. Cũng khó trách, kia Quách Được Sư nhiều năm ở phương bắc, mà Bàng Vạn Xuân lại tạo phản ở Giang Nam. Hai người căn bản không biết nhau, thậm chí trước khi tới Khai Phong, Bàng Vạn Xuân căn bản cũng không biết Quách Được Sư thần thánh phương nào.

- Vậy Tào Vinh...Tiểu Át định đối phó như nào?

Ngọc Doãn ghì chặt Ám Kim, ngón tay chỉ về mảnh cánh đồng hoang vu phía trước;

- Địa thế như thế, ngoại trừ liều chết ra thì còn biện pháp nào chứ?

Bàng Vạn Xuân ngăn ra, nói cách khác, Ngọc Doãn căn bản không biết đối địch như nào!

Tử chiến?

Dựa vào hơn một ngàn người bên mình chống lại hơn hai ngàn Lỗ Tặc như lang như hổ, thật sự là thắng ít thua nhiều. Chớ đừng nói chi là, mã quân bên ta chỉ có hai trăm, quân Kim gần như tất cả đều là kỵ binh. Bộ khúc của Tào Vinh tuy nói kém Thiết phù đồ của người nữ Chân, nhưng cũng là mãnh sĩ mặc trọng giáp. Hơn hai ngàn kỵ binh khởi xướng xung phong, bên ta ngăn cản thế nào được đây?

- Ý Tiểu Át, chẳng lẽ là... noi theo lúc trước, dùng Chương Tâm Lôi?

- Ta mang đến tổng cộng hơn ba trăm miếng Chương Tâm Lôi, đem qua đã tiêu hao hơn bảy mươi miếng... Hơn nữa, Tào Vinh chắc chắn đã nhận được tin tức, biết trong tay ta có lợi khí này, nên ông ta chắc chắn sẽ không như Tào Ninh lỗ mãng nhào đầu về phía trước. Nếu kết trận dùng Chương Tâm Lôi, chỉ sợ là hiệu quả không tốt. Nhưng chúng ta hiện tại chỉ có thể dựa vào đó, mà cũng chỉ còn lại hơn hai trăm miếng Chương Tâm Lôi thôi...

Ngọc Doãn nói lời này lại mâu thuẫn với câu trước.

Nhưng Bàng Vạn Xuân lại nghe được ý của Ngọc Doãn: muốn đánh bại Tào Vinh, chỉ có thể dựa vào uy lực của Chương Tâm Lôi.

Nhưng phải sử dụng Chương Tâm Lôi này như thế nào mới phát huy được hiệu quả nhất.

Nói tới thì đây cũng là lần đầu tiên Bàng Vạn Xuân nhìn thấy Chương Tâm Lôi.

Đối với uy lực của Chương Tâm Lôi uy lực, hẳn cũng vô cùng chấn động, chưa từng nghĩ sẽ làm người ta sợ hãi như thế. Y tận mắt thấy quân Kim bị Chương Tâm Lôi nổ tung máu thịt bầy nhầy, lúc rửa chiến trường, gần như không nhìn ra bộ dạng người nữa, mà chỉ còn là đồng thịt nhão.

Uy lực của Chương Tâm Lôi đích thật là kinh người.

Nhưng phát huy uy lực của nó như thế nào thì còn phải học hỏi tỉ mỉ.

Bàng Vạn Xuân đứng bên cạnh Ngọc Doãn, nhìn cánh đồng bát ngát mờ mịt mà không khỏi nheo mắt lại.

- Vậy Tiểu Át chuẩn bị chống đỡ như thế nào?

Ngọc Doãn quay đầu lại.

Dưới ánh trăng, tường thành trấn Quách Kiều như ẩn như hiện.

Đột nhiên con người Bàng Vạn Xuân lóe lên:

-Nếu không đã chiến được, sao không theo thành mà thủ?

- Ồ?

- Trấn Quách Kiều tuy nói không chắc chắn nhưng dù sao cũng là một tòa thành trại... Lỗ Tặc sở trường đã chiến, mà bên ta phần lớn là bộ tốt, cũng chỉ có theo thành mà thủ, mới có một con đường sống.

- Ca ca, kể đó an bài được không?

Ngọc Doãn biết, luận mưu kế chiến thuật, mình không sánh bằng chuyên gia như Bàn Vạn Xuân

Nhớ năm xưa, Bàn Vạn Xuân từng Thống soái thiên quân vạn mã, càng từng trải qua vô số trận chiến thảm liệt mới có thể sống tới hiện tại. Những thứ khác không nói, chỉ riêng nhãn lực của Bàn Vạn Xuân và sự khổng chế chiến sự của y là đã chứng tỏ Ngọc Doãn không thể bằng được.

Cho dù Ngọc Doãn là người xuyên qua, có tầm nhìn ngàn năm, nhưng lại không phải xuất thân binh nghiệp.

Bàn Vạn Xuân khẽ mỉm cười, thì thầm bên tai Ngọc Doãn.

Ban đầu thì Ngọc Doãn nhú chặt mày, nhưng dần dần thì cười tươi rạn rở.

Có lẽ đây thật sự là một chủ ý hay.

Trời dần dần sáng!

Ngày mùng bảy tháng giêng Nguyên niên Tĩnh Khang, Tào Vinh suất lĩnh hai ngàn đại quân, đạp giẫm lên sương sớm, từ Kỳ Thành gào thét mà đến, binh lâm trấn Quách Kiều.

Dọc theo đường đi, Tào Vinh dần dần tỉnh táo lại.

Ông còn cho người thu nạp quân Kim bị bại lui ở trấn Quách Kiều, cẩn thận nghe tình huống của quân Tống và cuộc giao phong đêm qua giữa Tào Ninh và quân Tống, đại khái đã có chút hiểu rõ đối với sự việc. Cũng không phải Tào Ninh vô năng, mà là trong tay quân Tống có một loại hỏa khí, đánh cho Tào Ninh trở tay không kịp. Đương nhiên, hình như trong quân Tống còn có mấy viên mãnh tướng, nghe nói là dũng quan tam quân.

Tuy nhiên, quân Kim lại hoàn toàn không biết gì về ba viên tướng Tống kia.

Dù là bản thân Tào Vinh cũng không nhớ rõ trong cấm quân Đông Kinh có mãnh tướng như thế.

Ông biết Kim Thương Ban Trục của Điện Tiền Ti có một Tử Ninh, cũng biết ở trong Thị vệ thân quân Mã Quân Tư có một Hồ Diên Chúc.

Tướng lĩnh danh vọng trong cấm quân Đông Kinh này, Tào Vinh lại rất rõ.

Thậm chí, ông còn biết phu nhân Vương Yến Ca của Chỉ Huy sứ Điện Tiền Ti Mã Cao cũng là nữ tướng, nữ anh hùng không thua đấng mày râu.

Nhưng ông lại không hề biết ba viên tướng Tống kia là thần thánh phương nào.

Tuy nói Tào Vinh vô cùng đau xót trước cái chết của con trai, một lòng muốn báo thù, nhưng ông cũng không phải là kẻ thất phu lỗ mãng. Điểm này, ngay từ đầu ông đã thể hiện như từ từ đẩy mạnh, chiếm đoạt từng tòa thành trì một là có thể nhìn ra manh mối.

Cho nên, càng sốt ruột báo thù thì Tào Vinh lại càng bình tĩnh.

Sau khi cẩn thận hỏi thăm tình hình trận chiến, ông đã đưa ra kết luận: quân Tống có một loại hỏa khí, mà không phải là phích lịch pháo mà ông biết; loại vũ khí dạng pháo đó có thể dễ dàng mang theo, có thể ném mạnh nổ tung. Loại hỏa khí này uy lực kinh người, khi nổ âm thanh cực lớn, có thể làm cho chiến mã hoảng loạn. Tuy nhiên, Tào Vinh lại nghe được nhược điểm của Chương Tâm Lôi: có thể lấy tay ném mạnh, phạm vi nổ rất nhỏ, chỉ cần kỵ quân không chen chúc ở một chỗ, uy lực sẽ bị giảm bớt đi.

Nếu chỉ có vậy thì có thể phân tán kỵ để xuất kích.

Quân Tống ở trấn Quách Kiều cũng không nhiều kỵ quân lắm, chỉ dựa vào bộ tốt, chỉ sợ cũng khó mà thắng đại quân thiết kỵ của ông.

Quan trọng nhất là, ông đã biết, trấn Quách Kiều gần như là một tòa thành trống không, quân Tống ở trấn Quách Kiều chỉ là một đội quân đơn độc mà thôi.

“Con đừng sợ, vi phụ sẽ báo thù cho con!”

Trong lòng Tào Vinh đã quyết định, lập tức mệnh kỵ quân tạo khoảng cách, bức tới tới trấn Quách Kiều.
Ánh nắng sáng sớm, chiếu khắp nơi

Trấn Quách Kiều vắng ngắt đứng sừng sững ở trong nắng sớm, toát lên khí tức lạnh lùng hiu quạnh.

Bên ngoài trấn còn lưu lại dấu vết đại chiến đêm qua, Tào Vinh phóng ngựa về phía trước, đưa mắt nhìn về phía trấn Quách Kiều nhìn lại, nhưng không thấy bóng dáng một quân Tổng nào.

Đại môn trấn Quách Kiều đóng chặt, trên đầu thành dựng thẳng một cây cây gỗ.

Trên cây gỗ có giắt một cỗ thi thể, bị lột trần, lay nhẹ nhẹ trong cơn gió sớm.

Tào Vinh vội nhìn kỹ lại, nhưng không khỏi trở mắt muốn nứt.

Ông thấy rõ ràng, cây cột kia đang treo thi thể của Tào Ninh.

- Tổng cầu ỨC HIẾP người quá đáng.

Tâm cảnh vốn bình tĩnh của ông bị cỗ thi thể kia lập tức phá tan.

Tào Vinh không thể nào tiếp tục chịu đựng được nữa gầm gừ nổi lên, giọng thương lớn, khàn giọng rống to nói:

- Tam quân binh sĩ, theo ta xung phong...

Quân Kim theo tiếng gầm gừ giữ của Tào Vinh mà cùng kêu gào, hơn hai ngàn thiết kỵ bỏ nhào tới trấn Quách Kiều, trong chớp mắt đã tới dưới cả thành.

Nhưng trên đầu thành trấn Quách Kiều vẫn lặng yên không một tiếng động.

Tào Vinh thấy tình hình như vậy, không khỏi có chút nghi hoặc, ông do dự một chút, liền hạ lệnh:

- Quân Tổng không dám ứng chiến, các huynh đệ xuống ngựa công thành.

Quân Kim lấy kỵ binh làm chủ, mặc dù nói không có khí giới cỡ lớn công thành nhưng cũng mang theo khí cụ công thành đơn giản.

Cự mã nhanh chóng dựng lên, mười mấy tên quân Kim nâng cự mã lên, hò hét phóng tới cửa thành trấn Quách Kiều. Tào Vinh thì ghì ngựa dưới thành, chăm chú nhìn động tĩnh trên đầu thành, bất giác kỵ quân dưới thành đang tụ lại một chỗ.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

390. Chương 387: Trấn Quách Kiều (7)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Keng keng keng, tiếng mõ dồn dập vang lên, trên thành lầu trấn Quách Kiều bất chợt xuất hiện ra một đám người.

Tào Vinh ở sau quân đốc chiến, nhìn thấy trên lầu thành xuất hiện bóng người thì lập tức lớn tiếng gào lên:

- Tản ra, toàn bộ tản ra.

Ông cũng cảm thấy được quân Kim trong lúc vô tình đã tụ lại dưới thành. Nếu chẳng may quân Tống kia ném mạnh hỏa khí thần bí xuống, chẳng phải thương vong sẽ rất lớn sao?

Nhưng trên lầu thành trấn Quách Kiều chỉ có mưa tên bắn xuống. Vương Mẫn Cầu suất lĩnh hai trăm cung tiễn thủ bắn tên xuống dưới thành, đồng thời đám người Cát Thanh thì chỉ huy tạp binh đem đẩy đất đá và đoạn mộc rơi xuống thành như mưa.

Trấn Quách Kiều đã là một tòa thành trống không, nhà dân gần như không sử dụng đến.

Cho nên, Ngọc Doãn suốt đêm sai người dỡ bỏ toàn bộ những nơi gần cửa thành, chất thành đồng núi trên lầu thành để đẩy xuống.

Chỉ có điều, bất luận là mưa tên hay là lời thạch thì cũng không tạo nên thương vong nhiều cho quân Kim.

Tào Vinh chỉ huy binh mã lui về phía sau, vừa quan sát động tĩnh trấn Quách Kiều, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Hỏa khí quân Tống làm ông lo lắng ném chuột sợ vỡ đồ. Sau khi trầm ngâm một chút, Tào Vinh lại hạ lệnh cho quân Kim phát động công kích, quân Kim khiêng cự mã, như thủy triều dâng mãnh lao tới cửa thành. Trên đầu thành, quân Tống tiếp tục tiến hành phản kháng, tuy nhiên vẫn chỉ là dùng tên và lời thạch là chính. Lặp lại vài lần, qua mười hiệp, quân Kim bị thương vong hơn mười người, Tào Vinh cũng theo đó mà thả lỏng tâm trạng.

Có lẽ số lượng hỏa khí thần bí kia không còn nhiều lắm.

Nếu không quân Tống sao chậm chạp không lấy ra sử dụng chứ?

Ngẫm lại cũng thế, đội quân Tống này chỉ hơn ngàn người, chỉ sợ cũng không phải cấm quân tinh nhuệ.

Trên mặt Tào Vinh lộ vẻ dữ tợn, sự bắn khoản trong lòng đã tan biến, ông rút bảo kiếm ra, chỉ về phía cửa thành trấn Quách Kiều, khàn giọng rít gào nói:

- Binh sĩ tam quân, cùng ta xung phong. Đánh hạ trấn Quách Kiều, chó gà không tha...

Đây cũng là mệnh lệnh mà quân Kim thích nghe nhất.

Lúc trước ở Phong Khâu, ở Kỳ Thành, quân Kim bình không lưỡi huyết mà chiếm được, vì để trấn an lòng dân Tào Vinh hạ lệnh không được hành động thiếu suy nghĩ, thế cho nên nhưng binh sĩ côn đồ này không ai dám manh động, bởi vậy mà trong lòng đã có chút bất mãn.

Mà nay lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành vừa ban ra, quân Kim tự nhiên không khách khí nữa.

Một đám giống như nổi điên cùng tru lên đánh về phía trấn Quách Kiều.

Trấn Quách Kiều này diện tích cũng không lớn, nguyên nhân bởi tiếp giáp bờ bắc sông Quảng Tế, cho nên vị trí tương đối cao, ủa thành cũng rất nhỏ, thế cho nên sau khi quân Kim phát động công kích thì ngay lập tức chen chúc hỗn loạn. Trên thành, Ngọc Doãn hít mất chăm chú nhìn cảnh quân Kim đang chen chúc mà đến, trên mặt bất giác nở nụ cười cổ quái, khê gặt đầu.

Bàng Vạn Xuân này quả nhiên là đưa ra kế hay.

Địa hình địa mạo trấn Quách Kiều đã định trước là quân Tống phải đã chiến với quân Kim, và chắc chắn sẽ phải thất bại thảm hại.

Không nói đến việc quân Tống lấy bộ quân là chính, quân Kim toàn bộ đều là thiết giáp kỵ binh. Mà quan trọng hơn là, thủ hạ bộ quân quân Tống của Ngọc Doãn cũng là, không có một ai giỏi đã chiến khéo sử dụng thần tí cung bộ nhân giáp, một khi giao chiến, toàn quân sẽ bị diệt ngay.

Một trận chiến với Tào Ninh là dựa vào đòn bất ngờ, cộng thêm sự khinh địch của Tào Ninh mà thắng được.

Nhưng nay giao phong với Tào Vinh, dù lão già này giận giữ công tâm, nhưng đã có vết xe đổ là Tào Ninh, ông ta nhất định không phạm phải sai lầm đó nữa.

Trần Quách Kiều không đủ để thủ vững.

Hơn nữa Ngọc Doãn cũng không muốn quyết chiến với quân Kim ở trấn Quách Kiều.

Sở dĩ thủ vững trấn Quách Kiều, nói toạc ra cũng là vì kéo dài thời gian để Mưu Đà Cương có thể thuận lợi di dời đi đồ quân nhu lương thảo, đồng thời tranh thủ thời gian thêm nhiều cho phủ Khai Phong. Cho nên, Ngọc Doãn không muốn đánh bữa tử chiến với quân Kim, mà đã không có thần kỳ binh, kết quả sẽ không lạc quan.

Kế sách của Bàn Văn Xuân là kế dụ địch.

Dựa vào thái độ thủ vững trấn Quách Kiều dụ quân Kim vây công.

Chỉ có thể làm cho quân Kim tụ tập lại một chỗ mới có thể phát huy hiệu quả tốt nhất của Chưởng Tâm Lôi. Ngọc Doãn vẫn cần rằng kiên trì, chờ đợi quân Kim lộ ra sơ hở. Quả nhiên, Tào Vinh bị lừa... Như vậy cơ hội của mình đến rồi!

- Lương Ngọc Thành, nã pháo!

Lương Ngọc Thành đứng bên nghe được mệnh lệnh vội vàng khom người lĩnh mệnh.

Tuy nhiên, trong tay y không có phích lịch pháo cho quân Tổng hiệu dụng, mà chỉ có một khẩu pháo hiệu.

Lương Ngọc Thành trang bị pháo hiệu xong, sau khi đốt miếng gạc, chỉ nghe một tiếng nổ vang thật lớn, Cát Thanh ở trên đầu thành lập tức rống lớn nói:

- Ném Chưởng Tâm Lôi cho ta.

Hai trăm tập binh đã sớm đợi không kiên nhẫn được nữa vội châm lửa vào Chưởng Tâm Lôi, hét to ném mạnh xuống thành.

Chẳng cần lực cánh tay, cũng không cần chính xác gì.

Cửa thành trấn Quách Kiều tụ tập ít nhất mấy trăm quân Kim, vẫn còn vô số quân Kim giống như thủy triều vọt tới, chỉ cần ném Chưởng Tâm Lôi xuống là được.

Tào Vinh vốn muốn tự mình xuất chiến, không ngờ một tiếng pháo hiệu kia làm Tào Vinh giật nảy mình.

Mắt thấy trên đầu thành vụt xuống vô số thiết cầu đen tuyền, tim Tào Vinh đập lộp bộp, lập tức biết tình huống không ổn rồi.

- Lui lại, tản ra...

Tào Vinh trốn mất muốn nứt, khăn giọng quát to.

Tuy nhiên, không đợi ông thốt lời ra khỏi miệng thì đã nghe những tiếng nổ liên tiếp truyền đến, dù là còn có quân Kim cách xa cửa thành trấn Quách Kiều mấy trăm mét nhưng cũng có thể cảm nhận được mặt đất rung rẩy rõ ràng. Dưới cửa thành toàn máu là máu.

Quân Kim bất thành linh bị Chưởng Tâm Lôi làm cho nổ tung, máu thịt văng tung tóe...

Ngay sau đó, Ngọc Doãn hét ra lệnh một tiếng, Đồng Tiên đã ở dưới cửa thành đã sớm không kiên nhẫn lập tức sai người mở cửa thành ra.

Mùi hỏa được tràn ngập, mùi máu tanh gay mũi đập vào mặt.

Đồng Tiên không khỏi nhăn mày lại, vội mở một thông lộ, theo sát sau là Cao Sủng Hà Nguyên Khánh giống như hai mảnh hổ xuống núi, mang theo Bối Ngôi quân gào thét từ trong thành giết ra. Ngoài cửa thành, quân Kim bị nổ chết vô số, khắp nơi toàn thi cốt. Phạm vi vài trăm mét trên mặt đất bị nhuộm một

màu máu đỏ thẫm, dưới ánh mặt trời nhìn càng ghê người. Không đợi bọn họ lấy lại tinh thần, đã thấy một đội quân Tống từ trong thành giết ra.

Cao Sủng múa thương lớn xông tới loạn quân như vào nơi không người.

Hà Nguyên Khánh huy động song chùy, thế không thể đón đỡ. Mà Bối Ngôi quân ở sau hai người thì thuận một màu cầm trong tay Trảm Mã Dao bảy thước, theo hai con mãnh thú lao ra ngoài thành, giết tiến trong loạn quân như bầy hổ xông vào loạn dê.

Sau lưng Bối Ngôi Quân, Ngưu Cao và Đồng Tiên các lĩnh nhân mã bản bộ đuổi theo. Tuy là bộ quân nhưng sức chiến đấu lại vô cùng kinh người.

Quân Kim bị bữa tiệc này tàn sát, làm sao còn dám ứng chiến.

Toàn bộ đều tìm vật cưỡi, bỏ chạy thảm bại.

Cùng lúc đó, trên thành trấn Quách Kiều lần thứ hai lại vang lên tiếng pháo hiệu.

Hắc Kỳ tiến đội từ sau lưng Bối Ngôi Quân giết ra làm cho quân Kim vốn đã hoảng loạn, không còn tâm tư mà kháng cự, một loạt bỏ chạy.

Tào Vinh mặc dù ra sức muốn ổn định đầu trận tuyến nhưng đại thế đã mất, dù ông liên tiếp chém hơn mười lính đào ngũ để khống chế trận tuyến nhưng đã không còn tác dụng nữa đành phải dưới sự bảo vệ của hầu cận mà bỏ chạy.

Tiếng kêu dần dần yếu đi.

Ngọc Doãn mắt thấy quân Kim tan tác, không khỏi thở hắt ra.

Trận chiến không hề dễ dàng như trận hôm qua. Trận chiến này thắng được cũng nhờ vào sự may mắn, hoặc có thể nói là dựa vào uy lực của Chương Tâm Lôi uy lực và Bàn Vạn Xuân bày mưu tính kế, mới có thể giành được toàn thắng. Hắn vẫn cảm thấy mình có thể bày mưu nghĩ kế, có thể chỉ huy thiên quân vạn mã. Nhưng trải qua trận chiến này, hắn đã hiểu, mình không có năng khiếu binh nghiệp.

Đại quân tác chiến, cần phải trầm ổn ứng biến. Thái Sơn có sập xuống trước mặt thì cũng bình tĩnh mặt không đổi sắc.

Nhưng mới vừa rồi hắn vài lần mất đi sự chững mực, nếu không có trước đó Bàn Vạn Xuân đã chỉ sẵn, thì Chương Tâm Lôi đã ném mạnh xuống trước rồi.

Đã là như thế, hắn còn chần chừ, thiếu sự đúng mực.

Hơn thế nữa, hắn vừa rồi còn hạ lệnh hơi vội vàng, nếu như cố kìm lại một chút, không nói nhiều, chỉ cần thời gian hai mươi giây thì lực sát thương của hơn hai trăm Chương Tâm Lôi ít nhất sẽ có lực sát thương gấp đôi. Nhưng vừa rồi, hắn vẫn hơi hoảng loạn, thậm chí có chút xao động vội vàng.

Có lẽ, ngày sau có thể bù lại.

Nhưng Ngọc Doãn lại cảm thấy, nếu xung phong hãm trận, chém giết trên chiến trường, có lẽ hắn làm tốt.

Nhưng bày mưu nghĩ kế, thì hắn không am tường. Có nhiều thứ có thể bồi dưỡng, nhưng có nhiều thứ lại cần có thiên tính. Mới có mấy ngàn người mà hắn đã như này rồi, vậy thì sau này là mấy vạn người, thậm chí chí mấy chục vạn mấy trăm vạn tác chiến, hắn có kiên trì được không?

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn khe khẽ thở dài.

Mặc dù trong lòng đã quyết định, nhưng vẫn có một sự mất mát khó diễn tả.

Mình đúng là không phải là người có thể tranh hùng thiên hạ. Khi ở hậu thế hắn từng xem một số bộ phim điện ảnh và truyền hình, thấy các tướng quân bày mưu nghĩ kế, lớn tiếng gào thét 'Không hỏi thương vong, chỉ hỏi chiến quả', hắn cảm thấy cũng không khó khăn gì.

Nhưng khi thật sự đầu nhập chiến trường, mình có thể hô lên được những lời quyết đoán như thế không?
Điều này cần phải có một quả tim kiên cường và sự tàn nhẫn...
Nhưng trong xương cốt Ngọc Doãn vẫn chỉ là một thanh niên văn nghệ mà thôi.
Chính ngọc, trấn Quách Kiều đã khôi phục lại bình ổn.
Đại chiến đã đình chỉ, quân Kim đại bại quay về, Tào Vinh bỏ chạy...
Từ chính thể mà nói, tuy quân Tống giành được thắng lợi, nhưng Tào Vinh chạy trốn, lại làm cho Ngọc Doãn ít nhiều có chút tiếc nuối.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

391. Chương 388: Trấn Quách Kiều (cuối)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

- Hôm nay giao phong, Lỗ Tặc thương vong bảy trăm có thừa, mà quân ta chỉ thương vong trăm người, có thể nói thắng lợi lớn.

Trên đại sảnh quan nha trấn Quách Kiều, Vương Mẫn Cầu hưng trí bừng bừng báo cáo chiến quả.

Chỉ có điều Ngọc Doãn lại rất trầm tĩnh, sau khi nghe Vương Mẫn Cầu báo cáo xong, hần đột nhiên hỏi:

- Chư quân, mặc dù Tào Vinh đã bại, nhưng Lỗ Tặc sớm muộn gì sẽ ngóc đầu trở lại. Trấn Quách Kiều không đủ để thủ vững, chúng ta chỉ dựa vào Chương Tâm Lôi và đánh bất ngờ mới có thể thắng lợi, nhưng một khi đại quân Lỗ Tặc đến đây, chỉ sợ trấn Quách Kiều sẽ không chống nổi một đòn của Lỗ Tặc.

Lời vừa dứt, mọi người rơi vào yên lặng.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, trầm ngâm một lát nói:

- Lần này Lỗ Tặc đại bại, Quách Dược Sư tất sẽ không từ bỏ ý đồ. Người này binh pháp xuất chúng, vả lại rất có tâm kế, một kẻ thất phu như Tào Vinh không thể nào sánh bằng được. Chúng ta hiện giờ có hai con đường, tiếp tục thủ vững hay là lui về Mưu Đà Cương? Tính toán ra, hôm nay là sơ thất, chúng ta bám trụ Lỗ Tặc được hai ngày rồi, cũng coi như công đức viên mãn.

Mọi người hãy bàn luận xem bước tiếp theo nên lựa chọn như thế nào?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau...

Bàng Vạn Xuân thì không kìm nổi âm thầm gật đầu.

Nói thật, y cũng đang định nhắc nhở Ngọc Doãn chuyện này nhưng lại lo lắng Ngọc Doãn liên tiếp thắng lợi sẽ bị chiến thắng làm cho mờ mắt.

Hai ngày rồi, phủ Khai Phong không thấy động tĩnh, càng không ai phái viện binh đến.

Như vậy, ý kiến của Xu Mật Viện cũng đã vô cùng rõ ràng rồi, bọn họ tuyệt đối sẽ không chọn trấn Quách Kiều tử chiến với quân Kim mà chắc chắn đã quyết định dựa vào kiên thành Khai Phong để quyết chiến với quân Kim. Thời gian hai ngày, nói vậy cũng đủ để bọn họ chuẩn bị rất nhiều.

- Ý ca ca là...

Cao Sủng không kìm nổi mở miệng.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Lui về!

Hai chữ này, nói ra có chút gian nan. Nhưng Ngọc Doãn biết, đây là lựa chọn chính xác nhất.

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, trầm mặc một lúc lâu, Ngưu Cao mở miệng nói:

- Nếu Chỉ huy sứ đã quyết định, vậy thì lui về.

Đồng Tiên cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Một khi đã ban ra quyết định, Ngọc Doãn liền không do dự nữa, lập tức hạ lệnh hoả tốc hành động.

Hắn ngồi một mình ở công sở trong đình viện, tâm sự nặng nề.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền đến, hắn ngẩng đầu lên nhìn, là Bànng Vạn Xuân từ ánh trăng ngoài cửa đi vào.

- Tiểu Át như có tâm sự?

Ngọc Doãn cười cười, ra hiệu Bànng Vạn Xuân ngồi xuống, rồi sau đó trầm giọng nói:

- Ta chỉ là có chút cảm xúc... Vốn cho là, loạn thế đã đến, ta có thể như cổ nhân tiên hiền như vậy, bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ở ngoài ngàn dặm. Nhưng trải qua hai cuộc chiến đấu hôm qua và hôm nay, ta lại phát hiện mình không phải là soái tài. Không sợ ca ca chê cười, ra trận chém giết, quyết tử trên chiến trường, ta không hề sợ hãi, nhưng nói tùy cơ ứng biến, ác nghiệt quả quyết, lại thủy chung không thể làm được.

Khi thúc tổ còn sống cũng không nghĩ rằng ta giỏi hiệu lực trong quân.

Ông từng nói, bản lãnh của ta chỉ là suất lĩnh trăm người tác chiến, làm Tương Ngưu Hầu còn được chứ làm Chỉ huy sứ thì không đủ quả quyết. Ngay từ đầu, ta cũng không phục! Nhưng trải qua hai trận chiến này, ta lại sâu khắc cảm nhận được ta không đủ.

Lúc nghị sự trên đại sảnh, Bànng Vạn Xuân đã cảm nhận được Ngọc Doãn có tâm sự.

Thật không ngờ hắn là phát sầu bởi nguyên do đó?

Khuyết điểm của Ngọc Doãn, không phải là Bànng Vạn Xuân không thấy, nhưng bởi vì khác thân phận nên Bànng Vạn Xuân không biết nên khuyên bảo như nào.

Ai biết Ngọc Doãn lại hiểu rõ bản thân và nói thẳng ra, làm y trong lúc nhất thời, cũng không biết nên mở miệng như nào.

Ngọc Doãn trầm mặc thật lâu sau, lát sau đột nhiên cười nhìn Bànng Vạn Xuân, trầm giọng nói:

- Ca ca có từng nghĩ sẽ tìm nơi khác để phát triển không?

- Hả?

- Với tài cán của ca ca, ở dưới trướng của ta, thật có chút thiệt thòi.

Nếu ca ca muốn đi, Tiểu Át có thể an bài một nơi để đi cho ca ca.

Bànng Vạn Xuân nghe vậy lại biến sắc:

- Sao Tiểu Ất lại nói vậy, nếu lúc trước không nhờ Tiểu Ất, hiện giờ Bànng mỗ vẫn là một sơn tặc. Mà nay tuy chỉ là một Tương ngu hầu nhưng cũng vô cùng nở mặt, quang minh chính đại không còn phải ngày ngày lo lắng đề phòng nữa.

Ta dù không phải là chi sĩ uyên bác gì, nhưng cũng biết đạo lý giọt nước chi ân, suối tuôn tương báo. Tiểu Ất đừng nói những lời như thế nữa.

Nào ngờ nụ cười trên mặt Ngọc Doãn đang đậm.

- Ca ca cảm thấy, đi theo ta là có thể thi triển tài hoa, công thành danh toại sao?

Đừng quên, ca ca còn có lý tưởng muốn chấn hưng Bànng thị Diêm Quan. Đi theo ta, cùng lắm thì cả đời làm phụ tá thôi, sao không xông pha một phen để làm nên sự nghiệp? Lời ta nói thật sự không phải là dạy đời ca ca, mà là những lời tâm huyết. Chỉ cần ca ca đồng ý, ta sẽ tìm cách cho ca ca. Có lẽ ta không làm một thống soái giỏi, nhưng vẫn có thể tạo điều kiện cho ca ca được.

- Cái này..

Bànng Vạn Xuân có chút mâu thuẫn.

Ngọc Doãn lại nói:

- Không chỉ có là ca ca, còn có Đồng Giác Dân, Ngư Bá Viễn... Hai người họ cũng đều có tài cán, ở lại Điện Tiền Ti thật sự thiệt thòi, cuối cùng vẫn là phí nhân tài. Ta đã nghĩ được một nơi cho các người đi rồi.

- Là nơi nào?

Bànng Vạn Xuân thốt ra.

Nào biết Ngọc Doãn không trả lời chỉ cười cười, hạ giọng nói:

- Đợi sự việc có manh mối, ca ca tự nhiên sẽ hiểu...

Bànng Vạn Xuân đi mà vẫn không hiểu gì cả.

Còn Ngọc Doãn cảm thấy cả người nhẹ nhõm lên rất nhiều.

Nói thật, Ngư Cao, Đồng Tiên còn có Bànng Vạn Xuân đi theo hần, mặc dù giúp hần rất nhiều, nhưng cũng mang đến nhiều phiền não cho hần.

Trong lịch sử Bànng Vạn Xuân là tình huống gì?

Ngọc Doãn cũng không đặc biệt hiểu rõ.

Nhưng Ngư Cao, Đồng Tiên thì thật sự là danh tướng, lại lại phụ tá đắc lực cho Nhạc Phi.

Đương nhiên, Ngọc Doãn không có khả năng để Ngư Cao và Đồng Tiên đi đầu nhập vào Nhạc Phi, dù sao trong lòng của hần thủy chung vẫn tồn tại cái ung nhọt đối với Nhạc Phi. Hần thật sự kính nể Nhạc Phi, nhưng cũng không tán thành phong cách làm việc của Nhạc Phi. Trong lịch sử, Nhạc Phi lấy trung nghĩa mà nổi tiếng, cuối cùng chết vào tay Cao Tông và Tần Cối. Nhưng có ai biết lúc bắt đầu tại Kiến Viêm, Cao Tông lại có ơn tri ngộ với Nhạc Phi.

Có thể nói, là bản thân Nhạc Phi không hiểu việc, hô lên khẩu hiệu cái gì mà ngênh tiếp Nhị Đế.

Vấn đề là, sau khi người ngênh tiếp Nhị Đế quay về, Cao Tông Triệu Cấu sẽ nghĩ như nào? Chỉ sợ ở điểm này, đến khi chết rồi Nhạc Phi cũng không nghĩ thông suốt.

Nhạc Phi chết rồi, bộ khúc dưới tay hần cũng không có kết cục tốt.

Giống như đám người Ngư Cao, cuối cùng không phải bị hại chết mà là buồn bực sầu não mà chết... Mà nay, Ngư Cao, Đồng Tiên đã thành thủ hạ của Ngọc Doãn hần, mà Ngọc Doãn quả quyết không bao giờ để hai người này đi theo Nhạc Phi để chịu chết. Cho nên, hần vì suy nghĩ một nơi để đi cho ba người Bànng Vạn Xuân, đó là đến làm việc dưới tay Tông Trạch. Ngọc Doãn cảm thấy, đi theo Tông Trạch còn có ý nghĩa hơn là đi theo Nhạc Phi.

Nói hết lời trong lòng với Bàng Vạn Xuân rồi, sau đó sẽ là một kết quả như nào?

Ngọc Doãn cũng không rõ.

Nhưng nghĩ nhất định Bàng Vạn Xuân sẽ đánh tiếng với Ngưu Cao, Đồng Tiên, để bọn họ có chuẩn bị tâm lý trước.

Ít nhất, cho bọn họ một mục tiêu, nói không chừng hai người sẽ càng thêm ra sức. Hiện giờ Lỗ Tặc nguy cấp, cũng là thời cơ tốt nhất để bọn họ tranh thủ chiến công.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngọc Doãn lập tức thông thấu rất nhiều.

Đêm mừng bảy tháng giêng Nguyên niên Tĩnh Khang, Ngọc Doãn hạ lệnh toàn quân rút khỏi trấn Quách Kiều, lui tới hạ trại bên bờ nam sông Quảng Tế.

Sự tồn tại của Trấn Quách Kiều đã không còn tất yếu nữa.

Một tòa thành trống không, ở lại đó vô duyên cớ để cho người Nữ Chân giành thắng lợi, xác thực không phải là kết quả mà Ngọc Doãn muốn thấy.

Cho nên, lúc Bối Ngôi quân rút lui khỏi, Ngọc Doãn hạ lệnh, đẩy ngã tường thành trấn Quách Kiều, rồi sau đó phóng lửa, trấn Quách Kiều biến thành một đồng hoang tàn. Ở trong ánh lửa chiếu hừng hực, quân Tống đầu vào đẩy rút lui về phía nam, an toàn vượt qua sông Quảng Tế.

Kể đó, Ngọc Doãn sai người truyền tin về phủ Khai Phong, báo cáo chiến quả với Binh bộ.

Hắn biết, mình tự tiện rời khỏi Mưu Đà Cương, đã phạm vào quân kỷ. Giờ báo chiến quả lên, ít hoặc nhiều có thể đổi lại chút khoan thứ cho mình. Tuy nhiên, nếu Binh bộ thật sự muốn hỏi tội, Ngọc Doãn cũng khó mà thoát tội được, nhưng hắn không để tâm.

Hắn biết rõ, nếu thật sự xảy ra chuyện, trong triều đều có Triệu Kham và Hoàng hậu nói đỡ cho hắn, bao gồm Cao Cầu cũng sẽ bảo vệ tính mạng hắn.

Không làm được Đại tướng quân, thì có thể làm một người bảo hộ Đại tướng quân vậy!

Sau khi Ngọc Doãn viết thư xong thì lại do dự một chút. Lát sau, hắn lại viết một phong thư khác, dán thư lại, gọi hai người Cao Sủng và Vương Mẫn Cầu tới.

- Thập Tam Lang, người tức khắc đi tới Mưu Đà Cương bảo Nha nội dẫn người đi gặp Nhị Thập Lục Lang.

Giao phong thư này cho Nhị Thập Lục Lang, mời hắn chuyển giao cho thái tử. Nói ta có chuyện cần nói với Thái tử. Mặt khác, đem tình hình chiến đấu báo cáo với Nhị Thập Lục Lang, để hắn làm một đặc san, sáng ngày mai nhất định phải đem tin chiến thắng này vang rền ở Khai Phong.

Nếu Binh bộ gây khó cho ta thì để dư luận đổ sức với bọn họ đi!

Ngọc Doãn phát hiện, sau khi hắn quyết ý từ bỏ binh quyền, thì suy nghĩ của hắn lập tức rõ ràng lên rất nhiều.

Sau khi chỉ bảo Cao Sủng xong, Ngọc Doãn giao một phong thư khác cho Vương Mẫn Cầu:

- Tam Lang, phong thư này giờ mao sáng ngày mai phải mang đến Binh bộ.

Nhớ kỹ, là giờ mao, không được trước, không được sau, và nói với Lý Thượng thư, ta đang ở bờ nam sông Quảng Tế chờ quân lệnh.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

392. Chương 389: Vây Hãm Khai Phong (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Ban đêm Hà Nam có mưa nhỏ. Tào Vinh thất bại bỏ chạy đến Kỳ Thành, cuối cùng cũng ổn định đầu trận tuyến.

Đó là do binh lực quân Tống không đủ cho nên Tào Vinh mới có thể chạy về Kỳ Thành được. Nếu binh lực quân Tống sung túc, chỉ sợ lúc này ông đã bị quân Tống bắt ở Kỳ Thành rồi, khi đó, Tào Vinh ông thật sự là cùng đường rồi.

Kiểm kê binh mã, trốn về Kỳ Thành chưa tới một ngàn người.

Ông mang theo hơn hai ngàn kỵ quân tới trấn Quách Kiều, nhưng ở trấn Quách Kiều, Tào Vinh hao tổn một nửa binh mã.

Tính cả tổn thất đêm qua của Tào Vinh nữa, sau hai trận chiến, có thể nói quân Kim toàn quân bị diệt, nhưng đau đớn hơn cả là Tào Vinh đã mất người con trai yêu, ngay cả thi thể của Tào Vinh cũng không cướp về được. Một mình ngồi trên đại sảnh vắng vẻ, thân hình Tào Vinh tiều tụy, ánh mắt dại ra.

Vốn cho là có thể cướp lấy công đầu nào ngờ cuối cùng lại rơi vào kết cục như này.

Cả người Tào Vinh như mất đi hồn phách, ngồi đó không nhúc nhích.

Thậm chí có người đến gần đại sảnh mà ông cũng không cảm thấy được.

- Vì sao lại vậy? Vì sao?

Một âm thanh mang theo khẩu âm Yên Vân vọng tới cuối cùng làm cho Tào Vinh bừng tỉnh.

Ông ngẩng lên, chỉ thấy đứng trước mặt là một người đàn ông gầy gò, tuổi ước hơn bốn mươi, tướng mạo tuấn tú, rất có dung mạo.

Người cao 185cm, khiến thân hình y nhìn cao ngất.

Hai gò má gầy hõm đầy góc cạnh như đao tước, chòm râu dưới cằm càng tăng thêm khí độ phi phàm.

- Được Sư, đến khi nào vậy?

Tào Vinh thấy rõ người đàn ông này thì chấn động, vội vươn người đứng dậy, tiến lên thi lễ.

Người tới khẽ mỉm cười:

- Đại Thái tử đã qua sông đến Bạch Mã, nghe tin chiến thắng liên tiếp của Nguyên Cao báo về, nhưng vì vẫn lo lắng Tống cầu nên lệnh ta suất bộ trợ giúp.

Tào Vinh nghe vậy không khỏi đau buồn, không kìm nổi khóc thất thanh nói:

- Sao lại tới muộn vậy!

Người đàn ông trung niên này chính là Quách Được Sư.

Sau khi cướp lấy Hoát Châu, chiếm lĩnh Bạch Mã thì y vẫn ở lại bến Bạch Mã tìm thuyền. Khi thành công tìm được hơn hai mươi con thuyền lớn ở hạ du thì thành công nghênh đón Hoàn Nhan Tông Vọng qua sông. Hoàn Nhan Tông Vọng vượt qua Hoàng Hà, nhiệm vụ của Quách Được Sư cũng hoàn thành viên mãn. Y nghe nói Tào Vinh một đường xuôi nam, liên tiếp thắng lợi, liền lãnh binh mã vội vã đuổi tới.

Về phần sợ Tào Vinh mắc mưu, Quách Dực Sư lại không có lòng tốt đến như thế.

Y lo lắng là bị Tào Vinh đoạt đầu công, ngày sau sẽ không áp chế được cha con Tào Vinh nữa.

Cũng may mới đến kỳ thành thì nghe được tin tức Tào Vinh thất bại thảm hại, đứng nhìn vẻ mặt Quách Dực Sư đầy ân cần nhưng trong lòng thì lại đang vui mừng nở hoa.

“Chỉ dựa vào cha con người mà muốn đoạt lấy đầu công? Quả thực là si tâm vọng tưởng!”

Phải biết rằng, từ lúc Quách Dực Sư dẫn quân Kim xuôi nam, một đường là tiên phong. Cho nên công đầu này chỉ có thể là y đến cướp lấy, bất cứ kẻ nào cũng lấy công đầu này từ trong tay y đi, Quách Dực Sư cũng sẽ không thoái mái. Chứ đừng nói chi là, cha con Tào Vinh cũng là tướng đầu hàng.

Đương nhiên, tâm tư đó y không thể nào bộc lộ ra ngoài được, nên bề ngoài vẫn tỏ ra ôn hòa lo lắng.

Nghe Tào Vinh nói xong, Quách Dực Sư lộ ra vẻ thương tiếc.

- Nguyên Cao, ta không ngờ sự việc sẽ phát sinh như thế. Vậy quân Tống ở trấn Quách Kiều kia rốt cuộc là lai lịch ra sao?

Sau khi ta vâng mệnh đã vội vàng đuổi tới. Khi đến Phong Khâu, nghe nói người đã bình phát trấn Quách Kiều, vì thế liền vội vàng tới rồi. Không ngờ lại xảy ra biến cố như này. Theo lý mà nói, với năng lực của Nguyên Cao, quân Tống sao có thể là đối thủ của người?

Tào Vinh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Là bởi vì trong tay quân Tống có một loại hỏa khí uy lực kinh người.

Nếu không như thế, con ta sao chết được, giờ phút này ta sớm đã mã đạp trấn Quách Kiều, giết tuyệt Tống cầu rồi.

Tào Vinh há mồm Tống cầu, ngậm miệng Tống cầu lại quên bản thân mình cũng là người Tống. Lúc này ông cũng đã tỉnh táo lại, tỉ mỉ trần thuật lại quá trình chiến trận trấn Quách Kiều cho Quách Dực Sư nghe. Lúc đầu Quách Dực Sư còn thần sắc bình thản, nhưng càng nghe, sắc mặt càng ác liệt, lộ vẻ trầm tư.

Trước đó quân Tống cũng có hỏa khí.

Bất kể là phích lịch pháo hay là pháo giấy, khi phóng ra có chút phức tạp, mang theo cũng vô cùng phiền toái.

Nhưng loại hỏa khí từ trong miệng Tào Vinh lại phá vỡ nhận thức của Quách Dực Sư đối với hỏa khí quân Tống. Loại hỏa khí này rất tiện để mang theo, hơn nữa dựa vào sức người có thể ném mạnh, bởi vậy, khi giao chiến với quân Tống, ưu thế thiết giáp của quân Kim đã bị giảm bớt đi nhiều. Quách Dực Sư nghe Tào Vinh thuật lại xong thì chấp tay sau lưng, đi đi lại lại ở đại sảnh.

- Nói như thế, người không hề biết lai lịch của đội quân Tống này?

- Đúng vậy.

Tào Vinh nói:

- Thám báo đến trấn Quách Kiều thăm dò trước đã hồi báo, trấn Quách Kiều cũng không đóng quân, dân chúng trong thành phần lớn đều bỏ đi hết rồi.

Ài có thể ngờ được sẽ có một đội quân Tống như vậy xuất hiện ra.

Ta từng phái người đi tìm hiểu trước, nhưng cũng không có bất kỳ tin tức nào trở về.

Tào Vinh chưa từng phái người tìm hiểu, nhưng nếu không nói như vậy, chẳng phải thể hiện ông vô năng sao?

Nếu đã thất bại rồi, chẳng bằng nhuộm thêm sự thần bí cho đội quân Tống kia thêm lợi hại một chút, ít nhất tìm được cái cớ cho sự thất bại của mình.

Quả thật những lời nói này của ông đã làm cho Quách Dực Sư nảy sinh sự nghi kỵ, lo lắng.

Vốn y đề nghị Hoàn Nhan Tông Vọng xuôi nam, là vì quá hiểu thấu bản chất miệng cộp gan thỏ của quân Tống. Với sức chiến đấu trước mắt của quân Tống mà nói, gần như không thể đối kháng với quân Kim. Chỉ cần qua được Hoàng Hà là có thể hãm Khai Phong vào trong rung chuyển.

Lại không ngờ xuất hiện một đội quân Tống có loại hỏa khí như vậy.

Quách Dực Sư trầm ngâm hồi lâu, chợt gọi một gã A Lý Hỉ, thấp giọng phân phó nói:

- Lập tức đi tới bến Bạch Mã, xin Đại thái tử phái người liên hệ mật thám phủ Khai Phong tìm hiểu lai lịch của quân Tống ở trấn Quách Kiều là như nào, chủ soái kia là thần thánh phương nào.

- Rõ!

A Lý Hỉ lĩnh mệnh mà đi, Quách Dực Sư lại quay lại đại sảnh khuyên giải an ủi Tào Vinh.

- Nguyên Cao có nghĩ với tình hình hiện giờ là tiếp tục xuôi nam hay là ở lại Kỳ Thành, đợi Đại Thái tử đến?

Tào Vinh cũng do dự trong lòng, sau khi suy nghĩ một lát, hạ giọng nói:

- Mà nay tình hình Tống cầu không rõ, vẫn nên thăm dò nghe rõ ràng tình trạng, sau đó đánh đến cũng không muộn.

Một trận chiến ở trấn Quách Kiều đã khiến cho Tào Vinh sợ hãi vạn phần.

Tuy là con trai đã chết, nhưng hỏa khí thần bí kia của quân Tống cũng là bóng ma trong lòng ông.

Chẳng qua, ông khó có thể nói là mình sợ chiến không tiến, nên giao quyền quyết định cho Quách Dực Sư. Quách Dực Sư trầm ngâm một lát, đang định mở miệng, chợt nghe bên ngoài đại sảnh có tiếng bước chân truyền đến, một gã A Lý Hỉ xông vào đại sảnh, quỳ gối trước mặt Quách Dực Sư nói:

- Tướng quân, mới có thám mã hồi báo, hướng trấn Quách Kiều có ánh lửa ngút trời, quân Tống hỏa thiêu trấn Quách Kiều, đang lui về sông Quảng Tế.

Quân Tống lui?

Con người Quách Dực Sư đảo một vòng, lập tức ra lệnh:

- Truyền lệnh tam quân, tức khắc xuất kích, trước hừng đông sáng mai cần phải đuổi tới trấn Quách Kiều.

Y lấy lại tinh thần, trầm giọng nói:

- Nguyên Cát, ta biết người giờ phút này trong lòng cực kỳ bi ai, không cần theo ta xuất kích chịu thiệt thòi nữa.

Người hãy đóng giữ ở Kỳ Thành, đợi Đại Thái tử đến. Ta sẽ suất bộ truy kích, báo thù rửa hận cho Nguyên Cao...

Tào Vinh nghe xong, tuy có ý đi theo nhưng thấy thái độ Quách Dực Sư kiên quyết, cũng đành phải đáp ứng.

Quách Dực Sư không do dự nữa, bước đi ra đại sảnh, điểm khởi binh mã, bất kể mưa nhỏ đang rơi mà tiến đến trấn Quách Kiều.

Quách Dực Sư đi rồi, trên đại sảnh huyện nha lại vắng lạnh.

Tào Vinh đi tới cửa hành lang nhìn mưa bụi như tơ trong đình viện, khe khẽ thở dài:

- Hay là lão Triệu quan gia vận số chưa hết

Trận đại thắng bất thành linh ở trấn Quách Kiều từ lúc mặt trời mọc đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

- Đã sớm biết Tiểu Ất là một hảo hán, hiện giờ xem ra, quả thế.

- Đương nhiên rồi, nếu không làm sao có thể xưng là Ngọc Giao Long phổ Mã Hành chứ?

Mọi người trong phố xá châu đầu ghé tai bàn luận, còn có rất nhiều người đặc biệt dùng tiết mục ngắn truyền bá ở trong Ngõa tứ (khu vui chơi giải trí).

Ngay lập tức, mọi người khắp phủ Khai Phong đều biết đến cái tên Ngọc Doãn.

So sánh ra, Xu Mật Viện có phần xấu hổ.

Bọn họ vào giờ mao mới nhận được chiến báo, khi vào triều sớm thì tin tức này đã truyền khắp Khai Phong rồi.

Cái khiến cho Lý Cương xấu hổ vẫn là hoàng cung nhận được tin tức trước ông. Thái tử Triệu Kham đem qua liền trình báo Hoàng đế Khâm Tông, còn nói Ngọc Doãn là do cậu sai phải, phụng mệnh tới tới trấn Quách Kiều ngăn chặn quân Kim và đã giành được đại thắng.

Triệu Hoàn đương nhiên vô cùng cao hứng, ý chí chiến đấu cũng theo đó mà tăng vọt, nỗi sợ hãi mấy ngày liền tiếp đó cũng tan biến hết.

- Thái tử tuổi nhỏ mà lại có lòng vì nước.

Ngọc Doãn không hổ là do Thái Tử dẫn tiến, thật là làm được việc lớn.

- Nếu Ngọc Doãn lợi hại như thế, sao không tưởng thưởng trọng hậu để quan gia có lòng chống đỡ Lỗ tặc?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

393. Chương 390: Vây Hãm Khai Phong (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Hoàng hậu Chu Liễn hiếm khi phát biểu ý kiến gì cho ý kiến, càng làm cho Triệu Hoàn có chủ ý.

Cho nên, khi lâm triều, điều đầu tiên là Triệu Hoàn đề xuất phải tưởng thưởng Ngọc Doãn. Lý Cương không có phản đối gì, nhưng đám người Ưông Bá Ngạn, Lý Bang Ngạn cùng với Trương Bang Xương lại hận Ngọc Doãn đến tận xương tủy. Quan gia đã quyết ý tử chiến, lúc này mà nói đến vấn đề nghị hòa, chắc chắn sẽ bị Quan gia trách tội. Nhưng những người này lại không thể làm gì Ngọc Doãn được. Ngọc Doãn lệ thuộc Điện Tiền Ti, lại là người của Thái tử Triệu Kham, rõ ràng vào lúc này không thể gây vào hấn được.

Tuy nhiên, đám người Lý Bang Ngạn mặc dù không thể công kích Ngọc Doãn, nhưng có thể công kích Lý Cương.

- Nếu Ngọc Doãn ở trấn Quách Kiều đại thắng quân Kim, vì sao Binh bộ đến hiện tại mới nhận được tin tức?

Nếu Binh bộ phản ứng đúng lúc, thì việc đoạt lại Phong Khâu chưa hẳn là không thể. Bởi thế nên đã làm mất một cơ hội tốt.

Lý Cương không ngừng kêu khổ trong lòng: “Ngọc Doãn đi tới trấn Quách Kiều là tự tiện hành động chứ không phải do Binh bộ an bài.”

Trên thực tế, sau khi biết Ngọc Doãn đi tới trấn Quách Kiều, Lý Cương liền quyết ý vứt bỏ Ngọc Doãn, toàn lực tiến hành chuẩn bị cuộc chiến tại Khai Phong.

Ai có thể nghĩ, không ngờ Ngọc Doãn lại giành được đại thắng ở trấn Quách Kiều?

Lúc này Lý Cương cũng có chút hối hận, nếu lúc ấy ông có thể phái ra một đội binh mã, cho dù là tập trú ở bờ Nam sông Quảng Tế không chừng cũng có thể thật sự đoạt lại được Kỳ Thành. Ngọc Doãn này đúng là, tận sau khi hai trận đại chiến chấm dứt mới truyền tin tức về, làm cho Lý Cương muốn có hành động cũng không còn kịp rồi.

Triệu Hoàn nói:

- Ngọc Doãn kia đang ở đâu?

Lý Cương do dự một chút, trầm giọng nói:

- Sở bộ của Ngọc Doãn liên tiếp khổ chiến ở trấn Quách Kiều, tổn thất không nhỏ.

Theo mật thám tìm hiểu, quân tiên phong Lỗ Tặc do Quách Dược Sư dẫn hai vạn binh mã, tiến quân thần tốc, đã đến thị trấn Phong Khâu rồi.

Cho nên thần đã hạ lệnh, mệnh Ngọc Doãn bỏ thủ Quách Kiều, lui giữ bờ nam sông Quảng Tế.

Lý Cương nói như vậy, cũng là vì bảo toàn Ngọc Doãn.

Ông lo lắng Quan gia nóng đầu lên lại bắt Ngọc Doãn tiếp tục thủ vững trấn Quách Kiều, vậy thì đến lúc đó Ngọc Doãn thật sự là chỉ còn con đường chết thôi.

Nếu Ngọc Doãn nói phải bỏ thủ trấn Quách Kiều, vậy đơn giản hãy để Binh bộ gánh chịu tiếng xấu này vậy.

Chỉ có điều món nợ này sớm hay muộn cũng phải thanh toán với Ngọc Doãn.

Quả nhiên, Triệu Hoàn lộ vẻ bất mãn.

Rất rõ ràng, y có chút bất mãn đối với việc Lý Cương hạ lệnh Ngọc Doãn vứt bỏ thủ trấn Quách Kiều.

Tuy nhiên mà nay Lỗ Tặc nguy cấp, y còn phải dựa vào Lý Cương tác chiến, đương nhiên sẽ không trách tội Lý Cương.

- Lần này Lý khanh có chút bảo thủ rồi... Tuy nhiên cũng thế, nếu Ngọc Tiểu Ất đã lui quá sông Quảng Tế, vậy bảo hắn quay về đi.

Cao khanh, ta nhớ hình như Ngọc Doãn thuộc Điện Tiền Ti, đúng không?

Cao Cầu vội đi ra khom người nói:

- Khải tấu bệ hạ, Ngọc Doãn đúng là thuộc Điện Tiền Ti, là chỉ huy sứ binh mã Mưu Đà Cương.

- Lần này hắn lập đại công, trẫm nên trọng thưởng.

Hãy để hắn tiếp tục đóng giữ Điện Tiền Ti, làm Đô Ngự Hầu, Cao khanh nghĩ như thế nào?

Không đợi Cao Cầu mở miệng, đã thấy Lý Cương bước ra nói:

- Khải tấu bệ hạ, Ngọc Doãn tiếp tục ở lại Điện Tiền Ti là không thích hợp.

Cao Cầu mày nhăn lại, lộ vẻ bất ngờ.

Từ lúc Khâm Tông đăng cơ tới nay, Cao Cầu vẫn tỏ ra vô cùng khiêm tốn, luôn phối hợp với Khâm Tông.

Khi Hoàng đế Huy Tông rời khỏi Khai Phong cũng không thông tri Cao Cầu, mà dù là thông tri, Cao Cầu cũng không chắc sẽ phụng chiếu. Điểm này, Khâm Tông vô cùng hài lòng đối với Cao Cầu, dù chưa có tướng thưởng nhưng cũng không tỏ ra bất mãn. Mà Cao Cầu thì sao? Ông vẫn luôn thận trọng.

Sau khi Lý Cương lĩnh binh sự Khai Phong, Tứ bích Thủ Ngự Sứ, cấm quân Điện tiền Ti của Cao Cầu đã giao cho Lý Cương chỉ huy.

Cho nên, Cao Cầu tự thấy mình không động chạm gì đến Lý Cương nhưng sao lão này vào lúc này lại nhảy ra phản đối?

Lý Cương cười khở một tiếng, chấp tay về phía Cao Cầu:

- Điện Soái đừng nóng giận, không phải là ta muốn đối nghịch với người, thật sự là....Chắc Điện soái đã quên, vào ngày mừng hai tháng giêng, Ngọc Doãn đã được điều đến Binh Bộ. Nói cách khác, nay Ngọc Doãn không thuộc Điện Tiền ti nữa mà thuộc quản lý của Binh Bộ. Sau khi bệ hạ lên ngôi, bãi chức Thái Du, phục khởi Lão Chung tướng công.

Cho nên ta liền đem chức sự của Ngọc Doãn báo với Lão Chung tướng công. Lão Chung tướng trước đó đã phái người tới nói muốn điều Ngọc Doãn ở lại Xu Mật Viện.

- Ồ?

Cao Cầu nghe vậy thì ngẩn ra.

Ông đúng là đã quên việc này. Lúc trước Ngọc Doãn có ý đi tới Toan Tảo, cho nên Cao Cầu liền chuyển giao danh sách Ngọc Doãn đến Binh bộ. Ai ngờ không chờ Binh bộ an bài, người Nữ Chân liền binh lâm bến Hoàng Hà. Sau đó chiến sự phức tạp, Cao Cầu cũng quên hẳn việc này. Mà nay Lý Cương nhắc tới, ông mới nhớ ra, trong lúc nhất thời cứng họng không trả lời được.

Đúng vậy, danh sách Ngọc Doãn đã chuyển giao tới Binh bộ, nói một cách khác, Ngọc Doãn đã không còn thuộc Điện Tiền Ti nữa.

Triệu Hoàn rõ ràng cũng giật mình, tuy nhiên nghe nói là Lão Chung tướng công yêu cầu, thì không nói năng rườm rà nữa.

Vốn Lão Chung tướng công đặc chỉ Chung Ngạc.

Tuy nhiên Chung Ngạc sớm mất, mà nay Lão Chung tướng công lại là đặc chỉ Chung Sư Đạo.

Sau khi Triệu Hoàn kế vị đã bãi chức Thái Du ở Xu Mật Viện sự, an trí Vạn An Quân. Kế đó, y bắt đầu dùng Chung Sư Đạo lĩnh Xu Mật Viện sự, cho nên mới có cách nói Lão Chung tướng công. Nếu không có như thế, Chung Sư Đạo mặc dù đức cao vọng trọng cũng đảm đương không nổi hai chữ “Tướng công”.

- Nếu Ngọc Doãn được Lão Chung tướng công giữ lại, thì sau khi đến chỗ Lão Chung tướng công thì mới tướng thưởng.

Đúng rồi, hiện giờ Chung Công đang ở đâu?

- Chung công đã đến Trường An, nghe nói Lỗ Tặc xâm phạm biên giới, liền ở Quan Trung triệu tập binh mã, nghĩ chắc sẽ nhanh chóng đến Khai Phong.

- Nếu Chung công đến, trăm cũng có thể an tâm rồi.

Triệu Hoàn chợt lại hỏi thăm Lý Cương một ít về chuyện phòng ngự Khai Phong, việc của Ngọc Doãn đã bị ném sang một bên.

Sau khi tan triều, Lý Cương đuổi theo Cao Cầu đang định lên xe:

- Điện soái, hôm nay trong triều đình, thực sự không phải là Lý Cương làm khó Điện soái, chỉ có điều Chung công gửi thư nói trước đây Ngọc Doãn viết bài trên Tuần san Thời đại Đại Tổng tiên đoán họa Lỗ tặc, cho nên có chút tò mò, muốn ta giữ hẳn lại.

Cao Cầu mặt âm trầm, lạnh lùng nói:

- Một khi đã như vậy, Lý Thượng thư cần gì phải bố trí Tiểu Át ở trấn Quách Kiều đơn độc chống đỡ kẻ địch?

- Việc này...

Cao Cầu hừ một tiếng, liền lên xe ngựa.

Nhưng ông lại đẩy rèm xe, hạ giọng nói:

- Ta biết Lý Thượng thư người khinh thường Tiểu Át xuất thân phổ phường, nhưng xin Lý Thượng thư đừng quên, Tiểu Át dù sao cũng là hậu nhân của Diễn Sơn tiên sinh. Tuy nói hấn với Diễn Sơn tiên sinh không có quan hệ máu mủ, mà chỉ là con nối dòng của Diễn Sơn tiên sinh theo lẽ. Ta tài sơ học thiển, không nói được những đạo lý lớn lao, chỉ muốn nói với Lý thượng thư một câu, chớ để các tướng sĩ tâm lạnh. Nếu Ngọc Doãn không được tướng thưởng, thì tướng sĩ Khai Phong sẽ lo lắng chuyện bất công của thiên hạ.

- Ta...

Lý Cương muốn biện giải, nhưng lời đến bên miệng, lại cảm thấy lúc này ông có nói cái gì cũng đều không có ý nghĩa gì. Dưới Thái úy Điện Tiền Ti là Thiết tứ Đô Chỉ Huy Sứ, mà dưới Đô Chỉ Huy Sứ là Đô Ngụ Hầu, có thể độc lĩnh nhất quân.

Nói cách khác, một câu nói kia của Lý Cương đã cắt đứt con đường trở thành võ quan cao cấp của Ngọc Doãn.

Có lẽ, Chung Sư Đạo thật sự là cảm thấy hứng thú với Ngọc Doãn, nhưng phần nhiều, chỉ sợ vẫn là trong lòng Lý Cương khinh thường Ngọc Doãn.

Cao Cầu xuất thân phổ phường mà leo lên chức vị cao, sao không nhìn ra tâm tư của Lý Cương chứ?

Trước kia, ông không nói thẳng ra, nhưng hiện tại, Ngọc Doãn là người của Thái tử, thì Cao Cầu rất dễ tâm lo lắng...

Còn nữa, nếu như Ngọc Doãn được thăng tiến, vậy thì Cao Nghiêu Khanh cũng có thể nhân cơ hội thơm lây.

Cao Cầu vốn định mượn cơ hội này để Cao Nghiêu Khanh cũng theo đó mà được lợi, như thế, việc Cao Nghiêu Khanh thăng chức ở Điện Tiền Ti cũng danh chính ngôn thuận. Nhưng một câu của Lý Cương không chỉ là ngăn trở Ngọc Doãn, cũng khiến cho việc thăng tiến của Cao Nghiêu Khanh gặp khó khăn. Loại tình huống này, nếu Cao Cầu không tỏ thái độ gì với Lý Cương thì mới là chuyện lạ.

“Ta thật sự còn vướng lòng ư?”

Lý Cương đứng ở bên ngoài Ngộ môn, cảm thấy đầu óc phát mòng.

“Có lẽ là vậy, nhưng ta làm như vậy, cũng là suy xét vì Tiểu Át.

Chỉ là một Chỉ huy sứ mà đã không kiêng nể gì ai cả, nếu như làm Đô Ngụ Hầu, lại có chỗ dựa là Cao Cầu, vậy chẳng phải mình gặp họa lớn sao?

Tuy nói lần này hấn thật sự lập được công lớn, nhưng chưa hẳn là công đầu ở Khai Phong.

Nên vẫn phải làm vậy với hấn, tránh cho hấn đắc chí, không hiểu được trời cao đất rộng... Ừ, ta đều suy xét cho hấn thôi!”

Lý Cương đã tìm được một cái cớ cho mình, trong lòng không còn thấy rối rắm nữa.

Trở lại Binh bộ, ông lập tức phát ra quân lệnh, mệnh Vương Mẫn Cầu truyền tin Ngọc Doãn, bảo hấn hoả tốc rút lui khỏi bờ nam sông Quảng Tế, đi tới Triều Dương môn nghỉ ngơi và chỉnh đốn. Cùng lúc đó, ông lại hạ lệnh, điều nhiều xe ngựa từ trong cấm quân đến Mưu Đà Cương hiệp trợ di dời lương thảo mã.

Kỳ thật lúc này, đồ quân nhu lương thảo Mưu Đà Cương đã dời đi hơn phân nửa, còn lại chỉ hai ba vạn thạch thôi.

Nhưng nếu Ngọc Doãn giành được đại thắng ở Quách Kiều, nghĩ chắc cũng có thể làm quân tiên phong quân Kim kinh sợ một chút, vậy thì nhất định không thể để một hạt lương thực nào cho quân Kim.

Chiến thuật vườn không nhà trống đã bắt đầu chấp hành, binh mã Khai Phong cũng đều tập kết xong, mà nghĩa quân cần vương các nơi cũng đều phát ra hưởng ứng. Kế tiếp, dù là đao thật thương thật tử chiến với Lỗ Tặc, chỉ cần nghĩa quân vừa đến, liền có thể biến nguy thành an.

Lại không biết Chung công sẽ an bài Ngọc Doãn kia như thế nào?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

394. Chương 391: Vây Hãm Khai Phong (3)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Triều Dương môn, Phàn gia Cương.

Từ bờ nam sông Quảng Tế lui về trong nháy mắt đã một ngày đêm.

Sau khi Quách Dực Sư suất bộ truy kích tới bờ bắc sông Quảng Tế lại bởi vì Ngọc Doãn hạ lệnh phá hủy cầu nổi, làm cháy nổ phương tiện ở bên mà không thể không tạm thời dừng bước lại. Bấy mươi miếng Chưởng Tâm Lôi đã làm bùng nổ thiêu hủy toàn bộ mọi thứ trong phạm vi ba mươi dặm của bến đò, hủy hết thuyền đò. Bởi vậy, Quách Dực Sư dù muốn qua sông nhưng trong lúc nhất thời cũng không có biện pháp.

Cũng chính bởi vì như vậy, Ngọc Doãn mới có thể yên ổn từ bờ nam rút về.

Chẳng qua, hần vẫn chưa trở về Mưu Đà Cương mà trực tiếp rút lui tới Phàn gia Cương. Đồ quân nhu Mưu Đà Cương, còn có ngựa cỏ khô của Thiên Tứ Giám đã dơi đi gần hết, còn lại một chút lương thảo thì Lý Cương ra lệnh đã được thiêu hủy hết, thật sự không để lại cho quân Kim một hạt lương thực nào. Mà lúc này, quân Kim tả Lộ Nguyên soái Hoàn Nhan Tông Vọng cũng suất bộ đến sông Quảng Tế. Tuy nhiên, bởi vì bến tàu và đò bị hủy, Hoàn Nhan Tông Vọng chỉ phải hạ lệnh, nghỉ ngơi và chỉnh đốn binh mã.

Tuy nhiên, tất cả mọi người biết rõ, người Nữ Chân tên đã trên đây, không phát không được, sớm muộn gì cũng sẽ bình lâm phủ Khai Phong.

Nhưng đối với Ngọc Doãn mà nói, thật là một cơ hội nghỉ ngơi khó mà có được.

Trần Quách Kiêu đại thắng, hoặc nhiều hoặc ít đã xua tán đi sự lo lắng bao phủ tại Khai Phong. Đường như Lỗ tặc không thể không chiến thắng, rong lúc nhất thời dân chúng Khai Phong bớt đi sự sợ hãi. Liên quan đến điều ấy, Lý Cương trên triều đình cũng tăng thêm không ít sức mạnh. Tuy rằng ông không muốn thừa nhận Ngọc Doãn, rồi lại không thể không thừa nhận, thắng lợi của Ngọc Doãn quả thật đã mang đến cho ông nhiều lợi ích.

Hoàng đế Khâm Tông đã không muốn bỏ chạy nữa.

Thậm chí khi có người khuyên y rời khỏi Đông Kinh còn bị chửi mắng một trận.

Sâu trong nội tâm. Lý Cương cũng có chút cảm kích Ngọc Doãn. Chẳng qua trong lòng ông vẫn còn tồn một chút khúc mắc với Ngọc Doãn.

- Lão phu sắp đi rồi!

Ngọc Doãn vừa mới dàn xếp xong thì nghênh đón một người khách.

Sau khi Tông Trạch ngồi xuống, chúc mừng Ngọc Doãn xong đồng thời nói Ngọc Doãn biết ông sắp rời khỏi Đông Kinh.

Ngọc Doãn nghe vậy ngăn ra:

- Lão đại nhân muốn đi đâu?

- Được Tiểu Ất trợ giúp, đêm trước quan gia đã nói chuyện với ta, mệnh ta làm phó Nguyên soái binh mã Kinh kỳ đông lộ. Hôm nay phải đi phủ Tế Nam trước.

- Lão đại nhân đi phủ Tế Nam?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, nhúu chặt mày một lát rồi nói:

- Kinh kỳ đông lộ không ổn?

- Đúng vậy.

Ngọc Doãn đột nhiên nhớ ra, Kinh kỳ đông lộ Tuyên Phủ Sứ, chẳng phải là đại Hán gian Lưu Dự nổi danh trong lịch sử đó sao?

Chẳng lẽ tên đó cũng sắp quy hàng hay sao?

- Hàn Dân Nghị phá được Hùng Châu, làm cho Kinh kỳ đông lộ rung chuyển bất an.

Có mặt thám hồi báo, Lưu Dự được Thái Kinh tiến cử, có ý rút lui khỏi Tế Nam phủ, đi tới Dương Châu hội hợp với Thái Thượng Đạo Quân. Lão tặc thật sự ngộ quốc, thế cục hiện nay, hẳn không suy nghĩ đến nợ nước, còn muốn thiết lập một triều hai vua, ý muốn Thái Thượng Đạo Quân ở Dương Châu đăng cơ. Lại không nghĩ một khi Lưu Dự nhượng xuất Tế Nam phủ, thì Kinh Đông tất loạn, Khai Phong cũng bị liên lụy.

Quan gia mệnh ta tức khắc đi tới Tế Nam phủ, bắt Lưu Dự.

Đồng thời còn sai Đô Giám Hàng Châu Quan Thắng suất bộ đi tới Tô Châu để Thái Thượng Đạo Quân không được hành động thiếu suy nghĩ... Ta vốn muốn đóng giữ Khai Phong, kẻ vai tác chiến với Tiểu Ất, lại không nghĩ... Tuy nhiên Tiểu Ất cũng không cần phải lo lắng, Lỗ Tặc mặc dù đang thế lớn kiêu căng, nhưng cũng chỉ là phô trương thanh thế. Vương Bẩm tử thủ Thái Nguyên, ngăn trở đại quân của Hoàn Nhan Tông Bật, dù Lỗ tặc đã qua sông hơn sáu bảy vạn, nhưng binh lực như thế mà muốn phá Khai Phong cũng không phải là chuyện dễ. Tuy nói Lý Bá Kỳ không giỏi chiến sự, nhưng cũng là người biết nặng nhẹ. Ông đã quyết ý tử thủ, chờ Lão Chung tướng công và viện binh đến thì sẽ quyết chiến với Lỗ tặc.

Ngọc Doãn sau khi nghe xong, đã trầm mặc!

Tông Trạch đảm nhiệm Phó Nguyên soái binh mã Kinh Đông có chút ngoài dự kiến của hắn.

Trong lịch sử, Ngọc Doãn nhớ rõ Tông Trạch đảm nhiệm Phó Nguyên soái binh mã Hà Bắc, sao giờ lại trở thành nơi Kinh Đông chứ?

Tuy nhiên cũng tốt, bất kể là Kinh Đông hay là Hà Bắc, đều cực kỳ quan trọng.

Chớ đừng nói chỉ là Kinh kỳ Đông lộ này cánh sườn Khai Phong. Tông Trạch đi phủ Tế Nam, nghĩ chắc có thể bảo đảm cánh sườn Khai Phong.

Chỉ có điều, lại không biết tương lai Nguyên soái phủ Hà Bắc sẽ là ai tiếp chưởng.

- Lão đại nhân, khi nào thì lên đường?

- Khởi hành ngay tức khắc, nên đặc biệt đến nói lời từ biệt với Tiểu Ất.

- Nhanh như vậy sao?

Ngọc Doãn do dự một chút, lại cắn răng hạ giọng nói:

- Lão đại nhân đi phủ Tế Nam mang theo bao nhiêu binh mã?

- Binh mã Khai Phong phần lớn khó có thể điều động, Lý Bá Kỳ điều động 600 dũng tốt của Điện Tiền Ti cho ta, cũng an bài Kim thương ban Trực Từ Ninh làm tiên phong.

- Từ Ninh?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu cười khổ nói:

- Từ Ninh có lẽ là người giỏi nhưng ta nghĩ vẫn còn chưa đủ. Lưu Dự đã có ý rời khỏi phủ Tế Nam, sợ đã chuẩn bị sẵn sàng. Nếu trong tay lão đại nhân không có ai tin dùng trợ giúp, chỉ sợ cũng là phiền toái.

- Vậy Tiểu Ất đề cử gì không?

Trong thâm tâm Ngọc Doãn hiểu nặng nề.

Việc Lý Cương quyết ý tử thủ, vậy Hắc Kỳ tiến đội dưới trướng Bàn Vạn Xuân đã không có đất dụng võ nữa.

Cho nên sau khi suy nghĩ một lát, hần đứng dậy đi đến cửa lều lớn, trầm giọng hô:

- Cát Thanh, người gọi Bàn Vạn Xuân và Ngưu Cao tiến đến.

- Vâng!

Ngọc Doãn xoay người nói với Tông Trạch:

- Không đối gạt lão đại nhân, ta có hai thủ hạ có thể sử dụng.

Một người tên là Bàn Chân, một người khác tên là Ngưu Cao... Bàn Chân là sơn tặc do ta mời chào từ Hàng châu tới, dưới trướng có hai trăm Hắc Kỳ tiến đội, kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung siêu phàm, hành động như gió. Ta mua ngựa Ba Châu từ lão đại nhân chính là phân phối cho Hắc Kỳ tiến đội này.

Một trận chiến ở trấn Quách Kiều, đội binh mã này cũng đã thành lập nên kỳ công.

Bàn Vạn Xuân này là người có dũng có mưu, đi theo ta thật có chút đáng tiếc, chẳng bằng để hần đi theo lão đại nhân, không chừng sẽ có tiền đồ rộng lớn; Ngưu Cao Ngưu Bá Viễn là người Lỗ Sơn, vốn là Tương Ngưu Hầu Bộ quân tư Cẩm quân. Người này võ nghệ cao cường, hiểu được đạo trị binh. Hai người đó cũng đều là người tài ba xin được gửi tới dưới trướng lão đại nhân, kính xin lão đại nhân dẫn dắt thu nhận.

- Việc này...

Tông Trạch vốn thuận miệng nói một câu, nào ngờ Ngọc Doãn lại thật sự đề cử người cho ông.

Bàn Chân và Ngưu Cao? Ông chưa từng nghe tên, nhưng Ngọc Doãn khen như thế, chứng tỏ hai người thật sự có bản lĩnh làm Tông Trạch động tâm.

Lần này đi phủ Tế Nam hung hiểm vạn phần, cũng khó khăn vô cùng.

Lưu Dự kia nắm binh mã Kinh kỳ đông lộ, nếu đã quyết định xuôi nam, thì chắc cũng cần phải đề phòng y nhiều hơn. Nếu bên người ông không có vài người có thể sử dụng thì đúng là phiền toái. Nhưng nếu như thế thì lại là đoạt người tài của Ngọc Doãn rồi.

Tuy nhiên, Tông Trạch cũng là người quyết đoán, sau khi do dự một chút thì đã có chủ ý.

- Nếu Tiểu Ất đề cử, nói vậy cũng là hai vị hảo hán. Lão phu nếu từ chối thì là bất kính.

Ông ngừng một chút, lại hạ giọng nói:

- Thái Tử bảo ta chuyển lời với Tiểu Ất, đêm nay nếu rảnh rỗi thì đến Phan lâu một chuyến.

Một câu nói kia lộ ra rất nhiều ý tứ.

Tông Trạch là người của Thái tử Triệu Kham. Nói một cách khác, ông và Ngọc Doãn đã đứng ở một chiến tuyến.

Lúc này Triệu Kham tìm Ngọc Doãn, tất nhiên là có chuyện phát sinh. Tìm Ngọc Doãn đập lộp bộp, liên gật gật đầu, đáp ứng.

Chỉ chốc lát sau, Bàn Vạn Xuân và Ngưu Cao đến.

Ngọc Doãn đem sự tình nói lại với hai người, Bàng Vạn Xuân còn đỡ, vì dù sao đã nghe Ngọc Doãn đánh tiếng rồi, nhưng Ngưu Cao lại rất không muốn, nói không muốn rời khỏi Đông Kinh. Ngọc Doãn biết, Ngưu Cao cảm thấy mình được Ngọc Doãn hân chiếu cố nhiều mà chưa làm được gì cho hắn, giờ đi theo người khác thì cảm thấy thẹn trong lòng. Dù trong nội tâm y cũng rất muốn đi Tế Nam.

Dù sao, Tông Trạch làm Phó Nguyên soái binh mã Kinh kỳ đông lộ, cấp bậc cao hơn Ngọc Doãn rất nhiều. Bất kể thế nào, đi theo Tông Trạch là một lựa chọn vô cùng tốt. Nhưng vì tình cảm mà mới mở miệng cự tuyệt.

Ngọc Doãn phải khuyên bảo Ngưu Cao rất lâu mới khiến Ngưu Cao đáp ứng.

Tuy nhiên, Ngưu Cao lại đưa ra một yêu cầu, là y có thể rời khỏi Ngọc Doãn nhưng hy vọng có thể để lại con cả của y bên người Ngọc Doãn, Coi như là tận tâm ý của y.

Con cả của Ngưu Cao tên là Ngưu Thông, năm nay mười tám tuổi.

Vóc dáng cao lớn, cường tráng vạm vỡ, sử dụng một thanh đại đao, hai năm qua vẫn theo Hoắc Kiên làm việc tại Khai Phong, có biệt hiệu là “Kim mao thái tuế”. Tuy võ nghệ không cao bằng Ngưu Cao nhưng lại không hề kém đám người Hoắc Kiên, Vương Mẫn Cầu.

Ngọc Doãn liền nhanh chóng đáp ứng, lúc này Ngưu Cao mới tạ ơn cùng Bàng Vạn Xuân ra khỏi lều lớn.

Trước khi Tông Trạch rời khỏi quân doanh có nói với Ngọc Doãn, ông sẽ tới Đới Lâu môn bên Nghi Nam Kiều đợi đám người Bàng Vạn Xuân và Ngưu Cao. Ngọc Doãn lại ngẫm nghĩ rồi quyết định điều động thêm hai trăm bộ tốt, tính cả Hắc Kỳ tiền đội của Bàng Vạn Xuân tổng cộng là bốn trăm người đi theo Tông Trạch tới phủ Tế Nam. Bởi vậy, trong tay Tông Trạch đã có ít nhất một ngàn người.

Về phần quân tịch của Bàng Vạn Xuân và Ngưu Cao thì cũng dễ dàng giải quyết.

Đội Cao Nghiêu Khanh tới, sẽ bảo y đi tới Điện Tiền Ti cắt quân tịch của hai người đó chuyển tới Binh Bộ.

Nói vậy chắc Lý Cương cũng không làm khó dễ hai người đó, dù sao Kinh Đông cũng là nơi quan trọng, trong tay Tông Trạch chỉ có một ngàn người, đích thật là thiếu nhiều.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

395. Chương 392: Vây Hãm Khai Phong (4)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Sau khi giải quyết xong việc này thì trời đã chạng vạng.

Ngọc Doãn dò xét quân doanh một chút rồi nói một tiếng với Đồng Tiên, dẫn theo Cao Sủng, Hà Nguyên Khánh vào thành, đi đến Phan Lầu.

Triệu Kham triệu tập, không thể không đi.

Tuy rằng hắn không rõ là chuyện gì nhưng chắc chắn có liên quan tới hắn.

Có thể nói nay Triệu Kham là người duy nhất trong triều mà Ngọc Doãn có thể dựa vào, cho nên bất kể thế nào, hắn cũng không thể không nghe theo triệu tập của Triệu Kham. Đèn sáng rực rỡ, trong thành Khai Phong lại vô cùng tiêu điều.

Quân phố và nha dịch phủ Khai Phong đi tuần tra trên phố sắc mặt ai nấy cũng đều khẩn trương, dáng vẻ như lâm đại địch.

Ngọc Doãn còn gặp Thạch Tam bèn dừng lại nói chuyện.

Thạch Tam bề bộn công việc, được ủy thác trị an mấy con phố Tang Gia Ngõa Tử và đường cái sông Biện.

Thấy Ngọc Doãn, gã cũng gật gật đầu, chào một câu, tiện thể nói cho Ngọc Doãn: Không cần phải lo lắng người trong nhà. Thạch Tam đã bổ sung thêm hai nhà quân phố ở ngõ Quan Âm và Quan Âm Viện, đảm bảo an toàn cho một nhà Ngọc Doãn.

Đây cũng là trợ giúp duy nhất trong quyền hạn của gã có thể giúp Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn vô cùng cảm kích Thạch Tam.

Cho nên sau khi do dự một chút hắn liền khẽ nhắc nhở Thạch Tam:

- Nếu Tam Ca dư lực, không ngại bổ trí thêm người ở ngõ Du Lâm không?

- Ngõ Du Lâm?

Thạch Tam ngẩn ra, chợt bật thốt lên:

- Ý Tiểu Ất nói là Phan lâu.

- Ừ!

- Được, ta sẽ đi an bài ngay.

Tuy rằng Thạch Tam không biết Ngọc Doãn nói vậy là có ý gì, nhưng y vẫn quyết định nghe theo sự chỉ bảo của Ngọc Doãn, điều động nhân sự đến đó. Ý đích thân dẫn người đi tuần tra ngõ Du Lâm, nghĩ chắc Ngọc Doãn sẽ không hại huynh đệ y.

Ngọc Doãn gật gật đầu chia tay Thạch Tam.

Hắn dẫn Cao Sủng, Hà Nguyên Khánh đi vào Phan lâu, đã thấy trước cửa Phan lâu vắng lạnh vô cùng.

Cũng khó trách, người Nữ Chân đã đến bên sông Quảng Tế, khoảng cách phủ Khai Phong thậm chí chưa tới trăm dặm. Bởi vậy một số quan lại quyền quý, thương gia giàu có cũng sẽ không vào lúc này mà sống phóng túng. Đại chiến hết sức căng thẳng, người có điều kiện đều đã mang theo người nhà rời khỏi Đông Kinh, nếu không rời khỏi Đông Kinh được thì chỉ ru rú trong nhà sợ hãi, lo âu không dám ra ngoài.

Đã được căn dặn trước nên Ngọc Doãn đi vào Phan Lâu không bị ai ngăn cản.

Tuy nhiên, hắn cảm giác được, xung quanh Phan lâu được thủ vệ nghiêm mật, thỉnh thoảng còn thấy Cốt Đóa Tử võ trang đầy đủ.

- A, Chu Giáo Đầu?

Ngọc Doãn đi vào Phan lâu thì thấy người đảm nhiệm cảnh giới ở cửa là người quen.

Chính là Hoa đao Chu Phượng Sơn, giáo đầu Địa Tự Phong của Ngự Quyền quán.

Tính ra, quan hệ giữa Ngọc Doãn và Chu Phượng Sơn cũng tồn tại một khúc mắc, hắn tuyệt đối không nghĩ tới, đường đường là Giáo đầu Ngự quyền quán lại đi làm bảo tiêu nơi này?

Chu Phượng Sơn thấy Ngọc Doãn thì chỉ mỉm cười.

- Chủ nhân gia ở Táp Hiền đình tại lầu hai chờ Tiểu Ất đại giá.

- Đa tạ!

Ngọc Doãn chấp tay với Chu Phượng Sơn nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Theo lý mà nói, Triệu Kham tìm hắc hắc là sẽ do Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự và Cốt Đóa Tử bảo vệ, nhưng sao lại là Chu Phượng Sơn? Nếu nói Chu Phượng Sơn gia nhập Ngũ Long Tự thì may ra còn hợp lý, nhưng vấn đề là, trang phục của Chu Phượng Sơn không giống Nội Đẳng Tử Ngũ Long Tự, càng không giống là võ sư hộ vệ cho Triệu Kham.

Trong lòng hắn thấy kỳ quái nhưng bước chân không thể trì hoãn.

Ngọc Doãn đến Phan lâu cũng không phải lần đầu nên rất quen thuộc đi thẳng lên lầu hai, vào nhà gian ở Tập Hiền Đình.

Hắn khẽ gõ cửa, nghe trong phòng có tiếng người:

- Là Ngọc Tiểu Ất sao?

Là một nữ nhân?

Ngọc Doãn ngần ra, đang định mở miệng thì cửa phòng đã mở ra, lộ ra một gương mặt quen thuộc.

- Thập Bát tử, sao lại là cô?

- Tiểu Ất vào trong nói chuyện.

Thập Bát Tử Chu Tuyền nghiêng người, Ngọc Doãn tiến vào phòng.

Hắn lại thấy trong phòng có một cô gái đang ngồi nghiêm trang, chính là Mậu Đức Đế Cơ Triệu Phúc Kim.

Ngọc Doãn đi vào rồi, Chu Tuyền lại lui ra ngoài làm Ngọc Doãn lúng túng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Không phải Triệu Kham tìm ta sao?

Sao lại biến thành Mậu Đức Đế Cơ!

- Ngọc Tiểu Ất, người thật lớn mật.

Triệu Phúc Kim cũng không cho Ngọc Doãn có cơ hội hỏi han, vỗ bàn:

- Người có biết người gây ra tai họa gì chưa?

Tai họa?

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, có chút mê man hỏi:

- Không biết ý Công chúa là gì?

Triệu Phúc Kim đỏ hai má, hung hãn nói:

- Người làm gì mà không biết sao?

- Kính xin Công chúa chỉ giáo.

- Vậy ta hỏi người, người tự tiện lãnh binh đi tới trấn Quách Kiều là do Xu Mật Viện sai phái đúng không?

- Việc này...

- Người đừng nói là linh mệnh của Tiểu Ca đó nhé. Ta đã hỏi Tiểu Ca rồi, tuy hắn ra sức bao che cho người, nhưng ta biết căn bản không liên can đến hắn.

Ngọc Doãn trầm mặc!

Triệu Phúc Kim ngồi xuống, thở dài:

- Tuy nhiên, điều này cũng không quan trọng, nếu Tiểu Ca đã ra mặt thì Xu Mật Viện cũng sẽ không làm khó người. Còn nữa, Lý Cương Lý Thượng thư cũng vì người mà phát bổ sung điều lệnh, dù là tra ra cũng không phiền toái gì.

Ngọc Doãn như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, đang định mở miệng lại nghe Triệu Phúc Kim nói:

- Nhưng người đi trấn Quách Kiều thì cứ đi đi, sao lại giết tộc đệ của Ônng Bá Ngạn?

- Hả?

- Người muốn phủ nhận sao?

Triệu Phúc Kim cả giận nói:

- Người nhà Ônng Đĩnh đã đi tố cáo Phủ Khai Phong rồi.

Nếu không phải Thái sư chặn đơn kiện lại thì lúc này người đã bị bắt vào đại lao phủ Khai Phong, không thấy ánh sáng mặt trời nữa...

Ônng Đĩnh?

Trên mặt Ngọc Doãn lộ vẻ nghi hoặc.

- Từ đã từ đã, Công chúa nói ta giết Ônng Đĩnh, đó là ai?

- Người còn giả bộ. Bất kể thế nào thì Ônng Đĩnh cũng là đồng xuất thân tiến sĩ, dù hấn ta bỏ huyện Phong Khâu, không đánh mà chạy thì đã có luật pháp triều đình trị tội hấn, người chỉ là một Chỉ huy sứ, sao dám to gan lớn mật giết đại thần trong triều?

Người có biết người làm như vậy là tội mưu nghịch không?

Huyện lệnh Phong Khâu?

Lúc này Ngọc Doãn mới nhớ lại.

Khi hấn dẫn binh qua sông Quảng Tế đi tới trấn Quách Kiều đúng là có một người cường ép đòi qua cầu nỏ đã bị hấn chém chết.

Chẳng qua sau hai trận chiến liên tiếp với quân Kim nên hấn đã quên mất việc này.

Nay Triệu Phúc Kim đột nhiên nhắc tới việc này, cũng làm cho Ngọc Doãn hoảng sợ, hoảng hốt trong lòng.

- Chuyện này, phủ Khai Phong cũng chỉ có thể tạm thời giữ lại.

Người coi như thông minh, lợi dụng Tuần san Thời đại Đại Tổng làm thế tốt cho người, dù là Quan gia trong lúc này cũng sẽ không làm khó người. Tuy nhiên, người cần phải cẩn thận Ônng Bá Ngạn. Ônng Bá Ngạn có quan hệ mật thiết với Cửu lang, lại rất được Quan gia coi trọng, phong quan Trục Long Đồ Các Học Sĩ, tuyệt đối không phải là người mà người có thể đối phó được. Thái sư cũng vì xem xét trên phương diện tình cảm của Thái tử mới không gây khó người. Nhưng người cần phải có chuẩn bị, đợi khi quân Kim rút đi rồi, đám người Ônng Bá Ngạn sẽ không tha cho người đâu.

Ngọc Doãn trầm mặc!

Hấn thật sự không biết nên mở miệng như thế nào, đồng thời càng hiểu được, thật sự là hấn đã rước lấy một tai họa rồi.

- Vậy...

- Về chuyện này, Thánh nhân đã nghe nói rồi.

Bà muốn ta chuyển lời với người, nếu có cơ hội thì hãy rời khỏi Đông Kinh...Đợi đại chiến chấm dứt, Thánh Nhân sẽ giúp người, người muốn đi đâu thì cần phải chuẩn bị trước. Tiểu Ca tạm thời không tiện ra mặt gặp người, cho nên...

Nếu thật sự đến lúc đó, Tiểu Ất hãy cố nhẫn nhịn, đợi sự việc qua đi, Thánh Nhân sẽ tìm cách giúp đỡ người một cách chu toàn nhất.

Thánh nhân chính là Hoàng Hậu Chu Liên!

Mà Thái Sư trong miệng Triệu Phúc Kim chính là Chu Quế Nam cha của Chu Liên.

Vốn Chu Quế Nạp là Tiết Độ Sứ một phương, nhưng sau khi Triệu Hoàn lên ngôi thì đã triệu hồi ông về Đông Kinh, tạm giữ chức Phủ Doãn Khai Phong.

Ngọc Doãn sau khi nghe xong, yên lặng gật đầu.

Chỉ có điều này trong lòng lại nảy sinh sự bi ai khó diễn tả.

Mình giết nhiều người Nữ Chân, lập công lớn như vậy, không phong thưởng thì thôi, nhưng lại vì một kẻ bỏ thành như Uông Đĩnh mà vẫn tội bất phiêu linh. Dù là lần này giành được đại thắng thì sao chứ? Kết quả chẳng phải vẫn tha hương đó ư?

Ngọc Doãn càng nghĩ càng thấy uất nghẹn.

Lần này hẳn làm bao điều cố gắng, cuối cùng đã tan thành bong bóng.

Nếu quan văn không sợ chết, võ tướng không tham tiền, thì thiên hạ thái bình... Nhưng vấn đề là nói thì dễ mà làm lại khó.

Triệu Phúc Kim đứng dậy, đi đến bên cạnh Ngọc Doãn.

Nàng ngập ngừng định nói lời an ủi nhưng lời đến bên miệng lại không biết nên khuyên bảo thế nào.

Nàng vẫn cảm thấy Thái tổ định ra tổ huấn thật sự là không hề đúng, trọng văn khinh võ, con cháu Triệu thị không được giết hại sĩ phu, nhưng kết quả là, lại làm lạnh lòng anh hùng trong thiên hạ.

- Tiểu Ất đừng nghĩ ngợi nhiều, ta sẽ nghĩ cách chu toàn cho người.

- Ừ?

Ngọc Doãn nghe câu đó lại ngẩng đầu lên.

Triệu Phúc Kim mặt đỏ bừng, cảm thấy câu nói của mình có chút lỗ mồm.

“Hắn là ai chứ? Sao mình lại muốn chu toàn cho hắn?”

Nhưng lời đã thốt ra không thể thu vào, nên nàng đành phải hừ một tiếng, hạ giọng nói:

- Tiểu Ất, tự người cũng phải bảo trọng.

Nói xong, Triệu Phúc Kim kéo mở cửa phòng không quay đầu lại mà đi luôn.

Chu Tuyền cũng đi theo Triệu Phúc Kim, thậm chí còn chưa nói được câu nào với Ngọc Doãn.

Đứng trong nhĩ gian Tập Hiền Đình vắng lặng, Ngọc Doãn thần người một lúc lâu rồi khẽ thở dài, trong lòng nảy lên một sự mất mát khó hiểu.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

396. Chương 393: Vây Hãm Khai Phong (5)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Nói thật, Ngọc Doãn thật sự không rõ sĩ đại phu những năm cuối Bắc Tống là như nào.

Hắn không hiểu?

Nhưng những sĩ đại phu trên triều đình đều đăng đệ Trường Thái học, xuất thân tiến sĩ, đọc sách thánh hiền, hiểu đạo thánh hiền, không phải là những người như Ngọc Doãn có thể so sánh. Nhưng vì sao lại xuất hiện cục diện cả triều Hán gian ở thời Bắc Tống? Ngọc Doãn thật sự không hiểu.

Chẳng lẽ đạo thánh hiền đó chính là đều phải quỳ gối đầu hàng, bán nước cầu vinh sao?

Nếu đạo thánh hiền là như vậy, thì cái gì mới thật sự là “Thánh hiền”.

Kẻ thù bên ngoài như hổ rình mồi, mà bên trong thì đấu đá không ngớt. Ngọc Doãn cảm thấy, Triệu Khuông Dận đúng là quá tốt với người đọc sách, quá tốt đến mức gần như phóng túng.

Nhưng dù là như thế, thì những người đọc sách này có hiểu nếu không có lão Tống thì bọn họ sẽ chẳng là gì hay sao?

Tống cũng thế, Minh cũng thế, rồi đến Thanh...cũng là cả nước cam tâm làm nô tài.

Phong khí này rốt cuộc là từ đâu mà dựng lên?

Ngọc Doãn không rõ lắm, nhưng hắn cũng hiểu nếu cứ tiếp tục như vậy, giang sơn lão Tống chỉ sợ sớm muộn gì cũng bị diệt vong, nhưng hắn có năng lực gì?

Tâm trạng sa sút ra khỏi Phan Lâu, đã không còn đám người Chu Phượng Sơn nữa.

Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh còn ở bên ngoài chờ, nhìn thấy Ngọc Doãn, hai người vội tiến đến nghênh đón.

- Ca ca, xảy ra chuyện gì vậy?

Ngọc Doãn cười gượng, lắc lắc đầu nói:

- Cũng không có việc gì, chỉ là...Đúng rồi, Chu Phượng Sơn nhập Ngũ Long Tự rồi sao?

Hắn không thể nói ra lời cảnh tỉnh của Mậu Đức Đế Cơ ra được.

Cho dù Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh là huynh đệ của hắn, nhưng có một số việc vẫn nên phải giữ bí mật.

Cao Sủng nói:

- Lão Chu kia không nhập Ngũ Long tự, mới vừa rồi ta nói chuyện với lão, chỉ là lão được quý nhân mời chào mà thôi.

Tình huống bên Ngự quyền quán không tốt lắm, lão Chu là một người trọng thể diện nên không thể làm việc giống như đám người Lý Bảo, nên chỉ có thể đi làm hộ viện. Tuy nhiên với lão mà nói, làm hộ viện cũng không hề đơn giản.

Không hề đơn giản, dễ dàng?

Xác thực có khả năng...Dù Thái Kinh đã bỏ chạy, nhưng Thái Điều dù gì vẫn là Phò mã.

Chu Phượng Sơn đầu nhập Mậu Đức Đế Cơ, cũng không thiệt thòi bản thân gì.

Ngọc Doãn gật gật đầu, không hỏi gì nữa. Mỗi người đều có cách sống riêng của mình, Chu Phượng Sơn lựa chọn như nào cũng là việc của ông ta.

Còn nữa, hắn có tư cách gì mà cười nhạo Chu Phượng Sơn?

Hiện giờ ngay cả bản thân hắn cũng còn một đồng phiến toái lớn, tốt nhất là nên tự lo cho mình trước, những cái khác đừng để ý làm gì nữa.

- Ca ca, có về nhà thăm tẩu tẩu không?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, nhìn thoáng qua Cao Sủng, đột nhiên phá lên cười:

- Đêm nay Thập Tam lang về nhà nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai quay về doanh cũng được.

Ta cũng muốn đi thăm Cửu Nhi tỷ và Ngọc Như, chỉ có điều Bằng Vạn Xuân và Ngưu Cao đi rồi, trong doanh chỉ còn lại có một mình Đồng Giác Dân, chỉ sợ là quá vất vả. Người trở về thuận tiện nói một tiếng với Cửu Nhi tỷ rằng một hai ngày nữa đừng đi ra ngoài.

Cao Sủng ngăn ra rồi chợt hiểu ngay ý của Ngọc Doãn.

Chỉ sợ ngày một hai ngày, Khai Phong sẽ phát sinh chiến sự.

Trong lòng y cũng đang có chuyện nên không khách khí từ biệt với Ngọc Doãn, đi thẳng đến ngô Quan Âm.

- Ca ca, Thập Tam Lang đi đâu vậy?

Hà Nguyên Khánh đứng bên không kìm nổi hỏi một câu, đã thấy Ngọc Doãn cười đáp:

- Mùa xuân đến, chỉ sợ Thập Tam Lang cũng động lòng xuân rồi.

- Hả?

- Đi thôi, loại chuyện như này ta cũng không biết nhiều, nghĩ chắc Thập Tam Lang có thể giải quyết.

Ngọc Doãn biết, hình như Cao Sủng có ý với Nhất Trọng Thanh Vương Yến Ca, góa phụ của Mã Cao kia. Người này trời sinh tính trầm lặng, có chuyện gì đều giấu ở trong lòng. Có lẽ y đến tìm Phong Huống hỏi thăm tình hình của Vương Yến Ca. Từ đó có thể thấy được y thật sự đã có ý với người ta rồi.

Đại chiến đã tới, sinh tử chưa rõ.

Cao Sủng muốn đi thăm Vương Yến Ca, cũng là hợp tình lý.

Chẳng qua, y khó nói ra lời, mà Ngọc Doãn cũng không vạch trần.

Khi Ngọc Doãn trở lại quân doanh thì sắc trời đã tối. Hắn lại phát hiện Dương Tái Hưng đang ngồi trong lều lớn chờ hắn.

- Tẩu tẩu đoán hôm nay ca ca không thể quay về nhà nên bảo ta mang canh tới cho ca ca tắm bổ.

Dương Tái Hưng cười ha hả thi lễ với Ngọc Doãn, cử chỉ đã không còn khinh cuồng như hai năm trước nữa.

Ngọc Doãn nói:

- Đại Lang ở cấm quân tốt chứ?

- Ha hả, vẫn không có trở ngại gì, chỉ có điều không được giết Lỗ tặc, nên không rạng rỡ như ca ca thôi.

Trong lời nói của Dương Tái Hưng đầy thoải mái nhưng Ngọc Doãn lại nghe được sự khổ tâm trong đó. Ngẫm nghĩ thì cũng có thể hiểu được, Dương Tái Hưng vốn là người thích chiến đấu, nhưng không ngờ sau khi nhập ngũ thì vẫn không có nơi thi triển. Ngược lại là Cao Sủng, đầu tiên là tiêu diệt phi ở Đông Nam, sau đó lại theo Ngọc Doãn đến trấn Quách Kiều giao chiến với người Nữ Chân, thật sự giết vô cùng thống khoái. Nếu không phải trở ngại quân kỷ, nói không chừng Dương Tái Hưng đã sớm chạy tới trấn Quách Kiều cùng với Ngọc Doãn sáng khoái giết một trận với người Nữ Chân rồi.

- Đúng rồi, ta nghe nói người lên chức?

Dương Tái Hưng cười ha hả:

- Nói đến làm cho ca ca chê cười, thật ra cấp trên ta là Đô Ngưu Hầu đã đề cử ta làm Phó sứ binh mã.

Chỉ là làm Phó sứ binh mã này không còn tự tại như trước nữa.

Trong ngày luôn phải tuần tra nội thành, ta rất buồn bực...Nếu ca ca có môn lộ, sao không điều ta tới dưới trướng người để làm việc? Dù là làm Tương Ngưu Hầu cũng còn tốt hơn là làm việc trong nội thành. Nếu không phải Hô Diên tướng quân đối đãi tốt với ta, thì ta sớm đã không làm rồi.

Hô Diên tướng quân?

Ngọc Doãn kinh ngạc nói:

- Cấp trên của người chính là Song tiên Hô Diên Chúc?

- Ca ca cũng biết Hô Diên tướng quân?

Dương Tái Hưng nói:

- Nhắc đến Hô Diên tướng quân, thật sự là người có bản lĩnh. Nếu ông ta còn trẻ như khi hai mươi tuổi, ta giao phong với ông ta cũng chưa chắc đã là đối thủ của ông ta. Nhưng hiện tại, cũng phải mười mấy hiệp mới có thể phân cao thấp, đúng là gừng càng già càng cay.

Ngọc Doãn không ngờ Dương Tái Hưng lại là thủ hạ của Hô Diên Chúc.

Hắn giật mình không khỏi có chút tò mò hỏi:

- Ta nghe người ta nói, dưới trướng của Hô Diên tướng quân có ba nghìn liên hoàn mã, là thật không?

- A, ca ca cũng biết liên hoàn mã sao?

Dương Tái Hưng gật đầu nói:

- Chỉ có điều lúc bắt đầu luyện liên hoàn mã có chút phức tạp, ta đi theo Hô Diên tướng quân gần một năm cũng chỉ học được một chút mà thôi. Hô Diên tướng quân nói, đáng tiếc không tìm được áo giáp tốt trong kho giáp trượng, cho nên không thể đánh đồng với Thiết Điều tử của Tây Hạ được. Nếu có thiết giáp của Tây hạ, không chừng uy lực của liên hoàn mã càng thêm lợi hại...

Ngọc Doãn vốn cảm thấy liên hoàn mã chỉ là đem mấy con ngựa xâu lại với nhau cùng xung phong.

Nhưng nghe Dương Tái Hưng nói xong, Ngọc Doãn mới biết hóa ra cái gọi là liên hoàn mã không đơn giản như hắn tưởng tượng.

- Một khi đã như vậy, Đại Lang không ngại thỉnh giáo nhiều hơn với lão tướng quân.

Về phần thiết giáp Tây Hạ thì ta sẽ nghĩ cách, sớm muộn gì cũng có thể có được. Đúng rồi còn có một việc, thời gian này ta vẫn duy trì liên lạc với Hoắc Kiêu, ta lo lắng nên cố ý để lại tín vật cho Hoắc Kiêu, để có gì bất chắc thì bảo hắn đi tìm Hô Diên tướng quân nhờ hỗ trợ.

- Ca ca biết Hô Diên tướng quân?

- Chỉ là từng nghe tên thôi chứ chưa từng gặp.

Ngọc Doãn không dám lộ nhiều tin tức, nên chỉ bảo Dương Tái Hưng duy trì liên hệ với Hoắc Kiêu.

Dương Tái Hưng đáp ứng, lại cùng Ngọc Doãn nói chuyện phiếm một hồi, khi thấy đã tới giờ tuất thì mới cáo biệt với Ngọc Doãn quay về trong thành.

Một đêm này, Ngọc Doãn trần trọc tận đến gần sáng mới ngủ được.

Cũng không biết ngủ bao lâu, những tiếng ồn ào làm Ngọc Doãn bừng tỉnh.

Hắn vội ngồi dậy xuống giường, đang định ra ngoài xem xét, lại thấy màn trướng vén lên, ba người Trần Đông Chu Mộng Thuyết và Cao Nghiêu Khanh đi vào lều lớn.

Ba người này đóng giữ Mưu Đà Cương, đợi sau khi di dời xong đồ quân nhu đến nhà kho Diên Phong rồi thì lập tức gấp gáp đến đây.

Vừa thấy Ngọc Doãn, ba người cũng vô cùng kích động.

Trần Đông tiến lên liên tục vỗ vào cánh tay Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất làm việc lớn, báo cáo thắng lợi hai trận chiến trấn Quách Kiều, thật là khiến người ta sảng khoái. Cao Nghiêu Khanh cũng liên tục chúc mừng.

Không tới mấy ngày mà hắn đã thấy Cao Nghiêu Khanh thay đổi rất nhiều.

Lúc trước y mập mập trắng trắng nay đã gầy đi nhiều, gương mặt góc cạnh. Có thể thấy được mấy ngày gần đây y vô cùng vất vả, tính cách khí chất trầm ổn hơn trước rất nhiều.

Ngọc Doãn cũng không khách khí hàn huyên một hồi với ba người, Cát Thanh thì mang chậu rửa mặt tới.

Rửa mặt xong, Ngọc Doãn nhân tiện nói:

- Hôm qua Tông lão đại nhân tới, nói ông làm Phó tướng phủ Tế Nam, ta đã bảo lão Bàng và Bá Viễn đi theo ông ấy rồi. Giờ trong quân chỉ còn lại một mình Giác Dân xử lý, thật sự có chút vất vả. Các người trở về thì tốt quá, có thể chia sẻ hỗ trợ ít nhiều. Giác Dân khéo trị binh, nhưng sự vụ hậu cần đồ quân nhu lương thảo quả thật là làm không thỏa đáng lắm.

Trần Đông và Chu Mộng Thuyết nghe Ngọc Doãn nói về Bàng Vạn Xuân và Ngưu Cao đi theo hiệu lực cho Tông Trạch thì đều lộ vẻ kinh ngạc.

397. Chương 394: Vây Hãm Khai Phong (6)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Nhưng ngay lập tức hai người lại cười, Chu Mộng Thuyết nói:

- Hành vi này của Tiểu Ất thật sự là một lòng vì nước, chi sĩ trung trinh.

Tông Trạch lão đại nhân lần này cũng coi như đạt được ước muốn.

Lúc ta ở nhà kho Diên Phong nghe được tin ông ta đi nhập chức ở phủ Tế Nam thì có chút lo lắng cho ông ta không có người sử dụng.

Ngọc Doãn cười cười, cầm lấy danh sách trên án.

- Còn phải làm phiên Tam Lang đi một chuyến tới phủ Thái úy, xin Điện Soái đăng ký cho hai người đó tới Binh bộ, chắc không có gì khó khăn đâu cả.

Cao Nghiêu Khanh cũng không chối từ, cầm danh sách, nhìn lướt qua rồi gật đầu đáp ứng.

Chu Mộng Thuyết trầm ngâm một chút, hạ giọng nói:

- Tiểu Ất, ta nghe người ta nói, người ở bờ bắc sông Quảng Tế giết huyện lệnh Phong Khâu đúng không?

- Ca ca cũng nghe nói ư?

- Tiểu Ất, lần này người làm việc quá lỗ mãng rồi!

Chu Mộng Thuyết mày nhăn lại:

- Tuy Ưông Đĩnh kia tội đáng chết vạn lần, nhưng cũng là đồng xuất thân tiến sĩ, hắn bỏ thành mà chạy thì đã có quốc pháp xử lý, người tuyệt đối không nên hạ thủ. Bởi vậy mà rắc rối của người sắp kéo tới rồi.

Hai gò má Ngọc Doãn giật giật, cười lớn nói:

- Ca ca cũng nghe vậy?

- Ta đâu chỉ nghe nói, mà chuyện này đã truyền ra ngoài rồi. Ta nghe nói, Uông Bá Ngạn vốn định tìm đám người Lý Bang Ngạn để cùng buộc tội người trên triều đình, nhưng Lý Thượng thư kiên quyết không đồng ý, nói giúp người. Sau đó Uông Bá Ngạn lại đồng ý không buộc tội nữa, nhưng đó cũng chỉ bởi vì Lỗ Tặc nguy cấp, hắn cũng không dám làm quá mức lộ liễu.

Nhưng chờ Lỗ Tặc lui binh, hắn chắc chắn không bỏ qua cho người đâu.

- Ca ca chớ lo lắng cho ta, xe đến trước núi ắt có đường, nên tới luôn không tránh thoát, ta làm cũng đã làm rồi, cần gì phải hối hận?

- Cái tên nhà người, thật là không nên nghĩ như thế.

Chu Mộng Thuyết thấy Ngọc Doãn nói như vậy thì cũng không bàn luận thêm việc này nữa.

Tuy nhiên, từ hai đầu lông mày của gã, còn có vẻ sầu lo của Trần Đông Cao Nghiêu Khanh, Ngọc Doãn biết, họa hắn gây ra không hề nhỏ. Dù sao, chém giết sĩ phu đã xúc phạm đến đám nhân sĩ Bắc Tống rồi.

Chỉ có điều, lo lắng thì có ích lợi gì?

Cao Nghiêu Khanh đích thân đi xử lý danh sách của Bàn Vạn Xuân và Ngưu Cao, Ngọc Doãn liền bảo Đồng Tiên chiêu Phong Huống và Vương Mẫn Cầu tới.

Bàn Vạn Xuân và Ngưu Cao đi rồi thì còn lại hai chỗ trống.

Mà nay thủ hạ Ngọc Doãn đã điều đi bốn trăm, không đủ 800 người. Hắn vốn định bổ sung binh mã thủ hạ của Trần Đông lại đây, ai ngờ vừa hỏi mới biết, 600 quân tốt của Lăng Châu ở Ngự Doanh đã bị giữ lại tại nhà kho Diên Phong.

Thậm chí bao gồm cả ba trăm người mà Phong Huống mang đến cũng bị điều động đi một trăm.

Nói cách khác, hiện nay thủ hạ của Ngọc Doãn chỉ có mấy ngàn người.

- Nhà kho Diên Phong chẳng phải là có binh mã trông coi rồi sao, vì sao phải điều động binh mã của Ngọc Doãn?

Trần Đông cười khổ nói:

- Nghe nói là Quân tiền Thương Nghị Sử Trịnh Vọng Chi mới nhậm chức sai phái, giữ lại binh mã Ngự Doanh trông coi kho giáp trượng Diên Phong.

Tiểu Át, Trịnh Vọng Chi và Uông Bá Ngạn có giao tình rất sâu.

Ngọc Doãn lập tức hiểu, đây là Uông Bá Ngạn trả thù hắn.

Tuy nói kẻ đó không hành động trả thù ngoài sáng với Ngọc Doãn, nhưng có thể làm một vài hành động ngáng chân thì quá dễ dàng.

Uông Bá Ngạn là Trục Long Đồ Các Học Sĩ, có thân phận này đủ để Trịnh Vọng Chi nghe theo sự sai phái của ông ta. Một đao chém xuống sáng khoái ở bên sông Quảng Tế kia nhưng hậu quả lại làm cho Ngọc Doãn khó mà sống yên được.

- Một khi đã vậy thì dễ tính thôi.

Ngọc Doãn cười khổ, bỏ qua chuyện này sang một bên.

Nói thật, 600 tạp binh kia của Lăng Chân điều tới đây cũng chỉ là cho đủ số mà thôi, căn bản không thể sử dụng đến.

Vận chuyển lương thảo thì còn được, nhưng nếu thật sự là gặp người Nữ Chân, chỉ sợ là dễ dàng sụp đổ ngay tức khắc.

Nhưng dù là vậy thì trong tay hắn vẫn thiếu binh mã.

Ngoại trừ có bách kỵ của Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh hỗ trợ, cộng thêm hai trăm cung tiễn thủ dưới tay Vương Mẫn Châu, tổng cộng cũng chỉ được 700 bộ tốt.

700 bộ tốt...Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút rồi quyết định.

Để Đồng Tiên tạm thời đảm nhiệm Phó sứ binh mã, nắm 700 bộ quân trong tay, rồi sau đó mệnh Phong Huống và Cát Thanh làm Thập Tướng, các lĩnh ba trăm người.

Chu Mộng Thuyết, Trần Đông lĩnh một trăm người, đảm đương hỗ trợ.

- Tiểu Át, nếu cứ như vậy chỉ sợ binh lực hư không, không có tác dụng gì mấy.

Ngọc Doãn khẽ mỉm cười:

- Có gì mà không tác dụng?

Ta dùng một ngàn người có thể đánh tan ba nghìn binh mã của Lỗ Tặc, dù không có Hắc Kỳ tiên đội thì chúng ta vẫn có thể giết Lỗ Tặc tề ra quần được.

Thấy Ngọc Doãn nói chuyện tràn đầy tự tin, Chu Mộng Thuyết cũng không khuyên nữa.

Sau khi an bài thỏa đáng xong, đám người Đồng Tiên chuẩn bị cáo từ, nhưng lúc mọi người đang định rời đi thì chợt nghe bên ngoài lều lớn có những tiếng ồn ào, ngay sau đó một tiểu giáo vọt vào lều lớn, thần sắc kích động nói:

- Khởi bẩm Chỉ huy sứ, vừa mới nhận được tin tức, Lỗ Tặc lúc trời sáng thì đã triển khai qua sông rồi.

- Hả?

Đám người Ngọc Doãn nghe vậy đều bật dậy.

- Lỗ Tặc qua sông rồi hả? Thật sao?

Chu Mộng Thuyết hỏi:

- Đã phái người tìm hiểu chưa? Là ai làm quân tiên phong?

- Chính là cầu tặc Quách Dực Sư...

Ngọc Doãn cắn chặt răng, hít thở sâu một hơi rồi sau đó cười khỏ nói với mọi người:

- Tên khốn Quách Dực Sư này đúng là nôn nóng muốn biểu hiện trước mặt tân chủ. Mới một ngày mà tên khốn này đã tới rồi...Mọi người hãy nhanh chóng chuẩn bị đi.

Ngày mùng 9 tháng 1 Nguyên Niên Tĩnh Khang, Quách Dực Sư dẫn hai vạn quân tiên phong vượt qua sông Quảng Tế, thẳng tiến tới Khai Phong.

Số sánh với trận vây khốn Khai Phong trong lịch sử, lúc này đây Quách Dực Sư suất bộ qua sông, đã muộn một ngày. Thời gian một ngày này đã xảy ra biến cố gì không ai biết được. Nhưng sau khi Quách Dực Sư qua sông đã lập tức chiếm lĩnh Mưu Đà Cương, đồng thời cũng dựa vào Mưu Đà Cương dọc theo Tam Xóa Khẩu đóng hạ đại doanh. Có lẽ Ngọc Doãn cũng không rõ trong lịch sử quân Kim sau khi đến Khai Phong là giành chiếm lĩnh Mưu Đà Cương trước tiên. Tuy nhiên một ngày đó, bọn họ chẳng những chiếm được mười hai vạn thạch lương thảo Mưu Đà Cương, còn đoạt được mấy vạn chiến mã Thiên Tứ Giám, càng làm cho quân Kim có thể ổn định đầu trận tuyến.

Nhưng hiện tại, Quách Dực Sư mặc dù chiếm được Mưu Đà Cương như trong lịch sử, nhưng lại không đoạt được một hạt lương thực nào...

Quân Kim đã vây hãm thành.

Bầu không khí phủ Khai Phong lập tức khẩn trương gấp bội.

Trong bầu không khí tràn ngập mùi chiến hỏa làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

Lý Cương nhìn doanh trại quân Kim ở Mưu Đà Cương xa xa, vẻ mặt đầy sầu lo.

Khi nào viện quân mới đến?

Vốn ông cho là quân Kim sau khi đến Khai Phong sẽ trước tiên nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Nào biết Quách Dực Sư cho lục soát toàn bộ bên ngoài thành Khai Phong, khi không đoạt được bất cứ thứ gì thì biết sự việc không ổn.

Quân Kim một đường xuôi nam, tuy nói là thể như chẻ tre, nhưng vẫn còn có chút phiền toái. Đầu tiên quân Kim chiến tuyến kéo quá dài, cho nên lương thảo có được hoàn toàn là dựa vào cướp bóc mà có. Trung Sơn, Chân Định còn có chống cự, làm cho đường vận chuyển lương thực cũng không quá thông suốt.

Ngoài ra, Tây lộ quân Hoàn Nhan Tông Hàn bị ngăn trở ở Thái Nguyên, chưa có thể kịp thời chiếm lĩnh Đồng Quan, ngăn trở Tây bắc viện quân.

Điều này cũng làm cho Đông lộ quân bị vây trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm, nếu không thể mau chóng phá được Khai Phong, chắc chắn sẽ bị lọt vào trùng vây.

Vốn là muốn có thể đoạt được lương thảo xung quanh Khai Phong.

Ai có thể ngờ lúc này quân Tống lại thắng thường dùng kế vườn không nhà trống?

Quách Dực Sư hiểu rất rõ, thời gian cấp bách, vì thể buổi tối đầu tiên đến Khai Phong, y cho lục soát hơn mười chiến thuyền trên sông Biện, còn sai người đốt toàn bộ hàng trên thuyền, thả xuôi trên sông Biện, phát động tấn công về hướng Tây Thủy Môn phủ Khai Phong.

Trong bóng đêm, hỏa thuyền cực kỳ bắt mắt.

Lý Cương nhận được tin tức, lập tức đích thân lâm trận, điều động ra hai ngàn cảm tử đội bày trận dưới thành, cầm trường câu câu thuyền, cũng ném đá oanh kích hỏa thuyền, ngăn cản hỏa thuyền tới gần Tây Thủy Môn. Đồng thời, Lý Cương lại hạ lệnh đến hoa viên trong nhà Thái Kinh dỡ giả sơn kỳ thạch vận chuyển tới Tây Thủy Môn, chặn ở thủy đạo, phòng ngừa thuyền địch vào thành.

Cũng may mắn Lý Cương chuẩn bị sung túc, mới khiến cho Tây Thủy Môn có thể bình an.

Quách Dực Sư thấy hỏa thuyền thất bại, nổi trận lôi đình, lập tức điều động ra một ngàn chính binh, hai ngàn A Lý Hỉ cường công Tây Thủy Môn.

Song phương ác chiến tới sau nửa đêm, Quách Dực Sư mắt thấy Tây Thủy Môn phòng vệ nghiêm khắc, đành phải hạ lệnh thu binh.

Một trận chiến này, quân Tống chết ba trăm người, mà quân Kim thương vong hơn một trăm người... Nếu đơn giản tính số lượng thương vong, không thể nghi ngờ là quân Tống thất bại.

Nhưng, theo góc độ chiến lược mà nói, là quân Kim thất bại!

Khi quân Kim rút đi, phủ Khai Phong truyền đến tiếng hoan hô rung trời, dường như chúc mừng Khai Phong đã thắng ngay từ trận đầu.

Ngọc Doãn bởi vì là tập trú tại Phàn gia Cương nên không thể tiến đến xem cuộc chiến.

Tại nghe tiếng hoan hô từ xa truyền đến, hấn lại không hề cảm nhận được niềm vui sướng.

Đây chỉ là cú công kích đầu tiên của người Nữ Chân, thậm chí chỉ là lần công kích mang tính thăm dò. Hoàn Nhan Tông Vọng còn chưa đến, người Nữ Chân còn chưa xuất ra thủ đoạn thật sự, cũng không biết đội khi hùng đông đến thì sẽ là bộ dạng như nào...

Chiến báo truyền tới Phàn gia cương, Ngọc Doãn càng thêm lo lắng.

Đồng thời, trong lòng của hấn có một tia bất an, cảm thấy lần này quân Kim vây thành chỉ sợ không đơn giản như bề ngoài nhìn thấy!

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

398. Chương 395: Vây Hãm Khai Phong (7)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Mùng mười tháng giêng năm Tĩnh Khang thứ nhất, phần lớn quân Kim vượt sông tới thành Khai Phong.

Hoàn Nhan Tông Vọng đốc suất ba vạn binh mã hạ doanh trại ở Mưu Đà cương xong liền gọi Quách Dực Sư tới hỏi tình hình chiến sự.

Vốn chiến sự đang diễn ra với thế như chẻ tre đột nhiên rơi vào tình trạng giằng co.

Tìm hiểu nguyên nhân thì hoàn toàn là do trong hai ngày qua, Ngọc Doãn đốc chiến ở trấn Quách Kiều khiến cho đám người Nữ Chân vốn không tuân theo kỷ luật có chút sợ hãi. Đặc biệt khi Ngọc Doãn sử dụng chướng tâm lòi ở trấn Quách Kiều khiến cho người Nữ Chân cảm nhận được sự sợ hãi. Hoàn Nhan Tông vừa mới tới liền hỏi tình hình để nắm được tin tức một cách chuẩn xác.

- Điện hạ! Quân địch đang hùng hực khí thế. Nếu tấn công mạnh chỉ sợ sẽ gặp tổn thất nặng nề.

Sau trận chiến đêm qua, Quách Dực Sư không hề còn có sự tự tin như trước. Ngay cả lời nói của y cũng có chút do dự.

Sắc mặt của Hoàn Nhan Tông Vọng hơi trầm xuống:

- Tại sao Quách tướng quân lại nói vậy?

Từ xưa tới nay hành quân đánh trận có đâu lại không chết người... Nay ta xâm nhập vào đây đã không còn đường lui. Ta nghe người ta nói người Nam từng có một vị lực sĩ khi bị quân địch đuổi theo đã đục chiến thuyền, đập nồi cơm rồi sau đó lấy hết can đảm quyết chiến với đối phương mà thu được toàn thắng. Hôm nay, ta sẽ noi theo vị lực sĩ đó mà quyết chiến với người Nam.

Ngay từ đầu Quách Dực Sư còn ngơ ngác nhưng sau đó cũng hiểu được ý của Hoàn Nhan Tông.

Chuyện y nói chẳng phải là khi nhà Tần yếu đi, Tây Sở bá vương Hạng Võ đập nồi dìm thuyền hay sao? Có điều vị đại thái tử này cũng chỉ biết đại khái, không rõ lắm về cái điển tích đó. Cũng khó trách. Người Nữ Chân trước đây thường sinh sống trong Bạch sơn, hắc thủy làm sao mà nắm được nhiều điển cố của nhà Hán? Chưa nói Hoàn Nhan Tông Vọng cũng không biết nhiều chữ cho lắm.

Hoàn Nhan Tông Vọng nói xong, trầm ngâm một lúc liền hỏi:

- Quách tướng quân! Mật thám trong thành có đưa tin tới không?

- A?

- Viên chủ tướng trấn thủ trấn Quách Kiều là ai?

Còn có thứ hỏa khí mà chúng sử dụng có lai lịch như thế nào?

Quách Dực Sư vội nói:

- Bẩm điện hạ! Chủ tướng trấn thủ trấn Quách Kiều đã tìm hiểu ra. Y là một tên Binh Mã Sử tên là Ngọc Doãn. Nghe nói người này rất nổi danh. Trong hai năm, y từ một tên lưu manh đã trở thành một danh sĩ

phủ Khai phong. Có điều thứ hỏa khí mà hấn sử dụng thì mật thám lại không điều tra ra được. Y từng hỏi đám tác giám nhưng cũng không biết tin tức của thứ hỏa khí này.

Dứt lời, Quách Dực Sư do dự một chút rồi nói:

- Hay là chúng ta chờ thêm một chút? Nói không chừng hôm nay sẽ có tin tức đưa về.

Hoàn Nhan Tông Vọng nghe thấy vậy thì ánh mắt trở nên sáng ngời.

Y đi đi lại lại trong trường một lúc rồi bật cười.

- Truyền lệnh ta! Chuẩn bị công thành.

- Điện hạ...

Hoàn Nhan Tông Vọng khoát tay ngăn lại:

- Quách tướng quân quá cẩn thận. Thật ra tin tức mà mật thám đưa về đã có đáp án... Nếu ngay cả Tác giám cũng không nắm được lai lịch của thứ hỏa khí này, không biết Ngọc Doãn tìm ở đâu ra thì chắc chắn chưa được quân Tổng sử dụng rộng rãi. Hoặc có thể nói số lượng hỏa khí đó cũng không nhiều, cơ bản không thể sử dụng số lượng lớn trong quân... Điều ta lo lắng đó là quân Tổng được trang bị một lượng lớn thứ hỏa khí đó. Nếu không phải vậy thì có gì phải sợ hấn?

Quách Dực Sư liên tục gật đầu:

- Lời điện hạ nói rất đúng.

- Ha ha! Quách tướng quân quan tâm quá sẽ loạn. Không thể trách được.

Nhưng ta thật sự có hứng thú đối với Ngọc Doãn... Khi chưa xuất chinh, ta có nghe người ta nói qua rằng mặc dù người đó xuất thân từ phổ phương nhưng đúng là có bản lĩnh. Chẳng những tài đánh đàn cao siêu mà còn là người sáng lập ra tuần san đại Tổng nhiều lần bàn luận về chuyện của quân Kim chúng ta. Lúc trước, Tiêu đại phu từng có ý lôi kéo người này nhưng không có cơ hội.

Ta vẫn nghĩ hấn chỉ là một tên trói gà không chặt nhưng không ngờ còn biết điều binh khiển tướng... Hấn đánh bại chúng ta ở trận Quách Kiều, mặc dù chỉ là trận thắng nhỏ nhưng cũng đủ làm cho chúng ta phải thay đổi cách nhìn. Hai trận chiến làm cho tốc độ hành quân của chúng ta chậm lại, đồng thời khiến cho sĩ khí quân Tổng tăng lên. Không thể coi thường người này được... Có điều ta nghe nói, người tổng không để ý tới hấn, thậm chí còn hăm hỗi. Một vị hảo hán như vậy nếu có thể về với chúng ta thì đúng là chuyện tốt. Truyền lệnh của ta cho thám báo trong thành tìm hiểu nơi Ngọc Doãn đóng quân. Nếu có cơ hội ta muốn đích thân gặp gỡ Ngọc Doãn trước.

Quách Dực Sư vội nói:

- Điện hạ anh minh.

Tuy nhiên trong lòng của y cũng sinh ra một sự hiếu kỳ thậm chí là ghen tị đối với Ngọc Doãn.

Bản thân y hiển xuất Yến sơn phủ, bày mưu tính kế cho Hoàn Nhan Tông Vọng, anh dũng xung phong nhưng cũng không có được sự đánh giá của Hoàn Nhan Tông Vọng giống như đối với Ngọc Doãn.

Điều này khiến cho Quách Dực Sư thầm không phục.

Y quyết định trong trận chiến tiếp theo sẽ thể hiện thủ đoạn của mình.

Đúng là hiện nay quân Kim trở nên cô độc. Nếu không đánh hạ được Khai Phong thì cũng phải khiến cho lão Triệu quan gia kia sợ hãi mới được.

Nếu không làm cho lão Triệu quan gia kia sợ hãi thì quân Kim chắc chắn gặp nguy hiểm.

Đừng có thấy Hoàn Nhan Tông Vọng không biết chữ, cũng không đọc nhiều binh thư mà coi thường. Quyết định của y hoàn toàn phù hợp với binh pháp. Tấn công Khai Phong chỉ là giải, uy hiếp lão Triệu quan gia mới là thật...

Mặc dù vừa ghen tị Ngọc Doãn nhưng Quách Dực Sư cũng lại càng thêm sợ hãi và kính nể đối với Hoàn Nhan Tông Vọng.

Quách Dực Sư lĩnh mệnh đi ra ngoài. Trong trướng chỉ còn lại một mình Hoàn Nhan Tông Vọng.

Y ngồi trong trướng một lúc đột nhiên trầm giọng quát:

- Người đâu.

- Nô tài Mưu Lương Hồ! Xin chủ nhân ra lệnh.

Hoàn Nhan Tông Vọng trầm ngâm một chút rồi nói nhỏ:

- Ta có một cái mệnh lệnh cần để cho Hồng Ngọc Hồ Ly biết.

Mưu Lương Hồ! Ngươi có dám lẩn vào thành để đưa tin cho ta không?

Mưu Lương Hồ này cung không phải là kẻ mà Ngọc Doãn giết chết ở Mạc Bắc.

Trên thực tế, người Nữ Chân không có chữ viết nên tên có nhiều cái trùng nhau. Có Hoàn Nhan Mưu Lương Hồ, San Man Mưu Lương Hồ hay Bùi San Mưu Lương Hồ. Mặc dù họ khác nhau nhưng tên thì trùng nhau rất nhiều. Mà vào lúc này, Mưu Lương Hồ trong trướng chính là một viên mãnh tướng của nhà Hoàn Nhan, là người bên cạnh của Hoàn Nhan Tông Vọng. Y là người can đảm, thận trọng và có võ nghệ cao cường.

- Nô tài sẽ không phụ sự trông đợi của chủ nhân.

Mưu Lương Hồ quỳ trên đất, nói lớn.

Hoàn Nhan Tông Vọng nói:

- Nếu vậy ngươi ghé tai lại đây.

.....

Tối giữa trưa, quân Kim bắt đầu phát động tấn công phủ Khai Phong.

Quách Dực Sư tự mình đốc chiến, lệnh cho Tào Vinh, Mãnh An Bột Cận Đại Thát Bất Dã và Mãnh An Bột Cận Hoàn Nhan Hoạt Nữ dẫn binh mã bản bộ tấn công mạnh đối với cửa Vệ Châu, Phong Khâu và Toan Tảo. Lần này, Quách Dực Sư không hề có hành động thử khiến cho quân thủ thành trở tay không kịp. Cửa Vệ Châu suýt nữa bị Đại Thát Bất Dã phá được. Cũng may quân thủ Vệ Châu phản ứng kịp thời mới có thể giúp cho nơi này chuyển nguy thành an.

Đại Thát Bất Dã là người Bột Hải, hậu duệ của vương thất Bột Hải. Y là một trong những ái tướng của Kim thái tổ Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Người này có mưu trí xuất chúng nhưng không có sự kiên nhẫn. Trận chiến ở cửa Vệ Châu nếu Đại Thát Bất Dã tiếp tục tấn công mạnh thì không chừng đã có thể phá được. Nhưng sau khi quân Tống liều mạng phản kích, Đại Thát Bất Dã thấy binh lính của mình tổn thất nặng liền xuất hiện sự e ngại, hạ lệnh thu binh, chờ sau khi nghỉ ngơi sẽ tiếp tục tấn công, bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để phá thành.

Hoàn Nhan Hoạt Nữ là con trai của Hoàn Nhan Lâu Thát. Xưa nay y vẫn nổi danh dũng mãnh, được Hoàn Nhan Tông Vọng trọng dụng.

Y tấn công cửa Phong Khâu khiến cho nó chịu áp lực lớn.

Cũng may Lý Cương tự mình đốc chiến nên quân Tống mới giữ được cửa Phong Khâu.

Trong suy nghĩ của Quách Dực Sư thì ba cánh quân yếu nhất chính là Tào Vinh. Nhưng diễn biến lại nằm ngoài suy nghĩ của y. Trong lúc hai cánh quân của Đại Thát Bất Dã và Hoàn Nhan Hoạt Nữ đang giằng co thì cánh quân của Tào Vinh lại phá được cửa Toan Tảo mà vào trong thành.

Cũng may Lý Cương nhận được tin kịp thời dẫn người hầu cận tới cửa Toan Tảo trợ giúp.

Đám người hầu cận bên cạnh Lý Cương có khoảng một ngàn hai trăm người, ai nấy đều có tài bắn cung như thần.

Khi những người đó tới cửa Toan Tảo lập tức dùng mưa tên áp chế quân Kim. Tào Vinh dưới làn mưa tên của quân Tống bị trúng ba mũi tên, suýt chết. Tới khi quân Kim tới cứu viện, quân lính của Tào Vinh bị quân Tống đẩy khỏi cửa Toan Tảo, đồng thời bị lỗ hổng lại.

Tình hình trận chiến hoàn toàn nằm ngoài sự dự đoán của Quách Dục Sư.

Nhìn thấy thời cơ tốt nhất bị bỏ qua, Quách Dục Sư dậm chân vỗ ngực hối hận.

Y quên mất, Tào Vinh có mối thù giết con với quân Tống, lại thêm gã muốn nhân cơ hội này lập được công lao cho nên là công kích gần như liều mạng.

Kết quả cánh quân không được coi trọng nhất lại phá được thành đầu tiên.

Đáng tiếc Quách Dục Sư phái quân tới chi viện không kịp thời khiến cho Tào Vinh thất bại trong gang tấc, bản thân bị trọng thương, hôn mê.

Nhìn thấy Tào Vinh không còn đánh được nữa, Quách Dục Sư đành phải đổi tướng đưa Mãnh An Bật Cận Hoàn Nhan A Lỗ Bỗ tới đốc chiến cửa Toan Tảo.

Mùng mười tháng giêng! Suốt trong một ngày, gần như cả nửa tòa thành chìm trong máu tươi. Mặc dù quân Tống dựa vào cung nỏ và tường thành kiên cố chống đỡ nhưng quân Kim quá hung hãn, gần như là liều chết tấn công.

Tiếng Phích Lịch pháo nổ vang rung chuyển cả bầu trời.

Ngay cả Triệu Hoàn ở trong nội cung cũng có thể cảm nhận được mùi máu tanh trong không khí.

Với sắc mặt trắng như tờ giấy, Triệu Hoàn đang đi tới cung Duyên Phúc, nghe thấy tiếng hò hét ở cửa Toan Tảo mà hết hồn.

Nhưng thái tử Triệu Kham lại thể hiện một sự can đảm. Mặc dù sắc mặt y cũng trắng bệch nhưng vẫn có thể đứng thẳng trên tường thành.

- Bệ hạ! Vừa mới nhận được chiến báo tình hình chiến sự hết sức khốc liệt. Quân giặc tấn công hung hãn khiến cho quân thủ thành của chúng ta bị tổn thất nặng nề.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

399. Chương 396: Vây Hãm Khai Phong (8)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Uống Bá Ngạn đứng bên cạnh Triệu Hoàn nói nhỏ:

- Cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ lành ít mà dữ nhiều. Lúc trước thần không đồng ý sông mái với quân giặc. Nhưng Lý Bá Kỳ lại quyết tâm chiến. Đúng là sử dụng tính mạng quân sĩ để lấy thanh danh.

Thần nghe nói hiện nay trong thành Khai Phong đang đầy những lợi khen ngợi đối với Lý Bá Kỳ. Nhưng lại không nhắc tới việc bệ hạ tự mình đốc chiến.

Triệu Hoàn nghe thấy vậy thì sắc mặt lập tức tối sầm.

Nhưng y còn chưa kịp mở miệng thì bên cạnh đã có âm thanh non nớt vang lên:

- Sao Ông học sĩ lại nói vậy? Toàn thành Khai Phong từ trên xuống dưới đều dốc sức chống lại quân giặc. Lý Bá Kỳ tự mình trèo lên thành đốc chiến. Ông học sĩ không chia sẻ nỗi lo của quan gia mà lại nói như vậy là có ý gì?

Uống Bá Ngạn ngăn người quay đầu lại thì thấy thái tử Triệu Kham đang tức giận, nắm chặt tay hỏi mình.

Có chút hoảng sợ, Uống Bá Ngạn vừa muốn mở miệng thì nghe Triệu Hoàn nói:

- Sao ngươi lại nói vậy? Còn không xin lỗi Ông học sĩ đi?

- Hoàng nhi nói đúng tại sao lại phải xin lỗi?

Triệu Kham gân cổ lên làm cho Triệu Hoàn tức đến mức đỏ mặt tía tai.

- Chuyện quốc gia đại sự đâu đến lượt một thằng nhóc như ngươi bình luận? Đưa thái tử hồi cung. Nếu không có khẩu dụ của trẫm thì không được ra ngoài một bước.

- Phụ hoàng...

- Còn không lui xuống.

Nội thị Trương Đại Niên vội vàng bước tới khuyên nhủ:

- Thái tử đừng nói nữa. Bệ hạ đang lo lắng cho chiến sự nên mới nổi nóng như vậy. Thái tử ở đây càng làm cho bệ hạ thêm lo lắng. Chi bằng trở về, sau đó mời thánh nhân ra mặt cho có được không?

Thanh âm của y rất nhỏ, chỉ có Triệu Kham nghe được.

Mặc dù không muốn như Triệu Kham cũng biết lệnh vua không thể trái.

Cho dù Triệu Hoàn có yêu thương gã tới mấy thì cũng phải nghe theo lệnh...

Đưa tay quẹt mồm một cái, Triệu Kham trừng mắt với Uống Bá Ngạn rồi theo Trương Đại Niên trở về cung.

Ánh mắt của y có chút khinh thường và căm tức khiến cho Uống Bá Ngạn sợ hãi... Đó chính là Thái tử! Tương lai thái tử là người thừa kế quan gia, làm sao y dám mắc tội? Nếu ngày sau Thái tử đăng cơ chỉ sợ sẽ ra tay đối với mình.

Năm nay Triệu Hoàn mới có hai mươi sáu tuổi cũng không đến mức lo lắng.

Nhưng vấn đề có vết xe đổ của Triết Tông trước đây cho nên Uống Bá Ngạn vẫn phải cẩn thận.

Làm thế nào mới có thể khiến cho Thái tử thôi oán hận?

Đây là một chuyện lớn... Nếu Triệu Kham có ý xấu đối với y thì chỉ sợ tương lai... Đến lúc đó cho dù y không còn sống thì con cháu cũng khó tránh khỏi tai bay vạ gió. Không được! Chuyện này phải suy tính cho cẩn thận, nếu không sẽ hết sức rắc rối."

Trong lúc Uống Bá Ngạn đang suy nghĩ thì nghe thấy Triệu Hoàn gọi mình.

- Ông khanh! Ngươi nói xem bây giờ có còn cơ hội hòa đàm với quân giặc không?

- Cái này?

Uống Bá Ngạn đảo mắt một cái rồi nói nhỏ:

- Bệ hạ! Nghị hòa cũng có thể được. Dù sao thì quân giặc xuôi Nam cũng khó khăn về lương thảo, chỉ sợ không được lâu. Trước đây bệ hạ đã hạ chiếu bốn phương tiết độ sứ cần vương. Có lẽ một ít ngày nữa sẽ đến.

Quan trọng là phải tìm một cơ hội thích hợp để ép quân giặc nghị hòa.

Mà nay Lý Bá Kỳ tự mình đốc chiến. Cứ để cho hắn đánh một trận giảm nhuệ khí của đối phương thì sẽ có cơ hội để ép quân giặc nghị hòa.

Uông Bá Ngạn cũng biết nếu bây giờ mà tiếp tục ngăn cản Lý Cương chiến đấu. Một khi tin tức lộ ra sẽ bị phủ Khai Phong chửi cho không góc đầu lên được. Vết xe đổ của Bạch Thị Trung vẫn còn đó như mới đây cho nên Uông Bá Ngạn hết sức cẩn thận.

Nếu Lý Cương thắng thì Uông Bá Ngạn và phái nghị hòa khó mà yên ổn trên triều.

“Cứ để cho người cố sức một chút. Ta hiểu được thánh ý, đến lúc đó công đầu sẽ rơi vào tay ta...”

Suy nghĩ của Uông Bá Ngạn, Triệu Hoàn cũng không biết.

Có điều y vốn không muốn liều chết, nên nếu có cơ hội nghị hòa với người Nữ Chân thì cũng là một sự lựa chọn tốt.

“Uông Bá Ngạn nói đúng! Nên chọn thời cơ thật tốt.”

- Uông khanh! Nếu muốn nghị hòa thì để cho ai đi mới được?

Ý của y là để cho Uông Bá Ngạn xung phong nhận việc này.

Nhưng lúc trước do chuyện của Bạch Thị Trung nên Uông Bá Ngạn không muốn là kẻ đứng đầu trong chuyện này. Gã đảo mắt một cái rồi nói nhỏ:

- Theo ý của thần thì Ngự sử Trịnh Vọng có tài ăn nói, giỏi hùng biện, lại can đảm nên có thể gánh được cái trọng trách này.

- Ừm! Trẫm cũng thấy Trịnh Vọng là một người thích hợp.

Triệu Hoàn gật đầu rồi không hề bàn luận về vấn đề này nữa.

Tiếp theo liên tục có chiến báo đưa về. Trải qua nửa ngày huyết chiến, quân Tống đã đẩy lùi quân Kim.

Trong lúc nhất thời, cả thành vang lên những tiếng hoan hô. Nhưng Triệu Hoàn lại cảm thấy không vui. Y phát tay bảo Uông Bá Ngạn, Cảnh Trọng Nam và Đường Khác lui xuống. Còn mình y thì mỗi một bước xuống khỏi tường thành về phía cửa Cung Thần.

“Ừm! Trận chiến này đúng là nên lấy hòa vi quý.”

Mặc dù Lý Cương là người trung trực nhưng không phải kẻ có thể phó thác...

.....

Nếu Lý Cương biết mình liều chết ở cửa Toan Tảo nhưng chỉ để đổi lấy lợi thế cho việc nghị hòa thì không biết sẽ nghĩ thế nào.

Có điều đối với trước mắt, quân Kim thối lui cũng khiến cho y vui vẻ.

Nửa ngày ác chiến, quân Kim chết chừng hai ngàn. Còn quân Tống thì cho dù có tường thành phòng thủ nhưng vẫn chết gấp đôi quân Kim. Tổng số người chết lên tới gần năm nghìn người.

Kể từ khi Tống Thái tổ xây dựng phủ Khai Phong tới nay đây là lần đầu tiên nó rơi vào cảnh chiến sự.

Trên tường thành tràn ngập khói. Máu tươi chảy thành sông, nhuộm đỏ cả sông Biện Thủy.

Triều Dương môn vẫn chưa bị quân Kim tấn công.

Chính xác là do binh lực người Nữ Chân không đủ. Nếu cánh quân phía Tây tới đây thì quân Kim có thể thực sự vây thành.

Nhưng do cánh quân phía Tây bị cản lại ở Thái Nguyên khiến cho Hoàn Nhan Tông Vọng chỉ có thể tấn công được hai mặt Bắc và Đông.

Nhờ đó mà Triều Dương môn mới tạm thời bình an vô sự.

Ngọc Doãn đóng quân ở đồi Phiên Gia cũng chú ý tới tình hình phía Bắc. Nghe nói quân Kim lui binh, hân mừng rỡ nở nụ cười.

- Tam lang! Tại sao lại lo lắng như vậy?

Có điều hân nhanh chóng phát hiện Chu Mộng Thuyết vẫn có chút lo lắng.

Chu Mộng Thuyết nhú mày nói:

- Quân thủ thành chúng ta có lợi về quân giới lại có tường thành cao để dựa vào nhưng số lượng người chết lại gấp đôi quân giặc. Có lẽ đây không phải là chuyện hay.

- A! Xin chỉ giáo.

- Ta thấy, hôm nay quân giặc công thành thì ý đồ thực sự không phải phá thành mà làm cho kinh sợ.

Ngọc Doãn ngạc nhiên hỏi lại:

- Kinh sợ? Ai kinh sợ?

Chu Mộng Thuyết hút một hơi không trả lời câu nói của Ngọc Doãn mà nhìn về phía đại nội trong hoàng thành.

Ngọc Doãn giật mình hỏi nhỏ:

- Ý Tam Lang là...

- Tiểu Ất nên biết quan gia không có lòng đánh, thậm chí còn mấy lần muốn rút lui khỏi Đông Kinh tới Quan Trung hoặc xuôi Nam về phủ Ứng Thiên. Nếu không có Lý thượng thư đốc lòng ngăn cản, chỉ sợ quan gia đã rời khỏi đây rồi. Quân giặc thể hiện sức chiến đấu như vậy mà quân thủ thành lại chết nhiều như thế chắc chắn Quan gia sẽ dao động.

Ngọc Doãn nghe thấy vậy thì trầm mặc.

Nói tới phụ tử Huy Tông thật sự đúng là có vấn đề.

Huy Tông không muốn đánh. Khâm Tông cũng không muốn. Hai cha con họ mặc dù mâu thuẫn rất lớn nhưng lại có sự tương đồng đó là không muốn đánh.

“Không có giang sơn thì một tên hoàng đế còn có tác dụng gì?”

Một điều dễ hiểu như vậy ngay cả người buôn bán nhỏ trong phố còn biết nhưng phụ tử người ta lại không hiểu.

Cho tới nay, Ngọc Doãn vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân.

Mà nay Chu Mộng Thuyết nhắc tới lại càng khiến cho Ngọc Doãn đau lòng.

Trong lịch sử, không biết rồi Khai Phong sẽ trở thành như thế nào? Hân cũng không nhớ rõ. Nhưng hân biết, chỉ cần kiềm chế cánh quân Kim ở thành Khai Phong, chờ quân cứu viện đến thì có thể diệt sạch được chúng. Ít nhất thì cũng làm cho người Nữ Chân không còn sự kiêu ngạo, không dám đẩy binh một cách tùy tiện với đại Tống.

Nhưng hiện nay quân Kim lại dường như rút lui toàn bộ...

“Chẳng lẽ là muốn làm cho Quan gia sợ hãi hay là còn có nguyên nhân khác?”

Trong lúc nhất thời, Ngọc Doãn cảm thấy đầu đau, vỡ trán. Hân vừa định mở miệng nói chuyện với Chu Mộng Thuyết thì thấy Trần Đông thở hồng hộc chạy tới.

- Tiểu Ất! Chúng ta nhận được tin quân thủ của Toan Tảo tổn thất nặng nề. Lý thượng thư ra lệnh điều động binh mã của Triều Dương môn.

Ngọc Doãn sửng sốt.

- Muốn điều động bao nhiêu binh mã từ Triều Dương môn?

- Điều động quân lính của hai doanh, chỉ còn lại một doanh và binh mã của chúng ta. Tổng cộng là năm ngàn người.

Chu Mộng Thuyết nói:

- Tại sao lại điều động binh lính từ đây?

- Mật thám từ tiền phương báo về rằng quân Kim đã tập trung binh lực đang tập kết về phía ba cửa Vệ Châu, Toan Tảo và Phong Khâu.

Mới nhìn thì quân Kim muốn tấn công thành Bắc cho nên mới tập kết binh mã như vậy. Trận chiến ban đêm, quân thủ ba cửa tổn thất nặng nề, gần như mất tới bốn phần. Lý thượng thư bất đắc dĩ mới quyết định điều động binh lính hai doanh ở Triều Dương môn tới trợ giúp, đồng thời các thành còn lại cũng điều động binh mã một doanh làm quân dự bị, bất cứ lúc nào cũng có thể tham chiến.

“Hóa ra không phải là muốn hại mình.”

Ngọc Doãn vẫn có chút gút mắc đối với Lý Cương. Nghe Trần Đông nói xong, hắn cũng yên tâm hơn mà thở phào một cái.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

400. Chương 397: Điều Động Binh Mã Triều Dương Môn (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

- Tam Lang! Chuyện này cũng hợp với suy nghĩ của huynh.

Trần Đông nói:

- Đúng vậy! Đám quân giặc này có lẽ cũng quá nôn nóng.

- Nói xem?

- Vừa rồi khi ta vào thành có gặp Lý Nhược Hư và Từ Quỹ.

Hai người bọn họ nói cho ta biết triều đình đã nhận được tin phủ doãn Chu Thắng của Nam Kinh đã lệnh cho thống chế Mã Trung lĩnh hai vạn quân phủ Ứng thiên xuất phát, nhanh chóng tới Khai Phong. Ngoài ra còn có thống chế Phạm Quỳnh cũng dẫn sáu ngàn quân tới đây.

Nếu hai cánh quân đó tới thì đám giặc này sẽ trở nên khó khăn

Cho nên quân giặc tập kết binh mã ở thành Bắc có lẽ là do nhận được tin tức.

Chu Mộng Thuyết gật đầu mà nở nụ cười:

- Đó là trời thương đại Tống chúng ta, nên vẫn còn những người trung thành với triều đình.

Ngọc Doãn gật đầu có phần chấp nhận.

Chỉ có điều lúc này trong lòng hắn lại xuất hiện một mối lo không rõ nguyên nhân.

- Nếu vậy thì mọi người vất vả một chút, tăng cường đề phòng... Mặc khác phiên Tam Lang tới quân doanh nhắc nhở bọn họ không được lơ là. Ta cảm thấy, quân Kim tập kết không bình thường. Mọi người cứ cẩn thận thêm một chút cũng tốt.

Chu Mộng Thuyết suy nghĩ cũng thấy Ngọc Doãn nói đúng.

Cái chuyện này đúng là nên cẩn thận thêm một chút không thể lơ là được.

Ngay lập tức Chu Mộng Thuyết liền cáo từ mà đi thẳng tới đại doanh Sương quân. Còn Trần Đông thì trở về hậu doanh kiểm kê đồ quân nhu lương thảo trong doanh.

Trong trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Ngọc Doãn ngồi một mình trong trường, nhắm mắt cảm thấy mỗi mệ.

Cái cảm giác này thật tệ.... Sắc trời càng lúc càng tối.

Thành Khai Phong sau một trận ác chiến lại trở nên yên tĩnh, nặng nề.

Chỉ có điều ẩn dấu dưới sự yên tĩnh đó là một nỗi đau xót...

Trong Triều Dương môn hết sức yên tĩnh. Sau khi binh lính của hai doanh kia được điều động đi khiến cho nơi này trở nên trống trải.

Đến giờ Tý. Mọi người chợt nghe từ phía Bắc vang lên những tiếng nổ kèm theo những tiếng reo hò từ bốn phía.

Ngọc Doãn giật mình, bừng tỉnh giấc xoay người ra khỏi giường nhanh chóng bước ra ngoài. Gió đêm đầu xuân vẫn hơi lạnh. Một cơn gió thổi tới khiến cho Ngọc Doãn hoàn toàn tỉnh táo. Hắn lớn tiếng quát:

- Thành Bắc có chuyện gì? Quân giặc lại tới công thành?

Thám mã lập tức nhanh chóng chạy ra ngoài đi tới thành Bắc tìm hiểu tin tức.

Đám người Đồng Tiên nhanh chóng tập trung tới trường. Sắc mặt người nào người nấy đều hết sức nặng nề.

Một lát sau, thám mã hồi báo:

- Quân giặc đánh lén cửa Toan Tảo vào ban đêm. Cũng may quân canh gác tỉnh ngủ nên phát hiện trước, kịp thời giữ được cửa Toan Tảo. Có điều quân giặc tấn công quá mạnh, tập trung vào hai cửa Toan Tảo và Phong Khâu khiến cho tình hình hai nơi này rất ác liệt.

Sau khi nghe thám mã hồi báo, tất cả mọi người đều thở phào.

Nếu như tình hình đã rõ ràng thì tạm thời Triều Dương môn an toàn, không quá phải lo lắng.

Đồng Tiên cười nói:

- Đám giặc này cũng thường thôi. Chúng dựa vào chút thủ đoạn, không phải là hảo hán.

Nào ngờ, vừa mới dứt lời, Ngọc Doãn đột nhiên biến sắc. Hắn nhíu mày trầm tư.

- Tiểu Át! Có chuyện gì vậy?

Cao Nghiêu Khánh nhạy bén phát hiện ra sự thay đổi của Ngọc Doãn liền lên tiếng hỏi.

Ngọc Doãn vẫn không để ý tới câu hỏi của gã mà nói với Đồng Tiên:

- Giác Dân! Người vừa mới nói cái gì?

- A?

Đồng Tiên ngạc nhiên, nhất thời bị sự nghiêm túc của Ngọc Doãn làm cho ngây người, không biết phải trả lời thế nào.

- Ta hỏi người vừa nói cái gì?

- Ta...ta...ta... Hình như ta nói rằng đám giặc này không phải hảo hán.

- Câu trước đó.

- A... Bọn giặc này cũng thường thôi, chỉ biết dựa vào chút thủ đoạn nhỏ...

Ngọc Doãn không để cho Đồng Tiên nói hết câu lập tức đứng phắt dậy:

- Giặc Dân! Lập tức truyền lệnh ta, toàn quân tập hợp lên tường thành cảnh giới.

Đồng Tiên không hiểu suy nghĩ của Ngọc Doãn nhưng có điều từ khi đi theo hắn tới nay, quả thực y cũng hiểu được thể nào là câu nói “quân lệnh nặng như núi!” Sau khi nghĩ xong, y không dám nói câu nào khác lập tức bước đi. Ba người Phong Huống, Cát Thanh và Vương Mẫn Cầu cũng lập tức đi theo Đồng Tiên.

- Tiểu Át! Người nghĩ tới cái gì?

Ngọc Doãn chần chờ một chút rồi trầm giọng nói:

- Chủ soái của quân giặc là ai?

- Hoàn Nhan tông vọng.

- Vậy người hiểu gì về Hoàn Nhan Tông Vọng?

- Cái này...

Ngọc Doãn đảo mắt nhìn Chu Mộng Thuyết, Trần Đông và Cao Nghiêu Khánh:

- Ta không biết Hoàn Nhan Tông Vọng. Nhưng ta biết người đó là danh tướng của quân giặc, trong trận chiến với quân Liêu đã lập chiến công, không phải là kẻ tầm thường. Vừa rồi khi Giặc Dân nói đám giặc chỉ biết dựa vào thủ đoạn tầm thường đã nhắc nhở cho ta nếu Hoàn Nhan Tông Vọng không có bản lĩnh thật sự thì cũng không thể có được thanh danh đó. Nếu y đã phát động tấn công ban đêm thì không thể chỉ đơn giản như vậy. Nếu không sau này chẳng phải là thẹn với cái tên của y hay sao?

- Cái này...

Ba người Chu Mộng Thuyết đều gật đầu.

- Nếu vậy thì đúng là phải cẩn thận.

Thật ra Ngọc Doãn cũng không hiểu lắm về Hoàn Nhan Tông Vọng, chỉ có điều trong ấn tượng của hắn thì người này không phải là một kẻ đầu đường xó chợ.

Xét về mặt khách quan của Hoàn Nhan Tông Vọng thì thái tử Kim Ngột Truật cũng không là cái gì.

Trong sử sách ghi lại, Kim Ngột Truật là một kẻ hữu dũng vô mưu.

Có thể nói y chỉ là một con trâu. Sở dĩ có thanh danh như vậy cũng là nhờ có phúc mới được biết tới. Trong mấy đại danh tướng của nước Kim như Hoàn Nhan Tông Vọng, Hoàn Nhan Tông Hàn, đều mạnh hơn Kim Ngột Truật cả trăm lần. Cho nên vừa rồi sau khi Đồng Tiên nói, khiến cho Ngọc Doãn phải suy nghĩ.

- Tam Lang! Thiếu Dương! Nha Nội! Ba người các người thủ trong doanh. Ta tới đại doanh Sương quân, nhắc bọn họ đề phòng cẩn thận.

- Vậy thì chỉ huy vất vả rồi.

Ngọc Doãn không mặc giáp trụ chỉ cầm Lâu Lan bảo đao bước nhanh ra khỏi trường.

Tối nay người làm nhiệm vụ là Hà Nguyên Khánh.

Do Cao Sủng mời Ngọc Doãn là giả cho nên không có ở trong doanh trại.

- Ca ca đi đâu?

- Lập tức điểm quân theo ta tới đại doanh Sương quân.

Hà Nguyên Khánh vội vàng lên tiếng rồi tập trung quân tuần tra lại quanh trường.

Hắn thấy Ngọc Doãn không mặc giáp trụ cho nên cũng không chuẩn bị chỉ cầm hai cây chùy to lên ngựa đi theo sau Ngọc Doãn.

Đoàn người vừa ra khỏi cửa thì chợt nghe từ xa vang tới những tiếng la ó.

- Tướng quân! Nhìn xem...đại doanh Sương quân như bốc lửa.

Nhìn theo ngón tay của Hà Nguyên Khánh thì thấy xa xa ánh lửa ngút trời, nơi đó đúng là vị trí đại doanh của Sương quân.

Ngọc Doãn giật mình quát to:

- Lương Ngọc Thành.

- Có mặt tướng.

- Lập tức đốt pháo hiệu thông báo có quân giặc đánh lên... Tiểu Át! Theo ta tới đại doanh Sương quân.

Dứt lời, Ngọc Doãn thúc ngựa khiến cho nó hí lên một tiếng dài rồi lao thẳng về phía đại doanh Sương quân.

Hà Nguyên Khánh cũng biến sắc vội vàng theo sát Ngọc Doãn.

Năm mươi quân kỵ bám theo hai bên Ngọc Doãn và Hà Nguyên Khánh. Tiếng vó ngựa trong đêm khuya khiến cho Triều Dương môn tăng thêm phần lạnh lẽo.

Đại doanh Sương quân đóng cách đồi Phiên Gia chừng mười dặm.

Đồi Phiên Gia nằm bên cạnh Triều Dương môn có địa thế tương đối cao, nhưng diện tích hơi nhỏ.

Quân đóng ở đây chỉ khoảng hai ngàn người. Nếu nhiều hơn sẽ trở nên chật chội. Cho nên đại doanh của Sương quân không đóng trên đồi Phiên Gia mà đóng ở khu đất trống về phía Bắc của nó. Lúc này đại doanh của Sương quân bốc lửa nghi ngút, người hô ngựa hí âm ỉ.

Ngọc Doãn thúc ngựa đi vào trong đại doanh thì thấy nơi cửa không có một bóng người.

Trong đại doanh bóng người lay động. Một đám người mặc áo đen cầm đao sắc đang điên cuồng đuổi giết trong đại doanh. Còn trong doanh trại, quân Tổng đang bỏ chạy trời chết. Mặc dù có một vài người cố gắng chống cự nhưng cũng chỉ biết vừa đánh vừa lui.

Ngọc Doãn biến sắc thúc ngựa vọt vào trong đại doanh.

Mất thấy hai người áo đen lao tới ngăn cản, Ngọc Doãn ngồi trên lưng ngựa đột nhiên vùng người sử dụng thuật bạt đao. Một tia sáng lóe lên kèm theo hai tiếng kêu thảm thiết. Cả hai người áo đen bị chém thành bốn đoạn. Hà Nguyên Khánh cũng rút hai cây chùy thúc ngựa vọt qua Ngọc Doãn. Hai người dẫn năm mươi tên lính lao vào trong quân doanh của Sương quân.

- Chỉ huy sứ của các người ở đâu?

Ngọc Doãn chém bay vài tên áo đen, giải cứu được hai tên lính quân Tổng liền quát hỏi.

Một tên quân Tổng thở hồng hộc nhưng không hề có chút sợ hãi.

Nghe thấy Ngọc Doãn hỏi vậy, y vội trả lời:

- Tiểu Át! Quân giặc bí mật đánh úp, không thấy tung tích của chỉ huy sứ.

- Người nhận ra ta?

- Tiểu Át quên rồi. Tại hạ là Tắt Tiến của Ngự Quyền quán.

Tắt Tiến?

Cái tên này hơi quen nhưng không nhớ lắm.

Có điều Ngọc Doãn cũng không có thời gian để nhớ lập tức quát lên:

- Tất Tiến! Lập tức theo ta giết giặc. Nếu không theo kịp thì triệu tập binh lính lên tường thành chống địch.

- Tại hạ biết rồi.

Tất Tiến hét to một tiếng rồi vác đao đuổi theo.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

401. Chương 398: Điều Động Binh Mã Triều Dương Môn (2)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Nhưng dù sao thì y cũng là một tên lính bộ, không thể so được với ngựa của đám người Ngọc Doãn cười nên bị tụt lại chỉ biết nhìn theo. Tất Tiến cảm thấy bất đắc dĩ nhưng cũng biết đi theo nếu không cẩn thận lại làm liên lụy. Vì vậy mà y đành xoay người, vừa đi vừa quát:

- Điện Tiền Ti Ngọc chỉ huy có lệnh theo ta lên tường thành ngăn địch.

Ngọc giao long phổ Mã Hành có lệnh theo ta lên tường thành chống địch.

Sương quân ở Khai Phong chủ yếu là lưu dân, ngoài ra thì có một ít hương dũng bản địa.

Nếu nói Ngọc chỉ huy là ai có thể bọn họ không rõ lắm. Nhưng nếu nói tới Ngọc giao long phổ Mã Hành thì mười người trong thành Khai Phong có sáu bảy người biết. Binh lính trong Sương quân cũng không phải là quân chính quy, lại thêm viên chỉ huy sử biến mất cho nên mới như rắn mất đầu. Nhưng khi nghe thấy cái tên Ngọc giao long phổ mã hành, rất nhiều người bình tĩnh lại.

Hai trận chiến của Ngọc Doãn ở trấn Quách Kiều đã sớm được đưa lên tuần san đại tổng, truyền khắp mọi nơi.

Cho dù là người không biết chữ thì cũng có thể nghe thấy tên của Ngọc Doãn. Có người cầm đầu, đội quân nhanh chóng ổn định lại, rồi bắt đầu phản kích.

Càng có nhiều người nhanh chóng tập trung về chỗ Tất Tiến. Dưới sự chỉ huy của Tất Tiến bọn họ nhanh chóng lao ra khỏi cửa mà đi về phía tường thành của Triều Dương môn.

Cùng lúc đó ở Triều Dương môn liên tiếp có pháo hiệu bắn lên.

Ngay sau đó tiếng reo hò vang lên khắp nơi. Hoàn Nhan Tông Vọng tự mình dẫn một vạn quân Nữ Chân xuất hiện bên ngoài Triều Dương môn.

Nhìn thấy bên trong Triều Dương môn bốc lửa ngút trời, Hoàn Nhan Tông Vọng nở nụ cười dữ tợn.

- Tên khốn Lý Cương chỉ là một kẻ thư sinh làm sao chủ trì được chuyện lớn?

- Tà Mào A Lý!

- Có nô tài.

- Truyền lệnh ta tấn công mạnh Triều Dương môn.

- Vâng!

Tà Mã A Lý chính là Mưu Khắc Bột Cận của Kim quốc từng phụng mệnh truy kích Ngọc Doãn khi ở Mạc Bắc.

Vốn y là thuộc hạ của Bồ Sát Thạch Gia Nô. Nhưng vì khi trước truy sát Ngọc Doãn thất bại, suýt nữa bị Bồ Sát Thạch Gia Nô giết chết. May mắn nhờ có Hoàn Nhan Lâu Thất xuất hiện mới giữ được mạng. Sau đó y liền theo Hoàn Nhan Lâu Thất trở về thượng kinh, rồi gia nhập dưới trướng của Hoàn Nhan Tông Vọng.

Mà nay Mưu Khắc Bột Cận chính là Tà Mã A Lý.

Chỉ ấy y cởi trọng giáp, quần mái tóc vào cổ rồi cầm cương đao dẫn đầu lao về phía của Triều Dương.

Nhìn theo bóng lưng của Tà Mã A lý, Hoàn Nhan Tông Vọng gật đầu hài lòng.

Tên nô tài kia mặc dù là một kẻ du côn nhưng vào lúc quan trọng cũng là một tên đại hán biết liều mạng... Từ cạnh của một cái quân trướng có một bóng người áo đen đột nhiên lao ra mà tấn công Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn đang giết chóc hưng phấn tới mức bộ trường bào màu trắng của hắn bị nhuộm thành màu đỏ.

Do không kịp chuẩn bị, hắn bị đối phương húc cho văng xuống ngựa.

Có điều, Ngọc Doãn cũng chẳng kinh hoàng. Sau khi rơi xuống đất, hắn liền lăn một vòng, rút bảo đao Lâu Lan đâm vào bụng người áo đen. Cổ tay hắn hơi lật một cái khiến cho bảo đao Lâu Lan rạch một đường từ ngực xuống bụng kẻ đó.

Tên áo đen kêu lên một tiếng thảm thiết rồi buông tay.

Ngọc Doãn thuận thế đứng dậy, vung trường đao che chắn toàn thân, tay trái cầm bảo đao Lâu Lan liền xọc thẳng lên khiến cho một chùm máu tươi bắn lên mặt hắn. Bên tai Ngọc Doãn vẫn nghe thấy những tiếng kêu la từ khắp nơi, trước mắt toàn là một màu đỏ. Ngọc Doãn lấy tay áo lau máu tươi rồi quát to:

- Tàn chỉ huy ở đâu? Ta là điện tiền chỉ huy sứ Ngọc Doãn đến đây tương trợ. Mau theo ta tiêu diệt quân địch.

Âm thanh hơi khàn khàn của hắn biến mất trong tiếng ồn ào.

Một tên võ quan quân Tổng lão đảo chạy tới trước mặt Ngọc Doãn:

- Ngọc chỉ huy! Tàn chỉ huy bỏ chạy rồi.

- Cái gì?

- Khi quân giặc mới tập kích, Tàn chỉ huy đã bỏ chạy.

- Người là ai?

- Mặt tướng Vương Lan, Sương quân...

Mặc dù Ngọc Doãn không biết Vương Lan giữ chức vụ gì nhưng nhìn trang phục cũng có thể đoán được là một võ quan trong quân.

Không để cho gã nói xong, hắn liền quát to:

- Vương Lan! Lập tức triệu tập binh mã theo ta giết giặc.

- Vâng!

Mặc dù bị Ngọc Doãn cất lời nhưng Vương Lan cũng không hề có chút luống cuống. Y bắt đầu quát tháo, triệu tập binh mã.

Đúng lúc này, chợt có một người áo đen chém giết từ trong đám người lao ra.

Người đó có mái tóc bù xù, nhìn hết sức bất mắt trong ánh lửa. Y cầm một cây búa to, vung tới đâu là máu bắn lên tứ tung.

Người áo đen đỏ vừa thốt lên những âm thanh kỳ lạ vừa chém giết điên cuồng.

Ngọc Doãn nhú mày, xông lên. Tay hắn kéo rê trường đao trên mặt đất mà lao tới. Nhìn thấy người áo đen trước mặt, Ngọc Doãn liền dậm chân nhảy lên cao, cây trường đao trong tay vẽ theo một đường hình cung chém về phía người áo đen. “Keng!” Người áo đen nâng búa lên đỡ khiến cho phát ra một tiếng động rất to.

Ngọc Doãn chỉ thấy cánh tay phải run lên, suýt chút nữa thì không nắm được trường đao.

Hắn thàn than:” Tên khốn này mạnh thật!”

Có điều hắn cũng không vì thế mà chần chừ. Nhân lúc người áo đen lao lùi về phía sau, hắn liền cong người lao tới. Bào đao Lâu Lan trong tay trái liền xẹt qua cánh tay của người áo đen khiến cho máu thịt bắn lên không trung.

Hai người vừa mới sát lại gần, Ngọc Doãn liền lướt qua bên cạnh của người áo đen mà không thèm để ý tới đối phương.

Còn người áo đen kia vẫn đứng ở đó. Cánh tay cầm búa chỉ còn lại xương trắng không thấy một chút máu thịt. Trên cổ, một vết máu từ từ rõ ràng rồi một chùm sương máu phun ra khiến cho y ngã ngửa trên mặt đất.

- Mưu Lương Hồ...

Có tiếng người quát to.

Ngọc Doãn quay người lại nhìn về phía âm thanh đó thì chỉ thấy từ trong ngọn lửa có một nam tử ục ịch cầm trường thương găm một tên quân Tống trên mặt đất sau đó lao về phía Ngọc Doãn.

Dưới ánh lửa, gương mặt của người đàn ông đó hết sức rõ ràng.

Đồng tử của Ngọc Doãn co lại. Hắn trầm giọng quát:

- Đái lão bản! Không ngờ gặp lại ngươi ở đây.

Người đàn ông ục ịch đó rõ ràng là Đái Tiểu Lâu của Thiên Kim nhất tiểu lâu.

Lại nói, quan hệ của Ngọc Doãn và Đái Tiểu Lâu không hề xấu. Lúc đầu, khi Ngọc Doãn mới bộc ệ tài năng, nếu không có Thiên Kim nhất tiểu lâu của Đái Tiểu Lâu giúp đỡ thì chỉ sợ hắn khó mà vượt qua được cửa ải khó khăn. Chỉ có điều, Ngọc Doãn không thể ngờ được Đái Tiểu Lâu lại là gian tế của Nữ Chân. Điều khiến cho hắn thêm giật mình đó là võ nghệ của người này không hề kém.

Đôi mắt của Đái Tiểu Lâu đỏ lên. Lão rung cây thương mà quát lên lạnh lạnh:

- Ngọc Tiểu Ất! Ngươi và ta đều vì mình chủ của mình. Hôm nay không phải ngươi chết thì là ta.

- Vậy thì ngươi phải chết.

Nói tới đây, Ngọc Doãn cũng không còn để ý tới tình cảm trước kia mà lao lên vung đao chém tới.

Đái Tiểu Lâu cũng không nhượng bộ, vung trường thương đâm thẳng về phía trước như muốn liều mạng. Nói về công phu, Đái Tiểu Lâu không phải là đối thủ của Ngọc Doãn. Nhưng dưới sự liều mạng, nhất thời Ngọc Doãn cũng không làm gì được lão.

Cùng lúc đó, tiếng kêu trên tường thành của Triều Dương càng lúc càng vang khiến cho Ngọc Doãn cảm thấy lo âu.

- Mã cừu lang! Không ham chiến ở đây. Nhanh chóng dẫn người cướp lấy cửa thành.

Đái Tiểu Lâu rống to một tiếng. Chỉ thấy một vị đại hán trong đám người vội vàng dẫn theo đoàn người áo đen lao về phía cửa Triều Dương.

- Ngọc Tiểu Ất! Người là người có thủ đoạn, sinh ra ở phủ Khai Phong nhưng lại không được người ta chào đón.

Sao người không theo ta về với Đại thái tử. Với bản lĩnh của người, đại Thái Tử chắc chắn sẽ trọng dụng.

Đái Tiểu Lâu nói to:

- Sao người phải khổ sở bán mạng cho lão Triệu quan gia của người?

Ngọc Doãn hừ lạnh một tiếng:

- Ta chỉ sợ sau này con cháu của ta bị người ta chửi là Hán gian.

Vừa nói, cây đao trong tay hắn di chuyển càng nhanh đánh cho Đái Tiểu Lâu liên tiếp lui lại.

- Vậy để ta xem hôm nay người làm sao mà phá giải được cục diện này?

Đái Tiểu Lâu dứt lời liền vùng trường thương đâm thẳng về phía Ngọc Doãn.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

402. Chương 399: Bao Vây Khai Phong (1).

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Tại cửa Toan Tảo của Khai Phong.

Lý Cương nghe nói Triều Dương môn bị đánh úp thì giật mình.

Mặc dù tính tình của Lý Cương vốn rất thẳng, cũng không phải kẻ ngu. Lúc này, y có thể đoán ra được Hoàn Nhan Tông Vọng sử dụng kế dương đông kích tây, đánh cho mình trở tay không kịp. Nhưng vấn đề là quân Kim tấn công thành Bắc rất mạnh làm cho Lý Cương phải điều quân Tống từ Triều Dương môn lên. Như vậy, nếu y muốn giúp thì cũng phải điều binh mã từ cửa khác. Nhưng vào lúc này mới điều binh thì mất rất nhiều thời gian. Không biết Triều Dương môn có thể đứng vững được không?

Lúc này, Lý Cương không dám chần chừ, vội vàng quát hỏi:

- Văn Quý! Ai đóng ở Triều Dương môn?

Văn Quý vốn tên là Tư Mã Phác, cháu của Tư Mã Đán huynh trưởng của Tư Mã Quang. Khi y còn nhỏ được gửi nuôi trong nhà của ngoại tổ phụ Phạm Tồn Nhân. Vào năm Vu Chính, nhờ ân tổ phụ được làm quan, giữ chức tham quân. Tính tình của Tư Mã Phác hết sức ôn hòa, chịu sự ảnh hưởng của Phạm Tồn Nhân. Năm Tĩnh Khanh thứ nhất, Triệu Hoàn đăng cơ, phong cho Tư Mã Phác chức Binh Bộ thị lang. Trận chiến ở phủ Khai Phong do một mình Lý Cương bày ra, nhưng việc chấp hành chính là do Tư Mã Phác điều động. Cho nên, Tư Mã Phác nắm rõ nhất các cánh quân đóng ở đâu.

- Hiện nay Triều Dương môn chỉ còn lại hai doanh binh mã, không tới năm ngàn người.

Võ học tiến sĩ Tần Tử thống lĩnh ba ngàn tám trăm bảy mươi hai người của Sương quân. Điện Tiền ti binh mã sử Ngọc Doãn nắm trong tay chín trăm hai mươi mốt người.

Tư Mã Phác thông báo binh lực Triều Dương môn khiến cho Lý Cương nhú mày.

Sương quân có ba nghìn tám trăm người?

Nghe ra thì không ít nhưng trên thực tế lực chiến đấu có lẽ không bằng được một ngàn binh mã trong tay Ngọc Doãn.

Huống chi lần này Triều Dương môn bị tập kích là do Hoàn Nhan Tông Vọng lệnh cho cả gian tế trong thành cùng tấn công cả trong lẫn ngoài. Tần Tử có tác dụng gì không?

Như đoán được suy nghĩ của Lý Cương, Tư Mã Phác nói:

- Lý công! Gần Triều Dương môn nhất chính là cánh quân của Chỉ huy sứ Trương Bá Phần ở thủy môn phía Đông Bắc. Sau không lệnh cho Trương Bá Phần dẫn quân nhanh chóng tiếp viện Triều Dương môn rồi lại điều động binh mã nhanh chóng tiếp viện?

Trương Bá Phần là người của Xu Mật Viện, con cả của Tả Tì viên ngoại lang Trương Thúc Dạ, nổi danh vũ dũng.

Lý Cương liền gật đầu:

- Nếu vậy thì lệnh cho Trương Bá Phần nhanh chóng tới tiếp viện cho Triều Dương môn.

- Vâng.

Tư Mã Phác nhận lệnh liền vội vàng đi. Tuy nhiên Lý Cương vẫn không quá tin tưởng.

Thật ra khi nghe nói Ngọc Doãn đóng ở Triều Dương môn, y có phần yên tâm. Có điều với số binh mã trong tay Ngọc Doãn có thể ngăn cản được sự tấn công của quân giặc hay không? Nếu biết sớm như vậy, y đã không đồng ý với Trịnh Vọng Chi mà để lại sáu trăm binh mã của Ngự doanh. Nếu có số binh mã đó, có thể giúp cho Ngọc Doãn chống đỡ một chút.

Nên nhớ rằng, Ngọc Doãn chém Ưng Đĩnh ở Quảng Tế Hà khiến cho Lý Cương có phần không thích.

“Người là một tên vô quan mà dám tự ý giết người đọc sách. Hơn nữa lại là người đọc sách có công. Như vậy làm sao Lý Cương có thể vui được?”

Mặc dù Lý Cương không cùng phe cánh với Ưng Bá Ngạn, đối với việc Ưng Đĩnh bỏ thành chạy cũng rất tức giận. Nhưng dù sao thì Ưng Đĩnh cũng xuất thân từ tiến sĩ, được triều đình ủy thác. Cho dù tội của y có tày trời thì cũng không phải để cho một tên Điện Tiền ti binh mã sử giết. Nếu không phải trong cung có lệnh dẹp chuyện này, Lý Cương đã tìm tới Ngọc Doãn.

Cho nên khi Trịnh Vọng Chi đưa ra đề nghị, Lý Cương không hề do dự đồng ý.

Đương nhiên y cũng không muốn gây rắc rối cho Ngọc Doãn, mà chỉ hy vọng có thể qua cách này cảnh cáo Ngọc Doãn đừng có quá kiêu ngạo.

Nhưng y không ngờ việc này lại chẳng khác nào lấy đá tự đập chân mình.

Cũng may Lý Cương là một người kiên cường nên nhanh chóng tỉnh táo tập trung điều binh phòng thủ thành Bắc.

Hy vọng lần này Ngọc Tiểu Ất có thể đứng vững.

.....

Đại doanh Sương quân trở nên hết sức hỗn loạn.

Mặc dù có Ngọc Doãn dẫn quân tới giúp làm cho ổn định hơn chút nhưng cũng chỉ là như muối bỏ biển.

Đái Tiểu Lâu linh mệnh ẩn nấp bao nhiêu năm. Y dựa vào Thiên Kim nhất tiểu lâu lôi kéo được một lượng lớn người. Có điều thường ngày bọn họ rải rác ở các nơi nên không thấy được. Hiện giờ, Hoàn Nhan Tông Vọng tới, Đái Tiểu Lâu liền tập trung lực lượng. Y dẫn theo một ngàn người phục kích đại doanh của Sương quân, trong đó không thiếu hảo thủ trên giang hồ.

Dưới sự dẫn dắt của những người này, mặc dù Sương quân đã tổ chức mấy lần phản kích nhưng cũng bị đánh tan rất nhanh.

Ngọc Doãn bị Đái Tiểu Lâu và mười mấy tên bán mạng giữ chân, mỗi lần hấn định tả xung hữu đột để xông ra thì lại bị giữ lại.

Cây trường đao trong tay Ngọc Doãn cũng nặng dần. Nhìn thấy quân Tống bên cạnh càng lúc càng ít, hấn cảm thấy lo lắng.

Xa xa, đám người Hà Nguyên Khánh bị vây chặt khiến cho Ngọc Doãn không làm gì được.

Ngọc Doãn biết nếu không liều mạng thì không được. Hấn liền hét to một tiếng chẳng thèm tránh né một tên áo đen đang cầm trường thương đâm tới. Để mặc cho trường thương đâm trúng bả vai, thân thể của hấn thuận thể trượt tới vung đao chém cho người đó nằm lăn ra đất. Lúc này, toàn thân Ngọc Doãn đầm máu. Có cả máu của mình lẫn máu của kẻ địch.

Đái Tiểu Lâu cười lạnh, nói:

- Tiểu Ất! Bây giờ đầu hàng vẫn chưa muộn đâu.

- Ta đầu hàng bà ngoại người.

Ngọc Doãn vừa chửi vừa vung đao xông lên.

Trong mắt của Đái Tiểu Lâu xuất hiện chút sát khí:

- Nếu người khăng khăng như vậy thì để Cửu Nhi Tử trở thành quả phụ đi.

Trong lúc nói chuyện, cây thương của y lóe lên đâm thẳng vào đùi Ngọc Doãn. Suýt nữa thì Ngọc Doãn quỵ xuống đất. Có điều hấn cố nén cơn đau, thuận thể lùi lại một bước rút thương ra khỏi đùi. Mặc dù nó làm cho máu từ đùi của hấn chảy đầm đìa nhưng chỉ bị thương ngoài da chứ không ảnh hưởng tới gân cốt. Nói thì chậm nhưng diễn biến lúc đó lại rất nhanh. Ngọc Doãn nhân chút thời gian đột nhiên lùi lại, dùng lực của eo đá thẳng vào ngực của một người áo đen ở phía sau. Lực của hấn khá mạnh khiến cho người đó miệng phun máu tươi ngã vật ra đất. Nhưng liên tiếp dùng sức khiến cho sức khỏe của Ngọc Doãn cũng gần như hết sạch, ngồi phịch xuống đất.

Đái Tiểu Lâu hưng dữ lao tới, vung thương định đâm.

Ngọc Doãn né người muốn tránh nhưng không còn kịp nữa. Hấn quyết định chịu nhát thương này để liều mạng với Đái Tiểu Lâu.

Đúng lúc nguy cấp trong đường tơ kẽ tóc, chợt có tiếng chuông đồng vang lên.

Một dải lụa như con rắn đột nhiên xuất hiện. Trên dải lụa có buộc một cái chuông. Nó lập tức quấn lấy cổ Đái Tiểu Lâu. Không để cho Đái Tiểu Lâu kịp phản ứng, một âm thanh trong trẻo đã vang lên:

-Cầu tặc! Chết đi.

Một đầu dải lụa quấn trong tay một thiếu nữ.

Người con gái đó cưỡi ngựa, tay còn lại cầm một cây đại đao. Sau khi khóa cứng Đái Tiểu Lâu, nàng liền thúc ngựa, đồng thời cổ tay dùng sức kéo mạnh. Ngay lập tức Đái Tiểu Lâu bị kéo bay lê không trung, đồng thời một tiếng động vang lên ở cổ của y. Cái cổ của Đái Tiểu Lâu bị dải lụa cắt đứt rơi trên mặt đất.

Cùng lúc đó, một cái vóc dáng xinh xắn chợt xuất hiện trong tầm mắt của Ngọc Doãn.

Yến Nô cầm thanh trúc thương như một con chim yến từ trên trời lao xuống. Thanh Trúc thương mang theo chút lạnh lẽo xẹt qua ba gã đang vây quanh Ngọc Doãn khiến cho mặt một tên áo đen chợt xuất hiện một cái lỗ máu to bằng nắm tay. Y kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất.

- Cửu Nhi tử.

Ngọc Doãn giật mình vội vàng xoay người ngồi dậy.

Hai mắt Yến Nô đỏ hồng, miệng cắn chặt. Thanh trúc thương tung bay giống như một con mãng xà. Sau khi giết người, nàng vội vàng vọt tới bên cạnh Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất! Chàng...

Thấy Ngọc Doãn toàn thân đầm máu, Yến Nô suýt bật khóc.

Ngọc Doãn vội nói:

- Cứu Nhi tỷ! Sao nàng lại tới đây?

- Nha nội thấy bên này có chuyện liền chạy tới nhà tìm chàng.

Nô nghe nói xong liền đi theo Hoắc Kiên tới đây. Không ngờ trên đường gặp Thập Tam Lang và Vương nương tử cùng với đám người Lý giáo đầu...

Cao Sủng tới?

Ngọc Doãn nghe thấy thì mừng rỡ, vội vàng nhìn ra xa.

Quả nhiên hần thấy Cao Sủng đang cầm thương đánh đám trong đám loạn quân.

Mà ở phía sau hần, đám người Hoắc Kiên cũng đang rất gần. Còn có Lý Bảo và Lã Chi Sĩ dẫn theo đám đệ tử và lưu manh của mình lao vào trong doanh trại. Những người này cầm đủ mọi loại binh khí, đều tranh nhau tiến lên. Trong một năm qua, Lã Chi Sĩ được Lý Bảo dốc lòng truyền thụ nên công phu không lùi mà còn tiến thêm một bước.

Cây trường sắt trong tay y liên tiếp đẩy lùi đám người áo đen.

Lý Bảo thì với cánh tay trần cầm một cây đại đao chém ngang bổ dọc như vào chỗ không người.

- Ngọc Tiểu Ất! Ta cũng không tới để giúp người...mà là vì người Khai Phong. Mặc dù võ nghệ của ta không thể cao bằng người, nhưng giết giặc chắc chắn không thua người.

Lý Bảo đi tới trước mặt Ngọc Doãn, thấy thân hần toàn là máu liền nở nụ cười.

- Ngọc Tiểu Ất! Không ngờ người cũng có ngày hôm nay... Một đám giặc cũng khiến cho người vất vả như vậy, đúng là làm mất mặt người Khai Phong chúng ta.

Đầu tiên Ngọc Doãn giật mình như sau khi nghe Lý Bảo nói vậy, hần liền nở nụ cười.

- Lý giáo đầu. Bây giờ trò chơi mới bắt đầu. Ngoài thành còn có rất nhiều quân giặc. Người có dám tỷ thí với ta xem ai giết được nhiều giặc hơn không?

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

403. Chương 400: Bao Vây Khai Phong (2).

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Lý Bảo cười ha hả:

- Ngọc Tiểu Át! Ta sợ người chẳng?

Vừa nói, y vừa hét to rồi vung đao đi trước mở đường.

Lư Chí Sĩ đi sát theo sau Lý Bảo. Khi đi ngang qua Ngọc Doãn, y đột nhiên nói:

- Ngọc Tiểu Át! Ở trấn Quách Kiều người làm tốt lắm. Không cần biết trước đây chúng ta có ân oán như thế nào, tất cả đều xóa bỏ. Có điều ta sẽ không thua người nữa.

Hai thầy trò đi trước mở đường, đám người Cát Phổ thì vừa như vô tình vừa như cố ý bảo vệ xung quanh Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn biết bọn họ đang bảo vệ, để cho mình có cơ hội nghỉ ngơi. Trong lòng hẩn, một thứ cảm giác ấm áp chợt xuất hiện. Giao tiếp với đám lưu manh trên đường phố có đôi khi đơn giản và thẳng thắn hơn đám quan lại quyền quý trong triều nhiều. Khóe mắt của Ngọc Doãn hơi ướt. Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu rồi đẩy Yến Nô ra.

- Cửu Nhi Tử chú ý cho ta. Chúng ta chấm dứt trận chiến của Vương nương tử rồi nói sau.

Dứt lời, hẩn liền lao đảo đuổi kịp Lý Bảo với tinh thần hăng hái chém giết thẳng tới Triều Dương môn.

Bất ngờ, mọi người chợt nghe thấy có tiếng vó ngựa rồi Âm Kim thân đầy máu không biết từ đâu chạy tới chỗ Ngọc Doãn.

Âm Kim có thể coi là một con ngựa già bản lĩnh trên chiến trường.

Vừa rồi, Ngọc Doãn xuống ngựa nên Âm Kim bị mất liên hệ với hẩn. Trong trận ác chiến mặc dù nó bị thương nhưng cũng không nghiêm trọng lắm. Sau khi đuổi kịp Ngọc Doãn, nó dựng hai chân lên rồi hý dài như bảo hẩn ngồi lên. Ngọc Doãn đang bị trọng thương đúng là không thể đi lại. Cho nên hẩn cũng chẳng khách khí, cầm cương rồi nhảy lên ngựa sau đó vượt qua đám người Lý Bảo.

- Lý giáo đầu. Ta lên tường thành chờ hội họp với người.

Dứt lời, hẩn liền thúc ngựa phóng đi.

Lý Bảo tức giận nổi trận lôi đình quát to:

- Ngọc Tiểu Át! Sao người dám lừa ta?

Có điều, gương mặt của y lại gần như chẳng hề có lấy một chút tức giận, thậm chí trong ánh mắt không giấu được sự kính nể.

Dù sao Lý Bảo cũng chỉ là một vị giáo đầu lẫn lộn trong phố xá. Nhưng y cũng là một người Tổng, một người của phủ Khai Phong.. Cho dù lúc trước y và Ngọc Doãn có sự ân oán như thế nào thì vào lúc này cũng không cần phải để ý tới nó. Kẻ địch của họ chỉ có một đó là đám quân Kim ở bên ngoài thành.

- Các con! Ngọc Tiểu Át đã huyết chiến lâu như vậy mà còn anh dũng xông lên.

Ta cũng không thể để thua được. Mọi người theo ta tới Triều Dương môn giết địch... Hôm nay chúng ta phải đánh một trận cho thật sảng khoái.

- Đúng vậy! Ngồi yên trong thành Khai Phong ầm ức không bằng giết đám giặc cho sướng tay, trút cơn tức trong lòng.

Lư Chí Sĩ của lớn tiếng nói theo rồi dẫn đám lưu manh đi theo sát Lý Bảo.

Lúc này, trong đại doanh sương quân từ từ trở nên yên tĩnh.

Đái Tiểu Lâu bị giết, đám người Cao Sùng và Hoắc Kiên tới, có thêm hai con cộc cái như Yến nô và Vương Yến Ca giúp đỡ khiến cho quân giặc đánh úp doanh trại không biết rõ có bao nhiêu quân tới nên luống cuống. Mà võ quan Vương Lan của Sương quân cũng nhân cơ hội tập trung mấy trăm hương dũng phối hợp với đám người Cao Sùng, nhanh chóng ổn định tình hình bao vây đám người áo đen đánh úp doanh trại.

- Thập Tam Lang! Sao lại tới muộn như vậy?

Cao Nguyên Khánh cầm song chùy đánh đầy máu phóng ngựa tới trước mặt Cao Sùng:

- Nếu tới chậm một chút, ta không chống nổi.

- Cái tên khốn này. Trước đây luyện võ với người đúng là không cẩn thận, còn làm cho ca ca bị thương.

Nếu không phải người mệt mỏi rồi, ta phải cho người một quả đấm mới được. Đừng có nói nữa. Chúng ta nhanh chóng tới Triều Dương môn, đừng chậm việc giết giặc lập công.

Dứt lời, Cao Sùng liền quay sang Yến Nô và Vương Yến Ca mà hô:

- Cửu nhi tỷ! Tam nương... Ở đây giao cho hai người. Ta và tiểu ất tới Triều Dương môn giúp ca ca một tay.

Vương Yến Ca có danh là Tam Nương.

Như Phong Huống giới thiệu cũng là một nhân vật rất độc.

Cây đại đao của nàng thấm đẫm máu, hai chân đứng dạng ra khiến cho Vương Yến Ca càng thêm uy phong.

Nàng vào Yến Nô đang nói chuyện, nghe thấy tiếng của Cao Sùng không khỏi đỏ mặt, nói:

- Đi thì đi đi còn lăm mồm.

Cao Sùng cười ha hả, thúc ngựa định cùng với Hà Nguyên Khánh rời đi thì chợt nghe từ Triều Dương môn vang lên một tiếng nổ to, đồng thời tiếng kêu la to hơn tới mấy lần.

Cao Sùng và Cao Nguyên Khánh biến sắc, quát to một tiếng rồi thúc ngựa lao đi.

Yến Nô run người, vội vàng hỏi:

- Tam tỷ! Thế này là thế nào?

Khi Vương Yến Ca ở Hà Bắc đã trải qua nhiều trận chiến. Lúc này, sắc mặt của nàng cũng trở nên trắng bệch. Nghe Yến Nô hỏi thế, nàng run rẩy trả lời:

- Có lẽ Triều Dương môn bị phá.

.....

Triều Dương môn đúng là bị công phá.

Mặc dù đám người Trương Cửu Lang xuất hiện dù không phá được thành nhưng cũng có đây được chút rắc rối.

Cũng may Chu Mộng cảm thấy không ổn mới dẫn quân binh của Ngọc Doãn tham gia chiến đấu mới khiến cho ý đồ của Trương Cửu Lang không thực hiện được. Nhưng sự xuất hiện của đám người đó cũng khiến cho quân Tống trên tường thành dao động nhất thời luống cuống tay chân. Sau đó, Tắt Tiến dân thêm hai, ba trăm người tới tam gia mới khiến cho Triều Dương môn ổn định.

Nhưng tình thế đêm nay đối với Hoàn Nhan Tông Vọng là bất buộc. Vì vậy mà y không tiếc sử dụng toàn bộ nhưng gì đám gian tế mà Tiêu Khánh xây dựng bao nhiêu năm tìm hiểu được. Làm sao mà y có thể từ bỏ một cách dễ dàng? Tà Mào A Lý dưới sự yểm hộ của quân Kim mấy lần tới gần được cửa Tiêu Dương. Thậm chí có một lần còn lên được trên tường thành nhưng cuối cùng bị quân Tống đánh lui. Có điều y cũng gây cho quân Tống thương vong nặng nề.

Hoàn Nhan Tông Vọng tự mình đốc quân, liền hạ lệnh cho Thắc Mẩu Bột Cận. Dưới sự chỉ huy của Hoàn Nhan Tái Lý tấn công phía sau, cuối cùng quân Tống không chống nổi.

Hoàn Nhan Tái Lý là người thuộc Hoàng tộc Nữ Chân, tên hiệu là Cái Thiên Đại vương, có cái dũng mà vạn người không chống nổi.

Binh mã dưới trướng của y càng được coi là quân hung hãn. Dưới sự chỉ huy của Hoàn Nhan Tái Lý, quân Kim đã công phá được Triều Dương môn.

Khi Ngọc Doãn từ đại doanh Sương quân chạy tới Triều Dương môn thì nó đã bị Hoàn Nhan Tái Lý công phá. Từ xa, hắn có thể nhìn ấy một người Nữ Chân dẫn đầu xông thẳng vào trong thành. Phụ trách bảo vệ cửa thành là Vương Mẫn Cầu. Nhìn thấy cửa thành bị phá, quân Kim xông vào, y cũng quá sợ hãi. Do khoảng cách quá gần nên cung tiễn không còn tác dụng. Vương Mẫn Cầu cắn răng, rút đao nghênh đón, ngăn người Nữ Chân đó lại. Võ công của Vương Mẫn Cầu không kém nhưng so với viên tướng Kim kia rõ ràng không phải là đối thủ. Từ xa, Ngọc Doãn chỉ biết trơ mắt nhìn Vương Mẫn Cầu bị người kia vung đao chém gục trong vũng máu.

Wương Mẫn Cầu đi theo Ngọc Doãn trong thời gian lâu nhất. Y cũng chính là thủ hạ đầu tiên sau khi Ngọc Doãn sống lại thu phục được.

Trong hai năm qua, y theo Ngọc Doãn vào Nam ra Bắc, từ Khai Phong tới Hàng Châu rồi từ Hàng Châu về tới Khai Phong. Thậm chí ở trấn Quách Kiều lập nhiều chiến công hiển hách.

Ngọc Doãn đã trình báo chiến công của Vương Mẫn Cầu cho binh bộ.

Nhưng Binh bộ còn chưa kịp thưởng cho y thì Vương Mẫn Cầu đã chết tại Triều Dương môn.

- Chó Kim! Để mạng lại.

Ngọc Doãn hét to rồi thúc ngựa xông tới cửa thành.

Mấy tên quân Kim xông lên ngăn cản bị hắn vung đao chém gục xuống đất.

Trong chớp mắt, hắn đã vọt tới trước mặt tên tướng Kim kia. Ngọc Doãn vung trường đao bổ xuống. Một đao của hắn có thể nói là dùng hết sức. Chỉ thấy một tia sáng lạnh lóe lên, chém cho tên Kim tướng kia xé đôi người. Máu tươi bắn tung tóe lên người nhưng vẫn không thể làm dịu sự đau thương của Ngọc Doãn. Vương Mẫn Cầu từ khi đi theo Ngọc Doãn tới nay có thể nói là hết sức tận tâm, trung thành và tận tâm, chưa bao giờ có gì oán hận... Nhưng một người tốt như vậy, mà hắn chỉ biết trơ mắt nhìn y chết trên chiến trường.

Thanh đao trong tay Ngọc Doãn tung bay, bổ ngang chém dọc, thoáng cái đã giết được mấy người.

Nhưng quân Kim quá đông.

Cho dù Ngọc Doãn có giết chết Tà Mảo A Lý nhưng cũng không thể nào ngăn được quân Kim như nước thủy triều ập vào trong Triều Dương môn.

Mặc dù có Ngọc Doãn cố hết sức nhưng quân Tống vẫn bị đẩy lùi.

Phía sau chính là Phàn Gia Cương. Một khi quân Kim vượt qua được Phàn Gia Cương thì Ngọc Doãn cũng không thể ngăn được vận mệnh thành Khai Phong bị phá.

Ngay cả Chu Mộng Thuyết và Trần Đông Đô cầm kiếm tham gia chiến trường. Ngọc Doãn cũng bỏ ngựa tử chiến với quân Kim.

Trong tai của hắn chỉ nghe thấy những tiếng hò hét, trước mắt chỉ toàn là một màu đỏ. Những gì mà hắn nhìn thấy chỉ toàn là thi thể.

Khi đám người Lý Bảo tới nơi, phòng tuyến Phàn Gia Cương đã hết sức nguy cấp.

Vốn tưởng rằng đám lưu manh thấy cảnh tượng đó sẽ bỏ chạy nhưng nào nghe sau tiếng hô to của Lý Bảo, mấy trăm tên lưu manh hung hãn lao theo Lý Bảo, Lưu Chí Sĩ và đám người Cát Phổ nhảy vào trong chiến trường quyết chiến với quân Kim.

Toàn bộ Phàn Gia Cương đã biến thành một cái lò mổ.

Chẳng bao lâu, Cao Sùng, Hà Nguyên Khánh và Vương Lan cũng dẫn ba trăm hương dũng tới giúp nhưng chỉ làm trận tuyến ổn định.

Phàn Gia Cương bây giờ chính là phòng tuyến cuối cùng của thành Khai Phong.

Nếu như nơi này bị phá thì toàn bộ thành Khai Phong cũng bị rơi vào tay giặc.

Hoàn Nhan Tông Vọng không thể ngờ được với sự tính toán tỉ mỉ của mình có thể đánh lên thành công nhưng không ngờ bây giờ lại rơi vào tình thế chiến đấu ác liệt như vậy.

Sự ngoan cường và hung hãn của quân Tống đã vượt xa sự dự liệu của y, khiến cho Hoàn Nhan Tông Vọng từ xa quan sát cảm thấy kính nể.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

404. Chương 401: Bao Vây Khai Phong (3).

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

- Nếu như ai cũng anh hùng như vậy thì Đại Kim của ta chỉ sợ dữ nhiều mà lành ít.

Hoàn Nhan Tông Vọng thở dài tuy nhiên gương mặt chợt trở nên dữ tợn:

- Nếu vậy càng phải đánh vào thành Biện Lương, tiêu diệt khí thế của người Nam.

Bồ Lỗ Hồ! Có dám công thành không?

Từ bên cạnh của Hoàn Nhan Tông Vọng có một người đàn ông khỏe mạnh bước ra, khom người nói:

- Hoàng huynh đã nói, đệ đâu dám không tuân.

Bồ Lỗ Hồ có tên Hán là Hoàn Nhan Tông Bàn, là con trưởng của Kim Thái tông Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi. Lần này, y theo Hoàn Nhan Tông Vọng xuôi nam, cũng hy vọng nhân cơ hội này để giành lấy chiến công, sau này yên ổn trong triều đình đại Kim. Sau khi nghe Tông Vọng căn dặn, Bồ Lỗ Hồ không nói hai lời, một tay cầm phủ một tay cầm thuẫn, quát to:

- Các con! Theo ta giết Tống cầu.

Dứt lời, Bồ Lỗ Hồ dẫn quân lao thẳng tới cửa Triều Dương.

Nét mặt của Hoàn Nhan Tông Vọng trở nên nghiêm túc, đột nhiên hỏi:

- Lưu Ngạn Tông! Trận chiến diễn ra được bao lâu rồi?

- Khởi bẩm điện hạ! Đã gần được nửa canh giờ.

Hoàn Nhan Tông Vọng nhướng mày, không giấu được sự lo âu:

- Nửa canh giờ, trong ngoài giáp công mà vẫn không thể phá được cửa Triều Dương nhỏ. Sự dũng mãnh của quân Tống thật sự nằm ngoài dự đoán của Cô. Nếu như không tiến triển được, viện binh quân Tống tới thì chúng ta càng thêm khó khăn.

- Đúng vậy! Quách tướng quân từ thành Bắc cũng đưa tin về, quân Tống chống đỡ kiên cường khiến cho quân ta bị thương vong quá nhiều.

- Cố kiên trì thêm một chút... Nếu không thể tiến triển thì đành phải lui binh.

Hoàn Nhan Tông Vọng biết rõ, với binh lực của quân Kim, muốn đánh chiếm Đông Kinh không phải là chuyện dễ dàng.

Cánh quân phí Tây bị ngăn cản ở Thái Nguyên khiến cho Hoàn Nhan Tông Vọng một mình xâm nhập. Nếu như chiếm được Đông Kinh sẽ làm cho quân Tống tức giận hơn nữa. Như thế chẳng khác nào uy hiếp chính mình nhưng lão Triệu quan gia sẽ cảm thấy sợ hãi.

Hoàn Nhan Tông Vọng cũng không dám coi thường người Nam. Nói thẳng ra y chỉ coi thường hoàng thất Đại Tống và đám quan viên ngồi không ăn bám trên triều đình.

Vốn kế hoạch của y là đánh vào Khai Phong, cho dù không thể đánh vào trong nội thành thì cũng đủ khiến cho Triệu Hoàn lo sợ không có lòng chiến đấu.

Khi đó, y sẽ thuận lợi rút lui mà không gặp nhiều rắc rối.

Chỉ có điều trong cảnh tượng này, khiến cho Hoàn Nhan Tông vọng lại có thêm một vài sự hiểu biết đối với quân Tống...

...

Quân Kim giống như thủy triều tràn vào trong cửa Triều Dương.

Âm thanh của Ngọc Doãn đã trở nên khàn đặc, không nhớ nổi đã giết bao nhiêu người.

Vào lúc này, hấn thương tích đầy mình, toàn thân chẳng khác nào người máu. Tuy nhiên quân Kim trước mặt không hề giảm đi mà càng lúc càng nhiều thêm.

Quân Tống đã bị chết hơn nửa. Mặc dù quân từ đại doanh Tương quân tham gia nhiều nhưng xét về tổng thể thì quân Tống vẫn yếu hơn. Cây trường đao trong tay Ngọc Doãn trở nên nặng nề, hơi thở hổn hển, cảm thấy lực bất tòng tâm. Hấn chém chết một tên quân Kim lao tới người mình, gạt máu bắn lên mặt rồi nhìn xung quanh. Chỉ thấy trên đồi Phiên Gia, phòng tuyến do quân Tống tạo thành đã vỡ nát.

- Tiểu Át ca! Chàng không sao chứ?

Nghe thấy âm thanh của Yến Nô, Ngọc Doãn liền quay lại nhìn chỉ thấy toàn thân nàng đầm máu, thanh trúc thương gần như buông thõng đang đi về phía mình.

- Cứu Nhi tỷ! Lui xuống đi.

- Không!

Yến Nô nói thật to, thanh trúc thương đâm xuyên người một tên quân Kim.

“Nha đầu lại lên cơn bướng rồi!”

Ngọc Doãn biết, không thể khuyên bảo Yến Nô rời khỏi. Nên hấn khập khễnh đi tới bên cạnh nàng, cải hai người tựa lưng vào nhau, bảo vệ cho nhau.

Tiếng hò hét của quân Kim càng lúc càng gần, khiến cho tâm của Ngọc Doãn cũng từ từ trầm xuống.

“Chẳng lẽ hôm nay phải chết ở đây?”

Hấn thâm liếc mắt nhìn Yến Nô, cắn răng định đánh cho Yến Nô bất tỉnh.

- Người là chủ tướng, phải xung phong lên đầu.

Câu nói mặc dù không còn êm tai nhưng Ngọc Doãn có thể nghe được một sự thân thiết.

Hấn trừng mắt nhìn Lữ Chí Sĩ rồi đón lấy trường đao, không nói hai lời nhìn hướng quân Kim:

- Các huynh đệ! Theo ta đoạt lại cửa thành.

Lúc này, Trương Bá Phấn cũng đã dẫn viện binh tới đồi Phiên Gia.

Chỉ có điều khi y lên đồi thì bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh hãi.

Diện tích của đồi Phiên Gia không rộng lắm nhưng lúc này cây cối ngổn ngang. Liếc mắt nhìn qua cũng phải tới hơn một ngàn.

Y không khỏi hít một hơi, thầm khen ngợi.

Dưới đồi Phiên Gia, quân Tổng vẫn đang cố gắng chống đỡ. Trương Bá Phần cảm thấy máu trong người sôi sục, hét to một tiếng dẫn quân lao xuống đồi.

Có thêm cánh quân này gia nhập, phóng tuyến quân Tổng gần như bị phá vỡ cũng ổn định lại.

Trương Bá Phần dẫn đầu vùng hai song chủy mà chém giết.

Tuy nhiên khi y bước vào trong trận mới phát hiện chủ tướng ở đây không ngờ là hai người con gái và hai tên thư sinh.

- Ai là Ngọc Doãn?

Cái áo trắng của Vương Yến Ca đã nhuộm thành màu đỏ, nghe Trương Bá Phần hỏi liền trả lời:

- Ngọc chỉ huy đang dẫn người cố gắng cướp lại cửa Triều Dương.

- A?

Trương Bá Phần ngăn người, vô tình coi trọng Ngọc Doãn thêm một chút.

Trên đường đi, y nghe nói chỉ huy sứ của Sương quân là Vũ học tiến sĩ Tần Tử lâm trận bỏ trốn. Khi nghe được tin đó, phản ứng đầu tiên của Trương Bá Phần là muốn tìm Tần Tử giết chết ngay lập tức. Người đường đường là chỉ huy sứ của Sương quân mà bỏ chạy thì có thể tưởng tượng được Sương quân bị tan tác như thế nào? Trương Bá Phần là đệ tử quan viên, ngày thường hết sức kiêu ngạo. Trong suy nghĩ của y, thì Tần Tử bỏ chạy, có lẽ Ngọc Doãn không chống đỡ nổi cuộc chiến.

Trương Bá Phần cũng không có cảm tình với Ngọc Doãn.

Gần đây, Ngọc Doãn không có công danh, cũng không có gia thế vậy mà không biết tại sao lại được phong làm Điện Tiền Ti binh mã sử.

Với Trương Bá Phần dựa và chiến công để đi lên nên không coi Ngọc Doãn vào đâu.

Lại thêm Triều đình có nhiều sự chỉ trích đối với Ngọc Doãn khiến cho y cảm thấy hẳn chỉ là một kẻ may mắn.

Trong trận đại thắng ở trấn Quách Kiều, Trương Bá Phần chỉ nghĩ Ngọc Doãn gặp may.

Ài ngờ được, một người ngày thường gã không coi vào đâu nhưng trong tình thế nguy hiểm thế này vẫn có thể giữ được cuộc chiến cho tới bây giờ.

- Các người...là ai? Tại sao lại ở đây?

Một vị thư sinh toàn thân đầy máu chấp tay nói:

- Hạ quan là chủ bộ Trần Đông dưới trướng Ngọc chỉ huy.

Vị phu nhân này là nương tử của Ngọc chỉ huy. Còn đây là góa phụ của Điện Tiền Ti binh mã sử Mã Cao, Vương Yến Ca - Vương nương tử. Nghe nói tình hình ở đây gấp rút cho nên hai người tới đây giúp đỡ. Hai vị nương tử anh dũng giết định chém gần trăm tên giặc.

Lần này không chỉ có Trương Bá Phần hít một hơi, mà đám quân Tổng sau lưng gã cũng quay sang nhìn nhau.

Cả hai người Vương Yến Ca và Yến Nô đều đầm máu, bất kể là đại đao của Vương Yến Ca hay than trúc thương của Yến Nô đều máu chảy ròng ròng... Quanh hai người có tới hơn hai mươi thi thể của quân Kim đã chứng minh lời của Trần Đông không phải là giả. Hai vị nương tử mà còn dũng mãnh như thế đúng là khiến cho người ta cảm thấy kính nể.

Khuôn mặt của Trương Bá Phần đỏ bừng, đột nhiên xoay người quát:

- Các huynh đệ! Hôm nay nếu không anh dũng xông lên, để cho hai vị nương tử cười nhạo, ta sẽ không dung tha.

Y cũng không nói nữa, mà thúc ngựa nhảy vào trong trận chiến.

Quân Tống đi theo Trương Bá Phần cũng hét lên:

- Không để cho tiểu nương tử cười nhạo, liều mạng với quân giặc.

Đường đường là đấng nam nhi không so được với hai vị tiểu nương tử thì sau này chẳng phải để cho người ta nói nam nhi Đại Tống không có bản lĩnh hay sao?

Vương Yến Ca và Yến Nô thật sự không ngờ kết quả lại như thế này khiến cho cả hai ngây người không biết làm sao...

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

405. Chương 402: Bao Vân Khai Phong (cuối).

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Bên ngoài thành Triều Dương, quân Kim thổi kèn hiệu thu quân.

Dưới sự liều chết của quân Tống, cuối cùng quân Kim cũng bị đẩy từng bước một ra khỏi cửa Triều Dương.

Ngọc Doãn dựa vào tường thành rồi đặt mông ngồi xuống đất, không muốn cử động. Vừa rồi khi liều mạng chém giết, hắn không hề có cảm giác. Nhưng khi quân Kim rút lui, hắn mới cảm thấy những cơn choáng váng ập tới. Đợi sau người ta nói: Nữ Chân không quá vạn, nhưng quá vạn không thể địch... Câu nói đó có lẽ là do người Nữ Chân nói quá lên nhưng phải nói rằng thực sự bọn họ là những người hung hãn.

Lại nói, Ngọc Doãn đã giao thủ với người Liêu, thậm chí là giao chiến với quân Tống.

Nhưng thật sự khiến cho hắn cảm thấy áp lực chính là quân Kim của hôm nay. Thật sự là vô cùng nguy hiểm nhưng hắn vẫn còn sống.

Đặt đại đao xuống bên cạnh, Ngọc Doãn nhắm mắt lại, suy nghĩ từ từ trở nên mơ hồ. Đúng lúc này, hắn nghe thấy có tiếng người quát to:

- Ngọc Doãn ở đâu? Ngọc chỉ huy ở chỗ nào? Mau tới tham kiến Tư Mã thị lang.

Ngọc Doãn định trả lời nhưng âm thanh lên tới miệng lại không thốt ra được.

Ngay sau đó, hai mắt của hắn tối sầm, cảm thấy đầu xuống đất. Hắn loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu khóc của Yến Nô, đồng thời còn có một thứ âm thanh xa lạ nhưng cũng quen thuộc kêu gọi...

Mệt mỗi quá, thật sự mệt mỗi quá!

.....

Tại điện Duyên Hòa trong đại nội.

Tiếng hò hét từ bên ngoài thành vọng vào khiến cho Triệu Hoàn hết hồn.

Mấy lần y muốn đứng dậy đi ra ngoài nhưng lại không có can đảm đứng lên mà chỉ có thể ngồi trong điện, lo lắng chờ đợi tin tức.

- Bệ hạ! Cửa triều dương đã bị phá.

- Cái gì?

Triệu Hoàn hoảng sợ vội vàng đứng lên hỏi:

- Người vừa nói cái gì?

- Quân giặc dùng kế dương đông kích tây rồi lại lệnh cho thám báo trong thành đánh lén đại danh của Sương quân, tấn công phá được cửa Triều Dương.

- Khốn kiếp! Khốn kiếp! Một đám người vô dụng.

Triệu Hoàn nổi trận lôi đình, đi đi lại lại trong đại điện.

- Quân giặc có thể vào thành không?

- Nghe nói chưa vào được thành... Nghe nói có Điện Tiền Ti Binh Mã sử Ngọc Doãn dẫn quân tử chiến, khó khăn lắm mới chặn được bước chân của quân giặc.

Lý Thượng thư đã lệnh cho tướng thủ thủy môn Đông Bắc là Chỉ huy Sứ Bộ quân ti Trương Bá Phần dẫn quân nhanh chóng tới tiếp viện. Có lẽ bây giờ đã tới nơi.

- Còn may. Còn may.

Triệu Hoàn thở phào một cái đặt móng xuống, thuận tay xoa mồ hôi trên trán.

Trong thâm tâm y có phần hối hận mà cũng có chút phần hận.

Lúc trước, nếu không nghe Lý Cương khuyên can, rồi tới Thiên phủ hoặc là về phía Quan Trung thì có gì phải lo lắng?

"Lý Bá Kỳ thật đáng giận! Hắn vì thanh danh của mình mà làm cho trăm người đây phải lo lắng.

Hắn luôn miệng nói là phòng thủ Khai Phong kiên cố.

Vậy mà nay quân Kim đã gần như đánh vào trong thành Khai Phong, như vậy thì phòng thủ kiên cố cái gì?"

Trong thâm tâm, Triệu Hoàn vẫn không muốn ở lại đốc chiến Khai Phong, nhưng Lý Cương liều chết khuyên can khiến cho Triệu Hoàn phải thay đổi ý định.

Hiện tại quân Kim làm cho sợ hãi khiến cho cơn giận bị y che giấu trong đáy lòng lập tức bùng lên.

"Có điều...tiểu ca có tài đánh đàn kia cũng không kém.

Mấy lần lấy thể diện cho trăm. Cũng nhờ tiểu ca đó mà giữ được vị trí. Sau khi trận chiến này chấm dứt, phải khen ngợi mới được."

- Người đâu!

- Có nô tài...

- Đi mời Cảnh Nam Trọng, Uông Bá Ngạn và Đường Khác Tam tới đây. Nói trăm có chuyện muốn bàn với ba người bọn họ.

- Tuân chỉ.

Tên thái giám vội vàng lui ra. Còn Triệu Hoàn thì ngồi im trong Kim loan bảo điện.

Trong chốc lát, y lại nghiêng răng nghiêng lợi khi nghĩ tới Lý Cương, lúc thì lại sợ hãi với khí thế của quân Kim.

Thoảng cái đã qua giờ Tý. Trong lúc Triệu Hoàn đang sợ tới mức mất vía, suy nghĩ miên man thì tên thái giám Trương Đại Niên vội vàng chạy vào với sắc mặt vui mừng:

- Cung hỉ bệ hạ! Cung hỉ bệ hạ!... Bệ hạ được trời chiếu cố nên cửa Triều Dương đại thắng.

- A?

Triệu Hoàn ngăn người rồi đứng dậy:

- Cửa Triều Dương đại thắng? Nói xem nào?

- Có bệ hạ tọa trấn ở Hoàng Thành, các tướng sĩ đều anh dũng xông lên.

Tin báo về nói, đã đoạt lại được cửa Triều Dương, giết chết quân giặc gần hai ngàn, bắt được Bồ Lỗ Hổ làm tù binh...

Sắc mặt của Triệu Hoàn lập tức trở nên vui mừng.

Tuy nhiên sự vui mừng đó chỉ thoáng hiện lên rồi biến mất:

- Trẫm biết rồi. Người lui ra đi.

Trương Đại Niên vừa mới đi ra, thì thấy ba người Uông Bá Ngạn vội vàng đi vào điện.

Không để cho ba người mở miệng, Triệu Hoàn trầm giọng nói:

- Vừa có tin, cửa Triều Dương đại thắng, giết chết và bắt được gần hai ngàn quân giặc, lại thêm cả Bồ Lỗ Hổ... Trẫm nghĩ thời cơ nghị hòa đã tới. Các người bàn bạc rồi mau chóng tiến hành.

Có điều việc này không thể loạng rộng, mà phải tiến hành âm thầm, không được để cho các tướng sĩ lạnh lòng.

Chúng ta có Bồ Lỗ Hổ trong tay, có thể đưa ra đề nghị hòa... Ừm! Hãy để cho Trịnh Vọng chủ trì việc này, mau chóng giải quyết.

Cứ tưởng rằng quân Tống đại thắng ở cửa Triều Dương khiến cho Triệu Hoàn sẽ khăng khăng tử chiến với quân Kim.

Nào ngờ có được cái kết quả như vậy, đúng là nằm ngoài sự dự đoán của ba người Uông Bá Ngạn. Có điều như vậy cũng tốt... Nếu trong trận chiến phủ Khai Phong, quân Tống đại thắng thì công lao hoàn toàn là của Lý Cương. Như vậy sau này phái nghị hòa sẽ không sống yên trên triều. Hơn nữa, theo lời Triệu Hoàn nói thì ba người Cảnh Nam Trọng có thể nghe ra được một chút bất mãn với Lý Cương. Cả ba người quay sang nhìn nhau, trong mắt không giấu được nụ cười.

"Nếu bệ hạ đã có sự bất mãn với Lý Cương thì chuyện này...càng dễ dàng."

- Uông khanh!

- Có thần.

Triệu Hoàn do dự một chút rồi trầm giọng nói:

- Vị tộc đệ của người lâm trận bỏ chạy, luận tội nên chém.

Lần này cửa Triều Dương đại thắng là nhờ có Điện tiền ti Binh mã sử Ngọc Doãn cố gắng chiến đấu mới làm cho nó không mất... Việc giết Uông Đĩnh đã qua, người không được làm khó hấn. Tất cả đều là lương đồng của triều đình, hãy tề tâm hiệp lực cho thỏa đáng.

Uông Bá Ngạn mới nghe còn ngăn người nhưng rồi gương mặt như sắt lại.

Y cúi đầu nói nhỏ:

- Uông Đĩnh bị trừng phạt đúng tội, làm sao thần dám để cho người khác liên lụy?

Có điều thần nghe nói trong trận chiến ở cửa Triều Dương vô cùng nguy hiểm. Quân mã của Ngọc Doãn chưa tới một ngàn người... Lý thượng thư đã điều động hai doanh binh mã từ cửa Triều Dương tới thành Bắc mới khiến cho binh lực ở đây bị thiếu hụt, dẫn tới tình trạng như vậy.

Triệu Hoàn là hoàng đế cho nên không thể biết những chuyện bên dưới.

Như chuyện binh mã của Ngọc Doãn không đủ một ngàn, y cũng không rõ lắm.

Nghe thấy Uông Bá Ngạn nói vậy, Triệu Hoàn cau mày lại.

- Tại sao lại như vậy? Ngọc Doãn là Điện Tiền Ti Binh Mã sử, tại sao dưới trướng lại chỉ có một chút binh mã như thế?

- Cái này... thần nghe người ta nói, binh mã dưới trướng Ngọc Doãn ít như vậy nhưng Binh bộ chần chừ không chịu tăng thêm. Sau trận chiến ở trấn Quách Kiều, Ngọc Doãn vì bảo vệ đồi Mưu Đà, chuyển quân nhu đi đã phân bảy trăm người phụ trách lương thảo. Nhưng sau khi trở về, bảy trăm người đó liền bị giữ lại ở trong kho, không được cho trở về.

- Sao Lý Cương lại làm vậy?

Cảnh Nam Trọng nói:

- Bệ hạ còn nhớ trước kia đám người Lý Bá Kỳ muốn cướp lấy Tuần san đại Tổng của Ngọc Doãn không?

Việc này sau vì có người của Thái tử tham gia mới thôi. Nhưng Lý Bá Kỳ quá mức ti tiện, khiến cho con của y cũng không phải bỏ đi. Nghĩ lại thì có lẽ là do Lý Bá Kỳ ghi hận trong lòng với Ngọc Doãn.

Triệu Hoàn nghe thấy thế thì mặt tối sầm lại.

TỔNG THÌ HÀNH

Tác giả: Canh Tân

406. Chương 403: Tỉnh Lại (1)

Nhóm dịch Hany

Nguồn dịch: Metruyen

Thương thế của Ngọc Doãn không nặng, phần lớn là bị thương ngoài da, chỉ có điều mất máu quá nhiều nên đã ngất xỉu ở dưới Triều Dương Môn, nhưng có An Đạo Toàn ở đó, nên đương nhiên không lo lắng đến tính mạng.

Tuy nhiên, Ngọc Doãn vẫn hôn mê suốt một ngày, tận sang ngày hôm sau mới chậm rãi mở mắt...

An tỉnh, vô cùng an tỉnh.

Ngọc Doãn mở to mắt, liền cảm giác cánh tay mình như bị cái gì đó đè nặng, gần như mất đi cảm giác.

Hắn theo bản năng muốn rút tay ra, nhưng vừa cử động thì áp lực nặng trên cánh tay lập tức biến mất, thay vào đó là tiếng kêu khẽ đầy vui mừng:

- Tiểu Át ca, huynh tỉnh rồi!

- Dương nương tử?

Tầm mắt Ngọc Doãn rốt cuộc đã tụ lại một điểm, lúc này mới nhìn rõ người bên cạnh, không phải là Yến Nô, mà là Dương Kim Liên.

- Đây là đâu?

Trong mắt Dương Kim Liên loáng ánh lệ, trên mặt cười tươi rạng rỡ:

- Đây đương nhiên là ngõ Quan Âm, là nhà của Tiểu Ất ca.

Ta ở nhà rồi?

Ngọc Doãn cả kinh, muốn ngồi dậy nhưng toàn thân nhức mỏi, không còn sức lực.

Sao ta lại ở nhà vậy?

Chẳng lẽ mình lại xuyên qua hay sao?

Gần như ký ức bị đứt đoạn lúc này lại hồi phục trở lại.

Dần dần, Ngọc Doãn rốt cuộc nhớ tới cảnh tượng trước khi hôn mê.

Dương Kim Liên bị hành động bất thành linh này của hắn làm cho hoảng sợ, vội vươn tay định nâng hắn lên nhưng thấy hắn không nhúc nhích liền dừng lại, ngồi xuống ghế, hạ giọng nói:

- Tiểu Ất ca lo lắng cho Cửu Nhi tỷ? Cô ấy cũng bị thương nhưng không đáng lo, đã có An thúc phụ chăm sóc rồi. Vốn là cô ấy muốn ở bên huynh nhưng An thúc phụ thấy cô ấy rất yếu nên đã cho cô ấy uống thuốc, lúc này đang nghỉ ngơi. Nếu Tiểu Ất ca có gì cần thì cứ nói với nô là được.

- Ta...

Ngọc Doãn đỏ bừng mặt, lắp bắp nói:

- Ta nhớ ra rồi!

- Đứng lên làm gì?

Dương Kim Liên vội khuyên:

- An thần y có nói, Tiểu Ất ca đánh lâu thân thiếu, dù không có gì đáng ngại nhưng vẫn phải tĩnh dưỡng hai ngày.

- Ta...

- Tiểu Ất ca có chuyện gì?

- Ta muốn đi giải.

Dương Kim Liên lập tức đỏ mặt lên.

Ngọc Doãn nói vậy làm nàng không biết nên làm như nào.

Tuy nhiên ngẫm nghĩ một chút, nàng vẫn cắn răng dìu Ngọc Doãn lên, giúp hắn xuống giường, chậm rãi đến góc phòng.

Ở đó đặt một cái bô, bên trong rửa sạch sẽ, thậm chí còn đổ hương phấn để che mùi.

- Để ta giúp.

Ngọc Doãn đặt một tay lên bờ vai gầy yếu của Dương Kim Liên, sức nặng toàn thân gần như đặt trên người nàng. Hắn không béo, nhưng dù gì cũng là người tập võ, trọng lượng không hề nhẹ, ước chừng 85kg, so với thân hình nhỏ bé của Dương Kim Liên thì quả thật là toàn bộ sức nặng đè lên người, làm cho hai má nàng đỏ ửng, cổ hết sức để đỡ.

Cánh tay Ngọc Doãn bị chém một đao, cho nên không thể động dậy được.

Dương Kim Liên đành phải xấu hổ đỏ mặt, nhắm mắt lại giúp đỡ Ngọc Doãn cởi bỏ đai lưng, một bàn tay lôi kéo khổ từ bả vai Ngọc Doãn đang chống lên người mình, một tay thì cầm vật kia, Ngọc Doãn cũng đầy xấu hổ, vốn định muốn cự tuyệt, nhưng thân mình quả thật không chống đỡ được, đành phải để Dương Kim Liên hỗ trợ. Chỉ là vật kia ở trong bàn tay nhỏ bé của Dương Kim Liên cũng không chịu thua kém mà ngóc lên...

- Xong chưa?

Dương Kim Liên từ từ nhắm hai mắt, thanh âm run run.

Nàng đương nhiên cảm thấy được vật đó của Ngọc Doãn biến hóa, tim nàng nhảy thình thịch, mặt nóng rực như lửa.

Thật là cảm giác không được tự nhiên.

Đây có lẽ là lần đi tiểu hương diễm nhất và cũng là không thoải mái nhất trong cuộc đời này của Ngọc Doãn.

Đã giải quyết xong vấn đề sinh lý, Dương Kim Liên lại nhắm mắt kéo quần lót của hắn lên nịt lại, thân hình mềm mại như không xương ghé sát vào ngực của Ngọc Doãn, bờ ngực dựa sát vào nhau đầy mờ ám cũng làm cho Ngọc Doãn không được tự nhiên, nhưng khi hích nằm xuống thì trong lòng lại nảy sinh cảm giác phiền muộn khó hiểu, chỉ hận thời gian vừa rồi quá ít.

Dương Kim Liên thì ngồi bên đây lúng túng, bất an.

Ngọc Doãn hạ giọng nói:

- Dương nương tử có biết tình huống bên ngoài không?

- Đã dừng rồi.

Thanh âm của Dương Kim Liên vẫn run rẩy, tuy nhiên nghe Ngọc Doãn hỏi, nàng đã bình tĩnh hơn, không còn sự hoảng loạn như vừa rồi nữa.

Cố gắng ổn định cảm xúc, nàng nói tiếp:

- Lúc chạng vạng nghe Đại Lang nói Lỗ Tặc đã dừng công kích.

Vòng tròn của nàng chỉ quanh quẩn ở ngõ Quan âm.

Cho nên “Đại Lang” mà Dương Kim Liên nói đương nhiên là chỉ Dương Tái Hưng.

- Đã ngừng?

- Vâng!

- Vậy Triều Dương Môn...

- Bên Phàn Gia Cương cũng rất tốt, Tiểu Ất ca chớ lo lắng.

Nếu không có Tiểu Ất ca tử chiến, chỉ sợ Đông Kinh này đã bị Lỗ Tặc công phá... Nô cũng người ta nói, bên kia chết cũng rất nhiều.

Vương Tam Lang hẳn...

Vừa nói, trong mắt Dương Kim Liên lóe ánh lệ, thanh âm trở nên nghẹn ngào.

Nàng chỉ là một cô gái yếu ớt, cũng không hiểu được cái gì mà quốc gia đại sự.

Qua một năm này, nàng sinh hoạt tại Quan Âm ngõ, được người bên cạnh chiếu cố, đã rũ bỏ được sự ảnh hưởng trước đây. Những thương tổn mà Lý Quan Ngư mang đến cho nàng cũng đã không còn, nhưng khi nhìn thấy thi thể của Vương Mẫn Cầu và Cát Thanh, nàng lại không kìm được mà chảy nước mắt ràn rụa. Từ sau khi đi ra khỏi đại lao phủ Khai Phong, nàng từng thề sẽ không bao giờ rơi lệ nữa, nhưng giờ khắc đó, Dương Kim Liên thật sự hận mình không thể giống như Cửu Nhi tử, ra trận giết địch.

Trong mắt Ngọc Doãn hiện lên tia ảm đạm.

Vương Mẫn Cầu đã chết hấn tận mắt thấy... Tuy rằng hấn đã giết tên giặc Kim giết Vương Mẫn Cầu, xem như đã báo được thù cho Vương Mẫn Cầu, nhưng dù vậy thì Vương Mẫn Cầu cũng không thể sống lại.

Đây cũng là lần đầu tiên Ngọc Doãn trở mắt nhìn người bên cạnh mình bị người ta giết hại.

Nhưng hấn cũng chỉ có thể nhìn mà không cách nào ngăn cản việc Vương Mẫn Cầu bị giết. Loại cảm giác bất lực này làm cho hấn đau đến tận tâm can.

Hấn hận mình vô năng, cũng hận ông trời, vì sao không cho hấn tái sinh hoàng thất, nếu không cũng sẽ không giống như hiện giờ trở mắt nhìn sự việc phát sinh, lại vô năng không làm được gì. Ngọc Doãn còn không biết tin Cát Thanh chết trận, nếu không cảm xúc sẽ trở nên kích động thêm.

Tuy nhiên, hấn có thể đoán được, một trận chiến Triều Dương Môn đã chết rất nhiều người.

Bối ngòi quân của hấn, chỉ sợ số người chết đã chiếm hơn nửa, cũng không biết những người khác thương vong thế nào?

- Cửu Nhi tỷ ổn chứ?

- Chỉ bị trúng một mũi tên bắn lên, tuy nhiên cũng không đáng ngại.

Trời không còn sớm nữa, Tiểu Ất ca nghỉ ngơi chút đi, đợi hừng đông thì đến thăm Cửu Nhi tỷ đừng để lúc đó lại không có tinh thần.

Ngọc Doãn gật gật đầu nhắm hai mắt lại

Hấn cảm thấy mệt, mệt chết đi...

Lúc này Thành Khai Phong coi như đã được bảo vệ.

Nhưng tiếp theo thì sao?

Cả đêm này Ngọc Doãn ngủ không ngon. Từng cảnh tượng thảm liệt ở Triều Dương Môn không ngừng hiện lên trong mơ.

Những sinh linh kêu khóc giống như bóng ma không thoát làm hấn không thể an ổn, khó có thể bình tĩnh....

Chủ thể Bối ngòi quân là binh mã Ứng Phụng Cục Hàng Châu.

Vốn bọn họ không cần phải tham gia trận chiến này, nhưng bởi vì Ngọc Doãn mà từ bỏ tính mạng.

Điều này làm cho Ngọc Doãn cảm thấy vô cùng áy náy.

Lúc tỉnh giấc thì trời đã sáng.

Mở mắt ra, là nhìn thấy ánh mắt đầy lo âu của Cửu Nhi tỷ, tâm trạng sợ hãi của hấn dường như bình ổn lại, quần áo bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đầm, dán vào người vô cùng khó chịu. Ngọc Doãn cố gượng cười với Yến Nô:

- Cửu Nhi tỷ có khỏe không?

- Mọi người đều ổn cả.

Nghe giọng của Ngọc Doãn, Yến Nô không kìm nổi nước mắt rơi như mưa

Thanh âm nằng hơi nghẹn ngào, bàn tat thon mềm cầm chặt tay Ngọc Doãn, không chịu buông.

sau lưng nàng, Dương Kim Liên, Cao Sủng, Dương Tái Hưng và Hà Nguyên Khánh thần sắc kích động. Ngọc Doãn còn thấy Lý Sư Sư ở cửa phòng, trên mặt hơi tươi cười. Cảm nhận được ánh mắt Ngọc Doãn, Lý Sư Sư nhìn hấn cười, giơ tay ra hiệu.

Ngọc Doãn cũng gật gật đầu vỗ lên mu bàn tay của Yến Nô, đang định mở miệng, chợt nghe ngoài cửa vọng tới tiếng của An Đạo Toàn:

- Tránh ra tránh ra, nó còn chưa chết mà một đám khóc sụt sụt còn ra thể thống gì nữa? Cửu Nhi tử, chính ngộ rồi, mau đi làm cơm đi, Tiểu Ất còn phải uống thuốc, mà lúc này hắn còn phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng.

Ngọc Doãn mỉm cười, ra hiệu Yến Nô buông tay ra.

An Đạo Toàn đi tới kiểm tra Ngọc Doãn một chút, ha hả cười nói:

- Tiểu Ất, đã biết thằng nhãi ngươi không sao rồi, nhưng Cửu Nhi tử không tin, hai ngày nay cứ khóc sụt sụt suốt.

- An thúc phụ.

Yến Nô đỏ mặt lên, ngượng ngùng oán trách một tiếng.

Nàng nói mấy câu với Ngọc Doãn, rồi kéo Dương Kim Liên đi ra ngoài. Lý Sư Sư thấy Ngọc Doãn tỉnh lại, cũng như trút được gánh nặng, cáo từ rời đi. Ngọc Doãn hôn mê hai ngày, ngõ Quan Âm như có mây đen. Ngọc Doãn là tâm phúc của tất cả các hộ gia đình ở ngõ Quan Âm, nếu hắn sự gặp chuyện không may, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ rối loạn. Cũng may có một lão nhân tinh là An Đạo Toàn ở đây, cuối cùng đã trấn an được mọi người, không đến mức làm tình hình hỗn loạn. Nhưng dù vậy, An Đạo Toàn cũng là thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chừng nào Ngọc Doãn còn chưa tỉnh thì lúc đó áp lực trên người lão không những không giảm bớt mà còn trầm trọng thêm.

- Tình huống bên ngoài thế nào rồi?

Dương Tái Hưng nói:

- Lúc rạng sáng, Lỗ Tặc lại tấn công mạnh một trận.

May mắn Thống chế Ứng Thiên Phủ là Quan Mã Trung suất viện quân đến giao phong với Lỗ tặc, xem như đã lui Lỗ Tặc. Tuy nhiên viện binh Ứng Thiên Phủ chết quá ngàn. Vừa rồi ta nghe nói, viện quân Kinh Đông cũng sắp đến, cho nên Lỗ Tặc dừng công thành, rút về Mưu Đà Cương, chỉ có điều Lý Thượng Thư không dám lơ là, vẫn để binh mã nghiêm mật đề phòng khắp nơi.

Ngọc Doãn nghe vậy nhẹ nhàng thở phào.

- Thập Tam Lang chết như thế nào?

Vẻ lo lắng trên mặt Cao Sủng càng đậm, hạ giọng nói:

- Bối Ngôi quân, gần như toàn quân bị diệt.

Ngọc Doãn cảm thấy đau xót trong lòng, nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh trên mặt.

Một trận đại chiến chấm dứt, cái chết khó tránh khỏi. Nếu đổi lại trước đây, không chừng Ngọc Doãn đã biến đổi sắc mặt. Nhưng sau khi trải qua một trận tử chiến này, dường như hắn đã có thể khống chế được cảm xúc. Tuy nhiên, ở sâu trong nội tâm là sự đau đớn càng lúc càng mãnh liệt.

- Vương Mẫn Cầu và Cát Thanh chết trận rồi.

407. Chương 404: Tỉnh Lại (2)

Cao Sủng thấy vẻ mặt Ngọc Doãn bình tĩnh, mới dám tiếp tục nói:

- Phong Huống bị trọng thương, mặc dù không ảnh hưởng tới tính mạng nhưng cũng phải tĩnh dưỡng một thời gian.

Hừng đông hôm qua, Bối Ngôi quân đã rút khỏi Phàn gia Cương, đóng quân ở nhà kho Diên Phong. Nhân mã còn lại chỉ có hơn hai trăm sương quân, còn lại gần như toàn quân bị diệt. Cho nên Quan gia hạ chỉ sáp nhập sương quân vào chúng ta, những binh mã trước đây bị giữ lại cũng được trả trở lại. Tính toán, một trận chiến này số lượng Bối ngôi quân không giảm mà ngược lại còn tăng thêm chút.

Ngọc Doãn lại cảm giác bất an.

Nghe Cao Sủng báo cáo xong, hắn vẫn không kìm được nói:

- Bối Ngôi quân đã không tồn tại, dù là bổ sung binh mã thì cũng đã không còn là Bối Ngôi quân trước đây nữa.

Đám người Cao Sủng lập tức trầm mặc.

- Thi thể của Vương Mẫn Cầu và Cát Thanh thi thể đã thu hồi lại chưa?

- Đã thu hồi lại rồi. Hề là huynh đệ thuộc Bối Ngôi quân đều không để họ ở lại Triều Dương Môn.

Chu tiên sinh nói, đợi sau khi Tiểu Át ca trở về thì sẽ tiếp tục an trí ca ca một trận chiến này chúng ta tổn thất quá lớn.

Nói xong những lời cuối này, Cao Sủng đã không còn kìm nén được nước mắt chảy xuống.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, như lảo bầm:

- Nói với Chu tiên sinh, hãy thu nạp các huynh đệ cho tốt, đợi sau khi chiến sự chấm dứt thì mua một miếng đất ở ngoài thành, sau đó chôn cất thỏa đáng. Còn thi thể Tam Lang thì hãy đưa về Đoạn Bĩ Câu, lá rụng về cội, nghĩ chắc Tam Lang cũng mong muốn như vậy.

- Vâng!

Cao Sủng khom người lĩnh mệnh

oOo

Ngày 12 tháng giêng Nguyên niên Tĩnh Khang, từ lúc viện binh Ứng Thiên Phủ tới, binh lực Khai Phong theo đó mà tăng mạnh.

Mà viện quân Kinh Đông do Phạm Quỳnh suất lĩnh cách Khai Phong cũng chỉ còn lộ trình một ngày đường. Mà lĩnh Xu Mật Viện sự Chung Sư Đạo và ký Xu Mật Viện sự Trương Thúc Dạ, cùng với Tiết Độ Sứ Tần Phong quân Diêu Bình Trọng cũng đều suất bộ cần vương, gấp rút tiếp viện Khai Phong.

Dưới tình thế như vậy, Hoàn Nhan Tông Vọng cũng biết muốn cường công Khai Phong khó khăn rất lớn.

Chỉ có điều lúc này nếu y lui binh, tất sẽ gặp quân Tống truy kích. Mà theo tin tức từ bên Bạch mã truyền đến thì trên Hoàng Hà có thủy quân Biện Khẩu thường qua lại.

Thủy quân xuất hiện, cũng thể hiện đường lui có thể bị cắt đứt bất cứ lúc nào.

Mà Tây lộ quân của Hoàn Nhan Tông Hàn vẫn bị ngăn trở ở Thái Nguyên, cũng làm cho Hoàn Nhan Tông Vọng không trông mong sẽ có viện quân đến.

Đối với quân Kim mà nói, nay đã lâm vào khốn cảnh.

Quân Tống bất cứ lúc nào có thể sẽ tạo thành thế vây kín đối với quân Kim, rồi sau đó bất cứ lúc nào cũng có thể chặn đường lui.

Chỉ có điều, Hoàn Nhan Tông Vọng chung quy không phải kẻ đầu đường xó chợ, càng như thế, biểu hiện của y càng cứng rắn, mạnh mẽ. Mặc dù đã dừng công kích Khai Phong, nhưng vẫn duy trì trạng thái công kích như cũ. Sau khi binh mã Phạm Quỳnh đến, thấy quân Kim ngưng cuồng như thế thì giận tím mặt. Lý Cương đã có tam lệnh ngũ thân, dưới tình huống không được tự tiện xuất binh, Phạm Quỳnh suất bộ giết ra Khai Phong ý đồ công kích đại doanh quân Kim. Ai có thể nghĩ tới, Hoàn Nhan Tông Vọng lại

chỉ xuất ra ba nghìn binh mã, đánh cho quân Tống tổn thất hơn ngàn người, quân lính tan rã, Phạm Quỳnh suýt nữa chết trận. May mắn thân quân Thị vệ Mã quân tư Đô Ngu Hầu Hô Diên Chúc ra khỏi thành tiếp ứng, mới cứu được tính mạng Phạm Quỳnh về.

Nhưng một trận chiến này cũng làm cho Khai Phong kinh hoảng.

Mặc dù trước đây Khai Phong đã ngăn cản được thế tấn công của quân Kim, nhưng cái giá phải trả cực lớn.

Vốn tưởng rằng viện binh đến, có thể giảm bớt tình thế nguy hiểm, nhưng...

Trong lúc nhất thời, bầu trời Khai Phong bao phủ một tầng mây đen.

Ngọc Doãn nghỉ ngơi hai ngày thì có thể xuống giường đi lại.

Chỉ là muốn cử động cánh tay còn có chút khó khăn.

Theo như An Đạo Toàn nói, mặc dù thương thế của Ngọc Doãn không thương gân động cốt, nhưng cũng cần tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng mới có thể hoàn toàn bình phục.

Ngọc Doãn dù không vui vẻ lắm nhưng vì sợ Yên Nô và Dương Kim Liên lo lắng nên cũng nghe theo.

Trong thời gian đó, Chu Mộng Thuyết và Trần Đông cũng đã tới hai lần, đem quân tình nói lại cho Ngọc Doãn biết. Hiện đã có một ngàn tám trăm người rồi, theo binh lực này mà nói tuyệt đối đã vượt qua con số trước đây. Có điều nếu lấy sức chiến đấu mà nói, một ngàn 800 người này thậm chí còn kém xa sức chiến đấu của ba bốn trăm người trước đó. Dù kéo ra ngoài chiến trận cũng chỉ là vật hy sinh mà thôi.

- Giác Dân nói, nếu không cần thời gian mấy tháng, sợ là khó mà khôi phục được nguyên khí.

Ngọc Doãn có chút không yên lòng, nói:

- Trong quân có Đồng Tiên thì cũng không phải lo lắng gì nhiều.

Nghĩ một trận chiến này cũng không thể tiếp tục đánh nữa, cho nên không cần phải khẩn trương. Đúng rồi, viện binh của Lão Chung tướng công và Trương tướng công khi nào có thể đến?

- Binh mã của Lão Chung tướng công đã đến Biện Khẩu, đang về hướng Khai Phong.

Phỏng chừng một hai ngày là có thể tới. Nhưng vừa rồi Tiểu Ất nói sẽ không tiếp tục đánh nữa, là có ý gì?

Ngọc Doãn ngẩng đầu, chưa xót cười.

- Ta nghĩ, chỉ sợ Quan gia không lòng dạ nào ứng chiến nữa.

Trần Đông nghe vậy vội hỏi:

- Sao lại có thể như thế? Nay Lỗ tặc dưới thành, bên ngoài không có lương thực, bên trong không có viện binh, là cùng đường bí lối rồi.

Nghe nói Lão Chung tướng công triệu tập trăm vạn binh mã, đợi đến nơi sẽ là lúc tiêu diệt hoàn toàn Lỗ tặc, sao Quan gia có thể đình chiến?

Trăm vạn đại quân?

Không thể...

Nếu Chung Sư Đạo thật sự triệu tập được trăm vạn đại quân, chỉ sợ vừa đến sẽ bị Triệu Hoàn nghi kỵ.

Hơn nữa, trong lịch sử Triệu Hoàn đích thật là không tiếp tục đánh, bằng không mà nói làm sao lại có sự kiện Mối nhục Tĩnh Khang chứ?

Dựa theo cách nhìn của Ngọc Doãn, nếu lần đầu tiên Khai Phong chiến đấu, thái độ của Triệu Hoàn có thể kiên quyết, không chừng có thể đánh hạ Hoàn Nhan Tông Vọng dưới thành Khai Phong. Binh mã của Hoàn Nhan Tông Vọng đều là tinh nhuệ Nữ Chân, nếu quả thật bị diệt, tất nhiên người Nữ Chân đại thương nguyên khí.

Nhưng...

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, không tiếp tục thảo luận nữa.

Vấn đề này, thật sự thực không có gì đáng thảo luận, chỉ cần xem tiếp là có thể biết.

Sau khi nói chuyện với Trần Đông, Chu Mộng Thuyết một lát, thấy tinh thần Ngọc Doãn không tốt, hai người liền cáo từ ra về.

Ngọc Doãn tiễn hai người ra cửa nhìn bóng lưng hai người, hần liền thở dài, xoay người trở lại phòng, cảm giác đầy phiền muộn.

Hần đang định đi ra ngoài thương lượng với Yến Nô một việc thì lại nghe tiếng Cao Trạch Dân dưới lầu:

- Tiểu Ất ca, bên ngoài có khách.

- Khách?

Ngọc Doãn ngẩn ra, lúc này ai tới tìm ta?

Hần quen biết nhiều người ở Khai Phong, nhưng thật sự có giao tình thì chỉ có vài người.

Mà nay Lỗ tặc bên ngoài thành còn chưa rút, ai mà còn lòng dạ đến đây? Ngọc Doãn theo Cao Trạch Dân xuống lầu, thấy trong đại sảnh ngồi mấy người.

Một thiếu niên đang lo âu bất an đi lại trong đại sảnh, nghe tiếng bước chân thì xoay người lại:

- Tiểu Ất, ngươi không sao chứ?

- Thái Tử?

Ngọc Doãn thấy rõ người tới thì giật mình, vội bước nhanh lên trước, khom mình thi lễ.

Người tới, rõ ràng là Thái tử Triệu Kham, chỉ thấy vẻ mặt cậu không vui, dù là khi gặp Ngọc Doãn cũng lộ ra chút vui mừng nhưng rồi sau đó lại biến mất.

Chu Huyền đứng dậy chấp tay với Ngọc Doãn:

- Thái Tử nghe nói Tiểu Ất bị thương, đã sớm muốn tới thăm.

Nhưng trong cung thủ vệ nghiêm mật, Quan gia có lệnh không được tự tiện xuất nhập...Thế cho nên hôm nay mới đến, kính xin Tiểu Ất chớ trách.

Ngọc Doãn không khỏi mỉm cười, trong lòng ấm áp

Mặc kệ Chu Huyền nói là thật hay giả, nhưng Triệu Kham thật sự là có tình có nghĩa.

- Chỉ là thương ngoài da thôi, không gì đáng ngại, làm phiền Tiểu ca lo lắng, Tiểu Ất thật xấu hổ.

- Không phải là người ngoài, ngồi xuống nói chuyện đi.

Triệu Kham khoát tay áo, ra hiệu vài nội thị lui ra.

- Tiểu Ất, ta hôm nay đến là có một việc, muốn ngươi quyết định.

- Hả?

Triệu Kham như có chút do dự, sau một lúc lâu mới cắn răng, hình như là rất hạ quyết tâm, nói:

- Tiểu Ất biết không, phụ hoàng đã quyết ý muốn nghị hòa với Lỗ tặc rồi.

408. Chương 405: Đây Mới Là Loạn Trong Giặc Ngoài (1)

Triệu Kham tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng sinh ra trong nhà đế vương.

Hỗn loạn trên triều cậu xem không hiểu, nhưng cậu lại biết, giang sơn Đại Tống này là giang sơn của Triệu gia cậu, thiên hạ Đại Tống này là thiên hạ của Triệu gia cậu. Thân là con trai đế vương, sau này sẽ là người chủ của giang sơn này. Dù rằng tương lai còn khó bề phân biệt, Triệu Kham cũng muốn suy nghĩ một phen. Chớ nói chi, cậu còn có một mẫu thân cực kỳ hiền lương.

Hoàng hậu Chu Liễn không tham dự việc triều đình, cũng không phát biểu nghị luận chuyện bên ngoài.

Nhưng không phát biểu nghị luận, không có nghĩa là nàng không rõ ràng tình hình. Tuy Chu gia không phải danh môn vọng tộc, nhưng cũng là gia đình quan lại. Cho dù từ trước tới nay còn chưa thể làm tới chức Tướng công, nhưng có thể làm Tiết Độ Sứ Thứ Sử quả thực không ít.

Người có địa vị cao nhất trên triều đình của Chu gia hiện giờ là ba người Chu Quế Nạp phụ thân Chu Liễn, Chu Đức Tài phụ thân Chu Huyền, cùng với tộc thúc Chu Thắng Phi. Dựa vào xuất thân này, thuở nhỏ Chu Liễn thường nghe thấy nên cũng bị ảnh hưởng, hơn nữa khi còn là Thái tử phi, đã trải qua mâu thuẫn giữa cha con Triệu Cát và Triệu Hoàn, cho nên cũng không phải phụ nhân bình thường có thể so sánh. Nàng quản giáo Triệu Kham cực kỳ nghiêm khắc, đã khiến Triệu Kham mặc dù gần gũi nàng lại hơi sợ hãi, đồng thời cũng làm cho Triệu Kham có nhiều hiểu biết đối với thế sự.

Ngoài dự kiến của Triệu Kham và Chu Huyền, Ngọc Doãn cũng không biểu lộ vẻ kinh ngạc bất ngờ.

- Muốn nghị hòa sao?

Ngọc Doãn thở dài, liền nói:

- Quan gia muốn nghị hòa, nghĩ chắc cũng có lý do nghị hòa, Tiểu ca lẽ nào có thể ngăn cản?

- Ta...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Kham đỏ bừng lên, nắm chặt tay đứng dậy, cuối cùng lại suy sụp ngồi xuống.

Mặc dù Triệu Hoàn yêu thích cậu, nhưng chuyện triều đình lại không chấp nhận cậu xen mồm vào...Lần trước chỉ tranh luận vài câu với Ôn Bá Ngạn trên thành cung, liền bị nhốt cấm đoán. Nếu không có Chu Liễn ra mặt cầu tình, hiện giờ cậu không thể rời khỏi Hoàng thành.

- Tiểu Ất, thật ra...

Chu Huyền đột nhiên nói:

- Thật ra cũng không phải không có biện pháp.

- Biện pháp gì?

- Bài văn phát biểu trên Tuần san Quan Sát Đại Tống lần trước, xin giết Ngũ tặc, cuối cùng Quan gia cũng có tiếp nhận.

Tình trạng hiện giờ, sao không noi theo Tuần san Quan Sát Đại Tống? Lực ảnh hưởng của tuần san Thời Đại ta cũng không phải Tuần san Quan Sát có thể so sánh. Thừa dịp Khai Phong trên dưới một lòng, để lộ ra phong thanh, không chừng sẽ khiến Quan gia thay đổi tâm tư nghị hòa.

Ngọc Doãn ngăn ra, chợt hiểu được ý tứ Chu Huyền và Triệu Kham tới đây.

Mày hấn hơi nhăn lại, sau một lúc lâu nói:

- Ai đưa ra chủ ý mục nát này?

Triệu Kham hỏi:

- Tiểu Ất, chẳng lẽ chủ ý này không được?

- Tiểu ca, ta dám cam đoan, chỉ cần bài văn này đăng báo, Quan gia tuyệt đối sẽ quyết định thủ tiêu Tuần san Thời Đại. Hơn nữa, cho dù Quan gia bị bức bách bất đắc dĩ tiếp nhận, cũng khó có thể thay đổi kết quả nghị hòa. Quan trọng nhất là, sau khi bài văn này đưa ra, một màn Thái Thượng Đạo Quân và Quan gia năm đó, sớm muộn gì cũng sẽ tái hiện giữa Tiểu ca và quan gia...Đến lúc đó cha con thành thù, hoài nghi lẫn nhau...Làm không tốt, ngay cả vị trí Thái tử của Tiểu ca cũng khó giữ được, thậm chí sẽ liên lụy Thánh nhân khó xử.

- Điều này...

Sắc mặt Triệu Kham lập tức trở nên khó coi.

Mâu thuẫn xung đột giữa A Ông và phụ thân, cậu rõ mồn một trước mắt, tận mắt nhìn thấy.

Triệu Kham tuổi còn nhỏ, không suy xét nhiều lắm, hiện giờ Ngọc Doãn nói ra, khiến lòng cậu không khỏi lộp bộp một chút.

- Chủ ý này là Phù Lăng Quận Công đưa ra.

Triệu Thúc Hưởng?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, một đạo linh quang hiện lên trong đầu, dường như hẩn nẫm được cái gì.

Nhưng khi suy nghĩ lại, lại cảm thấy ý nghĩ này lung tung, đạo linh quang vừa rồi dường như lập tức biến mất, mất tăm mất tích...

- Việc nghị hòa của Quan gia, đã bắt đầu chưa?

- Đã bắt đầu rồi!

Chu Huyền thấp giọng nói:

- Ngày hôm trước Tiểu Ất ở Triều Dương Môn, bắt được Thái Tử Lỗ Tặc Hoàn Nhan Bò Lỗ Hổ.

Không nghĩ tới đêm qua cùng Trịnh Vọng Chi rời đi, tới đại doanh quân Kim nghị hòa. Chỉ có điều kết quả nghị hòa trước mắt còn chưa truyền về. Viện binh của Chung Tướng công và Trương Tướng công tới, không chừng sẽ có thể hoãn việc hòa giải. Đến lúc đó nếu như có tin tức, sẽ thông báo cho Tiểu Ất biết.

Chung Sư Đạo và Trương Thúc Dạ, thật sự có thể thay đổi thế cục sao?

Ngọc Doãn không quá tin tưởng...

Hắn hiểu rõ tâm tư của phái nghị hòa: Người muốn đánh, ta muốn hòa.

Nếu công lao của người quá lớn, như vậy sau này những người chúng ta không có đất sống yên ổn. Cho nên, ta sẽ quấy rối các người, làm việc theo ý tứ của Hoàng đế. Nếu Hoàng đế cũng không muốn đánh, thì sẽ dùng ám chiêu để đối phó các người.

Tóm lại, nếu như thua, đó là lỗi của phái chủ chiến các người.

Nếu thắng thì sao? Chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp, kiếm một chén canh từ đó...Không để các người lập công, hoặc là đảo loạn mọi chuyện, tất cả mọi người không được chỗ tốt.

Tâm tính tiểu nhân!

Ngọc Doãn âm thầm cười khổ trong lòng, đối mặt với tình huống này lại bất lực.

Ngay cả Quan gia cũng cần một sự cân bằng.

Có khả năng điều này chính là nguyên nhân từ Triệu Cát tới nay, mặc dù cự đảng không chiếm ưu thế, nhưng vẫn có thể phát ra tiếng nói trên triều đình...Cho dù cấm thi từ Tô Hoàng, nhưng đối với cự đảng mà nói cũng không tính quan trọng, bọn họ chỉ cần có thể phát ra tiếng nói trên triều đình.

Tô Đông Pha, vị đại gia cực kỳ nổi tiếng trong lịch sử kia, trong mắt Ngọc Doãn chẳng qua là vật hi sinh của cuộc tranh đấu tân đảng cự đảng, kẻ đáng thương mà thôi. Muốn ở lưng chừng, kết quả hai bên đều không lấy lòng. Cự đảng khinh thường ông, mà tân đảng lại ghen tị tài văn chương của ông. Cho nên cuối cùng chỉ có kết cục buồn bã, ngay cả chết cũng không thể chết già.

- Tiểu ca có biết, lần nghị hòa này, ai chủ trì?
- Cảnh Trọng Nam và Hộ Bộ Thượng Thư Đường Khác hai người chủ trì.
- Vậy điểm mấu chốt của Quan gia là gì?
- Điều này...

Chu Huyền và Triệu Kham nhìn nhau, lắc đầu, tỏ vẻ không rõ lắm.

Ngọc Doãn trầm nghĩ một chút, liền thấp giọng nói:

- Nếu như muốn ngăn cản nghị hòa, mấu chốt vẫn là phải xem thái độ của Quan gia.

Ngay cả cuối cùng muốn nghị hòa, cũng không có khả năng dễ dàng buông tha Lỗ Tặc...Chẳng qua chuyện này, ta và ngài tốt nhất vẫn không nên ra mặt. Hơn nữa Tiểu ca cũng không thể ra mặt, nếu có thể nghĩ cách khiến Thánh nhân nhắc nhở quan gia trong bóng tối, không chừng còn hữu dụng hơn.

- Để mấu hậu ra mặt?

Triệu Kham trầm nghĩ một chút, hơi ý động.

Lại nói, tính cách Triệu Kham có phần khác với Triệu Hoàn.

Trên người cậu có khí chất ôn nhã của cha con Triệu Cát, Triệu Hoàn, đồng thời còn mang theo một ít khí chất kiên cường, cứng rắn hơn cha con Triệu Cát.

Điều này có thể liên quan với việc cậu tập võ.

Tuy nói chẳng qua là học được một chút da lông, nhưng luyện được sự kiên cường không giống Triệu Cát và Triệu Hoàn. Mà sự kiên cường này, trong mắt Ngọc Doãn, không thể nghi ngờ là một loại khí chất mà Đại Tổng hiện giờ cần nhất, còn liên quan tới tương lai Đại Tổng.

Ngọc Doãn có một loại trực giác, tương lai Đại Tổng, có lẽ ở ngay trên người Triệu Kham.

Cho nên cho dù thế nào, hẳn cũng không thể khiến Hoàng đế Khâm Tông và Triệu Kham xảy ra mâu thuẫn xung đột, tốt nhất là có thể vững vàng vượt qua cửa ải khó khăn này.

- Đúng rồi, còn có một việc.

Triệu Kham đột nhiên nhớ ra cái gì, nói thêm:

- Hiện giờ Hà Bắc hỗn loạn, phụ hoàng có ý phái Cửu thúc tới, giữ chức Đại Nguyên Soái binh mã.
- Cái gì?

Ngọc Doãn cả kinh trong lòng, vội vàng hỏi:

- Chiếu thư đã đưa ra chưa?
- Chưa đưa ra...Mặc dù Cửu thúc vũ dũng, nhưng cũng phải có người tương trợ.

Ta nghe mấu hậu nói, phụ hoàng muốn an bài mấy người trợ giúp Cửu thúc. Nhưng trước mắt còn chưa có người thích hợp.

Cửu thúc, đó là Triệu Cấu!

Trong lịch sử, Triệu Cấu có được chức Đại Nguyên Soái binh mã Hà Bắc này, mới tránh qua khó khăn Khai Phong. Sau có Phó Nguyên Soái Tông Trạch tương trợ, hơn nữa lúc ấy triều đình như rắn mất đầu, hết thấy hỗn loạn, Triệu Cấu thuận lý thành chương làm Hoàng đế.

Chỉ có điều, sau khi Triệu Cấu trở thành Hoàng đế, liền muốn dời đô đông nam.

Tông Trạch cực lực phản đối, cuối cùng không thể thành công. Hơn nữa bởi vì chuyện này, ông sinh ra khoảng cách với Triệu Cấu, rơi vào kết cục buồn bực sâu não mà chết.

Hiện giờ, Tông Trạch không đảm nhiệm Phó Nguyên Soái binh mã Hà Bắc, mà đi tới Đông lộ Kinh Kỳ, bình định loạn Lưu Dự.

Ngọc Doãn phỏng đoán, dù là bình ổn loạn Lưu Dự, Triệu Hoàn cũng không có khả năng để Tông Trạch tới Hà Bắc, nói cách khác đã chém một cánh tay của Triệu Cấu. Nhưng những năm cuối Bắc Tống cũng không phải chỉ có một Tông Trạch, ngoại trừ Tông Trạch ra còn có rất nhiều danh tướng.

Mặc kệ Triệu Cấu được ai ủng hộ, đều có thể phục hồi lại lịch sử như cũ.

Trong lòng Ngọc Doãn cũng không quá hy vọng Triệu Cấu có thể trở thành Hoàng đế...Dù sao, giữa hấn và Triệu Cấu có chút mâu thuẫn, tuy rằng sau này không có hành động gì tiếp, nhưng Ngọc Doãn lại không hi vọng vì vậy mà hỏng chuyện. Nói thật, nếu không phải tuổi Triệu Kham quá nhỏ, Ngọc Doãn thực hi vọng Triệu Kham có thể đảm nhiệm chức vụ này, nói không chừng là một chuyện tốt.

- Vậy Quan gia đã chọn người nào chưa?

Triệu Kham lắc đầu, nhìn lại Chu Huyền.

409. Chương 406: Đây Mới Là Loạn Trong Giấc Ngoài (2)

Chu Huyền đáp:

- Ta lại nghe được một ít phong thanh, nói là có ý bổ nhiệm Hoàng Tiềm Thiện Tri phủ Hà Gian làm Phó Nguyên Soái binh mã Hà Bắc; mặt khác, Tuyên Phủ Sứ Hà Bắc là Lưu Cách, còn có Tuyên Phủ Phó Sứ Hà Bắc là Vương Uyên, đều trong suy xét của Quan gia.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, kéo cánh tay Triệu Kham.

- Tiểu ca, nếu như ngài tin ta, ngàn vạn lần không được để Khang Vương nhậm chức.

- Vì sao?

Triệu Kham vẽ mặt mờ mịt, nghi hoặc nhìn Ngọc Doãn.

Dù sao tuổi cũng quá nhỏ, cậu nghĩ mãi không rõ nguyên do trong đó.

Ngọc Doãn càng không có khả năng nói quá rõ ràng, cho nên đành nói với Chu Huyền:

- Nhị Thập Lục Lang, xin ngài chuyển cáo Thánh nhân, nếu suy xét cho tương lai Thái tử, thì không thể để Khang Vương tới Hà Bắc. Hà Bắc hiện giờ thế cục tối nát, nhưng cuối cùng là nơi cường binh xuất hiện lớp lớp. Sau này Thái tử lớn lên...

Ngọc Doãn còn chưa dứt lời, nhưng sắc mặt Chu Huyền đã thay đổi.

Vinh hoa phú quý của Chu gia, đều ký thác trên người Hoàng đế Khâm Tông và Thái tử Triệu Kham.

Ý của Ngọc Doãn rất rõ ràng, nếu Khang Vương đứng vững ở Hà Bắc, tay nắm tinh binh, lại do Huynh Tông sinh ra, nếu Thái tử đăng cơ, sẽ bị kiềm chế. Nói cách khác, Khang Vương đảm nhiệm Đại Nguyên Soái binh mã Hà Bắc, gần như Phiên trấn Ngũ Đại thời Đường. Mà điều này, hoàn toàn là hiện tượng mà từ khi Đại Tống thành lập, các Hoàng đế vẫn luôn muốn ngăn chặn.

Chu Huyền gật đầu:

- Ta sẽ nói lại với Thập Nhị tử...

Triệu Kham và Chu Huyền nói chuyện cùng Ngọc Doãn trong chốc lát, thấy Ngọc Doãn lộ ra vẻ mệt mỏi, liền đứng dậy cáo từ.

Tiền hai người kia, Ngọc Doãn lo lắng trở lại thư phòng.

Lịch sử đang tiến về phía trước theo quán tính cực lớn không thể kháng cự của nó, Ngọc Doãn cũng không biết, những lời hấn nói với Triệu Kham hôm nay có thể sinh ra tác dụng, thay đổi lịch sử hay không. Hơn nữa, thay đổi là tốt hay xấu, vẫn còn chưa biết.

Nguy cơ của phủ Khai Phong còn chưa giải trừ.

Nhưng tranh đấu trong triều đình, lại càng có vẻ kịch liệt.

Chớ đừng nói chi, hiện giờ lại nhảy ra một Phù Lăng Quận Công Triệu Thúc Hưởng, càng khiến cho thế cục triều đình trở nên khó bề phân biệt, phức tạp nhiều thay đổi. Ngọc Doãn đã chọn mục tiêu, lại đưa ra quyết định, muốn bảo vệ chu toàn Thái tử Triệu Kham.

Chỉ có điều...

Ngọc Doãn thở dài trong lòng một tiếng: Thế cục hôm nay, thật là loạn trong giặc ngoài!

- Hồng Nô!

- Có!

Theo tiếng gọi của Ngọc Doãn, Nhuế Hồng Nô chạy vào từ bên ngoài.

- Để Lão Cao chuẩn bị xe, ta muốn ra ngoài.

Nhuế Hồng Nô vừa nghe, lập tức nóng nảy:

- Công tử, không phải nô tì không đi, là Cửu Nhi tỷ đã phân phó, để công tử ở nhà nghỉ ngơi, không cho phép ra ngoài.

- Càn quấy, trong nhà này còn chưa tới phiên nàng làm chủ, nhanh đi an bài, nếu không sẽ dùng gia pháp.

Ngọc Doãn đối với người nhà, bất luận là Yến Nô hay là Trương nhị tỷ, hoặc là người nhà Cao Thế Quang, cho tới giờ đều khách khí, cực kỳ hiền lành. Nhưng lúc này sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, khiến Nhuế Hồng Nô lập tức cảm thấy sợ hãi. Dù sao cũng là người làm quan, cho dù chỉ là một Binh Mã Sứ một Điện Tiền Ti nho nhỏ, uy áp này cũng không phải một tiểu nha đầu như Hồng Nô có thể chống lại.

Chỉ trong chốc lát, Cao Thế Quang đã chuẩn bị xong xe.

Hoắc Kiên trông coi thi thể Vương Mẫn Cầu ở lò mổ Liên Kiều. Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh thì trông giữ tại nhà kho Diên Phong, cho nên trong nhà cũng không có người nào khác. Ngọc Doãn liền gọi Ngưu Thông tới, tạm thời làm hộ vệ. Cao Thế Quang đánh xe, chậm rãi chạy khỏi ngõ Quan Âm.

- Công tử, hiện giờ chúng ta đi đâu?

- Tới cầu Nghi Nam.

- Được, xin công tử ngồi vững vàng.

Cao Thế Quang hô một tiếng, xe ngựa dọc theo mặt đường nhấp nhô không đều của ngõ Diềm Thủy chạy về hướng nam.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại suy nghĩ, bất tri bất giác liền đi tới cầu Nghi Nam.

Cao Thế Quang dừng xe lại, Ngọc Doãn mang theo Ngưu Thông đi thẳng tới một ngõ nhỏ bên cạnh cầu Nghi Nam. Ngõ hẻm này gọi là ngõ Thủy Môn, được lấy lấy bởi gần Tây Thủy Môn. Ngõ nhỏ khá rộng, hai bên có không ít cửa hàng, tuy nhiên phần lớn đóng chặt cửa. Quân Kim ngoài thành chưa rút, trận chiến Khai Phong này mặc dù tạm thời dừng lại, nhưng không ngừng có xung đột nhỏ xảy ra, cho nên phần lớn mọi người cảm thấy hoảng sợ, cho dù ban ngày cũng không dám mở cửa.

Dừng bước bên ngoài một tòa lầu hai tầng, Ngọc Doãn do dự một chút, tiến tới gõ cửa.

- Ai vậy?

Từ trong phòng truyền ra một tiếng hô khẽ.

Ngọc Doãn vội đáp:

- Tự gia Ngọc Tiểu Ất phố Mã Hành, xin hỏi Lý Giáo đầu có nhà hay không?

Trong phòng trầm mặc một hồi.

Nhà lầu nhỏ này, đúng là chỗ ở của Lý Bảo.

Trận chiến Triều Dương Môn, nếu không có Lý Bảo dẫn theo những đệ tử của lão tới tương trợ, Ngọc Doãn cũng không thể chống đỡ được lâu như vậy.

Sau khi Ngọc Doãn tỉnh lại, liền nghe người ta nói.

Một hồi huyết chiến Triều Dương Môn, đệ tử Lý Bảo cũng tử thương thảm trọng.

Không kể những đồ tử đồ tôn thương vong trên dưới trăm người, ngay cả đệ tử thân truyền của Lý Bảo cũng đã chết ba người.

Dưới tay Lý Bảo cũng chỉ có mười tám đệ tử thân truyền...Những năm này lưu tại Khai Phong hầu hạ Lý Bảo chẳng qua bảy tám người mà thôi nhưng đã lập tức chết đi ba người, có thể nói là tổn thất thảm trọng. Về tình về lý, Ngọc Doãn cũng phải tới thăm một chút.

Một lát sau, cửa phòng mở ra.

Liền thấy Lã Chi Sĩ đứng ở cửa, chặn đường Ngọc Doãn, trầm giọng nói:

- Ngọc Chỉ huy sứ tới nơi này, là tới chê cười gia môn tự gia sao?

- Sao Bát gia lại nói như vậy.

Tuy nói giữa Lý Bảo và Ngọc Doãn ân oán sâu đậm, thế nhưng trận chiến Triều Dương Môn, Lý Bảo trượng nghĩa ra tay đủ khiến Ngọc Doãn vứt bỏ cảm xúc xấu xa này.

Hắn cười ha ha:

- Nghe nói Lý Giáo đầu bị thương, ta cũng bởi có thương tích trong người, cho nên mới không tới thăm...Hôm nay trong nhà không có người trối buộc, liền vụng trộm ra ngoài thăm Lý Giáo đầu một chút, tại sao lại nói tới chế giễu?

Khuôn mặt Lã Chi Sĩ đen lên, lộ ra tươi cười hơi cổ quái.

- Không nghĩ tới Ngọc Giao Long phố Mã Hành tiếng tăm lại là kẻ sợ vợ.

- Tiểu Bát, mời Ngọc Chỉ huy tiến vào, chớ khiến người ta nói Lý Bảo không hiểu lễ nghĩa.

Lã Chi Sĩ còn chưa dứt lời, trong phòng truyền ra thanh âm của Lý Bảo.

Lúc này Lã Chi Sĩ mới nhường ra một con đường, Ngọc Doãn dẫn theo Ngưu Thông cất bước đi vào, liền thấy Lý Bảo đang được Cát Phổ nâng đỡ đi ra từ trong nội đường. Lý Bảo trước mắt, hình tượng hơi bất nhả. Một cánh tay treo lên, đi đường khập khiễng, đây yếu ớt, khuôn mặt không có một chút huyết sắc, hơi khó coi.

Trách không được Lã Chi Sĩ nói, Ngọc Doãn tới để chế giễu.

Bộ dáng Lý Bảo lúc này, đích thật không có khí khái của Tiểu Quan Tác kia.

- Lý Giáo đầu, đã lâu không gặp.

Lý Bảo cười lạnh một tiếng:

- Thực là đã lâu không gặp...Người nhìn bộ dạng ta thật chẳng ra sao cả đúng không? Trái lại thẳng khốn người, lúc cuối cùng thấy người giống như người bằng máu, mắt thấy sẽ đứt hơi, không nghĩ tới đã khỏe nhanh như vậy rồi.

Có câu, người tốt sống không lâu...

- Người xấu sống ngàn năm!

Ngọc Doãn không đợi Lý Bảo nói xong, liền cười đáp:

- Ta và Lý Giáo đầu, đều thuộc về loại người xấu sống ngàn năm đấy.

Lý Bảo ngăn ra, sau đó mỉm cười.

- Ngọc gia thực phúc khí, trước có Ngọc Phi cha người, hiện giờ lại có thằng khốn người, chẳng lẽ Lý gia ta vĩnh viễn bị đặt dưới các người sao?

Được rồi được rồi, nói tới chuyện giữa hai chúng ta, là ta nhỏ nhen, ghen tị vận mệnh Ngọc gia người.

Hôm nay nếu Ngọc Tiểu Át người tới đây, tự gia nhân tiện nói một câu: ân oán trước đây, xóa bỏ... Tiểu Át người nói thế nào?

- Chỉ là một chút xung đột nhỏ, đâu tính ân oán gì.

Ngọc Doãn nói xong, lấy ra một bình sứ từ trong lòng.

- Đây là Nội Tráng Đan An Thần y luyện chế, nghĩ tới có chút tác dụng đối với thương thế của Lý Giáo đầu.

Hôm nay Tiểu Át tới đây cũng vội vàng, không mang theo lễ vật gì, kính xin Lý Giáo đầu chớ chê lễ nhỏ, trách tội Tiểu Át.

Vương Phủ đã chết.

An Đạo Toàn làm việc cũng bớt rất nhiều bận khoăn.

Hiện giờ phổ xá đều biết, có một vị Thần y trong ngũ Quan Âm.

Lý Bảo đương nhiên cũng nghe nói tới thanh danh An Đạo Toàn, mắt thấy Ngọc Doãn bình phục nhanh như vậy, liền biết là công lao của An Đạo Toàn. Hiện giờ Ngọc Doãn đem tặng Nội Tráng Đan, Lý Bảo sao lại cự tuyệt? Chẳng qua lão vẫn hơi sững sốt, chợt cười ha ha, ra hiệu Cát Phổ nhận lấy từ tay Ngọc Doãn, cũng không thềm nhìn tới liền đổ ra một viên, nhét ngay vào miệng nuốt xuống.

Hành động như vậy cũng đại biểu cho ân oán giữa lão và Ngọc Doãn, từ nay về sau không còn tồn tại.

Cát Phổ và Lã Chi Sĩ ở bên cũng không khỏi lộ ra vẻ cảm kích. Trong mắt họ, Lý Bảo giống như phụ thân của họ. Đặc biệt là Lã Chi Sĩ, lúc trước tranh đấu với Ngọc Doãn bị chặt một chân, trở thành phế nhất. Thế nhưng Lý Bảo chẳng những không vứt bỏ gã, vẫn giữ lại bên người như trước. Chẳng những như vậy, Lý Bảo còn tìm cách sắm được một bộ cướp pháp, để Lã Chi Sĩ tu luyện.

Lý Bảo bị thương rất nặng, lại thêm lớn tuổi, tổn thương nguyên khí rồi, cho nên khôi phục rất chậm.

Lã Chi Sĩ vẫn luôn lo lắng.

Ngọc Doãn tới tặng thuốc cũng khiến gã lập tức có thêm thiện cảm, tiến tới chấp tay ôm quyền nói:

- Tiểu Át ca nghĩa khí ngất trời, ân nghĩa lần này, Tiểu Bát ghi nhớ trong lòng. Ngày khác nếu có chỗ cần dùng tới Tiểu Bát, Tiểu Bát tuyệt đối không chối từ.

410. Chương 407: Liên Minh Phổ Phưởng (1)

Hai bên sau khi giải khai khúc mắc không khí cũng tùy theo đó thay đổi rất nhiều.

Cho dù là trải qua kẻ vai chiến đấu Triệu Dương môn nhưng khi Ngọc Doãn vừa mới vào nhà không khí vẫn xấu hổ và nặng nề. Hiện giờ, song phương cũng không quá so đo chuyện đã qua nữa, Ngọc Doãn lại chủ động đưa ra thiện ý, nên cũng dịu đi rất nhiều.

Ngư Thông đứng bên lắng lắng nhìn, không rõ vì sao lần này Ngọc Doãn muốn đến đây.

Chỉ có điều lúc phụ thân gần đi, từng luôn bảo y phải nghe theo chỉ bảo của Ngọc Doãn. Những thứ khác không nói, hiện giờ một nhà Ngưu Cao ở trong thành Khai Phong áo cơm không lo, cũng là do một tay Ngọc Doãn thúc đẩy. Dựa vào ân tình này, Ngưu Thông cũng sẽ không có câu oán hận gì.

- Ta nghe nói, Chu Giáo Đầu hiện giờ hiệu lực ở Thái phủ?

Ngọc Doãn và Lý Bảo hàn huyên vài câu, đột nhiên hẳn hỏi một vấn đề không hiểu ra sao cả.

Lý Bảo ngăn ra, gật đầu nói:

- Đúng vậy, năm trước Trần giáo đầu Ngự Quyền quán sau khi quyết đấu với quốc sư Lỗ Tặc thì xuất gia tại núi Thiếu Thất, nên đã không còn vinh quang như ngày xưa nữa. Không ít người đều rời khỏi quyền quán tự tìm đường mưu sinh. Nếu ta không có nhóm đồ đệ này trợ giúp thì chỉ sợ cũng rất khó khăn. Việc Chu Giáo Đầu đi Thái phủ cũng là do ta giới thiệu cho.

Tiểu Bát có người quen làm việc ở Thái phủ, nên có nói Thái phủ đang mời chào giáo đầu, ta liền đề cử Chu Giáo Đầu với Tiểu Bát.

Chu Giáo Đầu có bản lĩnh thật sự, đáng tiếc không căn cơ ở trong Thái phủ, nên cũng chỉ có thể làm một giáo đầu bình thường, miễn cưỡng sống qua ngày thôi...

Nói tới đây, Lý Bảo đứng dậy châm một chén rượu cho Ngọc Doãn, cẩn thận nói:

- Hay là Tiểu Ất có việc gì tốt hơn?

Ngọc Doãn cũng không khách khí, ha hả cười nói:

- Không dám, nhưng nếu muốn Chu Giáo Đầu đứng vững gót chân ở Thái phủ thì ta cũng có chút phương pháp. Lần trước thấy ông ta đi theo Mậu Đức Đế Cơ, với lại ta cũng có chút giao tình trong hoàng cung, nếu Chu Giáo Đầu không chê, ta có thể đề cử ông ta. Những thứ không nói khác, nhưng làm người hầu cận vấn đề không lớn.

Người hầu cận, cũng chia ba bảy loại. Trước đây ở Phan lâu khi gặp Mậu Đức Đế Cơ, Ngọc Doãn liền phát hiện, Chu Phượng Sơn chỉ là hộ vệ đi theo, căn bản không được coi trọng.

Cũng khó trách, Chu Phượng Sơn một thân bản lĩnh thật, nếu không cũng sẽ không có danh hiệu “Hoa đao”.

Đáng tiếc ở Thái phủ, dù Thái Kinh đã bị trục xuất rồi nhưng đó vẫn là một nơi đẳng cấp sâm nghiêm. Nếu không được coi trọng, khẳng định không thể đứng vững gót chân. Người mà Lã Chi Sĩ biết cũng chỉ là quân sự bình thường của Thái phủ nên không giúp được Chu Phượng Sơn là bao.

Lý Bảo nghe vậy mắt sáng lên.

Lão đã sớm nghe nói Ngọc Doãn là mảnh khoé thông thiên, có quan hệ chặt chẽ với Thái Tử.

Nếu...

- Nếu Tiểu Ất có thể chiếu cố, ta thay mặt Chu Giáo Đầu cảm kích vô cùng.

- Chỉ là việc nhỏ, không cần phải nói vậy.

Ngọc Doãn cười cười, đột nhiên hạ giọng nói:

- Chỉ có điều ta còn có một số việc muốn phó thác Chu Giáo Đầu, nếu có cơ hội, xin Lý giáo đầu giúp ta gặp mặt ông ta để nói chuyện.

- Đó là chuyện nhỏ thôi, ngày khác ta sẽ bảo Chu Giáo Đầu đến nhà thăm hỏi.

Hai người lại uống một hồi rượu, Ngọc Doãn lại đột nhiên thở dài.

Lý Bảo hỏi:

- Sao Tiểu Ất lại thở dài?

- Nhắc đến chỉ sợ Lý giáo đầu chề cười, hôm nay ta nghe được phong thanh. Nói Quan gia có ý nghị hòa với Lỗ Tặc. Mà nay viện binh Đại Tổng ta đang tới, lúc này Quan gia nghị hòa sẽ chỉ làm Lỗ Tặc xem thường người Tổng chúng ta thôi. Ta lo lắng nếu Lỗ Tặc thật sự rút đi, thì ngày sau chắc chắn sẽ có tai họa. Ta chỉ là nhân vật nhỏ bé, không có tiếng nói trên triều đình, cho nên rất phiền lòng.

- Muốn nghị hòa?

Lý Bảo chấn động, vỗ án:

- Mọi người liều chết bảo vệ Triều Dương môn, vậy mà lại muốn nghị hòa?

Vậy chẳng phải các đệ tử ta chết vô nghĩa hay sao. Sao lúc này Quan gia lại hồ đồ nghị hòa vào lúc này vậy chứ?

Có thể thấy rõ ngay cả Lý Bảo cũng hiểu được sự việc, vì sao văn võ cả triều này lại không ai hiểu được?

Tranh đảng ơi là tranh đảng!

Biến pháp của Vương An Thạch xem như đã hoàn toàn phá hủy điểm mấu chốt đạo đức, sau khi ông ta chết đi nhưng vẫn ảnh hưởng đến vận mệnh Đại Tổng.

Ngọc Doãn trầm mặc một lát, trầm giọng nói:

- Lý giáo đầu, việc này là được các đại lão trên triều đình quyết định, không phải là những tiểu dân như chúng ta có thể tham dự. Lại nói tiếp, hôm nay ta đến thăm người là một là tặng thuốc, hai là có chuyện thảo luận với Lý giáo đầu.

Đại lão thần?

Lý Bảo chợt nghe câu đó thốt ra từ miệng Ngọc Doãn thì có một cảm xúc khó diễn tả, không khỏi ngẩn ra. Tuy nhiên, từ này cũng không khó lý giải, cho nên lão lập tức hiểu ngay ý tứ của Ngọc Doãn, thậm chí còn cảm thấy hai từ này vô cùng chuẩn xác.

Hơn nữa, Ngọc Doãn nói không sai, Quan gia muốn nghị hòa, không phải loại người như lão có thể tham dự.

Lão lập tức cười nói:

- Ta tuy là tiểu dân, nhưng Tiểu Ất lại không coi là tiểu dân...Ha hả, không biết là có chuyện gì vậy?

Ngọc Doãn do dự một chút, lúc này mới nói:

- Trận chiến lần này ở Triều Dương môn, Đới Tiểu Lâu đột nhiên tập kích, lại có rất nhiều người đi theo, nếu không có Lý giáo đầu đứng lúc trợ giúp, sợ là ta đã chết trận trên chiến trường. Mà nay trong thành Khai Phong, nhân khẩu trăm vạn, có rất nhiều người sa cơ thất thế tràn ngập đầu đường. Trước kia ta khinh thường bọn họ, nhưng lúc này đây ta nghĩ lại mà vẫn sợ. Đám lưu manh này nếu không trông giữ trời buộc chỉ sợ sẽ trở thành một mối họa lớn.

Sắc mặt Lý Bảo cũng biến đổi, vẻ mặt kinh sợ, liên tục gật đầu.

- Nhắc tới, ta từng vài lần qua lại uống rượu với Đới Tiểu Lâu kia, ông ta cũng từng mấy lần chào mời ta tới Thiên Kim Nhất Tiểu lâu...

Dù ta cũng là người sa cơ thất thế nhưng không bao giờ làm loại việc như kia. Hiện giờ nghĩ nếu lúc ấy theo Đới Tiểu Lâu, không chừng đã phải lên thuyền giặc rồi. Bình thường nhìn hần im hơi lặng tiếng nhưng không ngờ lại làm được chuyện lớn như thế, thật sự là làm cho người ta không thể tưởng được.

Đúng vậy, ai có thể nghĩ Đới Tiểu Lâu là gian tế của người Nữ Chân?

Ngọc Doãn cũng cảm thán trong lòng: Nói thật, hần cũng có thiện cảm với Đới Tiểu Lâu.

Lúc trước hần bị Quách Kinh làm cho cùng đường, nếu không phải Thiên Kim Nhất Tiểu lâu hỗ trợ thì hần cũng khó vượt qua giai đoạn khó khăn đó. Tuy rằng việc giúp đỡ kia là một tay Trương Chân Nô thúc đẩy nhưng cũng phải thừa nhận, lúc ấy Đới Tiểu Lâu cũng vô cùng trượng nghĩa.

Nếu ông ta không muốn giúp thì dù có Trương Chân Nô lên tiếng thì cũng không có tác dụng gì.

Nhưng ai có thể nghĩ lại có kết quả như vậy?

- Người sa cơ thất thế và lưu manh trong thành Khai Phong này nhiều lắm, quả thật cũng nên quản thúc.

Nếu bị người ta lợi dụng thì cũng là một phiền toái. Cho nên ta mới mời Lý giáo đầu ra mặt, chỉnh hợp một phen. Lý giáo đầu người võ nghệ cao cường, mạng lưới quan hệ cũng rộng, thuộc hạ đồ đệ cũng nhiều, hảo hán khắp nơi cũng đều kính nể người.

Sao không thu nạp những người sa cơ thất thế làm thủ hạ của mình, tương lai nếu có tai họa phát sinh thì cũng có tác dụng.

Về phần vấn đề kế sinh nhai cũng không phải là chuyện khó gì. Dù là lúc này Lỗ Tặc lui binh, nhưng Khai Phong vẫn hoang tàn, ta có thể ra một trăm ngàn quan để Lý giáo đầu người ra mặt thu nạp, quản lý những kẻ lưu manh này, thứ nhất có thể trợ lực chút ít, thứ hai nếu trong phố xá này phát sinh chuyện gì, chúng ta cũng có thể biết được tin tức nhanh chóng, có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Lý Bảo hơi sững sốt, tim đập thành thịch.

Ý tứ của Ngọc Doãn rõ ràng là muốn lão ra mặt.

- Sao Tiểu Át không ra mặt?

Ngọc Doãn cười nói:

- Lý giáo đầu nghĩ ta thích hợp sao?

- Nói cũng đúng...Tuy nhiên việc này cũng không đơn giản chút nào, ta thật không dám tùy tiện đáp ứng.

Đợi ta suy xét một hai ngày rồi sẽ trả lời Tiểu Át. Nếu thật sự làm được, Tiểu Át người cũng không thể khoan tay đứng nhìn đấy.

Ngọc Doãn rõ ràng là muốn lão làm xã đoàn, nhất thống phố phường Khai Phong.

Sao Lý Bảo không xao động, chỉ là chuyện này nói thì dễ mà làm lại khó. Không nói đến các Ngõa tử đều có chủ địa phương, riêng lão đại trong phố xá Khai Phong cũng không dễ đối phó. Bất kể là Trương Môn Thần bán thịt hay là Trương Tam mặt rỗ, người nào cũng là nhân vật nhất đẳng. Thuộc hạ của những người này cũng đều là những kẻ liều mạng. Nếu thật muốn đấu, cho dù Lý Bảo có đệ tử hỗ trợ thì cũng chống lại không nổi bang nhóm lão đại kia liên kết lại.

Ngọc Doãn cũng có quan hệ mạng lưới rộng rãi, hơn nữa cũng có quan hệ trong quan phủ.

Những thứ khác không nói, Thạch Tam, Áp Ti Tiểu Khôn phủ Khai Phong cũng không phải đèn cạn dầu. Nếu không có Ngọc Doãn ở giữa chu toàn, Lý Bảo thật sự không làm được loại chuyện như này. Cho nên lão dù lòng rất muốn nhưng cũng nhất định phải nghĩ kỹ mới có thể quyết định.

- Đúng rồi, ta nghe người ta nói Thiên Kim Nhất Tiểu Lân bị phong tỏa lại rồi!

- Hả?

- Nhắc tới cũng là bị liên lụy bởi Đới Tiểu Lâu kia, ngay cả Trương cô nương cũng bị nhốt vào trong đại lao phủ Khai Phong.

Một tiểu nương tử yêu kiều như vậy mà lại bị nhốt vào đó, thật sự là đáng thương. Hơn nữa, sau khi cuộc chiến lui đi, Phùng cô nương lầu Phong Nhạc đã uống thuốc độc tự sát. Ta nghe người ta nói, Phùng cô nương này cũng là mật thám của Lỗ tặc. Thế cho nên thời gian này việc kinh doanh của lầu Phong Nhạc vô cùng vắng lạnh. Mã Nương tử tuy là người giỏi thủ đoạn nhưng cũng không bảo toàn được ngay cả cháu họ mình.

411. Chương 408: Liên Minh Phố Phường (2)

- Cháu họ cô ấy?

- Thì chính là Bạch Thế Minh kia, giờ cũng đã bị nhốt vào đại lao, hiện bị kinh hoảng đến phát điên rồi.

Nhớ ngày đó Phùng Tranh nhập lậu Phong Nhạc là do Bạch Thế Minh đề cử.

Mấy ngày nay Ngọc Doãn dưỡng thương trong nhà, cho nên cũng không rõ những chuyện này lắm. Tuy nhiên nghĩ đến cũng lạ, Đới Tiểu Lâu tuy rằng gặp chuyện, nhưng Phùng Tranh không hề bị ảnh hưởng thì sao lại đột nhiên tự sát? Phương diện này sợ là có bí ẩn gì đây.

Về phần Bạch Thế Minh chắc chắn là hỏng rồi. Dù là không chết nhưng như thế thì có gì khác đã chết chứ?

Mã Nương tử quả quyết không thể giữ y ở lại lầu Phong Nhạc, mất đi sự giúp đỡ của Mã Nương Tử, kết cục của Bạch Thế Minh này...

Ngọc Doãn không khỏi nảy sinh cảm giác bùi ngùi khe khẽ lắc đầu.

Mặc dù hẳn biết lai lịch của Phùng Tranh, nhưng khi nghe tin về cái chết của nàng thì cũng có chút phiền muộn.

Một mỹ nhân như vậy mà rơi vào kết cục như thế thật khiến người ta bùi ngùi. Nhưng ngẫm nghĩ, nếu cô ta thật sự là mật thám, nói vậy thì cũng đã chuẩn bị cho kết cục này rồi. Chỉ có điều Ngọc Doãn vẫn cảm thấy cái chết của Phùng Tranh vẫn có chút kỳ quái.

Uống rượu thêm chốc lát với Lý Bảo, Ngọc Doãn cáo từ ra về.

Hắn vừa đi, Lý Bảo liền lên lầu.

Trong tiểu lâu có một người đàn ông trung niên thư sinh đang ngồi đó uống rượu, thấy Lý Bảo tiến vào, khẽ mỉm cười:

- Ngọc Tiểu Ất kia đi rồi?

- Cáp Giáo Thụ, hẳn đã đi rồi.

Lý Bảo cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện với Cáp Giáo Thụ:

- Mới vừa rồi những gì hắn nói với ta, chắc Cáp Giáo Thụ nghe rất rõ?

- Ta chẳng phải kẻ điếc, sao nghe không rõ chứ?

Cáp Giáo Thụ khẽ mỉm cười, trầm giọng nói:

- Nghĩ chắc Ngọc Tiểu Ất bị tên khốn Đới Tiểu Lâu kia dọa cho sợ rồi, nên mới nghĩ ra biện pháp như vậy, Tuy nhiên dù thế thì hẳn thật sự cũng không thể tham dự vào, dù sao một trận chiến ở Triều Dương Môn đã làm tiền đồ hắn rộng lớn thêm.

Nếu hắn đồng ý ra mặt giúp đỡ, Lý giáo đầu có thể làm một lần thử xem.

Làm được thật là tốt, Lý giáo đầu nở mặt mày, nếu không làm tốt, Lý giáo đầu người cũng không có tổn thất gì, sao lại không làm?

Vị Cáp giáo thụ này là một giáo thụ thư viện trong Khai Phong, không có phẩm cấp.

Thân không có công danh, cũng không có bối cảnh và chỗ dựa vững chắc, tuổi đã lớn càng không có khả năng có cơ hội nào nữa. Làm thầy dạy ở trong thư viện, vừa dạy người, đồng thời cũng là người bày mưu kế bên cạnh Lý Bảo. Khi Ngọc Doãn muốn nhập làm Thái học sinh, Lý Bảo cũng phát hiện, biết một số lợi ích của người đọc sách. Những thứ khác không nói, nhưng thời điểm mấu chốt có thể bày mưu tính kế, là người trợ giúp rất tốt.

Hiện giờ Lý Bảo đã không còn ý niệm tranh phong võ nghệ với Ngọc Doãn nữa.

Không nói đến Ngọc Doãn, mà chỉ cần nhìn thủ hạ tâm phúc của hắn tùy tiện lôi ra một người, chưa chắc đã kém hơn Lý Bảo.

Chứ đừng nói chi còn có những người như Cao Sùng, Dương Tái Hưng, Hà Nguyên Khánh. Mà dù chỉ là Hắc tiểu tử hôm nay đi theo Ngọc Doãn thôi chỉ sợ cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Một nhóm hảo hán trợ giúp, Ngọc Doãn đã có thành tựu. Dưới tình huống như này, còn tranh giành võ nghệ gì nữa, thật sự không còn chút ý nghĩa nào. Có công phu đi tìm chân pháp, chẳng bằng đi tìm quân sư mưu tìm lợi ích cho bản thân còn tốt hơn.

Lý Bảo nghe Cáp giáo thụ nói xong thì đã bình tĩnh.

Trong lòng liền suy nghĩ nên trả lời Ngọc Doãn như nào rồi...

Ra khỏi nhà Lý Bảo, Ngọc Doãn lên xe ngựa.

Tuy nhiên khi đi được một đoạn đường, hắn đột nhiên gõ vào thùng xe:

- Lão Cao, đi phủ Khai Phong.

- Ồ?

Cao Thế Quang ngẩn ra, không kịp được hỏi:

- Công tử, hôm nay muộn rồi, lúc này đi phủ Khai Phong sợ là hơi muộn, Cửu Nhi tỷ sẽ trách cứ.

- Ta làm chính sự, Cửu Nhi tỷ nào có nói gì chứ?

Cứ đi đi, nếu cô ấy trách cứ, ta sẽ tự giải thích. Lão Cao không cần rườm rà nữa.

Cao Thế Quang lập tức cười:

- Nếu công tử đã chỉ bảo như vậy, tiểu nhân xin nghe theo.

Ba người đến phủ Khai Phong, Ngọc Doãn xuống xe thì đi thẳng vào cửa ngách, đến công phòng.

Tiểu Khôn đang chuẩn bị kết thúc công việc về nhà, thấy Ngọc Doãn đột nhiên tới thì không khỏi ngẩn ra.

Hai ngày trước y đã đến nhà thăm Ngọc Doãn cho nên cũng không khách sáo, chỉ cười ha hả nói:

- Sao hôm nay Tiểu Át có nhã hứng đến làm khách của ta vậy?

Ngọc Doãn cũng không khách khí, nói ngay vào điểm chính:

- Lão Tiểu, ta nghe nói Trương cô nương bị nhốt vào trong lao?

Tiểu Khôn nói:

- Đúng vậy. Nhắc đến, Trương cô nương cũng thật là xui xẻo, vừa mới nổi danh thì lại gặp phải chuyện như này. Thật không ngờ Đới Tiểu Lâu là mật thám Lỗ tặc, làm Trương cô nương bị liên lụy theo. Hiện giờ Trương cô nương đang chịu khổ trong nhà lao.

- Cô ấy cũng là mật thám sao?

Tiểu Khôn do dự một chút, lại nhìn ra ngoài xem xét.

Ngọc Doãn liền bảo Ngưu Thông canh giữ bên ngoài, rồi sau đó kéo Tiểu Khôn ngồi xuống.

- Rốt cuộc tình huống của Trương cô nương là như nào, nói cho ta được không?

- Việc này... Tiểu Át, sao ngươi lại muốn biết chuyện này? Nhưng ta nhắc nhở ngươi, sự việc của Trương cô nương cũng không phải là chúng ta có thể nhúng tay vào. Hai ngày trước cũng có mấy Nha nội (con ông cháu cha) đến nói giúp đều bị đuổi ra ngoài. Ta nghe nói, nghe đến phiên, Quốc trưởng cũng đang do dự không biết nên xử trí thế nào. Tuy nhiên nếu nói Trương cô nương là mật thám, ta sẽ không tin.

Tiểu Khôn nói vậy, đại thể Ngọc Doãn đã hiểu tình hình đôi chút.

- Là trong triều có người không chế?

- Ừ, vị Tể tướng kia cho người tới nói, cứ giam giữ Trương cô nương một thời gian đã.

Nói toạc ra chẳng phải là hấn thích sắc đẹp của Trương cô nương đó sao, muốn mượn cơ hội này để gây khó dễ người ta. Quốc trưởng cũng không muốn đắc tội với Tiểu Lý tướng công nỳ, nên đành phải cứ để vụ án treo ở đó.

Thoạt nhìn Lý Bang Ngạn như là anh hùng cứu mỹ nhân!

Nhưng Ngọc Doãn lại hiểu ảo diệu bên trong đó, chỉ có điều trong lòng hấn lại càng cảm thấy càng sa sút thêm.

Người đường đường là Tể tướng, không phân ưu vì quốc gia thì thôi, nay Lỗ tặc vẫn còn ở ngoài thành, người không nghĩ vì nước vì dân mà chỉ nghĩ đến nữ nhân. Mà người này lại là có chức vị cao, dù là Triệu Hoàn cũng coi trọng y, quan trọng triều ai cũng giống như Lý Bang Ngạn vậy, thì dù Lý Cương tài giỏi đến mấy thì làm được gì? Ai có thể cứu lại được tình thế nguy hiểm này?

- Lão Tiểu, ta nghe phong thanh, muốn cầu người một chuyện được không?

- Chuyện gì?

- Giúp ta cứu Trương cô nương ra.

Tuy nói đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe chính mồm Ngọc Doãn nói ra, Tiểu Khôn vẫn giật mình, cười khổ.

- Tiểu Ất, người thật quá coi trọng ta rồi. Mà ta không biết người có giao tình với Trương cô nương từ lúc nào? Không sợ Cửu Nhi tỷ trách tội sao?

Ngọc Doãn nói:

- Lão Tiểu chớ có nói bậy, cứu Trương cô nương không phải là cho ta mà là cho Đại Lang.

- Đại Lang?

Tiểu Khôn không hiểu:

- Đại Lang có Từ cô nương, sao vẫn còn có lòng với Trương cô nương nữa?

- Không phải là Dương Đại Lang, mà là Lý Đại Lang.

Ngọc Doãn dở khóc dở cười:

- Là Lý Đại Lang con trai của Lý Thượng Thư.

Người chắc cũng nghe nói Lý Đại Lang có tình cảm với Trương cô nương. Nếu hấn ta biết Trương cô nương gặp chuyện, chắc chắn trong lòng rất lo lắng. Nay hấn đang ở Chân Định không về Khai Phong được, ta làm bằng hữu của hấn, sao không thể ra một phần sức nghĩ cách giúp hấn chứ?

Lúc trước Lý Dật Phong tính kế với Ngọc Doãn hấn, nhưng nói trắng ra cũng là vì bất đắc dĩ.

Sau đó Lý Dật Phong không tiếc vứt bỏ công danh, một thân một mình chạy tới Chân Định làm việc. Lúc đầu Ngọc Doãn có chút oán niệm, cảm thấy Lý Dật Phong bán rẻ hấn. Nhưng hôm nay hấn cũng làm quan, cũng có thể hiểu được nỗi thống khổ không tự chủ được này.

Cho nên, oán niệm đối với Lý Dật Phong cũng nhạt đi nhiều, càng không muốn hấn ta bởi vì việc Trương Trân Nô mà phiền lòng.

- Nếu chỉ có vậy...

Tiểu Khôn lộ ra vẻ trầm tư.

Y ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Thật ra ta không có chủ ý nào thích đáng.

- Vậy thì, người giúp ta nghĩ cách chiếu cố Trương cô nương trong đại lao một chút, chớ để cô ấy chịu khổ.

Phùng Trinh Tiểu Lý tướng công một chốc cũng chưa gây khó gì cho Trương cô nương, ta sẽ mau chóng nghĩ cách cứu Trương cô nương ra.

- Nếu vậy thì cũng có thể thử xem.

Tiểu Khôn là người làm lâu năm nhất ở Phủ Khai Phong, cũng là Tiểu Át ti có quyền lực lớn nhất muốn chiếu cố người trong lao, không phải là việc khó.

Tư lại phủ Khai Phong này từ từ trên xuống dưới ai lại không nể mặt mũi y.

Chứ đừng nói chi là còn có Thạch Tam nay đã trở thành Tổng Ban trưởng trong thành Phủ Khai Phong, hai người một văn một võ ra mặt, đủ để cho những người đó cúi đầu.

- Tuy nhiên, chuyện này tốt nhất nên làm mau một chút.

Nếu Tiểu Lý Tướng công kia hỏi tới, ta cũng khó làm chủ. Cho nên, kính xin Tiểu Át thông cảm.

Ngọc Doãn nghe vậy bật cười ha hả.

Hắn đương nhiên biết Tiểu Khôn khó xử nên đã đáp ứng việc này.

- Yên tâm, ta sẽ mau chóng nghĩ ra biện pháp.

Hai người tán gẫu trong công phòng một lát, Ngọc Doãn thấy sắc trời đã không còn sớm liền cáo từ ra về.

Khi đang định đi ra, hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền khẽ nói vào tai Tiểu Khôn:

- Lão Tiểu, ta có chuyện muốn thỉnh giáo.

- Đều là huynh đệ cả, nói gì đến thỉnh giáo?

- Phùng Tranh Phùng cô nương Lầu Phong Nhạc kia thật sự tự sát sao?

Một câu hỏi làm cho sắc mặt Tiểu Khôn biến đổi lớn, y há hốc mồm, nhìn Ngọc Doãn, cười khổ.

412. Chương 409: Chư Suất Phủ Suất Thái Tử (1)

Tiểu Khôn không đưa ra đáp án nhưng Ngọc Doãn đã biết được đáp án.

Phùng Tranh tới Khai Phong hơn hai năm, quật khởi nhanh chóng trở thành hoa khôi lầu Phong nhạc, có thể nói là rất nổi danh.

Phương diện này, đương nhiên có nguyên nhân nắm giữ của lầu Phong Nhạc, nhưng nếu nói không có được sự ủng hộ của đám người quyền quý ở Khai Phong thì Phùng Tranh khó mà chóng nổi tiếng. Bên trong phố xá vẫn truyền tin tức Phùng Tranh là mật thám, rồi lại đột nhiên uống thuốc độc tự sát, vô cùng ly kỳ. Ngọc Doãn tuyệt đối không tin Phùng Tranh là một nội gián dễ dàng tự sát như vậy, không hợp với lẽ thường chút nào.

Khả năng lớn nhất...

Trên đường về nhà Ngọc Doãn ném vấn đề này sang một bên.

Trên đại thể, hắn thuận theo ý nghĩ.

Biết Phùng Tranh là nội gián Lỗ tặc cũng không có nhiều người, ngoại trừ người Nữ Chân ra thì chỉ có hai người là Ngọc Doãn và Mậu Đức Đế Cơ.

Nếu Hoàn Nhan Tông Vọng quyết định lật tẩy quân bài bị lộ ra là Đới Tiểu Lâu, thì chắc chắn sẽ tiến hành bảo hộ tốt đối với Phùng Tranh.

Ngọc Doãn không tiết lộ tin tức, vậy thì chỉ có thể là Mậu Đức Đế Cơ tiết lộ. Chắc là Mậu Đức Đế Cơ quyết định động thủ, hoặc là trong lúc vô tình đã buột ra khỏi miệng, bị người khác nghe được, vì thế đã cho người giết Phùng Tranh bịt miệng, tuyệt hậu hoạn.

Người này có quan hệ rất chặt chẽ với Phùng Tranh.

Thậm chí có thể làm giao dịch với Phùng Tranh, mưu cầu ích lợi.

Chỉ có điều khi Phùng Tranh sắp bại lộ, vì để che giấu tung tích nên đã xuống tay diệt trừ Phùng Tranh, để bảo toàn tính mạng bản thân.

Người này sẽ là ai?

Ngọc Doãn thật sự đoán không ra.

Tuy nhiên, nếu lấy được tin tức từ bên Mậu Đức Đế Cơ, vậy thì thân phận và địa vị của người này tuyệt đối không hề khinh thường. Hơn nữa, Phùng Tranh cũng không có khả năng đi tiến hành giao dịch với một người bình thường, cho nên hung thủ kia chỉ có thể là quyền quý trong triều.

Vậy đến rốt cuộc là người nào?

Ngọc Doãn chỉ cảm thấy có chút nhức đầu.

Sự việc đã đến nước này, đã không phải là một binh mã Điện Tiền Ti nho nhỏ như hắn có thể tham dự, sự việc liên quan vô cùng phức tạp. Tổng thể mà nói, đơn giản Ngọc Doãn cũng không thể nghị luận cùng mấy người đó.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn càng cảm thấy đau đầu...Về đến nhà, sắc trời đã tối.

Yến Nô ở nhà chờ Ngọc Doãn trở về, vừa thấy hắn thì nàng sầm mặt định oán trách một hồi.

Tuy nhiên, thấy Ngọc Doãn mặt lộ vẻ mệt mỏi, Yến Nô liền ngậm miệng lại, cho người chuẩn bị đồ ăn, sau khi Ngọc Doãn ăn xong thì trở về phòng nghỉ ngơi.

Một đêm này, ngoài thành Khai Phong lại là tiếng la giết không ngừng.

Từ lúc viện binh quân Tống không ngừng đến, Hoàn Nhan Tông Vọng cũng càng rõ ra cứng rắn, mạnh mẽ.

Hoàng đế Khâm Tông do dự, dưới sự khuyên bảo của đám người Cảnh Trọng Nam, Đường Khác và Ưông Bá Ngạn nên cuối cùng đã quyết định nghị hòa với người Nữ Chân.

Nhưng ông ta lại lo lắng bị Lý Cương cầm đầu đám người triều thần phản đối, vì thế liền lén mệnh Quân Tiền kế Nghị Sử Trịnh Vọng Chi làm sứ giả, thừa dịp lúc đêm khuya, từ thành nam lên lút để Trịnh Vọng Chi và Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ con trai của Kim Thái Tông đưa đến dưới thành, đi tới đại doanh quân Kim.

Hoàng đế Khâm Tông cũng biết, nếu tin tức nghị hòa bị truyền đi, tất sẽ dẫn phát sự hỗn loạn ngập trời.

Cho nên chính ông ta cũng vô cùng cẩn trọng, sau khi phái Trịnh Vọng Chi ra khỏi thành thì vẫn đốc thúc Lý Cương thủ vững Khai Phong!

Đáng thương Lý Cương vẫn ở tiền phương liều chết tác chiến cùng Lỗ Tặc, mà hoàn toàn không biết một trận chiến này sớm đã có kết quả.

Ngày 16 tháng giêng, Trịnh Vọng Chi và sứ giả Kim Ngô Hiếu Dân cùng quay về Khai Phong.

Lúc này, khoảng cách trận chiến Triều Dương Môn đã qua sáu này, thì Lý Cương mới biết Hoàng đế Khâm Tông đã bắt đầu mở nghị hòa.

Lý Cương nhận được tin tức ở trên thành lầu Toan Tảo, không kìm nổi nổi trận lôi đình.

Nhưng nghị hòa đã bắt đầu, Lý Cương không thể nào ngăn cản được nữa liền vội vàng tiến đến Thượng thư tỉnh hỏi thăm kết quả nghị hòa.

- Văn Quý, Lỗ Tặc đề xuất điều kiện gì?

Lý Cương trở lại đại sảnh Binh bộ, còn chưa kịp thở đã cho người tìm Tư Mã Phác hỏi.

Trên mặt Tư Mã Phác bao trùm vẻ lo lắng, khí sắc cực kém.

- Trịnh Vọng Chi ngọ quốc! Trịnh Vọng Chi ngọ quốc!

- Văn Quý, chỉ giáo cho?

Tư Mã Phác đã không còn vẻ mặt bình thản công chính như trước nữa, mặt trưởng đỏ bừng:

- Lỗ Tặc đề xuất lấy Hoàng Hà làm ranh giới, toàn bộ Hà Bắc quy về Lỗ tặc. Hà Nam do Đại Tổng ta cai quản, còn muốn Quan gia phải cống tiến kim lụa lương thảo, làm chi phí khao quân.

Mà nay viện binh Đại Tổng ta đã buông xuôi, nhưng Lỗ tặc thế đã tất yếu rồi.

Đề xuất ngông cuồng như thế, Trịnh Vọng Chi hẳn nên lập tức trở về không nghị hòa nữa. Hiện giờ Lỗ tặc binh lực không đủ, vả lại thiếu lương thảo, khó mà làm được gì, chỉ cần kiên trì chút thời gian nữa, tự nhiên sẽ cúi đầu xin hòa. Nhưng Trịnh Vọng Chi lại dẫn Ngô Hiếu Dân vào thành, Quan Gia chắc chắn sẽ nhượng bộ. Cứ như vậy, chỉ sợ càng cổ vũ Lỗ tặc kiêu ngạo ngông cuồng.

Lý Cương cắn chặt hàm răng, sắc mặt xanh mét.

- Ngô Hiếu Dân có tiến cung yết kiến không?

Tư Mã Phác gật gật đầu:

- Ta nhận được tin tức, liền tiến đến muốn ngăn trở, nhưng vẫn vẫn là chậm một bước, Ngô Hiếu Dân đã vào cung rồi.

- Đáng chết, đáng chết, đáng chết!

Lý Cương giậm chân đấm ngực, mắng không ngừng.

Hơn nửa ngày, ông mới khôi phục thái độ bình thường, nói với Tư Mã Phác:

- Văn Quý, chúng ta vào cung.

- Đi thì có ích lợi gì?

Tư Mã Phác cười khỏ nói:

- Nếu Ngô Hiếu Dân không vào cung, hết thủy còn có con đường sống, mà nay đã vào cung, chỉ sợ nghị hòa việc không thể thay đổi được nữa. Chỉ nhìn Quan gia là biết rồi, nếu Lý công có khả năng, hay là nghĩ cách đánh vài trận với Lỗ tặc, nếu có thể thủ thắng thì thái độ của Quan gia biết đâu sẽ có thay đổi...

Lý Cương ngẫm nghĩ một chút cũng thấy Tư Mã Phác nói cũng có lý.

- Ta phải đi tìm Cao Nhị mệnh Hồ Diên Chúc xuất chiến, nói không chừng có thể có thu hoạch.

- Ta ở bên này sẽ nghe ngóng động tĩnh trong cung, nếu có tin tức lập tức báo cáo ngay với Lý công.

Lý Cương cũng không do dự nữa đứng dậy chuẩn bị đi ra.

Nhưng ông vừa đi đến cửa thì Tư Mã Phác lại gọi ông lại.

- Bá Kỵ, còn có một việc muốn cho người biết.

- Chuyện gì?

Sắc mặt Tư Mã Phác sắc mặt âm trầm, sau một lúc lâu hạ giọng nói:

- Ta nhận được tin tức từ trong cung, rằng trận chiến đêm đó ở Triều Dương môn, đám người Uông Bá Ngạn từng vào cung diện thánh. Nghe nói, bọn họ nhắc tới binh lực thuộc sở bộ Ngọc Doãn không đủ, hình như có ý công kích Lý Công. Ta biết, lúc ấy Lý Công quyết định là bắt đắc dĩ nhưng chuyện này, sợ là làm cho Lý công gặp rắc rối rồi.

Tim Lý Cương đập mạnh, ngây người ở cửa, thật lâu không nói gì.

Sau một lúc lâu, ông cắn răng nói:

- Ta biết việc này rồi, Văn Quý đừng lo lắng.

Lúc ấy đúng thật là ta suy nghĩ không chu toàn, đợi sau khi đại chiến chấm dứt, ta sẽ tự thỉnh tội trên triều. Thế cục hiện giờ có chút phức tạp, chúng ta tốt nhất vẫn tránh tranh chấp với đám người Uông Bá Ngạn kia mà toàn bộ chống đỡ Lỗ Tặc mới là việc chính.

Nói xong, Lý Cương bước nhanh đi.

Nhìn bóng lưng của ông, Tư Mã phác không kìm nổi cười khổ lắc đầu.

Bá Kỷ tính cách ngay thẳng trung liệt nhưng lại thiếu thủ đoạn, Người không muốn tranh chấp cùng đám người Uông Bá Ngạn, nhưng bọn họ chưa hẳn sẽ nghĩ như vậy. Đây không phải là vấn đề người lên triều thỉnh tội mà là tâm tư của Quan gia đã không còn muốn đánh nữa.

Chỉ sợ một trận chiến này chấm dứt là lúc Bá Kỷ gặp phiền toái.

Tư Mã phác ở đại sảnh bồi hồi một lát, đột nhiên trầm giọng quát:

- Người tới, chuẩn bị ngựa!

Có lẽ, ta và người đều phải sớm làm tính toán mới được.

Lý Cương muốn mệnh Hồ Diên Chúc xuất chiến, nếu có thể đại thắng một trận là làm thiên hạ sĩ khí phần chấn.

Dù là một trận thắng nhỏ cũng có thể làm tăng thêm một chút lợi thế cho việc đàm phán kế tiếp, còn hơn là cứ thủ vững không ra.

Nhưng sự việc như vậy không phải điều ông ta muốn.

Hồ Diên Chúc lĩnh mệnh xuất chiến, Hoàn Nhan Tông Vọng lại tránh không ra chiến. Y đã đạt được mục đích, nên loại khiêu chiến này không hề có ý nghĩa. Lão Triệu quan gia đã sợ, đã không muốn tiếp tục đánh rồi!

Với sự hiểu biết của ý đối với Triệu Hoàn chẳng khác gì với vị Hoàng đế Huy Tông kia. Có thể Triệu Hoàn không ham nữ sắc, không thích ngâm gió ngời trăng như Hoàng Đế Huy Tông, nhưng bản chất nhu nhược của hai cha con họ thì chẳng khác gì nhau, Thậm chí trên một phương diện, Triệu Hoàn còn nhu nhược hơn cả Hoàng đế Huy Tông. Người này nhất gan sợ phiền phức, không phải là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, tính tình cay nghiệt thiếu tình cảm, không có thái độ minh chủ, luôn đa nghi, thay đổi thất thường. Một đối thủ như vậy, Hoàn Nhan Tông Vọng y có gì mà phải sợ?

Cho nên đối mặt với sự khiêu chiến liên tiếp của Hồ Diên Chúc, Hoàn Nhan Tông Vọng đều bỏ mặc.

Hồ Diên Chúc là một vị lão tướng, cũng biết nguyên nhân Lý Cương phái mình khiêu chiến, thấy Hoàn Nhan Tông Vọng không thêm ra chiến, liền hạ lệnh cường công.

Chỉ là mỗi lần công kích, đều bị quân Kim đẩy lùi, vô duyên cớ đã tổn hại rất nhiều binh mã.

Lúc trời tối, Hồ Diên Chúc đành phải lệnh thu binh.

Cùng lúc đó, từ trong cung cũng đã truyền ra tin tức. Triệu Hoàn đã thể hiện thành ý hòa đàm, phái Thân Vương hoặc Tế Tướng vào doanh Kim nghị hòa. Sau khi Lý Cương biết được, lập tức dâng tấu nguyện ý đại diện Đại Tổng tiến hành hòa đàm với người Nữ Chân. Nhưng Triệu Hoàn sợ thái độ Lý Cương quá mức cứng rắn, nếu không nghị hòa thành công, trái lại sẽ tạo thành sự xung đột, bất lợi cho đại cục.

413. Chương 410: Chư Suất Phủ Suất Thái Tử (2)

Trận chiến ở Triều Dương môn đích thật là làm Triệu Hoàn sợ hãi. Nếu không có quân Tổng liêu mạng chống lại, không chừng thành Khai Phong đã bị phá rồi. Triệu Hoàn thật sự không muốn tiếp tục đánh nữa, có thể đình chỉ chiến sự sớm một chút, dù cái giá phải trả có lớn hơn cũng được. Cho nên, đối với sự kiên trì của Lý Cương, thì càng nảy sinh sự chán ghét.

Ngày 17 tháng giêng, Triệu Hoàn mệnh Tri Xu Mật Viện Sự Lý Chuyết tiến vào Kim doanh để tiến hành nghị hòa. Cùng ngày, viện quân của Chứng Sư Đạo đã đến ngoài thành Khai Phong, hợp binh cùng với Tiết Độ Sứ Tần Phụng Quân Diêu Bình Trọng, đóng trú ngoài thành.

Cùng lúc đó, các lộ viện quân đều đến. Trong thời gian một ngày, bên ngoài thành Khai Phong đã tập trú gần hai mươi vạn binh mã, binh lực vượt xa quân Kim, cũng đã làm cho trên dưới thành Khai Phong sĩ khí dâng cao.

Ngọc Doãn đương nhiên cũng nghe được tin tức, vốn dự định đi vào nghênh tiếp, nhưng không ngờ lại nhận được sắc lệnh mệnh hẩn lập tức vào cung yết kiến.

Đây cũng là lần đầu tiên Ngọc Doãn vào cung yết kiến nên không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Vốn tưởng rằng vào cung có thể được gặp Triệu Hoàn, vậy mà chỉ vào Diên Phúc Cung, thậm chí ngay cả Cung Thần Môn cũng không được vào, lại bị Trung Sứ Trương Đại Niên ngăn cản.

- Hôm nay Quan gia không khỏe, không thể gặp Ngọc chỉ huy được. Nhưng Quan gia có sắc lệnh, lệnh Ngọc Chỉ huy làm Kiêu Kỵ úy, Chư Suất phủ suất Thái tử. Ngọc Chỉ huy, đây là ân điển của Quan gia, bắt đầu từ hôm nay, Ngọc Chỉ huy...không, hẩn là tôn một tiếng Ngọc phủ suất mới đúng, đã là cận thần Thái tử rồi.

Chư phủ suất Thái Tử, bảo hộ Đông cung, nắm giữ trách nhiệm tuần tra và điều tra Đông cung. Cũng chính là Thân quân Thái tử, tuy chỉ là chức vị bát phẩm, nhưng lại là cận thần Thái tử, không thuộc Xu Mật Viện và Cẩm quân Tam nha, mà chỉ nghe theo sự sai phái của Thái tử. So với Binh mã sứ Điện Tiền Ti, tựa như giáng xuống hai cấp nhưng trên thực tế quyền lực cao hơn trước rất nhiều. Mà quan trọng hơn là, không phải nghe theo sai phái của Xu Mật Viện và Binh Bộ nữa, dù là Lý Cương cũng không làm gì được Ngọc Doãn.

Triệu Hoàn là có ý tốt, biết trước đây Ngọc Doãn chịu sự chèn ép của Lý Cương, tiếp tục nghe lệnh ông ta cũng không phải là chuyện tốt. Đơn giản rút hẩn ra khỏi Binh Bộ, quy về làm bộ hạ của Thái tử Triệu Kham, đây cũng đại biểu cho Triệu Hoàn muốn bồi dưỡng Ngọc Doãn làm cận thần Thái tử. Ngày sau Triệu Kham đăng cơ, vậy thì địa vị của Ngọc Doãn cũng theo đó mà lên theo.

Chỉ là ý tốt của Triệu Hoàn lại làm cho Ngọc Doãn có chút không biết làm sao.

Hẩn mơ hồ linh sắc mệnh rời đi, cũng không hiểu rốt cuộc là mình thăng quan hay là giáng chức nữa.

Từ cấp bậc mà nói chứ chưa bàn về Chư suất phủ suất kia, mà là Kiêu Kỵ Úy, cũng không so được Binh mã sứ trước đây. Thế nhưng từ binh lực mà nói, lại nhiều gấp hai lần so với trước, quyền lực đương nhiên cũng theo đó mà tăng lên, Xu Mật Viện tiết chế, cố nhiên đại biểu cho tự do; thế nhưng từ phương diện khác mà nói, rời khỏi Xu Mật Viện, con đường lên chức của Ngọc Doãn dường như cũng trở nên trắc trở trùng trùng.

Đại Thái tử Triệu Kham đăng cơ, phỏng chừng cũng chỉ là một Đô Thái úy Điện Tiền Ti, tính chất cũng không kém gì Cao Cầu. Đổi lại là người khác chắc chắn sẽ vô cùng vui sướng. Nhưng Ngọc Doãn cảm thấy, tương lai tối không chút sáng rõ nữa, nếu làm Chư suất phủ suất Thái tử, chẳng bằng rút khỏi vũ đài, còn nếu muốn tiếp tục làm thay đổi thì tất nhiên trắc trở càng nhiều hơn. Nhưng sắc lệnh Quan gia đã phát ra, Ngọc Doãn đã không còn lựa chọn.

Hẩn đã cự tuyệt sắc lệnh của Hoàng đế Huy Tông, nếu tiếp tục cự tuyệt Triệu Hoàn, sẽ càng tăng thêm phiền phức cho mình.

Linh sắc mệnh xong, Ngọc Doãn đi thẳng đến Đông Tẩm Các.

Triệu Kham vừa thấy Ngọc Doãn thì hưng phấn lôi kéo tay hắn:

- Tiểu Át, sau này người làm việc bên ta, xem còn ai dám khinh thường người nữa.
- Khinh thường ta?

Triệu Kham ra sức gật đầu:

- Tiểu Át người quá hiền lành, ta nghe người ta nói Lý Cương quan báo tư thù, bởi vì lúc trước Tuần san thời đại Đại Tổng mà giữ lấy hơn nghìn binh mã của người, cho nên tại trận chiến Triều Dương môn, người đường đường là Binh mã sứ Điện Tiền Ti mà thủ hạ không đủ ngàn người, thật sự là khinh người quá đáng. Ngọc Doãn ngăn ra.

- Tiểu ca, việc này người nghe được từ đâu?

- Chuyện này truyền rộng ở trong cung đó. Nói lúc trước Lý Cương ức hiếp người giao ra Tuần san Thời đại, sau đó không thực hiện được, làm cho Lý Đại Lang còn phải bỏ nhà đi, liền ghi hận trong lòng. Cô cô nghe được chuyện này thì vô cùng tức giận, hôm qua còn nói chuyện với mẫu hậu, nói Lý Cương quá khinh thường người, nếu để người tiếp tục ở bên đó, sẽ còn tiếp tục bị khinh thường.

- Cô cô?

Ngọc Doãn chợt bừng tỉnh, Triệu Kham nói là Nhu Phúc Đế Cơ.

Trong các con gái của Hoàng Đế Huy Tông, cũng chỉ có Nhu Phúc Đế Cơ và Mậu Đức Đế Cơ là có quan hệ tốt với hắn. Mậu Đức Đế Cơ sẽ không tùy tiện nói ra chuyện này, vậy thì người nói cũng chỉ có thể là Nhu Phúc Đế Cơ Triệu Đa Phúc. Trong thâm tâm hắn, vừa dở khóc dở cười lại vừa cảm kích, lại không biết nên nói với Triệu Đa Phúc thế nào mới phải. Nhưng mặc kệ thế nào, Nhu Phúc Đế Cơ đối xử với hắn thật sự rất tốt...

Nói chuyện chốc lát với Triệu Kham, Ngọc Doãn nhận lấy ấn Chư Suất Phủ Suất trong tay Triệu Kham.

Sau đó, hắn lại đi theo Triệu Kham đi tới tây tẩm các bái kiến Hoàng hậu Chu Liễn, nghe chỉ bảo.

Đây cũng là lần đầu tiên Ngọc Doãn nhìn thấy vị Hoàng hậu Đại Tổng này.

Nhìn kỹ thấy Chu Liễn và Chu Tuyên hơi giống nhau. Chỉ có điều Chu Tuyên hoạt bát hơn, Chu Liễn thì điềm đạm, chín chắn trưởng thành hơn. Khí độ ung dung này Chu Tuyên không thể bằng được. Ngọc Doãn cung kính nghe Chu Liễn dặn dò rồi lui ra theo Triệu Kham.

Ở trong thâm cung ít người nói chuyện. Ngọc Doãn đã đến làm cho Triệu Kham vô cùng vui vẻ.

Cậu lôi kéo Ngọc Doãn trở lại đông tẩm các, khoe công khóa gần đây nhất của cậu, còn quần lấy Ngọc Doãn bắt hắn dạy cậu hai chiêu phác pháp. Nhìn ra được, Triệu Kham quả thật khổ công học đô vật, từng chiêu từng thức đều bộc lộ công lực.

Ngọc Doãn xem thì khen không dứt miệng, khiến Triệu Kham càng vui vẻ

Lúc lúc Triệu Kham luyện phác pháp, ngoài cung truyền đến tiếng hô của nội thị:

- Nhu Phúc Đế Cơ đến.

Triệu Đa Phúc tiến vào Đông tẩm các, cười hì hì nói:

- Tiểu Át, ta cứu người từ trong bể khổ, người định cảm tạ ta như nào đây?

Dáng vẻ ngây thơ của cô gái nhỏ kia làm tim ai đó run lên.

Triệu Đa Phúc đã mười sáu tuổi, không còn đáng vẻ ngây ngô như trước nữa, mà đã bộc lộ sự trưởng thành mạnh mẽ.

Ngọc Doãn thấy nàng, trong đầu không khỏi hiện ra kết cục thê thảm của Nhu Phúc Đế Cơ kia trong lịch sử thì không khỏi sinh lòng thương tiếc.

- Công chúa ưu ái, Tiểu Át vô cùng cảm kích.

Ngày khác nếu Công chúa có chỉ bảo, Tiểu Ất chắc chắn nghe mệnh.

- Hì hì, là người nói đó nhé.

Triệu Đa Phúc luôn là đáng vẻ vô ưu vô lự như vậy, dường như những sự việc xảy ra bên ngoài cũng không mang đến nhiều phiền não cho nàng.

Lòng Ngọc Doãn khẽ xao động, đột nhiên nói:

- Mà nay Lỗ Tặc đã lui, bên người Công chúa có cận vệ nào không?

- Ta nghe nói, bên Mậu Đức Đế Cơ đã tăng thêm một người giỏi, nghe nói là đại giáo đầu của Ngự Quyền quán tên là Chu Phương Sơn, võ nghệ cao cường. Mà nay thời cuộc không tốt, bên người Công chúa tốt nhất nên có một người võ nghệ cao cường đi theo bảo hộ.

- Chu Phương Sơn?

Nhu Phúc Đế Cơ ngẩn ra, liền hỏi:

- Rất lợi hại phải không?

- Không hề dưới ta.

- Vậy đích thị là lợi hại...

Nhu Phúc Đế Cơ và Triệu Kham không hẹn mà cùng nói.

Ngọc Doãn huyết chiến Lỗ Tặc ở Triều Dương môn, chém giết nhiều Bồ Liễn Bột Cận, gần trăm người Lỗ Tặc đã lưu truyền rộng rãi trong thành Khai Phong.

Nên Nhu Phúc Đế Cơ và Triệu Kham đều thấy người có thể xứng ngang với Ngọc Doãn tất nhiên là một nhân vật lợi hại.

Triệu Đa Phúc nói:

- Tỷ tỷ khác ta. Tỷ ấy ở tại Thái phủ, có thể tăng thêm hộ vệ, ta ở trong cung, lại chiêu không được hộ vệ.

Ngọc Doãn cười nói:

- Ai nói hộ vệ là phải nam nhân? Ta biết một cô gái hiếm thấy, võ nghệ cao cường, không hề kém so với Yến Nô. Trận chiến tại Triều Dương môn, cô ấy đã chém giết hơn mười người Lỗ Tặc, đặc biệt là kẻ đầu lĩnh mật thám Lỗ tặc kia cũng chết ở trong tay cô ấy.

Nếu công chúa có ý, sao không chiêu cô ấy tới làm hộ vệ?

Thứ nhất, cô ấy là nữ tử, vào cung rất tiện; thứ hai, có cô ấy đi theo bảo hộ, cũng có thể thêm một phần an toàn, sao lại không làm?

- Người nói là...

Trong lòng Triệu Đa Phúc đột nhiên có một cảm thụ ngọt ngào.

Tiểu Ất thật sự quan tâm mình!

Nàng hạ giọng nói:

- Nếu là Tiểu Ất đề cử, vậy thật sự là nữ trung hào kiệt rồi, nhưng ta không biết đó là người nào?

- Ta biết ta biết!

Triệu Kham hưng phấn kêu ầm lên:

- Ta nghe người ta nói, trận chiến ở Triều Dương môn có hai nữ anh hùng, một là Cửu Nhi tỷ, một người khác tên là Vương Yến Ca...Tiểu Ất nói vị nữ anh hùng kia chính là Vương Yến Ca đúng không?

- Đúng là người này!

Ngọc Doãn khẽ mỉm cười, chợt nói:

- Công chúa có điều không biết, trạng phu của Vương Yến Ca này là Đô Ngụ Hầu Điện Tiền Ti Mã Cao. Trước đây Mã Cao bị giết, Vương Yến Ca giờ là quả phụ, nay sống ở Khai Phong, không có ai để dựa vào, vô cùng đáng thương.

Nếu Công chúa có được Vương Yến Ca hộ vệ, nghĩ chắc sẽ vô cùng an toàn.

Triệu Đa Phúc ngây thơ, nên hết lòng tin lời Ngọc Doãn.

Nàng ra sức gật gật đầu:

- Nếu là Tiểu Ất đích thân đề cử, vậy Vương Yến Ca này chắc chắn rất lợi hại.

Đúng rồi, Tiểu Ất hiện giờ làm Chư Suất Phủ Suất, có thể thống lĩnh nhất quân. Ta cũng để Vương Yến Ca luyện được một đội binh mã, đến lúc đó chúng ta tỷ thí một chút, thấy sao?

Câu nói sau cùng lại là nói với Triệu Kham nói.

Cậu bé Triệu Kham tính tình thích nhất náo nhiệt như này.

Nghe Triệu Đa Phúc muốn tỷ thí cùng mình, cậu lập tức hưng phấn gật đầu nói:

- Ta có Tiểu Ất, Hoàng cô được Vương Yến Ca, nhưng cũng sẽ không phải là đối thủ của ta đâu.

414. Chương 411: Tập Kích Bất Ngờ Mười Đà Cương (1)

Vận mệnh Nhu Phúc Đế Cơ có thay đổi không?

Ngọc Doãn cũng không biết!

Nhưng để Vương Yến Ca ở bên Nhu Phúc Đế Cơ ít nhất có thể bảo đảm thêm một phần. Dầu gì, Ngọc Doãn cũng có thể thông qua Vương Yến Ca để nắm giữ hành động của Nhu Phúc Đế Cơ. Chỉ cần Nhu Phúc Đế Cơ không vào doanh trại nước Kim, vậy thì vận mệnh thê thảm trong lịch sử kia nói không chừng liên có thể phát sinh thay đổi. Ngọc Doãn có thể làm cũng chỉ có này đó...Nếu không có Vương Yến Ca xuất thế ngang trời, hẳn thậm chí còn định bảo Yến Nô đi bảo hộ Nhu Phúc Đế Cơ. Đương nhiên, việc này không thể nói cho người ngoài biết.

Ngày 17 tháng giêng, Chủng Sư Đạo đến thành Khai Phong.

Thân là linh Xu Mật Viện sự, sau khi Chủng Sư Đạo đến cũng thuận lý thành chương tiếp thủ phòng ngự Khai Phong.

Khi cần thận hỏi thăm quá trình chiến sự Khai Phong xong, Chủng Sư Đạo không kìm được nói:

- Bá Kỷ thật sự quá cẩn trọng, ngăn địch ngoài thành cố nhiên là tốt, nhưng Lỗ Tặc vây thành, sẽ tạo thành thế vây công đối với Quan gia, cho nên lúc này nghị hòa cũng rất hợp lẽ.

Nếu khi Ngọc Doãn đại thắng ở trấn Quách Kiều, Bá Kỷ lập tức xuất binh tương trợ thì thế cục sẽ không bị động như thế.

Bá Kỷ là lão thành luôn lo nghĩ vì nước, có trái tim trung nghĩa nhưng lại không để ý để cảm thụ của Quan gia, thật sự là không nên

May mắn Lý Cương không ở đây, nếu không khó tránh khỏi một trận tranh chấp.

Trương Thúc Dạ cũng liên tục lắc đầu, tuy nhiên xuất phát từ giao tình với Lý Cương, nên y không kìm nổi mà tranh luận vì Lý Cương.

- Lời Chủng Tướng công nói không sai, tuy nhiên tình huống lúc ấy cũng khó nói lắm.

Ngọc Tiểu Ất kia không tuân theo quân lệnh, tự tiện hành động, khi Lý Thượng thư nhận được tin tức, muốn phái viện binh cũng không kịp nữa. Mà dù sao thế thái địch ta cũng chưa rõ ràng, nên ta thật sự cảm thấy Lý Thượng thư thủ vững Khai Phong là kẻ sách tốt nhất.

Chủng Sư Đạo đã năm 75 tuổi, sớm đã vượt qua tuổi tranh chấp với người.

Lần này trong người ông mang bệnh, lại một đường bên ba, sau khi tới Khai Phong thì lại không hề nghỉ ngơi nên sớm đã mệt mỏi.

Trương Thúc Dạ nói xong, ông liền khoát tay chặn lại cười nói:

- Ta thật không hề trách cứ Bá Kỷ, chỉ có điều cảm thấy việc này hẳn làm không thận trọng thôi. Tuy nói Ngọc Tiểu Ất là tự tiện hành động, nhưng tướng không nhận quân lệnh cũng là có căn nguyên của nó. Nếu lúc ấy Bá Kỷ có thể quyết định giúp Ngọc Tiểu Ất bổ sung một quân lệnh, ra binh trợ giúp, không chừng có thể nhân cơ hội đoạt lại Phong Khâu, ngăn địch tại bên ngoài phủ Khai Phong, Quan gia tự nhiên cũng sẽ không có nhiều băn khoăn nữa.

Lần này thì Trương Thúc Dạ không biết nói giúp gì cho Lý Cương được nữa.

Y cũng biết, Chủng Sư Đạo thực sự không phải là chỉ trích, mà là cảm thán để vượt cơ hội, thế cho nên thể cục mới thối nát như hiện giờ.

Tâm tư của Quan gia!

Lý Cương là một trực thần, nhưng không phải là tướng giỏi.

Ông làm người ngay thẳng, nhưng đời này sự ngay thẳng của ông sợ là vẫn thua nhiều thứ.

Có Tổng tới nay, Hoàng đế và sĩ phu cùng trị thiên hạ.

Đánh giặc đánh thắng là vinh dự của sĩ phu, nhưng nếu thua thì lại là Hoàng đế vô năng.

Đây cũng là nguyên nhân các đời Hoàng đế không muốn khai chiến. Hơn nữa có Tổng tới nay trọng văn khinh võ, luôn có chút mâu thuẫn đối với võ sự. Nếu đổi lại nói theo cách nói của hậu thế, thì cách nghĩ của lão Triệu Hoàng đế quá đơn giản: Là có thể dùng tiền để giải quyết sự việc.

Đánh giặc, hao tài tốn của, hơn nữa rất dễ dàng cổ vũ võ tướng ngang ngược kiêu ngạo.

Nếu là tiền nghị hòa, xuất tiền cũng là sĩ phu và dân chúng, nếu bên danh thì cũng là sĩ phu này, không hề liên quan gì đến Hoàng đế. Dưới hình thức như thế, các lão Triệu hoàng đế đương nhiên không muốn liều chết với đối thủ, giữ gìn thể diện của bọn họ.

Một trận chiến Khai Phong tạo nên thanh danh của Lý Cương.

Bên ngoài liên tiếp nói là Lý Cương chủ trì đại cục, đánh lui Lỗ Tặc. Nhưng nhưng có nửa điểm liên quan tới Triệu Hoàn. Nếu nói Triệu Hoàn không kiêng kỵ thì không đúng. Hết lần này đến lần khác Lý Cương thể hiện sự cứng rắn, mặc dù phẩm chất tốt nhưng lại quá ngay thẳng, không hiểu được biến báo. Người chủ trì đại cục lâu như vậy, có từng nghĩ tầm quan trọng của Triệu Hoàn? Người năm lần bảy lượt ngăn cản Triệu Hoàn rời đi, làm Triệu Hoàn không còn mặt mũi.

Ngược lại đám người Trương Cảnh Nam tuy rằng không chủ trì đại cục nhưng lúc nào cũng nghĩ tầm quan trọng của Triệu Hoàn.

Nói đến ngọn nguồn, đám người Trương Cảnh Nam này hiểu tâm tư Triệu Hoàn, nên hiểu ý đón hòa theo, mà Lý Cương dù biết nhưng không để tâm.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Triệu Hoàn nảy sinh bất mãn đối với Lý Cương.

Nực cười là, Lý Cương cũng không tự biết. Chủng Sư Đạo kinh qua quan trường, có thể nói là đã qua ba triều đại. Nếu không hiểu được tâm tư Quan gia, thì không thể nào ngồi ở vị trí này cho đến bây giờ. Chỉ nhìn thời gian ông ở Tây Bắc kiên trì chủ trương với Đồng Quán, đến khi Đồng Quán binh bại, ông lại đứng ra thu thập tàn cuộc, dâng đối sách, khẩn cầu Hoàng Đế Huy Tông quyết định. Đối với tâm tư của Lão Triệu Hoàng đế, ông cũng rất hiểu.

Ông có chút hối hận, nếu ông về sớm một ngày, nói không chừng có thể hòa hoãn được cục diện này.

Lý Cương chung quy là thư sinh khí phách quá nặng, cho dù ông ta bảo vệ Khai Phong, nhưng đã định trước kết cục người này ngày sau không tốt đẹp.

Chỉ là, việc này ông sẽ không nói cho bất cứ người nào. Chủng Sư Đạo mới tới Khai Phong, đối với tình huống trong thành Khai Phong hiện nay, ông không quá hiểu.

Khắp nơi đều có viện quân, cần ông ra mặt phối hợp, cho nên cũng sẽ không tùy tiện có quyết định gì.

Sau khi tỉ mỉ nghiên cứu quá trình chiến sự tại Khai Phong, Chủng Sư Đạo vô cùng hứng thú đối với Ngọc Doãn.

- Trương tướng công có phát hiện, Ngọc Tiểu Ất này hình như rất nhạy cảm đối với tình hình chiến sự.

Trương Thúc Dạ gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta cũng phát hiện điểm này. Hành động của người này tại trấn Quách Kiều rất có tài năng. Hơn nữa lúc hần nhậm chức tại Mưu Đà Cương, tựa như đã sớm dự liệu Lỗ tặc sẽ đánh tới Khai Phong, nên trước đó đã bắt đầu di dời lương thảo, mới có thể làm cho Lỗ tặc khi đến không chiếm được bất cứ thứ gì. Rồi đến trận chiến Triều Dương môn, càng thể hiện là một dũng tướng.

Có thể cứu viện đại doanh sương quân, còn mang theo nhóm tàn binh bại tướng ngăn trở Lỗ tặc, thật sự không thể khinh thường.

Nhắc đến, khuyến tử cũng là được hần trợ giúp. Nếu không có Tiểu Ất hần tử chiến tại Triều Dương môn, Bá Phần sẽ không thể đánh tan Lỗ tặc. Mới vừa rồi nó cũng nhắc tới ta về việc này, nói Ngọc Tiểu Ất là tử sĩ Đại Tổng ta, đáng được tôn xưng là rường cột nước nhà.

Trong lời nói của Trương Thúc Dạ rất có ý tán thưởng.

Chủng Sư Đạo cười cười:

- Cái tên này, ta sớm đã nghe nói.

Năm xưa sứ đoàn Lỗ tặc đến đây, dù là hần dẫn đầu vạch trần chuyện Lỗ tặc đòi cắt nhường ba trấn, cuối cùng làm cho Thái Thượng Đạo Quân cải biến chủ ý. Hần lập nên Tuần san Thời đại Đại Tổng, ta cũng thấy rất khá. Mà bài viết của hần nói không nên trọng dụng Quách Dực Sư, không đáng tin tưởng. Hơn nữa trước đó Tuần san Thời đại Đại Tổng còn đánh giá đối với Lỗ tặc, còn nói giữa Tổng Kim sớm muộn gì cũng sẽ có trận đại chiến. Người này mặc dù xuất thân phổ phường nhưng quả thực là người có lòng trung nghĩa, hơn nữa tầm nhìn không hề kém. Trương tướng công, ta có ý đưa hần tới Xu Mật Viện, làm Ký thất, người thấy thế nào?

Ký Thất Xu Mật Viện có tính chất giống như thư ký hậu thế.

Chỉ là chức trách lại có một chút quyền lực tham mưu. Ngọc Doãn thân không có công danh, có thể vào Xu Mật Viện đã là sự ưu đãi không nhỏ.

Trương Thúc Dạ cười:

- Chủng tướng công nói chậm quá rồi.

- Ồ?

- Ta từ chỗ Bá Phần mà biết được, Quan gia đã sắc lệnh cho Ngọc Doãn làm Chư suất phủ suất Thái tử, điều ra khỏi Binh bộ.

Nếu nói sớm một ngày, thì may ra còn được. Nhưng hiện tại...Ngọc Tiểu Ất đã nhận được sắc lệnh, cũng nhận được dẫn ấn từ bên Thái Tử. Lúc này Chủng lão tướng công lại đi đòi hỏi, chỉ sợ phải đi nói với Thái tử, ta thấy khó khăn không nhỏ.

Chủng Sư Đạo nghe vậy, hàng mi trắng chau lại.

- Vậy ta lập tức đi tìm Thái tử đòi người.

- Rất khó!

Trương Thúc Dạ thở dài:

- Chúng tướng công cũng biết, tại sao Ngọc Tiểu Ất lại được sắc lệnh phong làm Chư Suất Phủ Suất Thái Tử không?

- Cái này...

- Thật ra Bá Phấn cũng có mấy người thân tín ở trong cung, vừa may đang trực ở Tử Thần Điện.

Nghe nói ngày ấy thánh nhân mang theo Thái Tử đến Tử Thần Điện, nói nếu tất cả mọi người không thích Ngọc Tiểu Ất, sao không điều hấn đi làm Chư Suất Phủ Suất? Người cũng biết. Thánh nhân tính tình hiền thực, không can dự chính sự. Nhưng nếu nàng đã mở miệng, Quan gia sẽ không phản đối. Thái Tử cũng nói, Binh bộ Xu Mật Viện bắt công với Ngọc Tiểu Ất, để hấn ở lại Binh bộ bị khinh bỉ, chẳng bằng để hấn làm Chư Suất Phủ Suất.

Quan gia vốn có chút do dự, nhưng Thánh Nhân lại nói tiếp:

- Ngọc Tiểu Ất là một trung thần, nếu bị bài xích thì quá tổn thất cho triều đình, chẳng bằng làm việc cho Thái tử...

Kết quả, Quan gia liền đồng ý việc này, hôm nay sắc lệnh Ngọc Tiểu Ất làm Chư Suất Phủ Suất.

- Bài xích?

Chúng Sư Đạo mới đến Khai Phong, đương nhiên không hiểu rõ những gì mà Ngọc Doãn đối mặt phải.

Dù là Ngọc Doãn được ông coi trọng, nhưng nói cho cùng đó cũng chỉ là một Binh mã sứ nhỏ bé, sao có thể khiến người khác để tâm.

415. Chương 412: Tập Kích Bất Ngờ Mưu Đà Cương (2)

Trương Thúc Dạ nói:

- Chúng tướng công có lẽ không biết, lúc Ngọc Tiểu Ất gấp rút tiếp viện trấn Quách Kiều, đã chém giết Huyện lệnh Phong Khâu là Ưông Đĩnh ở bến sông Quảng Tế. Việc này tuy nói bị Quan gia trấn áp xuống, nhưng vẫn tạo nên một chút sóng gió. Lúc ấy Lý Thượng thư dưới sự khuyến bảo Trịnh Vọng Chi đã tìm kẹp trên bảy trăm binh mã vốn thuộc của Ngọc Tiểu Ất. Thế cho nên tại cuộc chiến ở Triều Dương môn, binh lực trong tay Ngọc Tiểu Ất thậm chí không đủ ngàn người. Việc này không biết tại sao bị Quan gia biết được nên có chút bất mãn với Bá Kỷ.

Hai hàng lông mày trắng của Chúng Sư Đạo gần như xoay lại với nhau.

Ông cũng không biết rõ về việc này, thế cho nên sau khi nghe Trương Thúc Dạ nói xong, cũng thấy hành động của Lý Cương có chút quá mức.

- Vậy Bá Kỷ...

- Bá Kỷ còn chưa biết việc này, phỏng chừng dù hấn biết thì cũng sẽ không làm gì được.

Cũng khó trách, có Tổng tới nay, địa vị võ tướng luôn bị hạ thấp, khinh thường.

Đừng nói là Ngọc Doãn, mà ngay cả Dịch Thanh đại danh鼎鼎鼎鼎 cũng từng bị đám người Âu Dương Tu khinh thường mà không dám chút nào tỏ ra bất mãn.

Nói cho cùng Ngọc Doãn vẫn chưa được coi là người đọc sách, càng không có công danh trong người.

Mà ở trong mắt Lý Cương, Ngọc Doãn giết Uông Đĩnh là đại nghịch bất đạo, dạy cho hắn một bài học cũng là hợp tình lý. Chỉ có điều hắn lại thật không ngờ, một hành động như vậy lại mang đến cho hắn phiền toái quá lớn.

Quan gia làm sao biết được?

Chủng Sư Đạo chỉ cần đoán một chút là thể đoán ra đại khái.

Nhưng, ông lại không biết nên bình luận việc này thế nào. Nghe Trương Thúc Dạ nói xong cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài liên tục.

Thật đáng tiếc cho Ngọc Tiểu Át kia...

Mặc kệ Chủng Sư Đạo coi trọng Ngọc Doãn như thế nào, nhưng nói cho cùng Ngọc Doãn vẫn là một nhân vật nhỏ, mà Chủng Sư Đạo thân là linh Xu Mật Viện sự, đương nhiên không có khả năng đem toàn bộ tinh lực của mình đặt lên trên người một tiểu nhân vật đó. Dù sao, việc cấp bách phải giải quyết, vẫn là Hoàn Nhan Tông Vọng bên ngoài thành Khai Phong.

Nếu Quan gia không muốn tiếp tục đánh, Chủng Sư Đạo đương nhiên cũng không có khả năng cứng rắn đỡ đòn và đối nghịch với Triệu Hoàn như Lý Cương.

Lý Chuyết đã trở về Khai Phong, cũng trình báo kết quả hoà đàm với Hoàn Nhan Tông Vọng.

Triệu Hoàn trao quyền Lý Chuyết, có thể gia tăng tiền cống hàng năm 300 - 500 vạn lượng với người Nữ Chân, phí dùng khao quân cũng là 300 - 500 vạn lượng.

Mặt khác, Triệu Hoàn mệnh Lý Chuyết gặp riêng nói lý dút lót một vạn lượng hoàng kim với Hoàn Nhan Tông Vọng, để có thể được Hoàn Nhan Tông Vọng đồng ý.

Nhưng kết quả, Hoàn Nhan Tông Vọng lại đưa ra điều kiện phí dùng khao quân năm ngàn vạn lượng, lựa là gấm vóc là một trăm vạn xấp, trâu ngựa mỗi loại vạn con. Đồng thời, còn yêu cầu cắt nhường ba trấn Thái Nguyên, Trung Sơn, Hà Gian, còn muốn lấy Thân vương và Tể tướng làm con tin, mới có thể đồng ý lui binh.

Nghe yêu cầu này, rất nhiều người sẽ nghĩ Đại Tổng đang ở vào hoàn cảnh xấu.

Nhưng trên thực tế, thật sự đang đứng ở hoàn cảnh xấu cũng là người Nữ Chân. Việc Hoàn Nhan Tông Vọng tham lam đã bị đưa ra thảo luận công khai.

Triệu Hoàn mà nay đang cùng đám người Cảnh Trọng Nam thảo luận việc này, tuy nhiên tin tức này cũng đã rơi vào tai Chủng Sư Đạo.

Chủng Sư Đạo nghe mà dở khóc dở cười.

Nếu là ông, thì chắc chắn sẽ không nói hai lời mà khởi binh tranh chấp.

Hoàn Nhan Tông Vọng người chỉ có bốn năm vạn người, nhưng Đại Tổng ta thật sự có hơn hai mươi vạn người; Hoàn Nhan Tông Vọng người đã thành đơn độc, thậm chí ngay cả lương thảo đã thành vấn đề, vậy mà còn đưa ra yêu cầu như vậy đúng thật là không an phận. Thật sự là quá mức kiêu ngạo. Nhưng khi nhìn tình trạng hiện giờ, nếu Triệu Hoàn đang thảo luận việc này, nói không chừng rất khả năng đồng ý với yêu cầu của Hoàn Nhan Tông Vọng.

Chủng Sư Đạo cũng có nguyên tắc của ông.

Ta có thể đón ý nói hòa theo tâm tư của Hoàng đế, thậm chí ta có thể đồng ý gia tăng tiền cống hàng năm cho người, nhưng ba trấn tuyệt đối không thể cắt nhường.

Từ lúc Hoàng đế Huy Tông tại vị, người Nữ Chân đã để mắt tới ba trấn này rồi.

Tuy nhiên lần đó bởi vì đủ loại nguyên nhân mà triều đình không đồng ý với yêu cầu của người Nữ Chân. Nếu Triệu Hoàn nóng lòng cầu hòa, vậy thì chắc hẳn sẽ đáp ứng. Nói như vậy, Chủng Sư Đạo tuyệt đối không thể chấp nhận được.

- Kê Trọng, Hoàn Nhan Tông Vọng dám kiêu ngạo như vậy cũng là vì đã nhìn thấu tâm tư Quan gia không muốn chiến đấu nữa.

Việc khác ta có thể nhẫn, nhưng riêng ba trấn thì không thể cắt nhường. Nhưng một trận chiến Triều Dương môn đã tạo ra ảnh hưởng thật sự quá lớn đối với Quan gia. Ta lo lắng Quan gia sợ hãi Lỗ Tặc tiếp tục đánh, nên sẽ đồng ý yêu cầu này của Hoàn Nhan Tông Vọng. Nếu thật như thế, chỉ sợ Lỗ Tặc ngày càng thêm kiêu căng, mà Bắc cương Đại Tống ta không thể tiếp tục thủ môn hộ...Thật sự là khó khăn với Đại Tống ta.

Kê Trọng là tự Trương Thúc Dạ.

Y gật gật đầu, cũng vô cùng tán thành cách nói của Chung Sư Đạo.

- Lời Chung Công nói, ta hiểu chứ.

Nhưng trong chuyện này chúng ta không thể làm chủ. Nếu Quan gia dốc hết sức cắt nhường, ta và người cũng rất khó ngăn cản...Chuyện này, Chung công có cách giải quyết nào không?

Chung Sư Đạo khoanh tay đi qua đi lại trên đại sảnh, một lát sau ông trầm giọng nói:

- Kê Trọng, việc cấp bách là phải làm cho Quan gia khôi phục lại lòng tin không sợ Lỗ tặc nữa. Chúng ta cần một trận đại thắng, một trận đại thắng thật sự có thể làm Quan gia phấn chấn, tiêu trừ sự ảnh hưởng trước đó mà trận chiến Triều Dương môn đã tạo nên. Người cho là, có nên đánh lên Mưu Đà Cương không?

- Đánh lên kim doanh?

Trương Thúc Dạ hơi sững sốt, gật gật đầu.

- Nếu có thể thành công, nghĩ chắc nỗi sợ hãi của Quan gia đối với Lỗ tặc sẽ giảm bớt đi nhiều.

Y trầm ngâm một lát, lại ngừng đầu nói:

- Chỉ có điều trận chiến này nhất định phải thắng, hơn nữa còn phải khiến Quan gia biết được, nếu không sẽ đưa tới phiền toái rất lớn. Không bằng như vậy, ta và người tức khắc vào cung, thương lượng việc này với Quan gia, như thế nào?

Nếu là tập kích bất ngờ, thì quyết định ở một từ, chính là nhanh.

Hàng mi trắng của Chung Sư Đạo nhíu chặt, có chút do dự không chừng.

Dựa theo ý của ông, chuyện này không thể nói cho Triệu Hoàn biết, thừa dịp Hoàn Nhan Tông Vọng còn đang chờ tin tức thì suốt đêm xuất binh tập kích bất ngờ, sau khi đánh hấn trở tay không kịp thì sẽ báo Triệu Hoàn biết. Nhưng ông cũng biết, nếu thật sự che giấu Triệu Hoàn làm việc, không chừng sẽ chữa lợn lành lợn què. Đánh thắng, Triệu Hoàn sẽ cho là mình cầm giữ binh trọng, sinh ra hoài nghi; nếu đánh thua, Triệu Hoàn cũng sẽ nảy sinh sự bất mãn đối với ông. Kết quả sau cùng, ngược lại có thể càng làm cho Triệu Hoàn quyết định nghị hòa.

Chung Sư Đạo không phải là người quyền luyến chức quan, nhưng lại không muốn vào lúc này nảy sinh mâu thuẫn với Triệu Hoàn.

Ông cứ luôn mãi cân nhắc, cuối cùng đồng ý với chủ ý của Trương Thúc Dạ.

- Nếu Kê Trọng cũng tán thành, vậy thì gọi Bá Kỷ, chúng ta lập tức vào cung cầu kiến.

oOo

Ngọc Doãn trở lại ngô Quan Âm, sắc trời đã tối.

Đám người Yến Nô biết được Ngọc Doãn sắp đảm nhiệm Chư Suất Phủ Suất Thái Tử cũng vô cùng kích động.

- Với quan hệ giữa Tiểu Át ca và Thái Tử, tương lai không còn phải lo nghĩ nữa. Tuy nhiên, vì sao lại bảo Vương gia tỷ tỷ vào cung hộ vệ Nhu Phúc Đế Cơ? Huyền Huyền ở trong cung có rất nhiều cao thủ bảo hộ, cần gì phải thêm Vương gia tỷ tỷ nữa?

Ngọc Doãn không biết nên trả lời như thế nào.

Chẳng lẽ lại nói cho Yến Nô rằng hần biết Khai Phong chắc chắn sẽ bị công phá.

Vị Nhu Phúc Đế Cơ kia sẽ bị người Nữ Chân bắt đi, chịu mọi khổ cực? Lời này mà nói ra, dù là Yến Nô tin tưởng hần cũng sẽ không thể chấp nhận được.

- Mã chỉ huy bị giết, Vương gia tỷ tỷ lẻ loi một mình tại Khai Phong, sợ cũng khó có thể chống đỡ.

Gây chuyện không tốt, sau khi trận chiến Khai Phong chấm dứt, cô ấy rất có thể sẽ phải về quê nhà, chẳng phải là làm chậm trễ việc tốt của Thập Tam Lang sao?

Ngọc Doãn càng nghĩ, chỉ có thể lôi Cao Sủng ra làm bia đỡ đạn.

- Thập Tam Lang tính tình trầm lặng, khó khăn lắm mới yêu thích một người, thì nên thành toàn cho hần.

Nhà ở Khai Phong lớn không đổi, Vương nương tử và Cửu Nhi tỷ lại khác biệt, nếu không có việc làm thu nhập, cuộc sống sẽ rất khó khăn. Còn nữa, cô ấy là một quả phụ, một mình sống ở đây thật quá đáng thương, nếu được Nhu Phúc Đế Cơ chiếu cố, chẳng những có thể sống yên Khai Phong còn có thể thành toàn cho Thập Tam Lang. Ha hả, ta cũng suy xét cho Thập Tam Lang nên mới có quyết định này.

Đám người Yến Nô và Dương Kim Liên nghe xong, lập tức liên tục gật đầu.

Ngay sau đó, Ngọc Doãn cũng sợ nói lỡ miệng, liền lấy cớ ngày mai có việc nên đi nghỉ sớm.

Một đêm vô sự, sáng sớm hôm sau, Ngọc Doãn cầm ấn Chư Suất Phủ Suất tới Binh bộ làm thủ tục, rồi sau đó đi tới đại doanh nhà kho Diên Phong.

Triệu Kham chỉ bảo hần được mang theo các bộ hạ của hần.

Những thủ hạ ở nhà kho Diên Phong này tuy nói thương vong thê thảm và nghiêm trọng, nhưng sau khi trải qua một trận huyết chiến thì càng trở nên dũng mãnh hơn.

Ngọc Doãn tới nhà kho Diên Phong liền chiêu về ba người Chu Mộng Thuyết, Trần Đông và Đồng Tiên.

Nghe mình được điều về Thái Tử Chư Suất Phủ, đám người Chu Mộng Thuyết vô cùng hưng phấn, liên tục gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Bọn họ cũng biết chỗ khó xử hiện nay của Ngọc Doãn.

Bắt đầu từ lúc ra khỏi Binh bộ, ở lại Điện Tiền Ti, cũng không phải kể lâu dài.

Sức khỏe Cao Cầu càng ngày càng kém. Nếu ông ở lại Điện Tiền Ti còn tốt, có thể còn có quan tâm; nếu Cao Cầu đi rồi, đổi lại người khác tiếp chưởng Điện Tiền Ti thì khó tránh sẽ có nhiều phiền toái. Ngọc Doãn không được triều đình chào đón, thà như vậy, không bằng đi tới Thái Tử Chư Suất Phủ, ít nhất ở Thái Tử Chư Suất Phủ còn có Thái Tử quan tâm.

Ngọc Doãn thấy mọi người đều không phản đối, thì cũng không chậm trễ nữa, hần lập tức mệnh đám người Chu Mộng Thuyết kiểm kê danh sách, tiến hành chỉnh đốn.

Mà chính hần, thì sau khi sắp xếp xong xuôi mọi việc liền vội vàng tiến đến Đông cung báo danh.

Dù sao, từ hôm nay trở đi, hần đã trở thành người hiệu lực bên cạnh Thái Tử.

Nào biết được, vừa mới tiến đến Đông tẩm các, Triệu Kham lại kéo hần sang bên, thần thần bí bí nói:

- Tiểu Ất có biết, lại sắp khai chiến rồi.

416. Chương 413: Diêu Bình Trọng Là Kẻ Ngu Ngốc Sao?

- Khai chiến? Khai chiến với ai?

Ngọc Doãn lập tức không kịp phản ứng, kinh ngạc nhìn Triệu Kham, hỏi.

- Đương nhiên là khai chiến với Lỗ tặc rồi.

Triệu Kham có vẻ rất hưng phấn, không đợi Ngọc Doãn hỏi lại, liền thao thao bất tuyệt nói tin tức mà cậu nghe được. Bộ dáng kia, hiển nhiên là của một đứa bé, tuy nhiên ngấm lại, tiểu tử này mới chín tuổi, chẳng phải là một đứa trẻ sao? Ngọc Doãn cười, nghĩ mình đem bao hy vọng ký thác lên trên người một cậu bé, cảm thấy vô cùng khó tin.

- Người nói là bí mật đánh úp doanh trại địch?

Ngọc Doãn nghe xong Triệu Kham nói, mày nhả lại.

Triệu Kham lại không cảm nhận được sự biến hóa cảm xúc của Ngọc Doãn, vẫn liên tục gật đầu như gà con mổ thóc.

- Đúng vậy, mới vừa rồi Trương lão công và mẫu hậu nói chuyện, trong lúc vô ý có bàn đến chuyện này.

Ta đã nói rồi, phụ hoàng sao có thể hồ đồ như vậy? Rõ ràng đang chiếm thế thượng phong mà lại nghị hòa với Lỗ Tặc kia. Ha ha, hiện tại xem ra, phụ hoàng rõ ràng đang dùng kế nghị binh, mượn nghị hòa để tiến đánh Lỗ tặc.

Triệu Kham nói mặt mày hớn hở, nhưng Ngọc Doãn lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cậu bé này quá ngây thơ rồi!

Cha người muốn đánh một trận chiến này cũng là vì chuẩn bị cho nghị hòa, chứ không phải là dùng kế nghị binh như người nghĩ đâu.

Nhưng hẳn lại không thể nói ra như vậy.

- Nói như vậy kế này là do Lão Chung tướng công bày ra?

- Đúng vậy.

- Đêm nay đánh lên đồi Mưu Đà?

- Đúng vậy.

Ngọc Doãn càng nghe càng kinh hãi, không kìm nổi hỏi:

- Vậy Lão Chung tướng công muốn ai lãnh binh?

- Nghe Trương lão công nói, hình như là Tiết Độ Sứ Tần phượng quân Diêu Bình Trọng.

Quả nhiên!

Tim Ngọc Doãn đập thành thịch, quả nhiên là Diêu Bình Trọng.

Nhưng hẳn nhớ rõ, trong lịch sử lần đầu tiên Khai Phong bị vây hãm, quân Tống đích thật là đã bí mật đánh úp doanh trại địch. Cũng không biết là nguyên nhân gì mà lại thất bại thảm hại. Lúc ấy chủ tướng lãnh binh bí mật đánh úp doanh trại địch chính là Diêu Bình Trọng mà Triệu Kham vừa nói.

Diêu Bình Trọng từ Hi Yến, con cháu nhà tướng, đại tướng Tây Thù.

Mười tám tuổi đã gia nhập binh nghiệp, khi quyết chiến với người Tây Hạ tại sông Để, giành nhiều chiến công, cho nên được Hoàng đế Huy Tông xem trọng.

Ngay cả Hoàng đế Khâm Tông cũng vô cùng coi trọng Diêu Bình Trọng.

Nên khi Diêu Bình Trọng vừa đến Khai Phong đã được bổ nhiệm làm Đô thái úy Thân quân thị vệ Bộ quân tư, vì vậy cũng có danh xưng là Diêu Suất.

Nhưng mà trong lịch sử, hẳn ta chính là đánh lén Mưu Đà Cương thất bại cho nên không dám quay về mà trốn về Ba Thục. Mãi cho đến những năm Càn Đạo, Thuần Hi, cũng chính là Công nguyên 1165 tới 1189 mới rời núi thì lúc đó đã tám mươi tuổi có thừa rồi.

Nhắc đến cũng thú vị, sở dĩ Ngọc Doãn biết không phải bởi vì chiến tích của y.

Sau khi Diêu Bình Trọng lần thứ hai xuất sơn, nổi tiếng với tác phẩm Đồng vị nam tập. Ngọc Doãn cũng bởi vì quyển sách này mới lý giải con người này. Nếu không phải Triệu KHAM đề cập tới người này, Ngọc Doãn hầu như không nghĩ ra những năm cuối Bắc Tống còn có một nhân vật như thế.

Chỉ là hôm nay nghe được tin tức, hẳn cũng chỉ có thể cười khổ.

Cuộc chiến tại Mưu Đà Cương, thật sự là thảm liệt mà!

Cái gọi là bí mật đánh úp doanh trại địch, then chốt ở một chữ lén. Bí mật đánh úp doanh trại địch cướp trại, cũng ở một chữ bất ngờ. Nhưng hiện tại, ngay cả thái giám trong cung đều đã biết chuyện này, chỉ sợ chữ bất ngờ này cũng không còn hiệu quả nữa. Thâm cung đại viện, ngư long hỗn tạp, cung nga thái nữ, thái giám nô bộc nhiều không kể xiết. Dù là lúc Hoàng Đế Khâm Tông đăng cơ đã cho nhiều người cũ thời kỳ Hoàng đế Huy Tông thôi việc, nhưng nhân số trong cung vẫn là một con số kinh người. Nhiều người như vậy, bí mật khó giữ, nếu nhiều người biết, ai có thể bảo đảm không để lộ phong thanh?

Tựa như Trương lão công vậy, chỉ là thuận miệng bàn với Chu Liễn, nhưng hiện tại Triệu KHAM cũng đã biết, vậy thì còn gọi gì là bí mật nữa chứ? Chữ bất ngờ đã không còn tồn tại nữa, kết quả có thể đoán ra được.

Càng không nói tới, trong thành Khai Phong có rất nhiều mật thám người Kim.

- Tiểu Át, người không vui ư?

Triệu KHAM thấy Ngọc Doãn trầm tư, không kìm được hỏi.

Ngọc Doãn do dự một chút, khẽ nói:

- Cái gọi là kỳ binh, chính là thắng ở chỗ bất ngờ. Tại sao thắng ở chỗ bất ngờ? Đơn giản là trước đó đã thiết lập nghi trận, giấu diếm tin tức...Ta lo lắng lần này đánh lén, sợ rằng khó có thể thành công.

Ngọc Doãn cũng không cho rằng mình là đại gia binh pháp gì, nhưng ngay cả một người như hắn cũng có thể nhìn ra manh mối, nghĩ đến cũng không khó lý giải.

Triệu KHAM vốn cao hứng bừng bừng, thế nhưng nghe Ngọc Doãn nói vậy thì lòng cũng giật mình, lộ vẻ nghiêm trọng.

- Vậy làm sao bây giờ?

- Nghĩ cách ngăn cản việc này.

Triệu KHAM do dự một chút, nhẹ giọng nói:

- Phụ hoàng đã hạ quyết tâm, sợ rằng rất khó nói phục.

Hơn nữa, Lão Chung tướng công và Trương tướng công cũng đều chuẩn bị kỹ càng, chưa chắc có thể nghe lọt tai.

Triệu Hoàn nhất định càng không nghe lọt, nhưng Chung Sư Đạo và Trương Thúc Dạ chưa hẳn. Nhưng vấn đề là, khuyên bảo bọn họ đình chỉ hành động như thế nào?

Ngọc Doãn càng nghĩ, ánh mắt cuối cùng rơi trên người Triệu KHAM.

Chuyện này, cũng chỉ có Triệu KHAM ra mặt mới thích hợp nhất...

- Thái Tử, việc này nhất định phải là người đi khuyên bảo, có lẽ còn có mấy phần khả năng.

- Ta?

- Người đến Xu Mật Viện, nói với Lão Chung tướng công rằng người cũng nghe nói việc đánh lén, trước tiên là đến chúc mừng ông ta.

- Có thể được không?

Ngọc Doãn cười nói:

- Nếu Lão Chung tướng công ngay cả việc này cũng nhìn không ra, thì sao có thể ngồi được vị trí ở Xu Mật Viện?

Triệu Kham sau khi nghe xong, liên tục gật đầu. Ngọc Doãn không đi theo hộ tống Triệu Kham mà là đi thẳng đến Chư Suất Phủ.

Chư Suất Phủ này thiết lập ở trong Đông giác môn, vị trí tiếp giáp Tả Dịch môn. Thái Tử Chư Suất Phủ là thủ hạ thống lĩnh của Hoàng đế Khâm Tông. Triệu Hoàn nay làm Hoàng đế, thì thủ hạ bên mình trước đây đương nhiên cũng đều được đề bạt. Mà Triệu Kham được sắc lập Thái Tử vẫn chưa được một tháng, hơn nữa người Nữ Chân nguy cấp, càng không có thời gian đến tổ kiến thành viên tổ chức của cậu. Đương nói là Thái Tử Chư Suất Phủ, dù là Thái Tử xá nhân, Thái tử Thiếu phó đều vẫn chưa tuyển được người nào.

Tương đối mà nói, Ngọc Doãn là người đầu tiên nhập vào làm thủ hạ của Triệu Kham.

Dù hẳn chỉ là một Chư Suất Phủ Suất nho nhỏ nhwnh cũng là cận thần của Thái Tử, chớ đừng nói chi là hẳn từng làm thầy dạy đánh đàn cho Triệu Kham.

Cho nên, Ngọc Doãn Thái Tử Chư Suất Phủ vẫn chưa bị gây khó dễ gì.

Tuy nhiên cũng không có gì có thể làm khó dễ, toàn bộ Chư Suất Phủ mà nay chỉ là một vỏ bọc trống không, ngoại trừ một vài Cốt Đóa tử và nội thị đóng giữ thì không có một ai ở đó.

Nhìn rất lạnh tanh!

Mà nay sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người người Nữ Chân ở ngoài thành, nên lại càng không có ai chú ý tới Ngọc Doãn...

Ngọc Doãn sau khi ở tìm đọc hồ sơ, trong lòng cũng đã rõ ngọn nguồn.

Dưới Chư Suất Phủ Suất là hai Thiết Phó Dẫn.

Đồng Tiên có thể đảm đương một vị trí, phụ trách luyện binh; Chu Mộng Thuyết có thể đảm đương một vị trí, phụ trách văn sự Chư Suất Phủ

Ngoài ra, còn có một vị trí Trưởng sử, có thể do Trần Đông đảm đương.

Lục Sự Tham Quân một người, giao ao Nghiêu Khanh phụ trách. Đám người Cao Sùng, Phong Huống, Hà Nguyên Khánh, cùng với Hoắc Kiên Ngưu Thông có thể đảm đương các chức vụ trung hầu, tư thương, chấp kích. Còn lại như Binh tào Tham quân sẽ nghĩ cách từ từ bổ sung đủ.

Cái khung đã thiết kế xong, Ngọc Doãn lại tính toán một hồi, trong lòng đại khái cũng đã hình thành một đường nét.

Hắn nhất định phải mau chóng làm tốt danh sách Chư Suất Phủ, sau đó báo lên mới xem như hoàn thành tổ kiến Chư Suất Phủ. Tuy nhiên công việc cụ thể, Ngọc Doãn cũng không am hiểu. Cho nên hắn tính toán đợi Chu Mộng Thuyết Trần Đông tới mới tiếp tục thảo luận cụ thể.

Sau khi an bài thỏa đáng, Chu Mộng Thuyết và Trần Đông đến trước tiên.

Mà binh mã đóng ở nhà kho Diên Phong vẫn còn đang kiểm kê, dự tính phải sau khi trời tối mới có thể đến sân đấu võ.

Chu Mộng Thuyết nhìn thấy Ngọc Doãn, liền lập tức trình danh sách lên.

Ngọc Doãn tiếp nhận xem lướt qua, không khỏi ngẩn ra:

- Tôn Hiến, Vương Lan, Viên Triều Niên, Tắt Tiến?

Trên danh sách có ba cái tên xa lạ, dưới cái tên còn có chức vụ hiện tại bọn họ đảm nhiệm.

Tôn Hiến làm Đề cử Cung tiễn thủ, tiếp nhận chức vụ trước đây của Vương Mẫn Cầu; mà Vương Lan, Viên Triều Niên và Tất Tiến là Tương Ngưu Hầu, không ngờ chức vụ ngang bằng với Lương Ngọc Thành. Còn Tất Tiến, Ngọc Doãn có chút ấn tượng, hình như là xuất thân Ngự Quyền quán; Viên Triều Niên thì cũng không hề xa lạ.

Nhưng Tôn Hiến, Vương Lan...

Ngọc Doãn cảm thấy có chút quen quen nhưng không nghĩ ra được.

Chu Mộng Thuyết nói:

- Mấy người kia đều là huynh đệ sống sót tại trận chiến Triều Dương môn, trong đó Tất Tiến và Vương Lan thuộc sở trị sương quân.

Người cũng biết, Chỉ huy sứ sương quân kia là Tần Tử vì sợ chiến mà chạy, đã bị nhốt vào đại lao, đợi sau khi chiến sự chấm dứt thì sẽ bị lưu đầy Lĩnh Nam. Tất Tiến Vương Lan cũng không muốn quay lại sương quân nên đã ở lại trong doanh. Ta thấy hai người này có năng lực, cho nên đã đề bạt hai người này với Tiểu Ất. Lần này quy về Thái Tử Chư Suất Phủ, các huynh đệ cũng đều rất hưng phấn, không có dị nghị gì.

Ngọc Doãn đã nhớ ra!

Wang Lan chính là binh Tổng trong đại doanh sương quân kẻ vai chiến đấu với hắn.

Gã và Tất Tiến có thể sống sót trong trận chiến Triều Dương môn coi như là có chút bản lĩnh, giữ lại cũng không sao.

Ngọc Doãn vốn cũng không phải là người có yêu cầu cao, hắn cũng hiểu, dựa vào danh tiếng của hắn chưa đủ để nhưng danh tướng trong truyền thuyết kia cúi đầu xưng thần. Duy nhất có thể làm là mời chào một số quan quân tầng thấp nhất. Nếu Chu Mộng Thuyết đã an bài hai người rồi, vậy chứng minh hai người đó có thực tài. Một khi đã như vậy, Ngọc Doãn đương nhiên không có dị nghị gì.

- Từ hôm nay trở đi, mọi người là thân quân của Thái tử rồi.

Thao luyện lại không thể buông lỏng, hơn nữa còn phải tăng mạnh. Trận chiến Triều Dương môn, mọi người đã thấy sự hung hãn của Lỗ tặc rồi, cho nên càng cần phải chăm chỉ.

- Thân quân Thái Tử?

Chu Mộng Thuyết nghe vậy mỉm cười.

- Cái tên này dễ nghe hơn Chư Suất Phủ kia nhiều.

Ngọc Doãn ngẩn ra rồi chợt hiểu ý của Chu Mộng Thuyết.

Đây là xé da hổ làm đại kỳ, tuy nhiên cách nói thân quân Thái tử này cũng thật là không kém.

- Vậy ngày khác mời Thái tử ra mặt, do Thánh Nhân làm cho chúng ta một đại kỳ thân quân Thái tử.

- Ừ, ý tưởng này không tồi.

Ba người liền ở trên đại sảnh trống rỗng Chư Suất Phủ thảo luận công việc cụ thể của thân quân Thái tử, bất giác trời đã tối.

Ngọc Doãn đang định đứng dậy, đã thấy bên ngoài có nội thị tiến đến thông báo, nói là Thái Tử cho mời.

Nếu là Triệu Kham triệu tập, vậy không thể chậm trễ.

Ngọc Doãn vội chào Chu Mộng Thuyết, Trần Đông, vội vàng rời khỏi Chư Suất Phủ, đi thẳng đến Đông Tẩm các.

Trong Đông Tẩm các, vẻ mặt Triệu Kham oán giận.

- Tiểu Ất, Diêu Bình Trọng, cũng quá càn rỡ.

Ngọc Doãn vừa vào cửa, đã nghe câu oán giận này của Triệu Kham.

Tim hắn không khỏi đập mạnh, dâng lên dự cảm xấu.

- Vì sao Tiểu ca tức giận?

Triệu Kham cầm giận nói:

- Ta mới vừa đi Bình bộ, nói cho Lão Chung tướng công cách nhìn của Tiểu Ất.

Vốn Lão Chung tướng công đã dao động, nào ngờ Diêu Bình Trọng lại không chịu đồng ý, còn nói cái gì Tiểu Ất xuất thân phổ phượng, một trận chiến Triệu Dương Môn chỉ là may mắn thôi mới đánh lui Lỗ Tặc, không có là bản lãnh thật sự. Hắn có ý muốn còn nói cái gì phải một trận chiến công thành, khiến cho Lỗ Tặc từ nay về sau không dám dòm ngó giang sơn Đại Tống ta nữa. Sau lại hắn còn chạy đến chỗ phụ hoàng còn lập được quân lệnh trạng (giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh), làm ta cũng bị phụ hoàng gọi tới, trách cứ một hồi, còn không cho ta tiếp tục nhúng tay vào sự vụ trong quân, cũng không được phép ra khỏi cung

Tiểu Ất người nói xem, Diêu Trọng Bình này có phải là rất khốn khiếp không?

Triệu Kham gia giáo rất nghiêm, đặc biệt Hoàng hậu Chu Liễn ngày bình thường dạy bảo rất chu đáo, một lời nói cử chỉ đều vô cùng cẩn trọng.

Hiện giờ cậu không tìm nổi chữ ằm lên, có thể thấy được trong lòng cậu phần nộ bậc nào.

Chẳng qua là sau khi Ngọc Doãn nghe xong những lời Triệu Kham nói, trong đầu nảy sinh một ý niệm: Diêu Trọng Bình này là kẻ gốc sao?

417. Chương 414: Trận Chiến Đầu Tiên Của Thân Quân Thái Tử (1)

Diêu Bình Trọng đương nhiên không phải ngu ngốc!

Xuất thân thế gia tướng môn Tây Thù, lại liên tiếp giao phong với Tây Hạ, còn được phong làm Tàn Phụng Quân Tiết Độ Sứ, sao là kẻ gốc được?

Chỉ có điều sau khi Diêu Trọng Bình đến Khai Phong thì mất đi tâm bình tĩnh.

Triệu Hoàn đặc biệt triệu kiến, còn hết lời khen ngợi và khuyến khích, khiến Diêu Bình Trọng tự cho mình rất cao. Y muốn tạo lập nên công huân trên võ đài thành Khai Phong này, nhưng dưới tình huống Triệu Hoàn chủ trương gắng sức nghị hòa, y cũng chỉ có thể bí mật tập kích Mưu Đà Cương mới có thể trở tài hoa của mình ra.

Diêu Bình Trọng muốn đánh một trận thật đẹp, để tích lũy công huân cho tương lai nhập chủ Xu Mật Viện.

Y biết rõ, Chung Sư Đạo đã 75 tuổi, không thể nào ngồi lâu ở Xu Mật Viện được nữa; Trương Thúc Dạ làm người ngay thẳng, mặc dù được Triệu Hoàn thưởng thức nhưng không được trọng dụng. Về phần Lý Chuyết, chỉ là một kẻ thư sinh, dựa vào Tòng Long Chi mà làm được vị trí hiện nay.

Ngày sau ai có thể lĩnh Xu Mật Viện?

Chỉ còn lại một mình Diêu Bình Trọng y mà thôi.

Nhưng vấn đề là, Diêu Bình Trọng kinh nghiệm lý lịch vẫn còn thiếu, cũng khó mà có thể lấy được công huân, cũng chính bởi vì nguyên nhân này, khi biết được Triệu Hoàn đồng ý kế hoạch bí mật đánh úp doanh trại địch, y liền lập tức bắt tay an bài. Mắt thấy một công huân lớn sẽ hoàn thành lại đột nhiên chạy đến Ngọc Doãn, chọc dụ dỗ Thái Tử ra mặt ngăn cản hành động.

Ngọc Doãn kia là kẻ nào?

Diêu Bình Trọng thậm chí chưa từng nghe nói đến cái tên này, sao có thể chịu phục?

Chớ đừng nói chi là, biểu hiện của Triệu Kham cũng làm cho Diêu Bình Trọng cảm thấy bất mãn. Người đường đường Thái Tử, không ngờ lại nghe theo một tên vô danh tiểu tốt, thế sao làm được việc? Đồng thời, y cảm thấy bị uy hiếp, bởi vì nếu ngày nào đó Triệu Kha đăng cơ, Diêu Trọng Bình y chắc chắn mất đi tiền đồ, cho nên y cần nhân cơ hội này, hung hăng đả kích gian thần bên cạnh Thái Tử một chút.

Bình sự này cũng không phải là một kẻ vô danh tiểu tốt như người có thể nhúng tay vào được.

Vì thế, Diêu Bình Trọng không tiếc đêm khuya vào cung, xin lập quân lệnh trạng với Triệu Hoàn.

Ngọc Doãn lại không biết chỉ vì một câu nói thiếu sự tôn trọng của Triệu Kham mà làm cho một danh tướng mất đi sự bình tĩnh.

- Vậy Tiểu Ca tính toán như nào?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Kham lộ vẻ rối rắm, sau một lúc lâu hỏi:

- Tiểu Ất. Diêu Bình Trọng có phải nhất định sẽ thất bại không?

- Chắc chắn.

- Tiểu Ất, ta muốn người giúp ta một chuyện.

- Xin Tiểu ca chỉ bảo.

- Giúp ta, cứu Diêu Bình Trọng.

Triệu Kham hạ giọng nói:

- Ta biết Diêu Bình Trọng cũng là người có bản lĩnh, nếu thật sự đánh thắng địch ở Mưu Đà Cương, thì sẽ là việc đáng tiếc lớn nhất. Hơn nữa Chư Suất Phủ của người mới thành lập, cũng cần có đầy đủ công huân để thành lập danh vọng. Nếu lần này có thể cứu Diêu Bình Trọng, không chừng phụ hoàng sẽ không coi ta là đứa trẻ nữa, ta cũng có thể chia sẻ ưu phiền cho phụ hoàng. Người thấy có được không?

Nhìn vẻ mặt chờ đợi của Triệu Kham, Ngọc Doãn gật đầu đáp ứng.

Nhưng hần cũng biết, lần này xuất động, thực sự nguy hiểm.

Nghĩ ngợi một lát, hần hạ giọng nói:

- Tiểu ca, ta có thể xuất binh cứu viện Diêu sứ quân, nhưng ta cũng cần người hỗ trợ.

- Mời nói.

- Ta cũng cần phủ Khai Phong giúp ta một tay.

Mà nay binh mã dưới trướng của ta còn đang chỉnh đốn và sắp đặt ở nhà kho Diên Phong, các Trần Châu Môn rất gần. Ta cũng cần dẫn bọn họ từ Trần Châu Môn ra khỏi thành không ai hay ai biết. Tiểu Ca cũng biết, Lý Thượng thư lệnh cường chế nghiêm thủ các cửa, nếu muốn ra khỏi thành, sợ là rất khó.

Chuyện này, người biết càng ít, càng tốt!

Ngọc Doãn là thật sự sợ!

Thâm cung đại viện này căn bản không tồn tại cái gì gọi là bí mật, cho nên phải đặc biệt cẩn thận.

Triệu Kham suy nghĩ một chút, nói:

- Việc này cũng không khó, ta sẽ đi tìm a ông hỗ trợ, bí mật đưa Tiểu Ất ra khỏi thành.

A ông Triệu Kham là Phủ doãn Khai Phong Chu Quế Nạp.

Được sự đảm bảo của cậu, lúc này Ngọc Doãn mới tạm yên tâm, lập tức cáo từ ra về.

Triệu Kham tự đi tìm Chu Quế Nạp can thiệp, tạm thời không đề cập tới.

Ngọc Doãn đi thẳng đến đại doanh nhà kho Diên Phong tìm ba người Chu Mộng Thuyết, Trần Đông và Đồng Tiên.

Sau khi thảo luận một hồi, Ngọc Doãn liền quyết định.

Dưới trướng hãn nay có hơn một ngàn binh mã, nhưng chân chính có thể chịu được một trận chiến thì không biết là bao nhiêu. Bất kể là bảy trăm quân tốt sau khi đã trả lại hãn, hay là vài trăm người tạm thời vừa thu nạp tới cũng chưa chắc đã đảm đương nổi trọng trách. Sau khi chọn lựa một lúc, chỉ còn lại 600 hãn tốt may mắn còn sống sót trong trận chiến Triều Dương Môn.

Ngọc Doãn không có ý định dùng 600 hãn tốt này để liều chết với người Nữ Chân, hãn đã có tính toán khác, lệnh Đồng Tiên điểm khởi binh mã đi tìm Lăng Chân.

Trong khoảng thời gian này Lăng Chân sáng tác ra mấy chục miếng Chưởng Tâm Lôi.

Thấy Ngọc Doãn yêu cầu liền lập tức giao cho Ngọc Doãn, cũng dặn dò hãn:

- Chưởng Tâm Lôi lần này uy lực lớn hơn nhiều so với lần trước, hơn nữa kíp nổ cháy nhanh hơn trước. Nếu Tiểu Át muốn sử dụng cần phải chuẩn bị thật tốt, đừng để ảnh hưởng đến tính mạng mình.

Ngọc Doãn gật đầu nói:

- Năm mươi miếng là đủ.

Chưởng Tâm Lôi lần này vẫn giao cho Lương Ngọc Thành sử dụng. Thuộc hạ của y có mấy chục người, cũng rất quen thuộc việc sử dụng, vấn đề không lớn.

Uy lực lớn hơn ư?

Rốt cuộc là lớn hơn bao nhiêu!

Trong lòng Ngọc Doãn tò mò, nhưng cũng chỉ có thể nghiệm chứng trên chiến trường.

Sau khi lấy được Chưởng Tâm Lôi trở về, hãn liền tìm Lương Ngọc Thành. Thủ hạ của Lương Ngọc Thành có hơn hai mươi người, cũng là những người sống sót trong trận chiến Triều Dương môn, cũng đã đi theo Ngọc Doãn tham gia trận chiến đại thắng ở trấn Quách Kiều, và lúc này đây là những trịch thủ đảm đương Chưởng Tâm Lôi.

Những người này đương nhiên quen thuộc sử dụng Chưởng Tâm Lôi.

Ngọc Doãn lại lập dặn dò một lần nữa, rồi bảo Lương Ngọc Thành phân phát Chưởng Tâm Lôi, dẫn theo nhóm trịch thủ đi tới Trần Châu Môn hội hợp với đại quân.

oOo

Triệu Kham làm việc cũng rất nhanh gọn.

Khi Ngọc Doãn suất bộ đi đến Trần Châu Môn, tướng phòng giữ Trần Châu môn đã nhận được tin tức đang chờ Ngọc Doãn đến.

Tướng phòng giữ Trần Châu Môn tên là Vương Tuấn, vốn chính tướng thủ hạ của Phạm Quỳnh. Sau khi Phạm Quỳnh bình bại, Vương Tuấn liền đầu phục Chu Quế Nạp, và nhanh chóng tiếp chưởng phòng ngự Trần Chiêu Môn. Gã vô cùng khách khí với Ngọc Doãn, càng không hỏi Ngọc Doãn đi đâu, mà chỉ trực tiếp mở cửa thành ra, lén để đám người Ngọc Doãn ra ngoài rồi sau đó đóng cửa thành lại.

- Ca ca, chúng ta đi đâu?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Chúng ta đi tây đài.

Tây Đài ở hướng tây bắc Vệ Châu Môn, cách Mưu Đà Cương chừng mười lăm dặm, phải thông qua đường Khai Phong.

Ngọc Doãn suất bộ ẩn thân trong một tòa rừng thưa bên cạnh Tây Đài, rồi sau đó phái ra thám báo, nghiêm mật giám thị động tĩnh Mưu Đà Cương.

Thời gian qua nhanh.

Vô tình bất giác đã sắp qua giờ tỵ.

Ngay thời điểm Ngọc Doãn cảm thấy một tia mệt mỏi chợt nghe phương hướng có ba tiếng pháo hiệu vang lên ở Mưu Đà Cương, ngay sau đó là tiếng kêu rung trời.

Ngọc Doãn cả kinh vội đi đến rìa rừng thưa.

Xa xa trong đại doanh quân Kim Mưu Đà Cương ngọn đèn dầu chớp động, có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Khoảng cách từ đây đến Mưu Đà Cương sáu bảy dặm cũng có thể nghe được tiếng kêu giết từ Mưu Đà Cương truyền đến.

Vương Lan mang theo một đội thám báo từ Mưu Đà Cương từ hướng Mưu Đà Cương tới, ghìim chiến mã trước Ngọc Doãn, hạ giọng nói:

- Phủ suất, quả nhiên đã đánh nhau.
- Tình huống như thế nào?
- Không tốt lắm.

Vương Lan thở dốc một hơi, thấp giọng nói:

- Cảm giác như đại doanh quân Kim đã sớm chuẩn bị. Người của chúng ta mới một công đi vào lập tức bị đối phương vây quanh.

Ngọc Doãn trầm nghĩ: “Quả nhiên là có chuẩn bị.”

Mật thám người Nữ Chân này chỗ nào cũng nhúng tay vào, dù là những việc phát sinh ở trong thâm cung cũng có thể biết được rất nhanh. Giống như chuyện bí mật tập kích doanh trại địch này, nói là xuất kỳ bất ý, không cho người khác biết, nhưng lúc tiến hành thì chỉ hận không thể gióng trống khua chiêng để tất cả mọi người biết rõ. Bởi vậy, Hoàn Nhan Tông Vọng không những trúng kế mà ngược lại ra kế quỷ đánh lại một đòn.

- Phủ suất, chúng ta làm gì bây giờ?

Tất Tiến không kìm nổi mở miệng hỏi, trong mắt toát ra vẻ do dự.

Không hề nghi ngờ, hấn muốn đi cứu viện, nhưng nghĩ tới binh mã của mình, thì ý niệm đó lập tức nhạt đi rất nhiều.

Chỉ là vài trăm người thì sao cứu được những binh mã kia?

Ngọc Doãn trầm giọng nói:

- Vương Lan, làm phiền ngươi lại tiếp tục vất vả quan sát, một khi quân ta phá vây đi ra, thì nhanh chóng báo ta biết.

Vương Lan đáp ứng một tiếng, lên ngựa đi.

Ngọc Doãn thì ngoắc gọi Lương Ngọc Thành đến, ghé vào tai y nói nhỏ vài câu, Lương Ngọc Thành liền mang thủ hạ nhanh chóng rời đi.

Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh ở một bên không nói gì.

Nhưng thật ra Tất Tiến lại có chút khẩn trương, miệng ngậm ngừng, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Ước chừng qua nửa canh giờ nữa, Vương Lan gấp gáp trở lại.

Một đội nhân mã quân Tống từ trong đại doanh quân Kim Mưu Đà Cương phá vây ra đang nhanh chóng hướng bên này. Tuy nhiên sau đội quân Tống còn có một đội quân Kim đuổi theo.

418. Chương 415: Trận Chiến Đầu Tiên Của Thân Quân Thái Tử (2)

Dù sao không phải là lính trinh sát nghiêm chỉnh, có thể làm đến bước này cũng không dễ.

Nhưng Ngọc Doãn cũng không hề trách móc Vương Lan mà bảo y về đơn vị nghỉ ngơi.

- Thập Tam Lang, truyền lệnh xuống bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng...Tối nay đội Thân quân Thái tử chúng ta đầu tiên tác chiến, nhất định phải làm thật xuất sắc mới có thể đứng vững gót chân. Người và Hà Tiểu Át suất lĩnh năm mươi mã quân tiền hậu giáp kích.

Nghe hiệu lệnh của ta, khi Chưởng Tâm Lôi dưới Tân Đài Sơn nổ vang thì lập tức xuất kích.

- Vâng!

Cao Sùng và Hà Nguyên Khánh lập tức lĩnh mệnh đi, không bao lâu, xa xa liền nghe được những tiếng bước chân hỗn độn.

Một đội quân Tống, ước chừng có mấy trăm người từ hướng Mưu Đà Cương bại lui xuống dưới. Một viên Đại tướng cầm đầu kim khôi kim giáp ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, trong tay kéo một cây thương lớn phóng ngựa chạy như điên. Mà ở phía xa, một đội quân Kim đang nhanh chóng đuổi theo.

Trong bóng đêm, Ngọc Doãn cũng thấy không rõ lắm truy binh kia rốt cuộc có bao nhiêu người, tuy nhiên theo tiếng chân phán đoán thì số lượng sẽ không quá ít...

- Tống cầu đừng chạy!

Dưới ánh trăng, một viên tướng Kim mặc một chiến bào màu trắng bằng vải bông, cầm trong tay đại đao lao đi tiên phong.

Một bên là kỵ quân, một bên là bộ tốt, mắt thấy khoảng cách song phương càng ngày càng gần, từ bên trong đội quân Tống đột nhiên lao ra một nhóm người, viên Đại tướng cầm đầu rõ ràng là Dương Tái Hưng. Chỉ thấy cả người gã đầm máu, Vương truy mã dưới háng cũng thương tích đầy mình.

Theo sát sau gã là lão tướng cầm song tiên mang theo quân Tống xông lại, ý đồ ngăn cản quân Kim.

Chỉ có điều, nhân số của đội quân Tống này thật sự quá ít, chủ tướng Nữ Chân kia căn bản không ham chiến, bỏ qua đám người Dương Tái Hưng, tiếp tục truy kích về phía trước. Nhưng dù là thế, Dương Tái Hưng và viên lão tướng kia vẫn lâm vào bên trong, mấy trăm quân Kim ủa lên bao vây đám người Dương Tái Hưng, một trận điên cuồng chém giết làm cho núi Tây Đài máu chảy thành sông.

Ngọc Doãn không nhận ra Dương Tái Hưng nhưng vẫn có chút tán thưởng đối với dũng khí của đội quân Tống này.

Chẳng qua, hẳn không thể hành động theo cảm tính.

Trên núi Tây Đài chưa xuất hiện tín hiệu, chứng minh thời cơ chưa đúng lúc.

Truy binh Nữ Chân có mấy ngàn người, nếu thật sự phải đánh nhau, chút binh mã ấy của ta căn bản không đấu lại được.

Chỉ có thể...tiếp tục chờ!

Ngọc Doãn cố gắng kiên trì, mệnh đám người Vương Lan Tất không được hành động thiếu suy nghĩ.

Cảm giác chờ đợi như dài đằng đẳng, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng nổ mạnh ầm ầm liên tiếp, người hô, ngựa hí.

Lương Ngọc Thành khi thấy đội quân Kim đi qua liền ném mạnh Chưởng Tâm Lôi về phía đội quân truy kích người Nữ Chân.

Năm mươi miếng Chưởng Tâm Lôi gần như là văng ra ở trong khoảnh khắc, rơi vào trong đội ngũ người Nữ Chân, máu thịt nổ văng tung tóe...

Truy binh Nữ Chân vội vàng không kịp chuẩn bị Chưởng Tâm Lôi nổ bất thành lĩnh người ngã ngựa đổ, loạn thành một bầy.

Mà vị chủ tướng Nữ Chân bị tiếng nổ ầm liên tiếp này làm cho hoảng sợ, cũng may y có kinh nghiệm chiến trận, vội trấn an chiến mã, khàn giọng hô:

- Đứng vội kích động, đừng vội kích động, ổn định. Tất cả ổn định cho ta!

Còn chưa dứt lời, từ hai đầu giết ra hai đội kỵ binh.

Sủng và Hà Nguyên Khánh dẫn mã quân nhảy vào trong loạn quân, nhất thời làm truy binh Nữ Chân vốn đã loạn thì càng loạn.

Chủ tướng Nữ Chân giận tím mặt, luân đao giục ngựa tiến lên, ngăn cản đường đi của Hà Nguyên Khánh.

- Có Hoàn Nhan Hoạt Nữ ta, Tổng cầu có dám xưng tên.

Hoàn Nhan Hoạt Nữ này là con trai của Hoàn Nhan Lâu Thất, là một viên mãnh tướng Nữ Chân.

Người này mười bảy tuổi đã tham gia trận chiến Công Ninh Giang Châu, trăm thủ vô số, được Hoàn Nhan A Cốt Đả tán xưng là ‘Thử tử tha nhật tất vi danh tướng’. Mà nay, Hoàn Nhan Hoạt Nữ vẫn là thanh niên chính trực nhưng tướng mạo có chút già dặn hơn, thân thể dũng lực ở trong người Nữ Chân cũng là dũng mãnh vạn người không bằng.

Hà Nguyên Khánh lại không biết Hoàn Nhan Hoạt Nữ là mèo hay là chó, nghe Hoàn Nhan Hoạt Nữ nói xong, liền cười lạnh một tiếng:

- Phí lời!

Y luân chùy đón đỡ đao của Hoàn Nhan Hoạt Nữ.

Đúng vậy, Hoàn Nhan Hoạt Nữ đích thật là một viên mãnh tướng, nhưng cũng phải nhìn là đang đấu với ai.

Hà Nguyên Khánh này có thể nói là một trong những người tài dưới trướng Ngọc Doãn, dũng lực hơn người, chỉ thua dưới ba người là Cao Sủng, Ngọc Doãn và Dương Tái Hưng, còn lại thì gần như không ai có thể địch lại được. Dù là ba người Cao Sủng muốn thắng y cũng phải trầy trật. Tiểu tử này có quái lực, chẳng kém gì Ngọc Doãn Cao Sủng, sử dụng đôi Ngân chùy hoa mai trong tay nặng hơn trăm cân. Hoàn Nhan Hoạt Nữ giao thủ với Hà Nguyên Khánh hơn mười hiệp thì không chịu được nữa, mà bên kia, Cao Sủng đã thúc ngựa vọt thương chém giết trong loạn quân như nơi không người.

Hoàn Nhan Hoạt Nữ tưởng rằng lần này truy kích quân Tống sẽ không xảy ra biến cố gì, nào ngờ lại bị mai phục thì có chút lúng túng.

Bởi hoảng loạn mà đại đao trong tay liền lộ ra sơ hở. Khi hai ngựa giao qua, chỉ thấy Hà Nguyên Khánh một chiêu lật tay chém chùy, đập vào phía sau lưng Hoàn Nhan Hoạt Nữ. Hoàn Nhan Hoạt Nữ này cũng mạng lớn, chiến mã đột nhiên gia tăng tốc độ làm cú đập bị hụt đi, nhưng dù là thế thì Hoàn Nhan Hoạt Nữ vẫn bị chuôi đại chùy đảo qua, đánh cho làm Hoàn Nhan Hoạt Nữ miệng phun máu tươi, chạy trốn vào trong đồng hoang.

Gã bỏ chạy làm quân lập tức đại loạn, mấy ngàn truy binh bị Cao Sủng Hà Nguyên Khánh dẫn theo hơn trăm người đánh cho bại lui liên tiếp.

- Đại Thát Bất Dã, đừng vội ham chiến, có mai phục!

Hoàn Nhan Hoạt Nữ nằm rạp trên lưng ngựa chạy về, gặp Thác mẫu Bột Cận Đại Thát Bất Dã đang dẫn quân Kim truy kích đuổi tới.

Gã có lòng tốt vội lớn tiếng kêu gọi.

Ai ngờ Đại Thát Bất Dã vốn đang chỉ huy quân Kim vây giết Dương Tái Hưng và lão tướng kia, nghe Hoàn Nhan Hoạt Nữ nói vậy, lập tức không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy.

Đại Thát Bất Dã này đích thật là một viên danh tướng Nữ Chân.

Tuy nhiên trong sử sách ghi lại, người này là kẻ “Khiếp chiến đa mưu”.

Muốn cho y đánh trận đánh ác liệt, tử chiến đã không có khả năng rồi. Nếu Hoàn Nha Hoạt Nữ không kêu lên thì còn đỡ, nào ngờ gã vừa kêu như thế, lại làm cho Đại Thát Bất Dã hoảng sợ.

Quân Tổng có mai phục?

Đại Thát Bất Dã vừa mới chạy ra vài bước, lại nghe đến tiền phương có tiếng lục lạc ngựa reo.

Ngọc Doãn suất bộ đối mặt tới, Ám Kim giống như một tia chớp màu đen trong chớp mắt đã tới trước mặt Đại Thát Bất Dã.

Hổ Xuất trường đao vẽ ra một đường sáng kỳ quỉ, chém tới Đại Thát Bất Dã:

- Thân quân Thái tử Phủ suất Ngọc Doãn đặc biệt tới lấy tính mạng người của người đây.

Ngọc Doãn ở trên ngựa hét to.

Một tiếng rống to này của hân mớ hồ mang theo công lực Sư Tử Hồng, giống như tiếng sấm nổ vang bên tai Đại Thát Bất Dã, làm đầu óc y lập tức choáng váng.

Y trở mắt nhìn đại đao của Ngọc Doãn đang bổ tới, quên cả né tránh, chỉ thấy một đao hạ xuống, lập tức máu tươi bắn lên.

Đại Thát Bất Dã gần như là bị một đao của Ngọc Doãn chém thành hai đoạn, kêu thảm một tiếng ngã lăn xuống ngựa.

Hoàn Nhan Hoạt Nữ mắt tròn ngược nhìn Đại Thát Bất Dã đầu một nơi thân một nẻo đến ngây dại. Đội quân Tổng mới vừa rồi kia tuy nói là thiện chiến, nhưng gã không coi vào mắt. Nhưng trong nháy mắt, mãnh tướng quân Tổng liên tiếp xuất hiện, đã có hai tướng Tổng dùng thương lớn và song chùy, nay lại có thêm một tướng Tổng nữa, mà dường như còn lợi hại hơn hai người kia. Đại Thát Bất Dã có bản lĩnh thế nào, đương nhiên Hoàn Nhan Hoạt Nữ biết, tuy không phải là đối thủ của gã nhưng cũng không phải là nhân vật tầm thường, vũ lực cũng không hề kém.

Mãnh tướng như vậy không ngờ bị một đao của Tướng Tổng kia chém chết.

Hoàn Nhan Hoạt Nữ hết hồn, thúc ngựa bỏ chạy.

Nào biết được trong loạn quân lại giết ra một viên tướng Tổng, thương đâm ngựa nhanh trong chớp mắt đã tới trước mặt gã, không nói hai lời giờ thương đâm tới.

Hoàn Nhan Hoạt Nữ kêu to, nâng đao đón đỡ.

Hai ngựa giao qua, chỉ thấy tướng Tổng kia giao thương qua tay trái, rút từ sau ra một cây giản bốn cạnh bằng thép ròng, lật tay đánh ra một giản.

(Giản: binh khí cổ)

Phập!

Đầu Hoàn Nhan Hoạt Nữ bị đập vỡ như quả dưa hấu.

Thậm chí gã còn không thể hét lên được tiếng nào lập tức ngã lăn xuống ngựa.

Quân Kim thấy tình trạng như vậy đều hỗn loạn.

Thấy bọn chúng hỗn loạn, Ngọc Doãn lập tức múa đao sát nhập loạn quân, giống như mãnh hổ xuống núi xông vào trận chiến.

- Thân quân Thái tử lập uy ngay tại hôm nay các huynh đệ theo ta tàn sát.

Những binh Tổng đi theo Ngọc Doãn tiến đến đây đều là những người sống sót trong trận huyết chiến tại Triều Dương Môn, đã sớm rèn luyện được sự hung tàn dị thường. Hai người Vương Lan, Tắt Tiên chia làm tả hữu, đi theo sát Ngọc Doãn.

- Đại Lang?

Ngọc Doãn chém liên tục vài tên quân Kim, đến lúc đến gần bên tướng Tống vừa chém chết Hoàn Nhan Hoạt Nữ thì mới nhận ra đó là Dương Tái Hưng.

Dương Tái Hưng nhận ra Ngọc Doãn, không khỏi tinh thần phấn chấn:

- Ca ca đến cứu ta?

- Ta...

- Ca ca đừng trách, hãy giúp ta một tay cứu Hô Diên tướng quân trước.

Dương Tái Hưng quay đầu ngựa, giết trở lại.

Ngọc Doãn đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trong loạn quân, lão tướng Tống kia đã thở hồng hộc.

Chòm râu xám trắng nhuộm đầy máu, tiết tiên (đoạn roi) bằng thép ròng mùa mưa gió không ra, trước người đã ngã quỵ hơn mười cỗ thi thể.

Người này chính là Hô Diên Chúc sao?

Ngọc Doãn cũng không nghĩ ngợi nhiều, hét một tiếng:

- Hô Diên tướng quân chớ kích động, ta đến giúp lão đây.

Vừa nói hấn vừa giục ngựa luân đao đi theo sát Dương Tái Hưng giết vào trong loạn quân.

419. Chương 416: Đây Có Được Coi Là Thay Đổi Lịch Sử Không? (1)

Trời sắp sáng!

Đã gần giờ dần, trong đại doanh quân trại Mưu Đà Cương đèn đuốc sáng trưng.

A Lý Hỉ thành nhóm đang quét dọn chiến trường, người Nữ Chân hoan hô chúc mừng đại thắng đêm qua.

Điều Trọng Bình với tám ngàn Tàn Phượng Quân cùng với hơn ba nghìn Thân quân thị vệ Mã Quân Tư đánh lên nhưng lại bị người Nữ Chân đánh mai phục.

Mười một ngàn quân Tống tổn thất quá nửa, đối với người Nữ Chân mà nói không thể nghi ngờ là một trận đại thắng.

Chỉ có điều, trong đại tướng trung quân Mưu Đà Cương cũng toát lên không khí nặng nề.

Một gã Thiên phu trưởng đi vào lều lớn quỳ gối trái, ngồi xổm gối phải, chắp tay lắc khuỷu tay hợp với tay áo từ phải phật ba lượt về sau dùng hai tay giữ chặt đầu gối phải, báo cáo chiến quả với Hoàn Nhan Tông Vọng. Chỉ có điều chiến quả này nghe vào thật khiến người ta không vui sướng.

- Thắc mẩu Bột cận Đại Thát Bất Dã, Mãnh An Bột Cận Hoạt Nữ chiến tử tại núi Tây Đài, ba nghìn con ngựa tổn thất quá nửa, chết thê thảm và nghiêm trọng.

Lều lớn trung quân vốn vui sướng bất chợt trở nên nặng nề.

Hoàn Nhan Tông Vọng cúi người xuống, cúi trở tay trái chống đỡ trên đùi, một tay chỉ xuống dưới:

- Người nói cái gì?

Thiên phu trưởng kia giật nảy mình toàn thân lạnh toát run giọng nói:

- Đại Thát Bất Dã và Hoàn Nhan Hoạt Nữ chết trận tại núi Tây Đài.

Hoàn Nhan Tông Vọng ngồi thẳng lên, hít sâu một hơi.

- Sao lại như thế?

- Theo mật thám hồi báo, nói là hai vị Bộ cận truy kích Diêu Bình Trọng tới núi Tây Đài gặp phải quân Tống phục kích.

Hai vị Bộ cận không kịp đề phòng, thế cho nên bị Tống cẩu chém giết...

- Khốn khiếp!

Hoàn Nhan Tông Vọng gầm lên giận dữ, đứng dậy nhấc chân đá lật bàn.

Hai chén lỗ tai trên bàn bay ra ngoài, nện trúng vào trán Thiên phu trưởng kia, máu tươi lập tức chảy đầm đìa.

Chỉ có điều, Thiên phu trưởng kia cũng không dám nhúc nhích, phủ phục trên mặt đất, rung giọng nói:

- Các hài nhi đã ra ngoài tìm hiểu, nói Tống cẩu phục kích kia là Thân quân Thái tử, chủ tướng cầm đầu hình như tên là Ngọc Doãn. Đó là tướng phòng giữ Triều Dương Môn.

Ngọc Doãn?

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt mọi người trong trường lập tức biến đổi.

Trong đó, đặc biệt là Bồ Lỗ Hổ và Quách Dực Sư là sắc mặt khó coi nhất, mà Hoàn Nhan Tông Vọng lại ngồi xuống, lộ ra thái độ trầm tư.

Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ bị bắt ở Triều Dương môn.

Tuy rằng Triệu Hoàn đã phóng thích gã nhưng cuộc đời này của gã đã là nhục nhã rồi; mà Quách Dực Sư cũng không hề xa lạ đối với cái tên này. Thất bại tại trấn Quách Kiều vẫn rõ mồn một trước mắt. Nếu không có Ngọc Doãn ở trấn Quách Kiều ngăn trở thì quân Kim cũng không đến trễ hai ngày, thế cho nên không thể không vội vàng công thành. Về phần Hoàn Nhan Tông Vọng, thì sắc mặt âm tình bất định, không nói được một lời...

Mọi người trong trường đều không ai xa lạ với cái tên Ngọc Doãn này.

Nếu như nói trước đây Ngọc Doãn là không có tiếng tăm gì, nhưng sau hai trận chiến đi qua trấn Quách Kiều và Triều Dương môn, Ngọc Doãn nhìn có vẻ là nhân vật nhỏ bé không đáng lưu tâm đã dần dần lưu nhập vào tầm mắt người Nữ Chân. Đặc biệt sau trận chiến ở Triều Dương Môn, Hoàn Nhan Tông Vọng từ trong miệng tai mắt ở trong thành Khai Phong mà biết tỉ mỉ tư liệu về Ngọc Doãn này mà cũng nảy sinh sự kiêng kỵ đối với một kẻ quật khởi trong phố xá, không đi thi khoa cử, càng không có kinh nghiệm trong quân.

Nhân vật nhỏ bé này đã một tay tạo dựng nên Tuần san Thời đại Đại Tống, trở thành công báo có sức ảnh hưởng nhất của Đại Tống.

Hơn nữa, người này còn sớm đoán được giữa Tống – Kim chắc chắn sẽ có một trận chiến, đồng thời còn lấy tên giả là Ngọc Đông, viết một bài tường tận giới thiệu về phong tục tập quán của người Nữ Chân lên Tuần san Thời đại Đại Tống, còn kể tỉ mỉ nội quy quân đội quan chế người Nữ Chân.

Điều này cũng không có gì là lớn, nhưng lại làm cho dân chúng Đại Tống hiểu biết tỉ mỉ đối với người Nữ Chân.

Đáng tiếc, lão Triệu quan gia vẫn không coi bài viết “Tây Hành Ký” là thật. Bằng không thì đã có chuẩn bị từ trước rồi.

Nhưng cái khiến cho Oát Ly Bất và Quách Dực Sư cảm thấy giật mình nhất vẫn là Ngọc Doãn lấy An Lộc Sơn làm gương, năm lần bảy lượt nói bóng gió Quách Dực Sư không thật lòng thần phục. Mà khi mấy bài viết kia đăng lên, Quách Dực Sư cũng chỉ mới bắt đầu tiếp xúc với người Nữ Chân.

Lực quan sát và phán đoán của người này khiến cho Hoàn Nhan Tông Vọng cảm thấy kinh sợ.

Mà hẳn ta đã bộc lộ dũng lực tại hai trận chiến trấn Quách Kiều và Triều Dương môn cũng làm cho người Nữ Chân cảm thấy sợ hãi...

Dù là Bồ Lão Hồ không phục Ngọc Doãn nhưng sau khi trở về đại doanh quân Kim cũng đã nói: Người này chính là hồ Nam.

Ở trong miệng người Nữ Chân khi bình luận người nào cực kỳ dũng mãnh thì phần lớn đều dùng từ “hồ” để biểu thị. Ngọc Doãn có thể được gọi là “Hồ người Nam”, cũng chứng tỏ Bồ Lão Hồ cũng đầy kiêng kỵ đối với hắn. Thậm chí khi nhắc đến còn mang theo tia sợ hãi đối với Ngọc Doãn.

- Cao Thượng thư, người thấy thế nào?

Hoàn Nhan Tông Vọng sau khi trải qua sự hoảng sợ, thì nhanh chóng ổn định tinh thần.

Cao Thượng thư, danh Cao Khánh Duệ, người Bột Hải, là Binh bộ Thượng thư Nữ Chân, là người chủ mưu bên cạnh Hoàn Nhan Tông Vọng. Trên triều đình Nữ Chân có hai mưu sĩ rất được trọng dụng, một là Tiêu Khánh người Khiết Đan mà nay đảm nhiệm chức Tiết Độ Sứ Ninh Xương quân; người kia là Cao Khánh Duệ, có danh hiệu Bột Hải chi hồ, còn là tâm phúc của Nguyên soái Hữu Giám Quân Kim quốc là Hoàn Nhan Cốc Thần.

Lần này Hoàn Nhan Tông Vọng có thể dẫn theo Cao Khánh Duệ đến, cũng là kết quả của việc khẩn cầu van nài Hoàn Nhan Cốc Thần.

Sự thật chứng minh, quyết định của y rất chính xác...Chính là Cao Khánh Duệ này, trước tiên là thuyết hàng Hàn Dân Nghị Dịch Châu, rồi lại thấy thân phận người Bột Hải bí mật len vào Yên sơn, thuyết hàng Quách Được Sư, cũng mới kết quả người Nữ Chân thuận lợi xuôi nam.

Chỉ có điều khi qua Hoàng Hà, Cao Khánh Duệ vì nguyên nhân kiềm chế quân Tống ở Phủ Trung Sơn mà không theo quân qua sông.

Đội khi gã đến Khai Phong thì Hoàn Nhan Tông Vọng đã giao phong với quân Tống, thất bại đánh lên Triều Dương môn, còn tổn thất Đới Tiểu Lâu và các mật thám liên can tại phủ Khai Phong. Cao Khánh Duệ rất bất mãn đối với những việc này, gã thấy, việc đánh lên Triều Dương môn hoàn toàn không cần thiết. Chỉ có điều sự việc đã rồi có oán giận cũng vô dụng, liền bắt tay vào chuẩn bị bố trí lui binh là thích hợp.

Không ngờ...

Nghe Hoàn Nhan Tông Vọng gọi mình, Cao Khánh Duệ ngẩng đầu lên.

Người này ước chừng bốn mươi, màu da trắng bệch, toát lên khí chất nho nhã hào hoa.

- Ý Lang quân muốn như nào?

- Việc này...

- Đại quân ta khốn tại Hà Nam, Tây Lộ quân bị ngăn cản ở Thái Nguyên, dọc đường Hà Bắc thì nghĩa quân người Nam liên tiếp cắt đứt đường vận chuyển lương thảo của chúng ta, vì thế mà chúng ta thiếu lương thảo.

Ta cũng biết, lang quân là lo lắng Oát Lý Diễn đau khổ mất con, giận chó đánh mèo đối với lang quân. Nhưng nếu ở Hà Nam quá lâu, một khi kinh Đông bình ổn, Lang quân muốn lui cũng khó.

Kinh kỳ đông lộ, nguyên nhân vì Lưu Dự muốn nam hạ mà phát sinh rung chuyển.

Trước đây, Cao Khánh Duệ đã nhận được tin tức, nói là lão Triệu quan gia phái ra một lão già tên là Tông Trạch đi tới phủ Tế Nam.

Nói thật, Cao Khánh Duệ ngay từ đầu cũng không coi Tông Trạch vào mắt. Chỉ một lão già này gần như không có danh tiếng gì, trước đó vẫn lẩn lộn tại Ba Thục, thì có năng lực gì gây ra sóng gió tạo sức ép?

Nhưng hiện tại, gã lại không thể không giữ vững tinh thần.

Nếu Tông Trạch thật sự là người có bản lĩnh, một khi ổn định xu thế cục diện Kinh Kỳ Đông Lộ, thì chắc sẽ huy binh tây tiến, tạo thành thế vây kín. Khi đó bọn gã mà muốn lui lại vô cùng khó khăn. Hoàn Nhan Hoạt Nữ là con trai của Hoàn Nhan Lâu Thất, nhưng liên quan đến vấn đề tồn vong của Đông Lộ quân, hết thấy đều không đủ để so sánh. Sau khi nghe xong, Hoàn Nhan Tông Vọng liền tục gật đầu...

- Như thế, hãy mau chóng nghị hòa thành công.

- Không chỉ như thế, còn phải phái người vào thành, nghĩ cách liên lạc với các quan viên người Nam này.

Đới Tiểu Lâu và Phùng Tranh tuy bị giết, nhưng tài nguyên bọn họ để lại cũng đủ chúng ta thao tác, nghĩ những cầu quan người Nam này không muốn trở mặt nhìn đám người Lý Cương thắng lợi. Đây chính là cơ hội, nếu lang quân thao tác thích đáng, không khó sẽ giành đại thắng.

Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao...

Người ta nói người Khiết Đan người Nữ Chân đều là man di, nhưng trên thực tế, người Khiết Đan sau khi lập quốc luôn luôn tại hấp thụ văn hóa người Hán. Trước khi nước Liêu bị diệt vong, trình độ văn hóa người Khiết Đan chưa chắc đã thua người Tống. Nữ Chân diệt Liêu quốc, cũng thể hiện trình độ rất cao, bảo tồn văn hóa người Khiết Đan. Cũng như hiện giờ quan viên nước Kim đều trên triều đình.

Hoàn Nhan Tông Vọng nghe xong, liên tục gật đầu, tỏ vẻ tán thưởng.

- Vậy thì cần phải nhanh chóng bàn lại kế hoạch để Ngô Hiếu Dân tiếp tục hòa đàm với Tống cầu.

Y trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Nếu không, có thể giảm bớt điều kiện đi một chút, ví dụ như không đòi ba trấn Thái Nguyên nữa.

- Lang quân không thể!

Quách Dục Sư đứng dậy ngăn cản:

- Lúc này chẳng những không thể giảm điều kiện xuống, mà còn phải biểu hiện cứng rắn, mạnh mẽ hơn.

Một trận chiến này tuy đã chết hai vị bộ tộc, nhưng tổng thể mà nói vẫn là Nữ Chân ta đại thắng. Nếu Lang quân giảm bớt điều kiện, chỉ sợ sẽ làm cho Tống Cầu thay đổi thái độ. Chẳng bằng càng thêm cứng rắn, mạnh mẽ, cùng Tống cầu lấy ranh giới Hoàng Hà để cùng cai trị, thì lão Triệu quan gia tất nhiên sợ hãi. Lúc này điều kiện tiên quyết mới thích hợp giảm bớt điều kiện, có thể thuận lý thành chương rút khỏi nghị hòa...

Quách Dục Sư lúc này, đã hoàn toàn suy xét ở góc độ người Nữ Chân.

Hoàn Nhan Tông Vọng nhìn lại Cao Khánh Duệ, trong lòng hai người đều có chút do dự...

420. Chương 417: Đây Có Được Coi Là Thay Đổi Lịch Sử Không? (2)

- Dục Sư, mạnh mẽ cứng rắn như thế có thể chọc giận lão Triệu quan gia không?

Quách Dục Sư nghe vậy cười to, lắc đầu liên tục:

- Tuy nói nay lão Triệu quan gia đã đổi người nhưng người Triệu gia không hề thay đổi.

Triệu Cát là một người nhu nhược, thì Triệu Hoàn cũng không kém gì Triệu Cát.

Ta nghe người ta nói, Triệu Hoàn vốn không muốn đóng giữ Khai Phong, chỉ có điều bị Lý Cương cực lực ngăn trở, mới không thể không ở lại quyết chiến...Theo như điều này thì người này cũng là kẻ nhất gan sợ phiền phức. Hiện giờ viện binh quân Tống ừn ừn kéo đến thì lão Triệu quan gia lại chủ động nghị hòa, chứng tỏ hẳn ta không muốn đánh. Suy nghĩ của Tống cầu, ta hiểu quá rõ. Lý Cương càng đánh thì càng có người đổ kỵ cảm hận, mà Triệu Hoàn kia càng không thích có một thần tử mạnh mẽ, cứng rắn như thế, nhất định sẽ chèn ép.

Quách Dục Sư nói tới đây, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

- Thật ra cũng không trách Triệu Hoàn được.

Lúc trước Triệu Khuông Dận dùng rượu tước binh quyền, liền đã định trước kết quả như thế. Ta còn nghe người ta nói, lão Triệu quan gia trong Thái Miếu có di huấn của Triệu Khuông Dận: không được tự ý giết người đọc sách. Kể từ đó, đã cổ vũ những người đọc sách kiêu ngạo ngang ngược, vị trí lão Triệu quan gia này ngồi cũng không tốt đâu.

Quách Được Sư thật sự là quá quen thuộc đối với triều Đại Tống!

Lời vừa nói xong, Cao Khánh Duệ và Hoàn Nhan Tông Vọng cũng không kìm được bật cười ha hả.

- Một khi đã như vậy, hãy để Ngô Hiếu Dân khi nghị hòa dùng Hoàng Hà làm điều kiện, để xem lão Triệu quan gia có thái độ như nào.

Cao Khánh Duệ nói:

- Chẳng những phải như thế, lang quân còn phải tỏ ra tử chiến để uy hiếp Triệu Hoàn.

Hoàn Nhan Tông Vọng nghe xong, liên tục gật đầu khen ngợi...

oOo

Lại nói tiếp, Quách Được Sư phân tích cũng không sai, hơn nữa còn vô cùng đúng trọng tâm.

Chỉ có điều, y lại quên không để ý tới một việc!

Mà nay trong thành Khai Phong người chủ trì chiến sự đã không phải là Lý Cương nữa mà là hai người Chung Sư Đạo và Trương Thúc Dạ.

Luận kinh nghiệm lý lịch, luận danh vọng, luận xuất thân, luận gia thế...

Hai người kia so với Lý Cương chỉ có hơn chứ không kém, có thể nói là trụ cột vững vàng của Đại Tống.

Tin tức Diêu Bình Trọng thất bại tại Mưu Đà Cương truyền đến, Chung Sư Đạo liền hạ lệnh trước tiên phong tỏa tin tức. Vốn ông chỉ muốn xuất binh cứu viện, ai có thể dự đoán được, không chờ ông điều động binh mã thì lại có tin tức truyền đến đại thắng ở núi Tây Đài.

Thân quân Thái tử lấy 600 người xuất kích chém giết hơn ngàn Lỗ tặc.

Đám người Ngọc Doãn càng lâm trận chém giết càng hăng hái, giết được hai viên đại tướng quân Kim, làm cho Chung Sư Đạo vô cùng phấn chấn.

- Kê Trọng, ngươi thấy thế nào?

Ngay lúc đám người Hoàn Nhan Tông Vọng quyết nghị tại Mưu Đà Cương thì Chung Sư Đạo cũng gọi đám người Trương Thúc Dạ, Lý Cương, Chu Quế Nạp, Lý Nhược Thủy đến đại sảnh Binh Bộ.

Bên ngoài đại sảnh, Chung Sư Đạo bày ra trọng binh, nghiêm mật canh giữ, không cho bất cứ kẻ nào tới gần.

Trên mặt Trương Thúc Dạ nở nụ cười cổ quái:

- Chung công đã có quyết nghị, cần gì phải hỏi ta?

- Việc này vẫn phải cẩn thận, dù sao cũng là tội khi quân.

Hơn nữa...

Chung Sư Đạo lộ ra vẻ áy náy.

- Nếu thật sự tẩu như thế với Quan gia, chỉ sợ làm cho Ngọc Tiểu Ất chịu thiệt, sao có thể nói là tốt được?

Trương Thúc Dạ đã trầm mặc!

Mọi người trên đại sảnh đều là nhân tinh Đại Tống, sao không hiểu ý trong lời nói của Chung Sư Đạo chứ?

Chung Sư Đạo chẳng những là muốn khi quân, còn muốn mạo lĩnh công lao.

Tuy nhiên, ông cũng không phải là vì bản thân, mà là hy vọng mượn cơ hội này, bảo vệ Diêu Bình Trọng, đồng thời cũng có thể phần chấn quân tâm, không chừng có thể làm Triệu Hoàn thay đổi chủ ý. Dù sao, ở trong lòng Chung Sư Đạo cũng không muốn nghị hòa với người Kim.

Lý Cương nhăn mày lại, trầm giọng nói:

- Làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, Ngọc Doãn ăn lộc của vua, đương nhiên hiểu rõ đạo lý trong đó, Chung Công có gì mà phải lo lắng?

Lời vừa thốt ra không chỉ có Chung Sư Đạo Trương Thúc Dạ cảm thấy không hợp lẽ, mà dù là Lý Nhược Thủy xưa nay vô cùng tôn kính Lý Cương cũng khẽ lắc đầu.

“Lý Cương người một lòng vì nước, chí công vô tư không giả, nhưng sao lại không hiểu một chút đạo lý đối nhân xử thế?”

Đúng vậy, việc chúng ta cần làm hiện giờ đích thật là suy xét vì quốc gia nhưng người không thể không suy xét một chút về cảm thụ của Ngọc Tiểu Át chứ. Người ta không phải là không ra sức vì nước, người ta cũng ăn bổng lộc triều đình, chứ không phải là do người bố thí.”

Liều chết liều sống, cứu được Diêu Bình Trọng, còn chém giết hai Bột Cận Nữ Chân, có thể nói từ lúc Tống Kim khai chiến tới nay, có thể nói là chiến tích vô cùng huy hoàng, người không nói hai lời mà muốn mạo nhận công lao của người ta thì ít nhất cũng phải cho Ngọc Doãn một công đạo chứ.

Nếu dựa theo cách nói của Lý Cương, Ngọc Doãn nên bị chúng ta mạo lĩnh công lao sao?

Như thế không nói sẽ làm lòng các tướng sĩ bị tổn thương, mà những người sau lưng Ngọc Doãn cũng sẽ không đáp ứng.

Lý Cương vừa dứt lời sắc mặt Chu Quế Nạp liền trầm như nước.

Sau lưng Ngọc Doãn là ai?

Đó là thái tử đương triều...

Chu Quế Nạp là ngoại công của Thái tử sao có thể trở mặt nhìn chúng ta mạo nhận công lao?

- Lý công, lời này sai rồi.

Nói ra Lý Nhược Thủy cũng không có mâu thuẫn gì với Ngọc Doãn.

Chỉ bởi vì vấn đề xuất thân, người đọc sách chắc chắn sẽ có chút kiêu ngạo thanh cao. Lúc trước bọn họ tính kế muốn đoạt Tuần san Thời đại Đại Tống của Ngọc Doãn, cũng không phải là muốn nhằm vào Ngọc Doãn, nói toạc ra cũng là suy xét vì quốc gia. Đương nhiên, thủ đoạn đó có chút bỉ ổi, cuối cùng cũng không thể thành công. Từ sau khi đại thắng ở trấn Quách Kiều, cảm quan của Lý Nhược Thủy đối với Ngọc Doãn đã phát sinh thay đổi.

Mà nay là lúc cần người như Ngọc Doãn, sao có thể chèn ép được?

Chớ đừng nói chi là sau lưng Ngọc Doãn là Thái tử đương triều.

Mà sau lưng Thái tử là Chu Quế Nạp Chu Thắng Phi phái trung gian. Người thật sự đắc tội với Ngọc Doãn, chẳng khác nào đắc tội với những người Chu Quế Nạp này. Chỉ cần Thái tử và Thánh nhân nói với Quan gia thì mọi người xui xẻo rồi.

Cho nên, Lý Nhược Thủy không đợi Chu Quế Nạp mở miệng, liền giành đứng ra trước.

- Tiểu Át là phụng mệnh Thái Tử gấp rút tiếp viện, còn chém giết Đại Thát Bất Dã và Hoàn Nhan Hoạt Nữ sao lại nói không có lý lẽ như vậy được?

Nếu thật sự như thế, sau này ai sẽ nguyện hiệu lực cho Quan gia, ai sẽ nguyện anh dũng giết địch nữa?

Lý công người là một lòng vì công, tính tình ngay thẳng. Nhưng đôi khi cũng nên suy xét cảm thụ của người khác một chút, vô duyên cớ đắc tội người khác không nói, còn có thể làm cho tình huống trở nên phức tạp thêm. Theo ta thấy, Chung Công nói không sai, nhất định phải bồi thường cho Tiểu Át.

Lý Cương nghe Lý Nhược Thủy nói xong, lại nhìn thấy sắc mặt Quế Nạp âm trầm, liền ý thức được mình mới vừa rồi nói sai.

Ông vội vàng đứng dậy, chấp tay nói với Chu Quế Nạp:

- Xin Quế công thứ tội, vừa rồi Bá Kỷ nói như vậy cũng không phải là muốn gây khó xử cho Ngọc phủ suất. Chỉ có điều Bá Kỷ xưa nay nhanh mồm nhanh miệng, chưa suy xét cảm thụ của Ngọc phủ suất mà đã ngông cuồng bình luận, kính xin Quế công thứ cho. Tuy nhiên, bên Thái Tử còn muốn làm phiền Quế công nói rõ để tránh làm Thái Tử hiểu lầm.

Tính tính Lý Cương thẳng thắn nhưng không có nghĩa là ngu xuẩn.

Ngọc Doãn hiện nay đã không còn là Ngọc Doãn trước đây nữa. Từ lúc Triệu Hoàn đăng cơ, Triệu Kham được lập làm Thái Tử, Ngọc Doãn trở thành cận thần của Thái tử.

Mới vừa rồi lời ông nói không có ý nhằm vào Thái tử, chỉ là thuận miệng nói như vậy thôi.

Thấy Lý Cương xin lỗi, sắc mặt Chu Quế Nạp mới có hơi chuyển biến khá lên, vì thế gật đầu nói:

- Chư công đều là suy xét vì quốc gia, mỗi cũng tin tưởng mọi người không có tư tâm. Chẳng qua chuyện này, mỗi còn cần vào cung thảo luận với Thánh nhân và Thái Tử, không làm chủ được.

Cũng là vậy, việc của Ngọc phủ suất dù gì cũng phải giải thích rõ ràng.

Nếu không được Ngọc phủ suất đồng ý, bên Thái Tử và thánh nhân cũng không dễ nói chuyện...

Chúng Sư Đạo liên tục gật đầu.

- Quế công nói rất có lý. Không bằng như này, kính xin Quế công tức khắc vào cung nói rõ tình huống với Thánh nhân và Thái Tử.

Ta sẽ đích thân giải thích với Tiểu Ất. Đương nhiên, tất cả bồi thường tuyệt sẽ không ít, kỳ thật lấy hai trận chiến công tại trấn Quách Kiều và Triều Dương môn của Tiểu Ất, làm Viên Ngoại Lang Binh bộ cũng không quá thiệt, không biết Quế công nghĩ an bài như thế cho Tiểu Ất có được không?

Viên Ngoại Lang Binh bộ?

Lý Cương nghe vậy biến sắc, định mở miệng.

Lý Nhược Thủy khi ngồi xuống thấy như vậy liền đá ông ta một cước mới làm cho Lý Cương ngậm miệng lại.

Viên Ngoại Lang, tên gọi tắt là Viên ngoại, thường gọi là Phó lang.

Thời Thần Tông thiết lập Binh bộ Thượng thư, Thị lang các một người, bốn Tư lang trung Chức phương, Giá bộ, Khố bộ và Bản bộ; cùng với Viên Ngoại lang các một người.

Chức quyền này trên đại thể chia làm dân binh, cung thủ, sương quân, phiên binh, thừa viên và võ sĩ trường học thử võ nghệ.

Chu Quế Nạp nghe an bài như này cũng thấy không quá kém.

Dù sao cũng là quan viên lục phẩm có thực quyền, đủ để bộc lộ ra thành ý của đám người Chúng Sư Đạo.

Mà Trương Thúc Dạ cũng gật đầu nói:

- Vậy thì làm Viên Ngoại Lang Bản bộ đi.

Binh bộ quy về Xu Mật Viện, một lĩnh Xu Mật Viện sự, một ký Xu Mật Viện sự, cả hai đều đồng ý, dù còn lại là Tri Xu Mật Viện sự Lý Chuyết không đồng ý cũng không vấn đề gì. Bản bộ, phụ trách các công việc Thừa viên và võ sĩ trường học thử võ nghệ. Nói như vậy đều do Lang trung bản bộ phụ trách, cho nên Ngọc Doãn liền kiêm chức vụ Viên Ngoại Lang, chức vụ còn trên cả Chư Suất Phủ. Điểm khác duy nhất là phẩm bậc của Ngọc Doãn cũng được nâng cao, địa vị cũng nâng cao theo.

- Bá Kỷ, bỏ ra một Viên Ngoại Lang mà bảo vệ được một Diêu Bình Trọng, người cần gì phải cản trở?

Chu Quế Nạp đi rồi, Chủng Sư Đạo nhìn Lý Cương rầu rĩ không vui, cũng chỉ nói một câu rồi lắc đầu.

“Lý Cương là người cương trực, cũng là trung thần. Nhưng lại không hiểu đạo cương nhu, chung quy khó đảm đương sử dụng!

421. Chương 418: Bước Ngoặt (1)

Đại thắng tại núi Tây Đài!

Tin tức này được đăng trên Tuần san Thời đại Đại Tổng trước tiên. Tuy nhiên, ở dưới có giải thích của Chu Quế Nạp, người chỉ huy đại thắng núi Tây Đài không phải Ngọc Doãn mà biến thành Diêu Bình Trọng.

Trong lịch sử, vị Tiết Độ Sứ Tần Phụng quân này sau khi đánh lén Mưu Đà Cương thất bại, đã trốn về Ba Thục ẩn trong thâm sơn, trở thành ẩn sĩ. Nhưng hôm nay, lại bởi vì cái gọi là một trận đại thắng mà dẫn tới trên dưới Khai Phong đều trào dâng những âm thanh ủng hộ trợ uy cho y.

Ngược lại là Ngọc Doãn lại giống như người ngoài cuộc bình thường, căn bản không ai hỏi đến.

- Ca ca vất vả như vậy, vì sao lại rơi vào kết quả như thế. các huynh đệ không phục.

Trong sảnh đường Chư Suất Phủ, Dương Tái Hưng tức giận một cước đá lật bàn:

- Chúng ta liều chết liều sống nhưng vô duyên cớ lại bị người ngoài cướp mất công sao?

Ngọc Doãn lại ngồi ngay ngắn soái ghế, không nói lời nào.

Dương Tái Hưng thấy Ngọc Doãn không nói lời nào, càng nóng nảy:

- Bọn họ thật khinh người quá đáng, đệ không phục.

Ca ca, lần này nghẹn khuất ở Khai Phong, hay là bỏ mặc chức quan này đi, đánh tới Hà Bắc làm sơn vương còn tốt hơn là bị như này.

- Đại Lang, im miệng!

Lão nhân ngồi bên cạnh Dương Tái Hưng đột nhiên lớn tiếng quát.

Dương Tái Hưng thấy vị lão tướng quân này lên tiếng, lập tức ngậm miệng lại, nhưng trên mặt vẫn toát lên vẻ không phục.

- Lão tướng quân, xử lý việc này như nào?

Ngọc Doãn ngẩng đầu, nhìn lão tướng quân này.

- Ngọc Phủ suất, người đã hỏi ta, vậy ta cũng không ngại nói thẳng.

Đại Lang thân như huynh đệ người, đem qua người lại cứu ta, nói vậy cũng không phải là người ngoài. Ta mặc dù xuất thân tướng môn, cũng chìm nổi nhiều năm trong đời, đã từng đi lính, từng làm phản tặc, cuối cùng còn chịu chiêu an phí thời gian một đời, cũng đã gặp rất nhiều việc cổ quái. Nhưng chuyện này nếu nói là Diêu Bình Trọng mạo công, chỉ sợ cũng không phải đơn giản như vậy.

Viên lão tướng này là Hô Diên Chúc.

Tại núi Tây Đài, Ngọc Doãn cứu Hô Diên Chúc, cùng trở về Khai Phong.

Chỉ có điều thủ hạ của Hô Diên Chúc gần như thương vong toàn bộ tại Mưu Đà Cương, cho nên không còn mặt mũi nào quay về Bình bộ giao lệnh, nên đã tới Chư Suất Phủ của Ngọc Doãn nghỉ ngơi. Dù sao bên Bình bộ kia lực chú ý cũng tập trung trên người Diêu Bình Trọng, tuy nói Hô Diên Chúc là con cháu

nhà tướng, nhưng cũng là chuyện nhiều năm trước. Cộng thêm lão đã từng tham gia ba mươi sáu tặc đạo Kinh Đông, nên càng không được triều đình tiếp nạp.

Dù là Chung Sư Đạo cũng không hề chú ý đến lão.

Thà như vậy, chẳng bằng đến Chư Suất Phủ nghỉ ngơi, còn hơn là quay về nhìn mặt người khác mà sống.

Hô Diên Chúc nói một lời làm Ngọc Doãn liên tục gật đầu.

- Chuyện này, ta cũng hiểu có chút cổ quái.

Hắn đứng lên, đi lại trên đại sảnh, một lát sau trầm giọng nói:

- Không nói đến Diêu Bình Trọng tướng quân đoạt công hay không, đơn giản nói bài viết trên Tuần san Thời đại Đại Tổng kia rõ ràng có chút quỷ dị. Lão tướng quân chắc cũng biết Tuần san Thời đại Đại Tổng này mà một tay ta lập nên, tuy nói sau đó ta đã tặng lại Thái tử nhưng bên trong tòa soạn, ít nhiều ta vẫn có lực ảnh hưởng. Ngay cả trong Tuần san Thời đại Đại Tổng cũng nói như vậy, đã thuyết minh là được Thái Tử chấp thuận.

Còn chưa dứt lời, bên ngoài đại sảnh đã vọng tới một thanh âm hùng hồn:

- Tiểu Át nói không sai!

Ngọc Doãn ngẩn ra, nhìn hướng ra ngoài, chỉ thấy một vị lão nhân râu tóc bạc trắng dẫn theo một võ tướng trắng niên đi vào.

Người đi bên cạnh lão nhân còn có Phủ doãn Khai Phong Chu Quế Nạp cùng với Thái tử Triệu Kham.

Bốn người đi lên đại sảnh, liền nghe Triệu Kham cười hì hì nói:

- Ta đã nói Tiểu Át nhất định sẽ hiểu, tuyệt đối không gây rối.

- Tiểu ca, đây là chuyện gì?

Triệu Kham nói:

- Tiểu Át, ta đến giới thiệu cho người.

Vị này là Lão Chung tướng công, còn vị này...ha ha, nghĩ chắc người cũng đã gặp rồi, là Tiết Độ Sứ Tần phượng quân Diêu Bình Trọng.

Chung Sư Đạo, Diêu Bình Trọng?

Ngọc Doãn lập tức ngạc nhiên.

Mà hai người Hô Diên Chúc và Dương Tái Hưng vội đứng lên thi lễ với bốn người.

Chung Sư Đạo khoát tay chặn lại:

- Ôi chào, nơi này không phải là đại doanh, càng không phải là Binh bộ, chư vị không cần đa lễ. Cùng ngồi xuống đi.

Lão vừa nói vừa kéo người đàn ông trắng niên kia đến bên mình.

- Bình Trọng, còn không tạ ơn Tiểu Át?

Người đàn ông trắng niên kia chính là Diêu Bình Trọng. Y tiến lên chấp tay hành lễ nói:

- Tiểu Át, Diêu mỗ đa tạ ơn cứu mạng của người đêm qua, còn cảm tạ người lần này nhường nhịn. Trước kia Diêu Bình Trọng không hiểu Tiểu Át, trong lời lẽ có đắc tội, kính xin tha thứ.

- Diêu tướng quân, người cần gì phải làm thế, ta đảm đương không nổi, đảm đương không nổi!

Ngọc Doãn vội vàng định trả lễ, lại bị Chung Sư Đạo ngăn lại.

Vị lão tướng quân này đã qua bảy mươi nhưng nhìn tinh thần vẫn quắc thước.

- Tiểu Ất, một lễ này ngươi nhất định phải nhận!

Chẳng những ngươi phải nhận một lễ này của hắn, mà còn phải nhận một lễ này của ta. Chuyện hôm nay, là ta muốn cầu, chung quy là để bảo vệ mặt mũi của Tần Phượng Quân. Nhưng lại làm Tiểu Ất thiệt thòi, lão phu cũng cảm thấy vô cùng áy náy cho nên mới mặt dày tiến đến nói lời cảm tạ.

- Việc này...

Chu Quế Nạp trầm giọng nói:

- Tiểu Ất ngươi vừa rồi nói không sai, sở dĩ hôm nay Tuần san Thời đại Đại Tổng đảng bài nói vậy là được Thái Tử dẫn dắt, ngươi cũng không nên trách tội Nhị Thập Lục Lang. Thực không dám dấu diếm, đêm qua đánh lên Mưu Đà Cương thất bại thảm hại, bất lợi với sĩ khí quân ta, chứ đừng nói chỉ là Quan gia đang nghị hòa cùng Lỗ Tặc, chắc sẽ chịu không nổi đả kích nặng nề như vậy.

Ngươi chém giết Đại Thát Bất Dã và Hoàn Nhan Hoạt Nữ, dù là thua cũng bảo vệ được thể diện của Tần phượng quân

Chỉ tiếc, lần này không thể thỉnh công cho ngươi. Nhưng ta đã thảo luận với Chung công, do Xu Mật Viện thượng tấu quan gia, phong ngươi làm Viên Ngoại Lang bản bộ Binh Bộ, tính là bồi thường cho ngươi. Ngươi còn có yêu cầu gì cứ việc nói ra, nếu Chung công có thể đáp ứng, tuyệt sẽ không chối từ.

Đây là một giao dịch!

Ngọc Doãn nghe Chu Quế Nạp nói xong, liền hiểu ảo diệu trong đó.

Đúng vậy, Đại Thát Bất Dã và Hoàn Nhan Hoạt Nữ đã chết nhưng chết ở trong tay Ngọc Doãn hắn và chết ở trong tay Diêu Bình Trọng hoàn toàn là hai khái niệm.

Đối với Triệu Hoàn mà nói, Ngọc Doãn bé nhỏ không đáng kể, dù lập nhiều chiến công, cũng khó có thể ban ân lớn.

Nhưng nếu là chết vào tay Diêu Bình Trọng thì tình huống lại khác hẳn.

Diêu Bình Trọng là đại tướng Tây Thù, được Triệu Hoàn coi trọng. Nếu là Diêu Bình Trọng giết Đại Thát Bất Dã và Hoàn Nhan Hoạt Nữ, một trận chiến này không coi là thất bại. Với Triệu Hoàn mà nói, cũng chứng minh nhân lực của y không kém, bởi chính y đã ủng hộ việc đánh lên Mưu Đà Cương, mới đổi lấy được chiến quả này. Điều này bất kể là đối với Triệu Hoàn hay là đối với Diêu Bình Trọng mà nói, đều rất quan trọng.

Đại Thát Bất Dã là ai?

Hoàn Nhan Hoạt Nữ là ai?

Đối với Ngọc Doãn mà nói, cũng không quan trọng.

Quan trọng là..., hắn có thể mượn cơ hội này có mối quan hệ tốt với đại nhân vật trong quân, tương đương với việc có nhiều trợ giúp trên triều đình.

Ngọc Doãn nhìn Thái tử Triệu Kham, thấy trên mặt Triệu Kham đầy vẻ chờ đợi.

Hắn lập ung dung cười:

- Ta có làm gì đâu, chỗ có hai Lỗ tặc thôi, vốn là chiến công của Diêu tướng quân mà. Ta cũng là được Diêu tướng quân chỉ bảo mới may mắn thắng lợi. Lão Chung tướng công, Diêu Tướng quân, chớ vì chuyện này mà lo lắng...

Chung Sư Đạo lập tức nở nụ cười tươi.

- Nhắc đến, ta biết Tiểu Ất cũng lâu rồi.

- Hả?

- Lỗ Đạt Na Tư năm trước chạy về Hoàn Châu có đề cập cái tên Tiểu Ất trước mặt ta.

Còn nghe nói, Tiểu Át chuẩn bị mở thương lộ Tây Vực? Nếu là thế thì không hề khó. Ta mặc dù đã không ở Quan Trung, nhưng các trấn tây bắc cũng là...Nếu Tiểu Át nếu có phiên toái, khuyến tử Định Quốc ở Trường An, không chừng có thể giúp được Tiểu Át. Ngoài ra, nếu Tiểu Át có yêu cầu khác, cũng đại khái có thể nói với ta...

Có thể nói Chung Sư Đạo đã cấp đủ thể diện cho Ngọc Doãn.

Thật ra với thân phận và địa vị của lão, nếu thật sự muốn cướp công, Ngọc Doãn cũng không có cách nào. Nhưng lão không làm như vậy. Ngược lại đích thân đến nhà xin lỗi, cũng đưa ra rất nhiều điều kiện trao đổi.

Điều này làm cho Ngọc Doãn không khỏi nhớ tới một câu đời sau: Chính trị cho tới bây giờ đều là thỏa hiệp và trao đổi, không có gì là tuyệt đối.

Cảnh tượng Trước mắt này chẳng phải đã chứng minh rõ ràng điểm này sao.

Từ một phương diện này mà nói, phẩm đức chính trị của Chung Sư Đạo không hề kém.

Chẳng trách sau khi ông ta chết, Hoàng đế Huy Tông trên đường bị bắt về nước Kim từng khóc ròng nói:

- Hối hận không nghe lời khuyên bảo trước đây của Chung công.

Người này rất thông minh, cũng rất hiểu chuyện.

Nếu Chung Sư Đạo thành ý như thế, Doãn cũng sẽ không có khúc mắc gì nữa.

- Nếu nói là yêu cầu, nhưng thật ra có một.

- Ồ?

- Chung công cũng biết, Thái Tử Chư Suất Phủ nay vừa mới thành lập, bên cạnh ta cũng không có người để sử dụng.

Ta cả gan xin Chung công giúp đỡ. Nếu có thể giúp được ta sẽ vô cùng cảm kích. Còn yêu cầu khác nữa thì chưa nghĩ ra.

Lời nói thật, Chung Sư Đạo đã chuẩn bị tốt việc Ngọc Doãn sẽ đưa ra rất nhiều yêu cầu.

Nhưng không ngờ Ngọc Doãn chỉ đưa ra một yêu cầu như vậy, làm lão vô cùng kinh ngạc.

Nụ cười trên mặt Triệu Kham càng đậm:

- A Ông, ta đã sớm nói, Tiểu Át không phải là người không hiểu chuyện, người lại không tin.

Trong giọng nói, mang theo vài phần đắc ý.

Chu Quế Nạp cũng mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Thái Tử thân quân, là bộ khúc Triệu Kham. Tăng thêm nhân sự, cũng là nhân sự Triệu Kham. Ngọc Doãn này thật sự là trung thành và tận tâm đối với Thái Tử, không chừng ngày sau còn là trợ thủ đắc lực cho Thái Tử, cần phải bồi dưỡng mới được.

422. Chương 419: Bước Ngoặt (2)

Nghĩ đến đây, Chu Quế Nạp đột nhiên cảm thấy Ngoại Lang Binh bộ Viên dường như không đủ.

Sớm biết Ngọc Doãn như vậy thì trước đó nên đòi hỏi thêm một chút ưu đãi cho hân với Chung Sư Đạo.

Chủng Sư Đạo hơi híp tròng mắt lại, sự đánh giá đối với Ngọc Doãn lại cao thêm vài phần.

Đây là người thông minh, biết được tiến thoái!

Đáng tiếc, hắn là người của Thái Tử, nếu không nhất định phải lấy qua chỗ mình.

Tuy nhiên cũng không sao, Ngạn Sùng, Ngạn Tung cũng đều đã lớn, để hai đứa nó đến đây giúp hắn, cũng coi như là ân tình của mình. Còn nữa, giang sơn Đại Tống này sớm muộn gì cũng là thiên hạ của Thái Tử, Ngạn Sùng, Ngạn Tung đi theo Thái Tử, cũng là đường ra.

Hai đứa cháu của Chủng Sư Đạo, trưởng tôn Chủng Ngạn Sùng, thứ tôn Chủng Ngạn Tung, đều đã qua nhược quán (cách gọi thanh niên khoảng 20 tuổi) tuổi, làm việc bên người Chủng Định Quốc. Chủng Sư Đạo cũng là người suy nghĩ chu đáo, đương nhiên phải có chút an bài cho tương lai cho con cháu nhà mình.

Nhưng bất kể an bài thế nào, sao có thể so sánh với cận thần Thái Tử?

Chỉ cần nhìn những người Vương Phủ Cao Cầu đều là cận thần của Quan gia, rất được trọng dụng.

Để hai đứa cháu đến đó, coi như là an bài trước.

Chủng Sư Đạo cười nói:

- Tiểu Át muốn ai?

Ngọc Doãn đảo con ngươi một vòng, chỉ vào Hô Diên Chúc:

- Hô Diên tướng quân là danh tướng, có thể nắm giữ Chư Suất Phủ.

Nếu Hô Diên tướng quân có thể tới, Tiểu Át nguyện làm trợ thủ, hiệp trợ Hô Diên tướng quân, tổ kiến Thái Tử thân quân, chẳng biết có được không?

Nhà có nhất lão như có nhất bảo.

Ngọc Doãn cảm thấy mình dù gì cũng quá trẻ, cho nên mới xin Hô Diên Chúc.

Chỉ có điều, Hô Diên Chúc là Chỉ huy sứ thân quân thị vệ Mã Quân tư. luận cấp độ, phẩm chất Suất cao hơn Chư Suất Phủ Suất rất nhiều...

Chủng Sư Đạo ngây ngẩn cả người, Hô Diên Chúc cũng ngây ngẩn cả người!

Triệu Kham đang định mở miệng phản đối, đã thấy Ngọc Doãn liếc nhìn cậu một cái, ra hiệu cậu không cần mở miệng.

Chủng Sư Đạo nhìn thoáng qua Hô Diên Chúc, sau một lúc lâu thở dài.

Từ đầu, Chủng gia với Hô Diên gia cũng như là có chút giao tình. Nếu không phải Hô Diên Chúc đi theo đạo tặc ba mươi sau Kinh Đông, thì quan hệ hai nhà cũng không kém đi.

- Cũng được, nếu Tiểu Át coi trọng Hô Diên, không biết ý Hô Diên như thế nào?

Đừng nhìn Hô Diên Chúc Chỉ huy sứ mã quân, nhưng lại chịu đủ loại chèn ép, vẫn chưa từng cảm thấy thoải mái.

Hô Diên Chúc ngẫm nghĩ một chút:

- Nếu Tiểu Át cất nhắc, Hô Diên không dám chối từ?

Chỉ có điều, để Hô Diên làm Phủ suất thì không được. Phủ suất là Thái Tử thân vệ, nhất định phải do tâm phúc Thái Tử đảm nhiệm. Tiểu Át cất nhắc Hô Diên, vậy Hô Diên xin làm trợ thủ, giúp đỡ Ngọc Phủ suất là cảm thấy rất hài lòng rồi.

Chu Quế Nạp đột nhiên nói:

- Hô Diên lão tướng quân là võ quan ngũ phẩm, làm Phủ suất đã là thiệt thòi rồi.

Chẳng bằng làm xá nhân, một là không quá mức làm lụng vất vả, thứ hai cũng có thể bày mưu tính kế cho Tiểu Át, cũng không thiệt thòi.

Xá nhân Thái Tử sao?

Hô Diên Chúc lập tức kích động!

Chủng Sư Đạo nhìn người đã từng là tiểu huynh đệ này, thậm chí dài một tiếng:

- Quế công nói không sai, để Hô Diên làm Phủ suất thật sự không thích hợp, ngày mai hội triều, ta và người liên danh bảo tấu, xin Hô Diên làm xá nhân...Bôn ba một đời, cũng nên hưởng hưởng thanh phúc. Hô Diên, nay vì Tiểu Át, mâu thuẫn trước kia giữa ta và người sẽ lập tức xóa bỏ, người thấy sao?

Hô Diên Chúc đã rơi lệ đầy mặt.

- Tiểu Át còn muốn ai nữa?

- Binh mã Sứ Thị vệ thân quân mã quân tư Dương Tái Hưng.

Điện Tiền Ti Tương Ngu Hầu Phong Huống, thị vệ thân quân bộ quân tư Tương Ngu Hầu Lăng Uy, Điện Tiền Ti binh mã Phó sứ Cao Nghiêu Khanh...Tạm thời thì muốn mấy người đó, không biết Lão Chủng tướng công có hỗ trợ không?

Chủng Sư Đạo không khỏi mỉm cười, Chu Quế Nạp càng lắc đầu liên tục.

- Tiểu Át, người nói Chủng công là ai chứ? Chút việc cón con này nào có là gì.

Như vậy đi, người hãy liệt kê một danh sách rồi giao lại cho Binh bộ. Đúng rồi, dù sao người cũng là Viên Ngoại Lang Binh bộ, cứ trực tiếp trao đổi với Tư Mã Văn Quý là được.

Đúng vậy, những người Ngọc Doãn muốn này đều là tiểu nhân vật. Để Chủng Sư Đạo ra mặt, mới thật sự là giết gà mổ trâu đấy.

Tuy nhiên cảm quan của Chủng Sư Đạo đối với Ngọc Doãn lại tăng thêm nhiều.

Lão gật gù đầu với Ngọc Doãn, rồi Diêu Bình Trọng và Chu Quế Nạp đi.

Triệu Kham cũng đi theo nhưng lúc ra cửa, cậu lại nói với Ngọc Doãn:

- Tiểu Át, nhớ đi Đông Tảo tác tìm ta đó.

Ngọc Doãn nhìn mọi người đi rồi, lúc này mới thở phào một hơi.

Dương Tái Hưng vẫn vẻ mặt bất mãn như cũ, rầm rì nói:

- Ca ca bị ủy khuất như vậy, làm mỗi Viên Ngoại Lang thôi sao?

Ngọc Doãn cười ha hả, vỗ vỗ bả vai Dương Tái Hưng:

- Đại Lang, người không hiểu a!

Đúng vậy Dương Tái Hưng đương nhiên không rõ tâm tư Ngọc Doãn

Dựa vào sự trao đổi lúc này, Ngọc Doãn không còn đơn độc ở trong triều đình nữa. Ít nhất, có đám người Chủng Sư Đạo tán thành, hẳn tương đương được quân đội Đại Tổng thừa nhận. Chẳng sợ lão Triệu quan gia vẫn trọng văn khinh võ, nhưng quân đội này thủy chung là một lực lượng không thể thiếu trên triều đình. Chớ đừng nói chi là, Chủng Sư Đạo, Trương Thúc Dạ đều là con cháu quý tộc, cũng là một lực lượng trong tầng lớp sĩ phu không thể khinh thường. Có bọn họ, nghĩ chắc con đường sau này có thể nhẹ nhàng đi một chút.

Về phần Dương Tái Hưng?

Ngọc Doãn đã có sắp xếp.

Nói thật ra, Dương Tái Hưng ở lại Thị vệ thân quân Mã Quân tư, làm được binh mã sứ là hết mức rồi.

Cao Cầu đã không quan tâm chính sự, mà Dương Tái Hưng với sự chống đỡ của Hô Diên Chúc cũng khó có cơ hội ngẩng đầu. Chẳng bằng lấy gã qua đây, an bài. Hoặc giả để Dương Tái Hưng đi hiệu lực cho Tông Trạch còn tốt hơn là ở lại cầm quân Tam Nha.

Sở dĩ hiện tại không cho gã đi, là Tông Trạch còn chưa đứng vững gót chân.

Ngọc Doãn cực kỳ tín nhiệm Tông Trạch, và cũng tin tưởng ông. Đợi sau khi Tông Trạch đứng vững gót chân thì chắc chắn sẽ cần thêm người. Kể từ đó, Dương Tái Hưng sẽ có ngày nổi danh. Có Tông Trạch quan tâm và dạy dỗ, Ngọc Doãn không tin, Dương Tái Hưng sẽ kém Nhạc Phi? Trong lịch sử, Nhạc Phi vì được Tông Trạch dạy dỗ mới đạt được thành tựu công lao sự nghiệp sau này.

Hiện tại, Ngọc Doãn muốn dùng Dương Tái Hưng thay thế Nhạc Phi!

Có lẽ Dương Tái Hưng không làm được xuất sắc như Nhạc Phi, nhưng nước phù sa không lưu người ngoài, chớ đừng nói chi là, trong lòng hắn vẫn tồn tại một chút khúc mắc với Nhạc Phi.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn đột nhiên mỉm cười.

Hắn phát hiện, hắn có lẽ đã học được một chút đạo sinh tồn trong triều đình này rồi.

Tam tể lục bộ thì không muốn, nhưng Xu Mật Viện này...Sớm muộn gì phải có một vị trí nho nhỏ cho Ngọc Doãn hắn. Chỉ có như vậy, hắn có thể thi triển khát vọng của hắn. Tuy nhiên điều kiện tiên quyết, đó là tránh được sự kiện Mối nhục Tĩnh Khang. Nhưng sự kiện Mối nhục Tĩnh Khang này nên tránh như nào đây?

Nghĩ đến vấn đề này, Ngọc Doãn lại cảm thấy đau đầu.

Sự đặc ý lúc trước lập tức biến mất, thay vào đó là sự bất đặc dĩ.

oOo

Lý Chuyết đương nhiên sẽ không vạch trần chân tướng.

Không chỉ có Lý Chuyết, dù là đám người nghị hòa như Đường Khác, Cảnh Trọng Nam, Ôn Bá Ngạn, Trương Bang Xương cũng sẽ không mạo hiểm vạch trần sự việc, gây nguy hiểm cho quân đội và Quan gia phần nọ.

Cho nên, cả triều văn võ đều biết rằng cái gọi là đại thắng núi Tây Đài chỉ là nói dối nhưng lại không một ai đứng ra vạch trần. Dù sao, liên kết quân đội và phái chủ chiến đủ để khiến người khác cảm thấy sợ hãi. Chỉ cần quân đội không phản đối nghị hòa, thì sẽ không có ai đứng ra nói. Nhưng mọi người thật không ngờ, người đầu tiên thay đổi chủ ý lại là Triệu Hoàn.

Nguyên nhân sự việc gây ra là thái độ quá cứng rắn, mạnh mẽ và yêu cầu quá đáng của Ngô Hiếu Dân.

Lúc chạng vạng tối, Chung Sư Đạo đang xử lý công sự ở Binh bộ bỗng nhiên nhận được sắc lệnh, nói Triệu Hoàn gọi lão hắn lập tức vào cung yết kiến.

Chung Sư Đạo hoảng sợ, thậm chí có chút bất an không yên.

Sau khi lão lĩnh chỉ liền theo nội thị vào cung, đi thẳng đến Tử Thần Điện.

Trong lòng Chung Sư Đạo có ma, cho nên trên đường đi thỉnh thoảng nói chuyện với tùy tùng này, muốn tìm hiểu tin tức từ trong miệng của tùy tùng.

- Hôm nay Quan gia vốn cảm xúc rất tốt, tuy nhiên sau khi gặp Lý tướng công thì lập tức không vui.

Nội thị cũng không muốn đắc tội Chung Sư Đạo, cho nên hỏi là đáp.

- Lý tướng công?

- Đó là Xu Mật Viện sự Lý Chuyết Lý tướng công.

- Chẳng phải Lý tướng công đang đàm phán nghị hòa cùng Lỗ Tặc sao?

Nội thị nói:

- Thật là đàm phán, nhưng cũng chẳng phải là đàm phán. Mới vừa rồi Lý tướng công vào cung, sau đó Quan gia liền sắc lệnh nô tì đi triệu tập Lão Chung tướng công. Chung công dừng hỏi nô tì, lát gặp Quan gia là hiểu rõ chuyện ngay.

Xem ra, không phải để lộ phong thanh.

Tâm tình của Chung Sư Đạo lập tức bình ổn, theo tùy tùng đi vào Tử Thần Điện.

Trong Tử Thần Điện, ánh sáng hơi mờ mờ.

Triệu Hoàn đang đi lại trong đại điện, nhìn vô cùng phần nộ.

Chung Sư Đạo vừa tiến đến, hần liền lập tức chào đón, lớn tiếng nói:

- Lỗ Tặc bắt nạt ta quá đáng...Chung công, nếu trăm cho người toàn quyền chỉ huy, người có thể đánh cho Lỗ tặc thua một trận, dạy chúng một bài để bọn chúng không còn ngông cuồng như vậy nữa.

423. Chương 420: Trò Hay Vừa Mới Bắt Đầu! (1)

Ngọc Doãn về đến nhà, một ngày đã qua.

Yến Nô đỡ Ngọc Như ngủ xong, đang lôi kéo Dương Kim Liên thì thầm nói chuyện trong phòng.

Khi thấy Ngọc Doãn vào nhà, Dương Kim Liên lập tức đỏ mặt lên, đứng lên vội vàng trở về phòng mình, giống như nai con bị hoảng sợ làm cho Ngọc Doãn không hiểu, ngồi xuống hỏi:

- Dương nương tử làm sao vậy?

Yến Nô lại cười!

Nàng không trả lời Ngọc Doãn mà bưng nước rửa mặt cho Ngọc Doãn, đưa khăn mặt tới, hạ giọng nói:

- Nô nghe nói Tiểu Ất ca đêm qua lại xuất chiến rồi hả? Nhưng sao hôm nay Tuần san Thời đại Đại Tổng lại không thấy tên Tiểu Ất ca?

- Ôi, nói ra rất dài dòng.

Ngọc Doãn rửa mặt, liền đem nguyên do sự việc giải thích cho Yến Nô.

Yến Nô nhú mi, lộ vẻ không hài lòng, hạ giọng nói:

- Sao trong triều đình phức tạp như vậy, không tốt đẹp như trong tưởng tượng. Vốn tưởng rằng Lão Chung tướng công là một người ngay thẳng nhưng hiện tại xem ra...vẫn là cha nói rất đúng, trong hoàng thành, chỉ có tảng đá trông coi cửa chính kia còn sạch sẽ một chút, những thứ khác không có gì sạch sẽ cả.

Ngọc Doãn cũng cười.

Sao lời nói của Yến Nô giống lời kịch trong Hồng Lâu mộng vậy?

Hần hạ giọng nói:

- Cửu Nhi tỷ cũng không thể nói như vậy được. Từ xưa đến nay này trên triều đình vẫn luôn là trao đổi và thỏa hiệp...Nói thật, ta lại cảm thấy Lão Chung tướng công không bạc đãi ta. Dù đó là công lao của ta thì sao? Trên dưới cả triều người nào sẽ thật tâm nói giúp ta? Chứ đừng nói chỉ việc lên chức còn gặp khó khăn nhiều hơn.

Nhưng hiện tại, ít nhất quân đội trên triều đình sẽ ủng hộ ta, về sau ta không còn là người đơn độc chiến đấu nữa.

Nói gì thì chẳng phải Lão Chung tướng công đã cho ta chức Viên Ngoại Lang Binh bộ đó sao? Sau này Cửu Nhi tỷ phải gọi ta một tiếng Ngọc Viên ngoại đấy.

Yến Nô cười khúc khích thành tiếng:

- Được rồi, Viên ngoại lão gia của nô, đi nghỉ ngơi sớm đi.
- Đúng rồi, muội còn chưa nói vừa rồi Dương nương tử làm sao vậy?
- Tiểu Át ca đúng là có quan tâm tới Dương nương tử nha...

Ngọc Doãn lập tức ngượng ngùng, vội vàng khoát tay nói:

- Cữu Nhi tỷ đừng nói lung tung, ta và Dương nương tử không có quan hệ gì.
- Nô đương nhiên biết.

Yến Nô cười nói:

- Xem huynh sợ đến thế kia kìa, cứ như là làm việc trái với lương tâm ấy.

Khi nào cần cho huynh biết, tự nhiên nô sẽ nói cho huynh biết. Chuyện của phụ nữ mà huynh tò mò như vậy, thật không biết xấu hổ.

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, mỉm cười!

Một đêm bình yên, sáng sớm hôm sau thức dậy, Ngọc Doãn rửa mặt xong thì đi thẳng đến Chư Suất Phủ.

Việc Viên Ngoại Lang Binh bộ trên đại thể là ván đã đóng thuyền. Tuy nhiên, còn cần phải báo lên để được phê chuẩn.

Ngọc Doãn cũng không quá để ý chức Viên Ngoại Lang này, dù sao cũng không quản việc, chẳng bằng ở trong Chư Suất Phủ tiêu dao khoái hoạt. Cũng vậy, đám người Hồ Diên Chúc, Dương Tái Hưng, Phong Huống và Lăng Uy cũng còn chưa đến, hiện giờ bọn họ còn lệ thuộc cấm quân Tam nha, nhất định phải làm theo trình tự thủ tục mới có thể đến Chư Suất Phủ làm việc được. Nên những người này nay vẫn đang ở trong cấm quân.

Ngọc Doãn cũng không lo lắng, Chúng Sư Đạo đã đáp ứng rồi thì sẽ không có vấn đề gì.

Buổi trưa, Đồng Tiên dẫn Thân quân Thái Tử tiến vào Chư Suất Phủ, Chu Mộng Thuyết và Trần Đông cũng đều nhận được công văn, coi như chính thức đi nhậm chức. Cao Nghiêu Khanh cũng đang nhanh chóng đến đây. Thật ra biên chế rất dễ làm, vốn là công vụ ở Điện Tiền Ti, chỉ cần Cao Cầu gặt đầu, là có thể đến ngay. Còn Hồ Diên Chúc và Dương Tái Hưng còn phải giao nhận binh phù cho nên việc xử lý cũng khá phiền toái, cần hai ngày mới hoàn thành.

Chư Suất Phủ lập tức náo nhiệt lên, không còn vắng vẻ như trước nữa.

Người sống sót tại trận chiến Triều Dương môn hợp thành thân quân Chư Suất Phủ, ước 200~300 người, đóng quân trong Chư Suất Phủ. Những quân tốt còn lại thì tập trú sàn đấu võ. Ngọc Doãn ngồi ở đại sảnh hưng trí bừng bừng nhìn Tuần san Thời đại Đại Tổng hôm nay phát hành.

Ồ, hai ngày này Chu Huyền liên tiếp đăng bài, mà các bài viết đều rất nóng hổi.

Hôm nay đầu đề trang đầu của Tuần san là về việc triều đình nghị hòa với người Nữ Chân.

Tuy nhiên, không giống như những bài viết trước đó, bài viết này tiết lộ lòng tham vô độ của người Nữ Chân, muốn phí khảo quân gần ngàn vạn, cũng muốn điều kiện lấy Hoàng Hà làm ranh giới. Bài viết dùng từ sắc bén, lộ ra ý oán giận vô tận làm người ta huyết mạch sôi sục.

Không thích hợp!

Ngọc Doãn không khỏi nhíu chặt mày, cảm thấy bài viết này có chút kỳ lạ.

Nói như vậy, cách lựa chọn bài viết của Chu Huyền văn phong thường không kịch liệt như thế, càng không có khả năng dính dáng đến nội dung nghị hòa cụ thể. Phải biết rằng, từ Tuyên Hòa năm thứ sáu kể từ lần đầu Tuần san Thời đại Đại Tổng để lộ ra danh sách nghị hòa, triều đình đã có những hạn chế nhất định đối với việc này. Cho dù hiện nay Tuần san Thời đại Đại Tổng thuộc sở hữu Đông cung, nhưng có một số việc cũng nhất định phải tuân theo quy định. Chu Huyền lại rất hiểu rõ những quy định kia, sao có thể lộ ra nội dung nghị hòa cụ thể được?

Có cổ quái, vô cùng cổ quái...

Ngọc Doãn đang nghĩ ngợi, thấy Cao Nghiêu Khanh từ bên ngoài tiến vào.

- Viên ngoại, Chủng công cử người đến, cho mời Viên ngoại tới trà lâu Dư Tử một chuyến.

Ngọc Doãn ngẩn ra, ngẫm nghĩ một chút, liền gật đầu nói:

- Đáp lời là ta tức khắc tới đó.

Cao Nghiêu Khanh gật gù, liền vội vàng đi ra ngoài.

Ngọc Doãn ở đại sảnh ngồi trong chốc lát, suy nghĩ rất lâu cũng không hiểu mục đích lúc này Chủng Sư Đạo tìm hắn.

Theo lý nói, hắn và Chủng Sư Đạo không có nửa phần giao tình, gọi mình qua đó là có ý gì?

Mang theo sự nghi hoặc, Ngọc Doãn liền đi ra khỏi Chư Suất Phủ, lên ngựa thẳng đến trà lâu Dư Tử.

Trời đã dần dần ấm áp, hơi thở mùa xuân cũng càng ngày càng đậm.

Vào lúc này năm ngoái, đủ mọi hoạt động trình tự bất tận, đầu đường cuối ngõ càng vô cùng náo nhiệt. Nhưng mà nay, dưới bầu không khí đại chiến bao phủ, phủ Khai Phong lại có vẻ có chút vắng lạnh.

Trên đường, thủ vệ cực nghiêm.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy đội tuần tra cấm quân cùng với sai dịch phủ Khai Phong lui tới.

Không nên chứ?

Giai đoạn đầu nghị hòa, vốn nên lơ lửng mới đúng. Nhưng theo cảnh tượng trước mắt cho thấy không có chút thả lỏng nào. Làm cho Ngọc Doãn có cảm giác như còn nghiêm mật hơn trước đây, nghiêm nhiên là khí tức của cuộc đại chiến.

Ngọc Doãn xuống ngựa trước quán trà lâu Dư Tử, chỉ thấy một gã nam tử cách ăn mặc vô quan, tuổi trên dưới ba mươi đứng đó.

- Là Ngọc Viên ngoại?

- Đúng vậy.

- Mặt tướng Ngô Giới, phụng mệnh Lão Chủng tướng công cung kính đón Ngọc Viên ngoại.

Lão Chủng tướng công uống trà ở lầu hai, mời Ngọc Viên ngoại lên lầu.

Ngô Giới, cái tên này nghe rất quen tai.

Ngọc Doãn vội chấp tay nói tạ ơn, buộc Ám Kim ở cọc buộc ngựa rồi cất bước đi vào quán trà Dư Tử.

Quán trà Dư Tử vẫn vắng vẻ thanh tĩnh như trước, giống như thế ngoại đào nguyên. Bên ngoài đánh đến náo nhiệt nhưng bên trong trà lâu Dư Tử lại chưa bị bất kỳ ảnh hưởng gì. Khi Ngọc Doãn cất bước đi lên cầu thang, đột nhiên dừng bước lại, quay đầu nhìn lại quan quân bên ngoài cửa kia.

Ngô Giới?

Hắn là Ngô Giới sao?

Ở trong trí nhớ Ngọc Doãn, cuối thời Bắc Tống đầu Nam Tống, từng có một gã tướng tên là Ngô Giới không kém hơn Nhạc Phi.

Ngô Giới này từng nhiều lần chống lại Nữ Chân, cuối cùng phong quan tới chức Tuyên Phủ Sứ Tứ Xuyên. Ở mức độ nào đó mà nói, đã vượt qua hắn Nhạc Phi.

Tuy nhiên, Ngô Giới này có phải là Ngô Giới đó không?

Ngọc Doãn cũng không phải quá hiểu câu chuyện về Ngô Giới, chẳng qua là kiếp trước từng đọc lịch sử, có xem qua nên mới hơi có ấn tượng chút.

Cõi lòng đầy nghi vấn, hấn đi lên lầu hai.

Đã thấy ở bên trong phòng trà lầu hai vắng vẻ chỉ có Chủng Sư Đạo uống trà ở đó.

- Tiểu Ất, người đã đến rồi. Mời ngồi.

Chủng Sư Đạo vẫy vẫy tay với Ngọc Doãn, cũng không đứng dậy.

Rất bình thường, Chủng Sư Đạo là linh Xu Mật Viện sự, sao có thể đứng dậy nghênh đón một Chư Suất Phủ Suất nho nhỏ.

Ngọc Doãn cũng không khách khí, tiến lên ngồi xuống:

- Chủng công thật nhàn rồi.

- Nhàn rồi sao?

Chủng Sư Đạo cười ha hả, nhấp một ngụm trà:

- Hôm nay lão phu đặc biệt tìm người là có chuyện muốn thương lượng người.

- Mời Chủng công chỉ bảo.

Chủng Sư Đạo lại trầm mặc...

Sau một lúc lâu, lão đột nhiên mở miệng:

- Lão phu cùng thúc tổ người coi như là giao tình cũ.

Nhắc tới, từ Tuyên Hòa thứ sáu, ta tới Khai Phong diện thánh còn không biết Hoàng Diễn Sơn là thúc tổ người. Nhưng cũng từ lúc đó, lão phu đã chú ý tới người rồi. Người lấy tên là Ngọc Đông để viết bài, những bài viết của người đăng trên Tuần san Thời Đại Tổng, ta đều sai người sưu tập sửa sang lại. Có thể nói, trong thời gian năm Tuyên Hòa thứ 6, người đã cảm thấy được giữa Tống Kim chắc chắn có một trận chiến, đúng không?

Ngọc Doãn cả kinh ngẩng lên nhìn Chủng Sư Đạo.

Hắn cũng không biết giữa Chủng Sư Đạo và Hoàng Thường có giao tình như vậy.

Trên thực tế, Hoàng Thường từng nói, ông có một số nhân mạch trên triều đình, nhưng rốt cuộc là ai thì chưa bao giờ nói cho Ngọc Doãn biết.

Trước đây, Phủ Doãn Ứng Thiên Chu Thắng Phi là một, nhưng ngoại trừ Chu Thắng Phi ra, Ngọc Doãn cũng không rõ Hoàng Thường còn có bằng hữu là ai nữa.

Không ngờ...

- Cuối năm Tuyên Hòa thứ sáu, người có phát biểu trên bài văn, bề ngoài thì nói An Lộc Sơn, trên thực tế ám chỉ Quách Dục Sư...Lúc ấy lão phu cảm thấy có lý, nhưng cũng không quá tin tưởng. Tuy nhiên, khi đó ta từng nói với Hoàng Diễn Sơn muốn điều người đi Quan Trung, nhưng Hoàng Diễn Sơn lại nói, người tuổi còn nhỏ, mà Quan Trung phức tạp, không thích hợp đi tới đó, cũng không đủ kinh nghiệm lý lịch.

Thật ra, nếu khi đó người thật sự muốn đi, không dưới một năm là có thể làm phó tướng.

424. Chương 421: Trò Hay Vừa Mới Bắt Đầu! (2)

Chủng Sư Đạo uống một hớp nước, thanh âm đột nhiên thấp xuống:

- Năm Tuyên Hòa thứ 7, Da Luật Dư Lý Diễn tiến vào chiếm giữ tây châu, hiệu là Thiên Mệnh Nữ Hoàng.

Lão phu thông qua một số con đường, lại nghe nói sở dĩ Da Luật Dư Lý Diễn tiến vào chiếm giữ Tây Liêu, toàn bộ dựa vào sự chỉ điểm của một người tên là Ngọc Doãn. Nghe nói, Da Luật Dư Lý Diễn có thể ở thành Khả Đôn nắm binh quyền trong tay cũng đều là được Ngọc Doãn kia trợ giúp.

Ta đã nghĩ, Ngọc Doãn này là ai?

Ánh mắt Chứng Sư Đạo sáng quắc nhìn chăm chú Ngọc Doãn làm Ngọc Doãn sợ tới mức mồ hôi lạnh túa ra, không biết nên làm sao.

Chứng Sư Đạo quả nhiên không giống với những người khác, không ngờ đã thăm dò mình từ ở Tây Liêu.

Lúc này, nói nhiều sai nhiều, cho nên Ngọc Doãn cúi đầu, nâng chén trà lên uống, không tiếp lời Chứng Sư Đạo.

- Tháng năm năm Tuyên Hòa thứ sáu, Da Luật Dư Lý Diễn ở thành Khả Đôn chém giết Da Luật Đại Thạch, nắm trong tay binh quyền thành Khả Đôn.

Mà tháng 4 năm Tuyên Hòa thứ 6, người lại đi Thái Nguyên.

Tiêu Khánh gặp phải thích khách, sau đó thì người bị mất tin tức, tận đến tháng 6 mới xuất hiện tại Quan Trung trở về Khai Phong. Tiểu Ất, dù là trùng hợp cũng...Ha hả, người đừng nóng, hãy nghe ta nói hết. Tận đến năm ngoái, Lỗ Đạt đột nhiên trở về Quan Trung, ta vốn muốn an bài hắn đi Tàn phượng quân, không ngờ kẻ ngốc này lại yêu cầu đóng giữ ở Hoàn Châu...

Tháng 11 năm ngoái, con ta Định Quốc gửi thư, nói có một số thương nhân từ Hoàn Châu tiến vào Tây Hạ.

Ta liền biết, Đại vương nam viện Tây Liêu Ngọc Doãn kia chỉ sợ chính là cháu trai Hoàng Diễn Sơn, là Ngọc Giao Long đại danh鼎鼎 phủ Mã Hành.

Ngọc Doãn ngẩng đầu, trầm giọng nói:

- Chúng công nói không sai, đó là Tiểu Ất.

- Ha hả, người chớ khấn trương, hôm nay ta gọi người tới, thực sự không phải là muốn gây khó cho người.

Ta cũng biết, cháu trai Hoàng Diễn Sơn không phải hạng người bán nước cầu vinh. Trên thực tế trong khoảng thời gian này người cũng đã chứng minh điểm này rồi, Hoàng Diễn Sơn ở dưới cửa tuyến cũng sẽ rất vui mừng. Tiểu Ất, người có thể vứt bỏ vị trí nam viện Đại vương Tây Liêu quay về Khai Phong, đủ để thấy người là chỉ sĩ trung trinh không khuất phục trước phú quý quyền năng và uy vũ. Đáng tiếc, mặc dù Lý Bá Kỷ cũng là người ngay thẳng trung trinh, nhưng lại quá cứng rắn. Hắn làm việc đơn giản đều là vì triều đình, tận trung với Quan gia, luôn mồm nói làm đại sự không câu nệ tiểu tiết...Nhưng hắn không câu nệ tiểu tiết, luôn sẽ xúc phạm ích lợi người khác.

Tiểu Ất, người thật sự là chịu nhiều thiệt thòi.

Những lời này nói ra làm Ngọc Doãn thấy sống mũi cay cay, suýt nữa chảy nước mắt.

Nói thật, hắn thật sự rất uất ức.

Cho tới nay, hắn tận tâm tận lực vì muốn thay đổi thời đại này mà làm mọi cố gắng..

Ai có thể lường trước được, thời đại mà ở hậu thế gọi là mở ra, bình đẳng, tự do này lại có giai cấp tầng tầng làm hắn nửa bước khó đi.

Dù là những người như Lý Cương, Lý Nhược Thủy kiếp trước hắn rất tôn kính cũng thiết lập nên trở ngại tầng tầng với hắn.

Một câu “người chịu nhiều thiệt thòi” của Chứng Sư Đạo khiến Ngọc Doãn xúc động thật lâu.

Nếu đổi lại là lúc mới bắt đầu trọng sinh, chắc hắn là hắn đã chảy nước mắt rồi.

- Chúng công, lão đừng nói nữa.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Hôm nay Chúng công gọi ta đến sợ không đơn thuần là nói những lời này với ta.

Chúng Sư Đạo nghe vậy không kìm nổi bật cười ha ha.

- Tiểu Ất quả nhiên thông minh.

Tay lão gõ nhẹ lên mặt bàn nhìn Ngọc Doãn, một lát sau nói:

- Có ba việc.

- Xin Chúng công chỉ bảo.

- Chúng Định Quốc con ta hiểu rõ Trường An, là Tuyên phủ Quan Trung, không cần ta lo lắng.

Nhưng trưởng tôn Chúng Ngạn Sùng, thứ tôn Chúng Ngạn Tung đang tuổi trẻ, ở lại Quan Trung cũng khó ra hồn.

Người có thể giữ lại hai đứa nó ở Chư Suất Phủ, dù là chấp kích cảm thương cũng được...

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Đây không phải là việc khó. Nay Chư Phủ Suất vừa lập, nếu hai vị Tôn thiếu gia có thực học, giữ lại cũng không vấn đề gì.

Chúng Sư Đạo cười nói:

- Tiểu Ất yên tâm, hai đứa cháu kia của ta mặc dù cũng không phải là kiêu dũng, càng không có tài văn chương giống như người một tay sáng lập nên Tuần san Thời Đại Tổng. Nhưng nói đến bản lĩnh thì không phải là không có...Ta điều hai đứa nó đến Chư Suất Phủ, có làm nên việc hay không là do tự hai đứa nó. Điều kiện ta đã tạo ra cho chúng rồi, những thứ khác thì phải để bọn chúng tự thể hiện bản lĩnh.

Ngọc Doãn không nói gì.

- Chuyện thứ hai, người mở ra Tây Châu thương lộ, cần tính ta vào một phần.

- Hả?

Ngọc Doãn lập tức ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn Chúng Sư Đạo.

Chúng Sư Đạo cười khỏ nói:

- Người đừng vội nhìn ta như vậy, Chúng gia ta nhìn có vẻ rất nỗ lực nhưng thật ra không được như ý.

Từ đời a ông ta tới đời hai đứa cháu ta, đã qua sáu thời đại, A ông ta có tám đứa con trai, đến thế hệ ta thật ra chỉ có ta và hai người em, chỉ dựa vào bổng lộc thì rất khó gắn bó gia tộc này, nên đương nhiên cũng phải tìm đường sống.

Người đi Tây Châu, cần phải qua Quan Trung.

Mặc dù lão phu nguyên quán Lạc Dương, nhưng vẫn có thể tuyên bố một câu: Chúng Sư Đạo ta nói một lời ở Quan Trung, không một ai dám phản đối.

Một câu nói kia của Chúng Sư Đạo đã bộc lộ khí khách ra ngoài.

Ngọc Doãn cũng rất đồng tình, cười nói:

- Chúng công muốn gia nhập, là coi trọng Tiểu Ất, sao ta dám không theo?

- Chuyện thứ ba...

Chúng Sư Đạo do dự một chút, một lát sau nói:

- Chuyện này, ngoại trừ ta cùng với quan gia ra thì không một ai biết được.

Có một công lao dành cho người đây, nhưng việc này có chút nguy hiểm, không biết người có dám đảm đương?

Công lao, nguy hiểm?

Ngọc Doãn nghi hoặc nhìn Chủng Sư Đạo:

- Chủng công thật sự chê cười rồi, xưa đến nay, phiêu lưu và công lao luôn đi cùng nhau, nếu Chủng Công đã cất nhắc Tiểu Ất, Tiểu Ất nào có sợ gì?

Về mặt Chủng Sư Đạo lộ vẻ nghiêm trang:

- Lần này còn nguy hiểm hơn lần ở trấn Quách Kiều.

Ngọc Doãn giật mình, nhìn về phía Chủng Sư Đạo, có chút hiểu.

Thật là một tiểu tử thông minh!

Chủng Sư Đạo thở dài:

- Hiện tại lão phu thật sự hâm mộ Hoàng Diễn Sơn có một đứa cháu trai như người vậy.

Bài viết trên Tuần san thời đại Đại Tổng hôm nay chắc người cũng đã đọc, Hoàn Nhan Tông Vọng kiêu căng ngạo mạn, yêu cầu hàng năm cống tiến tám trăm vạn, phí khai quân một ngàn vạn, còn muốn cách sông để trị. Đây là sự sỉ nhục mà từ lúc Đại Tổng ta được lập tới nay chưa bao giờ có.

Quan gia rất tức giận.

Nói vậy hậu quả cũng rất nghiêm trọng rồi!

Liên tưởng đến bài phát biểu trên Tuần san Thời đại Đại Tổng hôm nay, Ngọc Doãn lập tức hiểu.

Hắn không khỏi mở to hai mắt, nhìn Chủng Sư Đạo, sự kỳ vọng trong mắt ông càng lúc càng nồng đậm.

- Đúng vậy, Quan gia muốn một trận quyết tử chiến với Lỗ Tặc.

Tuy rằng đã đoán được đáp án này nhưng khi Ngọc Doãn nghe chính miệng Chủng Sư Đạo nói ra thì vẫn không kìm nổi như hít phải luồng khí lạnh.

- Chuyện này, cũng may Tiểu Ất chịu nhục, nhường công đại thắng núi Tây Đài cho Diêu Bình Trọng.

Quan gia cũng không rõ binh lực Mưu Đà Cương tổn thất như nào, nhưng nghe nói chém giết hai Bội Cận Nữ Chân thì vô cùng phấn chấn.

Ta vốn tưởng rằng tiếp theo sẽ nghị hòa dễ dàng hơn nào ngờ Lỗ Tặc quá tham lam, làm cho Quan gia vô cùng phẫn nộ.

Tối hôm qua, quan gia bí mật vời ta vào cung, hỏi khả năng quyết chiến với Lỗ Tặc. Lão phu đương nhiên bộc lộ chắc chắn sẽ giành được đại thắng. Từ bắt đầu đêm qua, lão phu đã bắt tay vào an bài việc này. Nhưng nếu muốn tiêu diệt toàn bộ quân giặc, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cần phải có một đội tinh binh bí mật đến bến sông Quảng Tế, phá hủy bến sông Quảng Tế, tử thủ bờ bắc sông Quảng Tế.

Binh mã trong thành không thiếu, nhưng ta lại không thể yên tâm.

Cho nên, ta hy vọng Tiểu Ất người sau khi trời sáng ra khỏi thành, trong vòng hai ngày bí mật đến trấn Trần Kiều, hoàn toàn chiếm lĩnh trấn Trần Kiều, chặt đứt đường lui của Lỗ Tặc. Tuy nhiên nếu vậy, Tiểu Ất người sẽ gặp phải hai sự uy hiếp, Lỗ Tặc Phong Khâu chắc chắn sẽ phát động công kích, mà Lỗ Tặc dưới thành Khai Phong sẽ chạy trốn qua sông Quảng Tế, cũng sẽ tấn công mạnh trấn Trần Kiều. Nói cách khác, trước khi đại quân ta chưa đến, người sẽ phải chịu hai mặt quân địch, đến lúc đó sự nguy hiểm còn cao hơn ở trấn Quách Kiều.

Nói xong, Chủng Sư Đạo liền nhìn chăm chăm Ngọc Doãn, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Ngọc Doãn chau mày, trong lòng khẩn trương, lại có chút kích động...

Thay đổi, rốt cuộc sắp thay đổi lịch sử rồi sao?

Nếu có thể diệt hết Hoàn Nhan Tông Vọng và bờ nam sông Quảng Tế, chắc chắn là một đả kích rất lớn đối với người Nữ Chân.

Đây là một việc lớn, cũng là phải đối mặt với sự nguy hiểm rất lớn. Có thể tự mình đứng ở ngã ba trên lịch sử này, chứng kiến sự thay đổi của lịch sử, Ngọc Doãn mặc dù có chút sợ hãi nhưng trong lòng còn nhiều hơn là sự kiêu ngạo và tự hào khó diễn tả.

Hắn vươn người đứng dậy, chấp tay nói:

- Xin Chúng công hạ lệnh, Tiểu Át nhất định tử thủ Trần Kiều!

425. Chương 422: Chờ Huynh Trở Về (1)

Nếu như từ chiến tích mà nói, một trận chiến Mưu Đà Cương, Đại Tổng tuyệt đối là thua.

Cho dù là Hoàn Nhan Tông Vọng đã bị thiệt Đại Thát Bất Dã và Hoàn Nhan Hoạt Nữ, nhưng Đại Tổng triều vẫn coi như là thua.

Hoàn Nhan Tông Vọng tham lam đòi hỏi nhiều là hợp tình lý. Mà sự phân tích của Quách Dực Sư đối với tính cách Triệu Hoàn cũng không hề sai. Hai cha con Huy Tông và Khâm Tông đích xác không phải là người cứng rắn mạnh mẽ, mà trong xương cốt lại rất yếu đuối, nhu nhược. Tuy con giun xéo mãi cũng phải quần, kẻ yếu đuối bị áp bức cũng vùng lên cũng là một chuyện đáng sợ.

Hoàn Nhan Tông Vọng cũng tốt, Cao Khánh Duệ cũng thế, bao gồm Quách Dực Sư đều sẽ không nghĩ tới những người Chung Sư Đạo lại giả trò dối trên lừa dưới. Thế cho nên Triệu Hoàn vẫn cho rằng, một trận chiến Mưu Đà Cương là Đại Tổng triều giành được đại thắng.

Chỉ một sự lệch lạc nho nhỏ nhưng đã tạo thành một kết quả hoàn toàn khác với lịch sử.

Trong lịch sử, Mưu Đà Cương thất bại, đã hoàn toàn dè sập Triệu Hoàn.

Cuối cùng, ông ta không thể không đồng ý với yêu cầu của người Nữ Chân, thậm chí ngay cả chiếu thư cắt nhường ba trấn Thái Nguyên cũng đều phát ra. May mắn đụng phải một Lý Cương không sợ chết, cứng rắn giữ lại bản chiếu thư này, mới không có kết quả cắt nhường ba trấn.

Tuy nhiên, Lý Cương cũng vì vậy mà lọt vào sự chán ghét của Triệu Hoàn.

Kháng chỉ bất tuân!

Nếu là ở triều đại khác đã bị tội mất đầu rồi. Sau đó Lý Cương gấp rút tiếp viện Thái Nguyên thất bại, cuối cùng bị bãi miễn chức quan.

Thậm chí, còn liên lụy Tông Trạch đang bị bãi quan.

Đây là lịch sử, không nên nói nhiều.

Mà nay Ngọc Doãn chém giết Đại Thát Bất Dã và Hoàn Nhan Hoạt Nữ, cho Chung Sư Đạo đầy đủ sự can đảm.

Người nói ta đã thất bại?

Nhưng từ lúc Đại Tổng và người Nữ Chân khai chiến tới nay, có từng một Thắc Mỗ Bột Cận và Mãnh An Bột Cận Nữ Chân nào bị chém giết chưa?

Không có!

Cho nên, một trận chiến này là thu hoạch toàn thắng.

Cách nói này thật ra sơ hở chồng chất, nhưng lại che giấu được Triệu Hoàn.

Dù là nhạc phụ Triệu Hoàn cũng đứng về phía Chung Sư Đạo, bởi vậy, đã tạo thành áp lực vô cùng dữ dội cho đám người Ôn Bá Ngạn, Mai Cháp Lễ. Dù sao đều là nghị hòa. Chỉ cần không phá hư nghị hòa đại tiền đề, nói dối chiến công cũng không phải không thể. Trên thực tế, có Tống tới nay, việc nói dối chiến công cũng không ít, nên cũng không coi là chuyện lớn gì.

Chính trị, cho tới bây giờ chính là thỏa hiệp và trao đổi.

Đám người Ôn Bá Ngạn tuyệt đối thật không ngờ, chính là sự nhượng bộ lần này của bọn họ lại sinh ra kết quả không tầm thường.

Triệu Hoàn bành trướng rồi!

Đánh thắng, thì người cúi đầu là các người.

Nhưng Lỗ Tặc man di các người đã thua mà còn dám tham lam yêu cầu vô lý, thật coi ta dễ bắt nạt sao?

Trong cơn tức giận, Triệu Hoàn giằng co một hồi, muốn giáo huấn Hoàn Nhan Tông Vọng một ít, sau đó tượng trưng cấp ít tiền, sự việc sẽ trôi qua. Nhưng Triệu Hoàn lại không nghĩ rằng Chung Sư Đạo lại có ý niệm triển khai muốn tiêu diệt toàn bộ người Nữ Chân ngoài thành.

- Phái Tiểu Át đi thích hợp sao?

Trương Thúc Dạ ngồi xuống, có vẻ không yên tâm.

Chung Sư Đạo cười khổ nói:

- Một kế này, là bắt rùa trong hồ.

Miệng hồ này nhất định phải phá hỏng, hơn nữa phải thần không biết quỷ không hay. Vấn đề là, người điều động trong doanh bất luận một binh mã gì, đều không thể có hiệu quả này. Ta càng nghĩ, cũng chỉ có bộ khúc của Tiểu Át mới là lựa chọn thích hợp nhất.

Thành Khai Phong này hiện giờ thật giống như cái phễu lớn.

Người Nữ Chân cách Khai Phong gần như vậy. Bất luận điều động binh mã quy mô như nào cũng có thể bị Hoàn Nhan Tông Vọng lập tức phát hiện.

Chung Sư Đạo cũng không vì Hoàn Nhan Tông Vọng trẻ hơn mình mà xem thường.

Ngược lại, đối với danh tướng Nữ Chân này, Chung Sư Đạo vô cùng coi trọng, thậm chí còn coi địa vị ngang hàng mình.

Luận kinh nghiệm, luận binh pháp, Chung Sư Đạo cao minh hơn Hoàn Nhan Tông Vọng rất nhiều.

Nhưng tiểu tử này lại có trực giác nhạy bén, quan trọng hơn là, Chung Sư Đạo dụng binh chịu nhiều loại tiết chế, mà Hoàn Nhan Tông Vọng lại không nhiều áp chế như vậy, cho nên tính linh hoạt cũng không phải là Chung Sư Đạo có thể tới đánh đồng.

Trương Thúc Dạ cũng cười khổ lắc đầu:

- Nhưng vấn đề là, cho dù để Tiểu Át lãnh binh, cũng phải có lý do mới được.

- Ta đã nghĩ kỹ, hơn nữa cũng đã nói với Quan gia rồi.

Thái Thượng Đạo Quân ở Kim Lăng, chung quy không phải một kẻ lâu dài. Tiểu Át là Chư Suất Phủ Suất Thân quân Thái tử, lợi dụng danh nghĩa Thái tử nghênh đón Thái Thượng Đạo Quân về kinh. Cứ như vậy, danh chính ngôn thuận, Oát Ly Bất sẽ không phát hiện được gì.

Trương Thúc Dạ ngẫm nghĩ một chút:

- Hình như cũng chỉ có như thế.

Tuy nhiên, y vẫn còn có chút lo lắng, nhịn không được nói:

- Vấn đề là, ba nghìn binh mã của Tiểu Át thật sự có thể ngăn trở Lỗ Tặc sao?

- Ta không biết!

Chúng Sư Đạo tay vuốt chòm râu, thở dài:

- Ta không cầu Tiểu Át có thể đóng dinh Trần Kiều, chỉ cầu hấn có thể ở Trần Kiều bảo vệ cho nửa ngày.

Chỉ cần nửa ngày, liền đủ để đem Lỗ Tặc vây ở bờ nam sông Quảng Tế.

- Vậy thì, Tiểu Át cũng thật sự là nguy hiểm!

Trương Thúc Dạ sau khi nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

oOo

Ngọc Doãn rời khỏi trà lâu Dư Tử, mang theo Ngô Giới trở về Chư Suất Phủ.

Đây cũng là Ngọc Doãn yêu cầu Chúng Sư Đạo, bởi vì hấn đã nhận định, Ngô Giới đúng là danh tướng Nam Tống trong lịch sử kia.

- Cha Tấn Khanh là Ngô Lập Lễ, là Ngự Sử trong những năm Bình Trị, vâng mệnh tới Lũng Hữu chống đỡ người Hạ.

Sau khi chết được chôn cất ở huyện Thủy Lạc, người nhà Tấn Khanh liền chuyển đến Thủy Lạc. Y nhập ngũ nguyên niên Chính Hòa, nguyên nhân có nhiều công lao mà thăng tiến Nghĩa Giáo Úy. Sau đó thảo phạt Phương nghịch, phong làm Trung Giáo Huấn Lang. Mà nay đảm nhiệm Kính nguyên đệ thập nhất Chính tướng.

Lần này cần vương, thấy người này rất có đảm lược nên mang hấn đến đây.

Để hấn ở bên cạnh ta vài năm rèn luyện, rồi mới cho ra ngoài đơn độc đảm đương việc...Nếu Tiểu Át muốn hấn qua đó, thì để hấn đi theo người đi. Dưới trướng hấn còn có hơn ngàn Tần phượng quân, sẽ quy về dưới trướng Tiểu Át, nghe theo người sai phải.

Trong tay Ngọc Doãn không có ba nghìn người.

Chúng Sư Đạo có chút quan tâm phái Ngô Giới đến, vừa lúc bổ sung đủ binh mã cho Ngọc Doãn.

Chớ đừng nói chi là, Ngô Giới nhập ngũ nhiều năm, nếu lấy kinh nghiệm lý lịch và từng trải mà nói, dù là Đồng Tiên cũng không thể sánh bằng.

Đây chính là sự giúp đỡ rất tốt đưa đến cửa, Ngọc Doãn sao có thể bỏ qua.

Mà vốn trong lịch sử, tiếp qua tháng năm, người Tây Hạ được mệnh của người Nữ Chân, khai chiến với quân Tống. Ngô Giới suất bộ tấn công Hoài Đức quân, cũng giành được đại thắng, nguyên nhân có công mà dời khỏi Kính Nguyên lộ Thập nhị phó tướng, cũng bởi vậy mà y bước lên hành trình danh tướng.

Tuy nhiên hiện tại, Ngô Giới vẫn chỉ là một Chính Tướng nhỏ bé.

Từ phẩm cấp mà nói, là tương đương với Thập tướng cầm quân Tam Nha.

Với chức quan của Ngọc Doãn đến thống soái Ngô Giới, cũng không tính là khiến cho Ngô Giới thiệt thòi. Hơn nữa, Ngô Giới cũng không biết. Tiếp qua mấy tháng, y sẽ trở thành tướng lĩnh cao cấp chân chính. Chớ đừng nói chi là, Thân quân Thái Tử của Thái tử Triệu Kham...

Trở lại Chư Suất Phủ, Ngọc Doãn liền gọi đám người Đồng Tiên đến.

Hấn cũng không nói phải đi Trần Kiều, mà chỉ nói:

- Lúc này được quân lệnh, quan gia mệnh Thân quân Thái Tử suất bộ xuôi nam, nghênh đón Thái Thượng Đạo Quân, sáng sớm ngày mai ra khỏi thành. Vị này chính là Phó tướng do Xu Mật Viện phái tới, tạm lĩnh chức Phó suất Chư Suất Phủ, hộ tống tới đó.

Cao Sủng, Hà Nguyên Khánh, Lương Ngọc Thành, Viên Triều Niên, Vương Lan, Tất Tiến theo ta lên đường.

Tam Lang và Thiếu Dương, Nha nội đóng giữ Chư Suất Phủ...Tiếp qua hai ngày, đám người Uy Lăng sẽ đến báo danh, các người phụ trách an bài.

Đối với sự an bài bất thành linh này, tất cả mọi người không kịp phản ứng.

Đang yên lành sao đột nhiên lại có một phó suất?

Ngô Giới tiến lên ra mắt mọi người, rồi lui sang một bên, không nói lời nào.

Nhưng hai người Chu Mộng Thuyết và Trần Đông trong mắt ánh lên tia kỳ lạ, miệng ngáp ngừng nhưng không nói ra.

Đám người Đồng Tiên tự đi xuống chính đồn và sắp đặt.

Ngọc Doãn đang định về nhà, lại bị Chu Mộng Thuyết và Trần Đông kéo đến bên cạnh.

- Tiểu Ất, thật sự là xuôi nam sao?

Ngọc Doãn ngăn ra, nói:

- Không phải xuôi nam thì như thế nào?

- Người đừng giấu diếm ta. Khẩu âm của Tấn Khanh, là đến từ Quan Trung, không phải là từ Xu Mật Viện đi ra.

Hơn nữa, quan gia xưa nay bất mãn với Thái Thượng Đạo Quân. Sau khi Thái Thượng Đạo Quân tự xuôi nam thì bị cầm giữ, sao có thể chịu đi nghênh đón về đô? Tiểu Ất, chẳng lẽ là có hành động gì, người muốn gạt hai chúng ta ư, còn lâu nhé.

- Việc này...

Ngọc Doãn âm thầm cảm thán trực giác nhạy bén của hai người Chu Mộng Thuyết, Trần Đông, hẳn nuốt khan nước miếng, muốn giải thích lại không biết nên mở miệng thế nào.

- Tiểu Ất, người đừng nói năng rườm rà nữa, ta cùng đi với người.

- Sao có thể?

- Vì sao không thể? Trận chiến Triều Dương môn, Trần Đông ta mặc dù không dùng mãnh giống như Tiểu Ất người, nhưng cũng tự tay chém giết hai Lỗ tặc đó.

- Đúng vậy, ta giết được một tên.

Chu Mộng Thuyết và Trần Đông cười ha hả nhìn Ngọc Doãn:

- Nếu như người không cho chúng ta đi cùng, ngày sau không là huynh đệ nữa.

426. Chương 423: Chờ Huynh Trở Về (2)

Ngọc Doãn bị hai người làm cho hết cách, đành phải cười khổ nói:

- Cũng không phải là ta không cho hai người đi, mà là việc này rất hung hiểm.

- Ha ha, ta biết ngay mà!

Trần Đông vỗ tay vào nhau, cười tươi:

- Một khi đã như vậy, càng phải cho chúng ta đi, ít nhất bày mưu tính kế cho người.

- Đúng vậy đó, Tiểu Ất à.

Chu Mộng Thuyết vỗ vỗ bả vai Ngọc Doãn:

- Người yên tâm, chúng ta tuyệt sẽ không gây thêm phiền đâu.

Hai người này dính chặt lấy làm Ngọc Doãn cũng không có cách nào từ chối.

Cuối cùng đành phải gật đầu:

- Hai người các người muốn đi chết, vậy thì đi cùng ta.

oOo

Nói vậy, Chu Mộng Thuyết và Trần Đông hai người đã đoán được manh mối.

Chỉ là hai người nhất định sẽ không biết, mục đích của chuyến này, không ngờ là Trần Kiều. Bởi vì bọn họ sẽ không nghĩ tới, Chủng Sư Đạo sẽ to gan xuyên tạc ý tứ Triệu Hoàn; càng sẽ không nghĩ tới, mục đích của Chủng Sư Đạo là giết toàn bộ người Nữ Chân.

Nguy hiểm, tất nhiên là có.

Nhưng đối với hai người Trần, Nhị đã trải qua trận huyết chiến tại Triều Dương môn thì không coi là gì.

Ngọc Doãn bắt đắc dĩ về đến nhà, liền tìm Yến Nô:

- Cửu Nhi tử, ta vừa mới nhận được sai phái của Xu Mật Viện, phải xuôi nam nghênh đón Thái Thượng Đạo Quân, sáng sớm ngày mai khởi hành.

Yến Nô ngăn ra:

- Sao lúc này lại đi đón Thái Thượng Đạo Quân?

- Quan gia cảm thấy, Thái Thượng Đạo Quân ở bên ngoài lâu, cho nên muốn nghênh đón về

- Nhưng cũng thật là...Bên này Lỗ Tặc còn chưa rút đi, lại có nhiều sai phái đến vậy.

Ngọc Doãn sẽ không nói cho Yến Nô, là hẳn phải đi Trần Kiều.

Đương nhiên, Yến Nô cũng không có khả năng đoán được, Ngọc Doãn lại phải đi Trần Kiều tử chiến với người Nữ Chân.

Nàng cười khanh khách lôi kéo Ngọc Doãn:

- Tiểu Át ca, nó có một chuyện vui muốn nói cho huynh.

- Ồ?

- Muội có rồi.

- Cái gì?

Ngọc Doãn giật mình mở to hai mắt nhìn Yến Nô.

Yến Nô đỏ mặt, hạ giọng nói:

- An thúc phụ đã bắt mạch cho muội, nói đã hai tháng rồi. Tiểu Át ca, lúc này muội muốn có huynh ở bên, lúc sinh Cửu tử, huynh đã không ở bên muội, lúc này nhất định phải ở bên muội đấy.

Ngọc Doãn hơi bối rối!

Lần trước hẳn nghe nói Yến Nô mang thai là do người khác thuật lại hơn nữa lại cách xa ngàn dặm.

Nhưng lúc này đây...

Ngọc Doãn kinh ngạc nhìn Yến Nô. Nhưng sau một lúc lâu nói không ra lời.

- Tiểu Át ca, huynh sao vậy?

- A, là vui quá đó...Cửu Nhi tử yên tâm. Lúc này đây, ta sẽ luôn ở bên muội.

Ngọc Doãn âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải sống trở về, nhìn con nhỏ ra đời. Lần trước, hắn bỏ lỡ sinh ra Ngọc Như, lần này không thể nào bỏ lỡ được.

Yến Nô cười hì hì lôi kéo Ngọc Doãn:

- Còn có một việc nữa...chẳng phải ngày hôm qua huynh hỏi muội, Kim Liên nương tử là thế nào đó sao?

Hì hì, thật ra muội với tỷ ấy đã thương lượng, là để tỷ ấy làm vợ lẽ của huynh.

Ngọc Doãn đang chìm trong niềm vui sướng được làm cha, nghe Yến Nô nói vậy thì chấn động.

- Cứu Nhi tỷ, muội không được càn quấy.

- Sao lại càn quấy?

Yến Nô sụ mặt xuống:

- Nô mang thai, không hầu hạ được huynh. Kim Liên nương tử đến nhà chúng ta đã lâu, lại quản việc nhà nữa. Hơn nữa, là ai làm hại Kim Liênnương tử đến mức này?

Mà nay tỷ ấy cũng muốn tái giá, nhưng không người nào nguyện ý tiếp nhận.

Nô hỏi qua tỷ ấy, tỷ ấy cũng bằng lòng rồi. Hơn nữa, Tiểu Ất ca sau này làm quan to, gia nghiệp cũng sẽ càng lúc càng lớn, chỉ dựa vào một mình nô, cũng không thể lo liệu được. Nhưng Kim Liên nương tử lại làm rất khéo, có gì mà huynh không thích vậy?

Ba vợ bốn nàng hầu, là điều mà mỗi một người đàn ông đều mơ đến.

Sự việc này nếu phát sinh sớm một chút, hoặc là chiến sự đã kết thúc thì còn có thể...

Nhưng nay...

Ngọc Doãn có tâm cự tuyệt, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Yến Nô lại nói:

- Tiểu Ất ca, ba thế hệ nhà huynh mấy đời đều con một, đến huynh thì chỉ còn lại có một mình huynh.

Kim Liên cũng có thể sinh đẻ, hơn nữa dịu dàng hiền thực, huynh có gì không thích? Hơn nữa, tỷ ấy còn là con nuôi của An thúc phụ, coi như là người trong nhà rồi. Chuyện này muội đã hỏi qua An thúc phụ, nếu như huynh phản đối, vậy thì không nể mặt An thúc phụ rồi.

- Việc này, chờ ta trở về rồi nói tiếp, được không?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, chỉ có thể chọn dùng bí quyết kéo dài.

Yến Nô gật gật đầu:

- Đợi huynh trở về cũng được, chỉ có điều đến lúc đó huynh cũng đừng đổi ý nha...Kim Liên nương tử da mặt mỏng, nếu biết huynh cự tuyệt, không chừng sẽ làm ra chuyện điên rồ gì. Đến lúc đó, huynh hối hận cũng đã muộn. Hừ!

Ngọc Doãn lại một lần cảm giác đau đầu.

Ăn cơm chiều xong, Ngọc Doãn liền chuẩn bị lên lầu.

Dương Kim Liên và Yến Nô ở nhà bếp bận rộn thu dọn, đúng lúc này, thấy Dương Tái Hưng một thân nhung trang, vội vã từ bên ngoài chạy vào.

Vừa vào cửa, Dương Tái Hưng lại hỏi:

- Tiểu Ất ca, huynh muốn ra trận, sao không mang đệ theo?

Ngọc Doãn hoảng sợ, vội lớn tiếng quát lớn:

- Đại Lang đừng vội nói lung tung, là kẻ nào nói cho đệ là ta sắp ra trận? Là ta phải xuôi nam.

- Xuôi nam? Thế sao phải dốc toàn bộ lực lượng Chư Suất Phủ?

- Việc này...là sắc lệnh của Quan gia, ta chỉ là nghe lệnh thôi.

Lại không biết Yến Nô nghe được câu này, thân mình khẽ run lên. Nàng ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Ngọc Doãn, rồi lại cúi đầu.

Ngọc Doãn không để ý đến phản ứng của Yến Nô, chỉ không ngừng nháy mắt với Dương Tái Hưng.

- Đệ mặc kệ, lần này huynh đi ra ngoài, nhất định phải mang đệ đi.

Cả ngày ở trong thành Khai Phong, chẳng khác gì con chim bị nhốt...Lần trước ca ca đi Hàng Châu, Thập Tam Lang liền hộ tống đi theo, lúc này đi cũng phải đến lượt đệ. Còn nữa, Hô Diên tướng quân cũng nhờ đệ nhấc ca ca, ông cũng sẽ hộ tống đi cùng...

Hô Diên Chúc chắc chắn cũng nghĩ được mùi rồi.

Loại người già thành tinh này, thường thường những việc nhìn có vẻ rất nhỏ bé, nhưng lại nghĩ ra điều không tầm thường trong đó.

Ngọc Doãn mím môi, trầm giọng nói:

- Cũng không là ta không mang bọn người đi, người và Hô Diên lão tướng quân mà nay còn lệ thuộc tam nha cấm quân, không thuộc Thân quân Thái Tử.

- Cái này đơn giản, nay Điện soái Thân quân Thị vệ Mã Quân Tư là Diêu Bình Trọng. Ta cùng với lão tướng quân đã gặp hần rồi, hần cũng đồng ý để chúng ta có thể lập tức rời khỏi tam nha cấm quân. Về phần thủ tục, Diêu Thái úy nói có thể bổ sung sau.

Diêu Bình Trọng là đang báo đáp ân tình của Ngọc Doãn.

Dương Tái Hưng đã nói đến mức này, Ngọc Doãn cũng không có gì để nói nữa rồi.

Hần nhìn Dương Tái Hưng, sau một lúc lâu cười khỏ một tiếng nói:

- Các người đều chuẩn bị xong hết rồi, ta không đồng ý cũng không được.

Dương Tái Hưng nhếch môi mỉm cười!

- Nói vậy, ca ca đồng ý?

- Dù ta không đồng ý, người chịu sao?

Trận chiến Trần Kiều, nhất định sẽ thảm thiết vô cùng.

Có hai cao thủ như Dương Tái Hưng và Hô Diên Chúc đi theo, cũng có thể thêm được phần thắng.

Chỉ có điều người này chẳng nghĩ ngợi gì cả, cứ oang oang nói to. Ngọc Doãn nghĩ đến đây, lén nhìn Yến Nô.

Thấy thần sắc Yến Nô bình thường đang cười nói với Dương Kim Liên, cùng bưng đồ ăn ra ngoài.

Yến Nô là cô gái rất thông minh, nếu chẳng may bị nàng nghe được manh mối, chẳng phải là để nàng lo lắng sao? Hơn nữa, Yến Nô mang thai, nên tinh dưỡng nhiều. Thấy Yến Nô không có gì khác thường, lúc này Ngọc Doãn mới thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy đệ về nói lại cho lão tướng quân biết.

Dương Tái Hưng đạt được ước muốn, vô cùng cao hứng:

- Lão tướng quân đang ở nhà chờ đệ báo tin đó.

Người này...

Ngọc Doãn thấy Yến Nô đã đi ra ngoài, bèn bước lên phía trước một bước, kéo tay Dương Tái Hưng, nói nhỏ:

- Đại Lang, ta phải nói rõ với đệ, hành động lần này hung hiểm vạn phần...Ta còn chưa nói với Cửu Nhi tỷ, đệ đừng có để lộ đấy.

Mặt khác, nói với Bà Tích một câu, mau thành gia lập thất đi, lúc nào cũng lỗ mãng, suýt nữa hỏng việc lớn của ta.

Thấy bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Ngọc Doãn, Dương Tái Hưng co rụt cổ lại, liên tục gật đầu.

- Ca ca yên tâm, đệ sẽ có chừng mực.

Dương Tái Hưng đi không lâu, Ngọc Doãn chơi đùa với con gái chốc lát rồi vào thư phòng.

Ngồi ở cửa sổ có thể nhìn thấy đèn dầu trong Quan Âm viện...Lý Sư Sư vẫn ở tại Quan Âm viện, nghe nói qua ít ngày, nàng sẽ xuất gia. Ngọc Doãn cũng không thể khuyên Lý Sư Sư, chỉ có thể ở trong lòng cảm thán: hồng nhan bạc mệnh.

Đang suy nghĩ, bên ngoài có tiếng bước chân.

Yến Nô bưng một chậu nước tiến vào:

- Tiểu Ất ca, rửa chân đi.

- Ừ.

Ngọc Doãn ngượng ngịu:

- Việc này...việc này...làm phiền Cửu Nhi tỷ rồi.

- Tiểu Ất ca là người làm đại sự, nô khônggiúp được huynh cái gì, nhưng rửa chân thì vẫn có thể.

Lời kia vừa thốt ra, Ngọc Doãn lập tức ngây người.

- Cửu Nhi tỷ...

- Tiểu Ất ca không muốn nói, hẳn là có nỗi khổ.

Yến Nô ngồi xổm người xuống, tháo tất cho hắn, sau đó đặt hai chân hắn vào chậu nước, cúi đầu nói khẽ:

- Nô cũng biết, Tiểu Ất ca là sợ nô lo lắng. Cho nên, nô cũng sẽ không hỏi Tiểu Ất ca sắp đi đâu, mà sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ huynh về. Nô chỉ có một câu, mặc kệ Tiểu Ất ca làm chuyện gì, chớ quên trong nhà còn có nô và đứa nhỏ chờ huynh trở về. Cho nên, Tiểu Ất ca phải nhớ kỹ, nhất định phải bình an trở về, nô chờ huynh trở về.

Nói xong, Yến Nô ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt sáng loáng ánh lệ.

427. Chương 424: Nơi Đây Sáng Sớm Im Ắng (1)

Quả như Chung Sư Đạo dự đoán, thành Khai Phong hiện giờ thật giống như một cái phễu lớn, căn bản giấu không được tin tức gì.

Ngọc Doãn chân trước mới từ Trần Châu Môn đi ra, thì Hoàn Nhan Tông Vọng liền chiếm được tin tức.

- Có bao nhiêu quân Tổng?

- Hồi nhị Thái Tử, quân Tổng xuất động ước chừng ba nghìn người.

- Cao Thượng thư, người thấy thế nào?

Lúc này, Hoàn Nhan Tông Vọng quyết định hỏi ý kiến của Cao Khánh Duệ.

Cao Khánh Duệ thì vẻ mặt ngưng trọng, vẫn chưa lập tức trả lời, mà là hỏi Ngô Hiếu Dân:

- Lão Triệu quan gia đàm phán, còn thuận lợi không?

- Không quá thuận lợi.

Ngô Hiếu Dân cũng là người Bột Hải, cười khổ nói:

- Hai ngày này, thái độ của lão Triệu quan gia thật ra vô cùng cứng rắn, mạnh mẽ, không đồng ý cách sông mà trị, phí khảo quân thì giảm xuống bốn trăm vạn. Nô tài nghĩ đến, sáu trăm vạn lượng là một điểm mấu chốt, cách sông mà trị khả năng không lớn. Lý Chuyết lộ ra có ý tứ là: ba trấn Thái Nguyên có thể cắt nhường, nhưng cách sông mà trị tuyệt không đồng ý.

Hoàn Nhan Tông Vọng híp mắt lại:

- Triệu lão quan mà đồng ý cắt nhường ba trấn?

- Đại khái như thế!

Nếu Triệu Hoàn biểu hiện quá mức cứng rắn, mạnh mẽ, cũng hoặc là nói quá mức yếu đuối, Cao Khánh Duệ tất nhiên sẽ sinh ra hoài nghi.

Nhưng thái độ này của Triệu Hoàn phù hợp với dự đoán của gã và đám người Quách Dực Sư, cũng làm cho gã buông bỏ lo lắng.

- Xem ra, Triệu lão quan mà vẫn là muốn nghị hòa.

Cao Khánh Duệ nhìn thoáng qua Hoàn Nhan Tông Vọng, cười nói:

- Về phần phái ra Thân quân Thái Tử xuôi nam, lại có vẻ rất hợp lý. Nhưng ta nghe nói, vị Thái Thượng Đạo Quân ở Kim Lăng tuyển quân mua ngựa, dường như không cam lòng chấp tay nhượng quyền như vậy. Trước đây, Tuyên Phủ Sứ Lưu Dự ở Tế Nam nhận được sắc lệnh bảo hấn suất bộ xuôi nam, đi tới Kim Lăng hội hợp. Nếu thật sự như thế, không chừng lần này chúng ta càng có thể chiếm được lợi ích. Lão Triệu quan gia mà Tông Trạch phái Tông Trạch qua đó, cũng là tính đúng lúc. Bằng không mà nói, ta nhất định phải gây náo long trời lở đất ở Kinh kỳ đông lộ kia. Thật sự là đáng tiếc.

Triệu Cát ở Kim Lăng hành động rất dữ dội, nên đám người Cao Khánh Duệ cho rằng, Triệu Cát đã vượt qua ranh giới cuối cùng với Triệu Hoàn.

Phân tích như vậy, Triệu Hoàn phái ra Thân quân Thái Tử xuôi nam, cũng là hợp tình lý.

Nếu đổi lại là binh mã khác, Triệu Cát có thể sẽ sinh ra kiêng kỵ.

Nhưng nếu là Thân quân Thái Tử, Cao Khánh Duệ biết, trước khi Triệu Cát truyền ngôi, thương yêu nhất là Thái tử Triệu Kham. Từ góc độ này mà nói, Thân quân Thái Tử Thái Tử tiến đến Kim Lăng, đích xác có thể khiến Triệu Cát yên lòng, không cần lo lắng hải hùng.

Một trận chiến Khai Phong làm cho ngôi vị Hoàng đế của Triệu Hoàn được củng cố.

Chiến tích chống đỡ người Nữ Chân hơn phân nửa đặt ở trên người sĩ phu, nhưng Triệu Hoàn trấn thủ Khai Phong, cũng đích thật là có công lao của ông ta.

Nếu Triệu Cát thông minh, sẽ không gây ra chuyện lớn đến thế.

Bằng không mà nói, sẽ đắc tội hơn phân nửa người Tống...Nói thật, từ lúc Triệu Cát thoát đi xuôi nam đã khẳng định ông khó có thể một lần nữa đăng cơ.

Cao Khánh Duệ cũng tốt, Quách Dực Sư cũng thế, mặc dù khinh thường Triệu Cát, nhưng cũng hiểu được Triệu Cát là người thông minh, sẽ không thể không thấy rõ thế cục.

Hơn nữa, ba nghìn người có năng lực làm gì chứ?

- Tiếp tục nghị hòa cùng Triệu lão quan, tuy nhiên có thể thích hợp giảm điều kiện xuống cũng được.

Cao Khánh Duệ ngẫm nghĩ một chút, nói với Hoàn Nhan Tông Vọng:

- Tranh thủ trong vòng 3 ngày, chấm dứt nghị hòa...Mắt thấy trọng xuân đã tới, nếu không thể mau chóng chấm dứt, chỉ sợ sẽ sinh ra biến số. Trước tháng hai phải lui qua sông Hoàng Hà, mới có thể bảo đảm an toàn.

Hoàn Nhan Tông Vọng nghe vậy liên tục gật đầu.

- Vậy thì, nghe theo Cao Thượng thư.

Về phần quân Tống xuôi nam, không cần quan tâm.

Mà nay chủ yếu nhất là, phải nhanh chóng hoàn thành nghị hòa, thuận tiện cắn một miếng thịt trên người lão Triệu Quan gia kia.

oOo

Ngày 21 tháng giêng Nguyên Niên Tĩnh Khang, Ngọc Doãn rời khỏi Đông Kinh.

Nhưng hắn cũng không nghĩ tới, khi hắn rời khỏi Đông Kinh, trong hoàng thành phủ Khai Phong lại hỗn loạn rồi.

- Không thấy Tiểu Ca?

Trong Tây Tẩm các, Triệu Hoàn kinh sợ toát mồ hôi lạnh:

- Thánh nhân đừng nói đùa với trẫm. Đang tốt đẹp sao không thấy Tiểu ca?

Chu Liễn lúc này cũng không còn vẻ ung dung như trước, gần như muốn khóc.

- Thần thiếp sao dám lấy chuyện này ra đùa chứ?

Đêm qua, Tiểu ca đã nói muốn đến chỗ Huyền Huyền chơi. Quan gia cũng biết, Tiểu ca và Huyền Huyền xưa nay thân thiết, cho nên thần thiếp cũng vốn không có nghĩ quá nhiều, liền đáp ứng Tiểu ca. Nhưng buổi trưa hôm sau, thần thiếp không thấy Tiểu ca trở về, liền cho người đến cung Huyền Huyền tìm nó. Nào biết được, người bên Huyền Huyền nói tối hôm qua Huyền Huyền mang theo Tiểu ca đi Phúc Kim gia chơi, căn bản chưa về. Thần thiếp lại vội phái người đi Thái phủ hỏi thăm, nhưng Phúc Kim lại nói, Huyền Huyền và Tiểu ca, ngày hôm qua căn bản cũng không qua đây, lúc này thần thiếp mới sốt ruột vội đến bẩm báo Quan gia.

Triệu Hoàn luống cuống!

Sao ngay cả hoàng muội Nhu Phúc Đế Cơ cũng mất tích?

- Vậy Huyền Huyền hiện giờ ở nơi nào?

Chu Liễn lắc đầu:

- Thần thiếp không biết, không thấy Huyền Huyền đâu cả.

- Có phải là đi tìm Thập Bát muội không hả?

Chu Liễn ngăn ra, ngẫm nghĩ một chút nói gấp:

- Thần thiếp đã phái người về nhà hỏi thăm rồi.

Triệu Đa Phúc và Chu Tuyên Chu Phượng Anh tỷ muội quan hệ tốt lắm, nói như vậy, không chừng là ở đó.

Trước kia nàng cũng từng ở Chu gia nghỉ qua đêm không về, nhưng vấn đề là, Triệu Đa Phúc đi tìm Chu Tuyên, cần gì phải nói đi Thái phủ?

Trong lòng Chu Liễn có chút không yên.

Không bao lâu, người phái đi Chu Phủ đã trở lại.

Không chỉ có người Chủ phủ trở về, ngay cả Chu Quế Nạp cũng đến.

- Thập Bát tỷ hôm qua nói vào cung tìm Nhu Phúc Đế Cơ, chẳng lẽ nàng cũng không đến?

- Cái gì?

Triệu Hoàn sắp điên rồi.

Mất thấy Khai Phong bị vây sắp chấm dứt, sao lại xảy ra chuyện như này chứ.

Không chỉ Thái tử mất tích, ngay cả Nhu Phúc Đế Cơ và Chu Tuyền, cũng chẳng biết đi đâu. Ý nhìn nhìn Chu Liễn, lại nhìn Chu Quế Nạp.

Cố gắng đè nén sự kích động trong lòng:

- Trượng Nhân và Thánh nhân đừng sốt ruột, thủ vệ trong thành Khai Phong nghiêm mật, tuyệt đối không thể xảy ra việc gì được.

- Vậy bọn họ đi đâu?

- Cái này...

Triệu Hoàn vỗ trán, đầy sốt ruột.

- Bình thường Tiểu Ca thích chơi với ai?

- Cái này...

Chu Liễn ngẫm nghĩ một chút:

- Trong cung thì hay chơi đùa với Huyền Huyền, bên ngoài thì...Cao Nghiêu Khanh này, Chu Huyền này...Nhưng nếu nói thích nhất thì...thần thiếp lại cảm thấy, Tiêu Ca có thiện cảm với Ngọc Tiểu Át nhất.

Quan gia, thần thiếp nghĩ ra rồi!

Triệu Hoàn hỏi vội:

- Nhớ ra cái gì?

Hai ngày trước Tiểu ca ngẫu nhiên nhắc đến Thái Thượng Đạo Quân, nói là vô cùng nhớ người.

Lần này Ngọc Tiểu Át xuôi nam ghé thăm Thái Thượng Đạo Quân, có thể hay không...Mà Thái Thượng Đạo Quân sủng ái nhất Huyền Huyền. Mọi người cũng nói, rất nhớ a cậu.

Triệu Hoàn giật nảy mình toàn thân lạnh toát.

- Hay là, là Ngọc Tiểu Át mang theo bọn hắn đi rồi?

Chu Quế Nạp cả giận nói:

- Ngọc Tiểu Át này cũng thật to gan.

Triệu Hoàn lại cười khổ lắc đầu, hạ giọng nói:

- Trượng Nhân chớ nên trách tội Ngọc Tiểu Át...Trẫm nghĩ việc này chắc không liên quan tới Ngọc Tiểu Át đâu.

- Ồ?

- Lần này Ngọc Tiểu Át...

Triệu Hoàn hướng nhìn chung quanh một cái, lớn tiếng quát:

- Truyền khẩu dụ của trẫm, ngoài Tây Tẩm các trong vòng ba trăm bước không cho ai tự tiện đi lại, người nào vi phạm, giết.

Bên ngoài cung điện lập tức truyền đến tiếng đáp lại của thị vệ.

Chu Quế Nạp và Chu Liễn biến sắc, lập tức sinh ra một dự cảm xấu.

- Ngọc Tiểu Át dẫn Thân quân Thái Tử xuôi nam, thực sự không phải là đi tới Kim Lăng.

Ngày hôm trước Chung Khanh và trẫm thảo luận. Muốn cho Hoàn Nhan Tông Vọng một bài học, đánh bọn chúng hết vẻ ngông cuồng kiêu căng. Cho nên trẫm mới lấy danh nghĩa là ghé thăm Thái Thượng

Đạo Quân, mệnh Ngọc Tiểu Ất dẫn Thân quân Thái Tử xuôi nam. Nhưng tình huống cụ thể, chỉ có Chung Khanh với biết, trầm cũng không đặc biệt rõ ràng, Ngọc Tiểu Ất xuôi nam chỉ là cái cớ thôi, bản thân hẳn cũng biết phân biệt nặng nhẹ, quyết không có thể nào mang theo Tiểu ca và Huyền Huyền đi...Chuyện này, sợ là có gì khác. Các người nói, có phải là người Nữ Chân gây nên hay không?

Ngọc Doãn dẫn Thân quân Thái Tử là ra đi đánh giặc, đương nhiên không có khả năng mang theo Triệu Kham và Nhu Phúc Đế Cơ.

Điểm này, Triệu Hoàn vô cùng rõ ràng.

Y nghĩ tới một chuyện.

Lúc trước Thái Tử gặp chuyện ở phố Mã Hành, đến nay còn chưa bắt được hung thủ.

Sau đó người Nữ Chân vây thành, nên chuyện này cũng tạm thời không để tâm đến nữa. Mà nay Triệu Kham và Triệu Đa Phúc mất tích, có thể liên quan đến việc này hay không?

Triệu Hoàn càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, liền nhìn lại Chu Quế Nạp.

Sắc mặt Chu Quế Nạp cũng trở nên rất khó coi!

Vụ án phát sinh tại phố Mã Hành là do phủ Khai Phong một tay phụ trách phá án và bắt giam.

Nhưng bởi vì người Nữ Chân đã đến, khiến cho Chu Quế Nạp không thể không tạm thời gác chuyện này sang một bên, hiệp trợ Lý Cương trấn thủ thành Khai Phong.

Lời Triệu Hoàn nói, khả năng rất lớn.

Nếu thật sự là thế, chẳng phải Triệu Kham gặp nguy hiểm sao?

Ông cắn răng, hạ giọng nói:

- Việc này rất có khả năng.

Lúc trước Đới Tiểu Lâu của Thiên Kim Nhất Tiểu lâu là mật thám Nữ Chân, cũng có Thượng Hành Thủ Phùng Tranh lâu Phong Nhạc là tai mắt Nữ Chân...Nhưng sau đó ngay lúc chuẩn bị bắt Phùng Tranh, Phùng Tranh lại đột ngột chết. Thần vẫn cho là, việc này rất kỳ quái, liền âm thầm sai người tiếp tục điều tra. Trong phủ Khai Phong này chắc chắn vẫn còn mật thám tai mắt người Nữ Chân.

428. Chương 425: Nơi Đây Sáng Sớm Im Ắng (2)

Mà nay Quan gia đang cùng Lỗ Tặc nghị hòa, nói không chừng là Lỗ Tặc bắt đi Tiểu ca, muốn nhân cơ hội áp chế Quan gia.

Thần cả gan, xin Quan gia để phủ Khai Phong toàn quyền xử lý việc này.

Thần cũng không tin, chỉ cần Tiểu ca còn tại Khai Phong phủ, ngay cả một tin tức gì cũng không có.

Chu Quế Nạp nổi giận rồi!

Lúc trước Phùng Tranh tự sát, vốn là điểm đáng ngờ.

Trong báo cáo khám nghiệm tử thi của Ngõ tác, Phùng Tranh tuy là uống thuốc độc mà chết, nhưng trước khi chết, rõ ràng có dấu vết gãy gĩa. Nói cách khác, có khả năng nhất liền là có người cưỡng ép rót độc, khiến Phùng Tranh chí tử. Như vậy người này tất nhiên có quan hệ mờ ám với Phùng Tranh, thậm chí có thể biết Phùng Tranh là mật thám, càng âm thầm từng có hợp tác với Phùng Tranh.

Chu Quế Nạp bắt Phùng Tranh, vốn là hành động bí mật.

Ông là từ phía Triệu Phúc Kim mà biết thân phận của Phùng Tranh, đang định động thủ thì Phùng Tranh bị người ta giết.

Phương diện này thật sự có nhiều khúc mắc.

- Thần nghĩ đến, việc này liên lụy rất rộng, hơn nữa rất có thể sẽ làm tổn thất mặt mũi Hoàng gia.

Cho nên thần luôn luôn bí mật truy tra...Cũng là muốn nên vì hoàng gia giữ lại chút thể diện. Nhưng hiện tại, lại không thể do dự nữa rồi.

Triệu Hoàn lúc đầu nghe cũng giận. Phải biết rằng, Triệu Kham là mệnh căn của y, là con độc của y.

Tuy nói y nạp Thập phu nhân, nhưng sủng ái nhất vẫn là Chu Liễn. Triệu Kham là kết tinh tình yêu giữa y và Chu Liễn, còn là người tương lai quản lý Đại Tổng. Ngay cả con trai yêu cũng không thể bảo vệ, vậy hoàng đế là y đau khổ đến mức nào?

- Vậy thì, trăm cho trượng nhân toàn quyền xử lý việc này.

Bất cứ kẻ nào dám dấn ngăn trở, giết. Bất cứ kẻ nào có dám cầu tình khuyên can, giết. Từ lúc Thái tổ lập nhiều quy củ, không được tự ý giết đại thần. Triệu thị ta tự nhận luôn rộng rãi đối với người đọc sách thiên hạ, những người này...quả là không biết sống chết.

- Lão thần sẽ an bài ngay.

Chu Quế Nạp không nói hai lời, liền đi ra Tây tẩm các.

Nhìn bộ dạng hoang mang lo sợ của Chu Liễn, Triệu Hoàn đau lòng, bước tới ôm nàng vào ngực, nói:

- Thánh nhân đừng lo lắng. Trượng nhân mới vừa rồi cũng nói, chỉ cần Tiểu ca còn tại Khai Phong phủ, thì sẽ không xảy ra gì đâu.

Nhưng Chu Liễn lại ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng.

- Quan gia, nếu Tiểu ca không tại Khai Phong phủ, vậy làm thế nào?

- Không có khả năng...Mà nay Khai Phong cửu môn đóng cửa, có trọng binh thủ vệ.

Tiểu Ca, Huyền Huyền còn có Thập Bát muội nhiều người như vậy, sao có thể có thể chạy ra cửu môn mà thoát khỏi tầm mắt của thủ vệ được? Nếu thủ vệ cửu môn không có tin tức, đã chứng minh Tiểu ca còn ở trong thành. Yên tâm đi, chậm nhất ngày mai, nhất định có thể có cửa Tiểu ca.

Nhưng không biết tại sao, trong lòng Chu Liễn vẫn thấy không yên.

Người ta nói cảm ứng mẫu tử rất nhạy bén.

Nàng có một loại trực giác: Triệu Kham nay đã không ở trong thành Khai Phong nữa.

Nhưng cậu không ở trong thành, vậy sẽ ở đâu?

Trong lúc nhất thời, Chu Liễn mờ mịt không biết làm sao, cứ ngây ngốc đấy nửa ngày nói không ra lời...

oOo

Phong ba trong thành Khai Phong, Ngọc Doãn đương nhiên không biết.

Sau khi hấn dẫn Thân quân Thái Tử ra khỏi thành liền tổ về xuất phát về Hào Châu, một đường xuôi nam.

Khi màn đêm đến, Ngọc Doãn đột nhiên hạ lệnh, đình chỉ đi tiếp.

- Phủ suất, phía trước chính là Hào Châu, có cần phái người thông tri Tri châu Hào Châu an bài một chút, đêm nay nghỉ ở Hào Châu, ngày mai xuất phát không?

Ngọc Doãn hít sâu một hơi.

- Tối nay không được nghỉ tạm.

- Hả?

Đám người Đồng Tiên ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn.

- Truyền quân lệnh ta, tam quân chuyển hướng, hành quân hướng bắc.

Tất cả đồ quân nhu dụng cụ, tiêu hủy ngay tại chỗ, không được để lại bất cứ dấu vết gì.

- Hướng bắc?

Đồng Tiên nghi hoặc hỏi:

- Phủ suất, chúng ta không phải xuôi nam đi nghênh đón Thái Thượng Đạo Quân sao?

Ngọc Doãn khẽ mỉm cười, hạ giọng nói:

- Nghênh đón Thái Thượng Đạo Quân là nguy trang, chúng ta nhất định phải trước khi trời sáng đến sông Quảng Tế.

Đồng Tiên được nghe, hít sâu một hơi.

- Hành quân ban đêm, không được để lộ, sau hừng đông đình chỉ đi tiếp.

- Vâng.

Nói đến đây rồi, nếu Đồng Tiên vẫn không hiểu ý Ngọc Doãn thì thật là ngu ngốc.

Cái gì mà nghênh đón Thái Thượng Đạo Quân, đều là giả dối! Mục đích của chuyến này, chỉ sợ là quyết chiến cùng Lỗ Tặc mà không phải là xuôi nam.

Từ bắt đầu chiến đấu ở Khai Phong, Đồng Tiên chỉ tham gia một trận tại Triều Dương môn.

Trận chiến ấy thật là thảm thiết, nhưng đối với Đồng Tiên mà nói, thật là một lần vui sướng được trải qua.

Không thể đích thân ra trận giết địch, là chuyện ăn năn nhất trong lòng gã. Vốn gã không rất nguyện ý xuôi nam nghênh đón Thái Thượng Đạo Quân. Lúc này đúng là cơ hội tốt thành lập công lao sự nghiệp. Nếu rời khỏi Khai Phong, thì tương đương mất đi cơ hội.

Nhưng hiện tại xem ra...

Nụ cười trên mặt Đồng Tiên tươi rói gần như không thể che dấu.

Gã chấp tay tuân lệnh nói:

- Phủ suất yên tâm, mặt tướng hiểu được!

- Ca ca, chúng ta là đi đánh Lỗ Tặc sao?

Lúc này đám người Cao Sủng, Hà Nguyên Khánh, Dương Tái Hưng đã hoàn toàn hiểu.

Mấy người vây quanh Ngọc Doãn, nhẹ giọng hỏi.

Dương Tái Hưng lại toét miệng cười:

- Hô Diên lão tướng quân đoán quả nhiên không sai, lúc này còn nghênh cái gì đón Thái Thượng Đạo Quân chứ, trước hết cứ giết cho sướng khoái mới là quan trọng nhất.

Chu Mộng Thuyết nói:

- Phủ suất, lúc này nên nói rõ mục đích đi.

Ngọc Doãn lắc đầu:

- Thời cơ vẫn chưa chín. Lúc nào nên nói rõ với các người, ta tự sẽ nói.

Trước đó, ta yêu cầu các huynh đệ, không được để lộ nửa điểm phong thanh. Tấn Khanh, người và Đại Lang dẫn lính trinh sát đi trước mở đường, nếu gặp địch, không được tới giao chiến, cần lập tức báo cáo ta ngay. Được rồi, tất cả mọi người đi xuống đi, khống chế tốt nhân mã bản bộ, tốc độ tiến lên nhanh hơn, trước hừng đông, chúng ta nhất định phải tìm một nơi có thể ẩn thân.

Mọi người đều cùng đáp lĩnh mệnh.

Ngọc Doãn đưa mắt nhìn hướng bắc, trên mặt lộ ra một chút dữ tợn.

Lần này nhất định phải đánh cho các ngươi một trận đẹp!

- Tỷ tỷ, hình như có gì không đúng.

Ở trong đội ngũ đang hành quân tốc độ cao, một gã quân Tổng dánh người nhỏ xinh giục ngựa tiến lên, dừng lại một đầu mục quân Tổng:

- Không phải phải xuôi nam sao? Sao lại đột nhiên đi hướng bắc? Phía trước hình như là Hào Châu, sao giờ lại đi hướng ngược lại thế.

Khuôn mặt quan quân kia toát lên một vẻ anh khí.

Sắc mặt gã cũng trở nên khó nhìn lên, hạ giọng nói:

- Huyền Huyền, hình như không thích hợp.

- Làm sao vậy?

- Chỉ sợ chúng ta không phải xuôi nam nghênh đón Thái Thượng Đạo Quân, mà là lên phía bắc quyết chiến với Lỗ Tặc.

Đã nói rồi, với tính tình Ngọc Doãn, sao có thể vào lúc này rời khỏi Đông Kinh? Sợ là hắn đã có mật lệnh, lần này chúng ta gây phiền rồi.

Quân Tổng dánh người nhỏ xinh nghe vậy ngẩn ra:

- Đánh Lỗ Tặc?

Đang nói, đã thấy một quân Tổng dánh người thấp bé thúc ngựa tới, thanh âm trẻ con:

- Cô, ngươi vừa nói sắp đánh Lỗ tặc sao?

- Đúng vậy, nhìn tình hình này, Tiểu Ất dường như không phải xuôi nam, mà là lên bắc.

Lại có một quân Tổng tiếp cận lại:

- Huyền Huyền, vậy làm sao bây giờ? Nếu không, chúng ta đi nói rõ với Tiểu Ất, trở về đi.

- Không được!

Giọng trẻ con kia lập tức phản đối:

- Thập bát tỷ, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy sao? Cô mới vừa nói rồi, Tiểu Ất mang quân lệnh trên người, nói cách khác là bí mật hành động. Nếu lúc này chúng ta trở về, chẳng phải là rút dây động rừng, hỏng việc lớn của Tiểu Ất?

- Nhưng...

- Thập Bát tỷ, khó có cơ hội như này.

Luyện được một thân bản lĩnh, lại không có cơ hội ra trận giết địch. Lần này, theo Tiểu Ất cùng nhau đánh một trận, đợi sau khi cầm thủ cấp Lỗ tặc về, báo tin vui với mẫu hậu. Phụ hoàng và mẫu hậu nhất định sẽ cao hứng. Dù sao ta cũng không quay về, thật vất vả mới đi ra được, giờ quay về sẽ không có cơ hội như này nữa. Hơn nữa, bây giờ trở về đi, cũng sẽ bị phụ hoàng và mẫu hậu trách phạt, chẳng bằng lập được công lao trở về, không chừng mẫu hậu và phụ hoàng còn có thể cao hứng.

Sẽ cao hứng sao?

Hai quân Tổng người nhìn ta, ta nhìn người, có chút không biết làm sao.

Quan gia và thánh nhân có vui mừng hay không thì không biết, nhưng trách phạt thì chắc không thoát rồi.

Nếu hiện tại đi nói với Ngọc Doãn, thật ra vẫn có cơ hội trở về.

Nhưng trong lòng hai người lại xao động.

Ra trận giết địch a!

Cơ hội bực này, cũng không phải là dễ dàng gặp phải.

Tương lai trở về, cùng nói với tỷ muội khác, sẽ là một chuyện vô cùng vinh quang.

- Vương tỷ tỷ, tỷ thấy sao?

- Việc này.

Không đợi quan quân kia mở miệng, quân Tống giọng trẻ con kia nói:

- Còn nói gì nữa, cứ nghe theo ta ấy!

Nữ nhân các ngươi thật đáng ghét, nước đến chân còn muốn lùi bước sao?

Cùng lắm lúc đến nơi sẽ nói cho Tiểu Át rõ, tiện thể được xem một trận náo nhiệt.

Đúng rồi, chẳng phải Tiểu Át nói, Vương nương tử võ nghệ cao cường, là cân nhắc anh thư đó sao...Hay là, Vương nương tử sợ phải không?

Ranh con này, dám dùng kế khích tướng.

Quan quân kia nghe vậy, dù biết rõ ranh con này khích tướng, nhưng lại không nhịn được:

- Tiểu ca nói gì đó, thiếp thân sợ gì chứ?

- Vậy thì được rồi, còn do dự gì nữa?

Nói xong, cậu ở trên lưng ngựa vung tay lên

- Đi đi đi, đừng để rớt đội ngũ, không chừng sẽ người ta chửi mắng một trận đó.

429. Chương 426: Phát Dạn Đầu Tiên Ở Trần Kiều (1)

- Bạch Thì Trung bị phủ Khai Phong mang đi?

Trong đại doanh quân Kim ở Mưu Đà Cương, Hoàn Nhan Tông Vọng kinh ngạc nhìn Quách Dực Sư.

Phải biết rằng, lão Triệu quan gia luôn dung túng đối với sĩ phu nên đây là việc trước nay chưa từng có. Sĩ phu trọng danh, nói chung, dù là bắt giữ cũng phần nhiều là do Bách Đài ra mặt, đảm bảo sự tôn nghiêm của sĩ phu. Nhưng nếu là do phủ Khai Phong ra mặt, vậy chẳng khác nào quét cho đám sĩ phu không còn mặt mũi nào. Năm xưa bắt giữ Tô Thức, cũng là Bách Đài ra mặt bắt giữ, chưa dám để cho Phủ nha đi bắt. Nguyên nhân trong đó, là danh tiếng Bách Đài bắt giữ vượt xa phủ Khai Phong bắt giữ.

- Sao lại thế này?

Hoàn Nhan Tông Vọng trầm giọng hỏi.

Bạch Thì Trung tuy nói là bị bãi miễn chức quan, nhưng từng đã làm Thái tử, đó cũng là một vị tướng công đương triều.

Triệu Hoàn hành động như vậy đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Hoàn Nhan Tông Vọng lập tức có một chút bất an trong lòng.

Bạch Thì Trung từng lên nhận hối lộ, coi như là đồng minh cùng phía người Nữ Chân.

Nay đồng minh bị bắt, ý nghĩa sau lưng đã không tầm thường rồi.

Quách Dực Sư cười khổ lắc đầu:

- Mật thám trong thành chưa có tin tức truyền đến, chỉ nói là đêm qua Chu Quế Nạp mang theo sai dịch phủ Khai Phong xâm nhập Bạch phủ, bắt Bạch Thị Trung. Sáng sớm hôm nay, Cảnh Trọng Nam và Mai Cháp Lễ dâng tấu buộc tội Chu Quế Nạp, lại bị lão Triệu quan gia trách cứ. Nói Bạch Thị Trung ăn hối lộ trái pháp luật, chứng cứ rành rành, hai người Cảnh, Mai không được hỏi đến nữa.

Đây không phải là đầu đá gì trong triều cả, trong đó chắc chắn phát sinh gì đó!

Hoàn Nhan Tông Vọng lập tức sai người tìm Cao Khánh Duệ, nói rõ sự việc, Cao Khánh Duệ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Lang quân, sự tình chỉ sợ có biến, còn cần sớm tính toán.

- Hả?

- Tuy rằng còn chưa rõ vì sao Bạch Thị Trung bị bắt, nhưng từ việc phủ Khai Phong ra mặt mà nói, sự việc khả năng không nhỏ.

Mặc dù ta không nói chính xác chuyện này sẽ sinh ra ảnh hưởng gì đối với việc nghị hòa, nhưng hẳn nên sớm tính toán mới được.

Việc cấp bách, là phải đảm bảo đường quay về không vấn đề gì. Kính xin lang quân mệnh Lưu Tư suất bộ đi tới Trần Kiều trợ giúp. Cũng phải người thông tri Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ mệnh Hàn Dân Nghị đi tới Kỳ Thành để có thể tiếp ứng đại quân. Khai Phong thực không nên ở lâu. Ta nghe nói, viện binh của Thừa Tuyên Sứ Uy Võ quân là Lưu Quang Thế sắp tới, mặt khác còn có nghĩa dũng từ các nơi tiến đến, cùng đều tập kết ở Khai Phong. Thời gian càng dài, lại càng là nguy hiểm. Cần mau chóng đạt thành minh ước với lão Triệu quan gia, rút lui khỏi Khai Phong.

Cao Khánh Duệ nhạy bén cảm thấy được, Bạch Thị Trung bị bắt, chắc chắn là có chuyện phát sinh.

Mặc dù không rõ rốt cuộc là vì sao, nhưng có thể làm cho Triệu Hoàn không tuân theo quy củ của Thái tổ từ lúc gây dựng nên Đại Tống tới nay, đã chứng minh sự việc cực kỳ nghiêm trọng. Bạch Thị Trung là đứng về phía nước Kim, là nòng cốt của phái nghị hòa, dù y bị bãi miễn chức quan, nhưng uy vọng trong phái nghị hòa vẫn không nhỏ. Ở mức độ nào đó, vẫn có thể chi phối tư tưởng của lão Triệu Quan gia.

Nhưng hiện tại, Bạch Thị Trung bị bắt!

Mặt sau này còn liên lụy ra chuyện gì, cũng khó mà nói trước được.

Cho nên, thời gian ở lại Khai Phong càng dài, thì càng nguy hiểm...

Hoàn Nhan Tông Vọng nghe xong lời Cao Khánh Duệ nói, cũng rất tán thành.

- Vậy thì, bảo Lưu Tư lại đây.

Lưu Tư này là người Bột Hải, trong lịch sử từng làm Chuyển Vận Sư Sơn Tây Nữ Chân, nguyên nhân vì Cao Khánh Duệ mà liên lụy bị Tông Bản bãi chức quan, buồn bực sầu não mà chết.

Lưu Tư hiện giờ làm Mãnh Liệ An Bột Cạn, vẫn phụ trách hậu cần đồ quân nhu.

Đó là một kẻ tính tình cẩn trọng, tỉ mỉ, là tâm phúc của Cao Khánh Duệ. Hoàn Nhan Tông Vọng phân phó Lưu Tư xong, còn gọi Ngô Hiếu Dân đến, giao trách nhiệm y cần phải trong vòng hai ngày hoàn thành nghị hòa, đồng thời hạ lệnh, toàn quân chuẩn bị, xuất phát bất cứ lúc nào.

oOo

Không chỉ là Mưu Đà Cương rối loạn, thành Khai Phong cũng hỗn loạn.

- Ưông Bá Ngạn từng chịu nhận hối lộ của Bạch Thị Trung?

- Đúng vậy!

Chu Quế Nạp cười khỏ trả lời:

- Đêm qua thần bắt Bạch Thị Trung về phủ Khai Phong, Bạch Thị Trung liền lập tức thú nhận, đám người Lý Bang Ngạn, Uông Bá Ngạn đều từng nhận hối lộ của hắn, hơn nữa còn đáp ứng sẽ dốc hết sức thúc đẩy nghị hòa giữa Tống Kim.

Sắc mặt Triệu Hoàn lập tức trầm xuống.

- Việc này thật sao?

- Bạch Thị Trung còn giao ra danh mục quà tặng cho hai người Uông, Lý kia.

- Vậy Tiểu Ca...

- Bạch Thị Trung nói, Thái Tử mất tích, không liên quan đến hắn.

Hắn tuy nhận hối lộ, nhưng không có ý định mưu phản, sao lại dám bắt cóc Thái Tử. Bệ hạ, thành Khai Phong này có một thế lực tồn tại. Trước đây ám sát Thái tử tại phố Mã Hành. Nếu không phải Lỗ Tặc gây nên, tất nhiên là người khác làm. Lần này Thái Tử mất tích, có liên quan đến thế lực này hay không? Trước mắt còn không rõ ràng lắm, nhưng nếu dung túng lực lượng này tồn tại, chỉ sợ không phải là chuyện tốt. Thần nghĩ, cần phải tra rõ việc này, nếu không sẽ không tìm được tung tích của Thái Tử.

Chu Quế Nạp cũng vô cùng đau đầu.

Vốn chỉ là muốn tra ra tung tích của Triệu Kham, không nghĩ rằng lại moi ra một đám Hán gian.

Chuyện này cũng trở nên vô cùng rắc rối. Đám người Lý Bang Ngạn, Uông Bá Ngạn đều là trọng thần, cũng có danh vọng cực cao. Muốn hay không muốn xử lý những người này, cũng đã thành củ khoai nóng bỏng tay rồi. Phải biết rằng, đời Triệu Hoàn hạ lệnh, tình thế này chắc chắn sẽ càng thêm phức tạp. Đám kia sẽ phụ chịu để yên hay không? Trước mắt thật sự khó nói.

Bắt, sẽ kích động những người này.

Khai Phong vậy khốn còn chưa được giải trừ, nếu những người này bán ngược lại, tất nhiên sẽ khiến cho thế cục chuyển biến xấu.

Không bắt?

Chẳng lẽ trở mặt nhìn những người này bán nước?

Triệu Hoàn nói:

- Việc của Bạch Thị Trung, Trương nhân đừng nhúng tay vào nữa.

Trẫm sẽ để Khang Vương tiếp nhận việc này, do Bách Đài phụ trách thẩm vấn... Thân phận của Trương nhân thật không tiện tham gia vào việc này.

Trong lịch sử, Triệu Cấu lúc này đã được bổ nhiệm giữ chức Đại nguyên soái Bình mã Hà Bắc, đóng ở Tương Châu.

Nhưng bởi vì màn đối thoại trước đây giữa Ngọc Doãn với Triệu Kham, cuối cùng khiến cho Triệu Cấu không thể đi nhậm chức. Hiện giờ, Triệu Cấu vẫn giữ thủ tại Khai Phong, làm một Vương gia nhàn tản. Đồng thời bởi vì Triệu Kham ra mặt nói lý vài câu, khiến Triệu Hoàn nảy sinh sự cảnh giác đối với Triệu Cấu. Nói như vậy, chuyện tốt sẽ không đến lượt con cháu hoàng thất này, nhưng xảy ra vấn đề, thì cần phải có người đứng ra chịu tiếng xấu thay, mà con cháu hoàng thất lại là thí sinh tốt nhất. Trong phương diện này, Triệu Hoàn không chút nào nương tay.

Mặc kệ đời sau đánh giá Triệu Hoàn như nào, nhưng Triệu Hoàn đối với người nhà lại vô cùng tốt.

Việc của Bạch Thị Trung, không còn đơn giản là việc nhỏ nữa, gây chuyện không tốt sẽ diễn biến thành sự va chạm giữa hoàng quyền và sĩ phu. Chứ đừng nói chỉ là, việc này còn vi phạm di huấn mà Thái tổ Triệu Khuông Dận để lại. Chu Quế Nạp bị kẹt ở giữa, rất khó làm người.

Cho nên, để Triệu Cấu đón nhận việc này, đích thật là thí sinh tốt nhất...

- Kế tiếp, Trương nhân hãy tập trung tất cả lực lượng tra ra thế lực này cho trẫm.

Trầm thật muốn biết là kẻ nào ở sau lưng gây chuyện. Đúng rồi, phải bảo đảm Tiểu ca an toàn, không được để xảy ra chuyện gì.

Chu Quế Nạp nghe vậy lập tức thở phào một hơi.

Có thể thoát thân ra khỏi việc này, luôn luôn là một chuyện tốt.

Về phần việc của Thái tử Triệu Kham, Chu Quế Nạp đương nhiên là không thể chối từ. Không nói đến Triệu Kham là ngoại tôn của ông, huống chi còn là người kế thừa Đại Tổng, quan hệ đến vinh hoa phú quý của Chu gia sau này. Chu Quế Nạp sao có thể thả lỏng việc này được.

- Thần tuân chỉ!

Chu Quế Nạp đi rồi, Triệu Hoàn ở Tử Thần Điện bồi hồi không ngừng.

Đêm qua, Chu Liễn nói với y, cảm giác Triệu Kham không ở trong thành Khai Phong.

Linh cảm giữa tình mẫu tử, có thể nói là điều vô cùng kỳ diệu, Triệu Hoàn cũng không dám xem thường.

Nhưng nếu Triệu Kham không ở trong thành Khai Phong, thì sẽ đi đâu?

Y từng phái người cẩn thận tuần tra từ đêm trước đến ngày hôm qua, thành Khai Phong chỉ có ra vào hai đoàn người.

Một là sứ đoàn Nữ Châu, một là Thân quân Thái Tử. Nếu Triệu Kham lén lút theo Thân quân Thái Tử ra khỏi thành thì còn dễ nói, đã có Ngọc Doãn ở đó rồi, có thể bảo vệ Thái Tử chu toàn. Nhưng nếu như là Lỗ Tặc gây nên...Vậy sẽ rất nguy hiểm.

Triệu Hoàn hiện tại tình nguyện tin tưởng Triệu Kham là đi theo Thân quân Thái Tử cũng không dám tin tưởng, là bị Lỗ tặc bắt.

Nhưng Ngọc Doãn dám lớn mật thế sao?

Hoặc có lẽ, Ngọc Doãn cũng không biết Thái Tử ở trong quân, chẳng phải là cũng rất nguy hiểm?

- Người tới, tuyên Chung Sư Đạo đến.

Triệu Hoàn rốt cục không nhẫn nại được nữa, lớn tiếng hô.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Chung Sư Đạo vội vàng đi vào Tử Thần điện.

Hôm nay ông đang ở trong Tần phượng quân chỉnh đốn quân vụ, nghe nói Triệu Hoàn tìm mình thì không khỏi có chút nghi hoặc.

- Bộ hạ tuyên thần đến có chuyện gì?

Triệu Hoàn cho dù là lòng nóng như lửa đốt, cũng cố kìm nén.

- Chung khanh, trăm hỏi người một sự kiện...Thân quân Thái Tử hiện giờ ở đâu?

- Hả?

Chung Sư Đạo giật nảy mình, do dự một chút, cắn răng nói:

430. Chương 427: Phát Đạn Đầu Tiên Ở Trần Kiều (2)

- Hả?

Triệu Hoàn hoảng sợ:

- Lão khanh gia, người làm vậy là có ý gì?

Về mặt Chủng Sư Đạo mờ mịt:

- Chẳng phải bệ hạ muốn thần giáo huấn Lỗ tắc một chút sao? Lão thần càng nghĩ, muốn giáo huấn Lỗ tắc, không ai qua được Hoàn Nhan Tông Vọng đang vây dưới thành Khai Phong. Cho nên, lão thần mật lệnh Ngọc Doãn dẫn Thân quân Thái Tử đánh lên Trần Kiều, cắt đứt đường lui của Lỗ tắc. Đêm mai, lão thần đem mệnh một trăm ngàn đại quân cường công Mưu Đà Cương, đem một lưới bắt hết.

Triệu Hoàn thiếu chút nữa phun ngum máu tươi lên mặt Chủng Sư Đạo.

- Trẫm chỉ là...Trời ơi, Lão khanh gia, ngươi nghĩ sai rồi, nghĩ sai rồi!

Cho dù là trong lòng biết rõ Chủng Sư Đạo cố ý xuyên tạc ý tứ của mình, nhưng lúc này Triệu Hoàn cũng ngậm bồ hòn mà im, khổ không nói nên lời.

Giáo huấn Lỗ Tắc, là ý chỉ của y.

Nói toạc ra, Chủng Sư Đạo an bài như vậy, cũng không phải là sai.

Nhưng, nhưng...

Triệu Hoàn thật sự không biết nên nói như thế nào, nhìn Chủng Sư Đạo, sau một lúc lâu vẫn không thốt nên lời.

Chủng Sư Đạo cũng cảm thấy được có gì đó không ổn, không kìm nổi hỏi:

- Bệ hạ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Triệu Hoàn xoa hai gò má, sau một lúc lâu cười khổ nói:

- Không dối gạt Chủng khanh, Thái Tử mất tích!

- Hả?

Chủng Sư Đạo cũng hoảng sợ, lập tức kịp phản ứng, tối hôm qua Chu Quế Nạp xông vào Bạch phủ, bắt Bạch Thì Trung là duyên cớ gì.

- Vậy có tin tức không?

Nhìn vẻ mặt quan tâm của Chủng Sư Đạo, cơn giận trong đầu Triệu Hoàn giảm đi một ít.

Y do dự một chút, hạ giọng nói:

- Trước mắt vẫn chưa có tin tức...Trẫm cũng không nói năng rườm rà với lão khanh gia nữa. Trẫm hoài nghi, Thái Tử rất có thể cùng Ngọc Doãn Ngọc phủ suất ra khỏi thành rồi.

- Không thể nào!

Sắc mặt Chủng Sư Đạo cũng thay đổi:

- Ngọc Doãn không phải là loại người không phân rõ nặng nhẹ.

Trong lòng lão cũng bắt đầu thấp thỏm không yên, có chút không biết làm sao. Nếu chẳng may Triệu Kham thật sự đi theo Ngọc Doãn, chẳng phải là nguy hiểm sao?

Triệu Hoàn nói:

- Nếu Ngọc Doãn biết Thái Tử ở trong quân thì vẫn còn đỡ.

Nhưng trẫm sợ, Thái tử lén lút trà trộn vào trong đó, Ngọc Phủ suất không biết...Mà Huyền Huyền cũng mất tích, còn có muội tử của Thánh nhân, cũng không thấy tung tích. Trẫm cũng biết, dù Ngọc phủ suất gan lớn đi chăng nữa, cũng sẽ không cho phép nữ nhân ở trong quân. Bởi vậy trẫm càng thêm lo lắng...có lẽ Ngọc phủ suất cũng không biết đâu.

Trời ơi!

Chủng Sư Đạo luống cuống...

Lão có thể khẳng định, nếu đám người Thái tử thật sự ở trong Thân quân Thái Tử, như vậy nhất định là Ngọc Doãn không biết.

- Lão khanh gia, Trẫm chỉ hỏi người một câu, Thái Tử có thể bị nguy hiểm gì hay không?

- Việc này...

Chúng Sư Đạo không biết trả lời như thế nào.

Không nguy hiểm?

Đó là nói bậy bạ. Ba nghìn binh mã tử thủ bên Trần Kiều, đối mặt mấy vạn Lỗ Tặc điên cuồng tấn công, người nói xem có nguy hiểm hay không? Nhưng nếu như nói gặp nguy hiểm, chẳng phải là khiến quan gia lo lắng hơn? Nếu quan gia nóng giận làm ra chuyện gì, vậy thì càng phiền toái hơn.

Càng nghĩ, Chúng Sư Đạo vẫn quyết định nói thật.

- Hồi bẩm bệ hạ, vô cùng nguy hiểm!

Triệu Hoàn nghe vậy như hít phải luồng khí lạnh, sau một lúc lâu nói:

- So sánh với Triều Dương môn, có nguy hiểm hơn không?

- Chỉ sợ còn nguy hiểm gấp mười lần so với Triều Dương môn!

Chúng Sư Đạo hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Trận chiến Triều Dương môn, ít nhất trong thành còn có mấy vạn tinh binh có thể trợ giúp. Nhưng trận chiến Trần Kiều, có thể nói là Thân quân Thái Tử đơn độc chiến đấu, đồng thời còn là cục diện hai mặt thù địch. Trước khi viện binh đến, Thân quân Thái Tử nhất định phải tử thủ Trần Kiều.

Sắc mặt Triệu Hoàn trắng bệch, môi run rẩy, không thốt lên được lời nào.

Y rất muốn thoả mạ Chúng Sư Đạo, nhưng lúc này y cũng biết, giết Chúng Sư Đạo cũng vô dụng.

- Lão khanh gia, có thể triệu hồi Thân quân Thái Tử không?

Chúng Sư Đạo cười khổ nói:

- Bệ hạ, không phải là lão thần không muốn triệu hồi, thật sự là lão thần hiện tại cũng không biết hành tung của Ngọc phủ suất. Lão thần mệnh hần tùy cơ ứng biến. Nói cách khác, sau khi ra khỏi thành, Thân quân Thái Tử không nằm trong khống chế của lão thần nữa.

Triệu Hoàn có một sự kích động điên cuồng, đi lại trong đại điện, thật lâu không nói.

Tuy rằng không xác định Triệu Kham có ở trong Thân quân Thái Tử không, nhưng khả năng thật sự lớn. Nếu, chỉ là nếu Triệu Kham ở trong Thân quân Thái Tử, mà Ngọc Doãn lại không biết được, một khi giao phong, chẳng phải là sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm?

Không đúng, không phải là vô cùng nguy hiểm, mà là cứu tử nhất sinh!

- Lão khanh gia, gần Trần Kiều có đội binh mã nào không?

Chúng Sư Đạo ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Thừa Tuyên Sứ Uy Vô quân là Lưu Quang Thế đến Toan Tảo.

Nếu như tính khả năng mà nói, đội binh mã của hần gần Trần Kiều nhất. Ngoài ra, còn có nghĩa dũng Hà Đông tập kết tại Biện Khẩu. Có thể thông qua thủy quân Biện Khẩu thẳng xuống dưới bên Bạch Mã, hình thành thế giáp công, không chừng có thể kiềm chế binh mã Lỗ Tặc.

- Vậy thì, lập tức phái người thông tri Lưu Quang Thế, lập tức sai người đi tới Biện Khẩu.

Nói cho binh mã phụ cận, lập tức tới trợ giúp Trần Kiều. Người nào có thể đến Trần Kiều đầu tiên, trăm liền thăng kẻ đó lên ba cấp!

Triệu Hoàn quơ cánh tay, khàn giọng gầm rú.

Chủng Sư Đạo cũng không dám trì hoãn nữa:

- Lão thần tuân chỉ!

Dứt lời, lão xoay người đi ra.

Có lẽ là quá kích động, sau khi Triệu Hoàn gào thét thì cả người như quả bóng cao su sì hơi, đặt phịch xuống.

Y nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy từng đợt choáng váng.

Ngay lúc Triệu Hoàn cảm thấy cả người mệt mỏi, một đôi tay nhỏ bé đặt lên đầu y, nhẹ nhàng mát xa huyết thái dương.

Triệu Hoàn không quay đầu lại cũng biết chủ nhân của đôi tay nhỏ bé kia là ai.

- Thánh nhân, Tiểu ca không sao đâu.

Chu Liễn đứng ở sau Triệu Hoàn, vẻ mặt đau khổ nhưng lại cố cười:

- Thần thiếp biết, thần thiếp biết...

Tuy nhiên, quan gia cũng đừng trách tội Lão Chủng tướng công. Chuyện này là lỗi của thần thiếp. Nếu bình thường thiếp thân quần thúc Tiểu ca nghiêm khắc một chút, thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Lão Chủng tướng công cũng là một lòng muốn tỏ ra tận trung với Quan gia, quyết không thể nào nghĩ sẽ xảy ra loại chuyện như này. Chỉ mong, Tiểu ca là một đứa nhỏ thông minh, nếu tình huống không ổn, chắc chắn sẽ nói rõ với Ngọc Doãn.

- Chỉ hy vọng như thế, chỉ hy vọng như thế.

Triệu Hoàn mở to mắt, cười lớn nói:

- Tuy nhiên thánh nhân cũng đừng quá lo lắng, nói không chừng Tiểu ca cũng không trong Thân quân Thái Tử đâu.

- Đúng vậy, nói không chừng nó đang trốn trong thành Khai Phong, muốn Quan gia sốt ruột một chút thôi mà.

Hai vợ chồng nhìn nhau, thở dài lo lắng, tự lừa gạt mình,

o0o

Trời đã tối.

Cách sông Quảng Tế, có thể xa xa nhìn thấy ngọn đèn dầu ở bến Trần Kiều.

Trong đại doanh quân Kim bến Trần Kiều bến hoàn toàn yên tĩnh.

Ngọc Doãn đứng ở bên sông, chăm chú nhìn đại doanh quân Kim bờ bên kia.

Sau lưng hắn còn có hai người Chu Mộng Thuyết và Trần Đông, trong khu rừng thưa còn có chưa tới ngàn binh mã mai phục, chờ mệnh lệnh.

Vốn trong lịch sử, hắn là không tồn tại trận chiến đầu này.

Theo thời gian trôi qua, Ngọc Doãn càng ngày càng cảm thấy, lịch sử dường như đang chệch khỏi quỹ đạo vốn có.

Đoạt lại bến Trần Kiều, chỉ là một sự bắt đầu.

Một khi người Nữ Chân phát hiện bến bị đoạt, chắc chắn biết được đã xảy ra chuyện gì. Đến lúc đó, hắn sẽ gặp phải sự tấn công của mấy vạn Lô tặc, cùng với Lô tặc từ Phong Khâu và bến Bạch Mã giáp công. Một trận chiến này hung hiểm hơn trận chiến Triều Dương môn.

Nhưng một bước này lại nhất định phải đi!

Nếu không thể tiêu diệt hết quân Kim này, ngày sau tất sẽ trở thành họa tâm phúc.

Cho tới nay, chẳng phải hắn có khát vọng thay đổi lịch sử sao? Mà nay, cơ hội xoay chuyển lịch sử đang ở trong tay hắn.

- Tam Lang, Tấn Khanh và Giác Dân cũng đã qua sông sao?

Chu Mộng Thuyết gật đầu nói:

- Vừa mới nhận được tin tức, Ngô Giới và Đồng Tiên suất bộ đã qua sông thành công, cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

- Hiện tại là lúc nào?

- Đã gần giờ Sửu.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, đột nhiên quay đầu cười nói:

- Tam Lang khẩn trương sao?

Chu Mộng Thuyết cười nói:

- Tiểu Át cứ nói đùa, nhớ ngày đó ta cũng từng chém giết Lỗ tặc ở Triều Dương môn, đây chỉ là trận chiến nhỏ, sao khẩn trương chứ?

- Nhưng ta có chút căng thẳng.

- Hả?

Ngọc Doãn như lảo bảo:

- Bởi vì ta biết, một trận chiến này liên quan đến phúc Đại Tổng ta.

Tam Lang, ta muốn xoay chuyển lịch sử, tương lai của Đại Tổng, cũng sẽ không xuất hiện mối nhục Tĩnh Khang nữa, ta thay đổi lịch sử rồi.

Thanh âm của hắn không lớn, lúc dứt lúc nổi.

Cho nên, Chu Mộng Thuyết và Trần Đông đều không nghe rõ, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhớ ngày đó tại trận chiến Triều Dương môn, Ngọc Doãn cũng không có biểu hiện căng thẳng như vậy, sao lần này lại thế chứ?

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người, không hiểu được tâm trạng lúc này của Ngọc Doãn, nên chỉ lặng lẽ đứng sau Ngọc Doãn, cùng đợi Ngọc Doãn phát ra mệnh lệnh tấn công.

Thời gian qua một chút.

Ngọc Doãn ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã gần đến giờ Sửu.

Đại doanh quân Kim phía đối diện vẫn yên tĩnh như cũ. Ngọc Doãn hít sâu một hơi, trong mắt toát ra vẻ kích động khó hiểu.

- Lương Ngọc Thành!

- Có mặt tướng!

Ngọc Doãn thở hắt ra, trầm giọng nói:

- Bắn ba pháo hiệu, cướp lấy Trần Kiều!

431. Chương 428: Phát Đạn Đầu Tiên Ở Trần Kiều (3)

Người đóng giữ đại doanh Trần Kiều là Tào Vinh.

Quan trọng là, hiện tại Tào Vinh đã bước lên thuyền người Nữ Chân, có sống qua đêm nay không thì lại rất khó nói.

Theo tiếng ra lệnh của Tào Vinh, đại doanh Trần Kiều lập tức sôi trào.

Tào Vinh mặc giáp trụ chỉnh tề, mang theo ba nghìn A Lý Hỉ lao ra đại doanh, thẳng đến bến Trần Kiều.

Lúc này, bờ nam sông Quảng Tế đèn đuốc sáng trưng.

Xa xa thấy khói bụi cuồn cuộn, cũng không rõ ràng lắm có bao nhiêu binh mã quân Tống. Nếu chỉ nhìn ngọn đuốc, chỉ sợ cũng có gần vạn người, lốm đốm, đang nhanh chóng hướng tới gần bến Trần Kiều.

Tào Vinh không kìm nổi nuốt nhỏ nước miếng, khàn giọng quát:

- Bày trận, bày trận...Bảo vệ cho bến, không thể để quân Tống qua sông.

Quân Kim đóng ở đại doanh Trần Kiều phần lớn là A Lý Hỉ.

Cái gọi là A Lý Hỉ, đó là tạp binh, chủ yếu là người già yếu đã ra quân.

Luận sức chiến đấu, A Lý Hỉ đương nhiên không thể so với chính binh hung hãn Nữ Chân.

Nhưng bọn họ cũng là những người có kinh nghiệm chiến trận dày dạn.

Mất thấy quân Tống hướng tới gần bến, đám A Lý Hỉ này lại không hề hoảng loạn, dưới sự chỉ huy của Tào Vinh, bày trận đâu ra đấy.

Trường binh phía trước, đoản binh phía sau, mã quân tả hữu.

Nhưng người Nữ Chân vừa mới bày trận xong, lại nghe trong đại doanh Trần Kiều truyền đến những tiếng hỗn loạn.

Trong phút chốc, đại doanh Trần Kiều ánh lửa ngút trời, hai đội quân Tống giống như thần binh trời giáng, cũng không biết là từ chỗ nào chui đi ra, liền xông vào đại doanh.

Đồng Tiên, Ngô Giới các lĩnh một ngàn binh mã, ở trong đại doanh Trần Kiều xông pha hung mãnh.

Cao Sủng, Dương Tái Hưng, Hà Nguyên Khánh, Hô Diên Chúc vũ động binh khí, giết được quân Kim người ngã ngựa đổ.

Cùng lúc đó, quân Tống bên bờ sông cũng đã đến.

Ngọc Doãn đi đầu bước lên cầu nổi.

Ở phía sau hần, Thân quân Thái Tử ừa lên, đối mặt với A Lý Hỉ đã rối loạn không lòng dạ nào chống cự nên không tốn sức chút nào liền xông qua cầu nổi.

A Lý Hỉ rất có kinh nghiệm, nhưng cũng có một vấn đề, đó là ý chí chiến đấu của những người này không kiên định như chính binh Nữ Chân. Sau có phục binh, trước có quân địch, quân Kim lập tức trận cước đại loạn. Tào Vinh ở trên ngựa khàn giọng gầm rú, muốn ổn định đầu trận tuyến. Nhưng lúc này, ai lại sẽ lại đi nghe theo chỉ huy của ông ta. Mất thấy quân Tống đã vượt qua sông Quảng Tế, Tào Vinh liền biết: Thôi xong rồi!

Lúc này, ông cũng không có lựa chọn, thúc ngựa muốn chạy trốn...

Chợt nghe phía sau có người gọi tên ông ta:

- Tên phản bội kia, muốn chạy đi đâu. Hôm nay phải đưa người đi làm bạn với con trai của người.

Tào Vinh ngẩn ra, theo bản năng trở lại nhìn lại.

Vừa quay lại, chỉ thấy trong ánh lửa, một viên tướng Tổng mặc thiết giáp màu đen tuyền, từ trong loạn quân mở ra một đường máu, đánh tới ông. Tướng Tổng thúc ngựa, tay cầm đao, giống như một mũi tên lao đi trong chớp mắt đã tới gần.

- Tào Vinh, muốn trốn ư, hãy xem đao!

Người này là ai?

Sao lại trẻ tuổi như vậy?

Tào Vinh không nhận ra đối phương, tuy nhiên cũng không dám do dự, giờ thương phong chấn.

Nào biết được, đao thương giao kích, từ trên đao truyền tới lực đao kinh người làm Tào Vinh không khỏi giật nảy mình, liền biết không hay rồi.

Đao thẳng nhai này quá nặng đi!

Tào Vinh không biết Ngọc Doãn, nhưng Ngọc Doãn lại biết Tào Vinh.

Không ngờ người này núp trong đại doanh ở Trần Kiều. Lần trước ở trấn Quách Kiều, bắt hạnh trong tay binh lực không đủ, cho nên buông tha Tào Vinh. Lúc này đây, nếu bị hấn gặp được, sao có thể buông tha cho tên Hán gian này bỏ trốn chứ.

Ngọc Doãn đao nhanh ngựa nhanh, hoàn toàn không cho Tào Vinh có cơ hội nghỉ ngơi.

Một đao chém ra, làm Tào Vinh sụp đổ, không đợi ông ta kịp phản ứng, Ngọc Doãn đã lần thứ hai bổ xuống.

Hai tay Tào Vinh run lên, đã không còn lực để đón đỡ. Mắt thấy Ngọc Doãn đã bổ tới, ông ta vội vàng giữ dây cương, để chiến mã dưới háng nhảy một bước nhỏ, né tránh đao thứ hai của Ngọc Doãn. Trên mặt Ngọc Doãn lộ ra vẻ dữ tợn, sau khi trường đao thất bại, nhưng hấn không dừng lại, đột nhiên đứng lên lưng ngựa, mượn dùng lực lưng bụng, kéo đao vượt qua.

Lúc này đây, Tào Vinh không thể tránh thoát!

Chỉ nghe rầm rắc một tiếng, Hổ Xuất trường đao vạch tì áo giáp trước bụng ngực Tào Vinh, lưỡi đao sắc bén xé qua ngực ông ta. Ngọc Doãn cũng không quay đầu lại, liền giục ngựa sát nhập trong loạn quân. Một chùm sương máu phun tung toé, toát lên một cảnh sắc mỹ lệ yêu dị. Tào Vinh mắt trợn trừng há hốc mồm, từ trên lưng ngựa thẳng tắp ngã xuống.

Thằng nhãi này rốt cuộc là ai?

Tào Vinh đến chết cũng không biết rõ thân phận của Ngọc Doãn. Thi thể rơi trên mặt đất, trong nháy mắt đã bị chiến mã lui tới giẫm đạp lên nhào nhoét thành bùn lầy.

- Tào tướng quân đã chết?

- Tào tướng quân chết rồi...

Quân Kim mắt thấy Tào Vinh bị giết, lập tức quân lính tan rã.

Ngọc Doãn ở trong loạn quân mạnh mẽ đâm tới xuất trường đao tầng tầng lớp lớp, nơi nào đi qua, giết quân Kim máu chảy thành sông.

Bỗng nhiên, hấn nhìn thấy trên chiến trường, có một đội binh Tổng kỳ quái.

Viên tướng Tổng cầm đầu kia, cười kỳ mã, mặc trang nhung, tay cầm đại đao múa tung bay nhưng lại không hiệp đấu quân địch

Nhưng phía sau tướng Tổng lại có mười mấy quân Tổng bảo hộ ba binh Tổng, đang cùng một đội A Lý Hỉ chém giết.

Ba binh Tổng kia sao nhìn quen mắt thế?

Ngọc Doãn giật nảy mình đột nhiên trở lại quát:

- Tất Tiến, Viên Triều Niên, đi theo ta.

Vừa nói vừa thúc Ấm Kim. Ấm Kim hí dài, ngửa móng đá một A Lý Hỉ ngã trên mặt đất, rồi sau đó tản móng thẳng lao thẳng đến đội quân Tống kia.

- Tiểu ca, đừng sợ, ta đến rồi!

Ngọc Doãn hét lớn một tiếng, Hồ Xuất trường đao thuận thế chém nghiêng, chặt đứt đôi một A Lý Hỉ đang tới gần.

Lúc này, hấn hoảng sợ rồi!

Bởi vì hấn nhận ra, binh Tống nhỏ bé trên chiến trường kia rõ ràng đúng là Triệu Kham.

Sao cậu ta lại ở chỗ này?

Ngọc Doãn có một sự kích động điên cuồng, Hồ Xuất trường đao càng xuất nhanh hơn, mau hơn, ác liệt hơn.

Trong chớp mắt, hấn đã tới trước mặt Triệu Kham, đang định mở miệng, đã thấy binh Tống bên cạnh Triệu Kham hoan hỉ kêu to:

- Tiểu Ất, cuối cùng người cũng đã đến.

- Nhu Phúc Đế Cơ?

- Thập Bát muội?

Ngọc Doãn thấy rõ ràng hai binh Tống bên cạnh Triệu Kham thì la lớn.

Sắc mặt Triệu Kham trắng bệch, tay nắm lấy thanh chủ thủ mà Ngọc Doãn đã từng tặng cậu, thanh âm run rẩy nói:

- Tiểu Ất, người đã đến rồi...

- Càn quấy, càn quấy!

Ngọc Doãn giận dữ, vội phát tay ra hiệu Tất Tiến và Viên Triều Niên lại đây:

- Bảo họ bỏ họ rời khỏi chiến trường, nếu mất đi một sợi tóc, ta sẽ hỏi tội các người.

- Vâng!

Tất Tiến và Viên Triều Niên đang giết vô cùng hào hứng, nghe được mệnh lệnh này của Ngọc Doãn thì mất hứng.

Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Ngọc Doãn thì hai người cũng không dám vi phạm quân lệnh, vội dẫn dắt bộ khúc, bảo họ đám người Triệu Kham lui về hướng bờ sông. Cùng lúc đó, Ngọc Doãn cũng tới bên người tướng Tống kia, tức giận hỏn hển nói:

- Vương Yến Ca, người cũng quá lớn gan rồi.

Wương Yến Ca luân đao chém một gã quân Kim, trả lời:

- Ta cũng hết cách.

Tưởng là các người xuôi nam, ai ngờ...Tiểu ca muốn đi, ta sao dám cãi lệnh hấn?

- Đáng chết, đáng chết, đáng chết!

Ngọc Doãn tức giận đến gần muốn phát cuồng, nhưng hấn cũng biết, có lẽ chuyện này thật sự không trách Vương Yến Ca được.

Triệu Kham cũng là cậu bé rất có chủ ý, một khi đã quyết, thật sự là Vương Yến Ca khó mà khống chế. Nhưng vấn đề là, người cũng nên nói với ta một tiếng chứ, nếu sớm biết Triệu Kham ở đây, sẽ không để cậu ta chạy ra chiến trường.

Vừa rồi nếu hấn phát hiện muộn một chút, hoặc là gặp vài quân Kim hung hãn, một mình Vương Yên Ca quyết không thể nào bảo hộ Triệu Kham chu toàn được.

Nhưng đây là chiến trường, hấn cũng không thể trách Vương Yên Ca.

Cơn tức giận trong ngực liền trút hết lên trên người quân Kim. Hồ Xuất trường đao gần như tẩm trong máu tươi...

Trận chiến không tồn tại trong lịch sử này giằng co ước chừng nửa canh giờ.

Từ lúc Tào Vinh bị giết, quân Kim rần mất đầu rất nhanh tan rã. Nếu không có sự việc Triệu Kham, Ngọc Doãn sẽ vô cùng vui mừng, nhưng hiện tại, hấn đã mất đi niềm vui sướng, sau khi giết quân Kim thì lập tức hạ lệnh thu quana, quét dọn chiến trường.

- Viên ngoại, sao không truy kích nữa?

Hô Diên Chúc giục ngựa tới, thấp giọng hỏi.

Ngọc Doãn vẻ mặt rối rắm, thấy hữu không người, liền hạ giọng nói:

- Lão tướng quân, có phiền toái lớn rồi.

- Là sao?

- Thái tử ở trong này.

- Khụ khụ khụ...

Một câu làm Hô Diên Chúc ho khan kịch liệt.

Sau một lúc lâu, lão kinh sợ nói:

- Sao Thái tử lại ở đây? Viên ngoại, người đừng đùa giỡn chứ.

- Nếu thật là đùa giỡn thì tốt rồi...Lão tướng quân, đi theo ta.

Ngọc Doãn sai đám người Ngô Giới và Đồng Tiên quét dọn chiến trường, mình dẫn Hô Diên Chúc thẳng đến doanh trại.

Trong đại doanh Trần Kiều vẫn còn lưu lại dấu vết phóng hỏa, hỗn độn.

Trong một tòa lều nhỏ, Tất Tiến và Viên Triều Niên ở bên ngoài trông coi, xung quanh lều nhỏ có hơn mười quân Tổng thủ vệ.

Lúc này, Tất Tiến và Viên Triều Niên cũng cảm thấy được sự việc có chút không ổn. Mới vừa rồi lúc hộ tống những người này, đã nghe được thanh âm nữ tử nói chuyện. Hơn nữa thái độ trước đó của Ngọc Doãn, thì ngay cả người ngu cũng biết thân phận những người này không tầm thường.

- Phủ suất...

- Trông giữ ở bên ngoài, không cho bất cứ kẻ nào tới gần.

- Vâng!

Ngọc Doãn và Hô Diên Chúc thẳng đến lều nhỏ, quân Tổng canh giữ bên ngoài lều nhỏ thấy hai người vội khom mình thi lễ.

Nếu như là trước kia, không chừng Ngọc Doãn đã đáp lễ rồi.

Nhưng lúc này, hấn chẳng còn tâm tình này chút nào, mà đi thẳng vào trong.

- Mới vừa rồi nhìn Tiểu Ất thật đáng sợ.

- Đúng vậy, ta chưa bao giờ thấy Tiểu Ất như vậy, hoàn toàn khác với lúc hấn gây hồ càm.

Vương Yên Ca ngồi bên cạnh, nghe Nhu Phúc Đế Cơ và Chu Tuyên líu ríu nói nói, cười chua xót.

Lúc này Triệu Kham cũng bình tĩnh lại đây, đang nắm tay cúi đầu, không nói gì. Cậu đang tự trách mình, tình cảnh vừa rồi làm cậu hoảng sợ đến ngây dại, còn chưa giết được một Lỗ tặc nào.

Ngọc Doãn đi vào lều nhỏ, Triệu Đa Phúc và Chu Tuyền lập tức ngậm miệng lại.

Hai người, hai đôi mắt sáng nhìn chăm chăm Ngọc Doãn, miệng cong lên, sau một lúc lâu cũng không thốt ra lời.

Cũng thật là hình dáng Ngọc Doãn lúc này rất ấn tượng, bởi vì nóng vội, sau khi rời khỏi chiến trường nên chưa kịp gột rửa, trên áp giáp còn dính máu tươi sền sệt, khi bước vào mang đến mùi máu tươi nồng đậm.

- Tiểu Ất...

Triệu Kham đứng lên, định nói.

Ngọc Doãn thở dài, gỡ khăn chít trên đầu xuống, cười khổ nhìn ba người trước mắt:

- Các người...Các người cũng quá to gan rồi.

Hô Diên Chúc nhận ra ba người Triệu Kham, cũng trợn mắt há hốc mồm.

Tuy nhiên, nghe giọng điệu của Ngọc Doãn, lão lại càng khiếp sợ...Đây là Thái tử đó, không ngờ người dám trách mắng bọn họ?

Nào biết được, Ngọc Doãn mở miệng, Triệu Kham lại không sợ nữa.

Cậu cọt nhả nói:

- Tiểu Ất, người không nên tức giận, ta cũng không biết người mang theo Thân quân Thái Tử ra khỏi thành là đi đánh giặc.

Ta nghĩ, Thân quân Thái Tử nha, không có Thái tử ta ở trong, sao gọi là Thân quân Thái tử được chứ?

Hơn nữa, ta cũng có chút nhớ A Ông, nghĩ các người là muốn xuôi nam đi Kim Lăng, liền đi theo đến đây, người đừng nóng giận nữa nhé.

Dù là tức giận, nhưng Triệu Kham đã nói vậy rồi, Ngọc Doãn cũng chỉ có cười khổ.

Hắn quay đầu nhìn Nhu Phúc Đế Cơ và Chu Tuyền, đang định nói, đã thấy Nhu Phúc Đế Cơ nói

- Tiểu Ất, không được tức giận.

Trời ơi, chẳng lẽ bỏ đây quyền tức giận cũng bị mất sao?

Ngọc Doãn không kìm nổi nói tục một câu trong lòng, rồi sau đó cười khổ nói:

- Công chúa, Thập Bát muội, các người muốn đi chết à.

Vốn định nói nhẹ nhàng một chút, nhưng trong lòng uất nghẹn, nên lời ra khỏi miệng vẫn không kìm nén được.

Chu Tuyền trừng mắt:

- Tiểu Ất, người đừng làm chúng ta sợ.

Bên ngoài chiến sự cũng đã kết thúc, sao còn có nguy hiểm gì nữa?

- Chấm dứt?

Về khổ sở trên mặt Ngọc Doãn càng rõ:

- Hai vị cô cô ơi, chiến sự ở đây đã chấm dứt, nhưng ở kinh đô thì chưa.

Vương Yến Ca biến sắc, dường như hiểu ra gì đó.

- Ý Viên ngoại là...

Ngọc Doãn gật gật đầu, trầm giọng nói:

- Ta phụng mệnh Lão Chung tướng công đánh lên Trần Kiều, cắt đứt đường lui của Lỗ Tặc.

Chậm nhất ngày mai, Lão Chung tướng công sẽ phát động phản kích. Đến lúc đó Lỗ Tặc tất nhiên sẽ từ nơi này qua, khi đó mới là đại chiến chân chính. Không chỉ như thế, chúng ta còn phải đối mặt với quân Kim từ Khai Phong chạy tới, có thể nói là hai mặt đều có địch.

Công chúa, giờ các người đã hiểu chưa...Chúng ta tới đây không phải là đi chơi, mà là ở chỗ này chờ chết.

Sắc mặt Triệu Đa Phúc và Chu Tuyền lập tức trắng bệch.

Triệu Kham cũng lộ ra vẻ khấn trương, tuy nhiên so với hai người Nhu Phúc Đế Cơ thì đỡ một chút, cậu cũng không có quá mức kích động.

- Tiểu Ất, người đừng nói nữa, bây giờ nên làm gì?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, quay đầu nói với Hô Diên Chúc:

- Lão tướng quân, chỉ đành làm phiền lão vất vả một chuyến.

Nay binh mã dưới tay ta không đủ, nhiều nhất cho lão hai trăm người, xin lão hãy hộ tống Thái Tử tức khắc qua sông, trở về Khai Phong.

- Việc này...

Trong lòng Hô Diên Chúc cũng không tình nguyện.

Trường hợp lớn như này, trong đời chưa chắc đã gặp được.

Diên Chúc là con cháu nhà tướng, cuộc đời này nguyện vọng lớn nhất, chính là hy vọng có thể giống như cha huynh, da ngựa bọc thây, chết trận chiến trường.

Nhưng...

Lão ngẫm nghĩ một chút rồi vẫn gật đầu đáp ứng.

- Vậy thì, nghe theo ý Viên ngoại.

Dù sao Triệu Kham quan hệ trọng đại, nếu thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, không biết sẽ có bao nhiêu đầu người rơi xuống.

Đâu nặng đâu nhẹ, Hô Diên Chúc vẫn có phân biệt. Cho nên, cho dù là trong lòng không muốn, cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Lập tức, Ngọc Doãn liền điểm hai trăm quân tốt cho Hô Diên Chúc.

Triệu Kham cũng không muốn đi, nhưng cậu biết, ở lại Trần Kiều, chỉ làm cho Ngọc Doãn gia tăng gánh nặng mà thôi.

- Tiểu Ất, mới vừa rồi người nói câu chờ chết, khó nghe quá.

Ta sẽ ở Khai Phong chờ người chiến thắng trở về trở về, đến lúc đó ta sẽ ra khỏi thành, kính một chén rượu với người.

Những lời này nói còn thấy lọt tai.

Ngọc Doãn phát hiện, Triệu Kham hình như đã trưởng thành.

Hắn lập tức khẽ mỉm cười:

- Vì chén rượu đó của Tiểu ca, ta nhất định sẽ trở về.

- Tiểu Ất, nếu là quá nguy hiểm, người cũng không nên quá thể hiện.

Dường như biết trận chiến này Ngọc Doãn vô cùng hung hiểm, Triệu Đa Phúc không kìm nổi kéo tay Ngọc Doãn, khẽ khàng dặn dò.

Trong đôi mắt sáng loáng ánh lệ.

Chẳng biết tại sao, lại làm cho Ngọc Doãn nhớ tới nước mắt của Yến Nô trước lúc chia tay.

432. Chương 429: Không Đi Được Rồi! (1)

Trời còn chưa sáng Trần Kiến đã bình ổn trở lại.

Ngọc Doãn đứng ở một bên cầu nổi, nhìn Hồ Diên Chúc, Vương Yến Ca bảo hộ Triệu Kham đi càng lúc càng xa, chìm vào bóng đêm mờ mịt. Bỗng trong lòng cay cay nhớ lại lời dặn của Triệu Đa Phúc, có vẻ cái tên phản ứng chậm giờ đã hiểu được điều gì. Nhưng hiểu được thì đã sao? Hắn đã cưới vợ sinh con, mà Triệu Đa Phúc lại là Nhu Phúc Đế Cơ cao quý. Khoảng cách giữa hai người như chân trời góc biển, khó lòng mà vượt qua.

Khó nhất là tiêu thụ ân tình của mỹ nhân, có lẽ là như vậy!

Thật ra không chỉ Triệu Đa Phúc mà cả Chu Tuyền cũng biểu lộ tình cảm như có như không cũng khiến Ngọc Doãn cảm thấy đau đầu.

Được rồi được rồi, cứ nghĩ biện pháp sống sót đã rồi tính.

Lúc này nghĩ mấy thứ vẩn vơ đó chẳng có ý nghĩa gì. Tuy Trần Kiều đã được giành lại nhưng tiếp theo sẽ phải đối mặt với sự phản kích hung mãnh của người Nữ Chân. Đây chính là đường sống duy nhất của người Nữ Chân, sao bọn họ có thể ngồi xem nơi đó bị Ngọc Doãn chiếm cứ.

Sau khi trở về đại doanh, Ngọc Doãn đi thẳng đến lều lớn ở trung quân.

Tuy đại doanh Trần Kiều bị đánh lén nhưng không tổn thất nhiều lắm.

Rất nhiều quân trưởng còn có thể dùng. Tướng sĩ Tổng quân bốn bề vất vả cả ngày đều đã nghỉ ngơi.

Lính đầu bếp bắt đầu bắc nồi nấu cơm.

Trong đại doanh Trần Kiều, lương thực không ít. Vậy nên vấn đề lấp cái bụng không cần phải lo.

Chu Mộng Thuyết và Trần Đông không ở lều lớn trung quân mà dẫn người kiểm kê lương thảo quân nhu trong đại doanh. Ngô Giới, Đồng Tiên thì đã đợi khá lâu, thấy Ngọc Doãn tiến vào thì đều đứng dậy chào. Ngọc Doãn xua tay ra hiệu mọi người ngồi xuống.

- Tướng quân Hồ Diên đâu?

- À. Ta có việc nhờ ông ấy đi làm, mọi người không cần chờ.

Đám người Ngô Giới không rõ nhiều về vụ Triệu Kham nên không hỏi nhiều, bắt đầu thảo luận nhiệt liệt.

- Viên ngoại, tiếp theo phải làm thế nào?

Ngọc Doãn cười ha hả:

- Hành quân đánh giặc không phải sở trường của ta.

Hai vị tướng quân cứ buông tay mà làm, đừng để ý đến ta. Kế tiếp chúng ta sẽ phải đối mặt Lỗ Tặc phản kích, Trần Kiều không có nơi hiểm để thủ. Chỉ bằng sông Quảng Tế thì còn chưa đủ. Ngoài ra, Phong Khâu Lỗ Tặc cũng sẽ không đứng nhìn. Bọn chúng nhất định sẽ ào đến cướp trấn Trần Kiều. Chư quân, tiếp đến là thời khắc sống chết, xin chư quân cứ nói thoải mái.

Ngô Giới và Đồng Tiên nhìn nhau, gật đầu.

Hành quân đánh giặc sợ nhất là gì?

Đó là không phải người trong nghề, rõ ràng chẳng hiểu gì mà cứ chỉ tay năm ngón.

Ngọc Doãn nói chuyện thẳng thắn khiến Ngô Giới càng thêm ấn tượng.

Y do dự một chút, vừa định nói gì thì Dương Tái Hưng đã mở miệng:

- Ca ca, chỉ dựa vào trấn Trần Kiều thì hai mặt thù địch sẽ không thủ vững được. Theo cách nhìn của đệ, cứ chờ bị đánh như vậy không bằng chủ động tấn công chiếm tiên cơ.

Dương Tái Hưng dùng thân phận Binh mã Sứ Thị vệ thân quân Mã quân tư để nói chuyện nên Ngô Giới và Đồng Tiên không chen vào.

Luận chức vị, trong lều này cũng chỉ có Ngô Giới mới có thể so với Dương Tái Hưng. Cho dù là Đồng Tiên cũng thấp hơn một bậc.

Tuy nhiên Dương Tái Hưng là thân tín của Ngọc Doãn.

Nếu y mở miệng thì Ngô Giới cũng không muốn nói gì.

Ngọc Doãn hứng thú nhìn Dương Tái Hưng, cười tủm tỉm:

- Đại Lang có thể nói ra những lời này đủ thấy có tiến bộ không nhỏ, thật đáng mừng. Tuy nhiên Đại Lang có thể cho ý kiến xem chúng ta nên tấn công thế nào đây?

Dương Tái Hưng ngẩn cả người.

Y nói lời này theo tiềm thức, vì vậy chưa có suy nghĩ trọn vẹn nào cả.

Nghe Ngọc Doãn hỏi, Dương Tái Hưng lập tức đỏ mặt? Phải chủ động tấn công thế nào? Ta sao biết được?

Thấy Dương Tái Hưng không đáp được, Ngô Giới vội nói:

- Ý chủ động tấn công của Đại Lang cũng không tồi.

Trước Tào Vinh chiếm Kỳ Thành, vì nguyên nhân nào đó mà bỏ đi. Ta nghe nói thủ vệ Kỳ Thành khá lơ đãng, lại không xa chỗ đóng quân của Lỗ Tặc. Hơn nữa Kỳ Thành lại nằm giữa Phong Khâu và Trần Kiều. Sau khi cướp Kỳ Thành có thể ngăn cản Phong Khâu Lỗ Tặc. Dù không ngăn được cũng có thể kiềm chế một bộ phận binh lực của Lỗ Tặc, áp lực ở Trần Kiều có thể được giảm bớt.

Chắc ý của Đại Lang là như vậy.

Ngô Giới đang đang tự giải vây cho y!

Dương Tái Hưng liên tục gật đầu như gà mổ thóc, tỏ vẻ Ngô Giới nói không sai.

Ngọc Doãn không khỏi cười rộ lên:

- Nếu thế thì ta phải chiếm Kỳ Thành như thế nào?

Lần này Dương Tái Hưng không mở miệng nữa mà nhìn Ngô Giới.

Ngô Giới khẽ mỉm cười:

- Mạt tướng đang định nói đến việc này. Nay trong tay viên ngoại binh mã chỉ có ba ngàn. Mạt tướng cũng không muốn nhiều, chỉ cần 800 mã quân, đêm tối sẽ xuất kích chiếm Kỳ Thành. Trần Kiều dù khó thủ nhưng địa thế cũng khá hẹp, bất lợi cho Lỗ Tặc triển khai binh lực. Viên ngoại có thể ở Trần Kiều chống lại Lỗ Tặc được.

- Như vậy...

Đồng Tiên ở bên cạnh lộ vẻ chần chờ.

Theo ý nghĩ của y thì việc chiếm Kỳ Thành hẳn là do y làm.

Dù sao Ngô Giới mới đến Chư Suất Phủ, dù là Ngọc Doãn hay Đồng Tiên đều chưa quen thuộc với Ngô Giới. Nếu như Ngô Giới không thể ngăn trở Lỗ Tặc ở Kỳ Thành thì Ngọc Doãn sẽ bị lâm vào hiểm cảnh hai mặt thù địch. Tuy nhiên Ngô Giới có thể nghĩ ra ý này chứng tỏ cũng có thủ đoạn. Chỉ không rõ người này có đáng để viên ngoại tin tưởng hay không đây?

Ngô Giới là tướng chính xếp hạng cuối cùng trong quân Tần Phượng, không hề có tiếng tăm gì.

Đồng Tiên có suy nghĩ này cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng Ngọc Doãn lại biết bản lĩnh của Ngô Giới. Trong lịch sử đây chính là danh tướng một phương, cực kì quan trọng.

Hắn nhìn Ngô Giới, không nói lời nào.

Không khí trong đại trường trở nên lạnh dần. Kể cả Ngô Giới cũng thấy hơi bất an.

Ngay lúc y chuẩn bị mở miệng thì Ngọc Doãn nói:

- Nếu Tần Khanh thỉnh chiến, vậy chuẩn người đến.

Đại Lang, người đi cùng Tần Khanh, nghe ý kiến hắn, dừng làm loạn, bắt buộc phải nghe theo lệnh. Tần Khanh dẫn binh lập tức xuất kích. Sau khi chiếm được Kỳ Thành phải thủ cho tới giờ Tý ngày mai. Sau giờ tý tùy tình hình mà quyết định. Kỳ Thành nếu thủ được cứ thủ, không thủ được thì bỏ, đừng miễn cưỡng mà đánh mất tính mạng.

Đây chính là tín nhiệm giao toàn bộ trọng trách cho Ngô Giới.

Ngô Giới và Dương Tái Hưng nhìn nhau, Dương Tái Hưng đứng lên nói:

- Ca ca yên tâm. Tuy ta có một số lúc hơi khinh suất nhưng tuyệt đối sẽ không vi phạm lời của ca ca.

Trong lòng có một sự cảm động dâng lên.

Ngọc Doãn làm như vậy chẳng khác gì là đưa lưng của y giao cho Ngô Giới.

Sự tín nhiệm này đủ để Ngô Giới kích động vạn phần, lập tức chấp tay nói:

- Viên ngoại yên tâm. Ngô Giới sẽ không để viên ngoại thất vọng.

Hai người nhận mệnh rời khỏi, vừa lúc gặp Chu Mộng Thuyết và Trần Đông trở về.

- Tần Khanh và Đại Lang đi đâu vậy?

- Ta lệnh hai người bọn họ lập tức xuất phát chiếm Kỳ Thành.

Hai người Chu Mộng Thuyết ngẩn ra, không tự chủ nhìn Đồng Tiên. Chiếm Kỳ Thành cũng là sách lược hai người vừa thảo luận. Tuy nhiên hai người cũng nghĩ đánh Kỳ Thành nên để Đồng Tiên phụ trách, sao lại giao cho Ngô Giới?

Quan niệm cố hữu kiểu này đã ăn sâu bén rễ.

Ngô Giới là một kẻ ngoại lai, sao có thể so được với Đồng Tiên, người đi theo Ngọc Doãn nhiều năm bền vững.

Ngọc Doãn lại cười!

Hắn đương nhiên hiểu ý của Chu Mộng Thuyết và Trần Đông. Nhưng thật sự thì hắn càng tin Ngô Giới nhiều hơn một ít. Đương nhiên nếu Ngô Giới không xuất hiện thì việc đánh Kỳ Thành chắc chắn sẽ giao cho Đồng Tiên. Nhưng giờ có Ngô Giới, Ngọc Doãn tin tưởng bản lĩnh của Ngô Giới sẽ có tác dụng ở Kỳ Thành mạnh hơn nhiều so với Đồng Tiên. Vậy nên hắn chọn Ngô Giới.

- Viên ngoại, Ngô Tần Khanh này...

Không phải mặt tướng nói Ngô tướng quân không đáng tin. Chỉ là Kỳ Thành cực kì quan trọng, tuy có Đại Lang giúp đỡ nhưng Ngô Giới có thể thủ được sao?

Ngọc Doãn có thâm ý liếc nhìn Đồng Tiên, nói khẽ:

- Nếu ta đã chọn Ngô Giới thì sẽ tin hắn.

Hơn nữa, Trần Kiều cũng quan trọng không kém, cần có đại tướng chỉ huy. Nếu nói xung phong chiến trận ta có thể mạnh hơn so với các người, nhưng chỉ huy đại chiến lại cần đến Giác Dân. Ngô Giới mặc dù có

năng lực nhưng không khiến ta yên tâm bằng Giác Dân. Vậy nên việc trấn thủ Trần Kiều ta giao cho Giác Dân phụ trách, kể cả ta cũng phải nghe Giác Dân điều khiển.

Nếu nói Đồng Tiên không có bất mãn trong lòng thì là nói dối.

Nhưng Ngọc Doãn vừa nói ra lời này thì bất mãn nhiều nữa cũng tan thành mây khói.

Đồng Tiên liền vội đứng dậy:

- Viên ngoại yên tâm, Đồng Tiên dù tử chiến cũng sẽ không phụ sự phó thác của viên ngoại.

433. Chương 430: Không Đi Được Rồi! (2)

- Tam Lang và Thiệu Dương phụ trách giúp đỡ Giác Dân.

Trước sáng mai nhất định phải xử lý xong tất cả mọi việc. Cầu nổi sông Quảng Tế nữa, phải nhanh chóng phá hủy nó.

Tóm lại, trước khi Lỗ Tặc phản công phải chuẩn bị tất cả cho tốt.

Giờ chỉ cần coi ta như một binh lính có khả năng chiến đấu. Còn việc có thể bảo vệ Trần Kiều, tiêu diệt Hoàn Nhan Oát Ly hay không phải dựa vào tài năng của chư quân.

- Chúng ta quyết tử chiến!

Đồng Tiên, Chu Mộng Thuyết và Trần Đồng cùng hô lên nhận lệnh, sau đó vội vàng rời đi.

Chờ ba người rời khỏi Ngọc Doãn mới thở ra một hơi. Cứ tưởng chủ soái chỉ cần hành quân đánh giặc là được, nhưng quả thật độc lập lãnh binh Ngọc Doãn mới phát hiện không đơn giản như hấn tưởng. Trong quân cũng phải có chính trị, thủ đoạn, cân bằng. Cũng như việc của Ngô Giới và Đồng Tiên, nếu không trấn an Đồng Tiên thì chắc chắn sẽ phiền toái lớn.

Ngọc Doãn càng ngày càng thấy mình bắt đầu cách xa so với kiếp trước.

Ở một mức nào đó, hấn thấy mình càng lúc càng giống một chính khách hơn. Ít nhất ở phương diện thỏa hiệp và cân bằng thì rất thành thạo.

Không ngờ mình còn có thiên phú như vậy.

Có lẽ suy nghĩ lúc trước cũng không sai. Lúc đại thắng ở trấn Quách Kiều, Ngọc Doãn từng nghĩ đến việc bỏ binh quyền.

Giờ thoát nhìn ý nghĩ của hấn cũng không sai...

Thời gian dần qua.

Vô tình đã qua giờ dần, chân trời hé lộ ánh rạng đông.

Tiết xuân bình minh càng sớm...Ngọc Doãn chìm đắm trong ánh rạng đông mênh mông, dẫn Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh tuần tra dọc sông.

Chu Mộng Thuyết ở trong đại doanh Trần Kiều phát hiện một chồng pháo sét đánh, chắc là vật tư Quách Dực Sư đòi được từ tay hoàng đế Huy Tông. Cũng không biết tại sao đến giờ mới đưa đến đại doanh Trần Kiều, đặt ở trong một cái lều nhỏ.

Trừ pháo sét đánh ra còn có pháo ngoại và một ít đạn dược.

Chu Mộng Thuyết nhìn đám pháo sét đánh ở cửa liền lập tức dẫn Lương Ngọc Thành đi, đồng thời cử ba mươi người giúp đỡ Lương Ngọc Thành mai phục ở một mô đất phía bắc sông Quảng Tế. Từ mô đất đó

nhìn về hướng nam có thể thấy rất rõ ràng tình huống của sông Quảng Tế. Lương Ngọc Thành là người đến cả Lăng Chấn cũng phải xưng là pháo thủ. Pháo sét đánh ở trong tay y có thể phát huy một cách tốt nhất.

Trừ cái đó ra, trong đại doanh Trần Kiều còn có hơn tám mươi thần tí cung và rất nhiều tên.

Đồng Tiên không nói hai lời lập tức điều động hơn hai trăm người tạo thành đội thần tí cung mai phục ở hạ lưu bờ sông.

Một mạch chuẩn bị, mọi người bận rộn không ngừng.

Ngọc Doãn nhẹ gật đầu, đang định về doanh nghỉ ngơi đã thấy một con chiến mã ở phía xa chạy như bay đến, trong chớp mắt đã tới trước mặt Ngọc Doãn.

- Viên ngoại, có việc lớn không hay rồi.

Ngọc Doãn nghe xong ngẩn ra, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Hô Diên tướng quân ở ngoài hai mươi dặm Hà Nam bị quân tiên phong của Lỗ Tặc phục kích.

Lão tướng quân dẫn quân tử chiến ở Lô Tùng Pha, khó mà phá vây. Lão tướng quân phái người truyền tin xin viên ngoại nhanh chóng phát binh cứu viện.

Quân mai phục?

Lỗ Tặc tới nhanh thật!

Ngọc Doãn nghe tin Hô Diên Chúc bị phục kích liền sửng sốt.

- Thập Tam Lang, Tiểu Ất, lập tức tập trung mã quân theo ta gấp rút tiếp viện lão tướng quân.

Cứu Hô Diên Chúc là chuyện nhất định phải làm. Nhưng quan trọng hơn Hô Diên Chúc là đám người Triệu Kham và Triệu Đa Phúc trong đội ngũ.

Ngọc Doãn sau khi nghe tin này liền đỏ cả mắt.

Hắn không nói hai lời vội lên ngựa, mang theo một kẻ hầu cận, cầm trường đao Hổ Xuất thúc ngựa phóng lên cầu nổi.

Lúc này phần lớn cầu nổi đã cháy hừng hực.

Duy nhất chỉ có một mặt chưa bị thiêu hủy, Trần Đông đang định sai người chuẩn bị đốt lửa.

- Thiếu Dương, đợi đã...!

Ngọc Doãn la lớn:

- Trước tiên để lại chỗ cầu nổi này.

- Viên ngoại, có việc gì sao?

- Hô Diên lão tướng quân ở Lô Tùng Pha bị Lỗ Tặc phục kích. Ta phải đi trước cứu viện. Giữ lại chỗ cầu nổi này, nếu sau giờ Thìn không thấy ta về thì đốt luôn, đừng chờ ta trở lại nữa.

Sau khi Ngọc Doãn nói xong thì phóng ngựa lên cầu nổi.

Trần Đông đứng ở bờ sông nhìn Ngọc Doãn chạy đi, lông mày nhăn lại, có một dự cảm không hay.

Không bao lâu, Cao Sùng và Hà Nguyên Khánh cũng dẫn theo mã quân đi ra.

Hai người gật đầu với Trần Đông, không nói thêm gì, cùng xông lên cầu nổi. Một đội mã quân chạy nhanh như chớp, Trần Đông cau mày. Đúng lúc này Chu Mộng Thuyết từ đằng xa đi tới, hô:

- Thiếu Dương, sao không phóng hỏa?

- Tam Lang, có điểm gì hơi lạ.

Trần Đông tiến lên kéo Chu Mộng Thuyết lại gần rồi nói khẽ:

- Hồ Diên Chúc lão tướng quân bị mai phục ở Lô Tùng Pha, viên ngoại dẫn người đi cứu viện. Ta cảm giác phương diện này chỉ sợ có vấn đề. Lô Tùng Pha là đường phải đi qua nếu tới Khai Phong. Lão tướng quân bị mai phục ở Lô Tùng Pha đã chứng tỏ ngài ấy muốn về Khai Phong. Dựa vào tính cách của lão tướng quân thì chắc chắn không thể rời khỏi chiến trường lúc này. Hơn nữa ngài ấy đi rất vội, thậm chí cả chúng ta cũng không biết tình hình.

Liệu có xảy ra vấn đề gì không đây?

Nguyện vọng lớn nhất cả cuộc đời của Hồ Diên Chúc là có thể chết trận trên chiến trường, da ngựa bọc thây.

Chu Mộng Thuyết cau mày, không nói hai lời quay đầu hô:

- Lập tức thông tri Đồng phó soái dẫn người tiếp ứng.

- Tam Lang, sao vậy...

- Tính cách của Tiểu Át chắc chắn sẽ không hấp tấp như trước. Nếu không có việc lớn gì xảy ra thì chắc chắn sẽ phải thông tri Giác Dân.

Ta lo lắng bên lão tướng quân có thể có người hoặc một vật trọng yếu nào đó, nếu không lão tướng quân sẽ không rời khỏi...Thiếu Dương, đừng nghĩ nhiều. Trước cứ chuẩn bị sẵn sàng, chỉ sợ Lỗ Tặc sẽ rất nhanh tới.

Người dẫn một đạo nhân mã mai phục ở bờ sông.

Nếu Lỗ Tặc không có truy binh thì người dẫn viên ngoại trở về. Nếu Lỗ Tặc có truy binh thì đánh trống nổ pháo phỏ trương thanh thế mê hoặc Lỗ Tặc. Ha ha, con bà nó, đúng là kích thích. Đây đúng là cơ hội tốt của chúng ta.

Trần Đông cũng là kẻ thông minh, nghe Chu Mộng Thuyết nói xong liền lập tức đi an bài.

Tạm thời không đề cập đến hành động của Đồng Tiên và Trần Đông.

Ngọc Doãn qua sông liền đi thẳng tới hướng Lô Tùng Pha.

Lúc này trời đã sáng choang, ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất.

Đầu xuân cảnh sắc dưới ánh mặt trời rất động lòng người. Nhưng lúc này Ngọc Doãn chẳng có tâm trạng mà chú ý, không ngừng thúc ngựa, lòng nóng như lửa đốt.

Sắp thấy đến Lô Tùng Pha, lập tức nghe được tiếng kêu truyền tới từ phía trước.

Ngọc Doãn ghìim ngựa, tay che nắng nhìn, thấy một tòa mô đất cách đó không xa, mấy trăm tên Lỗ Tặc đang điên cuồng tấn công tới mô đất. Quân Tổng trên mô đất đó dường như sắp không cản nổi. Ngọc Doãn vội vàng giục ngựa phóng tới trận địa. Phía sau hần Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh dẫn mã quân cũng sắp tới.

- Lão tướng quân đừng khấn trương, Ngọc Doãn đến rồi!

Tới gần Lô Tùng Pha, Ngọc Doãn cao giọng hô lên.

Lúc Ngọc Doãn xông tới liền có người nhận ra. Tuy nhiên không phải quân Tổng, mà là quân Kim đang vây công quân Tổng.

- Có Tổng cầu tới.

Một tên Nữ Chân chính binh lớn tiếng quát to, trong phút chốc đã thấy một đội Nữ Chân trong quân Kim rút ra.

Chính binh Nữ Chân cầm đầu cưỡi ngựa cầm cung, vừa chạy vừa bắn tên. Khoảng cách hai bên chỉ còn trăm bước, Ngọc Doãn nâng đao lên, Âm Kim hí dài một tiếng, đột nhiên gia tốc. Chính binh Nữ Chân kia không ngờ Âm Kim gia tốc, mới bắn ra ba mũi tên đã thấy Ngọc Doãn phóng tới trước mặt. Trường đao Hồ Xuất xẹt qua, Âm Kim vượt lên như thiểm điện lướt qua người tên Nữ Chân. Một đao hạ cả người lẫn ngựa tên quân Kim. Ngọc Doãn cũng không thèm nhìn, phóng ngựa vọt vào trong trận.

Trường đao Hổ Xuất cao thấp tung bay, đao vânquay cuồng.

Một gã Bò Liễn Bột Cận phóng ngựa tiến lên, hai ngựa giao qua trong nháy mắt, Ngọc Doãn trở tay lấy một cái roi thép trên lưng ngựa, vụt vào Bò Liễn Bột Cận, lập tức óc văng tung tóe, mất mạng tại chỗ.

Cùng lúc đó, Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh cũng giết vào.

Quân Tổng trên mô đất thấy viện binh tới lập tức phần chấn tinh thần.

Hô Diên Chúc dẫn đầu xung phong phía trước, Vương Yến Ca theo sát phía sau, bảo hộ ba người Triệu Kham lao xuống. Hai bên trong ngoài kết hợp, chớp mắt liền tách quân Kim ra.

- Viên ngoại, ngài mà đến chậm chút nữa là to chuyện rồi.

Hô Diên Chúc nhuốm máu toàn thân, thở hồng hộc nói.

Ngọc Doãn trên ngựa khẽ khom người:

- Lão tướng quân, đám Lỗ Tặc này từ đâu tới vậy?

- Từ hướng Mưu Đà Cương tới.

Ngọc Doãn nghe xong hít sâu một hơi. Chẳng lẽ mình vừa mới chiếm được Trần Kiều, Hoàn Nhan Tông Vọng đã biết sao? Nếu vậy thì Trần Kiều sẽ gặp áp lực lớn hơn dự đoán.

Ở nơi xa, khói bay cuồn cuộn, hình như có đoàn ngựa thồ đang tới gần.

Ngọc Doãn biết lúc này không phải lúc nói chuyện, quay ngựa quát:

- Đừng ham chiến, lập tức rút về Trần Kiều.

Hắn nhìn thoáng qua Triệu Kham, trong lòng phát khổ: Lần này đúng là nguy hiểm thật rồi.

434. Chương 431: Sống Gian Nan, Chết Thanh Nhàn (1)

Nhắc tới cũng khéo.

Vốn theo chỉ bảo của Cao Khánh Duệ, Lưu Tư phải tới Trần Kiều từ đêm qua.

Nhưng xảy ra ít vấn đề khiến hành trình Lưu Tư bị trì hoãn, đến tận giờ Ngọ hôm sau mới khởi hành tới Trần Kiều.

Cũng chính nửa ngày thời gian đó giúp cho Ngọc Doãn thuận lợi chiếm được Trần Kiều.

Nếu không, xét theo sức chiến đấu của chính binh Nữ Chân dưới tay Lưu Tư, dù Ngọc Doãn muốn thắng cũng phải tốn rất nhiều công sức.

Nghe tin Trần Kiều bị quân Tổng chiếm lĩnh, Lưu Tư cũng sửng sốt, vội dẫn bộ trực tiếp đến thẳng sông Quảng Tế. Đồng thời y lại phái ra bộ khúc đến Mưu Đà cương thông tri cho Hoàn Nhan Tông Vọng. Lúc này Lưu Tư dù gốc cũng biết cái quân Tổng gọi là nghị hòa chẳng qua là kế lừa dối. Mục đích thực sự là muốn bọn họ không thể rời khỏi Khai Phong được nữa.

Đến bờ sông Quảng Tế thì trời đã trưa.

Cách sông nhìn đã thấy bờ bắc cờ quân Tổng san sát, búa rìu sáng hừng hực.

Vừa nhìn khiến Lưu Tư không đoán ra số lượng cụ thể của quân Tổng, không khỏi sợ hãi.

Lưu Tư là một kẻ cẩn thận, trong tay hắn chỉ có một đám binh mã Mãnh An, binh lực không đủ.

Dựa theo phối trí binh lực của Nữ Chân, chỉ ghi lại số lượng chính binh. Mà chính binh Nữ Chân là một người hai ngựa, trọng giáp trường mâu. Đồng thời còn một gã A Lý Hỉ tùy tùng không tính vào danh sách. Nói cách khác, cái gọi là Mãnh An của chính binh có khoảng 1600 người. A Lý Hỉ chỉ là gia nô của chính binh, ở dưới danh nghĩa của chính binh.

Cầu nổi trên sông Quảng Tế đã bị thiêu hủy hoàn toàn.

Trên bờ sông còn dập dềnh mảnh vụn của cầu nổi, cuốn lênhênh theo nước chảy.

Lưu Tư không rõ lắm về binh lực của quân Tống nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Y lập tức hạ lệnh cho 800 A Lý Hỉ chặt cây, đồng thời ra lệnh chính binh Nữ Chân đi dọc theo sông Quảng Tế tìm thuyền để chuẩn bị qua sông.

Ngọc Doãn đứng ở mô đất bắc sông Quảng Tế, Lương Ngọc Thành dẫn người dựng pháo.

- Tiểu ca. Có hối hận không?

Đột nhiên Ngọc Doãn quay đầu nhìn Triệu Kham.

Triệu Kham từ lúc theo Ngọc Doãn về Trần kiều vẫn im lặng.

Cậu không hề nói nhiều, ở bên cạnh Ngọc Doãn như cái đuôi nhỏ, không thốt một lời, không hoạt bát như ngày xưa.

Nghe Ngọc Doãn hỏi, Triệu Kham ngẩng đầu.

Cậu nhìn thoáng qua Ngọc Doãn, sau hồi lâu lắc đầu, nói khẽ:

- Có Tiểu Ất ở đây nên không sợ.

Ngọc Doãn nghe xong lại cười.

Cầm Lâu Lan Bảo Dao chỉ bờ sông phía xa, thở dài một tiếng:

- Thật ra Lỗ Tặc này cũng có bố có mẹ nuôi dưỡng, chẳng khác gì so với người thường. Chúng dừng mãi như vậy vì sống ở Bạch Sơn Hắc Thủy, điều kiện ác liệt, không thể không liều mạng. Nếu không liều mạng chỉ có nước chết. Lời không dễ nghe, chẳng qua đây là một lũ man rợ.

Nhưng đám man rợ đó lại tiêu diệt Đại Liêu gấp trăm lần chúng.

Đột nhiên nhớ tới một câu: sống gian nan, chết an nhàn...Người Liêu sống nhàn nên mới mất nước, mà người Nữ Chân có ý thức sống khổ cực gian nan lại cực kì mạnh mẽ, vậy nên mới trăm trận trăm thắng. Tiểu ca, có nhớ đến điều gì không?

Triệu Kham ngẩng đầu, gập mắt to đen lúng liếng chợt lóe lên.

- Tiểu Ất, ý người nói Đại Tống ta sống quá yên vui sao?

- Ta không biết.

Ngọc Doãn hít sau một hơi, trầm giọng nói:

- Nhưng ta biết lúc Lỗ Tặc tung hoành ngang dọc thì người Tống chúng ta vẫn còn phong hoa tuyết nguyệt, ngâm thơ luận phú. Ta từng đi qua Mạc Bắc, hiểu rõ hoàn cảnh ác liệt nơi đó.

Mạc Bắc vẫn còn vì sinh tồn mà cố gắng. Kể cả người Liêu mất nước kia đã đang chăm lo việc nước rồi.

Nhưng lúc ta về tới Khai Phong, thấy khắp nơi ca múa, chỗ nào cũng cảnh thái bình. Quan văn thì lục đục với nhau, võ tướng thì sợ chết. Ở khắp đường phố người nào cũng đắm chìm vào việc hưởng lạc. Khi đó, ta đã kết luận rằng, Đại Tống hết thuốc chữa rồi!

Từng nghĩ rời khỏi Đông Kinh, từ nay về sau không trở về nữa.

Nhưng rời khỏi Đông Kinh mới biết quê hương khó bỏ, dù sao ở nơi này ta có quá nhiều điều vương bận.

Triệu Kham cái hiểu cái không gật đầu, ánh mắt nhìn đám người Nữ Chân cũng bắt đầu kiên định hơn.

Ngọc Doãn không biết vì nguyên nhân gì, nhưng trong lòng ghen nhiều lời khó nói, phiền muộn vô cùng.

Nhưng lời này có lẽ đã tồn tại hai năm rồi.

Trước đây hẳn mơ mơ hồ hồ, nhưng hiện giờ hẳn đã hiểu rõ ràng.

Trách nhiệm!

Kiếp trước hẳn không hiểu cái gì gọi là trách nhiệm.

Khi đó cầm kỹ của hẳn cao siêu nhưng hận đời ghét thế. Cái này ngứa mắt, cái kia không quen nhìn. Học được bản lĩnh nhưng chẳng có ích lợi gì. Ngược lại lúc cha còn sống có mấy người đệ tử, tuy vẽ nét bút nghiêng nhưng ít ra vẫn kế thừa được quan niệm quốc nhạc. Chỉ có hẳn một đời nghèo rớt mùng tơi, ôm cái văn vẻ bỏ đi cuối cùng thành kẻ vô tích sự.

Hẳn không muốn thay đổi, càng không chấp nhận sự thay đổi.

Thế nên cuối cùng bị thời đại loại bỏ...

Đạo lý này mãi đến gần đây hẳn mới hiểu ra.

Hẳn nói với Triệu Kham, dù cậu ta có không hiểu hẳn cũng muốn nói.

- Tiểu ca, tài học của ta không cao, lại chẳng thi đậu công danh.

Trừ tài đánh đàn, thứ ta có thể dạy cậu không nhiều. Nhưng ta hy vọng cậu có thể nhớ kỹ lời ta nói hôm nay: sống gian nan, chết thanh nhàn.

Đại Tổng từ lúc lập nước tới nay chưa từng gặp cục diện này.

Bốn phía là địch, Tây Hạ, Hồi Hột, Thổ Phiên, Khiết Đan, Nữ Chân...thậm chí còn có Đại Lý phía nam. Kể nào cũng như hổ rình mồi với Đại Tổng ta. Xa hơn còn có Oát la Tư, Triều Tiên và Đông Doanh Phù Tang. Dù giờ bọn họ chưa hùng mạnh, nhưng một khi quật khởi sẽ hung hăng cắn gặm cho chúng ta một ngụm, cắn cho thương tích đầy mình.

Ta từng có mơ ước: Nơi nào mặt trời chiếu tới, gót sắt Đại Tổng ta đều có thể tới.

Chỉ có điều ta không biết còn cơ hội đó hay không, nhưng ta hy vọng một ngày Tiểu ca có đủ tài năng giúp ta thực hiện nguyện vọng này.

Cậu muốn an nhàn như Trần Hậu Chủ và Lý Hậu Chủ, hay muốn làm Hán Cao Tổ, Đường Thái Tông khai cương khoách thổ, thành lập cơ nghiệp thiên thu muôn đời?

Lời nói của Ngọc Doãn mang theo ý tứ mê hoặc khó hiểu.

Ánh mắt Triệu Kham càng ngày càng sáng, bộ ngực càng thêm ưỡn lên, khuôn mặt sáng ngời khó tả.

Sống gian nan, chết thanh nhàn!

Triệu Kham không xa lạ gì mấy chữ này, nhưng không bao giờ có cảm xúc sâu như bây giờ.

- Tiểu Ất...

Triệu Kham nói khẽ:

- Ta nhất định sẽ giúp ngươi thực hiện nguyện vọng này.

- Ừ?

Ngọc Doãn nhìn gã, trầm giọng nói:

- Cậu nói gì cơ?

- Ta...

- Nói to lên!

Trong cơ thể như một ngọn lửa đang thiêu đốt khiến mặt Triệu Kham nóng bừng lên.

Cậu đột nhiên la lớn:

- Tiểu Ất, ta nhất định sẽ giúp người thực hiện nguyện vọng này!

Đám người Lương Ngọc Thanh luôn tò mò với đứa nhỏ mặc y phục quân Tống luôn đi theo Ngọc Doãn.

Giờ chợt nghe Triệu Kham gào lên như vậy, Lương Ngọc Thanh hơi sửng sốt, quay đầu nhìn Triệu Kham.

Thiếu niên, phải là tuổi trẻ mệnh mệnh nhiệt huyết.

Triệu Kham mặt đỏ bừng, nhìn Ngọc Doãn tràn đầy kiên định.

Đừng giống A Ông ham mê tử sắc, không giống cha nhất gan yếu đuối...

Triệu Kham đột nhiên xoay người, la lớn với quân Tống dưới mô đất:

- Ta là thái tử Triệu Kham, từ giờ ta sẽ kề vai chiến đấu với các người.

Ngọc Doãn ngăn ra, trên mặt lộ vẻ tươi cười vui mừng.

Mà đám người Lương Ngọc Thành lại trợn mắt há hốc mồm.

Thái tử?

Lương Ngọc Thành dường như hiểu điều gì, đứng dậy hô to:

- Thái tử uy vũ!

Đám người Đồng Tiên đang chạy tới cũng nghe tiếng hét lớn non nớt kia. Một đôi ánh mắt lập tức tập trung tại một gò đất nhỏ. Nhưng phản ứng kỳ lạ của Ngọc Doãn trước đây giờ dường như đã có giải thích hợp lý.

Không ngờ thái tử lại ở chỗ này.

- Lay đổ núi dễ. Lay đổ thân quân của Thái tử khó.

Chu Mộng Thuyết đảo con người, hét lên.

Đám người Đồng Tiên chợt ngăn ra, cũng cao giọng quát to theo Chu Mộng Thuyết, tiếng hô như truyền lây bệnh, nhanh chóng tràn lan khắp nơi bờ bắc.

Rất nhiều quân Tống còn chưa kịp hiểu rõ là chuyện gì.

Nhưng nghe tiếng hò hét cũng hô theo, sĩ khí đột nhiên tăng cao.

Triệu Đa Phúc và Chu Tuyền nghỉ ngơi trong đại doanh Trần Kiên.

Chợt nghe bên ngoài la lớn, vội lao ra lều khấn trương hỏi:

- Vương nương tử, xảy ra chuyện gì vậy?

Wương Yến Ca vẻ mặt mê man, nói:

- Nô cũng không rõ, chỉ đột nhiên nghe bên ngoài hô khẩu hiệu “Lay đổ núi dễ. Lay đổ thân quân Thái tử khó.”

Chẳng lẽ...

Triệu Đa Phúc nhìn Chu Tuyền, vẻ mặt phức tạp.

Có lẽ Ngọc Doãn truyền tin tức thái tử ở trong doanh ra ngoài. Nhưng nếu vậy chẳng phải sẽ khiến thái tử càng thêm nguy hiểm?

Nhưng lúc này các nàng không thể trách cứ Ngọc Doãn.

Đại chiến sắp tới cần làm phần chấn sĩ khí. Lúc này còn có gì hơn là có thể cùng thái tử chiến đấu?

- Vương nương tử. Người nói xem Tiểu Ất có thể ngăn cản Lỗ Tặc không?

Wương Yến Ca vẻ mặt phức tạp, sau một lúc lâu lắc đầu, nói khẽ:

- Trần Kiều không chỗ hiểm có thể thủ, ngăn được Lỗ Tắc nhất thời chứ không mãi mãi. Phải xem thủ đoạn của Tiểu Át thế nào, có thể thủ vững đến lúc viện binh đến hay không. Nếu kết quả xấu, chỉ sợ chậm nhất đêm nay Lỗ Tắc có thể vượt qua sông Quảng Tế. Đến lúc đó chắc chắn sẽ có một trận chém giết thảm thiết.

Triệu Đa Phúc và Chu Tuyền đều biến sắc mặt.

Thật lâu sau Triệu Đa Phúc đột nhiên nói:

- Vương nương tử, có thể cho ta một cái bảo kiếm không?

- Bảo kiếm?

- Ta sẽ không bao giờ chịu làm tù binh đám Lỗ Tắc kia.

Chu Tuyền bên cạnh gật đầu như mổ thóc.

Vương Yến Ca lộ vẻ khen ngợi, nói nhỏ:

- Việc này dễ thôi, ta sẽ tìm Hô Diên lão tướng quân để hỏi.

Thật ra ban đầu Vương Yến Ca cũng chẳng muốn làm cái chức hộ vệ bỏ đi này.

Trong mắt nàng Triệu Đa Phúc chẳng qua là trẻ được chiều quá hóa hư, chẳng cần bảo hộ.

Thử nghĩ xem, lúc đi lúc nào cũng có một đám hầu theo sau. Ngày thường toàn núp trong hoàng cung, làm gì có nơi nào nguy hiểm? Đối với một nữ tướng từng thúc ngựa trên chiến trường, Vương Yến Ca chẳng muốn nhận việc này. Sau đó Ngọc Doãn nhờ Cao Sủng khuyên bảo, hơn nữa Vương Yến Ca là một quả phụ, ở lại Đông Kinh cũng phiền phức, đành nghe theo Ngọc Doãn làm hộ vệ cho Triệu Đa Phúc.

Từ trước tới nay nàng đều coi đám Triệu Đa Phúc là trẻ con.

Dù lúc trước xuất kinh cùng chúng Vương Yến Ca cũng chẳng để ý.

Cho đến tận bây giờ, nàng phát hiện Triệu Đa Phúc và Chu Tuyền lại có khí khái không thua nàng, trong lòng rất mừng.

Nhưng nàng thấy hơi lạ, tại sao Ngọc Doãn phải vạch trần thân phận của Triệu Kham?

435. Chương 432: Sống Gian Nan, Chết Thanh Nhàn (2)

Giờ Thìn ngày hai mươi ba tháng giêng Nguyên niên Tĩnh Khang.

Cửa thành Khai Phong đóng chặt, Lý Chuyết đình chỉ đàm phán với người Nữ Chân.

Cho đến lúc này đám Hoàn Nhan Tông Vọng mới kịp phản ứng, bọn họ dường như trúng kế hoãn binh của Triệu quan gia. Ngay lúc đám người Hoàn Nhan Tông Vọng không ngừng hạ lệnh thu binh thì nghe thám mã báo phủ doãn phủ Dịch Hưng ở Hà Nam, chiêu mộ nghĩa dũng ở Lạc Dương, đã qua Trịnh Châu và nhanh chóng tiến đánh Mưu Đà Cương. Từ Trịnh Châu đến Mưu Đà Cương chỉ cách chừng trăm dặm.

Dịch Hưng cho Mạnh Trì người Hương Hồ làm tiên phong, cách Khai Phong chưa đến trăm dặm.

Cùng lúc đó, Toan Tảo Uy Võ quân Thừa Tuyên Sứ Lưu Quang Thế suất lĩnh quân Uy Võ nhanh chóng đến Phong Khâu. Ngoài ra thủy quân Biện Khẩu cũng đang rục rịch ý đồ tới gần bến Bạch Mã. Một loạt tin tức xấu truyền tới khiến Hoàn Nhan Tông Vọng sút đầu mẻ trán. Mà Cao Khánh Duệ và Quách Được Sư ngày thường tức trí đa mưu giờ đều luống cuống.

- Nhị thái tử, việc lớn không hay rồi!

Ngay lúc Hoàn Nhan Tông Vọng luống cuống tay chân thì người của Lưu Tư đưa tin đến Mưu Đà Cương.

- Đêm qua quân Tống đột kích Trần Kiều, đã chiếm lĩnh bến Trần Kiều, đốt cầu sông Quảng Tế rồi... Binh lực không rõ.

Lưu Tư Bật Cận xin Nhị thái tử lập tức phát binh cứu viện, đồng thời cẩn thận bị Tống cầu lừa gạt.

- Bến Trần Kiều bị quân Tống cướp sao? Tào Vinh đâu?

Quách Dư được Sư nghe xong không nhịn được chửi ầm lên.

Người đưa tin quỳ trong đại trường không dám ho he câu nào.

Hoàn Nhan Tông Vọng tỉnh táo lại, khoát tay trầm giọng nói:

- Bến Trần Kiều bị phá, sợ Tào Vinh cũng dữ nhiều lành ít.

Bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm. Đây là lỗi của ta đã quá coi thường lão Triệu Quan Gia này.

Quách tướng quân, người lập tức xuất binh nhanh chóng chạy tới Trần Kiều. Trước khi trời tối phải đoạt lại bến Trần Kiều, mắc cầu nổi để đại quân lui lại. Tái Lý và A Lỗ dẫn binh đánh nghi binh Khai Phong. Nhớ không được ham chiến để tránh bị Tống cầu bao vây. Tái Lý, tính tình người nóng nảy, phải nghe A Lỗ khuyên bảo.

Cao thượng thư, người cùng ta lập tức chỉnh đốn binh mã, buổi trưa xuất phát, không được sai sót...

Nay đã là lúc sinh tử tồn vong của Đông lộ quân Nữ Chân. Trong đại trường quân Kim, tất cả cùng hô lên nhận lệnh.

Hoàn Nhan Thi Lý cùng Hoàn Nhan A Lỗ lập tức lao ra lều lớn điểm binh mã tới Khai Phong tấn công quân Tống. Như Hoàn Nhan Tông Vọng nói, đây chỉ là đánh nghi binh. Mục đích là làm chậm bước chân của quân Tống để đại quân có thể bình yên rút lui.

Hoàn Nhan Tông Vọng và Cao Khánh Duệ vội vàng chỉnh đốn binh mã bắt tay vào công việc rút lui.

Một hồi đại chiến vốn không tồn tại trong lịch sử đã bắt đầu mở màn...

oOo

Cách phía đông Trần Kiều năm mươi dặm có một thôn trang tên là Dịch Mã Doanh.

Mười dặm tám hương, quy mô Dịch Mã Doanh có thể coi là không nhỏ, gần ba trăm hộ gia đình. Trong đó hầu hết mang họ Dịch, Tiêu.

Nghe nói Dịch Mã Doanh xây dựng năm Hoàng Hữu, lúc Xu Mật Sứ Dịch Thanh chiến thắng trở về, từng trú ở đây.

Các hộ gia đình trong thôn nhiều người cũng là hậu đại trong nhóm thân binh của Dịch Thanh năm đó. Khi còn sống Dịch Thanh bị nhiều nghi kỵ và chèn ép, cuối cùng phiền muộn rồi chết. Sau đó dù nhận được rất nhiều vinh quang nhưng người của Dịch Mã Doanh lại chẳng muốn nhận.

Sau khi Dịch Thanh bị trục xuất thì ở ẩn tại Trần Châu.

Văn Ngạn Bác năm lần bảy lượt đe dọa, hoàng đế Nhân Tông bỏ mặc.

Sau khi Dịch Thanh mất, con cháu Dịch Thanh ở Dịch Mã Doanh quyết định ở lại hương thôn, trở thành thế gia vọng tộc tại Dịch Mã Doanh.

Nay trang chủ Dịch Mã Doanh gọi là Dịch Khắc Dịch.

Gã là hậu nhân của Dịch Thanh, cực kỳ căm thù Đại Tống triều.

Năm đầu Chính Hòa, Dịch Khắc Dịch dùng thân phận Thái Học Nội xá lấy được công danh nhưng lại từ quan không làm, được phong quan hàm văn tán rồi trở về Dịch Mã Doanh. Sở dĩ muốn lên thái học cũng chỉ vì tâm nguyện của Dịch Thanh. Khi còn sống mặc dù Dịch Thanh chiến công hiển hách nhưng vì không có công danh nên kết quả bị bọn quan văn tìm mọi cách nhục nhã, chèn ép.

Trước khi chết, Dịch Thanh từng để lại nguyện vọng mong con cháu Dịch gia bỏ võ theo văn, thi lấy công danh.

Trải qua hai đời cố gắng, cuối cùng Dịch Khắc Dịch cũng hoàn thành nguyện vọng của Dịch Thanh. Nhưng vì cảm hận Đại Tổng triều nên Dịch Khắc Dịch không muốn ở lại triều đình.

Lúc cuộc vây ở Khai Phong mới bắt đầu, Dịch Khắc Dịch đã lưu ý sự biến hóa của thế cục.

Gã căm thù Đại Tổng triều đến tận xương tủy nhưng lại có cảm tình thâm hậu với Đại Tổng.

Thế nên cuộc chiến Khai Phong mới bắt đầu, Dịch Khắc Dịch đã tổ chức hương dũng gấp rút tiếp viện khai phong. Nào ngờ lúc gã vừa tổ chức xong người thì lại biết tin triều đình và Nữ Chân nghị hòa. Dịch Khắc Dịch là con cháu nhà tướng, sao có thể chấp nhận kết quả như vậy? Gã giận dữ hạ lệnh giải tán hương dũng, ở lại Dịch Mã Doanh tự bảo vệ, không bao giờ quan tâm thế cục Đại Tổng nữa.

Nói không quan tâm, nhưng thật ra vẫn thấp thỏm.

- Người nói đêm qua quân Tổng đánh lên bến Trần Kiều?

Trong đại sảnh Dịch phủ, Dịch Khắc Dịch nhũ lông mày, nhìn thiếu niên ngăm đen thật thà chất phác trước mặt, lộ vẻ nghi hoặc.

Thanh niên này là Dịch Lôi, con út của Dịch Khắc Dịch.

Dịch Khắc Dịch có ba đứa con, con cả Dịch Vân hiện đang học ở thư viện Khai Phong, con thứ hai Dịch Mãnh thì theo kinh thương, đang làm tại con đường buôn bán ở Tây Vực. Đứa con Dịch Lôi, theo cái nhìn của Dịch Khắc Dịch thì giống ông nội Dịch Thanh nhất.

Dịch Lôi năm nay mới hai mươi, trời sinh thần lực, võ nghệ cao cường.

Gia truyền một đôi gươm bốn cạnh (hay còn gọi ngành tiên - chiếc roi cứng) bằng thép tinh luyện, được xưng là hảo hán số một Dịch Mã Doanh, không ai có thể chống lại.

Khác với hai ca ca, Dịch Lôi còn giỏi về việc binh.

Dịch Khắc Dịch cũng dốc lòng dạy bảo, bao gồm của binh pháp của Dịch Thanh khi còn sống cũng giao cho Dịch Lôi kế thừa.

Dịch Lôi nói:

- Sáng nay con và Tiêu Thành dẫn người đến Trần Kiều tìm hiểu tin tức, phát hiện bờ bắc Trần Kiều đã đổi sang quân Tổng chiếm giữ.

Cầu nổi ở mặt sông bị quân Tổng thiêu hủy hoàn toàn, xem ra muốn quyết chiến với Lỗ Tặc.

Quyết chiến sao?

Dịch Khắc Dịch lộ vẻ do dự.

Gã vẫn chưa tin lão Triệu Quan Gia và triều đình Đại Tổng có khí phách như thế.

Suy yếu nhiều năm, sao thay đổi nhanh thế được? Tuy Tổng Khâm Tông đăng cơ chưa lâu nhưng Dịch Khắc Dịch vẫn đang âm thầm quan sát.

Trong mắt gã, triều đình Đại Tổng vẫn thế, chẳng có gì mới mẻ cả, vẫn nặng nề cằn cỗi.

Nếu có biến hóa thì chỉ có sự đấu tranh trên triều càng kịch liệt, thậm chí còn hung tàn hơn so với năm Khánh Lịch. Mà lão Triệu Quan Gia cũng là phái biểu hiện yếu đuối. Tuy Lý Cương thủ vững Khai phong nhưng theo Dịch Khắc Dịch chỉ là tranh giành quyền lực mà thôi. Vậy nên gã không muốn tiến vào bãi nước đục này, càng không muốn Dịch Lôi cuốn vào đó.

Đúng lúc này, ngoài đại sảnh có một người tuổi xấp xỉ Dịch Lôi chạy tới.

- Tam ca, đã hỏi rõ rồi.

Thanh niên này gọi là Tiêu Thành, tổ tiên cũng là tướng thủ hạ của Địch Thanh, bị chết trong tay Hàn Kỳ.

Đì cả của Tiêu Thành là vợ của Địch Khắc Địch. Theo bối phận thì hắn cũng là cháu ngoại trai của Địch Khắc Địch.

Địch Lôì vội hỏi:

- Quân Tổng tập kích bất ngờ Trần Kiều là người nào?

- Là Thân quân Thái tử, Binh bộ Viên ngoại lang Ngọc Doãn Ngọc Tiểu Ất, người đã từng giao thủ với Lỗ Tặc.

Địch Khắc Địch nghe xong lông mày nhăn lại.

Gã đương nhiên nghe qua tên của Ngọc Doãn, biết quá trình thanh danh đi lên của Ngọc Doãn trong hai năm qua. Nguyên nhân? Rất đơn giản!

Đứa con cả Địch Vân học ở thư viện Khai phong, mà Trương Tam mặt rỗ khi xưa từng giúp Ngọc Doãn cũng sinh ra ở Địch Mã Doanh.

- Cha...

Địch Lôì nóng nảy nhìn Địch Khắc Địch lớn tiếng nói:

- Chẳng phải cha vẫn bảo con học theo Ngọc Doãn kia sao. Nay Ngọc Doãn ở Trần Kiều một mình chiến đấu, con nguyện dẫn hương dũng đến trợ giúp.

- Câm miệng!

Địch Khắc Địch trừng mắt, lớn tiếng quát.

Gã trầm ngâm một lúc lâu, cắn răng nói với Tiêu Thành:

- Mạnh mẽ tìm hiểu binh lực của Lỗ Tặc cho ta, ta sẽ phái người đi Khai Phong dò tin.

436. Chương 433: Ném Đá Ngăn Dòng (1)

Cứng rắn thăm dò (ngạnh tham) là thuật ngữ quân sự đời Tống.

Ý nghĩa là suy nghĩ và sau đó trình sát bằng vũ trang.

Địch Khắc Địch phái Tiêu Thành cứng rắn thăm dò là có ý bắt đầu ra tay trong đầu. Nhưng vấn đề là gã lo lắng triều đình cuối cùng lại đầu voi đuôi chuột, vô duyên cớ làm liên lụy đến tính mạng của các hương thân trong Địch Môn Doanh mà cuối cùng vẫn không đạt được kết quả mong muốn.

Thật ra Địch Khắc Địch có ấn tượng rất tốt về Ngọc Doãn.

Nhưng dù có cảm tình đến mấy gã cũng không thể dùng tính mạng của con cháu Địch Mã Doanh để lấy công danh.

Đây cũng là nguyên tắc của Địch Khắc Địch.

Không thể không nói đây đúng là một thời đại bi ai của Đại Tống.

Triệu Khuông Dận dùng rượu tước binh quyền để giải quyết hậu hoạn của phiên trấn. Nhưng xuất thân từ một võ tướng, dựa vào bản lĩnh võ nghệ để đánh ra giang sơn khổng lồ, Triệu Khuông Dận chưa hề có ý tưởng trọng văn khinh võ. Đáng tiếc các đế vương đời sau không lĩnh hội được ý tưởng của Triệu Khuông Dận, dù có cũng chỉ là mặt ngoài, thậm chí bóp méo nguyên ý của thái tổ.

Từ lúc Đại Tổng lập triều tới nay, trọng văn khinh võ.

Vô số danh tướng từng lập nhiều công lao hiển hách cho Đại Tổng, cuối cùng lại chẳng mấy người được chết già.

Các tướng sĩ lòng nguội lạnh. Địch Khắc Địch càng không tín nhiệm với triều đình Đại Tổng.

oOo

Rầm!

Một tiếng pháo oanh lên, lướt qua mặt sông Quảng Tế nổ vào bờ Hà Nam.

Tiếng pháo sét đánh nổ tung, ánh đỏ lóa mắt, dù là ánh mặt trời sáng rực cũng mờ nhạt trong tiếng nổ mạnh. Áo giáp bị vỡ toang, máu thịt văng tung tóe. Hơn mười người Nữ Chân bị nổ tung máu thịt mơ hồ, ngã trong vũng máu kêu rên quay cuồng.

Khói thuốc súng mù mịt trong không trung.

Tiết trời đầu xuân gió rất dịu nhẹ.

Nhưng tiếng kêu đình tai nhức óc ở sông Quảng Tế đã xua tan làn gió mềm nhẹ kia.

Không khí tràn ngập mùi máu tươi càng làm người sôi trào nhiệt huyết. Người Nữ Chân điên cuồng đổ cả mắt, đẩy mạnh tấn công ở bên kia bờ sông. Từng đám cây thô như trục lăn được quăng vào dòng sông chảy xiết. Ở đầu gỗ buộc lên một đoạn dây thừng để cam đoan đầu gỗ không bị nước cuốn đi. Quân Kim nhanh chóng bỏ áo giáp trên người xuống, thả người nhảy vào trong, bám vào đầu gỗ, dùng binh khí làm chèo vạch nước sang bờ. Trong nước sông thì thể như ẩn như hiện.

Ngọc Doãn đứng ở trên đài cao được dựng tạm thời, nhìn xa xa phía mặt sông.

Ven sông hàng loạt lá chắn bằng gỗ được dùng làm chướng ngại vật ngăn cản người Nữ Chân lên bờ. Sau lưng lá chắn gỗ có một loạt lính trường mâu. Chỉ chờ quân kim lên bờ những trường mâu sắc bén sẽ đâm qua khe hở của lá chắn gỗ chọc chết đám quân Kim ở bờ sông.

Đại chiến ác liệt đã giăng co một canh giờ, mặt trời lặn dần về phía tây.

Nhưng công kích của người Nữ Chân không hề đình chỉ. Ngược lại thời gian càng trôi càng trở nên mãnh liệt.

- Lỗ Tặc bắt đầu nóng nảy rồi, xem ra Chung Công bên kia cũng nên bắt đầu nhí.

Những lời này của Ngọc Doãn mang theo ý hỏi dò.

Dù sao hắn rất phản cảm với cái gọi là cân bằng ở công đường Tổng triều, thậm chí căm thù đến tận xương tủy.

Chu Mộng Thuyết nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn và trắng bệch nhưng tràn đầy hưng phấn của Triệu Kham cách đó không xa, nhẹ giọng nói:

- Yên tâm, lần này quan gia nhất định không thể do dự. Dù là vì thái tử ngài ấy cũng nhất định phải hạ lệnh Chung Công xuất kích.

Ngọc Doãn gật đầu.

Triệu Kham xuất hiện trong đội ngũ là một chuyện ngoài ý muốn.

Việc bắt ngờ này có lợi cũng có tệ, tệ chính là một khi Triệu Kham có chuyện không may thì tất sẽ có vô số người rơi đầu, kể cả chính hắn. Nhưng cũng chính vì Triệu Kham ở đây nên Triệu Hoàn sẽ không sợ đầu sợ đuôi xử lý vấn đề Chung Sư Đạo. Nói cách khác một trận chiến này Triệu Hoàn khẳng định sẽ đánh, hơn nữa nhất định phải đánh. Mà Triệu Kham là điểm mấu chốt để bức bách Triệu Hoàn quyết chiến.

- Lỗ Tặc đã nổi lên!

Ngọc Doãn đang suy nghĩ thì Trần Đông đột nhiên hô to.

Chỉ thấy bờ sông bên kia quân Kim thả gỗ nhảy vào sông, ngồi lên đầu gỗ bắt đầu công kích phía bắc con sông.

- Đám Lỗ Tặc này đúng là không sợ chết.

Chu Mộng Thuyết không kìm nổi cảm khái.

Từ lúc bắt đầu đại chiến đến giờ, quân Kim ở hai bờ sông Quảng Tế không chết một ngàn cũng chết tám trăm.

Về phần quân Kim bị nước sông cuốn đi càng nhiều vô số kể. Nói cách khác trong vòng một canh giờ ngắn ngủi, quân Kim chết ít nhất hơn hai ngàn. Loại thương vong này thậm chí còn hơn cả cuộc chiến vây thành Khai Phong...

Ngọc Doãn sắc mặt ngưng trọng:

- Nếu các người bị ép thì cũng sẽ như thế.

Hắn dừng một lát lại hỏi:

- Các huynh đệ thương vong thế nào?

- Cũng có hai ba trăm người rồi.

Ngọc Doãn nghe xong lập tức hít sâu một hơi.

Dựa vào lạch trời của sông Quảng Tế, được chuẩn bị kỹ càng trước mà bên ta vẫn chết nhiều người như vậy.

Có lẽ đối với số lượng người Nữ Chân đã chết thì hai ba trăm người này không coi là gì. Nhưng phải biết Ngọc Doãn chỉ có hai ngàn người trong tay, trong một canh giờ ngắn ngủi liền thương vong một phần mười. Mà theo thời gian con số này sẽ càng thêm kinh người. Nhưng Ngọc Doãn không có cách nào khác. Hắn chỉ có thể chờ đợi viện binh Chung Sư Đạo có thể tới nhanh, nếu không thân quân thái tử sẽ gặp nguy hiểm toàn quân bị diệt. Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn thêm nặng lòng. Thân quân thái tử đều là binh tốt! Khi trận chiến chấm dứt liệu còn có thể bảo tồn bao nhiêu người đây?

Ngọc Doãn đứng ở bên cạnh đau lòng, bờ Nam sông Quảng Tế Quách Dục Sư cũng đỏ mắt.

Từ lúc tin tức Khai Phong truyền đến, không người nào thấy lạ quan. Rất rõ ràng, gã và Hoàn Nhan Tông Vọng đều quá sơ suất, quá xem thường sự quyết đoán của Triệu Hoàn. Không nghĩ tới triều đình Đại Tống nghị hòa thực chất là kết hoãn binh. Nay đường lui bị đứt, một khi quân Tống vây kín thì sáu vạn quân Kim ở thành Khai Phong này sẽ có nguy hiểm toàn quân bị diệt.

Quyết định ban đầu của chính mình đã sai lầm rồi chăng?

Có lẽ lão Triệu quan gia này không mềm yếu như vẻ bề ngoài...

Tuy nhiên, nếu không có gã tạo phản thì Triệu Cát sẽ không truyền ngôi. Triệu Cát không truyền ngôi thì trận chiến này không chừng sẽ tắt thở.

Quách Dục Sư bắt đầu lo được lo mất, nhưng dù sao là một lão tướng dày dặn kinh nghiệm, gã biết rõ lúc này phải ra quyết định gì. Từ lúc gã dâng ra Yên Sơn Phủ, giết Thái Tĩnh thì đã không còn đường lui rồi.

Thời cuộc hiện giờ, nhất định phải đột phá sông Quảng Tế, đoạt lại bến Trần Kiều.

Nếu không như vậy kết cục của gã tất sẽ chấm dứt.

- Tướng quân. Nếu cứ đánh tiếp như vậy thương vong sẽ rất lớn.

Một tùy tùng nhìn máu tươi nhuộm đỏ sông Quảng Tế không nhìn nổi biến sắc, hoảng sợ.

Quách Dục Sư nhìn hắn một cái, hung ác nói:

- Nếu để viện binh Tống cầu đến, vậy thương vong sẽ càng thâm trọng hơn. Truyền lệnh ta, tiếp tục cường công. Theo ta thấy binh lực quân Tống ở bờ bên kia không nhiều, chỉ cần tiến lên là có thể thu hoạch toàn thắng.

- Nhưng...

- Như thế nào?

Tùy tùng kia lại giật mình lạnh toát, nhìn ánh mắt đỏ bừng của Quách Dực Sư, sợ hãi một lúc lâu rồi nói:

- Có lẽ tướng quân không biết, thời điểm này hàng năm là lúc sông Quảng Tế chảy xiết nhất. Tổng cầu đốt cháy cầu nổi, chỉ xông lên như vậy sẽ rất khó khăn. Trước đây tiểu nhân từng chơi một trò gọi là Đô - mi - nô...Hiện giờ nếu không có cầu nổi, sao không đặt tất cả cây gỗ cùng một chỗ đẩy lên trước, như vậy ít ra sẽ dễ dàng hơn.

- Người là người Khai Phong?

Trong mắt Quách Dực Sư híp lại, nhìn tùy tùng.

Gã nhớ mang máng tên tùy tùng này được thu sau lúc qua sông Hoàng Hà.

Bởi vì hắn ta thuộc đường nên để hắn ta dẫn đường, sau đó giữ bên người. Sau cuộc chiến Khai phong, binh lính Quách Dực Sư chết không ít, người này cũng dần được đề bạt lên. Nhưng đến giờ Quách Dực Sư vẫn không nhớ được tên của hắn.

- Tiểu nhân nguyên quán Khai Phong, sau bị lưu manh bản địa quấy rối mới phải đi xa xứ.

- Tên người là gì?

- Tiểu nhân họ Quách, lại nói vẫn cùng họ với tướng quân ngài, tên chỉ một chữ Kinh...Ngoài ra tiểu nhân còn có một kế có thể giúp tướng quân.

Tiểu nhân từng ở Khai Phong nghe Sử tiên sinh giảng bài, nhớ có một chuyện xưa. Đó là thời Đông Tấn có một hoàng đế Đại Tần phải vượt sông tru sát người Nam. Lúc đương thời sông lớn cách trở, không ít người khuyên vị hoàng đế kia cẩn thận.

Mà hoàng đế Đại Tần lại nói, binh sĩ thủ hạ của hắn rất nhiều, cho dù dùng ngựa bồi cũng có thể chặn sông.

Quách Dực Sư ngẩn ra, chợt tỉnh ngộ.

- Người định nói là cố sự chặn sông sao? Hoàng đế Đại Tần kia tên là Phù Kiên.

Quách Kinh nghe xong gật đầu liên tục, trên mặt còn cười a dua, khiến cái nốt ruồi kia càng thêm chột vót.

- Tướng quân bác học, tiểu nhân khó sánh bằng.

Tuy nhiên tiểu nhân biết sông Quảng Tế chảy rất xiết, hơn nữa còn sâu hơn cả Đại Giang. Dù tướng quân nhiều người cũng không thể chặn sông được. Nhưng mỗi người đều khoác trọng giáp, nhiều như vậy trọng giáp có thể chìm vào nước, khó mà trôi được. Nếu thật không được có thể dùng quần áo để bọc đất đá quăng vào sông, đều có thể chặn dòng.

Chỉ cần sông bị chặn dòng, chút người của Tổng cầu này sao có thể là đối thủ của tướng quân?

Quân Kim rất nhiều trọng giáp, kể cả ngựa cũng được bọc giáp.

Phần lớn A Lý Hỉ đều là giáp nhẹ, làm tùy tùng của chính binh.

Quách Dực Sư híp mắt, không tự giác lộ ra nụ cười quỷ dị, liên tục gật đầu tỏ vẻ tán thưởng ý kiến của Quách Kinh.

Quân Kim qua sông đều phải dỡ trọng giáp xuống.

Để lại trên bờ căn bản không có tác dụng. Vô phương, nếu mang giáp qua sông sức nặng rất lớn, rất phiền phức.

Nhưng ý kiến ném đá chặn dòng này khiến Quách Dực Sư động tâm.

Địa thế bờ nam Trần Kiều tương đối hẹp hòi nên mỗi lần phát động công kích chỉ có thể xông vào mấy nghìn người.

Quách Dục Sư ngẫm nghĩ một chút rồi vỗ vai Quách Kinh:

- Nô tài ngươi tuy không học vấn nhưng suy nghĩ lại rất tốt, về sau sẽ ở bên ta.

Tính ra Quách Dục Sư thuộc hàng ngũ quý tộc Nữ Chân, thu vãi tên nô tài là chuyện bình thường.

Quách Kinh nghe xong vội quỳ rạp lên mặt đất, nước mắt giàn giụa:

- Đa tạ tướng quân ưu ái, về sau nô tài nhất định sẽ tận tâm tận lực.

- Như thế việc chặn dòng sẽ giao cho ngươi xử lý.

Ta sẽ cho người nghe sự điều khiển của ngươi. Bắt buộc trước khi trời tối phải chặn được sông, nếu không ngươi cứ xách đầu đến gặp ta.

Dứt lời Quách Dục Sư vẫy tay gọi Lưu Tư.

Ghé vào tai gã nhỏ giọng phân phó một hồi. Lưu Tư nghe xong gật đầu liên tục, sau đó cùng Quách Kinh rời đi.

437. Chương 434: Ném Đá Ngăn Dòng (2)

Quách Kinh là người địa phương, đương nhiên biết chặn dòng chỗ nào hiệu quả tốt nhất. Lúc gần đi, Lưu Tư sai người mang đi toàn bộ áo giáp ở bờ Nam, chuẩn bị ném vào giữa sông Quảng Tế. Cùng lúc đó Quách Dục Sư hạ lệnh sai người thả cây gỗ theo kiểu đô mi nô tiếp tục qua sông.

Làm như vậy có thể thu hút lực chú ý của quân Tống bên kia bờ sông, yểm hộ đám người Quách Kinh chặn dòng.

Hơn nữa dùng phương thức đô mi nô này để qua sông quả thực có thể giảm lớn độ thương vong, Quách Dục Sư cũng càng hài lòng với Quách Kinh.

Quân Kim tiến công càng thêm linh hoạt, sắc bén.

Áp lực quân Tống bên kia bờ sông cũng càng lúc càng lớn.

Sắc mặt Ngọc Doãn vô cùng khó coi, không thể tiếp tục xem cuộc chiến nữa.

Số lần quân Kim lên bờ bắc càng ngày càng nhiều. Mà quân Tống thương vong cũng càng thêm lớn.

Bất đắc dĩ, hắc dẫn Cao Sùng và Hà Nguyên Khánh theo mình tham chiến. Một khi phòng tuyến phía bắc xuất hiện lỗ hổng liền lập tức tới giúp đỡ.

Đồng Tiên cũng đã cố hết sức.

Gã tinh thông binh pháp, nhưng binh lực có thể sử dụng trong tay quá ít.

Thời gian lại qua thêm một canh giờ nữa, đã đến giờ Dậu.

Bên kia bờ sông tiếng hoan hô như sấm vang lên. Hóa ra là Hoàn Nhan Tông Vọng và Cao Khánh Duệ suất lĩnh chủ lực đến bờ nam sông Quảng Tế.

Trong lúc nhất thời bờ Nam sông Quảng Tế tụ tập gần bốn vạn quân Kim, sĩ khí tăng cao.

Mà bờ bắc quân Tống càng ngày càng ít, thương vong đã quá nửa. Đầu trận tuyến quân Tống bắt đầu hỗn loạn, không dũng mãnh như trước. Cũng không trách được quân Tống sẽ kích động. Dù sao đối mặt với

địch binh đông gấp mấy chục lần, ai có thể tỉnh táo cho xuể? Cho dù là đám người Đồng Tiên Ngọc Doãn cũng xanh mặt, cực kì khó coi.

Quân Kim chủ lực đã tới chứng minh sự công kích của Khai Phong không đạt hiệu quả.

Chẳng lẽ Chúng Sư Đạo thua?

Hay nói Triệu Hoàn thay đổi chủ kiến?

Ngọc Doãn càng thêm bất ổn, thấp thỏm lo âu.

Tuy nhiên, thật ra hắn đã hiểu lầm Chúng Sư Đạo. Chúng Sư Đạo quả thật đã phát động tổng tiến công nhưng hiệu quả không lý tưởng.

Hoàn Nhan Thi Lý tự thân dẫn người gắt gao chống đỡ sự tiến công của quân Tống ở đồi Mưu Đà.

Dựa theo sức chiến đấu, quân Tống và người Nữ Chân không ở cùng một cấp bậc. Dù Chúng Sư Đạo tập kết Tàn Phượng quân thiện chiến nhất làm tiên phong, hơn nữa tự tay đốc chiến nhưng hiệu quả không được như mong muốn.

Cũng chỉ vì Hoàn Nhan Thi Lý liều chết chống đỡ mới khiến Hoàn Nhan Tông Vọng có thể suất lĩnh chủ lực thoát thân từ Mưu Đà Cương ra.

Đương nhiên Ngọc Doãn cũng không biết tình huống, chỉ có điều nhìn chủ lực quân Kim đến sông Quảng Tế, hắn cũng không biết phải làm sao.

- Tiểu Ất, mau nhìn kia.

Ngay lúc ngọc Doãn đang dao động thì đám người Trần Đông ở xa xa lớn tiếng la lên.

Ngọc Doãn vội chạy tới:

- Thiếu Dương, có chuyện gì xảy ra?

- Người xem nước sông kia!

- Nước sông làm sao?

Ngọc Doãn lơ đãng đảo qua mặt sông, lập tức mặt tái mét...

Buổi sáng hắn từng quan sát nước sông.

Nay mực nước sông rõ ràng lại thấp hơn buổi trưa.

Tốc độ chảy của sông cũng trở nên từ tốn hơn, không xiết như lúc đầu.

Ngọc Doãn giật mình lạnh toát, quay đầu nhìn Trần Đông.

Trần Đông cũng rất khó coi, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Ất, xem ra Lỗ Tặc đã chặn dòng ở thượng du sông Quảng Tế rồi.

Một khi họ chặn được dòng thì sông Quảng Tế sẽ trở thành vô dụng.

Đến lúc đó Lỗ Tặc sẽ phát động tấn công mạnh, không có sông Quảng Tế làm lá chắn, chúng ta không thể chống đỡ đến giờ Tý...

Ngọc Doãn hít sâu một hơi.

Hắn vốn cũng không phải người khéo chiến sự, gặp được chuyện này lập tức hoảng hồn.

- Thiếu Dương có cách nào không?

Trần Đông nhả nước miếng, nói:

- Việc cấp bách là phải tìm được nơi Lỗ Tặc chặn dòng, sau đó phá đi mới có thể khiến sông Quảng Tế khôi phục cục diện. Tiểu Ất, ta dẫn người đi tìm kiếm, trước đó, ngươi nhất định phải sống.

- Ta...sẽ cố hết sức.

Ngọc Doãn lúc này cũng không thể cam đoan gì.

Hắn chỉ có thể nói sẽ hết sức, nhưng kết quả thế nào hắn cũng không rõ ràng.

- Để Lương Ngọc Thành đi theo ngươi. Pháo sét đánh của hắn có lực phá hoại không nhỏ, không chừng có thể giúp một tay...Tiểu Ất!

- Có mặt tướng!

Hà Nguyên Khánh lên tiếng, chỉ có điều bộ dạng của gã lúc này không tuấn tú được như thường ngày.

- Đi theo Thiếu Dương, nghe Thiếu Dương phân phó.

- Vậy còn ngài?

Trần Đông ngẩn ra, vội hỏi.

- Sợ cái gì, võ nghệ của ta chưa chắc thua Tiểu Ất. hơn nữa nếu Lỗ Tặc chặn dòng thành công thì dù Tiểu Ất ở bên ta cũng chẳng có nhiều tác dụng. Còn anh, việc phá hỏng chặn dòng của Lỗ Tặc cần có người bảo hộ, Tiểu Ất đi theo là thích hợp nhất.

Thời khắc này không thích hợp để từ chối.

Ngọc Doãn nếu đã nói đến nước này thì Trần Đông chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

- Tiểu Ất, phải bảo vệ tốt Thiếu Dương, nếu không được thì dẫn hắn bỏ chạy. Hắn là người đọc sách, sống sót có tác dụng hơn so với chết trận.

Hà Nguyên Khánh cũng biết đây là thời điểm sinh tử tồn vong.

Gã hít sâu một hơi, dùng sức gạt đầu xoay người rời đi.

Thế công bờ sông bên kia của quân kim chậm lại. Hiển nhiên bọn họ cũng chú ý tới biến hóa của sông Quảng Tế. Hoàn Nhan Tông Vọng mang theo Cao Khánh Duệ và Quách Được Sư lên đê đưa mắt nhìn về phía bờ bên kia.

- Nếu có thể bắt sống Ngọc Doãn thì cố gắng bắt sống.

Hoàn Nhan Tông Vọng mở miệng khiến Quách Được Sư ngẩn ra.

Cao Khánh Duệ cũng gật đầu liên tục:

- Kẻ này là một nhân vật, chẳng những tài hoa mà gan cũng lớn. Nếu có thể hiệu dụng cho lang quân cũng là sự giúp đỡ không nhỏ.

Người Nữ Chân xưng người trong hoàng thất là lang quân.

Con cháu hoàng thất họ Hoàn Nhan đều là lang quân. Mà Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi thì gọi là lang chủ.

Thật ra Quách Được Sư cũng cực kì tò mò về Ngọc Doãn.

Kể công bố bài đăng Quách Được Sư tất sẽ mưu phản ở Tuần San Thời Đại Đại Tổng quả thật có thủ đoạn. Chẳng những võ nghệ cao cường mà lá gan cũng lớn. Hơn nữa hắn rất có khả năng dự đoán, một tay sáng lập Tuần San Thời Đại Đại Tổng. Có thể coi là một trong số ít các quan viên cao tầng quan trọng của Đại Tổng được người Nữ Chân chú ý.

- Lang quân yên tâm, nô tài chắc chắn sẽ đưa tên Ngọc Tiểu Ất này trối đến trước mặt lang quân.

- Tình hình Lưu Tư bên kia thế nào rồi.

- Sắp xong rồi. Chỉ cần nước sông thấp hơn ít nữa là có thể qua sông tấn công.

Hoàn Nhan Tông Vọng trầm giọng nói:

- Một khi đã vậy để các huynh đệ tạm dừng công kích. Nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại chút, chuẩn bị cùng đám thân quân thái tử kia tử chiến.

- Vâng!

- Tiểu Át, sao Lỗ Tặc dừng lại rồi?

Lúc Lỗ Tặc dừng công kích, Triệu Kham chạy tới bên người Ngọc Doãn, không kìm nổi lớn tiếng hỏi.

Ngọc Doãn giờ mới nhớ tới vấn đề của Triệu Kham.

Lỗ Tặc dừng tấn công chứng tỏ chúng đang tự lực, kế tiếp chắc chắn sẽ là một kích trí mạng, chính mình khó lòng ngăn cản.

Một trận chiến này đã không còn ý nghĩa.

Nhưng Ngọc Doãn bắt buộc phải thủ vững ở Trần Kiều.

Hắn nhìn thoáng qua Triệu Kham, trong mắt lộ vẻ yêu thương.

Trong lịch sử, Triệu Kham sẽ có kết cục gì? Hắn không nhớ rõ nữa rồi...

Dù sao, kết cục sẽ vô cùng bi thảm, cũng không biết nay có thay đổi hay không?

Nhưng dù thế nào cũng không thể để Triệu Kham chết nơi sông Quảng Tế này. Nhất định phải sống thì Đại Tổng mới có hi vọng!

Ngồi xổm người xuống, giơ tay phủi nhẹ tro tàn trên mặt Triệu Kham.

Ngọc Doãn nói khẽ:

- Tiểu ca, còn nhớ buổi trưa ta nói với cậu những lời nào không?

Triệu Kham ngẩn ra, gật đầu:

- Đương nhiên nhớ rõ, ta cũng chẳng phải người ngu. Tiểu Át nói, sống gian nan, chết thanh nhàn.

Phàm nơi nào có ánh mặt trời chiếu tới, đó là nơi gót sắt Đại Tổng ta đạp bước...Ta nói không sai phải không, Tiểu Át?

Ngọc Doãn tràn ngập ý cười trên mặt!

Trích đoạn cuối: Ném đá ngăn dòng (2) Trích đoạn cuối: Ném đá ngăn dòng (2)

Trích đoạn cuối: Ném đá ngăn dòng (2)

Triệu Kham ngẩn ra, gật đầu:

- Đương nhiên nhớ rõ, ta cũng chẳng phải người ngu. Tiểu Át nói, sống gian nan, chết thanh nhàn.

Phàm nơi nào có ánh mặt trời chiếu tới, đó là nơi gót sắt Đại Tổng ta đạp bước...Ta nói không sai phải không, Tiểu Át?

Ngọc Doãn tràn ngập ý cười trên mặt!

30/06/2013 16: 17: 58

438. Chương 435: Sau Khi Ta Chết, Nước Lũ Ngập Trời Cũng Mặc

- Tiểu Ất, sao ngươi còn chưa đi.

Triệu Đa Phúc trừng to mắt, ngơ ngác nhìn Ngọc Doãn.

Vừa rồi Ngọc Doãn dẫn Triệu Kham trở về liền phân phó Vương Yến Ca dẫn Triệu Kham, Triệu Đa Phúc và Chu Tuyền lập tức rời Trần Kiều.

- Ta phụng mệnh Chủ công đóng giữ Trần Kiều.

Kể cả chết trận cũng phải đóng đinh ở đây. Huyền Huyền, bây giờ đừng trẻ con nữa. Tiểu ca cần người chiếu cố. Ngươi và Thập Bát tỷ nhất định phải dẫn hần về Khai Phong bình an, bằng không sẽ có vô số người cửa nát nhà tan.

Ta bây giờ không thể đi. Nếu ta đi thì Lỗ Tặc có thể nghênh ngang rời đi, ngày sau sẽ thành đại họa của Đại Tổng ta.

- Nhưng...

Không biết tại sao, Triệu Đa Phúc lại đau lòng đến vậy.

Nước mắt tràn mi ra, hồi lâu không nói nên lời.

Có lẽ tiếng gọi “Huyền Huyền” của Ngọc Doãn đã chạm vào nơi mềm cảm và yếu đuối nhất trong nội tâm nàng. Tóm lại, nàng không muốn đi, không muốn đi... Nhưng nàng biết, nàng nhất định phải đi! Nếu nàng là con gái của người thường, nàng có thể đồng sinh cộng tử cùng Ngọc Doãn! Nhưng nàng lại là Nhu Phúc Đế Cơ, từ một khắc nàng sinh ra đã quyết định nhiều chuyện không thể theo ý muốn.

- Ta không đi!

Triệu Kham ở ngoài lều lớn đột nhiên xông vào, Chu Tuyền chật vật chạy vào đứng phía sau cậu.

- Tiểu Ất, ngươi đã nói rồi, sẽ cùng ta cưỡi ngựa đạp thiên hạ, sao có thể để ta chạy thoát một mình?

Ngọc Doãn biến sắc nhìn Triệu Kham, ngồi xổm xuống ôm cậu vào lòng, nhẹ giọng nói:

- Tiểu ca, đừng tùy hứng như vậy.

Nay cậu ở lại Trần Kiều không có ý nghĩa gì cả.

Phải sống, để phục hưng Đại Tổng ta...

- Ta không...

Triệu Kham bước bình, quát to.

Nhưng không chờ cậu nói hết lời, Ngọc Doãn đập một nhát vào sau gáy làm Triệu Kham bất tỉnh.

Ôm Triệu Kham, Ngọc Doãn đưa cho Triệu Đa Phúc:

- Thời gian không còn nhiều, ngươi mang Tiểu ca và Thập Bát tỷ lập tức rời khỏi, đi về phía Đông rồi vòng trở về Khai Phong. Ta sẽ để Hồ Diên lão tướng quân và Thập Tam Lang hộ tống các ngươi an toàn rút lui.

Ngọc Doãn còn chưa dứt lời, màn trướng nâng lên, Cao Sủng và Hồ Diên Chúc xông vào.

Sắc mặt lập tức trầm xuống, đám này càng ngày càng không có quy củ.

- Ca ca...

- Thập Tam Lang, đừng nói nhiều.

Bây giờ không phải lúc một người có thể thay đổi. Ngươi ở lại cũng vô dụng, bảo hộ tiểu ca và công chúa rời khỏi là được rồi. Hơn nữa, trong nhà ngươi còn có mẹ già, nếu ta gặp chuyện không may thì Yến Nô và Ngọc Như còn cần người trông nom.

Đại Lang hiện ở Kỳ Thành, tình huống sợ cũng không ổn.

Ba huynh đệ chúng ta phải có một người sống. Nếu người không nghe ta thì ta lập tức tự sát trước mặt người cho xem.

Ngọc Doãn nghiêm nghị mãnh liệt khiến lời Cao Sủng vừa đến khóe miệng liền phải nuốt vào.

Tròng mắt gã rưng rưng nhìn Ngọc Doãn, sau một lúc khom người vái chào:

- Có Thập Tam Lang ở, chắc chắn sẽ không để chị dâu và Ngọc Như có vấn đề gì.

- Đi cả đi!

Ngọc Doãn nói xong khoác tay chặn lại, đi ra ngoài không hề quay đầu.

Hô Diên Chúc đi theo Ngọc Doãn ra khỏi lều.

- Lão tướng quân, ông...

- Tiểu Ất, cậu đừng khuyên ta, ta đã quyết.

Lúc đến Trần Kiều, ta đã biết có nguy hiểm, nhưng ta vẫn theo tới. Chỉ hi vọng bằng trận chiến này rửa sạch khuất nhục của Hô Diên gia ta.

Tiểu Ất cũng không sợ chết, ta há lại sợ?

Đừng nói là lão phu đã sớm lập gia đình, con cháu đều đã lớn. Kiếp này ta không thể cho bọn chúng bất kì điều gì vinh quang, ngược lại còn xuất hiện sự tắc khiến bọn chúng mất mặt. Nếu đã như thế thì cứ thoải mái mà chém giết một hồi, Tiểu Ất ngàn vạn lần đừng ngăn cản ta.

Ngọc Doãn và Hô Diên Chúc không quen không thân nên không rõ tình huống của nhà Hô Diên Chúc.

Từ lúc Hô Diên Chúc phong làm Thái Tử Xá Nhân, hai người mới tiếp xúc. Nhưng sau đó Ngọc Doãn cũng chưa nghe Hô Diên Chúc nói về gia đình. Hiện giờ lão nói khiến Ngọc Doãn hiểu ra! Có lẽ lúc trước Hô Diên Chúc đi theo Tống Giang khiến Hô Diên gia hổ thẹn. Dù sau đó quy phục lại triều đình nhưng con cháu của lão cũng khó mà chấp nhận.

Hô Diên Chúc cũng vì việc đã từng gia nhập ba mươi sáu tặc lớn Kinh Đông mà canh cánh trong lòng.

Lão muốn dùng tính mạng mình để rửa sạch vết bẩn năm đó, Ngọc Doãn dù muốn cự tuyệt cũng không có cơ thích hợp...

Người ta đã nói là muốn chết rồi.

Ngọc Doãn có thể dùng tính mạng của mình để uy hiếp Cao Sủng, nhưng đối với Hô Diên Chúc thì không có tác dụng gì.

Nghĩ đến đây Ngọc Doãn lắc đầu cười khổ.

Hắn thở dài:

- Lão tướng quân đã kiên trì như vậy, trên đường đến hoàng tuyền có lão tướng quân bầu bạn ta cũng sẽ không tịch mịch nữa rồi.

- Đúng thế, đúng thế!

Hô Diên Chúc ngửa mặt lên trời cười to, hào khí ngất trời.

Ngọc Doãn không khuyên Hô Diên Chúc nữa. Sau khi ra lều lớn thì tìm Chu Mộng Thuyết.

Lúc này Chu Mộng Thuyết cũng nhìn ra tình huống không ổn, cũng đang lo lắng.

Nghe Ngọc Doãn nói xong, y ngoảnh nhìn ngọc Doãn, sau một lúc lâu đột nhiên khom người, vái chào:

- Tiểu Ất trung trinh mẫu mực, là tấm gương cả đời của người đọc sách. Lúc trước ta đã đối nghịch với Tiểu Ất, giờ nghĩ đến hối hận không thôi...

Hận không thể cùng ở lại với Tiểu Ất. Lần này trở về, Chu Tam Lang sẽ soạn văn ca tụng Tiểu Ất.

- Tam Lang, người sai rồi!

Ngay lúc này, ý nghĩ của Tiểu Ất cực kì tỉnh táo.

Hắn khẽ mỉm cười:

- Trận chiến ở Trần Kiều không quan hệ với Tiểu Ất, là Thân quân thái tử tự thân đốc chiến bố trí.

- Hả?

Chu Mộng Thuyết nghe được ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Ngọc Doãn.

- Tiểu ca là hy vọng tương lai của Đại Tổng ta, so với ta càng cần thanh danh.

Sau khi ta chết, nước lũ ngập trời cũng mặc, nhưng Tiểu ca lại khác. Đừng nói chỉ lần này Tiểu ca vùng trộm chạy tới sẽ liên lụy rất nhiều người. Nguyên nhân vì thế mới cần nâng thanh danh của Tiểu ca, Qquan gia cũng sẽ vì vậy mà không trách tội Chung Công.

Hoàng đế Đại Tổng rất ghét đánh giặc.

Truy cứu nguyên nhân vì đánh thắng trận không có quan hệ với y, tất cả chỗ tốt đều thuộc về đám đại sĩ phu.

Vậy nên hoàng đế Đại Tổng tình nguyện thất bại, tình nguyện nghị hòa.

Dù sao người bỏ tiền cũng là đại phu và dân chúng, không liên quan tới y.

Ý nghĩ lúc này của Ngọc Doãn lập tức trở nên rõ ràng.

Trong lòng không khỏi cười khổ: hóa ra ta vẫn thích hợp với quan trường... Trước kia là khinh thường chui vào, thật ra ta lại cực kì hiểu rõ chốn quan trường này.

Chỉ tiếc là đã muộn!

Hắn hít sâu một hơi, nhìn Chu Mộng Thuyết:

- Trận chiến này do Tiểu ca làm ra, tự thân lên chiến trường giết giặc vô số.

Chu Mộng Thuyết cũng không phải người ngu, sao lại không rõ ý tứ của Ngọc Doãn?

Ngọc Doãn đang bảo vệ Chung Sư Đạo, bảo vệ Lý Cương, bảo vệ ích lợi phái chủ chiến.

Đáng tiếc trước kia cảm thấy Ngọc Doãn lương lự nên tìm mọi cách chèn ép hắn. Nhưng trên thực tế thì sao? Ngọc Doãn mới là chủ chiến chân chính. Người ta toàn tâm toàn ý với giang sơn Đại Tổng, thậm chí còn hơn cả đám Lý Cương.

Có câu là công cao lấn chủ.

Nhưng nếu như công lao này có một phần của Triệu Kham thì sao có thể lấn chủ?

Chu Mộng Thuyết không nói hai lời, lần nữa cúi đầu thật sâu vái Ngọc Doãn.

- Đi nhanh đi, Lỗ Tặc sẽ không đợi lâu nữa đâu.

Ngọc Doãn vỗ vai Chu Mộng Thuyết, sau đó đi thẳng đến đê.

Ai cũng có thể đi, duy hắn không thể. Hắn là quân hồn của Thân quân thái tử, nếu như hắn đi Thân quân thái tử sẽ không chịu nổi một kích.

Vậy nên Ngọc Doãn chỉ có thể lưu lại!

oOo

Giờ Dậu. Ánh chiều ta như máu!

Ngoài thành Khai Phong, quân Tống rút cục công phá đại doanh của quân Kim.

Chung Sư Đạo sắc mặt âm trầm, đứng trên chiến xa lạnh lùng nói:

- Truyền lệnh ba quân không được dừng lại, tiếp tục truy kích...

- Chúng Công, đã đánh thắng rồi còn cần gì phải truy sát?

Chúng Sư Đạo nghe xong sắc mặt càng thêm âm trầm:

- Xin Cảnh tham nghị giải thích cho?

Nay ba quân tướng sĩ đang phục vụ quên mình, người lại cầu tình cho đám Lỗ Tặc? Không biết Lỗ Tặc lòng muông dạ thú, nếu hôm nay người tha cho chúng, tương lai sẽ hậu hoạn thế nào. Phỉ phạm người cũng xuất thân nhà võ, làm sao mà đến đạo lý trảm thảo trừ căn cũng không biết?

Cảnh Tham Nghị là con thị lang Cảnh Trọng Nam, phong quan trung thư xá nhân, Tham nghị Xu Mật Viện.

Nói cách khác, hẳn là thứ phân heo củaphái nghị hòa đình ở Xu Mật Viện quấy phá.

Trước kia Chúng Sư Đạo còn có thể nhẫn nhịn, nhưng giờ lão quyết không cho Cảnh Diên Hi bất kì thế diện nào.

Cảnh Diên Hi mặt đỏ tai hồng lui sang một bên.

Mà Chúng Sư Đạo tiếp tục đốc chiến, lệnh quân Tổng truy kích.

- Truyền lệnh Trương Khởi dừng vội giằng co với Lỗ Tặc.

Mệnh hấn suất bộ binh từ thượng du sông Quảng Tế qua gấp rút tiếp viện Trần Kiều. Nếu Trần Kiều có việc gì bảo Trương Khởi hấn xách đầu tới gặp ta.

Chúng Sư Đạo cực kì nóng nảy!

Lão cũng lo lắng Ngọc Doãn ở Trần Kiều không ngăn cản nổi thế công của quân Kim.

Một khi Trần Kiều mất, kế sách đóng cửa đánh chó này chẳng khác gì thất bại. Về phương diện khác, lão sợ Trần Kham đã ở Trần Kiều. Nếu thế thì dù Ngọc Doãn bảo hộ cũng không chắc có thể chu toàn. Nếu Triệu Kham gặp chuyện không may thì đó mới là vấn đề lớn!

Tiểu Ất, nhất định phải chịu đựng!

Chúng Sư Đạo ở đây cầu nguyện, mà bên kia Cao Sủng và Vương Yến Ca dẫn theo năm mươi mã quân bảo hộ Triệu Kham, Triệu Đa Phúc và Chu Tuyền chạy một mạch về hướng đông. Tuy nhiên khi họ chạy được chừng mười dặm thì vẫn mơ hồ nghe được tiếng hét hò từ hướng Trần Kiều.

Bất chợt, Cao Sủng ghì chặt chiến mã.

- Thập Tam Lang, sao lại không đi?

Wương Yến Ca nhìn Cao Sủng, nghi hoặc hỏi.

Cao Sủng lộ vẻ tươi cười, hít sâu một hơi:

- Yến tử, ta phải quay lại thôi.

- Hả?

- Tiểu Ất đối đãi ta như huynh đệ, nếu không có ca ca thì sẽ không có Cao Thập Tam Lang này.

Ca ca còn đang ra sức chém giết, làm huynh đệ sao có thể sống một mình. Nếu ta và ca ca chết trận Trần Kiều, kính xin Yến tử chiếu cố mẹ già, trấn an mẹ con Cửu Nhi tỷ. Lúc trước ba người chúng ta kết bái ở viện Quan Âm, không cầu sinh cùng năm cùng tháng, chỉ cầu chết cùng ngày cùng năm. Hôm nay là lúc ta thực hiện lời hứa đó. Nếu ta cứ đi như vậy, dù còn sống cũng như không.

Wương Yến Ca nhìn gương mặt đen sùi của Cao Sủng, lộ vẻ khen ngợi.

- Nếu như uynh chết, nô đời này không lấy chồng.

- Ủ!

Lúc này tất cả ngôn ngữ đều dư thừa.

Cao Sủng quay đầu, ngựa Ô Truy dưới háng hí dài một tiếng, vọt thẳng hướng Trần Kiều.

Nhìn bóng lưng Cao Sủng, ánh mắt Vương Yến Ca đã ươn ướt.

Cao Sủng thích nàng, nàng sao lại không rõ?

Nhân phẩm của Cao Thập Tam Lang còn tốt gấp trăm lần Mã Cao.

Có phu quân như thế, đời này không uống. Đáng tiếc không thể sinh đứa con nối dòng cho Thập Tam Lang.

- Công chúa, chúng ta đi thôi.

Triệu Đa Phúc trầm mặc nhìn Cao Sủng hướng về Trần Kiều, trong mắt hiện vẻ hâm mộ.

Hận cuộc đời này là thân nữ nhi, không thể sống vai cùng quân.

Nếu không phải trong lòng vẫn còn ôm Triệu Kham đang hôn mê, Triệu Đa Phúc thật muốn lập tức về Trần Kiều, cho dù chết ở bên cạnh Ngọc Doãn cũng vui vẻ.

Đúng lúc này mã quân tiền phương hỗn loạn.

Chiến mã hí lên, nghe được tiếng vó ngựa liên tục vang theo sau, còn có tiếng binh khí va chạm. Sắc mặt Vương Yến Ca lập tức trắng bệch.

Chẳng lẽ lại gặp Lỗ Tặc?

Nàng không nói hai lời phóng ngựa vọt lên đầu.

Đối diện đèn đuốc sáng trưng, một đội binh mã cản đường bọn họ.

Hơn mười mã quân đang vây công một thanh niên. Thanh niên kia đen như than, cầm song giản trong tay. Tuy bị vây khốn nhưng không sợ hãi chút nào. Mà ở đối diện mấy trăm người cầm binh khí, cầm đầu là một người nam tử trung niên đang lạnh lùng nhìn.

- Lỗ Tặc để mạng lại.

Vương Yến Ca không nói hai lời, giục ngựa tiến lên, đao chém tới thanh niên.

Võ nghệ Vương Yến Ca không hề tầm thường, dù là Cao Sủng cũng phải đấu với nàng mười mấy hiệp mới có thể phân thắng bại.

Tảo Hồng mã dưới háng dù không phải bảo mã lương câu nhưng cũng là ngựa tốt khó kiếm.

Đao nhanh, ngựa nhanh, trong chớp mắt vọt tới thanh niên kia.

Thanh niên kia lại không thềm để ý, dùng song giản bằng thép đón đỡ.

Song giản của thanh niên này dài hơn nhiều so với giản thông thường, chừng năm thước Tống, tức 1m5. Cán dài một thước năm tấc, thô như nắm tay. Cặp giản sắt kia múa lên liền khiến đại đao của Vương Yến Ca bật ra, gã mở miệng mắng to:

- Ai là Lỗ Tặc? Các ngươi không dám tranh phong cùng Lỗ Tặc, chỉ có thể cạy mạnh ở đây thôi à...

Lời còn chưa dứt, người trung niên trong đội ngũ lại lớn tiếng nói:

- Tam Lang, lui ra.

Y giục ngựa tiến lên, ôm song giản chấp tay với Vương Yến Ca:

- Ta là Địch Khắc Địch Triều Phụng Lang của Địch Mã Doanh, các hạ là ai?

Dù chỉ có một hiệp nhưng hai tay của Vương Yến Ca bị song giản của thanh niên kia chấn run lên.

Sức lực tên đen như than này không ngờ có thể ngang với Thập Tam Lang?

Vương Yến Ca nghe xong kinh ngạc, thấy người trung niên mở miệng, nhả mày, trầm giọng hỏi:

- Địch Mã Doanh? Các người tới đây làm gì?

- Nghe nói tiền phương có chiến sự, lão phu dẫn đứa con đến điều tra.

Không đợi Vương Yến Ca mở miệng trả lời, Triệu Đa Phúc sau lưng nàng mắt sáng lên, giục ngựa tới bên Vương Yến Ca.

- Ông là Triều Phụng Lang?

Địch Khắc Địch thấy một cô gái trẻ ôm một đứa bé tiến lên, lập tức ngăn ra.

- Cô là...

- Bỏ cung là Nhu Phúc Đế Cơ, xin Địch Triều Phụng Lang lập tức dẫn người gấp rút tiếp viện Trần Kiều.

Địch Khắc Địch giật mình, trong lòng đầy nghi hoặc.

- Tam Lang, Nhu Phúc Đế Cơ là gì?

Tiêu Thành đến bên cạnh Địch Lôi, vẻ mặt mờ mịt.

- Đồ ngu, Nhu Phúc Đế Cơ là công chúa...

Tiêu Thành nghe xong, lập tức mỉm cười:

- Vớ vẩn, nói hươu nói vượn. Nếu là công chúa sao không an ổn đứng ở kinh, đến nơi dã ngoại hoang vu này làm gì?

Thằng nhãi này đang giả ngu để nhắc Địch Khắc Địch.

Đúng vậy, đường đường là công chúa sao có thể xuất hiện ở đây.

Địch Khắc Địch cau mày, cười lạnh:

- Cô nương, cô thật biết đùa. Cô nói cô là Nhu Phúc Đế Cơ, không biết có bằng chứng gì hay không?

Triệu Đa Phúc vừa định mở miệng, nào ngờ Triệu Kham trong ngực bị động, dần tỉnh lại.

Cậu thậm chí không rõ tình hình xung quanh, mở mắt liền kêu ầm lên:

- Tiểu Át thối tha, người dám đánh ta. Sau này về ta nhất định bắt phụ hoàng đánh mông người.

Một câu, không chỉ có đám người Triệu Đa Phúc và Vương Yến Ca biến sắc mà ngay cả đám người Địch Khắc Địch cũng ngơ ngác nhìn nhau.

439. Chương 436: Sinh? Tử? (1)

Trời đã tối.

Trong không khí tràn ngập vị khó thở như thuốc súng.

Mực nước sông Quảng Tế đã hạ xuống đáng kể. Dù vẫn sâu nhưng đã không còn chảy xiết như trước.

Đặc biệt sau khi dùng phương pháp Đô mi nô qua sông, trên mặt sông đầy những khối gỗ tròn, dần dần tạo thành một chiếc cầu nổi giản dị. Từ đó việc khó khăn khi qua sông cũng hạn chế. Quân Kim ngồi thành đàn bên bờ sông, đợi mệnh lệnh cuối cùng.

Thấy tình huống như vậy, Ngọc Doãn cũng biết là xong rồi.

Mất đi sông Quảng Tế bảo hộ, chỉ còn duy nhất đại doanh Trần Kiều có thể làm lá chắn.

Chỉ có điều đại doanh nho nhỏ kia sao có thể ngăn cản mấy vạn người Nữ Chân như lang nhu whoor? Sau khi bàn bạc với Đồng Tiên, Ngọc Doãn liền hạ lệnh cho tàn quân thân quan thái tử lui về đại doanh Trần Kiều, chuẩn bị cùng quyết tử chiến với quân Kim.

Trường đao Hồ Xuất đã sũng máu tươi.

Ngọc Doãn lấy một chiếc khăn lau mềm vuốt nhẹ vết máu khô trên đao, ngồi trong đại trường ở trung quân chờ vận mạng quyết đoán.

Đúng vậy, lúc này chỉ có tin vào số trời.

Không lâu trước, hắn không tin số mệnh...Nhưng từ khi sống lại đến nay, đối mặt với nhiều việc, hắn không khỏi thay đổi tín ngưỡng. Mệnh đã định, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức. Kết quả sau cùng thế nào đành mặc cho số phận.

Đồng tác cực kì thông thả quán tư thường quanh chuôi đao.

Như vậy có thể tránh việc tay cầm bị ướt bởi máu tươi mà trơn tuột khỏi tay.

Điều duy nhất khiến Ngọc Doãn thấy vui mừng là dù thân quân thái tử bị đánh cho tàn phế nhưng vẫn kiên trì. Đáng lẽ cục diện sẽ tan tác nếu thương vong vượt qua hai phần mười, nhưng giờ Tthân quân thái tử chết hơn nửa vẫn có thể giữ vững Trần Kiều, đây có thể nói là kỳ tích. Đương nhiên Ngọc Doãn cũng biết kỳ tích này sẽ khó mà lặp lại.

Nếu không phải Triệu Kham từng xuất hiện thì đám quân tốt này đã sớm mất đi ý chí chiến đấu.

Đùng đùng đùng đùng!

Tiếng trống trận đột nhiên vang lên, cùng với tiếng kèn rền rĩ.

Ngọc Doãn biết đây là tín hiệu phát động tổng tiến công của người Nữ Chân. Nhưng trong lòng hắn vẫn bình tĩnh như không có gì xảy ra.

Hắn vén áo đứng dậy, lộ trần cánh tay trái, sau đó bước ra quân trường. Đồng Tiên ở ngoài đại trường thấy cách ăn mặc của Ngọc Doãn cũng hiểu rõ tâm tư của hắn. Đại trường phu có thể da ngựa bọc thây, chết trận sa trường là điều vui sướng.

Đồng Tiên không nói hai lời, giật xuống khăn chít, cách mặc y như Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn đứng ở ngoài nha môn, nhìn thân quân thái tử chung quanh, đột nhiên lớn tiếng quát:

- Nay trận chết chỉ duy chết là hết. Mặc kệ có thể kiên trì đến đâu, nhưng giết một tên Lỗ Tặc, con cháu chúng ta sau này thêm an toàn một phần. Hôm nay không cầu sống, chỉ mong chết. Tiểu Át nguyện sống vai cùng chư quân, tuyệt đối không lùi về sau. Nếu như ai còn muốn chạy thì có thể ly khai vẫn chưa muộn.

Tướng sĩ Tổng quân người nhìn ta, ta nhìn người, chỉ thấy mấy người Vương Lan Tất Tiến đứng ra, lớn tiếng nói:

- Ta nguyện chịu chết cùng tướng quân.

- Ta nguyện chịu chết cùng tướng quân!

Tướng sĩ Tổng quân vung tay hô to khiến Ngọc Doãn lộ vẻ tươi cười.

Xa xa, người Nữ Chân đã lên bờ bắc sông Quảng Tế, nhanh chóng đánh tới đại doanh quân Tống.

Trong ngọn lửa có thể thấy vẻ mặt dữ tợn của quân Kim. Ngọc Doãn trầm lòng, theo bản năng nắm chặt trường đao.

Mắt thấy quân Kim càng gần, hắn đột nhiên gầm lên giận dữ:

- Các huynh đệ, cùng ta đi chết.

Nói xong, hắn vụt lên như bay, xông vào đám quân Kim ào ạt như nước lũ.

Ở phía sau hắn, đám người Đồng Tiên, Hồ Diên Chúc không chút do dự xông lên. Dựa vào địa thế hẹp hòi ở Trần Kiều đại chiến cùng quân Kim.

Ánh trăng lặng lẽ trốn sau tầng mây.

Mây đen từ xa kéo tới, tiếng sấm mơ hồ.

Người Nữ Chân biết nếu không thể xông qua Trần Kiều, bọn họ sẽ chết ở đây. Đồng dạng quân Tống cũng rõ, nếu để đám Nữ Chân này chạy, tương lai sẽ có tai họa lớn hơn. Binh lực hai bên cực kỳ chênh lệch nhưng không xuất hiện cục diện nghiêng về một phía. Ngọc Doãn ở giữa đám người bước như bay, trường đao Hồ Xuất vung vẩy không ai có thể cản. Những nơi đi qua máu thịt văng tung tóe, từng tiếng gào thét thê lương quanh quẩn màn đêm...

Một gã quân Tống bị mấy trường thương đâm trúng, hét lớn một tiếng đổ gục xuống một gã quân Kim, há mồm gặm lên yết hầu quân Kim. Hai người lăn lộn trên mặt đất, binh Tống kia dường như không có tri giác, mặc kệ đao kiếm quân Kim đâm vào người vẫn không chịu buông.

Cách đó không xa, một gã quân Tống thương tích đầy mình, cả người ngập máu nhưng không hề lui nửa bước.

Một Trần Kiều nho nhỏ bộc phát ra tâm huyết kinh người.

Hai bên giết nhau đỏ cả mắt, hoàn toàn không sợ tử vong.

Ngọc Doãn mỗi lần vung đao sẽ rống to một tiếng, không ai có thể địch.

Bên người tất cả đều là quân Kim. Hắn đã sớm giết tán loạn với đám người Đồng Tiên, cả người như hổ điên một bước giết một người. Phía sau hắn đã có hơn mười thi thể của quân Kim.

Xa xa, soái kỳ quân Kim đã qua sông.

Đám người Hoàn Nhan Tông Vọng đứng trên đê, sắc mặt đầy vẻ lo lắng.

Đây không phải quân Tống mà họ biết, càng không phải triều Đại Tống mà bọn hấn tưởng tượng. Nếu mỗi tướng sĩ Đại Tống triều đều như thế, chỉ sợ lang chủ suy nghĩ không phải đoạt của cải của Đại Tống, mà là phải nghĩ cách cầu hòa, bình an vô sự.

- Đã coi thường Nam Nhân rồi!

Hoàn Nhan Tông Vọng không kìm nổi thở dài một tiếng, quay đầu nói với Cao Khánh Duệ:

- Nếu như Nam Nhân nào cũng như vậy thì Đại Kim ta nào có thể sinh tồn?

Cao Khánh Duệ cũng im lặng, mặt âm trầm.

Quách Dục Sư cười lạnh:

- Tuy ngoan cố chống cự nhưng không được bao lâu đâu. Lang quân yên tâm, tuy những Nam Nhân đó nhanh nhẹn dũng mãnh nhưng chỉ là số ít thôi. Theo tôi thấy những kẻ như Uống Bá Ngạn, Bạch Thì Trung, Lý Bang Ngạn nhiều lắm. Làm gì có cái gì gọi là trượng nghĩa. Lang quân có biết kế sách chặn dòng này là ai ra không? Đó chính là một tên nô tài Tống cầu nghị ra.

Đối với mấy tên Nam Nhân này không thể nương tay.

Phàm là kẻ ngăn Đại Kim ta đều là địch, phải nhổ cỏ tận gốc...Hôm nay tuy đám Nam Nhân đó dũng mãnh nhưng nếu chết trên chiến trường có thể khiến người Tống kinh sợ. Tuy lão Triệu Quan Gia bây giờ có tí can đảm, nhưng chờ qua đi hấn còn phải thành thật nghị hòa. Lang quân, đám Nam Nhân đó không giữ lại được, phải chém giết toàn bộ chúng.

Quách Dục Sư nói mà nghiêng răng nghiêng lợi. Vẻ mặt sợ hãi của Hoàn Nhan Tông Vọng cũng dần tan biến.

Quách tướng quân nói không sai, một tên cũng không thể lưu.

Từ lúc mở miệng với Cao Khánh Duệ, trái tim kính nể của Hoàn Nhan Tông Vọng cũng dần biến mất.

- Truyền lệnh của ta, cho Ngô Đổ Bồ xuất kích.

Nói cho hấn biết, trận chiến hôm nay chính là lúc Kim bài lang quân của hấn dương oai. Đừng để bất kì tên người Nam nào chạy. Ta cho hấn một phút đồng hồ, nếu không thể đột phá cửa ải thì xách đầu tới gặp ta.

- Vâng!

Ngô Đổ Bồ, tên đầy đủ là Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ, tên hán là Hoàn Nhan Ngang.

Theo bối phận, gã là tiểu thúc của Tông Vọng. Gã ở Mãnh An Bột Cạn, là thiên phu trưởng của Nữ Chân. Người này là con út của Hoàn Nhan Hắc Lý Bát, từ nhỏ đi theo Hoàn Nhan A Cốt Đả, lực cánh tay hơn người, là một mãnh tướng của người Nữ Chân. Sau mười bảy tuổi, Hoàn Nhan A Cốt Đả ban thưởng kim bài, tham gia cuộc chiến phạt Liêu. Năm thứ sau Thiên Phụ, tức năm 1122 sau công nguyên, theo Hoàn Nhan Tông Hàn ở hồ Uyển Ương truy kích Thiên Tộ Đế, lập nhiều công lớn...Năm thứ hai Thiên Hội, lại cùng Lưu Ngạn Tông phân binh chinh phạt phản loạn Nam Kinh, có thể nói là một mãnh tướng của Nữ Chân. Lần này phạt Tống, Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ đi theo Tông Vọng, có thể nói là thế như chẻ tre. Cho nên ở địa khu Hà Bắc có được danh hiệu Kim bài lang quân, có danh vọng rất cao trong quân Kim.

Trong cuộc chiến vây thành ở Khai Phong, Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ vẫn chưa tham dự.

Gã theo Cao Khánh Duệ trở lại đồi Mưu Đà, lúc ấy đại chiến cơ bản đã dừng lại.

Tuy nhiên trong trận tập chiến ở đồi Mưu Đà, Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ lập nhiều công lớn, chém giết mười hai quân Tống, được Tông Vọng tự mình thưởng rượu.

Nói tới, lần tháo chạy lần này gã chẳng hiểu ra sao.

Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ ức chế trong lòng, nghe được Hoàn Nhan Tông Vọng hạ lệnh liền không do dự suất lĩnh quân Kim vọt vào chiến trường.

Người này trời sinh thần lực, cầm chiếc đao lớn, có thể nói không ai có thể địch.

Sau khi giết vào chiến trường, Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ từ xa nhìn thấy một lão tướng đang cầm song tiên chém giết. Trên roi sắt đầy vết mau, quanh lão là vô số quân Kim. Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ lập tức giận dữ, hét lớn một tiếng xông tới.

Đại hoàn đao múa lên chém tới lão tướng kia.

440. Chương 437: Sinh? Tử? (2)

Lão tướng chính là Hô Diên Chúc.

Đang giết phần khởi, chợt thấy một tên quân Kim tới trước mặt, lão cũng không để ý, vung roi đón đánh.

Roi đao giao kích rầm một tiếng nổ vang.

Roi làm từ thép ròng bị đại hoàn đao bổ trúng đứt thành hai đoạn.

Hô Diên Chúc cũng bị sức chấn khổng lồ trên đao làm cánh tay run rẩy, lui vài bước. Dưới chân vướng vào một cỗ thi thể, Hô Diên Chúc ngửa mặt nhìn trời ngã xuống. Không chờ lão đứng lên, đại hoàn đao bổ xuống như núi, Hô Diên Chúc giơ roi đỡ, cuối cùng không chống được, keng một tiếng roi đã rời tay. Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ tiến lên bổ đao, Hô Diên Chúc ngã vào vũng máu.

Hô Diên Chúc cả đời ngựa chiến.

Nếu lúc còn trẻ chưa chắc bại bởi Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ.

Nhưng dù sao lão cũng đã sáu mươi, tuổi già sức yếu. Hơn nữa đã ác chiến hồi lâu, căn bản không thể chống lại Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ.

Lão tướng quân kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất bỏ mình.

Xa xa, Ngọc Doãn nhìn thấy mà muốn nứt tròng mắt, nổi giận gầm lên một tiếng, cầm đao xông tới.

Hai tên Nữ Chân Bột Cạn muốn tiến lên ngăn trở đã thấy Ngọc Doãn dặm chân xoay người, trường đao Hổ Xuất như gió thu cuốn lá chém phăng hai tên Bột Cạn.

Cùng lúc đó, một con ngựa từ ngoài chiến trường lao nhanh tới.

Một con ngựa, một chiếc thương, một tiếng hét lao vào giết chóc trong loạn quân.

- Ca ca, Thập Tam Lang đến rồi!

Cao Sủng nửa đường quay lại, đến cũng đúng lúc.

Một cây thương lớn chọc rồi vung, mở một vòng giết chóc.

Người như hổ, ngựa như rồng, trong chiến trường chém giết bừa bãi. Cùng lúc đó Đồng Tiên cũng đỏ mắt, đại đao trong tay múa may mạnh hơn.

Ngọc Doãn nhìn Cao Sủng trở về, ngăn ra chưa kịp phản ứng.

Tên Thập Tam Lang này đúng là đủ ngốc, không ngờ chạy về chịu chết cùng ta ư?

Tuy nhiên trong lòng hắn vẫn rất vui, trường đao Hổ Xuất múa nhanh hơn, Ngọc Doãn lớn tiếng quát:

- Tên cầu Kim kia, đừng chạy!

Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ cũng nhìn thấy Ngọc Doãn, trên mặt lộ vẻ dữ tợn.

Gã nhận ra tên người Tống đâm máu này là chủ tướng của không đầy ngàn quân Tống. Chỉ cần giết người này, quân Tống không phải lo. Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ bái sư Thiện Ứng, trong mắt hiện lên sát khí, tiến lên đón đánh với Ngọc Doãn.

Hai người ở chiến trường ăn ý gặp nhau, dưới chân không dừng lại.

Song đai giao kích, tiếng keng lớn nổ ra, xẹt qua nhau.

Ngọc Doãn và Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ biến sắc. Một kích vừa rồi cũng đã rõ lẫn nhau.

Không nghĩ tới trong quân Kim còn có nhân vật như vậy? Ngọc Doãn đột nhiên dừng lại, tiếp theo xoay người theo quán tính, trường đao bổ ra một quân Kim xông tới, sao đó nhìn về Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ. Gã cũng xoay người lại, vẻ mặt càng thêm hưng phấn. Gã đưa tay bỏ xuống túi ngao, vung mái tóc lên cổ, há mồm cắn bím tóc, cầm đao xông về Ngọc Doãn.

Dù cách hơn mười bước nhưng Ngọc Doãn vẫn có thể cảm nhận áp lực khổng lồ Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ mang lại.

Nếu bình thường, Ngọc Doãn gặp được tay giỏi như Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ sẽ không tiếc đánh với gã một trận. Nhưng giờ gã là kẻ thù của Ngọc Doãn, là mãnh tướng của Nữ Chân. Trong lòng Ngọc Doãn rất muốn chém giết Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ, nhưng hắn không muốn tham chiến. Híp lại tròng mắt, nghênh hướng Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ, tay trái lạng yên rút ra bảo đao Lâu Lan.

Trường đao Hổ Xuất vụt lên, lúc hai người xẹt qua trong nháy mắt, Ngọc Doãn nhẹ buông tay, đột nhiên ngồi xổm xuống, đại hoàn đao xẹt qua dán đầu hắn, chặt đứt búi tóc. Trong phút chốc Ngọc Doãn tóc tai bù xù, tuy nhiên lại nhân cơ hội đó, đao ở tay trái vung lên đâm thẳng vào xương sườn Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ, sau đó chột nghiêng người, cánh tay mạnh mẽ kéo. Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ hét thảm một tiếng, nửa người gần như bị Ngọc Doãn đâm thủng.

Ngọc Doãn đặt mông ngồi dưới đất, nhặt lại đại đao bên người.

Mà Hoàn Nhan Ngô Đổ Bồ thất tha thất thểu lùi về sau vài bước, ngực và bụng bị máu tươi nhuộm đỏ, ruột trụt ra từ miệng vết thương, rớt xuống đất.

Cặp mắt trợn lên, Hoàn Nhan Ngô Đổ Bỏ nhìn Ngọc Doãn, miệng mở to. Không đợi gã nói ra lời, cả người ngã quỵ xuống.

- Kim bài lang quân chết rồi...

- Kim bài lang quân đã chết!

Quân Kim lập tức rối loạn, dù nhân số ưu thế nhưng vẫn bị quân Tống giết liên tiếp lui về sau.

Ở trên đê phía xa, Hoàn Nhan Tông Vọng nghe được tiếng quát tháo, sắc mặt xanh mét.

- Lang quân, không thể dây dưa nữa.

- Giết cho ta, giết sạch lũ cẩu Tống này.

Hoàn Nhan Tông Vọng khàn giọng gầm rú, một đội quân Kim lần nữa vọt vào chiến trường, thế cục quân Tống lập tức tràn đầy nguy cơ. Ngay lúc ở bên Trần Kiều huyết chiến không ngừng, ở thượng du sông Quảng Tế cũng có một hồi chém giết.

Quách Kinh mang theo đám người Lưu Tư ở một nơi gọi là Bát Lý Vịnh ngăn dòng. Lúc này, đám người Trần Đông, Hà Nguyên Khánh, Lương Ngọc Thành mang theo một đội quân Tống dọc bờ đi, gặp quân Kim ở Bát Lý Vịnh. Lương Ngọc Thành và Trần Đông lập tức tìm kiếm chỗ cao lắp pháo.

Mà Hà Nguyên Khánh mang hơn mười người vượt sông chém giết quân Kim.

Sau khi Quách Kim hiền kẻ liền dễ dàng giúp quân Kim qua sông.

Mất thấy sắp chặn đứt sông Quảng Tế, Quách Kinh đang dương dương đắc ý, ai ngờ gặp quân Tống đánh tới làm gã sợ hết hồn.

Quách Kinh cũng không phải kẻ có thể đánh nhau. Trước kia bán độc ở Tang Gia Ngõa Tử còn có thể trấn trụ ít du côn lưu manh, nhưng ở trước mặt Hà Nguyên Khanh thì cái gì cũng không phải. Hà Nguyên Khánh dù xuất thân là kẻ sa cơ nhưng vẫn là một người hung ác.

Ngựa Ô Truy vọt như tên đến trước mặt Quách Kinh.

Quách Kinh quay đầu muốn chạy, búa của Hà Nguyên Khánh đã vung lên hung hăng nện lên đầu Quách Kinh.

Cả cái đầu nát bét, máu tươi văng khắp nơi. Hà Nguyên Khánh giục ngựa vung búa, muốn ngăn cản người Nữ Chân, nhưng Lưu Tư đã mang binh mã qua sông tiến tới. Mất thấy quân Tống đến, gã liền biết không hay rồi, chỉ huy quân Kim ủa lên.

Dưới trướng Lưu Tư có Bát Mưu Khắc, trong đó năm trăm chính binh, ba trăm A Lý Hỉ, tổng cộng hơn ngàn người.

Hà Nguyên Khánh tuy dũng mãnh nhưng chỉ có mười mấy quân Tống bên người. Trong phút chốc bị Lưu Tư vây khốn.

Đúng lúc này một tiếng pháo sét đánh vang lên, nổ tung văng đầy bọt trên mặt sông.

Xa xa, Lương Ngọc Thành biến sắc, dậm chân nói:

- Lệnh rồi!

Hắn vội gọi Trần Đông điều chỉnh tọa độ.

Nhưng không đợi hắn phát ra pháo thứ hai, Lưu Tư đã mang quân Kim xông tới.

- Trần Chủ bộ, nhờ cả vào người.

Lương Ngọc Thành hét lớn một tiếng, quơ lấy một cây gậy sắt đón đánh đám quân Kim.

Trần Đông có bao giờ đánh pháo đâu?

Lương Ngọc Thành đi, gã cũng ngơ ngác.

Nhưng dù sao cũng có nhiều kinh nghiệm, trải qua huyết chiến Triều Dương môn, Trần Đông hít sâu một hơi, ổn định tinh thần, cầm cây đuốc đốt miếng gạch.

Vào tên quân Kim xông tới, Trần Đông cầm bảo kiếm đón đánh.

Nhưng gã dù sao chỉ là thư sinh, sao có thể đỡ được đám quân Kim như lang như hổ?

Trong chớp mắt bị quân Kim đá văng xuống đất, đụng nghiêng pháo sét đánh.

Miếng gạch cũng đốt xong, lúc pháo sét đánh bị lật trong nháy mắt, chợt nghe một tiếng vang lên, một đoàn lửa nổ tung trên mặt sông.

Mặt đất run rẩy kịch liệt.

Lưu Tư một đao chém Lương Ngọc Thành lật mình, quay đầu thấy đập nước tạm thời của Bát Lý Vịnh bắt đầu lay động, theo sau đó oanh một tiếng, dòng nước phá tan đập nước. Nước lũ chảy cuộn cuộn lao về hướng Trần Kiều.

Một pháo kia bắn thẳng vào đập nước, làm đập nước nổ tung một lỗ hổng.

Xa xa, một đội quân Tống tới, Lưu Tư thấy tình huống không ổn, mặc kệ Trần Đông, không nói hai lời chạy đi.

Xong rồi!

Lưu Tư trong lòng đã hiểu, một khi đập nước bị hủy, quân Kim ở Trần Kiều đã hoàn toàn xong.

Trần Đông té trên mặt đất, mắt thấy nước lũ gào thét cuộn cuộn, không kìm nổi cất tiếng cười to...

Một quân Kim giờ thương đâm vào gã, gã cũng không tránh, chỉ nhếch miệng cười:

- Tiểu Ất, ta thành công!

Cán thương vừa đâm vào bên người Trần Đông, lại không nhích được thêm.

Cùng lúc đó, một mũi tên nhọn rít gào bay đến, cắm giữa đỉnh đầu tên quân Kim.

Quân Kim ngã lên Trần Đông. Lúc này Trần Đông đã thần trí mơ hồ, chỉ mơ màng thấy một con ngựa đi đến trước mặt gã, sau đó một người nhảy xuống, ôm gã vào trong ngực hết lớn.

Hình như là tiếng quan thoại!

Viện binh tới?

Viện binh rồi cuộc tới...

Nhưng không biết còn kịp hay không.

Kế tiếp, Trần Đông ngất xỉu trong ngực người kia, không nghe được âm thanh gì nữa.

441. Chương 438. Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (1)

Từ lúc có Tống tới nay, triều đình nhà Triệu rất kiêng kỵ võ tướng, có thể nói là tới mức cực hạn.

Từ sau khi Triệu Khuông Dận dùng rượu tước binh quyền, đã không ngừng chèn ép phiên trấn, áp chế võ tướng phát triển. Thậm chí ngay cả Xu Mật Viện cũng phải do người đọc sách quản lý. Nhớ lúc trước sở dĩ Địch Thanh gặp phải chèn ép khắp nơi, cũng chính bởi vì hoàng đế Nhân Tông ủy nhiệm cho y trông coi Xu Mật Viện, phá vỡ truyền thống đã được lập ra từ thời có Tống tới nay, khiến cho Địch Thanh cuối cùng buồn bực u sầu mà chết ở Trần Châu.

Tuy Chung Sư Đạo là người đọc sách, nhưng cũng xuất thân từ võ tướng.

Quan trọng nhất là, Chung Sư Đạo ba đời đều xuất thân từ đại tướng, sinh ra từ danh môn vọng tộc của Đại Tổng, cũng khiến cho Triệu Hoàn càng thêm kiêng kỵ.

Chèn ép, nhất định phải chèn ép cho được!

Vốn Triệu Hoàn quyết định đình chỉ việc tra xét đám người của Bạch Thì Trung, cũng là vì chống lại cục diện sau này có thể xuất hiện một gia tộc duy nhất thuộc phái chủ chiến. Tuy nhiên, trải qua sự kiện lần này, lực lượng của phái nghị hòa tất nhiên sẽ yếu hơn rất nhiều, tuy rằng bọn người Trương Bang, Xương Cảnh Nam, Trọng Mai, Cháp Lễ vẫn còn đó, nhưng sau khi mất đi Bạch Thì Trung và Lý Bang Ngạn, tất nhiên sẽ không thể lớn mạnh giống như trước nữa.

Uông Bá Ngạn?

Triệu Hoàn đã sinh lòng nghi kỵ, chắc chắn sẽ không thể phục lên được nữa.

Nhưng không còn những người của Uông Bá Ngạn kiềm chế, chỉ dựa vào bọn người của Trương Bang Xương, lực lượng của phái nghị hòa vẫn có vẻ yếu kém.

Cho nên, sau khi nghe tin Trần Kiều đại thắng, trong lòng của Triệu Hoàn, sao lại có thể không sinh ra khúc mắc được?

Phải làm thế nào để ngăn chặn Chung Sư Đạo, đem đại thắng Trần Kiều tạo thành ảnh hưởng đến mức thấp nhất bây giờ?

Triệu Hoàn, lâm vào trầm tư!

+++++

Núi thây biển máu, thành Khai Phong đang bốc cháy.

Khắp nơi đều là bộ mặt dữ tợn của người Nữ Chân. Vạt áo bên phải màu trắng, phía sau đầu là một bím tóc đuôi chuột màu vàng nổi bật, cầm lưỡi dao sắc bén trong tay chém giết khắp nơi.

Yến Nô đang mặc quần áo màu nâu, một bộ trang phục của ni cô.

Thanh trúc thương đưa qua trước người, máu đã nhuộm đỏ cả tảng bào. Ở sau lưng nàng là một mảnh hoang tàn đổ nát... Từ mảnh tường đổ nhìn lại, loáng thoáng có thể nhận ra chính là ngõ Quan Âm, nhà cũ của Ngọc gia. Quân Kim hét gào ồa lên. Đôi má lúm đồng tiền trên gương mặt tiêu tụy của Yến Nô, dường như lộ ra một chút tươi cười giống như là được giải thoát, thanh trúc thương chột vung lên. Trong nháy mắt đã giết chết một tên quân Kim ngay tại đồng đổ nát.

Một mũi tên sắc bén mạnh mẽ tiến đến, xuyên qua ngực Yến Nô.

Nàng rên một tiếng, dần dần ngã quỵ trong vũng máu. Nụ cười trên mặt càng rõ.

- Cửu Nhi tỷ!

Ngọc Doãn không kìm nổi kêu lên một tiếng bi thương, muốn tiến lên giải cứu Yến Nô. Nhưng thân thể giống như bị giam cầm, sau một lúc lâu cũng không thể động đậy.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Yến Nô, trong vũng máu ngọc nát hương tan.

Nhìn lại về phía ngõ Quan Âm, đã thấy một gã đại tướng Nữ Chân, cầm cây cung trong tay, ý cười trên mặt có vài phần dữ tợn.

Ngọc Doãn nhận ra người này, rõ ràng đúng là Thiên phu trưởng của Nữ Chân, Mãnh An Bột Cận Hoàn Nhan Hoạt Nữ!

Không đúng, Hoàn Nhan Hoạt Nữ không phải đã bị ta giết rồi sao?

Tại sao lại ở chỗ này?

Ngọc Doãn không khỏi cảm thấy kỳ quái. Mà ngay lúc này, thân thể lập tức bay lên trời, cách mặt đất càng ngày càng xa, lơ lửng ở không trung.

Cảnh tượng đột nhiên biến ảo.

Đây là Thái Thị Khẩu, đường lớn ở Biện Hà, cũng là chỗ hành hình của quan địa phương.

Lý Bảo mang gông xiềng, bị một đám sai dịch xô đẩy đi đến pháp trường. Ở phía sau gã, còn có mười mấy người đàn ông lão đảo đi theo, cả đám người mình đầy thương tích. Trong đó không ít người Ngọc Doãn cũng có biết. Có Cát Phổ, có Lã Chi Sĩ. Chỉ là chân của Lã Chi Sĩ dường như không bị què, nguyên vẹn không tổn hao gì đi theo phía sau Lý Bảo, trên người cũng mang theo gông xiềng.

Ba tiếng pháo vang lên ở Thái Thị Khẩu, bọn người Lý Bảo đầu rơi xuống đất...

Ngọc Doãn trừng to mắt, ngây ngốc nhìn trên đường phố Thái Thị Khẩu mấy chục cái thi thể nằm ngang dọc, trong đầu trống rỗng!

Dường như hắn đã hiểu rõ được phần nào.

Có lẽ những điều này chính là sự thật, sự việc vốn đã từng xảy ra trong lịch sử, thật sự đã xảy ra rồi...Tuy nhiên sự thật trong lịch sử, hắn đã chết. Mỗi nhục thời Tĩnh Khang cuối cùng cũng xuất hiện, thành Khai Phong nổi tiếng nghìn đời cũng theo đó mà bị phá tan hầu như không còn gì nữa.

Trôi nổi trên không trung, toàn bộ thành Khai Phong thu hết vào trong mắt.

Lầu Phong Nhạc dấy lên lửa cháy hừng hực, Mã Nương Tử ngồi ngay ngắn ở bên trong ngọn lửa, không hề có chút gì là sợ hãi.

Mà ở trên đường lớn Tuấn Nghi Kiều, một đám quân Kim đẩy một thiếu niên lên xe ngựa, thiếu niên kia ngồi ở trong xe, khàn giọng gào lên:

- Dân chúng cứu ta, dân chúng cứu ta!

Ngọc Doãn nhận ra, thiếu niên kia chính là Triệu Kham.

...

Những cảnh tượng như thế liên tiếp xuất hiện, Ngọc Doãn lơ lửng ở không trung, nước mắt chẳng biết từ lúc nào đã rơi đầy mặt.

Đột nhiên, trong tầm mắt Ngọc Doãn xuất hiện một gã đàn ông.

Chính xác là ăn mặc theo kiểu của một nhà sư, cầm cung đứng đó, chăm chú nhìn Ngọc Doãn, quát lớn:

- Yêu nghiệt, còn không chết đi!

Vừa nói, y vừa giương cung lấp tên, bắn một mũi tên về phía Ngọc Doãn...Ngọc Doãn ở trên không trung nên không cách nào né tránh, mắt thấy mũi tên bén nhọn ấy bắn tới, không khỏi kêu to một tiếng. Tiếp theo đó, trời đất quay cuồng, thế giới lại trở về tĩnh mịch. Trước mắt, dần dần có một tia ánh sáng. Ngọc Doãn từ từ mở to mắt, từ trong hôn mê tỉnh lại, bên tai vang lên tiếng ồn ào một trận.

- Tiểu Ất tỉnh rồi, Tiểu Ất tỉnh rồi!

Âm thanh rất lộn xộn, nhưng vẫn có chút quen thuộc.

Tiếp đó, trước mắt xuất hiện một khuôn mặt thân quen, Yên Nô trong mắt rưng rưng, đau thương nói:

- Tiểu Ất, rốt cục huynh cũng đã tỉnh.

Ánh mắt của Ngọc Doãn vẫn như còn mờ mịt.

- Nơi này là...

- Đây là ngô Quan Âm, là nhà của chúng ta mà.

- Ta không chết sao?

- Phì phì phì, sao vừa mới tỉnh lại đã nói điều không may như thế, vẫn yên lành sao lại chết được chứ?

Trong lời nói của Yến Nô có chút run rẩy, một đôi tay thon mềm có phần thô ráp, nắm thật chặt cánh tay Ngọc Doãn. Không đợi Ngọc Doãn tiếp tục mở miệng, An Đạo Toàn đã hiện ra trước mặt. Nét mặt của lão tiên sinh đầy vẻ giận dữ, đầu tiên là kiểm tra mạch đập của Ngọc Doãn một chút, sau khi kiểm tra một hồi mới nổi giận đùng đùng nói:

- Tên ngu ngốc nhà ngươi, đúng là không nói được lời nào hay. Có lão phu ở đây, dù cho ngươi chỉ còn lại có một hơi thở cũng có thể kéo ngươi trở về...Tuy nhiên lần này, quả thật cơ thể ngươi rất yếu, nếu không nghỉ ngơi vài tháng, sợ khó mà khôi phục được.

- Ta...

Ngọc Doãn cảm thấy có chút mơ hồ.

Ký ức sau cùng của hắn, là đang ác chiến với quân Kim ở Trần Kiều.

Sau đó thì cái gì cũng không thể nhớ được, tỉnh lại thì cũng đã về tới nhà rồi.

Trong phòng còn có thật nhiều người. Ngoại trừ Yến Nô và An Đạo Toàn ra, còn có Dương Kim Liên, Trương nhị tỷ, vợ chồng Dương Nhập Cửu, cùng với gia nhân là Cao Thế Quang.

An Đạo Toàn thấy Ngọc Doãn đã khôi phục thần trí, liền phát tay giải tán những người trong phòng.

- Tất cả đều ra ngoài, Tiểu Át mới tỉnh dậy, cần phải tĩnh dưỡng, mọi người cần gì phải gấp gáp...Đúng rồi, lão Cao ngươi đi xem toà soạn đi, nói một tiếng với Chu Trưởng sử để cho hắn khỏi phải thấp thỏm không yên. Được rồi, được rồi, đi ra ngoài cả đi, đừng có tập trung cả ở trong này.

Bọn người Cao Thế Quang, Dương Nhập Cửu đều rời đi, An Đạo Toàn cũng đứng dậy cáo từ.

- Bây giờ ngươi đã tỉnh, coi như ta cũng được yên tâm.

Cửu Nhi tỷ, Dương nương tử các ngươi săn sóc Tiểu Át cho thật tốt, ta còn phải đi thăm bọn người Đại Lang và Thập Tam Lang một chút.

Trong lòng Ngọc Doãn hoảng hốt, vội hỏi:

- Đại Lang bọn họ tốt chứ?

- Thương thế của Thập Tam Lang hơi nghiêm trọng, tuy nhiên không ảnh hưởng đến tính mạng.

Đại Lang và tên Ngô Tấn Khanh tử chiến ở Kỳ Thành, nếu không phải viện binh của Lưu Thế Quang đến đúng lúc, nói không chừng đã vì nước hi sinh rồi...Chỉ có điều chút thương thế ở bên ngoài da thịt, nghỉ ngơi vài ngày là được, không có gì đáng ngại. Cửu Nhi tỷ, hai ngày này chớ để cho Tiểu Át kích động. Hắn cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Ở đây ta có một đơn thuốc, như vậy đi Dương nương tử đi lấy thuốc, trước tiên cho Tiểu Át uống thuốc đã.

Vừa nói, An Đạo Toàn vừa nhìn về phía Dương Kim Liên liếc mắt một cái, lập tức Dương Kim Liên hiểu được ý tứ của ông ta, bèn đi theo An Đạo Toàn ra ngoài.

- Cửu Nhi tỷ...

Ngón tay lạnh buốt, đặt ở trên môi của Ngọc Doãn.

Yến Nô thốn thức cười nói:

- Tiểu Át ca đừng nói gì nữa, cần phải nghỉ ngơi thật tốt mới được.

Mặc dù Ngọc Doãn đã tỉnh lại, nhưng vẫn cảm thấy có chút mê muội, cơ thể rất yếu:

- Cửu Nhi tỷ, hôm nay là lúc nào rồi hả?

- Đã là hai mươi bảy.

- Tháng giêng?

- Ừ.

Thật ra Ngọc Doãn nhớ rất rõ, hẳn ở ngày hai mươi ba quyết chiến với người Nữ Chân ở Trần Kiều, không ngờ chớp mắt một cái mà đã hôn mê suốt bốn ngày.

Đầu lại mơ hồ một trận, thật sự là có chút không chịu nổi.

Dù sao đã về nhà, coi như trong lòng đã không còn vướng bận gì nhiều, vì thế liền nhắm mắt lại, ngủ thật say...

Ngủ một giấc mãi cho tới buổi trưa ngày hôm sau.

Khi thức dậy thì tinh thần đã tốt lên rất nhiều, chỉ có điều thấy đói bụng kêu ục ục.

Cũng may Yến Nô đã chuẩn bị xong thức ăn tẩm bổ từ trước, dứt cho hắn ăn một chén, tinh thần cũng vì vậy mà phần chần không ít.

Đêm đó, Chu Mộng Thuyết tới thăm, lúc này Ngọc Doãn mới hiểu rõ tất cả mọi việc.

Trần Đông ở vịnh Bát Lý một quả pháo đánh xuyên qua đê đập, khiến cho thượng du sông Quảng Tế nước lũ bộc phát...Toàn bộ Trần Kiều bị nước lũ bao phủ, mà Chung Sư Đạo suất lĩnh quân chủ lực của quân Tống ngay lúc ấy cũng đến Trần Kiều. Quân Kim vì thế mà tan tác, tử thương vô số.

- Hôm nay Binh bộ phát ra chiến báo, trận chiến ở Trần Kiều Lỗ Tặc chết hơn tám ngàn, còn bắt được hơn mười ngàn người, có thể nói là thắng lợi hoàn toàn.

- Còn Hoàn Nhan Tông Vọng thì sao?

- Hoàn Nhan Tông Vọng bị nước lũ cuốn đi, sau lại bị Nghĩa Dng bắt được, hiện giờ bị tạm giam ở trong đại lao.

Hoàn Nhan Tông Vọng bị bắt?

Ngọc Doãn nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, tinh thần chợt chấn động.

- Còn Cao Khánh Duệ và Quách Dực Sư thì sao?

- Cái tên Cao Khánh Duệ ấy cũng có chút dũng khí, lúc ấy hắn đứng ở bờ Hà Nam, mắt thấy đại thế đã mất, liền tự vẫn ngay tại đấy.

Nhưng còn Quách Dực Sư...

Tên này quá xảo quyết! Mất thấy tình hình không ổn, liền bỏ trốn ngay. Sau ở Kỳ Thành gặp phải phục kích của Uy Vũ quân, bèn không rõ tung tích. Có lẽ gã đã chạy thoát, tuy nhiên nếu như có chạy thoát cũng không có chỗ nào để đi. Lần này Lỗ Tặc bị đại bại, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi chưa chắc sẽ dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Quách Dực Sư, chạy thoát?

Vấn đề này ở trong lòng của Ngọc Doãn, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút tiếc nuối.

Quách Dực Sư này cũng không phải là hạng người tầm thường, hôm nay để cho người này chạy thoát, không chừng sẽ gây hậu hoạn về sau. Tuy nhiên đúng như lời của Chu Mộng Thuyết nói, dầu y còn sống về tới thượng kinh, không chừng cũng không có kết quả gì tốt. Ngay cả Hoàn Nhan Tông Vọng đã thành tù binh, lẽ nào Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi có thể để yên cho y được? Phải biết rằng, lúc trước kẻ đã dốc hết sức xúi giục Hoàn Nhan Tông Vọng tiến về nam, chính là Quách Dực Sư. Nếu không phải Quách Dực Sư kiên trì như thế, Hoàn Nhan Tông Vọng có được phủ Yến Sơn là đã thấy thỏa mãn.

Mặc dù gã này ngày sau sẽ thành tai họa, cũng cần một khoảng thời gian rất dài.

Tâm tình Ngọc Doãn, lập tức chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều.

Hắn do dự một chút, miệng ngập ngừng, vấn đề đọng lại ở trong lòng đã từ lâu, cuối cùng vẫn không kìm nổi, bèn hỏi:

- Tam Lang, Thân quân Thái Tử thương vong như thế nào?

Hắn đã biết, Thái tử Triệu Kham bình an trở về, chỉ vì y lần này càn quấy, quả thực chọc giận Triệu Hoàn, bị cầm tù ở Đông cung.

Chu Mộng Thuyết vẫn không nói với hắn số người thương vong của thân quân Thái Tử, khiến cho trong lòng Ngọc Doãn càng thêm nặng nề.

Thấy Chu Mộng Thuyết không nói, cuối cùng hắn không kìm nổi mở miệng hỏi.

Nào ngờ, lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của Chu Mộng Thuyết lập tức trở nên đầy vẻ lo lắng, cũng khiến trong lòng của Ngọc Doãn, theo đó mà nặng nề hơn!

442. Chương 439. Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (2)

- Trận chiến này Thân quân Thái Tử thương vong vô cùng nặng nề!

Chu Mộng Thuyết sau một hồi do dự, cuối cùng cũng nói ra kết quả:

- Hô Diên lão tướng quân, Đồng Giác Dân, Lương Ngọc Thành, Vương Lan đều chết ở trận Trần Kiều; Thiệu Dương bị trọng thương, mặc dù đã được An thần y điều trị kéo lại tính mạng, nhưng đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Thập Tam Lang, Đại Lang, Ngô Tấn Khanh và Tiểu Ất bốn người bị trọng thương, Thân quân Thái Tử gần như bị diệt hoàn toàn, trừ quân bản bộ thuộc Kỳ Thành ra, sống sót chỉ có mười lăm người.

Ngọc Doãn đã sớm đoán được kết quả sẽ cực kỳ kinh người.

Nhưng cũng không nghĩ kết quả lại như thế này...

Cũng đồng nghĩa với việc Thân quân Thái Tử không còn nữa, điều này làm cho hắn ngồi một lúc lâu ở trên giường vẫn không nói được lời nào.

Tiền thân của Thân quân Thái Tử, là đội quân hộ vệ của Ứng Phụng Cục hắn lập ra ở Hàng Châu lúc trước. Sau khi trải qua cuộc chiến ở Khai Phong, sống sót vẹn vẹn chỉ có mười lăm người ư?

Với lại, Đồng Tiên cũng chết trận khiến cho Ngọc Doãn không thể nào chấp nhận nổi.

Xét về võ nghệ, Đồng Tiên không được coi là mãnh tướng, nhưng là một người giỏi về trị binh.

Từ khi quy thuận Ngọc Doãn ở Hàng Châu tới nay, có thể nói là vô cùng tận tụy, không hề có một chút xao nhãng...Nhưng hiện tại, ngay cả y cũng đã tử trận rồi!

Trong lòng Ngọc Doãn không khỏi đau buồn, giữa tròng mắt long lanh giọt lệ.

Hắn nhắm mắt lại, cố gắng đè nén sự bi thương, sau một lúc lâu mới nói:

- Cuộc chiến ở Trần Kiều, tình hình sau đó như thế nào?

- Tiểu Ất lần này quả thực mạng lớn, nếu không có cha con Địch Khắc Địch của Địch mã doanh xuất binh đến cứu viện, chỉ sợ cũng đã gặp phải nguy hiểm.

Thiệu Dương ở vịnh Bát Lý, bắn pháo làm vỡ đập, giải cứu mối nguy cho Trần Kiều.

Sau đó Lão Chung tướng quân mang binh đến, đánh tan quân Kim triệt để. Hơn mười ngàn Lỗ Tặc do Hoàn Nhan Tái Lý dẫn đầu lao xuống Trần Kiều, liên tiếp gặp phải phục kích của Uy Vũ quân đang chờ chi viện. Tuy nhiên cũng coi như gã mạng lớn. Tướng phòng giữ của Lỗ Tặc ở bến Bạch Mã là Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ liền chết cứu viện, cứu được bọn người của Hoàn Nhan Tái Lý, qua sông ở bến Bạch Mã, lui về Hà Bắc...Ta nghe nói, Trương Khắc Dĩ đóng giữ phủ Đại Danh dẫn binh đánh tan Lỗ Tặc ở Trung Sơn, đang tiến đến Khai Phong rồi, không chừng cho dù Lỗ Tặc có thể liều chết thoát ra cũng phải tổn thất nặng nề.

Trong lòng Ngọc Doãn tính toán một chút, người Nữ Chân lần này mang binh đến Khai Phong, có sáu mươi ngàn.

Vậy Khai Phong hai ngày, tử thương vô số, sau đó ở Trần Kiều chết hơn tám ngàn. Còn chưa tính số Lỗ Tặc bị tử thương khi Chúng Sư Đạo phát động tổng tiến công ở đồi Mưu Đà. Lại còn hơn mười ngàn tù binh Lỗ Tặc. Lần này người Nữ Chân đến Khai Phong, chỉ sợ là sáu phần tổn thất mất năm phần. Cái số này, đối với nhân khẩu không có được bao nhiêu của người Nữ Chân mà nói, tuyệt đối là một con số kinh người. Kế tiếp, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi sẽ có phản ứng gì?

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, sau một hồi trầm ngâm nói:

- Tình hình trong triều thế nào?

Chu Mộng Thuyết cười khổ nói:

- Nói Tiểu Át sẽ không tin, vì chuyện của Thái Tử làm cho đám người của Lý Bang Ngạn, Uông Bá Ngạn, Bạch Thì Trung bị lưu đầy Lĩnh Nam, thế lực của phái nghị hòa bị tổn hại nặng nề. Tần Cối nguyên là Ngự Sử Đại Phu, lại làm Lễ Bộ Thượng Thư, Môn hạ Thị lang, nghe nói người này vốn là phái chủ chiến, chẳng biết vì sao nay lại biến thành phái nghị hòa, ở trên triều đình nhiều lần làm khó dễ Chúng công.

- Sao?

- Trận chiến này mặc dù Chúng công thắng lợi hoàn toàn, nhưng nguyên khí cũng tổn thương trầm trọng.

- Nói rõ thêm được không?

Chu Mộng Thuyết nói:

- Công lao của Chúng công quá lớn, thế cho nên triều đình dường như nảy sinh kiêng kỵ với ông ấy.

Sở dĩ Tần Hội Chi vào lúc đó dám nhảy ra làm khó dễ, chắc là có Hoàng thượng ủng hộ ở sau lưng. Bằng không mà nói, chỉ dựa vào uy tín của Tần Hội Chi hấn, làm sao có thể làm được môn hạ Thị lang? Cũng may Tiểu Át trước đây có nhắc nhở, để cho ta đem Thái Tử ra mặt.

Sai khi ta trở lại Khai Phong, lập tức liên lạc với Nhị Thập Lục Lang, ở Trần Kiều đại thắng ngày hôm sau đăng báo bài viết, lấy 'Thái Tử thân chinh, quyết chiến Trần Kiều' làm tiêu đề, chiếm không ít công lao của Chúng công. May mà có Tiểu Át nhắc nhở, bằng không mà nói e là hiện giờ Chúng công đã bị nguy hiểm. Nhưng theo ta thấy, tuy đã có Thái Tử chiếm công lao, sự nghi kỵ của triều đình đối với Chúng công vẫn không thấy giảm bớt.

Công cao lấn chủ!

Lại là cái loại công cao lấn chủ chết tiệt này...

Ngọc Doãn cũng không cảm một trận trầm mặc, sau một lúc lâu thở dài một tiếng, lại nằm xuống.

Hao hết tâm tư, quên cả sống chết, kết quả vẫn là nội đấu không ngừng. Có lẽ là triều đình nhà Triệu quá mức coi trọng văn chương, từ thời Thái Tông tới nay, qua nhiều thế hệ đế vương hơi có vẻ nhu nhược, cuối cùng đã giảm đi vài phần khí chất kiên cường. Lúc thì ngờ vực vô cớ, lúc lại xóa bỏ hiểu lầm, cuối cùng thì trở lại cân bằng.

Tâm tư của Triệu Hoàn, hoặc nhiều hoặc ít Ngọc Doãn có thể đoán ra một ít, nhưng đoán được không có nghĩa là hấn có thể chấp nhận loại kết cục này.

Trầm mặc một lúc lâu, Ngọc Doãn lại mở mắt nói:

- Tiểu ca có khỏe không?

- Tiểu Át yên tâm, Thái Tử vẫn mạnh khỏe.

Chỉ có điều...

- Chỉ có điều thế nào?

- Hiện giờ bị Hoàng thượng cấm túc, có lẽ trong một thời gian không có cách nào tới thăm người.

Y nhờ Nhị Thập Lục Lang chuyển một câu nói tới Tiểu Át: lời nói ở Trần Kiều, chưa từng quên. Sống gian nan khổ cực, chết được an nhàn.

Nội dung cuộc nói chuyện giữa Ngọc Doãn và Triệu Kham, Chu Mộng Thuyết cũng không rõ lắm.

Nhưng rõ ràng, y đối với lời nói lần này của Triệu Kham vô cùng khen ngợi, trong mắt lộ ra vài phần vui mừng.

Khi Ngọc Doãn nghe thế, đây có lẽ là tin tức tốt nhất hắn được nghe từ sau khi tỉnh lại. Trên mặt hiện lên một chút mỉm cười, rồi sau đó nhắm hai mắt lại.

Triệu Kham chưa từng quên?

Có lẽ, đã đủ rồi!

+++++

Khai Phong sau đại chiến, hơi có vẻ tiêu điều.

Không lâu trước đó, Đông Kinh được xưng là đô thị phồn hoa nhất bấy giờ, mà nay chỉ là cảnh hoang tàn khắp nơi.

Tuy người Nữ Chân chưa từng đánh vào Khai Phong, nhưng gây thiệt hại quả thật vô cùng to lớn. Ruộng vườn ở ngoài thành, gần như hủy diệt hoàn toàn, hơn nữa vụ mùa bị chậm trễ cũng khiến cho những ngày sau này của Khai Phong sắp gặp phải nguy cơ thật lớn. Tuy nhiên, lấy cơ sở kinh tế của Đại Tống, muốn khôi phục lại như cũ cũng không phải là một việc quá khó. Chỉ có điều hiện nay vẫn không thể suy xét đến việc này. Đông lộ quân của Nữ Chân bị thất bại nhưng Tây lộ quân vẫn bao vây Thái Nguyên như cũ, bất cứ lúc nào cũng sẽ tạo thành thương tổn thật lớn cho Đại Tống.

Mới đầu tháng hai năm Tĩnh Khang thứ nhất, Triệu Hoàn đã đăng cơ hơn một tháng, cuối cùng nguy cơ vây thành của Nữ Chân đã không còn, bắt đầu bắt tay xử lý sự vụ trước mắt. Bởi vì Lỗ Tặc vây thành, Nghĩa Dũng cần vương các nơi, đều tập hợp ở Khai Phong.

Cuối tháng một, ngoài thành Khai Phong đã đóng quân hơn ba trăm ngàn binh mã, lương bổng hao phí mỗi ngày vô cùng kinh người.

Chiến sự ở Khai Phong đã chấm dứt, làm thế nào để an bài số binh mã này đây? Đồng thời, Cần Vương quân từ phía nam chạy tới, lại còn có rất nhiều ở trên đường không thể đến, nếu như không nhanh chóng giải quyết cái phiền toái này, thế nào cũng sẽ mang đến cho thành Khai Phong một trận rối ren mới.

Trừ việc đó ra, mặc dù Lỗ Tặc đã lui khỏi Hoàng Hà, nhưng vẫn như trước không thể khinh thường.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi lệnh cho Nguyên soái Nữ Chân Hữu Đô Giám Da Luật Dư Đổ làm soái, nhanh chóng chiếm đóng phủ Yên Sơn, cũng xuất binh cứu viện Hoàn Nhan Tái Lý.

Đồng thời, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi lại ra lệnh cho Tiêu Khánh tiếp tục đi sứ Đông Kinh, thảo luận việc nghị hòa.

Lần này nghị hòa kết quả sẽ như thế nào?

Dù ai cũng không thể nào đoán được, tuy nhiên theo Ngọc Doãn, kết quả kia chưa chắc sẽ thỏa mãn mọi người.

Đầu tháng hai năm thứ ba, Triệu Hoàn phong cho Ngọc Doãn làm Binh bộ lang trung, kiêm Thái Tử Trung xá nhân, thành lập lại Thân quân Thái Tử, cũng sắc lệnh cho Ngọc Doãn có thể chọn lựa tinh binh từ các lộ binh mã ngoài thành Khai Phong, thành lập năm ngàn Thân quân Thái Tử, nghe điều khiển của Đông cung.

Thân quân Thái Tử trong cuộc đại chiến lần này, đã lộ ra chút yếu kém.

Đầu tiên là trận chiến ở Triều Dương môn, chặn Lỗ Tặc, sau đó lại tử chiến ở Trần Kiều, ngăn chặn đường về của Lỗ Tặc.

Nếu như nói, Thân quân Thái Tử trước đó còn chưa ai biết tới, như vậy sau trận chiến này, Thân quân Thái Tử đủ để dương danh thiên hạ.

Thân là Chư Suất Phủ Suất Ngọc Doãn, cũng bởi vì vậy mà tiếng tăm vang dội.

Ở tháng thứ hai trong kỳ thứ nhất của Tuần san Thời đại Đại Tổng, Chu Mộng Thuyết lại viết bài. Lấy giọng điệu của Thái tử Triệu Kham, trần thuật lại quá trình cuộc chiến ở Trần Kiều. Khác với mấy bài viết ở các kỳ trước, ở bài viết lần này, Chu Mộng Thuyết lấy góc độ của Triệu Kham, nhiều lần nhắc tới Ngọc Doãn, cũng nói ra câu nói trước kia Ngọc Doãn đã từng nói ‘Quan văn không tham tiền. Võ tướng không sợ chết, thì thiên hạ thái bình’. Trong lúc nhất thời, ở trên phố xá lưu truyền rộng rãi, đương nhiên Ngọc Doãn dần dần càng có thêm nhiều người biết.

Ở trong miệng của những người kể chuyện trên phố, Ngọc Doãn nghiêm nhiên từ từ trở thành một viên tướng tinh của Đại Tổng triều.

Nghe đâu, hẳn là sao Võ khúc hạ phạm, đặc biệt đến trợ giúp cho Đại Tổng.

Cuộc chiến ở Trần Kiều, Thái Tử tự mình đốc chiến, Ngọc Doãn đánh cho Lỗ Tặc hoảng sợ tháo chạy...

Những câu chuyện như thế liên tiếp xuất hiện, đã trở thành đề tài câu chuyện của mọi người lúc trà dư tửu hậu. Nếu những người kể chuyện không nói hai đoạn Thái Tử và Ngọc Doãn cùng kề vai sát cánh mà chống địch, là ngay lập tức không thể có chỗ đứng ở ngõa tứ (khu vui chơi giải trí).

- Chúng công, bọn ta anh dũng giết địch, bỗng dưng lại để cho cái tên Ngọc Tiểu Ất kia được lợi.

Trong đại đường của Chủng phủ, Chủng Sư Đạo đang cùng bọn người Lý Cương thảo luận sự việc.

Nghe Trần Quá Đình nói ra một câu oán trách này, Chủng Sư Đạo ngẩn ra, chợt cười khổ lắc đầu.

Ông ta nhìn nhìn Lý Cương, thấy Lý Cương bên cạnh im lặng không nói, liền biết chuyện này chỉ sợ cũng không đơn giản giống như trong tưởng tượng của ông ta.

Ghen tị!

Việc này trong triều đình, hiện nay có bao nhiêu người không hiểu mà tức giận với Ngọc Doãn.

Chủng Sư Đạo biết, trong số những võ tướng cũng có rất nhiều người mang lòng bất mãn với Ngọc Doãn.

Tuy Ngọc Doãn tử chiến ở Trần Kiều lập được công lớn, nhưng mọi người ai mà không phải anh dũng tác chiến? Vì sao chỉ có mỗi một Ngọc Doãn được lợi?

Địch Hưng, Phủ Doãn Hà Nam thấy Chủng Sư Đạo không lên tiếng, không kìm nổi cũng bắt đầu nổi giận.

Lại nghe Lý Cương ho khan một tiếng, hạ giọng nói:

- Các vị, nói tới việc này không thể trách Ngọc Tiểu Ất được.

Thành thật mà nói, nếu không có chiêu thức thông qua bài viết ấy của Ngọc Tiểu Ất, chỉ e Chủng công hiện nay đã bị vây hãm trong vô vàn nguy cơ rồi...Đại thắng ở Trần Kiều, Chủng công bày mưu nghĩ kế, thậm chí có một số việc còn che giấu Hoàng thượng. Trận chiến này mặc dù Lỗ Tặc lui, nhưng các vị có từng nghĩ tới, mối nguy của việc công cao lấn chủ? Triều đình của ta từ lúc lập ra tới nay, vì đề phòng Phiến Trấn nổi loạn, phải trọng văn khinh võ. Đó là Chủng công nhân vật đến bậc này, lập nhiều công lao lớn như vậy, triều đình cũng sẽ sinh lòng kiêng kỵ. Bài viết của Ngọc Tiểu Ất lần này, mặc dù chiếm lấy công lao của Chủng công, nhưng ở một mức độ nào đó, coi như là bảo toàn tính mạng cho Chủng công, có được có mất.

Đang ngồi, tất cả đều là người thông minh.

Lời nói này của Lý Cương được nói ra, đám người Địch Hưng sao có thể không hiểu.

Trên mặt Chủng Sư Đạo hiện ra một chút ý cười, nhìn Lý Cương gật đầu nói:

- Lời này của Bá Kỹ, nói thật là có lý...Kỳ thật, trận chiến ở Khai Phong, công lao của ai, lão phu cũng không để trong lòng. Lão phu hiện đang lo lắng chính là chuyện kế tiếp.

- Chuyện kể tiếp?

Chủng Sư Đạo trầm giọng nói:

- Mỗi nguy vậy khốn ở Khai Phong đã không còn, có thể nói Lỗ Tặc bị tổn thương nguyên khí nghiêm trọng.

Theo ta thấy, kế tiếp triều đình chưa chắc sẽ tái chiến với Lỗ Tặc, không chừng phải mở lại việc nghị hòa. Hai ngày nay ta vẫn đang tự hỏi, triều đình sẽ cử ai đảm đương việc này? Nếu như người được cử đi không phải là người của mình, chỉ sợ sẽ phụ cục diện tốt đẹp hiện nay.

Ánh mắt lập tức rơi vào trên người Lý Cương.

Lý Cương sao lại có thể không rõ ý tứ của Chủng Sư Đạo, không nói lời nào liền đứng dậy:

- Nếu như triều đình lại mở việc nghị hòa, Lý Cương nguyện đi sứ Nữ Chân!

443. Chương 440. Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (3)

Nghị hòa, là đề tài không thể không mang ra bàn luận.

Từ thời có Tống tới nay, những chuyện không bại mà cũng như bại có rất nhiều, gần như là không kể hết được. Triệu Hoàn không muốn đánh tiếp nữa, hơn nữa cũng cho rằng không cần phải tiếp tục đánh nữa. Việc cấp bách, là giải quyết tàn cục, mau chóng khôi phục lại cục diện ban đầu. Hơn nữa phái chủ chiến thể lớn, nếu như tiếp tục đánh nữa, nói không chừng sẽ xuất hiện cục diện không tốt, đây cũng là kết quả mà Triệu Hoàn không muốn thấy.

Phái nghị hòa đã biết kết quả này, cho nên bọn người của Chủng Sư Đạo sao lại không biết rõ chứ?

Việc này cũng giống như là một cuộc đánh cờ, giữa phái nghị hòa và phái chủ chiến, thông qua một cách thức như vậy, tiến hành một cuộc đấu sức.

Chủng Sư Đạo rất hiểu rõ, ông đã không còn sự lựa chọn nào khác!

Sau khi chấm dứt cuộc chiến ở Khai Phong, Triệu Hoàn hai lần triệu kiến chỉ một mình Chủng Sư Đạo, hơn nữa mỗi lần nói chuyện cũng không có nội dung gì cụ thể.

Đây chắc hẳn không phải là sự đãi ngộ đối với một vị công thần.

Chủng Sư Đạo hiểu được, sở dĩ Triệu Hoàn lãnh đạm với ông như vậy, thứ nhất là công cao lấn chủ, thứ hai nha...Chủng Sư Đạo vì đánh một trận, mấy lần lừa gạt Triệu Hoàn, thậm chí cố ý xuyên tạc ý tứ của Triệu Hoàn, làm cho Triệu Hoàn rất bất mãn. Loại hành vi này mà bị truyền ra có khác gì hành vi của một thần tử lạm quyền. Dù cho Chủng Sư Đạo xuất phát từ ý tốt, Triệu Hoàn cũng không chịu nổi loại chuyện như vậy.

Có vị đế vương nào lại chịu để cho thần tử nắm mũi dẫn đi?

Chớ đừng nói chỉ là Triệu Hoàn mới hai mươi sáu tuổi, độ tuổi vẫn còn rất trẻ.

Thật ra mà nói, Triệu Hoàn không tính toán, không mượn gió bẻ măng, không tìm Chủng Sư Đạo gây phiền phức, đã là nhân nghĩa lắm rồi.

Dưới tình huống như vậy, Chủng Sư Đạo cũng biết, thời gian ông còn tại chức càng ngày càng ít.

Thừa dịp còn có thể chủ trì triều đình, Chủng Sư Đạo đương nhiên muốn nỗ lực một lần cuối cùng.

Không phải ông vì chính mình mà là vì giang sơn Đại Tống. Cho nên, sau khi Triệu Hoàn đề xuất yêu cầu nghị hòa, Chủng Sư Đạo liền vì số người được chọn vào sứ đoàn mà không ngừng cố gắng. Ông hy vọng

do Lý Cương đi sứ Thượng kinh, bởi vì ông biết, dựa vào bản tính của Lý Cương, tuyệt đối không thể làm cho triều đình chịu thiệt, thậm chí rất có thể xoay chuyển tiền công hàng năm và bồi thường thiệt hại chiến tranh thành thắng lợi về mặt ngoại giao từ thời có Tống tới nay.

Mà phái nghị hòa cũng sẽ không từ bỏ cơ hội lần này.

Với sự lớn mạnh của phái, Tần Cối, Cảnh Trọng Nam cầm đầu phái nghị hòa vô cùng hiểu rõ tâm tư của Triệu Hoàn.

Triệu Hoàn không muốn đánh tiếp. Tâm tư của Hoàng thượng đã chuyển từ phía bắc đến trên người của Thái Thượng Đạo Quân, Hoàng đế Huy Tông Triệu Cát ở phía nam Kim Lăng,.

Triệu Cát ở Kim Lăng mặc dù bị chèn ép, nhưng dù sao cũng có mối quan hệ rộng, đã dần dần hình thành một lực lượng.

Nếu không thể mau chóng giải quyết chuyện của Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát, Triệu Hoàn sẽ lâm vào cục diện sẽ ngồi không yên trên ngôi vị Hoàng đế. Cho nên, y không nghĩ đánh, cũng không muốn đánh, thậm chí tình nguyện đền tiền thiệt hại và tiền công, để nhanh chóng chấm dứt chiến sự này. Từ khi Uông Bá Ngạn bị sắc lệnh lưu đầy đến Lôi Châu, phái nghị hòa lập tức hơi bị lung lay. Cho nên, bọn họ phải mượn cơ hội này, một lần nữa đạt được tín nhiệm của Triệu Hoàn, đứng vững ở triều đình.

Tâm tư của mọi người đa số đều đặt ở việc nghị hòa, cho nên đối với việc Triệu Hoàn bổ nhiệm Ngọc Doãn nhậm chức Binh bộ lang trung không có ai ra mặt cản trở.

Thứ nhất là không lòng dạ nào, thứ hai là cũng không muốn sẽ đắc tội với Thái tử Triệu Kham.

Phải biết rằng, phía sau của Thái tử Triệu Kham, cũng có một nhóm người đang tồn tại, bao gồm Chu Thắng Phi đang đóng giữ phủ Ứng Thiên, Chu Quế Nạp Phủ Doãn của phủ Khai Phong và hoàng thân quốc thích. Những người này thực lực rất kinh người. Lúc này cản trở Ngọc Doãn thăng tiến, là tương đương đánh vào mặt của Thái Tử. Ai mà không biết, hiện nay tuy Thái Tử bị cấm túc, nhưng trận chiến ở Trần Kiều cũng đủ nâng lên danh vọng của y.

Hơn nữa Thái Tử lại là con trai độc nhất của Triệu Hoàn, cần gì vì một Binh bộ lang trung bé nhỏ mà đi đắc tội với Ngọc Doãn?

Ngày mười bốn tháng hai năm đầu của Tĩnh Khang, Triệu Hoàn sắc lệnh Nghĩa Dũng đang đi tới Khai Phong phải quay trở về đường cũ, không được đi tiếp.

Ngày mười lăm, sau khi trải qua một trận tranh luận kịch liệt, danh sách sứ đoàn đi sứ Thượng Kinh cuối cùng đã được xác định.

Lần này đi sứ Thượng Kinh, là vì biểu hiện thành ý của triều đình Đại Tống, Khang Vương Triệu Cấu làm Chánh sứ, Lý Cương, Mai Cháp Lễ làm Phó sứ, đi tới Thượng Kinh nghị hòa.

Đây cũng là do tình hình hai bên tranh chấp mãi không thôi, cuối cùng do Triệu Hoàn ra quyết định.

Đối với quyết định này, bất kể là Chứng Sư Đạo cầm đầu phái chủ chiến hay là đám người Cảnh Trọng Nam cầm đầu phái nghị hòa, đều không có gì phải dị nghị.

Nhưng người sáng suốt có thể thấy được, để Khang Vương Triệu Cấu làm Chánh sứ cũng đủ để thuyết minh một vài vấn đề...

Phải biết rằng, quan hệ giữa Triệu Cấu và đám người Cảnh Trọng Nam, thật vô cùng tốt!

+++++

Trên triều đình mưa gió nổi lên, nhưng đối với Ngọc Doãn mà nói không hề có ảnh hưởng.

Hắn giống như một người ngoài cuộc, điềm tĩnh nhìn thế cục biến hóa, tuy có tâm đóng góp nhưng lại không biết phải nhúng tay như thế nào.

Nằm trên giường suốt hai mươi sáu ngày, cuối cùng được sự chấp thuận của An Đạo Toàn đã có thể xuống giường hoạt động.

Chỉ có điều, hần mới bình phục một ít, công việc lập tức đã lu bù rồi.

Đầu tiên là có hai huynh đệ Chung Ngạn Tung từ Trường An tới, trình diện với Ngọc Doãn, tất cả đều là do Chung Sư Đạo hứa lúc trước. Thân quân của Thái Tử phải tổ chức lại, cần rất nhiều người tài. Trận chiến ở Trần Kiều, những thành viên nòng cốt của Ngọc Doãn gần như chết hết, trong số mười lăm người sống sót, cũng chỉ có hai quan quân là Tất Tiến và Viên Triều Niên. Cũng may, Ngô Giới vẫn còn là thân quân của Thái Tử, đem sự ảnh hưởng của việc Đồng Tiên chết trận hạ xuống mức thấp nhất.

Sau đó, lại có Diêu Bình Trọng đề cử với Ngọc Doãn một người, đó là Quân Dung Trực Áp Ban, tên là Vu Bằng, là một người văn võ song toàn.

Người này vốn thuộc Điện Tiền Ti, nhưng bởi vì tính tình ngay thẳng, đắc tội với quan trên, thế cho nên đã nản lòng.

Cao Cầu đã không còn giữ chức Thái Úy Điện Tiền Đô, nhưng muốn điều động ra một đội ngũ đến, cũng không phải là một việc khó. Tính cả hai người Phong Huống, Lăng Uy trước đây đã thuộc Thân quân Thái Tử, nhưng chưa theo quân xuất chinh, lại thêm Tất Tiến và Viên Triều Niên, những thành viên mới này của thân quân Thái Tử thì quy mô đã tạm ổn. Ngoài ra, còn có huynh đệ Tông An Lục, Tông An Thất, sau khi hộ tống Tông Trạch đến Tế Nam, cũng đã trở về Khai Phong, Chư Suất Phủ sau khi trải qua một trận biến động lớn lại một lần nữa toả sáng sức sống.

- Tiểu Ất, ta đến giới thiệu cho ngươi một vị hảo hán.

Một ngày kia, Ngọc Doãn đang ở nhà cùng với Cao Sủng và Dương Tái Hưng nói chuyện, Chu Mộng Thuyết hào hứng chạy tới.

- Vị này chính là ân nhân cứu mạng Thiếu Trương Khởi Trương Bá Ngọc.

Một thanh niên đi phía sau Chu Mộng Thuyết, nhìn qua ước chừng ở 24~25 tuổi, mặc dù không cao lắm nhưng tướng mạo cũng có phần anh tuấn, lại lộ ra một khí chất oai hùng.

- Đó chính là người tiếp viện kịp thời ở vịnh Bát Lý, mới cứu được tính mạng của Thiếu Dương.

Hiện nay Hoàng thượng chuẩn bị giải tán Nghĩa Dũng, Bá Ngọc không muốn như vậy mà trở về, cho nên liền tới nhờ Thiếu Dương, xin viên ngoại người thu nhận.

Mặc dù Ngọc Doãn đã được sắc mệnh làm Binh bộ lang trung, nhưng vì lí do sức khỏe nên chưa đi nhậm chức.

Cho nên, Chu Mộng Thuyết vẫn xưng hô với Ngọc Doãn là viên ngoại, Ngọc Doãn nghe vậy vội đứng dậy, chấp tay nói lời cảm tạ với Trương Khởi.

- Tiểu nhân đã từng ở chiến trường Trần Kiều, đối với viên ngoại ngưỡng mộ mãi không thôi.

Lần này tiểu nhân đến đây là vì đã bán hết gia tài để chiêu mộ nghĩa dũng, nếu như cứ như thế mà trở về, thật sự là không thể ăn nói với các bậc phụ lão ở quê nhà.

Nghe thấy viên ngoại muốn tổ chức lại Thân quân Thái Tử, tiểu nhân mặt dày mày dạn nhờ Trần Chủ bộ nói giùm với người, kính xin viên ngoại thu nhận.

Giải tán Nghĩa Dũng?

Ngọc Doãn nghe vậy, trong lòng cũng không khỏi than khê.

Triệu Hoàn làm như vậy, không tránh khỏi việc hiềm nghi là mượn gió bẻ măng, chính xác sẽ làm các hảo hán lạnh tâm.

Trương Khởi này, thật ra Ngọc Doãn cũng có nghe qua. Người này là phú hộ ở Dương Hồ, nghe Khai Phong bị vây liền bán hết gia tài, chiêu mộ hơn ngàn dũng sĩ ở Dương Hồ, rồi tìm đến đầu nhập dưới trướng của Địch Hưng Phủ Doãn Hà Nam. Có thể nói Trương Khởi là người đi đầu trong việc tiếp viện cuộc chiến ở Khai Phong.

Y dẫn đầu đến đòi Mưu Đà, nhưng không thể tham gia cuộc quyết chiến. Rồi đột nhiên được Chung Sư Đạo phái đi Trần Kiều.

Trên đường đi đến vịnh Bát Lý, giải cứu được Trần Đông và Hà Nguyên Khánh từ tay người Nữ Chân. Theo Hà Nguyên Khánh nói, Trương Khởi đạo mã thành thạo, dũng mãnh vạn người khó địch, càng thêm thông hiểu binh pháp, là một nhân tài hiếm có. Ngọc Doãn không ngờ một nhân vật như vậy bỗng dưng lại tới đầu nhập làm môn hạ của hắn, trong lòng tự nhiên cao hứng.

Hắn vội kéo tay Trương Khởi, nói một câu:

- Bá Ngọc đến đây, Thân quân Thái Tử nhất định có một ngày sớm được chấn hưng uy danh.

Sở dĩ Trương Khởi đến đầu nhập Ngọc Doãn cũng là hành động bất đắc dĩ.

Mặc dù y lập được chiến công, nhưng dù sao cũng không phải xuất thân từ binh nghiệp, càng không phải là tâm phúc của Dịch Hưng. Ở trên triều đình, Trương Khởi không có bất kỳ chỗ dựa vững chắc nào, muốn ở lại quả là vô cùng khó khăn. Đúng như lời y đã nói, y vì gấp rút tiếp viện cho Khai Phong mà đã bán hết gia tài. Lúc này mà trở về cũng không có chỗ nào để ở. Ở Khai Phong y quen biết không nhiều lắm, tính đi tính lại dường như cũng chỉ có Ngọc Doãn là con đường duy nhất có thể đi, vì thế mới mặt dày mà tìm đến nhà Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn đối với sử Tống có hiểu biết, nhưng không có thông thạo.

Giờ phút này, hắn còn chưa ý thức được người thanh niên này đang đứng ở trước mặt hắn cũng là một trong những mãnh tướng thời kì Nam Tống, hơn nữa cũng chính là một trong những mãnh tướng thủ hạ của Nhạc Phi.

Những việc vốn có trong lịch sử, hai năm sau đó quân Kim ba lần xuôi nam.

Trương Khởi xuất binh thủ vững thành trì, dựa vào sự hiểm trở của Bạch Lãng mà chống lại quân Kim, chém giết quân Kim tính bằng đơn vị hàng nghìn, sử gọi là cuộc chiến Khẩu Môn Sơn.

Từ đấy về sau, bởi vì công trạng ấy mà Trương Khởi nhận chức Vũ Dực Đại Phu.

Sau trận chiến ở Bạch Lãng, Trương Khởi theo Đồng Tiên Bộ.

“Tống sử”, “Trung nghĩa”, “Trương Tiên truyện” ghi lại, Trương Khởi mỗi một lần chiến đấu đều là người đi đầu.

Năm đầu Thiệu Hưng, đại tướng nước Kim là Cao Quỳnh đánh chiếm Thương Châu, Trương Khởi phụng mệnh dẫn kỵ quân xuất kích, vọt mạnh vào trận địa của địch. Nhưng bởi vì tấn công quá mạnh, thế cho nên bị mấy trăm kỵ binh bao vây. Mà Trương Khởi lại không sợ chút nào, xông vào chém giết, quân Kim tan tác, không dám ngăn trở.

Sách sử ghi lại: trong một ngày đánh chín trận thắng cả chín, truy kích quân Kim tới Thử Kiếm Quan...

Mặc dù Ngọc Doãn không biết rõ lắm Trương Khởi trước mắt này là một mãnh tướng lợi hại như thế, nhưng hắn biết tính tình của Trần Đông. Nếu như Trương Khởi không có bản lĩnh thật sự, cho dù đối với y có ân cứu mạng, Trần Đông cũng sẽ không dễ dàng tiến cử. Mà nay Trần Đông đã tiến cử, cũng chứng minh Trương Khởi quả có thực tài.

Hiện nay Chư Suất Phủ một lần nữa được thành lập, Ngọc Doãn thiếu nhất cái gì?

Hai chữ: nhân tài!

Trước đây hắn không có tư cách lẫn tiếng tăm để chiêu dụ, cho nên chỉ có thể chiêu dụ tướng lĩnh đang lúc thất chí. Mà nay, một trận chiến ở Trần Kiều, Ngọc Doãn đã có đầy đủ uy vọng. Trương Khởi chủ động tới đầu nhập, cũng là một mở đầu tốt đẹp.

Phía Trương Khởi vừa mới ngồi xuống, Cao Sủng một bên không nhịn được nói:

- Ca ca, ta lại nhớ tới một sự việc.

Ngọc Doãn cười nói:

- Thập Tam Lang nhớ tới việc gì?

- Ca ca còn nhớ cha con Dịch gia của Dịch mã doanh?

Ngọc Doãn ngăn ra, gạt đầu nói:

- Đó là ân nhân cứu mạng ta, ta làm sao có thể không nhớ rõ?

- Lúc trước, Dịch Khắc Dịch từng sai người đến nhà của Yến Ca, nói là muốn để cho đứa con nhỏ Dịch Lôi của hắn làm việc dưới trướng của ca ca.

Cha con của Dịch Khắc Dịch này, là hậu nhân của Dịch Thanh, bản lĩnh của Dịch Lôi ta không rõ lắm, nhưng theo lời nói của Yến Ca, cũng là một mãnh tướng khó lường. Ta vốn định khi ca ca thân mình tốt hơn rồi, tiến cử người này với ca ca. Nhưng hiện tại xem ra, nếu như không nói sớm, chỉ sợ đến lúc đó không còn vị trí...Nếu như ca ca đối với người này có hứng thú, liền sai người bảo hắn đến bái kiến một lúc được không?

444. Chương 441. Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (4)

Không thể không nói, Ngọc Doãn hiện nay và Ngọc Tiểu Át lúc vừa mới tái sinh, một là hoàn toàn không có chỗ dựa vững chắc, hai là không có tiếng tăm gì đã khác nhau rất lớn.

Trải qua ba lượt huyết chiến ở trấn Quách Kiều, Triều Dương môn và Trần Kiều, Ngọc Doãn đã xây dựng được đầy đủ uy danh.

Hắn vốn nổi lên từ chốn phố phường, tới một mức độ nào đó có chút gần gũi với dân chúng, lại thêm phần lớn chiến công, cùng với sự ảnh hưởng của Thái tử Triệu Kham ở sau lưng, đương nhiên có thể đứng vững gót chân. Có được sự ủng hộ của Triệu Kham, cũng đồng nghĩa với việc được một số đại thần trung lập ở trong triều ủng hộ. Lại thêm trước đây Ngọc Doãn khiêm nhường, cũng khiến cho hắn ở trong quân đội có được một số mối quan hệ nhất định...

Những thứ khác không nói, chỉ nói đến Diêu Bình Trọng.

Mặc dù Diêu Bình Trọng từng thất bại trong cuộc chiến ở Mưu Đà Cương, nhưng không thể không thừa nhận, sau lưng người này cũng tụ tập một mạng lưới quan hệ rộng lớn.

Diêu Bình Trọng xuất thân nhà tướng, nguyên quán ở Ngũ Nguyên.

Ông nội là Diêu Hủy, dựa vào uy dũng mà dương danh, được phong là Đoàn luyện Sử Thông Châu.

Đại bá của Diêu Bình Trọng là Diêu Hùng, cũng là một viên mãnh tướng, sau là Tư Không Kiềm Giáo, Tiết Độ Sử Trí Sĩ Phụng Ninh quân, sau khi chết được truy phong Nghi Đồng Tam Ti Khai Phong, Thụỵ Vô Hiển, môn sinh dưới trướng rất đông. Phụ thân của Diêu Bình Trọng là Diêu Cổ, hiện nay được phong quan Chế Trí Sử Hà Đông, cũng là một quan to nắm trong tay thực quyền ở triều đình. Có thể nói, ở trong triều Đại Tống hiện nay, dùng võ lập nghiệp có hai đại thế gia vọng tộc. Một là Chung gia Chung Sư Đạo, người kia đó là Diêu gia Diêu Bình Trọng. Theo Chu Huyền để lộ ra tin tức, Hoàng đế Triệu Hoàn đối với Chung Sư Đạo nghi kỵ, cố ý điều Diêu Cổ vào triều, kiêm luôn việc trông coi những việc của Xu Mật Viện.

Diêu Bình Trọng thiếu ân tình của Ngọc Doãn, Chung Sư Đạo cũng áy náy đối với Ngọc Doãn.

Sau lưng có hai đại vọng tộc ủng hộ, khiến cho Ngọc Doãn không cần giống như trước kia làm việc gì cũng thật khó khăn. Ít nhất, hiện nay hắn muốn mở rộng Thân quân Thái Tử, thành lập thành viên nòng cốt, thì sẽ có một số đông người tiến đến tìm nơi nương tựa, giống như Trương Khởi vậy.

Nếu Ngọc Doãn vẫn còn là Ngọc Doãn lúc trước, cho dù là lập được nhiều chiến công hơn nữa, cũng chưa hẳn đã lọt vào mắt của Trương Khởi hoặc là Dịch Khắc Dịch.

Nhưng hiện tại, rõ ràng không giống như lúc trước.

Sau lưng Ngọc Doãn mơ hồ đã xuất hiện một lực lượng khổng lồ.

Mà lực lượng này Thái tử Triệu Kham làm trung tâm, đang không ngừng lớn mạnh.

Triệu Kham sau khi được Tuần san Thời đại Đại Tổng tuyên truyền, danh vọng càng ngày càng cao. Rất nhiều quan to trung lập trong lúc vô ý đều dựa vào y.

Thực lực của y càng lớn, địa vị của Ngọc Doãn lại càng được củng cố, sức ảnh hưởng cũng sẽ càng lúc càng lớn.

Như vậy đã trở thành một vòng tuần hoàn tốt đẹp, Triệu Kham nắm trong tay Tuần san Thời đại Đại Tổng, cũng đồng nghĩa đã khống chế tiếng nói của Đại Tổng. Cục diện như thế, chính là một kết quả ngoài tưởng tượng khi Ngọc Doãn đem Tuần san Thời đại Đại Tổng tặng lại cho Triệu Kham lúc trước.

Tóm lại, đây là một chuyện tốt.

Danh vọng của Ngọc Doãn càng cao, lực ảnh hưởng càng lớn, càng ngày sẽ có càng nhiều người đến nương nhờ.

Đặc biệt là trong dân chúng có rất nhiều người tài giỏi bị thất chí đều tiến đến tìm nơi nương tựa. Dịch Khắc Dịch cho Dịch Lôi tìm đến nương tựa Ngọc Doãn cũng đủ chứng minh cho chuyện này.

Dịch Lôi?

Ngọc Doãn không có ấn tượng gì.

Chỉ có điều kiếp trước khi nghe Thuyết Nhạc, biết ở trấn Chu Tiên người thứ tư trong tám viên mãnh tướng, có một nhân vật như vậy.

Hắn cũng nghe Cao Sủng nói, Dịch Lôi này sử dụng một đôi giản bằng thép rỗng, vậy không phải là Dịch Lôi trong “Thuyết Nhạc”. Tuy nhiên nói về võ nghệ, Cao Sủng cũng có phần khen ngợi. Có thể đánh bại Vương Yến Ca đã chứng minh Dịch Lôi này cho dù không sánh bằng Cao Sủng hay Dương Tái Hưng, nhưng cũng không kém quá xa.

- Như vậy thì hai ngày sau bảo hắn đến đây.

Trong lòng Ngọc Doãn biết nếu như mở rộng Thân quân của Thái Tử một lần nữa, tuyệt đối không thể đơn giản giống như lúc trước vậy.

Lúc trước Thân quân Thái Tử được thành lập, không khỏi có phần giống như chuyện đùa, trên cơ bản là lấy những thành viên nòng cốt may mắn còn sống sót sau cuộc chiến ở Triều Dương môn là chính, phụ thì tạm thời lấy những người gia nhập Tần phượng quân tạo thành. Ngay cả danh hiệu Thân quân Thái Tử, cũng do nhất thời cao hứng, thuận miệng nói ra, không coi là chính quy. Nhưng hiện tại, Thân quân Thái Tử đã có tiếng tăm. Nghe nói, Hoàng hậu Chu Liễn ra lệnh cho các tú nữ ở trong cung suốt đêm làm một lá cờ lớn, chuẩn bị cho ngày Thân quân Thái Tử khởi động lại để tặng cho Thân quân Thái Tử. Dù cho đây chỉ là hành vi cá nhân của Chu Liễn, nhưng nội dung ẩn chứa sau lưng lại nhiều! Ít nhất, việc này biểu lộ triều đình công nhận Thân quân Thái Tử.

- Hai ngày này Chư Suất Phủ xem như náo nhiệt.

- Sao?

Chu Mộng Thuyết cười nói:

- Trong triều không ít người đều phái người đến hỏi thăm, hỏi ngày tổ chức lại Thân quân Thái Tử.

Nha nội còn phản nản với ta là mấy ngày nay người mời hắn uống rượu càng ngày càng nhiều, hơn nữa mục đích sau cùng đều là hy vọng có thể gia nhập Thân quân Thái Tử, làm cho hắn vô cùng phiền não. Tuy nhiên theo ta thấy, tên ngốc này cũng thích thú, có chút sung sướng.

Ngọc Doãn trước ngăn ra, sau chợt đã hiểu rõ hàm nghĩa trong đó.

Có lẽ là một vài con cháu quan lại cũng muốn gia nhập thân quân Thái Tử đi...

Tuy nhiên, với sự khôn ngoan của tên tiểu hồ li Cao Nghiêu Khanh kia, nhất định sẽ không nói ra dễ dàng.

Ngắm lại cũng thế, Cao Cầu sau khi giải trừ cuộc vây tại Khai Phong, liền từ chức Thái Úy Điện Tiền Đô, Cao Nghiêu Khanh làm việc càng trở nên cẩn thận. Phải làm sao để đối phó với những con cháu quan lại này, có lẽ ở trong lòng của Cao Nghiêu Khanh, có một vài món nợ.

Ngọc Doãn cũng không cần vì thế mà lo lắng, cười lớn một tiếng, nói:

- Lúc này cứ giao cho Nha Nội lo liệu.

Tam Lang cần mau chóng đem danh sách chuẩn bị thỏa đáng, đợi thân thể ta hơi bình phục, liền trình báo Thái Tử để sớm ngày hoàn thành việc thành lập Thân quân Thái Tử.

Bá Ngọc có tài cầm binh, vậy hãy chịu nhận chức phó soái Chư Suất Phủ, còn Tam Lang lo liệu tổ chức lại công việc Thân quân Thái Tử.

Hiện nay thương thế của Tấn Khanh vẫn còn chưa tốt, ta cũng bị bệnh liệt giường. Việc tổ chức lại Thân quân phải làm phiền Bá Ngọc lo liệu, vất vả nhiều hơn.

Trương Khởi nghe vậy, tức thì mừng rỡ.

Tiến lên khom người tuân lệnh:

- Xin viên ngoại yên tâm, mặt tướng nhất định không phụ sự ủy thác của viên ngoại.

+++++

Thành lập lại Thân quân Thái Tử, vô hình trung lại được mở màn.

Ngọc Doãn cũng không có vì chuyện này mà mất nhiều tâm tư, tất cả đều có bọn người của Chu Mộng Thuyết phụ trách. Binh lính cần thiết cũng không gặp khó khăn gì nhiều. Cao Nghiêu Khanh điều động quân Dung Trục từ Điện Tiền Ti ba trăm người, hơn nữa dưới tay Trương Khởi có 800 người, cùng với ba trăm quân con em của Dịch mã doanh, là đã vượt hơn ngàn người. Phía Diêu Bình Trọng cũng vô cùng thoải mái, điều động ra 800 kỵ quân tinh nhuệ từ thân quân thị vệ của Mã Quân Ti, tặng cho Ngọc Doãn. Đồng thời, Chủng Sư Đạo lại sai người điều năm trăm con ngựa tốt từ Thiên Tứ Giám đưa cho Ngọc Doãn làm lễ vật. Có hai vị đại lão này trong quân làm gương mẫu, việc chọn lựa quân binh của bọn người Chu Mộng Thuyết cũng không gặp trở ngại, sẽ nhanh chóng lập xong một đội binh mã ba nghìn người, cũng dưới sự dẫn dắt của Trương Khởi bắt đầu thao luyện.

Đối với Ngọc Doãn mà nói, mọi việc đều cho thấy vô cùng thuận lợi...

Thời gian vô tình trôi qua, chẳng mấy chốc mà đã sắp hết tháng hai.

Ngọc Doãn lại nhận được một tin tốt, đội buôn phía tây của Liễu Thanh và Lê Đại Ân đã từ Tây Châu trở về, mang theo rất nhiều của cải.

Ngọc phủ ngô Quan Âm, đang xây dựng thêm.

Địa vị của Ngọc Doãn được nâng cao, phủ đệ lúc đầu giờ đã có phần nhỏ hẹp.

May mà lúc trước Ngọc Doãn mua được bảy thành (thuở đất vuông mười dặm) đất ở ngô Quan Âm với giá thấp cho nên hắn mới có đủ chỗ để tiến hành xây dựng thêm.

Cuối tháng hai, Ngọc Doãn nghe theo sự khuyên bảo của mọi người, đồng ý tiến hành xây dựng thêm trên nền tảng đã có, ngô Quan Âm lập tức động thổ khởi công.

Những nhà dân lúc đầu đều được dỡ xuống, quy hoạch thiết kế một lần nữa.

Vì thế, Yến Nô còn đặc biệt mời chuyên gia tới thăm dò phong thủy, tiến hành thiết kế. Toàn bộ công trình khi kết thúc, ước chừng phải ba tháng. Dù sao hiện nay Khai Phong có không ít công nhân lao động phổ thông đang nhàn rỗi. Tiền công cũng không cao lắm, toàn bộ công trình cũng không mất quá bảy ngàn quan, đối với Ngọc Doãn mà nói, cũng không phải không lo nổi. Chỉ vì do ngô Quan Âm khởi công, Ngọc Doãn phải tạm thời từ ngô Quan Âm chuyển ra gần Tây Thủy môn tìm một tòa nhà để không để ở tạm.

Sau khi bọn người Liễu Thanh trở về Khai Phong, đã nhanh chóng tìm tới tận nơi rồi.

- Viên ngoại, lúc này đại phát, đại phát rồi!

Liễu Thanh lộ ra vẻ vô cùng kích động, vừa vào cửa đã hưng phấn kêu ầm lên.

Ngọc Doãn cười ha hả nói:

- Đã làm đại quan nhân rồi sao lại thất thố như thế? Đại phát thì sao hả?

Liễu Thanh lúc này mới bình tĩnh lại, cười xấu hổ, cùng với Lê Đại Ân ngồi xuống, trình bày chi tiết với Ngọc Doãn những thu hoạch được khi đi về phía tây lần này.

Tây Châu hiện nay quả là thiếu thốn đồ tiêu dùng.

Bọn người Liễu Thanh mang đến lương thực và đồ tiêu dùng giống như đưa than đến để sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, khiến cho Da Luật Dư Lý Diễn vô cùng vui mừng.

Thậm chí nàng còn đích thân triệu kiến bọn người Liễu Thanh, khen ngợi hết lời. Dư Lê Yến nói với Liễu Thanh và Lê Đại Ân, nàng sẽ bảo đảm việc mua bán của hai người ở Tây Châu sẽ được suôn sẻ, còn hy vọng có thể gia tăng việc mua bán hơn nữa.

Rất nhiều lương thực và đồ tiêu dùng, đã được đổi lấy sự đền đáp hậu hĩnh.

Đồng thời, Dư Lê Yến còn viết một phong thư, nhờ Liễu Thanh mang cho Ngọc Doãn.

Trong thư, Dư Lê Yến nói với Ngọc Doãn, nàng đồng ý với kế hoạch dùng binh khí để đổi giáp trụ của Ngọc Doãn lúc trước. Cũng bày tỏ sự đồng ý phối hợp với Tây Hạ, trợ giúp việc buôn bán. Nội dung bức thư rất đơn giản, nhưng Ngọc Doãn lại có thể nhìn ra, ẩn chứa ở trong đó nỗi nhớ nhung vô hạn.

Dư Lê Yến ám chỉ Ngọc Doãn, hy vọng hần lúc rảnh rỗi có thể tới Tây Châu làm khách.

Ngọc Doãn xem xong thư, không nói gì thêm, chỉ xếp lại thật cẩn thận rồi cho vào trong ngực.

- Hai vị đại quan nhân, lần này đi về phía tây, tiền lời bao nhiêu?

- Ở trên đường tiểu nhân đã từng tính toán sơ qua, nếu không tính cả hàng hóa phải tiêu thụ ở phía đông nam, tiền lời xuất hành lần này, ước chừng khoảng bốn trăm ngàn quan. Đợi lão Lê bán ra toàn bộ hàng hóa trong tay, có lẽ là khoảng bảy trăm ngàn quan.

Ngọc Doãn nghe vậy, hoảng sợ.

Bảy trăm ngàn quan?

Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, lợi nhuận là bảy trăm ngàn quan?

Ngọc Doãn đầu tư vào đó một trăm ngàn quan, nói cách khác, trừ tiền vốn ra, hần đã có được gần hai trăm ngàn quan tiền lời.

Lợi nhuận thật lớn như thế, khiến Ngọc Doãn lú lờ không ngừng.

Thảo nào Liễu Thanh biết rõ đi về phía tây quá mạo hiểm, nhưng vẫn nhớ mãi không quên chuyến đi lần này.

Lê Đại Ân nói:

- Ngày mai tiểu nhân lập tức lên đường quay lại Hàng Châu, bắt tay vào việc xử lý hàng hóa trong tay.

Không biết viên ngoại có tính toán gì tiếp theo hay không? Lần này đi về phía tây thật là thành công, lần sau thì khi nào lại tiếp tục?

- Liễu đại quan nhân nghĩ như thế nào?

Liễu Thanh nói:

- Lần này nhờ có viên ngoại bày mưu nghĩ kế, có thể nói là một đường trôi chảy.

Tiểu nhân nghĩ nên rèn sắt khi còn nóng, cần phải gia tăng hơn nữa. Lại không biết...

Ngọc Doãn hiện giờ, đã không phải là một tiểu nhân vật mà Liễu Thanh và Lê Đại Ân có thể trêu chọc.

Trọng yếu hơn là, trong chuyến đi phía tây lần sau của hai người bọn họ, đã nhìn ra khả năng vô hạn của Ngọc Doãn ở Tây Châu.

Ngọc Doãn trầm giọng nói:

- Gia tăng hơn nữa, tất nhiên là phải làm, thật ra ta không có ý kiến.

Lần sau khi tiến hành giao dịch lần nữa, ta vẫn bỏ vốn một trăm ngàn quan. Lần này tiền lời hai trăm ngàn quan, hãy nhanh chóng đưa tới, phía ta đây có chỗ cần dùng. Trừ lần đó ra, ta cùng với Lão Chung tướng công đã thỏa thuận, ngày sau Chung gia ở Lạc Dương cũng sẽ tham dự vào. Còn có phía quốc trượng, đối với cái này cũng có phần hứng thú, ta phỏng chừng hai nhà bọn họ có thể bỏ vốn chừng ba trăm ngàn quan, các người có thể xem xét mà sắp đặt.

Mặt khác, hiện nay ta cùng với Diêu gia Ngũ Nguyên cũng có chút giao tình.

Thương lộ Mạc Bắc không thể bỏ qua, ta đang lo lắng, làm sao có thể mở ra thương lộ ở Mạc Bắc...Liễu đại quan nhân từng đi qua Mạc Bắc, có lẽ đối với nơi đó cũng không xa lạ gì. Đừng ngại mà định một chương trình đi, ta cũng sẽ mau chóng quyết định. Lần này giao dịch thật là thành công, nhưng giao dịch kế tiếp, sẽ càng lúc càng lớn, hai người các người chuẩn bị trước đi...Ta hy vọng đội buôn lên đường lần sau, có thể trước khi vào hè. Như vậy, có thể trở về trước khi mùa đông bắt đầu, không biết ý của hai người các người như thế nào?

Liễu Thanh và Lê Đại Ân sau khi nghe xong, không khỏi hít sâu một hơi, nhìn Ngọc Doãn, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào!

445. Chương 442. Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (5)

Sự lo lắng ở trong lòng của Ngọc Doãn càng lúc càng lớn!

Đặc biệt là những cảnh tượng xuất hiện trong lúc hôn mê kia, quả là đã đem đến cho hắn một chấn động không hiểu nổi.

Những điều đã xuất hiện trong cảnh tối tăm kia có lẽ là chỉ ra sự sỉ nhục của Tĩnh Khang trong lịch sử đã trở lại như cũ. Yến Nô xuất gia làm ni, là một người bảo vệ ở ngô Quan Âm, đốc sức chiến đấu cho đến chết; Triệu Kham bị Hán gian bán đứng, trở thành tù nhân, lưu vong Bắc quốc, bật vô âm tín.

Lầu Phong Nhạc lửa cháy hừng hực.

Thành Khai Phong phồn thịnh trong trận nạn tại kia biến thành một đồng trống nát...

Ngọc Doãn biết, nếu như hắn muốn thay đổi lịch sử, những việc làm hiện nay vẫn còn chưa đủ. Hắn cần phải cố gắng nhiều hơn nữa, cần quyền thế lớn hơn nữa, cũng chỉ có như vậy hắn mới có thể gây ra sự thay đổi lớn hơn nữa, thậm chí là xoay chuyển hoàn toàn thế cục của Đại Tống.

Tiền, tiền, tiền!

Đại Tống không thiếu tiền, nhưng không liên quan tới Ngọc Doãn.

Hắn muốn đem Thân quân Thái Tử tạo thành một đội quân thép, cho nên tiền cần phải thêm gấp đôi mới chống đỡ nổi.

Vì thế, hắn nhất định phải đoàn kết nhiều người nữa, từng bước ở trên triều đình tập hợp lại thành một lực lượng, sau cùng giành được quyền lên tiếng.

Đương nhiên đó cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì!

Liễu Thanh cũng như Lê Đại Ân sau khi nghe xong kế hoạch của Ngọc Doãn, đầu tiên là khiếp sợ, rồi sau đó mừng như điên một trận.

Mạc Bắc, đối với Liễu Thanh và Lê Đại Ân mà nói, vẫn vô cùng hấp dẫn như trước.

Lúc trước Liễu Thanh đã từng đi qua một lần, tiền lời rất nhiều. Nhưng sau lần đó Ngọc Doãn đã đóng cửa thương lộ Mạc Bắc, mặc dù Liễu Thanh đã từng tự mình cố gắng liên lạc với Nhâm lão công nhưng không được đáp lại. Liễu Thanh biết, có thể sử dụng người của Nhâm lão công chỉ sợ chỉ có Ngọc Doãn. Sâu trong nội tâm vẫn từng vì vậy mà tiếc nuối, mà nay Ngọc Doãn chủ động nhắc tới, trong lòng của Liễu Thanh sao lại không thể không kích động cho được?

- Nhưng kiện hàng hóa lớn đi qua Hà Đông sợ sẽ không được dễ dàng.

Lê Đại Ân trái lại rất bình tĩnh, trầm giọng nói:

- Tiểu nhân nghe nói, an ninh ở Hà Đông có chút hỗn loạn, trộm cướp hoành hành, lại cấu kết lẫn nhau, khó mà đối phó. Hơn nữa, muốn khai thông thương lộ Mạc Bắc, cần phải khai thông từng khâu, trong chuyện này...

- Ngũ Nguyên của họ Diêu. Nghĩ như thế nào?

- À?

Ngọc Doãn khẽ mỉm cười:

- Diêu Bình Trọng thiếu ta một ân tình, cha của hắn chính là Chế Trí Sử Hà Đông. Về phía quan trên, tự ta sẽ xử lý. Hơn nữa, chuyện này đối với tất cả mọi người đều có lợi, có lẽ Diêu Cổ cũng không quá mức từ chối.

Về phần trộm cướp ở Hà Đông cũng không cần phải lo lắng.

Ta có quen một người bạn, đối với lục lâm ở Hà Đông, Hà Bắc rất có danh vọng, có thể nhờ hắn ra mặt, chắc cũng không quá khó khăn.

Lê Đại Ân và Liễu Thanh nhìn nhau, không khỏi âm thầm kinh hãi.

Ngọc Doãn hiện nay, thật là một nhân vật qua lại cả hai bên hắc bạch. Thậm chí ngay cả phía Hà Đông cũng có thể khai thông được một phần sao?

Liễu Thanh nói:

- Nếu viên ngoại đã nắm chắc việc này, tiểu nhân sao có thể chối từ.

Viên ngoại yên tâm, nhiều nhất là mười ngày là có ngay kế hoạch...Chỉ có điều thương lộ Mạc Bắc này còn cần người chuyên môn xử lý. Không biết viên ngoại đã chọn người thích hợp chưa?

Ngọc Doãn lắc đầu:

- Chuyện này cứ do Liễu đại quan nhân xử lý đi.

Trong mắt Lê Đại Ân lộ ra vẻ hâm mộ, nhìn Liễu Thanh, âm thầm hâm mộ không ngừng.

Y cũng muốn nhận được chuyện này, nhưng vì đối với Mạc Bắc hoàn toàn không biết gì cả, đương nhiên cũng không có biện pháp nào. Bất quá y rất tin tưởng, dựa vào mối quan hệ giữa y và Liễu Thanh, nếu như thương lộ ở Mạc Bắc khai thông, thì sẽ cùng chia sớt chén cơm với y. Xem ra, quả thật là lúc trước đã khinh thường Ngọc Doãn. Ngọc Doãn hiện nay đang mạnh mẽ quật khởi, sau lưng có Thái Tử chống đỡ, Lê gia cần phải kéo gần hơn nữa mối quan hệ với Ngọc Doãn.

Trong lòng của Lê Đại Ân đã bắt đầu tính toán...

+++++

Thấm thoát đã sang tháng ba.

Bụng của Yến Nô đã lộ rõ, việc đi lại bắt đầu có chút bất tiện.

Ở ngoài thì ồn ào náo động không ngừng, trái lại Ngọc Doãn thì lại âm thầm chính thức nạp Dương Kim Liên làm thiếp, hưởng thụ cuộc sống gia đình mỹ mãn.

Được sự điều trị của An Đạo Toàn, thân thể của Ngọc Doãn mỗi ngày một khá hơn.

Vốn Ngọc Doãn đại chiến lần này, huyết khí bị hao tổn rất nặng. Theo lý mà nói thì không thể khôi phục nhanh chóng như vậy. Nhưng không ai nghĩ đến, Trần Hi Chân đã xuất gia làm tăng ở Thiếu Lâm tự lại phái người đưa tới một Đại Hoàn đan, giúp cho cơ thể Ngọc Doãn có thể bình phục nhanh chóng. Theo An Đạo Toàn nói, Đại Hoàn đan này là thánh dược chữa thương của Thiếu Lâm tự cực kỳ quý hiếm, có thể cường tráng gân cốt, bổ sung huyết khí, đối với người tập võ mà nói có lợi rất lớn. Trần Hi Chân cầu xin rất lâu mới có được viên Đại Hoàn đan này. Cùng với Đại Hoàn đan đưa đến tay Ngọc Doãn còn có hai quyển kinh Dịch Cân và Tẩy Tủy bí tàng của Thiếu Lâm tự.

Người đến đưa thuốc chính là Tề Long Đằng.

- Sư thúc bảo cho ta chuyển lời đến viên ngoại, phải cẩn thận với Shan Man Thiện Ứng.

- Hả?

- Shan Man Thiện Ứng không phải là người lương thiện, vả lại tinh thông phép âm sát, đấu pháp lại quái dị.

Lần này viên ngoại tạo được danh tiếng lẫy lừng, chỉ sợ sẽ khiến cho người Nữ Chân căm giận. Nếu như không cẩn thận, Shan Man Thiện Ứng sẽ đến ám sát Tiểu Át, cho nên sư thúc bảo ta chuyển lời đến viên ngoại, nhất định không thể để việc luyện tập bị đình trệ tránh cho đến lúc đó bị Thiện Ứng làm hại.

Dịch Cân kinh!

Tẩy Tủy Kinh!

Đây là hai đại thánh điển võ học của Thiếu Lâm tự, Trần Hi Chân lại tặng cả hai cho Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn trầm ngâm một lát, nói với Tề Long Đằng:

- Nhờ Đại Lang chuyển lời lại với sư thúc, hảo ý của sư thúc, Tiểu Át xin nhận.

Nhưng không biết Tiểu Át có thể bá nhập làm môn hạ Thiếu Lâm, làm tục gia đệ tử có được không? Nếu như sư thúc đồng ý, Tiểu Át có thể đứng ra làm một nơi hương khói cho Thiếu Lâm. Thứ nhất có thể tăng cường Phật pháp, thứ hai cũng có thể phối hợp lẫn nhau nhiều hơn.

Võ công khắp thiên hạ đều xuất phát từ Thiếu Lâm!

Điều này ở hậu thế, có thể nói ai ai cũng biết.

Tuy rằng vị Thích CEO kia đem Thiếu Lâm tự kinh doanh quả thật là tràn đầy hơi tiền, nhưng không thể không thừa nhận, cũng thực sự mở rộng sự ảnh hưởng của Thiếu Lâm tự. Lúc này Tung Sơn Thiếu Lâm tự còn chưa có cái loại hơi tiền vị này. Trong chùa số võ tăng không ít, nếu như có thể mời chào được một vài cao thủ đến, vậy là đã được bảo đảm. Ngọc Doãn hiện giờ thật sự là rất cần nhân sự rồi.

Thật ra Tề Long Đằng cũng không có nghĩ nhiều như Ngọc Doãn vậy, sau khi nghe thế liền đáp:

- Việc này còn cần phải trở về thảo luận với sư thúc.

- Vậy thì Tiểu Át sẽ kính đợi tin lành.

Sau khi tiễn Tề Long Đằng, Ngọc Doãn theo sự chỉ bảo của An Đạo Toàn ăn vào Đại Hoàn đan.

Lại nói tiếp, thương thế của hắn so với bọn người của Cao Sủng, Dương Tái Hưng nặng hơn nhiều. Nào ngờ sau khi ăn xong Đại Hoàn đan lại bình phục trước hơn hai người Cao Sủng làm cho hai người Cao, Dương ganh tị mãi không thôi. Nhưng đây là cơ duyên có cầu cũng cầu không được...

Trong tháng ba, Thân quân Thái Tử chính thức bắt đầu tổ chức lại.

Năm nghìn binh mã đã bổ sung đầy đủ, dưới sự chỉ huy của Trương Khởi đã bắt đầu huấn luyện.

Mới ngày mười tháng ba, Trục Long Đồ Các Đại học sĩ Chu Quế Nạp thay mặt Hoàng hậu Chu Liễn, đem một lá cờ lớn có thêu bốn chữ ‘ Thân quân Thái Tử ’ đưa tới Chư Suất Phủ, cũng đánh dấu việc Thân quân Thái Tử chính thức được thành lập. Thân quân Thái Tử không chịu sự quản lý của Xu Mật Viện mà chỉ chịu sự điều động của Đông cung.

Chu Quế Nạp sau khi giao cờ rồi liền ra hiệu cho Ngọc Doãn là có chuyện muốn nói với hắn.

Ngọc Doãn hiểu rõ ý của Chu Quế Nạp, dẫn y tới phòng bên cạnh, ra lệnh cho hai người Hà Nguyên Khánh và Dịch Lô ở bên ngoài xem chừng.

- Quốc trưởng, có phải là Hoàng thượng còn dặn bảo điều gì hay không?

Chu Quế Nạp ngồi xuống, trầm ngâm một lát rồi đột nhiên đặt câu hỏi:

- Tiểu Ất. Ta hỏi ngươi...Lúc trước Hoàng thượng muốn phong cho Khang Vương chức Bình mã Đại nguyên soái Hà Bắc, có phải người đã nói với Thái Tử làm cho Thái Tử khuyên can việc này?

- Việc này...

Ngọc Doãn lập tức ngăn ngắt cả người, sau một lúc cũng nói không ra lời.

Việc này, quả thật là trước kia hắn đã cản trở, chỉ có điều xảy ra đã mấy tháng, suýt nữa hắn đã quên chuyện này.

Bây giờ Chu Quế Nạp đột nhiên nhắc tới, khiến trong lòng Ngọc Doãn có chút sợ hãi. Hắn không biết Chu Quế Nạp hỏi chuyện này rốt cuộc là có ý gì?

Tuy nhiên sau khi do dự một chút, hắn vẫn lấy hết can đảm gật đầu.

- Vậy người vì sao phải cản trở việc này?

Ngọc Doãn trầm mặc thật lâu sau, mới hạ giọng nói:

- Từ xưa đến nay Phiên Vương nắm quyền thế nào cũng xảy ra tai họa.

Năm đó Hán Cao Tổ cho rằng phân đất phong hầu cho con cháu là có thể ổn định được Đại Hán. Kết quả là bảy nước làm loạn, suýt nữa khiến cho Cảnh Đế mất hết thể diện; Còn Tây Tấn, cũng là do Phiên Vương nắm quyền, kết quả là chiến tranh liên miên khiến cho Tây Tấn nhanh chóng bại vong. Mà Đại Tống ta hiện nay bốn phía đều là địch, nếu như Phiên Vương nắm được binh quyền, sợ là sẽ phát sinh tai họa. Tiểu nhân cho là, Thái Tổ trước kia tước bỏ thuộc địa cũng là xuất phát từ mục đích này. Khang Vương tuổi còn quá trẻ, nếu như nắm giữ binh quyền lâu dài, khó tránh khỏi việc nảy sinh dã tâm, không phải là phúc của Đại Tống ta.

Chu Quế Nạp không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Ngọc Doãn.

Thật lâu sau, ông ta đột nhiên nói:

- Hiện giờ phủ Bình mã Nguyên soái của Hà Bắc đã xây dựng xong rồi, Hoàng Tiềm Thiện, Trương Sở, Lưu Hạo cùng với Trương Khác làm phó soái, nhưng việc chọn ai làm Nguyên soái đến nay vẫn chưa xác định. Không biết đối với việc này Tiểu Ất có ý kiến gì không?

Ngọc Doãn nghi hoặc nhìn Chu Quế Nạp, có chút không hiểu ý của Chu Quế Nạp.

Loại sự việc này, dường như không nên hỏi ý kiến của hắn mới phải chứ...

- Việc này...

- Tiểu Ất cứ nói không cần phải e ngại.

Thật ra trong lòng của Hoàng thượng cũng có chọn một người, chỉ có điều vẫn chưa quyết định.

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, trầm ngâm sau một lúc lâu mới hạ giọng nói:

- Nếu nói là chọn người, quả thật là Tiểu Ất cũng không nghĩ ra người thích hợp.

Tuy nhiên, Hà Bắc quan hệ trọng đại, việc chọn người làm Binh mã đại nguyên soái, cần phải là người có thể làm cho Hoàng thượng yên tâm, cũng có thể là người đảm nhiệm được. Nhất thiết không thể lại dùng bè đảng của Quách Được Sư, lại còn phải chọn một tâm phúc cho phủ Nguyên soái, mới xem là thích hợp nhất.

Hắn nói nửa ngày, cũng cũng không nói đến người được chọn.

Tuy nhiên nhìn qua bộ dạng của Chu Quế Nạp, dường như đối với câu trả lời của hắn, vô cùng hài lòng.

- Đúng rồi, ta nghe nói Chư Suất Phủ của ngươi còn thiếu một Trưởng sử?

- Việc này...

Trưởng sử Chư Suất Phủ, vốn là do Chu Mộng Thuyết đảm nhiệm.

Bất quá lần này cũng coi như y hộ giá có công, cho nên được phong làm Thái Tử xá nhân, do Chư Suất Phủ điều động. Vốn Trần Đông là đối tượng tốt nhất, nhưng bởi vì thân thể phải ở nhà nghỉ ngơi cho nên Trưởng sử Chư Suất Phủ này và hai chức vụ Chủ bộ đành để trống. Ngọc Doãn vốn định đợi khi cơ thể Trần Đông tốt lên sẽ để cho y ngồi lên. Nào ngờ đâu Chu Quế Nạp lại chủ động đề cập đến chuyện này, khiến hắn trong lúc nhất thời, cũng không biết trong miệng của Chu Quế Nạp rốt cuộc là bán thuốc gì đây.

- Trưởng sử Thân quân Thái Tử, là cận thần của Thái Tử, nhất định phải có một người thích đáng đảm đương.

Ta thực sự không phải nói là Trần Đông không thích hợp, trên thực tế, ta vẫn cho là Trần Đông làm xá nhân còn có thể, nhưng làm Trưởng sử thì không đủ.

Không dấu Tiểu Ất, thật ra chỗ ta có chọn một người.

Người này là xuất thân tiến sĩ Trung Minh Pháp khoa, được phong chức Huyện thừa An Lục. Lần này y dẫn binh Cần vương, cũng tới Khai Phong. Ta thấy y có chút tài cán nên không muốn để y về lại An Lục. Chỉ có điều hiện nay người ở các bộ phận đều đủ cả, ta cũng không thể an bày. Nghĩ tới nghĩ lui, liền nghĩ tới Tiểu Ất, nhưng lại không biết ở bên này của Tiểu Ất có tiếp nhận người này hay không?

Ta biết ngay!

Thân quân Thái Tử đi theo bên cạnh Thái Tử, Chu Quế Nạp sao không thể bố trí người của mình vào chứ?

Cũng may, Ngọc Doãn đã sớm chuẩn bị tâm lý, vì thế liền hỏi:

- Không biết người Quốc trượng tiến cử tên là gì?

Chu Quế Nạp cười nói:

- Người này tên là Trần Quy, tự là Nguyên Tắc, là người Mật Châu An Khâu.!

446. Chương 443. Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (6)

Trần Quy?

Ngọc Doãn đối với cái tên này thấy vô cùng xa lạ.

Hơn nữa xuất thân là tiến sĩ Trung Minh Pháp Khoa, không ngờ chỉ là Huyện thừa của Hạ Huyện, phẩm bậc bất quá chỉ là bát phẩm, dường như công danh không tương xứng với y. Có lẽ cũng là một người bất đắc chí, nhưng lại không biết sao có thể tìm đến được Chu Quế Nạp.

Từ lúc Thân quân Thái Tử mới thành lập, Ngọc Doãn đã chuẩn bị kỹ càng.

Cái nơi như thế này, sao có thể không liên quan đến chuyện tình nghĩa. Có thể được Chu Quế Nạp tự mình đến để nói với hần chuyện này là đã rất nỗ lực rồi.

Cho nên, Ngọc Doãn cũng không để ý lắm.

Trường sử Chư Suất Phủ, cũng là bậc bát phẩm, Trần Quy đến đây cũng không coi là chịu thiệt.

Cho nên, Ngọc Doãn nói:

- Nếu Quốc Trưởng tiến cử, có lẽ cũng là người có bản lĩnh, vậy hãy bảo hần đến đây đi.

Trong lòng cũng đang thầm tính toán, làm thế nào để cho Trần Đông có chút lợi ích.

Chức vụ Thái Tử xá nhân quả thực là hơi thấp, làm sao bì được với chức quan Trường sử Thân quân Thái Tử thực quyền như vậy? Vốn là Ngọc Doãn tính toán để cho Trần Đông thế chức Trường sử Chư Suất Phủ của Chu Mộng Thuyết trước kia, sẽ đem Cao Nghiêu Khanh cất nhắc tới vị trí Chủ bộ.

Việc này, Ngọc Doãn đã nói với Cao Nghiêu Khanh rồi do đó không muốn thay đổi.

Nhưng Trần Quy đột ngột xen vào, chức vụ của Trần Đông đích thực cần phải an bài thỏa đáng.

Chu Quế Nạp dường như nhìn thấu tâm tư của Ngọc Doãn, liền cười nói:

- Về Trần Thiệu Dương đã thi đỗ, cũng coi như có xuất thân.

Chỉ có điều tính tình của hần không tốt, không thích hợp ở lại Đông Kinh.

Ngọc Doãn nhíu mày:

- Lời này của Quốc trưởng là có ý gì?

Ta đã đồng ý cho Trần Quy đến, tại sao nghe như trong lời nói của người còn có ý muốn đuổi Trần Đông ra khỏi Khai Phong?

Chu Quế Nạp nói:

- Tiểu Ất, hiện nay người tới lui Đông cung, có một Chu Mộng Thuyết là đã đủ.

Trần Thiệu Dương tính tình rất nóng nảy, cần phải rèn luyện một phen mới tốt. Là một Thái Tử xá nhân, ở lại nơi đây cũng có chút đáng tiếc. Chi bằng để hần đi ra ngoài, làm một số chuyện thực tế không chừng lại có hiệu quả tốt. Trước kia Tông Trạch ở phủ Tế Nam bắt được Lưu Dự, đã vứng vàng ở đó. Mấy ngày trước hần còn phải người đến nói, hy vọng có thể có thêm vài người tham gia.

Chu Quế Nạp nói hết sức chính xác. Trần Đông tính tình không thích hợp ở lại trong triều đình, thậm chí không thích hợp chủ quản một phương.

Nhưng quả thực y có bản lĩnh, hơn nữa lập nhiều công lao không nhỏ. Nếu không có phong thưởng, cũng không phải chuyện tốt.

Trần Đông người này, thích hợp làm phụ tá chứ không phải là một nhân vật có thể tự mình đảm đương một phía. Tông Trạch ở phủ Tế Nam mở phủ Binh Mã Nguyên soái ở đông lộ Kinh kỳ, cũng cần người đến hỗ trợ. Để cho Trần Đông đi Tế Nam làm Tham Nghị Quan phủ Nguyên soái, có lẽ mới là thích hợp nhất.

Tham Nghị Quan phủ nguyên soái Kinh đông, chính là chức quan hàng thất phẩm.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy Chu Quế Nạp nói cũng có phần có lý.

Hơn nữa chức quan thất phẩm, cũng coi như không để Trần Đông chịu thiệt, hơn nữa với quan hệ giữa Ngọc Doãn và Tông Trạch, nếu như đi tới Kinh Đông, cũng sẽ không chịu thiệt thòi nhiều. Đây thật là một nơi để đi! Ngọc Doãn trầm ngâm thật lâu, sau cùng cũng đồng ý với chủ ý của Chu Quế Nạp.

- Việc này, đợi ta quay lại thảo luận với Thiệu Dương.

- Lúc này cần mau chóng giải quyết, chớ để kéo dài quá lâu...Nếu như chậm trễ có thể ta đã rời khỏi Đông Kinh, không thể chuẩn bị chu đáo được.

- Quốc trưởng phải rời khỏi Đông Kinh?

Ngọc Doãn ngạc nhiên nhìn Chu Quế Nạp:

- Không biết lại được thăng chức ở nơi nào?

Chu Quế Nạp cười ha hả nói:

- Hiện nay Lỗ Tặc chiến bại, Hà Bắc cần phải được chinh đồn gấp.

Hoàng thượng có ý định để cho ta đảm nhiệm chức Tuyên Phủ Sứ Hà Bắc, đóng giữ phủ Đại Danh.

- Vậy thì phải chúc mừng quốc trưởng.

Tuyên Phủ Sứ Hà Bắc, đóng giữ phủ Đại Danh. Nghe qua dường như không có uy phong như Phủ doãn Khai Phong, nhưng trên thực tế quyền lực lại lớn hơn rất nhiều.

Lúc trước Quách Dực Sư làm phản, quân Kim một đường xuôi nam, tạo thành một trận hỗn loạn ở Hà Bắc.

Triệu Hoàn cũng là rút kinh nghiệm xương máu, quyết định phái một người tin cậy ra trấn giữ Hà Bắc. Chu Quế Nạp vốn đã từng đảm nhiệm Tiết Độ Sứ, thích hợp nhất để đảm nhiệm chức vụ này. Chỉ có điều ông ta đi lần này, Phủ doãn Khai Phong phải thay đổi người, khiến Ngọc Doãn có chút bận tâm.

- Quốc trưởng đi lần này, Phủ doãn Khai Phong do ai tiếp quản?

-Ồ, Hoàng thượng chưa quyết định, tuy nhiên đã chọn được hai người.

Một người là Giả Tư Chính Điện Học sĩ Từ Bình Triết, người kia đó là Quan văn điện Đại học sĩ Ngô Mẫn. Hai người này Hoàng thượng đều rất hài lòng, chỉ có điều còn do dự để ai tiếp quản. Ngô Mẫn thì có công, còn Từ Bình Triết thì có tài, là người nhạy bén, nên chưa quyết định.

Ngô Mẫn?

Ngọc Doãn biết người này!

Lúc trước Quách Dực Sư đầu hàng, Ngô Mẫn là người thứ nhất dâng sớ, thỉnh cầu Hoàng đế Huy Tông truyền ngôi.

Trong lịch sử, người này đã từng làm Tể tướng của Hoàng đế Khâm Tông, chỉ có điều không lâu sau, vì phát sinh tranh chấp với Thái tử Từ Xứ Nhân, môn hạ Thị lang, gặp phải Ngự Sử Trung Thừa Lý Hồi vạch tội, đang bãi chức. Người này, cũng là người mưu lợi.

Còn Từ Bình Triết...

Sắc mặt Ngọc Doãn có chút khó coi.

Hắn biết người này, thậm chí ở kiếp trước cũng đã được nghe nói đến cái tên này.

Từ Bình Triết trong lịch sử, quả thật là đã làm Phủ doãn Khai Phong, nhưng Khai Phong hiến thành, chém bốn người Lý Bảo, cùng với tập nã Thái tử Triệu Kham dâng cho người Nữ Chân, đều xuất phát từ bút tích của Từ Bình Triết. Về sau, Từ Bình Triết còn làm Tể tướng của Ngụy Sở.

Để một người như vậy làm Phủ doãn Khai Phong?

Ngọc Doãn do dự một chút, hạ giọng nói:

- Quách Dực Sư cũng có khả năng ứng biến, Khai Phong là Kinh kỳ quan trọng, hay là cẩn thận tốt hơn.

Chu Quế Nạp nghe vậy ngẩn ra, tròn mắt lóe sáng.

Ông ta không đề cập đến vấn đề mà Ngọc Doãn nói, mà chỉ cười cười, hạ giọng nói:

- Tiểu Át, hiện nay tình hình ở triều đình phức tạp, có một số việc người cẩn thận một chút là được rồi, đừng để bị cuốn vào trong đó. Người là người của Thái Tử, chỉ cần tận trung vì Thái Tử.

Lời nói này, có phần có huyền cơ.

Ngọc Doãn mơ hồ cảm thấy được, Khai Phong thoát nhìn có thể không yên ổn rồi...

Thời tiết vào cuối xuân, đón nhận vài cơn mưa nhỏ liên tiếp mấy ngày.

Trên con đê Biện Hà, đào hồng hạnh trắng rơi đầy trên đất, dường như biểu thị ngày hè đã sắp đến.

Trần Đông đã rời khỏi Đông Kinh, đi tới phủ Tế Nam đảm nhiệm Tham Nghị Quan Phủ nguyên soái Kinh Đông. Lúc gần đi, y nói với Ngọc Doãn:

- Trần Nguyên Tắc cũng có chút tài cán, viên ngoại có thể tin nhiệm hẳn nhiều hơn một chút. Tài học của người này lại càng hơn ta với Tam Lang.

Có lẽ Trần Đông cũng biết Trần Quy.

Điều này cũng không có gì ngạc nhiên. Dù sao Trần Quy cũng xuất thân từ tiến sĩ Trung Minh Pháp Khoa, lẽ nào Trần Đông lại không biết?

Tuy Ngọc Doãn tiếp nhận Trần Quy vào Thân quân Thái Tử, nhưng cũng không có nghĩa là hẳn sẽ tin nhiệm Trần Quy. Dù sao trước đây chưa từng tiếp xúc, thậm chí chưa từng quen biết thì làm thế nào có thể tin nhiệm cho được? Trần Quy không thể so với Trần Đông, đó là vì có giao tình sâu đậm với Ngọc Doãn, từng làm bạn với Ngọc Doãn vào Nam ra Bắc, là đồng bạn đã trải qua rất nhiều việc. Tuy nhiên, Ngọc Doãn cũng phải thừa nhận, Trần Quy quả thật có bản lĩnh. Sau khi vào Chư Suất Phủ đã mau chóng giải quyết Thân quân Thái Tử trở nên đau vào đó.

Trương Khởi, Ngô Giới, chỉ cần để tâm đến việc luyện binh; Cao Nghiêu Khanh thì chỉ tập trung sức lực vào phương diện ngoại giao mà thôi.

Mọi việc linh tinh của Chư Suất Phủ, gần như là do một tay Trần Quy xử lý.

Chu Mộng Thuyết đã từng thừa nhận Trần Quy đảm nhiệm chức Trưởng sử tốt hơn so với y.

Nhưng Ngọc Doãn vẫn không có biểu hiện quá mức thân thiết, dù cho Chu Mộng Thuyết và Trần Đông nhiều lần khen ngợi tài cán của Trần Quy, Ngọc Doãn vẫn cần phải theo dõi một chút. Những năm cuối Bắc Tống, chẳng lẽ còn có một nhân tài phải thất thế hay sao? Thật ra cũng có thể có tài cán thật sự đấy nhưng sợ là không có phẩm hạnh. Có đôi khi Ngọc Doãn muốn dùng người có tài trí bình thường còn hơn có tài mà không có đức...

Nhưng nhìn chung, Ngọc Doãn đối với Trần Quy coi như là vừa lòng.

Kế hoạch mua bán của Liễu Thanh ở Mạc Bắc đã làm tốt, cũng đã được Ngọc Doãn đồng ý.

Mất thấy sắp sang hè, hẳn cũng bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị cho chuyến hành trình đến Tây Châu lần thứ hai.

Thời gian này Ngọc Doãn coi như trải qua cuộc sống an nhàn.

Bước vào tháng tư, thời tiết dần dần nóng lên.

Phủ Khai Phong cũng dần dần khôi phục sức sống, mà ngô Quan Âm xây dựng thêm công trình cũng bước vào giai đoạn kết thúc.

- Tiểu Át. Gần đây động tác của Hoàng thượng cũng không nhỏ nha.

Trong thiện phòng của viện Quan Âm, Lý Sư Sư đã chính thức xuất gia, một thân quần áo màu nâu, thêm một ly trà thơm cho Ngọc Doãn. Lý Sư Sư trong tháng ba đã chính thức xuất gia ở viện Quan Âm, pháp danh là Diệu Âm. Mặc dù Ngọc Doãn đã khuyên can nhiều lần, kể cả Từ Bà Tích cũng đã nhiều lần ngăn cản, nhưng không có cách nào thay đổi quyết định của Lý Sư Sư. Người phụ nữ này đã quá quen thuộc với nhân thế phồn hoa, trải qua tang thương, quyết tâm xa lánh chốn hồng trần, một lòng hướng phật. Ngọc Doãn thấy Lý Sư Sư đã quyết tâm, cũng không thể khuyên ngăn nữa.

Cũng may viện Quan Âm này đã thành sản nghiệp chính thức của Ngọc Doãn hẳn.

Lý Sư Sư xuất gia ở trong này, cũng không cần phải lo lắng có người đến quấy rầy...

- Trong lời nói của tỷ tỷ dường như có chuyện nhĩ.

Lý Sư Sư...Không đúng, hiện nay nên xưng là Diệu Âm trưởng lão nói:

- Bần ni nghe nói, Hoàng thượng phong cho Ngô Mẫn làm Phủ doãn Khai Phong, lại phong cho Vương Tông Trụ làm điện soái, đây chính là đang thanh trừ tay chân của Thái Thượng Đạo Quân lưu lại. Trước đây Hoàng thượng vẫn không hề có hành động gì cũng là vì lo lắng nhân tâm bất ổn. Nhưng hiện nay Khai Phong đại thắng, ngôi vị Hoàng đế của Hoàng thượng đã được củng cố, vì vậy muốn động thủ.

Tuy Lý Sư Sư chỉ là một nữ tử, nhưng đối với chính trị hiểu rõ hơn nhiều so với Ngọc Doãn.

Dù sao, nàng cũng đã từng hầu hạ Triệu Cát.

Đối với những thủ đoạn ở trong triều đình đương nhiên vô cùng hiểu rõ.

Ngọc Doãn nhíu mày, thở dài:

- Đúng vậy, lần này là Hoàng thượng chuẩn bị động thủ!

Động thủ cái gì? Động thủ với ai?

Ngọc Doãn và Lý Sư Sư đều không nói rõ, nhưng trên thực tế ở trong lòng đều rất rõ ràng. Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát đã ở Kim Lăng một thời gian quá lâu! Hơn nữa các động tác liên tiếp của ông ta ở đông nam đã khiến cho Triệu Hoàn sinh lòng bất mãn. Trước đây, Triệu Hoàn căn cơ không xong, đương nhiên không thể hành động thiếu suy nghĩ. Mà nay y dựa vào Khai Phong đại thắng có rất nhiều uy phong, đã ổn định triều đình.

Lúc này, nếu như tiếp tục để cho Triệu Cát ở lại bên ngoài, quả thật không phải là một chuyện tốt.

Với mối quan hệ không mấy tốt đẹp giữa hai cha con Triệu Hoàn và Triệu Cát, Triệu Hoàn tuyệt đối không thể tiếp tục dung túng cho Triệu Cát, tiếp tục ở lại đông nam mà ung dung tự tại...

Thảo nào Chu Quế Nạp trước khi rời khỏi Đông Kinh đã từng nói với Ngọc Doãn, muốn hấn không cần cuốn vào việc tranh giành lợi xôn ở triều đình.

Loại sự việc này cũng không tới phiên hấn đi tham nghị, cho nên cứ thờ ơ lạnh nhạt.

Cùng lúc đó, việc nghị hòa với người Nữ Chân cũng rơi vào tình trạng bế tắc.

Mặc dù Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi đã bị thảm bại ở Khai Phong nhưng ở trên bàn đàm phán lại biểu hiện rất mạnh.

Nước Kim có thể rời khỏi phủ Yên Sơn, nhưng muốn lấy của Đại Tổng mười lăm triệu quan để hồi binh. Không chỉ có như vậy, Đại Tổng còn phải bồi thường Nữ Chân năm triệu quan, và hàng năm thêm vào 130 vạn quan tiền cống. Đồng thời, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi yêu cầu Đại Tổng phải phóng thích các binh lính của Nữ Chân bị bắt làm tù binh trong trận chiến ở Khai Phong, cùng với bọn người Hoàn Nhan Tông Vọng phải được an toàn trở về...

Đây là thái độ của một quốc gia thua trận?

Tin tức truyền đến, Ngọc Doãn giận dữ.

Theo ý của hấn, không cần phải đàm phán với người Nữ Chân, cứ trực tiếp khai chiến là được.

Ai ngờ đến, Triệu Hoàn lại không có bất kỳ biểu hiện nào. Xem ý tứ của y, không thể làm ra chuyện bất lợi, sẽ đáp ứng yêu cầu của người Nữ Chân.

Uất nghẹn!

Ngọc Doãn chỉ cảm thấy vô cùng uất nghẹn.

Nhưng mà, đối với chuyện này hấn lại bất lực...

447. Chương 444. Đại Thắng Ở Trần Kiều Mưa Gió Nổi Lên (7)

Trong tháng tư, Triệu Hoàn bãi chức Linh Xu Mật Viện Sự của Chủng Sư Đạo.

Chiếu lệnh vừa ra, khiến cho khắp nơi xôn xao!

Chủng Sư Đạo là ai?

Đó là người chủ yếu làm nên đại thắng ở Khai Phong, nhưng ở Xu Mật Viện không hơn bốn tháng đã bị cách chức?

Về mặt này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hoặc là phía sau đạo chiếu thư này còn có hàm nghĩa gì không muốn cho ai biết?

Trong lúc nhất thời, khắp nơi ở Khai Phong đều bàn luận.

Ngọc Doãn đang ngồi ở đại sảnh của Chủng phủ, nhìn sắc mặt có chút vàng như nến, tinh thần cũng có chút uể oải của Chủng Sư Đạo, không biết phải mở miệng như thế nào.

Hắn được Chủng Sư Đạo mời đến Chủng phủ hội kiến.

Vốn còn tưởng rằng sẽ có rất nhiều người, không ngờ khi tới Chủng phủ, Ngọc Doãn mới biết được chỉ có một mình hắn!

- Chủng công, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Trong ánh mắt của Chủng Sư Đạo, lộ ra vẻ lo lắng:

- Tiểu Ất không cần nghĩ ngợi lung tung, lão phu đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy.

Lúc trước Tiểu Ất ở núi Tây Đài đại thắng quân Kim, vì để nâng cao ý chí chiến đấu của Hoàng thượng, lão phu bất đắc dĩ đã giấu diếm chân tướng, phạm vào tội khi quân. Nói đúng ra, Hoàng thượng đối với ta cũng coi như là hậu đãi, vẫn chưa truy cứu tội khi quân lúc trước của lão phu, lão phu đã cảm thấy mỹ mãn.

Trận chiến Khai Phong, lão phu đã làm rất nhiều việc trái ý Hoàng thượng. Hiện giờ triều cục đã dần dần được củng cố, Hoàng thượng bãi miễn lão phu cũng là hợp lý. Hơn nữa thân thể của lão phu có chút không tốt, trước kia dù có mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng không có việc gì, nhưng hiện tại quả thật thì không được rồi. Hoàng thượng cho lão phu về hưu, coi như là đã hậu đãi lão phu rồi.

Chủng Sư Đạo làm ra vẻ không có việc gì, nhưng Ngọc Doãn nghe được trong lời nói của ông ta có vẻ bất đắc dĩ.

Đúng vậy, Chủng Sư Đạo quả thật là có tội khi quân, nhưng Triệu Hoàn đã muốn đối phó ông ta nhanh như vậy, chỉ sợ còn có ý nghĩa thâm sâu khác.

Sau hôm Chủng Sư Đạo bị bãi chức, Diệu Âm trưởng lão liền chuyển cáo Ngọc Doãn, phải cẩn thận một chút.

Nguyên nhân Triệu Hoàn bãi miễn Chủng Sư Đạo rất phức tạp. Công cao lấn chủ, tội khi quân đương nhiên là một mặt, nhưng trọng yếu hơn, hay là bởi vì, Triệu Cát đã trở lại!

Triệu Cát ở Kim Lăng, vốn có khởi sắc.

Không ngờ Triệu Hoàn ở Khai Phong gây thiệt hại nghiêm trọng cho Lỗ Tặc, nhanh chóng củng cố để vị.

Các châu ở Đông nam, tuy có không ít người ủng hộ Triệu Cát. Nhưng mắt thấy loại cục diện này cũng không thể không tạm thời im hơi lặng tiếng.

Tổng quản Hàng Châu Quan Thắng, đóng quân ở Tô Châu, khiến cho binh mã ở các huyện Đông nam không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lưu Dự vốn được Triệu Cát ký thác kỳ vọng ở phủ Tế Nam, thì bị Tông Trạch bắt không kịp trở tay, là coi như đã cắt đi một tay của Triệu Cát. Các huyện Đông nam, không dám khinh động; Lưu Dự lại bị bắt, binh mã ở Kinh đông càng không thể nào trông cậy được.

Triệu Cát vô cùng rõ ràng, nếu như cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Triệu Hoàn cũng sẽ động sát tâm với ông ta.

Thay vì lặng lẽ ở Kim Lăng, chi bằng cứ đảng hoàng trở về Khai Phong. Tới Đông Kinh rồi, Triệu Hoàn cũng không dám tùy tiện xuống tay với ông ta.

Diệu Âm trưởng lão nói:

- Thái Thượng Đạo Quân sắp trở về. Đương nhiên Hoàng thượng sẽ kiêng dè.

Chủng công là Thái Thượng Đạo Quân một tay đề bạt, Thái Thượng Đạo Quân đối với Chủng công cũng có ơn tri ngộ. Nếu như đến lúc đó Chủng công ủng hộ Thái Thượng Đạo Quân, thì đế vị của Hoàng thượng tất nhiên sẽ gặp nguy hiểm. Vì thế, bãi chức ở Xu Mật Viện của ông ta, cũng là vì đề phòng Thái Thượng Đạo Quân. Tiểu Ất sau này, cần phải cẩn thận hơn... Thái Thượng Đạo Quân về kinh, tất sẽ có một trận tranh đấu.

Ngọc Doãn sau khi nghe tin tức này, cũng hoảng sợ.

Đồng thời, trong lòng không khỏi có một nỗi bi thương: trong nước thì nội chiến, Lỗ Tặc chưa định, phụ tử hai người lại bắt đầu tranh chấp.

Cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là một chuyện tốt.

Nhìn bộ dáng mệt mỏi của Chủng Sư Đạo, Ngọc Doãn cũng không biết nên an ủi Chủng Sư Đạo như thế nào cho phải.

Miệng hần ngáp ngừng, lời nói đến bên miệng lại trở thành một tiếng thở dài sâu kín...

- Chủng công hôm nay gọi Tiểu Ất đến, có gì chỉ giáo?

Chủng Sư Đạo nhấp một miếng trà, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hôm nay lão phu gọi Tiểu Ất đến quả thực là có chuyện cho Tiểu Ất biết.

Ta biết Tiểu Ất là một người trung nghĩa.

Trận chiến Khai Phong có thể thắng lợi, Tiểu Ất có công đầu.

Thế nên, Tiểu Ất lĩnh Thân quân Thái Tử, tiền đồ không thể lường được. Thật lòng mà nói, hiện giờ triều đình cũng không phải là nơi Tiểu Ất có thể đặt chân. Thay vì ở lại Đông Kinh lãng phí thời gian, chi bằng trải nghiệm thực tế xây dựng sự nghiệp một phen, không biết Tiểu Ất có đồng ý hay không?

Ngọc Doãn ngây ngẩn cả người!

Những lời này của Chủng Sư Đạo, là có ý gì?

Hần nghi hoặc nhìn Chủng Sư Đạo, đầu óc cũng đang nhanh chóng chuyển động.

Ý của Chủng Sư Đạo là nói, hiện tại ta cũng không thích hợp tiến vào triều đình sao?

Tuy nhiên, Ngọc Doãn được Chu Quế Nạp và Lý Sư Sư nhắc nhở, vốn cũng không có ý định ngay tại lúc này cuốn vào trong vòng thị phi, cũng vốn không có ý tưởng tiến vào triều đình. Nhưng lúc này Chủng Sư Đạo nói những lời này, tất nhiên có lý của ông ta...

- Kính xin Chủng công chỉ rõ.

Chủng Sư Đạo nói:

- Người ngay thẳng không nói lời mập mờ, lão phu cũng không nói vòng vo với Tiểu Ất làm chi.

Tiểu Át ở lại Đông Kinh, sớm muộn gì cũng sẽ cuốn vào vòng thị phi, cũng không phải một lựa chọn tốt. Dựa vào tài cán của Tiểu Át, lẽ ra nên làm chút chuyện, cần phải rèn luyện một phen. Nhưng người ở lại thành Khai Phong, có chức Binh bộ lang trung, nhưng rốt cuộc cũng không làm được chính sự. Nguyên nhân...Ha ha, Tiểu Át chắc cũng hiểu, người không có công danh, đương nhiên dễ dàng gặp bài xích.

Ngọc Doãn gật gật đầu, không nói gì.

Chủng Sư Đạo nói tiếp:

- Trước đó vài ngày, Hoàng thượng luôn bàn bạc việc bổ trí phủ Binh mã Nguyên soái ở Hà Bắc.

Chức Binh Mã đại nguyên soái ở Hà Bắc này mãi vẫn chưa quyết định. Không phải Hoàng thượng không chọn được ai, mà là người được chọn, thật sự là...

Hoàng thượng cố ý cho Thái Tử làm đại nguyên soái.

- Sao?

Ngọc Doãn nghe vậy vô cùng kinh ngạc.

Thái Tử, không phải là Triệu Kham sao?

Nhưng Triệu Kham hiện nay mới chín tuổi, thì làm thế nào gánh nổi chức vụ đại nguyên soái đây?

Chủng Sư Đạo thấy Ngọc Doãn giật mình, trên mặt gầy gò lộ ra một chút tươi cười, khoát tay áo nói:

- Tiểu Át không cần phải giật mình, thật ra Thái Tử làm đại nguyên soái, cũng đảm đương không nổi đại sự. Đại nguyên soái này chỉ là hư chức, những việc cụ thể, sẽ do bốn đại phó soái quản lý, cũng không thực quyền. Nhưng vấn đề là, nếu như Thái Tử làm đại nguyên soái thì sẽ phải đóng quân ở Hà Bắc...Thái Tử tuổi nhỏ, thân phận cũng rất miễn cưỡng. Lúc này đi tới Hà Bắc, nói thật cũng không phải là một lựa chọn tốt nhất.

Cho nên, rất có thể sẽ phái ra một người, thay mặt cho Thái Tử trông coi phủ Nguyên soái.

Hôm qua Chu Thắng Phi đến phủ của ta, đề cử Tiểu Át với ta. Ta cũng biết, Tiểu Át là một người rất thích hợp để chọn...Thái Tử đối với Tiểu Át rất kính trọng, vô cùng tín nhiệm. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, lão phu liền đồng ý với chủ ý của Từ tướng công.

Ngọc Doãn nghe vậy bèn khấn trương!

- Nhưng...

- Tiểu Át trước tiên hãy nghe ta nói hết, sở dĩ chọn người, ngoại trừ người rất được Thái Tử tín nhiệm ra, cũng bởi vì người thống lĩnh Thân quân Thái Tử, trong trận chiến ở Khai Phong lập được chiến công hiển hách. Ngay cả bọn người của Trương Bang Xương, cũng không thể lấy cớ chối từ. Còn nữa, người ở lại Đông Kinh cũng khó mà lập được thành tích gì, binh mạnh cần phải được kiểm chứng qua trận chiến, Thân quân Thái Tử nếu như ở mãi Khai Phong sớm muộn gì cũng mục nát, giống như cấm quân Tam Nha thông thường, thật sự đáng tiếc. Hà Bắc rung chuyển, chính là nơi để Tiểu Át thi triển tài năng, vả lại rời xa triều đình, không có quá nhiều thị phi, cũng có thể rèn luyện một phen...Không biết Tiểu Át có bằng lòng đi hay không?

Ngọc Doãn tuyệt đối không nghĩ tới, Chủng Sư Đạo tìm hấn đến là vì một việc như thế này.

Nhưng nhất định phải thừa nhận, lời của Chủng Sư Đạo cũng có đạo lý.

Hấn ở lại Đông Kinh, sớm muộn gì cũng sẽ bị sự an nhàn nơi chốn Đông Kinh làm suy giảm đi nhuệ khí, hơn nữa rất dễ dàng bị cuốn vào thị phi.

Chuyện thị phi không phải nói người muốn tránh né thì có thể tránh né.

Có đôi khi càng tránh né, thì thị phi lại càng tới cửa...Nếu như đi khỏi cũng thật là một chuyện tốt.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, vẫn còn có chút khó xử nói:

- Không biết tiểu nhân đi tới Hà Bắc, phải đồn trú ở nơi nào? Đảm nhiệm chức gì?

Vả lại, chuyết kinh (cách gọi vợ thời cổ) đang mang thai.

Lần trước nàng sinh nở, ta không có ở bên cạnh nàng, lần này không muốn lại bỏ qua.

Chúng Sư Đạo ngăn ra, chợt cười ha ha.

- Ta còn tưởng chuyện gì, hoá ra...Tiểu Ất người không cần phải lo lắng, việc này chưa quyết định, mới chỉ là ý tưởng. Đợi Từ tướng công đem việc này xác định, lại trình báo Hoàng thượng, còn phải tranh chấp một phen. Thật sự có kết quả, sợ phải sang thu.

Có lẽ khi đó, nương tử nhà người đã sinh cho người một quý tử.

Về phần chức vụ...Ta nghĩ tới đa cũng là Tham Nghị Quan phủ Nguyên soái. Tuy nhiên người Thống soái Thân quân Thái Tử, không thể không có một danh hiệu một Đô Thống chế Thân quân Thái Tử, hơn nữa người là xá nhân của Đông cung Thái Tử, chức Binh bộ lang trung, có lẽ cũng đã đủ đứng vững ở Hà Bắc.!

448. Chương 445. Không Bại Mà Như Bại.

Trong triều kêu gọi nghênh đón Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát về đô càng ngày càng nhiều, đó là bài viết của Tuần san Đại Tống đã đăng.

Triệu Hoàn thuận theo dân ý, hết lần này tới lần khác phái sứ giả ba lần thỉnh mời Triệu Cát về đô.

Hoàng đế Huy Tông ở Kim Lăng có chút tự tại, cũng không đồng ý trở về Khai Phong. Cho nên tuy là Triệu Hoàn cứ mãi thỉnh mời, Triệu Cát cũng không chịu đồng ý, hết lần này tới lần khác chối từ, thậm chí đến cuối cùng, ngay cả sứ giả cũng không chịu triệu kiến.

Cho nên, Triệu Hoàn rất xấu hổ.

Tuy nói là Triệu Cát tự mình không chịu trở về, nhưng trong dân chúng liền cho rằng Triệu Hoàn bất hiếu.

Đối mặt với loại tình thế này, Triệu Hoàn vô cùng căm tức. Vào cuối tháng tư, lại phái Tần Cối làm đại biểu sứ đoàn lần nữa, thỉnh mời Triệu Cát về đô. Cùng lúc đó, quận công Phù Lăng là Thượng thư Triệu Thúc Hưởng hiến kế, nói bên cạnh của Thái Thượng Đạo Quân có kẻ gian trá cản trở, không chịu để cho phụ tử Hoàng thượng đoàn tụ. Lúc này lấy thể đánh không kịp trở tay, diệt trừ kẻ xấu, lại nghênh đón Thái Thượng Đạo Quân về.

Kẻ xấu, bọn tiểu nhân gian trá?

Triệu Thúc Hưởng chỉ, ngoài Chu Miễn thì còn ai.

Thái Kinh đã bị bệnh chết trong tháng ba, bên cạnh Triệu Cát chỉ còn lại có một mình Chu Miễn.

Mà Chu Miễn này, ở Đông Nam kinh doanh nhiều năm, môn sinh cổ lại nhiều không kể xiết, cũng là một trợ thủ đắc lực của Triệu Cát có thể đứng vững ở đông nam.

Chỉ cần giết Chu Miễn. Triệu Cát ở Kim Lăng không còn chỗ dựa nào, tự nhiên có thể về đô.

Sau khi Triệu Hoàn nghe xong chủ ý của Triệu Thúc Hưởng, cũng có chút ý động...

Đầu tháng năm, Đoàn Luyện Sứ Tô Châu, hai Chiết lộ Phó Đô Thống chế Quan Thắng phụng mệnh xuất phát, đi tới phủ Binh mã Nguyên soái Hà Bắc nghe lệnh. Trên đường đi khi tới Kim Lăng, cha con Quan Thắng vào thành bái kiến Hoàng đế Huy Tông. Triệu Cát cũng không gặp mặt chỉ cho Chu Miễn ra tiếp kiến. Nào ngờ đâu, ở tiệc rượu cha con Quan Thắng đột nhiên trở mặt, chém chết Chu Miễn tại chỗ. Cũng

lấy ra thánh chỉ, nói là làm theo mật chỉ của Hoàng thượng, diệt trừ gian tặc. Đồng thời, Quan Thắng cho binh mã của mình nhanh chóng xông vào không chế Kim Lăng.

Triệu Cát thấy tình hình như vậy, liền biết là chủ ý của Triệu Hoàn.

Triệu Hoàn quyết không thể nào dung túng cho ông ta tiếp tục ở lại đông nam, liền xuất ra thủ đoạn không kịp trở tay.

Bất kể là trong lòng của ông ta không tình nguyện đến thế nào đi nữa, cũng biết là không thể tiếp tục ở lại Kim Lăng được nữa. Chu Miển vừa chết, vây cánh này lập tức sụp đổ. Cho dù Triệu Cát rất yêu thích Kim Lăng, lại mất đi chỗ dựa ở đông nam, đành phải hạ chiếu chuẩn bị về đô.

Triệu Hoàn nhận được tin tức, không khỏi thở dài một hơi... Triệu Cát phải về Khai Phong rồi!

Nhưng đàm phán giữa Tống Kim cũng biến đổi bất ngờ.

Khang Vương Triệu Cấu ở Thượng kinh sau khi tiếp kiến Đại lang chủ Nữ Chân, Kim Thái Tông Hoàn Nhan Ngộ Khất Mãi, thái độ đột nhiên phát sinh biến hóa.

Vốn là ông ta cân bằng ở giữa, nhưng càng về sau lại bắt đầu ủng hộ ngược lại Mai Cháp Lễ, biểu hiện nhu nhược.

Lý Cương kiên quyết không đồng ý gia tăng tiền cống hàng năm, càng muốn đoạt lại phủ Yến Sơn. Mà bên Nữ Chân thì lại yêu cầu cắt nhường phủ Yến Sơn, lý do là phủ Yến Sơn này đã bị bọn họ chiếm lĩnh. Song phương đàm phán cứ ở thế giằng co, giằng co suốt một tháng. Lý Cương cũng kiệt sức, lại thêm khí hậu không phù hợp, đến tháng năm liền bị bệnh không dậy nổi, không thể tiếp tục đàm phán.

Triệu Cấu quyết định cho Lý Cương quay lại Chân Định tĩnh dưỡng.

Mặc dù Lý Cương không đồng ý, nhưng bởi vì cơ thể quả thật không tốt, căn bản không thể chủ trì.

Mà song phương đàm phán chậm chạp không có kết quả, cho rằng cuối cùng cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra, đành phải theo lệnh của Triệu Cấu, đi tới Chân Định.

Nhưng, Lý Cương lại không ngờ được.

Chân trước y mới vừa đi, sau lưng Triệu Cấu liền lệnh cho Mai Cháp Lễ chủ trì đàm phán, nhanh chóng đạt thành nghị hòa.

Đến khi Lý Cương biết được, muốn ngăn cản đã không còn kịp, chỉ tức giận đến nổi miệng phun máu tươi, té xỉu ở trên giường bệnh.

- Lý Cương sai lầm, phụ lại sự mong mỏi của Hoàng thượng, tội thực đáng chết vạn lần.

Sau khi tỉnh lại, Lý Cương lên tiếng khóc lớn.

Nếu không có người hầu cận phát hiện đúng lúc, suýt nữa đã tự sát.

Mà lúc này, Triệu Cấu thì hào hứng mang theo minh thư, lên đường trở về Khai Phong...

- Chúc mừng Lang trung, chúc mừng Lang trung!

Khai Phong ngộ Quan Âm hậu đường Ngọc phủ, bà đỡ vẻ mặt tươi cười, đem đứa trẻ đưa tới trước mặt Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn thật cẩn thận nhận lấy đứa trẻ, tay chân có chút luống cuống, hẩn hất sâu một hơi, lo lắng hỏi:

- Cữu Nhi tỷ tốt chứ?

- Chúc mừng Lang trung, mẹ con bình an.

Là một bé gái!

Ngọc Doãn thở dài một hơi, trên mặt chợt lộ ra nụ cười rạng rỡ.

- Người đâu, đưa thưởng.

Cao nương tử vội vàng đem tiền thưởng đã chuẩn bị sẵn, nhét vào trong tay bà đỡ. Ngọc Doãn thì ôm đứa nhỏ, cất bước đi vào phòng sinh.

Yến Nô nằm ở trên giường, nhìn qua có vẻ rất suy yếu.

Nhìn thấy Ngọc Doãn vào, nàng lộ ra một chút áy náy, hạ giọng nói:

- Tiểu Ất ca, lại là một bé gái...

Ở thời đại nam tôn nữ ti này, Yến Nô tuân theo quan niệm, cũng là vì Ngọc gia khai chi tán diệt, tranh thủ sinh một đứa con trai, kế thừa huyết mạch cho Ngọc Doãn. Nhưng hai bé gái liên tiếp, làm cho nàng có cảm giác áy náy vô cùng. Đồng thời cũng sợ hơn cả là Ngọc Doãn bởi vì vậy mà sinh ra bất mãn, cho nên không khỏi có cảm giác không yên. Tuy nhiên, nhìn đến nụ cười trên mặt Ngọc Doãn, cuối cùng Yến Nô cũng nhẹ nhàng thở ra. Nhưng theo sau đó, trong lòng càng áy náy mãnh liệt hơn, dè dặt, không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Ngọc Doãn đương nhiên biết tâm tư của Yến Nô.

Kỳ thật, từ lúc biết mang thai, Yến Nô đã có chút lo lắng.

Hắn ôm đứa trẻ ngồi xuống bên cạnh Yến Nô, cười hì hì nói:

- Cửu Nhi tỷ, đứa nhỏ lại cực kỳ giống người, lớn lên chắc là một mỹ nhân hơn người.

- Nhưng...

- Cửu Nhi tỷ chớ có lo lắng, sinh nam sinh nữ, đều là con của ta, vì sao ta lại bất mãn.

Hắn nhẹ lời khuyên giải an ủi Yến Nô, cho đến khi Yến Nô tươi cười rạng rỡ mới xem như yên tâm.

- Tiểu Ất ca, không biết huynh đã nghĩ đặt tên gì cho con chưa?

Ngọc Doãn đương nhiên đã nghĩ kỹ tên, vì thế đã đặt tên là Ngọc Kiều cho con gái, khiến Yến Nô hoàn toàn yên tâm.

Hắn để cho Dương Kim Liên chăm sóc cho Yến Nô, liền đi ra ngoài chiêu đãi đám huynh đệ đến chúc mừng.

Cao Sủng và Vương Yến Ca vào cuối tháng ba, đã hoàn thành việc hôn nhân, xem như đã đạt được ước muốn. Còn Dương Tái Hưng cũng đã cưới Từ Bà Tích vào cửa, chỉ có điều vì xuất thân của Từ Bà Tích, Trương nhị tỷ vẫn cứ nhất định không chịu cho nàng làm chính thất. Tuy Dương Tái Hưng bất mãn, nhưng có thể lấy được Từ Bà Tích là đã cảm thấy mỹ mãn, mặc dù không thể cho nàng thân phận chính thất nhưng cũng vô cùng sung ái.

Trong lòng Từ Bà Tích cũng có chút tiếc nuối, nhưng cũng hiểu được nguyên do trong đó.

Cái gì Thượng thánh hành thủ (người đứng đầu trong nghề ca múa) Đông Kinh?

Nói toạc ra, cũng là nghề thấp hèn, danh tiếng càng vang dội, lại càng phiền phức...

Dương Tái Hưng hiện nay đã làm võ quan chính thức, lại là người bên cạnh Thái Tử, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều phải tuân theo quy củ. Nếu như Dương Tái Hưng chưa có phát đạt trước, mọi việc cũng không nói làm chi. Nhưng hiện tại, thân phận địa vị của Dương Tái Hưng càng cao, Trương nhị tỷ càng chú ý đến chuyện này. Cũng may, Dương Tái Hưng đối với Từ Bà Tích vạn phần sủng ái, khiến cho Từ Bà Tích giảm đi phiền muộn.

- Ca ca hiện giờ chính xác thành gia lập nghiệp.

Nhà mới vừa xây xong, lại thêm thiên kim, chính là dấu hiệu tốt.

Cao Sủng cùng với mọi người tiến lên phía trước chúc mừng. Ngọc Doãn tất nhiên là cao hứng vô cùng.

Lần này Ngọc Kiều ra đời, so với khi Ngọc Như được sinh ra náo nhiệt hơn rất nhiều. Trước kia, bọn người Tiểu Khôn, Thạch Tam còn có thể là thượng khách, nhưng lần này, lại chính xác có chút gò bó. Tuy Ngọc Doãn đối với bọn họ vẫn rất thân cận. Nhưng thân phận chênh lệch, làm cho bọn họ cũng không dám làm càn. Lúc đối mặt với Ngọc Doãn, càng lộ ra vài phần sợ hãi, khiến cho Ngọc Doãn cảm khái thật lâu.

Đúng ngay lúc này, chợt nghe Cao Thế Quang tiến đến thông bẩm:

- Lang quân, Lão Chung tướng công phái người đến mời Lang quân qua phủ một chuyện.

Chung Sư Đạo từ khi bị bãi miễn Sử Xu Mật Viện, ở trong nhà nhàn rỗi.

Quyền lực mặc dù không có, nhưng tiếp tục được hưởng đãi ngộ Tể tướng. Triệu Hoàn cũng không dám quá mức chèn ép Chung Sư Đạo, tránh cho bị người nói này nói kia. Cho nên, Chung Sư Đạo hiện nay tuy rằng đã về hưu, nhiều người vẫn theo thói quen, gọi ông ta là ‘Lão Chung tướng công’.

Ngọc Doãn nghe vậy ngẩn ra, vội nói lời xin lỗi với mọi người, lập tức thay đổi y phục, đi ra khỏi nhà.

Chung Sư Đạo nếu như không có chuyện gì sẽ không dễ dàng tìm hấn tới. Lúc này đột nhiên mời hấn sang phủ làm khách, tất nhiên có đại sự phát sinh.

Trước đây, Chung Sư Đạo đã từng nói với Ngọc Doãn, hy vọng hấn đi tới Hà Bắc nhậm chức phủ Bình Mã Nguyên soái.

Nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, chuyện này vẫn không có tin tức.

Hai ngày trước, Triệu Hoàn ở triều trong cuộc họp thông qua bổ nhiệm Triệu Kham đảm nhiệm Bình Mã đại nguyên soái Hà Bắc, chuyện này mới coi như có kết luận.

Tuy rằng trên triều đình đối với Triệu Kham làm Bình Mã đại nguyên soái Hà Bắc rất có nghị luận, nhưng không thể không thừa nhận, trước mắt Triệu Kham là người chọn lựa thích hợp nhất. Đầu tiên, hấn là con trai duy nhất của Triệu Hoàn, là đương kim Thái Tử, thân phận cũng đủ vinh quang; tiếp theo, trong Khai Phong đại thắng, trải qua Tuân san Thời đại Đại Tổng tạo thế, Triệu Kham thân chinh ở Trần Kiều, hình tượng anh dũng xâm nhập lòng dân. Thậm chí dân chúng cả Khai Phong nhắc tới Triệu Kham, đều đã thân thiết xưng hô y là ‘Tiểu ca’. Cho nên về mặt uy tín, Triệu Kham cũng có đầy đủ tư cách.

Vấn đề duy nhất, đó là Thái Tử không thể rời khỏi Đông Kinh, hơn nữa tuổi của Triệu Kham quả thật cũng còn quá nhỏ.

Tuy nhiên, một khi Triệu Hoàn đã kiên trì như vậy, trong triều thần có lẽ có người bất mãn, lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Chẳng lẽ nói, chính mình đi tới phủ Bình Mã Nguyên soái Hà Bắc đảm nhiệm tham nghị sự tình, có kết quả sao?

Kỳ thật Ngọc Doãn cũng không sẵn lòng đảm nhiệm chức vụ này lắm, nhưng nếu Chung Sư Đạo đề nghị như vậy, hấn cũng không nên từ chối nữa.

Dọc theo đường đi, Ngọc Doãn suy nghĩ liên miên, vô tình đã tới ngoài cửa Chung phủ.

Đi vào cửa chính của Chung phủ, tự động có gia nhân dẫn Ngọc Doãn đi vào một gian thư phòng ở nhà sau.

Sau khi Ngọc Doãn đi vào thư phòng, lập tức gây ngẩn cả người.

Hoá ra, trong phòng này cũng không phải chỉ có một mình Chung Sư Đạo, còn có bốn người môn hạ Thị lang, đương triều Thái Tử Từ Xứ Nhân, Trục Long Đồ Các Đại học sĩ Yến Anh đang ngồi ở đó.

Ngọc Doãn không dám chậm trễ, bước lên phía trước nhất nhất chào hỏi.

Hấn phát hiện, sắc mặt của mọi người đều rất ngưng trọng, không thấy nửa phần vui mừng.

Trong lòng nhất thời trầm xuống, Ngọc Doãn nhạy bén cảm thấy được, hôm nay Chung Sư Đạo tìm hấn tới, chỉ sợ không phải là một chuyện tốt.

- Tiểu Át không cần đa lễ, ngồi đi.

Nếu so sánh, thái độ của Yến Anh đối với Ngọc Doãn tương đối thân thiết. Dù sao, hấn và Hoàng Thường rất có giao tình. Lúc trước khi Ngọc Doãn nghèo túng nhất, Yến Anh từng ra mặt ủng hộ Ngọc Doãn, mới xem như cho Ngọc Doãn cơ hội xoay người. Hiện nay Yến Anh là Trục Long Đồ Các Đại học sĩ, chức Bình bộ Thượng thư, cũng chính là cấp trên của Ngọc Doãn.

- Không biết Chúng công gọi Tiểu Ất đến, có gì chỉ bảo?

Chúng Sư Đạo nhìn qua mỗi một vô cùng, nhìn Ngọc Doãn chưa xót cười:

- Không biết hôm nay trong nhà Tiểu Ất vừa thêm một đứa con, tìm người đến, thật là thất lễ. Tuy nhiên...Người đã được xác định là Tham nghị phủ Bình Mã Nguyên soái ở Hà Bắc, đồn trú ở Chân Định.

- À?

Ngọc Doãn ngẩn ra, thầm nghĩ một tiếng: không phải nói Tương Châu sao, vì sao lại là Chân Định?

Yến Anh hạ giọng nói:

- Tiểu Ất, Lỗ Tặc đã ký kết minh thư, huynh đệ Chúng công là Chúng Sư Trung, phụng mệnh ra trấn Yến Sơn. Thế cục bên ấy phức tạp, cần có người phối hợp thích đáng. Sau khi ta thương nghị, cho rằng Tiểu Ất đóng ở Chân Định là thích hợp nhất.

- Phủ Yến Sơn thu hồi lại rồi sao?

- Thu hồi lại...Nhưng giá phải trả của việc thu hồi này...

Yến Anh nhắm hai mắt lại, không lên tiếng nữa.

Chúng Sư Đạo thở dài, trầm giọng nói:

- Khang Vương sai lầm, khiến cho Đại Tổng ta không bại mà như bại.

Mặc dù thu hồi phủ Yến Sơn, xác thực lại tăng 450 bạc triệu cống nạp...Tuy nhiên, việc chân chính khiến lão phu cảm thấy sâu lo chính là Khang Vương đồng ý phóng thích Hoàn Nhan Tông Vọng cùng với hai vạn Lỗ tặc bị bắt trong cuộc chiến ở Khai Phong quay về thượng kinh...

- Phóng thích hai vạn Lỗ tặc kia?

Ngọc Doãn nghe vậy, cũng lập tức ngậm ngẩn cả người!

449. Chương 446: Lời Thề.

- Phóng thích tù binh?

Ngọc Doãn thật không thể ngờ, đến nơi này lại nghe được tin tức như vậy.

Hoàn Nhan Tông Vọng, còn có hai vạn người Nữ Chân kia, một khi trở về Thượng Kinh, ngày nào đó sẽ mang đến tai họa khôn lường cho Đại Tổng.

Bản tính của người Nữ Chân là có thù tất báo, nhất định họ sẽ càng thêm hung ác hơn so với bây giờ.

Mà quan trọng nhất là một khi phóng thích hai vạn người Nữ Chân kia, quốc lực Nữ Chân tuy có suy yếu, nhưng cũng có thể nhanh chóng khôi phục nguyên khí.

Mình tử chiến ở Triều Dương Môn, Trần Kiều liêu chết chiến đấu, Thân quân Thái Tử gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, đám người Đồng Tiên, Hồ Diên Chúc, Vương Mẫn Cầu lại mất mạng uống công vô ích. Một khi đã như vậy, tất cả những chuyện trước đây hẳn cố gắng còn có ý nghĩa gì?

- Chủ ý của triều đình là gì?

Ngọc Doãn im lặng một lúc lâu, khẽ hỏi

Chúng Sư Đạo nhìn hắn một lúc lâu mới chưa xót trả lời:

- Triều đình đã phê chuẩn Minh thư.

- Hô!

Ngọc Doãn thở dài ra một hơi, cũng không nói lại lời nào.

Đám người Chủng Sư Đạo nói chuyện với nhau, hẳn một câu cũng không nghe lọt, trong đầu chỉ cảm thấy rối bời, bên tai ong ong không ngừng. Cho đến lúc Chủng Sư Đạo đập vào bờ vai của hắn, Ngọc Doãn lúc này mới tỉnh táo lại. Yên Anh, Từ Xứ Nhân đã rời đi, trong thư phòng chỉ còn có hai người Doãn Ngọc và Chủng Sư Đạo.

- Chủng công, làm sao mà trở thành tình trạng như thế này vậy?

Rõ ràng là đại thắng, vì sao kết cục lại giống như là quân ta thảm bại.

Chẳng những phải phóng thích những tù binh kia, còn lại phải bồi thường tiền cống nạp hàng năm...Như vậy, mà là thu hồi Yên Sơn Phủ, lại có thể như thế?

- Tiểu Ất chứ có để vào trong lòng, triều đình như vậy, cũng là hành động bất đắc dĩ

Nói thế ngươi cũng hiểu, Thái Thượng Đạo Quân sắp trở về Đông Kinh...Có một số việc, cũng không phải đơn giản như ta và người nghĩ.

- Lão đang nói cái gì vậy?

Ngọc Doãn cảm thấy Chủng Sư Đạo cũng có chút bối rối, thế cho nên nói đến chuyện này có phần lộn xộn.

- Lại không thể vấn hồi sao?

- Tiểu Ất, sợ là không có cách nào xoay chuyển được.

Chỉ một câu dứt hết cả vọng tưởng của Ngọc Doãn

Hắn cũng không có tâm trạng tiếp tục ở lại Chủng phủ, liền đứng dậy xin từ biệt, thất thần mà rời đi.

Ánh mặt trời đầu thu, rất sáng và đẹp.

Nhưng trong lòng Ngọc Doãn, một vẻ lạnh băng.

Cả người giống như tượng gỗ không có hồn vía, bất định mà đi dọc theo đường cái

Xung quanh ồn ào náo nhiệt, lúc này dường như đều trở nên không có sắc thái gì. Cho đến lúc hắn dừng bước, thần trí tỉnh táo lại, thì mới phát hiện mình đứng ở ngoài cửa lò mổ Liên Kiều.

Lò mổ Liên Kiều đã đóng cửa!

Ngọc Doãn là Thái tử Trung Xá Nhân, nếu như lại đi giải quyết sự việc như thế này. Thì có vẻ mất thân phận. Hơn nữa con đường buôn bán Tây Châu bắt đầu đưa vào sử dụng. Ngọc Doãn cũng không thiếu tiền bạc. Vì thế sau khi cuộc chiến kết thúc tại Khai Phong chỗ của lò mổ Liên Kiều, Ngọc Doãn cho xây một tòa linh đường, đem bài vị của đám người Hô Diên Chúc bày đặt ở trên linh đường.

Linh đường có tên là:

Anh Linh Đường Chư Suất Phủ.

Nơi này là nơi an nghỉ của linh hồn Thân quân Thái Tử, chỉ cần chỗ linh đường này tồn tại, uy danh và vinh quang của Thân quân Thái Tử sẽ không mất.

Bảo vệ linh đường là một số lão binh trong cuộc chiến ở Triều Dương Môn may mắn còn sống sót.

Bọn họ phần lớn trên cơ thể có thương tích không thể tiếp tục nhập ngũ, trong nhà càng không có đất đai vườn tược, không chỗ nương thân. Ngọc Doãn liền mở linh đường ở chỗ này, cho bọn họ một chỗ sinh sống. Mặc dù không nhất định có thể ăn ngon mặc đẹp, nhưng cũng không cần phải lo đến chuyện cơm ăn áo mặc.

- Lang quân tại sao lại tới đây?

Binh lính túc trực bên linh đường, nhìn thấy Ngọc Doãn đi đến, bước lên phía trước thi lễ.

Ngọc Doãn khoát tay áo, ra hiệu cho bọn họ đứng dậy, sau đó bước vào linh đường, xoay người lại nói:

- Ta muốn ở lại đây suy nghĩ một sự việc, bất cứ kẻ nào cũng không được đến quấy rầy ta.

- Vâng!

Cửa chính làm bằng gỗ cây Hồng Sam, âm âm khép lại

Ngọc Doãn đánh hai viên đá lửa, châm đèn trong linh đường.

Ngọn lửa lốm đốm bùng lên. Ngọc Doãn liền ngồi trước bàn thờ. Nhìn những bài vị trong linh đường thờ cúng, trong lòng như lắng lại, không tìm nổi hai dòng nước mắt nóng hổi chảy xuống.

- Tam lang, lão tướng quân, lão Lương, Giác Dân...Ta tới thăm các người đây!

Ngọc Doãn tự nói lầm bầm, sau đó hít một hơi thật sâu. Nở một nụ cười trông thật khó coi hạ giọng nói:

- Cuộc chiến Khai Phong, chúng ta chiến thắng, nhưng chẳng biết tại sao, ta lại cảm thấy chúng ta thua. Các huynh đệ trong chiến trường liều chết chiến đấu, thống khoái so với quan văn tuyệt bút vung lên. Không dễ để bắt được đám Lỗ Tặc này, lại phải đem bọn họ thả ra.

Ta nghĩ mãi mà không hiểu, rõ ràng chúng ta thắng, kết cục là giống như chúng ta thất bại vậy?

Trong linh đường một vẻ tĩnh lặng, chỉ có âm thanh vang vọng của Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn càng nói âm thanh càng lớn, đến sau cùng không tìm nổi cất tiếng khóc lớn.

Hắn không khóc vì bản thân mình, mà là vì...cảm thấy đau thương cho các huynh đệ chết trận. Bọn họ quả thật chết không đáng, cục diện vốn tốt đẹp lại bị một đám người nhát gan chẳng ra gì làm hỏng không còn. Cái loại tình cảm này phát ra từ nỗi đau đớn tận trong đáy lòng, gần như khiến cho Ngọc Doãn cảm thấy không thở nổi.

Trong đầu hiện ra, từ Trần Quách Kiêu tới nay, từng cảnh chém giết vô cùng thê thảm.

- Ta không cam lòng, ta thực sự không cam lòng!

Chủng Sư Đạo nói, Triệu Hoàn cũng là bị ép buộc không có cách nào.

Hắn bị ép buộc không còn cách nào? Nói thẳng ra không phải là cha con họ dê hèn? Chỉ vì dê hèn mà muốn vứt bỏ cục diện tốt trước mắt. Bao huynh đệ đầu rơi máu chảy kết quả không bằng cái mũ quan trên đầu gian tặc mà thôi. Đối với thời đại này, với non sông, với tất cả sự phồn thịnh này không có phân nửa lợi ích.

Kết quả như thế này không phải là kết quả mà Ngọc Doãn hy vọng.

Hắn đột nhiên đứng dậy, giống như lầm bầm:

- Không thể thả Hoàn Nhan Tông Vọng, không thể để những người Nữ Chân này cứ như thế mà rời khỏi đất Đại Tống.

Giống như là hạ quyết tâm, hắn nhìn lên bài vị trên linh đường, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chư vị huynh đệ, Tiểu Át tuyệt đối sẽ không để máu của các người chảy vô ích như vậy, Cho dù là liều cái mạng này, cũng tuyệt đối không tha cho những Lỗ Tặc này rời đi.

Trên linh đường vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Đèn sáng lấp lánh, tựa như hồn thiêng của những người chết trận, vì quyết tâm của Ngọc Doãn mà cảm thấy kiêu hãnh...

Về đến nhà trời đã tối.

Đám người Cao Sủng đang chờ Ngọc Doãn, thấy hắn trở về, vội tiến lên hỏi thăm.

- Ca ca, Chủng Công gọi người đến có chuyện gì?

- Ách, vừa rồi lão Chủng Tướng công tìm ta là nói cho ta biết Thái Tử sắp ra mặt đảm nhiệm chức Đại nguyên soái binh mã Hà Bắc, muốn ta đại diện cho Thái Tử ra tay tham dự vào Nguyên soái phủ, Thân quân Thái Tử đồn trú tại Chân Định. Coi như là chẳng bao lâu nữa, chúng ta phải đi.

- Phải rời khỏi Đông Kinh?

Mọi người mỗi người một vẻ, mặc dù không giống nhau nhưng đối với sắp đặt này cũng không có quá nhiều phản ứng.

- Việc này tạm thời giữ bí mật, không được tiết lộ ra ngoài.

Không còn sớm nữa, tất cả mọi người sớm trở về đi...Hôm khác sẽ cùng chư vị huynh đệ uống thoải mái, hôm nay bản thân thật sự là hơi mệt một chút.

Ngọc Doãn bất thành linh tiễn khách, khiến mọi người có chút kỳ lạ.

Tuy nhiên, nhìn hần vẻ mặt, bộ dạng mệt mỏi, cũng không có ai đứng ra hỏi, liền đồng loạt lên từ biệt Ngọc Doãn.

- Tam lang, sao thấy Lang quân giống như có tâm sự?

Trần Quy là Trưởng Sử của Thân quân Thái Tử, mặc dù không phải là thân tín của Ngọc Doãn, nhưng cũng hỏi thăm trước.

Y và Chu Mộng Thuyết sánh vai đi ra khỏi cửa chính Ngọc phủ. Chu Mộng Thuyết còn muốn từ biệt y, lại bị Trần Quy ngăn lại, kéo qua một bên hỏi.

Chu Mộng Thuyết hơi sững sốt một chút, lắc đầu nói:

- Chuyện này, ta làm sao mà biết?

Gã hỏi ngược lại một câu:

- Hay là, Nguyên Tắc sớm đã nhìn ra cái gì sao?

Trần Quy cười nhẹ một tiếng, lắc đầu, nhưng không nói gì.

Y mới đến không thể coi là thân tín của Ngọc Doãn. Tuy nhiên đối với Ngọc Doãn lại có phần tán thưởng, đặc biệt sau trận chiến ở Trần Kiều. Thời đại Đại Tổng đem công lao coi như là của Thái Tử, khiến cho Trần Quy càng thêm hiểu rõ Ngọc Doãn. Sau khi ra nhập Thân quân Thái Tử, Trần Quy phần lớn thời gian đều rất trầm lặng. Đối với việc công, y tận tâm tận lực, bí mật lặng lẽ quan sát Ngọc Doãn. Có một số việc, y nhìn ra đầu mối, nhưng khó mà nói quá nhiều, hỏi thật rõ được.

- Không có gì, chẳng qua là cảm thấy Lang quân thoát nhìn, không được vui vẻ.

- Người nói như vậy, ta cũng có chút cảm thấy...Theo lý mà nói, Lang quân mới thêm được nhiều tiền bạc như vậy. Vốn là một việc vui mừng. Làm sao mà từ lúc ở chỗ Lão Chung tướng công trở về, ngay cả rượu cũng không muốn uống, vội vàng giải tán chúng ta? Đích thật là có chút kỳ lạ.

Trần Quy năng lực quan sát và phản ứng lợi hại hơn nhiều so với Chu Mộng Thuyết.

- Nếu đoán không ra thì không cần hao phí tâm tư.

Chờ thêm một thời gian nữa, tự nhiên sẽ có thể nhìn ra kết quả...Đúng rồi Tam lang, ta mới tới Đông cung, rất nhiều sự tình vẫn không rõ. Người sống bên cạnh Lang quân, đối với sự tình bên trong Thân quân Thái Tử cũng có ít nhiều kiến giải, nếu có chút rối rắm, sao không để ta làm chủ mời người vài chén rượu, vừa đúng lúc xin Tam lang chỉ bảo.

Chu Mộng Thuyết đối với Trần Quy vẫn không có nhiều ác cảm.

Gã tuy nói là xuất thân từ trường Thái Học, lại là Thái Tử Xá Nhân, nhưng Trần Quy cũng xuất thân trong Pháp khoa Tiến sĩ đẳng hoàng, so với Chu Mộng Thuyết còn cao hơn một bậc. Luận chức vụ, hai người cũng không kém bao nhiêu, Chu Mộng Thuyết tất nhiên cũng sẵn lòng thân mật với Trần Quy.

Thấy Trần Quy mời, Chu Mộng Thuyết ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý...

Ngọc Doãn sau khi tiễn mọi người về, liền ngồi trong thư phòng, nhắm mắt trầm tư.

Nếu Minh ước Tổng Kim đã ký kết, như vậy Hoàn Nhan Tông Vọng và hai vạn tù binh kia tất nhiên sẽ được phóng thích.

Trong lòng Ngọc Doãn biết, chuyện này không có khả năng có cơ hội thay đổi, bản thân Triệu Hoàn kia càng không phải là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất gì, nói thẳng ra thì chỉ là dễ dàng thỏa mãn với thành tích hiện có, không có suy nghĩ tiến thủ mà thôi. Hắn không muốn khai chiến cùng người Nữ Chân, đồng thời sau khi Triệu Cát trở về càng sợ hãi uy hiếp đối với ngôi vị Hoàng đế của hắn ta. Dưới tình hình này, có thể nhanh chóng đình chiến với người Nữ Chân, đối với Triệu Hoàn mà nói là một việc tốt.

Nói cách khác, muốn giữ Hoàng Nhan Tông Vọng và tù binh Nữ Chân lại, trở ngại trùng điệp.

Đây không phải là hai vạn con cừu, mà là hai vạn kẻ ác. Ngọc Doãn không có khả năng điều động Thân quân Thái Tử, càng không có khả năng điều tạm binh mã từ chỗ khác, như vậy làm thế nào ngăn chặn được người Nữ Chân đây? Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn thật sự đau đầu nhức óc.

Hắn không thể ở ngoài sáng mà ra tay, thì chỉ có thể âm thầm phục kích.

Nhưng nên tìm sự giúp đỡ từ đâu?

Ngón tay Ngọc Doãn nhẹ nhàng gõ lên bàn, khớp mắt liếc qua, đột nhiên lọt vào mắt một vật đặt trên mặt bàn, trong lòng không khỏi khẽ động.

- Lão Cao!

Ngọc Doãn cao giọng gọi to.

Cao Thế Quang đang đứng ở ngoài thư phòng hầu hạ, nghe thấy Ngọc Doãn la lên, vội đi tới nói:

- Lang quân có gì dặn bảo?

- Lão Cao còn nhớ Thất Thập Nhị Lang Biện Khẩu không?

- À?

Cao Thế Quang ngẩn ra, chợt phản ứng kịp nói:

- Lang quân nói chính là Điền Hành Kiến Biện Khẩu?

- Đúng vậy.

- Tiểu nhân tất nhiên biết...Hơn một năm nay tiểu nhân từng đi qua Biện Khẩu, với Điền Đại Đường Gia cũng có chút giao hảo.

Lần trước Lang quân quyết tử trận chiến Trần Kiều, Điền Đại Đường Gia sau khi nghe nói còn mang thủy quân tập kích bất ngờ bến Bạch Mã muốn giúp đỡ Lang quân...

Ngọc Doãn gật gật đầu:

- Như vậy rất tốt!

Hắn ngẫm nghĩ một chút, cầm bút viết một phong thư, gộp cả cái thẻ bài cùng đưa cho Cao Thế Quang

- Lập tức đi tìm Đại lang, bảo hắn tìm mười mã quân đi cùng người, đi suốt đêm đến Biện Khẩu, gặp Điền Hành Kiến thì nói với hắn: Ta muốn hắn đến đây!

450. Chương 447: Hai Trăm Ngàn Quan Âm Hoa (phần 1).

Ngày mùa hè nắng chói chang, sắp đi qua.

Tổng Kim hai bên tuy rằng ký kết Minh thư, nhưng bắt đầu chấp hành lại không phải là chuyện dễ. Cũng ngay lúc này Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát khởi hành từ Kim Lăng quay về Đông Kinh. Bên trong thành Khai Phong nhất thời cũng vì chuyện này mà trở nên càng xao động.

- Nguyên Tắc, Lang quân trực đã mấy ngày, cũng không biết là vì duyên cớ gì?

Bên trong Chư Suất Phủ, Cao Nghiêu Khanh rót một chén nước cho Trần Quy, rồi ngồi xuống, nhìn như thể không thèm để ý đến, thuận miệng hỏi.

Trần Quy vào Chư Suất phủ đã nhiều ngày, dần dần cũng có chỗ đứng vững vàng.

Luận công danh, y xuất thân Trung Minh Pháp khoa Tiến sĩ, hơn hẳn Chu Mộng Thuyết, luận năng lực y từng làm Huyện thừa An Lục, cũng có kinh nghiệm dẫn binh xả thân vì triều đình. Thêm nữa y là do Chu Quế Nạp giới thiệu, lại còn cùng phái với Thái Tử Triệu Kham, cho nên làm nên chuyện cũng sẽ không có nhiều cản trở. Cao Nghiêu Khanh là xuất thân từ trường Thái học, nhưng luận về tài cán lại kém Trần Quy. Thêm nữa cha của gã Cao Cầu không còn là Thái Ủy Điện Tiền Đô, chức vị Điện Soái đã bị anh họ của Triệu Hoàn là Vương Tông Trụ thay thế, tự nhiên giảm bớt thế lực của con ông cháu cha. Ngày bình thường gã phụ trách công việc thủ tục trong Chư Suất Phủ, cùng với Trần Quy qua lại rất gần.

Ngọc Doãn đã mấy ngày chưa xuất hiện, khiến cho Cao Nghiêu Khanh không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Gã nghe được tin tức, Thái Tử thân quân chuyển quân đến Chân Định. Theo lý mà nói, hiện giờ chắc hẳn là lúc Ngọc Doãn bận rộn, hết lần này đến lần khác không thấy bóng dáng của Ngọc Doãn, khiến gã không khỏi sinh ra một chút băn khoăn.

Trần Quy lại nheo mắt uống một hớp nước.

- Nha nội, chớ cần lo lắng Lang quân, chắc hẳn lúc này hẳn cũng vô cùng vất vả đấy.

- Vất vả?

Cao Nghiêu Khanh ngạc nhiên, có chút không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Trần Quy.

Cả ngày, ngay cả người cũng không trông thấy, làm sao mà nói vất vả.

Chỉ có điều gã muốn hỏi, Trần Quy cũng không tự nguyện nói, hai người ở trong phòng tán ngẫu một lúc, Cao Nghiêu Khanh cảm thấy không hứng thú. Liền đứng dậy xin từ biệt.

Đưa mắt nhìn Cao Nghiêu Khanh đi khỏi, Trần Quy khe khẽ thở dài.

Trong mắt hiện một tia sáng. Y lẩm bẩm:

- Cũng không biết tại sao Tiểu Ất trong thời điểm này lại hết sức quyết định tới đó...

Nội dung Tổng Kim Minh thư đã truyền khắp thành Khai Phong.

Cho dù dân chúng Khai Phong lòng đầy cảm phấn như thế nào, rốt cuộc kết quả vẫn như thế không thể tránh được.

Miền là quan lại không có dị nghị, ai có thể ra mặt cản trở? Ca múa, nhảy hát, thời tiết vào thu, đúng dịp phong hoa tuyết nguyệt.

Kết quả là, mọi người lại bắt đầu một vòng chuyện phong hoa tuyết nguyệt mới. Thành Khai Phong như lại phồn hoa phồn thịnh trở lại như xưa.

Lầu Phong Nhạc đã không thể so sánh với năm đó, Phan lầu cũng lộ vẻ suy bại.

Trong thành Khai Phong này hai tửu lầu thịnh vượng nhất ở đây sau khi đã trải qua cuộc chiến vây thành Khai Phong có thể nói nguyên khí đã bị tổn thương nặng nề.

Phùng Thanh “tự sát”, lầu Phong Nhạc bị liên lụy.

Thế cho nên rất nhiều người không dám đến lầu Phong Nhạc vui chơi. Sợ dính đến hai chữ Gian tế. Mã Nương Tử cũng vì vậy mà cảm thấy tâm trí và sức lực tiêu tụy, không muốn tiếp tục kinh doanh lầu Phong Nhạc. Sau khi cuộc chiến vây thành kết thúc, Mã Nương Tử liền tìm người muốn mua lầu Phong Nhạc. Sau nhiều lần bàn bạc, quyền kinh doanh lầu Phong Nhạc thuộc về Liễu Thanh. Mã Nương Tử mang theo người nhà rời khỏi Đông Kinh đi đến Tây Kinh, Lạc Dương. Ở chỗ nào cũng có một chút tài sản của nàng, đủ cho nửa đời sau của nàng không phải lo chuyện cơm áo.

Còn Phan lâu tình cảnh cũng không được tốt.

Từ Bà Tích rời khỏi Phan lâu. Gả cho Dương Tái Hưng làm thiếp. Thiếu hoa khôi trấn giữ, Phan lâu có ý mời Phong Nghi Nô một lần nữa xuống núi, thế nhưng Lý Sư Sư xuất gia làm ni, Phong Nghi Nô cũng mất hết ý chí, đành hoàng làm quý phụ nhân, không muốn lại làm nghề ti tiện. Tư Mã Tĩnh cũng rút tiền từ Phan lâu ra, dường như không có ý định tiếp tục kinh doanh, tầm mắt chuyển đến con đường buôn bán Tây Châu (Tây Châu thương lộ).

Giữa tháng năm, Tây Châu thương lộ mở lại, đám người Liễu Thanh lại một lần nữa đi về phía Tây.

Tư Mã Tĩnh cũng tham dự trong đó, bỏ ra ba trăm ngàn quan tiền vốn. Lần này đi về phía Tây so với lần đầu tiên quy mô rõ ràng lớn hơn rất nhiều. Ngoài gia tộc Hàng Châu Lê Thị và Liễu Thanh ra còn có Tư Mã Tĩnh và Chung gia Lạc Dương.

Giá trị hàng hóa tổng cộng rất cao đạt một trăm năm mươi bạc triệu, đại quy mô hướng về Tây Châu xuất phát.

Chung Sư Đạo ném vào gần hai trăm ngàn quan tiền vốn, coi như là Chung gia ra sức đến đẩy mạnh buôn bán. Không chỉ có như thế Ngũ Nguyên Diêu Thị cũng bắt đầu tiến hành xoay sở tiền vốn, chuẩn bị cho đầu mùa đông năm sau, Mạc Bắc thương lộ mở ra. Trần Đông nói theo như trù tính nếu Mạc Bắc thương lộ mở tra thành công, thì tài sản cá nhân của Ngọc Doãn năm sau đạt tới triệu quan tiền.

Đối với chuyện này, Ngọc Doãn cũng không có lưu tâm.

Nặng gắt cuối thu còn bao phủ Khai Phong nhưng trong núi Tây Đài thật là mát mẻ.

Ngọc Doãn đã nhận được lệnh điều động của Xu Mật Viện, chính thức làm Đô Thống Chế của Thái Tử thân quân, tham nghị Nguyên soái binh mã Hà Bắc, sau trung thu sẽ đến đóng quân tại Chân Định.

Công việc trong quân tự có đám người Trần Quy lo liệu, không cần làm phiền Ngọc Doãn.

Vì thế mà có được khoảng thời gian rỗi rãi hiếm có, dẫn theo người trong nhà đi tới núi Tây Đài.

Một mặt là muốn nghỉ ngơi hồi phục, một mặt là đi tế bái Hoàng Thường một chút.

Thoáng một cái nửa năm đã trôi qua, nguyên nhân vì cuộc bao vây Khai Phong mà Ngọc Doãn còn chưa thể đến lễ tế được một lần. Nay lại lập tức phải bắt đầu lên đường xuất chinh, chuyến đi này không biết đến khi nào mới có thể trở về. Ngọc Doãn tất nhiên muốn tới thăm tế bái một lần.

Sau khi lễ tế Hoàng Thường, Yến Nô và Dương Kim Kiên liền dẫn Ngọc Như và Ngọc Kiều đi chơi.

Ngọc Doãn thì đồng hành cùng Trần Đông, đi quanh núi Tây Đài thẳng tới ngã ba sông, Điền Hành Kiến ở chỗ này chờ đã một thời gian dài...

Chỗ lò mổ ngày trước đã không còn dấu tích.

Liễu Thanh xây ở đây một tửu lâu, vốn định dựa vào phong cảnh thanh tú đẹp đẽ của ngã ba sông này mà kinh doanh một phen, lại không nghĩ quân Kim vây thành, tửu lâu ngã ba sông cũng đã bị cho một mẻ lửa cháy sạch. Cũng may mà Liễu Châu buôn bán trên Tây Châu thương lộ tiền lãi đầy túi, cho nên những tổn thất này cũng coi như không. Ngã ba sông vì thế mà hoang phế, có lẽ chờ thời cuộc chuyển biến tốt đẹp hẳn sẽ lại đến đây kinh doanh.

Ngọc Doãn cũng coi như là về lại chốn cũ, sau khi cùng Trần Đông rẽ vào ngã ba sông liền đi lên cập bến ở chỗ khúc sông có một con thuyền nhỏ.

Người đang chống sào đẩy thuyền chính là Cao Thế Quang.

Bên trong khoang thuyền hai người đang ngồi là Điền Hành Kiến và Tô Xán, nhìn thấy Ngọc Doãn tiến vào liền đứng cả dậy, làm cho thuyền nhỏ tròn thành một hồ.

- Ca ca gọi ta tới đây chờ, không biết là có gì chỉ bảo?

Lại nói, Ngọc Doãn đã có một thời gian dài không gặp qua Điền Hành Kiến.

Năm Tuyên Hóa thứ sáu Bắc Thượng Thái Nguyên, sau khi ở Biện Khẩu gặp qua Điền Hành Kiến một lần, hai người mặc dù thường xuyên trao đổi thư từ, nhưng chưa gặp lại nhau một lần. Ngược lại Tô Xán hai lần vào Khai Phong tìm Ngọc Doãn, số lần gặp gỡ nhiều hơn so với Điền Hành Kiến.

Loáng một cái đã ba năm

Nhìn Điền Hành Kiến không có thay đổi nhiều chỉ là cơ thể dường như mập hơn.

Cái nốt ruồi trên mặt kia, càng thêm sống động, theo vẻ mặt mà biến đổi nhúc nhích, làm Ngọc Doãn sinh ra cảm giác đáng khinh.

- Thất ca, đã lâu không gặp.

Ngọc Doãn ngồi xuống khoát tay ra hiệu hai người ngồi xuống.

Bây giờ Ngọc Doãn không còn là cái tên tiểu tử trắng tay như khi ở Bắc Thượng Thái Nguyên năm đó.

Nếp sống ở Bắc Tống cởi mở nhưng vẫn như cũ phân chia giai cấp nghiêm ngặt. Tính ra thì Ngọc Doãn hôm nay là quan, còn Điền Hành Kiến và Tô Xán là thủy tặc. Bên ngoài còn treo cái móc thân phận thủy quân. Ở trước mặt Ngọc Doãn dĩ nhiên là lép vế.

Tuy nhiên, nếu không phải là như thế, hai người bọn hắn cũng sẽ không nghe Ngọc Doãn cho gọi mà ngay tức khắc chạy tới Đông Kinh

Sau khi bốn người ngồi xuống, Trần Đông và Tô Xán đưa mắt liếc ra hiệu một cái. Hai người đứng dậy thối lui, khoang thuyền chỉ còn lại hai người Ngọc Doãn và Điền Hành Kiến.

- Thất ca, ta hôm nay tìm người không phải lấy thân phận quan lại mà là lấy thân phận Ngọc Giao Long Khai Phong tìm người giúp đỡ.

Điền Hành Kiến vốn giữ vài phần canh chừng, nhưng sau khi nghe xong Ngọc Doãn nói lời này, liền biến sắc, vẻ mặt lập tức sống động hẳn lên.

Những lời này của Ngọc Doãn đã bao hàm rất nhiều ý tứ.

Không phải là quan chức tìm hắn làm việc mà là lấy thân phận Ngọc Giao Long Khai Phong? Ngọc Giao Long là biệt danh trong giang hồ của Ngọc Doãn, nói cách khác, Ngọc Doãn tìm gã để làm một việc, rất có thể là việc trái pháp luật. Lại làm gã tò mò.

Lấy thanh danh của Ngọc Doãn hiện giờ, lại là cận thần của Thái Tử, rốt cuộc là có chuyện gì, mà khiến hắn phải tìm đến kẻ giang hồ?

Điền Hành Kiến do dự một lát, liền mở miệng nói:

- Xin lắng tai nghe.

Ngọc Doãn rót cho Điền Hành Kiến một chén rượu đầy, rồi sau đó hạ giọng nói:

- Thất ca thân ở Biện Khẩu không biết có nghe nói qua Minh ước Yến Sơn?

- Minh ước Yến Sơn!

Tròng mắt Điền Hành Kiến hơi híp, trong lòng lập tức nổi lên một gợn sóng.

Cái gọi là Minh ước Yến Sơn chính là Minh thư giữa Tống và Kim sau trận chiến bao vây Khai Phong.

Vì Minh ước này được ký kết ở Yến Sơn phủ cho nên mới nói “Minh ước Yến Sơn”. Điền Hành Kiến mặc dù chỉ là một nhân vật nhỏ trong giang hồ, nhưng cũng đã nghe nói chuyện này. Còn nhớ khi tin về Minh ước Yến Sơn vừa mới truyền tới, Điền Hành Kiến đã nổi trận lôi đình, ở trên Hoàng Hà chửi ầm triều đình ngu ngốc, đả mạt người Lý Cương, Mai Cháp Lễ ngạo quốc.

Bao vây Khai phong, gã và quân Kim chưa chính diện giao phong.

Nhưng gã cũng từng theo thủy quân Biện Khẩu tập kích bến Bạch Mã, nhiều lần đánh nhau với Lỗ Tặc kia.

451. Chương 448: Hai Trăm Ngàn Quan Âm Hoa (phần 2)

Thủy quân Biện Khẩu vì thế mà thiệt hại mất mấy chiếc thuyền lớn, thủ hạ của Điền Hành Kiến chính là đám huynh đệ cũng tử thương nhiều người.

Nếu biết sớm kết quả như thế này, thì ứng phó qua loa cho xong rồi.

Rõ ràng đánh thắng trận nhưng cuối cùng lại vẫn là một cuộc thảm bại.

Một hồi lâu, gã cơ bản không thể giải thích vì sao mà thảm bại!

Da mặt giật giật hai cái, Điền Hành Kiến chậm rãi nhắm mắt lại, sau một lúc lâu trầm giọng nói:

- Không biết Tiểu Ất muốn làm gì?

Ý là cũng đã nghe nói Minh ước Yên Sơn.

Điền Hành Kiến mặc dù cố gắng tỏ ra vẻ bình tĩnh, nhưng Ngọc Doãn vẫn nhìn ra trên mặt gã một chút đầu mối.

- Hai vạn Lỗ Tặc đều thả về, ngày nào đó nhất định thành cường địch của Đại Tổng ta.

Nghĩ đến Thất ca cũng đã được nghe nói ta làm Tây Hành Ký đúng không, đối với Lỗ Tặc, Tiểu Ất mặc dù không coi là rất quen thuộc, nhưng tự nhận là hiểu biết hơn so với nhiều người. Đó là một đám ác lang lòng tham vô đáy. Lần này Lỗ Tặc thất bại tại Khai Phong, hai vạn người bị bắt, chuyện như thế tất sẽ ghi hận trong lòng. Nhất định chờ ngày nào đó sẽ đi khai chiến, hai vạn người này tất nhiên là tiên phong của Lỗ Tặc, lần này đặc biệt thiệt hại.

Triều đình phóng thích đám Lỗ Tặc này trở về, thì không khác nào thả ra hai vạn tên ác lang... Tiểu Ất mỗi khi nghĩ đến, liền không thể nào yên được.

Điền Hành Kiến nghe được, ánh mắt không khỏi sáng lên.

- Ý của Tiểu Ất là...

- Ngoài đám Lỗ Tặc này còn có Hoàn Nhan Tông Vọng.

Ngọc Doãn không trả lời ngay câu hỏi của Điền Hành Kiến mà trầm giọng nói tiếp:

- Hoàn Nhan Tông Vọng người này càng nguy hiểm hơn rất nhiều hai vạn Lỗ Tặc. Người này mặc dù không biết chữ nghĩa nhưng là danh tướng trời sinh. Nếu không phải là lần này quá liều lĩnh thì Đại Tổng ta không thể có một trận đại thắng. Trải qua thất bại lần này, ta dám khẳng định, người này nhất định sẽ càng thêm lợi hại.

Có lẽ Thất ca không rõ ràng lắm, nhưng ta biết.

Người này thân bị giam trong lao tù nhưng biểu hiện lại vô cùng bình tĩnh. Hàng ngày trong đại lao ngoài luyện võ tăng sức mạnh thân thể còn sưu tầm rất nhiều binh pháp thao lược do người của Đại Tổng ta viết ra để nhờ người đọc cho hắn. Ngược lại hắn đối với cơm áo cũng không thêm để ý, thậm chí một ngày không ăn cũng không sao. Một nhân vật như thế, Tiểu Ất nghĩ không thể thả hổ về rừng.

Biểu hiện của Hoàn Nhan Tông Vọng ở trong đại lao. Ngọc Doãn cũng là từ những người trong lao mà tìm hiểu ra.

Cái người này càng tỏ ra thoải mái, Ngọc Doãn lại càng lo lắng.

Cho tới khi hắn nghe nói triều đình muốn đem Hoàn Nhan Tông Vọng thả ra, hắn nổi lên vài phần sợ hãi.

Nhân vật như vậy không thể dễ chạy thoát...Nếu để cho Hoàn Nhan Tông Vọng chạy mất, sau vài năm tất nhiên sẽ là hiểm họa từ bên trong của Đại Tống.

Chân mày Điền Hành Kiến nhíu chặt, không nói một lời.

Một lúc lâu sau, gã trầm giọng hỏi:

- Ý của Tiểu Ất là muốn giết Hoàn Nhan Tông Vọng.

Ngọc Doãn lại cười. Đột nhiên Quay đầu lại hỏi:

- Thiếu Dương, thuyền đến đâu rồi?

- Đã đến Bát Lý vịnh.

- Cập bờ!

Ngọc Doãn trầm giọng quát, sau đó nói với Điền Hành Kiến:

- Thắt ca, theo ta lên bờ một chuyến?

Điền Hành Kiến gật gật, cũng không do dự.

Chẳng bao lâu, thuyền nhỏ dừng lại ở bờ sông, Điền Hành Kiến và Ngọc Doãn cùng nhau từ trong khoang thuyền đi ra thì lập tức ngăn cả người.

Bát Lý Vịnh là nơi xưa kia Quách Kinh đem Lưu Tư ném đá ngăn dòng nước.

Ở trên bãi sông, Hà Nguyên Khánh và Dịch Thanh mang theo một đội binh mã, chờ đã lâu. Bọn họ lấy hai mươi chiếc xe ngựa lẳng lặng xếp thành hàng trên bãi sông. Sau khi đợi Ngọc Doãn và Điền Hành Kiến rời thuyền, Dịch Thanh bước lên phía trước thì lễ, cung kính nói:

- Chiến xa đã chuẩn bị ổn thỏa. Mạt tướng từ Dịch mã doanh tìm ra ba trăm người, do Tiêu Thành chỉ huy, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi hành.

- Tiểu Ất, người đây là...

Điền Hành Kiến vẻ mặt mù mờ, quay đầu nhìn Tô Xán một chút, thì thấy hắn cũng lộ ra vẻ mù tịt.

- Thắt ca, lại đi theo ta.

Ngọc Doãn lôi Điền Kiến Hành đi tới đằng trước một chiếc xe ngựa, vén rèm xe lên, chỉ thấy trên chiến xa đặt mười mấy hòm gỗ.

Hắn tự tay cầm lấy niêm phong trên một thùng gỗ xé toang, sau khi mở ra, Điền Hành Kiến chỉ cảm thấy trước mắt một tia sáng trắng lấp lóe chiếu thẳng vào mắt gã. Vội nhắm hai mắt lại, day day rồi lại mở to mắt ra, thì thấy bên trong là từng thỏi bạc sáng loáng.

- Đây là...

- Ta biết Thắt ca nổi danh quảng đại lục lâm đạo.

Lần này ta xin Thắt ca giúp đỡ, chính là giúp ta mở xuất ra mộ đạo ám hoa...Hai vạn Lỗ Tặc, một tên cũng không buông tha, chỉ cần giết một Lỗ Tặc thì thưởng mười quan tiền. Chỗ này là một trăm ngàn quan tiền bạc, cũng là tiền đặt cọc của ta. Chờ các hảo hán động thủ, một trăm ngàn quan còn lại liền đưa đến chỗ Thắt ca ở Biện Khẩu. Không biết Thắt ca có đồng ý giúp ta một lần hay không?

Điền Hành Kiến bối rối!

Không chỉ có Điền Hành Kiến, kể cả Tô Xán ở bên trong, thậm chí ngay cả đám người Dịch Thanh cũng bị hành động này của Ngọc Doãn làm chấn kinh.

Hai trăm ngàn quan tiền ám hoa, là con số kinh người đến thế nào?

Trong truyện Thủy Hử, Hảo hán Lương Sơn một lần tổng tiền một trăm ngàn quan Sinh thần cương, thì làm cho triều đình tức giận. Mà lần này, Ngọc Doãn bỏ ra ngăm tiêu phí hai trăm ngàn quan ám hoa, chỉ sợ lại toàn bộ lục lâm đạo Hà Đông Hà Bắc, đều phải ngạc nhiên thán phục điên cuồng rồi!

- Tiểu Ất, nếu người thực sự muốn làm như thế?

- Đúng vậy!

Điền Hành Kiến nuốt nước miếng, hít một hơi nói:

- Điền mã xưa nay tự xưng là hảo hán, nhưng so với Tiểu Ất thật là xấu hổ mà chết mất.

Tiểu Ất đây đã có hùng tâm, Điền mã liền liều mạng chết, cũng vì Tiểu Ất mà hoàn thành việc này.

Hà Đông lộ không cần Tiểu Ất lo lắng, bằng thể diện của ta làm cho thành đại sự, nhưng thật ra lực lâm đạo Hà Bắc lộ bên kia, hiện nay có một Mã Khuếch, thật sự có chút phiền phức. Người này là Võ quan ở Yến Sơn phủ, nhân lúc thăng khốn Quách Được Sư kia đầu hàng liền ra nhập động Hòa Thượng Tây Sơn vào rừng làm cướp, bây giờ thanh thế lớn, rất có khả năng trở thành minh chủ lực lâm đạo Hà Bắc. Nếu Tiểu Ất làm việc đại sự này, thì cần có Mã Khuếch ra mặt. Ta và Mã Khuếch không có quan hệ gì, nhưng nếu Tiểu Ất có ý định cũng có thể ở giữa giới thiệu một cái.

Điền Hành Kiến nói xong, không đợi Ngọc Doãn mở miệng, thì đã nghe thấy Trần Đông ở bên cạnh nói:

- Mã Khuếch? Chính là Địch Đạo Mã Tử Sung?

Ngọc Doãn ngăn ra:

- Thiếu Dương biết người này?

- Nếu là Địch Đạo Mã Tử Sung, thì biết!

Tô Xán nói:

- Cái tên Mã Khuếch kia, thì không biết lắm, nhưng biết người tên là Địch Đạo.

Trần Đông nghe được mỉm cười:

- Nếu là người này thì cũng dễ xử lý.

- Hả?

Nói đến cha của Mã Khuếch có thể Tiểu Ất cũng biết, chính là người Kiếm hạt binh mã Đằng Châu một tay xúc tiến đi đến thành công của Minh ước trên biển, Vũ nghĩa Đại phu Mã Chính. Mã Khuếch kia thuở nhỏ đã từng học võ tại Khai Phong, sau theo sư phụ bôn tẩu giữa Tống và Kim, đối với việc của Nữ Chân biết một ít. Sau khi Liêu Kim khai chiến, Mã Khuếch cảm thấy được dã tâm của Lỗ Tặc thì thường xuyên than thở lúc trước quyết định sai lầm.

Tuyên Hòa năm thứ bảy, hán chủ động thỉnh mệnh, từ Thái Tĩnh đến Yến Sơn phủ làm Thông Phán...sau khi Quách Được Sư đi theo địch, thì mất tin tức của người này. Vốn cứ tưởng là hán đã đầu hàng Lỗ Tặc, lại không thể ngờ hán vào rừng làm giặc cướp, giống như cái tên này...Nếu là người này, việc Hà Bắc lực lâm đạo kia để cho ta giải quyết. Lúc trước khi ta ở trường Thái Học từng được Mã Khuếch giúp đỡ, nói thì cũng có chút giao tình. Kính xin Thắt ca giúp đỡ liên lạc, ta tình nguyện đi Tây Sơn một chuyến, thuyết phục Mã Khuếch đồng ý.

Ngọc Doãn ngạc nhiên vui mừng bội phần, không thể ngờ Trần Đông lại quen biết nhân vật thế này.

- Nếu thế, thì phiền Thiếu Dương vất vả một lần, đi Tây Sơn một chuyến.

Trần Đông gật đầu đồng ý, Điền Hành Khiển một bên xoa tay nóng lòng kích động.

Tô Xán nói:

- Lang quân, việc này, việc này phải giấu kín, không thể để lộ tin tức ra ngoài.

- Hả?

- Nếu như bị người ta biết được, người ngầm đứng sau là Lang quân, chỉ sợ Lang quân nguy hiểm.

Ý của ta là lấy danh nghĩa của Thắt ca công bố Ấm hoa, như vậy có thể giảm thiểu nguy hiểm đối với Lang quân, không biết ý của Lang quân thế nào?

Sau khi Ngọc Doãn tự nghĩ ra biện pháp “Ám hoa” cũng đã quyết định, không tính đến cái giá phải trả.

Nhưng vừa nghe Tô Xán nói như vậy cũng cảm thấy việc này hẳn xuất đầu lộ diện không hay.

Sau khi suy nghĩ một lúc liền gật đầu đồng ý:

- Nếu như thế phải làm phiền hai vị.

Tô Xán và Điền Hành Kiến vội khom người nói:

- Xin Ca ca yên tâm, nếu một Lỗ Tặc mà đi thoát, chúng ta liền xách đầu tới gặp...

Trong triều tổn hại đại nghĩa, đấu đá lẫn nhau, tranh quyền đoạt lợi.

Nhưng ở trong dân gian, người hiểu được đại nghĩa chỗ nào cũng có. Người ta thường nói, trượng nghĩa mỗi lần nhiều nhất giết một cẩu bối... Có lẽ trong mắt một vài người đọc sách, giết cẩu bối là một danh từ có nghĩa xỉ nhục, nhưng ở trong lòng Ngọc Doãn, ba chữ giết cẩu bối, chính là tiêu biểu cho ý chí kiên cường và nghĩa khí. Giống như một đám hảo hán, sự việc lần này không sao có thể nói cho hết được.

Đưa tiễn Điền Hành Kiến và Tô Xán, trong lòng Ngọc Doãn lập tức thoải mái.

Hắn lệnh cho hai người Dịch Thanh và Hà Nguyên Khánh trở về Đông Kinh, còn mình dẫn theo Trần Đông ngồi thuyền nhỏ thẳng hướng núi Tây Đài mà đi...

Chỉ có điều hắn cũng không biết, lần này “Ám hoa” trong giang hồ sẽ nổi lên cơn sóng thần lớn đến thế nào.

Ngọc Doãn đứng ở đầu thuyền nhìn núi xanh xa xa, khoe miệng hơi nhếch lên, xoẹt qua một ý cười đẹp đẽ.

Hoàn Nhan Tông Vọng, người sẽ phải đối phó thế nào đây?

452. Chương 449: Giang Hồ Tuyệt Sát Lệnh (1)

- A Ông à, bên phía Ngọc Lang Quân cũng không có động tác gì.

Trong thư phòng Chứng phủ, Chứng Ngạn Sùng vẽ mặt cung kính báo cáo với Chứng Sư Đạo tình hình Thân quân Thái Tử thời gian này

- Trần Trường Sử là một người có tài. Ngọc Lang Quân vẫn chưa đem hết sức lực ra cho Thân quân Thái Tử, công việc phần lớn do một tay Trần Trường Sử quản lý.

- Ông à, tôn nhi tại sao lại cảm thấy Ngọc Lang Quân kia có vẻ làm việc không đàng hoàng, hình như không giống như trong lời đồn đại vậy...

Chứng Ngạn Sùng nói còn chưa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng của Chứng Sư Đạo quát một tiếng chói tai:

- Chứng Ngạn Sùng câm mồm, ngươi có biết, ngươi đang ở đây bình luận về một người đã từng vì triều đình mà rơi máu huyết, một hảo hán đã bỏ sức lực chống đỡ Lỗ Tặc không? Ngọc Tiểu Ất đó có như thế nào, cũng không phải ngươi một tiểu tử mới nứt mắt ra có thể đánh giá. Về phần hắn có làm việc đàng hoàng hay không, cũng không phải ngươi có thể nhận xét. Chỉ cần Ngọc Tiểu Ất hắn ở Thân quân Thái Tử một ngày, thì chính là linh hồn của Thân quân Thái Tử, không đến lượt ngươi ở đây nói này nói nọ?

Chứng Sư Đạo nói xong trên mặt hiện ra một chút bệnh trạng không bình thường, mặt đỏ bừng, ho khan kịch liệt.

Từ lúc vào hè tới nay, Chứng Sư Đạo sức khỏe ngày càng kém, thậm chí không hề đi qua hỏi chuyện triều đình.

Tình trạng và thái độ của lão như thế, thật ra lại khiến Triệu Hoàn vô cùng yên tâm. Mặc dù đã bãi miễn chức Xu Mật Sứ của Chủng Sư Đạo rồi phong làm Sở Quốc Công, chức tước và bổng lộc so với lúc trước cao hơn rất nhiều.

Lúc này Chủng Sư Đạo râu tóc dựng đứng, giống như một con sư tử đang tức giận. Chủng Ngạn Sùng thấy vậy không khỏi hoảng sợ, bình một tiếng quỳ gối xuống phía trước mặt Chủng Sư Đạo

- Tôn nhi ngu ngốc, kính xin ông thứ tội

Chủng Sư Đạo chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc qua Chủng Ngạn Sùng.

- Đại Lang, nói đến mưu trí, người so với Nhị Lang mạnh mẽ hơn gấp trăm lần, có thể làm được việc, nhưng so với Nhị Lang còn kém nhiều lắm.

- Người cho là người là ai?

Trong quân Thân quân Thái Tử, ngoài Thái Tử thì là Ngọc Tiểu Ất, ta cũng không dám nói so với Tiểu Ất làm tốt hơn...Người có tin hay không, tuy rằng Ngọc Tiểu Ất lúc bình thường việc gì cũng mặc kệ, nhưng nếu gặp chuyện chỉ cần một câu của Ngọc Tiểu Ất hắt thì toàn quân có thể ra sức. Lấy danh tiếng của Tiểu Ất bây giờ thật sự là khiến mọi người tuân theo đấy?

Nếu không, Trần Quy, hay là Ngô Giới kia làm sao khiến được trọng dụng?

Điểm này, Nhị Lang làm so với người tốt hơn...Hắn cũng không tự xưng là tôn tử của Chủng Sư Đạo ta. Sau khi ra nhập Thân quân Thái Tử thì tận tụy. Người nói Ngọc Tiểu Ất không có làm cái gì nhưng Nhị Lang lại nghe được, buổi trưa hôm qua hai người thân tín của Ngọc Tiểu Ất là Hà Nguyên Khánh và Dịch Lô dẫn mã quân ra khỏi doanh trại, hai người đó đều là tâm phúc của Ngọc Tiểu Ất, nếu không có lệnh của Ngọc Tiểu Ất làm sao có thể tự tiện ra khỏi doanh trại? Cái này chính là hành động của Ngọc Tiểu Ất, chỉ có điều người tâm khí quá cao, nhưng lại không nhìn ra manh mối.

Những lời này của Chủng Sư Đạo làm Chủng Ngạn Sùng mặt đỏ tía tai.

Một lúc lâu sau hắn lí nhí nói:

- Đúng là tôn nhi sai rồi!

- Được rồi, thôi đi xuống đi, ở trong quân làm việc cho tốt, tập luyện võ nghệ.

Thân quân Thái Tử vài ngày nữa là rời khỏi Đông Kinh, nếu để người ta biết người làm việc không tốt. Đến lúc đó cũng đừng trách ta tổng tiễn người về nhà.

Chủng Ngạn Sùng vội vàng cam đoan, lúc này mới cáo lỗi rời khỏi thư phòng.

Đợi sau khi Chủng Ngạn Sùng đi khỏi thư phòng, Chủng Sư Đạo đột nhiên quay người lại hạ giọng nói:

- Văn Quý thấy thế nào?

Chỉ thấy từ đằng sau tấm bình phong trong thư phòng đi ra một người chính là Binh Bộ Thị Lang Tư Mã Phác.

Hắn khẽ khom người:

- Chủng công đoán không sai, Ngọc Tiểu Ất quả nhiên là có hành động...Chỉ có điều làm sao Chủng công biết, Ngọc Tiểu Ất kia sẽ có hành động? Hơn nữa hành động này của hắn có thể có ảnh hưởng, chỉ sợ bây giờ mà nói, cũng còn chưa biết.

Chủng Sư Đạo sau khi nghe xong, mỉm cười.

- Người ta thường nói, Ngọc Tiểu Ất xuất thân trong phổ xá.

Nhưng chính là vì hắn xuất thân trong phổ xá cho nên mới bảo vệ chính khí, so với người khác lại càng thêm đơn giản. Như ta và người làm quan nhiều năm, làm nên chuyện không khỏi nhìn trước ngó sau. Nhưng Ngọc Tiểu Ất lại không như thế, chỉ cần hắn nhận thấy là việc đúng, sẽ ra tay trượng nghĩa không chùn

bước. Trước đây ta muốn hấn tử thủ ở Trần Kiều là muốn hấn chặt đứt đường lui của Lỗ Tắc. Lại không ngờ thằng nhãi này quyết liều mạng, dựa vào ba nghìn quân, thề chết đeo bám bước tiến của Lỗ Tắc...Nếu không có nghĩa khí đến bậc đó làm sao mà có đại thắng Trần Kiều?

Ngày đó ta và Từ Tướng công với Yên Anh ở đây gặp hấn, đem sự việc Minh ước Yên Sơn nói cho hấn.

Ta nhận ra hấn rất là căm phẫn, hơn nữa cực kỳ không cam chịu. Ta và người đều biết rằng, thả hai vạn Lỗ Tắc kia ra thì tác hại thế nào. Có thể ta và người đều biết nhưng cũng không dám vượt qua lấy một bước, nhưng ta biết, Ngọc Tiểu Át nhất định sẽ làm nhiều chuyện.

Hấn cũng biết rõ ràng là để cho đám Lỗ Tắc này chạy mất thì hậu quả ra sao, nhưng hấn không giống như chúng ta, hấn là một người dám làm.

Tư Mã Phác liên tục gật đầu, thở dài một tiếng.

- Nghĩ đến ta đọc đủ các loại thi thư, đạo thánh hiền...Nhưng kết quả là cũng không bằng Tiểu Át này xuất thân từ trong phổ xá thô lỗ khoái hoạt.

Chủng Sư Đạo mỉm cười, chỉ có điều trong nụ cười kia mang theo vô tận chua xót.

Lão nhắm mắt lại, một lúc lâu mới nói:

- Văn Quý, thân thể này của ta càng ngày càng kém, chỉ sợ là chống đỡ không còn được lâu lắm.

Mà nay trên triều đình đấu đá với nhau, Thái Thượng Đạo Quân về triều, nhất định sẽ có một hồi tranh đấu mới. Ta không muốn Ngọc Tiểu Át ở lại kinh thành, hấn bảo vệ cho Thái Tử, với tính tình đó, cũng không thể chịu nổi đấu đá khắp nơi, cho nên mới nghĩ cách để hấn đến Chân Định.

Chính là, ở trên triều đình này nếu không có một người vì hấn mà thu xếp, âm thầm quan tâm, hấn cũng khó có hành động.

Người bây giờ làm Binh Bộ Thị Lang, chẳng mấy chốc sẽ vào Long Đồ Các Trực Học sĩ. Khi ta không ở đây, kính xin người thay ta quan tâm nhiều hơn đến Ngọc Tiểu Át. Tất cả văn võ đều là vì danh vì lợi mà ngấm ngấm mưu tính, cũng không biết người này có lợi cho việc tái thiết triều đình Đại Tống ta. Tổ lật không có trứng lành, nếu Đại Tống ta không có thì danh lợi từ đâu mà tới? Nực cười là cả văn võ triều thần nhưng rõ ràng không so được với một Ngọc đồ tể, kẻ xuất thân từ trong phổ xá...Văn Quý, người có bằng lòng giúp ta một lần hay không?

Tư Mã Phác trầm mặc!

Lại nói, hấn cũng là một thành viên trong sĩ phu, nghe lời này của Chủng Sư Đạo thực có phần chối tai.

Nhưng hấn lại không thể không thừa nhận, triều đình ngày nay bại hoại, đúng như lời Chủng Sư Đạo nói. Do dự một lát, Tư Mã Phác hạ giọng nói:

- Nếu Chủng công dẫn dò như thế, ta dù bất cứ giá nào cũng nhất định bảo vệ toàn bộ cho Tiểu Át.

- Như thế ta yên tâm rồi!

Chủng Sư Đạo thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó dựa vào ghế.

Tiểu Át, người lần này lại thất thường như thế nào đây...

oOo

Mùa thu Nguyên niên Tĩnh Khang, Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát về triều.

Cả triều văn võ đều đưa mắt nhìn đến mọi động tĩnh của Triệu Cát, lại không ai để ý, Xu Mật Viện tuyên bố bổ nhiệm, trừ Binh Bộ Lang Trung Ngọc Doãn làm Tham Nghị Nguyên Soái phủ Bình Mã Hà Bắc, Đô Thống Chế Thân quân Thái Tử, tôn làm Đoàn Luyện Sứ Kỳ Châu.

Thân quân Thái Tử mở rộng tám ngàn người, nhập vào Binh mã Nguyên Soái phủ Hà Bắc, đồn trú tại doanh trại Túc Ninh.

Túc Ninh trại này ở đông nam phủ Chân Định, tiếp giáp với Hà Gian. Sở dĩ đem Thân quân Thái Tử bố trí ở Túc Ninh trại, ngoài chuyện có ý huấn luyện ra một đạo quân tinh nhuệ ở ngoài, còn có ý đồ trợ giúp cho Hà Gian phủ. Lần này quân Kim đi về phía nam, Hà Gian phủ bị tập kích, thương vong vô cùng thảm và nghiêm trọng. Nếu như có một đạo quân mạnh bảo vệ. Người Nữ Chân chưa chắc có thể thuận lợi đi về phía nam.

453. Chương 450: Giang Hồ Tuyệt Sát Lệnh (2)

Đối với nơi đóng quân của Thân quân Thái Tử, trên triều đình cũng tranh luận một phen.

Lúc đầu, Triệu Hoàn muốn Thân quân Thái Tử đóng quân ở Tương Châu. Nhưng Thái thú Tương Châu Đỗ Sung là một người ngang ngược, Từ Xứ Nhân cũng lo lắng, Ngọc Doãn và Đỗ Sung sẽ nảy sinh mâu thuẫn. Một bên là Tiên Phong cho phái Nghị Hòa, tính tình giả dối hung tàn; Một bên là cận thần của Thái Tử cũng là một hạng người tâm cao khí ngạo. Hai người này nếu như ở cùng một chỗ, có chuyện không tốt nhất định sẽ đánh nhau...

Sau đại chiến, cần nhất chính là bình hòa, chứ không phải là tranh đấu không ngừng.

Suy xét lần này của Từ Xứ Nhân, cũng có lý.

Sau khi nghe được ý kiến Chủng Sư Đạo liền quyết định điều Ngọc Doãn đến đồn trú tại Chân Định

Mà cần nhắc trên một phương diện khác, Hà Gian phủ cũng chịu sự quản lý của Binh mã Nguyên soái phủ Hà Bắc. Phó Nguyên soái binh mã là Hoàng Tiềm Thiện. Nghe nói Ngọc Doãn và Hoàng Tiềm Thiện có quan hệ không tồi. Phối hợp qua lại với nhau cũng dễ dàng hơn một chút.

Sắp đặt như thế nếu như lúc bình thường không thể không khiến cho người khác chú ý.

Nhưng dưới ảnh hưởng tình hình của Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát, không gây chú ý tới cho nhiều người.

Ngọc Doãn sau khi nhận được mệnh lệnh, lập tức bắt tay vào thu xếp việc chuyển quân của Thân quân Thái Tử. Cùng lúc đó, trụ trì mới nhậm chức của Thiếu Lâm tự Trần Hi Chân, đồng ý với đề nghị của Ngọc Doãn, từ trong chùa điều động ra ba mươi võ tăng, đầu tiên là tới Khai Phong phủ hoằng dương Phật pháp.

Hoằng dương Phật pháp là giả mà âm thầm bảo vệ Thái Tử mới là thật.

Ba mươi võ tăng này trong chùa Thiếu Lâm tự đều là cao thủ, trong đó có sáu võ tăng đã đột phá công phu tầng thứ tư.

Ban đầu, Ngọc Doãn định đem những võ tăng này bố trí ở Quan Âm viện.

Nhưng vì Lý Sư Sư xuất gia, Quan Âm viện liền biến thành sư am, võ tăng Thiếu Lâm ở tại Quan Âm viện không ổn.

Đúng vào lúc đó, Cao Nghiêu Khanh ra mặt.

Dem chỗ đất trống của Cao gia ở ngoài cửa phía Tây tặng cho Thiếu Lâm, làm nơi tham thiền hàng ngày của võ tăng Thiếu lâm. Chỗ này rất gần Đông cung, chùa Hưng Quốc ở phía tây cách hai con đường, có thể nói là một khu vực cực kỳ phồn thịnh của Khai Phong.

Nếu như bình thường, khoảnh đất này bán ra ít nhất cũng được ba đến năm bạc triệu.

Nhưng sau khi Khai Phong bị vây thành, giá đất của Khai Phong hạ xuống, mặc dù nửa năm qua có tăng trở lại nhưng cũng không cao được như lúc ban đầu.

Ngọc Doãn lại với Chu Huyền thương lượng một chút, lấy danh nghĩa Chu Phủ mua khoảnh đất này từ trong tay Cao Nghiêu Khanh. Rồi sau đó lại lấy danh nghĩa Chu phủ xây dựng cải tạo chùa ở chỗ này cung cấp cho võ tăng Thiếu Lâm sử dụng. Cứ như vậy, nếu Thái Tử sau này có chuyện cũng có thể danh chính ngôn thuận từ trong Phật tự điều động người ra. Đây chính là vì bảo vệ an toàn cho Thái Tử, Hoàng hậu Chu Liên tất nhiên đồng ý.

Ngọc Doãn sau khi thu xếp ổn thỏa chuyện này xong, thì mới đem hết sức lực vào việc điều động binh mã.

Cuối tháng bảy Nguyên Niên Tĩnh Khang, Phó Thống chế Thân quân Thái Tử Ngô Giới, dẫn hai nghìn binh mã rời khỏi Đông Kinh. Chủ bộ Chư Suất Phủ Cao Nghiêu Khanh làm quân Tư Mã đi theo, trùng điệp điệp xuất phát hướng về phủ Chân Định. Cho đến lúc này mọi người mới để ý đến hướng đi của Thân quân Thái Tử.

Đầu tháng tám, đoàn sứ giả của nước Kim mới đến Đông Kinh!

- Quý quốc đã ký kết Minh thư, sao còn cố nuốt lời?

Sau khi Tiêu Khánh đến Đông Kinh liền lập tức gửi chất vấn đến Triệu Hoàn.

Triệu Hoàn ngạc nhiên:

- Trẫm đổi ý khi nào?

Tiêu Khánh giận dữ nói:

- Triều đình lấy gì để lừa mình dối người, hiện giờ hai đường Hà Bắc, Hà Đông đã truyền ra Giang hồ Tuyệt sát lệnh, nói giết được một binh sĩ Nữ Chân ta một người thưởng mười quan tiền. Chuyện này nếu không phải là triều đình làm thì làm sao bạo tay chỉ ra như vậy?

Triệu Hoàn vẻ mặt mù tịt:

- Cái gì là Giang hồ Tuyệt sát lệnh, sao trẫm không biết?

Tiêu Khánh thấy bộ dạng của Triệu Hoàn không giống như đang giả vờ, cũng có chút lo lắng không yên.

Nếu không phải Triệu lão quan gia làm, thì là người phương nào ra tay?

Từ Xứ Nhân điềm nhiên nói:

- Giang hồ Tuyệt sát lệnh, tất nhiên là chuyện trong chốn giang hồ, có quan hệ gì đến triều đình ta đâu?

Kim sứ c cho là triều đình Đại Tống ta tựa như thảo mã rồng rắn lẫn lộn trên giang hồ sao? Rõ ràng là mượn cớ, làm nhục triều đình ta.

Triệu Hoàn nghe xong mày nhăn lại, nhìn về phía Tiêu Khánh.

Hắn chính là một kẻ nhu nhược nhưng cũng chính là vua của Đại Tống.

Tiêu Khánh trong lòng không khỏi run lên, sau khi do dự một chút, liền cúi người xin lỗi:

- Cũng là Tiểu Sứ vô lễ, thực sự việc này quá mức đột ngột.

Tiểu Sứ từ Yến Sơn đi ra thì nghe nói hai đường Hà Bắc, Hà Đông liên tiếp truyền ra Tuyệt sát lệnh.

Mà đường Hà Bắc kia người đưa ra là Mã Khuếch ngày xưa là Thông phán Yến Sơn phủ...Có lẽ triều đình Đại Tống cũng biết. Mã Khuếch này là con trai của Mã Chính, công thần ngày trước thúc đẩy ký kết Minh ước Kim Tống. Thanh danh thể như vậy lại tung ra Tuyệt Sát Lệnh, Tiểu Sứ không lòng không khỏi có chỗ nghi ngờ. Nếu triều đình không biết chuyện này, sao không sai binh mã, hộ tống trên đường đi, chứng tỏ trong sạch.

- To gan!

Từ Xứ Nhân giận tím mặt

- Tiêu Khánh người mặc dù là sứ giả của Kim quốc nhưng lại muốn binh mã Đại Tống ta bảo vệ yểm trợ tù binh Nữ Chân của các người?

Nếu các người ban đầu không bội ước hủy bỏ Minh ước, đi về phía nam thảo phạt, làm sao mà có hai vạn tù binh tới đây?

Bây giờ các người đã không hối hận, lại còn tùy tiện bịa đặt, nói triều đình Đại Tổng ta cấu kết với trộm cướp. Nếu như triều đình ta cố ý đẩy các người đến chỗ chết thì đã đại khai sát giới, cần gì sử dụng thủ đoạn như thế này? Ta thấy người không phải đến đàm phán mà là đến xỉ nhục Đại Tổng ta.

- Từ Tướng công làm gì mà kích động như thế, theo ta thấy lời nói của Tiêu sứ giả cũng không phải là không có đạo lý.

Đại Tổng ta lấy đạo thánh hiền thống trị thiên hạ, lấy nhân hậu đối đãi người ngoài. Đã có lũ trộm cướp kia phá hỏng thanh danh của Đại Tổng ta, thì phái binh mã ra hộ tống cũng không phải không được.

Từ Xứ Nhân còn chưa nói dứt lời thì bị Cảnh Trọng Nam chặn họng phản bác.

- Cảnh Thượng Thư tại sao lại nói lời này, cuộc chiến Khai Phong rõ ràng triều đình ta đại thắng, tại sao đến trong miệng người, lại trở thành tai họa?

Chuyện trong giang hồ ta không biết được

Nhưng ta biết, triều đình chưa bao giờ mời người Nữ Chân đến đây, Mà giờ bọn họ thua trận làm tù binh, có thể được phóng thích đã là triều đình có đức hiếu sinh. Về việc làm sao trở về thì phải xem vào bản lĩnh của bọn họ...Hộ tống trên đường, thật cũng nói được ra miệng.

Nhìn thấy Từ Xứ Nhân và Cảnh Trọng Nam lại muốn cãi vã, Triệu Hoàn vội vàng ngăn lại.

- Lời nói của sứ giả Kim quốc, trầm thực không hiểu.

Chỉ có điều phái binh mã hộ tống một chuyến, trầm không thể quyết định. Việc này hay là đợi trầm điều tra cho rõ ràng, sẽ phúc đáp cho sứ giả Kim quốc

Nhìn thấy thái độ của Triệu Hoàn như thế, Tiêu Khánh cũng tạm thời không cố ép.

Tuy nhiên hẳn lại đưa ra một yêu cầu:

- Nay người Tổng rất hận người Kim ta, Lang Quân ta nếu tiếp tục ở lại trong tù Đại Tổng, chỉ sợ quá mạo hiểm. Tiểu Sứ cả gan, xin triều đình Đại Tổng phóng thích Lang quân của chúng ta trước, ở cùng với ta ở trạm nghỉ chân, như thế nào?

Triệu Hoàn cau mày, trầm ngâm một lúc lâu sau gật gật đầu.

- Nếu Sứ giả Kim quốc yêu cầu, thì Hoàn Nhan Oát Ly Bất đến chỗ người ở đi.

Tuy nhiên cảnh báo trước, Hoàn Nhan Oát Ly Bất sau khi đến sứ đoàn người, an nguy không liên quan đến Đại Tổng ta. Nếu chẳng may xảy ra chuyện bất ngờ, đừng có nói Đại Tổng ta nuốt lời, mà là do người Kim bảo vệ không chu toàn. Như vậy đi, trầm sau đây sẽ thả người.

Triệu Hoàn giống như không quan tâm đến Tiêu Khánh lải nhải nói ra nói vào, liền phát tay áo ra hiệu tan triều.

Ra khỏi Tử Thần Điện, Triệu Hoàn trở lại Tây Tẩm Các, liền đem chuyện này nói với Hoàng hậu Chu Liên một lượt.

- Thánh nhân có biết, chuyện này là người nào gây nên?

Chu Liên cười nói

- Quan gia làm gì vì thế mà lo lắng, có lẽ là người trong dân gian có chí, không muốn Lỗ Tặc trở về dễ dàng như vậy, cho nên mới làm ra việc này. Nghĩ đến Lỗ Tặc kia xuôi nam một đường đốt giết cướp, con dân Đại Tổng ta tử thương vô số. Đúng là những người hận Lỗ Tặc thấu xương nhiều vô số, Bây giờ làm một chút việc khác người, theo cách nhìn của nô tì, không quan hệ đến đại cục.

Triệu Hoàn ngẫm nghĩ một chút, có phần chấp nhận.

Cũng không biết ở trong lòng Chu Liên đã tính toán:

- Ra tay lớn như vậy, rốt cuộc là xuất phát từ tay người nào?

454. Chương 451: Oát Ly Bất (1)

Triệu Hoàn đích xác là không biết cái gọi là Giang hồ Tuyệt sát lệnh rốt cuộc là chuyện thế nào?

Thân ở Hoàng thành, sự việc trong phủ Khai Phong cũng chưa chắc đã biết được hết hướng chi là ở phía xa ngàn dặm tại đường Hà Bắc.

Trên thực tế, Tuyệt sát lệnh do động Hòa thượng Tây Sơn phát ra, đã truyền khắp đầu đường xó chợ Khai Phong.

Đối với Tuyệt sát lệnh này, dân chúng bách tính phản ứng vô cùng sôi nổi. Thậm chí ở tại Ngõa Tư Câu Lan (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc), nhóm Thuyết Sử tiên sinh còn đặc biệt sáng tác ra tiết mục ngắn, giải thích nội dung Tuyệt sát lệnh cho mọi người. Tuy nhiên, người đầu trò làm ra chuyện này không phải là Ngọc Doãn mà là Mã Thiên Vương động Hòa thượng Tây Sơn. Về phần Mã Thiên Vương tên gọi là gì, ý kiến không đồng nhất, không ai biết được.

“...Gặp Lỗ Tặc kiêu ngạo như thế, Mã Thiên Vương giận tím mặt.

Hắn lập tức triệu tập Bát đại Kim cương dưới quyền, truyền ra Tuyệt sát lệnh, lệnh cho anh hào đường Hà Bắc bắt giết tù binh Oát Ly Bất, để giải oan cho những dân chúng chết thảm dưới gót sắt Lỗ Tặc. Nói tới Mã Thiên Vương là ai? Chính là một ngôi sao trên trời hạ trần. Người này thân cao quá trượng, thất lưng rộng mười vòng tay ôm, hai cánh tay phát ra kinh lực, tay cầm một cái chày Kim cương, rống to một tiếng có thể dọa dấy lùi triệu đại quân...”

Bên trong quán trà Tang Gia Ngõa Tử, Thuyết Sử tiên sinh nước miếng văng tứ phía, kể chuyện xưa của Hà Bắc Mã Thiên Vương.

Người nghe bên dưới, thỉnh thoảng phát ra một trận âm thanh vỗ tay tán thưởng khen hay, đám đông có vẻ vô cùng kích động.

Ngọc Doãn ngồi ở trong quán trà, nghe Thuyết Sử tiên sinh kia thêu dệt bừa bãi, cảm thấy đích thực là có một loại cảm giác khó đỡ mếu dờ.

- Lang quân, có chút hồi hận?

Trần Quy cười ha hả rót một chén rượu cho Ngọc Doãn, nhẹ giọng trêu chọc:

- Lang quân hao tâm tổn lực, vô duyên vô cớ tạo thành uy danh cho cái đồ bỏ Mã Thiên Vương kia.

Ngọc Doãn không khỏi cười khổ một tiếng

- Nói tới, thật là hồi hận.

Hơn một tháng trời quan sát, Ngọc Doãn đã khẳng định Trần Quy đích thực là một quân tử.

Người này tài năng khác thường, mà lại phân biệt rõ đúng sai.

Tuy rằng y là do Chu Quế Nạp tiến cử tới đây, nhưng lại không phải thật sự là thân tín của Chu Quế Nạp.

Dựa theo cách nói của Trần Quy, sự phụ y và Chu Quế Nạp có chút giao tình, thêm nữa Trần Quy và Trần Hải quân Tiết Độ Sứ Lưu Diên Khánh quan hệ coi như khá tốt. Trước đây y từng giúp Lưu Diên Khánh vài lần, cho nên lần này sau khi Oát Ly Bất dẫn binh cần vương tiến vào Khai Phong. Lưu Diên Khánh thông qua quan hệ tìm được Chu Quế Nạp, xin Chu Quế Nạp tiến cử Trần Quy. Cho nên xét theo phe phái thì Trần Quy xem như thuộc phe chủ chiến, nhưng không chung một đường giống như đám người Lý Cương,

trái lại với Thượng Thư Hữu Thừa mới nhậm chức, kiêm Quyền môn Hạ Thị Lang Hứa Hân có chút quan hệ.

Ngọc Doãn sau khi thử tiếp xúc vài lần với Trần Quy, cảm thấy Trần Quy đích xác là có thực học, lúc này mới chính thức thu nhận

Nhưng mà, có chuyện khiến Ngọc Doãn giật mình đó là: Trần Quy mới trở thành một tâm phúc, đã nói rõ ra nước cờ của Ngọc Doãn.

Cái gọi là Giang hồ Tuyệt sát lệnh là do Ngọc Doãn ra tay.

Kết quả như thế. Thật khiến Ngọc Doãn giật mình kinh hãi, đối với Trần Quy càng thêm coi trọng.

Hắn ta giờ phút này nói như vậy, cũng không phải là lời nói bừa bãi.

Ngọc Doãn đích thực là có chút hối hận rồi!

Hai trăm ngàn quan, giá tiền này đặt có cao một chút. Nếu không có Liễu Thanh trước đây đi về phía Tây thương lộ kiếm đủ ngân lượng cho hắn rồi, chỉ sợ giờ này hắn sẽ phải đập nồi bán sắt để kiếm đủ hai trăm ngàn quan này. Lần trước, hắn đã đặt trước cho Điền Hành Kiến một trăm ngàn quan, mà bây giờ Giang hồ Tuyệt sát lệnh đã phát ra, đã chứng minh Trần Đông đi Bắc Thượng thuyết phục Mã Khuếch thành công, một trăm ngàn quan ám hoa còn lại cũng phải nhanh chóng bàn giao mới được.

Bỏ ra hai trăm ngàn quan, khiến Ngọc Doãn cũng có chút gấu vá vai.

Thái Tử thân quân sắp xuất phát, sau khi tới phủ Chân Định, hắn cũng không thể không phụ cấp một ít.

Nếu không chỉ trông vào quân lương của triều đình, sợ khó duy trì sức lực chiến đấu của Thái Tử thân quân. Cái gọi là sức chiến đấu từ đâu mà tới? Tinh thần tất nhiên là một yếu tố, nếu không có vật chất bên trên khen thưởng cho, chỉ sợ sức chiến đấu này khó có thể duy trì. Những quân sĩ này không biết cái được gọi là đao to búa lớn bàn luận chuyện quốc gia đại sự, lý tưởng cao thượng? Ngọc Doãn tin là không có khả năng như vậy.

- Nguyên Tắc nghĩ đến, kẻ này có thể làm được không?

Trần Quy cười

- Có câu là trọng thưởng thì tất phải có dũng phu, Mã Hòa thượng đã phát ra Tuyệt sát lệnh, chứng minh không có vấn đề gì.

Chỉ có điều ta còn lo lắng một chuyện.

- Xin được lắng nghe.

- Hà Bắc lục lâm đạo tuy nói là đi theo Mã hòa thượng, nhưng chưa chắc có thể vạn người một lòng.

Đặc biệt lục lâm đạo Thương Châu và những nơi khác, vốn là có vô vàn quan hệ với Lỗ Tặc. Trước đây Đỗ Sung ở Thương Châu trắng trợn giết hại người Hán Yến Vân, khó tránh không có lòng người oán hận. Lang quân cũng biết, người Hán Yến Vân kia và Lỗ Tặc không có thù sâu hận lớn, chỉ có điều trong lòng nhớ cổ hươu cho nên mới xuôi nam đi đến Thương Châu. Bị Đỗ Sung giết chóc như vậy, có thể có người phản phục hay không?

- Chuyện này...

Ngọc Doãn nghe xong không khỏi cau mày.

- Vốn còn nói, Lục lâm Hà Bắc đạo ngăn không được Lỗ Tặc về Bắc?

- Thế thì chưa chắc...Chỉ thấy Lang quân có thủ đoạn hay không, đem chút ít cọc ngầm ngăn Lỗ Tặc lại.

Việc này chỉ dựa vào một mình Lang quân sợ không thành được. Theo cách nhìn của ta, Lang quân nghĩ cách tìm vài đồng minh, có thể âm thầm giúp đỡ một cái.

- Đồng minh?

Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu, có chút do dự.

Hà Bắc lộ đối với hắn mà nói, hoàn toàn lạ lẫm, không biết mấy người.

Trong tình huống như thế này, hắn lại làm như thế nào mà kiếm đồng minh?

Thấy Ngọc Doãn mặt lộ vẻ bị làm khó, Trần Quy nhin không được nói:

- Ta nghe nói, Lang quân và Tam Lộ Phó soái phủ Nguyên Soái Hà Bắc có quan hệ tốt?

- Chuyện này...

Ngọc Doãn đầu tiên ngăn ra, chợt lắc đầu.

- Trương Sở Trương phó soái ta chưa bao giờ gặp qua, còn Trương Châu Đồ Sung lại càng không có quan hệ với ta.

Nói tới, bên trong Tam đại phó soái của Hà Bắc phủ Nguyên soái, chỉ có duy nhất Hoàng Tiềm Thiện có chút giao tình với ta. Nhưng nói tới giao tình này cũng không tính là đặc biệt thân thiết, thì làm sao xin hắn giúp đỡ?

Trần Quy nói:

- Hoàng phó soái đóng ở Hà Gian là láng giềng của Túc Ninh trại ta.

Nếu Lang quân ra mặt, xin Hoàng phó soái, một mặt có thể trưng dụng các mãnh tướng đóng ở Nam Đại Thụ Trấn thì đủ để cho đám trộm cướp Thương Châu không dám làm xằng làm bậy.

- Nam Đại Thụ Trấn? Ở chỗ nào?

Ngọc Doãn tuy đã tái sinh vài năm, nhưng phần lớn thời gian đều ở tại Khai Phong.

Hà Bắc lộ hắn chưa bao giờ đặt chân tới, đối với địa danh này càng không rõ ràng lắm.

Trong lòng âm thầm kinh ngạc, Trần Quy này vốn chỉ là Huyện thừa An Lục làm sao mà biết được Nam Đại Thụ Trấn kia?

Trần Quy thấy tình hình như vậy, cũng bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, liền dùng đầu ngón tay chấm vào chén rượu nhạt, vẽ một bản đồ đơn giản trên mặt bàn.

- Nam Đại Thụ Trấn ở phía Đông nam Hà Gian phủ. Phía Bắc bờ Hà Nam, tiếp giáp Vĩnh Tĩnh quân.

Đi qua Nam Đại Thụ Trấn là Cung Cao Trấn, thuộc địa bàn của Vĩnh Tĩnh quân. Giặc cỏ Thương Châu nếu muốn Tây tiến chi viện cho Lỗ Tặc cần phải đi qua Nam Đại Thụ Trấn. Cung Cao Trấn có Vĩnh Tĩnh quân đóng ở đó, bọn họ sẽ không dễ dàng xâm chiếm. Như vậy chỉ có Nam Đại Thụ Trấn phòng vệ tương đối yếu kém. Chỉ cần Hoàng nguyên soái có thể phái một đạo binh mã. Trấn giữ ở Nam Đại Thụ Trấn, giặc cỏ Thương Châu liền không đáng lo ngại.

Trần Quy đem địa hình Nam Đại Thụ Trấn giải thích rõ ràng rành mạch một lần. Ngọc Doãn nghe được liên tục gật đầu.

- Nhưng làm thế nào để phân biệt được người nào là thủ hạ của Lỗ Tặc, người nào là Lục lâm hảo hán?

Trần Quy cười

- Chuyện này khó gì, kêu Mã Hòa thượng phát ra một đạo mệnh lệnh, Thương Châu hảo hán không được di chuyển khỏi khu vực, bất kể là người nào vượt khỏi biên giới đều là giặc cỏ. Đến lúc đó chỉ cần cho chút bồi thường, những hảo hán đích thực này tự nhiên sẽ dâng hoàng ở lại Thương Châu.

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, không có nói gì.

Hắn đang suy nghĩ về khả năng kế sách này của Trần Quy, máu chốt vấn đề e là còn đặt trên người Mã Khuếch Tây Sơn động Hòa thượng.

Sau một lúc lâu suy tính, Ngọc Doãn quyết định hay là vật lộn một hồi.

- Những lời này cực đúng. Ta liền sai Cao Thế Quang lập tức đi Tây Sơn một chuyến.

- Lang quân, Lỗ Tặc kia chính xác sẽ phá hỏng nền móng của Đại Tống ta sao?

Trần Quy trong lúc bất chợt đặt ra câu hỏi đó khiến Ngọc Doãn ngẩn ra.

Một lát sau, hần nhẹ giọng đáp:

- Dị tộc ở phương Bắc có lòng liều chết diệt Đại Tổng ta.

Trước đây có Người Liêu Khiết Đan, bây giờ có Lỗ Tặc Nữ Chân...Sau này ngay cả bộ lạc Mạc Bắc cũng có thể trở thành cái họa trong lòng. Đại Tổng ta bốn bề có địch, nếu không thể mở một con đường máu, sớm muộn gì nhất định sẽ bị dị tộc phá sập, đến lúc đó cơ nghiệp thiên thu rơi vào tay dị tộc. Tất cả người Tổng sẽ trở thành nô dịch cho dị tộc, thì ngay cả một chút tâm huyết cuối cùng cũng tiêu tan hầu như không còn.

Chuyện ngày hôm nay Tiểu Ất làm cũng không phải là vì mình mà là vì vạch mutu hiến kế cho mai sau.

Họa người Hồ, vốn là ác mộng của dân tộc người Hán.

Từ Ngũ Hồ loạn hoa bắt đầu, thì không ngừng tàn sát người Hán, Trần Quy đọc thuộc lòng sử sách, làm sao có thể không biết?

Cái gọi là “Đại hòa hợp” chẳng qua là một loại tô điểm đẹp cho thế hệ sau. Ít nhất trong sử sách các triều đại đổi thay, chưa bao giờ có nói như thế.

Trần Quy ngập ngừng, sau một lúc thờ dãi một hơi.

- Hận không thể giết hết giặc Hồ.

455. Chương 452: Oát Ly Bất (2)

Lời nói nhuộm màu máu tanh như thế, lại xuất phát từ miệng của Trần Quy hào hoa phong nhã, ít nhiều khiến cho Ngọc Doãn cảm thấy giật mình.

Hần khẽ mỉm cười, hạ giọng nói:

- Lời Nguyên Tắc nói, cơ bản lời nói Tiểu Ất cũng suy nghĩ.

Dứt lời hần nhìn về phía Trần Quy.

Hai người nhìn nhau cười, không hề nói lời nào.

Giờ phút này, thật ra cần gì nói những lời hùng hồn...Ngọc Doãn cũng không biết, chính tại thời điểm hần và Trần Quy bàn bạc làm sao giải quyết hai vạn tù binh Nữ Chân, ở một góc của quán trà có một người mặc trang phục nam tử người Hán, đang nhíu chặt lông mày, nghe Thuyết Sử tiên sinh kể chuyện xưa, trên mặt lộ một chút vẻ lo lắng.

Không chờ Thuyết Sử tiên sinh nói xong, hần liền đứng dậy rời đi

Đi khỏi Tang Gia Ngõa Tử hần đi thẳng đến Đông Giác lầu

Dừng lại ở một tòa trạch viện bên cạnh Cao Dương quán, hần sau khi liếc mắt nhìn xung quanh một cái, thì đưa tay gõ vào cánh cửa.

Cửa vừa mở, hé ra một khe nhỏ.

Người bên trong nhìn thấy rõ ràng hình dáng của người tới, vội mở cửa ra mời người tiến vào.

- Lang quân tình hình thế nào?

Người nọ trầm giọng hỏi.

- Hồi Tiều đồng sự, Lang quân đang ở trong phòng đọc sách, cũng không có hành động gì khác thường.

- Rất tốt.

Người nọ gật đầu, cất bước đi thẳng đến sảnh đường.

Không đợi hần đi vào bên trong nhà, thì đã nghe thấy từ bên trong phòng truyền ra tiếng đọc sách lúc trầm lúc bổng.

Hần đi vào sảnh đường chỉ thấy một người vạm vỡ ngồi ngay ngắn ở giữa, nhắm mắt lại, nghe một nam tử đáng vẻ thư sinh đọc sách.

Khi người tới sau khi vào nhà, người đàn ông kia mở to mắt.

- Tiên sinh vất vả, hôm nay đến đây, đợi ngày mai lại làm phiên tiên sinh.

Người đàn ông này mở miệng nói thì nồng đậm khẩu âm phương Bắc, thư sinh kia liền vội vàng khom người thi lễ:

- Vâng thì tiểu nhân không quấy rầy Lang quân.

Rồi hần lại hướng về phía người vừa đến thi lễ:

- Tiểu nhân bái kiến Tiêu Thông sự.

Tiêu Thông sự này rõ ràng là sứ giả Nữ Chân Tiêu Khánh.

Còn người vạm vỡ ngồi ngay ngắn ở sảnh đường kia chính là người vừa mới được Triệu Hoàn phóng thích từ trong tù ra Hoàn Nhan Tông Vọng.

Mấy tháng sống trong lao tù vẫn không khiến cho Hoàn Nhan Tông Vọng lộ vẻ sa sút. Ngược lại còn có thêm một loại khí chất trầm tĩnh khác hẳn ngày trước.

Sau khi được Triệu Hoàn thả ra, Tiêu Khánh không để cho Hoàn Nhan Tông Vọng ở tại trạm nghỉ chân

Hần tìm một người có tướng mạo hình dáng hơi giống Hoàn Nhan Tông Vọng ở lại trong trạm nghỉ chân. Rồi sau đó bố trí cho Hoàn Nhan Tông Vọng ở trong trạch viện nho nhỏ này. Phái người chuyên trách hầu hạ. Nơi này là chủ ý của Tiêu Khánh. Vốn tưởng rằng Hoàn Nhan Tông Vọng sẽ có bất mãn lại không thể nghĩ tới hần chẳng những nghe theo sự sắp xếp của Tiêu Khánh, mà bố trí người hầu hạ lúc này cũng chỉ đòi hỏi một người trong đoàn sứ giả. Cảnh này khiến Tiêu Khánh vài phần không nhận ra được Hoàn Nhan Tông Vọng.

- Lang quân ở chỗ này có tốt không?

Hoàn Nhan Tông Vọng nghe thấy cười to

- Đại lao của Triệu lão quan gia ta cũng đã từng ở qua. Nơi yên tĩnh như thế này, làm sao không ở được?

- Lang quân, thật là khác so với trước kia.

Tiêu Khánh tán tụng một tiếng, liền ngồi xuống dưới tay Hoàn Nhan Tông Vọng

- Nếu như trước kia, Lang quân sợ là không chịu nổi sự yên tĩnh như thế.

Hoàn Nhan Tông Vọng thở dài một hơi, dường như lẩm bẩm:

- Nếu người ở Trần Kiều gặp phải trận chiến như thế. Cũng sẽ thay đổi.

Ta vốn tưởng rằng, người Nam yếu đuối không chịu nổi một đòn.

Cho dù khi tấn công Khai Phong ý niệm này cũng không thay đổi...Ai biết được trận chiến Trần Kiều, người Nam lại có tâm huyết như vậy. Chỉ bằng có ngàn người nhưng lại bám trụ đại quân ta. Liều chết, không có một ai đầu hàng, thật là làm lòng ta kinh sợ.

Ở trong lao của Triệu quan gia, ta liền suy nghĩ về sự thành công và thất bại.

Cũng là do ta coi thường anh hùng trong thiên hạ, lại coi thường tâm huyết người Nam...Cũng may mà lão Triệu quan gia nhu nhược. Nên dù có rất nhiều người Nam tâm huyết cũng không làm được gì. Bằng không mà nói, nếu Tống Kim hai nước giao phong, đại Kim ta thắng bại còn chưa biết thế nào.

Nụ cười trên mặt Tiêu Khánh càng đậm.

- Lang quân có thể hiểu biết như vậy. Lần sau tái chiến nhất định có thể chiến thắng.
- Ha hả, chuyện này ta cũng suy nghĩ trong lòng.

Hoàn Nhan Tông Vọng dứt lời liền ngẩng đầu lên.

Một đôi mắt hổ, nhìn chăm chăm Tiêu Khánh nói:

- Lão Tiêu, người hôm nay đến không phải là nói những chuyện vớ vẩn này đấy...Không biết tình hình bên ngoài thế nào? Khi nào ta mới có thể khởi hành, rời khỏi chỗ chết tiệt Khai Phong này.

Tiêu Khánh trầm ngâm.

- Lão Tiêu, hay là tình hình có biến?
- Lang quân nói không sai, thật sự là có chút thay đổi.

Trước khi ta và Lang quân nói chuyện này, lục lâm đạo hai lộ Hà Bắc, Hà Đông phát ra Tuyết sát lệnh, muốn tiêu diệt Lang quân và hai vạn binh sĩ hầu như không còn. Cũng không biết là phát ra ám hoa, nghe đồn bỏ ra đến hai trăm ngàn quan. Tây Sơn động Hòa thượng là Mã Khuếch lại gióng trống khua chiêng muốn cùng ta tử chiến đến cùng. Ta đoán, ám hoa này xuất phát từ Khai Phong, tuy nhiên không điều tra ra manh mối.

Hoàn Nhan Tông Vọng nghe thấy da mặt không khỏi co quắp một chút.

Một lúc lâu sau, hần ngẩng đầu nói:

- Chỉ là một đám ô hợp, nếu thật sự đánh nhau thì giết gọn.

Tiêu Khánh cười khổ nói:

- Lang quân nói cũng không sai, nhưng các huynh đệ tay không tác sát, đám trộm cướp này lại cầm đao kiếm...Từ Khai Phong đi về phía Bắc hai nghìn dặm xa xôi. Dọc đường sơn trại trộm cướp nhiều vô số kể, tất cả tổng cộng có tới vài chục vạn người. Các huynh đệ có thể chiến đấu nhưng làm sao mà chống đỡ được nhiều trộm cướp như vậy? Ta cũng đang vì chuyện này mà cảm thấy đau đầu.

- Đúng vậy a, từ Khai Phong về Bắc đường xá xa xôi.

Cho dù là đi Hà Đông lộ hay là Hà Bắc lộ, dọc đường trộm cướp hoành hoành.

Riêng chỉ có Hà Bắc lộ thì có Tây Sơn động Hòa thượng và Ngũ Mã trại hai nơi giặc cướp, nhân số tổng cộng cũng trăm nghìn người.

Đám đạo phỉ này muốn giết người đến đỏ cả mắt rồi, hai vạn người Nữ Chân cho dù đao thương trong tay cũng không chắc có thể bảo toàn tính mạng trở về.

Tiêu Khánh nói:

- Nhưng lại không thể không nói, người phát ra ám hoa này lợi hại.

Hai trăm ngàn quan, đủ để cho rất nhiều người đỏ mắt. Mặc dù là ta phái người đến mua chuộc, không có thời gian mấy tháng cũng khó được việc...Vấn đề ở chỗ, chúng ta không thể ở lại đây lâu. Lan truyền ra ngoài, đó là Đại Kim ta sợ những người Nam này.

Nay Lang quân mới bại trận, Thượng Kinh chấn động.

Nếu như có người nhân cơ hội này tác động vào, lại muốn một phen chiến đấu. Đến lúc đó, Đại Kim ta nhất định tiêu tan đại nguyên khí...

Hoàn Nhan Tông Vọng nghe xong, cũng đã trầm mặc.

- Như thế, nên làm như thế nào mới được?
- Những người khác đều dễ xử lý, mấu chốt là Lang quân nhất định phải an toàn trở về.

Tà sớm đã sai người quay lại Thượng Kinh, báo tin cho Quốc sư đến đây tương trợ. Trước đó, Lang quân phải chịu chút ủy khuất, chịu đựng mấy ngày. Đợi Quốc Sư sau khi tới đây sẽ bảo vệ Lang quân rời khỏi Đông Kinh. Chỉ có điều, Lang quân không được cùng đi với các huynh đệ.

Hoàn Nhan Tông Vọng trong mắt hiện lên một tia lãnh lẽo, một lúc sau nói:

- Đây chính là chủ ý của Niêm Hân?

Tiêu Khánh ngần ra, nhưng không trả lời.

Hoàn Nhan Tông Vọng thở dài:

- Được rồi, ta cũng biết việc này không quan hệ đến lão Tiêu ngươi, sẽ nghe theo dặn dò của ngươi.

Nhị điện hạ quả thật đúng là thành thực!

Nếu như là trước đây, hân tuyệt đối sẽ không khinh địch như vậy cúi đầu khuất phục.

Mà bây giờ, Hoàn Nhan Tông Vọng lại học được tính ẩn nhẫn, điều này cũng làm cho Tiêu Khánh cảm khái.

Triều đường Đại Tống tranh đấu không ngừng, nhưng Đại Kim thật ra cũng chẳng kém hơn. Chẳng qua, triều đình Đại Kim tranh đấu nhiều nhất giới hạn giữa việc nắm giữ binh quyền trong tay các Lang quân. Cứ như Hoàn Nhan Tông Hân và Hoàn Nhan Tông Vọng hai bên tranh đấu gay gắt, chưa bao giờ ngừng.

Nhưng việc này thì không phải một ngoại thần Tiêu Khánh hân có thể tham gia.

Hân chỉ cần theo một người Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi là được, bất kể là Hoàn Nhan Niêm Hân cũng tốt, Hoàn Nhan Oát Ly Bất cũng thế, đấu đá người sống ta chết, với hân không có liên quan gì.

- Nhị Lang quân xin nghỉ tạm, ta lại quay về trạm nghỉ chân.

Nếu có việc gì cần, thì cho người nói với ta, ta sẽ nghĩ cách giải quyết.

- Lão Tiêu, đúng là có một việc cần phiền đến ngươi.

- Xin Lang quân chỉ bảo.

- Hai ngày nay ta nghe tiên sinh đọc sách, rất thông hiểu.

Người Nam này tuy nói yếu đuối, nhưng chính xác thì có chút mặt tốt...Cho nên ta nghĩ nhờ người giúp ta tìm nhiều sách đến, yêu cầu tiên sinh đọc cho ta. Nếu mỗi ngày sống ở đây cứ thế thì ngọt ngào đến chết, cũng nên tìm chút tiêu khiển, không biết ngươi có thể giúp ta một lần không?

- Cũng không biết Lang quân muốn nghe đọc sách?

Hoàn Nhan Tông Vọng lập tức tươi cười rạng rỡ

- Ta nghe tiên sinh kia nói, đọc lịch sử có thể biết nhìn xa trông rộng.

Cho nên ta cũng muốn nghe nhiều một chút sách về lịch sử, hãy tìm một vài quyển hay chứ? Tiên sinh kia nói, nam nhân trong sử sách, Sử ký, Hán thư và Tam Quốc Chí không tồi. Xin tiên sinh tìm cho ta ba quyển sách này...Ngoài ra người Nam có danh sĩ nổi danh tên là Tư Mã Quang, từng làm “Tư Trị Thông Giám”. Ta vô cùng hiếu kỳ, lão Tiêu nếu như ngươi có cách, đừng ngại hao tâm tổn trí, tìm cho ta cuốn sách này.

Tiêu Khánh nghe xong không khỏi nhún mày

Người phiên dịch này cũng nhiều chuyện, Sử ký Hán thư và Tam Quốc Chí tìm một cái cũng được, nhưng “Tư trị Thông Giám” đích thực có chút phiền phức.

Hoàng đế Huy Tông phế bỏ tác phẩm của bè cánh Nguyên Hữu, Tư Mã Quang kia chính là thủ lĩnh Nguyên Hữu, tác phẩm của hân tất nhiên cũng liệt vào thuộc loại sách cấm. Cho dù dân gian có lưu truyền rộng rãi, nhưng nếu muốn tìm nguyên bộ, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Tuy nhiên, Hoàn Nhan Tông Vọng đã đề xuất yêu cầu. Tiêu Khánh cũng không tiện từ chối. Sau khi suy nghĩ một lát, hân liền gật đầu đồng ý. Sau khi nói chuyện với Hoàn Nhan Tông Vọng mấy câu, Tiêu Khánh xin từ biệt rời đi.

Ra khỏi cửa, hắn đi thẳng đến trạm nghỉ chân.

Khi hắn đi ra khỏi cửa sân cũng không biết là trong nháy mắt một người bán hàng rong bên quầy bán hàng ven đường ánh mắt lại sáng lên, tò mò nhìn thoáng qua về phía cửa nhà kia.

456. Chương 453: Hóa Ra Là Hắn (1)

- Người khăng định người đó là người Nữ Chân?

Ngọc Doãn ngồi thẳng người, ngưng mắt nhìn nam tử trước mặt.

Nói là nam tử, chỉ bằng dùng từ thiếu niên để hình dung cho thích hợp. Cậu nhìn qua không quá mười bốn mười lăm tuổi, mặc một bộ áo vải màu xám, lâu ngày đã phai nhạt màu. Tướng mạo rất thanh tú, lúc nói chuyện thậm chí còn đỏ mặt, làm cho người ta có cảm giác khó xử.

Thiếu niên tên là Vận Ca, cũng coi là vô lại ở phủ Khai Phong.

Ngày bình thường dựa vào việc buôn bán trái cây mà sống, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, biết khá nhiều người.

Thuộc hạ của Ngọc Doãn, vốn cũng có một người như vậy, đó là em họ của Hoàng Tiểu Thất tên là Hoàng Văn Đào. Tuy nhiên trong cuộc chiến vây thành Khai Phong, Hoàng Văn Đào chiến đấu ở Triều Dương Môn bị tử trận, chuyện này thường làm Ngọc Doãn cảm thấy đáng tiếc. Vận Ca này là đồ đệ của Cát Phổ cũng là đồ tôn của Lý Bảo. Lúc này cậu đứng ở đại sảnh Ngọc phủ có chút nơm nớp lo sợ, mới nhìn đã nhận thấy.

- Vận Ca, Lang quân hỏi người, người phải trả lời.

Lý Bảo nhận ra Vận Ca có chút căng thẳng, liền cười nói:

- Người cứ đem chuyện người thấy được, từ đầu đến đuôi nói lại cho Lang quân.

Ngày nay Ngọc Doãn đã không còn là tên đồ tể buôn thịt trên phố Mã Hành.

Ngồi ở đó, tự có một vẻ uy nghiêm, Lý Bảo một người kiệt ngạo đến như thế, cũng không dám tùy tiện gọi tên hiệu của Ngọc Doãn.

Vận Ca hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh.

- Ngày ấy khi sứ đoàn Kim quốc vào thành, tiểu nhân vừa lúc đứng ở cửa dịch trạm.

Lúc ấy người đó còn mua trái cây của tiểu nhân, cho nên tiểu nhân có ấn tượng sâu sắc với người đó. Hôm qua người đó dù đã thay đổi quần áo, nhưng liếc mắt một cái là nhận ra chân tướng của hắn. Lúc ấy ta cảm thấy có chút kỳ quái, hắn là người của sứ đoàn. Tại sao lại đi ra từ nhà của dân thường.

Thêm nữa lúc trước sự việc mật thám của Lỗ Tặc, tiểu nhân liền vô cùng chú ý.

Sau khi người đó đi rồi, tiểu nhân còn đi đến gõ cửa, hỏi người trong nhà muốn mua trái cây mới không. Cái người kia vẫn không có nghi ngờ với tiểu nhân, còn mua một ít trái cây. Lúc ấy tiểu nhân và người trong nhà đó nói chuyện vài câu, tuy rằng tên đó nói một hơi khẩu âm Quan Thoại nhưng để ý vẫn nghe ra được, hắn không phải là người ở địa phương này, vẫn còn mang theo hơi hướng khẩu âm Yên Vân.

Người này, thật đúng là thông minh.

Chẳng qua cũng chính là loại người như hắn sẽ không bị người ta nghi ngờ...

Cái người này, đóng giả thật tốt, nếu không phải đã biết lai lịch của hắn, thì ta lần đầu giao tiếp với hắn cũng sẽ không nhận ra.

Trên mặt Ngọc Doãn hiện ra một vẻ cười nhàn nhạt.

Hắn gật gật đầu, sau khi trầm ngâm một lát lại nói:

- Người làm sao mà biết hắn khẩu âm Yên Vân?

- Lang quân cười chê, trong phủ Khai Phong này, từ nam đến bắc không ít người, người Hán Yên Vân ở trong các ngõ nhỏ nhiều nhất.

Tiểu nhân đi khắp hang cùng ngõ hẻm, giao tiếp không ít với đám người đó.

Nghe nhiều đâm quen, nên chỉ cần hắn vừa nói ra miệng thì có thể nghe ra manh mối.

Khu vực đất đai trong ngõ hẻm, nơi thôn dã, trên phố chợ

Không ít khách thương phương Bắc tụ tập nơi đó, buôn bán ngựa. Nếu như vận khí tốt, nói không chừng còn có thể mua được Hải Đông Thanh. Ngọc Doãn sinh sống ở phủ Khai Phong cũng vài năm, mặc dù không nói thuộc nằm lòng phủ Khai Phong như lòng bàn tay, nhưng những khu ngõ nhỏ cũng biết.

- Người cái thằng ranh này, sinh ra đã có lỗi tai thính.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút. Lại hỏi:

- Có thể có cách nào tìm hiểu xem trong nhà kia có mấy người. Ngoài ra nghĩ cách xác định cái người đi vào trong nhà kia tên gì, trong sứ đoàn thân phận là gì?

Vận Ca gãi đầu ngượng ngùng cười

- Chuyện này có đáng gì. Chỉ có điều cần một chút thời gian mới được.

- Phải bao lâu?

Vận Ca nghiêng đầu suy nghĩ một lát sau nói:

- Ba ngày!

Ngọc Doãn nói:

- Không được, ba ngày có chút hơi lâu, nhiều nhất hai ngày...Ngoài ra, xin Lý Giáo Đầu cử người giúp đỡ một chút, theo dõi kỹ hai nơi nhà dân kia và trạm nghỉ chân. Một khi có thay đổi gì, xin Lý Giáo Đầu nhanh chóng báo cho.

Lý Bảo khẽ mỉm cười

- Ta hiểu.

Hiện nay, y dựa vào sự ủng hộ của Ngọc Doãn, liên kết với đám người Tưởng Môn Thần và Trương Tam mặt rỗ, nhiệm vụ hàng đầu là âm thầm chinh đồn Khai Phong.

Toàn bộ thành Khai Phong, tất cả lớn nhỏ đều nghe lệnh của Lý Bảo, có thể nói là nở mày nở mặt vô cùng.

Nói khó nghe một chút, y bây giờ là lưu manh đầu sỏ ở thành Khai Phong.

Nếu thật đi theo dõi một người nào đó, dò la tin tức, thật sự không tính là khó khăn

Lý Bảo này, cứ như là người trời sinh đi kiếm sống, lăn lộn phát triển nhanh chóng. Ngọc Doãn cũng là âm thầm may mắn biến thù thành bạn với Lý Bảo. Nói cách khác, hắn ở Khai Phong này tuy nói là một nhân vật có thể diện, nhưng cũng không so được với bây giờ, thông thạo tin tức

Ngọc Doãn lệnh cho Cao Trạch Dân lấy một quan tiền thưởng cho Vận Ca, xong việc bảo cậu ta đi ra.

Nhưng Lý Bảo còn ở lại, dường như có chuyện muốn nói.

- Lý Giáo Đầu, hắn là còn có việc?

Lý Bảo do dự một chút hạ giọng nói:

- Nói ra không sợ Lang quân chê cười, ta bây giờ gặp chút phiền toái.

- Hả?

- Trong khoảng thời gian này, một đám lưu manh vô lại không biết từ chỗ nào, vẫn đối địch cùng ta.

Nếu là đấu quyền cước khí công, ta cũng không sợ hãi. Nhưng bọn người kia, dường như có chút ô dù, vài lần va chạm, quan phủ đều thiên vị bọn họ, một mỗi ta hao tổn không ít huynh đệ. Rất nhiều người vào quân phủ, thì muốn có bạc mới xong. Ta tuy có chút gia sản, nhưng cũng là do đám đồ đệ kính biểu, không coi là nhiều...Cho nên mặt dày muốn xin Lang quân giúp đỡ một cái.

- Chuyện có gì đâu, một chút tiền lẻ, không cần lo lắng.

Như thế này, ta sẽ sai người lấy một ngàn quan tiền đưa đến quý phủ của Lý Giáo Đầu...Chỉ có điều Lý Giáo Đầu có biết lai lịch của đám lưu manh này không?

- Cũng không rõ lắm!

Lý Bảo gãi gãi đầu

- Ta và thủ lĩnh bọn chúng đã từng quen biết, cảm giác tên đó có tác phong quan cách, không giống như người bình thường.

Nếu không phải như vậy, ta làm sao có nhiều dẫn đo, đã sớm đánh cho bọn họ bật ra ngoài.

Ngọc Doãn nghe xong lời này, trong đầu không có một manh mối.

Xem ra, có người cũng theo dõi khả năng của đám giang hồ này. Dựa vào bản lĩnh của Lý Bảo, hơn nữa những năm gần đây mạng lưới quan hệ của hắn, kẻ đầu đường xó chợ quyết không phải là đối thủ của hắn. Mà trong quan phủ lại có đám người Tiểu Khôn âm thầm giúp đỡ, sao có thể bị thiệt hại nặng?

“Là ai?”

Là ai chinh đồn lực lượng cả đám giang hồ thành Khai Phong?”

Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu:

- Lý Giáo Đầu, trước tiên nghĩ biện pháp tìm hiểu rõ lai lịch những người đó. Trước khi biết rõ ràng thân phận của những người đó, cố hết sức tránh phát sinh xung đột với bọn họ. Nếu thật sự không được, thì đi tìm Thạch Tam tìm hiểu tin tức...Xem ra thành Khai Phong lại muốn có một hồi long tranh hổ đấu. Càng vào những thời điểm như thế này lại càng phải cẩn thận. Chớ để người ta biết.

Lý Bảo gật đầu đồng ý, rồi cáo từ rời đi.

Y vừa mới bước chân đi, thì lại thấy một cánh cửa phòng ở đại sảnh rèm cửa nhấc lên, Trần Quy từ bên trong đi ra

- Lang quân, xem ra sự việc có chút phức tạp.

- Hả?

- Trước tiên nói về sự việc Lỗ Tặc...Lang quân cảm thấy, người ở trong nhà dân kia là ai?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút. Lắc đầu cười khổ nói:

- Người này, đoán không ra.

Căn cứ theo những lời vừa rồi Vận Ca nói, cái người đến nhà dân kia chính là người Nữ Chân. Hắn là thân phận không thấp.

Có thể nói một hơi lưu loát giọng Quan Thoại, vả lại địa vị không tầm thường...Ta càng nghĩ thì chỉ một người có khả năng nhất là Tiêu Khánh

- Người nói là...

- Nếu người đó là Tiêu Khánh, thì người ở bên trong nhà dân kia tất nhiên thân phận hẳn là cao quý

Lúc trước ta nghe người ta nói. Tiêu Khánh nhận bảo vệ cho Hoàn Nhan Oát Ly Bất ở trạm nghỉ chân, nhưng hiện giờ xem ra chưa chắc Hoàn Nhan Oát Ly Bất đã ở trạm nghỉ chân, chỉ sợ là ở trong nhà dân

kia. Ta vừa mới nghĩ, nếu người trong nhà dân là Hoàn Nhan Oát Ly Bất, vậy nguyên nhân là gì? Theo lý mà nói, Tiêu Khánh phải để Hoàn Nhan Oát Ly Bất ở trạm nghỉ chân mới đúng, tại sao lại để hắn ở trong nhà dân?

Tròng mắt Ngọc Doãn hơi híp lại. Như có điều suy nghĩ.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Quy, một lúc lâu sau hạ giọng nói:

- Có gian dối sao?

Trần Quy mỉm cười khe khẽ gật đầu.

- Lang quân phát ra Giang hồ Tuyệt sát lệnh, lẽ nào Tiêu Khánh không sợ?

Nếu ta là Tiêu Khánh, nhất định phải bảo vệ Hoàn Nhan Oát Ly Bất an toàn trở về Thượng Kinh...Nếu đi cùng đại đội nhân mã như thế không tính là an toàn. Khả năng cao nhất là để cho Hoàn Nhan Oát Ly Bất một mình rời đi, cũng bố trí thủ hạ tốt đi theo bảo vệ.

Lang quân, người cảm thấy Hoàn Nhan Oát Ly Bất kia vì sao đến bây giờ còn chưa đi?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một lát. Trầm giọng nói:

- Người giỏi của Lỗ Tặc, còn chưa đến.

- Đúng vậy.

Trần Quy hít một hơi thật sâu

- Lang quân cần nên cho người giám sát nghiêm ngặt nhà dân kia, có lẽ không lâu nữa thì sẽ có người qua lại với bọn hắn.

Chỉ có điều, chính vì như vậy, Hoàn Nhan Oát Ly Bất tất nhiên sẽ không đi hai đường Hà Đông và Hà Bắc

Ta đoán, bọn họ có thể đi tới Đãng Châu, từ Đãng Châu rời bến về Bắc đi Thượng Kinh. Nếu ta đoán không sai, Lỗ Tặc kia sẽ làm theo chủ ý này. Mà nay, chỉ cần xác định thân phận cái người hay đi lại chỗ nhà dân kia, thì có thể khẳng định.

- Đi Đãng Châu, rời bến?

Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu, cảm thấy có chút phiền phức

Hắn vốn định mượn tay lục lâm đạo Hà Đông, Hà Bắc giải quyết hai vạn Tổ Tặc và Hoàn Nhan Oát Ly Bất kia.

Nhưng bây giờ xem ra sự việc không như hắn dự tính đơn giản như vậy. Người Nữ Chân cũng có cao nhân đã nghĩ ra đối sách.

Như vậy tiếp theo đây, thì phải xem đối sách của hắn.

Nhưng loại tình huống như thế này, hắn lại nên đối phó như thế nào đây?

457. Chương 454: Hóa Ra Là Hắn (2)

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, dùng ánh mắt dường như xin được giúp đỡ hướng về phía Trần Quy.

Trần Quy mấp máy môi, mở miệng nói:

- Lang quân chớ có sốt ruột, đợi Lý Giáo Đầu bên kia sau khi xác định thân phận đối phương, rồi quyết định tiếp?

- Nguyên Tắc, đem kế sách an bài ra?

Trần Quy khẽ mỉm cười:

- Chỉ còn một bước cuối cùng...

Thấy Trần Quy đã có dự tính trước, Ngọc Doãn ít nhiều thả lỏng tâm trí.

Chỉ có điều hắn vẫn có chút không yên tâm:

- Nguyên Tắc có thể đoán được, đối thủ hiện giờ của Lý Bảo rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Trần Quy cười nói:

- Lang quân vừa mới rồi đã nói ra đáp án, có gì khảo thí thử?

- Ta nói ra đáp án?

- Lang quân vừa mới nói long tranh hổ đấu

Thái Thượng Đạo Quân sắp đến Khai Phong, lúc trước ông ta truyền ngôi cho quan gia chẳng qua chỉ do bất đắc dĩ. Hiện giờ họa ngoại xâm đã hết Thái Thượng Đạo Quân làm sao có thể cam tâm tình nguyện? Chứ chưa nói đến ông ta cùng với quan gia xưa nay không hợp, thời điểm quan gia làm Thái Tử, Thái Thượng Đạo Quân đã mấy lần muốn trục xuất Thái Tử, lập Vận Vương kế vị. Nếu không phải lúc đó Thái Tử đã đủ vây đủ cánh, chỉ sợ cũng không làm được vị trí quan gia.

Ấn oán như thế, Thái Thượng Đạo Quân nếu trở về Đông Kinh, sao có được một ngày tốt lành?

Chớ quên, quan gia trước đây ở Kim Lăng lệnh cho Quan Thắng chém chết cha con Chu Miễn, nhưng không có lấy nửa điểm nể mặt Thái Thượng Đạo Quân.

Mà nay, Thái Thượng Đạo Quân đã trở lại, cũng tuyệt đối không thể từ bỏ ý đồ với quan gia.

- Cha con tương tàn?

Ngọc Doãn lập tức ngậy cả người!

Trong ký ức của hắn, trong lịch sử Tống Huy Tông sau khi trở về Khai Phong không bao lâu sau thì cùng với Hoàng đế Khâm Tông bị người Nữ Chân bắt đi.

Cho nên chuyện cha con tranh đấu, vốn cũng không có phát sinh.

Mà nay, người Nữ Chân trong cuộc chiến Khai Phong có thể nói là thảm bại. Nguyên khí tổn thương nặng nề.

Hoàn Nhan Tông Hàn sau khi nghe tin Oát Ly Bất thất bại tại Khai Phong, liền nhanh chóng rút quân, lui lại phía sau Đại Đồng, Thái Nguyên theo đó mà được giải vây.

Minh ước Yên Sơn, vốn không tồn tại trong lịch sử, nhưng lại thật sự xuất hiện.

Như vậy giữa Huy Tông và Khâm Tông sẽ xảy ra xung đột hay không. Thật còn là một ẩn số.

Ngọc Doãn dường như có chút hiểu ra!

Hắn hiểu được Khâm Tông tại sao phải gấp rút như vậy, không thể chờ ký kết Minh thư với người Nữ Chân. Thậm chí lấy thắng làm bại chấp nhận cúi đầu xưng thần với Kim quốc. Chỉ sợ ở trong mắt Khâm Tông. Uy hiếp lớn nhất không phải là người Kim quốc mà là vị Tống Huy Tông Triệu Cát sắp quay lại Khai Phong. Hắn phải dồn sức lớn nghênh đón khiêu chiến với Triệu Cát...Dù sao Triệu Cát lúc trước đã truyền ngôi. Nhưng suy cho cùng đã tại vị hai mươi lăm năm, lực lượng trong tay nắm giữ, thật là không biết đầu mà lần.

Xích mích giữa hai cha con, theo đó từ chuyện người Nữ Chân thất bại bỏ chạy tất nhiên sẽ trở nên cực kỳ quyết liệt

Đối với Tống Huy Tông, Ngọc Doãn không có cảm giác gì.

Trước đây chỉ cảm thấy người này không phải là một Hoàng đế biết nhìn xa trông rộng, nhưng tính tình cũng coi là không quá kém.

Hồi đó Triệu Cát sai Ngọc Doãn đến Thái Nhạc Công thự, có thể nói là nhìn ra tài hoa của hắn, không hẳn là có tâm tư xấu.

Khi Ngọc Doãn từ chức, Triệu Cát cũng không truy cứu, vẫn coi như là đại lượng.

Trừ lần đó ra, Ngọc Doãn và Triệu Cát chưa có lần nào gặp nhau, cho nên chưa nói tới cảm giác. Tuy nhiên, Ngọc Doãn nay là cùng phe với Thái Tử Triệu Kham, cũng có thể xem là người cùng phe Khâm Tông. Mặc kệ Khâm Tông là người do dự thiếu quyết đoán như thế nào, thậm chí phải dùng từ yếu đuối để hình dung, lại thật sự trấn giữ Đông Kinh, đánh nhau hung hăng một hồi với người Nữ Chân.

Thì thời điểm này mà nói Ngọc Doãn càng có khuynh hướng về Triệu Hoàn

Quyền thế và địa vị của hắn lập nên gần như đều dựa trên nền tảng Thái Tử Triệu Kham.

Nếu Triệu Hoàn tranh đấu thất bại, chỉ sợ ngôi vị Thái Tử của Triệu Kham cũng khó có thể giữ được...Như vậy, Ngọc Doãn cũng bị liên lụy.

Hiện giờ Ngọc Doãn là người có gia thất.

Hắn đầu tiên phải suy nghĩ, đó là sự an toàn của người nhà.

Cho nên, trong lòng hắn từ đầu đến cuối là đứng ở bên Triệu Hoàn, nghe Trần Quy phân tích như vậy, hắn liền loáng thoáng hiểu ra.

Trần Quy nói:

- Ta mặc dù không rõ lắm chuyện giang hồ tranh đấu, rốt cuộc là người phương nào ra tay?

Nhưng có lẽ không ngoài Thái Thượng Đạo Quân và quan gia đấu đá...Việc này Lang quân người tốt nhất đừng nhúng tay vào, có chen tay vào cũng không lọt. Vả lại cứ để Lý Bảo và đối phương đấu đá một hồi trước đã, đợi biết rõ lai lịch đối phương rồi tính tiếp vẫn chưa muộn.

Tuy nhiên, với năng lực của Lý Bảo, sợ không phải là đối thủ của đối phương.

Lang quân đã có lòng giúp đỡ, cũng không cần ra mặt, chỉ cần đem Lý Bảo giới thiệu với Thái Tử, hắn là được đứng ở thế bất bại. Những chuyện khác, Lang quân không cần phải xen vào, cũng không cần quản. Chỉ cần tập trung luyện cho tốt Thái Tử thân quân, tự có đất dụng võ.

- Để Lý Bảo vào phe của Thái Tử?

Ngọc Doãn trông mắt hơi híp, không khỏi âm thầm gật đầu.

Lúc trước hắn nghĩ chính mình ra mặt, thật ra cũng không nhất định phải vậy.

Đừng thấy Thái Tử Triệu Kham bây giờ còn nhỏ tuổi, nhưng lực lượng sau lưng cậu ta lại không thể khinh thường.

Kỳ Ngoại Công hiện nay trấn giữ phủ Đại Danh, Chu Thắng Phi cũng là Tri Xu Mật Viện Sự, kiêm Quyền Môn Hạ Thị Lang. Sau này, Chu Thắng Phi sẽ làm được Tướng công, cũng không hẳn là không có khả năng. Chứ đừng nói chỉ trong tay Thái Tử còn nắm giữ lực lượng Kinh Đông phủ Nguyên soái này, quả thật gộp lại chưa chắc thua người khác. Có một số việc để Triệu Kham ra mặt, thì hơn xa Ngọc Doãn đứng ra.

Ngọc Doãn suy nghĩ rõ ràng ra sự ảo diệu trong đó, thì liên tục gật đầu, không khỏi liếc nhìn Trần Quy tán thưởng một cái.

- Ta có Nguyên Tắc tương trợ, thật là may mắn.

Trần Quy lại không cho là đúng, xua tay cười nói:

- Thật ra Lang quân cũng hiểu được đạo lý kia, chỉ có điều người trong cuộc đôi khi khó tránh khỏi nhìn không rõ lắm. Ta nếu là phụ tá của Lang quân, thì phải vì Lang quân bổ sung chỗ thiếu khuyết, không dám nhận, không dám nhận.

Y dừng lại một chút, đề tài câu chuyện đột nhiên chuyển một cái.

- Lại nói tiếp, ta đối với hỏa khí trong tay Lang quân, có phần cảm thấy hứng thú

- Hỏa khí?

- Chính là Chưởng Tâm Lôi mà Lang quân ở trấn Quách Kiều và núi Tây Đài, hai lần sử dụng đó.

Không đối gạt Lang quân, ta lúc bình thường đối với hỏa khí, cũng có phần hứng thú, khi ở An Lục, từng lấy cây trúc mọc ở đó chế thành ống trúc. Đem thuốc nổ nhồi vào trong ống trúc, sau đó châm lửa ở phía đằng đuôi, ngọn lửa phun ra...Chỉ có điều chẳng biết tại sao hiệu quả không mạnh. Thử vài lần đều chỉ bắn ra khoảng cách hai ba trượng, thật sự là không sử dụng được.

Trước đây ta nghe người ta nói, lang quân chế tạo Chưởng Tâm Lôi uy lực kinh người, không hề kém phích lịch pháo.

Ta suy nghĩ hết thấy, đó là thuốc nổ này có vấn đề...Cho nên sau khi đến Khai Phong, ta cũng từng hỏi qua Quân Khí Giám, tuy nhiên lại không ai biết việc này. Chuyện này vẫn là dấu hỏi ở trong lòng, cho đến hôm nay, lúc này mới cả gan xin lang quân chỉ bảo.

- Đem cây gậy trúc làm thành ống trúc, lắp thuốc nổ, châm lửa ở đằng đuôi phun ra ngọn lửa...

Ngọc Doãn giật nảy cả người, thân mình lạnh toát, cái này không phải là cái gọi là hình thức ống súng, thì ra đây là hình thức ban đầu của súng kíp đời sau sao?

- Trần Quy?

Ngọc Doãn đột nhiên cảm thấy cái tên này dường như nghe rất quen thuộc.

Trần Quy...Há không phải là cái người trong lịch sử phát minh ra ống hỏa khí đó sao?

Trong lịch sử, chính là vì quân Kim xâm lấn, khiến cho quân Tống thất bại tháo chạy, quân lính mất người chỉ huy tụ tập nhau cướp bóc ở xung quanh.

Khi đó Trần Quy làm An Tri phủ, gặp phải giặc cỏ công thành.

Trần Quy liền sử dụng súng kíp do hắn phát minh ra, tạo thành đội súng kíp đánh cho giặc cỏ thất bại thảm hại, do đó được gọi là hình thức ban đầu của súng ống.

Chỉ có điều trước đó, Ngọc Doãn không có đem người phát minh ra súng kíp Trần Quy kia và Trần Quy xuất thân Trung Minh Pháp Khoa Tiến sĩ trước mắt liên hệ lại là một người. Thậm chí hắn có lần còn nghĩ đến cái ông tổ phát minh ra súng kíp là một thợ thủ công.

Không nghĩ tới, không nghĩ tới...

Ngọc Doãn lúc này, chính là nhất được bảo bối, không kìm nổi cất tiếng cười to.

Trần Quy ngạc nhiên nhìn Ngọc Doãn, đối với thái độ biểu hiện kích động của hắn, có chút không rõ ràng cho lắm.

- Ta cũng có chút mạo muội, nếu Lang quân không cho phép, liền coi như ta chưa có nói qua việc này.

“Sao có thể coi như người chưa nói qua được?”

Ta còn muốn dựa vào ngươi, chế tạo ra thật nhiều súng phun lửa nữa đây!”

Ngọc Doãn vội vàng xua tay, cười nói:

- Nguyên Tắc suy nghĩ thần kỳ tuyệt diệu, thật khiến cho người ta khen ngợi.

Ta không phải là muốn giữ bí mật kỹ thuật của bản thân, thật sự là vì ý tưởng súng phun lửa này của Nguyên Tắc làm chấn kinh. Không đối gạt Nguyên Tắc, lúc trước người chế tác Chưởng Tâm Lôi cho ta, bây giờ phát huy tác dụng tại Chư Suất Phủ. Ý tưởng súng phun lửa của Nguyên Tắc rất tốt, cho nên ta nghĩ mời người hỗ trợ cho ta nghiên cứu chế tạo hỏa khí này. Tất cả chi phí do ta gánh vác, kính xin Nguyên Tắc đừng từ chối

Trần Quy nhìn Ngọc Doãn có chút ngơ ngác không nói nên lời.

Lúc trước, khi y ở An Lục nghiên cứu chế tạo súng phun lửa, không biết là đã bị bao nhiêu người chế giễu.

Không nghĩ đến Khai Phong, vậy mà gặp được một người chung trí hướng, làm cho y cảm thấy vô cùng hưng phấn.

- Đã được Lang quân coi trọng như thế, ta đây nghĩ ngợi lung tung, hạ quan nhất định không phụ tấm lòng Lang quân nhờ vả, mau chóng làm ra súng phun lửa.

- Không phải mau chóng mà là ngay tức khắc!

Ngọc Doãn thu lại vẻ mặt tươi cười, trầm giọng nói:

- Vào lúc trước khi ta lên đường, cần phải chế tạo ra mười súng phun lửa, Nguyên Tắc có làm được không?

458. Chương 455: Cáo Già (1)

Thân phận của Tiêu Khánh nhanh chóng bị làm rõ

Thật ra đó cũng không phải là việc khó, chỉ cần chú tâm tìm hiểu, tất nhiên sẽ có manh mối. Chứ đừng nói chi là Vận Ca kia cực thông minh, lại có đám người Lý Bảo âm thầm giúp đỡ, muốn biết rõ ràng thân phận của Tiêu Khánh, thật sự không phải là một việc khó khăn.

Bắc Tống không có Cẩm Y Vệ.

Cho dù là Tiêu Khánh là một người thạo nghề, nhưng cũng khó tránh có sơ suất.

Ở đây không phải là Thượng Kinh, mà là phủ Khai Phong. Đối với một đám địa đầu xà tại Khai Phong điều tra thì có tin tức gì có thể che giấu?

Đừng nói là thân phận của Tiêu Khánh, nếu Ngọc Doãn muốn thì Chung Sư Đạo và tiểu thiếp một tối thẩm thiết vài lần cũng có thể điều tra rõ ràng. Một bên cố ý tìm hiểu, bên kia không có đề phòng, kết quả là cuộc sống hàng ngày, thói quen sinh hoạt của Tiêu Khánh rất nhanh chóng được đem đến cho Ngọc Doãn biết. Điều này cũng làm cho Ngọc Doãn không thể không cảm thán năng lực của đám côn đồ tại đây.

Với thân phận của Tiêu Khánh nếu đã đi ra từ nhà dân kia thì người bên trong nhà đó cũng đã được phác họa ra rõ ràng.

Dương Kim Liên không biết rõ việc của Ngọc Doãn, cũng như trước đây nàng không rõ Lý Quan Ngư làm những gì. Trong xương cốt, lòng Dương Kim Liên là một nữ nhân rất truyền thống, nam nhân làm việc nàng không hỏi, mà cũng không muốn hỏi, chỉ cần làm tốt bổn phận của bản thân mình là được. Nàng đang ngồi ở bên cạnh Ngọc Doãn thêu thùa may vá. Nhìn thấy vẻ mặt Ngọc Doãn có ý cười, không khỏi có chút tò mò.

Cái người Nữ Chân họ “Bất” kia, dường như rất lợi hại.

Phu quân đối với hần cũng vô cùng coi trọng, thế nên hai ngày nay thường xuyên nói tới người này.

- Tiểu Át ca, cái người họ “Bất” này rất lợi hại phải không?

Ngọc Doãn ngẩn ra, phản ứng không kịp Dương Kim Liên nói “Bất” là ý gì. Nhưng hần chợt hiểu ra, cười ha hả nói:

- Hoàn Nhan Oát Ly Bất?

- Ừ, thì người này...Tên Lỗ Tặc này đúng thật là cổ quái, nghĩ tới thì cũng không dễ gọi.

Ngọc Doãn cười cười, hạ giọng nói:

- Ta nay tuy đã là một Binh Bộ Lang Trung, nhưng chuyện quốc gia đại sự cũng không được tham dự

Muốn nói tới, Hoàn Nhan Oát Ly Bất này cũng không là gì, trên hãn còn có Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi và Hoàn Nhan Cốc Thần, những người này đều còn trẻ tuổi. So với những người này đáng sợ hơn. Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi đã già, Hoàn Nhan Cốc Thần cũng không đáng để lo nghĩ, có một ngày Hoàn Nhan Oát Ly Bất sẽ trở thành kình địch của Đại Tổng ta, không thể khinh thường.

- Tiểu Ất ca là muốn...

Yên Nô ôm Ngọc Kiều ở một bên nói chen vào.

Ngọc Doãn cười ha hả, không trả lời câu hỏi này của Yên Nô.

Đem tờ giấy Lý Bảo đưa tới kia và thành một cục, chợt đứng lên nói:

- Cửu Nhi Tỷ, Kim Liên. Ta hôm nay có việc, không cần để phần đồ ăn cho ta.

- Tiểu Ất ca, ngày xuất phát, đã định chưa?

- Ngày mười bảy tháng tám.

- Ngày mười bảy tháng tám, sát Trung thu rồi.

Yên Nô lầu bầu, thật là khiến Ngọc Doãn sinh ra vài phần bùi ngùi.

- Đúng vậy a, sau Trung thu thì khởi hành đến Chân Định. Chuyến đi này, cũng không biết khi nào có thể trở về, trong lòng liền có chút buồn phiền.

- Cửu Nhi Tỷ, ngày mai đưa Kim Liên đến chùa Đại Tướng Quốc dâng hương đi.

Yên Nô nghe thấy ánh mắt sáng lên, liên tục gật đầu

- Nô cũng đang vừa mới nghĩ muốn đi chùa Đại Tướng Quốc, cầu bình an cho Tiểu Ất ca.

Nhìn thấy được, Yên Nô rất buồn.

Chỉ có điều, chuyện như thế này nàng cũng không thể quyết định.

Có lúc, Yên Nô thật sự nhớ về cuộc sống trước kia. Thân phận và địa vị của Ngọc Doãn không bằng được so với bây giờ, nhưng cả nhà lại có thể thường ở cùng một chỗ. Không giống như bây giờ, động một cái thì muốn chia lìa. Là một chuyện không tốt, còn lo lắng đến tính mạng.

Tuy nhiên Yên Nô biết, nam nhi chí tại bốn phương.

Ngọc Doãn nếu đã đi lên con đường làm quan, thì chỉ có thể ủng hộ hãn, phải tiếp tục đi tiếp...

Đi ra khỏi nhà Ngọc Doãn mang theo Cao Trạch Dân, thẳng hướng Dư Tử Trà Lâu mà đi.

Chủng Sư Đạo hẹn gặp mặt hãn ở Dư Tử Trà Lâu, lại làm cho Ngọc Doãn lập tức sinh ra vài phần dự cảm xấu.

Mỗi lần gặp mặt Chủng Sư Đạo, luôn phát sinh ra sự việc không vui vẻ. Lần đầu tiên gặp mặt Chủng Sư Đạo đó là ở Dư Tử Trà Lâu, tiếp đó thì là Ngọc Doãn tử thủ ở Trần Kiều, Thân quân Thái Tử gần như toàn quân bị diệt, chết thê thảm và nặng nề.

Lần thứ hai lại gặp mặt ở Phủ, lại nghe nói thông tin về Minh Ước Yên Sơn.

Nói thật Ngọc Doãn thật sự có chút sợ gặp Chủng Sư Đạo, bởi vì hãn không biết lại sẽ phát sinh ra chuyện gì.

Dư Tử Trà Lâu, bên trong vẫn yên tĩnh như cũ.

Xe cộ đi lại trên con phố Dư Tử, vô cùng đông đúc.

Trung thu sắp đến, phủ Khai Phong lại khôi phục cảnh phồn hoa như xưa.

Rất nhiều người khi Khai Phong bị vây thành đã rời đi, nay lại trở về tìm cơ hội sinh sống. Chỉ có điều Khai Phong ngày nay và Khai Phong ngày xưa có chút không giống nhau. Khai Phong bị vây, coi như là một lần thanh lọc tầng cao nhất. Rất nhiều người quyền quý lúc trước bị giáng chức, bãi quan, nghiêm nhiên đã thành một hiện tượng khác.

Ngọc Doãn đi vào Dư Tử Trà Lâu, để Cao Trạch Dân chờ dưới lầu

Hắn đi thẳng lên Trà Lâu, chỉ thấy Chung Sư Đạo đã ngồi ở đó.

Chung Ngạn Tung đứng nghiêm chỉnh phía sau hắn, nhìn thấy Ngọc Doãn đi lên, vội bước nhanh đến chào đón, nói một câu:

- Mặt Tướng tham kiến Đô Thống Chế.
- Nhị Lang cũng ở đây, tại sao không đi làm nhiệm vụ?

Chung Ngạn Tung vội trả lời:

- Thưa Đô Thống Chế, trong quân đã chuẩn bị ổn thỏa, hai ngày nay Trần Trường Sử để cho ta nghỉ ngơi. Công việc trong quân, Ngọc Doãn cũng không hỏi đến nhiều lắm.

Có Trần Quy ở đó, hắn tự nhiên yên tâm.

Sau khi hỏi han vài câu với Chung Ngạn Tung, Ngọc Doãn liền ngồi xuống

- Chung công hôm nay gọi ta có gì chỉ bảo?

Nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Ngọc Doãn, Chung Sư Đạo tâm tình thật tốt

Liền phát tay ra hiệu cho Chung Ngạn Tung đi xuống, uống ngụm trà, dường như lắm bầm:

- Trong lúc rảnh rỗi thì muốn tâm sự với Tiểu Ất.
- Cũng không biết Chung Công muốn nói chuyện gì với Tiểu Ất?

Ngọc Doãn len lén đánh giá Chung Sư Đạo, mới một thời gian không gặp, Chung Sư Đạo hình như già yếu hơn.

So với lúc lần đầu tiên gặp hắn, mặt mày có vẻ hồng hào, khí phách bừng bừng, phấn chấn tinh thần, mà nay Chung Sư Đạo nhìn qua giống như là một lão nhân tuổi xế chiều.

- Chung Công thần sắc không tốt lắm a.

Chung Sư Đạo cười nói:

- Lớn tuổi rồi, có tốt được không? Lại làm cho Tiểu Ất nhọc lòng rồi.
- Ta có một thức phụ, y thuật cao minh, nếu Chung Công đồng ý, Tiểu Ất sẽ mời ông ấy đến khám cho Chung Công?
- Người nói là, An Đạo Toàn sao?

Chung Sư Đạo nói:

- An Đạo Toàn y thuật tất nhiên cao minh, trước đây khi hắn còn ở Thái Y Công Sở thì đã nghe nói qua danh tiếng của hắn. Chỉ có điều người này thời vận không tốt, chộc giận Vương Phủ. Thế cho nên...Bằng không, ta nghe người ta nói, hắn bây giờ cũng không quá tệ.

An Đạo Toàn tất nhiên đã từng không tồi.

Dựa vào Ngọc Doãn thân phận địa vị được nâng cao, cuộc sống của ông ta cũng càng ung dung tự tại

Cuộc sống của An Đạo Toàn có đôi khi cũng khiến chính Ngọc Doãn ước ao. Không phải là du đơn ngoạn thủy mà chính là tìm người ngồi tọa thiền, thật sự là hạnh phúc.

- Nếu được An thần y ra mặt, lão phu cầu còn không được.

Chủng Sư Đạo nói xong nhìn Ngọc Doãn. Đột nhiên nói;

- Ta mới nghe được người ta nói, Sơn Đông Hòa Thượng Mã Hòa thượng ở đường Hà Bắc, phát ra Tuyệt Sát Lệnh, muốn đem Lỗ Tặc về Bắc giết chết sạch. Cũng không biết người nào bỏ ra một khoản kinh phí lớn, không ngờ đến hai trăm nghìn tiền âm hoa, quả thực khiến Lỗ Tặc này hết hồn. Lão phu mời Tiểu Ất đến, chính là muốn nghe một cái.

Sớm biết như vậy, thì không giới thiệu An Đạo Toàn với người!

Ngọc Doãn nghe những lời này của Chủng Sư Đạo, làm sao còn không hiểu ra ý tứ của Chủng Sư Đạo?

Người ta nói già không chết là vì gian xảo. Nói đó chính là nói lão nhân này.

Ngọc Doãn tin chắc lão nhân này tất nhiên đã nghe được tin tức, ngay cả hai trăm ngàn âm hoa này cũng có thể nói ra. Làm sao mà không biết là do ai làm? Lại biết rõ, lão nhân này mỗi lần tìm hấn cũng sẽ không có chuyện gì tốt. Lúc này đây, xem ra cũng là như vậy, hấn nếu đã đề cập đến chuyện này, nói không chừng lại có chuyện muốn Ngọc Doãn đi làm. Quả nhiên là cáo lại đi chúc tết gà, không có lòng tốt a.

Trong lòng Ngọc Doãn trầm xuống, không có đáp lời Chủng Sư Đạo.

Lặng lẽ uống một ngụm trà, Ngọc Doãn cười

- Đúng vậy a, cũng không biết là các lộ hảo hán kia làm được việc lớn như thế.

- Đúng vậy a, đúng vậy a, ta cũng tò mò.

Chủng Sư Đạo trong lòng thầm mắng một tiếng tiểu hồ ly, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười như trước.

Hai người cứ ngồi đối diện nhau như vậy, không ai mở miệng. Một lúc lâu sau, Chủng Sư Đạo lại cất lời xóa tan tĩnh lặng

- Cuối năm thứ sáu Tuyên Hòa, Nhất Đẳng Nội Tử Ngũ Long Tự Đường Cát, ở cửa sông phía tây bị giết, hung thủ đến nay tung tích không rõ.

Cùng năm, sứ đoàn Kim Quốc đến Đông Kinh.

Thái Học Sinh Lý Quan Ngự. Tú tài nhà trong hẻm bị giết...Hung thủ cũng không rõ đi về đâu.

Tiểu Ất, ta nhớ tiểu thiếp kia mới nạp của người, hình như là thê tử của Lý Quan Ngự, không biết có phải không?

Ngọc Doãn nghe được lời này, lập tức hồi hộp.

Lão nhân đột nhiên nói đến hai chuyện này, là có ý gì?

Trong lòng vội vàng lên, hấn ngẩng đầu nhìn Chủng Sư Đạo, nhưng từ trên mặt Chủng Sư Đạo chưa tìm ra manh mối gì.

Im lặng nuốt nước bọt, Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu

- Đúng vậy a, thành Khai Phong này trị an đúng là không tốt, vì sao đến bây giờ vẫn không có thông tin nhỉ?

Nụ cười trên mặt Chủng Sư Đạo càng sâu

- Đúng vậy a, lão phu cũng cho là như vậy.

Cho nên lão phu hai ngày hôm nay muốn đệ trình lên phủ Khai Phong, lần nữa điều tra lại án này, không hiểu có tra ra được manh mối không.

Ngọc Doãn nhìn Chủng Sư Đạo khuôn mặt giãn nở tươi cười, đột nhiên sinh ra một loại kích động mãnh liệt, muốn đánh cho lão một quyền...Nói lên được việc này, hấn sao có thể không biết mục đích của Chủng Sư Đạo? Chỉ sợ lão nhân này lại muốn tìm chút phiền toái đến cho hấn rồi.

459. Chương 456: Cáo Già (2)

- Thời gian cách gần hai năm, điều tra sợ là cũng khó khăn.

- Đúng rồi, Chúng công hôm nay gọi ta đến, chẳng lẽ là vì chuyện này sao?

- Tâm sự một chút, chỉ là tâm sự thỏa thích một chút.

Chúng Sư Đạo cười ha hả, cúi đầu uống một hớp, dáng vẻ như một lão thần tiên ung dung tự tại, lại làm cho Ngọc Doãn tức giận đến thiêu đốt ngũ tạng.

Lão nhân này thật sự là, thật sự là quá ghê tởm.

- Tiểu Ất ta nghe nói Hoàn Nhan Oát Ly Bất cũng không ở tại trạm nghỉ chân.

- À?

- Người này mà bây giờ còn chưa coi là cái họa trong lòng, thì sớm muộn gì cũng sẽ thành đại họa.

Hôm qua, Trương Thúc Dạ tìm lão phu, cũng nói đến chuyện này. Hắn với lão phu có nhận định giống nhau, người này tốt nhất ở lại đây cho thỏa đáng. Chỉ có điều quan gia đã đáp ứng, giờ đổi ý cũng không kịp. Ta nghe nói, phong cảnh Đẳng Châu vô cùng tốt, cũng không biết khi nào Tiểu Ất rảnh rồi, đi du ngoạn một phen. Trương Tướng công ở đó cũ có một vài bạn cùng học cũ, đến lúc đó có thể làm người dẫn đường cho Tiểu Ất.

Lời mở đầu này không dính dáng đến lời nói sau, lại làm cho con người Ngọc Doãn chột lóc lên.

Chúng Sư Đạo đã đoán ra tâm tư của ta rồi hả

Nghe giọng điệu của hắn dường như cũng tán thành cách làm của ta. Nhưng tốt nhất chuyện này vẫn là không nên nói ra, khỏi bị rút dây động rừng.

- Tiểu Ất cũng nghe qua phong cảnh Đẳng Châu rất đẹp, chỉ có điều không rảnh để đi tới.

Ngày mười bảy, Tiểu Ất đã phải rời kinh đi đến đóng quân tại Túc Ninh trại. Chuyến đi Chân Định này chẳng biết lúc nào có thời gian rảnh rồi.

- Ha hả, có cơ hội, có nhiều dịp.

Chúng Sư Đạo nhìn một vòng như không thêm để ý, đề tài câu chuyện lại chuyển sang:

- Tiểu Ất có biết Tiêu Khánh không?

Ngọc Doãn bắt đầu dĩ phát hiện ra, hắn hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của Chúng Sư Đạo. Không hổ là chủ nhân cả một đời chìm nổi trên quan trường. Đường đi nước bước không chế trong tay, đích xác là lò lửa thuần một màu xanh. Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, cục diện gần như nằm trong lòng bàn tay Chúng Sư Đạo. Ngọc Doãn mặc dù cố ý đầu ngang bằng, nhưng kết quả là vẫn bị Chúng Sư Đạo dắt mũi dẫn đi...

Thật là một lão quan nhân lọc lõi!

Ngọc Doãn trong lòng cảm thán một tiếng, nói:

- Tiêu Khánh? Không phải là sứ giả Kim quốc sao?

- Đúng vậy.

- Tiểu Ất thân phận hèn mọn, cũng không biết Tiêu Khánh ra sao?

Chúng Sư Đạo ngẩng đầu nhìn chằm chằm Ngọc Doãn.

Một lúc lâu sau, hắn mới mở miệng nói:

- Tiêu Khánh người này, giáo quyết đa đoan, tuyệt đối không thể coi thường.

Nếu không phải hắc là người của Da Luật Dư Đồ, mà nay được trọng dụng không sao nói hết. Nhưng đã là như thế, người này ở triều đình Kim quốc mà nói, quyền hành cũng là càng ngày càng lớn.

Tiêu Khánh đối với Đại Tổng ta có chút hiểu rõ, thêm nữa người này cẩn thận, đối với triều đình Đại Tổng ra nằm trong lòng bàn tay.

Ngày nay, Lỗ Tặc ở Đại Tổng làm gián điệp. Gần như là một tay người này bố trí. Trước đây cũng chính là hắc nhiều lần xúi giục vua nước Kim phương Bắc chinh phạt Đại Tổng...Nếu không diệt trừ hắc, sớm muộn gì cũng thành mối họa trong lòng Đại Tổng ta. Mỗi khi suy nghĩ về điểm này. Lão phu tóm lại có chút nặng nề.

Ngọc Doãn nghe được những lời này trợn mắt há hốc mồm.

Hắc đã hiểu ý đồ của Chung Sư Đạo, lại là muốn hắc giết Tiêu Khánh?

- Lão nhân gia người là đùa giỡn hay sao?

Không nói đến Tiêu Khánh bản thân giả dối đa nghi, nhưng dù thật sự muốn ám sát, sợ cũng không phải là chuyện dễ dàng. Hắc lần này tới Khai Phong, dẫn theo tổng cộng hơn ba trăm tên Hợp Trát, thân thủ không tầm thường, võ nghệ cao cường. Hợp Trát là đại nội thị vệ của người Nữ Chân.

Ngọc Doãn dù có lớn gan, cũng không có ý nghĩ dám chạy tới trạm nghỉ chân ám sát Tiêu Khánh.

Nhưng Chung Sư Đạo...

- Hoàn Nhan Oát Ly Bất phải ở lại Trung Nguyên, Tiêu Khánh cũng phải ở lại Trung Nguyên.

Chung Sư Đạo bỗng nhiên nâng người lên, nhìn Ngọc Doãn trầm giọng nói. Tuy nhiên, sau khi hắc nói xong, lại lộ ra một vẻ chán nản, thở dài giống như lẩm bẩm:

- Đáng tiếc lão phu đã lớn tuổi, đã không giết được...kẻ giặc cướp này.

Ngọc Doãn không khỏi trầm mặc!

- Quốc sư Lỗ Tặc Shaman Thiện Ứng vẫn chưa đến.

Tuy nhiên lão phu nghe nói, Tiêu Khánh đã gấp rút gọi Shaman Thiện Ứng tới đây. Một khi Thiện Ứng đến Khai Phong, đó chính là lúc Lỗ Tặc khởi hành. Trước đó, sứ đoàn Kim quốc tuy có ba trăm Hợp Trát, không phải là không có cơ hội có thể đi. Ba ngày sau Trung Thu, quan gia chuẩn bị thiết yến khoản đãi Kim quốc sứ giả ở hồ Kim Minh. Từ chỗ nghỉ chân của sứ đoàn đến hồ Kim Minh, gần lầu Sư Tử...

Lão phu nghe người ta nói, ngày hôm đó lầu Sư Tử sẽ có múa rồng cho dân chúng, tình hình sẽ vô cùng nhộn nhịp.

Tiểu Át nếu như không có chuyện gì, thì đừng có đi qua đó tham gia, khỏi lại bị dính phải phiền toái lôi thôi

Ngọc Doãn ngơ ngác nhìn Chung Sư Đạo đứng dậy đi xuống khỏi Trà Lâu, trong một lúc dở khóc dở cười. Lão nhân này ngay cả kế hoạch cũng đã tính toán xong, làm sao còn để Ngọc Doãn phản đối? Chỉ có điều trong lòng có chút nghi vấn, nhìn thấy Chung Sư Đạo sắp xuống lầu, Ngọc Doãn cuối cùng không kìm nổi hỏi:

- Chung công, Tiểu Át xuất thân trong phổ xá, chẳng qua chỉ là một tên đồ tể, thì làm sao mà lại được Chung công coi trọng như thế?

Chung Sư Đạo một chân đã bước xuống cầu thang, nghe lời nói này của Ngọc Doãn liền dừng lại, quay đầu nhìn về phía Ngọc Doãn.

- Tiểu Át ở Trần Kiều nói với Thái Tử: Sống ở trên đời gian nan cực khổ, Chết mới được thanh thản yên vui.

Lão phu liền biết, Tiểu Át còn có một lời nhiệt huyết. Năm đó cha người chết trận, lão phu đã từng quan sát cuộc chiến. Lão phu tin tưởng, hai con mắt này nếu như chưa mù thì sẽ không nhìn lầm người...Quan văn không tham tiền, võ tướng không sợ chết, thì thiên hạ thái bình.

Hai điều này nhưng lão phu xem trên khắp triều đình này, không có ai có thể so được với Tiểu Ất. Lão phu cũng rất tin tưởng, Tiểu Ất sẽ không làm lão phu thất vọng.

Chủng Sư Đạo nói xong, liền đi.

Ông cảm thấy hài lòng, cứ như giải quyết xong một mối bận tâm trong lòng.

Nhưng đối với Ngọc Doãn mà nói, những lời này của Chủng Sư Đạo, lại đặt hết lên người hắn làm hắn không còn đường lui.

Còn có ba ngày...

Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu, cười khổ lắc lắc đầu đứng dậy.

Nếu việc đã đến nước này, thì đành phải mưu tính một phen mới được. Tiêu Khánh, Tiêu Khánh...Xem ra chỉ có để người ở lại Đông Kinh...

Càng gần ngày rời đi càng nhiều chuyện.

Ngày xuất phát mỗi lúc một gần, Ngọc Doãn mới phát hiện hóa ra trong tay không ngờ còn nhiều chuyện phải giải quyết.

Người ta vốn là càng vội càng gấp rút, Thái Tử Triệu Kham nhiều năm bị cấm túc, nhờ hoàng hậu Chu Liễu thỉnh cầu, được quan gia khai ân. Tên tiểu tử này mới được tự do thì lập tức chạy tới nhà Ngọc Doãn. Thấy Ngọc Doãn mới xây dựng cải tạo lại nhà cửa, không khỏi tấm tắc ngạc nhiên.

- Tiểu Ất thật là lợi hại, chỉ nửa năm thì thêm thế gia vọng tộc như vậy.

Ngọc Doãn và Triệu Kham ngồi ở trên phòng sách thưởng thức trà, ngắm hoa quế nở rộ trong sân. Tháng tám đúng là thời gian hoa quế nở rộ, trong sân tràn ngập mùi hoa quế, thấm vào tận trong phổi, rất thư thái dễ chịu

Ngọc Doãn rót thêm một ly trà cho Triệu Kham, cười ha hả nói:

- Tiểu ca nửa năm qua, ở trong cung làm chuyện gì?

Triệu Kham nghe thấy lập tức hưng phấn lên:

- Tiểu Ất, ta nửa năm qua ở trong cung đọc sách.

Ta sai người tìm rất nhiều sách mang đến, có Tây Vực đấy, có táỉ bắc nữa...Hóa ra thiên hạ này lại rộng lớn như thế, nếu không có các bậc hiền triết ghi lại, thì không biết được. Hai ngày trước ta còn xem cuốn Đại Đường Tây Du Ký, cảm giác có chút thần kỳ. Trong sách ghi lại rất nhiều thứ mới lạ, ta mặc dù là Thái Tử thế nhưng cũng không biết hết được, càng chưa bao giờ nhìn thấy, thật lấy làm tiếc.

Hôm qua nói lại cùng với mẫu thân, mẫu thân cũng vô cùng hiểu kỳ

Sau này, nếu có cơ hội, nhất định phải mở mang kiến thức một phen...Nực cười đám người trong triều đình kia, cả ngày bàn mưu tính kế, tất cả lại không biết thiên hạ này lớn như thế.

Những người đó thật sự không biết sao?

Từ đời Tống đến nay, văn phong đang lên, sao có thể không biết được thiên hạ rộng lớn.

Không phải không biết mà là không muốn biết, không muốn biết mà thôi.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một lát, liền hạ giọng nói:

- Tiểu ca nếu muốn thỉnh giáo những điều mới lạ đó, chỉ bằng đạo thánh hiền, sợ cũng khó thực hiện.

Ta nghe nói cực tây, nơi đó có một quốc gia, có một quốc giáo tên là Islam.

Ta từng có cơ hội tình cờ thấy tranh tông giáo của bọn hắn. Trong bức tranh là một người con gái, tay cầm kinh Coran, một tay cầm dao.

Kẻ tin ta trao tặng kinh Coran, kẻ không tin ta liền chết với người.

So với Đại Tổng ta, văn phong cương thịnh, nhà nho thích nói đạo lý, nhưng bên cạnh đó lại không có một tín ngưỡng thống nhất, càng không có cách nào đem sự cường thịnh của Đại Tổng ta truyền khắp thiên hạ, Nguyên nhân chính là trong tay chúng ta chỉ có quyển sách, lại không có cán dao, thế cho nên bị dị tộc ức hiếp.

- Một tay cầm sách, một tay cầm đao thép?

Triệu Kham như thoáng chút suy nghĩ, gật gật đầu không nói tiếng nào.

Ngọc Doãn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ rót thêm nước cho Triệu Kham rồi sau đó nhấp một ngụm, ngắm cảnh hoa quế đua nở trong sân, lắm bầm:

- Lần này từ biệt Đông Kinh, lại không biết lúc nào có thể trở về. Tiểu Ca người làm Thái Tử cao quý, lại ở sâu trong cung, không nhìn nổi ra ngoài cung phồn hoa tươi đẹp, cũng là một chuyện đáng tiếc. Ta vừa đi, chỉ sợ Tiểu Ca ngay cả chỗ để đến cũng không có.

Triệu Kham ngần ra, bật thốt lên:

- Vậy phải làm thế nào?

Trích đoạn cuối:|||

Chương 456: Cáo già (2 Trích đoạn cuối:|||

Chương 456: Cáo già (2)

460. Chương 457: Tình Cờ Gặp Mặt (1)

- Ngày mai ta giới thiệu với Tiểu Ca vài bằng hữu, cũng là nhân vật ở phủ Khai Phong.

Tuy nói không là danh môn vọng tộc, cũng không phải là chi sĩ uyên bác, nhưng hàng năm lẫn lộn trong phố xá cũng không coi là quá kém.

Ngày sau Tiểu Ca gặp chuyện, nếu không tiện ra mặt thì có thể giao cho bọn họ.

Triệu Kham cái hiểu cái không, tuy nhiên xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Ngọc Doãn liền không chút do dự đáp ứng.

Người Ngọc Doãn muốn giới thiệu, đó là Lý Bảo.

Dùng lời Trần Quy nói, từ lúc Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát quay về kinh đô, phủ Khai Phong chắc chắn là gió nổi mây phun, mạch nước ngầm kích động. Mà nay đối thủ của Lý Bảo lai lịch như nào còn chưa rõ, nhưng nghĩ chắc cũng là kẻ có bản lĩnh. Nếu không cấp cho Lý Bảo một bối cảnh, sớm muộn gì cũng sẽ bị đối thủ xử lý. Nếu cứ như vậy, tai mắt mà Ngọc Doãn khổ tâm gây dựng nên sẽ trở thành của người khác.

Ngọc Doãn đương nhiên không thể ngồi không không lo.

- Tiểu Át, ngày mai đến đâu gặp?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, cười nói:

- Tiểu ca nghĩ xem Lâu Sư tử được không...

Vào đêm hôm sau, Dương Kim Liên mang theo Ngọc Như đi nghỉ sớm.

Ngọc Doãn không có việc gì liền xem sách chốc lát, cũng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nào ngờ lại bị Yến Nô giữ chặt lại:

- Tiểu Át ca, lại gặp phiền toái ư?

- Ồ?

- Đừng gạt nô, hôm nay nô nghe huynh và Tiểu ca nói chuyện với nhau, nói ngày mai sẽ đi Lầu Sư tử, thì nô biết là có chuyện rồi.

Ngọc Doãn cả kinh, hỏi vội:

- Sao Yến Nô lại nói vậy?

- Tiểu Át ca còn muốn lừa gạt nô. Huynh luôn không có thiện cảm với Lầu Sư tử, mấy năm trước từng thề, cuộc đời này sẽ không đặt chân nữa bước đến Lầu Sư tử, tại sao hôm nay lại chủ động muốn đi Lầu Sư tử tụ hội? Hơn nữa, Lầu Sư tử kia cách nhà khá xa, nếu Tiểu Át ca muốn tụ tập, có thể chọn Phan lâu hoặc là cửa hàng chính Cao Dương. Hoặc là có thể đi lầu Phong Nhạc, đang êm đẹp sao lại chọn lầu Sư Tử? Nếu không có việc, Tiểu Át ca tuyệt đối không thể làm chuyện như thế được. Chẳng phải là có phiền toái sao?

Yến Nô nói rất nghiêm trang, lại làm cho Ngọc Doãn hít sâu một hơi.

Có chuyện như này sao?

Ngọc Doãn đã dung hợp tất cả trí nhớ, nhưng lại không nhớ có một chuyện như vậy.

Nghi đến, chắc là đoạn trí nhớ đó của Ngọc Doãn lúc chết đi quá nhỏ không đáng kể, nên Ngọc Doãn không có chút ấn tượng nào.

Hắn nhìn Yến Nô, sau một lúc lâu cười khổ một tiếng.

- Cừu Nhi tỷ thật có lòng vì ta.

Hắn cũng không thể nói cho Yến Nô rằng hắn đã quên hẳn chuyện này.

Trên thực tế, quá khứ trong hai năm này, hắn từng nhiều lần đi ngang qua lầu Sư Tử, nhưng không đặt nửa bước chân tới đó, phải chăng đó cũng xuất phát từ mâu thuẫn trong tâm? Ngọc Doãn cũng không rõ nữa. Nhưng nghe Yến Nô vừa nói. Ngọc Doãn liền biết, giữa lầu Sư Tử và hắn không chừng có một câu chuyện mà không muốn ai biết.

Đây thật sự là phiền toái!

- Có phải là Tiểu Át ca không muốn cho nô biết?

Yến Nô hạ giọng nói:

- Nô tự biết mình không có bản lĩnh gì, nhưng lòng vẫn hy vọng có thể giúp được Tiểu Át ca.

Những thứ khác không nói, nếu là đánh đánh giết giết, nô tự nhận mình không kém hơn Tiểu Át ca. Tiểu Át ca, nô là thê tử của huynh, nhưng không muốn gạt huynh. Lần trước huynh đi Trần Kiều, nô đã biết không đơn giản, cũng không dám hỏi, nào ngờ...

Yến Nô nói chuyện, mắt đỏ hoe.

Lòng Ngọc Doãn không khỏi mềm nhũn, nhẹ nhàng ôm Yến Nô vào lòng.

Hắn do dự thật lâu sau, hạ giọng nói:

- Ngày mai đi lầu Sư Tử, xác thực là có một số việc.

- Ừ?

- Chỉ là hiện tại ta không thể nói với muội, đợi ngày mai từ lầu Sư Tử trở về, sẽ nói tỉ mỉ với Cừu Nhi tỷ. Nếu cần giúp, ta quả quyết sẽ không khách khí. Cừu Nhi tỷ không cần phải nghĩ ngợi lung tung, ngày mai cứ ở trong nhà, đợi ta về rồi nói sau.

Ngọc Doãn đã nói đến vậy rồi, Yến Nô cũng không hỏi nữa.

Một đêm này vô sự, sáng sớm hôm sau, Ngọc Doãn liền rời khỏi giường.

Cũng như ngày thường, hắn đánh bộ quyền trong hoa viên, luyện một hồi rồi đi rửa mặt ăn cơm.

Sắc trời không kém, ánh nắng tươi sáng.

Người ta nói thời tiết cuối thu sáng khoái, mà sáng nay đúng là như vậy.

Ngọc Doãn ăn cơm xong, bảo Cao Trạch Dân chạy tới thông tri Lý Bảo giữa trưa uống rượu ở lầu Sư Tử. Rồi sau đó lại đi một chuyến đến Chư Suất Phủ, thấy không có việc gì, lại ở lại chốc lát, đang định tâm sự với Trần Quy, nào biết được Trần Quy lại nói không có thời gian. Gã này và Lăng Chấn từ lúc biết nhau thì đâm đầu vào nghiên cứu chế tạo súng phun lửa. Hỏa dược phối phương trong tay Lăng Chấn chế tạo ra uy lực vượt ra hỏa dược phối phương lưu thông trên thị trường.

Cộng thêm việc ông ta chế tạo hỏa khí nhiều năm, lấy kinh nghiệm mà nói thì vượt xa Trần Quy.

Tuy nhiên, Trần Quy có lý luận cơ sở cũng rất vững chắc, Lăng Chấn lại không thể đánh đồng cùng gã.

Vốn một tiến sĩ xuất thân Trung Minh Pháp Khoa, một người xuất thân thợ thủ công, hai người căn bản không thể có tiếng nói chung, lại bởi vì hỏa dược này mà trở thành bạn tốt, ngày ngày tụ hợp với nhau, thảo luận về việc súng phun lửa.

Cấu tứ súng phun lửa của Trần Quy rất được Lăng Chấn thích thú.

Sau khi tiếp tục cải thiện phối phương hỏa dược, uy lực súng phun lửa đương nhiên tăng lên nhiều.

Nhưng do vì nghiên cứu riêng tư, nên trước súng phun lửa chế tạo thành công, quả quyết không thể giống trống khua chiêng được.

Vì thế, Trần Quy vẽ, Lăng Chấn tạo ra.

Bộ dạng hai người như trao đổi ý tưởng, trong lúc vô tình đã tạo ra ba điểm khác súng phun lửa...

Chiếu theo ý tưởng thiết kế của Trần Quy, súng phun lửa chỉ phun bắn ngọn lửa.

Nhưng Lăng Chấn bởi vì từng chế tạo Chưởng Tâm Lôi nên có ý tưởng khác. Ông đề nghị tăng thêm đinh sắt trong ống trúc, mượn lực hỏa dược từ súng phun lửa mà bắn đinh sắt ra. Nhưng sau đó Trần Quy lại cảm thấy đinh sắt uy lực quá nhỏ, vả lại khó có thể phóng ra, vì thế liền đổi lại hỏa tiễn. Đồng thời làm ống trúc to thêm, để tăng uy lực của hỏa tiễn.

Bởi vậy, Ngọc Doãn lúc ban đầu muốn Trần Quy tạo ra súng phun lửa ngay lập tức, vẫn chậm chạp không thể bàn giao công trình.

Ngọc Doãn sau khi nghe Trần Quy và Lăng Chấn thiết kế xong, lập tức cả kinh: Đây chẳng phải là hình thức ban đầu của hỏa tiễn đời sau sao?

Kiếp trước Ngọc Doãn từng ở nhà bảo tàng quân sự thấy nhị hổ truy dương tiễn đời Minh khai quật được.

Phóng ra nguyên lý này, không ngờ súng phun lửa do Trần Quy, Lăng Chấn thiết kế ra dù cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Ngọc Doãn không khỏi tâm động. Bởi vậy mà không quấy rầy Trần Quy nữa.

Ra khỏi Chư Suất Phủ, thấy thời gian không còn sớm, liền thân nhiên vào lầu Sư Tử.

Lầu Sư tử này cũng là một trong bảy mươi hai cửa hàng chính ở phủ Khai Phong, tọa lạc ở Giao Xoa Khẩu đường cái Liên Kiều và đường cái Quốc Kiều Thái Bình Hưng.

Thiết kế có phần khá giống với lầu Phong Nhạc, cũng là một khách điểm cổ trăm năm.

Chỉ có điều, trước đây Phan lâu và Phan lầu thanh thế quá lớn, cho nên lầu Sư Tử hoàn toàn không thể đánh đồng với hai tòa tửu lâu đó.

Tuy nhiên trong lầu tửu rượu và thức ăn lại vô cùng tốt, đặc biệt bọn họ chế tác bánh bao hấp, được xưng là Khai Phong nhất tuyệt.

Mấy năm trước, Ngọc Doãn từng bởi vì mang theo một đám lưu manh gây rối bên ngoài lầu Sư Tử, kết quả bị chưởng quầy lầu Sư Tử báo quan bắt vào đại lao phủ Khai Phong, một phen nhục nhã. Cũng chính nguyên nhân này, Ngọc Doãn mới thề sẽ không đặt chân lầu Sư Tử nữa bước.

Một mặt là bởi vì bị nhục nhã, về phương diện khác cũng có chút sợ hãi đối với lầu Sư Tử.

Chỉ có điều đối với Ngọc Doãn hiện nay mà nói, hết thảy đều đã như mây khói thoáng qua.

461. Chương 458: Tình Cờ Gặp Mặt (2)

Khi hắn đi vào lầu Sư Tử, tiểu nhị trong điểm nhìn thấy hắn thì không ngừng đón tiếp, bộ dạng nịnh nọt.

Dù sao Ngọc Doãn đã không là Ngọc Doãn năm đó nữa, không nói đến chức vị của hắn, chỉ nói đến một tay cầm kỹ kia cũng đủ lầu Sư Tử nhìn với cặp mắt khác xưa. Đứng nhìn Ngọc Doãn hiện tại không hề sáng tác thêm tác phẩm mới, nhưng những khúc phổ trước đây của hắn vẫn được lưu truyền rộng rãi.

Tại Đại hội thi chọn Hoa khôi năm Tuyên Hòa thứ sáu, Từ Bà Tích dựa vào khúc phổ “Mẫu đơn đình” do Ngọc Doãn sáng tác mà đoạt giải nhất.

Từ đó về sau, danh vọng của Ngọc Doãn ở trong Câu lan ngôa xá (nơi hát múa giải trí) càng ngày càng dâng cao. Lại trải qua trận chiến bao vây Khai Phong, sau đó là hai trận chiến Triều Dương môn và Trần Kiều, trên Tuần san Thời đại Đại Tống chủ yếu nhắc đến công tích vĩ đại của Thái tử Triệu Kham, nhưng cái tên Ngọc Doãn vẫn không chỉ một lần được nhắc tới, càng trở thành một trong những nhân vật chính được nhắc đến trong các câu chuyện của Sử tiên sinh tại các trà lâu trong thành.

Nhân vật như vậy, lầu Sư tử đương nhiên không dám chậm trễ đón tiếp Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn không trải qua những chuyện năm đó cho nên cũng không có quá nhiều oán niệm đối với lầu Sư Tử. Nếu người ta đã hạ thái độ, hắn cũng sẽ không đi tìm lầu Sư Tử để gây phiền toái. Hơn nữa, hôm nay hắn tới là vì có nhiệm vụ quan trọng.

Chọn một nhả gian yên tĩnh, Ngọc Doãn ngồi ở cửa sổ, có thể nhìn được phong cảnh sông Biện.

Vị trí bên cửa sổ có thể nhìn rõ cảnh sắc đường cái Biện Hà và đường cái Thái Bình Hưng quốc.

Ngọc Doãn quan sát thật lâu sau, trong lúc đó giật mình.

Hắn đại khái đã có một kế hoạch, chỉ dựa vào một mình hắn, sợ cũng không thể thành công.

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, Ngọc Doãn đang nghĩ ngợi, lại chợt nghe ngoài cửa có người nói:

- Đây chẳng phải là Ngọc Tiểu Ất, Ngọc Lang Quân đó sao?

Ngọc Doãn ngẩn ra, vội nhìn ra ngoài.

Liền thấy ngoài cửa có một người đàn ông mặt trắng, nhìn khá quen mặt.

- Xin hỏi...

- Đúng là Ngọc Lang Quân, chúng ta mới vừa rồi còn tưởng rằng nhận lầm người.

Ta là Khang Lý, Trung thu hai năm trước từng gặp Ngọc Lang Quân, lại không biết Ngọc Lang Quân còn nhớ không?

Khang Lý?

Ngọc Doãn hơi sửng sốt, đột nhiên nhớ lại.

- Người chẳng phải...

Khang Lý kia vội cười hì hì xua tay:

- Hóa ra Ngọc Lang Quân còn nhớ chúng ta, cũng là vinh hạnh của chúng ta.
- Khang lão công cũng tới uống rượu sao?
- Lang quân nói gì vậy, chúng ta chỉ là nô tài, nào có nhiều thời gian rỗi như vậy.

Chủ nhân của chúng ta lúc này thấy Ngọc lang quân đến, cho nên bảo chúng ta mời Ngọc Lang Quân đến uống chén rượu. Lang quân cũng biết, chủ nhân chúng ta không tiện xuất đầu lộ diện.

Chủ nhân Khang Lý là ai?

Chính là con gái của Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát, muội muội của Triệu Hoàn, có danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Hoàng thất, là Mậu Đức Đế Cơ Triệu Phúc Kim.

Lại nói tiếp, Ngọc Doãn và Triệu Phúc Kim có lẽ đã lâu không gặp.

Từ sau trận chiến Khai Phong, Triệu Phúc Kim liền ru rú trong nhà, rất ít xuất hiện trước người khác.

Mà Ngọc Doãn cũng không có khả năng tiếp xúc nhiều với Triệu Phúc Kim, tuy nhiên ở sâu trong nội tâm, hẳn vẫn nhớ vị Nhu Phúc Đế Cơ trong lịch sử này có vận mệnh giống hệt Mậu Đức Đế Cơ.

Mậu Đức Đế Cơ gần đây không khỏe, Ngọc Doãn cũng nghe được phong thanh.

Nguyên nhân gây ra, đó là Thái Điều, phu quân của Mậu Đức Đế Cơ gây ra tai họa. Triệu Hoàn không ưa Thái Kinh, thậm chí còn dùng từ căm ghét để hình dung. Nhưng hiện giờ Thái Kinh đã bị chết, theo lý mà nói, Triệu Hoàn cũng không cần thiết gây khó dễ cho Thái Điều.

Nhưng vấn đề lại xuất ra từ trên người Triệu Kham.

Trận chiến Trần Kiều, Triệu Kham vụng trộm theo thân quân Thái tử ra khỏi thành, làm Triệu Hoàn lo lắng.

Dưới sự giận dữ, Triệu Hoàn hạ chỉ bắt Bạch Thị Trung, Phạm Tông Doãn, bởi vốn cho là Thái Tử mất tích có liên quan đến hai người này.

Sự thật chứng minh, hai người này là trong sạch.

Nhưng bởi vì này án là Chu Quế Nạp chủ trì, phát hiện ra việc đám người Bạch Thị Trung nhận hối lộ, cấu kết người Nữ Chân.

Triệu Hoàn thấy rõ vấn đề ở phương diện này, Chu Quế Nạp lại không nói rõ.

Nhưng người ngoài cũng không rõ sự kỳ quái trong chuyện này. Thái Điều liên liên hiệp nhóm Bách đại Ngự Sử, tại triều hội buộc tội Chu Quế Nạp. Thái Điều vốn cũng không liên quan với chuyện này, nhưng bởi vì hai người Bạch Thị Trung, Phạm Tông Doãn là môn hạ của Thái Kinh, thế cho nên Thái Điều đơn thuần nghĩ Triệu Hoàn đây là muốn xuống tay với Thái gia, cho nên mới làm ra phản ứng kịch liệt như thế.

Khi Triệu Hoàn đang lo lắng an nguy của Triệu Kham, mặc dù không lòng dạ nào truy cứu, nhưng bị Thái Điều bức như thế, liền giận tím mặt.

Trầm sau khi đăng cơ, toàn lực kháng Kim.

Thái Điều người chịu ân quốc gia, không suy nghĩ ra sức vì nước, ngược lại còn bỏ chạy theo Thái Thượng Hoàng về Kim Lăng, tổ kiến một triều đình nhỏ.

Trầm không gây khó với Thái gia các người thì thôi, Thái Điều người còn dám nhảy ra sinh sự?

Triệu Hoàn dưới sự giận dữ, liền nhốt đánh Thái Điều vào thiên lao.

Khi Quan gia không tích cực, nói cái gì cũng được, khi nào Quan gia nghiêm túc, sao Thái Điều không hiểu chuyện mà gây vào? Dù là sau đó được chủ trảo Triệu Cấu bắt Bạch Thị Trung âm thầm bảo hộ, nhưng Thái Điều vẫn bị tra ra không ít vấn đề. Thử nghĩ, bản thân y là con cháu quan lại, trước đây Thái Kinh ở trong triều có thể nói quyền thế ngút trời, vậy thì mong Thái Điều sao có thể thật sự sạch sẽ được?

Triệu Hoàn cũng nóng tính, sau khi tra ra liền muốn trị tội Thái Điều.

Quan hệ giữa Mậu Đức Đế Cơ và Thái Điều cũng không tốt lắm, nhưng dù là cũng là phu thê, sao có thể trơ mắt nhìn Thái Điều chịu tội?

Vì thế, Triệu Phúc Kim liền vào cung khẩn cầu Triệu Hoàn buông tha Thái Điều, Triệu Hoàn đang nóng giận, đương nhiên sẽ không đáp ứng.

Mậu Đức Đế Cơ thấy cầu mãi vô dụng, cũng sốt ruột, trong lời nói khó tránh khỏi có mạo phạm, làm Triệu Hoàn tức giận hạ chỉ, bắt Triệu Phúc Kim đóng cửa nghiền ngẫm lỗi lầm, không được xuất cung. Lệnh cấm túc này đã hơn nửa năm rồi, nếu không phải Thái Kinh ốm chết, thì tính mạng của Thái Điều cũng khó mà bảo vệ được. Cũng chính bởi vì Thái Kinh ốm chết, Triệu Hoàn không muốn bị người ta nói mình là đuổi tận giết tuyệt Thái gia. Cộng thêm Khai Phong đại thắng, Triệu Hoàn nóng lòng nghị hòa với nước Kim, liền không có tâm tư xử lý Thái Điều nữa.

Ước chừng cuối tháng sáu, Thái Điều được phóng xuất.

Tuy nhiên tội chết có thể miễn, mang vạ không buông tha, Triệu Hoàn vẫn đánh Thái Điều mười côn, rồi sau đó bãi chức quan của Thái Điều, cách chức làm bình dân.

Thái Điều cũng là người tâm cao khí ngạo, hơn nữa sống sung sướng từ nhỏ, sao chấp nhận được điều này.

Ra tù không lâu sau, Thái Điều ốm chết.

Mậu Đức Đế Cơ cũng xui xẻo, mới từ trong cung đi ra đã trở thành quả phụ.

Ngọc Doãn tại Khai Phong đương nhiên cũng nghe nói chuyện này.

Hắn và Thái Điều không có qua lại gì, nên đối với cái chết của Thái Điều, cũng không có cảm xúc gì cả.

Chỉ có điều Mậu Đức Đế Cơ quá khổ, đã trở thành quả phụ thì thôi, còn phải giữ đạo hiếu với Thái Điều, mọi hành động đều cẩn trọng.

Ngọc Doãn thấy cách ăn mặc của Khang Lý áo xanh mũ nồi, thì hỏi:

- Công chúa lúc này thế nào?

Khang Lý thở dài:

- Chủ nhân nhà ta thời gian gần đây tâm trạng rất kém, hay tới Thái Bình Hưng Quốc Tự dâng hương.

Lúc này thấy Lang quân, nên bảo chúng ta tới mời. Khi gặp chủ nhân, kính xin lang quân nói chuyện cẩn thận chút. Chủ nhân hai ngày này tinh thần không tốt, khó được dịp ra ngoài giải sầu, đừng để chủ nhân không vui thêm.

462. Chương 459: Nhà Nào Cũng Có Chuyện Khó Nói (1)

Ngọc Doãn vốn không muốn đi gặp Triệu Phúc Kim, lại ma xui quỷ khiến đi theo Khang Lý, vào nhà gian cách đó không xa.

Người ta thường nói, nếu muốn

Triệu Phúc Kim mặc đồ tang, ngồi bên cửa sổ, si ngốc nhìn cảnh sắc sông Biện bên ngoài cửa sổ, thậm chí không biết Ngọc Doãn đã đến.

- Phu nhân, Ngọc Lang Quân đến đây.

Thân hình Triệu Phúc Kim chấn động, nghiêng đầu lại.

Gần như rất lâu không gặp rồi, lần trước Ngọc Doãn gặp Triệu Phúc Kim, vẫn là lúc Hoàng đế Huy Tông tại vị. Nhưng nháy mắt, lại cảnh còn người mất, Hoàng đế Huy Tông xuôi nam Kim Lăng, Hoàng đế Khâm Tông tử chiến Khai Phong, dù chưa cải triều, nhưng cũng được gọi là triều đại thay đổi.

Triệu Phúc Kim nhìn qua có chút tiêu tụy, phối hợp dung mạo thanh nhã kia càng tăng thêm vẻ quyến rũ. Bớt chút khí chất ung dung cao quý, càng thêm khiến người ta nảy sinh lòng thương cảm.

Ngọc Doãn thở dài, có câu là hồng nhan bạc mệnh, sợ là rất đúng với cô gái như Triệu Phúc Kim. Sinh ở hoàng cung, thân phận cao quý, nhưng lại có thống khổ và bi thương người bình thường khó có thể lý giải. Thái Điều chết, đối với Triệu Phúc Kim mà nói, thật sự là đả kích. Cho dù giữa nàng và Thái Điều giữa cũng không có tình cảm quá sâu nhưng sao không đau lòng chứ? Hơn nữa nói cho cùng, Thái Điều lại có quan hệ trọng đại với Triệu Hoàn, còn liên lụy đến ân oán giữa phụ tử. Triệu Phúc Kim dù kiên cường, sợ cũng không chịu nổi đả kích như này, chớ đừng nói chi là sự tranh đấu giữa phụ tử sắp đến.

- Công chúa gây quá.

Một câu nói ôn nhu làm Triệu Phúc Kim hoặc nhiều hoặc ít có chút cảm động.

- Tiểu Ất, ngồi đi.

Nàng đưa tay ra hiệu Ngọc Doãn ngồi xuống. Hạ giọng nói:

- Mấy ngày nay ta ở trong nhà rất bức bí, vốn định đi thái bình chùa Hưng Quốc giải sầu, lại không nghĩ Trung thu qua, Thái Bình Hưng Quốc Tự cũng kín người hết chỗ, càng làm ta cảm thấy không quá thoải mái.

Mới vừa rồi lên lầu, đã thấy Tiểu Ất ở trong này, liền triệu tập Tiểu Ất tiến đến, có gì mạo muội mong rằng Tiểu Ất chớ trách.

Triệu Phúc Kim nói chuyện vẫn ôn hòa nhã nhặn như trước.

Chỉ có điều Ngọc Doãn có thể nghe ra, vị công chúa có xuất thân cao quý này có bao đau khổ không nói hết.

Nhưng hẳn lại không biết nên khuyên bảo thế nào, hoặc là nói hẳn không rõ nên trấn an thế nào. Trên đại thể, hẳn có thể hiểu trong lòng Triệu Phúc Kim rất đau khổ, Trọng phu qua đời, phụ huynh ngăn cách, sắp sửa lại có một cuộc tranh đấu kịch liệt. Trên triều đình nhìn như gió êm sóng lặng, kì thực là mạch nước ngầm nước cuộn cuộn.

Người ta nói sinh ở nhà vương hầu là một chuyện may mắn, ai có thể lại biết, trong lòng con cháu quyền quý này lại đau đớn?

Thanh quan khó đoạn việc nhà, chớ đừng nói chi là nhà đế vương này.

Ngọc Doãn ngồi đối diện Triệu Phúc Kim, cũng không biết nên khuyên giải như thế nào, chỉ yên lặng ngồi đó. Mà Triệu Phúc Kim cũng không mở miệng. Ánh mắt thê lương nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Khang Lý hiểu chuyện sớm đã rời khỏi nhã gian, hầu hạ bên ngoài cửa.

Hai người ngồi rất lâu như vậy, thật lâu sau Triệu Phúc Kim đột nhiên nói:

- Tiểu Ất đã lâu không có tác phẩm mới rồi.

- À?

- Chẳng lẽ là hồng trần trọc thế này đã làm nhiều linh cảm của Tiểu Ất sao? Nếu thật thế thì quả đáng tiếc...

Nghe ra, Triệu Phúc Kim đối với việc Ngọc Doãn dần thân vào con đường làm quan không đặc biệt hài lòng.

Có lẽ trong lòng nàng hy vọng Ngọc Doãn làm một Bạch y khanh tướng của Liễu Vĩnh, mà không phải quan viên ngày ngày tranh quyền đoạt lợi.

Ngọc Doãn không khỏi sinh lòng hổ thẹn, cúi đầu.

Đích xác, thời gian qua hẳn ít động đến đàn.

Trước kia dù ở Hàng Châu, thỉnh thoảng nhàn rỗi sẽ cầm một khúc, nhưng hiện tại, thật sự là cả mọi người đều nhập bên trong hồng trần trọc thế mà hoang phế cảm kỹ.

Triệu Phúc Kim thấy Ngọc Doãn lộ vẻ xấu hổ thì không nhin được cười.

- Tiểu Ất chớ để trong lòng, ta cũng chỉ thuận miệng thôi.

Tính toán ra, nếu Tiểu Ất thật sự ở trên triều đình thì có thể thi triển được tài hoa. Tại trận chiến bao vây Khai Phong, ta cũng nghe nói Tiểu Ất chiến công hiển hách. Tại trận chiến Trần Kiều nói là công lao của cháu ta, nhưng là thắng lợi bởi tính mạng của tướng sĩ.

- Ta...

- Tiểu Ất không phải nói gì cả, cứ ngồi với ta chốc lát.

Triệu Phúc Kim dứt lời, lại nghiêng đầu đi.

Ngọc Doãn liền ngồi đó, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của Triệu Phúc Kim, không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Nhưng hẳn thật sự không biết nên an ủi thế nào.

Hai người cứ yên lặng ngồi như vậy chốc lát, Triệu Phúc Kim thở dài đứng dậy.

- Ta phải về rồi.

- Đã phải về rồi sao?

Không biết tại sao Ngọc Doãn có chút luyến tiếc.

Mặc dù ngồi cùng Triệu Phúc Kim nhưng không nói gì mấy, nhưng trong lòng lại cảm thấy bình thản kỳ lạ.

Loại cảm giác này, Ngọc Doãn hết sức hưởng thụ, không muốn bỏ qua. Nhưng Triệu Phúc Kim đã đứng dậy, hẳn cũng có việc cần hoàn thành, liền cũng đứng lên, bật thốt lên nói một câu.

Triệu Phúc Kim cười:

- Nếu lúc nào Tiểu Ất rảnh rỗi, không ngại đến quý phủ ta làm khách.

Chỉ là ta cũng biết, Tiểu Ất ít ngày nữa sắp sửa khởi hành đi tới Chân Định, vậy thì chúc Tiểu Ất thuận buồm xuôi gió. Còn có một việc, xác thực muốn xin lỗi Tiểu Ất. Người bảo ta theo dõi Phùng Tranh, nhưng lại bị người ta ra tay trước hạ độc thủ. Hung thủ kia đến nay vẫn chưa tra ra, mà tình huống hiện tại của ta cũng khó mà tra hỏi đến. Nhưng có điều tuyến, không chừng có chút tác dụng với Tiểu Ất.

Trước khi Phùng Tranh chết từng đón tiếp Đô Thống Chế Miêu Phó thuộc Thân quân thị vệ Bộ quân Tư...Đêm đó, Phùng Tranh liền bị người ta giết bằng thuốc độc.

Miêu Phó?

Ngọc Doãn ngẩn ra, trong đầu chợt hiện ra hình bóng một người.

Quan hệ giữa hắn và Cẩm quân Tam nha cũng không kém, đặc biệt là từng uống rượu với hai người Trương Bá Phần và Diêu Bình Trọng, cho nên đối với tướng lĩnh Cẩm quân Tam nha hoặc nhiều hoặc ít có chút hiểu biết. Ngọc Doãn từng gặp mặt Đô Thống chế Miêu Phó Thân quân thị vệ Bộ quân Tư này một lần, từ bề ngoài cho thấy đó là một người vô cùng chính trực, sao có thể liên quan với Phùng Tranh được?

Ngọc Doãn hơi nhăn mày lại, nói:

- Đa tạ công chúa chỉ điểm.

- Được rồi, ta đi đây...Tiểu Ất như cũng vội gì đó, vậy cũng mau đi đi.

Còn nữa, đa tạ Tiểu Át tại Trần Kiều bảo hộ Huyền Huyền và Tiểu ca chu toàn. Nếu Huyền Huyền có gì bất trắc, thật sự là phiền toái lớn.

Phiền toái?

Ngọc Doãn nghe có chút không rõ.

Tuy nhiên nghĩ kỹ cũng có thể lý giải.

Triệu Đa Phúc là công chúa, lại là con gái được Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát sủng ái nhất.

Mà nay Thái Thượng Đạo Quân đã về kinh thành, nếu Triệu Đa Phúc xảy ra chuyện. Không thiếu được sẽ coi đây là cái cớ để tiến hành công kích Triệu Hoàn.

Thời gian làm quan mặc dù không lâu, nhưng Ngọc Doãn cũng có thể cảm nhận được sự hiểm ác trong đó.

Nhà đế vương không tình thân, Triệu Cát thương yêu Triệu Đa Phúc như thế, nhưng lúc trốn khỏi Khai Phong chẳng phải vẫn dứt bỏ đó sao?

Nếu Triệu Đa Phúc thật sự xảy ra chuyện, Triệu Cát quả quyết sẽ không bỏ qua cơ hội này để đả kích danh vọng của Triệu Hoàn.

Luận thủ đoạn chính trị, chỉ sợ Triệu Hoàn không phải đối thủ của Triệu Cát.

Ngọc Doãn tiễn Triệu Phúc Kim đi ra đầu bậc thang bị Triệu Phúc Kim ngăn lại.

Dù sao, hiện nay Triệu Phúc Kim là quả phụ, trưởng phu mới chết không đến một tháng, dù gì cũng phải lo lắng cẩn trọng bị ảnh hưởng. Ngọc Doãn cũng có thể hiểu sự bất đắc dĩ của Triệu Phúc Kim, nên đứng lại cung kính tiễn Triệu Phúc Kim rời đi. Nhìn theo bóng Triệu Phúc Kim biến mất, Ngọc Doãn suy nghĩ hỗn loạn. Tin tức mà Triệu Phúc Kim mới vừa rời để lộ ra làm Ngọc Doãn cảm thấy có chút sợ hãi.

Miêu Phó?

Không đúng, sao cứ cảm thấy cái tên này nghe quen quen nhỉ?

463. Chương 460: Nhà Nào Cũng Có Chuyện Khó Nói (2)

- Sao Ngọc Lang quân lại ở đây?

Đang suy nghĩ, một âm thanh cắt đứt ý nghĩ của Ngọc Doãn.

Hắn ngẩng lên nhìn, thấy Lý Bảo đang bước lên lầu, vẻ mặt sợ hãi.

Nhìn thời gian, cũng giữa trưa...Phỏng chừng Triệu Kham rất nhanh sẽ đến. Ngọc Doãn lập tức cười:

- Ta tới sớm rồi. Ở trong có chút khó chịu nên ra ngoài này đứng một lát. Lý giáo đầu tới thật đúng lúc, quý nhân sẽ lập tức đến ngay.

Lý Bảo và Triệu Kham gặp nhau, gợn sóng không sợ hãi.

Đối với Lý Bảo, Triệu Kham cũng không quá để ý. Nhưng bởi vì Ngọc Doãn đề cử, nên cũng thu nhận Lý Bảo. Đương nhiên, hai người gặp nhau thì đây là lần đầu tiên. Những ngày sau sẽ tự có người tiếp đón Lý Bảo, Triệu Kham sẽ không dễ dàng ra gặp mặt Lý Bảo. Nếu không phải nguyên nhân đặc biệt, cũng hoặc là dù ngày sau Lý Bảo có thể vào triều đình, đoán chừng cũng khó mà gặp được Triệu Kham.

Cho nên Lý Bảo vô cùng quý trọng cơ hội này, trên tiệc rượu rất cung kính với Triệu Kham.

Triệu Kham cũng tỏ ra rất tán thưởng Lý Bảo.

Thấy Lý Bảo đã bước lên chiến tuyến với Triệu Kham, Ngọc Doãn coi như là yên lòng.

Mấy người ngồi trong chốc lát, Ngọc Doãn đột nhiên nói:

- Tiểu ca, nghe nói qua hai ngày này dưới lầu Sư Tử sẽ có vũ long, không biết Tiểu ca có hứng thú không?

- Ồ?

Triệu Kham nghe vậy ngẩn ra, rồi vui vẻ nói:

- Lại có náo nhiệt sao?

- Sau giờ Ngọ Trung thu, ta thiết yến ở đây, đến lúc đó có mời Nhị Thập Lục Lang và mọi người cùng nhau vui vẻ đến xem náo nhiệt.

- Ừm, như thế rất tốt.

Triệu Kham nói:

- Trung thu phụ hoàng muốn thiết yến ở hồ Kim Minh, nói là khoản đãi sứ giả Lỗ Tặc.

Ta cũng không muốn đi đến đó, đang chẳng có việc gì, Tiểu Ất có chủ ý vậy thì ta đến đây cùng vui vẻ với mọi người.

Trong lòng Ngọc Doãn thầm cảm thấy hổ thẹn, tuy nhiên ngoài mặt vẫn tươi cười.

Ăn uống xong, Triệu Kham liền đứng dậy rời đi.

Ngọc Doãn cùng Lý Bảo tiễn Triệu Kham rồi sau đó mới thở phào nhẹ nhõm.

- Lý giáo đầu.

- Lang quân có gì chỉ bảo?

Lý Bảo mới bái nhập môn hạ Thái Tử, mắt thấy Triệu Kham coi trọng Ngọc Doãn thì càng thêm phần kính trọng.

- Ngày 17, ta lên đường đi tới Chân Định.

Sau khi ta đi, nếu gặp phải chuyện gì, thì hãy đi đến tòa soạn gặp Nhị Thập Lục Lang hỗ trợ. Mặt khác, ta muốn người theo dõi một người cho ta, nhưng không được rút dây động rừng. Lý giáo đầu cũng biết Đô Thống Chế Thân quân thị vệ Mã Quân Tư là Miêu Phó chứ?

Lý Bảo suy nghĩ một chút, chợt gật đầu.

- Tất nhiên là biết.

Người này xuất thân võ học tiền sĩ, có bản lĩnh.

Trước đây hẳn chỉ là Quân mã sư Bộ quân tư, nguyên nhân tại trận chiến vây thành có công chém giết Lỗ Tặc, còn mấy lần đánh tan Lỗ Tặc xâm chiếm, cho nên có thể lên chức. Ta và người này không có giao tình, tuy nhiên lại biết một vị Đô thống chế khác ở Bộ Quân tư là Lưu Chính Ngạn.

Quan hệ giữa Lưu Chính Ngạn và Miêu Phó rất tốt, nếu lang quân cần tìm hiểu tin tức, tiểu nhân có thể đi tìm Lưu Chính Ngạn thử xem.

- Không thể!

Ngọc Doãn hoảng sợ, vội vàng nói:

- Ta nói, không thể rút dây động rừng, lại càng không phải trước đi dò xét.

Việc này trời biết đất biết, người biết ta biết, nếu để lộ nửa điểm phong thanh, coi chừng ta sẽ xử lý người đấy. Người chỉ cần theo dõi Miêu Phó cho ta, còn những việc khác thì không cần quan tâm, lại càng không cho phép nhắc tới người này trước mặt Lưu Chính Ngạn, hiểu chưa?

Lý Bảo vội nói:

- Tiểu nhân hiểu được.

Ngọc Doãn gật gật đầu:

- Vậy đi làm đi.

Sau khi chia tay với Lý Bảo, Ngọc Doãn đi về nhà.

Miêu Phó, Lưu Chính Ngạn; Lưu Chính Ngạn, Miêu Phó...

Chậm đã!

Ngọc Doãn đột nhiên dừng bước lại, trong mắt lóe lên tia sáng.

Miêu Phó, Lưu Chính Ngạn?

Rất cuộc Ngọc Doãn đã nhớ ra tại sao hắn cảm thấy hai cái tên Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn quen tai. Trong lịch sử, tại năm Kiến Viêm thứ 3, tức là năm Công nguyên 1129, Tống Cao Tông sau khi qua Nam, Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn đã phát động ra một hồi binh biến, ép bức Tống Cao Tông nhường ngôi vị Hoàng đế cho Hoàng Thái Tử Triệu phu lúc ấy ba tuổi.

Đúng rồi, Triệu Phu mà nay dường như còn chưa sinh ra.

Sau binh biến, Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn không có áp dụng thêm hành động nào nữa, Vì thế khiến cho tướng lĩnh các nơi đều áp dụng hành động cần vương bình loạn, xuất binh trấn áp. Cuối cùng, Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn chiến bại, bị xử quyết tại phố xá sầm uất tại Kiến Khang.

Lại nói tiếp, trận binh biến này ở hậu thế không quá nổi danh.

Sở dĩ Ngọc Doãn nhớ rõ chuyện này là bởi vì quan hệ với Hàn Thế Trung.

Lúc ấy Hàn Thế Trung lãnh binh bên ngoài, mẹ con Lương Hồng Ngọc theo Triệu Cấu xuôi nam. Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn bắt mẹ con Lương Hồng Ngọc muốn Hàn Thế Trung tỏ rõ lập trường. Nào biết được, Lương Hồng Ngọc lại không phải nữ tử bình thường, đã lừa gạt hai người Miêu Phó, mang theo con trai trốn thoát đi Kiến Khang, thông tri Hàn Thế Trung cần vương.

Ngọc Doãn còn nhớ rõ, lúc ấy khi hắn đọc đoạn này trong lịch sử còn vô cùng tán thưởng Lương Hồng Ngọc.

Lại không nghĩ, Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn vào lúc này, cũng đã có thành tựu.

Ngẫm lại cũng đúng, hai người này có thể theo quân xuôi nam, còn quản lý cấm quân bên người Triệu Cấu, sao lại không có tiếng tăm gì tại Tĩnh Khang chứ?

Theo tổng thể nhìn lại, Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn dường như cũng không có ý phản.

Bằng không mà nói, hai người này có thể giết Triệu Cấu, trực tiếp đỡ lập Triệu phu đăng cơ.

Lịch sử, luôn bao phủ một tầng sương mù, Ngọc Doãn hiện tại cảm thấy, Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn sợ là không đơn giản như trong lịch sử đã ghi vậy.

Về đến nhà, Ngọc Doãn vẫn không có thể nào bình ổn lại được.

Hắn mơ hồ cảm thấy, sau lưng Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn hẳn là còn cất dấu một người.

Nhưng người này đến tột cùng là ai?

Nếu Phùng Tranh thật sự là chết vào tay Miêu Phó, như vậy giữa Miêu Phó và Phùng Tranh sẽ là quan hệ như thế nào? Cũng hoặc là nói, giữa Miêu Phó và người Nữ Chân có liên hệ gì? Phương diện này, dường như tồn tại quá nhiều nghi vấn, làm cho Ngọc Doãn có loại cảm giác hít thở không thông.

Ngồi trong thư phòng, hắn nhìn qua cửa sổ, ngắm hoa quế nở rộ đầy viện không khỏi lâm vào trong trầm tư...

- Tiểu Át ca!

- A!

Ngọc Doãn ngẩng đầu, đã thấy Yến Nô bưng một khay thức ăn đi vào.

- Thấy huynh sau khi trở lại rầu rĩ không vui, cũng không dám đã quấy rầy huynh. Tuy nhiên, cho dù là bận công vụ thì cũng phải ăn uống mới được.

Yến Nô nói xong, đặt khay thức ăn trước mặt Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, lúc này mới để ý sắc trời đã tối, bên ngoài cũng đã đen kịt.

Trong phòng đèn sáng lúc nào mà hắn lại không cảm giác được.

Vẫn là quá non kém rồi, không giấu được tâm tư.

Cũng may mắn là ở nhà, đổi lại là trên triều đình, sợ sớm đã bị người nhìn ra manh mối.

Ngọc Doãn cười xin lỗi với Yến Nô, lại nhìn khay thức ăn trên bàn:

- Bánh thịt dê, cháo Thất Bảo ngũ vị...sao hôm nay không nấu ăn ư?

- Sao không nấu chứ, đây chính là các món mà Kim Liên đặc biệt học từ tay nghề tại lầu Phong Nhạc đấy.

Khi huynh về, Kim Liên định nói với huynh rồi, nhưng thấy hình như huynh đang mãi suy nghĩ gì đó nên cũng không dám đã quấy rầy...Mau nếm thử xem, mùi vị này như thế nào?

Thời Bắc Tống, người phương bắc thích thịt dê.

Ngọc Doãn tái sinh tới nay, cũng dần dần thích ứng với khẩu vị này.

Đặc biệt từ lúc hoàn cảnh trong nhà cải thiện, số thịt dê cũng theo đó tăng lên. Mà thời tiết này ăn thịt dê rất tốt. Nếu sớm hai ba tháng thì lại không thích hợp.

Ngọc Doãn cắn một miếng bánh thịt dê, đột nhiên hỏi:

- Cửu Nhi tỷ, ta nhớ được xạ thuật của muội không kém?

Yến Nô ngẩn ra, chợt cười tươi tự hào:

- Tiểu Ất ca đừng chê cười, khi cha còn sống có tam tuyệt, tuy nói chủ yếu truyền quyền cước cho nô, nhưng nói về xạ thuật, nô tự hỏi trong phủ Khai Phong này, người thắng được nô không quá mười người.

464. Chương 461. Tử Sĩ (1)

- Chúng công, Tiểu Ất sẽ ra tay sao?

Chúng Sư Đạo khoanh tay đứng ở lương đình trong hoa viên, Từ Xứ Nhân đứng sau lo lắng hỏi.

- Mặc kệ hắn xuất thủ hay không, lão phu đã quyết ý giết Tiêu Khánh rồi.

- Nhưng...

- Từ tướng công cứ yên tâm, ta đã triệu tập trăm tên tử sĩ, ngày mai hành động.

Chuyện này nếu có sai lầm, đều có lão phu dốc hết sức gánh chịu, tướng công sẽ không bị liên lụy vào trong đó...Ta thấy Tiểu Ất, có ý phục kích Oát Ly Bất, đến lúc đó còn muốn tướng công giúp đỡ nhiều. Nếu ta xảy ra chuyện, đại cục trong triều còn phải dựa vào tướng công gánh vác.

Thần sắc Chúng Sư Đạo ngưng trọng, xoay người nhìn lại Từ Xứ Nhân.

Bên Ngọc Doãn không có tin tức khiến Chúng Sư Đạo không khỏi có chút lo âu.

Nhưng lão lại không thể đi hỏi, càng không thể bức bách Ngọc Doãn. Nói đã nói rất rõ ràng rồi, làm thế nào, còn phải xem quyết định của Ngọc Doãn. Chúng Sư Đạo rất rõ ràng, nếu giết Tiêu Khánh, ít nhất có thể chặt đứt một cánh tay của Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi.

Minh ước Yến Sơn trong mắt lão không thể nghi ngờ là một sự sỉ nhục.

Rõ ràng đánh thắng trận, nhưng kết quả lại chẳng khác gì thất bại.

Đường đường Đại Tổng, lại yếu đuối như vậy hay sao? Tuy rằng Chúng Sư Đạo hiểu rõ Triệu Hoàn làm như vậy vì ứng phó Triệu Cát về triều. Nhưng bất kể thế nào, hơn mười vạn tướng sĩ đổ máu chiến đấu giành chiến thắng không thể vô duyên cớ mà vứt bỏ. Bởi vậy dù phải liều cái mạng già này cũng phải xử lý Tiêu Khánh. Với quốc lực hiện nay của Nữ Chân, trong thời gian ngắn cũng không có khả năng lại đi khai chiến.

Cho nên mà nay, tru sát Tiêu Khánh là thời cơ tốt nhất.

Đối với kế hoạch này của Chúng Sư Đạo, Từ Xứ Nhân cũng không phải đặc biệt tán thành.

Thiên triều thượng quốc, nhân hiếu thống trị thiên hạ. Đường đường Đại Tổng sao có thể dùng loại thủ đoạn ám sát này? Nếu truyền ra ngoài thì thật sự làm mất quốc thể.

Nhưng Chúng Sư Đạo khẳng khái như vậy, làm cho Từ Xứ Nhân không có lựa chọn nào khác.

Y cũng biết, giết chết Tiêu Khánh đối với người Nữ Chân mà nói, chính là một đả kích trầm trọng. Nhưng trong lòng dù gì vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

- Ngọc Tiểu Ất muốn giết Oát Ly Bất?

Từ Xứ Nhân lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chúng Sư Đạo khẽ mỉm cười, ánh mắt lại cực kỳ linh hoạt, sắc bén:

- Tướng công nghĩ sao? Oát Ly Bất kia không đáng chết sao?

- Việc này...Chúng công chớ trách, ta không phải có ý này.

Chỉ có điều cảm thấy, Thiên triều thượng quốc ta lấy nhân nghĩa trị thiên hạ, nhưng lại đi làm loại chuyện như này, truyền đi chỉ sợ cũng không tốt lắm đâu.

- Triều đình của ta lấy nhân nghĩa dựng nên thiên hạ. Nhưng kẻ giặc kia có chút nhân nghĩa nào không?

Lúc trước triều đình ta ký kết minh thư với người Nữ Chân, nhưng người xé bỏ minh thư lại là Lỗ tặc kia. Trận chiến Khai Phong, lão phu đã nghĩ thông suốt! Nhân nghĩa với người trong nhà thì không vấn đề gì, nhưng nhân nghĩa với kẻ giặc, không khác bảo hổ lột da.

Chuyện cho tới bây giờ, đã không phải do ta và người quyết định.

Lão phu chỉ hỏi, tướng công có thể nguyện giúp ta giúp một tay giữ Oát Ly Bất và Tiêu Khánh lại không?

Trong nội tâm Từ Xứ Nhân vô cùng rối rắm.

Trầm ngâm thật lâu sau, y hạ giọng nói:

- Ta biết Chúng công một lòng vì nước. Nếu Chúng công không màng danh lợi đi làm việc lớn này, Từ mỗ tiếc thân gì chứ? Chuyện Oát Ly Bất, tạm thời không nói đến. Ngày mai nếu thật sự có thể giết Tiêu Khánh, Từ mỗ thì sẽ nghĩ cách giải vây cho Chúng Công.

Chúng Sư Đạo nghe vậy lập tức mỉm cười!

Có lẽ ngay cả Ngọc Doãn cũng không biết, trong lúc vô tình, hắn đã làm tăng thêm tâm huyết cho Đại Tổng.

Nếu là trước kia, loại chuyện như này Chúng Sư Đạo tuyệt đối khinh thường không xen vào. Nhưng sau khi trải qua trận Khai Phong đại thắng, Chúng Sư Đạo đã không cam lòng. Lão thật sự thật sự không thể thừa nhận thành quả thắng lợi phó mặc kết quả. Bất kể như thế nào, cũng phải hòa nhau một ván.

Giết Tiêu Khánh, Nữ Chân còn sẽ có Lý Khánh, Mã Khánh xuất hiện.

Nhưng chần nhiep đối với Nữ Chân, chắc chắn sẽ có một chút tác dụng.

Nam nhi Đại Tổng ta không phải ai cũng tiếc thân. Nếu bị áp bức quá thì cũng sẽ liều mạng...

Bóng đêm càng thâm, ánh trăng như gột rửa.

Triệu Phúc Kim mở mắt, thở dài sâu kín.

Ngày 14 tháng 8, ngày mai là Trung thu. Người ta thường nói, đêm trung thu, đoàn viên đêm, nhưng Trung thu năm nay sợ là phải 'Tịch mịch ngô đồng thâm viện tỏa thanh thu' rồi. Giờ này năm ngoái, Thái phủ vô cùng náo nhiệt. Dù là Thái Kinh bị bãi chức quan, nhưng vẫn đông như trẩy hội, ngựa xe như nước. Mà nay năm, vắng ngắt. Chốc cộc buộc ngựa ở cửa Thái phủ đã kết mạng nhện rồi. Tình cảm giữa Triệu Phúc Kim và Thái Điều cũng không quá tốt, hàng năm phần lớn Thái Điều đều ở thanh lâu, rất ít khi ở nhà.

Nguyên nhân?

Triệu Phúc Kim không rõ lắm, cũng không muốn hiểu rõ.

Người này thật ra rất tốt, tuy rằng hơi lạnh lùng.

Nhưng hôm nay, thật sự là vắng lạnh rồi.

Trong lòng Triệu Phúc Kim lại lại có chút không thể tiếp nhận.

Trong phủ đệ to như vậy nhưng lặng yên không một tiếng động...Không lâu trước đó, Thái phủ có hơn ngàn nô bộc nay đã giảm hơn một nửa.

Không phải Triệu Hoàn gây khó Triệu Phúc Kim, Thái Kinh vừa chết, uy thế của Thái phủ cũng theo đó mà tan biến.

Nếu không phải Triệu Phúc Kim là muội muội của Triệu Hoàn, chỉ sợ Thái phủ có thể tồn tại hay không cũng là một vấn đề.

Triệu Phúc Kim cảm thấy rất mệt mỏi nhưng cố gắng chống đỡ Thái phủ. Mặc kệ như thế nào, nàng là tước phụ của Thái phủ.

- Công chúa, vừa rồi có người đưa tới một vật, nói là lễ vật của Công chúa.

Khang Lý ở ngoài phòng hạ giọng nói, làm Triệu Phúc Kim từ trong trầm tư tỉnh lại.

Triệu Phúc Kim kinh ngạc nói:

- Lễ vật? Là ai đưa tới?

- Lại không rõ ràng lắm...

Người gác cổng nói, chạng vạng có một tiểu nha đầu lại đây, mang thứ đó đưa cho y rồi đi luôn.

Nô tài cũng đã hỏi, nói xem cách ăn mặc của tiểu nha đầu kia thì cũng là gia đình giàu có, cho nên không dám chậm trễ, liền đưa tới cho Công chúa.

- Vào đi.

Triệu Phúc Kim hơi hơi nhú mi, xoay thành một chữ Xuyên ().

Khang Lý khom người đi vào đặt túi đồ trên bàn trước mặt Triệu Phúc Kim.

Dưới ánh nến mờ mờ, Triệu Phúc Kim mở túi đồ ra, đã thấy bên trong là một quyển sách. Mở ra, đôi mắt - xinh đẹp đảo qua, Triệu Phúc Kim liền nhìn rõ nội dung trong cuốn sách, rõ ràng là một bản cầm phổ, bên phải viết ba chữ lớn: Phổ Am Chú.

Tự thể cực kỳ phóng khoáng, Triệu Phúc Kim nhìn càng cảm thấy nhìn quen mắt.

Đây là...chữ của Tiểu Át!

Chữ của Ngọc Doãn siêu thoát, ở thời đại này, có thể nói là duy nhất.

Dù là Tống Huy Tông Triệu Cát cũng vô cùng tán thưởng Ngọc Doãn. Trước đây Triệu Phúc Kim từng được mấy bản cầm phổ của Ngọc Doãn, cho nên không xa lạ gì với chữ viết của Ngọc Doãn. Chỉ có điều Ngọc Doãn đã lâu không làm khúc phổ, thế cho nên Triệu Phúc Kim cũng hơi cảm thấy lạ lẫm.

“Hôm qua ta thấy Đế Cơ rầu rĩ không vui, cho nên có chút bận tâm.

Trong khoảng thời gian này, ta nghiên cứu Phật pháp, nên đã sáng tác một khúc Phổ Am Chú, có thể làm cho tâm trạng Đế Cơ thư thái hơn”

Phổ Am Chú, vốn là cao tăng Nam Tống là Phổ Am Thượng Nhân sáng tác. Ngọc Doãn ghi chép lại Phổ Am Chú tặng Triệu Phúc Kim, lại làm cho Triệu Phúc Kim ầm ập trong lòng.

Hôm qua mới chỉ thuận miệng nói ra, không ngờ Tiểu Ất lại nhớ ở trong lòng.

- Lấy cầm đến!

Triệu Phúc Kim do dự một chút, liền chỉ bảo Khang Lý.

Phổ am nhân tố thiện sư ngữ lục nói: Phương pháp sung sướng, từ bi tốt nhất xua đuổi trùng, chuột, muỗi, kiến; dùng phương pháp đơn giản, thoải mái nhất để tránh đi hung tà, oán kết, ác sát.

Phổ am thiên sư là thập tam đại pháp tự Thiên tông lâm tế pháp hệ, cũng là một vị thiên sư đại triệt đại ngộ lớn.

Phổ Am Chú này được lưu truyền rộng rãi ở hậu thế. Căn cứ đơn âm so le tổ hợp, cấu thành một giai điệu tự nhiên, giống như Thiên Địa Nhân giao hòa lẫn nhau có thể làm cho con người quên mất hết thấy phiền não.

Lúc ban đầu Triệu Phúc Kim còn thấy hơi mới lạ.

Cảm giác kinh văn kia không thích hợp lắm.

Nhưng hợp với tấu vài lần, tiếng đàn đột nhiên dừng lại. Triệu Phúc Kim nhắm mắt lại, sau một hồi hít sâu một hơi.

- Tiểu Ất ngày trước vẫn còn ở đây, tài hoa này, ai có thể sánh bằng?

Mở đôi mắt sáng ra, trên mặt Triệu Phúc Kim hiện lên nụ cười rạng rỡ.

465. Chương 462. Tử Sĩ (2)

Ngày 15 tháng 8 Nguyên niên Tĩnh Khang.

Thời tiết vô cùng đẹp, ánh mặt trời chói chang.

Sử dụng một câu rất thông thường để hình dung, đó là bầu trời xanh xanh thăm, ngàn dặm không mây.

Buổi trưa, Triệu Hoàn triệu tập bách quan tại Quỳnh lâm uyển, sau khi thảo luận triều chính xong, liền bắt đầu thảo luận việc ban đêm mở yến tiệc chiêu đãi sứ đoàn Nữ Chân.

Sở dĩ Triệu Hoàn mở tiệc chiêu đãi Tiêu Khánh ở hồ Kim Minh cũng là vì xuất ra một tín hiệu với Nữ Chân.

“Ta cũng không muốn đánh cùng các người, mà hy vọng có thể cư xử hòa bình.”

Chỉ cần giữa Tống Kim không xảy ra chiến tranh, Triệu Hoàn liền có chín phần nắm chắc áp chế được Triệu Cát.

Cho nên, quy cách dạ yến hồ Kim Minh đương nhiên vô cùng long trọng, Triệu Hoàn tỉ mỉ chuẩn bị để tránh đến lúc đó làm mất quốc thể.

Sau buổi trưa, Tiêu Khánh dưới sự bảo vệ của trăm tên Hợp Trát đi tới hồ Kim Minh dự tiệc.

Trên xe ngựa, gã vẫn đang nghĩ cách bảo hộ Oát Ly Bất thuận lợi trở về Thượng Kinh, cho nên có chút không yên lòng.

Thiện Ứng đã phái người truyền tin tức đến, nhân mã bảo hộ Hoàn Nhan Tông Vọng rút lui khỏi đã vượt qua Hoàng Hà, đến Toan Tảo rồi.

Từ Toan Tảo đến Khai Phong, nhiều nhất thời gian một ngày.

Nói cách khác, chậm nhất trời tối ngày mai, Thiện Ứng sẽ đến Khai Phong. Đợi sau khi Thiện Ứng đến thì tức khắc yểm hộ Hoàn Nhan Tông Vọng rút lui khỏi Khai Phong.

Hai vạn binh lính Nữ Chân cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, bất cứ lúc nào có thể lên phía bắc.

Tiêu Khánh biết, hành động lần này liên quan đến thái độ của Đại Tổng đối với Nữ Chân sau đó. Hai vạn tù binh, nghe cũng không tính nhiều. Nhưng đối với Nữ Chân mà nói lại có ý nghĩa cực kỳ trọng yếu. Dù sao nhân khẩu Nữ Chân vốn không nhiều lắm, hai vạn chính binh Nữ Chân đại diện cho hai vạn thanh cường tráng. Đối với người Nữ Chân mà nói. Có hai vạn người này, một bước củng cố sự thống trị ở phương bắc. Nhưng nếu không có hai vạn người này, thế tất sẽ làm cho sự thống chế của người Nữ Chân nảy sinh dao động.

Cho nên, làm thế nào để hai vạn người này bình an trở về, là chuyện mà Tiêu Khánh quan tâm nhất hiện nay.

Giang hồ truy sát lệnh hai lộ Hà Bắc, Hà Đông phát ra, hơn mười vạn lực lâm hảo hán đã xoa tay chuẩn bị đại triển quyền cước.

Mà thái độ triều Tống rõ ràng là vô cùng mơ hồ.

Bọn họ cùng lúc phái binh mã bảo vệ các cửa ải hiểm yếu, mặt khác lại làm như không thấy những hảo hán lực lâm đạo này trên đường.

Nếu cứ như vậy, hai vạn tướng sĩ Nữ Chân có thể chỉ một nửa trở về Thượng Kinh được, nhưng kết quả như vậy cũng coi như không tệ.

Nhưng dù vậy kết quả này cũng không phải là điều mà Tiêu Khánh muốn thấy.

Dọc theo đường cái sông Biện, xe ngựa đi chậm rãi.

Ngày hội Trung thu, trong thành Khai Phong cũng vô cùng náo nhiệt.

Đoàn xe đi rất chậm, Tiêu Khánh ở trong xe mệt mỏi, liền duỗi lưng ra cho đỡ mỏi. Bỗng nhiên, xe ngựa dừng lại, từ phía trước có những tiếng chiêng trống. Tiêu Khánh nghe được ngẩn ra, ngạc nhiên vén màn xe lên:

- Có gì mà dừng xe lại?

- Bẩm Thông sự, phía trước có đội ngũ múa long đang đến, ngăn cản đường đi.

- Múa long?

Tiêu Khánh mày nhăn lại, ngẫm nghĩ một chút lại không để trong lòng.

Ngày hội như thế, múa long du hành cũng bình thường, không phải là chuyện hiếm lạ. Tiêu Khánh cũng không để ý, dù sao thời gian còn sớm, chờ một chút cũng không vấn đề gì. Hơn nữa gã cũng có chút hứng thú, muốn xem cảnh tượng múa long này. Mặc dù không phải là lần đầu tiên đến Khai Phong, nhưng trước đây mỗi lần đến đều không gặp cơ hội, nên múa long nổi danh tại thành Khai Phong, Tiêu Khánh lại chưa thấy lần nào. Khó được nhìn thấy thì hãy xem thử cũng tốt.

Nghĩ đến đây, Tiêu Khánh liền vén rèm xe đi ra.

Lúc này, đoàn xe vừa lúc đi vào chỗ giao nhau giữa đường cái Thái Bình Hưng Quốc và đường cái sông Biện, bên cạnh chính là lầu Sư Tử.

Tiêu Khánh đứng ở trên xe, chấp tay.

Chỉ thấy ngay phía trước một Hắc Long đang chậm rãi đi đến, tiếng chiêng trống rung trời, tiếng người ồn ào.

Hai bên đường đứng không ít dân chúng, cũng rất nhiều thực khách dùng trà ở lầu Sư Tử thò đầu ra từ cửa sổ, hưng trí bưng bưng quan sát.

- Hôm nay sao náo nhiệt như vậy?

- Không rõ lắm, theo lý mà nói, quảng cảnh này cũng không phải là múa long thật. Bình thường múa long thì phải vào đêm, sao có múa long sớm giống như thế kia đâu?

- Là đội long nhà ai?

- Nhìn không ra...Múa cũng bình thường, không phần khích như năm ngoái.

Người đi đường xì xào bàn tán, lại truyền vào trong tai Tiêu Khánh.

Tiêu Khánh vốn cũng không quá để ý, nhưng dần dần lại thay đổi sắc mặt.

- Truyền mệnh lệnh của ta, tiến lên.

Trong lòng dâng lên một tia báo động, Tiêu Khánh vội vàng lớn tiếng chỉ bảo.

Cũng đúng lúc này, chợt nghe ngay gần đó có người cao giọng hô thét lên:

- Lỗ Tặc đừng chạy, giết Tiêu Khánh.

Đội múa long đột nhiên tản ra, hơn mười người đàn ông đang mặc y phục rực rỡ cầm trong tay lưỡi dao sắc bén liền đánh về phía đoàn xe.

Một người cầm đầu dùng khẩu âm Quan thoại hô:

- Cầu tặc Tiêu Khánh, hôm nay chúng ta phải báo thù rửa hận cho bộ hạ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hợp Trát vây quanh xe vút bỏ xe ngựa xông lên, chiến đấu với những người mặc y phục rực rỡ kia.

Tiêu Khánh vội ngồi vào trong xe ngựa, trầm giọng nói:

- Không quản bọn họ, thẳng tiến lên.

Ai có thể biết vào lúc này gặp phải ám sát?

Trong lòng Tiêu Khánh không khỏi có chút nghi hoặc.

Từ khẩu âm kia phán đoán, và y phục rực rỡ kia hẳn là hậu duệ người Liêu.

Nhưng Liêu quốc đã diệt vong nhiều năm, dù là Thiên Tộ Đế cũng bị bắt giữ lâu rồi, đang bị giam giữ ở Thượng Kinh. Còn những người Liêu sót lại thì bỏ chạy tới Tây Châ. Mặc dù đã thành lập nước Tây Liêu, nhưng thời gian ngắn ngủi, chung quy vẫn chưa vững mạnh, lúc này sao có thể phái con cháu tới ám sát được?

Lại nói tiếp, Tiêu Khánh cũng không phải lần đầu gặp phải ám sát, trên cơ bản không quá bất ngờ.

Cho nên gã không chút hoang mang, chỉ thúc giục xe ngựa chạy đi.

Nào biết được, gã vừa mới ra lệnh một tiếng, chợt nghe ngoài xe có tiếng thét vang lên.

Ngay sau đó, ngoài xe có tiếng kêu thảm, xe ngựa đi được vài bước thì đổ ầm trên đường.

Tiêu Khánh nhếch nhác chui từ trong xe ngựa đi ra, đã thấy phu xe kia, còn có cả ngựa kéo bị ngã trong vũng máu.

Huyết thái dương phu xe bị cầm một mũi tên Điều Linh.

Mà đuôi con ngựa kéo cũng bị một mũi tên Điều Linh bắn phải.

Từ hai bên đường lại xông ra mấy chục người, vây quanh xe ngựa, Hợp Trát phụ trách bảo hộ sự an toàn của Tiêu Khánh không kịp phản ứng liền bị chém giết mấy người.

Tiêu Khánh có chút luống cuống, vội vàng đứng lên, đã nghĩ phải chạy về hướng một điểm bên đường.

Nào ngờ đối diện lại xông tới một gã kéo tay Tiêu Khánh lại:

- Bảo hộ Thông sự, mau chặn những người kia lại.

Vài Hợp Trát vốn thấy có người chạy tới trước mặt Tiêu Khánh, vội định xông lên trước để bảo vệ.

Nhưng nghe người kia hô vậy thì ngăn người ra.

Là người một nhà sao?

Tiêu Khánh cũng có chút ngây ra, đang định đếm số người tới, lại thấy người kia kéo tay gã chạy vào trong ngõ nhỏ bên đường.

- Tiêu tướng công, còn không chạy đi, định chờ chết sao?

Mau đi theo ta...

- Người là...

- Ta tên là Đới Nghê Tư, là thủ hạ của Đới đại quan nhân.

Tiêu Khánh có chút hồ đồ, nhưng vẫn nghe hiểu rõ ý người này.

Người của Đới Tiểu Lâu?

Tuy nói Đới Tiểu Lâu đã chết, nhưng dù cũng kinh doanh ở Khai Phong nhiều năm, có vài tâm phúc cũng rất bình thường.

Cộng thêm người nọ thân hình cao lớn, lại dùng khẩu âm phương bắc lưu loát, làm cho Tiêu Khánh cũng buông lỏng cảnh giác.

Vì thế, gã liền đi theo người tên là “Đới Nghê Tư”, rẽ trái rẽ phải, rất nhanh đi tới một ngõ cụt.

- Đới Nghê Tư, người dẫn ta tới nơi này làm gì?

Người nọ nghe vậy lại cười!

- Tiêu tướng công, ta đã nói rồi, “Đới Nhĩ Tử”, đương nhiên là muốn đưa người quy thiên.

466. Chương 463. Tử Sĩ (3)

Tiêu Khánh nghe vậy giật nảy mình toàn thân lạnh toát.

- Người là...

- Ta là Ngọc Doãn Ngọc Tiểu Ất. Đa tạ Tiêu tướng công coi trọng, hôm nay đặc biệt đến đưa tiễn Tiêu tướng công ra đi.

Ngọc Doãn?

Tiêu Khánh không nói hai lời, quay đầu muốn bỏ chạy.

Nào biết được Ngọc Doãn hai ba bước đã vọt tới giữ lấy Tiêu Khánh. Bảo đao Lâu Lan đâm vào ngực Tiêu Khánh, Ngọc Doãn thuận thế cổ tay rung lên, bảo đao lập tức xoắn lấy làm tim Tiêu Khánh nát ra rồi sau đó lui ra sau một bước, rút bảo đao ra.

Một chùm máu tươi bắn lên trên người Ngọc Doãn.

Tiêu Khánh trợn to mắt nhìn Ngọc Doãn, cho đến lúc này, gã mới xem như thấy rõ ràng tướng mạo của Ngọc Doãn.

- Hảo hán tử!

Gã đã từng nghe cái tên Ngọc Doãn, từ lúc Tuần san Thời đại Đại Tổng mới bắt đầu thiết lập thì gã đã có y tưởng lôi kéo Ngọc Doãn, đáng tiếc lại không có cơ hội.

Mà nay, gã rốt cục gặp được Ngọc Doãn, không nghĩ lại là một tình trạng như thế này.

Miệng há ra, thân hình Tiêu Khánh ngã lăn ra đất, máu tươi nháy mắt nhuộm đỏ cả mặt đất.

Ngọc Doãn cũng không chậm trễ, tiến lên một tay ôm lấy thi thể của Tiêu Khánh đi đến một miệng giếng cạn gần đó, ném Tiêu Khánh xuống. Đưa mắt nhìn chung quanh một cái, Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, đứng mặt sau bức tường hồng, dồn khí đan điền, hai cánh dùng sức, trong miệng phát ra một tiếng rít gào như bò rống, húc vai đánh vào bức tường.

Mặt tường kia đã trải qua gió thổi ngày phơi nắng, sớm không chắc chắn.

Cú đụng này của Ngọc Doãn nặng ngàn cân.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang, đoạn tường kia trong khoảnh khắc liền sụp xuống, bịt kín giếng cạn.

Lúc này Ngọc Doãn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại kiểm tra một chút, lúc này mới xoay người rời đi.

Đi ra ngõ nhỏ, chỉ thấy Vận ca đang cầm một bộ quần áo ở bên ngoài chờ. Ngọc Doãn cũng không nói lời vô nghĩa, tiến lên cởi áo bào dính máu ra, thay bộ y phục mới kia, nói với Vận ca:

- Vận Ca, đốt y phục này, xử lý sạch sẽ.

- Lang quân yên tâm, tuyệt sẽ không để lộ nửa điểm phong thanh.

Vận Ca dứt lời, đem nhét áo bào nhuộm máu vào trong rổ, rồi sau đó cầm cái rổ đi nhanh.

Ngọc Doãn cũng nhanh chóng đi về hướng Sư Tử tiến, đi vào từ cửa sau, bộ dạng như say khướt lên tẩu lâu.

- Sao Tiểu Ất đi lâu thế?

Triệu Kham, Chu Huyền còn có Diêu Bình Trọng và Trương Bá Phần đang ngồi ở trong gian phòng, thấy Ngọc Doãn tiến vào, Triệu Kham không kìm nổi liền hỏi:

- Mới vừa rồi Tiểu Ất không được xem cảnh náo nhiệt rồi. Ha ha, cảnh tượng rất lớn đó. Không nghĩ tới trong thành Khai Phong này lại có người dám ám sát sứ giả Lỗ tặc.

Cảnh đó cũng thật hoành tráng, Tiểu Ất không được thấy, thật sự đáng tiếc.

Ngọc Doãn làm bộ như mơ màng:

- Có chuyện này sao?

- Đúng vậy.

Trương Bá Phần đứng dậy tiến lên, giả bộ nâng Ngọc Doãn:

- Không ngờ người đường đường là Ngọc Giao Long mà tửu lượng kém thế.

- Ai nói đấy, ta sẽ uống thắng người.

Vừa nói, hắn vừa nháy mắt với Trương Bá Phần.

Trương Bá Phần chợt hiểu rõ, bộ dạng như trút được gánh nặng, đỡ lấy Ngọc Doãn ngồi xuống.

Cuộc chiến dưới lầu Sư tử đã chấm dứt, nhân mã phủ Khai Phong và Điện Tiền Ti cũng đã tới, gần trăm thích khách không ai sống sót.

Trong đó có đại bộ phận người là tự sát mà chết.

Máu tươi nhuộm đỏ cả đường cái sông Biện. Ngọc Doãn nằm tại lan can cửa sổ, nhìn vô số thi thể ngang dọc trên đường cái, trong lòng đột nhiên trào lên một cảm giác khó diễn tả.

Tử sĩ!

Những người này, rõ ràng là một đám tử sĩ.

Chỉ sợ bắt đầu từ lúc bọn họ xuất hiện đã chuẩn bị sẽ không sống.

Bọn họ làm hết thấy, cũng là vì tạo cơ hội cho Ngọc Doãn. Chúng Sư Đạo tín nhiệm ta như thế sao? Phải biết rằng lúc ấy, ta vẫn chưa đáp ứng với lão. Nếu hôm nay ta không ra tay, chỉ sợ Trương Bá Phấn cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn. Đời sau nói Đại Tổng, tất nhiên ám nhục. Ai có thể lại biết sau lưng ám nhục lại ẩn giấu bao nhiêu nam nhi tâm huyết?

Lén lút nhìn về phía Trương Bá Phấn, từ trên mặt Trương Bá Phấn, Ngọc Doãn nhìn ra một chút bi thương.

Chỉ sợ, ngay cả Chúng Sư Đạo cũng đã chuẩn bị cái chết cho mình

Ngoài phòng truyền đến những tiếng bước chân dồn dập.

Ngay sau đó cửa phòng bị người ta đá văng.

Vài tên cấm quân Điện Tiền Ti xông tới, không đợi bọn họ mở miệng, Trương Bá Phấn đã quơ lấy một cái ghế, hung tợn ném vào tên cầm đầu.

- Đồ khốn khiếp, không nhìn rõ ai ở trong này sao?

Ghế dài trúng vào người tên cấm quân kia, vỡ tan ra.

Cấm quân cầm đầu bị đập vào đầu máu tứa ra.

Không đợi gã hiểu rõ tình trạng, đã thấy quân mã nhà mình sắc mặt đại biến, liên tục khom người nói:

- Không biết Bộ suất và Kỵ suất uống rượu ở đây, kính xin thứ tội cho. Nhóm tiểu nhân cũng là phụng mệnh làm việc, dưới lầu đã xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên cũng phải kiểm tra.

Rất rõ ràng, quân mã kia nhận ra Trương Bá Phấn và Diêu Bình Trọng.

Mà hai vị kia không phải ngồi ở vị trí chủ, thì có thể đoán ra thân phận của thiếu niên ngồi ở vị trí chủ kia cao hơn hai người đó rất nhiều.

Những người này, sao một quân mã sứ nhỏ nhỏ như gã có thể gây vào.

Trương Bá Phấn cũng đang cực kỳ đau lòng cho những tử sĩ này, cho nên mới phần nộ ra tay như thế. Y cũng biết, sự việc này cũng không trách được đám cấm quân này, sự việc dưới lầu xảy ra lớn như vậy, đổi lại là người khác đến, cũng phải lần lượt kiểm tra.

Trong lúc đó, y cảm thấy có một sự hứng thú rã rời.

Trương Bá Phấn nhẹ nhàng mở miệng, lạnh nhạt nói:

- Vậy thì giờ còn muốn kiểm tra không?

- Không dám, không dám!

Quân mã sứ liên thanh thỉnh tội, lại liếc mắt ra hiệu một cái, cho người đỡ cấm quân ngã dưới đất lên đi ra ngoài, rồi sau đó vừa tuân lệnh vừa lui ra ngoài.

- Vương quân mã, làm sao vậy?

Một gã quan quân Điện Tiền Ti tiến lên hỏi.

Vương quân mã sứ kia liên tục cười khổ, dùng ngón tay chỉ vào đám người Ngọc Doãn ở nhà gian kia, nói:

- Truyền xuống, không được người nào quấy nhiễu người ở nhà gian kia.

Trương bộ suất và Diêu Kỳ suất đang uống rượu trong đó, nếu chộc giận bọn họ, cẩn thận khó sống.

Quan quân nghe vậy không khỏi co rụt cổ lại, vội vàng quay đầu truyền xuống.

Trong lòng Ngọc Doãn cũng bức bối, không kìm nổi uống liền mấy bát rượu, lúc này thì thật sự là ngà say rồi.

- Tiểu Ất, ngày mai đi sao?

- Đúng vậy, Xu Mật Viện đã truyền mệnh lệnh, ngày mai giờ mao xuất phát.

- Lần này đi Chân Định chính là triển khai kế hoạch lớn.

Ta thật sự cũng muốn đi...Ha hả, vậy thì tại đây chúc Tiểu Ất thuận buồm xuôi gió. Nếu có gì cần, thì cứ phái người truyền lời, nếu có thể giúp đỡ, tuyệt không chối từ.

Ngọc Doãn nghe vậy mỉm cười.

- Vậy thì, lúc đó Tiểu Ất sẽ làm phiên tới hai vị ca ca.

Xảy ra việc lớn như thế, mọi người cũng không có tâm tư uống rượu nữa.

Tuy Triệu Kham vẫn còn hứng thú, nhưng thấy mọi người đều mất vui, thì cũng đồng ý tan sớm.

Ngọc Doãn, Trương Bá Phần và Diêu Bình Trọng bảo vệ Triệu Kham ra khỏi lầu Sư Tử, đã thấy toàn bộ đường cái Thái Bình Hưng Quốc hoàn toàn giới nghiêm. Đưa mắt nhìn khắp, khắp nơi đều là cấm quân tuần tra, cũng không thiếu sai dịch phủ Khai Phong phái tới.

Thi thể thích khách nằm trên đường, Ngọc Doãn tiễn Triệu Kham lên xe, từ xa nhìn thoáng qua những thi thể kia, trong mắt loáng ánh lệ.

Hít sâu một hơi, hần xoay người lên ngựa, ngựa mặt chăm chú nhìn trời cao xanh thẳm, lát sau thúc giục vật cưỡi, cũng không quay đầu lại rời đi.

Mặc kệ thế nào, cuối cùng ta cũng không phụ máu tươi của những hảo hán đó!

467. Chương 464: Sợ Hãi (1)

Trong thành Khai Phong đã hỗn loạn.

Sứ giả Nữ Chân tại Khai Phong bị người ta ám sát cũng không phải là việc nhỏ.

Phủ Doãn Khai Phong Ngô Mẫn tức thì hoảng sợ, vội vàng phái ra nhân sự, phong tỏa chín cửa thành, tập nã hung thủ. Chỉ có điều hung thủ kia đã chết rồi, cho dù là phái ra nhiều người hơn nữa cũng không có tác dụng gì, càng làm cho toàn thành hỗn loạn chó gà không yên, người người lo lắng đề phòng.

Ngọc Doãn hộ tống Triệu Kham trở về Hoàng thành thì hần tập tức về nhà. Dọc đường đi, nhìn thấy sai dịch và cấm quân phủ Khai Phong cầm đao sáng loáng về mặt hung hãn đi kiểm tra trên đường phố.

Cũng may Ngọc Doãn là người quen mặt nên cũng không gặp phải nhiều phiền toái. Nhưng nhìn bộ dạng những quân tốt này như lâm đại địch, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Về đến nhà, Ngọc Doãn cất bước vào cửa chính thì thấy Yến Nô từ trong nhà bếp đi ra, bên cạnh là Dương Kim Liên.

Thấy dáng vẻ bình tĩnh của nàng, Ngọc Doãn cũng không kìm được tán thưởng một tiếng.

Khí chất thật trầm ổn!

Chân trước vừa mới giết người, sau lưng lại trở thành bà chủ bận rộn việc nhà như bình thường. Tuy nhiên cẩn thận giấu lại, cũng bình thường. Yến Nô giết người ít sao? Trận chiến tại Triều Dương môn, người Nữ Chân chết trong tay Yến Nô gần trăm người, một nhân vật đã trải qua như thế, sao có thể thiếu kiên nhẫn, chứ đừng nói chỉ là chỉ bắn chết một tên phu xe thôi.

- Tiểu Át ca, bên ngoài tốt chứ.

Yến Nô nhìn đến Ngọc Doãn lúm đồng tiền đẹp lập tức lộ ra tươi cười.

Giọng nói như thế nghe như là tranh công làm cho Ngọc Doãn cũng không nhịn được cười.

- Ổn lắm, sắp lặn cả trời rồi.

- Hả?

- Sứ giả Nữ Chân bị ám sát, Nam Nha hạ lệnh toàn thành giới nghiêm. Cẩm quân Tam Nha xuất động kiểm tra tìm kiếm hung thủ toàn đường phố.

- Vậy...

- Không sao đâu, hung thủ đã chết rồi, là một nhóm tử sĩ.

Hai người nhìn như là nói chuyện phiếm trên thực tế cũng là kết nối tin tức.

Gia đình Yến Nô có tiếng là học giỏi sâu xa, thừa hưởng tuyệt nghệ của Chu Đồng, xạ thuật kinh người. Khí lực nàng không nhỏ, có thể kéo được cường cung hai thạch. Lần phục kích này, Ngọc Doãn giao nhiệm vụ cho Yến Nô, đó là ngăn cản xe ỷ của Tiêu Khanh chạy thoát. Nếu giết người trước công chúng, khó tránh khỏi sẽ khơi lên một sự rung chuyển to lớn, chẳng bằng xử lý Tiêu Khanh thần không biết quỷ không hay là tốt nhất.

Yến Nô ở bên trong rừng đào trên bờ đê sông Biện dùng Điều Linh tiễn trong quân thường dùng bắn chết phu xe và ngựa kéo.

Sau khi vút cung tiễn đi, nàng nhanh chóng rời khỏi.

Tình cảnh lúc ấy căn bản không có ai để ý sự hiện hữu của nàng.

Cộng thêm Yến Nô cũng là địa đầu xa chính gốc Khai Phong, trước khi sự việc chưa bị bùng nổ thì nàng đã về đến nhà rồi.

Thế nên Ngọc Phủ to như vậy nhưng rất nhiều người cũng không biết Yến Nô đã đi ra ngoài. Cho dù là biết Yến Nô ra ngoài, thì cũng đều nghĩ đến nàng là đi chợ mua thức ăn, không khả năng liên hệ nàng với chuyện thích khách phục kích Tiêu Khanh là một.

Nghe Ngọc Doãn nói, Yến Nô thở phào nhẹ nhõm.

- Phủ Khai Phong này từ sau khi bị Lỗ tặc vây thành thì cũng đã quá hỗn loạn rồi.

- Đúng vậy, vô cùng loạn.

Hai người hiểu ý cười, chuyển đề tài.

Dương Kim Liên hồn nhiên không biết chuyện gì xảy ra, vui vẻ nói:

- Hôm nay Trung thu, chúng ta ở trong viện ngắm trăng, thấy thế nào?

- Rất tốt.

Ngọc Doãn lập tức hưởng ứng nói:

- Nhắc đến cũng lâu rồi ta chưa gảy hồ cầm, cảm thấy hơi lạ lẫm.

Hôm nay ngày tốt cảnh đẹp sẽ đánh đàn trợ hứng. Đúng rồi, đừng quên mang lễ vật đến tặng Lý trưởng lão.

Lý trưởng lão, đó là Lý Sư Sư.

Hiện giờ nàng xuất gia làm ni cô trong Quan Âm Viện, làm trụ trì Quan Âm Viện.

Ngày bình thường nàng cũng tới Ngọc phủ ngồi một chút, đàm luận nhạc luật với Ngọc Doãn, hoặc là truyền thụ việc nữ công với Yến Nô Dương Kim Liên.

Thường xuyên qua lại cũng coi như người một nhà.

Yến Nô và Dương Kim Liên nghe xong, liền liên tục đáp ứng.

Ngọc Doãn thì đi vào thư phòng, dựa vào lan can.

Lúc này, chân trời phía Tây một ráng đỏ, lại không biết hồ Kim Minh kia đã loạn thành bộ dạng như nào rồi. Đúng như Ngọc Doãn phỏng đoán, hồ Kim Minh đã thành hỗn loạn.

Sứ giả một quốc gia bị ám sát tại Khai Phong, từ có Tống tới nay, vẫn là lần đầu tiên phát sinh. Chứ đừng nói chỉ là sứ giả này là sứ giả Nữ Chân.

Triệu Hoàn đang gấp rút chữa lại quan hệ với nước Kim, không ngờ rằng lại phát sinh chuyện này.

Tin tức truyền đến, Triệu Hoàn lập tức ngây người.

Đang yên lành sao lại xảy ra chuyện này?

- Tiêu tướng công có sao không?

Nhìn vẻ mặt hoảng loạn của Triệu Hoàn, Từ Xứ Nhân thầm thở dài.

Y có thể hiểu Triệu Hoàn nóng lòng tạo lại quan hệ tốt với nước Kim, nhưng lại không thể chấp nhận phương thức và phương pháp của Triệu Hoàn. Vì củng cố ngôi vị Hoàng đế, ngàn vạn tướng sĩ máu tươi chảy một cách vô nghĩa rồi. Rõ ràng là một trận đại thắng lại đổi lấy một kết quả thê lương. Mặc dù là xuất phát từ mục đích chính trị, nhưng nghĩ như nào cũng đều cảm thấy làm cho người ta khó có thể chấp nhận được.

Tiêu Khánh?

Từ Xứ Nhân cười lạnh trong lòng.

Y đã nhận được tin tức, Tiêu Khánh đã chết!

Về phần là bị ai giết chết, hay là liên quan đến ai, y cũng không rõ.

Dù sao, chỉ cần Tiêu Khánh chết là tốt rồi, sự tình khác không quan hệ tới y.

Phủ doãn Khai Phong Ngô Mẫn nói:

- Quan gia không cần phải lo lắng, theo như tùy tùng đi theo Tiêu Khánh nói, khi thích khách phục kích, Tiêu Khánh đã được vây cánh cứu đi, hẳn là không ảnh hưởng tới tính mạng. Tuy nhiên cho tới bây giờ, Tiêu Khánh không có tin tức gì, có khả năng là bị thương.

- Hy vọng là thế.

Triệu Hoàn nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt có chút tái nhợt bật chợt lại đỏ bừng lên lạnh lùng nói:

- Đã tra được kẻ nào gây nên chưa?

Ngô Mẫn vội vàng nói:

- Theo như lời người dân lúc ấy ở đó, khi thích khách ra tay từng hô to báo thù cho người Liêu.

Hơn nữa nghe như khẩu âm Yến Vân.

Mặt khác, Ngô tác cũng đã kiểm tra tỉ mỉ thi thể thích khách này rồi, phát hiện trên thi thể họ có hình xăm vân tước. Hậu duệ quý tộc người Liêu thích xăm người làm đẹp, mà vân tước lại là có mặt từ Yến Vân, cho nên thân có thể xác định việc này không liên quan tới Đại Tống ta.

Ngô Mẫn còn chưa dứt lời, lại nghe có người nói:

- Đó là triều đình của ta gây nên, xăm vân tước cũng không phải là kỳ lạ.

Thanh âm hơi có vẻ âm trầm, Ngô Mẫn ngẩng đầu nhìn lại, là Hộ Bộ Thượng Thư, môn hạ Thị lang Đường Khác mới nhậm chức.

Lại nói tiếp, Ngô Mẫn và Đường Khác đều xuất từ Đông cung.

Nhưng hai người chính kiến bất đồng, cho nên cho tới nay, mâu thuẫn thật mạnh.

Ngô Mẫn cười lạnh lùng:

- Lời Đường Thượng thư nói không phải là không được...Tuy nhiên xăm thân cũ mới ta không phải nhận không ra. Hình xăm vân tước trên người thích khách kia chỉ ít phải hơn mười năm rồi. Mười năm trước, người Liêu vẫn còn, sao có thể liên quan tới triều đình chúng ta? Có phải Đường Thượng thư cảm thấy muốn triều đình ta liên lụy vào đó, để hai nước trở mặt đúng không?

Sắc mặt Triệu Hoàn lập tức trầm xuống.

Mà Đường Khác thì cả kinh, vội vàng nói:

- Thần tuyệt đối không có ý này. Chỉ là lo lắng bọn đạo tặc áp chế, kính xin quan gia minh giám.

Đại thần trong triều bất hòa, trong mắt Triệu Hoàn lại là chuyện tốt.

Nhớ ngày đó, Triệu Cát chính là dựa vào sự mâu thuẫn giữa các đại thần trong triều mà nhanh chóng nắm triều đình trong tay.

Từ nhỏ y đã biết thuật cân bằng để vương. Nếu các đại thần đều vắt thành một sợi dây, với y mà nói đều không phải là chuyện tốt.

Cho nên, Triệu Hoàn cũng không có lòng truy cứu Đường Khác. Chỉ “hừ” một tiếng, chuyển đề tài.

- Việc cấp bách, là phải nhanh một chút tìm được Tiêu tướng công.

Nếu Tiêu tướng công thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ sự việc càng thêm phiền toái. Thái Thượng Đạo Quân ít ngày nữa đến Đông Kinh, trăm không hy vọng vào lúc này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Ngô Mẫn, người lập tức phái người tăng mạnh bảo vệ sứ đoàn, trăm sẽ để Vương Tông Trụ Điện Tiền Ti phối hợp với người, không được để xảy ra sai sót nào. Trung thu đẹp như vậy mà lại

Triệu Hoàn dứt lời, liền bãi giá hồi cung.

Ngô Mẫn và Đường Khác nhìn nhau, hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

Từ Xứ Nhân ở một bên lạnh lùng nhìn, trên khuôn mặt gầy yếu lộ ra một nụ cười quỷ quái.

Tìm đi, để cho các người đi tìm, cũng sẽ không có bất luận kết quả gì đâu. Nếu Chủng công quyết định làm việc này, sao có thể cho các người tra ra chứ?

Đêm đó, toàn thành Khai Phong cấm đi lại ban đêm.

Trung thu nguyên niên Tĩnh Khang, tại Khai Phong bao trùm không khí sợ hãi.

Vốn tưởng rằng Tiêu Khánh sẽ rất nhanh xuất hiện, nhưng ai có thể nghĩ đã cả đêm nhưng không thấy Tiêu Khanh đâu.

Lần này làm cho Triệu Hoàn vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại khẩn trương lên.

Hay là thật sự đã xảy ra chuyện?

Nhưng ngẫm nghĩ, có lẽ Tiêu Khánh thật sự bị thương, cho nên đã tránh một chỗ. Nhưng vấn đề là, Tiêu Khánh không xuất hiện, chuyện kế tiếp sẽ do ai phụ trách? Phóng thích hai vạn tù binh Nữ Chân sắp tới, Tiêu Khánh không có mặt, ai tới chủ trì đây?

Đúng rồi, Hoàn Nhan Tông Vọng chưa quay về thì phải?

Triệu Hoàn lập tức phái người thông tri sứ đoàn, hỏi tin tức của Hoàn Nhan Tông Vọng.

Nhưng kết quả tới lại làm cho Triệu Hoàn có chút thất vọng.

Hoàn Nhan Tông Vọng sớm đã rời khỏi Đông Kinh, phỏng chừng lúc này đang trên đường trở về Thượng Kinh.

Vì sao ngay cả một chút phong thanh cũng không có?

Tiêu Khánh mất tích, Hoàn Nhan Tông Vọng không ở đây, mà phó sứ Nữ Chân Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ rõ ràng là không làm chủ được, thật sự là phiền toái.

Không được, nhất định phải tìm Tiêu Khánh!

Một ngày Tiêu Khánh không xuất hiện thì thêm một ngày không thể giải quyết được việc, cuối cùng cũng là một chuyện phiền toái.

Vì thế cấm quân toàn quân xuất động, truy tìm tung tích của Tiêu Khanh tại phủ Khai Phong.

468. Chương 465: Sợ Hãi (2)

Cũng cùng lúc này, trong trạch viện ngô Hồ Lô bên cửa hàng chính Cao Dương, Hoàn Nhan Tông Vọng mặt âm trầm, cảm tức ngồi trước mặt Thiện Ứng, không nói lời nào.

- Lang quân chó tức giận, đây là chỉ bảo của Đại Lang chủ.

Thiện Ứng dường như không khác gì trước, chỉ có điều nhìn khí chất trầm tĩnh thêm nhiều.

Lão hạ giọng nói:

- Lần này Lang quân suất bộ nam hạ, toàn quân bị diệt, làm nam nhi Nữ Chân ta chết thê thảm và nghiêm trọng. Đại Lang chủ vô cùng bất mãn, cho nên hạ chỉ nói lang quân không được tiếp tục nhúng tay vào quân vụ nữa. Nhất định phải nhanh chóng theo ta về Thượng Kinh, chờ đợi hồi ý.

Hoàn Nhan Tông Vọng sắc mặt xanh mét, sau một lúc lâu cả giận nói:

- Là do gã Niêm Hãn kia châm ngòi đúng không?

Lại nói tiếp, lần này nam hạ vây thành, nếu Tây Lộ quân của Hoàn Nhan Tông Hàn có thể kịp thời phá được Thái Nguyên, xuôi nam tới Khai Phong cùng hỗ trợ lẫn nhau với Hoàn Nhan Tông Vọng, kết quả trận chiến tại Khai Phong có lẽ đã khác. Trong lịch sử, mỗi nhục Tĩnh Khang cũng chính bởi vì Tây lộ quân nam hạ thành công, cắt đứt liên hệ giữa Quan Trung và Khai Phong, sau đó tạo thành thế bao vây chính thể đối với Khai Phong.

Dựa theo thương nghị ban đầu, Đông Lộ quân và Tây Lộ quân của Nữ Chân hai bút cùng vẽ, hai đường xuất phát.

Nhưng bởi vì Tuyên phủ tư Phó Đô tổng quản Hà Bắc là Vương Bẩm suất Tuyên Phủ Tư tử thủ Thái Nguyên, kiềm chế chặt chẽ binh lực Tây Lộ quân, còn Đông Lộ quân thuộc sở bộ của Hoàn Nhan Tông Vọng một mình nam hạ, thế cho nên binh lực không đủ. Nếu muốn binh phân thì Hoàn Nhan Tông Hàn sẽ bị tội đầu tiên, nhưng Hoàn Nhan Tông Vọng bị bắt, Đông Lộ quân toàn quân bị diệt, khiến cho Hoàn Nhan Tông Hàn được cơ hội nghỉ ngơi.

Thiện Ứng cũng biết, giữa Oát Ly Bất và Niêm Hãn có mâu thuẫn từ trước rồi, mà nay đã bùng nổ triệt để.

Vì muốn thoát tội mà Niêm Hãn liền không do dự đẩy Oát Ly Bất ra, ý đồ dùng điều này để giảm bớt tội danh của mình.

Về phần Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi có tin tưởng Niêm Hãn hay không? Thiện Ứng cũng không rõ.

Dù sao lão chỉ nhận mệnh lệnh, là mau chóng dẫn Oát Ly Bất về Thượng Kinh hỏi tội.

Nhưng đến tột cùng phải xử trí như thế nào, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi cũng không nói rõ với Thiện Ứng. Chỉ có điều Thiện Ứng không nghĩ tới, mới đến Đông Kinh đã gặp phải phiền toái như này. Tiêu Khánh bị ám sát mất tích, đến nay vẫn không có tin tức, làm cho lão không thể không lo lắng?

Theo lý mà nói Tiêu Khánh không ở đây thì sẽ do Hoàn Nhan Tông Vọng ra mặt chủ trì đại cuộc.

Nhưng Thiện Ứng cũng không dám quyết định như vậy.

Mệnh lệnh của Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi đã tách Hoàn Nhan Tông Vọng ra khỏi Đông Lộ quân. Đại khái ý tứ này Thiện Ứng cũng có thể lý giải. Đơn giản là không muốn Hoàn Nhan Tông Vọng tiếp tục cầm giữ binh quyền. Người Nữ Chân nhìn như đoàn kết, trên thực tế bên trong cũng tranh đấu không ngớt.

Niêm Hãn cũng vậy, Oát Ly Bất cũng thế, đều là hậu duệ của Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi tuy là Đại lang chủ nhưng vị trí lại không ổn định. Ông ta cũng muốn con cháu mình kế thừa ngôi vị Hoàng đế, như vậy bất kể là để Niêm Hãn hay là Oát Ly Bất cũng không phải là chuyện tốt. Tốt nhất vẫn là để con cháu mình nắm giữ.

Hoàn Nhan Tông Vọng chăm chú nhìn Thiện Ứng, sau đó thở dài thật sâu.

- Chỉ sợ Tiêu Tướng công dữ nhiều lành ít.

- Ta biết.

- Biết thì sao còn muốn ta lúc này rời khỏi?

Thiện Ứng cúi đầu, không trả lời.

Hoàn Nhan Tông Vọng không phải người ngu, trên thực tế người này cũng cực thông minh.

Ngay lập tức, y cười lạnh một tiếng, vẻ lo lắng trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ bình tĩnh.

- Ta hiểu.

Y thở dài, trầm giọng nói:

- Nếu Tiêu tướng công thật sự gặp chuyện không may, ai tới chủ trì đại cục?

- Đại Lang chủ tự có chủ trương, hơn nữa trong sứ đoàn còn có Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ, chắc có thể giải quyết được phiền toái trước mắt. Tuy nhiên, làm sao Lang quân biết Tiêu Tướng công đã gặp chuyện không may?

Hoàn Nhan Tông Vọng đã trầm mặc!

Sau một lúc lâu, y hạ giọng nói:

- Ta và người đều khinh thường người Nam. Tuy rằng lão Triệu Quan gia này không đáng là gì, nhưng trong người Nam thật sự có anh hào.

Trước khi có người ám sát Tiêu tướng công, ta đã biết sự việc sẽ không đơn giản như vậy.

Mà nay giữa ban ngày ban mặt lại phát sinh việc phục kích, gần trăm thích khách mà không một ai sống sót...Quốc sư, người cũng đã biết điều này chứng tỏ gì không?

Thiện Ứng lắc đầu:

- Ta không biết.

- Hừ, tuy nói những người này nói khẩu âm Yến Vân, còn có mấy hình xăm vân tước trên người, nói cái gì mà báo thù cho người Liêu...Nhắm nhí! Dư nghiệt người Liêu nay chiếm cứ Tây Liêu, tuy nói đứng vững gót chân nhưng sự thật là đang phụ thuộc và Tây Hạ.

Bọn họ không có khả năng có hành động, cũng không có đảm lược này, mà nếu có thì chưa chắc Tây Hạ đã đồng ý.

Cho nên, ta kết luận việc này không liên quan tới người Liêu. Vậy có khả năng động thủ nhất chính là người Nam. Nhưng trong đám người trên triều, có thể dự trữ đào tạo rất nhiều tử sĩ này, đồng thời lại có hình xăm hơn mười năm trên người, tuyệt đối không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Chắc chắn không phải là Lão Triệu quan gia, ta suy đoán hành động ám sát lần này chắc chắn là do một kẻ có địa vị cực cao, có thực lực rất lớn.

Kẻ đó đã nhìn ra Tiêu tướng công rất quan trọng đối với Đại Kim ta, cho nên mới không tiếc bất cứ giá nào, muốn ám sát Tiêu tướng công.

Quốc sư, ta có một cảm giác, người kia tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha ta, thậm chí có thể tiếp tục hành sát Tiêu tướng công.

Nói xong lời nói này, chẳng biết tại sao, Hoàn Nhan Tông Vọng đột nhiên nảy sinh một cảm giác sợ hãi khôn kể.

Sắc mặt Thiện Ứng cũng không tốt, chỉ lẳng lặng nhìn Hoàn Nhan Tông Vọng, sau một lúc lâu đột nhiên đứng lên nói:

- Lang quân yên tâm, ta nhận sự nhờ vả của Đại Lang chủ nhất định phải bảo vệ người chu toàn. Tuy nhiên người nói cũng không có sai, Khai Phong không phải là nơi nên ở lâu, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ lên đường, mau chóng rời khỏi nơi này. Về phần chuyện khác, lang quân không cần phải lo nghĩ nữa.

Sắc mặt Hoàn Nhan Tông Vọng đã khôi phục như bình thường, bắt đầu dĩ cười khổ một tiếng:

- Ta không lo nghĩ thì mọi việc sẽ tốt sao?

Y trầm ngâm một lát, nghiêm mặt nói:

- Quốc sư, ta đại khái có thể đoán ra tâm tư của Lang chủ. Nếu Tiêu tướng công thật sự gặp chuyện không may, chỉ sợ sẽ do Bồ Lỗ Hổ đến chủ trì đại cục. Không phải là ta nói Bồ Lỗ Hổ không đảm đương được việc mà là hắn còn quá trẻ khó có thể ngăn chặn được tình huống này.

Tốt nhất hãy để Tông Hiền chủ trì đại cục, uy vọng hấn cao, Bồ Lỗ Hổ không thể sánh bằng. Tuy nói hơi lỗ mãng chút nhưng thời điểm mấu chốt có thể quyết định được việc. Nếu Tông Hiền chủ trì đại cục thì còn có một đường sống. Nếu để Bồ Lỗ Hổ chủ trì, rất có thể...

Hoàn Nhan Tông Vọng nói ra như vậy đã biểu lộ thái độ.

“Ta rời khỏi nơi tranh đấu quyền lực này, ta cũng có thể giao Đông Lộ quân ra, nhưng không thể giao Thống soát cho Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ.”

Y có thể đoán ra tâm tư của Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi nên tự nhận lui một bước dài.

Thiện Ứng ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Lang quân yên tâm, ta sẽ đi thảo luận với Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ về việc này.

- Quốc sư, tính mạng hai vạn binh sĩ của Đông lộ quân phó thác cho quốc sư rồi.

Hoàn Nhan Tông Vọng dứt lời, đứng dậy vái chào Thiện Ứng.

Thiện Ứng trầm kêu khổ: “Nhị Lang quân, chẳng phải người làm vậy là làm khó ta sao?”

Người đã hiểu tâm tư của Lang chủ, cần gì phải tham dự vào đó nữa? Sở dĩ Lang chủ không muốn để người tiếp tục ở trong Đông Lộ quân, là bởi vì uy vọng người quá cao, muốn nhân cơ hội làm suy yếu binh quyền của người, do đó mới để Bồ Lỗ Hổ nắm giữ đông lộ quân.”

Tông Hiền dù giỏi nhưng chưa chắc đã được Lang chủ yêu thích.

Nếu làm không tốt, không chừng có thể liên lụy cả Hoàn Nhan Tông Hiền vào trong đó.

Chỉ có điều những lời này, lão thật sự không biết nên nói như nào với Hoàn Nhan Tông Vọng.

Liên lập tức gật đầu, không có ý kiến gì đi ra ngoài.

Oát Ly Bất nhìn theo bóng dáng Thiện Ứng rời đi, bỗng nhiên thở dài một tiếng sâu kín, như lẩm bẩm:

- Đông lộ quân, nguy rồi...

Sự rung chuyển trong thành Khai Phong bắt giác qua một ngày.

Sáng sớm, tinh kỳ bay phấp phới trên giáo trường Chư Suất Phủ, Thân quân Thái tử đã xếp thành hàng chỉnh tề.

Ngọc Doãn không mặc khôi giáp mà ăn mặc thư sinh, đứng trên Điểm tướng đài lên, ánh mắt chìm lạnh đảo qua quân tốt dưới đài.

Tuy nói Triệu Hoàn hao tổn không ít tâm tư tổ chức lại Thân quân Thái tử, nhưng dù gì cũng không thể sánh bằng trước đây.

Một trận chiến tại Trần Kiều, mười chỉ còn một, Thân quân Thái tử có thể nói là thương gân động cốt, trong khoảng thời gian ngắn khó mà khôi phục chiến lực được.

Tuy nhiên, cũng vậy là đủ rồi!

Mà nay Thân quân Thái tử cũng coi như nhân tài đông đúc.

Cao Sủng, Hà Nguyên Khánh và bộ hạ cũ vẫn còn, lại có đám người Dương Tái Hưng, Lăng Uy, Dịch Thanh, Trương Khởi, Vu Bằng gia nhập.

Mặc dù Chu Mộng Thuyết vẫn ở Khai Phong nhưng không thuộc Thân quân Thái tử, nhưng lại tăng thêm Trần Quy, còn tốt hơn so với Chu Mộng Thuyết

Chớ đừng nói chi là, Ngô Giới gia nhập, xem như đã hoàn thành tổ kiến Thân quân Thái tử. Không phải là nói Đồng Tiên không giỏi, chỉ có điều so sánh với Ngô Giới, Đồng Tiên rõ ràng không đủ. Y khéo luyện binh nhưng lại không giỏi về lâm trận chỉ huy.

Điểm này, ở trận chiến Trần Kiều đã bộc lộ rõ.

Có một danh tướng như Ngô Giới, cuối cùng Ngọc Doãn đã có thể yên lòng.

Binh mã như thế, cũng coi là dũng mãnh trong cấm quân Tam Nha.

Ngọc Doãn neho mắt lại, trong lòng chờ đợi. Kế tiếp, hẳn chỉ tận hết sức chống đỡ mưa gió cho đội binh mã này, để Thân quân Thái tử có thể khỏe mạnh trưởng thành. Đợi khi thật sự thành thực, chắc chắn sẽ bộc phát chiến lực làm người ta sợ hãi.

Nghĩ đến đây, trong mắt Ngọc Doãn trở nên ôn hòa hơn.

Hắn quơ lấy lệnh tiễn, trầm giọng nói:

- Truyền quân lệnh ta, ba quân xuất phát!

469. Chương 466: Đăng Châu (1)

Một đội thương chậm rãi đi ra khỏi Cự Tào Môn, đi về hướng Nam, ước chừng được mười dặm, đoàn xe bỗng nhiên dừng lại. Từ trong đội xe đi ra hơn mười người, ghìm ngựa quay đầu nhìn về hướng Khai Phong.

- Lang quân, đi thôi!

Thiện Ứng giục ngựa đi bên cạnh Oát Ly Bất, thấp giọng khuyên nhủ.

Hoàn Nhan Tông Vọng không trả lời, chỉ có ngậy ra nhìn thành khuếch thành Khai Phong dưới ánh mặt trời, một lúc lâu sau đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Rồi có một ngày, ta nhất định phải giết trở về, mã đạp thành Khai Phong. Nếu không máu rửa Đông Kinh, khó tiêu mỗi hận trong lòng của ta.

Thiện Ứng cười cười, trầm mặc không nói.

Hoàn Nhan Tông Vọng rút một cây Điều Linh tiễn từ trong bầu tiễn, hai tay dùng sức, bẻ gãy thân tên.

Rồi sau đó quay đầu ngựa, lao về hướng đông.

Thiện Ứng thở dài một hơi, nhẹ nhàng lắc đầu, vung tay lên, giơ roi giục ngựa dẫn hơn mười thân tùy đi theo sau Hoàn Nhan Tông Vọng.

Thành Khai Phong, càng đi càng xa, không biết lần sau quay lại là khi nào...

Ngọc Doãn cười Ám Kim già chậm rãi đi trong đội ngũ.

Tại trận chiến Trần Kiều, Ám Kim một lần bị mất tung tích. Cũng khó trách, tình huống lúc đó không dùng đến Ám Kim xuất trường. Con ngựa già này rất có linh tính, thấy tình huống không ổn liền lập tức rời khỏi chiến trường. Sau khi chiến sự chấm dứt. Ám Kim này mới quay trở lại bên Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn cũng không trách Ám Kim, bởi vì ở tình huống lúc đó, nếu Ám Kim ở lại Trần Kiều, chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

Cho nên sau khi Ám Kim quay lại, Ngọc Doãn vô cùng mừng rỡ.

Lần này xuất chinh Túc Ninh trại, hẳn lại mang cho Ám Kim, hy vọng có thể mang đến một số may mắn.

Đội ngũ tiến lên thông thả cũng là Ngọc Doãn cố ý.

Đêm đó, binh mã tiến vào chiếm giữ Kỳ Thành, Ngọc Doãn vừa mới hoàn thành việc tuần tranh doanh địa thì nhận được tin tức.

“Chính ngọ hôm nay Oát Ly Bất rời khỏi Đông Kinh.”

Người đưa tin tới là Cát Phổ, đệ tử của Lý Bảo.

Y cung kính đứng ở trong đại trường.

- Sau khi ra khỏi thành, những người đó tiến lên phía nam. Tuy nhiên ra khỏi thành được mười dặm, có một nhóm người thoát ra khỏi đoàn, đi về hướng đông. Sau khi sư phụ biết được đã lập tức mệnh tiểu nhân tiến đến bẩm báo, cũng hỏi ý kiến Lang quân.

- Khẳng định là Oát Ly Bất sao?

- Khẳng định!

Cát Phổ trả lời như đinh đóng cột.

- Từ lúc Lang quân mệnh chúng ta nghiêm mật giám thị hậu trạch dân kia, sư huynh đệ của ta thay nhau trông coi, không dám có chút lơ là. Buổi trưa hôm sau, có một số người vào nhà dân đó. Sáng sớm hôm nay, Oát Ly Bất theo những người đó rời khỏi, ẩn ở trong đội thương ra khỏi thành. Nếu không có Trương Tam ca hỗ trợ, suýt nữa đã bị những người này lừa rồi.

Trương Tam ca, là Trương Tam mặt rỗ trước đây từng giúp Ngọc Doãn.

Nhân vật nhỏ có cái lợi của nhân vật nhỏ, ít nhất tin tức có thể đảm bảo linh thông nhất cho Ngọc Doãn.

Trương Tam mặt rỗ cũng tốt, Tướng Môn Thần cũng thế, bao gồm cả những người Lý Bảo đều có rất đông môn đồ, là địa đầu xà (rắn địa phương) Khai Phong chính gốc.

Thủ hạ là đủ các ngành nghề trong thành, có luyện võ làm xiếc, có tiểu thương đi khắp hang cùng ngõ hẻm, còn có những kẻ lưu manh cả ngày chơi bời lêu lổng, cả ngày không làm việc gì đáng hoàng.

Nếu đơn thuần mà nhìn, những người này không là gì cả. Nhưng nếu tập trung những người này với nhau, sẽ tạo nên một lực lượng, tuyệt đối là vô cùng kinh người.

Ngọc Doãn trầm ngâm một lát, lại hỏi:

- Vậy họ đã tìm được Tiêu Khánh chưa?

- Bẩm Lang quân, đến nay vẫn chưa tìm được. Việc tra tìm trong phủ Khai Phong vô cùng nghiêm mật thậm chí còn vài lần gây đến sự phụ ta. Tuy nhiên sau đó Nhị Thập Lục ca ra mặt nói hộ vài câu mới yên ổn. Ha ha, Trời mới biết nay Tiêu Khánh kia sống hay chết?

Việc Ngọc Doãn ám sát Tiêu Khanh, ngoại trừ ba người Chứng Sư Đạo, Từ Xứ Nhân, và Trương Bá Phần biết ra, thì cũng chỉ có Vận Ca bán trái cây là tham dự vào. Mà Ngọc Doãn tìm được Vận Ca cũng là cậu ta tự liên lạc, thậm chí ngay cả Lý Bảo cũng không biết rõ.

Xem ra, Tiểu ca Triệu Kham vẫn nên xuất thủ!

Bằng không mà nói, Lý Bảo rất có thể nhịn không được, bị đối thủ của ông ta mượn cơ hội này xử lý.

Có Chu Huyền trong bóng tối quan tâm, nghĩ chắc vấn đề Lý Bảo không lớn...Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút liền chỉ bảo Cát Phổ:

- Trở về nói với sư phụ người, tiếp tục theo dõi những người đó cho ta. Nếu có biến, lập tức thông tri cho Xá nhân Thái tử Chu Mộng Thuyết, hẳn sẽ có an bài.

Mặt khác, bảo sư phụ người gần đây đừng làm gì cả.

Thái Thượng Đạo Quân về kinh đô, chắc chắn sẽ có một trận rung chuyển. Lúc này tốt nhất Lý giáo đầu nên yên lặng, đợi thời cơ mới xuất động.

- Tiểu nhân hiểu.

Cát Phổ lĩnh mệnh đi. Y vừa đi, thì ngay lập tức Trần Quy vào.

Tuy nhiên, Trần Quy còn dẫn theo một người, ước chừng trên dưới hai mươi, quần áo hoa lệ, khí độ khá trầm tĩnh.

- Lang quân, đây là Từ Canh, trưởng tử của Từ tướng công, phụng mệnh Từ tướng công tới đây chờ sai phái.

Từ Canh?

Ngọc Doãn ngẩng đầu, nhìn thanh niên kia.

Từ Xứ Nhân có hai người con trai, con cả là Từ Canh, con thứ Từ Độ.

Trong lịch sử, sau Tĩnh Khang, quân Kim vây khốn phủ Ứng Thiên, lúc đó Từ Xứ Nhân ở đô thành. Người phủ Ứng Thiên nói Từ Xứ Nhân là gian tế Nữ Chân, cho nên sát hại Từ Canh. Sau đó Từ Xứ Nhân ở Hàng Châu, con thứ Từ Độ đảm nhiệm Lại bộ Thượng thư.

Ngọc Doãn không khỏi có chút nghi hoặc, đang yên lành sao Từ Xứ Nhân lại phái con của y tới đây?

Từ Canh nói:

- Gia phụ có một phong mật thư cho Ngọc Lang Quân.

Dứt lời, gã lấy từ trong người ra một phong thư đưa ra, Ngọc Doãn nhận lấy, đọc lướt qua, tim khẽ đập mạnh.

Trong thư Từ Xứ Nhân nói cho hẳn biết, bến Bạch Mã bị lọt vào phá hoại, Thân quân Thái tử tạm thời không thể hành động.

Cho nên tạm để Ngọc Doãn ở bên Bạch Mã, nếu có chuyện có thể tìm Kiềm hạt Hoạt Châu là Lưu Quang Thế hỗ trợ. Trong thư còn nói, Trương Thúc Dạ ít ngày nữa đi tới Đăng Châu tuần tra, nếu Ngọc Doãn có chuyện gì, có thể tìm Trương Thúc Dạ hỗ trợ, nhất định sẽ không chối từ.

Về phần Từ Canh, đã hai mươi một tuổi, đỗ khoa cử trường Thái học.

Ở lại Khai Phong cũng không có việc gì, hy vọng Ngọc Doãn có thể thu nhận và giúp đỡ Từ Canh, tạm thời hiệu lực trong quân.

Từ Xứ Nhân là có ý đề cử người hiền không tránh người thân, chẳng những đề cử Từ Canh, còn nói cho Ngọc Doãn biết, Từ Canh am hiểu toán học.

Ngọc Doãn xem xong thư, trên đại thể đã hiểu ý tứ Từ Xứ Nhân.

Chỉ sợ y đã biết tính toán của Ngọc Doãn, cho nên ra mặt trợ giúp...Bến Bạch Mã Tân đang yên lành sao lại bị phá? Ít nhất ở giữa năm, Ngọc Doãn còn nghe người ta nói bến Bạch Mã Tân vẫn còn tốt, không tổn hao gì. Rất rõ ràng, bến đã bị người ta phá hỏng. Vì cho Ngọc Doãn tranh thủ thời gian, không ngờ Lưu Quang Thế kia lại là thủ hạ của Từ Xứ Nhân.

Nhưng như vậy, lại đưa tới cho Ngọc Doãn một lợi thế lớn.

Trương Thúc Dạ đột nhiên đi tới Đăng Châu tuần tra. Nói vậy cũng là vì hiệp trợ Ngọc Doãn, tru sát Oát Ly Bất.

Thoạt nhìn, những người Trương Thúc Dạ này chuẩn xác bắt được tin tức của Oát Ly Bất, càng phán định hẳn sẽ rời bến từ Đăng Châu.

- Từ tướng công có chỉ bảo thêm gì không?

Từ Canh vội vàng nói:

- Gia phụ còn có một câu, bảo tiểu nhân chuyển lời đến Lang quân: “Đỗ Sung Tri phủ Tương Châu là kẻ gian trá, tâm tính khó dò. Nếu Lang quân đi tới Chân Định, cần phải đi qua Tương Châu, kính xin lang quân tận lực ẩn nhẫn, chớ xung đột với Đỗ Sung.”

Một câu nói đã để lộ ra nhiều tin tức.

Ngọc Doãn hơi híp mắt lại, chợt lĩnh ngộ ý tứ trong đó.

Đỗ Sung không phải là người của Từ Xứ Nhân, nói không chừng sẽ gây khó cho Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn cười nói:

- Đa tạ Từ tướng công quan tâm. Tiểu Át vô cùng cảm kích.

Nghĩ chắc Đại Lang cũng biết, Từ tướng công hy vọng Đại Lang hiệu lực trong Thân quân Thái Tử. Mà nay trong quân ta cũng quả thật đang cần người hỗ trợ. Sự vụ quân nhu vốn là do Thiếu Dương phụ trách nhưng nay Thiếu Dương không ở bên cạnh ta nữa, vậy thì mời Đại Lang tạm lĩnh chức Chủ bộ.

Đội Thiếu Dương trở về, ta sẽ bổ nhiệm chức khác

- Tiểu nhân tuân mệnh.

Từ Canh và Trần Đông, đều là xuất thân Thái Học Sinh.

Nhưng điểm khác biệt, Từ Canh đã đăng đệ nội xá sau Trần Đông một khóa.

Tuy nhiên, Từ Canh và Trần Đông cũng biết nhau, thậm chí còn vô cùng quen thuộc.

Để Từ Canh thay thế việc làm chủ bộ, chắc Trần Đông cũng sẽ không có ý kiến. Hơn nữa, Ngọc Doãn đích thật là đang cần Trần Đông làm việc khác. Tuy nói Trần Đông tinh thông tính kế, nhưng dù sao không phải giỏi toán học. Ngọc Doãn vốn định bổ nhiệm Trần Đông làm chủ chương quân kỷ Quân Tư Mã. Với tính tình cương trực kia, đến phụ trách tác phong và kỷ luật trong quân, có lẽ thích hợp nhất.

Từ Canh cũng không khách khí, liền lĩnh mệnh mà đi.

Nhìn theo Từ Canh rời đi, Ngọc Doãn không khỏi thở dài một hơi.

- Nguyên Tắc, súng phun lửa ta muốn đã làm xong chưa?

- Bẩm Lang quân, tổng cộng đã chế tạo ra hai mươi súng phun lửa, còn có năm mươi miếng Chưởng Tâm Lôi được cải tiến.

Trần Quy dứt lời, trong mắt chợt lóe lên, hạ giọng nói;

- Lang quân, không phải là chuẩn bị có hành động chứ?

Ngọc Doãn gật gật đầu, ngoắc ra hiệu Trần Quy tiến lên.

- Tâm ý của ta, sớm đã nói rõ với Nguyên Tắc rồi.

Oát Ly Bất kia quả quyết không về Thượng Kinh, ta đã thương lượng thỏa đáng với Chúng công, sẽ thử người này ở Đặng Châu.

Chỉ có điều, ta nghe nói trước đó Tiêu Khánh đã điều Shanman Thiện Ứng tới, lại có chút phiền phức. Người này thân thủ cao minh, đã đạt cảnh giới tông sư. Trước đây sư thúc ta từng giao thủ với người này, bản thân cũng bị trọng thương, nghỉ ngơi một năm mới bình phục. Cho nên, lần này ta muốn giết Oát Ly Bất thì nhất định phải xử lý Thiện Ứng. Sư thúc đã liên lạc với Thần Thương Trần Quảng tại Tương Châu, chuẩn bị xử lý Thiện Ứng.

Cho nên, ta nhất định phải đi Đặng Châu một chuyến.

Từ tướng công đã an bài thỏa đáng cho ta. Sau khi Thân quân Thái tử qua bên Bạch mã Tân thì tạm thời sẽ không qua sông...Nếu có chuyện, có thể liên hệ với Kiềm hạt Hoạt Châu Lưu Quang Thế. Tuy nhiên chuyện này, người không cần ra mặt, tốt nhất để Từ Canh đến giải quyết.

Lưu Thế Quang và Ngọc Doãn coi như là từng có giao tình.

Tại trận chiến ở Trần Kiều, Lưu Quang Thế dẫn Uy Vũ quân gấp rút tiếp viện Trần Kiều mới giải vây cho Kỳ Thành.

Nhưng quan hệ của hai người, cũng vẹn vẹn dừng như vậy. Từ sau khi vẹn vẹn dừng như vậy. Theo sau Lưu Quang Thế đảm nhiệm chức Kiềm Hạt Hoạt Châu, thì đã không còn liên hệ với Ngọc Doãn.

Loại chuyện như này Ngọc Doãn và Trần Quy cũng không nên ra mặt trực tiếp.

Nếu Lưu Quang Thế này là người của Từ Xứ Nhân, vậy thì để Từ Canh ra mặt liên hệ, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Trần Quy cười nói:

- Nghe theo sự chỉ bảo của Lang quân, ta sẽ bảo Đại Lang ra mặt...Ha hã, chút đạo lý ấy, ta cũng hiểu mà.

Tuy nhiên, lang quân tính toán khi nào lên đường?

Ngọc Doãn ngoắc, ra hiệu Trần Quy ghé sát tai lại:

- Trước đó ta đã hẹn Điền Hành Kiến hội hợp ở Phong Khâu rồi.

Nếu Oát Ly Bất đã rời khỏi Đông Kinh, việc này không nên chậm trễ, ta phải lập tức hành động. Ta đã an bài thỏa đáng. Sau khi ta đi, sẽ do Dương Đại Lang giả mạo thân phận của ta, tùy quân hành động. Lần này ta đi không mang theo ai cả, chậm nhất đầu tháng 9 sẽ quay về hội hợp bên Bạch mã. Vậy thì sự vụ trong quân sẽ phó thác cho Nguyên Tắc, tuyệt đối không được lộ dấu vết.

Trần Quy vui vẻ lĩnh mệnh.

Chỉ là y vẫn vẫn còn có chút sầu lo:

- Không mang theo người nào, có chút nguy hiểm không?

Ngọc Doãn mỉm cười.

- Ta không mang theo người nào, tự sẽ có người tương trợ.

Hơn nữa, Điền Hành Kiến và Tô Xán đều là người giỏi trên nước, tuy nói trên biển và sông lớn khác nhau quá nhiều, nhưng cũng có thể giúp ta một tay.

Tóm lại, bắt đầu từ đêm nay, Thân quân Thái tử giao cho người, kính xin Nguyên Tắc cẩn trọng nhiều hơn.

470. Chương 467: Đăng Châu (2)

Đã là cuối tháng 8, thời tiết se lạnh, trong thành Khai Phong vẫn trong tình trạng khẩn trương, lo sợ.

Sứ giả Nữ Chân Ngột Lâm Đát Tát Lỗ Mỗ mấy lần dâng thư yêu cầu Quan gia Đại Tổng tra tìm tung tích của Tiêu Khánh. Thật ra sao Triệu Hoàn không có lòng chứ. Nhưng Tiêu Khánh này giống như là bốc hơi khỏi nhân gian, không có tin tức. Chuyện cho tới bây giờ, kết cục của Tiêu Khánh thật ra đã vô cùng rõ ràng. Nếu hắn ta còn sống sót, chắc hẳn đã xuất hiện rồi. Nhưng sự việc đã qua bảy tám ngày, Tiêu Khánh vẫn không có tin tức như trước. Vậy đã chứng minh...Đối với điều này, Ngột Lâm Đát Tát Lỗ Mỗ rất rõ ràng.

Tiêu Khanh không ở đây, nhưng đàm phán vẫn phải tiếp tục.

Nhưng làm thế nào chấp hành minh ước Yến Sơn, là điều vô cùng nặng nề.

Ngột Lâm Đát Tát Lỗ Mỗ có chút bất đắc dĩ sau khi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định mời Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ ra, tiếp tục tiến hành thảo luận cùng triều đình Đại Tổng.

Bồ lổ Hổ nửa năm làm tù binh, nhưng không bị mài đi những cạnh sắc, mà ngược lại, bởi vì bao vây Khai Phong lần này thất bại, cuối cùng y đã bị bắt làm tù binh người Tổng, làm cho Bồ Lỗ Hổ nổi giận vô cùng.

Nên thù hận đối với người Tổng càng thêm sâu.

Cho nên khi thảo luận đàm phán, Bồ Lỗ Hổ lại ngang ngược càn rỡ, làm Yến Anh mấy lần phẩy tay áo bỏ đi, cuộc đàm phán không thể không gián đoạn.

Dựa theo lời nhắc nhở của Hoàn Nhan Tông Vọng, là hy vọng do Cái Thiên Đại Vương Hoàn Nhan tiếp nhận việc đàm phán.

Thứ nhất, Hoàn Nhan Thi Lý có danh vọng cao trong người Kim, vượt xa Bồ Lỗ Hổ; thứ hai chức vụ của Thi Lý cũng cao nhất, thích hợp tiếp nhận việc này nhất. Nhưng cứ như vậy lại làm cho Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi muốn nâng đỡ Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ lại thất bại.

Ngột Lâm Đát Tát Lỗ Mỗ cũng được Thiện Ứng truyền chỉ, cuối cùng lựa chọn Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ.

- Lang quân, không thể tiếp tục đi xuống.

Ngột Lâm Đát Tát Lỗ Mỗ bất đắc dĩ nói:

- Mắt thấy bắt đầu vào đông, nếu không thể nhanh chóng đàm phán, để hai vạn binh sĩ mau chóng về nhà, chỉ sợ sẽ càng trở nên khó khăn thêm.

Nhưng nô tài nghe nói, người Nam kia đã chuẩn bị đình chỉ cung ứng đồ quân nhu, lương thảo.

Nếu thật sự kéo dài tiếp, hai vạn binh sĩ sẽ phải chết đói trong thành Khai Phong, đến lúc đó Đại Lang chủ sợ cũng không dễ dàng đáp ứng.

Bồ Lỗ Hổ coi như không ngu xuẩn, đã nói như vậy, y lập tức thu lại vẻ kiêu căng ngạo mạn.

Dù sao, trận chiến Khai Phong là bọn họ thua!

Tuy là trong quá trình đàm phán, người Nữ Chân đã giành được thắng lợi, nhưng nhất định phải giữ thái độ chừng mực với người Nam mới tốt.

Quá ép Lão Triệu Quan gia, xé bỏ da mặt, đối với người Nữ Chân mà nói cũng không phải chuyện tốt.

- Một khi đã như vậy, sẽ tiếp tục đàm phán.

Bồ Lỗ Hổ quyết ý gia tăng tốc độ đàm phán với Lão Triệu quan gia, cũng không ngờ ngày hôm sau, có người phát hiện thi thể của Tiêu Khánh bên trong giếng cạn phủ Khai Phong.

Tuy rằng thời tiết khá lạnh nhưng thi thể đã được thả trong đó một thời gian, nên đã bốc mùi.

Nhắc tới cũng khéo, hai tên lưu manh cũng bởi vì tránh né kẻ thù mà trốn vào trong đồng hoang phé kia, không ngờ lúc chính ngộ, lại ngửi được mùi tanh thối, vì thế đẩy đồng đá sỏi, phát hiện một cỗ thi thể đã bắt đầu thối rữa ở bên trong giếng cạn.

Sau khi kiểm nghiệm, thi thể kia đúng là Tiêu Khánh.

Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ quá sợ hãi, tuy rằng y sớm đã đoán được kết quả, nhưng trong lòng vẫn có chút kỳ vọng là Tiêu Khánh còn sống.

Nhưng hiện tại đã phát hiện thi thể...

Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ lập tức thỉnh cầu phủ Khai Phong, tước nã hung thủ.

Trong trường hợp đó, phủ Khai Phong biết tìm hung thủ ở đâu đây?

Phủ Doãn Khai Phong Ngô Mẫn bởi vậy mà bị buộc tội bãi chức quan.

Mà ứng cử viên mới nhậm chức Phủ doãn Khai Phong càng ngoài dự liệu của mọi người, chính là Tần Cối có kinh nghiệm lý lịch thường thường.

Trong lúc nhất thời, trên dưới Khai Phong đều nghị luận.

Tất cả mọi người đang suy đoán huyền cơ trong chuyện này, nhưng có người chỉ cần liếc nhìn một cái là đoán ra manh mối. Triệu Hoàn là thông qua phương pháp như vậy để cân bằng lực lượng trong triều đình. Tần Cối là người của Ôn Bá Ngạn, mà Ôn Bá Ngạn bởi vì bị giáng chức đi Lôi Châu, nhưng hiện tại... Triệu Hoàn dùng phương pháp như vậy đã biểu đạt trong thâm tâm ông ta đang bất mãn đối với phái chủ chiến.

Hung thủ là ai?

Không ai biết.

Nhưng Triệu Hoàn không phải người ngu, sao không đoán được ảo diệu trong đó?

Quả nhiên, sau một ngày khi Tần Cối đảm nhiệm Phủ doãn Khai Phong, Chủng Sư Đạo dâng tấu khẩn cầu cáo lão hồi hương.

Trước đây mặc dù ông đã bị tháo xuống chức vụ Xu Mật Viện, nhưng dù sao cũng là Sở quốc công, vẫn là quan to triều đình. Lần này về quê cũng đại biểu cho con đường làm quan của Chủng Sư Đạo đã chấm hết. Từ đó về sau, cũng rất khó quay lại triều đình Khai Phong.

Triệu Hoàn chỉ tượng trưng giữ lại, rồi sau đó đồng ý với thỉnh cầu của Chủng Sư Đạo.

Ngay lập tức, Triệu Hoàn bổ nhiệm Cảnh Trọng Nam kiêm Tri Xu Mật Viện sự. Ai cũng biết, Cảnh Trọng Nam này là thứ gì! Trong xương cốt gã này kẻ phái nghị hòa nội đấu nội ngoại đấu. Đối với người của mình thì lòng lang dạ sói, nhưng đối với ngoại địch...

Sau khi Cảnh Trọng Nam đảm nhiệm Binh bộ Thượng thư liền ra sức chèn ép nhân mã để lại của Lý Cương năm đó.

Vốn Tư Mã Phác Binh Bộ Thị lang bị y đuổi ra khỏi Binh Bộ, mà nay phóng ra ngoài Yến Sơn phủ đồng nghĩa với việc rời xa trung tâm triều đình. Trừ lần đó ra, người này còn muốn đuổi đi nghĩa quân cần vương lúc trước, thậm chí ngay cả một chút tỏ vẻ cũng không muốn có. May mắn Từ Xứ Nhân chết sống không chịu nhả ra, cộng thêm Xu Mật Viện Sử Diêu Cổ mới nhậm chức tuy rằng không hòa hợp với Chủng Sư Đạo nhưng trên vấn đề nguyên tắc lại không chịu cúi đầu. Cuối cùng, vẫn là do triều đình ra mặt, trấn an nghĩa quân cần vương trở về quê.

Triệu Hoàn dùng loại phương thức như vậy đã biểu đạt bất mãn đối với phái chủ chiến.

Có lẽ, ý tưởng ban đầu của ông ta chỉ là muốn cân bằng một chút lực lượng trên triều đình, nhưng kết quả thật là, làm cho triều đình lại nổi lên phong ba.

Cuộc đấu tranh giữa phái nghị hòa và phái chủ chiến đã gay gắt nay càng trở nên kịch liệt.

Từ góc độ này mà nói, mục đích Triệu Hoàn coi như là đã đạt thành...

Từ sau khi phát hiện thi thể của Tiêu Khánh đã lại nổi lên một cuộc tranh luận mới.

Tần Cối nghiêm lệnh nha dịch phủ Khai Phong ba ca, tăng mạnh điều tra hung thủ, đồng thời cũng tăng cường chỉnh đốn trị an đối với phủ Khai Phong.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí phủ Khai Phong càng thêm ngưng trọng.

Ngày 25 tháng 8, Huy Tông Triệu Cát nghi trọng đến phủ Ứng Thiên lại khiến cho phủ Khai Phong tăng thêm mùi thuốc súng.

Thái thượng hoàng về kinh đô rồi!

Triệu Cát sẽ cam tâm tình nguyện giao ra quyền lực sao?

Triệu Hoàn có nguyện ý hay chia xẻ quyền bính của mình cho người khác không?

Hết thấy đều là ẩn số.

Kết quả là, việc đàm phán giữa sứ đoàn Nữ Chân và triều đình không có người làm trọng tài.

Ngày 27 tháng 8, Đại Tổng và Nữ Chân chính thức đạt thành hòa ước, Đại Tổng phóng thích hơn hai vạn tù binh Nữ Chân, đồng thời cấp lương thảo và đồ quân nhu cho lộ trình quay về. Xu Mật Viện đồng thời hạ lệnh, mệnh binh mã Hà Bắc nghiêm thêm bảo hộ, cũng bắt tay vào quét sạch đạo phỉ.

Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ, có thể nói là cảm thấy mỹ mãn.

Cũng vào ban đêm khi hai nước Tống Kim chấm dứt nghị hòa, trong khu nhà cao cấp tại đô thành Lạc Dương, thần sắc Chứng Sư Đạo ngưng trọng, bồi hồi trong thư phòng.

Nội dung hòa đàm của hai nước Tống Kim, Chứng Sư Đạo đương nhiên rất rõ.

Lão cũng biết, một khi quân đội Đại Tổng tham gia, thế tất sẽ tạo thành phiền toái lớn với cướp giết hai vạn tù binh Nữ Chân.

Tuy rằng Chứng Sư Đạo không đảm nhiệm Xu Mật Viện Sứ, càng không tham dự tranh đấu trong triều đình. Nhưng trên một số vấn đề nguyên tắc, lão cũng sẽ không có nửa điểm nhượng bộ. Hơn hai vạn tù binh Nữ Chân nếu trả cho Đại Kim, thì sẽ mang đến hậu quả lớn thế nào cho Đại Kim?

Trong lòng lão vô cùng hiểu rõ.

Cắn chặt hàm răng, Chứng Sư Đạo do dự.

Một lúc lâu sau, lão hạ quyết tâm, trầm giọng quát:

- Người tới!

Ngoài phòng đi tới một nam tử áo đen, vừa vào nhà liền chấp tay đứng, không nói gì.

- Người lập tức đi tới Chân Định, Trung Sơn và Thái Nguyên.

Nói cho Trương Sở, Vương Bẩm, Vương Uy và Hoàng Tiềm Thiện cùng với Đoan Nhụ biết rằng, phúc của Đại Tổng ta, còn phải mời bọn họ nghĩ cách liên hệ Tây Sơn và Thượng Động Mã Khuyếtch. Cũng đem hết toàn lực, trợ Mã Khuyếtch làm việc, có thể không tiếc bất cứ giá nào!

- Vâng!

Người áo đen khom người lĩnh mệnh, định xoay người đi ra.

Lại nghe Chứng Sư Đạo gọi y lại:

- Lâm Thao, phu thê ngươi đến quý phủ ta bao lâu rồi?

Người áo đen ngẩng ra, quay đầu lại ngạc nhiên nhìn Chứng Sư Đạo, sau một lúc lâu nói:

- Tiểu nhân từ Hoàn Châu đi theo Tướng Công đến nay đã có mười một năm lẻ ba tháng rồi.

- Mười một năm rồi!

Chủng Sư Đạo khẽ thở dài:

- Người có trách việc ta làm trước đây không?

Người áo đen do dự một chút:

- Nhị Lang vốn là người của Phạm Liễu, được tướng công chiếu cố mà sống đến hôm nay. Tiểu nhân và chuyết kinh (cách gọi vợ thời cổ), đã là vô cùng cảm kích. Mà nay Nhị Lang lấy thân hi sinh cho tổ quốc, cũng coi như chết có ý nghĩa, tiểu nhân sao dám có nửa câu oán hận?

- Oán cũng tốt, không oán cũng thế.

Mười một năm, người theo ta vào sinh ra tử, lại không nhận được một chút công danh gì. Mà nay ta cáo lão hồi hương, chỉ sợ không tiếp tục giúp người. Chỉ là ta có thể chỉ một con đường cho người. Lần này người đi Hà Bắc nói rõ tình huống với đám người Trương Sở xong thì không phải quay về đây nữa. Người đừng vội, hãy nghe ta nói hết. Ta muốn người ở lại phủ Chân Định Túc Ninh trại, trợ giúp Ngọc Tiểu Ất.

Người áo đen mày nhả lại:

- Chính là cái Ngọc Giao Long phủ Khai Phong?

- Đúng vậy.

Thần sắc Chủng Sư Đạo ngưng trọng:

- Lần này Ngọc Doãn đi Hà Bắc, không thiếu được gặp nhiều khó khăn.

Phu thê người vốn là hảo hán lục lâm đạo Hà Bắc, quen thuộc nơi đó, hãy đi giúp hắn một chút...Lão phu tin tưởng, các người đi theo Ngọc Tiểu Ất, còn tốt hơn nhiều so với ở lại Lạc Dương. Có lẽ Ngọc Tiểu Ất kia nay chỉ là một Đô Thống chế nho nhỏ, nhưng hắn là người bên cạnh Thái Tử. Ở lại bên hắn, có lẽ phu thê người có đất dụng võ...

Người áo đen ngẫm nghĩ một chút, không trả lời Chủng Sư Đạo.

Y khom người vái chào Chủng Sư Đạo, lúc này mới xoay người, bước đi ra thư phòng.

Nhìn theo bóng lưng người áo đen, Chủng Sư Đạo thở dài sâu kín:

- Ngọc Tiểu Ất, lão phu có thể giúp người cũng chỉ được thế thôi.

oOo

Đặng Châu, là nơi bán đảo Giao Đông, thuộc quản lý của kinh đông đông lộ

Dưới quản bốn huyện Bồng Lai, Hoàng Huyện, Mưu Bình và Văn Đăng. Trị thuộc Bồng Lai là bán đảo Giao Đông, một cảng quan trọng.

Có Tổng tới nay, ngành hàng hải thịnh vượng.

Bồng Lai dưới tình huống như vậy, phát triển cũng đặc biệt nhanh chóng.

Đang là giữa thu, khách thương từ nam chí bắc càng nối liền không dứt, thương gia giàu có từ hải ngoại trở về mang theo một lượng hàng hóa lớn đến Bồng Lai, cũng là thời điểm náo nhiệt nhất trong năm. Qua một tháng nữa, rét đậm đến, ngành hàng hải cũng ngừng việc Cho nên, lúc này Bồng Lai huyện huyện náo nức thường, thương gia giàu có qua lại nhiều không kể xiết.

Hoàn Nhan Tông Vọng dưới sự bảo vệ của Thiện Ứng...hoặc là nói, dưới sự trông giữ của Thiện Ứng đã đến thị trấn Bồng Lai.

Vừa mới bố trí ổn thỏa nơi ở, Thiện Ứng liền phái người đi ra ngoài liên lạc.

Hoàn Nhan Tông Vọng thì ở trong phòng khách tắm rửa, để vị thông dịch kia đọc thư cho y.

Hiện tại y đang đọc là bộ Tam quốc chí, Thông dịch kia đọc âm dương ngừng ngắt, rất có tư vị, Hoàn Nhan Tông Vọng cũng nghe đến nhập thần.

Đang nghe đến đoạn phần khích, chốt cửa phòng bị người gõ vang.

Hoàn Nhan Tông Vọng nhăn mày lại, ra hiệu kia thông dịch dừng lại, bước đến cửa trầm giọng hỏi:

- Ai?

- Lang quân, là ta.

Hoàn Nhan Tông Vọng nghe ra là giọng của Thiện Ứng, vì thế liền mở cửa phòng, đang định mở miệng, liền thấy Thiện Ứng lắc mình xông tới, xua tay ra hiệu cho thông dịch rời khỏi.

- Quốc sư, sao vậy?

Sắc mặt Thiện Ứng âm trầm, hạ giọng nói:

- Lang quân, sự tình có biến.

471. Chương 468: Đăng Châu (3)

Tiêu Khánh đích thật là một nhân tài!

Từ sau khi Tống kim ký minh ước trên biển, y liền bắt tay vào làm tạo ra một thông lộ trên biển, thông qua buôn bán trên biển dưới sự cai trị của Đại Tống thành lập một thông lộ buôn bán ổn định, cũng tạo thành một mạng lưới tình báo bao trùm hải lục. Cũng chính vì có một mạng lưới tình báo như vậy, chẳng những có thể bổ sung ngân khố quốc gia đầy ắp cho Kim quốc, càng làm cho Tiêu Khánh có thể chuẩn xác nắm chặt nhất cử nhất động của Đại Tống.

Sau khi được Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi ý chỉ đến, Tiêu Khánh liền sắp xếp xong xuôi thông lộ rồi bến từ Bồng Lai.

Hàng năm lúc này, là ngành hàng hải Bồng Lai phồn vinh nhất. Một lượng lớn thuyền biển ra vào, càng tạo điều kiện tốt đẹp.

Tiêu Khánh chuẩn bị thông qua thuyền biển, đưa Hoàn Nhan Tông Vọng đến Thượng Kinh.

Hết thấy tất cả cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, cũng không nghĩ đến cuối cùng lại xảy ra sai lầm.

Hoàn Nhan Tông Vọng nhăn mày lại:

- Xảy ra chuyện gì?

Thiện Ứng cười khổ một tiếng nói:

- Lúc này ta mới liên lạc được vài người, mới biết được ba ngày trước, là Bạc tư hạ lệnh, cấm chỉ thuyền xuất hàng. Các thuyền của chúng ta tất cả đều bị giam ở bến tàu, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ là không thể rời khỏi Bồng Lai.

- Vì sao?

Hoàn Nhan Tông Vọng không kìm nổi hỏi:

Thiện Ứng nói:

- Nô tài nghe được một ít phong thanh, hình như là nói bên Tri phủ Đăng Châu đã đánh mất vật phẩm quan trọng gì đó, đề phòng vật phẩm từ trên biển đi ra ngoài, cho nên phong tỏa bến tàu, nghiêm thêm kiểm tra, nghe nói là tất cả con thuyền, phải lần lượt kiểm tra. Chỉ có sau khi kiểm tra, mới cho phép xuất bến. Thuyền chúng ta đến muộn, cho nên muốn xếp hạng sau.

Các nô tài đã đi khơi thông quan hệ, nhưng sớm nhất cũng phải mười ngày sau mới có thể rời khỏi.

- Mười ngày?

Hoàn Nhan Tông Vọng run lên, lập tức có một dự cảm không hay.

Hya là đây là hành động nhằm vào ta?

Đường như rất không có khả năng!

Lần này Tiêu tướng công an bài cực kỳ kín đáo, tất cả kế hoạch dù là bản thân mình đến phút cuối mới biết.

Trừ phi...

Trừ phi kế hoạch của Tiêu tướng công từ lúc ban đầu đã bị người ta nhìn thấu, nếu không sao có thể trùng hợp như vậy?

- Quốc sư, nếu không chúng ta đổi sang đi đường bộ?

Thiện Ứng nói:

- Chỉ sợ không quá dễ dàng...Nếu đi đường bộ trở về Thượng Kinh thì phải đi qua đường Hà Bắc. Có thể lang quân còn không biết, đường Hà Bắc nay đã loạn, người Nam kia đã treo thưởng làm cường hào Hà Bắc lộ đã rục rịch.

Đi đường bộ, quả thật là rất nguy hiểm, hơn nữa sẽ trì hoãn thời gian.

Đường biển tuy rằng phiền toái, nhưng lại an toàn một đường thông suốt. Tiêu tướng công trước đây đã an bài người tiếp ứng trên biển. Chỉ cần chúng ta có thể rời bến rời khỏi Bồng Lai, có thể an toàn. Loại này thời điểm, tốt nhất là mau chóng trở về Thượng Kinh, để tránh đêm dài lắm mộng.

Hoàn Nhan Tông Vọng nhắm hai mắt lại, trong lòng tính toán.

Rời bến Đăng Châu, là an toàn nhất. Đúng như lời Thiện Ứng, nếu đi đường bộ, cần phải trải qua Hà Bắc lộ, khó tránh khỏi gặp được phiền toái. Mà nay Hà Bắc lộ thật sự là hỗn loạn, loạn gần như thành hỗn loạn. Các lộ cường hào đều khởi binh, xoa tay chuẩn bị cướp giết binh sĩ nhà mình. Kể từ đó, dọc theo đường đi tất nhiên sẽ có thật nhiều tai mắt của đạo tặc cường hào. Tuy nói Thiện Ứng võ nghệ cao cường, mình thì trải qua nhiều trận chiến, nhưng dù sao đường xá xa xôi, khó tránh khỏi sẽ có những chuyện phát sinh bất ngờ.

Ừm, Đường biển đích thật là an toàn nhất!

Nhưng vấn đề là, Hoàn Nhan Tông Vọng cảm thấy kéo dài càng lâu, lại càng là nguy hiểm, không khỏi thấp thỏm trong lòng.

- Quốc sư, chiếu theo những lời vừa rồi người nói, thật sự thuyền vẫn có thể rời bến?

Thiện Ứng ngẫm nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Nghe nói, phàm là thuyền đã qua kiểm tra, xác định không có hiểm nghi thì có thể rời bến...

- Vậy tốn thêm chút bạc, mua một thông lộ?

- Ý Lang quân là...

- Nếu thuyền vẫn được phép rời bến, không bằng nghĩ biện pháp...

Chẳng phải quốc sư có nói, Tiêu tướng công ở trên biển đã làm xong an bài sao? Chỉ cần chúng ta có thể rời bến, liền có thể an toàn không lo.

Ta cảm thấy, nếu ở lại Bồng Lai lâu, không chừng có thể còn phát sinh những điều ngoài dự liệu.

Đêm dài lắm mộng...Ha hã, Tiêu tướng công hiện giờ tung tích không rõ, chắc là dữ nhiều lành ít. Dừng ở nơi này càng lâu, lại càng là nguy hiểm. Nếu người Nam ngay cả Tiêu tướng công mà cũng dám ám sát, vậy thì sao dễ dàng buông tha cho ta? Nhất định phải mau chóng rời khỏi đây.

Người ám sát Tiêu Khánh là người Đại Tống sao?

Thiện Ứng hơi sững sốt, vẫn chưa tranh biện với Hoàn Nhan Tông Vọng.

Loại chuyện này, Hoàn Nhan Tông Vọng càng có quyền lên tiếng. Thiện Ứng thân là quốc sư, nhưng say mê cho võ học, cho nên không am hiểu đối với những chuyện đấu đá tranh giành như này. Lần này lão phụng mệnh bảo hộ Oát Ly Bất quay về Thượng Kinh, chỉ cần Oát Ly Bất có thể bình an tới đó, thì nhiệm vụ của lão coi như đã hoàn thành. Về phần ai nghe theo ai? Thiện Ứng thấy cũng không quan trọng.

- Nếu như thế, sợ là phải dùng một số ngân lượng.

Chúng ta không mang theo nhiều, vẫn phải để các nô tài nghĩ biện pháp. Nếu Lang quân chỉ bảo như vậy, ta sẽ đi an bài. Lang quân nói không sai, ở lại Bồng Lai, đêm dài lắm mộng, vẫn là nghĩ biện pháp mau rời khỏi nơi này.

Hai người thảo luận thỏa đáng, Thiện Ứng liền cáo từ rời đi.

Hoàn Nhan Tông Vọng tâm thần không yên ở trong phòng, cứ đứng lên ngồi xuống bất an.

Là ai gan lớn muốn giữ ta ở lại đây...

Ngày 28 tháng 8 Nguyên Niên Tĩnh Khang, Tống Huy Tông Triệu Cát nghi trượng đến Khai Phong.

Một triều đình mới rung chuyển đã mở màn. Chỉ là đối với Bồng Lai huyện mà nói, rất nhiều người chỉ quan tâm, khi nào có thể rời bến.

Mất thấy tháng 9 sắp tới, vốn là mùa giao dịch sôi nổi nhất, lại bởi vì Đãng Châu phủ bị mất một vật phẩm quan trọng mà làm cho Thị Bạc Tư hạ lệnh sẽ nghiêm thêm kiểm tra đối với thương thuyền qua lại.

Kết quả là, lượng thuyền lớn hỗn loạn ở cảng Bồng Lai chậm chạp không được rời đi.

Mỗi ngày, đều đã có quân tốt tiến vào cảng, tiến hành kiểm tra từng con thuyền một.

Rốt cuộc là vật gì bị mất?

Không ai biết!

Giữa đường phổ lan truyền các câu chuyện, có nói là Tri phủ Đãng Châu mất quan ấn, hoặc nói là Tri phủ Đãng Châu mất bảo vật gia truyền. Càng có người nói, Tri phủ Đãng Châu bị mất, rất có thể là một phần công văn quan trọng... Mọi việc đồn đại ùn ùn như thế càng làm cho người ta cảm thấy thêm nôn nóng. May mà, thái độ quân tốt lên thuyền kiểm tra coi như không kém, cũng không tỏ vẻ hung hãn, hoặc nhiều hoặc ít làm cho nhóm buôn bán trên biển tụ tập ở Bồng Lai bình tĩnh trở lại.

Chỉ có điều thời gian từng ngày qua đi, thuyền tiến vào cảng càng ngày càng nhiều, nhưng thuyền có thể rời khỏi lại vô cùng ít. Nhìn thuyền trên cảng hỗn loạn, Hoàn Nhan Tông Vọng cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, càng mơ hồ có chút nôn nóng.

Dừng lại ở cảng nửa ngày, cũng không thấy một thương thuyền rời khỏi.

Có thông dịch đi theo hầu hạ, đi tới một tòa lầu ở thị trấn Bồng Lai có tên là Quan Lâu. Quan Lâu này tên đầy đủ là Quan Hải Lâu, ba tầng lầu, có thể nhìn cảnh biển xa xa. Đây cũng là tòa lầu tốt nhất trong thị trấn Bồng Lai. Mặc dù là buổi trưa nhưng đã chật kín, rất nhiều hải thương tụ tập ở đây, bàn luận đủ chuyện, có người còn chửi ầm lên, bất mãn đối với lệnh cấm của phủ nha và Thị Bạc Tư Đãng Châu.

Cũng khó trách, trì hoãn một ngày, sẽ tổn thất rất nhiều ngân lượng.

Mùa đông sắp đến, cấm biển cũng theo đó bắt đầu. Nếu thật sự kéo dài, chỉ sợ việc kinh doanh sẽ bị ảnh hưởng trì trệ theo.

Tổn thất này, không chỉ có tiền vàng, thậm chí có thể sẽ mất đi những mối quan hệ cực cực khổ khổ thành lập nên.

Thấy những thương hải lòng đầy cảm phẫn mắng chửi, Hoàn Nhan Tông Vọng cũng không quá để ý.

Gã tới nơi này, cũng là muốn hỏi thăm một chút tin tức mà thôi. Xem việc phong tỏa này rốt cuộc đến khi nào thì có thể giải trừ.

Thiện Ứng cũng có liên lạc vài thương nhân trên biển, nhưng bởi vì khác mục đích hành trình nên cũng không thành công. Điều này cũng khiến cho Hoàn Nhan Tông Vọng trở nên sốt ruột, ngồi trong tòa tửu lâu một lát liền chuẩn bị đứng dậy rời khỏi. Nhưng vào lúc này, chợt thấy dưới lầu đi tới một người.

- Cuối cùng đã giải quyết xong!

Người nọ vừa lên lầu, liền lớn tiếng nói.

Có người biết y hỏi vội:

- Tư Mã đại quan nhân, chứ không phải là xóa bỏ lệnh cấm rồi hả?

- Không, mà là bên ta vừa được kiểm tra xong, sáng sớm ngày mai có thể rời bến rồi.

- Thì ra là thế...Vậy phải chúc mừng đại quan nhân rồi.

- Đúng vậy, chậm trễ rất nhiều ngày, cuối cùng đã giải quyết xong...Chỉ có điều trì hoãn lâu như vậy, lại có chút phiền phức. Trước đây và bên Tuyên Châu đã định phải trước ngày 20/9 đem hàng hóa vận chuyển tới Tuyên Châu. Lần này chậm trễ bốn năm ngày, cũng không biết có đúng hạn đến không. Nếu chậm trễ thời gian, không chừng có thể mất cả chì lẫn chài.

Các thương nhân trên biển không kìm nổi liên tục gật đầu.

Bọn họ làm kinh doanh như này, không được thất hẹn.

Hai chữ uy tín này cực kỳ quan trọng, nếu chậm trễ thời gian, tất nhiên sẽ có nhiều khó khăn.

Nhưng bọn họ cũng chỉ là một nhóm buôn bán trên biển. Có thể làm được gì chứ? Phong tỏa cảng, là Thị Bạc tư liên hợp với phủ nha Đăng Châu thông báo, cho dù là bọn họ lại có tiền, cũng không có cách nào khác. Mặc kệ làm thế nào, nhưng Tư Mã đại quan nhân này cuối cùng đã có thể rời khỏi. Còn bọn họ thì sao? Vẫn còn phải tiếp tục chờ đợi. Về phần phải đợi tới khi nào, ai cũng không biết. Chỉ hy vọng có thể mau chóng rời bến, còn tiếp tục trì hoãn nữa, giống như kia Tư Mã đại quan nhân nói, thật sự là mất cả chì lẫn chài rồi!

Tuyên Châu?

Hoàn Nhan Tông Vọng nghe được địa danh này, ánh mắt lập tức sáng ngời.

Tuyên Châu thuộc cai quan phủ Liêu Dương Đông Kinh nước Kim, chẳng phải vừa lúc tiện đường? Hoàn Nhan Tông Vọng vội vàng đứng dậy, đi đến trước mặt Tư Mã đại quan nhân kia.

- Xin hỏi đại quan nhân sắp đi Tuyên Châu?

Hoàn Nhan Tông Vọng có thể nói được lưu loát khẩu âm tiếng Hán Yến Vân, thậm chí không mang nửa điểm khẩu âm Nữ Chân.

Bồng Lai là cảng khẩu, buôn bán trên biển từ nam chí bắc rất nhiều, không thiếu khách nhân Yến Vân. Cho nên nói tiếng Hán Yến Vân sẽ không khiến người khác nghi ngờ.

Tư Mã đại quan nhân ngạc nhiên nhìn nhìn Hoàn Nhan Tông Vọng, gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Y thở dài, cười khổ nói:

- Nhắc tới cũng là phiền toái, nơi này trì hoãn quá lâu rồi, sau khi rời bến phải đi đến Lai Tô, từ Lai Tô xuống thuyền, dỡ hàng hóa, rồi mới đi đến Tuyên Châu. Đi lại như này, cũng không biết phải kéo dài bao lâu nữa.

Lai Tô thuộc cai quản Tô Châu.

Tuy nhiên Tô Châu này không phải là Tô Châu Đông Nam Đại Tổng, mà là Tô Châu người Nữ Chân.

Vị trí địa lý này là cảng khẩu Lữ Thuận đời sau, cũng là một cảng quan trọng mậu dịch trên biển giữa Kim quốc và Đại Tống.

Ánh mắt Hoàn Nhan Tông Vọng sáng hơn, trầm nghĩ: vừa lúc tiện đường.

Gã do dự một chút, chấp tay nói:

- Xin hỏi cao tính đại danh của đại quan nhân?

-Ồ, ta là Tư Mã Tĩnh, nguyên quán Di Châu, dựa vào này ngành hàng hải làm giàu...Hai năm trước cũng làm chút hoạt động tại thành Khai Phong, nhưng không nghĩ đầu năm có một trận chiến loạn, gần như là mất cả chì lẫn chài. Chỉ đành chịu làm tiếp nghề cũ này.

Tư Mã Tĩnh vừa dứt lời, chợt nghe một bên có người cười nói:

- Đúng vậy, hai năm trước, Tư Mã đại quan nhân tại Khai Phong coi như là nhân vật số một.

Ha hã, vì một nụ cười của mỹ nhân mà vùng tiền như rác, cuối cùng ôm mỹ nhân về, không biết có bao nhiêu người ghen tị rồi.

Hoàn Nhan Tông Vọng vốn còn có chút nghi ngờ, nhưng nghe xong những lời này thì, lập tức yên tâm.

Gã khẽ mỉm cười:

- Hóa ra là Tư Mã đại quan nhân, thật sự ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Nói ra thật xấu hổ, ta ở Liêu Dương phủ cũng có chút kinh doanh, vốn định đi đường biển trở về, không ngờ...Mới vừa rồi nghe Tư Mã đại quan nhân nói vậy, cho nên mặt dày tiến đến muốn nhờ. Ta cũng đang phải đi Lai Tô một chuyến, không biết có tiện không?

472. Chương 469: Cướp Giết Trên Biển (1)

- Tư Mã Tĩnh?

Thiện Ứng nhú chặt mày, như thoáng chút suy nghĩ.

Ở Bồng Lai mệt nhọc mấy ngày, lão sớm đã có chút nóng nảy. Cộng thêm liên tiếp vài ngày, đều không tìm được cách rời bến cũng khiến cho Thiện Ứng cực kỳ lo âu. Không ngờ hôm nay trở về liền nhận được một tin tức tốt, Hoàn Nhan Tông Vọng tìm được cách rời, có thể rời bến lập tức. Thiện Ứng mặc dù gấp nhưng tính tình đa nghi làm lão do dự.

- Cái tên này có chút quen tai.

- Đúng vậy, ta nghe nói gã này thương ia giàu có Hào Châu, gia tài bạc triệu.

Mấy năm trước vì yêu thích nụ cười của một mỹ nhân đã tiêu hao số tiền lớn ở Phan lầu. Sau đó ôm mỹ nhân về, không mấy ngày thì gặp chiến loạn. Gã này bắt đắc dĩ, nhượng lại Phan lầu với giá thấp rồi sau đó chạy về quê. Hiện giờ thời cuộc có chút chuyển biến tốt đẹp, lúc này mới ra ngoài tiếp tục kinh doanh. Hẳn đi là Đông Kinh lộ, kinh doanh vải vóc và tơ lụa là chính, kiêm thêm cả tơ tằm nữa.

Hoàn Nhan Tông Vọng kể lại tỉ mỉ tình huống Tư Mã Tĩnh cho Thiện Ứng. Thiện Ứng liên tục gật đầu.

Như thế nói đến, Tư Mã Tĩnh này không phải là người Tổng thiết lập bấy, cũng là coi như an toàn.

Chỉ có điều, trong lòng Thiện Ứng vẫn có chút bất an, trầm ngâm sau một lúc lâu lại hỏi:

- Nhưng là gã kia chủ động bắt chuyện với Lang quân?

Hoàn Nhan Tông Vọng cười nói:

- Đương nhiên không phải.

Ngay từ đầu gã đó cũng không tình nguyện, sau đó ta xuất ra một giá tiền rất lớn, còn nói nếu đồng ý gặp phiền toái ở Đông Kinh, ta có thể ra mặt giúp hắn giải quyết. Đến cuối cùng gã này mới đồng ý...Giờ dần ngày mai bọn họ sẽ rời bến rồi khỏi Bồng Lai. Nếu chúng ta muốn lên tàu theo, nhất định đêm nay qua đó, nếu không sẽ gặp khó khăn. Ta đã sai người bắt đầu chuẩn bị, trước khi cấm đêm sẽ đến bến tàu trước. Quốc sư, người cũng phải chuẩn bị một chút. Chúng ta mau chóng rời khỏi nơi đây.

Thiện Ứng ngẫm nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng.

- Vậy thì một lát nữa ta đi tìm mật thám trong thành để bọn họ nghĩ cách thông tri trên biển, có thể tiếp ứng chúng ta.

Tuy nói Tư Mã Tỉn này không đáng hoài nghi, nhưng dù sao không phải người của mình. Sau khi rời bến, để các huynh đệ ở trên biển tiếp ứng, chỉ có lên thuyền nhà mình mới thật sự yên tâm. Như vậy, Lang quân đi trước, ta xử lý xong việc bên này sẽ đến hội hợp với Lang quân.

Thiện Ứng và Hoàn Nhan Tông Vọng thảo luận thỏa đáng xong liền vội vàng rời đi.

Hoàn Nhan Tông Vọng thì sai người thu thập bọc hành lý, trước khi trời tối thì đến bến tàu hội hợp với Tinh thương đội Tư Mã Tỉn.

Nhìn năm chiếc thuyền to lớn bỏ neo ở trên bến tàu, Hoàn Nhan Tông Vọng cũng không kìm nổi nhẹ nhàng thở ra, xem như hoàn toàn yên tâm.

- Đại quan nhân họ Vạn?

Một thủy thủ từ trên thuyền xuống, cảnh giác nhìn Hoàn Nhan Tông Vọng.

Cây đuốc trên đầu thuyền cháy sáng, Hoàn Nhan Tông Vọng có thể thấy đối phương rất rõ ràng.

Người nọ thân cao ước chừng trên dưới 180cm, da trắng, Mặc dù đã là giữa mùa thu, nhưng vẫn để trần cánh tay, thân hình bóng loáng, trên mặt có một nốt ruồi đen, toát lên khí chất đáng kinh khó hiểu.

- Ta là Điền Hành Kiến, các huynh đệ đều gọi ta là Thất ca.

Tư Mã đại quan nhân đã truyền lời đến đây, bảo ta đón tiếp đại quan nhân. Đêm nay hắn còn phải xã giao một chút, cho nên chưa đến được. Đại quan nhân lên thuyền trước, nếu có chuyện gì thì cứ nói với ta là được, tuy nhiên tốt nhất không được đi lại tùy tiện.

Hoàn Nhan Tông Vọng vội vàng nói tạ ơn, mang thủ hạ lên thuyền biển.

Trên thuyền, còn đứng một thanh niên gầy gầy cao cao, bộ dạng nhã nhặn.

Hoàn Nhan Tông Vọng hỏi qua mới biết được, người này là trợ thủ của Điền Hành Kiến, tên là Tô Xán. Hai người vốn là người Hà Đông, sau này theo Tư Mã Tỉn đến Khai Phong, kiếm ăn ở trên biển. Vậy thì đến nước này, sự việc cũng đã rõ ràng.

Hai người nói chuyện với nhau một hồi, Hoàn Nhan Tông Vọng hoàn toàn yên lòng.

Y trở lại khoang thuyền mà Điền Hành Kiến đã chuẩn bị thỏa đáng cho y, để thông dịch kia tiếp tục đọc chậm Tam quốc chí cho mình nghe. Mà đám người Điền Hành Kiến thì ở trên thuyền bắt đầu chuẩn bị, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một bao àng hóa đưa đến trên thuyền, cũng nhất nhất dọn xong.

Vậy không lâu nữa là có thể về nhà rồi!

Hoàn Nhan Tông Vọng nghe thông dịch đọc vừa cảm thụ thuyền biển lay động, nhưng trong lòng nhẹ nhàng thở ra...

...

Thiện Ứng đi ra khỏi nhà mật thám đã là sau nửa đêm.

Vốn lão thể đi sớm một chút nhưng lại xảy ra việc ngoài ý muốn làm lão không thể không ở lại, tiến hành xử lý.

Sau khi giải quyết xong việc thì đã tới giờ Sửu.

Mật thám kia đưa cho lão một khối thẻ bài, nói:

- Nếu không có thẻ bài này, chỉ sợ khó bề đi lại trong thành.

Thiện Ứng cũng không khách khí, liền cầm thẻ bài đi.

Lúc này, trên đường vắng ngắt, không thấy một bóng người.

Toàn bộ thị trấn Bồng Lai im lặng giống như một tòa tử thành. Đi trên đường dài yên tĩnh, Thiện Ứng cũng thật cẩn thận. Tuy nói lão võ nghệ cao cường, nhưng lúc này thật sự không muốn trêu chọc bất cứ phiền phức gì. Ven đường thỉnh thoảng đụng phải hai đội tuần binh, tuy nhiên sau khi kiểm nghiệm thẻ bài của Thiện Ứng liền để cho lão qua. Lại đi về phía trước, đó là một ngã tư đường, cũng là nơi chợ thị trấn Bồng Lai. Ban ngày, nơi này vô cùng náo nhiệt, sẽ có thật nhiều tiểu thương tụ tập ở nơi này.

Tuy nhiên bây giờ là buổi tối, tự nhiên không thấy một bóng người.

Toàn bộ chợ trống rỗng, lộ ra một không khí tịch liêu.

Đi qua cửa đường này, tiếp tục về phía trước, xuyên qua hai con đường là có thể nhìn đến bến tàu.

Thiện Ứng thở dài một hơi, đang định đi xuyên qua chợ, bất chợt trong lòng nảy sinh một tia rung động khó hiểu, bỗng dưng phóng người lên.

Cũng ngay khi lão phóng người lên, một tia sắc bén xuất hiện. Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, một mũi tên nhọn liền xuất tại nơi vừa rồi lão đứng.

Sắc mặt Thiện Ứng biến đổi, rút cửu tiết cương tiên từ trong tay ra, lớn tiếng quát:

- Là ai?

- A Di Đà Phật, Thiện Ứng thí chủ nếu đến Trung Nguyên, ngay cả một chén trà cũng chưa uống đã đi, chẳng phải là chê cười tự gia không có cấp bậc lễ nghĩa. Lão nạp nghe nói Thiện Ứng thí chủ sắp đi, cho nên từ Thiếu Lâm vội vàng tới đây, muốn giữ thí chủ lại uống một tách trà rồi hẵng đi.

Từ trong ngõ nhỏ một bên đi ra một lão tăng.

Dưới ánh trăng chiếu sáng, Thiện Ứng thấy rõ tướng mạo lão tăng kia, không khỏi tim đập mạnh, lập tức khẩn trương lên.

- Trần Hi Chân?

- Đúng là lão nạp.

Thiện Ứng cười lạnh một tiếng:

- Chỉ là một bại tướng mà muốn giữ ta lại sao?

- Lão nạp tự biết bản lĩnh thấp kém, giữ không được thí chủ.

Chỉ có điều nhận ủy thác của người ta, lão nạp đành phải mặt dày tìm hai người bạn tốt, kính xin thí chủ vạ chó chó từ.

Nói xong, theo trong bóng tối lại đi ra hai người.

Một người mặc đạo bào mặc rách nát, lưng đeo một cây bảo kiếm, một người thì cầm trong tay một cây thương lớn, đang ngăn cản đường đi của Thiện Ứng.

Ba người, ba phương hướng, thành phương pháp Thiên Địa Nhân Tam Tài bao vây Thiện Ứng lại.

Mà trong bóng tối sau lưng ba người lay động có thể nhìn bóng người, sắc mặt Thiện Ứng lập tức trở nên vô cùng khó coi.

- Tung sơn nhất đấu mễ, Trương Tiến.

- Trần Quảng Tương Châu.

Hai người đều báo ra danh hiệu, tim Thiện Ứng cũng chìm đến đáy.

Trương Tiến?

Đó là sư đệ của Trần Hi Chân, là sư phụ của Dương Tái Hưng. Thanh danh có lẽ không vang dội như Trần Hi Chân nhưng cũng là nhân vật cấp tông sư. mà Trần Quảng Tương Châu kia cũng là nhất đại Thương Vương tiếng tăm lừng lẫy, tuổi kém Trần Hi Chân rất nhiều nhưng một cây thương lớn thật sự đã đạt đến tiêu chuẩn tông sư. Thiện Ứng thật không ngờ, ở chỗ này gặp được Trần Hi Chân.

Lão lại càng không nghĩ đến, Trần Hi Chân không để ý quy tắc giang hồ mời được hai người trợ giúp.

473. Chương 470: Cướp Giết Trên Biển (2)

Nếu một chọi một, Thiện Ứng tự nhận có tám phần phần thắng.

Nhưng nếu một đấu hai, Thiện Ứng phỏng chừng cho dù có thể thắng, chỉ sợ cũng lưỡng bại câu thương. Hiện tại, là một đấu ba, Thiện Ứng có thể nói không có chút phần thắng nào Hơn nữa còn có binh Tống ẩn núp trong bóng tối, cục diện hôm nay chỉ sợ là dữ nhiều lành ít!

Đình đình đang, cửu tiết cương tiên kéo trên mặt đất, phát ra tiếng vang liên tiếp.

Thiện Ứng đảo ánh mắt qua ba người. Sau một lúc lâu cười khổ một tiếng:

- Nói như vậy hành tung của ta sớm đã bị các người nhìn thấu?
- Từ lúc thí chủ đến Khai Phong cũng đã nhìn thấu rồi.
- Tư Mã Tĩnh kia...
- Ha ha, Tư Mã đại quan nhân là bạn tốt sư diệt lão nạp, đương nhiên là đã được sư diệt lão nạp phó thác.
- Sư diệt người?

Trần Hi Chân khẽ mỉm cười:

- Có lẽ sư diệt ta trong mắt thí chủ chỉ là một nhân vật nhỏ bé, không quan trọng, nhưng lão nạp tin tưởng, thí chủ nhất định đã nghe nói đến họ tên của hắn. Lần này hành tung của thí chủ đã bị sư diệt ta nắm giữ.

Thiện Ứng neho mắt lại.

Trong lời nói của Trần Hi Chân toát lên vẻ tự hào và kiêu ngạo.

Ông chậm rãi vươn tay, hóa thành ưng trảo, như nắm bắt:

- Sư diệt ta xuất thân từ phổ phường, thân không có công danh. Nhưng vận mệnh hắn thật lớn làm được rất nhiều đại sự. Lão nạp cho tới nay chưa bao giờ phục hai vị sư huynh ta, nhưng hiện tại xem ra, lão nạp thật sự không bằng hắn. Chỉ dựa vào nhân quang kia là lão nạp cũng không thể sánh bằng, nghĩ mà thật sự khâm phục.

Trương Tiến ha ha cười nói:

- Đúng vậy, nhân quang đại sư huynh đích xác không tầm thường.
- Ngọc Doãn!

Đến lúc này, Thiện Ứng nếu còn không biết Trần Hi Chân nói đến ai, thì đúng là kẻ ngốc.

Sắc mặt lão hơi đổi, thì thảo nắm bắt:

- Nói vậy ta thật sự quá coi thường người này rồi. Vậy thì Tiêu tướng công, cũng chết ở trong tay người này.

Còn chưa dứt lời, Thiện Ứng đột nhiên phát ra một tiếng rít gào đoạt nhân tâm phách, cứu tiết cương tiên trong tay lẳng lẳng vang lên, đánh tới Trần Hi Chân.

- Thiện Ứng, nghe nói ngươi võ nghệ cao cường, hãy để ta lĩnh giáo ngươi trước.

Trần Hi Chân trầm tĩnh đứng một bên, đối mặt với sự tấn công của Thiện Ứng, không sợ chút nào, thậm chí ngay cả ý tránh né cũng không có. Mắt thấy roi thép sắp đánh lên người Trần Hi Chân, Trần Quảng đứng bên đã sớm vận sức chờ phát động ngăn ở trước người Trần Hi Chân, thương lớn trong tay rung lên, tựa như một con trăn lớn ngăn cản Thiện Ứng. Trong khoảnh khắc Trần Quảng xuất thủ, Trần Hi Chân, hô hấp mình đi tới vị trí lúc trước của Trần Quảng. Đợi Trần Quảng tiếp được một kích của Thiện Ứng, Trần Hi Chân bay lên trời, hai tay hóa thành ưng thảo hung tợn đánh về phía Thiện Ứng:

- Thí chủ, hãy ở lại đây đi...

Sắc trời, dần dần sáng. Hoàn Nhan Tông Vọng từ theo trong khoang thuyền đi ra, trên mặt lộ vẻ mặt ngưng trọng.

- Quốc sư còn chưa tới sao?

Thông dịch vội vàng nói:

- Hồi bẩm lang quân, quốc sư chưa trở về.

Trong lòng Hoàn Nhan Tông Vọng lập tức dâng lên cảm thụ bất an, đi lại trên boong thuyền không ngừng.

Theo lý mà nói, Thiện Ứng sớm nên trở về, nhưng vì cái gì đến hiện tại còn không thấy bóng dáng? Mắt thấy thời gian đã qua giờ Sửu, giờ dần sắp tới, Hoàn Nhan Tông Vọng càng nôn nóng.

Cách đó không xa, thuyền biển Tư Mã Tĩnh đã bắt đầu di chuyển.

Ngọn đèn trên thuyền châm lên, biểu thị chuẩn bị xuất phát.

- Đại quan nhân, người của ngươi đều đến đông đủ chưa?

Diễn Hành Kiến đỏ mặt đầy đầu đi đến hỏi Hoàn Nhan Tông Vọng.

Hoàn Nhan Tông Vọng nuốt nhỏ nước miếng, trầm giọng nói:

- Còn có một người chưa đến, không biết tình hình thế nào?

- Đại quan nhân, thời gian sắp tới rồi...Mới vừa rồi chủ thuyền truyền đến tin tức, một lát nữa mà chưa tới thì không đợi nữa.

- Cái này...

Hoàn Nhan Tông Vọng vô cùng lo lắng, do dự một chút đang định mở miệng, lại nghe dưới thuyền truyền đến những tiếng ồn ào.

Không bao lâu, liền thấy một người đàn ông gầy lên thuyền, bước nhanh đến trước mặt Hoàn Nhan Tông Vọng nói:

- Đại quan nhân, tiểu nhân phụng mệnh tiến đến đưa tin, bên Khai Phong biển cổ, Thiện Ứng tiên sinh nhận được tin tức cả đêm xuất phát đến Khai Phong rồi.

- Ngươi là...

- Tiểu nhân là quản sự cửa hàng Liêu Dương, mới vừa rồi Thiện Ứng tiên sinh ở trong nhà tiểu nhân nhận được tin tức.

Cửa hàng Liêu Dương chính là một cơ sở của thủ hạ Tiêu Khánh, ngày bình thường đóng trú ở Bồng Lai, chuyên làm mậu dịch ngành hàng hải.

Hoàn Nhan Tông Vọng đương nhiên cũng hiểu rõ chi tiết về cửa hàng Liêu Dương, nghe người nọ nói, trong lòng nhất thời cả kinh.

Y nhớ mang máng, mình đã từng gặp người này.

Lúc vừa mới đến Bồng Lai, hình như Thiện Ứng mang theo người này đến bá kiến Hoàn Nhan Tông Vọng. Y vội vàng kéo người nọ sang một bên, trầm giọng hỏi:

- Khai Phong xảy ra chuyện gì?
- Tiêu tướng công đã chết!
- Cái gì?
- Vừa mới nhận được tin tức, có người phát hiện thi thể Tiêu tướng công, bên sứ đoàn đã hỗn loạn.

Thiện Ứng tiên sinh nghe tin tức liền cả đêm xuất phát, trước khi đi ông ta bảo ta chuyển lời cho lang quân: Đừng chờ ông ta nữa, cứ chuyên tâm xuất phát.

Nếu là như vậy đã rõ.

Tuy là sớm đã đoán được Tiêu Khánh dữ nhiều lành ít, nhưng mà nay thật sự xác định, đúng là một chuyện lớn.

Thiện Ứng mặc dù không có thực quyền, nhưng vào lúc này chạy về Khai Phong xem xét tình huống cũng vẫn chấp nhận được. Hoàn Nhan Tông Vọng lại hỏi người nọ vài vấn đề nghi vấn, đến khi xác định không có bất cứ vấn đề gì nữa mới để người nọ đi.

Lúc này, Điền Hành Kiến đến:

- Đại quan nhân, sắp rời bến rồi, thật sự là không thể đợi thêm được nữa.
- Hoàn Nhan Tông Vọng cũng do dự, trầm ngâm một lúc lâu, y cắn răng một cái, hạ quyết tâm.
- Một khi đã như vậy thì không đợi nữa. Phiên Thất ca lái thuyền đi.
 - Thế thì tiểu nhân đi an bài.

Điền Hành Kiến dứt lời, liền vội vàng rời đi.

Hoàn Nhan Tông Vọng đứng ở trên boong thuyền, nhìn thị trấn Bồng Lai mờ trong bóng đêm mênh mông, trong lúc nhất thời suy nghĩ mông lung.

Tiêu Khánh, thật đã chết rồi sao?

Tin tức đối với Hoàn Nhan Tông Vọng mà nói, thật sự là quá mức chấn động.

Cho dù là đã sớm chuẩn bị tư tưởng nhưng khi tình huống là thật, y vẫn khó chấp nhận được.

Cao Khánh Duệ, Tiêu Khánh...

Đây chính là hai Đại trí người Kim.

Mà nay Cao Khánh Duệ chết trong trận chiến tại Khai Phong, Tiêu Khánh cũng bị ám sát trong thành Khai Phong.

Không hề nghi ngờ, đây hẳn là có kẻ âm thầm gây nên. Tuy nói Triệu Hoàn nhu nhược, nhưng trong Đại Tống thực sự là hạng người lòng dạ độc ác. Người Tống cũng không muốn thả nhóm mình rời khỏi, cho nên mới xuất ra thủ đoạn như vậy.

Hoàn Nhan Tông Vọng càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

Nếu không có Tiêu Khánh trước tiên an bài, chỉ sợ ngay cả y cũng khó chạy thoát khỏi thành Khai Phong.

Chỉ có điều mặc dù y an toàn, hai vạn binh sĩ Nữ Chân kia cũng vô cùng nguy hiểm. Lấy này từ thủ đoạn người Tống cho thấy, bọn họ tuyệt sẽ không dễ dàng để cho hai vạn binh sĩ Nữ Chân về. Cũng không biết, Ngột Lâm Đáp Tất Lỗ Mỗ có nghe theo sự chỉ bảo của mình không. Nếu quả thật để Hoàn Nhan Bồ lô hồ chỉ huy, hai vạn binh sĩ Nữ Chân kia

Suy nghĩ trở nên có chút hỗn loạn.

Hoàn Nhan Tông Vọng thậm chí đã không để ý không biết từ lúc nào thuyền đã chậm rãi rời bến.

Chân trời hiện ra một chút ánh sáng mặt trời. Trời sắp sáng!

Hoàn Nhan Tông Vọng thở dài, đưa mắt nhìn ra xa, đã thấy thị trấn Bồng Lai càng ngày càng xa ở trong sáng sớm, dần dần trở nên mơ hồ.

Lần này xuôi nam thật sự mất nhiều hơn được!

Hoàn Nhan Tông Vọng đột nhiên cảm thấy có chút hối hận: Lúc trước nếu không nghe theo Quách Dược Sư, sau khi chiếm lĩnh Yên sơn phủ thì không vội nam hạ, kết quả sẽ là như thế nào?

Khó nói rõ, thật sự khó nói rõ!

474. Chương 471: Cướp Giết Trên Biển (3)

Ánh mặt trời lên cao

Xua tan đi đám sương phủ đầy trên biển.

Nước biển xanh thăm lộ ra một nguồn tỉnh mạch, làm người ta thanh thần sảng khoái.

Thuyền biển theo gió vượt sóng mà đi, huyện thành Bồng Lai đã không thấy hình bóng. Ngọc Doãn ngồi trong khoang thuyền, thưởng thức cốc trà đặc sản Di Châu, thần nhiên tự đắc.

Tư Mã Tĩnh ngồi đối diện hẳn, thần sắc lại hơi căng thẳng.

Ngọc Doãn rót một ly trà cho y, ha ha cười nói:

- Đại quan nhân không cần khẩn trương, hành động lần này tuyệt sẽ không có sai sót gì.

Tư Mã Tĩnh day day hai bên má cứng đờ, cười khổ nói:

- Lang quân nói thật nhẹ nhàng, hôm nay làm đại sự này chỉ sợ sau này ta cũng không thể đặt chân đến Liêu Đông nữa.

Ngọc Doãn cười nói:

- Thiếu đi Liêu Đông đâu cần phải nóng vội.

Lại nói, ta lần này còn có một chuyện muốn thương lượng với đại quan nhân. Bây giờ đã khai thông thương lộ Tây Vực, đang chờ thương lộ Mạc Bắc mở ra, nhưng không biết đại quan nhân có hứng thú trong đó không, làm một cuộc mua bán lớn?

Thương lộ Tây Vực? Thương lộ Mạc Bắc?

Tư Mã Tĩnh nghe thấy, ánh mắt lập tức sáng lên.

Y là thương nhân, tự nhiên cũng không có lợi không tham gia. Lần này sở dĩ nhận lời giúp đỡ Ngọc Doãn cũng là ôm ý nghĩ đối lấy lợi ích.

Ngọc Doãn bây giờ đã không phải tiểu dân phố chợ của phủ Khai Phong năm đó. Trên triều đình cũng có chút thế lực, chỗ dựa lưng Thái tử, tiền đồ vô lượng. nếu có quan hệ, sau này tự nhiên có rất nhiều lợi ích. Hơn nữa, thương lộ Tây Vực và thương lộ Mạc Bắc y cũng nghe người ta nói qua, đây là buôn bán mà rất nhiều quan to trong triều đều tham gia vào, nếu có thể một phần kiếm chén cơm tự nhiên lợi ích rất nhiều. Chỉ là Tư Mã Tĩnh vẫn không biết nên làm thế nào mở cánh cửa này, nhưng bây giờ Ngọc Doãn chủ động nhắc đến, y tự nhiên là vui mừng khôn xiết.

- Ý của Lang quân là, ta cũng có thể...

- Sau khi sang xuân, thương lộ Mạc Bắc liền sắp khởi động.

Chỉ là ta đã bỏ vào thương lộ Tây Vực rất nhiều tiền bạc, bây giờ lại khởi động thương lộ Mạc Bắc, khó tránh lực bất tòng tâm. Tuy có Ngũ Nguyên Diệu thị gia nhập, nhưng dù sao cũng thế đơn lực bạc. Liễu Thanh và Lễ gia Hàng Châu cũng không lấy ra quá nhiều tinh lực ở phía trên, muốn tìm người có thể chủ trì đại cuộc. Đại quan nhân kinh nghiệm thăng trầm hàng hải, ảo diệu trong này hiểu hơn ta rất nhiều, cho nên, ta muốn mời đại quan nhân cũng gia nhập vào. Có tiền mọi người cùng kiếm, không biết đại quan nhân thấy thế nào?

Chủ trì thương lộ Mạc Bắc sao?

Tư Mã Tĩnh tất nhiên mừng rỡ.

Vốn y cũng chỉ nghĩ có thể tham gia vào trong đó thì đủ rồi, nào ngờ Ngọc Doãn lại đưa ra cái bánh to như vậy, làm y có chút đầu óc choáng váng. Tham gia và chủ trì, hoàn toàn là hai khái niệm. Nếu có thể chủ trì thương lộ Mạc Bắc, có nghĩa là y có thể quy mô lớn đầu tư vào trong đó, kiếm được nhiều lợi ích hơn. Dưới sự so sánh, kinh doanh tơ lụa Liêu Đông bé nhỏ thật sự không đáng là gì.

Ngọc Doãn liếc nhìn Tư Mã Tĩnh một cái, không có nói nhiều lời.

Nên nói cũng đã nói rồi, thiết nghĩ Tư Mã Tĩnh đã hiểu, nên lựa chọn thế nào...

...

Tốc độ đi trên biển rất chậm, bất tri bất giác sắc trời đã tối.

Ngọc Doãn ngủ một giấc, lúc tỉnh lại trong khoang thuyền đã thấp lên ngọn nến, hần qua loa rửa mặt, liền bước từ trong khoang thuyền đi ra.

- Sắp tới Thiết Sơn chưa.

- Khoảng giờ ngọ ngày mai thì có thể tới Thiết Sơn.

Ngọc Doãn hít sâu một hơi, nhìn sắc trời một chút, vẫy tay tỏ ý bảo thủy thủ đi lại, trầm giọng nói:

- Đi xem xem, bên Thát ca tình hình thế nào.

Thủy thủ là người của Điện Hành Kiến dẫn đến, sau khi nghe căn dặn xong liền vội vàng hành động.

Trong tay y cầm một cây đuốc, đứng trên boong thuyền lay động có quy luật. Thời gian không lâu, chỗ xa trên tàu biển chỗ đám người Hoàn Nhan Tông Vọng có ánh lửa chớp chờn.

- Lang quân, bên Thát ca chuẩn bị xong rồi!

Ngọc Doãn gật đầu, trầm giọng nói:

- Truyền lệnh xuống, thuyền tốc độ chậm lại, kéo dài khoảng cách

Thủy thủ lãnh mệnh đi, thời gian không lâu Ngọc Doãn liền có thể cảm nhận được tốc độ đi của thuyền biển rõ ràng chậm lại rất nhiều.

Cùng lúc đó, tốc độ của chiếc thuyền nhỏ của Điện Hành Kiến chợt nhanh hơn

Bốn chiếc thuyền nhỏ dần dần cách ra, lúc này Ngọc Doãn lại lần nữa truyền lệnh xuống:

- Nói với Thát ca, hành động!

Theo tiếng hạ lệnh của Ngọc Doãn, trên chiếc thuyền chỗ xa, đột nhiên xuất hiện một đóm lửa. Sau khi đám người Điện Hành Kiến nhận được mệnh lệnh của Ngọc Doãn, liền lập tức đốt lửa lên. Trên thuyền biển lúc này chất đồng cũng không phải là tơ lụa gì mà là từng đồng dầu hỏa và cỏ khô. Gió biển đang mạnh, gió giúp thế lửa, thuyền biển đó trong nháy mắt bốc cháy lên...

Cùng lúc này, đám người Điện Hành Kiến lần lượt từ trên thuyền biển nhào xuống biển, nhanh chóng thoát khỏi. Xa xa, chỉ nhìn thấy một vòng lửa cháy, hừng hực thiêu đốt trên mặt biển.

Hoàn Nhan Tông Vọng đem qua cả đêm cũng không nghỉ, cho nên sau khi lên thuyền liền ngủ rất sớm.

Trong giấc mơ chợt nghe tiếng ùng ùng vang lên.

Hoàn Nhan Tông Vọng lập tức từ trong giấc mơ tỉnh lại, khoác vội áo đi ra khoang thuyền, lại thấy trước mặt một đám lửa bốc tới, sợ làm y ngã phục xuống, nhưng vẫn bị lửa cháy vào tóc.

- Xảy ra chuyện gì?

- Lang quân, không xong rồi...thuyền cháy rồi!

- Hả?

Hoàn Nhan Tông Vọng chấn động, một tay kéo giữ Thông Dịch hoang mang:

- Tại sao không đi dập lửa?

- Không có người, Lang quân, không có người!

- Ý gì?

- Thủy thủ trên thuyền đều không thấy, cả thuyền nhỏ cũng bốc cháy rồi...Lang quân, chúng ta nhanh chóng rút khỏi.

Rút khỏi?

Trên biển cả mênh mông, làm sao rút khỏi?

Hoàn Nhan Tông Vọng lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, đây rõ ràng là một độc kế của người Tống.

Chỉ sợ đoàn người mình sớm đã rơi vào tính toán của đối phương. Từ giây khắc bọn họ đặt chân lên Bồng Lai, tất cả mọi thứ đều là chuẩn bị cho trận lửa lớn hôm nay. Cái gì phủ nha mất đồ? Cái gì phong tỏa cảng khẩu? Đây chính là một cái bẫy, chính là để dẫn dụ mình. Mình ra biển vốn không ai biết, nếu chết trên biển càng sẽ không bị người ta phát giác, Kể từ đó người ta càng có thể dễ dàng chuẩn bị, chờ lúc Lang chủ nhận được tin tức thì đã muộn rồi.

Là ai?

Là ai vì ta không tiếc hưng sư động chúng, bày ra một thế cục như vậy chứ?

Hoàn Nhan Tông Vọng có chút luống cuống tay chân, vội vàng dẫn Thông Dịch, từ trong khoang thuyền xông lên boong thuyền.

Lúc này, những tùy tùng của Hoàn Nhan Tông Vọng cũng đều lên boong thuyền, mỗi người trên boong thuyền mở mắt không biết làm sao.

- Nhảy xuống biển, nhảy xuống biển!

Hoàn Nhan Tông Vọng vội vàng hét lớn một tiếng, đồng thời nhìn xung quanh, muốn tìm một vật dụng có thể nổi trên biển.

Y không biết bơi, nếu nhảy xuống biển thì chỉ có một con đường chết.

Nhưng còn may, Hoàn Nhan Tông Vọng rất nhanh tìm được một cái thùng gỗ, liền vội vàng chạy đến. Vừa muốn mở thùng gỗ ra, lại nhìn thấy một đường dẫn nổ đang cháy, theo khe hở của thùng không có vào trong thùng, trong lòng giật nảy mình toát mồ hôi, Hoàn Nhan Tông Vọng bản năng muốn xoay người bỏ chạy, nhưng nghe thấy một tiếng nổ lớn, liền sau đó đám lửa chạy vọt tới, bao bọc y vào trong đó.

Năm mươi quả chuông tâm lôi đặc chế, ngay thời khắc này phát nổ.

Sức phát nổ cực lớn, nổ tung Hoàn Nhan Tông Vọng thành mảnh vụn, thậm chí còn chưa kịp phát ra một tiếng kêu thảm.

Ầm!

Tiếng nổ phá tan yên tĩnh của bầu trời, ánh lửa ngút trời.

Ngọc Doãn đứng trên tàu biển, có thể nhìn thấy rõ chiếc thuyền dài cỡ không xa kèm tiếng nổ tung, gỗ vụn văng ra...

Nếu cái này cũng không giết chết Hoàn Nhan Tông Vọng thì đó là ông trời không có mắt

Trong mắt Ngọc Doãn hiện ra một vẻ hưng phấn.

Tru sát Hoàn Nhan Tông Vọng, việc làm này mới xem là đại công cái thành...

- Lang quân, có cản trở lại không?

Tư Mã Tĩnh đi lên, nhẹ nhàng hỏi.

- Bọn họ Thất ca đều an toàn chưa?

- Yên tâm, cũng đã lên thuyền, không có thương vong gì.

Sau khi Ngọc Doãn nghe xong thở dài một hơi.

- Nếu đã như vậy, thì chuẩn bị trở về...Không cần đi kiểm tra kết quả nữa. Hải vực chỗ này, nước biển chảy xiết, càng có cá mập thường xuất hiện.

Mùi máu tươi nồng đậm đủ để những bá chủ trong biển này thu hút đến. Cho dù là trên thuyền có người sống sót cũng tuyệt không thể thoát ra.

Đây là đời Tống, không phải hậu thế, có cách nghĩ thủ đoạn nhiều như vậy.

Trong khu hải vực này, Ngọc Doãn có nắm chắc trăm phần trăm, Hoàn Nhan Tông Vọng chết không toàn thây.

Nhưng, hấn vẫn chờ tới sau khi thuyền biển chỗ xa chìm vào biển rộng mới lệnh quay thuyền lại. Tâm tình khẩn trương hơn so với lúc ra biển, hành trình trở về, chắc chắn là cực kỳ nhẹ nhõm, giết Hoàn Nhan Tông Vọng rồi mới xem là đại công cái thành. Tiếp theo chính là phải chuẩn bị bắt tay đối phó hai trăm ngàn tù binh Nữ Chân. Ngọc Doãn tin chuyện tới bước này, Chung Sư Đạo tuyệt không có khả năng thu tay. Tuy Triệu Hoàn hạ chỉ phải dọc đường bảo vệ, nhưng Chung Sư Đạo tuyệt sẽ không dễ dàng tha cho những người này.

Trường hợp lớn như vậy, làm sao cũng phải leo lên một bước mới được.

Giết hai vạn tù binh này, có lẽ không thể làm Kim quốc diệt vong, nhưng cũng đủ dao động người Nữ Chân thống trị Tái Bắc.

Dù sao, Nữ Chân lập quốc chỉ vài năm, thống trị này cũng không chắc chắn.

Trước đây dựa vào thanh thế của Đại Liêu, làm Hồ tộc Tái Bắc tạm thời thần phục, còn chưa kịp tiến hành chinh hợp. Trên lịch sử, người Nữ Chân dựa vào những lần chiến thắng Đại Tống ổn định chính quyền, nhưng khuyết điểm của người Nữ Chân rất ít, chủ định một khi Nữ Chân gặp phải thảm bại, liền sẽ xuất hiện dao động. Cuộc chiến Khai Phong chính là như vậy! Cho nên Hoàn Nhan Ngộ Khất Mãi mới không tiết tất cả đòi lại hai chục ngàn tù binh Nữ Chân lại. Chỉ cần có thể xử lý hai chục ngàn tù binh này, nội trong mười ngày, Nữ Chân vô lực nam hạ, thậm chí trong thời gian ngắn bọn họ nhất định phải nghĩ cách trước, ổn định lại chính quyền.

Mười năm, cũng đủ rồi.

Ngọc Doãn khoanh tay đứng trên boong thuyền, đón gió biển mãnh liệt, sừng sững bất động.

Hôm nay giết được Hoàn Nhan Tông Vọng, sẽ có một ngày ta cũng có thể mã đạp Thượng Kinh...

Lúc chạng vạng ngày hôm sau, thuyền biển tới Văn Đăng.

Do là vừa từ Bồng Lai ra biển, cho nên lúc này trở về Bồng Lai, thật sự là làm người ta chú ý. Trương Thúc Dạ sớm đã phái người ở cửa cảng Văn Đăng chờ. Ngọc Doãn dẫn đoàn người Diên Hành Kiến sau khi xuống thuyền ở Văn Đăng liền lập tức đi về.

Tính toán thời gian đã ngày 29 tháng 8

Thân quân Thái tử ở Bạch Mã đã lưu lại hai mươi ngày, nhất định phải sớm trở về.

Dù sao lưu lại càng lâu thì càng dễ bị người ta phát hiện, Ngọc Doãn thậm chí chưa kịp chạm mặt đám người Trần Hi Chân, liền vội vàng bước lên con đường trở về

Nhưng hắn cũng đạt được kết quả rồi.

Thiện Ứng dưới sự liên thủ của ba người Trần Quảng, Trần Tiến và Trần Hi Chân cuối cùng bị Trần Hi Chân giết chết tại Bồng Lai.

Về phần thi thể, lại bị người ta ném xuống biển.

Trần Hi Chân và Trần Quảng bị thương nhẹ, Trương Tiến sau khi đuổi giết Thiện Ứng thì lặng lẽ rời khỏi.

Lúc sắp đi, ông để lại một bức thư cho Ngọc Doãn, nhờ hắn chăm sóc tốt Dương Tái Hưng, ngoài trừ cái này ra không có nói thêm gì nữa.

Ngọc Doãn cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm

Bất luận thế nào, giết Hoàn Nhan Tông Vọng, giết Thiện Ứng, thật sự chính là đại công cáo thành.

Kế tiếp chính là phải nhanh chóng đến trại Túc Ninh, bắt tay liên lạc với Mã Khuyết Mã hòa thượng của Hòa Thượng Động.

Cũng không biết bên Chúng Sư Đạo rốt cuộc lại có hành động gì nữa không?

475. Chương 472: Gặp Lại Nhau Một Nụ Cười Xóa Đi Thù Hận (1)

Sự mất tích của Hoàn Nhan Tông Vọng và Thiện Ứng vẫn chưa gây nên quá nhiều chú ý.

Trên thực tế bao gồm tất cả người của Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi ở trong, sự chú ý đều tập trung ở trên sự trở về của hai vạn quân Nữ Chân, cùng với chuyện Tiêu Khánh bị giết. Tiêu Khánh bị giết, thật sự làm vua dân nước Kim chấn động. Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi liền lệnh Tả đô giám Nguyên soái Da Luật Dư Đồ làm sứ giả, lại lần nữa đi sứ Đại Tống, điều tra rõ chân tướng Tiêu Khánh bị giết.

Nói toạc ra, cũng là muốn Da Luật Dư Đồ nghĩ cách bảo đảm tù binh Nữ Chân có thể an toàn trở về.

Về phần Hoàn Nhan Tông Vọng, nghĩ chắc vấn đề không lớn.

Có Thiện Ứng bảo vệ, cộng thêm sắp xếp của Tiêu Khánh khi còn sống, chắc chắn có thể thuận lợi trở về. Bây giờ không có tin tức, hẳn là đã tới Đẳng Châu. Nhưng người Nữ Chân vẫn hạ lệnh bảo người Nữ Chân trú đóng ở khu Thiết Sơn, nghĩ cách tiếp ứng Hoàn Nhan Tông Vọng. Bất luận Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi kiêng kỵ Tông Vọng thế nào, nhưng dù sao là con cháu của y, càng là một viên mãnh tướng, cho dù phải suy yếu binh quyền của Hoàn Nhan Tông Vọng, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi vẫn hy vọng Tông Vọng có thể bình an trở về.

Tóm lại, quan trọng trong quan trọng bây giờ chính là an nguy của hai vạn tù binh đó.

Cùng lúc đó, Tống Huy Tông Triệu Cát trở về phủ Khai Phong.

Triệu Hoàn đích thân dẫn văn võ bá quan nghênh đón Triệu Cát về đô, nhưng lại sắp xếp Triệu Cát ở lại trong cung Long Đức, cũng nghiêm lệnh quan lại và nội thị cung Long Đức không được thông báo tin tức với Triệu Cát, càng cắt đi tất cả quan hệ ngoài cung với Triệu Cát.

Vì thế Tiết độ sứ quân Trấn Đông Kinh Nam, Thái phó Triệu Kỷ cũng chính là con trai thứ sáu Triệu Cát Huy Tông có chút bất mãn, liền dâng tấu Triệu Hoàn, thỉnh cầu Triệu Hoàn ban cho Triệu Cát tự do nhất định. Triệu Hoàn khiêm tốn nạp gián, nhưng quay đầu lại liền ném chuyện này ở sau đầu.

Triệu Cát về đô, thanh thế vô cùng kinh người.

Triệu Hoàn tuy ngồi vững ngai vị hoàng đế, càng bởi vì cuộc chiến Khai Phong có chút danh tiếng trong bá tính, nhưng dù sao nghi kỵ sâu sắc với Triệu Cát.

Không ngồi ở vị trí này, không cảm giác được áp lực.

Triệu Kỷ tuy nói có chút đạo lý, nhưng Triệu Hoàn cũng không dám xem thường Triệu Cát.

Y có thể cảm nhận được rõ ràng, Triệu Cát mang đến áp lực cực lớn cho y. Cho dù đám người Chu Miễn đã chết, nhưng Triệu Cát xây dựng thế lực sáu năm trong triều đình không thể bỏ qua, ai dám bảo đảm, Triệu Cát không có ý cướp đoạt ngôi vị Hoàng đế?

Triệu Hoàn không dám đánh cuộc, cũng không muốn đánh cuộc.

Dù sao cung cấp thức ăn ngon y có thể, nhưng không thể để Triệu Cát liên lạc với bên ngoài.

Sau khi đại chiến qua, rất nhiều chuyện gác lại đang cần làm.

Triệu Hoàn hy vọng có thể nhanh chóng ổn định lại thế cuộc, đợi tới sau khi hoàng vị y hoàn toàn ổn định, Đông Nam hoàn toàn nằm trong khống chế của y, hãy thả lỏng quan sát đối với Triệu Cát cũng không muộn. Nhưng bây giờ...Triệu Hoàn vẫn không có lòng tin đó, cục diện trong tay...

Đầu tháng 9 nguyên nguyên niên Tĩnh Khang, Thân quân Thái tử vượt qua Hoàng Hà.

Do bến phà Bạch Mã hoàn toàn hư hoại, cho nên thân quân Thái Tử đành phải ở lại hơn mười ngày tại huyện Hoạt, đã chậm trễ không ít thời gian.

Cho nên sau khi qua sông, thân quân Thái tử liền tăng thêm tốc độ.

Hành trình đi ngày đi đêm, trung tuần tháng 9 cuối cùng tới trại Túc Ninh.

Trại Túc Ninh này thuộc sở hạt Chân Định phủ, trị hạ Vĩnh Ninh quân.

Nếu lấy quan hệ phụ thuộc mà nói, trại Túc Ninh thuộc sở trị của Vĩnh Ninh quân. Nhưng tính chất của Thân quân Thái tử lại không giống với đại đa số biên quân, thuộc sai phái phủ Nguyên soái bình mã Hà Bắc. Mà đại nguyên soái phủ Nguyên Soái bình mã Hà Bắc là Triệu Kham, kết quả là Thân quân Thái tử liền trở thành một sự tồn tại đặc biệt của phủ Chân Định. Dù là phủ Nguyên soái bình mã Hà Bắc cũng không thể điều động thân binh Thái tử.

Ngọc Doãn là Tham nghị phủ Nguyên soái, sau lưng chính là Thái tử Triệu Kham.

Nói cách khác, cho dù là Trương Sở, Hoàng Tiềm Thiện cũng không thể sai phái Ngọc Doãn, chỉ có thể tiến hành thảo luận.

Đối với một đội binh mã không chịu bất cứ ai khống chế, khắp nơi đều cảm thấy đau đầu.

Quản không được, sai phái không được, còn phải phụ trách tất cả mọi lương thực đồ nhu yếu phẩm của đội binh mã này, tuyệt đối là một đội quân thiếu gia.

Kết quả là, Thân quân Thái tử lúc chưa đến trại Túc Ninh, phủ Chân Định liền truyền ra danh hiệu “quân Công Tử”. Mà trên thực tế, trang bị của Thân quân Thái tử quả thật không giống với binh mã khác, cũng không nói đến chỗ quân lương của triều đình chuyển phát. Đầu tư hai trăm ngàn quan vào Thân quân Thái tử, tiến hành trang bị cho Thân quân Thái tử.

Trong hai trăm ngàn quan này, Triệu Kham xuất ra năm chục ngàn quan, Chu Huyền xuất ra tám chục ngàn quan, Chu Quế Nạp liền giúp đỡ năm chục ngàn quan, còn lại hai chục ngàn quan là Ngọc Doãn đánh lẻ từ chỗ khác được. Kiểm tất cả hai trăm ngàn quan, mới có thân quân Thái tử uy vũ như hiện nay.

Trong tám ngàn binh mã, có một ngàn quân mã, được gọi là Bối ngời, do Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh các lĩnh lĩnh một bộ.

Ngoài ra có tám trăm Phá quân trận, đều là thân binh cho Ngọc Doãn, do hai người Dương Tái Hưng và Địch Lô coi giữ

Ba nghìn quân bộ, do Trương Khởi đảm nhiệm Binh mã sứ

Ba nghìn cung tiễn binh, lại do một người tên Phó Tuyền nắm giữ.

Phó Tuyển này vốn là Chế trí đại sứ tư thống chế Giang Tây, lúc bao vây Khai Phong, y phụng mệnh Cần Vương. Chỉ là mới tới phủ Ứng Thiên, cuộc chiến Khai Phong liền đã kết thúc. Vốn Phó Tuyển đã nhận được sắc lệnh muốn y suất bộ trở về, không ngờ lại bị Chu Thắng Phi xem trọng tiến cử với Ngọc Doãn, vào phục vụ cho thân quân Thái tử.

Phó Tuyển này cũng là một viên mãnh tướng.

Cung mã thuần thực, kỹ thuật bắn tên cực kỳ tinh thông, càng thông hiểu binh mã, là xuất thân Võ Cử.

Nhân vật như vậy, đối với Ngọc Doãn mà nói chắc chắn có sức hấp dẫn rất lớn. Bây giờ hẳn thiếu nhất chính là người thống binh, Cao Sùng, Hà Nguyên Khánh, Dịch Lô và đám người Phong Hưởng chỉ là chiến tướng, xung phong hãm trận không có vấn đề, nhưng nếu luận lâm trận chỉ huy lại không đủ. Tuy trước đây Ngọc Doãn đã chiêu gọi Ngô Giới, Trương Kỳ, Vũ Bằng, nhưng vẫn thiếu người.

Sự đến của Phó Tuyển cũng xem là sự bổ sung thiếu khuyết cuối cùng cho thân quân Thái tử, Ngọc Doãn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Trại Túc Ninh có chút đơn sơ, cũng may Ngô Giới suất bộ đi đến trước, ở ngoài huyện thành Túc Ninh đã đóng quân doanh xong. Sau khi đại quân đến, thì trực tiếp trú đóng trong binh doanh, xem là sắp xếp ổn thỏa.

Nói đến Túc Ninh, Ngọc Doãn ngược lại có chút ấn tượng.

Trong lịch sử, ở đây từng sinh ra một đại nhân vật, tuy không phải người tốt gì, nhưng cũng tiếng tăm lừng lẫy, chính là đại hoạn quan thời Minh, cửu thiên tuế Ngụy Trung Hiền.

Ngoại trừ cái đó ra, Ngọc Doãn không biết nhiều lắm về Túc Ninh.

Tuy dọc đường hẳn nhồi nhét một số tình hình Túc Ninh, nhưng tổng thể mà nói, cũng chỉ là hợp với bên ngoài.

Cho nên sau khi tới Túc Ninh, hẳn liền bảo người sưu tập tài liệu huyện Túc Ninh, chuẩn bị châm đèn thức khuya đọc, làm một bước tìm hiểu.

Ai ngờ vừa mở quyển sách ra, Cao Nghiêu Khanh lại chạy đến.

- Tiểu Át, huyện lệnh Túc Ninh ở ngoài doanh cầu kiến.

Huyện lệnh Túc Ninh?

Ngọc Doãn ngẩn ra, vội vàng đứng dậy.

Huyện lệnh Túc Ninh trước đây quân Kim nam hạ không chiến mà chạy, đã bị Tổng quản phủ Chấn Định, Đô thống chế Vương Uyên chém chết.

Huyện lệnh Túc Ninh mới nhậm chức cũng là mới bổ nhiệm xuống, nghe nói chỉ tới sớm hơn Ngọc Doãn ba ngày.

Vốn Ngọc Doãn định trời sáng mới đi thăm viếng.

Dù sao hẳn trú quân trại Túc Ninh, thì không thể thiếu qua lại với quan viên địa phương. Cho dù thân quân Thái tử không chịu bất cứ ai sờ hạt, nhưng mặt mũi cũng phải cấp đủ. Ngọc Doãn tuy nói cao ngạo, nhưng trọng sinh tới nay lại được mài gọt rất nhiều, nhân tình thế cố càng hiểu không ít. Chỉ là hẳn không ngờ, không chờ hẳn đến thăm viếng, vị huyện lệnh Túc Ninh đó lại đến đây.

Từ trên cấp phẩm, Ngọc Doãn quan giai cao hơn huyện lệnh Túc Ninh.

Nhưng từ trên địa vị, huyện lệnh Túc Ninh lại chưa chắc kém hơn cái chức Đô thống chế thân quân Thái tử của hẳn.

Ngọc Doãn cũng không để ý tới biểu tình Cao Nghiêu Khanh có chút cổ quái.

Hắn vội vàng nói:

- Nếu là huyện tôn đến, nhanh nhanh có mời...

- Tiểu Ất...

- Sao?

Cao Nghiêu Khanh hít khí lạnh, ấp a ấp úng nói:

- Nói ra, vị huyện tôn này là bạn cũ ngài và ta. Một lát nữa ngài có thể tức giận.

Ngọc Doãn lúc này mới chú ý tới vẻ mặt cổ quái của Cao Nghiêu Khanh, trong lòng nhất thời kinh ngạc. Bạn cũ?

Ngọc Doãn thật sự là không nhớ rõ, hẳn ở Túc Ninh có bạn cũ gì.

- Nếu là bạn cũ, ta nổi giận làm gì chứ?

- Nha nội, rốt cuộc là vị bạn cũ nào lại làm ngài đáng vẻ như vậy?

- Bỏ đi, người ở bên ngoài, chờ y đến, Tiểu Ất liền biết.

Cao Nghiêu Khanh là tính tình con cháu nhà quan, tuy nói đã thay đổi rất nhiều, nhưng trong cốt cách lại không thay đổi nhiều lắm. Lúc có người khác, y có thể xưng hô Ngọc Doãn là Lang quân, nhưng nếu riêng tư, y vẫn quen gọi Ngọc Doãn là Tiểu Ất. Mà Ngọc Doãn đối với cái này cũng không để ý lắm, theo biến hóa của thân phận địa vị, bạn tốt ngày xưa càng ngày càng ít, có thể có một người bạn tùy tính như vậy, Ngọc Doãn tự nhiên vô cùng thích.

Lập tức hấn cười nói:

- Nha nội rất thần bí, đạo người là hạn phùng cam lộ, tha hương gặp bạn cũ.

Cuộc đời này đã là niềm vui lớn nhất rồi, cứ mãi ấp a ấp úng rất vất vả, đi đi đi, nếu là bạn cũ, liền lập tức đi nghênh đón y.

476. Chương 473: Gặp Lại Nhau Một Nụ Cười Xóa Đi Thù Hận (2)

Giữa lúc nói chuyện, Ngọc Doãn cất bước liền đi tới cửa lều lớn.

Tầm màn kéo lên, hấn vừa đi vừa cười nói:

- Quả là vị hảo bằng hữu nào ở trước mặt...

Đang nói, đột nhiên dừng lại.

Lại thấy ngoài lều lớn, đứng thẳng một thanh niên.

Thấy tuổi tác khoảng hai 25 - 26 tuổi, người mặc thường phục, thái dương đã lộ ra màu xám trắng.

- Lý Đại Lang?

Ngọc Doãn liếc một cái thì nhận ra thân phận của người thanh niên trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh dị.

Mà thanh niên đó vốn là bộ dạng rối rắm, thấy Ngọc Doãn đi ra, liền chấp tay cười khò nói:

- Tiểu Ất, lại không ngờ trùng phùng ở đây.

Lý Dật Phong!

Là con trai của Lý Cương, Lý Dật Phong.

Nhớ ngày đó, Lý Dật Phong từng vì chuyện tuần san thời đại Đại Tổng ngầm lừa Ngọc Doãn một chuyện. Sau này vì trốn tránh lương tâm cắn rứt, trở mặt với Lý Cương, tự một mình tới Hà Bắc, thậm chí cả Thái học cũng nửa đường vứt bỏ.

Thoáng một cái, ba năm!

Lúc Ngọc Doãn liếc thấy Lý Dật Phong, lại có một loại cảm thụ bưng bít cách một đời.

Nhớ ngày đó, hần mới trọng sinh đến, người quen biết trước nhất chính là Lý Dật Phong và Trần Đông.

Bây giờ Trần Đông trở thành phụ tá hần, còn Lý Dật Phong...

Ngọc Doãn đột nhiên hiểu tại sao Cao Nghiêu Khanh là bộ dạng đó lúc này.

Quả thật lúc đầu Lý Dật Phong hại hần suýt chút nữa ngồi đại lao, nhưng nói câu thật lòng, Ngọc Doãn tuy tức giận, nhưng đã không ghi hận Lý Dật Phong. Việc làm của Lý Cương gây nên, cũng không vì lợi ích riêng cũng là xuất phát bởi công tâm. Nói thật, lúc đó Tuần san thời đại Đại Tông quả thật không thích hợp nắm giữ trong tay hần, nếu không phải sau đó chuyển nhượng cho Triệu Kham, có lẽ sớm bị đóng cửa rồi.

Thời gian ba năm, đủ để làm Ngọc Doãn quên đi không vui năm đó.

Sau khi kinh ngạc ngẩn ngui, Ngọc Doãn chợt lộ ra vẻ vui mừng, bước nhanh lên trước, một tay nắm chặt cánh tay Lý Dật Phong.

- Đại Lang, đã lâu không gặp.

Một câu “đã lâu không gặp, cũng làm đủ loại điều không vui trước kia đều biến thành mây khói.

Lý Dật Phong thoát nhìn già đi rất nhiều lúc ban đầu ở Khai Phong.

Tóc bạc ở thái dương đó càng cho thấy trong tháng ngày trải qua, y vất vả cực khổ thế nào.

Thấy trên mặt Ngọc Doãn cười xán lạn, Lý Dật Phong như trút được gánh nặng, thở dài một hơi:

- Tiểu Ất, so với năm đó, thêm mấy phần oai hùng.

Hai người dứt lời, nhìn nhau cười.

Người thường nói, gặp lại nhau một nụ cười xóa đi hận thù, nghĩ chính là như vậy.

Ngọc Doãn vạn phần không ngờ, có thể ở một nơi xa lạ như vậy, gặp được người bạn tốt xưa, trong lòng lại vui sướng.

- Ta thấy nha nội mãi ấp a ấp úng, thì ra là như vậy

- Tam Lang cũng quá xem thường ta rồi, năm đó bất luận xảy ra chuyện gì, tuy không phải đều làm chủ, nhưng đều là vì công ích.

Đến đây đến đây, Đại Lang...

Nếu sớm biết là Đại Lang ở đây, ta cần gì phải dọc đường nơm nớp lo sợ cẩn thận như vậy?

Lý Dật Phong cũng cười:

- Nói ra cũng là duyên phận, nếu không phải Túc Ninh thiếu chức, ta cũng sẽ không đến đây nhậm chức.

- Nhưng ta tuy ở bên này, lại đã lâu nghe hành động vĩ đại của Tiểu Ất tại Khai Phong, đại thắng ở Trần Quách Kiều, Triệu Dương môn huyết chiến trấn tử chiến với Trần Kiều, có thể nói là cường tráng uy phong Đại Tổng ta. Chân Định tuy cách Khai Phong hơn ngàn dặm, nhưng tên tuổi của Tiểu Ất mọi người đều biết.

Cao Nghiêu Khanh không nhịn được nói:

- Hai người huynh thật nóng vội, khách khí làm gì, hãy vào lều hãy nói.

- Nha nội, tính khí con nhà quan này của huynh, lại một chút không thay đổi.

Lý Dật Phong dứt lời, ha ha cười.

Ngọc Doãn cũng cười gật đầu, kéo Lý Dật Phong đi vào trong lều lớn.

Cao Trạch Dân thoáng nhìn, thấy tình hình này liền đi chuẩn bị rượu thức ăn.

Y tuổi tuy nhỏ, nhưng có chút thông minh. Vốn Ngọc Doãn không muốn dẫn y theo, nhưng không chịu nổi lời khuyên của đám người Yên Nô, chỉ có thể dẫn y đến Túc Ninh.

- Nghe nói Thiếu Dương bây giờ đã làm phụ tá Tiểu Ất, sau không thấy bóng dáng huynh ấy?

Ba người ngồi xuống, Lý Dật Phong thuận tiện hiếu kỳ hỏi.

Nhớ ngày đó, Lý Dật Phong và Trần Đông cũng xem là bạn tốt Tiêu Bất Ly Mạnh, Mạnh bất Ly Tiêu.

Sau đó vì chuyện Tuần san thời đại Đại Tổng, Trần Đông và Lý Dật Phong cắt bỏ đoạn nghĩa. Nhưng dù sao là bạn bè nhiều năm, Lý Dật Phong ngồi xuống câu nói đầu tiên là hỏi thăm tình hình Trần Đông.

- Thiếu Dương có chuyện khác, tạm thời không ở trong quân.

- Thì ra là vậy!

Lý Dật Phong lập tức lộ ra vẻ tiếc nuối, thậm chí có chút không yên.

Ngọc Doãn nhìn ra tâm tư của Lý Dật Phong, nghĩ chắc là sợ Trần Đông gặp được y không chịu tha thứ.

- Đại Lang đừng lo lắng, huynh cũng biết Thiếu Dương tính khí nóng nảy, nhưng việc đã qua thì cho qua đi, làm sao có nhiều oán hận?

- Nhưng hai năm nay ta viết cho huynh ấy không ít thư, nhưng chưa thấy huynh ấy trả lời.

Đối với cái này, Ngọc Doãn cũng không biết.

Nhưng thấy bộ dạng cô đơn của Lý Dật Phong, liền khuyên nói:

- Kỳ thật Thiếu Dương cũng có chút quan tâm, lần trước thường thấy huynh ấy hỏi thăm tin tức huynh.

- Đúng rồi ta nhớ trước đây không phải Đại Lang ở Hoạch Lộ, sao còn đến Túc Ninh này?

Lý Dật Phong thở dài, hạ giọng nói:

- Năm ngoái Lỗ Tặc nam hạ, huyện lệnh Túc Ninh chưa chiến đã sợ, thậm chí chưa thấy tiên phong Lỗ Tặc thì đã bỏ thành mà chạy. Nhưng vấn đề ở chỗ, Lỗ Tặc cũng chưa thông hành Túc Ninh, thì phán y tội tự ý rời khỏi.

- Vốn phủ Phạm Tuyên chỉ muốn định y tội tự ý rời khỏi, nhưng Vương tổng quản lại không chịu, cuối cùng vẫn là giết người này.

- Kể từ đó, Túc Ninh liền thiếu chức.

- Cũng không biết là ai tiến cử với phủ Phạm Tuyên, để ta nhậm chức Túc Ninh. Ngay từ lúc đầu ta còn không rõ là tình hình thế nào, nhưng sau khi nghe nói Tiểu Ất đóng quân ở Túc Ninh, liền sơ lược có chút hiểu. Nghĩ là có người biết được quan hệ ta với huynh, cho nên bảo ta đến giúp đỡ.

Còn có thể là ai!

Ngọc Doãn có thể khẳng định, vậy nhất định là Lý Cương tiến cử.

Lý Cương vì chuyện mình ước Yên Sơn hoạch tội, cách chức tri phủ Tô Châu.

Dụng ý này Ngọc Doãn sơ lược có thể đoán ra, đúng như là là hy vọng dùng thủ đoạn cứng rắn của Lý Cương ổn định thế cục Đông Nam.

Chỉ là Lý Dật Phong không nói ra, Ngọc Doãn cũng sẽ không nói toạc ra.

Hắn đối với Lý Dật Phong không có quá nhiều ân oán, nhưng đối với Lý Cương, hoặc nhiều hoặc ít vẫn có chút khúc mắc.

Lúc này, Cao Trạch Dân dẫn theo thân binh dâng rượu lên.

Sau khi ba người Ngọc Doãn uống ba ly rượu, liền trở lại chuyện chính.

- Đại Lang, Túc Ninh bây giờ thế cuộc thế nào?

Lý Dật Phong trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Loạn, vô cùng loạn

- Sao nói lời này?

- Túc Ninh chỗ này, dân phong dũng mãnh.

- Nghĩ Tiểu Ất cũng nghe nói qua một số lời đồn. Ở đây cách Thương Châu không xa, trước đây lúc tri phủ Tương Châu là Đỗ Sung nhậm chức Thương Châu, từng khắp nơi xua đuổi người Hán Yến Vân, giết chóc rất nhiều, thế cho nên ở chỗ Thương Châu, hỗn loạn vô cùng, rất nhiều người Hán Yến Vân không thể nào sống yên ở Thương Châu, liền lần lượt tới Túc Ninh. Chỉ là bọn họ oán niệm sâu đậm triều đình, với bá tính bản địa càng là xung đột không ngừng. Ta nhậm chức mới ba ngày, trị hạ xảy ra mấy lần dùng binh khí đầu, chết thương vong hơn trăm người.

- Trị lý Túc Ninh, cần ổn định người Hán Yến Vân trước, làm họ cùng chung sống với bá tính bản địa.

- Chuyện này nói ra rất dễ, bắt đầu làm lại khó...nhưng bây giờ Tiểu Ất đến rồi, quả là có thể cùng hai bên chân hiệp một chút.

Ngọc Doãn liên tục gật đầu.

Nhìn ra được Lý Dật Phong là dụng tâm suy nghĩ

Trải nghiệm của mấy năm nay, làm y đã không phải là thư sinh chỉ biết lý luận trên giấy như lúc đầu.

Có y ở bên cạnh, nói không chừng có thể làm áp lực của mình giảm rất nhiều...

- Không gạt Tiểu Ất, ta nhậm chức, thì có thể dâng thư phủ Chấn Định, khẩn cầu phủ Chấn Định có thể giúp đỡ cho chúng ta.

- Qua ít ngày, phủ Chấn Định có thể phái một đội binh mã đến...tới lúc đó kính xin Tiểu Ất có thể giúp ta một chút.

Lúc nói phen lời nói này, Lý Dật Phong lộ ra vẻ xấu hổ.

Ngọc Doãn đầu tiên là ngẩn ra, chợt hiểu rõ ảo diệu trong đó.

Chỉ sợ là Lý Dật Phong lo mình vẫn còn oán hận, tới lúc đó không chịu giúp đỡ. Hơn nữa, thân quân Thái tử là một đội binh mã độc lập ở ngoài, bao gồm phủ Chấn Định ở trong, ai cũng không thể sai phái, cho nên mới thỉnh cầu phủ Chấn Định triệu tập binh mã.

Ngẫm nghĩ lại, ngược lại cũng không phải không có lý.

Dù sao lúc đó Lý Dật Phong còn chưa rõ hành động của mình, cho nên không thể không làm một chút chuẩn bị.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn liền cười.

- Đại Lang chớ có như vậy, nếu phía trên có sắp xếp, ta cũng cố gắng hết sức phối hợp.

Ngọc Doãn dứt lời, cùng Lý Dật Phong uống một ly rượu.

Hắn trầm ngâm một chút hạ giọng nói:

- Đại Lang, có chuyện lại muốn để huynh biết.

- Tiểu Ất cứ nói đừng ngại.

Ngọc Doãn đứng lên, đi tới bên cạnh Lý Dật Phong, rót đầy một ly cho y.

- Lại không biết Đại Lang đối với Lỗ Tặc, đối đãi thế nào?

Lý Dật Phong ngăn ra, chợt than nhẹ một tiếng:

- Nhớ ban đầu Tiểu Ất đã nói qua, Lỗ Tặc lòng lang dạ sói, không thể lơ là.

- Lần này Lỗ Tặc nam hạ, ta biết được hung tàn thành tính đó.

- Hoạch Lộ lúc đó tuy chưa gặp được quân tiên phong Lỗ Tặc, nhưng lại tiếp nạp không ít dân chúng chạy nạn. Theo lời nói những người chạy nạn này, hung tàn của Lỗ Tặc giống như Hồ Lỗ năm đó, có chỗ hơn. Nếu chống cự thì máu tanh khắp thành, chỗ Lỗ Tặc qua thật là máu chảy thành sông. Những người này không khỏi cướp bóc của cải, càng hơn nữa là tàn sát con dân Đại Tống ta, thật là tàn ác vô cùng.

Sau khi y nói xong, lại dừng lại một chút.

- Tiểu Ất tại sao hỏi chuyện này?

477. Chương 474: Nhạc Binh Mã (1)

Phủ Chân Định phái đến binh mã, không có liên quan gì với Ngọc Doãn

Nhưng cùng trú ở Túc Ninh, cho dù không trú đóng một chỗ, cấp bậc lễ nghĩa lại phải đến. Người ta đến rồi, Ngọc Doãn làm Đô giám chế thân quân Thái tử, sao có thể nhìn như không thấy? Chỉ là nghe nói chủ tướng lãnh binh chỉ là tì tướng Bình Định quân. Cấp bậc này quá thấp, Ngọc Doãn cũng không thể đi nghênh tiếp, nói thật, đối phương sợ cũng không ăn nổi.

Cho nên, hẳn chỉ cần xuất hiện ở huyện nha là được, không cần giống như Lý Dật Phong phải ra thành nghênh tiếp.

- Lập tức phái người thông báo với Lý huyện tôn, nói một lát nữa ta đến.

Trần Quy lĩnh mệnh liền định đi, nhưng lúc y đi tới cửa lều lớn, Ngọc Doãn lại ma xui quỷ khiến hỏi một câu:

- Tì tướng đó là ai?

- Hình như tên là Nhạc Phi.

Trần Quy cũng không để ý, liền tiện miệng trả lời.

Trên thực tế, chính là Trưởng Sử thân quân Thái tử của y địa vị cũng cao hơn một tì tướng biên quân nhỏ nhoi.

Y tùy ý trả lời, nhưng không ngờ Ngọc Doãn lại ngậy ngẩn cả người.

- Lang quân, làm sao vậy?

Thấy Ngọc Doãn hồi lâu không nói chuyện, Trần Quy không kìm được mở miệng hỏi.

Lại thấy vẻ mặt Ngọc Doãn cười chua xót, chậm rãi đứng lên:

- Nếu là y đến, ta phải đi nghênh đón y một chuyến.

- Hả?

Nhạc Phi, lại là Nhạc Phi!

Ngọc Doãn cũng không biết nên nói gì mới tốt. Lúc hai ngày trước ở phủ Hà Gian, còn nhắc đến Nhạc Bằng Cử, không ngờ chớp mắt một cái, liền gặp y. Ngọc Doãn trong lòng đối với Nhạc Phi cũng vô cùng rối

rầm, một mặt Nhạc Phi là thần tượng trong lòng ở kiếp trước của hắn, mặt khác...Thời gian qua cảnh vật thay đổi, tuy nói Yến Nô đã sinh hạ hai đứa con gái cho hắn, sớm quên đi sự tồn tại của Nhạc Phi, nhưng trong lòng Ngọc Doãn vẫn không thoải mái, có chút ít khúc mắc.

- Nếu ta đoán không lầm, Nhạc Phi này chắc hẳn là sư huynh ta.

- Sao?

- Huynh ấy là đệ tử chân truyền của nhạc phụ ta, còn được truyền thừa xạ thuật của nhạc phụ ta.

Ngọc Doãn vừa giải thích, vừa gọi Cao Trạch Dân thay y phục cho hắn, vừa tươi cười giải thích với Trần Quy.

Nghe vào hình như rất thân mật.

Trần Quy rõ ràng cảm nhận được Ngọc Doãn hình như cũng không phải đặc biệt vui mừng

Thay y phục xong, Ngọc Doãn liền dẫn theo Hà Nguyên Khánh và Cao Trạch Dân, cùng với Trần Quy đi ra khỏi cửa.

Lúc này binh mã Chân Định đã tới thành tây huyện Túc Ninh. Lý Dật Phong đang mặt mày hớn hở, nói chuyện với một tướng lĩnh thanh niên khôi ngô cường tráng.

- Các người là ai!

Ngọc Doãn dẫn theo Hà Nguyên Khánh đang muốn tiến lên, lại bị quan gã quan quân ngăn cản lại.

Chân mày hơi chau lại, Ngọc Doãn vừa muốn mở miệng, đã thấy Hà Nguyên Khánh đã phóng ngựa đến, lớn tiếng quát:

- Đô thống chế thân quân Thái tử, Binh bộ lang trung Ngọc Lang quân ở đây, còn không lui xuống.

Hai tên quan quân nghe thấy, nhìn nhau sau đó nói:

- Xin Lang quân đợi một chút, mặt tướng chưa phụng mệnh lệnh, không dám tự tiện cho đi.

Hà Nguyên Khánh nổi giận tím mặt, phóng ngựa liền muốn xông qua.

Hai tên quan quân lại không chút sợ hãi, rút kiếm ra, liền muốn ngăn cản Hà Nguyên Khánh.

Cùng lúc này, một đội quân tốt cũng bày trận tiến lên, trường thương chói sáng san sát, đối mặt với đám người Ngọc Doãn vận sức chờ phát động.

Quân trị Nhạc Phi này quả là bất phàm.

Thấy hai tên quan quân này cũng không phải hạng người đầu đường xó chợ, lộ ra một nguồn sát khí

- Tiểu Át, khoan đã!

- Vương đại ca, Trương tứ ca, dừng hành động thiếu suy nghĩ, mau buông vũ khí xuống

Lúc Ngọc Doãn quát bảo ngăn cản Hà Nguyên Khánh, chỗ xa Nhạc Phi đang cùng Lý Dật Phi chào nhau, cũng phát hiện tình hình, y vội vàng lớn tiếng hét, nhanh đi lên trước.

Ngọc Doãn bên này cũng xuống ngựa, chậm rãi đi lên trước.

Còn hai tên quan quân sau khi nghe thấy tiếng hô của Nhạc Phi vội thu binh khí lại, lùi lại sau hai bước.

Một người trong đó xua tay, ra hiệu quân tốt lui lại sau. Kỳ thật bọn họ trong lòng cũng rất thấp thỏm, thân quân Thái tử không phải một đội biên quân như bọn họ có thể trêu chọc. Cũng may đối phương cũng xem như thông hiểu lí lẽ, bằng không chuyện này thật không biết xử lý thế nào mới tốt.

- Ngũ ca!

Hai gã quan quân khom người thi lễ.

Nhạc Phi và một người thanh niên vội vàng đi lên trước, nhưng lúc y nhìn thấy Ngọc Doãn, cũng ngay ngắn người.

Người trước mắt này sao nhìn trong quen mắt như vậy?

So với ba năm trước, Nhạc phi trông gầy không ít, cũng đen không ít.

Nhưng cả người lại càng tinh thần, đứng ở chỗ cũ, càng lộ ra một nguồn khí trầm ổn.

- Ngọc Lang quân, chớ vội hiểu lầm...

Lý Dật Phong cũng chạy đến, lớn tiếng giải thích:

- Nhạc binh mã không biết Ngọc Lang quân đến, cho nên mới không có căn dặn...

Ai ngờ một binh mã sứ nhỏ nhoi, có thể làm đường đường Đô thống chế thân quân Thái tử đến chào đón?

Lý Dật Phong đang muốn giải thích với Ngọc Doãn, lại thấy Ngọc Doãn cười khổ một tiếng, khoát tay với y, rồi sau đó cất bước đi lên trước.

Hai gã quan quân trước ngăn cản Ngọc Doãn cùng theo Nhạc Phi cùng tiến đến, cũng lộ ra vẻ khấn trương.

- Ngũ ca, đã lâu không gặp.

Ngọc Doãn lời này vừa ra khỏi miệng, làm mọi người đều ngậy ngẩn người.

Nhạc Phi vẻ mặt không thể tin nổi, lắp bắp nói:

- Người...là Tiểu Át?

- Phải.

- Cái này...

Nhạc Phi cảm thấy đầu mình có chút không thể dùng.

Ba năm trước, y và Ngọc Doãn vội vàng gặp một chuyện, còn đánh một trận, sau đó thậm chí không kịp nói với Ngọc Doãn một câu, liền vội vàng đi đầu quân. Thoảng cái gần ba năm trôi qua, Nhạc Phi tuyệt không thể ngờ, có thể gặp mặt Ngọc Doãn ở đây.

Y càng không thể tin, đường đường Đô thống chế thân quân Thái tử lại chính là Ngọc Doãn.

Từ Tuyên Hòa năm thứ sáu đầu quân, Nhạc Phi rời xa Kinh Kỳ, luôn trú đóng ở Bình Định quân thuộc phủ Chân Định, cho nên đối với chuyện của Ngọc Doãn y cũng không rõ lắm. Tuy nói ngẫu nhiên nghe người ta nói đến cái tên Ngọc Doãn, y cũng không có suy nghĩ nhiều lắm. Vả lại nói, Nhạc Phi chỉ biết Ngọc Doãn tên Ngọc Tiểu Át, lại không nhớ rõ đại danh của Ngọc Doãn. Thế cho nên sau này cuộc chiến Trần Kiều kết thúc, Ngọc Doãn tuy vang danh khắp thiên hạ, nhưng Nhạc Phi vẫn không có liên hệ với Ngọc Tiểu Át là cùng một người.

Bây giờ gặp lại ở Túc Ninh, Nhạc Phi hơi có chút choáng váng.

Dù sao ba năm trước, lúc Nhạc Phi gặp Ngọc Doãn chỉ nghe người ta nói hắn là lưu manh phủ Khai Phong. Ba năm sau, Ngọc Doãn lại trở thành đại anh hùng nổi danh thiên hạ, Binh bộ lang trung Đô thống chế thân quân Thái tử đại danh鼎鼎, thượng quân của y.

Thấy dáng vẻ ngậy ngẩn của Nhạc Phi, Ngọc Doãn cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Một hồi sau, hắn mới mở miệng nói:

- Mấy ngày trước Đại Lang nói với ta về binh mã của phủ Chân Định phái đến, không ngờ lại là Ngũ ca đến. Đúng lúc giảm đi phí trắc trở của ta. Trước khi ta rời khỏi Đông Kinh, Yên Nô còn căn dặn ta đi Thang Âm thăm viếng Ngũ ca. Chỉ là chậm trễ thời gian ở Bạch Mã, cho nên không rút thân ra đến Thang Âm được. Đang cân nhắc qua ít hôm sẽ đi một chuyến, nào ngờ lại ở đây cùng Ngũ ca trùng phùng...ha ha, kính xin Ngũ ca giúp đỡ nhiều.

Trong nhà Nhạc Phi đứng thứ 5, tuổi tác lớn hơn Ngọc Doãn, cho nên gọi Nhạc Phi Ngũ ca, ngược lại không có gì không ổn.

- Đâu có, đâu có, còn phải xin Lang quân chiếu cố.

Nhạc Phi lúc này cũng tỉnh táo lại, vội đáp lễ Ngọc Doãn

Hai người hàn huyên mấy câu, nhưng vẫn không bớt đi vài phần xa lạ.

Tuy nói bọn họ có quan hệ sư huynh đệ, dù sao không có mấy lần gặp mặt.

Lòng Ngọc Doãn có chút khúc mắc, cho nên cảm thấy không thoải mái lắm. Còn Nhạc Phi thì tuy nói lòng dạ rộng rãi, nhưng nghĩ không hiểu ba năm trước Ngọc Tiểu Át chơi bởi lêu lổng này làm sao thoáng một cái biến thành Ngọc Lang quân, cũng tỏ ra có chút câu nệ.

Lý Dật Phong sơ lược nghe hiểu quan hệ của hai người, vội đi lên nói;

- Thì ra Lang quân và Nhạc binh mã còn có quan hệ như vậy. Ha ha, vậy say này quân vụ của địa phương Túc Ninh nay kính xin hai vị phối hợp nhiều, cũng phải giúp đỡ thật nhiều mới được.

Ngọc Doãn và Nhạc Phi vội đồng thanh khiêm nhường.

Lại hàn huyên mấy câu, dưới dẫn dắt của Lý Dật Phong, Ngọc Doãn và Nhạc Phi hai người liền vào thành huyện Túc Ninh.

Lần này Nhạc Phi đến Túc Ninh, chỉ dẫn theo ba trăm binh tốt. Y ở trong quân chỉ là thân phận tì tướng, lần này vì vâng lệnh đến, cho nên mới lâm thời giữ chức vụ Binh mã sứ này. Ba trăm binh mã, đối với huyện Túc Ninh mà nói đã đủ rồi. Lý Dật Phong ban đầu cũng chính là muốn dùng những binh mã này để chấn nhiếp đạo phủ trong huyện thành Túc Ninh.

Nhưng trong mắt Lý Dật Phong, thật sự có thể có được chỗ ích, vẫn là tám ngàn thân quân Thái tử đó của Ngọc Doãn.

Chỉ là cấp bậc của thân quân Thái tử quá cao, Lý Dật Phong cũng không thể mọi chuyện nhờ Ngọc Doãn giúp đỡ, càng không lộ ra ý đồ của mình.

- Yên Nô bây giờ có khỏe không?

Trong bữa tiệc rượu, Nhạc Phi mở miệng nói.

Ngọc Doãn nhất thời có chút không tự nhiên. Tuy biết Nhạc Phi là người quang minh lỗi lạc, hỏi câu này cũng không có dụng ý khác, nhưng ở đây vẫn không thoải mái lắm.

- Yên Nô rất tốt, năm nay lại thêm một bé gái.

- Thật à!

Nhạc Phi lập tức tươi cười rạng rỡ, ý không thoải mái trước đây sớm đã tan thành mây khói. Nghĩ Ngọc Tiểu Át, tuy nói ba năm trước là lưu manh, nhưng lãng tử quay đầu quý hơn vàng, bây giờ trở nên nở mày nở mặt như vậy, tất nhiên cũng là bản lĩnh của hắn. Dù sao lúc cuộc chiến Khai Phong, Ngọc Doãn tam chiến thành danh, thanh danh hiển hách, Nhạc Phi cũng là vô cùng kính nể.

Mọi người có thể nói Ngọc Doãn là vận khí tốt, nhưng không thể phủ nhận, nếu thật không có bản lĩnh, thì dù có cơ duyên cũng không thể nắm bắt.

Nhân quang của ân sư quả nhiên không sai, Tiểu Át trước đây chỉ là không có cơ hội, bây giờ vừa gặp phong vận liền hóa rồng, đó là bản lĩnh của hắn.

Nhạc Phi cười nói:

- Nói như vậy, phải chúc mừng Lang quân.

- Ngũ ca...huynh cứ gọi ta Tiểu Át cho tiện, nếu bị Yên Nô biết ta tự cao, sau khi trở về nhất định sẽ trách cứ ta.

- Ha ha ha!

Nhạc Phi mỉm cười, cảm thán nói:

- Ba năm trước lúc mới gặp Tiểu Át, ta là thật không ngờ Tiểu Át lại tài giỏi như vậy.

- Ha ha, bản lĩnh của Tiểu Át đâu chỉ là hành quân đánh trận.

Nhớ ngày đó ai mà chẳng biết Tiểu Át cầm kỹ phi phạm, văn chương không tầm thường. Đòi người là ba năm không kêu, vừa kêu đã kinh người, chính là giống như Tiểu Át vậy. Chớ nói Ngũ ca, dù là ta lần đầu tiên gặp Tiểu Át, làm sao dám nghĩ tới Tiểu Át sẽ bản lĩnh như bây giờ?

Ngọc Doãn lập tức mặt đỏ bừng.

- Ngũ ca, huynh vẫn chưa giới thiệu vị hảo hán bên cạnh huynh.

Ngọc Doãn có chút không kìm được, thế là chuyển đề tài, liền chỉ người thanh niên bên cạnh Nhạc Phi.

478. Chương 475: Nhạc Bình Mã (2)

Thanh niên này chính là một trong hai vị quân quan trước này ngăn chặn Ngọc Doãn.

Lần này Nhạc Phi đến Túc Ninh, tổng cộng dẫn theo ba người, ngoài ra hai gã quân quan, thì binh mã còn lại đều đóng trú ở ngoài thành. Xem ra, ba người này đều là thân tín của Nhạc Phi, nghĩ cũng là người có tên tuổi, thế là Ngọc Doãn nổi lòng hiếu kỳ.

- Mặt tướng Trương Hiến, bái kiến Lang quân

Thanh niên nghe thấy liền đứng dậy, khom người nói:

- Lúc này ở ngoài thành không biết Lang quân đến, thật đắc tội, kính xin thứ tội.

Trương Hiến?

Lý Dật Phong bên cạnh đột nhiên hỏi:

- Dám hỏi Trương Sở Trương phó soái và Trương Tứ Lang là quan hệ gì?

Trương Hiến vội nói:

- Chính là gia phụ

Trương Hiến là con của Trương Sở?

Ngọc Doãn giật mình không ít, vội nâng ly kính rượu.

Trương Sở, chính là người đứng đầu trực tiếp của Ngọc Doãn, cho dù thân quân Thái tử có thể không nghe sai phái, nhưng Ngọc Doãn còn mang danh hiệu Tham nghị phủ Nguyên Soái binh mã Hà Bắc, không ngờ đường đường con trai của phó nguyên soái binh mã Hà Bắc lại làm tì tướng trong quân.

Trương Hiến vốn là Võ tri trại của trại Tiểu Tác Khẩu Chân Định, nhưng không biết làm sao lại đi Bình Định quân.

Ngọc Doãn có lòng hỏi lại, nhưng không biết mở miệng thế nào.

Nhìn ra được, Trương Hiến cũng là trầm mặc ít lời, người không giỏi ngôn luận, trên điểm này ngược lại có chút giống với Nhạc Phi, thật sự là hợp nhau.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị

Nhạc Phi do dự một chút, hạ giọng nói:

- Có chuyện, vẫn muốn xin Lý huyện tôn giúp đỡ

- Sao?

Lý Dật Phong cười to:

- Ngũ ca không cần khách khí, đều là người mình, có chuyện gì thì nói ra, nếu đủ khả năng nhất định không từ chối.

Nhạc Phi có vẻ rất ngượng ngùng, ấp úng không biết mở miệng thế nào.

Ngọc Doãn cũng không khỏi có chút kỳ quái, sao Nhạc Bằng Cử đại danh lừng lẫy này còn có lúc ngượng ngùng này?

- Huyện tôn, là thế này! Trương Hiến thấy Nhạc Phi có chút khó xử, liền chấp tay nói:

- Năm ngoái, tẩu tẩu dẫn hai đứa con chạy đến. Lúc tháng năm, tẩu tẩu lại sinh một đứa, vẫn luôn sống ở Bình Định. Lần này Ngũ ca phụng lệnh đến Túc Ninh đóng quân, tẩu tẩu và ba đứa con cũng cùng đến. Ngũ ca là muốn thuê một căn nhà trong thành, thuận tiện để tẩu tẩu và các cháu sinh sống. Chỉ là...chúng ta ở Túc Ninh người lạ đất lạ, cho nên muốn xin huyện tôn giúp đỡ.

- Tốt nhất có thể to một chút, tiêu tiêu ít một chút.

Nhạc Phi bên cạnh liền vội bổ sung, sau khi nói xong, lại mặt đỏ bừng.

Lớn một chút?

Trương Hiến nhăn nhó nói:

- Chuyết kinh cũng theo ta đến, vả lại mang thai, cho nên ở cùng một chỗ với tẩu tẩu, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Xem ra, ngày tháng này của Nhạc Phi trải qua cũng không tốt lắm.

Nhưng nghĩ ngợi, thật có chút lạ.

Nghe Yến Nô nói, Nhạc Phi trong nhà vốn có chút sản nghiệp nhỏ, tuy không xem là giàu có, nhưng cũng có thể sống. Nhạc gia thích làm chuyện bổ thí, cho nên cũng không thể có nhiều sản nghiệp. Từ Tuyên Hòa tới nay, Tương Châu mấy lần gặp lũ lụt, làm cho rất nhiều đất vườn hoang vu bị hủy. Nếu có thể chịu được, Nhạc Phi cũng không đến nổi chạy đi tòng quân. Cho dù y là Hiệu dụng chiêu thứ, quân lương cũng cao hơn binh lính bình thường, nhưng không chừng cũng chính là ầm no mà thôi, bây giờ vợ con đến, cuộc sống cũng có chút eo hẹp.

- Ngũ ca bây giờ có ba đứa con rồi hả?

Nhạc Phi gật đầu, có chút tự hào nói;

- Hai trai một gái.

Trưởng tử Nhạc Vân, nay đã bảy tuổi, trưởng nữ An Nương, cũng đã sáu tuổi...năm nay thêm một đứa trai, đặt tên là Lôi, quả có chút ầm ỹ.

Nhạc Vân đã bảy tuổi rồi?

Ngọc Doãn không khỏi có chút kinh ngạc liếc nhìn Nhạc Phi một cái, trong lòng ít nhiều có chút ngưỡng mộ.

Mình hai con gái, người này lại sinh hai con trai.

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, quay đầu nói:

- Đại Lang, chuyện này xin huynh bận tâm nhiều, tất cả chi tiêu này cứ tính lên người ta.

- Cái này sao có thể?

Nhạc Phi vội vàng xua tay muốn từ chối.

Ngọc Doãn lại trầm xuống:

- Ngũ Lang không lẽ xem thường đệ?

- Nếu phu nhân biết được, Ngũ ca tới địa bàn của đệ, lại phải tự mình bỏ tiền tìm chỗ ở, nói không chừng tới về mắng đệ trong mộng đó.

- Cái này, cái này...Tiểu Ất, gia cảnh nhà đệ cũng không tốt, hơn nữa cũng có con, sao để đệ tiêu phí?

Lý Dật Phong ở bên cạnh nghe thấy, lập tức vỗ tay cười to.

- Ngũ ca, nếu lời nói này để lên người người khác cũng thôi đi, đặt lên người Tiểu Ất...ha ha ha. Tên này bây giờ là nhà giàu có có tiếng phủ Khai Phong. Nếu hấn gia cảnh không tốt, không chừng cả trong thành Khai Phong cũng không có nhà nào gia cảnh tốt.

- Hả?

Ngọc Phi trừng to mắt, nhìn Ngọc Doãn.

Trong ký ức của y, gia cảnh của Ngọc Doãn cũng chỉ có thể sống qua ngày, có thể cùng gia phụ vượt qua trước đây, gia cảnh của mình cũng không khác mấy. Y chính là tới nhà Ngọc Doãn, tận mắt thấy tình hình trong nhà Ngọc Doãn, chỉ là gian nhà ba gian, nghe nói còn có cửa hàng thịt. Nhưng nghe ý của Lý Dật Phong, Ngọc Doãn bây giờ hình như phát đạt rồi, hình như là rất giàu có.

Cũng khó trách, lần trước lúc Nhạc Phi đi tới nhà Ngọc Doãn, chính là lúc Ngọc Doãn khó khăn nhất.

Lý Dật Phong chỉ tay vào Ngọc Doãn cười to:

- Ngũ ca biết, hấn không nói những thứ khác, đơn giản chỉ là Tuần san thời đại Đại Tống đó mỗi năm thì có thể có lợi nhuận mấy trăm ngàn quan. Cái này chỉ là chín trâu mất sợi lông, không đáng kể...ha ha, so với ba năm trước, quả không giống.

- Uống rượu cũng không ngăn được mồm của người nhĩ.

Ngọc Doãn trừng mắt liếc nhìn Lý Dật Phong một cái, sau đó cười nói:

- Ngũ ca đừng nghe Đại Lang nói hờ đồ.

- Đệ bây giờ, so với ba năm trước quả là có chút thay đổi, tuy không có bao nhiêu sản nghiệp, nhưng giúp đỡ một chút, lại cũng không khó.

- Chuyện này cứ quyết định như vậy, đợi lát nữa bảo tẩu tẩu và chất nhi vào thành thì ở bên Lý Đại Lang.

- Khi nào hấn tìm được chỗ ở tốt, thì dọn tới ở đây, không cần khách sáo, càng lạnh tình huynh đệ.

Ngọc Doãn nói tới mức này, Nhạc Phi thật sự là không thể từ chối.

Liền đứng lên chấp tay với Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất, đa tạ.

Ngọc Doãn khoát tay chặn lại, cười nói:

- Ngũ ca đừng như vậy, người trong nhà, làm gì lễ nghĩa như vậy, uống rượu, uống rượu!

Hấn nhiệt tình mời rượu, Nhạc Phi cũng không từ chối.

Nghe nói Nhạc Phi cũng không phải là người thích rượu, chỉ là trong tình huống này, cũng không thể từ chối hấn.

- Đúng rồi, Vân nhi bây giờ có ở Trúc Cơ không?

Ngọc Doãn trong lòng vô cùng hiếu kỳ, đối với người tứ mãnh bát đại chùy chi thủ nổi tiếng trong truyền thuyết càng là cực kỳ có hứng thú.

Trương Hiến cười nói:

- Nói tới Vân nhi, quả là lợi hại.

- Tiểu tử này trời sinh thần lực, tuy chỉ bảy tuổi, nhưng không thua kém nhiều người lớn. Lúc trước, còn cùng người trong quân đấu sức, dù là hiệu dụng trong quân, cũng không thể mạnh hơn nó. Đúng rồi, ta nghe nói Tiểu Ất ca là một tay đấu vật, có cơ hội thì chỉ dạy nó một chút.

Chỉ dạy Nhạc Vân sao?

Ngọc Doãn có chút dao động!

Không thể không nói, dạy dỗ con của tình địch là một chuyện vô cùng khó, càng đừng nói đó còn là một Đại Ngưu.

- Đợi tới những lúc rảnh rỗi phải lĩnh giáo thần lực của Vân nhi mới được.

Nhạc Phi vui sướng gật đầu, trong lòng cũng vui mừng dị thường.

Y biết rõ Ngọc Doãn được chân pháp của Chu Đồng, nếu có thể chỉ dạy Nhạc Vân, thật sự là một chuyện tốt.

Lần này đến Túc Ninh quả là một chuyện may mắn.

Nghĩ đến ngày tháng sau này ở đây, chắc chắn sẽ không quá khó khăn.

Nhạc Phi đang nghĩ ngợi bấn khoăn, bỗng nghe thấy ngoài sảnh ồn ào một trận.

Liền theo sau, thấy người hầu của Lý Dật phong lão đảo chạy vào, vừa vào cửa thì hô to:

- Huyện tôn, việc lớn không hay, việc lớn không hay rồi!

- Sao vậy?

- Lúc này ở ngoài thành, Hà tướng quân và hai vị tướng quân Vương, Từ nổi lên tranh chấp, mỗi bên mang binh mã, đánh nhau ở ngoài thành.

479. Chương 476: Kiêu Binh Mãnh Tướng

Hà Nguyên Khánh rất khó chịu. Bị bộ khúc của Nhạc Phi chặn đường, làm cho gã cực kỳ khó chịu.

Từ năm Tuyên Hòa thứ 7 đi theo Ngọc Doãn tới nay, Nguyên Khánh nhiều lần lập chiến công, địa vị cũng ngày càng tăng vọt. Sau trận chiến Trần Kiều, Thân quân Thái tử tiếng lành đồn xa. Hà Nguyên Khánh cũng bởi vì có công giết địch, phong chức Bảo Nghĩa Lang, Binh mã sứ Thân quân Thái tử.

Kiêu binh mãnh tướng!

Dùng bốn chữ này để hình dung Thân quân Thái tử là vô cùng thỏa đáng.

Ngoại trừ Thái tử Triệu Kham và Ngọc Doãn ra, Thân quân Thái tử ít nghe theo sai phách của bất cứ kẻ nào.

Bất kể là ở địa phương nào, đều vẫn duy trì địa vị cực kỳ cao quý. Cho dù là phủ Nguyên soái cũng không dám quá mức trêu chọc vào.

Hôm nay cùng Ngọc Doãn tới đón tiếp một tì tướng biên quân nho nhỏ, trong lòng Hà Nguyên Khánh liền có chút không thoải mái.

Ở Túc Ninh lại bị một quan quân khác và Trương Hiến chặn lại, càng làm cho gã cảm thấy bất mãn.

Sau khi đám người Ngọc Doãn về thành, Hà Nguyên Khánh và Cao Trạch Dân không vào huyện nha uống rượu mà rầu rĩ không vui ra khỏi thành chuẩn bị trở về quân doanh. Nào biết được ở trên đường, nhìn thấy binh mã Chân Định hạ trại ở ngoài thành, liền không kìm nổi sự tức giận nói vài câu.

Quan quân cùng Trương Hiến ngăn trở Ngọc Doãn tên là Vương Quý.

Người này và Nhạc Phi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, còn cùng nhau đi theo Chu Đồng học xạ thuật. Tuy rằng chưa bái nhập môn hạ Chu Đồng, nhưng cũng học vài phần bản lĩnh. Vương Quý và Nhạc Phi tình huống bất đồng, gia cảnh so với Nhạc Phi tốt hơn rất nhiều, cho nên từ nhỏ rất ngang ngược kiêu ngạo.

Cùng Nhạc Phi nhập ngũ tới nay cũng nhiều lần lập chiến công, cũng là một viên mãnh tướng.

Mà quan quân đóng giữ ngoài thành tên là Từ Khánh.

Cũng giống như Vương Quý, cũng là đồng hương với Nhạc Phi, cùng theo Nhạc Phi nhập ngũ, sư phụ là Thương thủ Trần Quảng nổi danh Tương Châu, nên thương mã thuần thục.

Hai người kia cũng đều là người cao ngạo, nghe Hà Nguyên Khánh châm chọc, sao có thể nhịn được?

Hai người liền tiến lên lý luận với Hà Nguyên Khánh, kết quả là chưa nói xong một câu đã đánh nhau. Cao Trạch Dân mắt thấy tình huống không ổn, vội quay lại, chỉ có điều y không tìm Ngọc Doãn bắt bớ, mà là chạy về quân doanh, tìm Địch Lôi đang trực ở đó.

Địch Lôi tính nóng như lửa.

Dù quen biết Hà Nguyên Khánh không lâu nhưng lại rất hợp nhau.

Nghe Hà Nguyên Khánh bị người ta vây công, Địch Lôi sao có thể chịu được? Gã không nói hai lời lập tức gọi thêm Tiêu Thành, mang theo mười mấy cái quân tốt tiến đến trợ trận. Hai bên đều là những người tính tình nóng nảy, biên quân Chân Định sống ở biên tái, lúc này vừa kết thúc trận chiến với Lô tặc, cơn tức đang dâng cao, vừa thấy Thân quân Thái tử người tới, biên quân Chân Định không nói hai lời liền xông lên trợ trận...

Một bên là kiêu binh mãnh tướng, một bên là biên quân dũng mãnh tốt.

Song phương vừa đánh nhau, liền lập tức đánh đến náo lên ngút trời.

Khi đám người Ngọc Doãn biết được tin tức từ trong thành đuổi ra, đã thấy phương hướng Túc Ninh trại ù ù tiếng gót sắt vọng tới.

Một đội kỵ quân nhanh như điện chớp mà đến. Đại tướng cầm đầu là Dương Tái Hưng.

Ngay cả mã quân Thân quân Thị vệ của Thân quân Thái tử cũng đều chạy đến.

Ngọc Doãn vừa thấy, giận tím mặt, liền phóng ngựa xông tới, quát:

- Đại Lang, còn không xuống ngựa cho ta.

Bên phía Nhạc Phi cũng luống cuống tay chân. Giục ngựa nhảy vào chiến đoàn, lớn tiếng quát:

- Vương Quý, Từ Khánh, dừng tay cho ta.

Trần Quy và Lý Dật Phong mang theo một đám gia đình, ngăn cản Hà Nguyên Khánh và Địch Lôi.

Thân quân Thái tử bên này xuất động người tương đối hơi ít, tổng cộng chỉ hơn ba mươi người. Mà biên quân Chân Định đã có gần trăm người tham gia ẩu đả, trường hợp có thể nói là hỗn loạn không chịu nổi. Cũng may, hai bên cũng còn giữ vững khắc chế, ai cũng không có xuất ra binh khí.

Bằng không mà nói, trận ẩu đả này không chừng sẽ dẫn đến chết người.

Ngọc Doãn sắc mặt xanh mét, chấp tay với Nhạc Phi:

- Ngũ Ca, chuyện hôm nay là dưới trướng của ta có lỗi, may mà không gây chết người, thật khó mà bỏ qua được. Ngũ ca cứ ổn định binh sĩ trước, đợi hừng đông hôm sau, ta sẽ đến thỉnh tội với Ngũ ca.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, Ngọc Doãn nhất định phải bảo vệ Địch Lôi và Hà Nguyên Khánh.

Hắn không hiểu binh pháp, cũng không biết nói cái gì mà “từ bất chương binh” (hiền lành không nắm quân), nhưng việc mắng huynh đệ nhà mình, thì không chấp nhận được người khác nhúng tay vào.

Sắc mặt Nhạc Phi cũng không tốt, trong lòng liên tục thầm kêu khổ.

Mới vừa rồi còn may mắn tìm được một chỗ dựa vững chắc, nào ngờ quay đầu thì hai bên lại phát sinh xung đột. Tuy nhiên, cũng giống như Ngọc Doãn, mặc kệ là Vương Quý và Từ Khánh phạm sai lầm gì, y cũng không thể giao huynh đệ mình ra để đi đổi lấy tiền đồ cho mình. Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Quân kỷ là quân kỷ, nhưng huynh đệ nhà mình phạm sai lầm, y có thể trở về mắng chửi, nhưng nhất định lúc này phải gánh vác trách nhiệm cho huynh đệ. Nghe Ngọc Doãn nói như vậy, Nhạc Phi cũng quay sang cười khổ với Ngọc Doãn.

- Tiểu Ất ca đừng nói vậy, các huynh đệ đều là hiểu lầm, sao lại phải đến thỉnh tội chứ?

Sự việc đã rõ ràng thì thôi...Không bằng như vậy, ngày mai Ngũ Lang ở trong doanh bày rượu, kính xin Tiểu Ất ca nể mặt tới dự.

- Vậy thì, ngày mai nói sau.

Ngọc Doãn chấp tay với Nhạc Phi, dẫn Hà Nguyên Khánh và Địch Lôi thẳng đến binh doanh Túc Ninh trại.

Nhìn Thân quân Thái tử chậm rãi rút đi, Nhạc Phi sâu kín thở dài.

Lý Dật Phong đứng bên nói:

- Ngũ Ca chớ lo lắng, Tiểu Ất làm việc xưa nay công đạo, quả quyết sẽ không tức giận.

Ta sẽ qua đó khuyên hấn, ngày mai ta bày tiệc ở huyện nha, chúng ta ở huyện nha nói cho rõ ràng là được.

Đúng rồi, ta sẽ cho người tới đón chị dâu và các cháu, nghe theo lời Tiểu Ất, trước tiên cứ ở tại huyện nha, sau khi tìm được nhà tốt thì sẽ chuyển đến đó là được.

- Vậy thì, làm phiền huyện tôn lo lắng nhiều.

Nhạc Phi cũng không có khách khí, chấp tay nói lời cảm tạ với Lý Dật Phong.

- Ngũ ca, làm sao bây giờ?

Đợi Lý Dật Phong rời đi, Nhạc Phi lãnh binh trở về binh doanh.

Vào lều lớn, Trương Hiến liền nói:

- Lần này đắc tội Thân quân Thái tử, cũng không biết Ngọc Lang Quân kia sẽ xử lý thế nào?

Ầu ể trong quân, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Nhưng vấn đề ở chỗ, một bên là Thân quân Thái tử, đại biểu cho thể diện Thái tử Triệu Kham, xa hơn là đại biểu cho thể diện hoàng thất Đại Tống. Mà bên kia, là biên quân, không có bối cảnh gì. Nếu Ngọc Doãn muốn truy cứu, đám người Nhạc Phi tuyệt đối là gay go rồi. Dù là Tổng quản Chân Định là Vương Uyên chỉ sợ cũng không dám đứng về phía đám người Nhạc Phi.

- Sợ cái gì, chẳng lẽ bọn họ dám lật trời hay sao?

Vương Quý chẳng sợ gì, la to.

Từ Khánh thấy sắc mặt Nhạc Phi và Trương Hiến không tốt, cũng cảm thấy được sự tình không ổn.

Gã lên kéo Vương Quý, lại hạ giọng nói:

- Tứ ca, thật sự không được thì mời phó soái ra mặt, Thân quân Thái tử còn dám không nghe ư?

Trương Hiến cười khổ nói:

- Nhị ca, gia phụ tuy là phó Nguyên soái, nhưng Ngọc Doãn kia chưa chắc đã nể mặt mũi gia phụ. Hấn là Tham nghị phủ Nguyên soái, nhưng đồng thời còn đại diện cho Thái tử. Giống như Giám quân Hà Bắc, có thể không phải nghe sai phái.

Nếu hấn thật sự trở mặt, chỉ sợ chúng ta phiền toái rồi.

Vương Quý lúc này khấn thề.

- Ngũ ca, vậy làm thế nào đây?

Nhạc Phi cười gượng:

- Đại ca không cần lo lắng.

Theo ta tấy, Tiểu Ất...không, là Ngọc Lang Quân thực sự không phải là người không hiểu lý lẽ. Chuyện lần này, cũng không hẳn là sai lầm của bộ khúc kia. Ngọc Lang Quân và ta cũng coi như có chút giao tình. Hắn là trưởng phu của Yến Nô, là con rể của ân sư, sao có thể vì chút chuyện nhỏ ấy mà gây khó cho chúng ta? Nói lui mười ngàn bước, nếu Ngọc Lang Quân thật muốn truy cứu, cũng không cần lo lắng. Cùng lắm huynh đệ ta rời khỏi quân ngũ, quay về quê nhà Thang Âm là được, có gì to tát đâu?

Vương Quý sau khi nghe xong, gật gật đầu, không nói gì thêm.

Lúc này, có người tiến đến thông bẩm, nói Lý Dật Phong phái người đưa lương thảo tới. Cũng đã cho người tới đón tiếp gia quyến Nhạc Phi vào thành.

Nhạc Phi do dự một chút, rồi cho người đi mời thê tử ra.

- Tứ ca, như thế này huynh lại để Xuân cô vào thành ư?

Thê tử của Nhạc Phi là Lưu Xảo Nương, là một nữ tử nông thôn đoan trang hiền thực.

Mà thê tử của Trương Hiến tên là Hà Xuân Cô, cũng là do Trương Sở định hôn nhân cho y.

Trương Hiến gật gật đầu, dẫn đám người Lưu Xảo Nương vào thành an trí chỗ ở.

Nhạc Phi thì ngồi ngay ngắn ở trong đại trường, bụng đầy tâm sự, mặt co mày cau...

Trở lại Túc Ninh trại, Ngọc Doãn cũng không trách tội đám người Hà Nguyên Khánh.

Trước hết dần xếp đám quân tốt đi xuống hết, rồi sau đó sai người gọi Ngô Giới, Dương Tái Hưng, Hà Nguyên Khánh, Cao Sùng, Trương Khởi tới lều lớn trung quân.

Trước khi đi vào đại trường, Hà Nguyên Khánh và Địch Lôi có chút không yên.

Dương Tái Hưng lại hồn nhiên không thêm để ý, ôm bả vai Hà Nguyên Khánh, cười nói:

- Tiểu Ất, sợ cái gì.

Chẳng lẽ ca ca thật sự trách các người sao? Lại nói tiếp, người và Lôi Tử thật đúng là ham đánh nhau mà, không ngờ bị vài tên biên quân dè ra đánh. Đáng tiếc ta đi chậm, bị ca ca ngăn lại. Bằng không mà nói, nhất định phải để cho đám người đó biết lợi hại.

Ngô Giới, Trần Quy nghe xong, mày hơi hơi nhăn lại.

Dương Đại Lang này, đúng là tên không chẳng hiểu chuyện.

Y và Dương Tái Hưng dù sao cũng là đã trải qua huyết chiến Kỳ Thành, giao tình cũng coi như không kém.

Vì thế định mở miệng khuyên bảo, nhưng không chờ y mở miệng, đã thấy cso người kéo y lại. Quay đầu nhìn, thấy Trần Quy nhìn mình, khẽ lắc đầu.

Mặc dù không rõ Trần Quy là có ý gì, nhưng Ngô Giới vẫn ngậm miệng lại.

Mọi người đi vào lều lớn trung quân, lại một lần nữa ngăn cả người!

Hoá ra, này trong đại trường đã thay đổi bài trí, cái bàn soái án lúc trước đều không thấy bóng dáng, mà ở giữa bày một cái bàn, mặt trên đặt một số linh vị.

Trên hương án khói hương nghi ngút.

Ngọc Doãn đang ở trước hương án, nhìn những linh vị trên bàn, trong mắt toát lên sự bi ai.

- Tiểu Ất, Địch Lôi, còn có Đại Lang, ba người các người lại đây.

- Ca ca...

- Nhìn thật kỹ xem, trên bàn thờ phụng ai.

Đám người Dương Tái Hưng chăm chú nhìn, rồi giật mình.

Hô Diên Chúc, Đồng Tiên, Vương Mẫn Cầu, Hoắc Kiên, Lương Ngọc Thành...Linh bài đặt khắp trên bàn, tổng cộng mười mấy cái. Từng cái tên trên linh bài đều rất quen thuộc. Đặc biệt Dương Tái Hưng thấy rõ ràng tên của Hô Diên Chúc, thân mình run lên, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Ngọc Doãn không để ý mọi người, ngoắc ra hiệu Cao Trạch Dân điểm hương.

- Ta nhớ, ngày này năm ngoái, huynh đệ chúng ta vẫn thấp thỏm lo âu.

Thái Thượng Đạo Quân lúc ấy muốn bãi bỏ Ứng Phụng Cục Đông Nam, tất cả huynh đệ cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Cũng may, nha nội (con ông cháu cha) giúp đại ân, để chúng ta ở lại trong quân. Khi đó, chúng ta chẳng là gì cả, có ai thật sự để mắt tới chúng ta?

Tiểu Ất, còn nhớ khi đó, chúng ta ở trấn Quách Kiều lập công lớn, lại bị người ta làm khó dễ?

Hà Nguyên Khánh cúi đầu, hạ giọng nói:

- Đương nhiên nhớ.

- Cũng là chúng ta rất may mắn, được Tiểu ca coi trọng, thành Thân quân Thái tử.

Mà nay, chúng ta oai phong rồi, đi ra ngoài ai nhìn thấy chúng ta cũng đều cung kính, dù là phủ Nguyên soái Hà Bắc cũng kém hơn chúng ta. Nhưng, đừng quên...hiện giờ chúng ta nở mặt, nhưng là được lập nên bởi máu của những huynh đệ này đã bỏ mình...Chúng ta oai phong rồi, nhưng những huynh đệ này lại xa cách ngàn trùng vĩnh viễn với chúng ta. Ha ha, mọi người nói Thân quân Thái tử rất uy phong! Phì, nhưng ta tình nguyện không cần cái uy phong này. Chúng ta hôm nay uy phong, tất cả đều là dựa vào thi thể của các huynh đệ để đổi lấy...Ta chỉ mong ước mọi người sống lại cùng nhau vui vẻ...mà đồ khốn kiếp các người đã quên hết thảy, thật đúng là mất mặt, xấu hổ.

Mấy người Dương Tái Hưng lập tức quỳ xuống.

Không chờ bọn họ mở miệng, Ngọc Doãn đã nắm lấy cổ Dương Tái Hưng:

- Đại Lang còn nhớ nguyện vọng của Hô Diên lão tướng quân là gì không?

- Đệ...

- Tiểu Ất, ngươi còn nhớ lúc trước cùng Giác Dân đánh nhau uống rượu trong thành Hàng Châu hay không?

Hà Nguyên Khánh cúi đầu.

- Dịch Lôi, người gia nhập Thân quân Thái tử ta, nhưng sau đó cũng là danh tướng.

Ta mặc kệ ngươi vì sao đi đánh nhau, ngươi có tự hỏi lòng, có phải ngươi thấy mình tài trí hơn người khác phải không?

Ngọc Doãn ngồi thẳng lên, mắt sáng như đuốc, nhìn mọi người trong trường.

- Tất cả mọi người đừng quên, chúng ta hôm nay nhìn như oai uy vô hạn, nhưng là do vô số huynh đệ đã quên thân mình đổi lấy phú quý cho chúng ta.

Thân quân Thái tử rất quang vinh, nhưng trên hết là trách nhiệm. Các huynh đệ bên ngoài không khác gì chúng ta. Chỉ là bọn họ không may mắn như các người, có nhiều huynh đệ phục vụ quên mình mà đổi lấy vinh quang cho các người. Ta thật sự là nghĩ mãi mà không rõ, các người có cái gì có thể kiêu ngạo. Luận ẩu đả chiến trường, biên quân chưa chắc kém hơn các người...Ta không biết, Hô Diên lão tướng quân bọn họ ở dưới cửu tuyền thấy bộ dạng kiêu ngạo ngang ngược này của các người thì sẽ nghĩ như thế nào, nhưng ta thì cảm thấy rất mất mặt. Ta không phải xấu hổ vì các người, mà xấu hổ thay cho Hô Diên lão tướng quân, là các huynh đệ đã chết trận...

Ngọc Doãn càng nói càng kích động, đến cuối cùng lại không kìm nổi chữ ầm lên.

Thân quân Thái tử ngang ngược kiêu ngạo, hẳn không phải là không cảm thấy.

Trên thực tế, lúc ở bến Bạch Mã qua sông, Trần Quy và hân đã từng nhắc đến chuyện này rồi.

Hôm nay coi như trùng hợp, Ngọc Doãn dựa vào việc xung đột với biên quân để giáo huấn đám kiêu binh mãnh tướng này một chút.

Mấy người Hà Nguyên Khánh, Dương Tái Hưng không kìm nổi khóc lớn.

- Ca ca đừng nói nữa, chúng ta tội chết, chúng ta tội chết.!

- Hôm nay ta không nói quân pháp, cũng không nói đúng sai.

Hễ người nào tham gia ẩu đả hôm nay, đều quỳ ở chỗ này, quỳ trước anh linh các huynh đệ đã chết trận, suy nghĩ thật kỹ, tự vấn lương tâm mình, rốt cuộc các người có tư cách gì mà càn rỡ đến vậy...

Nói xong, Ngọc Doãn quay đầu đi ra.

Trần Quy và Cao Nghiêu Khanh liếc nhìn mọi người trong đại trướng, lắc lắc đầu, than nhẹ một tiếng, cũng đi theo đi ra ngoài.

- Lang quân, có phải hơi ác quá không?

Sau khi Ngọc Doãn ra khỏi lều lớn, quay lại nhìn mọi người trong trướng, rồi thấp giọng nói:

- Hôm nay phải giáo huấn bọn họ một chút, để tránh sau này gây họa, hối hận cũng không kịp. Chúng ta nay đúng là oai uy nở mặt, nhưng ai có thể biết, đằng sau vinh quang này, sẽ càng gây ra bao sát khí? Càng là như thế, càng phải cẩn thận.

Trần Quy và Cao Nghiêu Khanh nhìn nhau, đồng loạt gật gật đầu.

Ngọc Doãn đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, bên Thiếu Dương có hồi âm chưa?

480. Chương 477: Hội Minh Mộc Đào Câu (1)

Tính toán ra, Trần Đông đi sứ Tây Sơn cũng mấy tháng.

Trước đó, Trần Đông từng phái người báo cho Ngọc Doãn biết, Mã hòa thượng cũng rất có hứng thú chuyện cướp giết tù binh. Một mặt là vì hai trăm ngàn qua ám hoa kia thật sự là có sức hấp dẫn, mặt khác, thù hận của Mã Khuếch đối với người Nữ Chân cũng là rất sâu.

Năm đó Mã Khuếch theo cha mình là Mã Chính một tay thúc đẩy mình ước trên biển.

Chỉ có điều gã tuyệt đối không nghĩ tới, tiêu diệt nước Liêu, lại nghênh đón một người Kim còn hung tàn hơn so với người Liêu.

Mỗi khi suy nghĩ lại Mã Khuếch đều hối hận không thôi.

Thậm chí ở mức độ nào đó, gã cho rằng sở dĩ nước Kim có thể trở thành sự uy hiếp đối với Đại Tống là vì sai lầm của cha con gã.

Cho nên, tâm trạng giết người Nữ Chân của Mã Khuếch càng thêm bức thiết.

Nhưng bức thiết vẫn là bức thiết, Mã Khuếch tuy nói có danh vọng rất cao trong lục lâm đạo Hà Bắc, nhưng cũng không phải là kẻ một tay che trời.

Tiêu Khánh tìm cách nam hạ không phải là một hai ngày, từ trước khi lúc Nữ Chân xuôi nam cũng đã mua chuộc không ít cường nhân lục lâm đạo. Cũng chính là nguyên nhân này, lục lâm đạo Hà Bắc mặc dù đã đang âm thầm tập kết, lại cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Ở bên trong lục lâm đạo, vẫn chưa

hình thành một quan điểm thống nhất, thậm chí còn có một số Sơn Đại Vương cứng rắn, mạnh mẽ phản đối việc cướp giết người Nữ Chân.

- Chúng ta làm việc buôn bán không vốn này, đó là phản lại triều đình.

Mà nay lão Triệu quan gia đã cúi đầu, chúng ta không cần phải phí công làm gì? Lan truyền ra ngoài, ngược lại sẽ bị coi là nịnh bợ triều đình. Hơn nữa, quan quân hộ vệ Lỗ Tặc rút lui, chúng ta động thủ, tất nhiên sẽ chết thê thảm và nghiêm trọng.

Đến lúc đó ai dám cam đoan, triều đình sẽ không tìm chúng ta gây khó dễ?

Sơn Đại Vương này nói cũng có lý.

Mã Khuyết cũng không biết nên phản bác như thế nào, chỉ có thể phát ra tuyệt sát lệnh, để có càng nhiều người hưởng ứng, càng nhiều người ủng hộ.

- Chưa có tin tức truyền đến.

Tuy rằng trước đây Thiếu Dương từng phái Cao Thế Quang lại đây, nói Mã hòa thượng muốn triệu tập các lộ hảo hán, thương thảo cụ thể. Nghĩ hai ngày tới sẽ có tin tức, lang quân không cần phải nóng vội.

Ngọc Doãn nói:

- Sao không nóng lòng được chứ?

Mất thấy Lỗ Tặc sắp đến Tương Châu, nếu không quyết định, chỉ sợ không có cơ hội nữa.

Trần Quy do dự một chút, hạ giọng nói:

- Những Sơn Đại Vương này nói có chút không chính xác.

Lang quân tốt nhất vẫn nên chuẩn bị sớm, ta nghe nói lần này Lỗ Tặc lên phía bắc, có thể sẽ từ trạm Hoa Tháp Tử đi ra ngoài. Nếu bên phía Mã hòa thượng không có hành động gì, vậy trạm Hoa Tháp Tử chính là một cơ hội cuối cùng. Chỉ có điều trong chuyện này quan hệ có chút phức tạp, còn muốn Lang quân nghĩ cách điều giải.

Trạm Hoa Tháp Tử nằm ở phía bắc huyện Đường, thuộc cai trị của phủ Chân Định.

Ra khỏi trạm Hoa Tháp Tử ba mươi dặm, là biên giới đại Tống.

Nơi đó địa thế hiểm yếu, cực kỳ phức tạp. Nếu muốn phục kích, đích xác là sự chọn lựa tốt nhất...Nhưng bởi vì trạm Hoa Tháp Tử ở giữa Tống Kim, cho nên hai bên đều có phòng bị. Bên Đại Tống, trạm Hoa Tháp Tử là Quảng Tín quân tương ứng, mà bên Nữ Chân, thì có Hoàn Nhan Lâu Thất tập trú phi hồ, khoảng cách trạm Hoa Tháp Tử ước chừng một trăm dặm xa. Nhưng có thể trong một ngày là đến.

Quảng Tín quân...

Ngọc Doãn cắn môi, khẽ gật đầu một cái.

Xem ra, còn phải đi một chuyến đến thành Tranh Toại, gặp Quý Đình mới được.

- Nếu có tin tức của Thiếu Dương thì lập tức báo ta biết.

- Vâng!

Trần Quy đáp lời, đột nhiên lại hỏi:

- Lang quân, vậy đám Tiểu Át bọn họ...

- Không cần phải xen vào bọn họ...Nếu bọn họ suy nghĩ hiểu ra, tự nhiên biết nên làm như thế nào.

Loại chuyện này, ta cũng chỉ điểm được đến thế thôi. Nói quá nặng khó bảo toàn bọn họ sẽ sinh phản nghịch, ngược lại không tốt.

Ngọc Doãn dứt lời liền đi đến lều nhỏ.

Đi được hai bước, hần đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Trần Quy.

Trần Quy kinh ngạc nói:

- Lang quân còn có chỉ bảo?
- Tiểu ca năm nay tám tuổi nhĩ.

Trần Quy ngăn ra:

- Nó đã chín tuổi rồi.
- Người nói, có phải nên tìm bạn chơi cho nó không?
- Ồ?
- Tiểu hài tử gia gia, dù gì cũng ở mãi trong phủ, tuy được cha mẹ yêu chiều nhưng vẫn có chút cô độc. Người nói xem, ta Thái tử trung Xá nhân, có phải là nên tìm bạn cho Tiểu Ca không? Cũng tốt hơn là để một mình Tiểu ca chơi bởi lêu lổng.

Trong lòng Trần Quy nhẹ nhõm.

Văn võ cả triều này chỉ sợ cũng chỉ có Ngọc Doãn dám tùy tiện nói Thái tử chơi bởi lêu lổng như vậy. Cho dù là Ngọc Doãn ngay trước mặt Triệu Kham nói như vậy, Triệu Kham cũng sẽ không phản đối, thậm chí có thể cao hứng. Chỉ có điều, Ngọc Doãn nói được, Trần Quy thì không. Vì thế cười khổ lắc lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu với Ngọc Doãn.

Thái Tử một mình tại Khai Phong, đích thật là có chút tịch mịch!

Tình huống Triệu Kham không giống với Triệu Hoàn. Triệu Hoàn nhiều huynh đệ, cho nên không sợ tịch mịch. Mà Triệu Kham chỉ có một muội muội mới sinh, không có huynh đệ nào. Tuổi như cậu ta, đúng là đang thời điểm chơi đùa, nhưng lại không có một ai ở bên cùng làm bạn. Phu thê Triệu Hoàn sủng ái cậu, đám người Triệu Đa Phúc cũng đều nuông chiều cậu, nhưng dù sao tuổi cậu cũng quá nhỏ so với họ.

Có một bạn cùng chơi, cũng là chuyện tốt!

- Ý Lang quân là...

Trần Quy đang định mở miệng hỏi, nào biết được Ngọc Doãn khoát tay áo, cười ha hả nói:

- Việc này là do ta suy nghĩ lung tung...

Sáng sớm, ba người Hà Nguyên Khánh, Địch Lô Dương Tái Hưng ra quân trại đi thẳng đến đại doanh biên quân.

Ba người dù chưa chịu đòn nhận tội, nhưng lại cực kỳ thành khẩn xin lỗi đám người Nhạc Phi, làm cho mấy người Nhạc Phi cũng giật mình không nhỏ.

Hà Nguyên Khánh, Dương Tái Hưng, Địch Lô...

Đây đều là những hảo hán tham gia trận chiến Trần Kiều.

Mặc dù là Vương Quý và Từ Khánh bất mãn đối với bọn họ, nhưng trước đó cũng vô cùng kính nể.

Hiện giờ ba người chủ động đến nhà thỉnh tội, cũng làm cho mấy người Nhạc Phi có chút vừa mừng vừa sợ, sao còn oán giận được nữa? Hơn nữa, song phương cũng chỉ là hiểu lầm nhỏ, nói to thì đương nhiên cũng không có chuyện gì. Tất cả mọi người là nam nhi nhiệt huyết, nào có nhiều tâm địa gian xảo. Đang khi nói chuyện, Nhạc Phi liền lôi kéo đám người Dương Tái Hưng vào trong đại trường nói chuyện, cực kỳ thân thiết.

Đối với hành động của ba người Hà Nguyên Khánh, đương nhiên Ngọc Doãn biết.

Lúc ba người đi ra ngoài, Trần Quy còn có chút bận tâm, sợ bọn họ đi gây chuyện thị phi.

Ngọc Doãn cười nói:

- Đám người Đại Lang, Tiểu Ất cũng không phải không biết nặng nhẹ đấy, nếu suy nghĩ rõ ràng, đương nhiên cũng biết nên làm thế nào.

Chuyện này, ta và người chớ nhúng tay vào.

Truyền quân lệnh ta, bốn người Ngô Giới, Trương Kỳ, Vu Bằng và Phó Tuyển gia tăng luyện binh.

Còn nữa, việc bên người tiến hành như thế nào? Ta nghe Lăng thúc phụ nói, các người hiện tại giống như đang làm cái trò mới gì đó?

Trần Quy là một kỳ tài!

Đang bận quân vụ, y vẫn không lơ là đối với nghiên cứu phát triển hỏa khí.

Lăng Chấn am hiểu chế tác, mà Trần Quy thì hiểu lý luận và tưởng tượng. Hai người hợp tác, có thể nói là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Thu hoạch khá phong phú.

Nghe nói Ngọc Doãn hỏi chuyện hỏa tiễn, Trần Quy lập tức tinh thần tỉnh táo.

- Đích thật là có chút thu hoạch...Lăng Thống Chế kỹ xảo quả nhiên kỹ càng, chỉ cần là ta nghĩ ra được. Hẳn liền có thể làm ra đến.

Ha ha, mấy ngày nay, ta phát hiện súng phun hỏa kia còn có tác dụng khác.

Sau khi hỏa được đốt lên, sẽ thúc đẩy phụt tên ra, uy lực còn hùng mạnh hơn so súng phun hỏa. Hai ngày này chúng ta đang tên là nhị hổ truy dương tiễn, tầm bắn có thể đạt tới năm trăm bước, trong vòng ba trăm bước có thể xỏ xuyên qua giáp gỗ.

Chỉ có điều trước mắt còn chưa ổn định, thường xuyên sẽ xuất hiện tình huống cùng bùng nổ.

Chỉ là ta đã hiểu nguyên do trong đó. Phỏng chừng không được bao lâu sẽ làm cho hỏa tiễn này hoàn thiện.

Nhị hổ truy dương tiễn?

Ngọc Doãn nghe vậy lập tức vui vẻ.

Hỏa khí hình dạng ống xuất hiện, là sự tiến bộ lớn nhất trong lịch sử chiến tranh nhân loại.

Vốn ở đời Tống, hỏa khí phát triển có chút hưng thịnh. Dân gian càng truyền lưu một loại lửa khói tên là 'Lưu tinh', gần giống với loại Thoán thiên hầu đời sau. Nghĩ chắc Trần Đông bởi vậy mà sinh ra linh cảm, lại đem thúc đẩy tiến trình hỏa khí này một bước dài.

Kỳ thật hỏa khí sử dụng cho chiến tranh sớm nhất chính là người Hoa.

Thời kì Bắc Tống, hỏa khí phát triển cực kỳ thịnh vượng. Khi rồi Nam Tống, phích lịch pháo, hỏa khí xuất hiện một lượng lớn, tạo thành đả kích khổng lồ đối với Nữ Chân và người Mông Cổ. Nhưng, theo vách đá núi khó khăn, Tống triều diệt vong, người Mông Cổ liền ức chế phát triển hỏa khí và ngay lúc đó đã tạo thành phá hư thật lớn đối với hỏa khí công nghiệp. Tuy rằng người Mông Cổ ức chế phát triển hỏa khí, nhưng cũng ở trình độ nhất định đã giữ được thành quả khoa học kỹ thuật thời kỳ Bắc Tống.

Hồi hồi pháo, cũng là một ví dụ về hỏa khí mà người Mông Cổ sử dụng.

Đến đời Minh, hỏa khí một lần nữa đạt được coi trọng thật lớn, vì thế liền có hỏa pháo và súng etpigôn xuất hiện.

Chỉ có điều tới đời Thanh...

Ngọc Doãn đối với sự phát triển hỏa khí sau này lại không có hứng thú gì.

Hắn quan tâm nhất vẫn là rốt cuộc Trần Quy nghiên cứu chế tạo hỏa khí này đến trình độ nào.

Vì thế, hắn hỏi thăm tỉ mỉ thực nghiệm của Trần Quy, mà Trần Quy cũng thao thao bất tuyệt, rất hưng trí giảng giải hỏa khí mà y tâm đắc cho Ngọc Doãn.

Bất giác đã tới trưa.

Lý Dật Phong phái người lại nói là ở trong phủ bày thiết yến, mời Ngọc Doãn tiến đến dự.

Ngọc Doãn vẫn chưa thỏa mãn, nói với Trần Quy

- Nguyên Tắc, tư tưởng người vừa mới nói, vô cùng thú vị.

Nhớ kỹ, từ từ nghiên cứu.

Nếu cần ngân lượng, cứ nói với ta...Muốn thợ thủ công, ta sẽ tìm cho người. Tóm lại, nhất định phải nghiên cứu ra, nói không chừng không lâu nữa, thứ mà người nghiên cứu ra sẽ được đưa ra sử dụng, thậm chí sẽ nảy sinh biến hóa rất lớn cho thời cuộc đó.

Tuy nhiên, nhất định phải giữ bí mật, không thể để lộ phong thanh.

Thứ đó nhìn qua có vẻ như rất bình thường, nhưng ý nghĩa lại vô cùng trọng đại...

- Đúng rồi, ta nhớ cách bên này hai mươi dặm, có một dự cốc. Ta quay về bảo Nha nội thiết lập một doanh trại ở đó, sẽ do người và lãng Thống Chế phụ trách. Đến lúc đó ta sẽ phái ra một đạo nhân mã, chuyên môn phụ trách bảo hộ an toàn chỗ đó.

Trần Quy rất hưng phấn, xoa xoa tay, liên tục gật đầu.

481. Chương 478: Hội Minh Mộc Đào Câu (2)

Ngọc Doãn thấy thời gian đã đến, trong lòng biết không thể tiếp tục nói chuyện thêm.

Loại chuyện như này, càng nói càng hưng phấn. Mà nay hẳn rất nhiều việc, nhưng không có cách nào thảo luận nhiều với Trần Quy.

Dem sự vụ trong doanh khai báo lại lần nữa, Ngọc Doãn liền dẫn Cao Sủng đi đến thị trấn Túc Ninh.

- Tiểu Ất đã trở lại?

- Ừ, đã trở lại...

Cao Sủng cười nói:

- Tuy nhiên, bọn người kia đã hẹn với mấy người biên quân muốn tỷ thí rồi. Bình thường Tiểu Ất và Lôi Tử căn bản cũng không quản thao luyện, hôm nay lại chạy đi tìm Tấn Khanh thỉnh giáo làm Tấn Khanh hoảng sợ.

- Vài người bên phía Nhạc Phi cũng không đơn giản...

Ngọc Doãn cười ngựa đi song song với Cao Sủng.

- Bảo Đại Lang và Tiểu Ất giao lưu với bên đó một chút, dù gì đó cũng là một chuyện tốt.

Cao Sủng do dự một chút, hạ giọng nói:

- Ca ca, ta nghe Tấn Khanh nói. Bình mã Bình Mã Sứ biên quân dù không nhiều lắm, nhưng huấn luyện rất có kết cấu, người nào cũng có bản lĩnh. Một khi đã như vậy, sao không nhập họ vào thân quân Thái Tử?

Ngọc Doãn sững sốt, rồi chợt cười ha ha.

- Ta có Tấn Khanh là đủ, Ngũ Ca bản lĩnh dù rất giỏi nhưng lại bất hạnh không có cơ hội thi triển.

Ở lại biên quân, chưa hẳn không phải là chuyện tốt. Hẳn ở biên quân thích hợp phát triển hơn, để hẳn nhập vào Thân quân thái tử, ta lại chưa bao giờ nghĩ tới.

Ngọc Doãn nói lời trong lòng.

Quả thật hẳn chưa từng có ý nghĩ muốn lôi kéo Nhạc Phi.

Nhạc Phi đích thật là một viên danh tướng, tuy nói mà nay hắn còn xa mới nổi danh như trong lịch sử, tổ kiến được Nhạc gia quân lớn mạnh, nhưng cũng đã dần dần bộc lộ được tài hoa của mình. Nếu đổi lại là người khác, không chừng Ngọc Doãn đã mời chào rồi. Nhưng Nhạc Phi, Ngọc Doãn chưa bao giờ có ý nghĩ này. Thứ nhất, ở lại biên quân đích xác thích hợp với Nhạc Phi hơn; thứ hai, Ngọc Doãn cũng là lo lắng tính tình của Nhạc Phi. Người này trung quân ái quốc không giả, tuy nhiên lại không có ý nghĩ chính trị chút nào. Nói toạc ra, Nhạc Phi là một quân nhân thuần túy, để hắn ta ở lại trong quân, dù là thân quân Thái tử, nói thật, có chút phức tạp.

Hơn nữa Ngọc Doãn cũng sợ hãi. Tính tình của Nhạc Phi nhập vào thân quân Thái tử sẽ mang đến nhiều phiền toái.

Phải biết rằng, Thân quân Thái Tử này của hắn phải chấp hành rất nhiều việc mà không thể để người khác biết.

Ngô Giới là người biết biến báo, hơn nữa còn có tình hữu nghị với Ngọc Doãn tại trận chiến Trần Kiều. Ngọc Doãn có thể yên tâm sử dụng.

Nhưng Nhạc Phi...

Nếu chẳng may người này cố chấp, đến lúc đó nên xử trí như thế nào?

Ngọc Doãn để hắn ở lại trong quân, cũng có thể chiếu cố cho hắn nhiều hơn.

Nếu quả thật để Nhạc Phi tới dưới trướng của mình, nhiều khi không tiện ra mặt.

Cho nên, Ngọc Doãn không muốn vờ nạ Nhạc Phi.

Cho dù Nhạc Phi có muốn tìm hắn nương tựa, hắn cũng chưa chắc đã tiếp nạ.

Tuy nhiên không tiếp nạ Nhạc Phi, lại không có nghĩa là không thể kết một đoạn thiện duyên với Nhạc Phi.

Vào thị trấn Túc Ninh, Ngọc Doãn liền đi thẳng đến huyện nha.

Lý Dật Phong đã chuẩn bị xong tiệc rượu, Nhạc Phi thì mang theo Từ Khánh và Vương Quý cùng Lý Dật Phong ở bên ngoài huyện nha cung nghênh Ngọc Doãn.

Trương Hiến ở lại trong doanh.

Nhạc Phi cũng sợ!

Tuy nói y và Thái Tử thân quân đã hòa giải, nhưng Vương Quý và Từ Khánh là hai người không có đầu óc, nếu chẳng may lại gây chuyện, gây chuyện không tốt sẽ phải liên lụy toàn bộ biên quân. Mà Trương Hiến xuất thân gia đình quan lại, đối với đạo lý đối nhân xử thế này sao thấu triệt bằng Vương Quý, Từ Khánh.

Hơn nữa, đêm qua Trương Hiến không có ở trong quân, hôm nay tới lượt gã trực.

Ngọc Doãn đại khái cũng có thể đoán ra nguyên do trong đó, tuy nhiên loại chuyện này, lại không quan hệ lớn gì tới hắn, nên hắn cũng lười quản.

Ngày hôm qua một trò khôi hài qua đi, thật ra lại khiến quan hệ song phương trở nên thân cận không ít.

Vương Quý đương nhiên không dám và cũng sẽ không ở trước mặt Ngọc Doãn gây rối nữa.

Bất kể thế nào, Ngọc Doãn là con rể Chu Đồng, mà Vương Quý lại từng được Chu Đồng chỉ điểm. Từ điều này mà nói, Ngọc Doãn giống như sư huynh của gã, là đệ tử chân truyền của Chu Đồng. Bất kể là từ sự tôn kính đối với Chu Đồng hay là sự kính nể đối với Ngọc Doãn tại trận chiến Khai Phong, lập nhiều chiến công mà kính nể. Vương Quý lúc này đây có vẻ rất ít nói, thậm chí có chút cẩn trọng.

Về phần Từ Khánh, càng dễ đối phó.

Ngọc Doãn vừa mới gặp Trần Quảng không lâu, nghe nói Ngọc Doãn gặp qua Trần Quảng, Từ Khánh sao lại dám bừa bãi?

- Đúng rồi, ngày hôm qua không phải nói Vân ca thần lực kinh người, chẳng qua là khi đó chưa dàn xếp chỗ ở cho tẩu tẩu nên không dám quấy rầy.

Nếu mọi người không việc gì, sao không để cho ta gặp chị dâu và cháu họ?

Nhạc Phi nghe vậy thì vui mừng.

Y lập tức gọi bốn mẹ con Lưu Xảo Nương ra, còn Hà Xuân cCò bởi vì mang thai nên không ra.

Lưu Xảo Nương là một nữ tử nông thôn điển hình, khá thanh tú.

Ngọc Doãn nhớ mang máng, sau này hình như Nhạc Phi cưới thêm một người vợ nữa, dường như là cô gái bên Đông Nam, họ Lý...

Tuy nhiên nay thấy Nhạc Phi với Lưu Xảo Nương như vô cùng thắm thiết.

Vì sao sau này lại cưới thêm Lý Oa thì hẳn lại không nhớ rõ lắm.

Ồ, hình như là nói khi cuộc chiến bao vây Khai Phong lần thứ 2, Thang Âm gặp thảm họa chiến tranh. Nhạc Phi lúc ấy ở trong quân, Lưu Xảo Nương thì mang theo đứa nhỏ ở lại Thang Âm chăm sóc mẹ của Nhạc Phi là Diêu lão phu nhân. Khi chiến tranh phát sinh khi, Lưu Xảo Nương và người nhà thất lạc.

Sau đó Nhạc Phi nhiều lần trắc trở mới tìm được Diêu lão phu nhân và ba đứa con, nhưng lại không có tin tức của Lưu Xảo Nương.

Rơi vào đường cùng, Nhạc Phi sau này mới tái giá với Lý Oa.

Nhạc Vân, năm vừa mới tám tuổi, khoẻ mạnh khẩu khinh, cao hơn đám trẻ đồng lứa một chút.

Nhạc An nương quả thật là một cô bé thanh tú xinh xắn, thừa hưởng ghen của Lưu Xảo Nương, nghĩ chắc trưởng thành sẽ cũng là một mỹ nhân.

Về phần vị Nhạc Lô Nhạc nhị công tử Đại Nguyên soái Bình Mã Tảo Bắc trong Thuyết Nhạc kia, nay vẫn còn đang trong tã lót. Lực chú ý của Ngọc Doãn đều tập trung ở trên người Nhạc Vân, cảm thấy vô cùng yêu thích cậu bé.

Hắn không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, nhưng truyền thống người Hoa làm hắn vẫn yêu thích bé nam hơn.

Yến Nô sinh ra hai đứa con gái, tuy rằng bề ngoài hắn không tỏ ra gì, nhưng trong lòng vẫn có chút tiếc nuối.

- Ngũ Ca, Vân nhi hiện giờ có Trúc Cơ chưa?

Nhạc Phi gãi gãi đầu, cười khổ nói:

- Xác thực là ta muốn dạy nó Trúc cơ, nhưng hai năm bên ba vẫn chưa có cơ hội này.

Tuy nhiên đứa nhỏ này tính thông minh, lúc trước ta có dạy con chút quyền cước, nó luyện cũng rất tốt.

Gia đình Tiểu Ất ca có tiếng là học giỏi sâu xa, lại được chân truyền tông sư. Nếu có cơ hội, xin hãy chỉ điểm hài tử một chút, để nó có tiến bộ, có căn cơ.

Ngọc Doãn nghe vậy cười ha hả.

- Trẻ nhỏ ham chơi, vậy có sao chứ?

Nói xong, hắn kéo Nhạc Vân, ngồi bên cạnh mình:

- Vân nhi đã từng học quyền cước rồi sao?

Cũng không biết là nguyên nhân gì, Nhạc Vân nhìn rất thanh tú, hiền lành như thúc phụ vậy.

Bình thường, Nhạc Phi bận về việc quân vụ, cho nên rất là nghiêm túc dạy dỗ.

Mà Lưu Xảo Nương thì phải lo liệu gia vụ, cộng thêm phải chăm sóc con gái nhỏ, cho nên cũng không có thời gian quản giáo Nhạc Vân.

Nghe nói Ngọc Doãn hỏi, Nhạc Vân lại rụt rè nói:

- Cháu có theo cha học được chút pháp pháp, bình thường vẫn chăm luyện khí lực, thung pháp.
- Hả? Luyện cái gì thung pháp?
- La Hán Thung.

Ngọc Doãn nghe vậy là biết Nhạc Phi đã chân truyền cho Nhạc Vân rồi.

La Hán Thung là kiến thức cơ bản của Chu Đồng truyền xuống. Lúc trước Ngọc Doãn học tập Bát Thiểm Thập Nhị Phiên, thì trước đó cũng luyện là La Hán Thung.

Chỉ có điều Ngọc Doãn có căn cơ cho nên bắt đầu cũng mau.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn liền bảo Nhạc Vân đứng lên một cái cọc, đột nhiên ra tay đẩy một chút.

Nhạc Vân lập tức ngã mặt hướng lên trời ngã sấp xuống.

Lưu Xảo Nương và nhạc An nương đứng bên cạnh sợ hãi.

- Không thể tưởng được Vân nhi đã luyện thành công phu tầng thứ nhất, thật là không đơn giản.

Công phu của Chu Đồng hư hư thực thực, thực thực hư hư, trong cương có nhu, trong nhu có cương, rất khó cân nhắc. Ngọc Doãn nhìn qua rất tùy ý mà đẩy, nhưng lại đã bao hàm hai ba phần nội lực. Lực đạo thứ nhất không lớn, người bình thường có thể đứng nguyên, lực đạo thứ hai có lực kéo, xé. nếu người tập võ bình thường không chừng đã bị hấn đầy gục xuống rồi. Nhưng Nhạc Vân lại chịu được lực thứ hai của Ngọc Doãn, nhưng bởi vì công lực không đủ, mới có thể ngã mặt ngã sấp xuống.

Ngọc Doãn kéo Nhạc Vân lên, lại để cậu ngồi cạnh mình, khích lệ khen ngợi.

Lúc này, Lưu Xảo Nương thấy cậu không sao, liền dẫn nhạc An nương, ôm Nhạc Lôi cáo từ.

Đợi Lưu Xảo Nương đi rồi, Ngọc Doãn đột nhiên hỏi:

- Ngũ ca, hay là thế này, để Vân nhi ở đệ được không?

Nhạc Phi ngần ra:

- Tiểu Ất ca có cao kiến gì?
- Đệ thấy cậu bé này có thông tuệ, lại luyện được công phu giỏi.

Nhưng nếu cứ bốn ba theo Ngũ ca, sợ là sẽ chậm trễ tiền đồ. Đệ có một cọc phú quý, không biết Ngũ ca có nguyện ý hay không.

Nhạc Phi nghe vậy vội hỏi:

- Nguyên lắng tai nghe.
- Nói vậy chắc Ngũ ca cũng biết lai lịch Thân quân Thái Tử này.

Đệ ngoại trừ chịu trách nhiệm chức Đô Thống chế Thân quân Thái tử này ra, còn là Trung Xá Nhân Thái Tử. Trước đó, khi đi qua phủ Đại Danh, Quốc trưởng từng nói với đệ một chuyện. Nay Thái tử cũng đã 9 tuổi, đang là tuổi đi học, nhưng Quan gia chỉ có một mình Thái tử, không khỏi có chút cô đơn, muốn đệ tìm bạn cho Thái Tử, cùng chơi đùa.

Nhạc Phi lúc mới nghe thì chưa hiểu.

Nhưng sau khi nghe xong câu cuối của Ngọc Doãn thì mắt sáng lên.

- Ý Tiểu Ất ca là...
- Vân nhi bản lĩnh như thế, lại rất thông minh, đệ muốn đề cử nó đi theo Thái tử, cùng học với Thái tử, cùng chơi đùa với Thái tử.
- Việc này...

Nhạc Phi há to mồm, không nói được gì.

Tự nhiên, không phải là y không bằng lòng, mà là tự nhiên có bánh ngon từ trên trời rơi xuống, nên mới choáng váng như thế.

Mà Lý Dật Phong cũng giật mình nhìn Nhạc Phi, thầm hâm mộ.

Gã cũng có một đứa con trai, chỉ là vừa mới sinh, nhỏ hơn Nhạc Lôi một chút. Nếu không như vậy, gã quyết không nói hai lời, tự đề cử mình. Đây cũng không phải là chơi với bạn bình thường, mà là làm bạn với Thái Tử. Người bình thường sao có phúc khí như này? Thật đúng là Ngọc Doãn! Lý Dật Phong âm thầm thở dài: “Tiểu Át này thật đúng là vận số lớn.”

482. Chương 479: Hội Minh Mộc Đào Câu (3)

- Ngũ ca có đồng ý hay không?

Nhạc Phi vội vàng xua tay, lắp bắp nói:

- Nếu có thể làm bạn với Thái tử, chính là chuyện tốt cầu còn không được, sao ta có thể từ chối?

Chỉ có điều tính tình nó cực kỳ ngang bướng, ta sợ Thái tử không ưa nó.

- Ôi dào, đệ nói có thể coi trọng, nhất định được coi trọng.

Ngọc Doãn cười ha hả nói, lại quay sang, trầm giọng:

- Nhưng nếu vậy, Vân ca phải về Khai Phong ở.

- Việc này...

- Thật ra đến Khai Phong cũng không đáng ngại, ta mặc dù không giàu có gì, nhưng cũng có chút sản nghiệp, đủ để dàn xếp Vân nhi. Tuy nhiên một mình Vân nhi đến đó, cũng không có ai chăm sóc. Ý của ta là, tốt nhất là để chị dâu cùng bọn nhỏ đến đó. Yến Nô nay cũng bận rộn, chị dâu đến cũng có thể giúp Yến Nô một chút, chia sẻ chút áp lực.

Đúng rồi, đệ nhớ Yến Nô từng nói, trong nhà Ngũ ca còn có lão phu nhân?

Nhạc Phi lập tức lộ vẻ ngượng ngùng, gật đầu nói:

- Gia mẫu hiện giờ còn ở tại quê nhà. Mấy năm này ta ở trong quân bận rộn, không tận hiếu được với mẹ già. Nếu có có Lục ca ta thay ta ở nhà chăm sóc, ta thật không biết nên làm thế nào cho phải.

Lục ca mà Nhạc Phi nói, chính là Nhạc Phiên, đệ đệ của mình.

Trong lịch sử, sau này Nhạc Phiên hiệu lực dưới trướng Nhạc Phi, nhưng lúc thảo phạt phản tặc lại Tào Thành, bị Dương Tái Hưng lúc ấy dưới trướng Tào Thành giết chết.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút:

- Không bằng, đưa lão phu nhân cùng đến Khai Phong được không?

- Việc này...

- Ngũ ca, như thế, chị dâu cũng có thể thay người tận hiếu với lão phu nhân, đồng thời cũng để Lục ca đỡ vất vả.

Nhạc Phi sau khi nghe xong, có vẻ do dự.

Đây đương nhiên là một chuyện tốt!

Nhưng nếu vậy, lại thiếu Ngọc Doãn một ân tình lớn...

Nhạc Phi do dự hồi lâu, cuối cùng quyết định nhận ân tình này của Ngọc Doãn.

Bất kể thế nào, đây cũng là một cơ duyên, dù Nhạc Phi không thạo đạo lý đối nhân xử thế, nhưng cũng không thể cự tuyệt sự hấp dẫn như thế.

Chỉ là ân tình này ngày sau không biết nên hoàn lại thế nào.

Ân tình quá lớn, lớn đến mức làm Nhạc Phi có một cảm thụ được lo được mất.

Trở lại binh doanh biên quân, Nhạc Phi gọi Trương Hiến đến, đem đầu đuôi chuyện này nói lại với Trương Hiến một lượt.

- Tiểu Át đối đã với ta như thế, lại không biết có dụng ý gì?

Nào ngờ Trương Hiến lại cười:

- Ngũ ca nghĩ quá nhiều rồi!

- Hả?

- Với địa vị hiện nay của Ngọc Lang quân, cần gì phải làm gì Ngũ ca?

Hắn đã là cận thần Thái Tử, cũng có những người Quốc Trưởng sau lưng chống đỡ, chẳng lẽ Ngũ Ca còn nghi hắn có ý đồ gì với mình? Hơn nữa, Vân nhi đi Khai Phong cũng là một chuyện tốt. Nó đang tuổi đọc sách, ở lại trong quân sẽ chậm chễ tiến độ. Có thể đi theo Thái tử, lại được đọc sách, ngày sau chỉ sợ có tiền đồ mà người khác không thể sánh cùng.

Chuyện tốt như này, Ngũ ca lo lắng gì chứ?

Đối lại ta, nhất định sẽ đồng ý ngay. Nhắc đến, gần đây ta cũng đang suy nghĩ việc này.

Gần đây biên quân điều động thường xuyên, Xuyên Cô đang mang thai, theo chúng ta bốn ba khắp nơi, cũng không phải là kế lâu dài. Vừa lúc gia phụ có một tòa nhà ở Khai Phong, nếu chị dâu mang theo Vân ca đến đó, thì hãy ở lại trong nhà của ta. Đến lúc đó ta bảo Xuân Cô qua đó, cùng quan tâm lẫn nhau. Dù là ta và người ở trong quân cũng có thể yên tâm, không phải lo lắng gì nữa.

Nhạc Phi nghe xong mỉm cười.

Đúng vậy, Ngọc Doãn sao có ý đồ xấu gì mình chứ?

Nhạc Phi mình chỉ là một tì tướng nho nhỏ, kém xa so với Ngọc Doãn.

Người ta có ý tốt giúp đỡ, mình lại nghi thần nghi quỷ, thật sự là...Nhạc Phi nghĩ tới đây thì có chút hổ thẹn.

Đồng thời trong lòng cũng dâng lên niềm cảm kích.

- Vậy thì, ta sẽ phái người về nhà báo cho lão mẫu biết.

- Ừ, ta cũng chuẩn bị phái người nói với gia phụ một câu. Thừa dịp còn chưa vào hắc mùa đông, thì sớm để chị dâu và mọi người sớm khởi hành. Không bằng như này, ngày mai ta xin phép Lý huyện tôn hộ tống các nàng đi Đông Kinh, đợi sau khi an bài ổn thỏa thì sẽ trở lại, có được không?

Trương Hiến nói vậy, Nhạc Phi liên tục gật đầu.

Nếu đã quyết định thì mau chóng đi làm.

Nhạc Phi lập tức trở về tị trấn, gặp Lưu Xảo Nương nói lại sự việc với nàng, Lưu Xảo Nương cũng vô cùng vui mừng.

Về phần Lý Dật Phong thì càng dễ nói chuyện.

Trương Hiến tìm Lý Dật Phong nói rõ, Lý Dật Phong không nói hai lời, liền phê chuẩn luôn.

...

Sở dĩ Ngọc Doãn muốn đưa Nhạc Vân đi Đông Kinh, đương nhiên là đã có cân nhắc của hắn rồi.

Dù nay Nhạc Phi thân phận chưa quá hiển hách nhưng ngày sau sẽ có thành tựu, không thể bỏ qua được. Hơn nữa, Nhạc Phi là thần tượng kiếp trước của hắn, dù là trong lòng có chút khúc mắc, nhưng Ngọc Doãn vẫn hy vọng có thể trợ giúp Nhạc Phi một chút.

Mỗi nhục Tĩnh Khang có phát sinh hay không?

Ngọc Doãn cũng không rõ.

Lịch sử đã biến hóa thật lớn, Nhạc Phi có còn đạt được thành tựu cao như trong lịch sử hay không, cũng không rõ.

Cứ coi như là một sự bồi thường đi.

Đồng thời, Ngọc Doãn cũng hy vọng có thể kết một thiện duyên, không chừng tương lai còn cần dùng đến Nhạc Phi.

Nếu bảo tạo phản mưu nghịch gì đó, Nhạc Phi chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Nhưng ở một vài chuyện, hơn nữa liên quan đến lợi ích của quốc gia, nghĩ chắc Nhạc Phi sẽ đáp ứng hắn.

Ngọc Doãn rất rõ, sớm muộn gì hắn cũng sẽ rời khỏi trong quân.

Mà nay danh hiệu Binh bộ Lang trung của hắn chính là sự chuẩn bị cho việc bứt ra trong quân sau này. Nếu hắn rời khỏi thân quân Thái tử, ai có thể thay thế? Ở trong lòng Ngọc Doãn, đơn giản hai người Ngô Giới, Nhạc Phi, coi như là trù tính cho ngày sau.

Trở lại Ninh trại, cảm giác chệnh choáng.

Ngọc Doãn liền vào trong quân trường nghỉ ngơi, bắt giác trời đã tối đen.

Trong mơ mơ màng màng dường như nghe được có người đang gọi tên hắn.

Mở mắt ra, đã thấy Trần Quy ở ngay bên giường:

- Lang quân, lão Cao đã trở lại...có tin tức của Thiếu Dương quan trọng muốn báo.

- Hả?

Ngọc Doãn lập tức tỉnh, vội gọi Cao Trạch Dân tới chuẩn bị nước sạch rửa mặt rồi khoác áo đi ra ngoài.

Trong tòa lều nhỏ bên cạnh, Cao Thế Quang đã chờ lâu.

Thấy dáng vẻ ông ta đã phong trần mệt mỏi, là biết Cao Thế Quang đã đi không ngừng nghỉ gấp gáp quay về truyền tin.

- Lão cao, phát sinh chuyện gì?

Cao Thế Quang bước lên phía trước chấp tay:

- Lang quân, Trần Chủ bộ phái tiểu nhân trở về bẩm báo, Mã hòa thượng ba ngày sau tại Mộc Đào Câu hội minh với lực lâm đạo Hà Bắc. Trần Chủ bộ nói, tình huống dường như có chút không ổn...Vài vị Đường gia Cửu Long trại ở núi Phong Long có chút dao động, mấy lần vi phạm mệnh lệnh của Mã hòa thượng, cố ý phá hư hành động cướp giết Lỗ Tặc.

Ngọc Doãn sửng sốt:

- Cửu Long trại?

Trần Quy hạ giọng nói:

- Lỗ Tặc về bắc, dù sao cũng qua ba nơi hiểm yếu là Ngũ Mã trại và Cửu Long trại núi Phong Long cùng với Tây Sơn Động Hòa thượng. Ba nơi này cũng là địa điểm phục kích tốt nhất. Hơn nữa thực lực Cửu Long trại tại Hà Bắc lộ là khá lớn, nghe nói có hơn vạn người, không hề kém binh lực Động Hòa thượng chút nào. Thủ lĩnh Cửu Long trại tên là Xích trung, hiệu là Xích Thiên Vương. Nếu chỉ lấy sức chiến đấu

mà nói, Cửu Long trại so với động Hòa Thượng mạnh hơn rất nhiều, cho nên lực ảnh hưởng cũng vô cùng lớn.

Cửu Long trại, Ngũ Mã trại, động Hòa Thượng!

Đây là lục lâm đạo Hà Bắc, là ba nhánh hào cường lớn nhất.

Mà Động Hòa Thượng dù chưa hẳn là một trong tam cường, quật khởi không lâu.

Mã Khuếch cũng là sau khi Quách Dực Sư quy thuận mới mang theo một đội binh mã Yên Sơn phủ tìm nơi nương tựa Tây Sơn động Hòa Thượng, cũng ở Tây Sơn giao phong với Lỗ Tặc, danh tiếng đồn xa. Luận thực lực, động Hòa Thượng không kém, nhưng lấy danh vọng mà nói, lại không bằng Cửu Long trại.

Trần Quy làm phụ tá của Ngọc Doãn, đương nhiên hỏi thăm rõ ràng tình huống Hà Bắc lộ.

Y tường thuật lại tỉ mỉ xong, Ngọc Doãn chau mày lại.

- Ý Mã hòa thượng là gì?

Cao Thế Quang vội vàng nói:

- Mã hòa thượng là kẻ cứng rắn, chỉ có Xích Thiên Vương là đối ý làm cho Mã hòa thượng cũng vô cùng đau đầu.

Vốn hắn đã ở Ngũ Mã trại tập kết mấy vạn cường nhân, chuẩn bị cướp giết Lỗ Tặc. Nếu núi Tán Hoàng cướp giết thất bại, thì có Cửu Long trại và động Hòa Thượng theo thứ tự ra tay, thế phải giữ lại Lỗ Tặc. Nhưng hiện tại Xích Thiên Vương đổi chủ ý, sự tình liền có chút phức tạp. Nếu Xích Thiên Vương không chịu phối hợp, Ngũ Mã trại cũng sẽ do dự, thậm chí có thể sẽ thay đổi chủ ý.

Sắc mặt Ngọc Doãn lập tức trở nên rất khó coi.

- Cửu Long trại kia sao lại đổi ý?

- Cái này lại không rõ lắm.

Trong lòng Ngọc Doãn cũng rối loạn lên.

Vốn hết thầy đều đã an bài thỏa đáng, nào biết được sẽ phát sinh biến cố như vậy.

Thật ra, khi ở Tây Sơn chậm chạp không có tin tức truyền đến, Ngọc Doãn liền cảm giác không ổn. Nhưng dù vậy, nghe được tin này, hắn vẫn còn có chút bất ngờ bàng hoàng.

Trần Quy đột nhiên hỏi:

- Mã hòa thượng kia vì sao lại hội minh ở Mộc Dao Câu?

483. Chương 480: Hội Minh Mộc Dao Câu (4)

- Trần Chủ bộ nói. Mã hòa thượng không rất cam tâm, cho nên ở Mộc Dao Câu mời Cửu Long trại và Ngũ Mã trại và vài vị đương gia, hy vọng có thể khuyên bảo bọn họ đáp ứng. Chủ yếu nhất vẫn là, nếu Cửu Long trại không chịu cúi đầu, Mã hòa thượng muốn nhân cơ hội nuốt Cửu Long trại, để tránh bọn họ sinh thêm sự cố. Dù sao, bên trong chuyện này có chút phức tạp, Trần Chủ bộ cũng rất đau đầu.

Chắc chắn Trần Đông đau đầu rồi!

Ngọc Doãn day mũi, không nói gì.

Mà Trần Quy thì ngồi ở chỗ cũ, đắm chiêu suy nghĩ.

Cao Thế Quang đi theo Ngọc Doãn cũng được một thời gian, sớm đã không phải là anh nông dân mới đến Khai Phong không hiểu gì cả rồi.

Ông cũng hiểu rõ, lần này Ngọc Doãn đã tốn không ít tâm tư vào việc cướp giết Lỗ Tặc.

Hai trăm ngàn quan ám hoa đã chuyển tới Tây Sơn.

Nếu không thể giải quyết Lỗ tặc, Ngọc Doãn sẽ gặp phải tổn thất thê thảm và nghiêm trọng.

- Nguyên Tắc nghĩ thế nào?

Trần Quy đột nhiên mở mắt ra, hạ giọng nói:

- Giết!

- Ồ?

- Nếu Xích Trung khăng khăng một mực không theo, thì xử lý hần.

Không phải chứ!

Ngọc Doãn chấn động.

Cửu Long trại cũng có hơn vạn người, muốn nuốt Cửu Long trại, cũng không hề dễ dàng. Nếu sớm quyết định còn dễ làm việc hơn. Nhưng hiện tại, Lỗ Tặc đã vượt qua Hoàng Hà, đang đuổi tới Tương Châu. Hiện tại động thủ, chẳng khác nào nội chiến. Cho dù là thượng giết chết Cửu Long trại, chỉ sợ cũng tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Kể từ đó, vậy giải quyết hai vạn Lỗ tặc như nào?

- Chuyện này, Mã hòa thượng không thể ra mặt.

- Kính xin Nguyên Tắc chỉ giáo.

Trần Quy mệnh Cao Trạch Dân mang bản đồ Hà Bắc lộ tới, trầm ngâm một lát rồi nói với Ngọc Doãn:

- Việc này, còn cần lang quân ra mặt mới được.

Chẳng phải Xích Trung cũng phải đi Mộc Dao Cầu sao?

Lang quân cũng đi núi Phong Long, nơi giao nhau giữa Triệu châu và Chân Định. Ta nhớ trước đây chẳng phải lang quân từng tiến cử Đô Thống chế Vương Ngạn Bình Định quân với Hoàng phó soái? Để Hoàng phó soái phát ra một đạo mệnh lệnh, mời Vương Ngạn ở dọc đường núi Phong Long xử lý Cửu Long trại.

Ngọc Doãn nghe vậy có chút chấp nhận.

Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, ngay tại lúc này, quả quyết không thể có nửa điểm nhân từ nương tay.

Mặc kệ Xích Trung kia là xuất phát từ duyên cớ gì, nay đã ảnh hưởng đến kế hoạch của hần, thì là kẻ thù của Ngọc Doãn hần.

Trần Quy hạ giọng nói:

- Hôm qua không phải Tần Khanh đã nói, Thân quân Thái Tử đã chỉnh đốn xong, hy vọng lang quân tìm một cơ hội để các huynh đệ thực nghiệm. Nếu đã vậy, thì phải Thân quân Thái Tử xuất động, phối hợp Vương Ngạn một lưới bắt hết Cửu Long trại.

Ngoài sáng, chẳng phải Quan gia từng nói muốn các lộ binh mã bảo hộ Lỗ Tặc lên phía bắc sao? Chúng ta đây là tuân theo ý chỉ của Quan gia... Trong tối, thì là hiệp trợ Mã hòa thượng làm việc. Chỉ cần xử lý Cửu Long trại, Hà Bắc lộ tự nhiên sẽ nghe theo sự sai phái của Mã hòa thượng.

Ngọc Doãn liên tục gật đầu, hạ giọng nói:

- Vậy nghe theo kế của Nguyên Tắc.

Kế sách đã định ra, Ngọc Doãn liền không chần chờ nữa.

Hắn lập tức viết một lá thư, phái Cao Nghiêu Khanh đi Hà Gian phủ, mời Hoàng Tiềm Thiện liên lạc Vương Ngạn.

Vương Ngạn mà nay còn ở Bình Định quân, nếu y đi tới Hà Gian, cần phải đi qua núi Phong Long. Đồng thời, Ngọc Doãn lại hạ lệnh ba người Ngô Giới Trương Khởi Phó Tuyển điều động ba nghìn tinh binh, cũng để Dương Tái Hưng mã quân phối hợp hành động, phụ lấy ba trăm hỏa lôi thủ cùng hành động.

Cái gọi là hỏa lôi thủ, đó là sử dụng hỏa khí.

Trần Quy và Lăng Chấn đã nghiên cứu chế tạo ra lượng lớn hỏa khí kiểu mới, bao gồm súng phun lửa, Chưởng Tâm Lôi và tất cả hỏa khí, đều phối dùng với hỏa lôi thủ trong tay. Đội binh mã này tiêu phí quá lớn, nên Ngọc Doãn cũng cẩn thận sử dụng, không dám xem thường.

Thống soái người lôi hỏa thủ là Phong Huống và Lăng Uy.

Hai người này cũng là tâm phúc của Ngọc Doãn, rất trung thành và tận tâm với Ngọc Doãn. Giao lôi hỏa thủ cho họ, Ngọc Doãn cũng vô cùng yên tâm.

Khi hừng đông, hết thấy đều đã an bài thỏa đáng.

Ngọc Doãn lập tức nói rõ tình huống với Lý Dật Phong, chỉ nói Thân quân Thái tử ra mặt bao vây tiêu trừ đạo phi, Lý Dật Phong đương nhiên đồng ý.

Cùng ngày Ngô Giới suất bộ xuất chinh, Ngọc Doãn cũng lặng lẽ rời khỏi Túc Ninh trại, đi đến Mộc Đào Cầu.

Mộc Đào Cầu này thuộc nhánh sông Từ Thủy.

Hạ thu dòng nước chảy xiết, bắt đầu mùa đông thì khô cạn.

Sở dĩ Mã hòa thượng chọn nơi này hội minh, cũng là xuất phát từ suy xét an toàn.

Cửu Long trại ý đồ không rõ, đương nhiên không có khả năng đến hội hợp; nếu lựa chọn núi Tây Sơn hoặc Tán Hoàng, chưa chắc Xích Trung đã đồng ý.

Nhưng thật ra Mộc Đào Cầu này cách Cửu Long trại lộ trình một ngày.

Vì gần phủ Chân Định nên Cửu Long trại cũng không có khả năng xuất động binh mã, rất dễ dàng khiến cho quan phủ chú ý.

Cho nên hội minh ở trong này vô cùng an toàn.

Động Hòa thượng của Mã hòa thượng tuy nói mới xuất hiện tại lục lâm đạo Hà Bắc, nhưng sự tích y chống lại Lỗ Tặc lại làm cho lục lâm hảo hán khen ngợi không ngừng. Hiện tại y khởi xướng hội minh ở ngôi Mộc Đào, các lộ lục lâm hảo hán, tự nhiên sẽ không khước từ.

Dù Cửu Long trại thực lực mạnh mẽ nhưng cũng không vấn đề.

Ngày 23 tháng 9 Tĩnh Khang, thời tiết ngày càng rét lạnh.

Bình Sơn trấn thuộc Mộc Đào Cầu lại đột nhiên trở nên náo nhiệt lên...

Đã nhiều ngày, Bình Sơn trấn xuất hiện rất nhiều người ngoại lai. Vốn thời tiết này, Bình Sơn trấn vô cùng vắng lặng, nhưng hiện tại đã cuộn cuộn tiến vào vài trăm người, khiến cho rất nhiều nhà trọ Bình Sơn trấn lập tức kín người hết chỗ.

Mã Khuếch trên ba mươi, đang độ tráng niên.

Y là hán tử điển hình phương bắc, vóc dáng cao lớn, vai rộng eo thon.

Dưới cằm là bộ râu quai nón, làm y nhìn qua vô cùng hào phóng.

Mang theo hơn hai mươi hộ vệ, y và Trần Đông sau khi đến Bình Sơn trấn liền thuê tòa nhà lớn, đoàn người vào đó ở. Thủ lĩnh của Ngũ Mã trại và Ngũ Nhạc trại cũng đến Bình Sơn. Mã Khuếch tính toán sơn trại lục lâm đạo Hà Bắc có danh hiệu đã đến hơn phân nửa. Đương nhiên còn có một số người bởi vì đường

xá xa xôi cho nên chưa đến. Nhưng mặc dù là như vậy, cũng có thủ lĩnh của mười mấy trại đủ để cho thấy địa vị của Mã Khuếch ở Hà Bắc lục lâm đạo.

- Xích Thiên Vương còn chưa tới?

Mã Khuếch nhận được tin tức, trong lòng có chút không vui.

Gã ngồi với Đoàn Thiên Nhai thủ lĩnh của Ngũ Mã trại, có chút bất mãn nói:

- Các đạo nhân mã, thì có Xích Trung hãn là gần Bình Sơn nhất, các lộ hảo hán khác đều đã đến, nhưng Xích Trung hãn thì vẫn chưa xuất hiện là sao? Thật là quá mức ngông cuồng đấy.

Đoàn Thiên Nhai cũng cảm thấy bất đắc dĩ, hạ giọng nói:

- Mã thủ lĩnh không nên tức giận, chắc là Xích Thiên Vương có việc trì hoãn, cho nên mới tới chậm.

Dù sao ngày mai mới hội minh, chắc chắn Xích Trung sẽ xuất hiện.

Mã thủ lĩnh tốt nhất vẫn suy nghĩ nên làm thế nào khuyên bảo Xích Trung đồng ý. Người cũng biết, nếu thái độ núi Phong Long hãn không rõ, Ngũ Mã trại ta dù hưởng ứng thì cũng vô cùng phiền toái. Ta nghe nói, Lỗ Tặc đã đến Tương Châu, chuẩn bị nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Phỏng chừng chậm nhất đầu tháng sau, bọn họ nhất định sẽ đến Tán Hoàng.

Nếu nhanh chóng đưa ra chủ ý, huynh đệ bên này cũng không biết nên làm thế nào...

Mã Khuếch nghe vậy vội vàng trấn an.

Nói chuyện với Đoàn Thiên Nhai vài câu thì Mã Khuếch cáo từ rời khỏi.

Gã còn muốn giao lưu với các lộ thủ lĩnh khác, vì thế liền gọi Trần Đông chuẩn bị đi du thuyết.

- Thiếu Dương, ta vốn cho là tất cả đều là nam nhi nhiệt huyết, chắc chắn sẽ vui mừng hưởng ứng.

Nào ngờ lại xảy ra tình trạng như này...Nếu hành động lần này không thành công, Mã hòa thượng ta còn mặt mũi nào đi gặp Ngọc Lang quân nữa?

Hai người đi ra cửa sân, đến một nhà trọ.

Không ngờ chưa đi được bao lâu, từ trong hẻm nhỏ bên đường xông ra một đám người.

Một người áo đen cầm đầu, không đợi Mã Khuếch phản ứng, đã lắc mình đến trước mặt gã.

- Mã hòa thượng, chủ nhân nhà ta cho mời.

Một thanh chủ thủy sắc bén cắm vào lưng Mã Khuếch, bàn tay hắc y nhân kia khoác lên vai Mã hòa thượng tươi cười. Từ xa nhìn cứ như là bạn tốt lâu năm gặp lại. Người đó nói nhỏ bên tai Mã Khuếch:

- Mã thủ lĩnh không cần lo lắng, chủ nhân nhà ta không có ác ý...Chỉ có điều trong tình huống này, không tiện ra mặt.

484. Chương 481: Hội Minh Mộc Đạo Câu (5)

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Chớ đừng nói chi là dao nhỏ đã đặt tại trên cổ, cho dù Mã Khuếch không tình nguyện, cũng chỉ có thể nắm lỗ mũi, gật đầu đáp ứng.

Nhưng thật ra Trần Đông đứng bên lộ ra vẻ cổ quái.

Bởi vì y nhận ra, trong mười mấy người ngăn trở y có hai gương mặt quen thuộc.

Nếu không nhớ lầm, hai người kia là người của Lý Bảo! Trần Đông là sống nhiều năm tại Khai Phong, mặc dù không coi là người sinh trưởng ở địa phương Khai Phong nhưng đối với đệ tử của Lý Bảo thì xác thực có thể nhận biết được rõ ràng. Nếu là người của Lý Bảo, vậy có liên quan đến rất Tiểu Át. Trần Đông rất rõ ràng, giữa Lý Bảo và Ngọc Doãn sớm đã biến thù thành bạn rồi.

- Đại đương gia không cần phải lo lắng...

Trần Đông khẽ mỉm cười, hạ giọng nói:

- Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ là lang quân nhà ta tới rồi.

- Ngọc Tiểu Át?

Mã Khuyếch mày nhăn lại, lập tức lộ ra vẻ không hài lòng.

- Ngọc Lang Quân này là có ý gì?

Cũng khó trách gã sẽ như thế, đổi lại bất cứ người nào gặp được loại sự việc như này, sợ cũng sẽ không cao hứng. Mã Khuyếch làm việc cho Ngọc Doãn, tuy nói phương diện này cũng có một chút ý nguyện của Mã Khuyếch, nhưng nói cho cùng, cũng là làm việc vì Ngọc Doãn.

Đang yên lành đột nhiên xuất hiện hai nhóm người cường ép, chính là thủ hạ Ngọc Doãn

Mã Khuyếch không thấy thoải mái trong lòng.

Trần Đông thấp giọng nói:

- Đại đương gia cũng không cần để ở trong lòng, lúc này lang quân cũng không muốn xuất đầu lộ diện, cho nên mới phải dùng phương thức như vậy để liên lạc với Đại đương gia. Về phần có phải có nguyên nhân khác hay không, nghĩ chắc sau khi gặp lang quân, tự nhiên có thể hiểu rõ. Đến lúc đó lang quân nhất định sẽ giải thích rõ với Đại đương gia. Kính xin Đại đương gia thứ lỗi.

Mã Khuyếch và Trần Đông dù sao cũng có chút giao tình, hơn nữa thời gian qua đích thật là Trần Đông cũng trợ giúp gã không ít.

Thấy Trần Đông nói như vậy, Mã Khuyếch cho dù bất mãn, cũng không tiếp tục tỏ thái độ nữa.

Vì thế hừ lạnh một tiếng, không nói gì, theo hắc y nhân đi ra.

Ra khỏi trấn Bình Sơn ước chừng hai ba dặm có một điền trang.

Mã Khuyếch nếu lựa chọn trấn Bình Sơn làm Hội minh, đương nhiên cũng đã hiểu biết tình hình ở đây. Gã đã hỏi thăm, điền trang này nghe nói là sản nghiệp lấy danh nghĩa Triều Phụng Lang nào đó ở Hoạch Lộc. Nói như vậy, giống như loại phú hộ phần lớn là cường hào địa phương, dù là Mã Khuyếch mạnh bậc này cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Ngoài điền trang, có người áo đen tuần tra thủ vệ chung quanh.

Thấy đoàn người đến, liền có người tiến lên phía trước nói:

- Trương đại ca, thuận lợi không?

Người áo đen cầm đầu cười nói:

- Đương nhiên thuận lợi. Mã đại quan nhân cũng rất hợp tác, không gây khó dễ gì.

Lang quân ở đâu?

- Đang đánh đàn ở hoa viên hậu trạch.

Người áo đen gật gù đầu, xoay người nói với Mã Khuyếch:

- Mới vừa rồi nhiều có đắc tội, kính xin đại quan nhân thứ tội...Mời đại quan nhân và Trần Chủ bộ đi vào, Lang quân đang đánh đàn ở hoa viên hậu trạch, e là đã chờ lâu rồi.

Trần Đông và hắc y nhân kia chấp tay, cùng Mã Khuyếch cất bước đi vào cửa chính.

Đây là một tòa nhà ba vào ba ra, xuyên qua phòng chính, thẳng đến hậu trạch...Còn chưa vào hoa viên đã nghe được tiếng đàn du dương.

Trần Đông hơi sững sốt, đột nhiên cười nói:

- Có phải Tiểu Ất có sáng tác mới?

Người dẫn đường là Cao Thế Quang, liền quay đầu lại cười nói:

- Ta không rõ lắm. Tuy nhiên gần đây lang quân thường xuyên gây hồ cầm, mà vẫn là một khúc này.

Tiếng đàn sâu kín kia mang theo một chi khí bình thản công chính làm lòng người thư sướng.

Mã Khuyếch vốn vẫn còn tồn vài phần oán khí, nhưng không biết tại sao, sau khi nghe xong khúc này thì oán khí lập tức tan thành mây khói.

- Thiếu Dương, đây là khúc gì?

Trần Đông lắc đầu:

- Không rõ lắm. Nghĩ chắc là sáng tác mới của Tiểu Ất

Hai người một trước một sau đi vào hoa viên, đã thấy Ngọc Doãn ngồi trong lương đình, đang gảy hồ cầm tấu nhạc khúc.

Trên bàn đá đặt một lư hương, mùi hương thơm làm người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái. Một cô gái trẻ trung đang đứng bên cạnh dâng hương.

Nhìn cách ăn mặc của nàng không giống tỳ nữ, mà giống khách hơn.

Trần Đông không biết cô gái này, nhưng lại có thể thấy được cô gái này có chút kỳ lạ.

Hai người đi vào lương đình, tiếng đàn đột nhiên dừng lại.

Ngọc Doãn đứng lên chấp tay với hai người Mã Khuyếch:

- Hôm nay dùng phương thức như vậy mời Mã Thông phán đến, thực có chút bất đắc dĩ, kính xin Thông phán thứ tội.

Trước đây Mã Khuyếch từng đảm nhiệm Thông phán Yến sơn phủ.

Thấy Ngọc Doãn xin lỗi mình, oán khí trong lòng dù có nhiều đi chăng nữa thì cũng không phát tác được.

Gã đành phải cười khổ một tiếng:

- Lang quân mời ta, có thể phái người thông bẩm, cần gì phải dùng phương thức này, thật sự là làm ta hoảng sợ.

Câu này thốt ra đại biểu đã không còn so đo nữa.

Ngọc Doãn mời hai người ngồi xuống, đã thấy thiếu phụ kia vẫn ngồi bên, như không có ý lui xuống.

Bên ngoài lương đình, Cao Thế Quang và người áo đen lúc trước đã mời Mã Khuyếch tiến vào.

Nghe hộ vệ nói, người áo đen dường như họ Trương.

Mã Khuyếch cảm thấy, 'Trương đại ca' này hẳn không phải là người trong quan trường. Từ thủ đoạn lúc trước của y mà thấy giống người trong giang hồ hơn.

- Ngọc Lang Quân gọi ta tiến đến, rốt cuộc có gì chỉ bảo?

- Xích Trung đã bị triều đình chiêu an rồi.

- Hả?

Ngọc Doãn xua tay, Cao Thế Quang cầm một hộp đi lên, đặt trước mặt Mã Khuyếch.

Trong hộp có một công văn chiêu an và quan ấn nho nhỏ.

Mã Khuyếch coi như là người từ triều đình đi ra, sao không nhận ra ấn quan này là giả hay thật chứ?

Mở ra công văn chiêu an ra xem, cũng là Tri phủ Tương Châu Đỗ Sung phát ra. Nội dung nói, Xích Trung quy hàng triều đình, chịu nhận chức Thừa Tín Lang, phong làm Bình Mã Sứ Mưu Sơn.

- Tại sao có thể như vậy?

Mã Khuyếch biến sắc, trầm giọng hỏi.

Ngọc Doãn thở dài,

- Tình huống cụ thể, ta không quá rõ ràng, nhưng theo ta được biết, là Đỗ Sung được mệnh của Cảnh Trọng Nam phải bảo vệ Lỗ Tặc bình an quay về phương Bắc. Cho nên Đỗ Sung liền mua chuộc Xích Trung, còn hứa hẹn chức quan cho Xích Trung. Hơn nữa, theo ta được biết, gia quyến Xích Trung đã rời khỏi núi Phong Long, đi tới An Dương định cư...Đỗ Sung còn muốn cầu Xích Trung, nếu Mã Thông phản các người động thủ, thì binh mã núi Phong Long nhân cơ hội tập kích Ngũ Mã trại, hoàn toàn phá hủy lực lượng lục lâm đạo Hà Bắc.

Mã Khuyếch hít sâu một hơi!

Nếu thật cái như thế, lần này Xích Trung rất có thể sẽ cúi đầu tại hội minh.

Đội Ngũ Mã trại và Tây Sơn Hòa Thượng Động hợp binh một chỗ, bọn họ ở hậu phương đánh lên, đến lúc đó chỉ sợ phải tổn thất thê thảm và nghiêm trọng.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Mã Khuyếch âm tình bất định.

Ngọc Doãn thấy bộ dáng gã như vậy, cũng không vội mở miệng.

- Lang quân có cao kiến gì?

- Ta chỉ muốn biết, Mã Thông phản có từng thay đổi chủ ý không?

- Cái này, đương nhiên sẽ không!

Mã Khuyếch nói:

- Lỗ Tặc hung tàn. Lòng ta rất rõ. Nếu hai vạn Lỗ Tặc này trở về Nữ Chân, tương lai chắc chắn sẽ tạo thành uy hiếp đối với Đại Tống ta.

Ngọc Doãn gật gật đầu:

- Nếu Mã Thông phản chủ ý không thay đổi, ta đây yên tâm.

- Nhưng, Xích Trung...

Ngọc Doãn ho khan một tiếng:

- Lâm Tử, đem lễ vật kia ra.

Lâm Thao bên ngoài lương đình đáp ứng một tiếng, xoay người rời đi.

Chỉ chốc lát sau, thấy y mang theo vài thanh niên trai tráng khênh một cái rương đi vào lương đình.

Ngọc Doãn nói:

- Nếu không phải bắt đắc dĩ, ta cũng không muốn dùng thủ đoạn như vậy.

Chỉ có điều không làm như vậy, chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái càng lớn. Nhưng Tán Hoàng đã không thích hợp làm nơi phục kích. Nói vậy Đỗ Sung đã biết rõ hành tung của các người, nếu lại ra tay, chỉ sợ sẽ bị quan quân phục kích. Ta nghĩ đến, biện pháp tốt nhất, là đổi một nơi khác. Ta biết các người đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng tốt nhất vẫn là thay đổi kế hoạch.

Mã Khuyếch lộ ra vẻ nghi hoặc, đứng dậy đi đến bên rương, mở nắp ra.

Sắc mặt trong lúc đó trở nên cực kỳ khó coi, Mã Khuyếch đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Ngọc Doãn thật lâu nói không ra lời.

Trong rương kia là một tảng vôi thật dày.

Trên lớp vôi đặt mười mấy đầu người máu loang lổ.

Mã Khuyếch liếc mắt một cái nhận ra, một đầu người trong đó, là Đại đương gia Xích Trung Cửu Long trại núi Phong Long.

- Lang quân, đây là ý gì?

- Hôm qua ta ở Hoạch Lộc gặp đám người Xích Trung.

Xuất phát từ lòng tốt, ta vốn muốn nói chuyện cùng hần, nào biết được hần không một lời lại lật mặt.

Ha ha, may mắn có Lý nương tử, thiếu chút nữa liền để bọn họ đắc thủ rồi...Ta đã liên lạc Đô Thống chế bình định quân Vương Ngạn, cũng hạ lệnh thân quân Thái Tử ta xuất phát, chậm nhất tối mai sẽ động thủ tại núi Phong Long, tẩy sạch Cửu Long trại.

Ngọc Doãn nói miêu tả sơ lược, lại làm cho Mã Khuyếch hết hồn.

Lý nương tử?

Gã nhìn thoáng qua thiếu phụ ngồi một bên dâng hương, trong đầu đột nhiên hiện một ý niệm trong đầu, bật thốt lên:

- Xin hỏi cô nương là Mẫu Dạ Xoa Lý Tiểu Thúy?

Thiếu phụ kia ngẩng ra, ngẩng đầu lên, trên mặt nở nụ cười ầm ập, hạ giọng nói:

- Sao quan nhân lại biết biệt hiệu của thiếp thân?

Mã Khuyếch không khỏi cười khổ:

- Tên của Lý nương tử, sao ta không biết chứ?

Năm đó Lý nương tử và Trương Đại Lang tại huyện Giải không phí một binh một tốt chém giết hai trăm bảy mươi hãn phi Cửu Lang trại núi Trung Điều, danh dương Hà Đông, ta vô cùng khâm phục. Chỉ có điều không nghĩ tới, Lý nương tử lại tìm nơi nương tựa Ngọc Lang Quân...

485. Chương 482: Hội Minh Mộc Đào Câu (6)

Nói xong, gã xoay chuyển ánh mắt dừng ở trên người vị 'Trương đại ca' đứng ở bên ngoài lương đình kia.

- Nghĩ chắc vị này là Trương Thái Bảo rồi!

Lâm Thao ở bên ngoài lương đình khẽ mỉm cười, không mở miệng.

Chẳng trách không có tin tức của Xích Trung, hoá ra bị Ngọc Doãn thần không biết quỷ không hay xử lý rồi.

Mã Khuyếch không khỏi bắt đầu thấp thỏm không yên, nhưng gã biết, cô gái thanh tú xinh đẹp trước mắt thật sự là Mẫu Dạ Xoa, thủ đoạn dùng độc của nàng quỷ thần khó lường, mà ám khí của nàng càng làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Cũng chỉ có nhân vật như vậy, mới có thể xử lý đám người Xích Trung, hơn nữa còn lạng yên không một tiếng động.

Mã Khuyếch rất rõ ràng, Xích Trung coi như là độc nhân vật, võ nghệ cao cường, trời sinh tính đa nghi.

Dưới trướng hần có Thập bát La Hán, cũng tiếng tăm lừng lẫy ở Hà Bắc lộ. Không nghĩ tới gặp được Ngọc Doãn, lại bị chết sáng khoái như thế...

Mã Khuyếch lúc này cũng không dám tỏ vẻ gì nữa.

Sau khi do dự một chút, gã hạ giọng nói:

- Xin hỏi lang quân có cao kiến gì?

- Trạm Hoa Tháp Tử.

- Hả?

- Tán Hoàng đã không nên động thủ, núi Phong Long cũng không phải nơi tốt.

Đoạn đường đi phía bắc này, chỉ có trạm Hoa Tháp Tử thỏa đáng nhất...Ta cũng cần mã Thông phán trợ giúp, tuy nhiên việc này, tốt nhất không nên nói cho bất cứ kẻ nào. Để Ngũ Mã trại, Ngũ Nhạc trại ven đường tập kích quấy rối, bám trụ tốc độ Lỗ Tặc, rồi sau đó ta và người liên kết, ở trạm Hoa Tháp Tử một lưới bắt hết Lỗ Tặc. Vẫn là câu nói kia, giết một Lỗ Tặc, được mười quán tiền...Ta có thể thêm một trăm ngàn quán ám hoa, trả cho các hảo hán tập kích quấy rối Lỗ Tặc. Không biết Mã Thông phán, ý như thế nào?

Mã Khuyếch neho mắt lại, lâm vào trầm tư.

Làm vậy, chẳng khác nào liên kết với quan quân.

Gã nghe hiểu rõ ý tứ Ngọc Doãn, nhưng liên kết quan quân, chỉ sợ các lộ hảo hán chưa chắc đáp ứng.

Từ xưa đến nay, quan là quan, phi là phi.

Nếu là quan quân liên kết, chỉ sợ phá hỏng quy củ.

Nhưng hiện tại, núi Phong Long xong đời, mà đám người Cảnh Trọng Nam, Đỗ Sung lại quyết tâm muốn bảo vệ người Nữ Chân lên phía bắc. Chỉ dựa vào hảo hán lực lâm đạo kia, chỉ sợ cũng ngăn không được hai vạn Lỗ Tặc này. Nếu là quan quân có thể ra tay, thật là lựa chọn tốt nhất.

Ngọc Doãn nói:

- Ta biết Mã Thông phán là sợ phá hỏng quy củ.

Nhưng Mã Thông phán phải hiểu, người là mệnh quan triều đình, không đơn thuần là trộm cướp. Trước đây sở dĩ người trốn ở động Hòa Thượng cũng là có chút bất đắc dĩ. Hiện giờ là cơ hội, sao không quay về triều đình, làm đại sự? Ta biết mã Thông phán không muốn trở về Đông Kinh. Vậy cũng không khó. Quảng Tín quân ở biên ải kia, ta cũng có chút giao tình.

Chỉ cần Mã Thông phán gật đầu, đại khái có thể đến Quảng Tín quân làm một Hành quân Tư mã, chưa chắc kém hơn Thông phán Yến sơn trước kia.

Ý nghĩ Mã Khuyếch rất quái dị, tình nguyện làm phi, cũng không muốn trở về triều đình.

Mà trong lịch sử, gã cũng đích thật là lựa chọn như vậy.

Nguyên niên Tĩnh Khang, Tây Sơn động Hòa Thượng bị người Nữ Chân phá, Mã Khuyếch bị người Nữ Chân bắt làm tù binh. Nhưng sau đó gã lại chạy thoát, chạy tới Ngũ Mã trại liên kết với Chu Lương kháng Kim, kéo hơn mười vạn nhân mã. Lúc ấy gã từng mấy lần chờ lệnh triều đình, khẩn cầu Tống Cao Tông Triệu Cấu xuất binh thu phục Hà Bắc. Nhưng triều đình lại chẳng quan tâm, thế cho nên cuối cùng nghĩa quân Ngũ Mã trại chống đỡ Kim bị người Nữ Chân đánh bại. Mã Khuyếch từ sau đó ở các nơi Hà Bắc tổ chức nghĩa quân, cũng đều lần lượt thất bại.

Cuối cùng, gã nản lòng thoái chí trở về Giang Nam, buồn bực sầu não mà chết.

Ngọc Doãn không rõ lắm Mã Khuyếch lịch sử, nhưng từ những hành động của gã cho thấy, gã cũng không muốn trở về triều đình.

Mã Khuyếch do dự hồi lâu, hạ giọng nói:

- Ta có thể nghe theo chỉ bảo của lang quân, nhưng có một điểm, động Hòa Thượng ta là động Hòa Thượng, không quan hệ với triều đình. Dù là phối hợp lang quân, cũng là vì giết Lỗ Tặc...Việc này sau khi kết thúc. Ta cũng không nguyện trở về triều đình.

- Có thể!

Ngọc Doãn không chút do dự đáp ứng.

- Tuy nhiên có một việc, Mã Thông phán phải hiểu.

Mặc kệ người lần này có giết Lỗ Tặc thành công hay không, Tây Sơn động Hòa Thượng đều không thể tránh khỏi sẽ biến thành cái đình trong mắt triều đình.

Mã Khuyếch lộ vẻ ảm đạm, sau một lúc lâu nói:

- Ta hiểu được.

Gã hít sâu một hơi, hạ giọng nói:

- Nhưng ta từng thề, phải giết tận Lỗ Tặc.

Dù là Quan gia không ưa ta, cũng sẽ không làm ta thay đổi chủ ý.

Người này thật đúng là một Ảo tướng công!

Ngọc Doãn không khỏi mỉm cười, lắc đầu nói:

- Tâm ý của Mã Thông phán, ta hiểu được.

Tuy nhiên muốn giết Lỗ Tặc, động Hòa Thượng cũng không phải một lựa chọn tốt nhất. Tuy nói Tây Sơn và biên tái cách xa không xa, nhưng dù sao cũng là thuộc cai trị của Đại Tổng ta, sớm hay muộn sẽ bị triều đình nắm giữ. Đến lúc đó, người phải lựa chọn như thế nào?

- Việc này...

Mã Khuyếch do dự một chút, hạ giọng nói:

- Kính xin lang quân chỉ giáo.

Ngọc Doãn nói:

- Ta có hai nơi đi, có thể cho Mã Thông phán lựa chọn.

Thứ nhất, trạm Hoa Tháp Tử sau khi cướp giết Lỗ Tặc, Mã Thông phán có thể dẫn hảo hán động Hòa Thượng lên Lang Sơn phía bắc, vào rừng làm cướp ở Ngũ Hồi Linh.

Ngũ Hồi Linh, là nơi giao thoa giữa Nam Kinh và Tây Kinh, tiến có thể đi phía bắc đi tập kích quấy rối Lỗ Tặc, lui có thể trợ giúp Quảng Tín quân.

Và lại địa thế Ngũ Hồi Linh phức tạp, dãy núi liên kết...Dù Lỗ Tặc muốn phải bao vây tiêu trừ, cũng không quá dễ dàng, là một nơi để đi.

Nếu Mã Thông phán không muốn đến Ngũ Hồi Linh, có thể tây tiến Sóc Châu, vào rừng làm cướp tại Lục Thự Linh.

Không dỗi gặt Mã Thông phán, Tiểu Ất và bộ lạc Mạc Bắc có chút giao tình, cũng có liên lạc với tổng quản Thái Nguyên Vương Bẩm. Đến lúc đó Mã Thông phán có thể suất chúng hảo hán bắc tiến Đại Đồng, xuôi nam Hạ Ninh Hóa quân, cũng là một nơi tiến có thể công, lui có thể thủ.

Mà hai địa phương này Mã Thông phán chỉ có thể đảm nhiệm chọn một mà thôi. Tiểu Ất sẽ cố gắng đứng giữa điều đình cho Mã Thông phán.

Mã Khuyếch lộ ra vẻ kinh ngạc, sau một lúc lâu cười khổ lắc đầu nói:

- Ngọc Lang Quân quả nhiên tài giỏi, đã lựa chọn sẵn hai nơi cho ta rồi.

Tuy nhiên, việc này quan hệ trọng đại, ta cũng không dám lập tức quyết định.

Như vậy đi, đợi sau khi cướp giết Lỗ Tặc ở trạm Hoa Tháp Tử xong, chắc chắn ta sẽ có câu trả lời chính xác với Lang quân. Không biết lang quân nghĩ như thế nào?

Loại chuyện như này, chắc chắn phải cân nhắc kỹ.

Ngọc Doãn cũng biết Mã Khuyếch không thể nào quyết định ngay được, cho nên cũng không sốt ruột.

Việc này mục đích chủ yếu, đó là mời chào được Mã Khuyếch về mình. Từ tình hình trước mắt mà thấy, tiến hành coi như thuận lợi.

- Một khi đã như vậy, xin đợi tin lành từ Mã Thông phán.

Ngọc Doãn đứng dậy cười nói:

- Nên nói cũng đã nói, nên làm cũng đã làm rồi.

Ta không giữ lại Mã Thông phán, nghĩ chắc bên Mã Thông phán cũng có rất nhiều chuyện phải làm. Tối nay ta đi Bình Sơn trấn, Thiếu Dương cũng đi theo ta, ta còn có chuyện quan trọng thảo luận cùng người. Trương Thái Bảo và Lý nương tử ở lại, hiệp trợ Mã Thông phán làm việc. Đợi sự việc bên này chấm dứt, kính xin Mã Thông phán mau chóng cùng ta hội hợp ở trạm Hoa Tháp Tử.

Mã Khuyếch vội vàng đứng dậy, chấp tay đáp ứng.

Bất tri bất giác, gã đã đặt mình vào vị trí phụ thuộc.

Tuy nói có chút không muốn để Trần Đông rời đi, nhưng có vợ chồng Lâm Thao và Lý Tiểu Thúy tương trợ, Mã Khuyếch tin tưởng sẽ thành công nhiều hơn.

Ngày 25 tháng 9 Nguyên niên Tĩnh Khang.

Đô Thống chế Bình định quân Vương Ngạn suất bộ hợp binh với Thống Chế thân quân Thái Tử Ngô Giới, tổng cộng năm nghìn binh mã, cường công núi Phong Long.

Cửu Long trại có binh mã hơn vạn, thật là trở tay không kịp.

Trước đây Đỗ Sung đã bí mật chiêu an Cửu Long trại, cho nên đạo phỉ Cửu Long trại căn bản cũng không nghĩ đến, quan quân lại đột nhiên tấn công. Cộng thêm Xích Trung và nhóm thủ lĩnh trong trại liên can cũng không ở đó, cho nên rối loạn mất đầu, căn bản không thể ngăn cản sự tấn công của quan quân.

Chỉ hai canh giờ, Cửu Long trại liền hóa thành đồng hoang tàn.

Quan quân ở Cửu Long trại tru sát đạo phỉ hơn ngàn người, bắt tù binh mấy nghìn người, những người còn lại chạy trốn, không dám ở lưu lại Hà Bắc lộ.

Trời mới biết, kế tiếp quan quân, còn có động tác gì?

Tin tức truyền vào Tương Châu, Tri phủ Tương Châu cũng giật tím mặt.

Đỗ Sung tố cáo thân quân Thái Tử với Nguyên soái phủ binh Mã Hà Bắc, nói núi Phong Long đã bị y chiêu an, vì sao đột nhiên lại tấn công?

phó Nguyên soái Trương Sở binh mã Hà Bắc cũng không biết nên giải thích thế nào.

- Đỗ phủ tôn chó giận, Cửu Long trại đã tiếp thu chiêu an, căn bản không biết được.

Hành động lần này của thân quân Thái Tử đã trình báo Hoàng phó soái Hà Gian phủ. Mục đích gì hẳn cũng không phải làm khó phủ tôn, mà là xuất phát từ mục đích luyện binh thôi.

Đỗ Sung á khẩu không trả lời được.

Y có tâm làm khó dễ, nhưng thân quân Thái Tử thuộc Đông cung, không phải là y có thể làm khó dễ.

Ngọc Doãn càng không phải thuộc hạ của y, Đỗ Sung cũng chỉ có thể cầm điếu ngậm bồ hòn mà im.

Tuy nhiên bởi vậy, cũng là một chuyện tốt.

Cường nhân Ngũ Mã trại lập tức lui nhập núi Tân Hoàng, không dám lần nữa hành động thiếu suy nghĩ.

Con đường về bắc của người Nữ Chân cũng bởi vậy bị quét dọn rất nhiều chướng ngại. Đỗ Sung đang cùng Ngột Lâm Đáp Tất Lỗ Mỗ và Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ thảo luận, quyết nghị trước tiên xuất phát, tốc độ về bắc phải nhanh hơn.

Thời tiết đã càng ngày càng lạnh!

Ngày 27 tháng 9, tuyết đầu mùa phương bắc đã đến, nhuộm trắng khắp nơi.

486. Chương 483: Người Là Ai? (1)

Ầm!

Một chiếc xe ngựa chở đầy lương thảo đang chạy nhanh đột nhiên lật nhào.

Người đánh xe bị đè dưới xe, một chân bị đứt, kêu lên thảm thiết không ngừng.

Oàn Nhan Bò Lỗ Hồ sắc mặt hung ác nham hiểm, nhìn đội ngũ hỗn loạn ở phía trước, lửa giận trong lòng càng lúc càng lớn...Một bên, Hoàn Nhan Thi Lý và Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ cũng trầm mặt, nhìn nhau, lộ ra vẻ sầu lo.

Năm nay mùa đông tới khá sớm, phương bắc còn ngênh đón tuyết đầu mùa trước tiên.

Tuyết rơi dày khắp nơi, đường trở nên vô cùng khó đi. Rất nhiều địa phương bị tuyết lớn bao phủ, căn bản thấy không rõ lắm tình trạng đường xá.

Đây là lần thứ mấy xuất hiện trạng huống như vậy rồi?

Trong mười ngày tổn thất thê thảm và nghiêm trọng!

Chỉ ít có hơn mười cỗ xe ngựa gặp được tình huống như vậy, làm người đau đầu không ngừng.

- Lang quân, cứ hành quân cấp tốc như vậy chỉ không phải là lựa chọn sáng suốt.

Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ không kiên nhẫn nói với Hoàn Nhan Thi Lý:

- Cái Thiên Đại vương tốt nhất nên khuyên bảo Lang quân đi.

Đây rõ ràng là người Nam thiết kế cạm bẫy bên đường, mới tạo thành nhiều chuyện xảy ra như vậy. Vốn tưởng rằng đám người Nam này bị chúng ta giáo huấn rồi, nhưng không ngờ lại vẫn xuất ra thủ đoạn như vậy. Xé chắn ra lẻ, tập kích quấy rối ven đường như thế chỉ sợ sẽ tổn thất thê thảm và nghiêm trọng.

Mười ngày, ngăn ngụt mười ngày, nhưng lại có mấy trăm binh lính Nữ Chân chết trên đường lên phía bắc.

Từ lúc bị quan quân công phá ở núi Phong Long, lục lâm đạo Hà Bắc tựa hồ bị dọa cho bể mật gần chết, lập tức tắt cả đèn biển mất.

Vốn tưởng rằng đến lúc này đường về sẽ trở nên thông thuận. Ai lại nghĩ hôm nay ông trời lại bắt công nên những người này mới rảnh tay đối thủ đoạn ven đường không ngừng tập kích quấy rối. Khiến cho quân Kim khổ không thể tả.

Cường nhân tập kích quấy rối, chẳng phân biệt được là binh mã phương nào.

Dù sao chỉ cần là cùng một chỗ với người Nữ Chân thì không ngại cùng tập giết.

Quân Kim đã chết mấy trăm người, quân Tống cũng có gần trăm người chết...Mà Hoàn Nhan Bò Lỗ Hồ ở trong cơn giận dữ, luân phiên mắng chửi sứ giả Đại Tống. Cũng khiến cho vị sứ giả kia nảy sinh sự bất mãn. Lần này quan viên Đại Tống phụ trách hộ tống quân Kim về bắc là Cảnh Diên Hi, phó Nguyên soái binh mã Hà Bắc mới nhậm chức, con trai của Binh bộ Thượng thư kiêm Tri Xu Mật Viện sự Cảnh Trọng Nam.

Trong lịch sử, Cảnh Diên Hi cũng là kẻ kiên định phái đầu hàng, nhu nhược.

Tuy nhiên trận chiến Khai Phong, Đại Tống không ngờ đạt được thắng lợi, Cảnh Diên Hi tuy rằng đồng ý nghị hòa, nhưng lòng dạ này cao hơn rất nhiều so với lịch sử.

Hoàn Nhan Bồ Lô Hồ mấy lần mắng chửi, cũng làm cho Cảnh Diên Hi sinh lòng bất mãn.

Trên đường hộ tống những ngày tiếp theo, gã lơ là, không còn dụng tâm như ban đầu nữa.

Cảnh Diên Hi phong quan Nguyên soái phủ tham nghị binh Mã Hà Bắc, cùng cấp với Ngọc Doãn. Tuy nhiên trên địa vị, Cảnh Diên Hi lại không thể đánh đồng với Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn là đại diện Thái Tử Triệu Kham, hơn nữa tay nắm giữ Thân quân Thái tử, có thể không nghe bất cứ ai sai phái.

Cảnh Diên Hi thì sao?

Tuy nói là con của Cảnh Trọng Nam, nhưng không có chỗ dựa vững chắc như Ngọc Doãn, cũng không có thực quyền như Ngọc Doãn.

Trên chuyện này gã vốn là đã bực dọc nhiều, lại bị Hoàn Nhan Bồ Lô Hồ mắng chửi, đương nhiên sẽ không còn hết lòng như trước.

Một con vật cưỡi khoái mã chở một gã quân Kim vội vàng đi qua, bị Hoàn Nhan Thi Lý ngăn lại.

- Muốn đi đâu vậy?

- Lang quân có lệnh, mặt tướng chiêu sứ giả Nam tiến đến.

Hoàn Nhan Thi Lý nghe vậy thì chau mày, quay lại nói với Ngột Lâm Đáp Tát Lô Mỗ:

- Lang quân vừa đang nổi giận đấy. Hai ngày nay rõ ràng Cảnh Diên Hi kia bất mãn. Cứ như vậy, chỉ sợ sẽ càng khiến y bất mãn thêm.

Làm phiền phó soái đi một chuyến, đem tình huống nói rõ với Cảnh Diên Hi, mời hắn nghĩ cách tương trợ.

Ta phải đi tìm Lang quân để khuyên bảo, còn cứ nóng giận như vậy, chỉ sợ cuối cùng chọc giận người Nam, quay về bắc càng gian nan hơn.

Ngột Lâm Đáp Tát Lô Mỗ ngẫm nghĩ một chút, có phần chấp nhận.

Đích xác, nếu như không có quân Tổng ven đường bảo hộ, chỉ sợ căn bản ra được địa giới Chân Định.

Tuy nói quân Kim có hai vạn nhưng đều là tay không tác sát, đối mặt với đám cường nhân này khó tránh khỏi ăn thiệt thòi. Đoạn đường này đi qua còn cần quân Tổng bảo hộ. Nếu quân Tổng buông tay mặc kệ, chỉ sợ gặp phải nguy hiểm lớn hơn nữa. Nếu vậy, giao phong một chọi một hoặc là nói hai quân đối chọi, quân Kim chưa chắc sẽ sợ hãi. Nhưng thủ đoạn cường nhân rõ ràng không phải quân chính quy giao phong.

Mấy lần tập kích quấy rối, thậm chí ngay cả cường nhân cũng không nhìn thấy thì mình đã thương vong vô số.

Cường nhân xuất quỷ nhập thần, thêm với đều là địa đầu xa địa khu Hà Bắc, dù là quân Tổng phòng bị, cũng sẽ cảm thấy vô cùng hết sức.

Chứ đừng nói chi là bọn người kia thật sự là quá mức vô sỉ.

Dọc đường đi, trời mới biết trong bụi cỏ rừng cây sẽ bay ra loạt tên bắn lén, bất kể là tạo thành tổn thương thế nào, chỉ một loạt vòng bắn qua đi là trốn ngay vào trong núi. Quân Tổng truy kích cũng không có tác dụng. Trong rừng sâu núi thẳm kia, căn bản không tìm thấy tung tích cường nhân. Nhưng nếu như không truy kích, cường nhân tập kích quấy rối sẽ càng thêm càn rỡ, tạo thành nhiều thương vong.

Hoàn Nhan Thi Lý mơ hồ có một cảm giác, con đường về bắc chắc chắn còn thêm nhiều trắc trở.

Càng là lúc này, lại càng là phải thật cẩn thận.

Lúc trước sở dĩ Hoàn Nhan Tông Vọng cho rằng Hoàn Nhan Thi Lý thích hợp Thống soái binh mã, đó là nhìn trúng sự cẩn trọng này của y. Nhưng ngại Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi cố ý đỡ lập Bồ Lô Hồ, cho nên cuối cùng Ngột Lâm Đáp Tát Lô Mỗ lại nghe theo sự chỉ bảo của Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi lệnh Bồ lô hồ Thống soái binh mã. Hiện tại xem ra, Bồ Lô Hồ kia tính tình tàn bạo, đích xác không thích hợp.

Lúc này Ngột Lâm Đáp Tát Lô Mỗ cũng có chút hối hận rồi!

Lúc trước Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi hạ chỉ bảo y 'Tuỳ cơ ứng biến'. Tuy nói Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ hiểu tâm tư của Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi nhưng quyền quyết định vẫn ở trong tay y. Nếu lúc ấy y có thể kiên trì bổ nhiệm Hoàn Nhan Thi Lý, có lẽ tình huống sẽ tốt hơn nhiều.

Chỉ có điều, hồ phù đã giao cho Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ, Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ muốn thu hồi cũng vô dụng.

- Ta phải đi tìm Cảnh Diên Hi nói rõ việc này, bên phía Lang quân còn phải xin Cái Thiên đại vương lo lắng nhiều hơn.

Nói xong, y mang theo lính liên lạc Nữ Chân kia đi thẳng đến đội ngũ quân Tống.

Hoàn Nhan Thi Lý, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, giục ngựa tiến đến tìm Bồ Lỗ Hổ khuyên bảo...

Mặc kệ như thế nào, cũng không thể tiếp tục để Bồ Lỗ Hổ làm vậy nữa. Oát Ly Bất đại ca từng nói, phải hiểu việc theo hoàn cảnh, lúc mạnh cần mạnh, lúc nhu cần nhu. Mà nay cục diện này, ta đã bị vây trong hoàn cảnh xấu, trước khi rời khỏi biên giới Đại Tống, vẫn phải dựa vào sự hiệp trợ của quân Tống. Nếu cứ liên tiếp bừa bãi ương ngạnh, kết quả là rất có thể sẽ chọc giận tòa bộ người Tống.

Những người Nam này không phải là yếu đuối.

Một trận chiến Khai Phong cũng đủ chứng minh trong đám người Nam cũng có nam nhi tâm huyết.

Cảnh Diên Hi này tuy là kẻ nhu nhược, nhưng cũng không thể cứ mãi ức hiếp. Thật sự chọc giận hắn, sợ rằng sẽ làm cục diện trở nên tệ hơn!

Chỉ có điều, nên khuyên bảo Bồ Lỗ Hổ như nào...

...

Ngay khi quân Kim đang gian nan tiến vào Hà Bắc lộ, sứ giả Nữ Chân Da Luật Dư Đồ cũng gặp phải sự lựa chọn khó khăn ở Khai Phong.

Sau khi đến Khai Phong, Da Luật Dư Đồ liền trình quốc thư, yêu cầu Triệu Hoàn tra rõ nguyên nhân cái chết của Tiêu Khánh.

Ngay từ đầu, Đại Tống tỏ ra phối hợp.

Nhưng vào tháng 10, tình huống lại phát sinh biến hóa...

Trận chiến Khai Phong làm danh vọng Hoàng đế Khâm Tông ngày càng tăng vọt.

Trần thủ Khai Phong, chống đỡ Lỗ Tặc; Thái Tử thân chinh, tử chiến Trần Kiều...Những điều này làm Triệu Hoàn đạt được danh vọng thật lớn, càng vững vàng ngồi trên triều đình. Chỉ có điều, Triệu Hoàn lại thật không ngờ sau khi tiến vào tháng 10, tình huống lại đột nhiên xuất hiện một ít biến số.

Trong phố xá xuất hiện một số bài báo nhỏ đăng nội dung minh ước Yến Sơn.

Người biết nội dung minh ước Yến Sơn không nhiều lắm.

Ngoại trừ những nhân vật quyền cao chức trọng trên triều đình ra, thì các quan viên còn lại không biết rõ. Về phần dân chúng bình dân thì lại càng không ai biết đến. Rất nhiều người nghĩ sở dĩ phóng thích tù binh Nữ Chân là Đại Tống ta nhân đức muốn giáo hóa kẻ địch.

Nhưng ai có thể nghĩ đến...

Một tờ báo nhỏ làm hỏng việc lớn...

487. Chương 484: Người Là Ai? (2)

Trận chiến Khai Phong của Đại Tổng ta, chính là đại thắng. Nhưng vì cái gì ký kết minh ước Yến Sơn thật giống như là Đại Tổng bị thua?

Tờ báo nhỏ này xuất hiện cuối tháng 9, ngay từ đầu cũng không có người chú ý, nhưng ai nghĩ sự việc trở nên càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, diễn biến thành cục diện không thể vãn hồi.

Tháng mười, trong phố xá lại truyền ra tin tức, Triệu Hoàn giam lỏng Thái Thượng Đạo Quân.

Đại Tổng lấy nhân hiếu mà trị thiên hạ, cái gọi là trăm thiện hiếu làm đầu, người đường đường Thiên Tử Đại Tổng, lại giam lỏng cha mình, thật sự là bất hiếu đến cực điểm. Trường thái học dần dần sôi trào lên! Từ xưa đến nay, Thái Học Sinh lấy cương liệt mà nổi danh. Trong lịch sử Trần Đông tại trận chiến bao vây Khai PHng lần thứ hai từng dẫn Thái Học Sinh phát động vạn dân phục khuyết, làm cho Hoàng đế Khâm Tông cuối cùng không thể không cúi đầu, phục hồi quay lại dùng Lý Cương.

Mà nay, Trần Đông không còn ở trường Thái học, nhưng không có nghĩa là trường thái học không có người cầm đầu.

Ngày 10 tháng 10, Thái Học Sinh dưới sự cầm đầu của Lô Quan, Trương Bính đã tập hợp bên ngoài Thượng thư tỉnh, rồi sau đó đi dọc theo Ngự nhai đường Bắc, đến bên ngoài Tuyên Đức Môn.

Phủ doãn Khai Phong Tần Cối nhận được tin tức, vội vàng phái người tiến đến thảo luận với Thái Học Sinh.

Thời Bắc Tống, địa vị người đọc sách cực cao.

Mà Thái Học Sinh lại là rường cột tương lai quốc gia, cho dù là phủ Khai Phong, cũng không dám chọc giận Thái Học Sinh.

Ai có thể lại dự đoán được, người Tần Cối phái đi thiếu chút nữa bị Thái Học Sinh đánh chết, cuối cùng bỏ chạy thảm hại. Thái Học Sinh tiếp tục tụ tập bên ngoài Tuyên Đức Môn, thỉnh cầu Hoàng đế Khâm Tông phóng thích Thái Thượng Đạo Quân, cũng truy cứu những quan viên lớn nhỏ đã ký kết minh ước Yến Sơn phải chịu tội.

Bọn họ thấy minh ước Yến Sơn này làm tang quyền nhục quốc.

Mà quan viên ký kết minh ước Yến Sơn lại gian thần, là quân bán nước, tội đáng chết vạn lần.

Lễ Bộ Thượng thư Mai Cháp Lễ càng là đầu sỏ gây nên.

Dù là Lý Cương cũng bị cuốn vào trong đó, ngay tiếp theo đám người Hộ Bộ Thượng Thư Đường Khác cũng trở thành đối tượng bị Thái Học Sinh thóa mạ.

Khang Vương Triệu Cấu là người chủ trì ký kết minh ước Yến Sơn, nhưng bởi vì hắn là tôn thất, cũng không có khả năng bán nước, cho nên không bêu danh là quân bán nước. Nhưng dù vậy, với thanh danh làm việc bất lợi, ngu ngốc không rõ, yếu đuối không chịu nổi trọng dụng cũng làm cho danh vọng Triệu Cấu giảm sút đến cực điểm. Thái Học Sinh không tấn công Khang Vương phủ, đã là vạn hạnh trong bất hạnh.

Đợi khi Triệu Hoàn kịp phản ứng thì sự việc đã loạn lớn rồi.

Mấy vạn dân chúng Khai Phong phục khuyết bên ngoài Tuyên Đức Môn can gián, ủng hộ những việc làm của Thái Học Sinh.

Triệu Hoàn phái nội thị Phùng Ích khuyên bảo dân chúng, lại bởi vì thái độ Phùng Ích ngang ngược càn rỡ, bị Thái Học Sinh quần ẩu chí tử, càng làm dân chúng kích động dâng trào.

Triệu Hoàn bị dọa cho sợ rồi!

Trong lúc nhất thời cũng hoảng hồn...

Trong lúc gấp gáp y muốn hạ lệnh Vương Tông Trụ Điện Tiền Ti xua đuổi dân chúng, may mắn được Hoàng hậu Chu Liên khuyên ngăn.

Mất thấy tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, Triệu Hoàn cũng không dám xem thường.

Dưới sự bảo vệ của Diêu Bình Trọng và Trương Bá Phấn, Triệu Hoàn đi lên Tuyên Đức Môn, báo cho mọi người biết, cái gọi là giam lỏng Thái Thượng Đạo Quân chỉ là giả, Thái Thượng Đạo Quân bốn ba mệt nhọc, cho nên tĩnh dưỡng ở Long Đức Cung. Vì để dân chúng tin tưởng, cuối cùng Triệu Hoàn còn bảo Thái tử Triệu Kham đi tới Long Đức Cung một chuyến, Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát cũng đi lên Tuyên Đức môn, biểu thị mình không sao.

Đây cũng là lần đầu từ lúc về đô tới nay Triệu Cát xuất hiện trước mặt dân chúng. Mà sự giam lỏng của Triệu Hoàn đối với Triệu Cát cũng bởi vậy không thể không hủy bỏ.

Triệu Cát đối với Triệu Hoàn, khúc mắc quá sâu.

Tuy nhiên cũng biết khi nào nên làm gì. Mà tình huống hiện nay, vẫn nên lấy đại cục làm trọng, bình định thế cục.

Cho nên Triệu Cát và Triệu Hoàn biểu hiện vô cùng thân thiết, tay cầm tay Triệu Hoàn, thể hiện phụ tử tình thâm.

Lập tức Triệu Hoàn hạ chỉ, giáng chức Khang Vương Triệu Cấu làm Tề quốc công, bắt đám người Mai Cháp Lễ, hạ chiếu phải tiến hành truy tra...

Lần này loạn Thái Học Sinh trong lịch sử gọi là Tuyên Đức phục khuyết.

Triệu Hoàn cực cực khổ khổ lập nên uy vọng tại trận chiến Khai Phong, nhưng vì mình ước Yến Sơn mà lại giảm sút đi.

Triệu Cát càng thừa cơ phục khởi, xuất hiện trên triều đình, làm cho vận mệnh Đại Tống cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Trước đây Triệu Hoàn từng bốn phía chèn ép phái nghị hòa.

Đám người Ưông Bá Ngạn đã bị liên lụy, làm phái nghị hòa đại thương nguyên khí.

Tuy là sau đó có khôi phục, nhưng vết nứt giữa Triệu Hoàn và phái nghị hòa đã không cách nào bù lại.

Mà nay Triệu Cát phục lại xuất hiện trong triều đình, cũng khiến cho thái độ trước đó của phái nghị hòa phái lập tức trở nên mờ ám.

Triệu Cát chủ quản hai mươi sáu năm, nắm quyền, uy vọng rất cao.

Cuối năm Tuyên Hòa thứ 7, dưới bất đắc dĩ mà truyền ngôi cho Triệu Hoàn, nhưng lực lượng cũng không phải trong một năm ngắn ngủn có thể tiêu trừ.

Nếu Triệu Hoàn giam lỏng Triệu Cát lâu một chút, không cần lâu lắm, một năm là đủ, liền có thể hoàn toàn tiêu trừ thế lực của Triệu Cát ở trên triều đình. Nhưng hiện tại, Triệu Cát sau khi nhanh chóng được tự do cũng làm cho tính kế của Triệu Hoàn toàn bộ bị đình chỉ.

Da Luật Dư Đổ cũng không nghĩ tới, thế cục Đại Tống triều sẽ diễn biến thành tình trạng như này.

Triệu Hoàn rõ ràng không có tâm tư tiếp tục giảng hòa với Da Luật Dư Đổ, hạ chiếu với Da Luật Dư Đổ: Tiêu Khánh đến chết, hung thủ là dư nghiệt Liêu quốc, không can hệ tới Đại Tống ta. Nếu Kim quốc tiếp tục đòi hỏi việc này, cũng không có tác dụng gì.

Da Luật Dư Đổ đối với việc này cũng có chút đau đầu.

Vốn là muốn mượn cái chết của Tiêu Khánh để mò vết ưu đãi lớn hơn cho Kim quốc.

Nhưng hiện tại xem ra, thái độ lão Triệu quan gia càng ngày càng cứng rắn, mạnh mẽ, sợ là khó có thể thành công...

Đây cũng là lần đầu tiên Da Luật Dư Đổ lấy thân phận sứ giả đến Đại Tống. Nếu không có bất luận đóng góp gì, sao có thể trở về Thượng Kinh?

Da Luật Dư Đổ buồn rầu không ngừng, lại cũng không thể tránh được.

Triệu Hoàn tỏ thái độ không tra cứu cái chết của Tiêu Khánh nữa, nếu Da Luật Dư Đồ tiếp tục lưu lại Khai Phong, đã không còn ý nghĩa.

- Chuẩn bị đi thôi!

Lần này đi sứ Khai Phong, không thu hoạch được gì.

Da Luật Dư Đồ rơi vào đường cùng, cũng đành phải lặng lẽ chuẩn bị trở về Thượng Kinh.

Nào biết được, ngay lúc Da Luật Dư Đồ chuẩn bị rời khỏi trước một ngày, chợt có một người đến nhà thăm hỏi.

- Khang Vương đêm khuya tới đây, là dụng ý gì?

Da Luật Dư Đồ nhìn nam tử trước mắt, trong lúc nhất thời cũng có chút nghi hoặc.

Người tới, rõ ràng là Khang Vương Triệu Cấu giáng chức làm Tề quốc công. Ở phía sau hắn, còn đi theo một người đàn ông, sau khi vào nhà thì không nói lời nào.

- Nghe nói Kim sứ sắp rời khỏi, cho nên đến tiễn.

Triệu Cấu cười ha hả nói, rồi sau đó cũng không quan tâm thái độ Da Luật Dư Đồ ra sao, đặt mông ngồi xuống.

Da Luật Dư Đồ nhăn mày lại, trầm giọng nói:

- Khang Vương, đây là ý gì?

Không đợi Triệu Cấu mở miệng, lại nghe nam tử phía sau Triệu Cấu hạ giọng nói:

- Chẳng lẽ Da Luật tiên sinh cứ thế mà trở về ư?

- Hả?

Da Luật Dư Đồ biến sắc, nhìn lại người nọ.

Đã thấy người nọ khẽ mỉm cười:

- Ta có một vụ buôn bán, muốn bàn bạc với Da Luật tiên sinh. Ta nghe người ta nói, cháu gái của Da Luật tiên sinh nay là Thiên mệnh nữ vương Tây Liêu, Da Luật tiên sinh là người Liêu, tội gì phải cố gắng cho Lỗ tặc?

Da Luật Dư Đồ giật nảy mình cả người lạnh toát.

- Người là ai...

488. Chương 485. Trạm Hoa Tháp Tử (1)

Cũng không biết, có phải do tác dụng của việc Hoàn Nhan Thi Lý khuyên bảo hay không, hay là sự thật khiến Bồ Lô Hổ không thể không thay đổi thái độ.

Ra khỏi Tán Hoàng nhập Triệu châu, quân Kim lại một lần nữa gặp sơn tặc đánh lén, chết mấy gần trăm người.

Cảnh Diên Hi đã chuẩn bị tâm lý bị mắng chửi, nhưng thái độ Bồ Lô Hổ lại rất ôn hòa., thậm chí chạy tới đại doanh quân Tống an ủi Cảnh Diên Hi không cần quá mức để ý, làm Cảnh Diên Hi hoảng sợ, tuy nhiên khúc mắc trong lòng cũng vì vậy mà tiêu trừ rất nhiều.

Sau khi tiến vào Triệu châu, Cảnh Diên Hi liền phái người tới chào hỏi Tuyên Phủ Sứ Hà Bắc Phạm Nạp.

Tuy nói Phạm Nạp không phải theo phe phái của Cảnh Trọng Nam, nhưng ngay tại lúc này, cũng không thể không cẩn thận. Sau khi tiếp đãi sứ giả Cảnh Diên Hi, Phạm Nạp hạ lệnh, mệnh tham nghị Nguyên soái phủ binh Mã Hà Bắc, Đô Giám Hàn Công Duệ binh mã Triệu châu suất bộ hiệp trợ Cảnh Diên Hi, phụ trách bảo hộ quân Kim về bắc. Hàn Công Duệ xuất thân danh môn Hàn Thị Tương Châu, trước đây từng làm phụ tá Khang Vương Triệu Cấu.

Sau Minh ước Yến Sơn, Hàn Công Duệ đảm nhiệm Tham nghị Nguyên soái phủ, lại được Đỗ Sung tiến cử, đảm nhiệm Đô Giám binh mã Tương Châu.

Tuy nhiên, dưới trướng Hàn Công Duệ đa số là xã dũng, sức chiến đấu kém xa quan quân. Nhưng dù vậy, cũng có ba nghìn binh mã, ít nhất trên binh lực cũng được bổ sung đủ. Cảnh Diên Hi lại moi được một số đồ quân nhu từ trong tay Phạm Nạp, xem như bổ sung được tổn thất trước đó. Đại quân sau khi nghỉ ngơi và chỉnh đốn ngắn ngủi ở Triệu châu thì lại tiếp tục tiến về phía bắc.

Xã dũng đến cũng đã tăng thêm nhiều tiện lợi cho quân Kim.

Sau khi những xã dũng này gia nhập thì phụ trách mở đường cho quân Kim, đảm bảo đường thông suốt.

Cũng chính là nguyên nhân này, tốc độ hành quân của quân Kim nâng cao rất nhiều. Tuy rằng ven đường vẫn đụng phải sơn tặc tập kích quấy rối, nhưng việc tổn thất giảm bớt tương đối nhiều.

Ngày 15 tháng 10, Quân Kim tiến vào Chân Định.

Quân Kim tiến vào Chân Định dọc đường từ Tương Châu đến chết hơn bảy trăm người, vẫn còn có thể chấp nhận được.

Chỉ có điều sau khi đến Chân Định, tổng quản Chân Định Vương Uyên lại cự tuyệt phái binh bảo hộ.

Cảnh Diên Hi đích thân đến thăm hỏi, muốn khuyên bảo Vương Uyên xuất binh, lại bị Vương Uyên lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

- Nếu Vương tổng quan không phái người đến, sao không đề xuất động Thân quân Thái tử.

Wương Uyên cười lạnh:

- Nếu Cảnh Tham nghị muốn thân quân Thái tử xuất binh, thì đi tìm Tiểu Chung tướng công mà nói.

- Hử?

Cảnh Diên Hi nghe vậy ngẩn ra. Tiểu Chung tướng công là Chung Sư Trung đóng ở Yến Sơn phủ. Theo lý mà nói, căn bản không có quan hệ với Thân quân Thái tử, vì sao phải được Chung Sư Trung đồng ý?

Wương Uyên nói:

- Ba ngày trước Tiểu Chung tướng công thông qua Phó soái binh mã Hà Bắc Hoàng Tiềm Thừa chiếu Thân quân Thái tử tới Yến Sơn rồi.

Mà nay chỉ sợ Thân quân Thái Tử đã xuất phát, giờ ta cũng không có biện pháp ngăn trở. Nhưng thật ra Cảnh tham nghị và Ngọc Lang quân cùng hiệu lực Nguyên soái phủ Binh mã Hà Bắc, không bằng thảo luận với hắn một chút, không chừng Ngọc Lang quân nể đồng nghiệp có thể thay đổi chủ ý...Ha hã, nói thật lòng, ta cũng không muốn Thân quân Thái Tử đi tới Yến Sơn. Nhưng Cảnh Tham nghị cũng hiểu, Thân quân Thái Tử không chịu sai phái bất kỳ ai, bọn họ muốn đi đâu, dù ta ra mặt cũng không làm chủ được.

Cảnh Diên Hi sau khi nghe xong, không khỏi âm thầm kêu khổ.

Khuyên bảo Ngọc Doãn?

Cho dù gã và Ngọc Doãn là đồng liêu, nhưng lại không cùng phe phái.

Ngọc Doãn là người của Thái tử Triệu Kham, sao gã có thể đánh đồng?

Tuy nhiên, Cảnh Diên Hi lại yên lòng. Thân quân Thái Tử không ở Chân Định, nghĩ đến cũng sẽ không tạo phiền toái cho mình.

Dù sao giữa Thân quân Thái Tử và quân Kim là thâm cừ đại hận.

Sở dĩ chiêu Thái Tử thân binh, cũng là chủ ý của Hoàn Nhan Thi Lý.

Quân Kim thật sự quá quen thuộc đối với Thân quân Thái Tử.

Đối với Ngọc Doãn, càng hận thấu xương.

Tuy nhiên, một mặt là hận thấu xương, cùng lúc lại có chút kính nể.

Cho nên Hoàn Nhan Thi Lý ra chủ ý này, muốn gặp Thân quân Thái Tử, tốt nhất có thể đem Ngọc Doãn đến, tìm một cơ hội xử lý Ngọc Doãn.

Chỉ có điều, Ngọc Doãn không ở Chân Định, Cảnh Diên Hi cũng không có cách nào.

Cáo từ với Vương Uyên xong, gã vội vã chạy về đại doanh đem tình hình nói lại với Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ, vài người thảo luận một chút, rồi mau chóng quyết định khởi hành, để tránh đêm dài lắm mộng.

Nhưng Vương Uyên lại không đồng ý cho binh mã Hàn Công Duệ tiến vào Triệu châu.

Theo lời Vương Uyên nói:

- Hàn Công Duệ không thuộc Chân Định ta, tuy có sai phái của Phạm tuyên phủ, nhưng chỉ dừng ở gần Triệu Châu thôi.

Nếu bộ khúc Hàn Công Duệ muốn thông hành ở Chân Định, cần Xu Mật Viện truyền đạt mệnh lệnh mới được, bằng không mà nói, không thể tiến vào Chân Định.

Đối với điều này, Cảnh Diên Hi tuy rằng tức giận nhưng cũng không thể nào làm khác được.

Sau khi thương nghị với Hàn Công Duệ, liền quyết định để Hàn Công Duệ suất bộ trở về Triệu châu.

Cảnh Diên Hi tự lãnh binh mã, tiếp tục hộ tống quân Kim về bắc. Tuy nhiên trước khi khởi hành, Cảnh Diên Hi lại tiếp Vương Uyên.

- Lần này phóng thích tù binh Lỗ tặc về nhà, chính là tỏ rõ Đại Tổng ta nhân đức.

Nếu tại Chân Định có người Kim nào bị xử ra điều gì, tất nhiên sẽ khiến Quan gia bất mãn. Cho nên kính xin Vương tổng quản lo lắng nhiều hơn, tận lực dọn sạch đường xá, chớ để phát sinh ra sai lầm gì.

Trong giọng nói mang theo sự uy hiếp.

Wang Uyên nghe xong chỉ cười:

- Trị hạ Chân Định ta mưa thuận gió hoà, đường thẳng đường.

Các người cứ thông hành, quả quyết sẽ không xảy ra vấn đề gì. Nhưng nếu là ăn cơm nghẹn chết, hoặc là uống nước sặc chết, thì không trách ta được.

Một câu làm Cảnh Diên Hi mặt đỏ tía tai.

Gã không nói lời vô nghĩa với Vương Uyên nữa mà cáo từ ra về.

Sau khi quay về đại doanh, lại nói rõ tình hình với đám người Hoàn Nhan Thi Lý, đoàn người tuy rằng còn có chút bận tâm, tuy nhiên lại nhẹ nhõm không ít.

Wang Uyên không thể lấy con đường làm quan của mình ra đùa giỡn, nếu ông ta nói vậy, nghĩ hẳn chắc không sao.

Hai vạn quân Kim, cộng thêm mấy ngàn binh mã quân Tống có thể đủ an toàn vô sự. Chẳng qua đám người Cảnh Diên Hi vẫn còn có chút lo lắng, dọc theo đường đi cũng không dám tăng tốc, mà thật cẩn thận tiến lên, thật sự lo lắng mấy ngày liền rồi. Từ lúc quân Kim đại quy mô tiến vào Chân Định, thành trì ven đường đều đóng cửa, căn bản không cho phép quân Kim vào thành, lại càng không có bất luận sự tiếp tế gì.

Nếu không phải Cảnh Diên Hi mang theo rất nhiều lương thảo, nếu không khó mà bảo đảm binh Kim hành quân được.

Lo lắng đề phòng qua mấy ngày, cũng không gặp được bất cứ phiền phức gì.

Đám người Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ lúc này mới xem như thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đường đi đích thật là sẽ không còn có vấn đề...

Ngày 23 tháng 10, quân Kim đến Thạch môn phò.

- Vượt qua Khẩu Thủy phía trước, đó là trạm Hoa Thập Tử...Coi như là ra biên giới Đại Tống.

Hoàn Nhan Thi Lý như trút được gánh nặng, nói với Cảnh Diên Hi:

- Lang chủ ta đã phái ra binh mã, ở trạm Hoa Thập Tử tiếp ứng chúng ta. Lần này chúng ta có thể về nhà, là dựa vào Cảnh tham nghị trên đường vất vả. Nếu có cơ hội, kính xin Cảnh Tham nghị có thể tới Thượng Kinh.

Đến lúc đó, ta ở Thượng Kinh bày tiệc rượu, mời Cảnh Tham nghị thưởng thức phong tình Thượng Kinh ta.

Cảnh Diên Hi cũng thả tâm, liên tục khách sáo.

Gã đứng ở bờ nam Khẩu Thủy nhìn theo quân Kim vượt qua Khẩu Thủy, đi về phía bắc, không kìm nổi thở ra một hơi.

Đoạn đường này thật là có chút vất vả.

Đặc biệt đã nhiều ngày gã đêm không thể say giấc, ngày lo lắng đề phòng.

Giờ quân Kim bình an qua Khẩu Thủy, coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

Cảnh Diên Hi cảm thấy thoải mái rất nhiều, liền quay đầu ngựa nói:

- Đêm nay cắm trại tại Quân Thành trại, ba ngày sau, trở về Tương Châu.

Về phần quân Kim?

Hắn là không vấn đề gì nữa.

Nghe nói, trạm Hoa Thập Tử đích thật là có quân Kim thường lui tới, nghĩ hắn là viện binh người Nữ Chân đã đến.

Có xảy ra vấn đề gì, cũng không quan hệ với mình nữa.

Phì phì phì, lúc này còn có thể xảy ra vấn đề gì?

Hết thấy bình an rồi, vẫn nên sớm giao lệnh ở Tương Châu, coi như là xong mọi việc.

Cảnh Diên Hi suất bộ đi vào Quân Thành trại, cả người đều thoải mái.

Đêm đó, gã đặt đầu xuống giường, liền ngáy o...o...

Mấy ngày liên tiếp bốn ba, Cảnh Diên Hi đã quá mệt mỏi không chịu nổi.

Hiện giờ nhiệm vụ hoàn thành, đương nhiên có thể ngủ một giấc, không cần lo lắng đề phòng gì nữa.

Quân Thành trại nằm sát đường nước, tiếp giáp núi Đại Mậu.

Đây là một tòa quân trại nhỏ, cũng là một chỗ trạm gác Quảng Tín quân bắc bộ. Toàn bộ quân trại tính toán không đủ một trăm hộ, nhân khẩu lại càng không quá 800. Một tòa quân trại nhỏ như vậy không thể cất chứa mấy ngàn quân Tống tiến vào chiếm giữ. Cho nên Cảnh Diên Hi liền để quân Tống đóng quân bên ngoài Quân Thành trại, còn gã thì vào Quân Thành trại, ở lại trong nhà Tri trại Quân Thành trại.

So với nơi ở của Cảnh Diên Hi ở Tương Châu, trụ sở Tri trại Quân Thành trại đơn sơ hơn nhiều.

Nếu là trước kia, Cảnh Diên Hi thậm chí khinh thường không vào ở.

Nhưng lúc này đây lại thật sự là mệt mỏi, một đầu ngã xuống giường liền nằm ngáy vang.

Trời tối!

Trong Quân thành trại yên tĩnh.

Hơn ngàn quân Tống đóng quân ngoài thành nên trong thành thủ vệ cũng lơ lửng không ít. Cộng thêm thời tiết càng ngày càng lạnh, đêm khuya nhiệt độ giảm mạnh, tuần binh đương nhiên cũng không muốn ở bên ngoài tuần tra. Khi đến canh hai, ngoài tường viện Tri trại phủ xuất hiện hai bóng đen. Thấy tả hữu không người, hai người thả người nhảy lên, giẫm vào tường bay vào trong viện.

Hai người kia tựa hồ rất quen thuộc Tri trại phủ, như đi vào chỗ không người, rất nhanh đi tới một tòa tiểu lâu ở hậu trạch.

Một người trong đó lấy ra một thanh chủy thủ, mở then cài cửa.

Mà người còn lại từ trong người lấy ra vật hình ống, thò vào gian phòng Cảnh Diên Hi, xuyên qua khe hở rèm cửa. Người đó khẽ thổi mạnh, từ trong ống trúc kia, phun ra một làn khói nhẹ.

Hai người chợt dùng khăn ướt bưng kín miệng mũi, đứng ở cửa trong chốc lát rồi lách mình vào phòng.

Sau một lát, hai bóng đen từ trong phòng đi ra, nhanh chóng rời khỏi tiểu lâu, dọc tường viện, vọt người đi ra ngoài, rất nhanh liền biến mất ở trong bóng đêm mờ mịt.

Trời sáng!

Tri trại Quân thành trại dậy thật sớm, sai người nhà chuẩn bị đồ ăn.

- Cảnh lang quân dậy chưa?

- Hồi bẩm Tri trại, trong phòng Cảnh lang quân không có động tĩnh, nghĩ chắc chưa dậy.

Tri trại lộ vẻ khâm phục, nói với tả hữu:

- Cảnh lang quân làm lưng vất vả vì nước, thật sự khổ cực...Cứ chờ lát nữa hẵng gọi.

Đúng rồi, nói hạ nhân chuẩn bị nước để khi Cảnh lang quân dậy sẽ rửa mặt.

Người làm vội vàng đáp ứng, đi chuẩn bị.

Tri trại Quân thành trại này là một người không bối cảnh, năm năm ở Quân thành làm Tri trại, nhưng bất hạnh không có môn lộ, vẫn không được lên chức.

Khó được Cảnh Diên Hi đến đây.

Tuy Cảnh Diên Hi chỉ là tham nghị, nhưng lại là người có bối cảnh lớn.

Tri trại Quân thành trại có tâm mượn lực Cảnh Diên Hi có thể thoát ra khỏi Quân thành trại. Dù sao, vùng đất này lạnh giá, y chịu quá đủ rồi.

Ngồi trong đại sảnh, đang nghĩ nên nịnh bợ Cảnh Diên Hi như thế nào.

Chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, theo sát sau một tỷ nữ sắc mặt tái nhợt chạy vào, lắp bắp nói:

- Lão gia, việc lớn không tốt, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện!

Tri trại ngẩn ra, hỏi vội:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Là Cảnh lang quân, Cảnh lang quân hấn...

Tri trại giật nảy mình, lập tức nảy sinh một ý niệm không hay trong đầu.

Y hậm chí bất chấp đi hỏi tỷ nữ kia, đứng dậy đẩy tỷ nữ kia ra, chạy ra đại sảnh. Dọc theo đường nhỏ, y đi vào tiểu lâu hậu trạch, đã thấy hai người hầu đứng ở cửa, một ôm cột trụ hành lang nôn mửa, người kia thì đứng ở cửa, sắc mặt xám ngoét.

Tri trại run rẩy, vội vọt vào tiểu lâu.

Y đi vào cửa phòng ngủ, run rẩy đẩy cửa phòng ngủ thấy một mùi máu tanh nồng đậm đập vào mặt.

Chăm chú nhìn, Tri trại Quân thành trại lập tức mặt cắt không còn giọt máu.

Y ngậy người ở cửa, sau một lúc lâu quay người lại, lao ra tiểu lâu, ghé vào trên lan can, nôn mửa liên tục.

489. Chương 486. Trạm Hoa Tháp Tử (2)

Tình trạng chết của Cảnh Diên Hi cực kỳ bi thảm, vết hầu bị cắt giống như miệng trẻ em.

Máu tươi thấm dưới giường, trên mặt lại lộ ra nụ cười quỷ dị. Theo Ngõ tác khám nghiệm tử thi nói, Cảnh Diên Hi là trúng một loại thuốc mê ảo, thế cho nên đến chết trên mặt vẫn tươi cười. Nhưng nụ cười kia, thật sự làm người ta sợ hãi, khiến Tri trại Quân thành trại không rét mà run.

Nhưng, đến tột cùng người nào muốn giết Cảnh Diên Hi?

Tri trại Quân thành trại đã không còn lòng dạ nào suy xét việc này, y chỉ biết là, Cảnh Diên Hi chết ở Quân thành trại, mặc kệ hung thủ kia có quan hệ với y hay không, thì cũng khó mà tránh khỏi liên lụy. Chứ đừng nói chi là, trên Cảnh Diên Hi còn có Cảnh Trọng Nam, sao có thể bỏ qua cho y.

Nghĩ Cảnh Trọng Nam kia là Tể tướng đương triều, Binh bộ Thượng thư.

Nếu thật sự báo thù cho Diên Cảnh Hi, Tri trại nho nhỏ là y căn bản không chống đỡ nổi.

Tri trại Quân thành Trại càng nghĩ càng thấy sợ hãi.

Sau khi suy nghĩ kỹ, đầu tiên y sai người phong tỏa tin tức, rồi sau đó sửa sang lại bọc hành lý, đem chuẩn mọi thứ thỏa đáng, thừa dịp quân Tổng còn đóng trú ngoài Quân thành trại không phát hiện ra, liền mang theo cả gia quyến thoát ra khỏi Quân thành trại, đi lên phía bắc.

Cùng lúc đó, quân Kim cũng thuận lợi đến trạm Hoa Tháp Tử, cũng hội hợp một chỗ với tướng lĩnh quân Kim đã tới trước tiếp ứng.

Tuy nhiên, Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ lại không biết tướng lĩnh quân Kim này. Bao gồm Hoàn Nhan Thi Lý và Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ cũng thấy đối phương vô cùng xa lạ. Chỉ có điều người nọ cầm trong tay thủ lệnh của Hoàn Nhan Lâu Thất làm đám người Bồ Lỗ Hổ buông lỏng cảnh giác. Chớ đừng nói chi là, đối phương còn nói được khẩu âm Yến Vân lưu loát, càng làm mọi người không chút nghi ngờ.

- Tôn Bột cận là người Hán?

Ở trong mắt người Nữ Chân, người Hán đặc chế bắc địa Yến Vân người Hán.

Hoàn Nhan Thi Lý nghi hoặc hỏi:

- Chưa từng nghe nói, hơi lạ tai.

Tướng lĩnh quân Kim tên là Tôn Hiển.

Tuổi chừng trên ba mươi, vóc dáng cường tráng, toát lên khí chất dũng mãnh.

Tôn Hiển cười nói:

- Không dối gạt lang quân, mặt tướng vốn là người Hà Âm, được Đại Lang quân dẫn dắt, vừa mới được làm Mãnh an bột cận.

Trước đó, mặt tướng luôn luôn đóng trú tại Dã Hồ Lĩnh.

Nếu không có Đại Lang quân tiếp chương Tây Kinh, chỉ sợ cũng không đến lượt mặt tướng tới đón tiếp hai vị lang quân.

Đại Lang quân trong miệng Tôn Hiển là Hoàn Nhan Lâu Thất.

Dã Hồ Lĩnh thuộc Phụng Thánh Châu, là một cửa ải Trường Thành, cũng là yếu địa chiến lược Tây Kinh đi thông tái bắc.

Hoàn Nhan Thi Lý bưng tỉnh:

- Thì ra là thế.

Giải thích của Tôn Hiến cũng làm cho đám người Hoàn Nhan Thi Lý tan biến mọi nghi ngờ.

Vị trí Dã Hồ Lĩnh vắng vẻ, nếu trước đây Tôn Hiến đóng quân ở Dã Hồ Lĩnh, vậy thì nhìn xa lạ cũng là hợp lý.

- Bạch Đạt Đán mà nay tình huống như thế nào?

Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ xuất phát từ cẩn thận, lại hỏi một câu.

Tôn Hiến vội nói:

- Đầu năm người Bạch Đạt Đán chút không quá an ổn, mấy tháng trước Đại Lang quân giáo huấn một trận rồi, gần đây đã bình ổn hơn nhiều. Tuy nhiên nghe người ta nói người Liêu Tây Châu ý muốn binh phát Mạc Bắc, cho nên thế cục Mạc Bắc có chút hỗn loạn.

- Đã sớm biết. Dư nghiệt người Liêu kia không từ bỏ ý đồ mà.

Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hồ không kìm nổi chữ ằm lên, nét mặt đầy vẻ giận dữ.

Ngột Lâm Đáp Tát Lỗ Mỗ liếc nhìn Bồ Lỗ Hồ một cái, chợt nói:

- Không phải lo lắng các bộ tộc Mạc Bắc.

Đại Lang quân đóng ở Tây Kinh, đủ để ổn định nơi đó. Về phần dư nghiệt Tây Liêu, có gây loạn cũng không làm được gì, không cần phải lo lắng.

Tôn Hiến cười nói:

- Chúng ta nghe theo Đại Lang quân sai phái, về phần dư nghiệt Tây Liêu, không đáng để lo nghĩ.

- Như thế, rất tốt!

Hoàn Nhan Thi Lý gật gật đầu, trầm giọng nói:

- Khi nào chúng ta lên đường?

- Các lang quân đường xa đến đây, nói vậy cũng đã mệt mỏi rồi.

Mặt tướng phụng mệnh Đại Lang quân đã mang đến dê bò và rượu mạnh thượng đẳng. Đêm nay nghỉ ngơi và chỉnh đốn tại trạm Hoa Tháp Tử một đêm, sáng sớm ngày mai xuất phát. Nơi này là giao thoa Tổng Kim, mà nay Lang chủ muốn chúng ta tận lực tránh đâm chọc người Nam, cho nên Đại Lang quân cũng không nên phái ra nhiều binh mã tiếp ứng. Tuy nhiên, Đại Lang quân đã sai người ở Ngũ Hồi Lĩnh xuống, tiếp ứng ở Ngân Thành phường rồi. Chậm nhất chạng vạng ngày mai, là có thể an toàn đến. Dọc đường này cũng rất an toàn, các lang quân không cần phải lo lắng, cứ chú tâm nghỉ ngơi là được.

Đám người Bồ Lỗ Hồ thở phào một hơi, quả tim căng thẳng cũng đã hạ xuống.

Đêm đó, gần hai vạn quân Kim, liền đóng quân trạm Hoa Tháp Tử.

Tôn Hiến sai người giết mổ dê, cũng mang tới rượu phân phát xuống.

Trời đông giá rét, quân Kim lặn lội đường xa sớm đã mỗi một không chịu nổi. Mà nay ăn vào thịt nóng hôi thơm ngon, rượu nóng mạnh, lập tức đều thả lỏng. Nhiệm vụ cảnh giới đều do sở bộ Tôn Hiến phụ trách.

Đám người Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hồ thoải mái chè chén, uống đến say mềm.

Tới đêm khuya, trạm Hoa Tháp Tử đột nhiên gió bắt đầu thổi.

Cả đám quân Kim tránh ở trong lều vải, ngủ say sưa.

Tôn Hiến không hề lơ là cảnh giác, mang theo tuần binh đi một vòng ở trong đại doanh, sau khi xác định an toàn mới trở về quân trưởng.

Diện tích quân trưởng không lớn, bên trong bày đặt hai chậu than.

Tôn Hiến đi vào quân trưởng, liền khom người chấp tay hành lễ với thanh niên đang đọc sách trong đó.

- Lang quân, đều đã ngủ hết rồi.

Thanh niên kia chậm rãi thả quyển sách trong tay xuống, ánh nến chiếu lên một khuôn mặt thanh tú, chính là Ngọc Doãn.

Chỉ thấy hắn khẽ mỉm cười, đứng lên nói:

- Tôn Tướng quân khổ cực rồi. Lần này nếu không có Tôn Tướng quân hiệp trợ, chỉ sợ khó có thể được việc.

Tôn Hiến, phong quan Đô Giám Quảng Tín quân.

Năm Bảo Đại thứ 2, tức là năm công nguyên 1122, Tống Kim liên kết giáp công Đại Liêu.

Tôn Hiến khi đó làm Thống chế quân Tống, theo quân Tống xuất kích, bị Hề Vương tiêu đánh cho thất bại, trở thành tù binh người Liêu. Kế tiếp, người Liêu bị người Nữ Chân tiêu diệt, Tôn Hiến thừa dịp loạn mà trốn thoát, tìm nơi nương tựa Quách Dực Sư. Cuối năm Tuyên Hòa thứ 7, quân Kim xuôi nam, Quách Dực Sư suất bộ đầu hàng. Tôn Hiến lại một lần nữa trở thành tù binh quân Kim, bị ức hiếp hiệu lực cho người Nữ Chân, trở thành Mưu khắc bộ cận.

Sau đó, Quách Dực Sư và Hoàn Nhan Tông Vọng tiếp tục xuôi nam, Tôn Hiến đóng giữ Yến Kinh.

Chỉ là y cũng không có thật tâm hiệu lực cho người Nữ Chân. Thừa dịp binh lực Yến Kinh trống không, liền dẫn binh mã bản bộ phản ra Yến Kinh, tìm nơi nương tựa Quảng Tín quân.

Lần này Ngọc Doãn ở xử lý xong việc Xích Thiên Trung núi Phong Long liền tới Quảng Tín quân.

Được La Đức đề cử, lại có Mã Khuếch người bảo đảm, Ngọc Doãn và Quý Đình sau khi thương nghị, quyết định để Tôn Hiến giả trang binh mã Nữ Chân, nghênh đón tù binh quân Kim. Đồng thời, sở bộ Mã Khuếch tại Ngự Đài Khẩu sau khi được tiếp viện liền dẫn lãnh binh mã, đi hướng bắc lên Ngũ Hồi Lĩnh, mấy ngày trước đã đánh bại Hoàn Nhan Lâu Thất được phái tới tiếp ứng quân Kim của Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ ở phường Ngân Thành, rồi lui nhập Lang Sơn, chuẩn bị chống đỡ quân Kim trả thù. Cùng lúc đó, Ngọc Doãn mệnh Tôn Hiến suất bộ, ở trạm Hoa Tháp Tử chờ quân Kim đến.

Tất cả hành động đều hoàn thành vào giữa tháng.

Nếu không có lực lâm đạo Hà Bắc nghĩ cách trì hoãn tốc độ tiến lên của quân Kim, thì bên Ngọc Doãn cũng không chắc có đủ thời gian để tiến hành bố trí.

Gậy ông đập lưng ông!

Sau khi làm hết thấy thỏa đáng, Quân Kim liền đến Khẩu Thủy.

Mặc dù Ngọc Doãn đang ở Quảng Tín quân, lại nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của đoàn người Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ.

490. Chương 487. Trạm Hoa Tháp Tử (3)

Cảnh Diên Hi kia là chân chó Hán gian, cũng khiến cho Ngọc Doãn vô cùng cảm hận. Nếu không có đám người Cảnh Diên Hi trên đường hao hết tâm tư bảo hộ quân Kim. Chỉ sợ quân Kim có thể đến trạm Hoa Tháp Tử cũng sẽ không nhiều như hiện nay, thật là khiến người tức giận.

Phải giết Cảnh Diên Hi!

Ngọc Doãn quyết định.

Tuy rằng Trần Quy không ở bên nhưng Ngọc Doãn cũng không thiếu mưu sĩ.

La Đức sau khi trải qua vài năm rèn luyện kinh nghiệm đã không còn giống như lúc ở Khai Phong nữa, gã rõ tràm Hoa Tháp Tử như lòng bàn tay, biết được quân Kim đến Chân Định trước, liền hiến kế cho Ngọc Doãn.

- Đoạn đường này Cảnh Diên Hi bảo hộ Lỗ Tặc về Bắc chắc chắn sẽ lo lắng đề phòng.

Sau khi Lỗ Tặc vượt qua Khẩu Thủy, Cảnh Diên Hi sẽ buông lỏng cảnh giác. Theo ta thấy, rất có thể hắn sẽ tiến hành nghỉ ngơi và chỉnh đốn ở quân thành trại. Lang quân muốn diệt trừ Cảnh Diên Hi, quân thành trại là nơi tốt nhất để thực hiện. Tri trại Quân thành trại là một kẻ nhu nhược, mấy lần trước quân Kim xâm chiếm, gã này không dám ứng chiến. Theo ta được biết, Tri trại kia vẫn muốn rời khỏi quân thành trại, đáng tiếc bất hạnh không có môn lộ. Cho nên Cảnh Diên Hi tới quân thành trại rồi, Tri trại kia chắc chắn nhiệt tình chiêu đãi.

La Đức vẻ mặt lạnh lạnh, làm ra một động tác giết người.

Ngọc Doãn còn có chút do dự:

- Nếu động thủ ở Quân Thành Trại, chẳng phải là liên lụy Quý sứ quân sao?

La Đức cười nói:

- Tuyệt đối không. Có điều Lang quân không biết, Tri trại Quân thành trại kia gan rất nhỏ.

Cảnh Diên Hi chết ở quân thành trại, hắn không thể đảm đương nổi. Cho nên, Cảnh Diên Hi vừa chết, cái thằng kia tất nhiên sẽ mang theo gia đình bỏ trốn. Ha hả, lúc đó, Quý sứ quân có thể đem tội danh đổ lên người Tri trại bỏ trốn kia, cùng lắm là bị trách cứ một chút, chứ tuyệt đối không bị ảnh hưởng gì. Tóm lại, Cảnh Diên Hi phải chết, chỉ có thể chết ở quân thành trại, không có lựa chọn nào khác.

Ngọc Doãn có chút khiếp sợ!

Năm đó tại Khai Phong, ấn tượng La Đức để lại cho hắn không tốt chút nào.

Lại không nghĩ tới, kinh qua nhiều năm bên ngoài, người này không ngờ âm tàn như thế, hơn nữa tính kế thâm sâu.

So sánh với La Đức, Ngọc Doãn thật sự không bằng. Tuy nhiên, Ngọc Doãn cũng không có gì lo lắng, bởi vì hắn cảm nhận được, La Đức cố ý tìm nơi nương tựa ở hắn. Quảng Tín quân dù cho không phồn hoa như Khai Phong, La Đức lại là người sống và lớn lên ở Khai Phong, lúc trước xa xứ, cũng là có chút bất đắc dĩ. Ở trong nội tâm của gã, thủy chung vẫn muốn trở về Đông Kinh.

Trần Quy, am hiểu dương mưu, làm người cũng quang minh lỗi lạc.

Trần Đông tinh thông chi tiết, mặc dù cũng có kỳ mưu nhưng tính lại quá mức kiên cường.

Chu Mộng Thuyết người này tuy rằng lợi hại, nhưng lại quá thư sinh...So sánh ra, Ngọc Doãn hiện giờ chỉ còn thiếu một phụ tá giỏi tính kế như La Đức vậy.

- Đại Lang thật bản lĩnh, một khi đã như vậy, sẽ xử lý Cảnh Diên Hi ở Quân thành trại.

Ngọc Doãn chủ ý quyết định, lập tức mệnh phu thê Lâm Thao, Lý Tiểu Thúy lên vào Quân thành trại tìm hiểu tin tức.

Cảnh Diên Hi là bị phu thê Lâm Thao, Lý Tiểu Thúy giết chết, lại không biết Tri trại Quân thành trại kia có đúng như lời La Đức nói trốn thoát khỏi quân thành trại không?

Tuy nhiên, Ngọc Doãn cũng không quá chú tâm vào Cảnh Diên Hi.

Từ lúc quân Kim đến trạm Hoa Tháp Tử, tất cả tin lực của Ngọc Doãn đều tập trung ở nơi đây. Hấn giả trang thân binh của Tôn Hiển nghênh đón quân Kim nhập doanh, kế gây ông đập lưng ông này cũng đã hoàn thành hơn phân nửa.

- Lỗ tặc nay như thế nào?

Tôn Hiển lập tức mỉm cười:

- Lang quân yên tâm, thuốc mê của Lý nương tử vô sắc vô vị, khó mà phòng bị được.

Mà Lỗ Tặc lặn lội đường xa, đã sớm mệt mỏi không chịu nổi rồi.

Khi cơm chiều ta đã cho thuốc mê vào cơm canh rượu thịt, lúc ngày ngủ say chẳng khác gì heo chết.

Ngọc Doãn lập tức yên lòng.

Hấn cất bước đi ra quân trường, nhìn doanh địa yên tĩnh, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh lùng.

Gió từ Lang Sơn thổi tới mang theo cái rét lạnh căm, áo bào Ngọc Doãn bay phấp phật. Hấn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua trời cao đen xì như mực.

- Trăng tối giết người, gió lớn phóng hỏa.

Hấn xoay người, gật đầu với Tôn Hiển:

- Truyền lệnh xuống, động thủ!

Tên kêu bay lên trời, tiếng vang quanh quần trời cao.

Theo tên kêu vang lên, quân Tống ở trong đại doanh tuần tra lập tức triển khai hành động, từ ngạch xông vào trong, rút đoản đao, lách mình vào quân trưởng.

Đúng như lời Tôn Hiển nói, quân Kim ngủ chẳng khác gì heo chết, căn bản không có phản ứng.

Binh Tống tiến vào lều, dựa theo ánh sáng đèn dầu mờ mờ, đoản đao sắc bén loang loáng, xẹt qua cổ họng quân Kim, máu tươi tóe lên như bông tuyết.

Trong phút chốc, toàn bộ đại doanh tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc.

Hai ngàn thân quân Thái Tử đồng loạt hành động, đầu vào đấy, không chút nào hỗn loạn.

Đây cũng là thành quả trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cũng đã trải qua lễ thanh tẩy tại núi Phong Long. Khi thân quân Thái Tử, toàn bộ không một chút thương xót, giống như làm thịt heo mổ dê, động tác gọn gàng, lại không chút phát ra tiếng động.

Máu tươi từ lều trại chảy ra, trong chớp mắt liền nhuộm đỏ cả toàn bộ doanh địa.

Tôn Hiển mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thân quân Thái Tử đầu vào đấy ra vào quân trưởng, một đám máu nhuộm chiến bào, mặt không đổi sắc thì da đầu run lên từng đợt. Chẳng trách có người nói, thân quân Thái Tử giết người như ngóe. Nếu không có hảo hán như vậy, sao có thể ngăn cản được rất nhiều quân Kim ở Trần Kiều. Nhìn bộ dạng thân quân Thái Tử giết người giống như giết gà vô cùng thoải mái, Tôn Hiển tự nhận cũng là hảo hán, nhiều lần tham chiến, giết nhiều giặc Kim nhưng lúc này y tự nhận mình không thể nào sánh bằng thân quân Thái Tử, giết người mà mặt không đổi sắc như vậy.

Nhìn lén thoáng qua Ngọc Doãn, Tôn Hiển nuốt nước miếng, trong lòng dâng lên cảm giác kính nể.

Ngọc Lang quân, thật sự là Ngọc đồ tể, giết người không chút nào nương tay!

Trong đại trường trung quân đèn đuốc sáng trưng.

Ngọc Doãn cất bước đi vào lều lớn, chỉ thấy đám người Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ đang nằm trên giường, ngáy như sấm.

- Lang quân...

Tôn Hiển rút đao bên hông ra, đưa cho Ngọc Doãn.

Đã thấy Ngọc Doãn mặt không đổi sắc, quơ lấy đao thép, tiến lên, giơ tay chém xuống chặt đầu ba người Bồ lô hổ, Hoàn Nhan Thi Lý và Ngột Lâm Đáp Lô Mỗ. Máu tươi bắn tóe lên, làm lều trại kia cũng bị nhuộm đỏ. Trong đại trường trung quân tràn ngập mùi máu. Ngọc Doãn giơ tay cầm ba đầu người lên, xoay người đi nhanh ra ngoài lều, khi đi qua Tôn Hiến, hất thuận tay nhét thanh đao trả vào tay Tôn Hiến:

- Tôn Đô Giám, đám người còn lại, liền giao cho người đến giải quyết...

Tốc chiến tốc thắng, sau đó đem nơi này rửa sạch sạch sẽ, không thể lưu lại bất luận dấu vết gì.

Trước khi hừng đông, toàn quân nhất định phải rút lui khỏi trạm Hoa Tháp Tử, ngày mai theo ta ra Lang Sơn, chúng ta còn phải đi Yến sơn hội hợp với Tiểu Chung tướng công.

Tôn Hiến nghe vậy lập tức mừng rỡ.

Y nằm mộng cũng muốn trở về Yến sơn phủ, tử chiến với quân Kim rửa sạch khuất nhục trước kia.

Những lời Ngọc Doãn nói rõ ràng đã coi y là người một nhà. Dù không được nhập vào Thân quân Thái tử, nhưng nghỉ ở bên Tiểu Chung tướng công cũng có thể đạt được thành tựu. Trước khi rời khỏi Toại Thành, Quý Đình từng nói cho Tôn Hiến, muốn y nghe theo phân phó của Ngọc Doãn.

Mà nay đại công cáo thành thì có thể công thành lui thân rồi!

Tôn Hiến không nói hai lời, cầm đao vào trong trường lần lượt giết chết từng quân Kim đang ngủ say.

Đợi khi y ra khỏi lều lớn, Ngọc Doãn đã đi ra viên môn.

Thân quân Thái tử cũng kết thúc hành động, đều tập kết ở viên môn.

Tôn Hiến nhìn doanh địa biến thành tử doanh, trên mặt hiện lên nụ cười dữ tợn:

- Truyền lệnh xuống, phóng hỏa đốt doanh!

491. Chương 488: Khách Tây Châu Đến (1)

Trạm Hoa Tháp Tử, lửa cháy ngút trời.

Chỉ có điều nơi này hoang vắng hẻo lánh, trong vòng trăm dặm phía bắc Khẩu Thủy không có người ở. Hỏa thế kinh người, chiếu sáng bầu trời đêm, lại không người nào biết được, càng không có người nào để ý tới nơi này. Hơn hai vạn quân Kim, bị Thân quân Thái tử chém giết người ước hơn vạn người. Những người còn lại đều táng thân trong biển lửa, dù là có người còn sống sót phần lớn cũng bị lửa cháy làm tổn thương, chẳng khác gì chết.

Ngọc Doãn dẫn Thái Tử thân quân suốt đêm xuất phát, thẳng đến Lang Sơn, không để lại nửa điểm dấu vết.

Mấy ngày về sau, Hoàn Nhan Lâu Thất lại phái ra binh mã tiếp ứng, cố đi qua Ngũ Hồi Lĩnh đến trạm Hoa Tháp Tử, chỉ thấy một mảnh hài cốt.

Thật ra, từ lần đầu tiên tiếp ứng sau đó thất bại, Hoàn Nhan Lâu Thất đã dự cảm không ổn.

Làm sao biết sở bộ của Mã Khuyết ở Ngũ Hồi Lĩnh mấy lần ngăn trở, trì hoãn tốc độ binh Kim cứu viện, khiến hai vạn quân Kim toàn quân bị diệt.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi hao phí tâm cơ, chính là muốn hai vạn quân Kim trở về.

Ai ngờ đến cuối cùng cũng là lấy giở trúc mà mức nước, hai vạn binh mã chưa từng thu hồi được không nói, còn vô duyên cố hao tổn rất nhiều người.

Đầu tháng 10 Nguyên niên Tĩnh Khang, đội tàu Nữ Chân vào Vu Thiết Sơn, chậm chạp không thấy hành tung đám người Hoàn Nhan Tông Vọng liền cảm thấy không ổn. Theo sau, Nữ Chân liền phái ra mật thám đi tới Bồng Lai, ý đồ tìm kiếm hành tung Hoàn Nhan Tông Vọng nhưng không có bất kỳ thu hoạch.

Tận đến giữa tháng 10, có thương thuyền ở trên mặt biển phát hiện một thi thể không trọn vẹn.

Trải qua phân biệt có người nhận ra thi thể kia rõ ràng là Hoàn Nhan Tông Vọng, làm cho triều đình nước Kim khiếp sợ.

Hoàn Nhan Tông Vọng đã chết?

Vậy Thiện Ứng đâu?

Hoàn Nhan Tông Vọng và Thiện Ứng ở một chỗ, hiện giờ phát hiện thi thể của Hoàn Nhan Tông Vọng. Chẳng phải là nói, Thiện Ứng cũng dữ nhiều lành ít?

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Vì thu hồi hai vạn tù binh, lại bỏ ra tính mạng của Tể tướng Tiêu Khánh và quốc sư Thiện Ứng. Nhưng kết quả là hai vạn tù binh vẫn là hóa thành tro tàn, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi sao không cảm thấy phần nộ. Nhưng, xảy ra việc lớn như vậy, lại nên truy cứu trách nhiệm của ai?

Tiêu Khánh chết rồi. Thiện Ứng cũng đã chết...

Ngay tiếp theo Hoàn Nhan Tông Vọng táng thân biển rộng, chết càng thêm ly kỳ.

Từng chuyện từng chuyện đến liên tiếp làm cho Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi trong lúc nhất thời chân tay luống cuống. Tuy là lão cũng được coi là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất một thế hệ Nữ Chân, nhưng gặp phải tình trạng như thế, lão cũng không biết nên làm thế nào mới phải, thậm chí còn không biết nên giải quyết hậu quả thế nào.

Cả triều nước Kim chấn động, Đại Tổng cũng cảm thấy khiếp sợ!

Thủ đoạn lớn như thế, là người phương nào gây nên?

Còn có Cảnh Diên Hi cũng chết vô cùng ly kỳ, Tri trại Quân thành trại một nhà chạy trốn, làm cho Cảnh Trọng Nam giận tím mặt. Gã lập tức ở trên triều đình buộc tội Tiết Độ Sứ Quảng Tín quân là Quý Đình, nói Quý Đình cai quản không yên, mới làm nảy sinh việc lớn như thế.

Nhưng vấn đề là, Quý Đình có thể làm được Tiết Độ Sứ Quảng Tín quân cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Sau lưng của y nếu không chỗ dựa vững chắc. Lại sao có thể đi đến địa vị hôm nay?

Không bao lâu, Quý Đình liên hợp tổng quản Chân Định là Vương Uyên, dâng tấu tự biện: “Cảnh Diên Hi ven đường hộ tống Lỗ Tặc, không làm được trò trống gì, mấy lần đánh tan cường nhân lục lâm đạo Hà Bắc, làm cho lục lâm đạo Hà Bắc hận hấn thấu xương, đã treo giải thưởng ba vạn quán, muốn lấy tính mạng Cảnh Diên Hi tính mạng. Vương Uyên từng khuyên bảo Cảnh Diên Hi nên kiềm chế, nhưng Cảnh Diên Hi không nghe, khư khư cố chấp, mới có kết cục hôm nay. Hơn nữa Cảnh Diên Hi phụng mệnh hộ tống Lỗ Tặc, sau khi nhập Quảng Tín quân lại không hề liên lạc với Quý Đình, cho nên Quý Đình sau này mới nhận được tin tức Cảnh Diên Hi bị giết, thì mới biết hấn ta đi tới Quảng Tín quân.

Dưới tình huống như thế, Quý Đình sao có thể bảo toàn tính mạng của Cảnh Diên Hi được?

Chuyện này, gần như đem quan viên lớn nhỏ địa phương Hà Bắc cuốn vào.

Đạo phi Hà Bắc lộ hoành hành, là quan viên Hà Bắc lộ không làm tròn bổn phận. Nếu triều đình muốn truy cứu, từ Tuyên Phủ sứ Hà Bắc là Phạm Nạp cho tới Huyện lệnh Hạ huyện đều phải bị xử phạt. Cảnh Trọng Nam tuy rằng vô cùng tức giận nhưng lại không dám rước lấy nhiều sự phẫn nộ của nhiều người. Cái gọi là pháp không trách chúng, nếu quả thật phải truy cứu tới, thì chắc chắn phải bắt hết toàn bộ quan viên Hà Bắc.

Cảnh Trọng Nam còn không chấp nhận nổi, vậy thì dù cả Triệu Hoàn cũng phải suy nghĩ kỹ mới làm.

Đầu tháng mười một, Hoàn Nhan Lâu Thất binh chống đỡ Cư Dung quan, báo thù rửa hận cho đám người Hoàn Nhan Bồ Lỗ Hổ

Tổng quản Yến sơn phủ, Chế Trí Sứ Kinh Lược An Phủ Hà Bắc là Chủng Sư Trung mệnh Thái Tử thân quân xuất kích, đánh bại quân Kim ở ngoài Cư Dung quan.

Chỉ có điều một trận chiến này, thể hiện xuất sắc nhất không phải thân quân Thái tử mà là một đội quan quân thuộc thân quân Thái tử.

Chủ tướng tên là Nhạc Phi, được Ngọc Doãn đề cử, điều động từ Chân Định đến, đảm nhiệm chức Thập Nhị phó tướng Yến sơn phủ. Một trận chiến này, Thân quân Thái tử chỉ ở giữa quân đốc chiến, vẫn chưa ra trận ấu dả. Thật sự ra ứng chiến, là binh mã của Nhạc Phi, trăm thủ hơn tám trăm, Nhạc Phi lâm trận chém giết được hai Mãnh An bột cận nước Kim, trong lúc nhất thời thanh danh vang dội.

Chủng Sư Trung dâng tấu triều đình, thỉnh công cho Nhạc Phi.

Hoàn Nhan Lâu Thất trải qua thất bại này, cũng không dám tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể suất bộ tạm thời lui giữ về núi Kê Minh, cũng phái người trình báo Thượng kinh, khẩn cầu viện binh.

Chủng Sư Trung rất yêu thích sự dũng mãnh của Nhạc Phi, triều đình còn chưa phong thưởng tới, Chủng Sư Trung đã bổ nhiệm Nhạc Phi giữ chức Đô Giám binh mã Giả Thuận Châu, tập trú ở Hưng Thịnh Bình, để chống đỡ quân Kim đột kích. Tuy là Giả Đô Giám, nhưng đã lĩnh Đô Giám sự. Trong lịch sử Nhạc Phi lúc này chỉ là một tì tướng, cũng không có quyền cầm binh. Nhưng hiện tại, y đã có thể độc lĩnh nhất quân...

Tuy nhiên trên năng lực, Nhạc Phi còn xa mới cao bằng Nhạc Phi trong lịch sử, nhưng cũng đã hiển lộ tài hoa bản lĩnh.

Y đam mê dã chiến, nhưng không thông binh pháp.

Mặc dù Chủng Sư Trung không lợi hại như ca ca mình là Chủng Sư Đạo, nhưng nói hành quân đánh giặc, chưa hẳn kém hơn Tông Trạch.

Rất nhanh, Chủng Sư Trung liền nhìn ra chỗ thiếu hụt của Nhạc Phi.

Sau khi suy nghĩ kỹ, liền quyết định dạy Nhạc Phi Vũ Kinh tổng yếu và Vũ Kinh thất thư.

“Vũ Kinh tổng yếu” này là thời kỳ Nhân Tông Bắc Tống, hai người Tăng Công Lượng và Đinh Độ đã hao phí thời gian năm năm để biên soạn thành, cũng là tác phẩm tổng hợp tính quân sự quy mô hoành đại đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc. Trong đó phần lớn là biên soạn giới thiệu yếu lĩnh chế tạo vũ khí.

Mà Vũ Kinh thất thư, cũng là sau khi biên soạn xong Vũ Kinh tổng yếu thì tập hợp với bảy bộ Tôn Tử binh pháp mà thành.

Loại thư tịch như này mặc dù có lưu truyền trên thị trường nhưng phần lớn không trọn vẹn không được đầy đủ.

Cho dù là tại Võ học cũng không chắc có thể lấy được toàn tập. Giống như hai bộ mà Chủng Sư Trung tặng cho Nhạc Phi, tuy là bản dập nhưng lại là độc thư mà danh tướng Chủng thị qua các triều đại tâm đắc nhất. Vật vô cùng quý báu mà dù là vàng tiền cũng không thể mua được.

Loại sách này dù là con cháu Chủng gia cũng không chắc đã được đọc.

Dựa vào sự tính toán của Chủng Sư Trung chuẩn gị tặng một bộ cho Ngọc Doãn.

Đáng tiếc Ngọc Doãn lại không có hứng thú đối với sách này, vì thế liền tặng bộ sách này cho Ngô Giới.

Ngọc Doãn thấy, bộ sách này ở trong tay Ngô Giới còn có tác dụng hơn là trong tay hắn. Dù là hắn nhận bộ sách này, cũng không chắc đã có hứng thú để đọc. Dù sao trước đó, hắn cũng không có căn cơ quân sự, nên dù có cầm đọc cũng chưa chắc đã hiểu.

Nói cách khác, nay trình độ Ngọc Doãn là tiêu chuẩn học sinh tiểu học.

Mà Vũ Kinh tổng yếu và Vũ Kinh thất thư lại có nội dung đại học, hắn sao có thể hiểu?

Ngô Giới được cuốn sách thì vô cùng kích động. Dùng lời La Đức mà nói, Ngọc Doãn cầm đồ của Chúng Sư Trung, lại đổi lấy được sự cống hiến của Ngô Giới, tuyệt đối là vụ mua bán có lời.

492. Chương 489: Khách Tây Châu Đến (2)

Ngọc Doãn đối với sự so sánh của La Đức thì dở khóc dở cười.

Nhưng bất kể thế nào nói, Ngô Giới mà nay đã quyết một lòng.

Cái rõ ràng nhất là y đề cử huynh đệ Ngô Lân với Ngọc Doãn.

- Đường Khanh có tài hơn ta gấp bội.

Người ta thường nói đề cử người hiền không tránh người thân, nếu Lang quân được Đường Khanh, thân quân Thái Tử tất như hổ thêm cánh.

Đường Khanh là tự của Ngô Lân.

Trong lịch sử, gã cũng là danh tướng thời kỳ Nam Tống. Mặc dù thanh danh không vang dội bằng Ngô Giới, nhưng luận năng lực thì cũng không chút thua kém, thậm chí càng thắng một bậc. Ngọc Doãn chưa từng nghe đến cái tên Ngô Lân, nhưng nếu Ngô Giới đề cử, hẳn cũng vui vẻ tiếp nhận.

Thái Tử thân quân đích thật là cần cang nhiều nhân tài, nếu Ngô Lân đích xác có bản lĩnh, Ngọc Doãn quả quyết sẽ không cự tuyệt.

Hơn nữa, Ngọc Doãn cũng hiểu biết Ngô Giới, đây cũng không phải là một người thích khoe khoang. Nếu Ngô Giới nói Ngô Lân tài cán hơn mình, vậy thì cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ...

Trận chiến Yến Sơn phủ đã bình ổn trở lại.

Hai vạn quân Kim hồn đoạn tại trạm Hoa Tháp Tử, đối với Nữ Chân mà nói, đã kích quá nhiều.

Nhân khẩu Nữ Chân vốn cũng không nhiều, hai vạn quân Kim chết, lại chẳng khác nào sáu vạn binh mã lúc trước nam hạ đến Khai Phong, toàn quân bị diệt.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi cũng là lo lắng kinh khiếp.

Kể tiếp, lão không chỉ phải đối mặt với mâu thuẫn mạnh mẽ nội bộ nước Kim, thậm chí trong việc giao phong với Đại Tống cũng phải chú ý cẩn thận. Sáu vạn quân Kim, gần như chiếm cứ một nửa binh mã bốn tộc Nữ Chân. Tổn thất lớn như thế, nếu không có vài năm nghỉ ngơi lấy lại sức, căn bản không thể khôi phục nguyên khí. Đồng thời, bên trong nước Kim cũng không ổn định, lúc trước bộ lạc phía bắc do bị Nữ Chân chiến lược hùng mạnh bức bách không thể không đầu hàng nay đã bắt đầu rục rịch góc đầu dậy, dù là Tây Hạ vẫn an phận cũng có chút xao động.

Dưới tình huống như vậy, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi cũng không khỏi không tạm thời cúi đầu.

Chẳng sợ lão biết rõ việc đám người Hoàn Nhan Tông Vọng có liên can lớn lao với người Tống, thì cũng không dám lại đi gây sự.

Trong khoảng thời gian ngắn, sự chú ý của lão nhất định phải từ Đại Tống di chuyển vào nội bộ.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi sau khi suy nghĩ kỹ, đã phái người đi tới Đông Kinh, chuyển cáo Da Luật Dư Đổ, muốn y phải tận lực tranh thủ nhiều lợi ích từ trong Đại Tống. Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi tin tưởng, Triệu Hoàn cũng không muốn khai chiến với nước Kim. Lão cũng thông qua tai mắt của mình nghe được, trên triều đình Đại Tống hiện giờ cũng rung chuyển, Tống Huy Tông về đô đã mang đến cho Triệu Hoàn áp lực thật lớn, cho nên chắc chắn Triệu Hoàn sẽ không hy vọng làm phức tạp thêm mọi việc. Đây cũng là thời cơ tốt nhất mà nước Kim bắt chẹt Triệu Hoàn.

Ngày 27 tháng 12, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi hạ chỉ, mệnh Hoàn Nhan Lâu Thất binh phát Khả Hãn châu, chiếm lĩnh Thạch Môn Quan.

Thạch Môn quan này cách Cư Dung quan rất gần, đồng thời có thể uy hiếp Loa Sơn, binh tiến Đoàn Châu.

Nhưng, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi có mật lệnh Hoàn Nhan Lâu Thất, chỉ có thể đánh nghi binh, không thể xung đột trực diện với quân Tống.

An bài như vậy, cũng chỉ có thể tạo một chút áp lực cho triều đình Đại Tống.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi hiểu rất rõ, với tình trạng hiện nay của nước Kim, căn bản không có khả năng khai chiến với Đại Tống.

Về phần kế hoạch phục đoạt Yến sơn trước đó đã lập ra, cũng không khỏi không chết từ trong trứng nước. Chủng Sư Trung tuy không phải Chủng Sư Đạo, nhưng muốn đánh bại cũng không phải là chuyện dễ...Nếu muốn đạt được thắng lợi, biện pháp tốt nhất, vẫn là mở ra một lỗ hổng bên trong Đại Tống.

- Người Nam thích nội chiến.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi nói với tả phó Nguyên soái Hoàn Nhan Tông Hàn nước Kim:

- Nếu bức bách quá đáng, người Nam sẽ đập nổi đóm thuyền, đồng tâm hiệp lực; Nhưng nếu thả chậm dần, người Nam này nhất định sẽ tranh đấu không ngớt, loạn thành một bầy.

Nói tới đây, trên mặt Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi nở nụ cười dữ tợn.

- Việc cấp bách, là trước tiên ổn định thế cục trong triều.

Người Nam không có khả năng bắc tiến, cho nên tạm thời không cần phải lo lắng. Mà nay họa lớn của Đại Kim ta ở phía tây chứ không phải phía Nam. Lúc trước chúng ta khinh thường Da Luật Dư Lý Diễn kia, nên cô ta kiêu ngạo hống hách. Cho nên, tinh lực người ta cần đặt ở Tây Bộ, trước tiên bình định Tây Liêu, rồi mới nam hạ. Tuy nhiên, bên phía người Nam cũng không thể buông lỏng, tuy rằng Tiêu Khánh đã bị giết, nhưng trước khi hắn chết có từng xây dựng một kế hoạch chi tiết cho ta. Cho nên, cần phái người đi tới Đông Kinh, nghĩ cách mua chuộc quan viên người Nam.

Đem đảo loạn thế cục, để lão Triệu quan gia không có tinh lực bận tâm phía bắc, chúng ta liền có thể thuận lợi tiêu diệt Tây Liêu, rồi mới tiếp tục việc nam hạ.

Hoàn Nhan Tông Hàn và Hoàn Nhan Tông Vọng có chút không hợp, nhưng Hoàn Nhan Tông Vọng đã chết, cũng làm cho Tông Hàn có chút kiêng dè.

Lần này nam hạ thất bại, nguyên nhân mình bị Vương Bẩm ngăn trở ở Thái Nguyên.

Một Thái Nguyên, tựa như rất khó chơi. Nếu đổi lại là Tông Hàn y tới Khai Phong, kết quả chưa chắc tốt hơn Oát Ly Bất.

- Lang chủ mưu tính sâu xa, phi thần kính phục.

Nếu Lang chủ đã có quyết đoán, thần nhất định không phụ sự tín nhiệm của Lang chủ. Tuy nhiên, Yến Vân bị người Nam chiếm cứ, dù gì cũng chút phiền phức. Tuy nói Oát Ly Diễn trải qua trăm trận chiến, chưa hẳn là đối thủ của người Nam. Ta còn nghe nói, Chủng Sư Trung điều động Thái Tử thân quân từ phủ Chân Định đến đây. Sở dĩ Oát Ly Bất thảm bại tại Khai Phong là Thái Tử thân quân gây nên. Thần muốn đi lĩnh giáo một chút sự lợi hại của Thái Tử thân quân kia, thuận tiện muốn xem Ngọc Doãn được Tiêu tướng công khen ngợi không ngừng kia rốt cuộc là có bản lĩnh như nào.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi sau khi nghe xong, trầm ngâm không nói.

Trong nội tâm, lão cũng không hy vọng Hoàn Nhan Tông Hàn quản lý binh quyền.

Nhưng lão cũng biết, Hoàn Nhan Tông Hàn đích thật là người có bản lĩnh, giỏi hành quân đánh giặc, ít người có thể bằng.

Hoàn Nhan Lâu Thất tuy rằng thiện chiến, nhưng không bằng Hoàn Nhan Tông Hàn.

Mà cục diện hiện nay, nước Kim cũng đích thật là cần phải có đại tướng ổn định thế cục, để Hoàn Nhan Tông Hàn đi tới Phụng Thánh Châu, xác thực là sự chọn lựa tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi đã có quyết định.

- Nếu Niêm Hân nói như vậy, thì trăm chuẩn theo ý khanh.

Tuy nhiên có một việc, trăm nhất định phải nhắc nhở người...Phượng diện Yến Vân, không thể bức bách quá đáng, cần phải ghi nhớ đó.

Tông Hàn nghe được, quỳ xuống lĩnh mệnh.

Y đứng dậy rời khỏi đại điện, đứng ở trên bậc thang, nhìn lên trời cao.

Trời âm u, nghĩ chắc không lâu nữa sẽ nghênh đón một trận bão tuyết...

Yến Kinh cũng được gọi là Tích Tân.

Yến Kinh là danh Tống, Tích Tân là danh Liêu, đời sau là đế đô Bắc Bình.

Kiếp trước, Ngọc Doãn cũng từng ở đế đô một thời gian ngắn, nhưng cũng không quen thuộc đế đô lắm. Tái sinh trước ngàn năm, lại đến đế đô, đương nhiên Ngọc Doãn đi du ngoạn ngắm cảnh. Đương nhiên Yến Kinh lúc này không hùng vĩ như đế đô đời sau.

Lại nói tiếp, Yến Kinh lúc này mặc dù cũng có chút quy mô, nhưng lại không phồn hoa như Đông Kinh.

Thái Tử thân quân của Ngọc Doãn trú đóng ở chân núi Hương Sơn, cách Yến Kinh có nửa ngày lộ trình.

Hương Sơn đời sau cũng là một cảnh đẹp của đế đô. Cho nên nếu trú đóng ở chân núi Hương Sơn, không thể không đi ngắm cảnh một lần.

Ngọc Doãn cũng thăm sử dụng thời gian rảnh nửa ngày dẫn theo La Đức và Cao Nghiêu Khanh đi du ngoạn.

Tận đến khi trời chạng vạng thì hấn mới về doanh địa.

Mới bước vào lều lớn trung quân, đã thấy Cao Sủng vội vàng tiến vào.

- Lang quân, có khách tới.

- Ồ?

- Theo như hấn nói, là từ Tây Châu đến.

Ta sợ để lộ phong thanh, cho nên liền an bài hấn đến trong doanh ta. Nhìn bộ dạng hấn, hình như là rất gấp, không biết lang quân có muốn gặp hấn không?

Tây Châu?

Ngọc Doãn vừa nghe hai chữ này, không khỏi nheo mắt lại.

Tây Châu, là ai đến vậy?

493. Chương 490. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (1)

Khách Tây Châu đến, không cần nói cũng biết.

Trong lòng Ngọc Doãn vô cùng rõ ràng, cái gọi là khách Tây Châu đến chắc là sứ giả Tây Liêu. Nhoáng lên một cái, lại quá một năm, Tây Liêu qua một năm nghỉ ngơi lấy lại sức nguyên khí đã dần dần khôi phục.

Lưng tựa Tây Hạ, cộng thêm Tây Vực thương lộ mở lại, cục diện Tây Liêu đang không ngừng chuyển biến tốt đẹp, con dân Đại Liêu lưu lạc Mạc Bắc cũng chậm chậm tụ lại Tây Châu.

Nguyên niên Tĩnh Khang cũng là năm Thiên Mệnh Tây Liêu thứ 2.

Nhân khẩu Tây Liêu đã gần đến hai trăm vạn, cũng bày ra xu thế tăng lên.

Tháng 6 Nguyên niên Tĩnh Khang, Tây Liêu lấy Ất Thất Oát Lỗ Đóa làm tả phó Nguyên soái, công phá Pha Nhi Khán, bình lâm Thông Lĩnh.

Hắc Hãn quốc kinh hoảng vội rút lại binh lực, vừa tụ tập trọng binh cho địa khu Bát Lạt Sa Duyệt và Ô Tư Cẩn; vừa cầu hòa với Tây Liêu, cũng phái người đi sứ Tây Hạ và Hoa Lạt tử Mô, hy vọng hai nước có thể ra mặt, ngăn cản Tây Liêu.

Tháng 8, sứ giả Hoa Lạt Tử Mô đến Bắc Đình, khuyên bảo Tây Liêu đình chỉ dụng binh.

Tể tướng Tây Liêu Cốt Na Lý, cũng hiểu rõ công chiếm Thông Lĩnh cũng là cực hạn Tây Liêu.

Dù sao, ánh mắt Da Luật Dư Lý Diễn nhìn chăm chăm vào Mạc Bắc...Nàng nằm mộng cũng muốn phải sát nhập Mạc Bắc, phục đoạt thành Khả Đôn.

Nếu tiếp tục tây tiến, rất có thể sẽ chọc giận Hoa Lạt Tử Mô.

Nếu Hắc Hãn quốc đập nổi đim thuyền, Tây Liêu mặc dù thắng lợi, cũng là thắng thảm, đến lúc đó vô duyên cớ cho Hắc Hãn quốc và Hoa Lạt tử Mô hưởng lợi.

Cho nên, Cốt Na Lý ồm ồm, đồng ý thu binh.

Chỉ là địa khu bị Tây Liêu chiếm lĩnh lại không có khả năng trả lại cho Hắc Hãn quốc. Song phương sau khi thương nghị, quyết ý ở Tháp Lý hai nhánh sông Mộc Hà làm biên giới, một bên nằm ở Sơ Lặc phía nam, một bên ở Nha Nhi trông bắc. Song phương đều tự thu binh, ở giữa hai nhánh sông thành lập một khu hoà hoãn xung đột, có thể tự do thông thương, nhưng không trú binh mã.

Đối với quyết ý này, Hoa Lạt Tử Mô đương nhiên đồng ý.

Các tộc Tây Vực có cách nói, ai chiếm địa bàn trước vậy thì là của người đó.

Vốn, Tây Liêu đã chiếm lĩnh nam địa khu Sơ Lặc, nhưng bây giờ nguyện ý lui về Nha Nhi, cấp đủ mặt mũi cho Hoa Lạt Tử Mô. Mặc kệ Hắc Hãn quốc có nguyện ý hay không, cũng đành phải tuân theo. Đối với sự thực như vậy, quốc thổ họ bị Tây Liêu chiếm lấy một phần ba, hơn nữa còn phải mang ơn. Cùng lúc đó, Tây Hạ ở Tây Liêu phối hợp xuống, đánh tan Hoàng đầu Hồi Hột, thực lực tăng nhiều. Hai nước Tây Liêu Tây Hạ phối hợp lẫn nhau đã dần dần trở thành bá chủ Tây Bộ.

Ngọc Doãn mặc dù không có quá mức lưu ý Tây Bộ, nhưng đối với sự khuếch trương Tây Liêu cũng hiểu biết.

Đặc biệt tại trận chiến Khai Phong, Tây Liêu từng binh tiến Mưu Na Sơn khẩu. Thực tại kèm chế một bộ phận binh lực Nữ Chân. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, áp lực của Thái Nguyên phải giảm bớt rất nhiều so với trong lịch sử. Trận chiến Thái Nguyên thảm thiết dị thường, nhưng nguyên khí chưa tổn thương. Hoàn Nhan Tông Hàn cuối cùng không thể không lui về Tây Kinh Đại Đồng, sợ là cũng tổn thất quá nặng.

Ở loại tình huống này, Tây Liêu đột nhiên phái người đến Yến sơn phủ, mục đích gì hết sức rõ ràng.

Ngọc Doãn mà nay cũng không phải là thanh niên văn nghệ mới tái sinh cái gì cũng không hiểu. Mấy năm rèn dũa cũng làm cho hắn hiểu được rất nhiều sự tình. Da Luật Dư Lý Diễn tâm tư bình ra Mạc Bắc vẫn luôn nung nấu. Lúc này phái ra sứ giả. Chẳng lẽ là có ý binh ra Mạc Bắc? Nếu Tây Liêu có thể giết ra Mưu Na Sơn, vậy toàn bộ thế cục Tây Bắc tất nhiên sẽ phát sinh biến hóa cực lớn. Ngọc Doãn chờ đợi ngày này, đã đợi rất lâu rồi, nói vậy lúc này thời cơ cũng đã thành thực.

- Tây Liêu, ai làm sứ giả?

Cao Sủng nghe vậy không khỏi lộ ra vài phần ngưng ngưng.

- Sứ giả Tây Liêu, nói đến có phần có liên quan với Lang quân, chính là vị Nhâm lão công Thái Nguyên.

Nhâm lão công Thái Nguyên?

Ngọc Doãn ngẩn ra, chột gật đầu.

Nhâm lão công là một quân cờ quan trọng nhất của Thái Nguyên ở Tây Liêu. Lúc này bảo Nhâm lão đi làm việc, hẳn là Dư Lê Yến đã tỏ rõ thái độ với Ngọc Doãn.

Ta và Đại Tổng mặc dù có ân oán, nhưng không phải là kẻ thù.

Địch nhân của ta, là người Nữ Chân, cho nên cũng không cần phải lo lắng là ta sẽ tạo thành uy hiếp đối với Đại Tổng.

Nhâm lão công ở Tây Liêu địa vị rất cao, hơn nữa cũng rất thần bí.

Mà nay, nếu ông đã ra mặt làm việc, cũng đại biểu cho Dư Lê Yến muốn thu hồi cọc ngầm đối với Đại Tổng. Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, liền đứng dậy.

- Nhâm lão công từng giúp ta rất nhiều, nên không thể chậm trễ.

Thập Tam Lang dẫn đường, ta sẽ đi gặp lão. Đúng rồi, tin tức của Nhâm lão công không thể bị người khác được biết, để tránh đưa tới phiền toái.

Cao Sủng cười nói:

- Ca ca yên tâm, ta hiểu mà.

oOo

Doanh trại mã quân của Cao Sủng độc lập với đại doanh thân quân Thái Tử.

Ngọc Doãn đến doanh trại Cao Sủng phát hiện toàn bộ đại doanh mã quân đã đề phòng nghiêm khắc.

Hà Nguyên Khánh tự mình canh gác, vô cùng nghiêm trang. Khi Ngọc Doãn đến, gã vội vàng đón trước, hạ giọng nói:

- Ca ca, người nọ ngay tại trong quân trưởng của Thập Tam ca.

Toàn bộ mã quân, đã đạt tới 1600 người.

Sau khi đến Yến Kinh, Chủng Sư Trung đã trang bị đầy đủ ngựa cho Ngọc Doãn, mã quân mới có thể mở rộng.

Tuy nhiên, mã quân 1600 người, tạp binh gần ba nghìn. Tạp binh này đều không phải là chiến binh, chủ yếu phụ trách chăn nuôi ngựa, giữ gìn binh khí khô giáp của kỵ quân. Giống như loại tạp binh này ở trong Thân quân Thái Tử chiếm cứ đại đa số. Thân quân Thái Tử hiện giờ nhiều đến vạn người, nhưng trên thực tế, nếu tính cả tạp binh, đã gần hai vạn người. Tuy nhiên, huấn luyện tạp binh lại không thể kém so với chính binh. Một khi phát sinh chiến sự, tạp binh này cũng có thể cầm lấy binh khí, nhanh chóng bổ sung lính.

Nhân viên thừa sao?

Thân quân Thái Tử, không có nhân viên thừa!

Ngọc Doãn ở trong trường Cao Sủng gặp được Nhâm lão công.

Đây cũng là từ sau khi từ biệt tại Thái Nguyên, Ngọc Doãn và Nhâm lão công lần đầu gặp lại.

So với lần trước, Nhâm lão công nhìn qua rõ ràng già cả không ít. Lão ở Thái Nguyên nhưng lại gánh vác toàn bộ hậu cần Tây Châu. Đặc biệt khi Tây L mới bắt đầu thành lập, Nhâm lão công càng phí hết tâm huyết, gom góp lương thảo, quân lương cùng với các loại vật tư cho Tây Liêu.

Dư Lê Yến có thể ở Tây Châu đứng vững gót chân, là có công lớn của Nhâm lão công.

Tuy rằng lão là một thái giám, nhưng Ngọc Doãn cũng không dám có nửa điểm khinh thường.

Nhâm lão công vốn tên là Nhâm Trọng, khi nhìn thấy Ngọc Doãn cũng xúc động thật lâu.

Lúc trước, Ngọc Doãn theo Dư Lê Yến lên phía bắc đến thành Khả Đôn, lão không đồng ý. Nhưng hiện tại xem ra, đúng là do Dư Lê Yến có tầm nhìn. là vì có Ngọc Doãn xuất hiện, mới có Tây Liêu xuất hiện. Cho nên Nhâm Trọng nhìn thấy Ngọc Doãn, cũng vô cùng cung kính. Bất kể nói thế nào, Ngọc Doãn hiện giờ còn treo một danh hiệu nam viện Đại vương Tây Liêu.

- Nhâm công, một đường khổ cực rồi.

- Ngọc đại Vương khách khí, đây là việc của lão nô.

Hai người hàn huyên xong, phân chủ khách ngồi xuống.

Hà Nguyên Khánh và Cao Sủng thì tự giác rời khỏi quân trướng, bảo vệ ở ngoài lều lớn.

- Bệ hạ luôn nhớ Ngọc đại Vương, lần này lão nô tiến đến, bệ hạ còn đặc biệt nhờ lão nô vấn an Đại vương thay nàng.

Trong đầu hần bất giác hiện ra Dư Lê Yến oai hùng hiên ngang, tâm thần hoảng hốt. Sau một lúc lâu hỏi:

- Yến tử hiện giờ tốt chứ?

Nếu đổi lại là người khác, Nhâm Trọng đã chửi ầm lên rồi. Nhưng trước mặt là Ngọc Doãn, tình cảm gút mắc giữa hần và Dư Lê Yến, Nhâm Trọng cũng vô cùng rõ ràng. Xưng hô Yến tử, ngoại từ Ngọc Doãn ra, cũng không có ai dám đi sử dụng.

Dù là Dư Lê Yến cũng càng không dị nghị gì đối với cách xưng hô này của Ngọc Doãn.

- Bệ hạ rất khỏe, chỉ có điều vất vả quốc sự, có chút lao khổ.

Cô gái đó là tương lai của người Liêu, những khổ cực trong đó, Ngọc Doãn cũng có thể tưởng tượng ra được.

Chỉ có điều, đây là lựa chọn của Dư Lê Yến, Ngọc Doãn cũng không nên nói quá nhiều. Sau khi trầm mặc một hồi, hần mở miệng lần nữa nói:

- Không biết Nhâm công đến. Có gì chỉ giáo?

494. Chương 491. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (2)

Nhâm Trọng chăm chú nhìn Ngọc Doãn, au một lúc lâu, đột nhiên cười chua xót.

- Nói thật, lão nô cũng không đồng ý với quyết định này của bệ hạ.

Nhưng bệ hạ lại nói, việc này cần được Đại vương đồng ý, nếu không như thế, nàng thà rằng sống quãng đời còn lại Tây Châu.

- Hả?

- Bệ hạ ý muốn ra bắc Mưu Na Sơn.

Ngọc Doãn nhăn lông mày, thăm nghĩ một tiếng: quả thế.

Hần đã đoán được đáp án, lại nghĩ mãi mà không rõ, Dư Lê Yến vì sao phải tìm hần hỗ trợ? Hần hiện giờ thân tại Yến Kinh, lệ thuộc quản lý Nguyên soái phủ binh Mã Hà Bắc, nghe theo sai phái An Phủ Chế Trí Sứ Chủng Sư Trung Hà Bắc đông lộ. Ở triều Đại Tổng, hần cũng chỉ là một nhân vật bé nhỏ không đáng kể. Chẳng sợ hần rất được Thái Tử coi trọng, nhưng ở trên triều đình lại không có bất kỳ quyền phát ngôn nào. Nếu Dư Lê Yến muốn lấy được sự hiệp trợ của Đại Tổng, Ngọc Doãn dường như cũng không trợ giúp được nhiều.

Con người lóe ra, Ngọc Doãn chăm chú nhìn Nhâm Trọng.

- Mời Nhâm công tiếp tục.

- Ha hả, ta biết trong lòng Đại vương còn có nghi hoặc, tuy nhiên bệ hạ nói, nếu nàng phải bắc Mưu Na Sơn, không cần lão Triệu quan gia đồng ý.

Chỉ cần Đại vương gật đầu, thì Mạc Bắc có thể vào hết tay Tây Liêu.

Ngọc Doãn mỉm cười.

- Yên tử quá coi trọng ta đi.

Nhưng Nhâm Trọng không cười, trầm giọng nói:

- Ngay từ đầu lão nô cũng cho rằng như vậy. nhưng bệ hạ lại nói một hồi làm lão nô thay đổi chủ ý.

- Yên tử nói gì?

- Bệ hạ nói, ra bắc Mưu Na Sơn thành công hay không, là do sự lựa chọn của Đại vương

Ngọc Doãn hồ đồ rồi!

Dư Lê Yên không khỏi quá đề cao hẳn đi...Bắc ra Mưu Na Sơn thành công hay không, còn phụ thuộc vào sự lựa chọn của hẳn? Ngọc Doãn không nhận ra mình còn có bản lĩnh lớn như vậy. Nhưng Nhâm Trọng nói xong thì ngậm miệng, không nói gì nữa.

Ngọc Doãn không hiểu ra sao cả.

Hắn do dự một chút, hạ giọng nói:

- Vậy Yên tử có nói muốn ta lựa chọn như thế nào không?

- Việc này...Bệ hạ không nói.

Ngọc Doãn càng mờ mịt rồi. Trong hồ lô của Dư Lê Yên đến tột cùng bán thuốc gì đây? Nói chuyện với Nhâm Trọng chốc lát, thấy sắc trời đã tối, Ngọc Doãn liền đứng dậy cáo từ.

- Nhâm công cứ nghỉ ngơi ở bên cạnh, có chuyện gì, sai phái Tiểu Ất và Thập Tam Lang là được.

Nói xong, hắn liền đi ra quân trưởng đến đại doanh thân quân.

Nhâm Trọng ở đại doanh mã quân thật ra lại an toàn vô cùng.

Cao Sủng và Nhâm Trọng đã từng quen biết, lúc trước Ngọc Doãn được trăm vạn quan Sinh thần cương của Bạch Thị Trung, cũng là thông qua Nhâm Trọng xử lý. Quan hệ hai người rất thân thiết, mà Hà Nguyên Khánh lại là tâm phúc của Ngọc Doãn. Có thể nói, toàn bộ mã quân, đều là người của Ngọc Doãn, không cần phải lo lắng có tai mắt mật thám. Ngọc Doãn mờ mịt đi về quân trưởng, chưa kịp ngồi xuống đã cho người gọi La Đức đến.

La Đức cũng biết Nhâm Trọng!

Dù sao, y từng sống ở Thái Nguyên, có qua lại với Nhâm Trọng.

Lúc trước Cao Sủng tìm Nhâm Trọng, La Đức cũng ở bên trong ra lực, cho nên gã rất rõ lai lịch của Nhâm Trọng.

Trong lòng gã biết, nếu Ngọc Doãn quyết ý muốn La Đức làm trợ lý, tức là đã tỏ ra tin tưởng gã.

Cho nên, hắn cũng không giấu diếm La Đức, mà đem lời Nhâm Trọng nói lại, rồi, khó hiểu hỏi:

- Đại Lang, người nói xem rốt cuộc là Yên tử có ý gì?

La Đức sau khi nghe xong, trước hơi sững sốt, một lát sau liền cười ha ha.

- Lang quân, kỳ thật vị nữ vương kia đã nói rõ tâm ý rồi.

- Hả?

- Lang quân nghĩ Tây Liêu bắc tiến Mạc Bắc, lo lắng nhất cái gì?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, hạ giọng nói:

- Đương nhiên là quân Kim cản trở...Người Nữ Chân ở Mạc Bắc, đều có một cỗ lực lượng. Nếu Yên tử suất bộ bắc tiến, không thiếu được sẽ ảnh hưởng đến ích lợi của Lỗ Tặc ở Mạc Bắc, quả quyết sẽ không ngồi yên xem Tây Liêu cướp lấy Mạc Bắc.

- Thì ra là vậy!

La Đức cười nói:

- Tây Hạ hiện giờ chiếm lĩnh Hoàng Đầu Hồi Hột, thực lực tăng mạnh.

Lỗ Tặc thì nhân trận chiến Khai Phong, tổn thất thê thảm và nghiêm trọng...Từ điểm này, rất khó khả năng Tây Hạ không e ngại Lỗ Tặc, nhưng nếu nói bọn họ có can đảm phản kháng Lỗ Tặc, lại rất không có khả năng. Cho nên, Tây Liêu bắc tiến, Tây Hạ sẽ không ngăn cản, nhưng cũng sẽ không lộ liễu ủng hộ. Thậm chí, bọn họ ôm tâm tư để Tây Liêu thăm dò Lỗ Tặc rồi sẽ âm thầm cho trợ giúp.

Ngọc Doãn gật đầu nói:

- Đây xác thực có khả năng.

- Cho nên, Tây Liêu không phải lo sau này.

Nhưng vấn đề là, chẳng sợ Lỗ Tặc mới thất bại, so sánh ra, binh lực Tây Liêu vẫn chưa đủ.

Nếu muốn đánh bừa, chỉ sợ không tốt. Ý tứ của nữ vương Tây Liêu đó là hy vọng lang quân ra mặt, tại Yên Kinh kiềm chế binh lực Lỗ Tặc. Binh lực Lỗ Tặc nay tập trung ở Phụng Thánh Châu, một khi Mạc Bắc có chuyện chắc chắn sẽ xuất binh cứu viện.

Nhưng, nếu lang quân có thể làm chệch hướng Lỗ Tặc, thì nữ vương Tây Liêu đánh chiếm Mạc Bắc, sẽ gặp bớt nhiều phiền toái.

Ý tứ của nữ vương Tây Liêu đã là như thế...Với lực lượng hiện nay của Tây Liêu, dù là kết minh với Quan gia, cũng không chắc có thể thành công. Vị nữ vương này cũng hiểu rõ điểm này, cho nên không cầu kết minh, chỉ cầu lang quân có thể kiềm chế Lỗ Tặc là đủ.

Kiểm chế binh lực Nữ Chân?

Ngọc Doãn lâm vào trầm tư...

- Có thể sao?

- Nếu thao tác thật tốt, tự nhiên khả thi.

- Đại Lang mau mau nói.

La Đức ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Bên Tiểu Chung tướng công nghĩ chắc sẽ rất vui được giao phong với Lỗ Tặc.

Lần trước Khai Phong chi chiến, hấn chưa đến, chiến sự đã chấm dứt. Ai có thể dự đoán được rõ ràng đánh thắng trận mà khi hòa đàm thì lại giống như bị đánh bại. Với ngạo khí ủa Tiểu Chung loại tướng công, sao có thể bỏ qua việc này? Trong lòng chắc chắn không nén được lửa giận này.

- Vậy thì, Tiểu Chung tướng công sẽ đồng ý?

Đức cười lắc đầu:

- Nếu chỉ như thế, chưa chắc Tiểu Chung tướng công sẽ đồng ý?

Dù sao, hấn không phải Sở quốc công, cũng không có uy vọng của Sở quốc công. Hơn nữa Chung gia trước mắt, chỉ một mình hấn thân ở địa vị cao, tay cầm binh quyền, càng phải thật cẩn thận. Hai tháng trước, nếu lang quân đề xuất đề nghị này, Tiểu Chung tướng công nhất định sẽ do dự. Nhưng hiện tại, nếu lang quân nói ra ý tưởng này với Tiểu Chung tướng công, không chừng hấn sẽ đồng ý với chủ ý của Lang quân.

Ngọc Doãn nghe vậy càng mờ mịt.

La Đức nói chuyện chẳng rõ ràng gì, cứ đi lòng vòng làm Ngọc Doãn chẳng hiểu gì cả.

La Đức nói:

- Lang quân, bây giờ không phải là Tiểu Chung tướng công muốn đánh, chỉ sợ là quan gia cũng ý tưởng này.

- Chỉ giáo cho?

- Từ lúc Thái Thượng Đạo Quân về đô, quan gia liền lâm vào bên trong phiền toái.

Tuy nói quan gia có thành tích lập nên tại Khai Phong chi chiến, nhưng Thái Thượng Đạo Quân chấp chính hai mươi sáu năm, sao quan gia có thể so sánh? Luận thủ đoạn, quan gia căn bản không phải đối thủ Thái Thượng Đạo Quân. Trước đây, quan gia cố ý giam lỏng Thái Thượng Đạo Quân, thật ra cũng không có gì không đúng. Nhưng oại sự tình này một khi vỡ lở ra, quan gia

Ngọc Doãn nghe vậy nhe răng.

- Đại Lang, nói rõ chút đi.

La Đức cười ha ha:

- Nói rõ, chính là quan gia hy vọng dùng những chuyện khác để dời đi mâu thuẫn trên triều đình.

Giao phong với Lỗ Tặc, không thể nghi ngờ là thủ đoạn tốt nhất. Chỉ có điều này chừng mực này nên nắm chắc, Tiểu Chung tướng công cũng sẽ vui vẻ nhận. Cho nên, lang quân có thể nói cho Nhâm lão công, việc kiềm chế Lỗ Tặc, không có vấn đề. Nhưng thời gian không thể lâu lắm, mà nay đã cuối tháng mười, chậm nhất giữa tháng 12 là phải chấm dứt hành động...Về phần khác, Nhâm lão công tự có thể hiểu.

495. Chương 492. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (3)

Thế cục Triều đình phức tạp hỗn loạn.

Nếu vào trước đây, Triệu Hoàn chưa chắc có lá gan khai chiến với Nữ Chân. Nhưng hiện giờ lại không giống, từ lúc vạn dân phục khuyết, Huy Tông về đô, Triệu Hoàn cực cực khổ khổ thành lập uy vọng lại nhận được tấn công hung mãnh. Mặc dù không nói là lung lay sắp đổ, nhưng so với trước khi mà trận chiến Khai Phong chiến vừa mới chấm dứt mấy tháng, rõ ràng có giảm xuống. Nghĩ chắc Triệu Hoàn hiện tại cũng hy vọng dùng một trấn thắng bên ngoài để củng cố ngôi vị Hoàng đế. Dù sao minh ước Yên Sơn tạo thành ảnh hưởng khá lớn đối với Triệu Hoàn.

Thời cuộc đã là như thế!

Lúc trước Triệu Hoàn khẩn cấp muốn ổn định thế cục, ứng đối Huy Tông về đô thành.

Vì thế, hẳn không tiếc tố thái độ nghị hòa ở mức thấp nhất, mưu cầu Nữ Chân phối hợp để có thể mau chóng đạt thành minh ước.

Ai có thể lại nghĩ tới, thời gian một cái nháy mắt, minh ước Yên Sơn kia lại là vết thương trí mạng của ông ta. Cái gọi là phụ tử hi kỵ, đại khái có thể che dấu, nhưng bất bại mà bại này cũng không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể tiêu trừ ảnh hưởng. Triệu Hoàn trực xuất vương vị Triệu Cấu, thậm chí còn giáng chức quan đảm người Mai Cháp Lễ, Lý Cương cũng không thể nhanh chóng xoay chuyển danh vọng mà ông ta đã làm mất đi.

Cũng như vậy, đám người Mai Cháp Lễ sau khi bị giáng chức, Triệu Hoàn lại đắc tội giai tầng sĩ phu trong triều.

Những người này trước đây cống hiến vì Triệu Hoàn cũng bắt đầu dao động lập trường. Trước có Bạch Thị Trung Ương Bá Ngạn, mà nay lại là Mai Cháp Lễ.

Kế tiếp, chính là người nào?

Ở điểm này, thủ đoạn Triệu Hoàn không thể khéo léo bằng Triệu Cát.

Ít nhất đối lại Triệu Cát mà nói sẽ không cứng nhắc xử lý quan hệ như thế. Mai Cháp Lễ cách chức làm bình dân, dẫn phát một hồi rung chuyển trong triều.

đám người Cảnh Trọng Nam lòng mang bất mãn, Triệu Hoàn cũng không biết nên giải quyết như thế nào.

Ngược lại là Triệu Cát biểu hiện rất khiêm tốn.

Từ sau khi giảm cấm vận, ông ru rú trong nhà, hoặc là viết hội họa, hoặc là ở trong cung đánh đàn giải trí, tiêu dao khoái hoạt.

Nhưng sau sự tiêu dao đó ệu Cát lại có động tác gì? Ngay cả Triệu Hoàn, cũng không rõ ràng lắm...

Nếu có thể thủ thắng đối ngoại, không chừng có thể hóa giải tình trạng hiện nay của Triệu Hoàn.

Chủng Sư Trung sau khi nghe Ngọc Doãn báo cáo xong cũng lâm vào trầm tư...

Y không muốn cuốn vào sự tranh đấu trên triều đình, nhưng tình huống hiện tại sợ cũng không phải do y. Chủng Sư Đạo ngày một yếu, trước đó vài ngày theo tin tức trong nhà gửi đến, Chủng Sư Đạo đã ốm đau không dậy nổi, thời gian không nhiều nữa. Mặc dù có An Đạo Toàn điều trị, cũng chỉ có thể kéo dài một thời gian ngắn. Một khi Chủng Sư Đạo mất, toàn bộ Chủng gia sẽ rơi vào y gánh vác.

Khi đó, Chủng Sư Trung không thiếu được phải trở về triều đình.

Quá độ vững vàng như vậy hay là mạo hiểm một kích?

Thành công, tiếng lành đồn xa, có thể tích góp công huân; nhưng nếu thất bại...Chủng Sư Trung không thể không thận trọng suy xét, hướng chi, xuất chiến hay không, cũng đại biểu cho lập trường của y. Đánh, đó là đứng ở về phía Triệu Hoàn không đánh, đó là một trung lập.

- Ngọc Tiểu Át thật đúng là cho ta một nan đề rồi.

Chủng Sư Trung nhắm mắt lại, ngồi trong thư phòng trầm tư không nói.

Thật lâu sau, y cắn chặt răng, hạ quyết tâm: một trận chiến này nếu có thể thành công, sẽ hoàn toàn thay đổi thế cục Mạc Bắc.

Một khi bắc tiến thành công Tây Liêu, cục diện độc đại người Nữ Chân ở phương bắc cũng theo đó mà thay đổi.

Chẳng quan tâm về sau Tây Liêu sẽ là tình trạng như thế nào, ít nhất tại trước mắt. Bọn họ sống yên Mạc Bắc, liền có thể kiềm chế Nữ Chân, cho Đại Tổng quá nhiều lợi thế. Cũng như vậy, Tây Liêu sống yên Mạc Bắc, cũng có thể khiến áp lực địa khu biên tái giảm bớt.

Nghĩ đến đây, y cầm lấy một phong thư trên án thư.

Thư là khải thuật Chủng Sư Đạo do Chủng Định Quốc viết thay, vừa mới đưa tới Yến Kinh.

Trong thư Chủng Sư Đạo báo cho biết, lão đã thôi vị trí tộc trưởng Chủng thị, do Chủng Sư Trung tiếp nhận. Tương lai sau này của Chủng thị, sẽ do Chủng Sư Trung quyết định, có thể tự làm quyết định, không cần phải hỏi lão nữa. Ngoài ra, Chủng Sư Đạo còn nói, trước lo nỗi lo của thiên hạ, vui thì vui sau niềm vui thiên hạ, là lời tiên hiền vẫn nói như vậy. Chủng thị là tiểu gia, Đại Tổng là đại gia, có thể dứt bỏ tâm tư nhỏ bé, chỉ cần cho rằng là chính xác, thì cứ quyết định không cần băn khoăn.

Ý tứ của huynh trưởng vô cùng rõ ràng.

Chủng Sư Trung buông thư xuống, trầm ngâm một lát rồi gọi quản gia tiến vào.

- Người đi một chuyến đại doanh Hương Sơn, nói cho Ngọc Lang Quân, bảo hắn cứ làm.

Chỉ có thể thắng không cho phép bại, tất cả sự tình, ta sẽ gánh cho hắn. Về phần phía Quan gia, nghĩ chắc cũng sẽ tán thành chủ trương này.

- Vâng!

Quan gia lên tiếng, xoay người rời đi.

Chủng Sư Trung chậm rãi đi ra thư phòng, đứng ở cửa hiên, nhìn mây đen dày đặc trời cao, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong quỷ dị.

Nhìn lên trời màu, nghĩ đến gió tuyết sắp tới...

Ngày mùng 7 tháng 11 Nguyên Niên Tĩnh Khang, bạo tuyết phương bắc.

Cuồng phong thổi quét tuyết lớn như lông ngỗng, tàn sát bữa bãi Tử Kinh Lĩnh, làm Tử Kinh Lĩnh nhuộm thành một mảnh trời mênh mông màu trắng.

Sắc trời đã tối, tướng phòng giữ Tử Kinh Lĩnh khẩu A Lỗ Bồ tuần tra trên thượng du xong thì quay về. Tuyết rất lớn, gió rất mãnh liệt, gần như nhìn không rõ lắm con đường phía trước. A Lỗ Bồ dẫn ba trăm chính binh chậm rãi đi trong gió tuyết, thở hồng hộc.

Có thân binh giục ngựa tiến lên, rống lớn nói.

Không có biện pháp, lớn như vậy gió, nếu không rống lớn chỉ sợ cũng không nghe rõ được.

A Lỗ Bồ ghì chặt chiến mã, nuốt từng ngụm nước bọt.

Gã lấy ra một túi rượu trên lưng ngựa uống ừng ực từng hớp rượu lạnh lớn, cảm giác là khá hơn một chút.

- Nghỉ ngơi không được.

A Lỗ Bồ lớn tiếng nói:

- Xem tình hình này, một lát nữa gió tuyết sẽ lớn hơn nữa.

Gần đây cũng không có nơi nào có thể nghỉ chân, tốt nhất vẫn nên trở về đại trại... Truyền mệnh lệnh ta, bảo các hài nhi giữ vững tinh thần, tăng thêm sức lực, sau khi về doanh, mỗi người hai cân thịt bò, một vò rượu mạnh, dùng trì hoãn nữa.

A Lỗ Bồ là Mạnh an bột cận Nữ Chân

Dưới trướng có chính binh Bát mưu khác, tính cả A Lý Hỉ có hơn hai ngàn người.

Tử Kinh Lĩnh Khẩu này là Yến Sơn phủ đi thông qua Úy Châu. Qua Tử Kinh Lĩnh Khẩu, liền nhập vào Úy Châu, thuộc sở trị của Phụng Thánh Châu Tây Kinh Đạo. Hoàn Nhan Lâu Thất sau khi nghênh đón tù binh Nữ Chân thất bại, bị giáng chức làm Tổng quản Phụng Thánh Châu. Chức Nguyên soái binh mã Tây Kinh Đạo do Hoàn Nhan Tông Hàn tiếp nhận. Năm nay là thời cơ tốt nhất để thảo cốc. Tuy nhiên bởi vì năm nay hình thức có chút biến hóa, Nữ Chân thân loạn trong giặc ngoài, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi liền hạ chỉ, trói buộc quân Kim.

A Lỗ Bồ là tâm phúc của Hoàn Nhan Tông Hàn, tiếp nhận Tử Kinh lĩnh khẩu mới chỉ hơn mười ngày.

Sao hiểu được gặp phải bão tuyết như thế nào, thật sự ngoài ý liệu của A Lỗ Bồ. Nhưng càng lúc này lại càng phải cảnh giác.

A Lỗ Bồ cũng coi như đã trải qua trăm trận, đương nhiên không thể chậm trễ.

Hiện giờ, y đang ở trên thượng du, cách Tử Kinh Lĩnh khẩu ước chừng mười dặm.

Gió tuyết càng lúc càng nhiều. Trong lòng A Lỗ Bồ biết nếu không sớm đi trở về, đợi sau khi trời tối, nhiệt độ không khí sẽ thấp hơn.

Quân Kim nghe A Lỗ Bồ nói vậy thì cũng hoan hô lên.

Đừng nhìn bọn họ là chính binh, nhưng cũng không hề giàu có gì. Năm nay lại không được đả thảo cốc, đương nhiên không có gì thu nhập vào. Thời tiết lạnh này, ăn thịt bò, uống rượu mạnh, mới là chính sự. Vì thế, quân Kim mạo hiểm phong tuyết, tăng thêm tốc độ.

496. Chương 493. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (4)

Một đám mây đen từ phương bắc đè xuống.

Cuồng phong kêu khóc, bông tuyết đầy trời.

Đưa mắt nhìn khắp, trắng xóa một mảnh, tầm mắt mơ hồ.

A Lỗ Bồ dùng khăn che mặt kín mít, đang chuẩn bị thúc giục quân Kim nhanh hơn một chút, trong lúc đó lại nghe được một tiếng dây cung vang, một mũi tên gào thét mà đến. Nếu ở bình thường, A Lỗ Bồ liền có thể thoải mái né tránh. Nhưng trời lạnh như vậy, ngồi trên lưng ngựa, thân mình cũng có chút cứng ngắc. Muốn tránh cũng chậm chạp hẳn, chợt nghe phập một tiếng, máu tươi bắn lên, mũi tên bắn lên đã trúng hõm vai của A Lỗ Bồ.

- Địch tập kích!

A Lỗ Bồ giật nảy mình cả người lạnh toát, khăn giọng gầm rú.

Không chờ gã hô ra miệng, đã thấy một loạt mũi tên sắc bén phá không mà đến...

Những quân Kim đã mệt mỏi không chịu nổi này căn bản không có bất kỳ phòng bị nào. Trong phút chốc, hơn mười quân Kim bị bắn xuống dưới ngựa, đầu vừa ngã vào trong đồng tuyết, toàn bộ không một tiếng động. Từ trong khu rừng bên bờ Lai Thủy lao ra nhiều đội người mặc áo bào lớn màu trắng. Những người này thuần bộ quân một màu, người mặc giáp mềm, cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, gào thét lên liền xông qua mặt sông.

Thời tiết rét mướt, Lai Thủy đóng băng.

Trên mặt sông kết một tầng băng cứng thật dày, dù là xe thông hành, cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

A Lỗ Bồ một tay rút tên bắn lên ở hõm vai ra, nhấc chân tháo xuống một bút thương lớn to bằng cánh tay trẻ em.

Chỉ có điều, thương vừa mới vào tay, một gã Bạch y nhân đã tới trước mặt rồi.

Chỉ thấy Bạch y nhân kia đột nhiên nhảy lên, một thanh Mã Dao xuất ra một đường kỳ quỷ, tốc độ mau kinh người, A Lỗ Bồ chỉ thấy một hàn quang ở trong phong tuyết đánh úp lại, muốn phong chắn cũng đã không kịp, chợt hét thảm một tiếng, đã bị đối phương đánh ngã xuống ngựa.

- Đừng để một kẻ giặc nào chạy thoát.

Chém giết A Lỗ Bồ xong, Bạch y nhân kia níu lại dây cương, phi thân lên ngựa.

Bạch y nhân còn lại cùng kêu la, múa binh khí, xông vào trong đội ngũ quân Kim. Ba trăm quân Kim bị bất ngờ không hề phòng, bị bạch y nhân vây quanh, cộng thêm mặt tuyết đi lại khó khăn, mỗi một không chịu nổi, cho nên gần như không có bất kỳ sự chống cự nào, toàn quân bị bạch y nhân tàn sát. Ba trăm cỗ thi thể, ngã vào trong đồng tuyết, máu tươi nhuộm đỏ cả tuyết trắng.

- Truyền mệnh lệnh của ta, tiếp tục đi tới, trước khi trời tối, phải tất yếu bắt Tử Kinh Lĩnh khẩu.

Gần ngàn Bạch y nhân cùng kêu lên tuân mệnh, tiếp tục lộ trình.

Thế tuyết càng lúc càng lớn.

Trong chớp mắt, bên sông Lai Thủy toàn một màu máu ghê người, đầy thê lương vắng lạnh.

Từ bên bờ Lai Thủy bên kia, không ngừng có binh mã đi ra.

Tất cả mọi người bạch y bạch giáp, mà ngay cả ngựa cũng phủ thêm một tầng vải bông màu trắng.

Kể từ đó, rất nhiều binh mã này này dung hòa giữa đất trời, nếu không cẩn thận quan sát, căn bản không thể nhìn ra đầu mối.

Tử Kinh Lĩnh khẩu ngay tại phía trước.

quân Kim Trú đóng ở trên Lĩnh đang tránh gió, căn bản không lòng dạ nào canh gác.

Gió tuyết lớn như vậy, dù là dân bản địa sống ở phương bắc cũng sẽ không dám ra ngoài, thì nào có gì đáng lo lắng?

Tuy nói nơi này khoảng cách không xa quân doanh quân Tống dưới chân núi chỉ có trăm dặm, nhưng thời tiết như này, gần trăm dặm, gần như là một đạo lách trời. Quân Tống sẽ không xuất động, quân Kim tự nhiên cũng trở nên lơ lửng. Thậm chí ở trong lòng rất nhiều người còn âm thầm mắng A Lỗ Bồ, trách hắn làm điều thừa. Thời tiết như này, ở trong doanh trường sưởi ấm thật là tốt bao nhiêu.

Mây đen từ phương bắc đến bao phủ Tử Kinh Lĩnh.

Còn chưa tới giờ Dậu, trời đã trở nên đen kịt, cuồng phong kêu khóc.

- A, bên ngoài là có người hay không?

Một A Lý Hỉ đứng ở cửa ải mơ hồ thấy có bóng người lay động.

Tuy nhiên nháy mắt, liền không thấy tung tích

- Lúc này, nào có ai chứ. Dù là A Lỗ Bồ bột cận phỏng chừng cũng đi tìm nơi để nghỉ chân, không có khả năng trở về.

Tốt lắm, đừng vội nóng vội, đang lúc vui mừng, chớ quấy rầy hứng trí của mọi người.

Quân Kim trên Quan khẩu ngồi vây quanh ở bên cạnh đồng lửa, cười mắng không ngừng.

A Lý Hỉ kia gãi gãi đầu, có lẽ là hoa mắt đi! Rồi không để trong lòng nữa, gã đứng trên lỗ châu mai, vạch quần chuẩn bị đi tiểu.

Đúng lúc này, một mũi tên nhọn từ nơi không xa phóng tới, cắm trúng cổ họng A Lý Hỉ kia. A Lý Hỉ thậm chí không kịp phản ứng, té trên mặt đất. Cùng lúc đó, theo dưới thành bay lên hơn mười móc cong, chụp tại đầu thành.

Bóng người lay động, chỉ thấy vô số Bạch y nhân đi lên quan khẩu.

Những người này lên quan khẩu, cũng không lên tiếng, khom người lao thẳng tới góc rẽ quan khẩu. Quân Kim đang tụ cùng một chỗ bị tập kích bất ngờ, từng tiếng thê lương kêu thảm thiết quanh quẩn ở không, mười mấy tên quân Kim nằm trong vũng máu, thi thể không ngừng co giật.

- Mở cửa thành ra, nghênh đón lang quân nhập quan.=

Bạch y nhân cầm đầu trầm giọng quát.

Chỉ thấy hắn chậm rãi tháo khăn che mặt màu trắng xuống, thuận tay nhặt lên một túi rượu trên mặt đất, ừng ục ừng ục uống một hớp lớn.

Ánh lửa chiếu chiếu vào trên mặt hắn, rõ ràng là Lâm Thao.

Cuộc giao phong ngắn ngủi, cũng không làm kinh động quân Kim trong quan.

Theo tiếng ra lệnh của hắn, quan khẩu chậm rãi mở ra, nhiều đội Bạch y nhân, liền vọt vào Tử Kinh Lĩnh khẩu.

Ba người Cao Sủng Hà Nguyên Khánh Địch Lôi các lĩnh một đội binh mã, sát nhập trong quan. Động tĩnh lớn như thế, đương nhiên kinh động đến quân Kim trong quan. Nhưng không chờ bọn họ kịp phản ứng, chỉ

thấy đám người Cao Sùng lấy những quả thiết cầu màu đen ở trong túi treo trên ngựa, dùng hỏa chiết tử (dụng cụ tạo lửa thô sơ) đốt lên kíp nổ rồi ném mạnh về hướng quân Kim.

Oanh - oanh - oanh

Liên tiếp tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên

Ánh lửa ngút trời, khói đặc cuồn cuộn.

Trong Chưởng Tâm Lô bỏ thêm vào đinh sắt theo tiếng nổ vấy ra tứ phương.

Quân Kim bị nổ tung máu thịt bầy nhầy, gào khóc không ngừng. Nhưng, một vòng Chưởng Tâm Lô ném mạnh xong, lại một vòng Chưởng Tâm Lô quăng ném ra.

Đám người Cao Sùng suất lĩnh là hỏa lô thủ do Thân quân Thái Tử bí mật huấn luyện mà thành.

Trên người mỗi người đều mang theo mười miếng Chưởng Tâm Lô, ba trăm người ném mạnh, gần ba nghìn miếng Chưởng Tâm Lô bùng nổ ở trong đại doanh quân Kim.

Toàn bộ đại doanh quân Kim hỗn loạn.

Đối mặt với hỏa khí hung tàn như thế, cho dù là quân Kim có hung tàn thế nào, cũng không khỏi nảy sinh nỗi sợ hãi.

Gần ba nghìn miếng Chưởng Tâm Lô ném mạnh xong, Thân quân Thái Tử đã sớm chờ lâu đồng thời hò hét, liền vọt vào trong đại doanh quân Kim.

Quân Kim Sớm đã bị Chưởng Tâm Lô nổ hồn bay phách lạc làm sao còn dám chống cự.

Thân quân Thái Tử sau khi giết tiến đại doanh giống như chỗ không người, điên cuồng giết chóc, nhảy mất khiến Tử Kinh Lĩnh khẩu bao phủ một tầng huyết sắc.

Trên thành quan ải, Ngọc Doãn đưa mắt nhìn ra xa.

Ở phía sau hấn, đám người La Đức và Cao Nghiêu Khanh cũng sắc mặt tái nhợt.

Chẳng sợ La Đức và Cao Nghiêu Khanh đều đã trải qua chém giết chiến trường cũng chưa từng gặp qua tình cảnh máu chảy đầm đìa như thế. Chiến đấu ở nơi này, rõ ràng chính là một trường giết chóc. Người Nữ Chân ngày thường hung tàn vô cùng lúc này thật giống như sơn dương đợi làm thịt, căn bản vô lực phản kháng.

Ngọc Doãn đột nhiên giảm đi hứng thú. Bông tuyết run rẩy trên người, hấn trầm giọng quát:

- Truyền lệnh thả ra lửa khói, bảo đám người Tấn Khanh bắt đầu hành động!

497. Chương 494. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (5)

Ngày mùng 7 tháng 10 Nguyên Niên Tĩnh Khang.

Quân Tổng cướp lấy Tử Kinh Lĩnh khẩu, rồi sau đó mạo hiểm gió tuyết hành quân ngày đêm vượt qua Ngũ Hồi Lĩnh, tập kích bất ngờ Ngân Thành Phưởng.

Cùng ngày, hấn phi Mã hòa thượng đóng quân tại Lang Sơn dẫn tám ngàn Hòa thượng quân đánh hạ Ngũ Hồi Lĩnh, tạo thành thế cơ giác với quân Tổng, hỗ trợ lẫn nhau. Kể từ đó, quân Tổng tiến có thể nắm Ủy Châu, lui có thể thủ Lang Sơn, sau lưng còn có Yên Sơn phủ và Hà Bắc Tây lộ An Phủ Chế trí Sứ Vương Bẩm chống đỡ, đã đứng ở thế bất bại, càng mở ra môn hộ Bắc tiến Tây Kinh.

Ngày mùng 9 tháng 11, Vạn phu trưởng đóng ở Tùng Tử Khẩu Ủy Châu, Thắc mẫu Bột cận Bồ Sát Thạch Gia Nô nhận được tin tức, cũng chấn động.

Bồ Sát Thạch Gia Nô vốn đóng ở Tây Kinh Đại Đồng, nguyên nhân Nhan Lâu Thất tiếp ứng quân Kim thất bại mà tạm thời thay thế Hoàn Nhan Lâu Thất, trấn thủ Ủy Châu. Nào biết được, vừa mới nhậm chức, liền gặp loại tình huống này. Y nhiều năm qua lại với Đại Tống, cũng đánh vài lần, nhưng đây là lần đầu tiên thấy quân Tống can đảm như thế, không ngờ chủ động khơi mào chiến hỏa, cũng dẫn binh xâm chiếm.

Trong lúc nhất thời, Bồ Sát Thạch Gia Nô giận không kiềm được.

Y thậm chí quên cả dặn dò trước đây của Hoàn Nhan Tông Hàn, muốn y không được coi thường quân Tống, cũng không thể mạo muội hành động.

Bồ Sát Thạch Gia Nô không trải qua trận chiến Khai Phong, đối với đối thủ Thân quân Thái Tử, y cũng không hiểu biết là mấy.

Trong ký ức của y, quân Tống trên cơ bản chính là không chịu nổi một kích. Mấy lần giao phong, quân Tống có khi nào giành thắng lợi đâu?

Nhưng lúc này đây, quân Tống lại cả gan làm loạn.

Ngày mùng 9, Bồ Sát Thạch Gia Nô liền hạ lệnh, mệnh bốn Mãnh An binh mã dưới trướng xuất kích, thề muốn đoạt lại Tử Kinh Lĩnh khẩu.

Nào biết được, binh tới Kỳ Phong, tức là núi Bạch Mã lại gặp được quân Tống phục kích. Chủ tướng quân Tống là Đô Giám binh mã Yến sơn phủ Nhạc Phi.

Nhạc Phi với ba nghìn binh mã chính diện ngăn chặn quân Kim.

Dương Tái Hưng Trương Hiến các lĩnh một ngàn quân Tống, lách tới núi Bạch Mã mai phục quân Kim.

Song phương phụ lấy giao chiến, Dương Tái Hưng và Trương Hiến từ phía sau quân Kim đột nhiên giết ra. Bốn Mãnh An quân Kim gặp quân Tống tiền hậu giáp kích, hơn ba ngàn binh mã quân lính tan rã, bị quân Tống chém giết ước hơn bốn trăm người, tù binh đạt ngàn người, thảm bại mà quay về.

Chủ tướng quân Kim chết vào tay Dương Tái Hưng, bị chặt lấy thủ cấp, mang về cho Chủng Sư Trung xử lý suốt đêm mang đến Khai Phong.

Đây cũng là từ Huy Tông tới nay, quân Tống lần đầu tiên dương oai ở nước khác.

Hoàn Nhan Lâu Thất vội xuất binh trợ giúp, muốn làm chệch hướng tiên phong của quân Tống. Chủng Sư Trung lại sớm có sắp xếp, sai người tập kích bất ngờ Thạch Môn Quan, binh ra Tần Sơn cướp lấy Nho Châu. Quân Tống chiến thắng liên tiếp khiến cho quân Kim run sợ trong lòng. Hoàn Nhan Lâu Thất vội vàng phái người đi tới Tùng Tử Khẩu, ngăn cản Bồ Sát Thạch Gia Nô tiếp tục tăng binh, cũng phái người đi tới Đại Đồng phủ báo cho Hoàn Nhan Tông Hàn biết.

Quân Tống ba trận chiến ba lần thắng, làm cho Bồ Sát Thạch Gia Nô không thể không tỉnh táo lại.

Sau khi cân nhắc, Bồ Sát Thạch Gia Nô không thừa nhận cũng không được, đối thủ hiện giờ của y xác thực không còn là quân Tống một kích bị tan rã như trước đây nữa.

Cho nên, Bồ Sát Thạch Gia Nô cũng không dám tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ.

Y triệu tập binh mã Ủy Châu đồn trú Linh Tiên Tịnh tại Phi Hồ, Linh Khâu bày ra trọng binh quân Tống tiếp tục bắc tiến.

Đối với an bài này của Bồ Sát Thạch Gia Nô, Hoàn Nhan Tông Hàn cũng là rất tán thành.

Lúc ban đầu, y tức giận vì Bồ Sát Thạch Gia Nô vô năng lại bị quân Tống cướp đi hai quan ải là Ngân Thành Phường và Tử Kinh Lĩnh khẩu, còn thất bại thảm hại tại Kỳ Phong, tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Nhưng khi y nghe nói chiếm lĩnh Ngân Thành Phường và Tử Kinh Lĩnh khẩu là Thân quân Thái tử quân Tống thì sự tức giận lập tức tan thành mây khói, thậm chí còn phái người tới khen ngợi Bồ Sát Thạch Gia Nô.

Thân quân Thái Tử!

Lại là Thân quân Thái Tử...

Hoàn Nhan Tông Hàn đối với đội quân Tống thần kỳ này phải nói là vô cùng hiếu kỳ.

Lần đầu nghe nói tới danh hiệu Thân quân Thái tử là sau trận chiến Trần Kiều. Lúc ấy Hoàn Nhan Tông Hàn còn nói với thủ hạ thân tín của mình: Hoàn Nhan Tông Vọng Oát Ly Bất luôn tự cao tự đại, không ngờ gặp phải thất bại thảm hại tại Khai Phong, chắc hẳn sẽ vô cùng xấu hổ đấy.

Nhưng khi y cẩn thận lý giải quá trình trận chiến Trần Kiều thì lại có chút sợ hãi.

Đó là một đội binh mã như nào?

Nói chung, song phương giao chiến, bất kỳ bên nào chết hai thành cũng sẽ xuất hiện cục diện tan tác; tình huống quân Kim khả năng phải đỡ hơn một chút, nhưng nếu chết vượt qua ba thành, cũng khó có thể tiếp tục duy trì. Nhưng trận chiến Trần Kiều, Thân quân Thái tử dựa vào mấy ngàn người nhưng lại ngăn được quân Kim nhiều hơn gấp bội. Chiến tới toàn quân bị diệt, cũng không có xuất hiện cục diện tan tác.

Đội quân thép như thế, có thể nói là uy vũ!

Nhưng Hoàn Nhan Tông Hàn lại không biết trong lịch sử, y cũng từng gặp một trận huyết chiến như vậy.

Nguyên Niên Tĩnh Khang, quân Kim lần đầu tiên xuôi nam, Hoàn Nhan Tông Hàn vây công Thái Nguyên, dài đến mười tháng. Tổng Quân Thái Nguyên Vương Bẩm cũng suất bộ chiến tới người cuối cùng, trong thành thậm chí ngay cả con chuột cũng đều bị ăn sạch, nhưng không hề đầu hàng quân Kim. Cuối cùng, Hoàn Nhan Tông Hàn công phá Thái Nguyên, cũng là tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, thậm chí hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành...Chẳng qua khi đó, trong thành Thái Nguyên đã không còn mấy người sống, có thể thấy được trận chiến Thái Nguyên mức độ thảm liệt đến thế nào. Tuy nhiên mà nay, bởi vì Hoàn Nhan Tông Vọng bị bắt, Đông Lộ quân toàn quân bị diệt, cũng khiến cho Thái Nguyên không có cảnh tượng thảm liệt như trong lịch sử kia.

Hoàn Nhan Tông Hàn nảy sinh hứng thú đối với Thái Tử sinh ra hứng thú, càng cảm thấy tò mò đối với Ngọc Doãn.

Một kẻ xuất thân phổ xá như vậy mà không ngờ trong thời gian hai ba năm ngắn ngủi đã nhảy vọt trở thành Đô Thống Chế Thân quân Thái Tử.

Đây không phải một người bình thường, cần phải cẩn thận ứng đối!

Nhưng càng nghiên cứu, Hoàn Nhan Tông Hàn lại càng cảm thấy thú vị.

Một đồ tể, lại một tay tạo dựng Tuân san Thời đại Đại Tống, còn tiên đoán trước giữa Tống Kim tất có một trận chiến.

Hắn cũng là người đầu tiên trên báo chí công khai công kích Quách Dục Sư, còn cho rằng Quách Dục Sư sớm muộn cũng phản bội triều đình...

Mà sự thật, cũng đúng như này.

Một đồ tể, một nhạc công, lại có một trực giác cực kỳ nhạy bén tiên tri hơn người, lại có vũ lực không thể khinh thường. Bên cạnh hắn tụ tập nhất đại bang tử dân đen, bất kể là Cao Sung, Dương Tái Hưng hay là Ngô Giới, Trương Khởi hiện giờ, cũng đều bộc lộ năng lực không tầm thường. Chớ đừng nói chi là, hắn ta là kẻ khéo léo, đứng về phía Thái tử không nói, còn có quan hệ chặt chẽ với nhiều quan viên trong triều.

Chúng Sư Đạo, Tông Trạch, Chu Quế Nạp, Chu Thắng Phi, Yến Anh, Hoàng Tiềm Thiện...

Nếu như từ thân phận và địa vị mà nói, giao tình Ngọc Doãn và những người này tám gậy tre đều đánh không tới, nhưng đều vẫn luôn duy trì.

Người này, thật không đơn giản!

Sinh ở Đại Tống, thật sự là thật là đáng tiếc...Nếu là sinh ở Yến Vân, không chừng đã là một đại nhân vật độc trấn một phương rồi.

Hoàn Nhan Tông Hàn rất đáng tiếc, đồng thời cũng sinh ra lòng kiêng kỵ.

May mắn, quan hệ giữa Ngọc Doãn và Tây Liêu không bộc lộ ra, nếu không mà nói, Hoàn Nhan Tông Hàn có thể nhìn ra một tia manh mối. Cũng chính là nguyên nhân này, khiến cho Tông Hàn cuối cùng hạ lệnh, từ Mạc Bắc điều động binh mã, để phòng ngự hành động tiếp theo của quân Tống.

Đồng thời, Tông Hàn còn phái người cấp báo Thượng Kinh, đem sự tình Ngọc Doãn báo cáo lại cho Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi, thỉnh cầu Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi định đoạt. Y cũng rõ ràng, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi kiêng kỵ đối với mình! Trước đây triệu hồi y về Thượng Kinh ước chừng nửa năm, là bởi vì hấn quyền bính quá nặng. Người thế hệ trước, như Hoàn Nhan Thất Lại, Hoàn Nhan Cốc Thần đều đã già!

Thật sự mang đến uy hiếp cho Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi chính là Hoàn Nhan Tông Vọng y.

Mà nay, Hoàn Nhan Tông Vọng bị giết ly kỳ ở trên biển, quốc sư Thiện Ứng cũng tung tích không rõ...Tiêu Khanh mưu trí cho Nữ Chân cũng gặp chuyện tại Khai Phong, không biết tung tích hung thủ. Từng chuyện từng chuyện này làm cho Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi càng nghi ngờ y sâu nặng. Tông Hàn có lòng tự tác chủ trương, cũng nhất định phải chú ý cẩn thận. Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi từng nói, thế cục trước mắt, ổn định là việc chính.

Nhưng, thật có thể đủ ổn định lại sao?

Hoàn Nhan Tông Hàn, cũng là thấp thỏm trong lòng...

Liên tiếp mấy ngày gió to, thổi quét Đông Kinh.

Gió phương bắc từ Hoàng Hà khải thổi tới, mặc dù không quá mãnh liệt, nhưng rất lạnh.

Da Luật Dư Đồ giặt mình lạnh run, theo bản năng kéo cao cổ áo. Trong phòng bày đặt bốn chậu than, trong chậu than lửa than hừng hực.

Gã đọc sách chốc lát, lại cầm một tờ báo Tuần san thời đại Đại Tống ở trên bàn, trên mặt lộ vẻ do dự.

Ngày đó, Khang Vương Triệu Cấu dẫn người đến viếng thăm, bàn bạc với gã cả đêm.

Da Luật Dư Đồ cũng vô cùng do dự, không biết kế tiếp nên lựa chọn như thế nào.

Đối phương đề xuất yêu cầu vô cùng đơn giản, hy vọng Da Luật Dư Đồ có thể trợ giúp Triệu Cát, trèo lên ngôi vị Hoàng đế.

Cái giá, sẽ là khi Triệu Cát lên ngôi, sẽ hiệp trợ Tây Liêu trở về Mạc Bắc, chấn hưng quốc uy Đại Liêu.

- Thiên mệnh nữ vương tuy là chống đỡ nổi Tây Liêu, nhưng dù gì cũng là phụ nữ.

Đại Liêu nếu muốn xây dựng lại, cần có vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất quản lý. Vận mệnh của Thiên mệnh nữ vương sợ là vẫn còn chút nhỏ. Lâu dài nữa, Tây Liêu cũng chỉ có thể cực hạn một góc Tây Vực, khó có thể mạnh lên. Thái Thượng Đạo Quân năm đó cũng là bị tiểu nhân mê hoặc, mới có lựa chọn sai lầm kia. Cho nên cho tới nay, Thái Thượng Đạo Quân đều hy vọng có thể bồi thường, trợ Đại Liêu phục hưng.

Từ Đại Tống Thái Tổ ta tới nay, Tống Liêu là huynh đệ chi bang.

Tuy nói có xung đột, đó cũng là xung đột trong nhà, cũng không phải là ân oán lớn. Đại nhân là tôn thất Đại Liêu, lại là vương dượng của Thiên mệnh nữ vương. Ta nghe nói, đại nhân phản ra Đại Liêu, cũng là bức bách bất đắc dĩ. Hiện giờ, chính là quy tông rồi.

Ở bên trong lời người nọ bao hàm nhiều tầng ý tứ.

Da Luật Dư Đồ người cũng họ Da Luật, vì sao không thể làm Đại Liêu phục hưng?

Da Luật Dư Đồ, có danh Dư Đồ Cô, là tôn thất Đại Liêu, trung thành và tận tâm với Đại Liêu

Vợ của gã, là muội muội của Thiên Tộ Đế Văn Phi Tiêu Sắt Sắt.

Tiêu Sắt Sắt sinh Da Luật Ngao Lư Oát, có uy vọng rất cao trong dân chúng Đại Liêu. Chi huynh Nguyên phi Thiên Tộ Đế Tiêu Phụng Tiên lo lắng Da Luật Ngao Lư Oát sẽ ảnh hưởng đến quyền thế của mình, đã âm thầm hãm hại Da Luật Ngao Lư Oát, mới làm cho Da Luật Dư Đồ tạo phản.

Trong thâm tâm, Da Luật Dư Đồ đương nhiên có lòng trung thành với Đại Liêu.

Cho dù là tìm nơi nương tựa người Nữ Chân, tình cảm của gã đối với Đại Liêu lại thủy chung vẫn tồn tại.

Đáng tiếc, Thiên Tộ Đế bị bắt, Đại Liêu diệt vong.

Da Luật định Da Luật Tập Nê Liệt hoặc thành tù binh Nữ Chân, hoặc đã không biết tung tích, trong lòng y cũng có chút thương cảm. Vốn tưởng rằng Đại Liêu không còn nữa, ai có thể lường trước lại xuất hiện ra một Da Luật Dư Lý Diễn, cháu ngoại của gã, đơn độc nâng đại kỳ nước Liêu lên, ở Tây Châu thành lập nên Tây Liêu, hơn nữa thanh thế càng lúc càng lớn, còn có khí khái phục hưng.

Da Luật Dư Đồ cũng từng nghĩ tới trở về Đại Liêu.

Chỉ có điều bất hạnh không có cơ hội, hơn nữa lúc trước Đại Liêu diệt vong, gã cũng từng trợ giúp, trong lòng có vài phần áy náy.

Thực phải đi về sao?

Da Luật Dư Đồ nhìn bài viết trên Tuần san Thời đại Đại Tống, không khỏi do dự.

Binh Tây Liêu chống đỡ Thông Lĩnh, Hắc Hân rút về Sơn Lặc...

- Yếu tử làm đích thật là vô cùng xuất sắc nhưng lại không biết nó có tha thứ cho mình không?

Sắc mặt Da Luật Dư Đồ âm tình bất định!

498. Chương 495. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (6)

Lúc này, trong thành Khai Phong, mưa gió nổi lên.

Tuy Da Luật Dư Đồ không phải là thần tử của Đại Tống, nhưng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, nội bộ của Đại Tống triều vô cùng mâu thuẫn. Tống Huy Tông trở về Khai Phong, đã tâm bình bực; Triệu Hoàn tuy là đế vương, nhưng lại rất cẩn thận, thậm chí nhất cử nhất động cũng đều vô cùng cẩn thận.

Nếu như là lúc trước, Triệu Hoàn sẽ không quan tâm đến sự tồn tại của Da Luật Dư Đồ, sứ giả của nước Kim này.

Nhưng bởi vì mình ước ở Yên Sơn khiến cho Triệu Hoàn không thể không cẩn thận, phải ôn hòa với Da Luật Dư Đồ...

Vốn, Da Luật Dư Đồ đã chuẩn bị trở về Thượng kinh.

Ngờ đâu lại xảy ra quá nhiều sự việc!

Hai mươi ngàn quân Kim, ở trạm Hoa Thập Tử bị tiêu diệt thần không biết quỷ không hay, thủ đoạn quá tàn nhẫn, khiến cho một người đã trải qua vô số sóng to gió lớn như Da Luật Dư Đồ, cũng có một loại sợ hãi không hiểu được; tiếp đó, Hoàn Nhan Tông Vọng bị giết ở trên biển, quốc sư Thiện Ứng không rõ tung tích. Từ Thượng kinh truyền đến tin tức, muốn Da Luật Dư Đồ phải tìm cách ở lại Khai Phong, tìm hiểu tin tức của triều đình nhà Tống.

Nhưng tin tức này, cũng không dễ dàng để mà tìm hiểu!

Chưa kể tai tiếng của người Nữ Chân tại Khai Phong vô cùng xấu. Nhớ lúc đầu, Tuần san Thời đại Đại Tống đã từng giới thiệu người Nữ Chân rất tỉ mỉ. Tuy nhiên lúc ấy, phần lớn mọi người đều chê cười lời giới thiệu này, nhưng sau khi trải qua cuộc chiến ở Khai Phong, người Khai Phong bắt đầu tin vào những lời giới thiệu trong Tuần san Thời đại Đại Tống đều là sự thật. Trong mắt của bọn họ, người Nữ Chân cũng đồng nghĩa với sự hung tàn dã man, chưa từng được khai hoá...Cuộc chiến Khai Phong tuy nói Đại Tống

đạt được thắng lợi cuối cùng, nhưng vì thắng lợi này lại bỏ ra vô số mạng người. Điều này khiến cho người Khai Phong thù hận Nữ Chân càng ngày càng sâu.

Với tình hình như vậy, Da Luật Dư Đồ sứ giả của Đại Kim này, quả thật là có phần lúng túng.

Nếu không phải vì trong triều đình Đại Tống vẫn còn giữ sự hậu đãi đối với nước Kim, chỉ sợ nơi dừng chân của sứ đoàn này ngay cả nước cũng không có mà uống.

Da Luật Dư Đồ cũng không muốn ở lại Khai Phong, nhưng cũng không thể không ở lại Khai Phong.

Nhất định y phải biết cho rõ ràng, rốt cuộc là ai đã ở sau bức màn điều khiển hàng loạt các sự việc này!

Nhưng hiện tại, kẻ giấu mặt ở phía sau bức màn vẫn không tìm được. Da Luật Dư Đồ lại cảm thấy được trong thành Khai Phong, giống như có một cánh tay đang tác động đến triều đình Đại Tống cho gió nổi mây vần. Triệu Cát trở về Đông Kinh, rất nhanh đã vãn hồi được thế cục...Nhưng thật sự là do thủ đoạn của Triệu Cát hay sao?

Sau khi Triệu Cát trở lại Khai Phong, liền bị Triệu Hoàn giam lỏng, căn bản là không thể tiếp xúc được với bên ngoài.

Nếu là như vậy, vậy thì cả chục ngàn dân Phục Khuyết là do ai tác động?

Còn có Thái Học Sinh bỏ học biểu tình nữa, dường như cũng có người đang âm thầm bày ra. Dường như tất cả mọi việc đều là đang thúc đẩy Triệu Cát trở về triều đình. Cũng chỉ đơn giản như vậy sao? Da Luật Dư Đồ cảm thấy về mặt này còn có ẩn giấu điều gì khác.

Triệu Cấu đến tìm hiểu, càng làm cho Da Luật Dư Đồ tin chắc như vậy.

Đại khái y có thể hiểu được tâm tư của Triệu Cấu...Nội dung của minh ước Yên Sơn, là do một tay Triệu Hoàn ở sau lưng thúc đẩy. Kết quả là Triệu Cấu lại trở thành người chịu tội thay, thậm chí còn bị bãi miễn vương vị. Tuy nói Triệu Cấu vẫn là Tề quốc công, nhưng quyền lợi giữa Quốc công và Thân Vương thật là cách nhau một trời một vực. Làm Khang Vương nhiều năm như vậy bỗng nhiên lại trở thành Quốc công, trong lòng của y làm sao mà chấp nhận được?

Nhưng Triệu Cấu có loại dũng khí này sao?

Da Luật Dư Đồ, có chút hoài nghi...

Nếu như mọi việc đều không phải là do Triệu Cấu bày ra, như vậy là Triệu Cát đứng ở đằng sau Triệu Cấu. Tất nhiên còn có sự tồn tại của một người giấu mặt ở phía sau.

Tình hình của nước Kim bất ổn, Đại Tống dường như cũng không yên.

Lúc này, là thời cơ tốt nhất để Tây Liêu bắc tiến, trong lòng của Da Luật Dư Đồ vẫn mang ý tưởng này nhưng lại không biết nên nói cùng với ai.

Thở dài một hơi, Da Luật Dư Đồ buông tờ báo.

Ngoài phòng gió đã dừng, nhưng trời đã tối rồi.

Xung quanh không có việc gì, Da Luật Dư Đồ liền thay đổi một bộ y phục, mang theo hai gia nô, thân nhiên đi ra khỏi chỗ ở của sứ đoàn, hướng về phía Châu Kiều bước tới.

Trong triều hỗn loạn nhưng không ảnh hưởng đến sự hoa lệ của Đông Kinh.

Sau khi trải qua một thời gian ngắn khôi phục và phát triển, thành Khai Phong lại toả sáng sức sống.

Chợ đêm Châu Kiều vẫn náo nhiệt như trước.

Tuy thời tiết rét lạnh, nhưng người người đi lại tạo nên một cảnh tượng hết sức nhộn nhịp.

Kinh Đô Đại Liêu ngày xưa cũng như thế...Có lẽ không nhộn nhịp náo nhiệt giống như Khai Phong nhưng cũng có đặc trưng riêng. Hiện giờ năm tháng trôi qua cảnh vật đã đổi thay. Trung Kinh đã do người Nữ Chân cai trị, hai trăm năm lịch sử của Đại Liêu đã tan thành mây khói từ lâu rồi.

Nghĩ đến điều này, trong lòng của Da Luật Dư Đồ không thể nào chịu nổi.

Đại Tổng nhu nhược mà vẫn nhiệt náo như trước nhưng hùng mạnh như Đại Liêu lại không còn thấy bóng dáng...Không đúng, còn có Tây Liêu. Không biết Thực quốc hiện giờ như thế nào? Một cô gái như nàng, một mình ở Tây Châu chống chịu với những tình thế nguy hiểm thực sự rất vất vả. Mà một tôn thất của Đại Liêu như hắn, lúc trước là hoàng thân quốc thích, lại đầu phục kẻ thù, trợ giúp cho người Nữ Chân, tiêu diệt quốc vận của Đại Liêu.

Tâm tư của Da Luật Dư Đồ đã bay xa, có phần ngẩn ngơ.

- Đại quan nhân, có muốn tìm chỗ nào uống chén rượu không?

Âm thanh của tên gia nô, làm cho Da Luật Dư Đồ từ trong trầm tư tỉnh lại.

Ngẩng đầu nhìn, thấy bên đường có một quán rượu nhỏ, nhìn qua có chút náo nhiệt.

Quán rượu này nằm ở một mặt của Châu Kiều, ngồi ở bên trong có thể thưởng thức cảnh đẹp của Biện Hà.

- Vậy uống một chén rượu đi.

Da Luật Dư Đồ có thể nói một mạch tiếng Quan thoại vô cùng lưu loát, cho dù là ở Khai Phong, cũng sẽ không có người nào nhận ra được thân phận của y.

Sau khi cất bước đi vào quán rượu, Da Luật Dư Đồ vừa mới ngồi xuống, đã thấy một người tiến đến, ngồi đối diện với y...

- Cái người này, sao lại vô lễ thế?

Gia nô vừa thấy, giận tím mặt, đã muốn tiến lên xua đuổi.

Nào ngờ Da Luật Dư Đồ lại đột nhiên đưa tay, ngăn gia nô lại, ra hiệu cho bọn họ lui sang một bên.

Ngồi đối diện với y, chính là một lão già tóc trắng xoá, sắc mặt hồng hào, hàm không có râu.

- Đại tướng quân, đã lâu không gặp?

Lão nhân mở miệng xưng hô, trên mặt lộ ra một chút tươi cười.

Da Luật Dư Đồ ở nước Liêu, đã từng là Kim Ngô Vệ đại tướng quân, Đô Thống Đông Lộ.

Chỉ có điều xưng hô này, sau khi y đầu hàng Nữ Chân đã không còn ai dùng nữa, thế cho nên khi nghe lão nhân gọi như thế, Da Luật Dư Đồ lộ ra vài phần kích động. Y hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc, nhìn lão nhân, ánh mắt phức tạp.

- Đã lâu rồi không có ai gọi ta như thế.

Lão nhân cười nói:

- Đúng thế, Đại tướng quân là đại tướng quân của Đại Liêu ta, nhưng hiện giờ lại là nô lệ của Lỗ Tặc, làm sao có thể gọi như trước được?

- Lão Nhâm, người đang giễu cợt ta sao?

Lão nhân cười ha hả nói:

- Đại tướng quân nghĩ nhiều rồi, nô tài cũng không to gan như vậy.

Một thiếu phụ mang tạp dề trước người đang đi tới, Da Luật Dư Đồ vội vàng đưa mắt một cái, ra hiệu cho lão nhân đừng nói nữa.

- Hiện nay ta có thể làm một phú ông là đủ rồi, hay là lão Nhâm người cứ gọi tên ta đi.

Dứt lời, y cười ha hả dùng tiếng Khai Phong chính gốc gọi thiếu phụ mang rượu và hai cái bánh bao thịt tới.

Lão nhân, chính là Nhâm Trọng.

Nghe xong lời nói của Da Luật Dư Đồ, ngay cả khẩu âm cũng biến đổi, trở thành ngôn ngữ Khai Phong.

Những người này, đều đã từng tới Trung Nguyên.

Da Luật Dư Đồ đã qua lại với Đại Tổng rất nhiều lần, có thể nói được tiếng địa phương; mà Nhâm Trọng lại sống ở Đại Tổng, nói rất lưu loát tiếng Khai Phong, cho dù là người Khai Phong chính gốc cũng tìm không ra sơ hở.

- Là bộ hạ muốn ta tới tìm người.

Thân mình Da Luật Dư Đồ run lên, hoảng sợ ngẩng đầu lên.

Y nhìn chằm chằm Nhâm Trọng sau một lúc lâu, rồi cười khở nói:

- Thực quốc muốn mắng ta thì cứ mắng đi.

- Đại quan nhân là di tượng (dượng) của bộ hạ, bộ hạ đâu thể làm việc phạm thượng.

Nàng muốn lão nô đến, chỉ có một câu muốn lão nô hỏi đại quan nhân: dòng máu chảy trong cơ thể người có còn là máu của con cháu A Bảo Cơ hay không?

- Ta...

Hai má của Da Luật Dư Đồ co giật, thanh âm run rẩy nói:

- Dư Đồ Cô chưa bao giờ quên máu chảy trong thân thể ta chính là máu của con cháu A Bảo Cơ.

Nhâm Trọng nhìn y, chẳng nói câu nào.

Mà Da Luật Dư Đồ thì thần sắc dữ tợn, có vẻ kích động vô cùng.

Cũng may là bọn họ ngồi ở trong góc. Bên ngoài còn có hai gia nô che chắn, mới không làm cho người khác chú ý.

Lúc này, thiếu phụ đưa tới hai cái bánh bao thịt dê nóng hôi hổi, còn có hai bình rượu ngon nóng. Nhâm Trọng cầm lấy một cái bánh bao, cắn mạnh một cái, nhắm mắt lại, hình như là đang thưởng thức mùi vị tuyệt vời của cái bánh.

- Rất ngon!

Lão khe khẽ thở dài:

- Nhưng vẫn không bằng bánh bao thịt dê của phường Trường Hưng phủ Đại Định...Ha ha, mỗi ngày ăn một miếng bánh bao thịt dê của phường Trường Hưng và một chén canh thịt bò của quán Đại Chính, đây mới thực sự là mỹ vị của nhân gian, nhớ tới khiến cho người ta hoài niệm.

Khóe mắt của Da Luật Dư Đồ nhảy lên hai cái, hạ giọng nói:

- Đúng vậy a, ta cũng rất nhớ bánh bao nhà lão Trịnh.

Hai người bọn họ nói, chính là những thức ăn ngon của Trung Kinh Đại Liêu lúc trước.

Đột nhiên Nhâm Trọng ngẩng đầu lên nói:

- Nhưng ta nghe nói, lúc phủ Đại Định bị chiếm đóng, một nhà bảy người của Trịnh gia đều chết vào tay của Lỗ Tặc.

Muốn thưởng thức bánh bao thịt dê của phường Trường Hưng, sợ là rất khó rồi.

Da Luật Dư Đồ cúi đầu, lộ ra một tia ảm đạm.

Sau một lúc lâu hỏi lão:

- Lão Nhâm, người đến tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì?

Nhâm Trọng nuốt miếng bánh, lại uống một ngụm rượu, cười tủm tỉm nói:

- Bộ hạ hy vọng Đại tướng quân trở về.

- Sao?

Da Luật Dư Đồ ngẩn ra, lộ ra vẻ kích động.

Miệng y hết mở rồi lại mở, cuối cùng lại hóa thành một tiếng than nhẹ:

- Nước đổ khó hốt, Thục quốc có tốt không?
- Bệ hạ rất vất vả!

Nhâm Trọng nói:

- Bên cạnh nàng, mặc dù có rất nhiều người, nhưng vì không có ai có khả năng giúp nàng trấn trụ cục diện.

Những tôn thất này, đều tìm đến nương tựa Tây Liêu, cả ngày ăn không ngồi rồi, nhưng lại cứ khoa tay múa chân. Bệ hạ mệt chết đi...Dù sao tuổi còn rất trẻ, lại là nữ tử. Những người đó đều là bề trên của cô ấy, cũng muốn trách cứ nhưng rồi lại không thể không nể mặt mà quở trách.

Lại còn có Lý Càn Thuận cũng thường xuyên ức hiếp bệ hạ.

Gã y vào thực lực mạnh mẽ của Tây Hạ, một mực kìm hãm bệ hạ phát triển, thậm chí có tâm thâm độc tóm Tây Liêu...Có lẽ đại quan nhân còn không biết, Lý Càn Thuận này không ngờ lại còn ngang nhiên muốn Nhâm Đắc Kính cưới bệ hạ làm vợ. Nhâm Đắc Kính là cái gì? Bất quá cũng chỉ là hạng người bán chủ cầu vinh, dựa vào con gái của hắn mới có địa vị hôm nay, lại si tâm vọng tưởng, muốn kết hôn với thiên kiều của Đại Liêu ta?

Da Luật Dư Đồ giận tím mặt:

- Lý Càn Thuận dám lớn lối như vậy sao?

Vì sao Nam Tiên lại không ngăn cản?

Nhâm Trọng cười khổ nói:

- Công chúa Thành An hiện nay cũng không là gì...Hiện giờ Lý Càn Thuận sủng ái Tào phi, Nhâm Phi, làm sao còn có thể nghe lời khuyên can của công chúa Thành An? Ta nghe nói, Thái Tử Nhân Ái hiện giờ cũng gặp nguy hiểm, Lý Càn Thuận dường như muốn phế đi chức vị của Thái Tử Nhân Ái, lập Nhân Hiếu làm Thái Tử. Bệ hạ...thật là khổ! Nhưng ngay cả người làm chủ cho nàng cũng đều không có.

Nói đến điều này, Da Luật Dư Đồ làm gì không rõ ý tứ của Nhâm Trọng?

Y do dự một chút:

- Thục quốc, nàng không trách ta sao?

Nhâm Trọng nói:

- Bệ hạ đã nói, Đại tướng quân vĩnh viễn là di tượng của nàng, chỉ sợ Đại tướng quân...Nhưng trước sau gì cũng vẫn là Dư Đô Cô mà mỗi mùa xuân, sẽ mang theo Thục quốc, để cho Thục quốc ở trên cổ chơi đùa. Bệ hạ mong người có thể quay về.

Da Luật Dư Đồ, trầm mặc...!

499. Chương 496. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (7)

Da Luật Dư Đồ đang rối rắm, đang đau khổ, đang do dự...

Mà trong hoàng cung, trong điện Tử Thần, Khâm Tông Triệu Hoàn, vẻ mặt thật là vui mừng.

Nếu chỉ dựa vào tài học mà nói, La Đức thua xa Trần Quy. Dù sao Trần Quy cũng là xuất thân từ khoa cử, hơn gấp trăm lần so với một gã gà mờ như La Đức ngay cả thư viện cũng không thể tốt nghiệp, bị đuổi ra ngoài. Nhưng nếu cân nhắc về nhân tính, La Đức mạnh hơn nhiều so với Trần Quy.

Gã hiểu rất rõ Khâm Tông hiện tại cần gì, cho nên mới lớn mật tuyên bố, dụng binh với Nữ Chân.

Trên thực tế, kế sách này quả thật khiến Triệu Hoàn vô cùng vui sướng.

Nếu là ba tháng trước kia...Không, cho dù là hai tháng trước kia, Triệu Hoàn cũng chưa hẳn sẽ đồng ý khai chiến với Nữ Chân, thậm chí có thể hỏi tội Chung Sư Trung.

Nhưng hiện tại, tình hình lại không giống như trước.

Nội dung của minh ước Yên Sơn bị tiết lộ, thế cho nên Triệu Hoàn bị công kích nặng nề.

Vạn dân Phục Khuyết, trường Thái Học bỏ học, có thể nói là khiến y không còn mặt mũi...Chưa hết, Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát bị giải trừ giam lỏng, quay về triều đình. Tuy nói Triệu Hoàn y vẫn là hoàng đế, nhưng sát khí của Triệu Cát thật lớn, làm cho y cảm nhận được hàn ý chưa bao giờ có. Hàn ý này, thậm chí so với quân Kim vậy khôn thành Khai Phong, còn mãnh liệt hơn vài phần.

- Đoan Nhụ quả nhiên biết tâm ý của ta.

Triệu Hoàn vỗ tay cười to, Chu Liễn ngồi ở một bên cũng cảm thấy cao hứng cho y.

- Phụ hoàng, công chiếm Tử Kinh Lĩnh Khẩu, chính là của Thân quân Thái Tử con.

Triệu Kham cười hì hì hướng về phía Triệu Hoàn tranh công, khiến Triệu Hoàn lại càng thêm vui vẻ. Đúng vậy a, trận chiến này, Thân quân Thái Tử cầm đầu công!

Thân quân Thái Tử lập nhiều chiến công, đó là chiến công của Thái Tử; chiến công của Thái Tử, cũng chính là công lao của y.

- Không ngờ Ngọc đồ tể này lại là một mãnh tướng.

Đỡ lấy bảo tuyết tập kích bất ngờ Tử Kinh Lĩnh Khẩu, giết chết gần ngàn người, cũng coi như lập được công đầu.

Không tệ, không tệ...

Triệu Hoàn ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Nếu là lập công đầu, vậy không thể bạc đãi hẳn.

Như vậy đi, liền cho hắn làm Đoàn Luyện Sứ Đan Châu. Thánh nhân nghĩ như thế nào?

Chu Liễn ngẩn ra, mày nhăn lại.

- Đoàn Luyện Sứ Đan Châu, có chút quá rồi.

Đoàn Luyện Sứ là một hư chức. Không quân binh mã Bản Châu, cũng là võ quan nhị phẩm.

Ngọc Doãn hiện nay, không quá lục phẩm. Lập tức tăng lên tới Đoàn Luyện Sứ, thật là chuyện chưa từng có từ lúc có Tống tới nay.

Triệu Hoàn lúc này mới nhớ tới chức quan hiện tại của Ngọc Doãn.

Cũng may là chỉ đánh mất thể diện trước mặt người trong nhà, nếu như ở trên triều đình nói ra như thế, chắc chắn là bị quần thần phản đối.

Lập tức cười xấu hổ, Triệu Hoàn do dự một chút, hạ giọng nói:

- Thánh nhân cho là nên lấy chức gì vào lúc này?

Chu Liễn cười nói:

- Nội cung không thể can dự vào triều chính, thần thiếp cũng chỉ là thuận miệng nói như vậy.

- Thánh nhân cứ nói đừng ngại, không cần phải cho là thật.

Trong ánh mắt của Triệu Kham bên cạnh, lộ ra vài phần chờ đợi khiến Chu Liễn cũng có chút khó xử. Nàng đương nhiên biết, tâm tư của Triệu Kham. Ngọc Doãn là người của Triệu Kham, đương nhiên hy vọng Ngọc Doãn có thể có được ưu đãi. Nhưng vấn đề là Ngọc Doãn lại là Đô Thống chế của Thân quân Thái

Tử, vốn không có phẩm cấp gì, chức quan chân chính của hắn cũng chỉ là Binh bộ lang trung, cũng không coi là đại quan gì.

Lúc trước dựa vào Hoàng Thường, Ngọc Doãn có được chức tước.

Nhưng nói cho cùng, hắn cũng không có công danh, cho dù là lập nhiều chiến công hiển hách cũng không bì được với xuất thân khoa cử...

Do dự hồi lâu, Chu Liễn hạ giọng nói:

- Thần thiếp nhớ tình hình ở Kế Châu có chút hỗn loạn, sao không noi theo những địa phương khác, mở Tuần Kiểm Ti? Ví dụ như Tuần Kiểm Ti Kế Châu, để cho Ngọc Tiểu Ất làm Tuần Kiểm, cũng là khen thưởng công lao của hắn.

Tuần Kiểm Ti Kế Châu?

Triệu Hoàn có chút ý động.

Y ngẫm nghĩ một chút, liền gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt, vừa lúc hắn cũng muốn ở phủ Yên Sơn hỗ trợ Doan Nhụ, làm Tuần Kiểm, cũng không quá.

Ừ, Tuần Kiểm Ti Kế Châu, vậy để cho hắn làm Tuần Kiểm ngũ phẩm đi.

Tuy Triệu Kham không hài lòng lắm, nhưng sau khi bị Chu Liễn trừng mắt cũng không dám nói gì nữa.

Triệu Hoàn ngẫm nghĩ một chút, đem phần tấu chương của Chung Sư Đạo đưa cho Triệu Kham:

- Tiểu Ca, lấy cái này đưa cho người chép lại một bản, cầm đến toà soạn, bảo Nhị Thập Lục Lang sắp chữ suốt đêm, sáng sớm ngày mai, ta muốn người toàn thành biết được tin tức đại thắng của phủ Yên Sơn.

Chỉ là một cái nho nhỏ Tử Kinh Lĩnh Khẩu, tới miệng của Triệu Hoàn, liền biến thành đại thắng phủ Yên Sơn.

Tuy nhiên cũng không có cách nào khác, chỉ có như thế mới có thể triệt tiêu ảnh hưởng của minh ước Yên Sơn lúc trước. Đương nhiên, nếu là đại thắng của phủ Yên Sơn, chỉ bằng một nho nhỏ Tử Kinh Lĩnh Khẩu và phường Ngân Thành, vẫn còn chưa đủ. Triệu Hoàn trầm tư một lát, chợt tìm Trương Đại Niên đến, truyền xuống ý chỉ.

- An Phủ Chế Trí Sử Chung Sư Trung Đông Lộ Hà Bắc, toàn quyền phụ trách cuộc chiến Yên Sơn.

Mọi việc lớn nhỏ được toàn quyền, có thể tự quyết định. Nói cho Chung Sư Trung, trầm hy vọng thắng lợi này, có thể nhiều hơn nữa, lớn hơn chút nữa.

- Còn về phía Lỗ Tặc...

- Ngày mai cho Yên Học Thức đến gửi thông điệp cho sứ giả nước Kim, nói là nước Kim không theo minh ước, mở khai chiến, tập kích quân Tống ta ở núi Bạch Mã, hay là muốn cùng Đại Tống ta khai chiến?

Chuyện trong chính trị, ai cũng nói không rõ ràng.

Dù sao nói người mở khai chiến, đó là người mở khai chiến. Bồ Sát Thạch Gia Nô ở Kỳ Phong gặp phục kích, hoàn toàn là nằm trong vùng cai quản của phủ Yên Sơn. Cho nên, nói Nữ Chân mở khai chiến, cũng không quá. Mấu chốt là phải ngay tại lúc này, biểu hiện thái độ phải đủ cứng rắn, mạnh mẽ. Một mặt là uy hiếp nước Kim, về phương diện khác, cũng là vì bình ổn lửa giận trong dân chúng.

Tóm lại, Triệu Hoàn quyết định chủ ý, phải mượn cơ hội này để gặt hái kết quả tốt đẹp.

Chu Liễn đương nhiên rõ ràng tâm tư của Triệu Hoàn, khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Triệu Kham thì ngược lại, trong lòng đột nhiên sinh ra một ý nghĩ kỳ lạ trong đầu: Tiểu Ất từng nói, từ xưa đến nay, ưu khuyết điểm của thị phi, đều là lấy thắng bại mà định ra. Hôm nay thái độ của phụ hoàng khác thường, biểu hiện cứng rắn như thế, không phải là kết quả từ sau khi đại thắng sao.

Nếu như sau này ta cầm quyền, nhất định phải tiếp thu bài học này.

Đạo lý?

Nắm tay của ai lớn thì người đó liền có lý, cần chi nhiều rắc rối?

Nghĩ đến đây, trên mặt Triệu Kham, lộ ra tươi cười rạng rỡ...

+++++

- Phủ Yên Sơn đại thắng?

Vừa mới rạng sáng, thành Khai Phong liền sôi sục lên.

Trang đầu của Tuần san Thời đại Đại Tổng đăng tin tức đại thắng ở phủ Yên Sơn.

Quân Kim xâm phạm biên giới. Quan quân Đại Tổng ta chiến đấu hăng hái... Thân quân Thái Tử, quyết chiến ở Tử Kinh Linh Khẩu, đánh Lỗ Tặc thất bại thảm hại.

Tuần San lần này, cũng không nói rõ Tử Kinh Linh Khẩu ở nơi nào.

Cũng không có nói rõ ràng, Tử Kinh Linh Khẩu này vốn thuộc về Nữ Chân cai quản. Nói cách khác, Triệu Hoàn thông qua loại thủ đoạn này, mặc nhiên thừa nhận Tử Kinh Linh Khẩu thuộc quyền sở hữu của Đại Tổng. Đồng thời đem tội danh khai chiến đổ cho người Nữ Chân.

Phải biết rằng, người Khai Phong vốn là hận người Nữ Chân thấu xương.

Minh ước Yên Sơn lúc trước là đã giận dữ rồi, mà nay quân Kim xâm phạm biên giới càng làm cho mọi người vô cùng phẫn nộ. Trong lúc nhất thời, phố lớn ngõ nhỏ ở thành Khai Phong, dân chúng vô cùng kích động. Tất cả mọi người chửi bới thậm tệ người Nữ Chân, đồng thời luôn miệng khen ngợi quân Tổng uy vũ.

- Thân quân Thái Tử quả nhiên là đội quân mạnh mẽ nhất của Đại Tổng ta.

Huyết chiến ở Trần Kiều, đánh cho Lỗ Tặc chạy trốn chết; hiện giờ lại lập được công trận ở Tử Kinh Linh Khẩu, thật là lợi hại!

- Ha ha, ta đã sớm biết, Ngọc Lang Quân không tầm thường.

Nếu không có Ngọc Lang Quân, chỉ sợ Tử Kinh Linh Khẩu này đã bị Lỗ Tặc đánh chiếm.

- Đúng vậy nha, Ngọc Lang Quân chính là anh hùng của Đại Tổng!

Mọi người mồm năm miệng mười nghị luận, lại có người trong lúc vô ý, đem chủ đề câu chuyện chuyển đến trên người Hoàng đế Khâm Tông.

- Hoàng thượng lần này thật cứng rắn, mạnh mẽ, khác trước rất nhiều.

- Đúng vậy nha, ta nghe nói sáng nay trời vừa sáng, Long Đồ Các Đại học sĩ Yến Anh đã đến sứ đoàn nước Kim trách cứ Lỗ Tặc vô lễ.

- Ủ ừ. Theo ta thấy, vẫn là do những thần tử vô năng (không có năng lực).

Nếu các quan viên của Đại Tổng ta, mỗi người cũng giống như Tiểu Chung tướng công và Ngọc Lang Quân như vậy, thì đâu có minh ước Yên Sơn?

- Nói không sai, gian thần nắm quyền, gian thần nắm quyền nha...

Đây cũng chính là kết quả mà Triệu Hoàn hy vọng có được, đem tội danh ném cho bọn người của Mai Cháp Lễ, mình mới có thể thoát ra khỏi hai chữ vô năng.

Còn những chuyện sau này cứ từ từ tính toán.

Chỉ có điều vượt ra ngoài dự đoán của Triệu Hoàn, vốn cho là Da Luật Dư Đồ sẽ giận tím mặt, nhưng không ngờ lần này sau khi gửi công hàm, Da Luật Dư Đồ cũng không có phản ứng. Theo Yến Anh nói, Da Luật Dư Đồ giống như không có chuyện gì, giống như việc của người Nữ Chân không liên quan gì với y.

Da Luật Dư Đồ này vẫn còn chiêu gì chưa xuất ra sao?

Trong lòng Triệu Hoàn cảm thấy kỳ lạ, không khỏi có phần bồn chồn.

Tháng mười một năm đầu Tĩnh Khang, quân Tống công chiếm Tử Kinh Lĩnh Khẩu và phường Ngân Thành. Nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, đây chỉ là mới bắt đầu...Quân Kim không có khả năng dễ dàng bỏ qua như vậy, nhất định sẽ tiến hành báo phục.

Cho nên, sau khi đem tin chiến thắng thông bẩm Khai Phong, bọn người Ngọc Doãn liền bắt đầu lên kế hoạch.

Mà lúc này, Trần Quy áp tải hơn mười ngàn miếng Chưởng Tâm Lôi, từ trại Túc Ninh đến Tử Kinh Lĩnh Khẩu.

Ngoại trừ hơn mười ngàn miếng Chưởng Tâm Lôi, gã còn mang theo năm trăm cây súng phun lửa đã cải tiến, cùng với phần lớn mũi tên Nhị hổ truy dê.

- Lang quân quả nhiên là người làm đại sự, ta đang ở Chân Định cũng nghe được công tích của Lang quân, thật sự là lấy làm ghen tị.

Trần Quy cười vui cởi mở, chấp tay chào Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn vội vàng ngăn y lại, cười nói:

- Nguyên Tắc lại giễu cợt ta rồi, bất quá chỉ là một trận thắng nhỏ, sao xứng với hai chữ công tích chứ?

Vừa nói, hắn vừa giới thiệu La Đức ở bên cạnh với Trần Quy để biết nhau.

La Đức nhìn qua có chút bình tĩnh, cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Tuy nhiên trong con người lại lóe ra một chút ánh sáng bất thường. Y biết, bản thân không có công danh, không thể bì được với Trần Quy chân chính xuất thân từ khoa cử. Nhưng đã trải qua rất nhiều chuyện, cũng làm cho y vô cùng rõ ràng càng như thế, Ngọc Doãn sẽ càng xem trọng y. Dù sao sớm muộn gì Trần Quy cũng sẽ rời đi, mà y mới chính là tương lai của Ngọc Doãn, có thể là một phụ tá trọng yếu.

Không cần cùng với Trần Quy tranh danh đoạt lợi, cũng không có khả năng tranh được với Trần Quy.

Biểu hiện ở bên ngoài thỏa đáng là tốt rồi, về phần giao tình quá sâu, hoàn toàn không cần thiết.

Cho nên, mặc dù La Đức lãnh đạm nhưng lại nho nhã lễ độ.

Trần Quy cũng không để ý thái độ của La Đức, sau khi ngồi xuống, liền cùng với Ngọc Doãn hàn huyên.

Sau khi Thân quân Thái Tử rời khỏi Túc Ninh, Vương Ngạn xuất binh, tiến vào chiếm giữ Hà Gian.

Đồng thời, bởi vì Hàn Thế Trung gia nhập, khiến cho người trong tay của Hoàng Tiềm Thiện theo đó mà bị dư thừa. Khi Ngọc Doãn vạch kế hoạch đánh chết tù binh của quân Kim, cha con Quan Thắng xuất binh, xuất phát đến Thương Châu. Mà Vương Ngạn thì tiếp nhận Quan Thắng, trú quân ở Tử Quán, cùng lúc hiệp trợ Lý Dật Phong ổn định tình hình ở Túc Ninh, mặt khác lại bắt tay quét sạch trộm cướp ở địa phương.

Cũng chính vì Vương Ngạn và Hàn Thế Trung gia nhập khiến cho tình hình của phủ Hà Gian cũng theo đó mà được cải thiện.

- Lần này ty chức đến đây còn mang theo rất nhiều hỏa khí, hỗ trợ Lang quân hành động.

- Sao?

Trần Quy cười nói:

- Lang quân đừng có nói với ta là người chiếm được Tử Kinh Lĩnh Khẩu và phường Ngân Thành là coi như xong việc.

Ha hã, đây cũng không phải là phong cách của người, có lẽ kế tiếp, Lang quân còn có kế hoạch lớn hơn nữa. Tử Kinh Lĩnh Khẩu ta chịu thua, nhưng chuyện kế tiếp, tuyệt đối không thể bỏ qua nữa. Những ngày qua có lẽ Lang quân đã chuẩn bị thỏa đáng.

Ngọc Doãn cười mà không nói, chỉ mỉm cười chăm chú nhìn Trần Quy.

Sau một lúc lâu, hần đột nhiên hỏi:

- Theo cách nhìn của Nguyên Tắc, ta sẽ hành động như thế nào?

Trần Quy khẽ híp mắt, nhìn Ngọc Doãn, sau một lúc lâu cười nói:

- Nếu như ta đoán không sai, mũi dùi của Lang quân đã chỉ hướng châu Phụng Thánh.

Ngọc Doãn trầm mặc!

Hần nhìn thoáng qua La Đức, thấy La Đức vẻ mặt cũng kinh dị.

Ngọc Doãn cười ha ha, đứng dậy:

- Nếu Nguyên Tắc đã đến đây, ta cũng có thể thả lỏng một ít.

Hay là như vậy, Tử Kinh Linh Khẩu kế tiếp, liền giao cho Nguyên Tắc phụ trách. Thân thể ta không khỏe, đang định trở về Tích Tân.

Trần Quy ngăn ra, chợt hiểu rõ ý tứ của Ngọc Doãn.

- Như vậy, Lang Quân cứ việc an tâm tĩnh dưỡng.!

500. Chương 497. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (8)

- Ngọc Doãn không khỏe, đã trở về Tích Tân rồi ư?

Ngay tại Ngọc Doãn dẫn hai ngàn binh mã rời khỏi Tử Kinh Linh khẩu, cùng ngày, Bồ Sát Thạch Gia Nô liền chiếm được tin tức.

Trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Nói thật, đối với Thân quân Thái Tử, Bồ Sát Thạch Gia Nô vẫn vô cùng kiêng kỵ. Nếu Ngọc Doãn ở lại Tử Kinh Linh khẩu, thủy chung đều là một cái họa tâm phúc. Hiện giờ Ngọc Doãn đi rồi, đóng ở Tử Kinh Linh khẩu đổi thành phụ tá của Ngọc Doãn là Trần Quy Trần Nguyên Tắc.

Đây là một cái tên vô cùng xa lạ. Trước đó Bồ Sát Thạch Gia Nô căn bản cũng chưa từng nghe nói tới.

- Lang quân, cần phải phục đoạt Tử Kinh Linh khẩu?

Người nói chuyện là tâm phúc của Bồ Sát Thạch Gia Nô, tên là Nạp Lạt A Lý Cổ.

Trước đây, gã từng liên kết với Nữ Khê Liệt A Lỗ truy kích đám người Ngọc Doãn và Dư Lê Yến, cuối cùng cũng tại hồ Kim Hà đánh mất tung tích của đám người Ngọc Doãn. Cũng bởi vì nguyên nhân này, hai người nhận lấy trách phạt. Tuy nhiên rất nhanh, Nạp Lạt A Lý Cổ quan phục nguyên chức, càng theo Bồ Sát Thạch Gia Nô một đường thăng chức, hiện giờ đã làm được vị trí Mạnh An Bật Cận.

Nhưng ngược lại Nữ Khê Liệt A Lỗ lại có chút xui xẻo, khi trận chiến ở Thái Nguyên đã bị tên lạc bắn chết.

Từ đó về sau, Nạp Lạt A Lý Cổ vẫn đi theo Bồ Sát Thạch Gia Nô, từ Tây Kinh Đại Đồng phủ tới đóng quân tại Ủy Châu này.

Bồ Sát Thạch Gia Nô lắc đầu, hạ giọng nói:

- Thế cục hiện nay không thích hợp khai chiến với người Nam.

Đại lang quân đã vẫn dằn dò, phải ổn định thế cục là chính. Binh mã người Bạch Đạt Đán hòa Niêm Bát Cát vẫn còn chưa đến, với binh lực hiện giờ của chúng ta, không thích hợp tác chiến với người nam. Cứ chờ một chút, chờ khi người Bạch Đạt Đán hòa Niêm Bát Cát cùng đến rồi, chúng ta sẽ đoạt lại Tử Kinh Linh khẩu và Ngân Thành Phương. Khi đó, ta nhất định phải mã đạp Tích Tân, để người nam biết lợi hại.

Nạp Lạt A Lý Cổ thấy vậy cũng không kiên trì nữa.

Bồ Sát Thạch Gia Nô hạ lệnh tam quân đề phòng, nghiêm mật giám thị hành động của Yến Sơn phủ.

Ngày 15 tháng 11, sở bộ Ngọc Doãn đến Tích Tân.

Lúc này Bồ Sát Thạch Gia Nô mới coi như bắt đầu thả lỏng tính toán.

- Báo!

Ngay lúc Bồ Sát Thạch Gia Nô thở phào nhẹ nhõm, dấy thoải mái, lại nghe thám mã báo lại:

- Phi Hồ thất thủ!

- Cái gì?

Bồ Sát Thạch Gia Nô đột nhiên biến sắc. Lớn tiếng quát hỏi:

- Sao Phi Hồ lại thất thủ?

- Đêm qua, chủ tướng Ngô Giới quân Tổng tại Ngân Thành Phường dẫn ba nghìn binh mã tập kích bất ngờ Phi Hồ.

Nghe nói, quân Tổng sử dụng một loại hỏa khí uy lực vô cùng lớn. Tướng phòng giữ Phi Hồ là Cổ Lý Giáp chỉ chống đỡ được một canh giờ thì bỏ thành mà chạy về phía Linh Khâu. Sau khi quân Tổng chiếm lĩnh Phi Hồ, quân Tổng tại Tử Kinh Lĩnh Khẩu chợt xuất động, truy kích về Linh Khâu.

Tướng phòng giữ Linh Khâu Ngột lâm Đáp A Lỗ thỉnh cầu lang quân cứu viện.

Bồ Sát Thạch Gia Nô nghe vậy như hít phải luồng khí lạnh.

Quân Tổng này thật quá hung mãnh, được Tử Kinh Lĩnh khẩu và Ngân Thành Phường rồi thì thôi đi, còn dám đánh lên Phi Hồ và Linh Khâu nữa ư?

Phải biết rằng, Phi Hồ và Linh Khâu và Tử Kinh Lĩnh Khẩu khác biệt rất lớn.

Tử Kinh Lĩnh Khẩu cũng tốt, Ngân Thành Phường cũng vậy, nói toạc ra cũng chỉ là cửa ải, nhưng Phi Hồ, Linh Khâu thật sự là địa bàn người Nữ Chân. Quân Tổng cướp lấy hai nơi này, không khác gì toàn diện khai chiến với Nữ Chân, vấn đề sẽ nghiêm trọng lên rất nhiều.

- Tướng Tổng ở Ngân Thành Phường là kẻ nào?

- Chính là Phó soái Thân quân Thái tử, Ngô Giới.

Lại là Thân quân Thái Tử!

Bồ Sát Thạch Gia Nô bây giờ nghe đến bốn chữ Thân quân Thái Tử này là thấy đau đầu.

Trong lúc nhất thời, gã lâm vào trầm tư, một lát sau mở miệng hỏi:

- Vậy thì, quân Tổng ở Phi Hồ chỉ có ba nghìn?

- Chỉ sợ còn chưa tới ba nghìn.

Nạp Lạt A Lý Cổ vội vàng nói:

- Lang quân, đây chính là một cơ hội tốt.

Ngột Lâm Đáp A Lỗ Bộc cận ở Linh Khâu, quân Tổng tuyệt đối không thể công phá được. Dù sao A Lỗ Bộc cận không phải Cổ Lý Giáp, tính tình hần trầm ổn, hơn nữa lại có thù giết cha với người Nam. Ngột Lâm Đáp A Lỗ Bộc chết trong tay người Nam, cho nên hẳn nhất định sẽ liều chết chống cự. Binh lực người nam không nhiều, nếu chỉ cướp lấy Phi Hồ, thì còn thôi, nhưng hiện tại bọn chúng muốn cướp lấy Linh Khâu, thế tất tạo thành binh lực phân tán. Theo nô tài biết, Thân quân Thái Tử chỉ có tám ngàn người mà thôi.

Ngọc đồ tể kia mang đi hai ngàn binh mã, Tử Kinh Lĩnh khẩu và Ngân Thành Phường ít nhất cũng phải đóng giữ hai ngàn người.

Kể từ đó, quân Tống đóng giữ ở Phi Hồ có khả năng không cao hơn hai ngàn. Sao Lang quân không nhân cơ hội này phục đoạt lại Phi Hồ, chặt đứt đường lui của quân Tống, liên kết với A Lỗ Bột cận, công kích và tiêu diệt quân Tống ở Linh Khâu kia. Như vậy, quân Tống ở Tử Kinh Linh Khẩu và Ngân Thành Phường tất nhiên kích động. Đến lúc đó lang quân chỉ cần phái một đội binh mã, liền có thể đoạt lại được hai nơi đó.

Bồ Sát Thạch Gia Nô sau khi nghe xong, tim đập thành thịch.

Tuy rằng Hoàn Nhan Tông Hàn sắp tới, nhưng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng mà nay rõ ràng thấy quân Tống khinh người, còn chỉ dùng ba năm ngàn người có thể đoạt được hai tòa thành trì đó sao? Không khỏi quá coi thường binh sĩ Nữ Chân ta rồi.

- Lang quân tướng ở bên ngoài, quân mệnh có thể không nhận.
- Tên nô tài người nói cũng không sai.

Bồ Sát Thạch Gia Nô trầm ngâm một lát, liền đứng lên nói:

- Thịt béo đưa đến, quả quyết không thể chạy.

Lập tức phái người đi tới núi Kê Minh, thỉnh cầu Lâu Thất Bột Cận giúp ta giúp một tay...Mời hẳn xuất binh tới gần núi Kiều, làm chệch hướng người nam Yến Sơn phủ. Ta tự suất tám Mãnh An xuất kích, cướp lấy Phi Hồ, nhất định phải toàn bộ tiêu diệt đội quân Tống này ở ngoài thành Linh Khâu.

Nạp Lạt A Lý Cổ lập tức mừng rỡ, vội lĩnh mệnh mà đi.

Bồ Sát Thạch Gia Nô lập tức sai người giúp y đội mũ quán giáp, không bao lâu, liền tinh thần phấn chấn đi ra soái phủ.

Đêm đó, quân Kim suốt đêm xuất phát, trực bức đi Phi Hồ.

Nạp Lạt A Lý Cổ làm tiên phong, dẫn hai Mãnh An binh lực xuất phát trước, Bồ Sát Thạch Gia Nô thì tự mình suất sau Mãnh An, tổng cộng năm nghìn quân Kim, theo sau tiến vào.

Từ Linh Tiên đến Phi Hồ lộ trình một ngày rưỡi.

Bồ Sát Thạch Gia Nô một đường hành quân gấp, chạng vạng tối ngày hôm sau đã đến Lão Long Lĩnh.

Qua Lão Long Lĩnh, đi thêm nửa ngày hành quân, có thể nhìn đến Phi Hồ.

Chỉ có điều hành quân gấp một ngày, quân tốt mỗi một không chịu nổi, một đám bụng đói kêu vang. Bồ Sát Thạch Gia Nô thấy quân Kim thật sự là đi khôngặng, liền hạ lệnh hạ trại ở Lão Long Lĩnh.

Đêm đó, Lão Long Lĩnh nổi gió.

Bồ Sát Thạch Gia Nô cũng có chút buồn ngủ, liền lên giường nghỉ ngơi.

Nào biết ngủ thảng đến nửa đêm, chợt nghe ba tiếng pháo hiệu vang lên, ngay sau đó là tiếng nổ rung trời, làm Bồ Sát Thạch Gia Nô từ trong giấc ngủ bừng tỉnh giấc.

Y cuống quýt khoác áo đi ra, lớn tiếng hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Có thân binh tiến đến báo cáo:

- Lang quân, có người Nam tập tích doanh trại địch?

Bồ Sát Thạch Gia Nô lập tức giận dữ:

- Ta không đi tìm bọn chúng phiền toái thì thôi, bọn chúng lại tự mình đi chịu chết.

Y không nói hai lời, xách thương lên ngựa.

Vừa mới chuẩn bị lao ra viên môn, lại nghe được những tiếng nổ mạnh ầm ầm liên tiếp.

Phương hướng viên môn ánh lửa ngút trời.

Một đội quân Tống giết Một đội quân Tống sát nhập viên môn, cầm đầu là hai viên quân Tống, một người giơ cao thương lớn, một người múa động song chùy, Hai người, giống như mãnh hổ xuống núi giết nhập vào đại doanh quân Kim như vào chỗ không người. Tướng Tống sử dụng song chùy kia cao thấp tung bay, không ai có thể ngăn cản, mà tướng Tống dùng thương thì mang theo một nhóm quân Tống, xông pha trong đại doanh quân Kim.

Trong tay thỉnh thoảng ném mạnh ra thiết cầu màu đen, khi rơi xuống thì phát ra tiếng nổ kịch liệt.

Từng đoàn từng đoàn ánh lửa lóe ra, mỗi một cái thiết cầu nổ tung, tất nhiên sẽ tạo thành thương vong thật lớn.

- Kia là vật gì?

Bồ Sát Thạch Gia Nô lập tức luống cuống tay chân.

Y không được tham gia trận chiến Khai Phong, nên không biết trong tay quân Tống có một loại hỏa khí tên là Chưởng Tâm Lôi, uy lực kinh người.

Trước đây, y cũng biết trên chiến trường quân Tống cũng từng sử dụng hỏa khí, nhưng y không thêm để ý. Nhưng hiện tại xem ra, hỏa khí của quân Tống, thật sự là...

Đại doanh quân Kim hỗn loạn, quân Kim chạy trốn bốn phía, căn bản không có cơ hội tổ chức phản kích hữu hiệu.

Bồ Sát Thạch Gia Nô mất thấy tình huống không ổn, vội thúc ngựa chạy đi.

- Lui lại lui lại.

Y rống lớn nói, suất lĩnh một đội thân binh từ sau doanh thoát đi.

Quân Tống có hỏa khí này, nói vậy bên phía Nạp Lạt A Lý Cổ cũng là dư nhiều lành ít rồi.

Trong lòng Bồ Sát Thạch Gia Nô biết không thể ham chiến, thừa dịp loạn chạy ra sau đại doanh, chạy tới hướng Linh Tiên.

Chỉ có điều, không đợi y chạy đến mười dặm, liền gặp một đội quân Tống đón chặn.

Một viên đại tướng cầm đầu trong tay sử dụng song tiên.

Ở phía sau hắn là một đội quân Tống đã sớm xếp thành hàng chỉnh tề.

Một đội quân Tống như vậy mà muốn ngăn trở đường đi của ta ư?

Bồ Sát Thạch Gia Nô cười lạnh một tiếng, liền suất bộ phóng tới phía quân Tống. Khoảng cách với quân Tống khoảng trăm bước xa, đột nhiên viên tướng Tống cầm đầu phát ra mệnh lệnh, mấy trăm quân Tống trong tay cầm một vật hình dáng kỳ lạ, từ xa nhắm vào quân Kim.

Bồng bồng bồng...

Liên tiếp trăm đục, trước trận quân Tống tràn ngập mảnh khói nhẹ.

Từng nhánh tiễn hỏa gào thét bắn tới phía quân Kim trước nhất, quân Kim này bị hỏa tiễn bắn trúng, kêu thảm ngã quy dưới ngựa.

Hỏa tiễn xạ của quân Tống tốc độ rất nhanh, một vòng hỏa tiễn qua đi, lại một vòng hỏa tiễn nữa tới.

Bồ Sát Thạch Gia Nô vũ động thương lớn đón đỡ gạt chắn.

Đúng lúc này, từ trong làn khói lao ra một viên tướng Tống, song tiên múa tung, ập đến:

- Kim cầu, Định gia gia ta ở đây, còn không để mạng lại.

Tướng Tống kia trên mặt mang một mặt nạ quý màu đồng thau, ở trog ngọn lửa và khói càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Bồ Sát Thạch Gia Nô giờ thương đón đỡ, không mấy hiệp, liền có chút chống đỡ không nổi.

Hán tử kia khí lực thật mạnh!

Bồ Sát Thạch Gia Nô không dám ham chiến, sau khi đánh ra một hư chiêu liền thúc ngựa chạy. Cùng lúc đó, quân Kim liền chết yểu hộ, mới có thể ngăn được tướng Tổng kia. Bồ Sát Thạch Gia Nô từ trong loạn quân chạy trốn, vẫn chưa hoàn hồn, mang theo mấy chục thân binh tiếp tục lên phía bắc.

Người Nam giáo quyết, sử dụng hỏa khí như thế!

Không được, nhất định phải mau chóng báo cho Đại Lang quân biết, để hấn đề phòng nhiều hơn.

Nghĩ thầm trong lòng, Bồ Sát Thạch Gia Nô không ngừng thúc giục chiến mã tăng thêm tốc độ. Phía trước, có một con sông nhỏ sớm đã kết băng.

Bồ Sát Thạch Gia Nô mang theo thân binh vượt qua sông nhỏ, lúc này mới ghìm chặt ngựa lại.

Phía sau, tiếng kêu đã mơ hồ không rõ, nghĩ chắc quân Tổng, cũng đã đình chỉ truy kích...

- Nguy hiểm thật!

Bồ Sát Thạch Gia Nô nuốt nhỏ nước miếng, thở dốc một hơi đang định hạ lệnh tiếp tục chạy đi, lại nghe được ngay phía trước tiếng lục lạc ngựa reo.

Lộc cộc lộc cộc

Một đội mã quân từ trong rừng lao ra.

Một viên đại tướng cầm đầu dùng giọng Nữ Chân lớn tiếng la lên:

- Lang quân, đừng vội kinh hoảng, Ngọc Doãn tới rồi!

Bồ Sát Thạch Gia Nô lập tức bối rối!

Đây là một lộ viên binh ư?

Không đúng, Ngọc Doãn!

Cái tên này nghe sao quen tai vậy?

Nghĩ đến đây, Bồ Sát Thạch Gia Nô giật nảy mình... Ngọc Doãn, đó chẳng phải là chủ tướng của Thân quân Thái Tử sao?

Sao hấn lại ở chỗ này?

Bồ Sát Thạch Gia Nô kịp phản ứng, vội gươm thương muốn ứng chiến.

Nhưng, Ngọc Doãn dao nhanh ngựa nhanh, theo một tiếng hí dài của Âm Kim, giống như một tia chớp trong chớp mắt đã lao tới trước mặt Bồ Sát Thạch Gia Nô. Ngọc Doãn ở trên ngựa, cũng không nói lời vô nghĩa, đứng dậy, Hồ Xuất trường đao giơ lên cao, chiếu Bồ Sát Thạch Gia Nô, hung hăng bổ chém xuống. Một đao kia mang theo trận gió, xé rách không khí.

Bồ Sát Thạch Gia Nô muốn phong chắn, đã không còn kịp rồi...

- Mệnh ta xong rồi!

501. Chương 498. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (9)

Bồ Sát Thạch Gia Nô đã chết!

Chén rượu trong tay Hoàn Nhan Tông Hàn rơi trên mặt đất kêu loảng xoảng, cả người ngã ra như phỗng, thẫn ra ở đó.

Bồ Sát Thạch Gia Nô, không ngờ chết rồi...

Từ lúc Liêu Kim khai chiến tới nay, trong hơn mười trong năm chết trận Vạn phu trưởng nhiều đến hơn mười người.

Theo lý mà nói, Hoàn Nhan Tông Hàn cũng không nên thất thủ như vậy. Khi trận chiến Khai Phong đã chết vài Vạn phu trưởng, thối mẩu bột cận, sau lại Hoàn Nhan thi lý và ngột lâm đập tạt lỗ mỗ cũng bị giết chết, cho dù Bồ Sát Thạch Gia Nô chết trận chiến trường, cũng không coi là ngạc Nhưng vấn đề là, thân phận của Bồ Sát Thạch Gia Nô Thạch Gia Nô thân phận của không tầm thường, hẳn là ngoại tôn của kim Thái Tông Hoàn Nhan A Cốt Đả, quan hệ với Hoàn Nhan Tông Hàn càng không giống bình thường, cực kỳ thân mật.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi sau khi lên ngôi, đối với hậu duệ thái tổ có chút kiêng kỵ.

Nhưng rất nhiều tướng lĩnh của nước Kim là thái tử Hoàn Nhan A Cốt Đả một tay cất nhắc lên, cho dù là Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu không như thế, Hoàn Nhan Tông Hàn tấn công Thái Nguyên thất bại, vốn nên hỏi tội mới đúng.

Nếu hẳn lúc ấy suất bộ xuôi nam thành công, hợp binh với Hoàn Nhan Tông Vọng thì sẽ không có trận chiến thất bại tại Khai Phong.

Nhưng, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi không dám hỏi tội, sợ dẫn phát sự biến ngược trong triều. Tuy rằng trực xuất binh quyền của Hoàn Nhan Tông Hàn nhưng lại ban tước vị Tướng quốc, thậm chí cao hơn chức quan lúc trước của Hoàn Nhan Tông Hàn. Trong đó, là bởi vì sau lưng Hoàn Nhan Tông Hàn là dòng chính thái tổ. Mà Bồ Sát Thạch Gia Nô, dòng chính trong dòng chính thái tổ, là phụ tá đắc lực của Hoàn Nhan Tông Hàn.

Hiện tại, Bồ Sát Thạch Gia Nô chết rồi...

Tông Hàn vốn còn muốn tạm thời nhượng bộ, đợi sau khi người Niêm Bát Cát và Bạch Đạt Đán đến thì tiếp tục phát động phản công.

Nhưng Bồ Sát Thạch Gia Nô chết rồi, Tông Hàn cũng không thể nhẫn nại tiếp được nữa.

- Cùng ta phát binh, cùng ta phát binh...Truyền lệnh Lâu Thất, mệnh hẳn lập tức phát động công kích Yến Sơn phủ, các lộ binh mã Tây Kinh cùng ta lập tức xuất phát, binh phát núi Trục Lộ. Truyền mệnh lệnh của ta, tướng phòng giữ A Diễn Ứng Châu xuất binh trợ giúp Ngột Lâm Đáp A Lỗ. Nói cho hẳn biết, trong vòng mười ngày, nếu để mất Linh Khâu, thì bảo hẳn và A Lỗ cắt đầu tới gặp ta

rong lúc nhất thời, Tây Kinh đạo gió nổi mây phun.

Quân Kim nhanh chóng xuất phát, tập kết tới hướng núi Trục Lộ.

Cùng lúc đó, Hoàn Nhan Lâu Thất triệu tập bảy phần binh mã Phụng Thánh Châu đạt hơn hai vạn người vây công Nho châu, thề phải đoạt lại Thạch môn quan

Đối mặt với quân Kim điên cuồng phản phác, Chúng Sư Trung lại không kinh hoảng.

Từ lúc Ngọc Doãn quyết định cướp lấy Phi Hồ, ông đã làm xong chuẩn bị nghênh đón sự phản phác của quân Kim rồi.

Chỉ có điều, Chúng Sư Trung lại thật không ngờ, Ngọc Doãn không ngờ giết Bồ Sát Thạch Gia Nô. Mà Ngọc Doãn ở Lão Long lĩnh và Tử Kinh Lĩnh Khẩu sử dụng hỏa khí càng dẫn tới sự coi trọng của Chúng Sư Trung. Sau khi hỏi đến, Chúng Sư Trung ra điều lệnh, điều Lăng Chấn từ Túc Ninh Yến Sơn phủ, cũng sai người tại chân núi Lục Sính thiết lập hỏa khí doanh, chuyên chế tạo Chưởng Tâm Lôi và tất cả hỏa khí.

Đây cũng một tín hiệu đại quy mô đem hỏa khí đầu nhập chiến trường.

Tuy là trước đó đã có hỏa khí giấy dai pháo, tuy nhiên lại không có quy mô chế tạo xuất hiện lớn như thế.

Hỏa khí doanh núi Lục Sính hình thành quy mô, hình thức chiến tranh cũng sắp sửa phát sinh thay đổi thật lớn.

Chỉ có điều, Chủng Sư Đạo cũng không có nghĩ sâu xa như vậy. Trong mắt ông, Chưởng Tâm Lôi uy lực thật lớn, lại dễ dàng mang theo và phóng ra, đích thật là lợi khí đối phó người Nữ Chân. Có Tổng tới nay, nhân mã quân Tổng thất bại đủ loại nguyên nhân, mà đại đa số thời điểm bị vây thủ thế. Vì thế, Đại Tổng triều càng vô cùng coi trọng đối với việc chế tạo quân giới, càng phát triển các loại vũ khí và xuất thần tí cung.

Nhưng mặc kệ như thế nào, thế cục bộ quân đối với mã quân lại chưa thay đổi.

Đặc biệt sau khi Thiết Diêu tử Tây Hạ dẫn vào người Nữ Chân, sáng tạo độc đáo Thiết Phù Đồ, tạo thành sự uy hiếp càng lúc càng lớn đối với quân Tổng.

Nhưng hiện tại, hỏa khí xuất hiện đã làm xoay chuyển cục diện này.

Cho dù Thiết Phù Đồ kia bao vây nghiêm mật, cũng không ngăn cản được sự công kích của hỏa khí đó.

Chủng Sư Trung thân là Chế Trí Sứ An phủ Hà Bắc Đông Lộ, có đủ quyền lực, sau khi Lăng Chấn đến Yên Sơn phủ, Chủng Sư Trung liền bổ nhiệm Lăng Chế là Đô giám binh mã Hỏa khí doanh, chủ trương chế tạo hỏa khí. Ngoài ra, Chủng Sư Trung còn sai người tại Yên Sơn phủ điều động những thợ thủ công giỏi, thậm chí phái người tới Chân Định, Thái Nguyên, Hà Gian thỉnh cầu tìm kiếm các thợ thủ công tiến đến trợ trận.

Lăng Chấn tuyệt đối không nghĩ tới, một Thống chế Ngự Doanh nho nhỏ là ông mà nháy mắt biến thành Đô giám binh mã.

Phẩm bậc tăng lên, thăng liền hai cấp không nói, quyền lực trong tay cũng theo đó mà tăng vọt.

Trong thâm tâm ông vô cùng cảm kích Ngọc Doãn. Nếu không có Ngọc Doãn đưa ra phương thức phối tỷ lệ chế tạo hỏa dược, chỉ sợ không thể chế tạo ra được hỏa khí có uy lực thế kia. Nhưng bất kể thế nào, nếu tiếp nhận Hỏa khí doanh tại núi Lục Sính, Lăng Chấn đã biết, cơ hội của ông đã đến rồi. Chỉ cần trong những trận chiến, hỏa khí phát huy ra đầy đủ uy lực, thì sau khi chiến sự chấm dứt, ông đương nhiên sẽ được thăng chức. Cho nên, Lăng Chấn vừa vào Hỏa khí doanh đã dốc toàn bộ tinh lực đốc thúc chế tạo Hỏa khí...

Trận chiến Yên Sơn đã mở màn.

Sau khi chém giết Bồ Sát Thạch Gia Nô, Ngọc Doãn liền quyết định hạ lệnh đình chỉ công kích đối với Linh Khâu, ngược lại tập kích bất ngờ Linh Tiên.

Bồ Sát Thạch Gia Nô điều động chủ lực Ủy Châu cứu viện Phi Hồ, Linh Tiên rất nhiên binh lực trống không.

Cộng thêm phương diện Linh Tiên vẫn còn chưa biết tin Bồ Sát Thạch Gia Nô đã chết, cho nên thủ vệ cũng sẽ vô cùng lơ lửng. Đêm đó, Ngọc Doãn đã mệnh Trần Quy tiếp nhận Phi Hồ, còn phái ra Vu Bằng hiệp trợ thủ vệ. Hắn thì suất lĩnh Ngô Giới Trương Khởi Phó Tuyển, sau đó hội hợp với Mã Khuếch, chia binh làm hai đường, suốt đêm tập kích bất ngờ Linh Tiên. Vừa mới công phá Linh Tiên, sở bộ của Mã Khuếch thì vượt qua Quảng Lăng huyện, tập trú tại bãi sông Hồn Nguyên Xuyên, lấy địa thế hiểm yếu của Hồn Nguyên Xuyên, hình thành lá chắn phía tây cho Ngọc Doãn.

Linh Tiên thất thủ, tức là đại bộ phận Ủy Châu đã bị chiếm đóng.

Quân Kim mặc dù tử thủ hai nơi là Quảng Linh và Linh Khâu, nhưng đã biến thành cô quân rồi.

Tình huống Linh Khâu còn đỡ một chút, lưng có thể dựa vào chi viện của Ủy Châu, nhưng Quảng Linh lại thật sự trở thành cô quân, ba ngày sau, Quảng Linh cáo phá.

Liên tiếp thắng lợi làm cho quân tâm quân Tổng dâng cao.

Từ lúc Tổng Kim giao chiến tới này, quân Tổng đối mặt với quân Kim nhiều lần bại trận. Trận chiến Khai Phong tuy rằng thu được đại thắng, nhưng lại có nhiều nhân tố không ngờ ở bên trong. Thứ nhất, Tây Lộ quân bị hãm ở Thái Nguyên không thể xuôi nam thành công, phong tỏa Tây bắc quân cần vương thông lộ. Thế cho nên Tây Bắc quân có thể thuận lợi xuôi nam, gấp rút tiếp viện Khai Phong, tạo thành quân Kim binh lực mỏng yếu ở Khai Phong.

Điểm thứ hai, tuy rằng Triệu Hoàn không phải là người cứng rắn, mạnh mẽ, nhưng lại cương quyết sử dụng Lý Cương.

Mặc kệ trong trận chiến Khai Phong Lý Cương đã có bao nhiêu sai lầm, nhưng cũng không thể phủ nhận, nếu không có Lý Cương cứng rắn, mạnh mẽ tử thủ thì trên dưới Khai Phong đã sớm hỗn loạn rồi. Ngoài ra, như là trận chiến Trần Kiều đã trì hoãn nên bước chi viện của quân Kim, quân chi viện đến thắng được thời gia, Tông Trạch đồng tiến, cướp lấy binh quyền Kinh Kỳ Đông lộ, ổn định thế cục Kinh Kỳ phía đông, không đến mức toàn bộ tan tác.

Dù sao, thắng lợi ở trận chiến Khai Phong là một bất ngờ.

Trừ lần đó ra, giao phong giữa quân Tống và quân Kim thật sự không chiếm được thắng lợi gì.

Nhưng lúc này đây thật sự là thắng lợi.

Sĩ khí quân Tống tăng vọt, liều chết chống đỡ sự công kích của quân Kim. Ngoài thành Nho Châu, quân Tống dưới sự chỉ huy của Nhạc Phi, Trương Hiến đã triển khai một trận huyết chiến. Song phương ở một nơi một tác vuông đầu nhập gần vạn binh mã, tử thương mỗi ngày gần vạn người, có thể nói là thảm liệt đến cực điểm.

Hoàn Nhan Lâu Thất cũng nổi điên!

Bồ Sát Thạch Gia Nô chết trận, khiến gã cảm nhận được một loại sợ hãi chưa bao giờ có.

Gã liều mạng muốn cướp lại Nho Châu, xoay chuyển xu hướng suy tàn trước mắt. Nhưng quân Tống cứng rắn, mạnh mẽ vô cùng, song phương chiến đấu liên tục ba ngày, tử thương vô số, nhưng Nho Châu vẫn như cũ bị quân Tống nắm chắc, quân Kim bị ngăn cản ở phía bắc Nho Châu, không thể tiến thêm được bước nào.

502. Chương 499. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (10)

Đám người Trương Bang Xương mấy lần trên triều đình buộc tội Chúng Sư Trung tự tiện khai mở cuộc chiến, phá hủy minh ước giữa Tống Kim.

Nếu là trước đây, không chừng Triệu Hoàn đã nghe theo ý kiến của bọn họ.

Nhưng dưới thế cục hiện giờ, Triệu Hoàn quả quyết sẽ không để ý tới đám người Trương Bang Xương nữa, mà ngược lại ở trên triều lời lẽ nghiêm khắc trách cứ, làm cho đám người Trương Bang Xương câm bặt.

- Sao quan gia hiện giờ lại cứng rắn mạnh mẽ vậy nhỉ?

Một đám quan viên ngồi vây quanh, thì thầm bàn tán.

- Nay đang tràn đầy hơi thở xuân mà Yến Sơn lại khai chiến.

Chiến sự liên tục, trái với thiên hòa, cũng không phải là chuyện tốt. Nếu Yến Sơn thắng lợi, Quan gia chắc chắn hùng tâm bừng bừng, thậm chí có thể sẽ cực kỳ hiếu chiến. Binh giả, đại sự quốc gia, Quan gia thích chiến như vậy, cũng không phải là phúc của Đại Tống ta.

Hộ Bộ Thượng Thư Đường Khác nói xong, lập tức mọi người chung quanh liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

- Sáng nay, quan gia triệu kiến ta, muốn ta phân phối 150 vạn quân lương, mang đến Yến Sơn.

Các người xem, chỉ là một Yến Sơn phủ nhỏ nhỏ mà hao phí nhiều tiền bạc như thế, cứ kéo dài, chắc chắn ngân khố quốc gia sẽ trống rỗng.

Trương Bang Xương nói:

- Nhưng hiện tại quan gia lại quyết tâm quá, dường như là muốn tử chiến với Lỗ tặc.

Ta còn nghe nói, Quan gia có ý phục khởi Chung Sư Đạo...Nếu không phải Chung Sư Đạo bị bệnh liệt giường, chỉ sợ đã quay về triều đình rồi.

Việc này, nên làm thế nào cho phải?

Mọi người đều mặt mày nhăn nhó.

Cảnh Trọng Nam hạ giọng nói:

- Quan gia đã thay đổi rồi.

- Đúng vậy, nếu là trước kia, Người chắc chắn đã nghe ý kiến của ta. Nhưng hiện tại lại trở nên bảo thủ, không phải là phúc của Đại Tổng ta rồi.

Mọi người mồm năm miệng mười nói, lại không để ý Phủ doãn Khai Phong Tần Cối, trầm mặc không nói.

Mọi người thảo luận hồi lâu, thấy sắc trời đã tối, liền đứng dậy cáo từ chuẩn bị ra về.

Cảnh Trọng Nam dừng ở cuối cùng, đang lên xe ngựa, chợt nghe sau lưng có người gọi mình.

Quay người nhìn lại, là Tần Cối đang bước nhanh tới:

- Cảnh tướng công, tạm xin dừng bước.

- Hội Chi, có chuyện gì sao?

Tần Cối do dự một chút, thấy trái phải không có ai, mới thấp giọng nói:

- Cảnh tướng công có nghĩ, hiện giờ Quan gia có thể thay đổi chủ ý không?

Cảnh Trọng Nam ngẩn ra, chợt cười khổ lắc đầu.

- Hội Chi, người là người thông minh, nghĩ đã rõ ràng phương diện này rồi.

Vì sao Quan gia phải kiên định dụng binh? Nhắc tới, còn không phải là vì trước đó đã bị Thái Thượng Đạo Quân tạo áp lực quá lớn? Từ lúc Thái Thượng Đạo Quân về kinh đều tới nay, quan gia nhiều lần gặp phải phiền toái. Đầu tiên là Thái Học Sinh bỏ học, rồi vạn dân phục khuyết gây bao khó khăn cho Quan gia. Mới vừa rồi mọi người bảo Quan gia bảo thủ, thật ra có chút không công bằng. Quan gia vì sao chủ chiến? Nói thẳng ra, còn không phải là bởi vì Thái Thượng Đạo Quân mang đến uy hiếp? Người không làm vậy, sao có thể xoay chuyển được danh dự.

Tần Cối nghe vậy liên tục gật đầu.

Chỉ là trên mặt y nở nụ cười cổ quái:

- Cảnh tướng công một lòng suy nghĩ vì quan gia, thật sự là trung thành và tận tâm.

Nhưng Cảnh tướng công có bao giờ nghĩ, nếu Chung Sư Trung đánh thắng một trận tại Yến Sơn, chắc chắn sẽ trở về triều đình. Chung Sư Đạo vừa mới thôi chức, Chung Sư Trung liền đã trở lại...Tới lúc đó rồi, tướng công có nghĩ, chúng ta có còn sống yên ổn trong triều được nữa không?

Cảnh Trọng Nam giật nảy mình, lập tức ngậm miệng lại.

“Đúng vậy, trong triều đình, phái nghị hòa và chủ chiến vốn mâu thuẫn rất mạnh.

Lúc trước Triệu Hoàn cảm thấy phái chủ chiến quá mức cứng rắn, mạnh mẽ, cho nên cố ý chèn ép, muốn duy trì cân bằng.

Nào biết được xảy ra việc mình ước Yến Sơn bị tiết lộ, Quan gia gặp phải nguy cơ thật lớn, nhưng người vẫn lấy đám người phái nghị hòa làm cánh tay, nhưng không cấp cho sự trợ giúp gì quá lớn. Ngược lại là Chung Sư Trung, vào lúc Triệu Hoàn gặp khó khăn nhất, thì lại chia sẽ áp lực cho người. Trận chiến Yến Sơn, nói Chung Sư Trung hiểu chiến, chẳng bằng nói hấn đầu cơ.

Cảnh Trọng Nam cũng nhìn ra được, Triệu Hoàn gần đây càng ngày càng thân cận với Chung Sư Trung.

Từ trước đó Triệu Hoàn có ý phục khởi Chung Sư Đạo, là có thể nhận ra được ngay. Chung Sư Trung không giống Chung Sư Đạo, đó là một kẻ cực kỳ cứng rắn, mạnh mẽ. Có thể tưởng tượng, một khi trận chiến ở Yến Sơn thành công thì những áp lực mà Quan gia đang gặp phải trước đó tất nhiên sẽ tan thành mây khói. Khi đó, Chung Sư Trung dựa vào công tích trận chiến Yến Sơn mà nhận được sự coi trọng của Triệu Hoàn, xuất tướng nhập tướng. Mà nếu Chung Sư Trung trở lại triều đình, chỉ sợ bên ta đã bị chèn ép, sẽ càng lúc càng bị bất lợi.

Cảnh Trọng Nam là cận thần của Triệu Hoàn, tức lúc Triệu Hoàn vẫn là Thái Tử thì đã đầu nhập vào Triệu Hoàn rồi.

Gã hít sâu một hơi, nhìn Tần Cối, sau một lúc lâu đột nhiên hỏi:

- Hội Chi, người có cao kiến gì không?

Tần Cối cười ha hả, hạ giọng nói:

- Cảnh tướng công có từng nghĩ, thay đổi địa vị không?

- Hả?

Cảnh Trọng Nam ngẩn ra, chợt hiểu ngay ý tứ của Tần Cối, trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo.

Tần Cối lại không thêm để ý chút nào, thấy xung quanh không có ai, liền hạ giọng nói:

- Quan gia đích thực là có ân sâu với chúng ta. Nếu không có quan gia đề bạt, Tần Cối cũng sẽ không có địa vị như hôm nay. Nhưng vấn đề hiện tại là, quan hệ tới tiền đồ Đại Tổng ta.

Tần Cối nghĩ đến, chúng ta tuy nói là thần tử của Quan gia, nhưng lại là con dân Đại Tổng.

Nếu cứ để Quan gia như vậy, sớm muộn gì sẽ diễn biến thành cục diện cực kỳ hiểm chiến. Mới vừa rồi Đường Thượng thư có một câu nói không sai, nếu thật diễn biến thành tình trạng kia, Đại Tổng ta không còn phúc nữa. Chứ đừng nói chỉ là, Chung Sư Trung kia quay về triều, với tính tình không kiêng nể kia, sao có thể dễ dàng bỏ qua sự tồn tại của chúng ta? Quan gia tín nhiệm hẳn, vậy kế tiếp, đó là tận thế của ta và người.

Quan gia, vẫn là quá trẻ tuổi, khó tránh khỏi có chút hiểm chiến.

Với cách nhìn của ta, nếu là tiếp tục như thế nữa, kết cục ta và người...

Tần Cối không nói thêm gì đi nữa, nhưng ý tứ biểu đạt đã hiện rõ trước mặt Cảnh Trọng Nam.

Cảnh Trọng Nam nhìn y, trầm mặc.

Chỉ có điều vẻ linh hoạt sắc bén trong mắt trước đó sớm đã không còn sót lại chút gì.

Gã đứng ở bên cạnh xe, một lúc lâu sau, thở dài thật sâu:

- Hội Chi, ta làm sao có thể không rõ?

Nhưng, quan gia đối đãi ta không tệ, ta sao lúc này lại quay lưng lại với Quan gia được. Chuyện này người đừng nhắc tới nữa, ta cũng không muốn nghe. Nếu quả thật có một ngày như vậy, ta sẽ cáo lão hồi hương, đoạn tình nghĩa quân thần này.

Dứt lời, Cảnh Trọng Nam u ám lên xe.

Tần Cối nhìn xe dần dần rời đi, trên mặt lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Đúng là một kẻ giả bộ là trung thành và tận tâm.

Chỉ có điều tính tình người, ta hiểu quá rõ. Người sao có thể từ bỏ triều đình được chứ? Xem ra còn phải dốc thêm chút sức nữa.

Nhưng kế tiếp, còn phải xem nhiệm vụ của Điện hạ đã hoàn thành chưa!

503. Chương 500. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (11)

Nơi này địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công. Phía tây là sông Hồ Lưu hậu thế, tuy nhiên lúc này dòng chảy của sông dù nhỏ nhưng chảy xiết, khó có thể tiến lên. Có sông Hồ Lưu làm lá chắn phái tây, cộng thêm từng tử khẩu thuộc đồi núi mảnh đất, thế cho nên kỵ quân rất khó khởi xướng xung phong, là ưu thế rất lớn tiện cho quân Kim rút lui.

Từng tử khẩu hình như tổng tử, phía bắc diện hẹp, nam diện chiều rộng.

Quân Kim nếu muốn phục đoạt thị trấn Linh Tiên, nhất định phải thông qua Từng tử khẩu.

Chỉ có điều, ngày thứ hai Linh Tiên bị công chiếm, Ngọc Doãn liền hạ lệnh Trương Kỷ cường công Từng tử khẩu, nằm trong tay quân Tống.

Vì thế, địa khu tái bắc liền tạo thành hai nơi chiến trường giữa Nho Châu và Từng tử khẩu.

Ngày mùng ba tháng 12, Hoàn Nhan Tông Hàn chỉ huy đại quân binh lâm thị trấn Định An, điều binh khiển tướng, phát động tấn công mạnh Từng tử khẩu. Mà chủ tướng quân Tống còn lại là Ngô Giới. Ngọc Doãn giao quyền binh tướng cho Ngô Giới, thậm chí ngay cả hấn cũng phải nghe theo sự chỉ huy của Ngô Giới.

Ngọc Doãn hiểu rõ, hành quân đánh giặc, cho tới bây giờ đều không phải điểm mạnh của hấn.

Trên chiến trường thế cục biến ảo hàng nghìn hàng vạn, hấn cũng rất khó nắm thế cục trong tay. Ngược lại, Ngô Giới ở phương diện này tài năng vượt xa Ngọc Doãn. Ngọc Doãn tự biết mình, đơn giản uỷ quyền cho Ngô Giới, giao Thân quân Thái tử hoàn toàn vào tay Ngô Giới.

Ngô Giới cũng không khách khí, được quyền chỉ huy liền lập tức hạ lệnh, mệnh Cao Sủng Hà Nguyên Khánh dẫn kỵ quân đóng trú tại Từng tử khẩu, lấy phát huy ưu thế cơ động của kỵ quân, tiến hành tập kích quấy rối đối với quân Kim. Theo sau, lấy hai người Trương Kỷ, Phó Tuyển thứ tự phòng ngự, ở bên ngoài Từng tử khẩu và Từng tử khẩu hình thành tuyến phòng ngự rất có trình tự, chống đỡ sự công kích của quân Kim.

Đội hết thấy an bài thỏa đáng quân tiên phong của Hoàn Nhan Tông Hàn đã đến Từng tử khẩu.

Song phương không tiến hành bất luận sự thăm dò gì liền đánh giáp lá cà...Nếu Hoàn Nhan Tông Hàn biết quân Tống trong tay nắm giữ loại hỏa khí Chưởng Tâm Lôi có lẽ còn có thể cẩn thận một ít. Nhưng bởi vì thám mã thám báo cũng không rõ ràng Chưởng Tâm Lôi đến tốt cùng là một loại lợi khí như thế nào, chỉ nói trong tay quân Tống có một loại hỏa khí, uy lực kinh người, thế cho nên Hoàn Nhan Tông Hàn cũng không có để ý.

Nào biết được. Vừa mới giao phong, quân Tống liền ném mạnh Chưởng Tâm Lôi ra như mưa rơi.

Trần Quy mang đến gần vạn miếng Chưởng Tâm Lôi, trước đây ở Lão Long lĩnh hao phí hơn ngàn miếng. Phân cho Nhạc Phi năm nghìn miếng, trong tay Ngọc Doãn còn có hơn ba nghìn miếng Chưởng Tâm Lôi có thể sử dụng. Từ lúc Chung Sư Trung mở hỏa khí doanh ở Lục Sính Sơn, Ngọc Doãn liền biết, từ nay về sau Chưởng Tâm Lôi tất nhiên có thể sản xuất đại quy mô, cho nên cũng không hề tiết kiệm sử dụng. Hơn một ngàn miếng Chưởng Tâm Lôi bay ra, dừng ở trong quân Kim, tiếng nổ mạnh bên tai không dứt, từng đoàn từng đoàn ánh lửa dâng lên, quân Kim bị nổ huyết nhục văng tung tóe.

- Quả nhiên là lợi khí!

Ngô Giới đứng ở vọng lâu cùng Ngọc Doãn quan sát cuộc chiến.

Nhìn từng đoàn từng đoàn ánh lửa dâng lên phía xa, khói thuốc súng tràn ngập, không kìm nổi lớn tiếng khen ngợi.

Y xuất thân binh nghiệp, tự nhiên có thể nhìn ra được. Chưởng Tâm Lôi xuất hiện, tất nhiên sẽ cải biến vận mệnh chiến tranh sau này.

Quay đầu sang Ngọc Doãn nói:

- Lang quân, nếu Chưởng Tâm Lô có thể ở trong quân mở rộng ra, mã đạp Thượng Kinh sắp tới rồi.

Sắp tới sao?

Ngọc Doãn mỉm cười!

Hắn phát hiện. Hắn không ngờ là thích loại cảnh sắc khói thuốc súng tràn ngập như thế.

Ngô Giới thấy quân Kim rối loạn đầu trận tuyến, liền hạ lệnh pháo hiệu ba tiếng.

Cao Sủng Hà Nguyên Khánh từ hai bên giết ra, khiến quân Kim lập tức tan rã. Tuy nhiên, Hoàn Nhan Tông Hàn đích thật là không thể tầm thường lập tức hạ lệnh ổn định đầu trận tuyến, chặn sự truy kích của quân Tống. Quân Tống cũng chậm rãi rút khỏi chiến trường.

Mặt trời chiều ngã về tây, bên ngoài Tùng tử khẩu giống như một mảnh huyết sắc.

- Lang quân, kế tiếp, chỉ sợ phải có một trận khổ chiến rồi.

Ngọc Doãn gật gật đầu, nhìn thoáng qua Ngô Giới:

- Có khổ chiến thế nào cũng không mạo hiểm bằng so với trận chiến Trần Kiều. Chúng ta chỉ cần thủ vững Tùng tử khẩu, ngăn cản quân tiên phong Lỗ Tặc là đủ. Bên phía Tiểu Chung tướng công hẳn không lâu sẽ có hành động lớn.

Trên mặt Ngô Giới lộ ra vẻ hưng phấn...

Trận chiến ở Tùng tử khẩu ngày càng kịch liệt.

Chiến sự Yên Sơn làm cho vô số người nóng ruột nóng gan.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi biết, trận chiến Yên Sơn quyết định hướng đi cho tương lai của nước Kim, cho nên cũng không dám có nửa điểm lơ đãng, càng hạ chỉ Hoàn Nhan Tông Hàn, toàn lực tác chiến, phải tất yếu lấy được thắng lợi. Vì ủng hộ trận chiến Yên Sơn, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi vừa sai người đi tới Khai Phong, đốc thúc Da Luật Dư Đồ thực hiện áp lực với triều đình Đại Tống, về phương diện khác thì phái ra Nguyên soái tả Đô Giám Hoàn Nhan Đồ Mầu đi sứ Thập Lĩnh, phải tất yếu mời mười ba bộ lạc Thập Lĩnh xuất binh, liên kết đánh chiếm Yên sơn phủ.

mười ba bộ lạc Thập Lĩnh sống tái bắc, gần như là độc lập với sự thống trị nước Kim.

Năm đó khi Đại Liêu cường thịnh nhất từng thiết lập tiết độ Sứ ti Thập Lĩnh, vì chính là có thể áp chế mười ba bộ lạc Thập Lĩnh. Nước Liêu diệt vong, đồng minh người Nữ Chân ngày xưa, mười ba bộ tộc Thập Lĩnh chiếm được nhanh chóng phát triển Trên danh nghĩa, bọn họ thần phục Kim quốc, cũng giống như năm xưa thần phục Đại Liêu, nhưng trên thực tế, lại không nghe sai phải.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi vốn cũng không muốn mượn binh từ Thập Lĩnh, bởi như vậy, thế tất sẽ làm giảm bớt sự khống chế đối với Mạc Bắc.

Nhưng tình huống hiện tại, đã không chấp nhận ông ta bảo tồn được thực lực rồi.

Nếu trận chiến Yên Sơn thất bại, sự thống trị của nước Kim tái bắc chắc chắn gặp rắc rối thật lớn, cũng không phải là ông ta có thể chịu đựng nổi.

Cộng thêm binh lực người Nữ Chân vốn cũng không nhiều, Trung Kinh Đạo mặc dù cũng tụ tập binh mã, lại phải phòng ngừa sự đánh lén của Chung Sư Trung tại Trung Kinh, nên chỉ có thể bố trí một tuyến bố phòng ở Từ Tử Lĩnh đến Hưng Hóa. Thủ có thừa mà công không đủ, đó là cục diện khó khăn hiện nay mà Nữ Chân đang gặp phải.

Mà quân Tống lại không cần lo lắng này đó, theo trận chiến Yên Sơn mở màn, Xu Mật Viện liền không ngừng chuyển vận binh mã đến Yên Sơn phủ.

Nguyên soái Tông Trạch binh Mã Kinh kỳ Đông Lộ lấy Bàng Chân (tức Bàng Vạn Xuân) và Ngưu Cao làm chủ soái, suất bộ qua sông, xuất phát hướng Yên sơn phủ; phó soái Binh mã Hà Gian Hoàng Tiềm Thiện thì mệnh Hàn Thế Trung dẫn tám ngàn người trợ chiến. Trương Sở ở Tương Châu điều động binh mã, đáng

tiếc Tri phủ Tương Châu Đỗ Sung cũng không phối hợp, cho nên tiến triển hơi chậm. Nhưng dù vậy, vẫn có rất nhiều nghĩa dũng xuất hiện.

Đi Yên sơn, giết Lỗ Tặc!

Loại tình huống này, không đơn thuần xuất hiện ở Hà Bắc lộ, bao gồm Hà Đông lộ khá xa ở Lưỡng chiết lộ Đông Nam cũng đều hưởng ứng theo.

Trong đó, đặc biệt Chung Tương người Vũ Lăng Đình Châu là hăng hái nhất.

Vốn ông tại Động Đình tiến hành tuyên truyền, khi Khai Phong chiến đấu, cũng từng phái đứa con cả Chung Tử Ngang và ba trăm nghĩa dũng lên bắc cầu vương.

Nào biết được mới đi đến một nửa, trận chiến Khai Phong chấm dứt.

Chung Tử Ngang mang theo nghĩa dũng trở về về quê nhà...

Chung Tương ở Vũ Lăng rất có uy vọng. Ông thành lập nên một tổ chức, tên là Hương xã, phạm ai gia nhập Hương xã, chỉ cần nộp một chút tiền bạc là có thể được trong xã hỗ trợ cộng tế. Bản thân Chung Tương cũng tuyên bố: Luật pháp phân biệt giàu nghèo quý tiện, không phải là luật pháp tốt. Ta làm pháp, quý tiện ngành hàng, cùng giàu nghèo.

Cũng bởi vậy mà Chung Tương được dân bản xứ ủng hộ, được tôn là ‘Thiên đại thánh’.

Trước trận chiến Yên Sơn, Chung Tương bị quan phủ truy nã, suất chúng chuẩn bị khởi sự ở Động Đình hồ. Nhưng nghe nói trận chiến Yên Sơn mở ra, Chung Tương trở nên do dự. Dưới sự khuyên bảo của mưu sĩ Vương Tá, Chung Tương quyết ý, suất bộ lên phía bắc chống lại Lỗ Tặc.

Về phía quan phủ, cũng bởi vì thế mà thu hồi lệnh truy nã.

Đầu tháng mười hai, Chung Tương suất 800 nghĩa dũng, tính cả đứa con cả Chung Tử Ngang cùng với hãn tướng Dương Yêu liên Yên Sơn phía bắc.

Tình huống giống như Chung Tương, tại đại lục Thần Châu cũng xuất hiện nhiều vô kể.

Cho nên, Chủng Sư Trung càng không có áp lực không có binh.

Ngày 8 tháng 12, sở bộ của Hàn Thế Trung đến Yên sơn, lập tức được phái đi Cổ Bắc Quán đóng trú ở đó, để kiểm chế quân Kim tại Trung Kinh.

Lúc này, trận chiến Tùng Tử Khẩu đã tiến hành năm ngày rồi.

Thân quân Thái tử đầm máu Tùng Tử khẩu, tử thương thảm trọng.

Mà quân Kim cũng tử thương thảm trọng như thế. Trong năm ngày ngắn ngủi mà trả giá hơn ba nghìn tính mạng.

Hoàn Nhan Tông Hàn đã không còn suy nghĩ tỉnh táo được nữa, y hạ lệnh tập trung binh lực, tiếp tục công kích, phải tất yếu trong vòng ba ngày cướp lấy Tùng tử khẩu.

Nhưng mà đêm đó ngày 8 tháng 12, một trận tuyết lớn khiến cho Hoàn Nhan Tông Hàn không thể không tạm thời đình chỉ công kích.

Tuyết rất lớn, vào giữa đêm, tuyết đọng dày, dù là đi lên cũng rất khó khăn. Mà quân Tống ở Tùng tử khẩu thủ thế, cũng bị ảnh hưởng không nhỏ. Nếu Kim tiếp tục cường công mà nói..., chỉ sợ cái giá phải trả cũng vô cùng thảm trọng.

- Đại Lang quân, không thể tiếp tục như này nữa.

Mưu sĩ cười khổ khuyên bảo Hoàn Nhan Tông Hàn:

- Lang chủ đã phái ra Đồ Mâu Đô Giem mượn binh từ Tháp Lĩnh rồi.

Mà người Bạch Đạt Đán và Niêm Bát Cát cũng đã tới Hoảng Châu, phỏng chừng chậm nhất hai ngày, là có thể đến Định An. Để các huynh đệ mạo hiểm tử chiến như vậy, chẳng bằng đợi viện binh người Bạch Đạt Đán và Niêm Bát Cát đến, rồi mới tiếp tục tấn công mãnh liệt.

Lang chủ không phải đã nói, chậm nhất mười ngày, viện binh Tháp Linh sẽ tới.

Đến lúc đó binh lực Lang quân sung túc, đương nhiên không cần phải lo lắng gì nữa, chắc chắn sẽ đánh hạ được Tùng tử khẩu.

Lời của mưu sĩ khiến Hoàn Nhan Tông Hàn tim đập thành thịch.

Đích xác, đã nhiều ngày quân Kim chết, thật sự là quá mức nghiêm trọng.

Nhân khẩu Nữ Chân vốn là không nhiều lắm, nếu tiếp tục thương vong như thế, cho dù là đánh hạ được Tùng Tử khẩu, cũng vô lực phát động phản kích.

Cổ nén lửa giận trong lòng, Hoàn Nhan Tông Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Vậy để người nam ngông cuồng vài ngày đi.

Lập tức, Hoàn Nhan Tông Hàn hạ lệnh thu binh, rút về thị trấn An Định.

Cùng lúc đó, chiến sự ở Nho Châu cũng tạm thời dừng lại.

Tuy nhiên, cũng không phải Hoàn Nhan Lâu Thất chủ động thu binh, mà là quân Tống chủ động rút khỏi Nho Châu.

Thị trấn Tấn Sơn, là một thành nhỏ, nhân khẩu vốn cũng không nhiều.

Quân Tống sau khi vào chiếm lĩnh, đã dời dân bản xứ vào Yên sơn phủ. Mấy ngày ác chiến, càng khiến cho thị trấn rách nát không chịu nổi...

Cứng đối cứng, quân Tống thật đúng không phải đối thủ của quân Kim. Vốn dựa vào thành trì còn có thể chiếm chút ưu thế. Nếu không có thành trì...Dù sao thành trì đã phá, tiếp tục thủ nữa cũng không có tác dụng gì. Cho nên Nhạc Phi quyết định hạ lệnh, rút khỏi thị trấn Tấn Sơn, suất bộ lui giữ Thạch Môn quan. Y và Trương Hiến bình chia làm hai đường, một thủ ở Thạch Môn quan, một thủ ở Cư Dung quan, tạo thành thế giáp công đối với Nho Châu. Nếu quân Kim tấn công Thạch Môn quan, Trương Hiến có thể xuất binh tập kích quấy rối, ngược lại cũng thế...

Hoàn Nhan Lâu Thất sau khi trả giá hơn hai ngàn mạng binh lính, rốt cuộc đánh hạ được Nho Châu.

Nhưng Nho Châu đã biến thành một mảnh đồng hoang tàn. Khi Nhạc Phi bỏ đi, đã phóng lửa đốt toàn bộ, làm thị trấn Tấn Sơn bị đốt hủy hơn nửa, bị tàn phá ghê gớm. Nhìn đồng hoang tàn trước mắt, Hoàn Nhan Lâu Thất không khỏi liên tục cười khổ. Trên danh nghĩa, gã dường như là thắng, đoạt lại được thị trấn Tấn Sơn, nhưng được một tòa thành phá này thì có ích lợi gì, vô duyên cớ còn mất đi tính mạng của hai ngàn binh sĩ.

Trong lòng đột nhiên có một dự cảm xấu: Hay là vận khí của Đại Kim ta nay đã hết rồi?

504. Chương 501. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (12)

Ngọc Doãn tính toán mất thấy tháng 12 đã qua gần nửa tháng.

Phương diện Tây Liêu chưa có chút động tĩnh gì, thật giống như căn bản không biết Yên Sơn phủ đã đánh đến sôi trào. Áp lực cũng theo thời gian trôi càng lúc càng lớn. Lúc trước hấn sở dĩ dám khơi mào khai chiến, Tây Liêu là mấu chốt.

Dựa theo ý tưởng của hấn, sau khi làm Đại Tống và Nữ Chân khai chiến, Tây Liêu nhân cơ hội xuất binh, thế cục Mạc Bắc tất nhiên phát sinh biến hóa.

Đến lúc đó, Nữ Chân chưa chắc còn dám dụng binh.

Hoàn Nhan Tông Hàn gặp phải cục diện hai mặt thù địch, cũng chỉ có thể thủ thế.

Mà quân Tống thừa dịp cướp lấy Ủy Châu, coi như là vì Hoàng đế Khâm Tông, hóa giải áp lực trên triều đình, một công đôi việc...

Nhưng hiện tại, Tây Liêu không có động tĩnh, mà viện binh quân Kim thì liên tục không ngừng đến.

Ngày mùng 10 tháng 12, người Bạch Đạt Đán và Niêm Bát Cát tổng cộng hai vạn binh mã, hội hợp với quân Kim ở Định An. Binh lực trong tay Hoàn Nhan Tông Hàn theo đó tăng vọt, gần hơn bốn vạn người. Cùng lúc đó, theo tin tức Chủng Sư Trung truyền đến, kim Thái Tông Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi, mệnh Nguyên soái tả Đô Giám Hoàn Nhan Đồ Mầu đi sứ Tháp Lĩnh, từ Tháp Lĩnh mượn hơn ba vạn binh mã.

Nếu tính cả binh lực trong tay Hoàn Nhan Lô Thất, quân Kim đã có hơn mười vạn người.

Nghe được con số này, Ngọc Doãn cũng hoảng hồn.

Mười vạn binh Kim!

Phải biết rằng, lúc trước vậy khốn Khai Phong, chỉ có sáu vạn người.

Nếu tính cả binh lực Nữ Chân đồn trú tại Trung Kinh thì hơn mười ba vạn.

Đây đã không còn là một chiến dịch quy mô nhỏ nữa, theo thời gian trôi qua, quy mô càng lúc càng lớn, làm người ta lâm vào chấn động.

Ngọc Doãn lúc này cũng không yên.

Hắn vội vàng gọi Trần Quy từ Phi Hồ tới lại gọi La Đức thảo luận đối sách.

Trần Quy sau khi nghe xong, cũng nhú chặt mày.

Ngọc Doãn quyết định như này, cũng không sai.

Trên thực tế, nếu Tây Liêu thật sự binh ra núi Mưu Na, chiếm cứ Mạc Bắc mà nói, thì đó là một chuyện tốt đối với Đại Tống... Ít nhất ở trong ngắn hạn. Nữ Chân không làm gì được được Tây Liêu, uy hiếp đối với Đại Tống cũng liền buông xuống thấp nhất. Kế hoạch này vốn không có sai sót gì, ngay từ đầu tiến hành cũng vô cùng thuận lợi. Nhưng hiện tại, Tây Liêu án binh bất động, không khỏi làm người ta sốt ruột.

- Lang quân, hay là Tây Liêu đã thay đổi chủ ý?

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, trầm ngâm một lát sau lắc đầu nói:

- Chắc có lẽ không... Tây Liêu đối với Mạc Bắc vẫn luôn tồn tại trong ý niệm. Nếu bọn họ chấn hưng Đại Liêu, Mạc Bắc tất nhiên nắm trong tay bọn họ. Trừ phi, có người ở trong âm thầm cản trở xuất binh?

Đây cũng có thể lắm.

Da Luật Dư Lý Diễn dù sao cũng là nữ nhân, tuy rằng nàng một tay gây dựng nên giang sơn Tây Liêu, nhưng muốn phục chúng, lại không phải là chuyện dễ.

Dù sao, nàng không phải Tiêu Sắt Sắt, càng không phải là Nữ Đế thiên cổ Võ Tắc Thiên kia.

Ưu thế và yếu thế của Dư Lê Yến đều vô cùng rõ ràng.

Nàng là huyết mạch duy nhất của hoàng thất Đại Liêu, tuy đám người Thiên Tộ Đế vẫn còn, nhưng lại thành tù nhân Nữ Chân, đã không thể gánh vác phúc Đại Liêu. Cho nên. Dư Lê Yến quản lý Tây Liêu, danh chính ngôn thuận, thủ hạ cũng có nhiều thân tín hiệu lực.

Nhưng nàng rốt cuộc cũng chỉ là nữ nhân!

Chỉ là Ất Thất Oát Lỗ Đóa hay là Cốt Na Lý, tất cả đều là tướng lĩnh xuất thân cấp thấp.

Cho nên nàng tay nắm binh quyền cũng khó có thể nắm triều đình trong tay. Những hậu duệ quý tộc Đại Liêu sao có thể để Ất Thất Oát Lỗ Đóa và Cốt Na Lý ở trong mắt? Nếu không có hai người này tay cầm binh quyền. Không chừng ngay cả Dư Lê Yến cũng không được bọn họ thừa nhận.

Đây là vấn đề...

Nếu Dư Lê Yến có điều muốn làm, tất nhiên cũng bị hạn chế rất mạnh.

Hoặc là lúc này đây, nàng bị hậu duệ quý tộc Đại Liêu bó buộc trói tay trói chân?

Ngọc Doãn càng nghĩ càng lo lắng.

Ngược lại là Trần Quy lại bình tĩnh cười nói:

- Lang quân cũng không cần phải lo lắng...trận chiến Yến Sơn, không thể tránh né.

Bất kể là quan gia hay là Lỗ tặc cũng đều là đám lao phải theo lao.

Quan gia ở Đông Kinh, cần một trận đại thắng ổn định thế cục; mà Lỗ Tặc cũng vậy, cũng cần một trận đại thắng để bảo vệ sự thống trị của bọn họ. Nói tới, một trận chiến này nên sớm không nên muộn, đánh cho càng sớm, đối với chúng ta càng mới có lợi. Dù sao, Lỗ Tặc mới thất bại, tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Nếu chờ bọn hãn khôi phục lại nguyên khí đánh tiếp một trận, kết quả chưa chắc như người mong muốn.

Tương lai Lỗ Tặc nguyên khí khôi phục, cũng không có khả năng ngồi xem Yến Sơn phủ bị chúng ta chiếm cứ.

Nếu sớm hay muộn đều phải một trận chiến, thì nhân cơ hội này, cùng bọn họ đại chiến một hồi...Giống như loại cục diện này, cũng khó thay đổi được. Đối lại thời điểm, chỉ sợ quan gia cũng chưa chắc sẽ giống lúc này kiên quyết như vậy. Cho nên lang quân cũng không cần quá mức chú ý, cứ quyết định quyết chiến thật sớm đánh một trận quyết thắng bại với Lỗ tặc. Mặc kệ Tây Liêu quyết định thế nào, một trận chiến này đều phải đánh tiếp.

Thắng, thì Đại Tổng ta trong vòng hai mươi năm, không tiếp tục bị hoạ ngoại xâm; nếu bị đánh thua...

Trần Quy cười mà không nói.

Nhưng Ngọc Doãn lại hiểu, sau nụ cười là vẻ bất đắc dĩ.

Nếu như thua, không chỉ có hãn, bao gồm Chúng Sư Trung trong đó đều sẽ trở thành người chịu tội thay, đến lúc đó chỉ còn đường chết.

Bức tới đường cùng, thật sự là bức tới đường cùng!

Nhưng vấn đề là, cục diện hiện nay là một tay hãn tạo thành.

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, trầm ngâm hồi lâu:

- Nếu khó tránh khỏi một trận chiến, chúng ta lại nên làm như nào?

La Đức phát hiện gã và Trần Quy chênh lệch thật lớn. Dù Trần Quy không biết dùng âm mưu quỷ kế nhưng cũng không thể khinh thường, mà cũng không dám khinh thường. Trần Quy trước nay đều là quang minh chính đại, luôn luôn giải trừ sầu lo cho Ngọc Doãn.

Tuy rằng La Đức cũng có thể bày mưu tính kế, nhưng phần nhiều là nghiền ngẫm lòng người, thi lấy âm mưu.

Trần Quy trầm ngâm một lát, hạ giọng nói:

- Chờ viện binh Tháp Lĩnh đến, khí thế Lỗ tặc sẽ càng thêm ngông cuồng. Cho nên, không thể là cho bọn họ ngưng tụ khí thế này, chỉ đơn giản thủ ngự, khó có thể làm, mà phải chủ động xuất kích.

- Người nói là...

- Đoạt Linh Khâu!

Trần Quy nói:

- Đồng thời, còn phải để Lỗ tặc ở Định An lo lắng.

Ngọc Doãn lập tức hiểu ý của Trần Quy.

Cướp lấy Linh Khâu, có thể hình thành sự chắn nhếp quân Kim tại Ứng Châu.

Tập kích bất ngờ Định An, có thể đoạt lấy sĩ khí của quân Kim. Linh Khâu dễ lấy, Định An khó tập kích. Cũng mặc kệ có khó thế nào, đều phải làm.

- Vậy thì, ta đi tìm Tấn Khanh và Đường Khanh thảo luận.

Mấy ngày trước Ngô Lân suất nghĩa dừng đến Tùng tử khẩu.

Tuy nhân số không nhiều lắm, chỉ vài trăm người nhưng cũng bổ sung kịp lúc.

Hiện giờ, Ngô Lân đang làm việc bên cạnh Ngô Giới.

Ngọc Doãn gọi huynh đệ Ngô Giới và Ngô Lân đến. Dem tình huống nói rõ xong, hai huynh đệ cũng rất đồng tình.

- Linh Khâu giao cho Đường Khanh đến chỉ huy đi.

Ngô Giới đề cử với Ngọc Doãn:

- Đường Khanh gia nhập Thân quân Thái Tử, xác thực một tác công chưa lập, kẻ dưới khó phục. Không bằng để hắn đi giải quyết Ngột Lâm Đáp A Lỗ ở Linh Khâu, chắc hẳn không phải là việc khó.

Ngô Lân và Ngô Giới tuy là huynh đệ, nhưng nhìn qua Ngô Lân lại không có khí khái hùng tráng như Ngô Giới.

Gương mặt non nớt làm y nhìn như còn rất nhỏ tuổi, nghe Ngô Giới nói xong, Ngô Lân cũng vội đứng dậy xin chiến:

- Lang quân. Kính xin lang quân cho ta cơ hội. Mỗ chỉ cần hai ngón tay xua binh lực, trong vòng ba ngày, nhất định đoạt lấy Linh Khâu. Nếu không liền xách đầu tới gặp.

Đây là đã lập hạ quân lệnh trạng rồi!

Cũng cho thấy, Ngô Lân sốt ruột lập công.

Hai ngón tay xua binh mã, đó là một ngàn nhân...

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, vui vẻ đáp ứng, lập tức gọi hai bộ binh mã, phân phối tới dưới trướng Ngô Lân, mệnh y tức khắc xuất phát.

- Về phần Định An...

Ngô Giới lại có chút khó xử.

- Nếu nói là chiến lực, thì thuộc binh mã do Thập Tam Lang, Tiểu Ất, Đại Lang và Dịch Lôi tứ chỉ huy.

Nhưng phương diện Định An, tất nhiên thủ vệ nghiêm khắc. Binh mã chúng ta chỉ cần có hành động gì khác thường, sẽ bị Định An phát hiện ra. Lần này tập kích bất ngờ Định An, cần mãnh tướng đi theo, càng cần một đội kỵ quân tinh nhuệ, nếu không khó mà có hiệu quả.

Kỵ quân tinh nhuệ?

Đây chính là nói, không bao gồm Bối ngòi của Cao Sủng rồi.

Nhưng dưới trướng Thân quân Thái Tử, ngoại trừ Bối ngòi ra, thì không bố trí mã quân, chớ đừng nói chi là kỵ quân tinh nhuệ.

Bối ngòi của Cao Sủng đã quá lộ mặt, còn bị quân Kim giám thị. Một khi Bối ngòi có hành động, tất nhiên sẽ bị quân Kim phát hiện. Khó có thể đạt tới hiệu quả tập kích bất ngờ. Lúc này, nên từ chỗ nào tìm đội kỵ quân tinh nhuệ để chạy một đoạn đường dài thật nhanh đây?

Cho dù là điều động từ Yến Sơn phủ cũng không kịp!

Đám người Ngọc Doãn lập tức lâm vào trong trầm tư.

Ngay lúc mọi người đang khó giải quyết, chợt nghe ngoài trướng vãi có có người nói:

- Khởi bẩm lang quân, ngoài doanh trại có Tuần Kiểm Tư Tuần Kiểm Bàng Chân Hưng Nhân Phủ Kinh Đông Đông Lộ, phụng mệnh Tiểu Chủng tướng công tiến đến chờ đợi sai phái.

Kinh đông đông lộ?

Hưng Nhân phủ thuộc trị hạ của Nguyên soái phủ binh mã Kinh Đông Đông lộ.

Nhưng vấn đề là, Ngọc Doãn chưa từng nghe người ta nói, Hưng Nhân phủ có Tuần Kiểm Tư gì cả.

Thấy Ngô Giới liếc mình một cái, trong đầu hắn hiện lên một người: Bàng Chân... Chẳng phải là danh hiệu mà Bàng Vạn Xuân sau khi tìm nơi tựa dưng sao?

Ngọc Doãn vội vàng đứng dậy:

- Tấn Khanh, Nguyên Tắc, Đại Lang, mau theo ta đi nghênh đón.

- Lang quân, Tuần Kiểm Tư Hưng Nhân phủ này lai lịch thế nào vậy?

Ngọc Doãn cười nói:

- Ta chẳng biết Tuần Kiểm Tư Hưng Nhân phủ gì sất, nhưng ta biết Bàng Chân là ai.

Mới vừa rồi không phải còn đang rầu rĩ nên phái đội binh mã nào đi sao? Hiện tại, mã quân đã đến... Nếu Bàng Chân đã đến đây, nói vậy Hắc Kỳ tiến đội dưới trướng y cũng nhất định đi theo. Ha ha, ba vị có lẽ không biết, lấy dã chiến chiến lược mà nói, Hắc Kỳ tiến đội thắng Bối ngòi của ta gấp bội.

Ngô Giới sau khi nghe xong, quá sợ hãi.

Sức chiến đấu của Bối ngòi Thân quân Thái Tử là gã hiểu rõ nhất.

Đó đều là một chọi mười hảo hán, kỹ thuật cưỡi ngựa tinh thông, võ nghệ cao cường.

Bối ngòi Thân quân Thái Tử là một tay Ngọc Doãn tạo ra, chẳng những vũ khí hoàn mỹ, chủ tướng cũng dũng mãnh vô địch. Bất kể là tùy tiện lôi ra Cao Sùng, Hà Nguyên Khánh hay là Dương Tái Hưng, Dịch Lôi, ở Yên Sơn phủ đều ít có đối thủ.

Nhưng hiện tại...

Vậy Hắc Kỳ tiến đội kia là gì vậy?

Nếu thật sự chiến lực như thế, vì sao lại chưa từng nghe nói tới?

Ba người choáng váng đi theo sau Ngọc Doãn, cùng đi ra khỏi viên môn.

Đã thấy bên ngoài viên môn có một đội kỵ quân đứng nghiêm trang, cầm đầu là một viên Đại tướng, trên dưới bốn mươi, dáng vẻ bất phàm.

Ngọc Doãn đi ra viên môn, viên Đại tướng kia liền vội xuống ngựa, bước nhanh về phía trước.

- Mặt tướng Bàng Chân, tham kiến lang quân.

Nụ cười trên mặt Ngọc Doãn càng tươi, đỡ Bàng Chân:

- Bàng đại ca, đã lâu không gặp

Lúc trước, Tông Trạch đảm nhiệm Nguyên soái binh mã Kinh Đông Đông lộ, bên người không có ai sử dụng, Ngọc Doãn liền để Bàng Chân và Ngưu Cao đi theo Tông Trạch. Nhưng không ngờ nhaoáng cái đã một năm rồi. Nhìn bộ dáng của Bàng Vạn Xuân, thật là tinh thần không kém. Ngắm lại cũng thế, Tông Trạch ở Kinh Đông Đông lộ lạ đất lạ người, may mắn có Bàng Chân và Ngưu Cao phụ tá, mới xem như nhanh chóng đứng vững gót chân.

Bắt Lưu Dự, thu binh quyền!

Sau khi Tông Trạch cầm giữ binh quyền ở Kinh Đông Đông Lộ, sao có thể bạc đãi Bàng Chân?

Nghĩ chắc thấy chức quan trước đó của Bàng Chân quá nhỏ, rất khó nhanh lên chức, Tông Trạch mới thiết lập một Tuần Kiểm Tư Hưng Nhân phủ như vậy, cùng bổ nhiệm Bàng Chân làm Tuần Kiểm, làm cơ sở cho ngày sau lên chức. Bàng Chân như thế, nghĩ chắc Ngưu Cao cũng vậy.

Ánh mắt Ngọc Doãn lướt qua kỵ quân sau lưng Bàng Chân.

Vừa thấy, Ngọc Doãn lập tức ngậy người!

505. Chương 502. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (13)

Tổng triều thiếu ngựa, rất nhiều mã quân ở các địa phương thậm chí ngay cả chiến mã đều không có. Một người ba kỵ cũng chỉ là tồn tại trong ảo tưởng.

Nhưng, Hắc Kỳ tiền đội lại thật sự một người ba ngựa, không có nửa điểm là giả.

Đương nhiên, vật cưỡi của Hắc Kỳ tiền đội đều không phải là chiến mã mà mọi người biết, toàn bộ đều là ngựa Ba Châu. Ngựa Ba Châu này đời sau gọi là điền mã, thân ngựa thấp bé, nhưng sức chịu đựng rất mạnh, có thể chạy được một đoạn đường dài. Tính chất này, lại rất gần với ngựa Mông Cổ sau này. Chỉ có điều vào lúc này, ưu điểm của điền mã và ngựa Mông Cổ lại không mấy người biết.

Ngọc Doãn nhìn đến Hắc Kỳ tiền đội được trang bị ngựa, lập tức mỉm cười.

- Tông soái thật là làm tốt.

Bàng Vạn Xuân cười nói:

- Lúc đầu ta cũng không nhận ra ưu điểm của ngựa Ba Châu này, nhưng giữa năm Cao Thác Sơn tạo phản, mặt tướng phụng mệnh truy kích và tiêu diệt. Chính là dựa vào ngựa Ba Châu này tập kích bất ngờ tám trăm dặm, đem một lưới bắt hết sở bộ thuộc Cao Thác Sơn, giành được công đầu.

Ngựa Ba Châu này sức chịu đựng vô cùng mạnh, mặc dù tốc độ không nhanh, nhưng rất thích hợp chạy đường dài.

Lần này ta cùng Ngưu Bá Viễn tỷ thí tốc độ, ước chừng đến Tích Tân sớm hơn hẳn hai ngày...Ha ha, ta đã thắng.

Ngưu Bá Viễn, đó là Ngưu Cao.

Ngọc Doãn kinh ngạc nói:

- Bá Viễn cũng tới ư? Vậy chẳng phải Tông soái không còn ai để dùng nữa sao?

- Sao không còn ai để dụng.

Bàng Vạn Xuân nói:

- Ba tháng trước, Lưu Diên Khánh con trai của Lưu Quang Thế tiến đến soái phủ hiệu lực, đảm nhiệm chức Đô giám binh mã. Hơn nữa đã qua gần nửa năm, Tông soái cũng mời chào không ít nhân tài, hiện giờ có thể nói là nhân tài đông đúc.

Mặt tướng cảm thấy, ở lại Tế Nam phủ cũng không làm nên chuyện, cho nên khẩn cầu Tông soái đến Yên sơn trợ chiến.

Ngọc Doãn biết, tâm nguyện lớn nhất của Bàng Vạn Xuân là kiến công nước khác, làm rạng rỡ tổ tông.

Mà nay Trung Nguyên cơ bản đã bình ổn, Bàng Vạn Xuân cho dù là ở lại Đông Lộ Kinh Đông, cũng chỉ có thể đánh sơn tặc. Với kinh nghiệm lý lịch, tuy nói bình an, hơn nữa cũng có thể nhanh chóng lên chức. Nhưng đối với y mà nói, rõ ràng là không thể cảm thấy mỹ mãn.

- Mới vừa nói, Bá Viễn cũng tới?

Ngọc Doãn nghi hoặc hỏi:

- Vì sao chưa thấy Bá Viễn đến nhỉ?

- Bá Viễn vốn muốn tới đây, đáng tiếc...

Bàng Vạn Xuân dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Nhạc đô giám Thạch môn quan một trận chiến tại Nho Châu thương vong rất nặng. Cho nên cầu viện binh với Tiểu Chung tướng công, Bá Viễn liền được điều tới Thạch môn quan trợ chiến.

Trước khi lên đường, hắn còn nhờ ta thỉnh tội với Lang quân, nói khi đại chiến này chấm dứt, nhất định sẽ đích thân đến bái kiến Lang quân.

Ngọc Doãn nghe xong ngẩn người!

Tình hình chiến sự tại Nho Châu, hắn đương nhiên hiểu biết. Biết Nhạc Phi ở Nho Châu đánh cũng có chút thảm liệt.

Chỉ không ngờ quán tính lịch sử này...

Kết quả là, Ngưu Cao mãi cho tới giờ mới đến dưới trướng Nhạc Phi. Đương nhiên, Ngưu Cao lúc này thân phận chưa chắc thấp hơn Nhạc Phi. Nhưng Ngọc Doãn không thể không thừa nhận, Nhạc Phi người này, tự có một sự hấp dẫn, làm cho người ta cam tâm tình nguyện cống hiến.

Nếu Ngưu Cao không theo Nhạc Phi, chỉ sợ cũng không thành Ngưu Cao.

Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn bình thường trở lại, khẽ mỉm cười nói:

- Một trận chiến Nho Châu của Nhạc Bằng Cử, đánh thật đẹp. Bá Viễn sốt ruột lập công, tiến đến Thạch môn quan trợ chiến cũng là điều đương nhiên. Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức, nếu Tiểu Chung tướng công sai phải, cũng không phải do Bá Viễn làm chủ. Khi nào quay về phải người nói với y một tiếng, là không cần quá để trong lòng. Bảo y cứ yên tâm ở Thạch môn quan hiệp trợ Nhạc Bằng Cử. Không chừng sẽ thành danh.

Bàng Vạn Xuân ngạc nhiên nhìn Ngọc Doãn.

Y nghe được, Ngọc Doãn dường như là vô cùng coi trọng đối với tướng phòng giữ Thạch môn quan kia.

Không đợi y kịp phản ứng, Ngọc Doãn lại giành nói trước:

- Bàng đại ca tới thật đúng lúc. Vừa rồi ta còn rầu rĩ không có người dùng, không nghĩ Bàng đại ca lại đến đây. Hắc Kỳ tiền đội của người trước tiên không cần đóng quân ở trong doanh. Lát ta bảo nha nội bố trí cho các người, đêm nay chúng ta phải xuất phát. Lại không biết Bàng đại ca có một mối hay không, có muốn nghỉ ngơi chút không?

Bàng Vạn Xuân giật mình rồi lập tức mỉm cười!

- Nếu thật sự nghỉ ngơi, chỉ sợ lang quân không thuận theo.

Nhưng Lang quân không cần phải lo lắng, Hắc Kỳ tiền đội ta bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát...Tuy nhiên, tốt nhất là nên để bọn họ ăn gì một chút, nghỉ ngơi hai ba canh giờ. Từ Tử Kinh Lĩnh khải chạy tới, các con chưa có hạt gạo nào vào bụng rồi, đồng thời còn chưa được chợ mất nữa.

Nếu Bàng Vạn Xuân nói có thể, đó chính là có thể.

Ngọc Doãn không do dự, lập tức gọi Cao Nghiêu Khanh đến, bảo gã dẫn Hắc Kỳ tiền đội đến một nơi hẻo lánh bên ngoài doanh trại, dàn xếp nghỉ ngơi.

Hắn lại sai người mang thức ăn tới, để Bàng Vạn Xuân vừa ăn, còn hắn thì ngồi bên giải thích.

Bàng Vạn Xuân ăn cơm rất nhanh, mà Ngọc Doãn nói lại rất chậm.

Đợi Bàng Vạn Xuân ăn xong, Ngọc Doãn mới nói xong thể cục gặp phải tại Tùng Tử khẩu.

- Theo thám mã tìm hiểu, mà nay Định An đã tập trú hơn năm vạn Lỗ Tặc. Mấy ngày nữa, phía Tháp Lĩnh còn có ba vạn binh mã tiến đến trợ giúp, đến lúc đó Tùng Tử Khẩu gặp phải áp lực thật lớn. Hai ngày này, thế cục cũng đã bình ổn, không giao phong với Lỗ tặc. Chỉ khi nào khai chiến, tất nhiên là một trận đại chiến... Trước đó vài ngày ta mới xin viện binh với Tiểu Chung tướng công. Bằng đại ca người chính là nhân mã tiên phong, qua hai ngày sẽ có càng nhiều binh mã đến.

Như vậy ngồi chờ Lỗ Tặc đánh đến tận cửa đến, đều không phải là thượng sách.

Ta nghe người ta nói, nay lương thảo Lỗ tặc đều trữ ở Hồ Lô Khẩu phía bắc Định An ba mươi dặm. Cho nên ta cùng Nguyên Tắc bọn họ thương lượng một chút, quyết định khinh kỵ xuất kích, đánh lên Hồ Lô Khẩu. Một khi lương thảo ở Hồ Lô Khẩu bị hủy, quân tâm Lỗ Tặc tất sẽ dao động. Cho dù phía Đại Đồng sẽ tiếp tục chuyển vận lương thảo, cũng khó có thể giải quyết ám no cho hơn tám vạn Lỗ Tặc.

Như vậy, chiến sự tất nhiên sẽ không kéo dài lâu, đối với Đại Tổng ta mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Binh mã Yến Sơn phủ nay chỉ có mấy vạn, tuy rằng Hoàng Tiềm Thiện bọn họ đã điều nhóm nhân mã tiến đến trợ giúp, nhưng cũng cần thời gian tập kết.

Trong lòng Ngọc Doãn biết, chiến sự này kéo càng lâu, Khai Phong càng kích động.

Trong xương cốt của Triệu Hoàn không phải là người có chủ kiến, nếu chiến sự này càng lúc càng lớn, Triệu Hoàn tất nhiên sẽ thay đổi chủ ý.

Cho nên, tốc chiến tốc thắng!

Tuy rằng tập kích bất ngờ Hồ Lô Khẩu có chút nguy hiểm, nhưng với trước mắt mà nói, lại là sự chọn lựa tốt nhất.

Bàng Vạn Xuân nghe xong kế hoạch của Ngọc Doãn thì nhếch miệng mỉm cười.

Lang quân quả nhiên lợi hại, biết ta am hiểu tập kích bất ngờ... Trận chiến này Bàng mỗ nguyện lập quân lệnh trạng, nếu không thiêu tận lương thảo Lỗ Tặc, thì sẽ xách đầu tới gặp.

Ngọc Doãn lại khoát tay chặn lại, trầm giọng nói:

- Bằng đại ca không cần lập quân lệnh trạng, bởi vì ta sẽ đồng hành cùng Bằng đại ca.

Lời vừa nói ra, Ngô Giới và mọi người lập tức kinh hãi.

- Sao Lang quân lại dấn thân nguy hiểm được?

- Đúng vậy, lang quân là chủ soái ba quân, lại là linh hồn của Thân quân Thái Tử.

Nếu lang quân có sơ xuất, quân tâm tất loạn, kính xin lang quân suy nghĩ kỹ.

Bàng Vạn Xuân cũng lớn tiếng nói:

- Lang quân cần gì phải dích thân ra trận. Chỉ là Hồ Lô khẩu thôi, có Bằng mỗ là đủ, làm gì giết gà phải dùng đao mổ trâu?

Ngọc Doãn đứng dậy:

- Các huynh đệ công hiến, sao ta không thể ra trận?

Việc ta ta hiểu rất rõ, lúc trước trận chiến Trần Kiều không phải chiến công một mình ta, mà dựa vào sự đồng lòng của tướng sĩ ba quân liều mình ầu ẩu. Chuyện hôm nay, sự tình quan hệ trọng đại, từ Tùng Tử Khẩu quay về tập kích bất ngờ Hồ Lô Khẩu, xa gần bốn trăm dặm, dữ nhiều lành ít. Càng như vậy, ta càng phải theo quân đi trước. Trong quân có Tấn Khanh, Nguyên Tắc trấn thủ, là đủ khiến các tướng sĩ nghe mệnh rồi.

Việc này ta đã quyết định, các người đừng nói gì nữa.

Ngọc Doãn nói vậy, đám người Bàng Vạn Xuân cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

- Lang quân, phải dẫn bao nhiêu binh mã?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút. Trầm giọng nói:

- Hai người Dịch Lôi và Đại Lang gọi là đủ, những người khác, cứ ở lại đây, nghe theo sai phái.

Chỉ đem hai người?

Tuy nói dưới tay Bàn Vạn Xuân còn có 800 tướng sĩ, nhưng số người này, vẫn là quá ít.

Ngô Giới có tâm khuyên nói, lại bị Ngọc Doãn ngăn lại.

- Chư quân đừng nói gì nữa, ý ta đã quyết, cũng sẽ không thay đổi.

Bàn đại ca đi xuống nghỉ ngơi trước đi, đêm xuống, ta sẽ tiến đến hội hợp với Bàn đại ca, mệnh lệnh hoả đầu quân chuẩn bị lương khô và rượu, đến lúc đó để các huynh đệ mang theo bên mình. Việc này cần phải giữ bí mật, tuyệt đối không thể để lộ phong thanh...

Trong vòng ba ngày, nếu Định An có biến, là chúng ta thành công.

Trong vòng ba ngày nếu Định An không có động tĩnh. Các người đến báo cho Tiểu Chung tướng công tại Tích Tân phủ, mời ông mau chóng phái binh tiến đến trợ giúp

Ngọc Doãn nói xong, cười nhìn thoáng qua mọi người.

- Lần này nếu thành công, nhiều nhất mười ngày, ta sẽ trở lại Tùng tử khẩu.

Nói đến mức này rồi, rõ ràng là không thể xoay chuyển.

Đám người Ngô Giới mặc dù lo lắng lo lắng, nhưng vẫn là khom người tuân mệnh, tỏ vẻ sẽ nghe theo phân phó của Ngọc Doãn.

Cứ như vậy, mọi người rời khỏi, tự đi chuẩn bị.

Sau giờ ngộ, Dương Tái Hưng và Dịch Lôi phụng mệnh tiến đến báo danh, Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh cũng chạy tới, kêu muốn đồng hành cùng Ngọc Doãn.

Tuy nhiên, sau khi bị Ngọc Doãn trách cứ một hồi, Cao Sủng và Hà Nguyên Khánh mặc dù không muốn nhưng cũng không dám vi phạm quân lệnh.

Thu dọn đồ đạc một chút, Ngọc Doãn chuẩn bị tốt binh khí, nhìn sắc trời đã không còn sớm, liền dẫn Dương Tái Hưng và Dịch Lôi đi ra viên môn.

La Đức cũng chuẩn bị xong lương khô và rượu, dùng xe ngựa chuyên chở.

Lần này Ngọc Doãn không theo Âm Kim mà dùng ngựa Ba Châu. Bao gồm Dương Tái Hưng và Dịch Lôi cũng đều thay vật cưỡi, tất cả đều dùng ngựa Ba Châu thay đi bộ. Ba người theo đoàn xe, thẳng đến đông nam mà đi. Sau khi đi được chừng hai mươi dặm, thấy Bàn Vạn Xuân mang theo một đội binh mã nghênh đón ở bên đường. Ngọc Doãn trực tiếp sai Hắc Kỳ tiến đội tiếp thủ đoàn xe, đưa đám người La Đức chạy về Tùng tử khẩu. Lúc này, sắc trời đã tối, đoàn người vội đuổi tới doanh địa tạm thời của Hắc Kỳ tiến đội, thấy tất cả quân tốt, cũng đều chuẩn bị thỏa đáng.

Phân phát lương thảo và rượu xuống.

Tháng 12, đúng là thời tiết rét lạnh nhất ở tái bắc, đêm xuống, nước đóng thành băng.

Ngay tại lúc này quân đêm cả đêm, nếu không có rượu mạnh sưởi ấm, chỉ sợ dù là quân tinh nhuệ cường tráng cũng khó chống đỡ được lộ trình ba bốn trăm dặm.

- Ta đã phái Tần Khanh thiết kế lộ trình tốt rồi...Chúng ta đi Quảng Linh trước, rồi sau đó lên phía bắc qua sông Tang Can, lách qua Vĩnh Ninh đi tới Hồ Lô khẩu. Như vậy, phải đi nhiều hơn 130 dặm. Nhưng trên đường ít tai mắt Lỗ Tặc, cho nên tương đối an toàn. Chúng ta ở Quảng Linh đổi trang phục, toàn bộ đổi thành cách ăn mặc Lỗ Tặc. Tuy nhiên, lộ tuyến hành quân này chỉ ta và người biết được, tuyệt đối không thể để lộ nửa điểm phong thanh. Năm trăm hai mươi dặm đấy, phải hoàn thành trong vòng một ngày rưỡi, đợi sau khi tập kích bất ngờ Hồ Lô khẩu thành công, chúng ta sẽ lui về phía đông nam. Đến lúc đó, sẽ có người ở Lai Thủy tiếp ứng chúng ta.

Bàng Vạn Xuân cầm cây đuốc sáng, cẩn thận nhìn bản đồ một lượt.

Hành trình đường dài đi thật nhanh này cần phải suy xét cả nhân tốt bên trong, còn phải an bài tốt là lộ tuyến.

Trên cơ bản, lộ tuyến mà Ngô Giới an bài có vẻ thích hợp nhất. Đương nhiên, nếu đang hành động gặp được điều bất ngờ ngoài dự đoán, cũng có thể tùy cơ ứng biến.

Phân phát xong lương khô và rượu, mỗi một gã Hắc Kỳ tiền đội còn được chia hai quả Chưởng Tâm Lô, cùng với vật dẫn hỏa tương ứng.

Nhìn sắc trời, đã gần giờ tỵ.

Bàng Vạn Xuân và Ngọc Doãn nhìn nhau, liền trầm giọng thét ra lệnh:

- Truyền mệnh lệnh của ta, Hắc Kỳ tiền đội toàn quân lên ngựa, tức khắc xuất phát!

506. Chương 503. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (14)

Ngày hôm sau là trận tuyết lớn.

Tuyết rơi thật sự lớn khiến tốc độ hành quân bị chậm lại, nhưng lại che giấu được hành tung của Ngọc Doãn.

Tuyết lớn như thế, quân Kim cũng thả lỏng cảnh giác. Sau khi vượt qua sông Tang Can, Ngọc Doãn suất bộ một đường đi thẳng, nhưng lại không gặp phải một thám báo quân Kim nào. Sau khi đội ngũ vượt qua huyện thành Vĩnh Ninh, tuyết ngừng rơi, nhiệt độ giảm mạnh, trời đông giá rét.

May mắn Ngọc Doãn sớm sai người chuẩn bị xong rượu mạnh, cũng có thể chống đỡ cái rét lạnh.

Tuy rằng hành quân khó khăn, nhưng Hắc Kỳ tiền đội vẫn còn dư thời gian, đến ngoài Hồ Lô Khẩu, cũng thừa dịp bóng đêm ẩn núp xuống dưới.

Để ẩn núp hành tung, cho nên không thể nhóm lửa.

Ngọc Doãn nhìn sắc trời một chút, đã là sau nửa đêm, gần giờ dần.

Xa xa, Hồ Lô Khẩu đèn đuốc sáng trưng, loáng thoáng truyền đến điêu đầu.

Quay lại nhìn tướng sĩ quân Tống mỗi một không chịu nổi, Ngọc Doãn biết, nếu tiếp tục kéo dài, tình huống sẽ càng thêm không ổn.

Lần này hành quân gấp, lặn lội đường xa năm trăm hai mươi dặm, lại còn gặp bạo tuyết bất ngờ.

Ngựa Ba Châu hao tổn hơn ba trăm con, mà Hắc Kỳ tiền đội cũng bởi vì thời tiết chưa chiến đã tổn thất gần trăm người.

Người kiệt sức, ngựa hết hơi, thời tiết lại lạnh.

Hơn nữa xâm nhập địch hậu, xung quanh tất cả đều là kẻ thù. Tuy là mặc theo cách ăn mặc của Lỗ tộc, nhưng cũng không thể đảm bảo an toàn. Một khi đại tuyết dừng lại, còn muốn đánh lên Hồ Lô Khẩu, chỉ sợ sẽ trở nên càng thêm khó khăn. Ngọc Doãn cũng biết, các tướng sĩ rất vất vả. Nhưng với thời điểm này, cố gắng cắn răng chịu đựng, tuyệt đối không thể có nửa điểm nhân từ nương tay.

- Lang quân!

Ngay lúc Ngọc Doãn chuẩn bị đi tìm Bàng Vạn Xuân, Bàng Vạn Xuân lại tìm hán trước.

- Không thể chờ đợi như vậy mà lập tức xuất kích...Nếu đợi đến hừng đông, thì khó khăn lớn hơn nữa, kính xin lang quân quyết đoán.

Ngọc Doãn lập tức mỉm cười.

- Không ngờ Bàng đại ca lại cùng một suy nghĩ với ta.

Hắn nhìn thoáng qua Hắc Kỳ tiến đội ngồi trên chiếu, hạ giọng nói:

- Chỉ có điều các huynh đệ lặn lội đường xa, có thể chịu được một trận chiến không?

Bàng Vạn Xuân nói:

- Lang quân yên tâm, nghỉ ngơi sa trường, các con tự nhiên sinh long hoạt hổ.

Trong lời nói mang theo chút hào khí.

Ngọc Doãn gật gù đầu, lại nhìn màu trời, đã qua giờ dần.

Trời vẫn tối đen như cũ, Xa xa Hồ Lô Khẩu lặng ngắt như tờ.

Thời điểm như này, nghĩ chắc quân Kim thủ vệ Hồ Lô Khẩu đang ngủ say, tuyệt sẽ không nghĩ tới sẽ có người đã thần không biết quỷ không hay tới trước mặt bọn họ rồi.

- Đem tất cả rượu phát ra, để các huynh đệ uống vào ấm áp thân mình.

Một khắc sau, toàn quân xuất kích, mã đạp Hồ Lô Khẩu!

- Vâng!

Bàng Vạn Xuân khom người lui ra, Dương Tái Hưng và Địch Lôi, thì hưng phấn không thôi, nóng lòng muốn thử.

Ngọc Doãn bình ổn tâm trạng một chút, lấy hai quả Chưởng Tâm Lôi từ trong túi ngựa ra, treo bên hông, rồi sau đó rút ra trường đao, thở hắt ra ngụm khí trọc, trọc khí, liền trở mình lên ngựa. Một lát sau, Hắc Kỳ tiến đội ăn no nê, tập kết xong.

Trời tối đen không thấy sao.

Ngọc Doãn giục ngựa mà đi. Theo đồi núi từ từ xuống, hướng tới đại doanh quân Kim ở Hồ Lô Khẩu.

Gần, càng ngày càng gần!

Mắt thấy rất rõ tinh kỳ bên ngoài viên môn đại doanh quân Kim ở Hồ Lô Khẩu, Ngọc Doãn đột nhiên giơ trường đao lên, lớn tiếng quát:

- Các con, theo ta giết giặc.

...

Trời sắp sáng!

Hoàn Nhan Tông Hàn khoác áo đứng ở cửa hiên, mây nhú chặt.

Tiếng bước chân truyền đến, Tông Hàn quay sang nhìn lại, chỉ thấy một gã văn sĩ, đang vội vàng đi tới.

- Đại Lang quân, đêm khuya gọi tiểu nhân đến, có gì chỉ bảo?

Tông Hàn đã trầm mặc một lát, hạ giọng nói:

- Tôn tiên sinh, chẳng biết tại sao, tối nay ta có chút không yên, liên tiếp gặp ác mộng, khó có thể ngủ tiếp. Cho nên gọi Tôn tiên sinh đến, chính là muốn thỉnh giáo tiên sinh, rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Văn sĩ này là khi Tông Hàn vây công Thái Nguyên đã đi theo gã tới Thái Nguyên.

Người này là một thư sinh thất bại, nguyên nhân khoa cử không trúng, cho nên ở nhà làm ruộng. Tuy nhiên, xác thực là có chút kiến thức, khi chiến đấu ở Thái Nguyên, cũng là gã liên tiếp hiến kế, mới khiến cho Tông Hàn bình an lui lại, thậm chí còn phục kích đuổi theo quân Tống.

Tôn tiên sinh ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu cười nói:

- Hẳn là lang quân quá lo lắng...Mà nay viện binh Niêm Bát Cát và Bạch Đạt Đán đến, quân ta binh lực sung túc. Mấy ngày nữa, viện quân mười ba bộ Thập Linh cũng đến, Đại Lang quân lại tiếp xua binh nam hạ, phục đoạt Ủy châu.

Người Tổng có câu cách ngôn: ngày có chút suy nghĩ, đêm có điều mộng.

Ngẫm đến là lang quân đã nhiều ngày suy nghĩ quá nhiều, nên mới không thể ngủ ngon.

- Không đúng, không đúng!

Tông Hàn do dự một chút, lắc đầu liên tục.

- Hai ngày này, ta luôn luôn nghĩ tới một sự kiện.

Người nam vì sao đột nhiên dụng binh với ta? Dường như có chút cổ quái...Tuy nói lão Triệu quan gia muốn dùng chuyện này để giảm bớt áp lực của hắn, nhưng sự tình thật sự là quá mức đột nhiên, có chút bất ngờ. Phải biết rằng, Dư Đô Cô mà nay còn tại Khai Phong, dựa theo tình huống trước kia, cho dù lão Triệu quan gia muốn dùng binh, cũng sẽ đi trước đuổi đi Dư Đô Cô, quyết không có thể nào bắt đầu 1 cuộc chiến không báo trước.

Ta vẫn cảm thấy, chuyện này có cổ quái, nhưng đến tột cùng là cổ quái như nào, thì lại không rõ ràng.

Tôn tiên sinh cũng đã trầm mặc!

Đối với chiến sự lần này đích xác có rất nhiều chỗ cổ quái.

Cho dù có nhân tố Triệu Hoàn bên trong, nhưng vẫn không thể nào giải thích rõ.

Đích xác, quân Tổng lần này bắt đầu một cuộc chiến không báo trước, đích thật là lộ ra quỷ dị. Điều này đặt ở trước đó, căn bản chính là sự việc không thể tưởng tượng, kết quả lúc này đây...Mục đích tuyên chiến của quân Tổng, đến tột cùng là cái gì, đến hiện tại cũng không thể nghĩ hiểu được.

Trước ánh bình minh, bóng đêm như mực.

Hoàn Nhan Tông Hàn và Tôn tiên sinh cứ đứng như vậy ở cửa hiên, thì thầm nói chuyện.

Đúng lúc này, chợt nghe có tiếng sấm mơ hồ.

Tông Hàn ngẩng ra, vội ngẩng đầu xem, đã thấy bầu trời đêm như mực bình tĩnh dị thường.

- Sao lại có sét đánh?

Y nghi hoặc nhìn Tôn tiên sinh.

Tôn tiên sinh cũng nghe được tiếng sấm, vẻ mặt mờ mịt nói:

- Hình như là từ phương Bắc truyền đến.

- Phương Bắc?

Tông Hàn vẻ mặt vẻ ngạc nhiên, bỗng nhiên dường như nghĩ tới điều gì, vội vàng bước nhanh đi ra ngoài.

Hồ Lô Khẩu!

Chẳng lẽ là Hồ Lô Khẩu?

- Đại Lang quân, việc lớn không tốt. Việc lớn không tốt!

Từ bên ngoài truyền đến tiếng gọi âm ỉ, theo sát sau chỉ thấy một Hợp Trát đã chạy tới, quỳ gối trước Tông Hàn, lớn tiếng nói:

- Đại Lang quân, hướng Hồ Lô Khẩu ánh lửa ngút trời, không biết xảy ra chuyện gì, xin Đại Lang quân nhanh chóng quyết định.

Quả nhiên là Hồ Lô Khẩu!

Quả tim Tông Hàn đập mạnh, sắc mặt trở nên xanh mét.

Y bước nhanh đi đến tiền viện, đi lên vọng lâu soái phủ, đưa mắt nhìn hướng bắc xa xa, mơ hồ trong đó có thể thấy được hướng Hồ Lô Khẩu có ánh đỏ trên không trung.

Tông Hàn giật nảy mình, nếu lúc này y vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, vậy thật sự là quá ngu ngốc rồi.

- Truyền mệnh lệnh của ta, tam quân tập kết, gấp rút tiếp viện Hồ Lô Khẩu!

Hồ Lô Khẩu, đồn có rất nhiều lương thảo, có thể cung cấp một trăm ngàn đại quân, hơn tháng lương bổng.

Một khi Hồ Lô Khẩu gặp chuyện không may, như vậy quân Kim tập kết ở Định An tất nhiên sẽ xuất hiện hỗn loạn. Đặc biệt viện binh mười ba bộ Tháp Lĩnh sắp đến, nhất định phải xuất ra đủ lương thảo, đảm bảo nhu cầu cho mười ba bộ Tháp Lĩnh. Nếu lương thảo cung ứng không được, mười ba bộ Tháp Lĩnh cũng sẽ xuất hiện dao động, thậm chí rất có thể sẽ nhanh chóng lui về Tháp Lĩnh

Đây cũng không phải là một chuyện tốt.

Nếu viện binh Tháp Lĩnh rút lui đi, thế tất sẽ tạo nên một sự ảnh hưởng lớn.

Lúc này Tông Hàn đã bất chấp rất nhiều, thậm chí không kịp thay quần áo. May mắn Tôn tiên sinh theo kịp thời gian cầm theo một chiếc áo bông cho Tông Hàn, nếu không Tông Hàn rất có thể mặc áo đơn đã lên ngựa gấp rút tiếp viện. Ba nghìn kỵ quân, nhanh chóng tập kết xong, hướng tới Hồ Lô Khẩu, chạy như bay mà đi. Tông Hàn vừa giục ngựa đi vội, vừa âm thầm cầu nguyện: ngàn vạn đừng có sai lầm gì.

Tuy nhiên, nghĩ đến tướng phòng giữ Hồ Lô Khẩu là tiểu vương Bạch Đạt Đán, Tông Hàn lại không hề để tâm.

Tiểu vương Bạch Đạt Đán thật sự là một viên mãnh tướng, dũng mạnh vạn người không bằng.

Chỉ cần người này có thể tỉnh táo một chút, là có thể xoay chuyển thế cục. Nhưng nếu chẳng may...

Tông Hàn càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, đánh ngựa như bay, hận không thể sườn sinh hai cánh. Từ thị trấn Định An đến Hồ Lô Khẩu cách hơn mười dặm, nhưng bởi vì tuyết rơi dày khắp nơi, ngựa đi lại cực kỳ khó khăn ở trên mặt đất tuyết, ước chừng hao phí gần hai canh giờ, mới đến Hồ Lô Khẩu.

Trời đã sáng.

Hồ Lô Khẩu yên tĩnh.

Trong không khí, tràn ngập một mùi hỏa dược nồng đậm, gay mũi đến cực điểm.

Tông Hàn ghì chặt chiến mã, nhìn Hồ Lô Khẩu ngút trời lửa cháy, tâm đã chìm đến đáy.

- Cứu hỏa, nhanh đi cứu hỏa!

Vừa dứt lời, chợt nghe trong đại doanh quân Kim Hồ Lô Khẩu truyền đến liên tiếp tiếng nổ âm ầm. Hỏa thể lập tức tăng vọt, dòng khí phun ra cực nóng làm cho người ta căn bản không thể tới gần.

Chiến mã hí lên những tiếng không ngừng, Tông Hàn nhảy xuống ngựa đến, nhìn lửa cháy ngút trời, không khỏi lớn tiếng la lên.

Nhưng vấn đề là, hỏa thể quá lớn, toàn bộ Hồ Lô Khẩu đã trở thành biển lửa.

Từ bên trong truyền đến tiếng nổ mạnh của Chưởng Tâm Lôi càng khiến cho hỏa thể trở nên càng thêm kinh người.

- Đại Lang quân, Đại Lang quân...

Hai quân Kim nón trụ oai giáp vẹo, nghiêng ngả lão đảo đã chạy tới, quỳ gối trong đồng tuyết:

- Người nam trước sáng sớm đánh lên Hồ Lô Khẩu, tiểu vương Bạch Đạt Đán bị người Nam giết chết, tất cả lương thảo, đều bị người Nam đốt rồi.

Tông Hàn nghe vậy không khỏi nhắm mắt lại.

Tình trạng trước mặt, y có thể nào đoán không ra kết quả

Nhìn hai quân Kim nhếch nhác, Tông Hàn đột nhiên nổi giận:

- Nếu tiểu vương Bạch Đạt Đán, vì sao các ngươi không chết.

Nói xong, y rút bảo đao ra, định chém chết hai quân Kim kia.

May mắn Tôn tiên sinh ngăn trở Tông Hàn, rồi sau đó lớn tiếng quát hỏi:

- Người nam kia hiện giờ đang ở đâu?

- Người nam đánh lên Hồ Lô Khẩu xong thì chạy về hướng đông.

- Đuổi, đuổi theo cho ta...

Tông Hàn không đợi hai quân Kim nói xong, xoay người trèo lên chiến mã, lớn tiếng quát:

- Nếu không giết chết đám người Nam kia, khó giải mối hận trong lòng ta.

Dứt lời, gã giục ngựa đi.

Mấy ngàn quân Kim theo sát Hoàn Nhan Tông Hàn, vội vã đi về phía đông.

Tôn tiên sinh lại trầm mặt, một lát sau mắt y sáng lên, như nghĩ ra chuyện gì đó. Do dự một chút, ý ra hiệu cho hai quân Kim kia đứng lên, rồi sau đó hạ giọng nói:

- Theo ta quay về Định An, chỉ mong Đại Lang quân có thể đuổi theo kịp người Nam, nếu như không, hai người các ngươi khó bảo toàn tính mạng.

Hai gã quân Kim mang ơn vội liên tục cảm tạ Tôn tiên sinh.

Trời đông giá rét này, lại ở trong hoang dã, sớm muộn gì cũng bị đông chết...Chỉ hy vọng Đại Lang quân có thể đuổi kịp người Nam, bằng không mà nói, thật có thể tai vạ đến nơi.

- Các ngươi có biết rõ là binh mã phương nào đánh lên không?

Tôn tiên sinh thật sự cũng kỳ lạ, căn cứ thám báo Định An báo lại, quân Tống ở Tùng tử khẩu không có bất cứ động tĩnh gì. Vậy thì, đội quân Tống này từ đâu mà đến?

Một gã quân Kim ngẫm nghĩ một chút:

- Lúc ta đang lẩn trốn, có nghe người nam gọi to “Ngọc Lang quân”, nhưng cũng không rõ đó là binh mã phương nào.

Ngọc Lang Quân?

Tôn tiên sinh ngẩn ra, trong đầu chợt hiện ra một người.

Nếu là hắn ta, thì thật sự có chút cổ quái!

Vào thời điểm này, hắn ta sao có thể khinh thân mạo hiểm, đến đánh lên Hồ Lô Khẩu? Tử Kinh Lĩnh khẩu là hấn suất bộ phá được, Lão Long Lĩnh lại là hấn phục kích thành công. Mà nay hấn suất bộ đóng quân ở Tùng Tử khẩu, lại muốn đánh lên Hồ Lô Khẩu, chỉ sợ phương diện này...

Ngay tức khắc, trong mắt Tôn tiên sinh chợt lóe lên...

Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ cần phải sớm an bài đường lui cho mình rồi!

507. Chương 504. Tình Thế Hỗn Loạn Mạc Bắc (15)

Tổng thể mà nói, Tông Hàn là người trầm ổn.

Mặc dù đời sau trong tiểu thuyết Thuyết Nhạc nói Kim Ngột Truật là nhân vật chính. Nhưng trên thực tế, Kim Ngột Truật lại kém hơn Tông Hàn rất nhiều. Sách sử ghi lại, Kim Ngột Truật tính tình thô cuồng. Nói một cách khác, đây là một mà không phải là Thống soái.

Tài cán của Tông Hàn so sánh với Kim Ngột Truật không chút thua kém, hơn nữa còn trầm ổn hơn.

Chỉ có điều lần này, bất kể như thế nào gã cũng không trầm tĩnh được nữa, cả người trở nên luống cuống bất an. Cũng khó trách Tông Hàn, một trăm ngàn lương thảo bị thiêu hủy, khiến cho cục diện Nước Kim vốn chiếm thế thượng phong lập tức thay đổi.

Người Nữ Chân thiện chiến, nhưng điều kiện tiên quyết là phải no bụng.

Mười ba bộ tộc Thập Lĩnh, người Bạch Đạt Đan và người Niêm Bát Cát nguyện ý xuất binh tương trợ, nhưng không có lương thảo, cũng khó có thể lâu dài.

Tông Hàn mang người diên cuồng đuổi theo hướng đông, ý đồ tìm được hành tung quân Tống.

Chỉ có điều băng tuyết ngập trời, chiến mã người Nữ Chân dù là hãn huyết bảo mã, cũng không thể phát huy ưu thế tốc độ tại trong thời tiết băng tuyết ngập trời. Ngược lại, ngựa Nữ Chân chạy như diên trên đồng tuyết, càng hao phí nhiều khí lực. Quân Tống đã bỏ chạy một hai canh giờ, nếu đổi lại bình thường, Tông Hàn có mười phần nắm chắc đuổi theo. Nhưng hiện tại...sau khi truy kích một canh giờ, ngựa liền chống đỡ không nổi. Mà đám người Ngọc Doãn sử dụng ngựa Ba Châu, người tuy nhỏ, tốc độ tuy rằng không nhanh, nhưng đi lại ở trong đồng tuyết lại chịu đựng được nhiều hơn. Chớ đừng nói chi là, một người ba ngựa, thay phiên cưỡi, nên tốc độ rút lui của quân Tống càng nhanh.

Nhìn cánh đồng tuyết trắng trải, Tông Hàn ghim ngựa ngửa mặt lên trời thét dài...

Tháng 12 Nguyên niên Tĩnh Khang, quân Tống đánh lên Hồ Lô khẩu.

Lương thảo quân Kim bị thiêu đốt sạch, khiến trận cước quân Kim đại loạn. Ngày thứ ba, viện binh mười ba bộ Thập Lĩnh đến, nghe nói lương thảo bị đốt, cũng quá sợ hãi. Binh mã đến Phụng Thánh Châu liền giẫm chân tại chỗ, có vẻ do dự.

Cùng lúc đó, Hoàn Nhan Lâu Thất cũng được biết tin tức lương thảo bị hủy.

Y tập trú Nho Châu đã cố hết sức rồi.

Mà nay lương thảo bị hủy, thế cục sẽ càng thêm ác liệt.

Một tòa Nho Châu tan hoang căn bản không cần lại đi lo lắng. Hoàn Nhan Lâu Thất sau khi do dự, liền hạ lệnh từ Nho Châu lui về hướng bắc trăm dặm, xây dựng cơ sở tạm thời, ổn định đầu trận tuyến. Đồng thời. Hoàn Nhan Lâu Thất suốt đêm phái người đến Trung Kinh cầu viện. Tả Nguyên soái Hoàn Nhan Cốc Thần đóng giữ tại Trung Kinh nước Kim nghe nói tin tức, vội vàng sai người vận chuyển lương thực đến Phụng Thánh Châu, ổn định thế cục.

Hoàn Nhan Tông Hàn cũng hạ lệnh, từ Đại Đồng khẩn cấp điều vận lương thảo, giảm bớt cục diện thiếu lương thực của Định An.

Trong lúc nhất thời, Yến Sơn phủ thay đổi bất ngờ, thế cục lập tức chuyển quay lại.

Ngày 15 tháng 12, viện binh Hà Gian phủ tiến vào chiếm giữ Yến Sơn, chủ tướng Quan Thắng dẫn con trai độc nhất lĩnh tám ngàn binh mã đến Linh Tiên.

Áp lực Tùng Tử Khẩu theo đó giảm bớt.

Đánh, hay là nghị hòa?

Trên triều đình nước Kim cũng lâm vào việc tranh luận không ngừng nghỉ.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi sau khi nghỉ kỹ, hạ lệnh tiếp tục tăng binh cho Phụng Thánh Châu, duy trì áp lực đối với nước Tống. Đồng thời phái sứ giả đi tới Khai Phong, nghiêm lệnh Da Luật Dư Đồ nghĩ cách nghị hòa với nước Tống, mặc kệ dùng phương pháp và thủ đoạn gì, cũng phải làm cho lão Triệu quan gia cúi đầu.

Chiến tranh, cho tới bây giờ cũng không phải một sự kiện đơn thuần.

Khi cỗ máy chiến tranh nước Kim ù ù mở ra, Tổng quản Thái Nguyên Vương Bẩm liên kết tổng quản Chân Định Vương Uyên suất bộ bắc tiến, công phá Ứng Châu.

Tướng phòng giữ Ứng Châu A Diễn nơi đó gấp gáp ứng chiến, bị quân Tống đánh bại.

Cùng lúc đó, Thống Chế Ngô Lân Thân quân Thái tử sau khi tấn công Linh Khâu đã hội hợp với sở bộ Mã Khuếch, thẳng tiến Ứng Châu.

Ngày 18, A Diễn Na Lý bị quân Tống phục kích, chết trong loạn quân.

Khai Phong, nơi dừng chân của sứ đoàn nước Kim.

Da Luật Dư Đồ nhìn Nhâm Trọng ở trước mặt gã:

- Lần này người Nam hưng binh, là vì Thục Quốc?

Nhâm Trọng không trả lời, chỉ cười.

Da Luật Dư Đồ là người thông minh, sao không hiểu hàm nghĩa trong nụ cười này của Nhâm Trọng?

Ánh mắt không khỏi híp lại thành một đường nhỏ, nhìn Nhâm Trọng, sau một lúc lâu đứng dậy, khe khẽ thở dài:

- Thục Quốc có thủ đoạn như thế, sao dễ bị bắt nạt? Cũng bởi vậy, ảo diệu trong đó, ta không biết, cũng không muốn biết.

Ta chỉ hỏi người, nếu ta trở về Đại Liêu, thì Thục Quốc sẽ đối đãi như nào?

Nhâm Trọng lắc đầu:

- Tâm tư của bệ hạ, nô tài không đoán được.

Bệ hạ chỉ nói, mời Đại tướng quân trở về, nhưng bố trí Đại tướng quân như thế nào, đến lúc đó bệ hạ sẽ cùng tự nói với Đại tướng quân.

Nếu Da Luật Dư Lý Diễn đảm nhiệm nhiều việc an bài, Da Luật Dư Đồ chưa chắc sẽ tin tưởng.

Nhưng đối với câu “Tự mình sẽ nói” khiến Da Luật Dư Đồ lập tức yên tâm.

- Vậy Thục Quốc muốn ta hành động như thế nào?

- Bệ hạ chưa từng nói, nhưng trước khi lão nô đến, bệ hạ từng nói, hết thảy nghe theo an bài của Đại tướng quân.

Nói xong, Nhâm Trọng lấy ra một phong thư.

Bệ hạ còn nói, chỉ cần Đại tướng quân đồng ý trở về, thì mới có thể giao thư này cho Đại tướng quân xem.

Da Luật Dư Đồ ngẩn ra, chợt mỉm cười.

- Nhà đầu kia, lại có tính kế như thế.

Gã nhận thư, cũng không nóng lòng mở ra xem, mà hỏi Nhâm Trọng tình huống Tây Liêu. Từ năm đó Da Luật Dư Lý Diễn ra Mưu Na Sơn, tây tiến Tây Châu, đến việc nâng làm sao đứng vững gót chân ở Tây Châu và rất mau mở ra cục diện như hiện nay...

Da Luật Dư Đồ hỏi vô cùng tỉ mỉ, Nhâm Trọng cũng đáp vô cùng tường tận.

Bất giác, sắc trời đã tối.

Nhâm Trọng thấy thời gian không còn sớm, liền cáo từ Da Luật Dư Đồ.

Tiền Nhâm Trọng đi, lúc này Da Luật Dư Đổ mới trở về phòng, lấy thư kia ra, mở xem.

Xem một chút, Da Luật Dư Đổ không tìm nổi bật cười.

Gã gấp thư lại, ngẫm nghĩ một chút, liền ném vào trong chậu than, nhìn ngọn lửa hừng hực nuốt cắn lá thư thành tro.

- Người tới!

- Có nô tài.

- Đi tìm Tuần san Thời đại Đại Tổng, ta muốn người bắt đầu thu thập từ tuần san đầu tiên đến Thiên Hội năm thứ 2, tất cả tìm đủ cho ta, không được thiếu một bản nào. Chính ngọ ngày mai ta phải có.

Thiên Hội năm thứ 2, tức là năm Tuyên Hòa thứ 6.

15 tháng 8 năm này, Tuần san Thời đại Đại Tổng ra đời phát hành.

Trước đây, Da Luật Dư Đổ cũng xem qua tờ báo này, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, chỉ có thể đứt quãng, không thể đọc đầy đủ được.

Hợp Trát ngoài cửa vội vàng đáp ứng, khom người lui ra.

Mà Da Luật Dư Đổ thì ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, lâm vào trong trầm tư...

Ngay tại nơi dừng chân của sứ đoàn Da Luật Dư Đổ, trong một tòa nhà xa hoa phường Trấn An, thái độ Triệu Cấu đang nghiêm trọng, nhíu mi trầm tư.

Tòa nhà này là sản nghiệp đứng tên Lý Sư Sư.

Hoàng đế Huy Tông truyền ngôi, Hoàng đế Khâm Tông đăng cơ, lại vừa gặp quân Kim xuôi nam. Lý Sư Sư vì cầu tự bảo vệ mình, ngoại trừ hiến ra một trăm ngàn quan ngân lượng, còn tặng cả khu trạch viện này. Sau đó, Lý Sư Sư ở Quan Âm viện xuất gia, thoát khỏi hồng trần.

Mà tòa trạch viện xa hoa này được Triệu Hoàn tặng cho Triệu Cấu làm lễ vật.

Có thể nói, trước khi Triệu Cấu bị phế truất Khang Vương, quan hệ giữa y và Triệu Hoàn vô cùng thân thiết, có thể nói là tâm phúc của Triệu Hoàn.

Nhưng từ lúc địa vị Triệu Hoàn được củng cố, thì Triệu Cấu lại trì trệ không tiến.

Sau khi trận chiến vây thành Khai Phong chấm dứt, Triệu Cấu vốn có hi vọng đảm nhiệm chức Đại nguyên soái bình mã Hà Bắc, nhưng do nguyên nhân một số người không muốn, nên chức vụ này cuối cùng bị Thái tử Triệu Kham đoạt được. Triệu Cấu đến nay vẫn không rõ, vì sao y lại mất đi chức vụ này, trong lòng tồn tại bao oán niệm. Mà mình ước Yến Sơn bị tiết lộ, Triệu Hoàn lại đẩy Triệu Cấu ra làm người chịu tội thay, còn bãi tước vị Khang Vương của y, làm cho Triệu Cấu vốn bất mãn trong lòng, cũng theo đó mà càng phát ra mãnh liệt.

Nghĩ tới ta cực cực khổ khổ, bôn ba vì người.

Kết quả là, người làm Hoàng đế, ta lại bị giáng chức làm Tề quốc công.

Tuy nói đãi ngộ này cũng không thay đổi quá lớn, nhưng...

Mình ước Yến Sơn, là người một tay thúc đẩy. Kết quả lại muốn ta chịu thay người... Chuyện tốt không tới phiên ta, chuyện xấu là ta đến gánh trách nhiệm.

Sự bất mãn của Triệu Cấu càng ngày càng nhiều, thậm chí diễn biến thành sự căm hận đối với Triệu Hoàn.

Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát về đô, làm Triệu Cấu thấy được hy vọng.

Vốn tưởng rằng trải qua trận chiến Khai Phong, lực lượng Triệu Cát đã suy yếu. Trên thực tế, Triệu Cát lần này sở dĩ về kinh, là bị Triệu Hoàn bức bách, có chút bất đắc dĩ. Theo suy nghĩ của Triệu Cát, tốt nhất là ở Kim Lăng thành lập một tiểu triều đình. Nào biết được Triệu Hoàn dao sắc chặt đay rồi, tru sát Chu Miễn Đồng Quán, làm cho Triệu Cát cũng không khỏi không ngoan ngoan về kinh.

Nhưng dù là thế, Triệu Cát vẫn nắm giữ lực lượng lớn.

Trường thái học bãi khóa, vạn dân phục khuyết!

Có lẽ ở trong mắt nhiều người, đây là hành vi tự phát của dân chúng, nhưng trong mắt Triệu Cấu, nếu như không có người ở sau lưng thao túng, sao có thể xuất hiện tình huống bức này được? Khi vạn dân phục khuyết, không ngờ phủ Khai Phong không có bất kỳ động tác gì...Chỉ có lực lượng sau lưng rất lớn, mới có thể tạo thành kết quả như vậy. Mà trong sự kiện này, được nhiều nhất đó là Triệu Cấu.

Chẳng những bài trừ sự cấm vận của Triệu Hoàn đối với ông, còn công khai trọng trèo lên triều đình.

Cho dù Triệu Cát ở trên triều đình không có bất kỳ ngôn ngữ nào, nhưng gần đây sự chỉ trích đối với Triệu Hoàn rõ ràng là có người sau lưng xui khiến.

Thái Thượng Đạo Quân rất có triển vọng!

Triệu Cấu sau khi giằng co, liền quyết định về phe Triệu Cát.

Nói thật, Triệu Cấu xuất thân cũng không quá tốt, mẫu thân gã là Vi thị ở trong lòng Triệu Cát cũng không bằng phi tần khác.

Nhưng gã dù sao cũng là con của Triệu Cát, ngay tại lúc này chạy về phe ông ta, sao Triệu Cát có thể cự tuyệt?

Triệu Cấu sau khi được Triệu Cát tiếp nhận, liền trong bóng tối lôi kéo quan to trong triều. Gã chủ trì minh ước Yến Sơn, còn gạt gở đám người Mai Cháp Lễ bị phế truất bãi miễn, cho nên rất nhanh chiếm được sự ủng hộ của phái nghị hòa trong triều.

Mai Cháp Lễ, Ônng Bá Ngạn, Bạch Thì Trung...

Những người này đều là thủ lĩnh phái nghị hòa trong triều đều có tiếp xúc với Triệu Cấu, và nhanh chóng hình thành đồng minh.

Trận chiến Yến Sơn mở màn, phái nghị hòa gặp phải chèn ép cũng càng lúc càng lớn.

Mọi việc Triệu Cấu làm đều thuận lợi, càng lôi kéo một số người lớn về phía mình.

Bắt đầu vốn định thời cơ chín muồi sẽ tái thiết pháp lệnh Thái Thượng Đạo Quân trở về triều đình. Ai có thể lường được...

Trận chiến Yến Sơn, quân Tống liên tiếp thắng lợi, khiến cho những đại thần công khai phản đối khai chiến trong triều cũng trở nên câm lặng.

Trận chiến này nếu tiếp tục nữa, địa vị Triệu Hoàn sẽ càng củng cố.

Tuần san Thời đại Đại Tống ngày ngày trợ giúp, đang cố gắng tiêu trừ minh ước Yến Sơn tạo ảnh hưởng đối với Triệu Hoàn, tiếp tục như vậy, chỉ sợ thế cục không ổn.

Ngoài phòng, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân!

Triệu Cấu từ trong trầm tư bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một gã nội thị vội vàng chạy vào.

Nội thị này là thái giám Lam Anh, tâm phúc của Triệu Cấu, chỉ thấy y quỳ gối trước Triệu Cấu, rung giọng nói:

- Điện hạ, xảy ra chuyện lớn rồi!

Triệu Cấu mày nhăn lại:

- Xảy ra cái gì?

- Lúc nãy từ Thượng thư tỉnh truyền đến tin tức, binh Tây Liêu ra Mưu Na Sơn, cướp lấy thành Khả Đôn.

Ông Cổ và hơn mười bộ tộc Mạc Bắc đều thần phục Tây Liêu. Nghe nói, Nữ vương Tây Liêu đã tuyên bố khai chiến với Lỗ tộc.

- Cái gì?

Triệu Cấu giật nảy mình, quyển sách trên tay rơi xuống bàn, mà gã như chưa tỉnh táo.

508. Chương 505: Thiên Mệnh Nữ Vương

- Tây Liêu xuất binh, Lỗ tắc tất nghị hòa đình chiến.

Lần này Quan gia muốn dựa vào trận thắng Yến Sơn để củng cố ngôi vị Hoàng đế, cho nên tuyệt không có khả năng cúi đầu trước Lỗ tắc. Tình huống mình ước Yến Sơn chỉ e khó mà tái hiện. Kể từ đó, ngôi vị hoàng đế của Quan gia được củng cố, những trù tính của ta và người sẽ khó mà dùng được nữa.

Trong Túy hạnh lâu, Triệu Cấu không nói được một lời.

Mà đối diện y, là một nam tử ngồi ngay ngắn, chính là quận công Phù Lăng Triệu Thúc Hưởng.

Triệu Thúc Hưởng lúc này đã không còn thái độ ung dung như trước nữa, khuôn mặt tuấn mỹ kia lộ vẻ nham hiểm hung ác, làm người ta không rét mà run.

Chẳng biết tại sao, mỗi lần ngồi với Triệu Thúc Hưởng, Triệu Cấu đều đã cảm thấy một sự sợ hãi.

Cho dù y xuất thân cao quý hơn Triệu Thúc Hưởng, nhưng bàn về trí mưu, lại có phần kém hơn. Triệu Thúc Hưởng mà nay đã ngấm đầu phục Triệu Cát. Tại trận chiến Khai Phong, gã từng phái người tiến đến Kim Lăng, tỏ lòng trung thành với Triệu Cát.

Cho nên, Triệu Cát vô cùng tín nhiệm Triệu Thúc Hưởng.

Khi Triệu Hoàn phái người tru sát Chu Miến và Đồng Quán, thật ra Triệu Cát cũng không muốn về đồ.

Nghe nói là Triệu Thúc Hưởng không quản xa ngàn dặm từ Lạc Dương tiến đến Kim Lăng, cuối cùng thuyết phục Triệu Cát đồng ý trở về Đông Kinh...

- Thập cửu ca nói không sai, hôm nay mời Thập cửu ca cũng là muốn phải thương lượng một chút sách lược đối phó.

- Sách lược đối phó?

Triệu Thúc Hưởng đột nhiên cười lạnh một tiếng:

- Chuyện cho tới bây giờ, còn có sách lược gì có thể ứng phó chứ?

Trận chiến này chấm dứt, chỉ cần Quan gia không tỏ ra hành động gì cả nữa, thì nhất định sẽ ổn định ngôi vị Hoàng đế. Những kẻ trước đó dựa vào chúng ta, đến lúc đó sẽ chân chừ, chưa chắc đã nguyện ý đi theo Thái Thượng Đạo Quân. Đến lúc đó, chỉ cần để lộ một chút phong thanh. Quan gia sẽ không bỏ qua ta và người. Thái Thượng Đạo Quân có thể sẽ không việc gì, nhưng ta và người chỉ sợ khó bảo toàn được tính mạng.

Nhà đế vương không nói đến tình thân. Điểm này, Triệu Cấu vô cùng hiểu rõ.

Đừng nhìn đại ca y bề ngoài cực kỳ hiền lành, mềm yếu, nhưng cũng là người khi đã hạ quyết tâm thì cũng không nhận tình thân. Triệu Cấu và Triệu Hoàn quan hệ không kém, nhưng không có nghĩa là Triệu Hoàn có thể dễ dàng tha thứ cho việc Triệu Cấu cầu kết người khác, mưu đoạt ngôi vị hoàng đế của mình. Những quan văn này một khi thay đổi chủ ý, thì chẳng khác nào Triệu Cấu bị bại lộ trước mặt Triệu Hoàn.

Triệu Hoàn sẽ không làm khó Triệu Cát. Dù sao phụ tử, cùng lắm chỉ là giam lỏng.

Nhưng còn y thì sao?

Triệu Cấu tin tưởng, Triệu Hoàn thật sự trừng trị y, không cần tốn nhiều sức.

- Sợ rồi?

Triệu Thúc Hưởng nhìn Triệu Cấu, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, lộ ra một tia cười trào phúng.

Nụ cười kia, giống như cương đao đâm vào lòng Triệu Cấu. Tuy rằng y đầu phục Triệu Cát, nhưng ở trong lòng Triệu Cát, địa vị lại kém xa không bằng Triệu Thúc Hưởng. Điều này cũng làm cho Triệu Cấu cảm thấy vô cùng ghen ghét! Lúc trước y dựa vào Triệu Hoàn, tuy rằng Triệu Hoàn cuối cùng đem y trở thành người chịu tội thay, lại thủy chung vẫn tồn tại chút thiện niệm đối với y. Hiện giờ đầu phục y đầu phục cha ruột mình, cũng không được tín nhiệm bằng một tôn thất bàng chi. Sớm biết như vậy, lúc trước nhận một chút là được, thì sao địa vị thay đổi chứ?

Nhưng đã muộn rồi!

Triệu Cấu rất rõ, y đã không còn đường lui.

Từ lúc y đầu nhập vào Triệu Cát, thì tình nghĩa giữa y và Triệu Hoàn đã không còn sót lại gì cả.

Cho dù Triệu Hoàn còn chút tình người, thì Triệu Thúc Hưởng trước mắt, tuyệt đối sẽ nghĩ biện pháp chặt đứt chút tình còn lại kia.

Hít sâu một hơi, Triệu Cấu bình ổn tinh thần:

- Thập Cửu ca nói gì vậy? Ta có khi nào sợ hãi chứ?

Triệu Thúc Hưởng cất tiếng cười to:

- Cửu ca không sợ là tốt.

Thật ra, sự việc không phiền toái nhiều như ngươi nghĩ đâu. Chỉ cần thao tác thích đáng, luôn luôn xoay chuyển đường sống...Việc cấp bách là phải ổn định tâm của các thần tử này. Lúc này không được rối loạn đầu trận tuyến, nếu không mới là đại họa lớn thật sự.

- Thập cửu ca, có kế sách gì không?

Triệu Cấu không phải người ngu, làm sao có thể nghe không ra ý tứ trong lời nói của Triệu Thúc Hưởng chứ?

Triệu Thúc Hưởng trầm ngâm một lát, liền đứng dậy:

- Cửu ca, chuyện này ngươi không cần phải lo lắng.

Tuy nhiên, ta cũng muốn Cửu ca ngươi sáng mai bái kiến Thái Thượng Đạo Quân, cầu một bản sắc lệnh, để tiện cho ta làm việc ở bên ngoài.

Chuyện này kéo dài không được, thời gian càng lâu, chúng ta lại càng không có lợi...Mời ngươi chuyển lời với Thái Thượng Đạo Quân, quyết định thật nhanh, không thể do dự.

Tuy rằng Triệu Cát đã lấy được tự do, nhưng dù sao cũng không được như trước đây nữa, là một hoàng đế cao cao tại thượng.

Mà nay người làm đương gia là Triệu Hoàn!

Cho dù Triệu Hoàn không hề giam lỏng Triệu Cát, nhưng chắc chắn vẫn phải giám thị không buông lỏng. Triệu Cát có rất ít cơ hội đi ra Hoàng thành, Triệu Thúc Hưởng mặc dù là tôn thất, cũng không thể dễ dàng gặp mặt Triệu Cát. Nhưng Triệu Cấu, thân là con trai của Triệu Cát, hàng ngày đều phải đến Long Đức Cung thỉnh an Triệu Cát. Y rất thuận tiện là người liên lạc và tiếp xúc với Triệu Cát.

Triệu Cấu nghĩ hoặc nhìn Triệu Thúc Hưởng:

- Thập cửu ca muốn một sắc lệnh?

- Việc này Cửu ca không cần hỏi, chỉ cần nói lại với Thái Thượng Đạo Quân nói, tự nhiên rõ ràng.

Trong lòng y đột nhiên có nhất cơn tức giận xông lên.

Ta mới là con ruột của Đạo Quân, ngươi chỉ là một tôn thất bàng chi, vậy mà lại oai uy như nắm mọi thứ trong tay, làm như ta là người ngoài, mọi chuyện nghe ngươi sai phái, thật sự là quá ngang ngược cần rõ rồi.

Nhưng có biện pháp gì chứ?

Triệu Cát tuyệt đối tưởng Triệu Thúc Hường, mà y lại không chiếm được sự tín nhiệm của Triệu Cát.

Trong lòng dù tức giận, nhưng Triệu Cấu cũng chỉ có thể cúi đầu, cố nén cơn tức.

- Thập cửu ca yên tâm, ta chắc chắn làm tốt việc này.

Triệu Thúc Hường gật gù đầu, khẽ mỉm cười, liền đứng dậy cáo từ.

Đi ra khỏi Túy hạnh lâu, thấy hai người đàn ông áo đen đi lên trước, cùng theo Triệu Thúc Hường ra về.

Triệu Cấu đứng ở trên lầu, nhìn theo bóng của Triệu Thúc Hường biến mất ở trong bóng đêm, không khỏi phát ra một tiếng thở dài thật sâu.

Sai một li, đi một dặm!

Nếu không phải lúc ấy không chịu yên ổn, thì sao rơi vào cục diện như này?

Chỉ có điều, trong hồ lô của Triệu Thúc Hường rốt cuộc là chứa yêu được gì?

Triệu Cấu nghi hoặc khó hiểu...

Ngày 20 tháng 12 Nguyên Niên Tĩnh Khang, Thiên mệnh nữ vương Tây Liêu Da Luật Dư Lý Diễn, mệnh Đại tướng quân Da Luật Tra Nô cùng dẫn binh mã, giết ra Mưu Na Sơn khẩu. Năm đó. Da Luật Dư Lý Diễn đi tới Tây Châu, đã giao thành Khả Đôn cho người Ưông Cổ.

Mà nay nàng ngóc đầu trở lại, Ưông Cổ nhân cũng rất phối hợp, vô cùng sảng khoái trả lại thành Khả Đôn cho Da Luật Dư Lý Diễn, và tỏ vẻ nguyện ý thần phục Tây Liêu.

Người Ưông Cổ rất có thực lực ở Mạc Bắc.

Sau khi được người Ưông Cổ ủng hộ, thực lực của Da Luật Dư Lý Diễn cũng tăng nhiều.

Về phần vì sao người Ưông Cổ phải thần phục Tây Liêu, nguyên do trong đó cũng không ai biết được. Nhưng trên đại thể có thể nhìn ra, Da Luật Dư Lý Diễn chắc đã phải bỏ ra cái giá không hề nhỏ, mới khiến cho bộ tộc Ưông Cổ đồng ý thần phục. Mặc kệ Da Luật Dư Lý Diễn trả cái giá gì, tóm lại là sau khi được bộ tộc Ưông Cổ thần phục, thực lực Tây Liêu đã tăng nhiều, và nhanh chóng đứng vững gót chân ở Mạc Bắc.

Sau khi Da Luật Dư Lý Diễn trở về thành Khả Đôn, đã ban ra một đạo mệnh lệnh, để cho Da Luật Tra Nô và người Ưông Cổ hợp binh, cùng phát động công kích người Niêm Bát Cát.

Năm đó, người Niêm Bát Cát đã mang đến nhiều trở ngại có Da Luật Dư Lý Diễn.

Hơn nữa người Niêm Bát Cát này sớm đã đầu phục Nữ Chân, là kinh địch trong mắt Da Luật Dư Lý Diễn. Da Luật Tra Nô ở Mạc Bắc có mạng lưới quan hệ rất rộng, hơn nữa cũng có quan hệ chặt chẽ với tiểu vương Ưông Cổ. Sau vài năm rèn dũa ở Tây Vực, Da Luật Tra Nô đã trở thành một viên mãnh tướng. Nên đối với việc Da Luật Tra Nô làm Thống soái, người Ưông Cổ không có ý kiến phản đối, vì thế liền nhanh chóng xuất binh.

Người Niêm Bát Cát phái ra tinh binh mãnh tướng đi tới Định An trợ chiến. Cho nên trong doanh địa cũng không quá nhiều nhân mã.

Liên quân Tây Liêu và người Ưông Cổ giết nhập bộ tộc Niêm Bát Cát. Người Niêm Bát Cát dễ dàng sụp đổ, liền nhanh chóng bại lui, căn bản không thể kháng cự.

Đồng thời đánh lén Niêm Bát Cát, Da Luật Dư Lý Diễn lại phái ra Cốt Na Lý đi tới bộ tộc Bạch Đạt Đán.

Một tay cứng rắn, mạnh mẽ. Một tay dụ dỗ!

Da Luật Dư Lý Diễn càng không phải là hạng người vô năng, nếu không sao có thể trong thời gian hai năm ngắn ngủi đã đánh gãy dựng nghiệp Tây Liêu hiện nay.

Tình huống Bạch Đạt Đán khác với Niêm Bát Cát. Niêm Bát Cát khẳng khái một mực đi theo Nữ Chân, hai năm qua ở Mạc Bắc, dựa vào sự ủng hộ của Nữ Chân, mà kêu căng đến cực điểm, đắc tội rất nhiều

người; mà Bạch Đạt Đán thì không giống với, trực thuộc độc lập với Nữ Chân. Bọn họ không dựa vào Nữ Chân, cũng không thoát ly Nữ Chân, mà dựa vào thực lực bản thân mà đủ đứng vững ở đủ Mạc Bắc, mặc dù cũng kiêu ngạo, nhưng cũng không quá phận. Cho nên ở Mạc Bắc, danh vọng người Bạch Đạt Đán tốt hơn người Niêm Bát Cát.

Trong lòng Da Luật Dư Lý Diễn biết, chỉ dựa vào thế lực Tây Liêu hiện nay thì không thể làm một nhà độc đại.

Bắc tiến Mưu Na Sơn, trở về thành Khả Đôn, là bước đầu tiên của Da Luật Dư Lý Diễn. Chỉ có đứng vững gót chân ở Mạc Bắc mới có thể tiếp tục chống lại Nữ Chân. Nếu đơn thuần giết chóc, rất dễ dàng bị các bộ tộc Mạc Bắc chống lại. Cho nên, tất yếu lôi kéo cũng không thể thiếu, Bạch Đạt Đán thế lực mạnh mẽ, là lựa chọn tốt nhất để Da Luật Dư Lý Diễn lôi kéo.

Đồng thời, Da Luật Dư Lý Diễn lại phái ra Mã Nhĩ Hốt Tư đi tới Mạc Bắc, mời chào người Đột Quyết trôi giạt khắp nơi.

Mặc dù nói Đột Quyết sớm xuống dốc, nhưng vẫn có không ít người vẫn ở tại Mạc Bắc.

Ban ngày làm dân, ban đêm làm tặc. Đây là đạo sinh tồn của người Đột Quyết. Bọn họ ngày bình thường là dân chăn nuôi, một khi phát hiện mục tiêu, liền toàn thể biến thân mã tặc. Nhân số không nhiều, nhưng sức chiến đấu rất mạnh. Mã Nhĩ Hốt Tư thân mình có huyết mạch người Đột Quyết, theo Da Luật Dư Lý Diễn ở Tây Châu vài năm, đã trở thành mãnh tướng tâm phúc của Dư Lê Yển.

Gã và Y Lê Khắc Xích cùng lĩnh mệnh mà đi, tìm kiếm tộc nhân ngày xưa.

Một khi Mã Nhĩ Hốt Tư thành công, Da Luật Dư Lý Diễn thế tất sẽ tăng thêm một trợ lực lớn.

Tuy nhiên, đây để sau hẵng nói!

Da Luật Dư Lý Diễn bắc ra Mưu Na Sơn, nhập Mạc Bắc, lập tức phá vỡ địa khu Nữ Chân ở Mạc Bắc, thống trị tuyệt đối.

Trước kia là không ai đi đầu, mà nay có người đi đầu, vẫn là hậu duệ Đại Liêu, đương nhiên làm cho rất nhiều người vui mừng khôn xiết.

Đại Liêu tuy rằng đã diệt vong, nhưng vẫn có không ít bộ tộc lòng hướng về Đại Liêu, sinh hoạt trên thảo nguyên. Trước kia, bọn họ là rắn mất đầu, cho nên cũng không thể tổ chức nên một lực lượng hữu hiệu. Nhưng hiện tại, Tây Liêu Thiên mệnh nữ vương tái nhập Mạc Bắc, làm cho không ít người thay đổi chủ ý. Cho dù đứng đầu Tây Liêu là một nữ nhân, nhưng lại có sức ảnh hưởng lớn.

Trong lúc nhất thời, Mạc Bắc mưa gió nổi lên, vận mệnh vốn có cũng theo đó mà thay đổi.

Ngọc Doãn ở Yển sơn đánh rất hung, gần như làm binh lực Nữ Chân ở Mạc Bắc điều động gần như không còn.

Hoàn Nhan Tông Hàn tuyệt đối thật không ngờ, sẽ xuất hiện tình trạng như này, lập tức lập tức cũng luống cuống tay chân. Gã một mặt phái người đi tới Hội Ninh bẩm báo Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi, một mặt hạ lệnh, từ Định An lui lại, binh mã sở bộ lui về tập kết ở Phụng Thánh Châu.

Hồ Lô Khẩu bị đốt cháy, lòng quân Kim dao động.

Thế cục Mạc Bắc biến ảo, càng khiến cho những viện quân này do dự.

Niêm Bát Cát dẫn đầu đề xuất rút binh, muốn trở về Mạc Bắc, chống đỡ sự công kích của Tây Liêu. Bạch Đạt Đán thì duy trì thái độ im lặng, theo dõi biến hóa của thế cục. Theo lý mà nói, Bạch Đạt Đán đã chết một tiểu vương, lý nên cùng chung mối thù với Nữ Chân.

Nhưng vấn đề là, tiểu vương ứng cử không phải là một người, người Bạch Đạt Đán có tám tiểu vương, đã chết một, không ảnh hưởng đến đại cục.

Thậm chí trong mắt các tiểu vương khác, tiểu vương Bạch Đạt Đán bị chết trận tại Hồ Lô khẩu thì càng bớt đi một đối thủ tranh đoạt vương vị. Cho nên, tiểu vương Bạch Đạt Đán chết đi, trong người Bạch Đạt

Đán cũng không hề chấn động quá lớn. Từ lúc Cốt Na Lý đi sứ bộ tộc Bạch Đạt Đán, thái độ Bạch Đạt Đán, còn tỏ vẻ đứng ngoài cuộc.

Hoàn Nhan Tông Hàn hiểu rõ ý nghĩ của người Bạch Đạt Đán nhưng lại không có cách nào khác.

Đối mặt với thế bức người của quân Tống, lại có Tây Liêu ở Mạc Bắc hô mưa gọi gió, mà ngay cả viện quân Tháp Lĩnh cũng trở nên có chút dao động.

- Đại Lang quân, thế cục hiện nay chỉ có thể cầu hòa với người Nam.

- Cầu hòa?

Hoàn Nhan Tông Hàn vẻ mặt rối rắm, nhìn Tôn tiên sinh, trầm ngâm không nói.

Sau một lúc lâu, gã khẽ hỏi:

- Với cách nhìn của Tôn tiên sinh, làm thế nào cầu hòa?

Tôn tiên sinh mỉm cười, toát lên vẻ âm trầm.

- Theo cách nhìn của ta, nếu muốn cầu hòa, nhất định phải tiêu diệt Thân quân Thái tử!

509. Chương 506: Huyết Chiến Núi Trục Lộc (1)

Nghị hòa?

Tiêu diệt Thân quân thái tử?

Đây là hai đề nghị căn bản không thể liên hệ với nhau.

Nhưng Hoàn Nhan Tông Vọng lại nghe rõ ý tứ trong lời của Tôn tiên sinh.

Quân Kim quá bị động!

Dựa theo tình trạng hiện giờ, dù có nghị hòa cũng phải trả một cái giá lớn. Không nói đến chuyện thất bại liên tục làm lung lay sự thống trị của người Nữ Chân ở Mạc Bắc. Tây Liêu xuất binh, Mạc Bắc loạn thành một bầy đay, mà Nữ Chân còn bị mất hai nơi là Úy Châu và Ứng Châu, phải lui về giữ Phụng Thánh Châu...Mạc Bắc sẽ xuất hiện rung chuyển. Vì sự thất bại đó mà thủ lĩnh của mười ba bộ lạc rất có thể sẽ mất tin tưởng thậm chí trở thành địch với Nữ Chân.

Dù sao mười bộ lạc Đảo Tháp Lĩnh bị Đại Liêu thống trị hơn hai trăm năm rồi.

Tuy giữa hai bên luôn có xung đột mâu thuẫn nhưng trên đại thế quan hệ không phải quá kém.

Tây Liêu xuất kích, tất nhiên mười ba bộ lạc sẽ phát sinh sự chia rẽ. Một khi Tây Liêu được mười ba bộ lạc ủng hộ, vậy địa vị thống trị của Tây Liêu ở Mạc Bắc sẽ được củng cố. Đây không phải là điều mà người Nữ Chân mong muốn.

Phải giải quyết vấn đề này như thế nào đây?

Đáp án rất đơn giản!

Chỉ cần quân Kim có thể đạt được thắng lợi, một trận đại thắng lớn, tất cả vấn đề đều có thể được giải quyết dễ dàng.

Hoàng đế Tống triều, dường như trừ vị thái tử kia, còn lại dường như đều không phải là các bậc đế vương mạnh mẽ.

Nay lão Triệu Quan Gia Triệu Hoàn cũng vậy.

Nếu lão là một kẻ đế vương cương quyết thì sẽ không khấn cấp nghị hòa với người Nữ Chân sau trận đại thắng ở Khai Phong. Đương nhiên ở phương diện này còn có những nhân tố khác, nhưng chủ yếu vẫn là vị đế vương này không đủ cứng rắn, dù đạt được thắng lợi cũng không thể khống chế triều đình. Lúc trước Triệu Hoàn liên tục ủng hộ Chủng Sư Trung vì Chủng Sư Trung liên tục thắng lợi làm dời đi mâu thuẫn trong triều. Chỉ cần quân Tống bị thua, Triệu Hoàn tất nhiên sẽ đổi ý.

Như vậy, cái gì gọi là đại thắng lớn.

Tôn tiên sinh đã đưa ra lời giải: Tiêu diệt thân quân thái tử!

Thân quân thái tử liên chiến liên thắng, ủng hộ sĩ khí quân Tống đến mức cực cao. Hơn nữa lai lịch bất thường của thân quân thái tử kia cũng khiến chi binh mã này vừa khởi đầu đã có sắc thái truyền kỳ. Chỉ cần tiêu diệt nó, quân Tống tất sẽ đại loạn.

Còn đối với Nữ Chân, thân quân thái tử bị diệt vong có thể tăng sĩ khí cho quân Kim.

Dù sao từ đại chiến Yên Sơn tới nay quân Kim đã gặp thất bại quá lớn trước thân quân thái tử.

Tử Kinh Lĩnh Khẩu, Ngân Thành phường, huyện Phi Hồ, cùng với Tùng Tử Khẩu, Hồ Lô Khẩu hiện giờ...

Hoàn Nhan Tông Hàn sáng mắt lên:

- Kính xin tiên sinh nói rõ.

Tôn tiên sinh nói:

- Thật ra rất đơn giản. Nếu Đại Lang quân muốn bình an lui về thì Người Nam chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chỉ cần Đại Lang quân phát tán tin tức về đường rút lui, nhất định sẽ hấp dẫn Người Nam truy kích.

Đến lúc đó, Đại Lang quân có thể dùng kế ve sầu lột xác, thiết lập một đội tinh binh ở Trục Lợn Sơn chờ thân quân thái tử đến. Lúc đó, Đại Lang quân có thể dùng phục binh một lưới bắt hết thân quân thái tử, quân tâm Người Nam sau đấy ắt sẽ dao động.

Tông Hàn nhăn mày:

- Sao có thể dám chắc thân quân thái tử sẽ truy kích.

Tôn tiên sinh cười ha hả:

- Đại Lang quân, chẳng lẽ quân Tống tại Yên Sơn còn có người không dám truy kích?

Theo ta được biết, Đô thống chế thân quân thái tử Ngọc Doãn có địch ý rất lớn với Đại Kim ta. Giang hồ tuyệt sát lệnh ở Hà Bắc lộ là ai phát ra? Ta hoài nghi đó là Ngọc Tiểu Ất. Đừng quên Mã hòa thượng phát ra giang hồ tuyệt sát lệnh bây giờ cực kì hòa hợp với Ngọc Tiểu Ất. Nếu không có hắn phát ra ám hoa chỉ sợ không thoát được liên hệ. Thời điểm này sao hắn có thể dễ dàng thả Đại Lang quân rời đi? Tuy nhiên Đại Lang quân tốt nhất nên diễn đùa như thật, để cho Ngọc Doãn kia nghĩ lầm quân Kim ta đã tan rã...Nếu không cho hắn ít ngon ngọt, sợ tên giáo hoạt đó chưa chắc đã mắc câu.

Tông Hàn nghe xong gật đầu liên tục.

Tôn tiên sinh nói không sai, đích thật là phải tiêu diệt thân quân thái tử mới khiến quân Tống thấy sợ hãi.

Nghĩ đến đây, Tông Hàn liền đứng lên:

- Tất cả sẽ nghe theo lời tiên sinh...Sau khi Tông Hàn lập kế hoạch sẽ lập tức đi bố trí.

Thật ra cũng không cần gã giống trống khua chiêng. Lương thảo Hồ Lô Khẩu bị hủy, sĩ khí quân Kim đã sớm không còn. Nghe nói sắp sửa rút lui, quân Kim lập tức có phản ứng, khiến thị trấn Định An hỗn loạn. Cùng lúc đó Tông Hàn suốt đêm phái một đội tinh binh rời khỏi Định An, đi đến chân núi lặng yên mai phục. Ngày thứ ba, quân Kim bắt đầu rút lui quy mô lớn, mấy vạn đại quân hốt hoảng mà đi. Ven đường vô số đồ quân nhu bị vứt bỏ tạo ra cảm giác cực kì hỗn loạn.

Hai mươi lăm tháng mười hai, trời quang.

Mùa đông giá rét sắp đến, cũng là lúc thời tiết lạnh giá nhất.

Núi Trục Lộc nằm trên đường quân Kim chạy về Phụng Thánh Châu. Hoàn Nhan Tông Vọng đứng trên một gò đất cao, đưa mắt nhìn về phía xa.

Trời mênh mông thoáng đặng, thỉnh thoảng có quân Kim chập vạt đi lại.

Sắc mặt Tông Hàn biểu lộ vô cùng khó coi.

Từ lúc Nữ Chân ở Bạch Sơn Hắc Thủy tới nay, cho dù là mấy lần đại quân người Liêu xâm chiến thì người Nữ Chân cũng chưa bao giờ chập vạt đến thế. Hoàn Nhan A Cốt Đả mang theo người Nữ Chân mạnh mẽ đánh tan Đại Liêu, thành lập Đại Kim hiện nay.

Nhưng bây giờ...

Tuy thái độ chập vạt của quân Kim có chút diễn trò, nhưng đại đa số là sự thật.

Đích xác là lòng của người Nữ Chân đã rối loạn.

Tình huống như vậy cứ tiếp diễn, nếu không thể tiêu diệt thân quân thái tử thì dù có lui về Phụng Thánh Châu tình hình cũng sẽ chẳng lạc quan.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Tông Hàn càng thêm nôn nóng.

- Thăm dò được hướng đi quân Tống chưa?

- Bẩm Đại Lang quân, theo thám tử hồi báo, quân Tống ở Thạch Môn Quan và Cư Dung Quan không có động tĩnh gì lớn...

- Ta không hỏi Thạch Môn Quan và Cư Dung Quan.

- Quân Tống ở Tùng Tử Khẩu cũng rất bình tĩnh, dường như không có ý định truy kích.

Tâm tình Tông Hàn càng thêm mất bình tĩnh.

Hắn dùng roi ngựa hung hăng quát lên đại thụ vài cái, sau đó hít sâu vài hơi thật mạnh, cuối cùng định thần.

- Tôn tiên sinh có tin tức gì không?

- Bẩm Đại Lang quân, còn chưa có tin tức gì của Đại Lang quân truyền tới.

Tôn tiên sinh phụng lệnh Tông Hàn tới Tang Kiền Hà giải quyết việc chung. Bình mã Hoàn Nhan Lâu Thất đóng quân ở cạnh Tang Kiền Hà. Ý của Tông Hàn là muốn Hoàn Nhan Lâu Thất ngăn trở quân Tống ở Tang Kiền Hà. Chờ trận chiến ở Núi Trục Lộc bắt đầu, quân Tống tất nhiên sẽ nhận được tin tức. Chủng Sư Trung quyết không thể ngồi xem thân quân thái tử bị diệt, chắc chắn sẽ phái viện binh giải cứu.

Nhiệm vụ của Hoàn Nhan Lâu Thất chính là muốn ngăn chặn viện binh quân Tống.

Chỉ cần Hoàn Nhan Lâu Thất có thể ngăn quân Tống một ngày, Tông Hàn có nắm chắc tiêu diệt toàn bộ thân quân thái tử ở Núi Trục Lộc.

Nhưng Hoàn Nhan Lâu Thất sẽ nghe lệnh của Tông Hàn sao?

Đó cũng là kiêu binh mãnh tướng, cũng là tôn thất nước Kim. Hơn nữa, quan hệ giữa hắn và Tông Hàn cũng chẳng phải thân quen gì nhiều.

Hoàn Nhan Lâu Thất là một kẻ cực kì xảo hoạt, một khi thương vong quá lớn chắc chắn sẽ rút lui khỏi chiến trường. Cho nên Hoàn Nhan Tông Hàn để Tôn tiên sinh cầm Hồ phù của hắn tới Tang Kiền Hà hiệp trợ Hoàn Nhan Lâu Thất. Dùng danh nghĩa hiệp trợ, thực tế là giám thị. Nếu Hoàn Nhan Lâu Thất không chịu tử chiến thì Tôn tiên sinh có thể dựa vào mật lệnh để đoạt binh quyền.

Tóm lại hiện tại hy vọng lớn nhất của Tông Hàn đặt tại trên người Tôn tiên sinh.

Trời dần dần tối.

Đêm Núi Trục Lộc rét lạnh cực kì.

Tông Hàn dẫn binh mã mai phục trên núi cả ngày vẫn không thấy động tĩnh của quân Tống, không khỏi sốt ruột.

Ngay lúc Tông Hàn sắp không nhịn nổi thì thám mã đột nhiên báo:

- Đại Lang quân, quân Tống ở Tùng Tử Khẩu bắt đầu điều động lúc trời vừa tối.

Nô tài phát hiện có hai chi mã quân thừa dịp ban đêm xuất doanh, hướng đi không rõ.

Ngoài ra trong doanh Tùng Tử Khẩu cũng có dấu hiệu điều động binh mã. Nô tài tận mắt thấy bộ binh của Người Nam đi ra từ Tùng Tử Khẩu, dường như đang đuổi tới đây. Nhìn cờ hiệu chắc khoảng bốn đến năm nghìn quân, tuy nhiên hành động rất thông thả.

Rút cục quân Tống có động tĩnh sao?

Tông Hàn nghe xong lập tức mừng rỡ, sự lo lắng dần dần thả lỏng.

- Tiếp tục thăm dò!

- Vâng!

Thám báo nhanh chóng rời đi, tâm tình Tông Hàn tốt hơn nhiều.

Chỉ cần quân Tống có phản ứng, không sợ chúng không mắc câu...

- Truyền lệnh của ta, cho các huynh đệ lấy rượu chống rét, nấu mình cho kỹ. Không có hiệu lệnh của ta bất cứ kẻ nào cũng không được hành động.

Tông Hàn ra lệnh một tiếng, tám ngàn quân Kim lập tức hành động.

Trong bóng đêm, Núi Trục Lộc mênh mông như cự thú đang ngủ say. Tất cả quân Kim đều giấu mình lặng lẽ đợi lệnh của Tông Hàn.

Thời gian dần trôi qua.

Thấm thoát đã qua giờ Tý.

Đêm khuya, ở Núi Trục Lộc càng lúc càng rét. Rất nhiều quân Kim giấu trong núi, tuy có rượu chống lạnh nhưng môi cũng đã phát xanh, tay chân cứng ngắc. Tuy nhiên dù sao đây cũng là binh mã tinh nhuệ nhất dưới tay Tông Hàn. Dù lạnh đến mức khó chịu nổi nhưng không ai lộ ra. Nhiệt độ ở Bạch Sơn Hắc Thủy còn thấp hơn nhiều. Đám người Nữ Chân xưa nay quen sinh hoạt tại hoàn cảnh ác liệt đó, đối với việc chống đỡ cái rét đều có kinh nghiệm phong phú.

Hướng chỉ bọn họ cũng biết trận chiến tối nay cực kì quan trọng.

Vì vậy tất cả mọi người đều tập trung tinh thần đợi quân Tống đến.

Một đội mã quân từ đằng xa đang chạy tới như điện chớp.

Tiếng vó ngựa như sấm từ xa tới gần. Nhờ ánh trăng có thể thấy cờ hiệu chi mã quân này đúng là của quân Tống.

Tông Hàn bản năng nắm chặt binh khí. Hấn kiên trì chịu đựng không xuất kích. Nhìn đội mã quân này ước chừng chỉ có bốn năm trăm người, không phải quân chủ lực của thân quân thái tử, không đáng để hành động.

Một lát sau lại có một đội mã quân đi qua núi.

Tông Hàn vẫn không hề hạ lệnh xuất kích. Ước chừng nửa canh giờ sau, từ phía bắc Núi Trục Lộc truyền đến tiếng vang, trên không trung xuất hiện lửa khói liên tiếp, trong màn đêm tối đen cực kì bắt mắt.

Đến rồi!

Tông Hàn híp lại tròn mắt.

Đã sớm biết hai chi mã quân này chỉ là thăm dò...Đám Người Nam này quả là giả tạo.

Tông Hàn nhúc nhích ngón tay hơi cứng ngắc, nắm chặt thương lớn. Chỉ trong chốc lát truyền tới tiếng bước chân xa xa.

Chủ lực quân Tống rút cục xuất hiện. Từ cờ hiệu xem ra đúng là thân quân thái tử.

510. Chương 507: Huyết Chiến Núi Trục Lộc (2)

Tông Hàn mắt đỏ ngầu!

Từ tháng 11 khai chiến với Thân quân Thái Tử tới nay, Nữ Chân thực tại bị thiệt hại rất nặng nề.

Nếu không có sự xuất hiện của Thân quân Thái Tử, Đại Kim cũng không có khả năng rơi vào thế cực như hiện giờ. Chứ đừng nói chi là, cái chết của hai vạn tù binh về bắc kia cũng với Thiện Ứng, Tông Vọng, Tiêu Khánh đều có thể liên quan mật thiết tới Thân quân thái tử.

Mất thấy Thân quân Thái Tử càng ngày càng gần, Hoàn Nhan Tông Hàn đột nhiên giơ lên thương lớn.

Bang bang bang, một trận mỗ thanh quanh quẩn trong bóng đêm, trong phút chốc, từ một bên sườn núi Trục Lộc đứng ra vô số quân Kim, giương cung cài tên, nhắm tới quân Tống. Cùng lúc đó, Tông Hàn hét lớn một tiếng, Nữ Chân tam quân đồng thời xuất kích. Gần vạn quân Kim giống như thủy triều từ bên sườn núi Trục Lộc, hướng về Thân quân Thái Tử trên quan đạo đánh tới...

- Địch tập kích, bày trận!

Trong nháy mắt, quân Tống cũng truyền đến liên tiếp hô tiếng quát.

Tuy nhiên, quân Tống mà người Nữ Chân gặp phải không giống như trong dĩ vãng nữa. Thân quân Thái Tử khi gặp phải phục kích cũng không lộ vẻ luống cuống, ngược lại đầu vào đẩy bày trận chống đỡ. Thuần bài thủ đều tiến lên, chống đỡ mưa tên bay tới. Hai cánh mã quân cũng nhanh chóng tản ra, trường thương thủ cung tiến thủ giã chân tại chỗ tiến lên. Dưới sự yểm hộ của thuần bài thủ, cung tiến thủ chợt phát động phản kích về phía quân Kim. Trong lúc nhất thời, dưới chân núi Trục Lộc tiếng kêu rung trời, phá vỡ đêm khuya yên tĩnh.

Tông Hàn không nghĩ tới, Thân quân Thái Tử cứng cỏi như thế.

Đối mặt với phục kích bất thành linh xảy ra mà không hề loạn chút nào.

Tuy nhiên ngẫm nghĩ thì cũng bình thường thôi.

Nếu không có một đội binh mã như vậy, sao có thể liên tục chiến thắng, đánh cho Nữ Chân chật vật không chịu nổi?

- Người Nam, quả là có chút thủ đoạn.

Nhưng dù có thủ đoạn thì sao chứ?

Trên núi Trục Lộc này đã bày ra thiên la địa võng, vì chính là để toàn diệt Thân quân Thái Tử.

Tông Hàn trầm giọng thét ra lệnh:

- Thối tù và!

Ô, ô, ô...

Tiếng tù và Người Nữ Chân vang lên quanh quẩn trong sơn dã.

Từ bốn phương tám hướng lập tức giết ra nhiều đội quân Kim, cuộn cuộn hướng tới quân Tống.

Vì để tiêu diệt hoàn toàn Thân quân Thái Tử, Tông Hàn gần như điều động tất cả cả quân Kim. Thậm chí, gã cũng không thông tri người Bạch Đất Đán và người Niêm Bát Cát, càng không nói cho liên quân Thập Lĩnh. Một trận chiến này, là Nữ Chân chân chính chiến đấu, không thể nào mượn tay người khác được.

Nhìn binh lực của Thân quân Thái Tử cũng chỉ trên dưới năm ngàn người, nhưng lại phù hợp với binh lực Thân quân Thái Tử.

Trên mặt Tông Hàn đầy dử tợn, không ngừng phát ra hiệu lệnh.

Từng đội kỵ binh quân Kim phóng ra, trong miệng liên tiếp phát ra tiếng kêu gào, hoàn toàn không thấy quân Tống phóng tới tên.

Để tiêu diệt Thân quân Thái Tử, Tông Hàn thậm chí điều động Thiết Phù Đồ tinh nhuệ nhất dưới trướng của gã.

Kỵ sĩ Thiết phù đồ toàn bộ đều mặc giáp, ngay cả ngựa cũng đều phủ thêm áo giáp. Tên binh thường căn bản không thể tạo thành thương tổn đối với bọn họ, lực sát thương càng đặc biệt kinh người. Tuy nhiên, thể tấn công của quân Kim mặc dù mãnh liệt, nhưng quân Tống lại không hề có bất kỳ dấu hiệu bối rối.

Dưới đại kỳ trung quân, một viên quân Tống đội mũ quán giáp, tay cầm một cây thương lớn nhìn quân Kim đánh tới.

Y dẫu vào đấy phát ra mệnh lệnh. Quân Tống vừa đánh vừa lui, trận hình không loạn chút nào, chậm rãi lui hướng tới một gò núi cách đó không xa.

Nhìn trận hình chỉnh tề của quân Tống, Tông Hàn không khỏi âm thầm ngạc nhiên thán phục.

- Tướng Tống kia là Ngọc Tiểu Ất?

Tay gã chỉ vào chủ tướng quân Tống, quay đầu hỏi thân binh bên cạnh.

Rất nhanh, Tông Hàn nghe lời đáp:

- Đại Lang quân, gã kia không phải là Ngọc Tiểu Ất, mà là Ngô Giới, Phó Đô Thống Thân quân Thái Tử.

- Ngô Giới?

Tông Hàn nhăn mày lại, có vẻ kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng Ngọc Tiểu Ất đích thân truy kích, lại không nghĩ đổi thành Ngô Giới.

Trong trận chiến Tùng Tử Khẩu, Hoàn Nhan Tông Hàn và Thân quân Thái Tử giao phong nhiều lần, đối với việc phối trí nhân viên của Thân quân Thái Tử, nên không có gì xa lạ. Gã biết, thủ hạ Ngọc Doãn có một viên đại tướng, tên là Ngô Giới, và một người mưu sĩ tên là Trần Quy, là phụ tá đắc lực của Ngọc Doãn. Ngoài ra, trong Thân quân Thái Tử còn có các Phó tướng Tống là Trương Kỳ, Vu Bằng và Phó Tuyển, cộng thêm Thống Lĩnh Bối Ngồi quân dưới trướng Ngọc Doãn là đám người Cao Sủng, Hà Nguyên Khánh. Ngẫm nghĩ, Ngô Giới suất bộ truy kích, ngược lại cũng chẳng có gì lạ.

Nếu Ngọc Doãn là chủ soái, quả quyết không có khả năng khinh thân mạo hiểm.

Cũng giống như Hoàn Nhan Tông Hàn gặp phải tình huống như này cũng không có khả năng tự mình truy kích.

Tuy nhiên, nếu Ngô Giới được xưng hiệu là phụ tá đắc lực của Ngọc Doãn, nếu có thể đem chém giết được, chắc chắn sẽ tạo nên đả kích rất lớn đối với Ngọc Doãn.

Nghĩ đến đây, Tông Hàn càng không chút do dự, sai người lôi vang trống trận, đốc thúc quân Kim tiếp tục công kích.

Trong bóng đêm, dưới chân núi Trục Lộ đao quang kiếm ảnh, tiếng kêu không ngừng.

Sau khi Thiết phù đồ phát động công kích, khí thế càng kinh người, giết được quân Tống liên tiếp bại lui.

Tuy nhiên, Tông Hàn rất nhanh phát hiện tình huống không ổn. Quân Tống tuy rằng lui về phía sau, nhưng đầu trận tuyến cũng không có xuất hiện sự hỗn loạn. Thiết Phù Đồ ngay từ đầu đích thật là sinh ra tác dụng rất lớn, nhưng từ lúc quân Tống lui đến gò đất, uy lực của Thiết phù đồ cũng theo đó mà yếu đi.

Mượn địa thế, phá Thiết phù đồ ta!

Ngô Giới này thật đúng là nhân tài...

Trong lòng Tông Hàn mặc dù không ngừng tán thưởng Ngô Giới, nhưng lại không có nửa điểm nhân từ nương tay.

Nếu có thể hoàn toàn tiêu diệt đội nhân mã này, đối với Nữ Chân mà nói, không thể đo lường được lực ảnh hưởng. Cho nên càng tỉnh táo để giết chết tâm tư Ngô Giới. Người Nam không phải là không có người tài ba...Không nói đến Đô Thống Chế Thân quân là Ngọc Doãn kia, mà ngay cả Ngô Giới cũng phi kẻ đầu đường xó chợ. Hơn nữa Nhạc Phi Thạch Môn quan cùng với Hàn Thế Trung đóng quân ở Kế Châu.

Yến Sơn phủ nhỏ bé này nhưng lại ngọa hổ tàng long.

Đáng tiếc lão Triệu quan gia có mắt không trông, lại khiến cho những người tài ba này không được thi triển tài hoa, nếu không sao lại có cục diện hôm nay.

Sắc trời, đã không còn sớm!

Gió càng lúc càng lớn...

Tông Hàn biết, không thể kéo lâu nữa, nếu không rất có thể sẽ phát sinh điều không ngờ.

Vì thế gã cắn răng một cái, vất thương thúc ngựa, liền lao xuống núi.

Ở phía sau gã, mấy trăm Hợp Trát cũng phóng ngựa múa đao, gia nhập chiến đấu...

Trên mô đất, Ngô Giới trầm tĩnh đang xem cuộc chiến.

Đối với mặt sự xung phong của quân Kim, y không chút nào kích động, bình tĩnh huy binh mã, chống đỡ quân Kim công kích.

Mắt thấy quân Kim càng ngày càng nhiều, thế công càng ngày càng mãnh liệt, nụ cười trên mặt Ngô Giới cũng theo đó càng lúc càng rõ ràng.

- Đô Thống, cứ tiếp tục thế này, các huynh đệ sẽ ngăn cản không nổi.

Ngô Giới trầm giọng nói:

- Đừng vội kích động, truyền mệnh lệnh của ta, lui về phía sau ba mươi bước, từ mô đất kết trận ngăn địch.

Theo một tiếng ra lệnh của y, lính liền lác phía sau lập tức múa cây đuốc. Dưới mô đất, Thân quân Thái Tử bày ra thế tan tác, liên tục lui lại. Mà quân Kim thấy quân Tống lui về phía sau, sĩ khí càng dâng cao, tiếng kêu càng ngày càng vang dội, hướng mô đất đánh tới.

Tông Hàn vọt tới dưới chân núi, lại đột nhiên ghìm chặt chiến mã.

Hình như không thích hợp!

Đã đến lúc này, Thân quân Thái Tử rõ ràng không tan tác, cũng không phải hiện tượng bình thường. Trừ phi, Thân quân Thái Tử nắm chắc tình thế, nếu không quyết không thể nào ở loại tình huống này, còn duy trì trận hình không loạn. duy trì trận hình bất loạn. Cho dù là bọn họ là đang không ngừng lui về phía sau, nhưng Tông Hàn có thể thấy, giống như là muốn tập trung lực lượng phòng ngự, mà không phải diêm báo đại quân tan tác.

Sao lại thế này?

Ngay lúc Tông Hàn cảm thấy nghi hoặc, chợt nghe xa xa trên mô đất có tiếng quân Tống hò hét.

Thuần bài thủ bước nhanh đoạt ra, đứng ở tiền phương trận quân. Thuần bài thủ này cầm trong tay thiết thuẫn cao gần bằng thân người, sau khi đoạt lên tiền phương, dùng sức đem tấm chắn đâm xuống mặt đất.

Theo sát sau, chỉ thấy mấy trăm quân Tống lao tới. Cầm trong tay hỏa chiết tử (dụng cụ tạo lửa thô sơ), cũng không biết châm cái gì, từ bên trong quân Tống liên tiếp truyền đến tiếng hô:

- Hỏa lôi thủ. Ném mạnh!

Không hay rồi!

Tông Hàn lập tức kịp phản ứng, đích thực quân Tống này có ý đồ.

Chưởng Tâm Lôi...

Trong tay Thân quân Thái Tử cầm có một loại hỏa khí uy lực thật lớn.

Tông Hàn đã sớm nghe người ta nói qua, nhưng vẫn chưa tận mắt thấy. Cho dù là ở Tùng tử khẩu, Thân quân Thái Tử cũng không có dùng loại hỏa khí này. Loại này hỏa khí hiển lộ ra. Lúc này, quân Tống đã tụ ở một chỗ, mà bên ngoài phương trận tất cả đều là binh mã Nữ Chân.

Tông Hàn vội vàng muốn hạ lệnh quân Kim đình chỉ tiến công.

Nhưng đã muộn!

Mấy trăm quả Chưởng Tâm Lôi từ trong trận doanh quân Tống bay ra ngoài, dừng ở khoảng cách trước thuẫn bài thủ quân Tống ước chừng sáu bảy mươi mét. Kíp nổ Chưởng Tâm Lôi trải qua xử lý, một khi châm, rất khó tắt. Mấy trăm quả Chưởng Tâm Lôi bay ra, liền dừng ở bên trong quân Kim. Không đợi quân Kim kịp phản ứng. Chợt nghe những tiếng nổ ầm ầm liên tiếp thật lớn.

Từng đoàn từng đoàn ánh lửa trên chiến trường dâng lên, khói thuốc tràn ngập.

Trong ngọn lửa, quân Kim bị nổ chia năm xẻ bảy, huyết nhục văng tung tóe.

Cho dù là Thiết phù đồ có áo giáp hộ thân, nhưng bị sóng khí khổng lồ kia làm cả kỵ binh Nữ Chân xông lên trước nhất bị hất ngã trên mặt đất.

- Hỏa lôi thủ, ba lượt luân phiên ném

Ngô Giới lớn tiếng hô quát, hỏa lôi thủ trong quân Tống không ngừng đem châm Chưởng Tâm Lôi ném hướng chiến trường.

Tiếng nổ mạnh ầm ầm không dứt bên tai, Tông Hàn mặc dù khoảng cách hiện trường nổ khá xa nhưng cũng cảm nhận được sóng khí kia ập vào mặt.

Chiến mã đang cười hí lên hoảng sợ bất an.

Tông Hàn không khỏi nuốt nước miếng, quay đầu ngựa định chạy đi, lại nghe được xa xa có ba tiếng pháo hiệu vang lên, theo sát sau một đội quân Tống, từ sau núi Trục Lộc giết đi ra. Một viên đại tướng cầm đầu mặc khôi giáp màu đen, cưỡi Vương Truy mã, tay cầm cây thiết thương lớn.

Y lớn tiếng quát:

- Hoàn Nhan Tông Hàn, Dương gia gia ta ở đây, để mạng lại.

Thương tạt ngựa nhanh, con Vương truy mã trong chớp mắt liền vọt vào chiến trường.

Dương Tái Hưng vũ động thương lớn giống như mãnh hổ xuống núi nhảy vào trong loạn quân.

Quân Kim Sớm đã bị Chưởng Tâm Lôi nổ thất kinh giờ phút này căn bản không lòng dạ nào ham chiến. Hỏa khí trong tay người Nam, thật sự là thật lợi hại...Ba lượt Chưởng Tâm Lôi ném mạnh, nổ chết hơn ngàn binh mã. Mà hết thấy, đều là phát sinh trong chớp mắt. Trước một khắc quân Kim còn chiếm thượng phong, sĩ khí tăng vọt; nhưng qua ba lượt Chưởng Tâm Lôi, toàn bộ cục diện cũng theo đó mà sinh ra biến hóa.

Dương Tái Hưng suất bộ giết ra; Cao Sủng suất bộ giết ra; Hà Nguyên Khánh suất bộ giết ra...

Thân quân Thái Tử, tuy chỉ là ba đội mã quân, gần như là dốc toàn lực xuất động.

Tông Hàn mắt thấy cục diện hỗn loạn, trong đầu trống rỗng...Vốn là tính toán diệt hoàn toàn quân Tống, hiện tại xem ra hình như trái ngược?

Ở nơi này gấp gáp truy kích, rõ ràng là đã có chuẩn bị.

Ngay lập tức Tông Hàn giật nảy mình toàn thân lạnh toát, trong đầu hiện lên ý nghĩ không hay.

Phục kích Thân quân Thái Tử, chỉ có ta và Tôn Hải biết. Lần này phục kích, lại Tôn Hải hiến kế...Ta không có khả năng để lộ phong thanh, như vậy chỉ có thể là Tôn Hải để lộ phong thanh?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tông Hàn trắng bệch.

Nếu thật là Tôn Hải để lộ phong thanh, như vậy Hoàn Nhan Lâu Thất...

- Lui lại, lui lại, theo ta giết đi ra ngoài.

Tông Hàn lúc này đã hoàn toàn rối loạn đầu trận tuyến, làm sao còn dám tiếp tục giao chiến.

Gã quay đầu ngựa bỏ chạy, vừa chạy, trong lòng vừa cầu nguyện: Chỉ mong không phải là kẻ phản gián của người Nam, nếu không Lâu Thất nguy rồi!

511. Chương 508: Quân Kim Bị Tử Thương Nặng Nề (1)

Bên sông Tang Can, đại doanh quân Kim.

Lều lớn trung quân đông chén bàn hỗn loạn, Hoàn Nhan Lâu Thất ngà say vẫn nâng ly cạn chén không ngừng.

Mùa đông này đối với Hoàn Nhan Lâu Thất mà nói chẳng khác gì một cơn ác mộng.

Quân Tống dừng mãnh trước nay chưa từng có làm cho Nữ Chân tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Thêm với đầu năm, Hoàn Nhan Hoạt Nữ cũng chết, làm Hoàn Nhan Lâu Thất đã nhìn rõ, đối mặt với sự tiến công gay chiến của Quân Tống, cho dù là Hoàn Nhan Lâu Thất kinh nghiệm sa trường, cũng có chút ngăn cản không nổi. Nếu tiếp tục như thế nữa, binh mã quân Tống từ Yên Sơn phủ không ngừng gia tăng, tình huống Đại Kim chỉ sợ sẽ càng khó khăn. Cho nên, Hoàn Nhan Ngộ Khất Mãi nghị hòa, Hoàn Nhan Lâu Thất cũng có chút tán thành.

Nhưng nghị hòa tựa như giống chiến bại!

Hoàn Nhan Lâu Thất rất rõ ràng, lần này nghị hòa với Đại Tống, tuyệt đối không thể nào giống như trước nữa.

Phải biết rằng, quân Tống lần này thu hoạch thắng lợi lớn, cho dù Triệu Hoàn là người nhu nhược thì cũng sẽ không cúi đầu như trước nữa. Huống chi, Triệu Hoàn cần trận này thắng lợi, còn ổn định ngôi vị hoàng đế của mình. Vì ngôi vị hoàng đế này, cũng nhất định phải cứng rắn, mạnh mẽ.

Từ lúc Tống Kim khai chiến tới nay, Nữ Chân chưa bao giờ có thất bại thảm hại như vậy.

Trong mắt Hoàn Nhan Lâu Thất, bại bởi Tống Triều như vậy, quả thật là sự khuất nhục của y.

- Tôn tiên sinh, thật sự rút binh sao?

Hoàn Nhan Lâu Thất mắt say lơ dờ nhìn Tôn Hải ngồi ở vị trí đầu.

- Nếu Đại Thái tử muốn tiêu diệt Thân quân Thái Tử, chúng ta đại khái có thể mượn cơ hội này, đoạt lại Uy Châu, cũng tốt hơn là uất ức chạy trốn như vậy.

Tôn Hải mặc một bộ áo choàng màu trắng bằng vải bông, thần sắc có chút trầm tĩnh.

Y xung phong nhận việc tiến đến sông Tang Can đốc chiến. Tuy nhiên sau khi tới sông Tang Can, lại không đối chọi gay gắt với Hoàn Nhan Lâu Thất. Hoàn Nhan Lâu Thất vốn cho là, Tôn Hải ỷ vào Hoàn Nhan Tông Hàn làm chỗ dựa vững chắc, tất sẽ ngang ngược. Nào biết được Tôn Hải cũng là người biết điều, chẳng những không can thiệp quân vụ, ngược lại chủ động đem binh phù giao cho Hoàn Nhan Lâu Thất bảo quản.

- Chắc Đại lang quân chưa rõ tình hình chiến đấu, ta còn muốn tiến đến bày mưu tính kế cho Đại Lang.

Sông Tang Can giao cho lang quân. Tóm lại không được để người Nam qua sông. Trận chiến này nếu thành công, lang quân đã giành được công lớn rồi.

Tôn Hải khiêm tốn, cũng làm cho Hoàn Nhan Lâu Thất rất có thiện cảm.

Lập tức gã thiết lập yến tiệc trong quâ doanh, tiễn Tôn Hải.

Hải đã sớm biết Hoàn Nhan Lâu Thất sẽ không cam lòng lui lại, cho nên nghe gã nói xong thì cũng không quá bất ngờ.

Chỉ khẽ mỉm cười, Tôn Hải nói:

- Đại Lang quân muốn cướp lấy Ủy Châu, thật sự không thể.

- Vì sao?

Hoàn Nhan Lâu Thất hỏi.

Tôn Hải nói:

- Người Nam ở Hồ Lô Khẩu đốt lương thảo, gần một trăm ngàn binh sĩ không có gì để ăn.

Nếu chúng ta là hảo hán Nữ Chân, thì không cần phải lo lắng. Nhưng trong một trăm ngàn người này còn có Niêm Bát Cát Bạch Đạt Đán và liên quân Thập Lĩnh. Nếu bọn người kia không có gì ăn no bụng, thì sẽ không an tâm tác chiến. Làm không tốt, thậm chí sẽ dao động lòng quân.

Tuy rằng Đại Lang quân mệnh Đại Đồng phủ vận chuyển lương thảo tới, nhưng dù sao nước ở xa không giải được cái khát gần.

Hơn nữa dư nghiệt người Liêu kia tàn sát bờ bãi Mạc Bắc, người Bạch Đạt Đán và Niêm Bát Cát cũng đều bàng hoàng, căn bản không lòng dạ nào tác chiến...Tình trạng như thế, muốn đoạt Ủy Châu đều không phải là chuyện dễ. Phải biết rằng, lão Triệu quan gia lần này cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu không thể đánh thắng một trận, ngôi vị hoàng đế của hắn sẽ không giữ được. Một khi hắn quyết định giao chiến, thì sẽ không phải là chuyện tốt đối với Đại Kim ta.

c làm sao không hiểu đạo lý phương diện này. Chẳng qua là cảm thấy có chút ghen ghét.

Tôn Hải nói xong, Tôn Hải nói xong, liền ngậm miệng lại.

- Tôn tiên sinh, ta đọc sách không nhiều lắm, xác thực biết trong sách người Nam các người có một điển cố gọi là: Nằm gai nệm mật.

Lần này sẽ nhẫn nhịn, đợi bình định Mạc Bắc, Đại Kim ta nguyên khí khôi phục, nhất định phải lại xuôi nam, mã đạp Trung Nguyên.

Dứt lời, Hoàn Nhan Lâu Thất ngửa cổ lên, uống một hơi rượu.

Chỉ có điều gã không cảm thấy được, có hai tùy tùng ở sau lưng Tôn Hai nhìn nhau, lộ vẻ hội ý.

- Tôn tiên sinh, không còn sớm nữa, nếu không xuất phát, thì sẽ không kịp nữa.

Một người trong đó, nhẹ giọng khuyên bảo.

Tròng mắt Tôn Hải hơi híp lại, mỉm cười gật gật đầu, liền đứng dậy.

Trong đại trường tràn ngập một mùi vị cổ quái. Chỉ có điều bị mùi rượu áp chế nên mùi thơm này cũng không đặc biệt rõ ràng.

- Lang quân, vậy ta cáo từ.

Hoàn Nhan Lâu Thất say khướt muốn đứng tiến ba người Tôn Hải, nào ngờ vừa đứng lên, lại cảm thấy quay cuồng, thân hình lảo đảo đầu ngã cắm xuống đất. May có hai Hợp Trát phía sau Tôn Hải nhanh tay lẹ mắt đỡ người tiến lên, tay đỡ lấy Hoàn Nhan Lâu Thất. Hoàn Nhan Lâu Thất cảm thấy trên cổ đột nhiên lạnh ngắt, không nói gì được nữa.

Gã ngồi thẳng lên muốn mở miệng, nhưng ứ ớ không phát ra được âm thanh nào.

Một chùm máu tươi từ cổ gã ồ ồ chảy ra, nháy mắt đã nhuộm đỏ cả áo bào vải bông màu trắng. Tay chỉ Tôn Hải, miệng ứ ớ, chỉ nghe những âm thanh cổ quái phát ra từ trong cổ họng.

- Lang quân say rồi, nên nghỉ sớm, không làm phiền lang quân tiến ta nữa.

Trên mặt Tôn Hải hiện ra nụ cười cổ quái, nhìn Hoàn Nhan Lâu Thất lớn tiếng nói.

Hai Hợp Trát đỡ Hoàn Nhan Lâu Thất dựa vào ghế lớn, dùng áo choàng rộng khoác lên người Hoàn Nhan Lâu Thất. Hoàn Nhan Lâu Thất đã khí tuyệt bỏ mình, trong mắt vẫn toát lên thần thái khó tin.

Hợp Trát kia lấy binh phù trên người Hoàn Nhan Lâu Thất, đi tới trước Tôn Hải.

- Tôn tiên sinh, chúng ta đi thôi.

Tôn Hải lại nhìn Hoàn Nhan Lâu Thất một cái, gật gật đầu xoay người rời đi.

Đi ra lều lớn, y nói với Hợp Trát thủ vệ ở bên ngoài:

- Lang quân say, chớ quấy rầy hấn, để hấn ngủ một lát.

Hợp Trát vội vàng khom người tuân mệnh, nhìn theo ba người Tôn Hải lên ngựa, hiên ngang rời đi.

Quay đầu nhìn thoáng qua màn trướng buông xuống, hơn mười Hợp Trát cũng không đi vào thu dọn, mà ưỡn ngực tiếp tục thủ hộ bên ngoài.

- Trương Đại Lang, lần này nhọc lòng phụ phụ người rồi.

Đi ra viên môn, Tôn Hải giống như quả bóng xì hơi, gần như ngồi phịch ở trên ngựa:

- Trần Trường sử quả nhiên thần cơ diệu toán, nếu không có hấn trừ tính thỏa đáng, chỉ sợ ta vừa rồi đã bại lộ chân tướng. Đáng tiếc, lại lấy không được thủ cấp của Hoàn Nhan Lâu Thất, nếu không đích thị là một đại công.

Hợp Trát đỡ Hoàn Nhan Lâu Thất, cũng ám sát Hoàn Nhan Lâu Thất mỉm cười.

- Chỉ là một Hoàn Nhan Lâu Thất, có đáng ngại gì đâu.

Lang quân này đã không cần công lao bực này nữa, tặng cho Tiểu Chung tướng công làm lễ vật là được. Chúng ta vẫn nên nhanh rời khỏi nơi này, để tránh bị Lỗ Tặc phát hiện hành tung.

Trương Đại Lang này rõ ràng là Thần Hành Thái Bảo Lâm Thao.

Mà Hợp Trát đi theo Lâm Thao chính là thê tử của y, Mẫu Dạ Xoa Lý Tiểu Thúy.

Tại Hồ Lô KHẩu, Ngọc Doãn một mối lửa đốt lương thảo của người Nữ Châu, không chỉ là dao động khí thế liên quân, còn làm cho Tôn Hải Tôn tiên sinh này nảy sinh ý phản bội. Y là thư sinh nghèo túng, nhưng có tài cán xuất chúng lại không được thi triển, cho nên mới đầu phục Hoàn Nhan Tông Hàn. Nhưng khi Ngọc Doãn hóa thiêu Hồ Lô Khẩu, Tôn Hải cảm nhận được tình huống Nữ Chân không ổn.

Sau khi cân nhắc, Tôn Hải lặng lẽ liên lạc Ngọc Doãn, cũng tỏ vẻ nguyện ý quy hàng.

Ngay từ đầu, Ngọc Doãn cũng không tin y.

Tuy nhiên từ việc Tôn Hải thiết kế “Man thiên quá hải” thì Ngọc Doãn liền tin Tôn Hải.

Dù sao, Trần Quy sớm muộn gì phải rời khỏi Ngọc Doãn.

Mà ngược lại Tôn Hải cũng là tiến sĩ Trung Minh Pháp khoa, trước đây chỉ vì bất hạnh không có kinh nghiệm lý lịch và bối cảnh, cho nên không được triều đình trọng dụng.

Hiện giờ, Trần Quy ở trận chiến Yến Sơn đã được thi triển tài năng, lập đủ công lao rồi.

Quan trọng hơn là, họ tên của gã đã bị Tiểu Chung tướng công Chung Sư Trung biết được, cho nên sớm hay muộn cũng sẽ được triều đình trọng dụng.

Nếu Trần Quy đi, Ngọc Doãn đã thiếu một chủ mưu.

512. Chương 509: Quân Kim Bị Tử Thương Nặng Nề (2)

Tôn Hải này có lẽ không tài cán như Trần Quy, nhưng cũng rất có mưu lược. Quan trọng là y không có công danh, càng thêm trước đây đầu nhập vào Nữ Chân, căn bản không có khả năng đạt được trọng dụng. Nếu muốn trở nên nổi bật, cũng chỉ có thể dựa vào Ngọc Doãn, làm tốt phụ tá cho Ngọc Doãn. Hơn nữa, Ngọc Doãn mơ hồ có một loại trực giác. Ngày khác cơ hội mình ra trận sẽ càng ngày càng ít.

Có ba người Trần Đông, La Đức, Tôn Hải này làm trợ lý, đối với Ngọc Doãn mà nói thế là đủ.

Nào biết được, khi Trần Quy biết được kế hoạch của Tôn Hải, lập tức nghĩ ra một chủ ý tàn nhẫn hơn: xử lý Hoàn Nhan Lâu Thất.

Hết thấy tất cả, đều nằm trong khống chế của Trần Quy.

Tôn Hải mang theo phu thê Lâm Thao và Lý Tiểu Thúy đi vào doanh trại quân Kim sông Tang Ca, trước lấy được tín nhiệm của Lâu Thất, còn mượn việc uống rượu để Lý Tiểu Thúy âm thầm sử xuất một loại mê dược, để Lâm Thao có cơ hội tới gần Lâu Thất.

Nếu không, với sự dũng mãnh của Hoàn Nhan Lâu Thất, dù là uống nhiều chi sê cũng khó có thể tiếp cận.

Sau khi thành công giết Hoàn Nhan Lâu Thất, ba người nhanh chóng rút lui khỏi đại doanh sông Tang Can.

Chạy như điên sau hai mươi dặm, ba người Tôn Hải mới dừng lại, ghì chặt chiến mã, quay đầu nhìn ra xa.

Đại doanh quân Kim đã không còn bóng dáng.

Tôn Hải thở phào một hơi, quay lại nhìn Lâm Thao.

- Đại Lang, kế tiếp làm sao bây giờ?

Lâm Thao thao nhìn sắc trời một chút:

- Nghĩ chắc bên phía Lang quân đã động thủ...Thúy tỷ, phóng hỏa sao băng, thông tri Nhạc Bằng Cử.

Lý Tiểu Thúy gật gù đầu, lập tức đi tìm địa thế tương đối cao.

Nàng từ nơi này lấy ra một vật hình ống, trước tiên tìm ra kíp nổ, sau đó cắm xuống mặt đất, dùng hỏa chiết tử (dụng cụ tạo lửa thô sơ) đốt lên kíp nổ. Xì xì xì, trong bóng đêm, lửa bắn ra từ kíp nổ, nhanh chóng thiêu đốt. Chỉ chớp lát, đã thiêu đốt xong, theo sát sau chợt nghe bồng, bồng, bồng...ba tiếng trầm đục.

Ba miếng hỏa cầu trong vật hình ống thoát ra, thẳng hướng trời cao.

Theo sát sau lại là ba tiếng trầm đục, trong màn đêm tối đen, chợt xuất hiện ba pháo hoa, trong đêm tối đặc biệt bắt mắt.

- Đi thôi!

Lâm Thao cười với Tôn Hải:

- Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, giờ nhanh chóng hội hợp với Trần Trường sử tại Tùng Tử Khẩu.

Giờ này ngày mai, không chừng ta và người vẫn còn ở trên ngựa qua sông, cùng lang quân giết chết Hoàn Nhan Niêm Hân, chắc chắn sẽ thuận thế tiến vào, cướp lấy núi Kê Minh. Đến lúc đó, ta và người muốn được nghỉ ngơi, chỉ sợ cũng không có cơ hội nữa.

Còn chưa dứt lời, chợt nghe từ phía đông truyền đến ba tiếng pháo vang.

Theo sát sau, tiếng kêu rung trời.

Mặc dù khoảng cách đại doanh quân Kim có hai mươi dặm, nhưng cũng có thể mơ hồ nghe được...Sắc mặt Tôn Hải hơi đổi, khe khẽ thở dài.

- Lỗ Tặc, xong rồi...

Dưới chân núi Trục Lộ đã hỗn loạn.

Ngô Giới suất lĩnh năm nghìn quân tốt, đều không phải là chính binh Thân quân Thái Tử mà là lấy tạp binh là chính.

Nói như vậy, tạp binh chủ yếu phụ trách là áp giải lương thảo, khuân vác đồ quân nhu, dựng doanh địa và tạp vụ, không có gì sức chiến đấu. Nhưng chính binh Thân quân Thái Tử tính chất bất đồng, Ngọc Doãn sau khi tuyển nhận tạp binh, luôn gia tăng huấn luyện. So với chính binh Thân quân Thái Tử, sức chiến đấu của tạp binh không đủ, nhưng nếu kéo ra ngoài, chưa hẳn kém cỏi hơn sĩ tốt biên quân bình thường.

Quan trọng hơn là, trong tay Ngô Giới có một ngàn miếng Chưởng Tâm Lôi.

Tại nơi này vẫn là lấy vũ khí lạnh là việc chính. Một loạt hỏa khí quy mô lớn như thế đầu nhập chiến trường, sinh ra lực uy hiếp, khó nói lên lời.

Quân Kim bị nổ hồn bay phách lạc, tán loạn.

Đúng lúc này, quân Tống sớm suất bộ lên vượt qua núi Trục Lộ, mai phục tại núi Kiều, đột nhiên giết ra.

Năm nghìn chính binh Thân quân Thái Tử, trên một ngàn Bối ngòi, sức chiến đấu vô cùng kinh người.

Cùng lúc sáu ngàn binh mã nhảy vào chiến trường, người Nữ Chân không thể tiếp tục chống đỡ được, nhanh chóng tan tác.

Hoàn Nhan Tông Hàn liều chết xung phong từ trên chiến trường mở một đường máu. Gã mang theo mấy trăm Hợp Trát không dám ham chiến, chặt vật mà chạy.

Tôn Hải, nhất định là Tôn Hải!

Tông Hàn vừa chạy vừa mắng không ngừng.

Nếu không phải Tôn Hải bán đứng, quân Tống sao có thể có thể rõ hành động của mình như lòng bàn tay được?

Nếu như nói, trước đó Hoàn Nhan Tông Hàn chỉ nghi ngờ thôi, mà nay Thân quân Thái Tử từ bốn phương tám hướng đi lên thì gã đã khẳng định đáp án rồi.

- Cầu tặc bắt nạt ta quá đáng, một ngày nào đó, ta phải chém cầu tặc kia thành trăm ngàn mảnh!

Tông Hàn ghìim ngựa, ngựa mặt lên trời hét dài.

Tiếng gầm gừ quanh quẩn trên trời cao.

- Đại thái tử, chúng ta nên chạy đi đâu đây?

Một gã thân tín giục ngựa tiến lên, nhẹ giọng hỏi Tông Hàn.

Tông Hàn cũng không do dự, không nói hai lời nói luôn:

- Đi núi Kê Minh...Oát Xuyết nay đang đóng quân ở núi Kê Minh, trong tay có tám Mãnh An binh mã, đủ để ngăn cản quân tiên phong người Nam. Lập tức tới núi Kê Minh, chỉ tới núi Kê Minh mới an toàn.

Oát Xuyết, chính là Kim Ngột Truật, Hoàn Nhan Tông Bát.

Hai năm trước, Ngọc Doãn tại Khai Phong phủ đánh trọng thương Kim Ngột Truật, gần như làm gã trở thành phế nhân.

May mắn Thiên Ứng dùng bí thuật chữa khỏi cho gã, nhưng lại không còn sự dũng mãnh như trước nữa. Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi thấy Kim Ngột Truật như vậy, khi thương thể gã tốt lên, liền phái gã vào làm việc ở Phụng Thánh Châu. Sau khi Hoàn Nhan Tông Hàn quản lý Đại Đồng phủ, nể tình huynh đệ, đã giao cho Kim Ngột Truật tám Mãnh An binh mã, để gã tập trú ở núi Kê Minh. Nói chung, núi Kê Minh tương đối an toàn, cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Đánh giặc, đều có Bồ Sát Thạch Gia Nô và Hoàn Nhan Lâu Thất phụ trách, không cần Kim Ngột Truật xuất chiến...

Nhưng hiện tại, Bồ Sát Thạch Gia Nô chết rồi, Hoàn Nhan Lâu Thất dữ nhiều lành ít.

Trong lòng Hoàn Nhan Tông Hàn biết, một khi quân Tống tiêu diệt Hoàn Nhan Lâu Thất, nhất định sẽ không bỏ qua quân Kim ở núi Kê Minh.

Sở dĩ gã lựa chọn núi Kê Minh, là muốn cướp binh quyền của Kim Ngột Truật. Tám Mãnh An binh mã quân Kim không có khả năng lại có sơ xuất, nếu không toàn bộ Phụng Thánh Châu sẽ bị quân Tống chiếm lĩnh. Một khi quân Tống chiếm lĩnh Phụng Thánh Châu, Đại Đồng phủ Tây Kinh tựa như cùng bị quân Tống chặn ngang chặt đứt, không thể liên lạc với Thượng Kinh. Đến lúc đó, gã chỉ có thể khốn thủ Tây Kinh...Nếu quân Tống và Tây Liêu tiền hậu giáp kích, thì Đại Đồng phủ tất nhiên lâm vào nguy hiểm. Lúc đó, liên quân Thập Lĩnh cũng tốt, người Bạch Đạt Đan cũng thế, bao gồm cả người Niêm Bát Cát là tay sai trung thành nhất của Nữ Chân ở Mạc Bắc cũng chưa chắc đã có viện trợ gì cho gã.

Lúc này đây, ta đã thất bại!

Nhưng ta không cho phép Phụng Thánh Châu bị người Nam chiếm đoạt.

Hoàn Nhan Tông Hàn nghĩ đến đây, liền dẫn bộ khúc tăng tốc tiến lên.

Đêm tối đen, không có ánh sao.

Giữa đồng trống, cuồng phong gào thét, làm lòng người kinh sợ.

Lại chạy đi hơn mười dặm, chợt nghe phía trước có tiếng vật cưỡi Hạc Trát hét thảm một tiếng, theo sát sau hơn mười con chiến mã ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, hai bên rừng hoang đèn đuốc sáng trưng.

Một đội quân Tống từ trong rừng hoang giết ra, cầm đầu ba viên tướng Tống, ngăn cản đường đi của Tông Hàn.

- Hoàn Nhan Niêm Hân, Ngọc Doãn ở đây chờ ngươi đã lâu!

Hoàn Nhan Tông Hàn giật nảy mình cả người lạnh toát, gã vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy quân Tống đối diện cầm đuốc trong tay, chiếu sáng rực.

Ám Kim chờ Ngọc Doãn đứng ở trước nhất.

Ngọc Doãn mặc áo bào trắng, trên đầu chít khăn, tay cầm một thanh Trảm Mã Dao, lóe hàn quang dưới ánh lửa.

Phía sau Ngọc Doãn là Địch Lôi và Bàng Vạn Xuân.

Hoàn Nhan Tông Hàn nghe hai chữ “Ngọc Doãn” thì sắc mặt biến đổi lớn, thâm nhủ: Mạng ta xong rồi!

513. Chương 510: Máu Nhuộm Sông Tang Can (1)

Quân Kim đã rối loạn.

Thời điểm này, chẳng sợ Hoàn Nhan Tông Hàn có bản lĩnh lớn cũng biết đêm nay chắc chắn dữ nhiều lành ít.

Bên ta người kiệt sức, ngựa hết hơi, đã không có ý chí chiến đấu. Còn đối với lúc này dĩ dật dĩ lao, sĩ khí chính vượng...Nghĩ đến đây, Hoàn Nhan Tông Hàn đột nhiên cười khổ một tiếng.

Oát Ly Bất nói không sai, người Nam không thể tin!

Tuy nhiên, cũng là hấn xứng đáng.

Nếu không phải trong lòng gã còn tồn tham niệm muốn tiêu diệt Thân quân Thái Tử, thì đâu có khả năng trúng kế. Đến loại thời điểm này, nói cái gì cũng đã chậm. Hoàn Nhan Tông Hàn hít sâu một hơi, giục ngựa tiến lên, v

- Ngọc Lang Quân, có trả lời không?

Về mặt Ngọc Doãn ngưng trọng, cũng giục ngựa tiến lên.

Hắn chưa từng gặp qua Hoàn Nhan Tông Hàn, nhưng lại rất ấn tượng cái tên Niêm Hãn.

Chủ lực nam hạ phạt Tống hai tay đã dính đầy máu tươi người Hán. Trong lịch sử, đúng là Hoàn Nhan Tông Vọng này lần thứ hai chủ trì trận chiến Khai Phong, một tay tạo thành Mối nhục Tĩnh Khang. Không lâu trước đó, Hoàn Nhan Tông Hàn gần như là không tồn tại trong tưởng tượng của Ngọc Doãn. Nhưng hiện tại, người thân hình trắng kiện lại nhếch nhác thảm hại xuất hiện ở trước mặt hắn.

Ngọc Doãn nói:

- Đại thái tử có gì chỉ bảo?

Hoàn Nhan Tông Hàn do dự một chút, trầm giọng hỏi:

- Ta tự biết hôm nay dữ nhiều lành ít, nhưng trong lòng có mấy vấn đề, lại muốn thỉnh giáo.

- Đại thái tử mời nói.

- Oát Ly Bất và shaman Thiện Ứng là bị lang quân làm hại?

- Đúng!

Ngọc Doãn khẽ mỉm cười, trả lời gọn gàng.

Hoàn Nhan Tông Hàn lại hỏi: Tiêu Khánh Tiêu tướng công rốt cuộc chết vào tay người nào?

Ngọc Doãn nói:

- Tiêu Khánh chết vào tay ta.

- Trạm Hoa Tháp Tử, hai nhuệ tốt Đại Kim ta là bị người nào giết chết?

- Cũng là ta.

Trong lòng y chấn động.

Hoàn Nhan Tông Hàn nhìn Ngọc Doãn, ánh mắt trở nên càng thêm âm u lạnh lẽo.

Nếu trước kia, nói không chừng y sớm liền hạ lệnh giết Ngọc Doãn. Nhưng hiện tại, lại không chấp nhận được y đi điều vô dương oai.

Hít sâu một hơi, Hoàn Nhan Tông Hàn lại hỏi:

- Tây Liêu, vì sao lại xuất binh?

Đây cũng là một vấn đề Nhan Tông Hàn muốn biết nhất. Thời cơ Tây Liêu xuất binh lựa chọn thật sự là quá mức khéo léo. Sớm không hề sớm, muộn không quá muộn. Ngay tại lúc Tống Kim giao phong, sau khi

liên quân Niêm Bát Cát Bạch Đạt Đán cùng với Thập Lĩnh xuất động, Mạc Bắc binh lực hư không. Mà Đại Đồng phủ lại không có rảnh chú ý phía Tây, quy mô xuất động, cũng chiếm cứ Mạc Bắc.

Nếu nói là giữa Tống Liêu cầu kết, Hoàn Nhan Tông Hàn tuyệt không tin.

Nhưng y lại càng không tin, Triệu Hoàn có loại can đảm liên kết với Tây Liêu này.

Cho tới nay, Hoàn Nhan Tông Hàn đều không hiểu chuyện này. Tuy nhiên hôm nay vừa thấy Ngọc Doãn, lại một lần nữa bừng tỉnh đại ngộ!

Nhớ mang máng, Tây Liêu có một nam viện Đại vương thần bí, hình như cũng tên là Ngọc Doãn.

Chỉ có điều, bất luận là ai, đều khó có khả năng đem nam viện Đại vương Tây Liêu liên hệ với kẻ đồ tể bán thịt heo trong thành Khai Phong là một. Cho dù là Tiêu Khánh, cũng không lo lắng phương diện này. Không nói đến giữa Tống Liêu ân oán thâm hậu, đường đường nam viện Đại vương, sao có thể chạy tới thành Khai Phong lý làm đồ tể? Cho dù có người đoán được, cũng sẽ bị người khác cười hắc hắc là cái kẻ ngu.

Nhưng hiện tại...

Trên mặt Ngọc Doãn hiện lên nụ cười, trầm giọng nói:

- Đại thái tử đã đoán được, cần gì phải hỏi nhiều?

Quả nhiên!

Hoàn Nhan Tông Hàn ánh mắt phức tạp, nhìn Ngọc Doãn, sau một lúc lâu đột nhiên thở dài sâu kín.

- Nói như vậy, người Liêu từ thành Khả Đôn rút đi Tây Châu cũng là mưu trí của người?

- Đúng vậy.

Hoàn Nhan Tông Hàn đột nhiên cảm thấy, mình thua không oan uổng.

Một người như vậy, từ lúc mấy năm trước đã bắt đầu tính kế, thật sự là quá mức đáng sợ.

Y hạ giọng nói:

- Vậy Tôn Hải...

- Việc Tôn tiên sinh lại không quan hệ với ta.

Là sau trận chiến Hồ Lô Khẩu, hắc chủ động phái người liên lạc cùng ta. Ta thấy hắc có chút tài cán, cho nên liền tin hắc, lại để Đại Thái Tử chê cười rồi.

Hoàn Nhan Tông Hàn ngẩn ra, chợt ngửa mặt lên trời cười to.

- Mổ gia thua không oan!

Y đột nhiên lớn tiếng quát:

- Tống Kim là huynh đệ chi bang, sao Ngọc Lang Quân lại không nghĩ cho quốc gia, tự ý nảy sinh việc binh đao, không sợ bị lão Triệu quan gia các người trách phạt sao?

Ngọc Doãn lắc đầu, hạ giọng nói:

- Ta cũng là phụng mệnh làm việc, Quan gia sao có thể hỏi tội ta?

Nhưng thật ra hôm nay Đại Thái tử phải chết ở nơi này, cũng không biết khi Lang chủ các người biết tin người chết, bộ dạng sẽ thế nào? Ha hắc, nói không chừng hắc thật cao hứng, thậm chí còn khả năng phái người nói tạ ơn với ta, người nói có đúng không?

Hai gò má Hoàn Nhan Tông Hàn giật giật, nhìn Ngọc Doãn, ánh mắt càng trở nên âm lạnh.

Một lát sau, y đột nhiên lớn tiếng quát:

- Nhiều lời vô ích, hãy xem đao của ta đây.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hoàn Nhan Tông Hàn la lên một tiếng.

Mấy trăm Hợp Trát sau lưng y tuy rằng đã mất ý chí chiến đấu, nhưng nghe Hoàn Nhan Tông Hàn la lên, cũng hò hét theo, đỉnh thương giục ngựa, phát khởi xung phong về hướng quân Tống. Ngọc Doãn ghìm ngựa hoành đao tại chỗ, đối mặt với quân Kim gào thét mà đến, hoàn toàn không sợ. Ở phía sau hắn, Bàn Vạn Xuân hét lớn một tiếng, 800 Hắc Kỳ phóng ngựa bay nhanh, giống như nước lũ hướng tới quân Kim.

Hắc Kỳ tiến đội cung mã thành thạo, vừa phóng ngựa chạy như bay, vừa giương cung cài tên.

Nếu ở bình thường, quân Kim mặc trọng giáp, cũng còn có thể ngăn cản. Nhưng hiện tại, Hợp Trát đều khinh giáp hộ thân, đối mặt với mưa tên đánh úp lại căn bản không thể ngăn cản. Tên gào thét, che trời phủ đất. Hắc Kỳ tiến đội từ lúc Phương Tịch khởi sự, cũng coi là trải qua trăm trận chiến. Thêm với Bàn Vạn Xuân giỏi cưỡi ngựa bắn cung, thậm chí lợi hại hơn cả những thần tiễn thủ trên thảo nguyên. Dưới sự huấn luyện của y, công phu cưỡi ngựa bắn cung của Hắc Kỳ tiến đội đương nhiên cao hơn rất nhiều so với quân Tống.

Hơn mười Hợp Trát xông lên trước nhất trong chớp mắt cả người lẫn ngựa bị bắn thành con nhím, ngã trong vũng máu...

Hoàn Nhan Tông Hàn cầm trong tay thương lớn phóng ngựa bay nhanh.

Cây thương cao thấp tung bay, giống như giao long rời bến.

Mất thấy sẽ phát sinh va chạm trực diện với Hắc Kỳ tiến đội, lại không nghĩ Hắc Kỳ tiến đội đột nhiên chuyển hướng rẽ ra từ hai bên quân Kim, quây lại thành vòng bắn tiễn. Quân Kim bị vây ở chính giữa, chỉ có thể chặt vật phòng ngự. Nhưng đây là bóng đêm, tên như mưa, sao có thể chống đỡ.

Từng tiếng kêu thảm thiết thê lương quanh quẩn ở trong trời đêm.

Chiến mã đau đớn mà rên lên, quân Kim kêu khóc hợp ở một chỗ. Làm người ta không khỏi tâm lạnh.

Hoàn Nhan Tông Hàn giết đỏ cả mắt rồi, trong lòng biết bị quân Tống cuốn lấy như vậy sớm muộn gì cũng chết. Y nhận rõ ràng phương hướng, thương lớn tung bay, sinh sôi giết mổ một đường máu, bổ nhào tới Ngọc Doãn. Ngọc Doãn ghìm ngựa hoành đao tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Nhưng thật ra ở phía sau hắn, Địch Lôi hét lớn một tiếng, thúc ngựa tiến lên nghênh đỡ.

Thiết giản tung bay, vù vù rung động.

Hoàn Nhan Tông Hàn vừa mới giao phong, liền thâm nghĩ không ổn.

Địch Lôi khí lực kinh người. Mỗi một giản rơi xuống, đều làm cánh tay Hoàn Nhan Tông Hàn run lên.

Hai người đánh mười mấy hiệp, tiếng kêu thảm thiết của quân Kim phía sau càng ngày càng rất thưa thớt. Cũng làm cho tâm tình Hoàn Nhan Tông Hàn càng xao động.

Gã hét lớn một tiếng, liền hoàn ba phát bức Địch Lôi rồi thúc ngựa chạy.

Nào biết được mới chạy ra vài chục bước, chợt nghe ngay phía trước truyền đến một tiếng quát khê:

- Đại thái tử, để mạng lại.

Ám Kim giống như một âm hồn chiến mã, không biết ở đó từ lúc nào, ngăn cản đường đi của Hoàn Nhan Tông Hàn.

Con ngựa già này gần như thành tinh. Không cần Ngọc Doãn hạ lệnh, liền gia tốc. Giống như một tên nhon rời cung, trong nháy mắt liền tới trước mặt Hoàn Nhan Tông Hàn. Ngọc Doãn ở trên ngựa đột nhiên vươn người đứng dậy, Trảm Mã Đao chặn ngang quét ngang, mang theo trận gió làm người ta sợ hãi.

Hoàn Nhan Tông Hàn vội giơ thương muốn phong chắn, lại nghe được keng tiếng nổ lớn truyền đến. Vật cưỡi hí dài, hai cánh tay lập tức mất đi tri giác.

Người này khí lực thật lớn!

Hoàn Nhan Tông Hàn thâm kêu một tiếng không tốt, vội vàng quay đầu ngựa lại.

Không nghĩ tới người này không ngờ là kẻ văn võ song toàn, Đại Tổng quả nhiên là tàng long ngoạ hổ, tồn tại nhân vật như vậy. Chỉ có điều Hoàn Nhan Tông Hàn lại quên, phía sau y còn có Dịch Lôi truy kích. Mới chạy ra hai bước, Dịch Lôi đã tới trước mặt y rồi.

Người mượn mã thế, mã mượn uy người, Dịch Lôi nện thiết giản xuống, Hoàn Nhan Tông Hàn còn muốn phong chấn, cũng đã không còn kịp rồi!

Chỉ nghe “bụp” một tiếng, đầu của Hoàn Nhan Tông Hàn bị nện mục nát như quả dưa hấu, óc vỡ toang.

Ngọc Doãn chỉ ngăn trở Hoàn Nhan Tông Hàn một hồi thì không tiếp tục truy kích.

Mất thấy Hoàn Nhan Tông Hàn bị giết, trong lòng hắn trong lúc đó có một cảm giác trống rỗng vô cùng khó chịu.

Hoàn Nhan Tông Hàn đã chết?

Ngọc Doãn thở dài một hơi, trên mặt lộ ra một chút vẻ vui mừng.

Lúc này, Dịch Lôi đã tiến lên đem đầu Hoàn Nhan Tông Hàn vừa chặt xuống, đang định đưa cho Ngọc Doãn, đã thấy Ngọc Doãn quay đầu ngựa...

- Dịch Lôi, Bàng Vạn Xuân, hôm nay không thu tù binh, giết.

Dịch Lôi và Bàng Vạn Xuân đầu tiên là ngần ra, chợt cùng kêu lên đồng ý, xoay người phục lại giết nhập trận địa địch.

P phía sau, tiếng kêu không ngừng, nhưng Ngọc Doãn nghe lại như hư ảo, có chút không chân thật...Hoàn Nhan Tông Hàn chết rồi, Tông Vọng chết rồi, Tiêu Khánh chết rồi. Còn có Bồ Sát Thạch Gia Nô, trước đó còn có Đại Thát Bất Dã, Hoàn Nhan Thi Lý, Cao Khánh Duệ...vân vân. Những người đó hẳn là đều là tinh nhuệ Nữ Chân, hiện giờ cũng đã chết hết rồi!

514. Chương 511: Máu Nhuộm Sông Tang Can (2)

Tĩnh Khang có còn sao?

Ngọc Doãn lại lâm vào mê man...

Hắn càng nghĩ càng không rõ.

Kỳ thật quốc lực Đại Tống không kém, nhưng lại liên tiếp bị dị tộc đánh bại.

Thật sự là những dị tộc này quá mức hùng mạnh? Hiện giờ xem ra, ngược lại cũng không hẳn.

Trước đó, hắn từng nghĩ hết mọi biện pháp, muốn ngăn cản Tĩnh Khang. Nhưng hôm nay tinh nhuệ Nữ Chân mất hết, lại lại cảm thấy, Tĩnh Khang này không phải hắn ngăn cản. Nữ Chân không có, còn có Tây Liêu, còn có người Mông Cổ tại đại mạc xa xôi vẫn đang không biết ở nơi nào. Nếu Đại Tống không thể tự mình cố gắng, sớm muộn gì vẫn là diệt vong. Đã không có Tĩnh Khang, trời mới biết có thể còn có tai họa khác hay không.

Lúc này, đáng lý nên thêm một tiếng trống làm hăng hái tinh thần, quét ngang đại mạc.

Sẽ như Đại Đường thịnh thế kia, khiến vạn nước triều bái...

Nhưng Ngọc Doãn rất rõ ràng, điều này rất không có khả năng.

Hắn có thể khẳng định, một trận chiến hôm nay hẳn là một trận chiến cuối cùng. Triệu Hoàn quyết không có thể nào cho phép bọn họ tiếp tục bắc tiến, đây là vấn đề gốc rễ, cho dù đã giết tất cả người Nữ Chân, kết quả cuối cùng, hã năng vẫn giống nhau.

Triệu Hoàn, Triệu Hoàn...

Trong lòng Ngọc Doãn đột nhiên sẽ động.

Nếu là Triệu Hoàn chết rồi, sẽ là kết quả gì?

Tuy nhiên ý niệm này cũng chỉ lóe lên trong đầu hần rồi biến mất.

Triệu Hoàn nay mới hai mươi bảy tuổi, sao có thể chết được?

Chỉ hy vọng ông ta có thể duy trì cục diện hiện nay tương lai nếu Triệu Kham đăng cơ, không chừng Đại Tổng còn có mấy phần hy vọng.

Ừm, hần là như thế...

Chiến đấu, đã chấm dứt.

Ba trăm bốn mươi ba Hợp Trát không một người trốn thoát, đều chết trận.

Ngọc Doãn cũng không khách khí, sai người đem chém đầu toà nhũm thị vệ Nữ Chân này, chuẩn bị mang đến Khai Phong thỉnh công.

Hần mang theo Bàn Vạn Xuân, Địch Lôi, trở về núi Trục Lộc.

Lúc này, trời đã sáng rõ, chiến đấu dưới chân núi Trục Lộc cũng đã chấm dứt.

Trận chiến này, tù binh quân Kim mà quân Tống bắt được ước ba nghìn người, chém giết hơn hai ngàn người, còn lại đều chạy trốn. Có thể nói, trải qua một trận chiến này. Lực lượng Nữ Chân ở Ủy Châu bị triệt tận gốc. Không đúng, còn có quân Kim ở núi Kê Minh. chủ soái cầm binh ở núi Kê Minh là Kim Ngột Truật đã thành phế nhân. Nhưng Ngọc Doãn cũng không dám khinh thường người kia. Trong lịch sử đúng Kim Ngột Truật này đã mang đến tai họa thật lớn cho Đại Tống, dù hần ta đã thành phế nhân, cũng không thể khinh thường.

Cho nên, Ngọc Doãn sau khi thu chỉnh binh mã lập tức hạ lệnh, mệnh Ngô Giới làm chủ soái, Bàn Vạn Xuân, Dương Tái Hưng, Trương Khởi, Phó Tuyển làm phó tướng, dẫn tám ngàn tinh binh, tập kích bất ngờ núi Kê Minh. Từ núi Trục Lộc đến núi Kê Minh ước chừng một ngày đường.

Tuy nhiên, bởi vì cướp lấy thị trấn Định An, bắt được rất nhiều chiến mã.

Kể từ đó, cũng khiến cho quân Tống có công cụ thay đi bộ. Dương Tái Hưng và Bàn Vạn Xuân làm tiên phong, dẫn ba nghìn kỵ quân xuất phát đi trước. Theo sau, Ngô Giới ba người năm nghìn binh mã theo vào, hướng tới núi Kê Minh, ngựa không dừng vó tiến đến.

- Nhớ kỹ, ta không cần tù binh!

trước khi Ngô Giới lên đường, Ngọc Doãn trầm giọng nói:

- Nhất là Hoàn Nhan Tông Bất kia, ta sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể!

Tuy rằng không rõ vì sao Ngọc Doãn lại căm hận Hoàn Nhan Tông Bất như thế, nhưng nếu hần ra lệnh, Ngô Giới liền nhớ kỹ tại trong lòng.

Đám người Ngô Giới lãnh binh rời đi, Ngọc Doãn liền chuẩn bị trở về Tùng Tử khẩu.

Nhưng, không đợi hần đuổi tới Tùng Tử khẩu, thấy Trần Quy dẫn đám người Tôn Hải, La Đức, Cao Nghiêu Khanh từ Tùng Tử khẩu tới hội hợp rồi.

- Tiểu Chung tướng công có mệnh, lệnh lang quân tức khắc trở về Tích Tân.

- Hải?

Ngọc Doãn hơi sững sốt, liền hiểu nguyên do trong đó.

Một trận chiến này, hần là đánh thắng!

Chung Sư Trung làm Thống soái Yên sơn phủ, Chế Trí Sứ Hà Bắc đông lộ, nói vậy cũng có chút bận tâm, lo lắng Ngọc Doãn liệu lĩnh, tiếp tục khai chiến cùng Nữ Chân. Phải biết rằng, một trận chiến Ủy Châu,

Đại Tổng toàn thắng. Nhưng Yên sơn phủ mà nay đã thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Triệu Hoàn cũng tốt, đại thần trong triều cũng thế, đều khó có khả năng cho phép Chúng Sư Trung tiếp tục lập chiến công.

Công lao này đã khá lớn!

Ngay cả Chúng Sư Trung cũng cảm thấy sợ hãi.

Chỉ có điều Chúng Sư Trung không nghĩ tới, Ngọc Doãn vẫn đi trước một bước, mệnh Ngô Giới suất bộ cướp lấy núi Kê Minh.

Ngọc Doãn không rõ lắm địa vị chiến lược của núi Kê Minh, hẳn chỉ là muốn muốn xử lý rơi Kim Ngột Truật, cũng không ý khác. Nhưng Chúng Sư Trung lại rất rõ ý nghĩa quan trọng của núi Kê Minh đối với người Nữ Chân. Đợi quân Tổng cướp lấy núi Kê Minh, thế tất yếu chặt đứt liên hệ giữa Kinh Đô và Tây Kinh. Đến lúc đó Đại Đồng Tây Kinh lập tức trở thành thân cô thế cô, Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi quyết không thể nào, ngồi nhìn Đại Đồng Tây Kinh mất đi...

Bởi như vậy, chiến sự chỉ sợ còn phải tiếp tục.

Mà Chúng Sư Trung đem trận này đánh đến tình trạng như này, đã lo lắng đề phòng, thật sự không dám, cũng không muốn tiếp tục công kích nữa.

- Bên sông Tang Can kia tình hình chiến đấu như thế nào?

Trần Quy vội vàng nói:

- Trận chiến sông Tang Can đã chấm dứt, hai người Nhạc Phi, Ngưu Cao đánh bại Lỗ Tặc, tù binh gần năm ngàn người.

Năm ngàn người?

Ngọc Doãn nghe được con số này thì mày nhăn lại.

Nếu như cộng thêm tù binh quân Kim ở núi Trục Lộ, vậy thì cũng gần tám ngàn người, lại là một con số kinh người.

Nhưng chẳng biết tại sao, Ngọc Doãn lại không có bất kỳ cảm giác vui sướng nào.

Nghị hòa Tống Kim sắp mở ra rồi.

Tám ngàn tù binh này...

Quan viên trong triều Đại Tổng sẽ liệu tính như nào? Khi trận chiến Khai Phong kết thúc, Ngọc Doãn đã hiểu rõ, thậm chí có chút chán ghét.

- Tôn Hải!

- Có tiểu nhân.

Ngọc Doãn đột nhiên gọi Tôn Hải đến, trầm giọng nói:

- Ta có một việc chuyện quan trọng muốn phó thác cho người.

Tôn Hải ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi:

- Xin hỏi lang quân, có gì chỉ bảo?

Ngọc Doãn nhìn chung quanh một cái, hạ giọng nói:

- Nay số tù binh trong tay ta gần tám ngàn người, nhưng ta lại không muốn giữ lại bọn họ.

Ta biết, việc này nghe vào có chút khó khăn.

Nhưng ta vẫn hy vọng người có thể giúp ta giúp một tay, không biết người có nguyện ý giải ưu phiền này cho ta không?

Lời nói này vô cùng khó hiểu, nhưng Tôn Hải lại hiểu ý của Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn không muốn giữ lại những tù binh này, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ phóng thích họ. Tôn Hải rất hiểu Ngọc Doãn, người này hận người Nữ Chân thấu xương. Về phần nguyên nhân? Tôn Hải cũng không phải vô cùng rõ ràng, từ lúc Ngọc Doãn khai sáng Tuần san Thời đại Đại Tổng vẫn luôn tỏ ra đề phòng đối với người Nữ Chân.

Thẩm án tại Trạm Hoa Tháp Tử đến nay vẫn có nhiều cách nói. Đủ loại cách nói về nguyên nhân nhưng lại không hề liên hệ với Ngọc Doãn.

Nhưng Tôn Hải đoán, vụ chết thảm của hai vạn Lỗ tặc tại trạm Hoa Tháp Tử mười phần là một tay Ngọc Doãn gây nên.

Hiện giờ hắn nói như vậy, chẳng phải là...

Sắc mặt Tôn Hải lập tức trở nên trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Ngọc Lang quân này không hổ là xuất thân đồ tể, chân trước vừa giết hai vạn Lỗ tặc không nói, chân sau lại vừa xử lý mấy ngàn Lỗ tặc, nay lại muốn xử lý gần tám ngàn tù binh.

Nghĩ đến đây, Tôn Hải không khỏi nuốt nước miếng một cái, yết hầu khô khốc.

Ngọc Doãn nhìn hắn, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa, nhưng đằng sau nụ cười đó lại cất giấu sự lạnh lẽo làm người ta sợ hãi.

- Ngọc Lang Quân, giết bắt được nhưng điềm không may.

- Nói nhảm!

Ngọc Doãn trầm mặt xuống.

- Mấy vạn Lỗ tặc chết ở trong tay ta, còn chưa thấy báo ứng gì, ngược lại còn là một trận đại thắng. Cho dù Quan gia hỏi tội, đã có ta gánh trách nhiệm cho rồi. Chỉ là làm việc này xong, trên đời sẽ không có Tôn Hải Thái Nguyên, chỉ có Tôn Hải Hàng Châu...Ha ha, nếu như người không muốn, coi như ta chưa hề nói gì.

Tôn Hải toát mồ hôi lạnh đầm đìa, trong lòng không khỏi cười khổ.

Ngọc Doãn đỡ đòn cho?

Vậy căn bản không có khả năng...

Đến lúc đó xui xẻo, vẫn là Tôn Hải người Thái Nguyên. Tuy nhiên Ngọc Doãn nói, trên đời này chỉ có Tôn Hải người Hàng Châu đó sao!

Thật ra, với tình huống hiện nay của Tôn Hải, căn bản không có khả năng nhập sĩ, thậm chí không thể xuất đầu lộ diện.

Nhưng làm phụ tá cho Ngọc Doãn, sớm muộn gì cũng sẽ không ai biết sự hiện hữu của y. Đẳng nào cũng vậy, chẳng bằng nhân cơ hội này tẩy sạch thân phận mình. Nếu Ngọc Doãn có thể nói như vậy, nghĩ chắc muốn đổi một thân phận cho y cũng không phải là việc khó.

Tuy nhiên nếu đã vậy, mình sẽ vĩnh viễn không nhảy ra khỏi chiếc thuyền Ngọc Doãn rồi.

Ngọc Doãn không có thúc giục Tôn Hải, chỉ có điều lẳng lặng nhìn y.

Sau một lúc lâu, Tôn Hải thở dài, ngẩng đầu nhìn thẳng Ngọc Doãn:

- Nếu lang quân tín nhiệm tiểu nhân như thế, tiểu nhân có thể cam đoan, tám ngàn Lỗ Tặc này tuyệt đối ngày mai không thể nhìn thấy thái dương.

Ngọc Doãn lập tức mỉm cười!

- Vậy thì, ta đây yên tâm rồi.

Sau khi tới Tang Can, ta sẽ cho người tiếp nhận những tù binh kia...Về phần động thủ như thế nào, thì ta sẽ bảo phụ thê Lâm Thao và Lý Tiểu Thúy phối hợp. Mặt khác, ta sẽ phái Thập Tam Lang và Tiểu Ất giúp người một tay. Sau khi chuyện này thành công, người liền lập tức rời khỏi, chạy tới Hàng Châu, tìm một người tên là Lê Đại Ân, hắn sẽ đổi một thân phận khác cho người.

Nhiều nhất hai năm, ta bảo đảm người sẽ trở về Khai Phong!

Hai năm!

Tôn Hải cắn chặt răng, trầm giọng nói:

- Tiểu nhân sẽ không phụ nhờ vả của Lang quân!

515. Chương 512 : Vĩnh Biệt Chung Sư Đạo! (1)

Bất giác đã lặng lẽ tiến vào năm Tĩnh Khang thứ hai.

Giang Nam khắp nơi đều hồi xuân.

Tái bắc vẫn giá lạnh như cũ, cây đào trong viện tuy rằng đã trở màu lục, nhưng chạc cây trụ lủi lại làm cho người ta cảm thấy có chút tịch liêu.

Ngọc Doãn ngồi ở cửa hiên, ngón tay vô thức phệt qua dây đàn.

Khô Mộc Long Ngâm phát ra than vãn sâu kín, trong viện mờ mịt cũng làm cho người ta có một cảm thụ không chân thực.

Mùa xuân đến rồi!

Trận chiến núi Trục Lộ bao gồm hai nơi chiến trường là Trục Lộ và sông Tang Can. Quân Tống trong trận chiến có thể nói là thu hoạch thắng lợi lớn. Hoàn Nhan Tông Hàn và Hoàn Nhan Lâu Thất bị giết, làm cho Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi quá sợ hãi. Mà tứ Thái Tử Kim Ngột Truật, ở núi Kê Minh bị quân Tống đánh lên, cũng chết ở trong loạn quân.

Chung Sư Trung nghe nói Ngọc Doãn đánh lên núi Kê Minh thì cũng giật mình kinh hãi, vội vàng bảo Ngọc Doãn truyền mệnh lệnh Ngô Giới và Thân quân Thái Tử rút khỏi núi Kê Minh, lui về phía sau trăm dặm đóng trú tại thị trấn Vĩnh Hưng. Trị trấn Vĩnh Hưng này chính là huyện Trục Lộ của tỉnh Hà Bắc hậu thế. Chiến sự đã đến tình trạng như này, Nữ Chân đã thất bại không nghi ngờ gì nữa. Nếu tiếp tục chiếm cứ núi Trục Lộ, thế tất sẽ làm cho Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi phản phác lại. Dù sao núi Kê Minh này quan hệ đến sự liên lạc giữa Đại Đồng phủ Tây Kinh và Trung Kinh.

Chỉ cần núi Kê Minh không bị quân Tống chiếm lĩnh, Tây Kinh cũng sẽ không trở thành cô quân. Sở dĩ Chung Sư Trung quyết định như vậy là để phòng Tây Liêu có ý kiêu ngạo. Nếu Tây Liêu chiếm lĩnh Đại Đồng Tây Kinh, tất nhiên thực lực tăng nhiều. Một Nữ Chân, đã khiến Đại Tống đau đầu không ngừng, nếu thêm một Tây Liêu nữa...Chẳng bằng để lại Đại Đồng phủ Tây Kinh cho người Nữ Chân, để bọn họ tiên hành đánh cờ với Tây Liêu, mới có thể duy trì thế cân bằng ở Bắc Cương.

Trần Quy giải thích ý tưởng của Chung Sư Trung cho Ngọc Doãn, Ngọc Doãn cũng không dị nghị gì. Lúc trước khai chiến với người Nữ Chân, là vì để Tây Liêu bình tiến Mạc Bắc. Hiện tại, Da Luật Dư Lý Diễn đã bình lâm Mạc Bắc, hãn cũng đã hoàn thành lời hứa lúc trước. Về phần kế tiếp Tây Liêu và Nữ Chân đánh cờ như thế nào, cũng không phải là hãn có thể quyết định.

Tuy nhiên, khiến Chung Sư Trung thật sự tức giận, không phải là Ngọc Doãn tự tiện đánh lên núi Kê Minh. Mà là Tôn Hải tại Tang Can, bên sông chém giết toàn bộ tám ngàn tù binh, máu tươi nhuộm đỏ cả sông Tang Can.

Sau khi việc này phát sinh, khiến cho Bắc Cương chấn động. Dựa theo cách nói của Ngọc Doãn, Tôn Hải và người Nữ Chân có thâm cừu đại hận, cho nên mới có hành động điên cuồng như này. Sau khi chém giết tù binh Nữ Chân, Tôn Hải cũng tự tận bỏ mình. Bởi vì y cầm binh phù, cho nên đám người Cao Sùng buộc phải nghe theo mệnh lệnh của y. Chung Sư Trung đương nhiên hiểu rõ huyền cơ trong đó, nếu không có

Ngọc Doãn hạ lệnh, Thân quân Thái Tử ở bên trong, ai có thể chỉ huy những kiêu binh mãnh tướng là Cao Sùng Hà Nguyên Khánh chứ? Cho dù là Ngô Giới, chỉ sợ cũng không thể điều động Bối Ngôi của Cao Sùng.

Nhưng đầu Tôn Hải đã được đưa tới rồi! Máu đầm đìa không rõ mặt.

Trong lòng Chung Sư Trung vô cùng hiểu rõ, đây quyết không phải là đầu của Tôn Hải.

Trận chiến núi Trục Lộ đã chết người nhiều như vậy. Trời mới biết Ngọc Doãn là từ chỗ nào chém đủ số đầu người Hán Yến Vân.

Tôn Hải kia chỉ sợ sớm đã bỏ trốn rồi.

Có thể biết rõ ràng nhưng làm được gì đây? Chung Sư Trung không thể bởi vì việc này mà trở mặt thành thù với Ngọc Doãn. Không nói đến ông trưởng trị không được Ngọc Doãn, mà dù có thể trưởng trị hần, chỉ sợ huynh trưởng ông cũng sẽ không đồng ý. Chung Sư Trung chỉ phải nghiêm chặt trách cứ. Mệnh Ngọc Doãn chinh đồn Thân quân Thái Tử, cũng bảo hần rút khỏi Ủy Châu, lui về Ngân Thành Phương nghỉ ngơi và chinh đồn.

Thật sự không thể để hần đến tiền tuyến nữa! Thằng nhãi này to gan lớn mật, ngay cả việc bắt giết lớn như vậy mà cũng dám làm.

Núi Kê Minh là thông lộ liên lạc duy nhất Tây Kinh, nếu Thân quân Thái Tử tiếp tục đóng quân ở Vĩnh Hưng, chưa biết chừng sẽ gây ra chuyện gì. Cho nên. Chung Sư Trung hạ lệnh sai Nhạc Phi suất bộ tiếp nhận Ngọc Doãn đóng ở Vĩnh Hưng. Đồng thời lại để cho Ngưu Cao đóng quân ở Định An, giám thị liên quân Tháp Linh ở bờ bắc sông Tang Can, hình thành cục diện tương trợ lẫn nhau với Nhạc Phi.

Sở bộ của Bàn Vạn Xuân điều hướng Doanh Châu, phong Bàn Vạn Xuân làm Đô Giám binh mã Doanh Châu.

Trần Quy cũng bị điều khỏi Thân quân Thái Tử, đảm nhiệm chức Thủ bị Bình Châu, quản lý Bình Châu, Doanh Châu và Loan Châu, làm lá chắn phía Đông Yến Sơn phủ. Kể từ đó, phía Đông có Trần Quy, Tây Bộ có Nhạc Phi, hơn nữa trung bộ đóng quân Hàn Thế Trung tại Cổ Bắc Quán. Phòng ngự Yến Sơn phủ có thể nói là rất kinh người. Vốn, Chung Sư Trung còn muốn đòi Ngô Giới từ trong tay Ngọc Doãn ra, nhưng lại bị Ngọc Doãn dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Phải biết rằng, dựa theo ý tưởng của Ngọc Doãn, sớm muộn gì hần cũng bứt ra khỏi thân quân Thái Tử. Mà Ngô Giới trong suy nghĩ của hần là người tiếp nhận thích hợp nhất. Còn nữa, bản thân Ngô Giới cũng không muốn rời khỏi Thân quân Thái Tử, cho nên Ngọc Doãn liền thuận lý thành chương cự tuyệt Chung Sư Trung. Nhưng Chung Sư Trung vẫn chưa từ bỏ ý định, thấy Ngô Giới không đi, liền đòi hỏi Ngô Lân với Ngọc Doãn.

Đối với Ngô Lân, ngược lại Ngọc Doãn lại không có ý kiến gì. Nhắc đến, Ngô Lân vốn chính là thành viên Tây Bắc Quân, mà huynh trưởng Chung Sư Trung là Chung Sư Đạo có địa vị rất cao ở tại Tây Bắc quân. Tiểu Chung Kinh Lực tướng công trong năm Chính Hòa là chỉ Chung Sư Đạo.

Tuy nhiên từ lúc Chung Sư Đạo nhập chủ Xu Mật Viện, tại trận chiến Khai Phong làm thanh danh truyền xa, ông tuổi tác đã cao, nên từ Tiểu Chung Kinh Lực tướng công biến thành Lão Chung Kinh Lực tướng công. Chung Sư Trung cũng nguyên nhân đảm nhiệm chức Chế Trí Sứ An Phủ Hà Bắc Đông Lộ, mà được danh hiệu Tiểu Chung tướng công. Cho nên nói rất cuộc, ở trong lòng Ngô Lân, cũng có lòng trung thành đối với Chung Sư Trung.

Tình huống già và Ngô Giới không giống nhau, không tham gia trận chiến thành danh Thân quân Thái Tử. Sau này mặc dù tham gia trận chiến Yến Sơn, cũng chỉ là cướp lấy Linh Khâu, chém giết Ngột Lâm Đáp A Lỗ. Cho nên, so sánh với Ngô Giới, Ngô Lân không có lòng trung thành với Thân quân Thái Tử. Già thấy, Thân quân Thái Tử sớm muộn gì sẽ trở về Đông Kinh, chẳng bằng ở lại Yến Sơn phủ, cùng lúc có thể tiếp tục giao thủ với người Nữ Châu, mặt khác có thể hiệu lực cho Chung Sư Trung.

Nếu Ngô Lân không phản đối, Ngọc Doãn không ngăn cản. Cố giữ lại một người không có lòng trung thành với Thân quân Thái Tử, dù là năng lực người đó có cao đến mấy, thì Ngọc Doãn cũng sẽ không yên tâm...

Cứ như vậy, Chúng Sư Trung cảm thấy mỹ mãn chiếm được Ngô Lâm, mệnh Ngô Lâm đóng ở Cự Dung quan.

Ngọc Doãn vốn tưởng rằng sự tình cứ như vậy chấm dứt, ai biết Chúng Sư Trung lại được một tác lại muốn tiến một thước, đòi hỏi binh mã của Ngọc Doãn.

- Trong tay Chúng công chẳng lẽ không có binh mã để dùng?

Ngọc Doãn nghe vậy khó hiểu.

Chúng Sư Trung trị hạ Hà Bắc Đông Lộ, mà nay chỉ ít có mười hai vạn binh mã, sao còn đòi binh mã của hần?

Chúng Sư Trung cười nói:

- Nay Yến Sơn phủ có mười hai vạn binh mã, nhưng Thân quân Thái Tử của người lại gần hai vạn. Vương Uyên cho ta mượn tám ngàn binh mã, Hoàng Tiềm Thiện cho ta mượn hai vạn binh mã, còn có hơn một vạn binh mã của Tông soái...Những binh mã này sau này vẫn phải trả lại. Kể từ đó, Yến Sơn phủ ta chỉ còn lại năm vạn. Nếu là trước kia, thì là đủ dùng. Nhưng người đánh hạ Ủy Châu, được huyện Lục, cũng cần binh mã đóng quân. Người còn chưa tính phủ Tích Tân của người còn có bao nhiêu binh mã đây? Ba châu Bình Châu tổng cộng có mười ba ngàn người, Cổ Bắc Quán ước tám ngàn người, còn có huyện Vĩnh Hưng cũng đóng quân tám ngàn. Như vậy, Tích Tân phủ chỉ có hai vạn người, bên trong còn có mấy ngàn thợ thủ công của Hỏa khí doanh. Binh mã này sao mà đủ được? Cho nên kính xin Tiểu Át giúp đỡ.

Nếu tính toán như vậy, Yến sơn phủ đích xác binh lực quá mỏng.

Ngọc Doãn nhú mi nói:

- Nhưng từ nghĩa dũng từ các nơi chạy đến cũng có hơn vạn người mà.

- Những người đó phần lớn là đám ô hợp, sao có thể trọng dụng? Tiểu Át người chớ cho rằng ta có dụng ý khác. Thật ra làm như vậy đối với người mà nói, cũng là một chuyện tốt. Thân quân Thái Tử người lần này công lao thể lớn, binh lực đã đạt hơn hai vạn. Nhiều binh mã như vậy, dù là sau lưng còn có Thái tử làm chỗ dựa cho người, cũng khó tránh khỏi bị người tính kế. Tám ngàn...tám ngàn chính binh Thân quân Thái Tử, tạp binh bảy ngàn. Nếu vượt hơn thì cũng không phải là chuyện tốt. Ta cũng không cần nhiều, chỉ cần tám ngàn tạp binh là đủ.

Tám ngàn tạp binh? Lão tiểu tử này thật có can đảm nói ra...Tám ngàn tạp binh, đều là một ta ta huấn luyện ra, người nói muốn là cầm đi sao?

- Tiểu Át, người có thể từ trong nghĩa dũng điều động ra ba nghìn người đến dưới trướng để làm việc. Cứ như vậy, sẽ không có ai để ý nữa.

Ta cũng biết người đã tốn bao tâm huyết và tiền của cho số binh mã này, ta không lấy không tám ngàn binh mã của người đâu. Ta và Thập Lĩnh cũng có chút quan hệ, nếu người sau này đi Thập Lĩnh thương lộ, ta sẽ tận lực phối hợp. Ha ha, người thấy được không?

Thập Lĩnh?

Đó là Mông Cổ đời sau!

Ngọc Doãn biết, đây chỉ là Chúng Sư Đạo muốn tranh một cái bánh lớn thôi. Có thể thành hay không, còn chưa rõ. Nhưng Chúng Sư Trung đã nói đến mức này rồi, Ngọc Doãn cũng thực không thể cự tuyệt.

- Một khi đã vậy, thì cứ làm theo lời Chúng công.

Ngọc Doãn rời khỏi Tích Tân, rầu rĩ không vui.

516. Chương 513 : Vĩnh Biệt Chung Sư Đạo! (2)

Sau khi hấn suất lĩnh Thân quân Thái Tử đi vào Ngân Thành Phường, thì bắt đầu tiến hành nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Chỉ có điều, bất giác năm mới đã đến, làm hấn trào lên nỗi nhớ nhà vô cùng. Năm kia ta còn trên đường chạy tới Hàng Châu, năm ngoài ta giao chiến với Lỗ tặc. Nhoáng cái đã ba năm qua rồi, ta cũng thành gia lập nghiệp, cũng có hai đứa con gái. Nhưng, nhưng lại chưa bao giờ được đoàn tụ cùng gia đình, thật sự là tiếc nuối.

Cũng không biết Cửu Nhi tỷ và Kim Liên đang làm gì?

Nghĩ tới Yến Nô và Dương Kim Liên, suy nghĩ Ngọc Doãn lập tức rối loạn.

Trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện ra hình bóng xinh đẹp Da Luật Dư Lý Diễm, lại bỗng nhiên hiện ra má lúm đồng tiền của Triệu Phúc Kim và Triệu Đa Phúc...Đáng chết, sao lúc này ta lại nghĩ đến những thứ này chứ! Ngọc Doãn nhú chặt mày, ra sức lắc đầu, thở dài.

Đúng lúc này, ngoài viện truyền đến tiếng bước chân.

La Đức vội vàng đi vào đình viện, đi đến trước mặt Ngọc Doãn, khom mình thi lễ:

- Lang quân, bên ngoài đến một đội nghĩa dũng, nói là theo mệnh của Tiểu Chung tướng công đến đây.

Nghĩa dũng?

Ngọc Doãn ngăn ra, gãi đầu nói:

- Theo ta đi xem một chút.

Hai người đi ra lại gặp Dương Tái Hưng đến, Ngọc Doãn liền kêu Dương Tái Hưng cùng đi ra ngoài thành.

Sau khi ra khỏi thành, chỉ thấy một đội binh mã áo đơn thùng lỗ chỗ chờ ở ngoài thành. Cầm đầu là hai thanh niên trai tráng, một ước chừng hơn bốn mươi, người kia nhìn qua thì hơn hai mươi tuổi. Hai người vốn đều khoác áo bông cũ nát ngồi dưới đất, thấy đám người Ngọc Doãn tiến đến, vội vàng đứng lên, cũng quay đầu lớn tiếng trách cứ, bảo những người khác đứng dậy hết.

- Tiểu nhân Chung Tương Vũ Lăng, nghe nói Lang quân ở Yến Sơn phu giao phong với Lỗ tặc, cho nên dẫn bà con tiến đến sẵn sàng góp sức.

Không ngờ trên đường gặp trận tuyết lớn, chậm trễ lộ trình...Khi đến Yến Sơn phủ thì đại chiến đã chấm dứt. Tiểu Chung tướng công thấy chúng ta trung nghĩa, cho nên mệnh chúng ta tiến đến báo danh với Thân quân Thái Tử. Xin hỏi ai là đại quan nhân? Có thể giới thiệu với Ngọc lang quân không?

Chung Tương?

Ngọc Doãn ngăn ra, cảm thấy tên này có chút quen tai.

- Ta là Ngọc Doãn, hai người các ngươi có công văn của Tiểu Chung tướng công không?

- A...

Hai thanh niên to cao được nghe, vội vàng nạp đầu lạy:

- Không biết mặt Lang quân, Chung Tương thất lễ, còn xin thứ tội.

Nói xong, Chung Tương kia lấy ra một bản công văn đưa cho Ngọc Doãn.

Chung Tương, Dương Yêu...

Ngọc Doãn đột nhiên giật nảy:

- Hai người các ngươi là đến từ Động Đình?

- Ô, sao Lang quân lại biết lai lịch chúng ta vậy? Tiểu nhân tuy không phải đến từ Động Đình. Nhưng Vũ Lăng lại cách Động Đình không xa.

Quả nhiên là bọn họ!

Ngọc Doãn không khỏi thấy kỳ lạ trong lòng, hai người này chính là phản tặc đại danh鼎鼎 trong lịch sử.

Trong đó nổi danh nhất là Dương Yêu, quan quân mấy lần bao vây tiểu trừ, lại rơi vào thất bại thảm hại, cuối cùng bị Nhạc Phi Ngưu Cao giết chết.

Trong Thuyết Nhạc, Dương Yêu từng phái Vương Tá đi du thuyết Nhạc Phi nhưng không thành công.

Tuy nhiên Ngọc Doãn biết, đó chỉ là truyền thuyết. Đích thật trong lịch sử thật sự có một người tên là Vương Tá, cũng là danh thần Nam Tống, chưa từng dựa vào Dương Yêu, càng không ra khổ nhục kế, chiêu hàng Lục Văn Long. Nghĩ đến đây, Ngọc Doãn không khỏi nheo mắt lại, đánh giá người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh Chung Tương. Thằng nhãi này là Dương Yêu, sao lại chạy tới Yến Sơn đầu nhập mình?

Ha ha, lịch sử này cũng thật sự là trở nên lung tung lộn xộn.

Hắn mở công văn, đọc lướt qua, hiểu lai lịch của Chung Tương.

Chung Tương này cũng nói không sai, đã muốn tám ngàn binh mã của ta rồi, lại trả lại cho ta một đám như này cho đủ số.

Nhìn đám nghĩa dũng xanh xao vàng vọt, nhếch nhác này, Ngọc Doãn muốn cự tuyệt nhưng lại không hạ được quyết tâm.

- Nếu là Chung công sai phái, vậy ở lại đây đi.

Chung Tương, Dương Yêu, theo ta vào thành. Những người còn lại giao cho Đại Lang phân việc, tạm thời làm việc ở Truy trọng doanh trước.

Chung Tương đã mang đến hơn sáu trăm người.

Dựa theo cách nói của gã, gã theo Lão gia bắc tiến, tổng cộng hơn một ngàn người đi theo.

Nhưng từ Vũ Lăng đến Yến Sơn phủ ngàn dặm xa xôi, dọc đường đi gặp đủ loại gian nan, khí hậu không quen, băng tuyết ngăn đường, lương thảo không đủ...Thế cho nên chờ bọn gã đến Yến Sơn phủ thì không còn nửa số người. Hơn nửa tất cả đều mệt mỏi, bệnh tật cả. Ngọc Doãn vốn không muốn nhưng những người này trung nghĩa, khiến hắn khó có thể cự tuyệt.

La Đức đáp ứng một tiếng, liền dẫn người đi.

Ngọc Doãn thì dẫn Chung Tương và Dương Yêu chuẩn bị vào thành, nào biết được Dương Yêu nói nhỏ bên tai Chung Tương gì đó, Chung Tương như nhớ ra điều gì, vội gọi Ngọc Doãn.

- Lang quân, tiểu nhân có một chuyện bẩm báo.

- Ồ?

- Tiểu nhân ở trên đường, gặp được một người, từ người hắn tìm ra một phong thư...Hình như là sứ giả Lỗ tặc phải đến Khai Phong trước.

Lời này thật trùng hợp, gặp được một người!

Ngọc Doãn không khỏi mỉm cười, trên đại thể hắn đã đoán ra manh mối, chắc là đám người Chung Tương này trên đường thật sự là chịu không được, nên đã làm cái việc mua bán không vốn kia rồi.

Tuy nhiên, hắn cũng không nói toạc ra, chỉ tỏ vẻ hiếu kỳ:

- Là thư gì?

Chung Tương lấy ra một phong thư rất bẩn, nhàu nhĩ, còn dính vết máu cẩn thận đưa cho Ngọc Doãn.

Mở thư ra, Ngọc Doãn đọc lướt qua, lập tức chau mày lại.

- Đây là văn tự gì?

Hắn gãi gãi đầu, nói với Dương Tái Hưng:

- Đi tìm La Đức, bảo hắn quay lại.

Người thay hắn đưa những người này đến Truy trọng doanh, bảo nha nội an bài thỏa đáng. Nhìn qua, hình như là chữ Hán.

Chỉ trong chốc lát, La Đức đã trở lại!

Y cầm thư đọc qua, rồi hạ giọng nói:

- Lang quân, đây là Khiết Đan văn.

- Đại Lang biết Khiết Đan văn?

La Đức lập tức mỉm cười, ưỡn ngực nói:

- Khi ta ở Thái Nguyên, từng giao tiếp nhiều người người Liêu, người Nữ Chân còn có người Tây Hạ. Hai năm qua, bất kể là Khiết Đan văn hay là Tây Hạ văn, cũng rõ ràng. Sao ta không biết chứ.

- Ừ, về soái phủ rồi nói chuyện.

Ngọc Doãn và La Đức dẫn Chung Tương và Dương Yêu trở về soái phủ.

Sau khi trở lại soái phủ, hắn gọi hai gã thân binh, bảo họ dẫn Chung Tương và Dương Yêu đi xuống rửa mặt chải đầu, đổi một bộ quần áo.

Không đổi cũng không được!

Nhìn hai người này quá nhếch nhác đi.

Bên ngoài nhìn còn đỡ, nhưng vào đại sảnh thì khó chấp nhận được.

Rồi sau đó, Ngọc Doãn lại cho người chuẩn bị rượu và thức ăn, đợi hai người Chung Tương quay lại. Tranh thủ thời gian, La Đức đọc lại phong thư kia một lần nữa, sắc mặt lập tức trở nên có chút âm trầm.

- Đại Lang, trên đó viết gì?

La Đức hạ giọng nói:

- Lang quân, nội dung bên trong rất cổ quái.

- Chỉ giáo cho?

- Bên trên nói, lương thực tại Lâm Hoàng phủ giá tăng cao, lương thực thiếu nhiều.

Muốn một người tên là Dư Đô Cô tại Khai Phong mua nhiều lương thực một chút trở về. Còn nói, việc này không nên chậm trễ, cần càng sớm càng tốt.

Ngọc Doãn nghi hoặc nói:

- Cái này cổ quái sao?

- Nhưng theo ta được biết, giá lương thực ở Lâm Hoàng phủ nay vẫn rất ổn định.

- Hả?

- Trong này còn có một câu, nếu tiểu quan nhân không chịu đồng ý, vậy lão quan nhân nói tốt cho người.

Ngọc Doãn vẫn mở miệng chẳng hiểu, nhìn La Đức.

La Đức hạ giọng nói:

- Lang quân có biết, biệt danh của Da Luật Dư Đồ chính là Dư Đô Cô không?

- Ồ?

- Bên ngoài nhìn phong thư này có vẻ không vấn đề gì, nhưng ngẫm kỹ, rất có huyền diệu trong đó.

Giá lương thực Lâm Hoàng phủ tăng cao, có phải là nói thể cục Lỗ tắc nguy cấp không? Cái gọi là mua lương thực, thật ra chính là khơi mào nội loạn Đại Tổng ta? Lang quân cũng biết Thái Thượng Đạo Quân và quan gia bất hòa, hơn nữa từ lúc Thái Thượng Đạo Quân về đô, vẫn tranh đấu không ngớt.

Ngọc Doãn giật nảy mình, ngây người ra.

La Đức vừa phân tích như vậy, nghe đúng là có việc như vậy...

Tiểu quan nhân chỉ Triệu Hoàn, lão quan nhân là chỉ Triệu Cát? Lần này Triệu Hoàn chắc chắn sẽ không dễ dàng cúi đầu; mà lão quan nhân...

Chỉ có điều, đây đều là suy đoán của La Đức, cũng không có bất kỳ chứng cứ nào.

Ngọc Doãn cầm thư, bồi hồi trong phòng.

Một lúc lâu sau, hần đột nhiên nói với La Đức:

- Đại Lang, ta nghĩ phải về Khai Phong.

- Vậy ở đây...

Ngọc Doãn gãi gãi đầu, cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Lúc này, Chung Tương và Dương Yêu rửa mặt xong trở lại, Ngọc Doãn liền tạm thời gác chuyện này sang một bên.

Đêm đó, hần ở soái phủ thiết yến khoản đãi hai người Chung Tương và Dương Yêu, cũng an bài hai người ở dưới trướng Ngô Giới. Trong lòng Ngọc Doãn có việc, ăn uống xong liền tiễn Chung Tương và Dương Yêu, rồi đi ngủ sớm. Sáng sớm hôm sau, hần đang định đi tìm La Đức tiếp tục nói chuyện, lại không ngờ bên ngoài có người thông bẩm, nói là Tích Tân phủ có người tới, Chung Sư Trung mời Ngọc Doãn tức khắc đến đó.

Ngọc Doãn thấy Chung Sư Trung thúc giục gấp, đành phải tạm thời đem chuyện lá thư gác qua một bên, dẫn theo Cao Sủng, Hà Nguyên Khánh đi Tích Tân phủ.

Lên đường gấp gáp nên không nói năng rườm rà.

Ngày thứ ba, Ngọc Doãn đến Tích Tân phủ thì cảm thấy có chút không ổn.

Trên dưới Tích Tân phủ đều mặc áo tang, bao phủ trong bầu không khí bi thương.

- Chung công, xảy ra chuyện gì vậy?

Mới mười ngày mà nhìn Chung Sư Trung vô cùng tiêu tụy.

Thấy Ngọc Doãn đã đến, ông dẫn Ngọc Doãn tới thư phòng. Trong thư phòng còn có một thanh niên, Ngọc Doãn liếc mắt một cái là nhận ra, đó là Chung Ngạn Sùng, trưởng tôn của Chung Sư Đạo.

Chung Ngạn Sùng đốt giấy để tang, vẻ mặt bi thương.

Thấy Ngọc Doãn đến, y vội vàng khom người thi lễ.

- Tiểu lang quân, người đây là...

Chung Ngạn Sùng nghe Ngọc Doãn hỏi, lập tức nước mắt rơi như mưa:

- Ngọc Lang Quân, ông ông...Ông ông...Đi rồi!

517. Chương 514: Về Kinh

Chủng Sư Đạo trong lịch sử chết vào cuối năm Tĩnh Khang.

Lúc thành Thái Nguyên bị phá, đại quân hai lộ đông tây Nữ Chân nam hạ tiến quân thần tốc. Có lần quân Tây Lộ tiến công dưới thành Lạc Dương, Chủng Sư Đạo vốn là cơ thể không khỏe, nghe tin Nữ Chân nam hạ, bệnh tình càng thêm nghiêm trọng, mới vừa vào đông liền mất.

Mà bây giờ Chủng Sư Đạo mới chính là chết.

So với lịch sử trễ ba tháng...

Dựa theo cách nói của Chủng Ngạn Sùng, ông mỉm cười đi, không có tiếc nuối gì!

Đúng vậy, ông ta còn gì tiếc nuối!

Cuộc chiến Nữ Chân ở Yến Sơn đại bại, tinh anh nước Kim gần như chết một nửa, có thể nói nguyên khí đại thương. Mà quan trọng nhất chính là sự xuất hiện của Tây Liêu, Da Luật Dư Lý Diễn vô cùng quyết đoán, suất bộ binh tiến Mạc Bắc, hình thành cục diện giằng co với Nữ Chân.

Đại Tổng, hai mươi năm có thể không lo.

Nói lời thật tâm, Ngọc Doãn cũng không có cảm tình lắm với Chủng Sư Đạo.

Chủ yếu là mỗi lần nói chuyện với Chủng Sư Đạo, đều bị Chủng Sư Đạo chặn trước, cũng làm hấn cảm thấy không thoải mái.

Nhưng dù như vậy, lúc Ngọc Doãn nhận được tin Chủng Sư Đạo sắp chết, cũng ngây ngẩn ra!

Chủng Sư Đạo chết rồi...

Cũng có nghĩa là một Ngũ Đại vọng tộc hùng cứ Bắc Tổng bắt đầu xuống dốc. Chủng Sư Trung tuy có chút tài cán, nhưng so với Chủng Sư Đạo rõ ràng không bằng. Về phần Chủng Định Quốc con trai của Chủng Sư Đạo thủ thành có thừa, vào triều đình, lại có vẻ tài năng không đủ. Còn Chủng Ngạn Sùng và Chủng Ngạn Tung đều còn trẻ, tương lai là phát triển thế nào, cũng khó nói rõ.

Tâm tình của Ngọc Doãn lập tức trở nên vô cùng sa sút.

Trong đầu không tự chủ luôn hiện ra khuôn mặt của Chủng Sư Đạo nở nụ cười cáo già, lúc này lại là hết sức thân thiết.

- Nhị Lang đã tới Khai Phong báo tang với triều đình.

- Nghĩ là Quan gia không lâu sẽ có ân sủng ban thưởng, gia phụ bảo ta đến thỉnh giáo thúc tể, sắp xếp thế nào?

Nhị Lang, đó là Chủng Ngạn Tung.

Lúc trước vì Chủng Sư Đạo thân thể không khỏe, cho nên Chủng Ngạn Sùng và Chủng Ngạn Tung hai người liền trở về nhà cũ Lạc Dương chăm sóc Chủng Sư Đạo.

Loại nhân vật giống như Chủng Sư Đạo, sau khi chết đi tất nhiên là phong quang đại táng.

Tuy ông là Huy Tông Triệu Cát một tay đề bạt lên, nhưng đối với Triệu Hoàn cũng là trung thành và tận tâm. Lão nhân là người rất thông minh, trên triều đình mọi việc đều thuận lợi, mãi tới cuối cùng mới biểu lộ lập trường của lão. Tuy sau đó Triệu Hoàn bãi miễn chức vụ Xu Mật viện sứ của Chủng Sư Đạo, càng nhiều là vì một loại cân bằng trên triều đường, mà không phải là bất mãn với Chủng Sư Đạo.

Cho nên, ban thưởng tuyệt không thể thiếu.

Nhưng Chủng Sư Đạo vừa chết, Chủng gia phải có người chống đỡ. Chủng Sư Trung thuận lý thành chương thay vị trí của Chủng Sư Đạo trở thành chủ của Chủng gia.

Chủng Định Quốc phái Chủng Ngạn Sùng đến cũng là vì xin Chủng Sư Trung chỉ thị làm sao tiếp nhận Quan gia ban thưởng.

Những cái này vốn là chuyện của Chúng gia, không có liên quan với Ngọc Doãn.

Nhưng Ngọc Doãn lại lóe lên đột nhiên sinh ra một ý niệm trong đầu:

- Chúng công, Thân quân Thái tử xuất chinh đã mấy tháng, mà nay chiến sự phủ Yến Sơn bình ổn, mọi thứ không có chuyện lớn lắm. Cho nên, mặt tướng cũng chuẩn bị suất bộ về kinh, một là tiến hành nghỉ ngơi và chỉnh đốn, hai cũng là muốn ăn nói với Thái tử...lại không biết Chúng công thấy thế nào?

- Tiểu Ất muốn trở về sao?

Chúng Sư Trung chau mày, lộ ra vẻ do dự.

Đối với sắp xếp của Thân quân Thái tử, Chúng Sư Trung cũng có chút đau đầu.

Ngọc Doãn cũng không phải quan quân y trị hạ, có thể không nghe theo sai phái, thủy chung là một loại phiên toái. Luận sức chiến đấu, Chúng Sư Trung tự nhiên xem trọng Thân quân Thái tử, cuộc chiến Yến Sơn lần này, Thân quân Thái tử có thể nói là ghi công đầu, toàn bộ Ủy Châu, gần như là Thân quân Thái tử một tay đánh hạ, mấy chục ngàn quân Kim cũng có hơn nửa chết trong tay của Thân quân Thái tử, tuyệt đối là sức chiến kinh người.

Nhưng vấn đề là, tình hình của Thân quân Thái tử quá mức đặc biệt.

Cho dù là Chúng Sư Trung lòng dạ rộng rãi, cũng không thể tha thứ một đội binh mã dưới trị hạ của y không nghe theo y sai phái.

Mà bây giờ Chúng Sư Trung và Ngọc Doãn hợp tác rất thân, cũng không có xung đột gì.

Ai có thể bảo đảm, sau này vẫn có thể bình an vô sự?

Ở Chúng Sư Trung thấy, Ngọc Doãn tuổi trẻ khí thịnh, lại có Thái tử làm chỗ dựa vững chắc, liên tiếp đại thắng, rất có thể làm y quên hết tất cả ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh. Trước đây Ngọc Doãn tập kích núi Kê Minh, thì đã lộ ra manh mối, may mắn Chúng Sư Trung lệnh Ngọc Doãn kịp thời rút khỏi, nếu không phải gây ra chiến sự lớn hơn. Đây là một con dao hai lưỡi, làm không tốt sẽ làm tổn thương mình.

Chúng Sư Trung tuy không thất vọng với chiến lực Thân quân Thái tử, lại không thể dễ dàng tha thứ binh mã như vậy dưới trị hạ của y.

Cũng may, hỏa khí doanh xây dựng ở phủ Yến Sơn, Chúng Sư Trung ngược lại không cần lo lắng thiếu hỏa khí. Thế là sau khi suy nghĩ kỹ, Chúng Sư Trung liền đồng ý thỉnh cầu của Ngọc Doãn.

- Nếu Tiểu Ất có lòng về kinh, lão phu không ngăn cản.

- Chỉ là đại quân xuất phát, nhất định phải thông báo các châu phủ, thượng tấu triều đình. Tiểu Ất tốt nhất là suất bộ trú ở trại Túc Ninh trước, đợi triều đình thông báo. Cứ vậy đi, ta liền phái người tấu báo với triều đình, Tiểu Ất cũng có thể thỉnh chỉ với triều đình.

Ngọc Doãn nghe thấy, lập tức mỉm cười.

Hắn liền tục gật đầu, tỏ ý tán thành, liền cáo từ Chúng Sư Đạo.

Sau khi trở về thành Ngăn, Ngọc Doãn lập tức tìm đến Trần Đông, bảo y thượng tấu Xu Mật viện, khẩn xin trở về Khai Phong.

Đồng thời, lại viết một bức mật thư, bảo Cao Thế Quang mang mật thư về Khai Phong, bảo Chu Huyền chuyển cho Chu Liễn và Thái tử.

Hắn rất lo lắng Xu Mật viện sẽ thu giữ thư của hắn.

Tuy nói không rõ nguyên nhân nhưng Ngọc Doãn lại mơ hồ có một loại trực giác, Khai Phong sắp có chuyện lớn xảy ra...

Đếm đi đếm lại, ít nhất cần thời gian một tháng.

Ngọc Doãn thật sự cũng không rảnh rỗi, lập tức hạ lệnh Thân quân Thái tử chuẩn bị xuất phát, lui về trại Túc Ninh.

Chính binh thêm tạp binh, hơn mười ngàn người xuất phát, không phải là chuyện nhỏ...Từ phủ Yến Sơn đến trại Túc Ninh, nhất định phải qua quân Quảng Tín và phủ Chấn Định. Chúng Sư Trung cũng không có làm khó, trực tiếp đưa ra công hàm, phái người chuyển tới Vương Uyên tổng quản Chân Định.

Lúc này, đã là mừng 6 tháng giêng, tết Nguyên Tiêu sắp đến.

Ngọc Doãn lệnh Trương Kỳ và Phó Tuyển làm tiên phong, suất bộ xuất phát trước, đến Tiền Tiêu trại Túc Ninh. Sau đó hẳn lại tìm đến Ngô Giới, bảo Ngô Giới chỉnh đốn binh mã, ba ngày sau xuất phát. Sau khi sắp xếp tất cả thỏa đáng, Ngọc Doãn lại triệu bốn người Ngô Giới, Trần Đông, La Đức và Cao Nghiêu Khanh đến.

- Ta chuẩn bị đi Khai Phong.

- Hả?

Bốn người Ngô Giới ngẩn ra, kinh ngạc nói:

- Lang quân không phải nói về trại Túc Ninh, sao đột nhiên muốn trở về Khai Phong.

Ngọc Doãn đưa bức thư cho mọi người, sau đó bảo La Đức nói rõ một lượt suy đoán của hắn.

- Ta cảm thấy, chuyện này không phải là nhỏ.

- Nếu Đại Lang đoán không sai, sợ là không bao lâu sau Đông Kinh sẽ có chuyện xảy ra. Ta định bảo Thập Nhị Lang và Dịch Lôi, suất năm trăm bồi ngời theo ta về kinh. Sau khi ta rời khỏi, Thân quân Thái tử sẽ giao cho Tấn Khanh coi giữ.

- Sau khi các người đóng trú ở trại Túc Ninh, lệnh Trương Kỳ, Phó Tuyển và Dương Tái Hưng ba người mỗi người lĩnh một đội binh mã, lần lượt trú đóng ở hai chỗ sông Hồ Đà và núi Phong Long, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát. Vừa chờ triều đình có chỉ ý đến, liền lập tức động thân, dùng tốc độ nhanh nhất đến Đông Kinh. Trên đường nếu gặp phiền phức gì, thì xin Chu Quế Nạp phủ Đại Doanh và phó soái phủ Nguyên soái binh mã Hà Bắc là Trương Sở giúp đỡ...Tóm lại, phải làm tất cả chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chiến sự.

Đám người Ngô Giới ngơ ngác nhìn nhau.

Sau một lúc, Cao Nghiêu Khanh đột nhiên nói:

- Tiểu Át dẫn năm trăm người, mục tiêu quá rõ ràng.

- Thời gian trước ta nhận được tin gia phụ trọng bệnh, vừa lúc nhân cơ hội này về kinh thăm. Lợi dụng danh tiếng của ta, che dấu hành tung Tiểu Át. Chỉ là phải ủy khuất Tiểu Át một chút, tạm thời làm hộ vệ của ta, như vậy có tiện không?

- Nha nội nói có chút có lý.

Trần Đông nói:

- Tốt nhất dẫn theo Đại Lang, có huynh ấy gặp chuyện cũng có thể có người thương lượng.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, liền gật đầu nhận lời.

Có La Đức đi theo, quả thật có thể giải quyết khó khăn cho hắn.

- Lang quân, ngài đi chuyến này, nếu có người hỏi đến, phải nói thế nào?

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một lát, hạ giọng nói:

- Thì nói ta cơ thể không khỏe, phải tịnh dưỡng...Ta đã phải người thông báo Lý Đại Lang, huynh ấy sẽ giúp che dấu. Hơn nữa ta đoán, thời gian gần nhất cũng sẽ không có người đến cửa. Phủ Yến Sơn đại thắng, tất cả mọi người đều đang bận kiểm thu chiến quả, làm gì có tin thần đến gây phiền phức cho ta? Cho nên Tấn Khanh đối với cái này không cần lo lắng.

Mấy người bàn bạc một lát, sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Theo sau đó, Ngọc Doãn lại lần lượt triệu kiến đám người Dương Tái Hưng, Trương Kỳ, bảo bọn họ cố gắng phối hợp hành động của Ngô Giới.

Cuộc chiến Yến Sơn, mọi người đã có tình nghĩa sâu nặng.

Đối với sắp xếp của Ngọc Doãn, mấy người Trương Kỳ, tự nhiên cũng sẽ không phản đối, liền khom người lãnh mệnh.

Ngày hôm sau, Trương Khởi suất bộ xuất phát, trực tiếp đến trại Túc Ninh.

Còn Cao Nghiêu Khanh lại dẫn một đội binh mã hộ tống Trương Kỳ rời khỏi phường Ngân Thành.

Chủng Sư Trung nhận được tin tức cũng không để tâm.

Chỉ là ha ha cười nói với người bên cạnh:

- Tiểu Át này cũng quá gấp gáp, vốn định bày tiệc tiễn hân, nhưng đã đi rồi.

- Như vậy, phái người thông báo các châu phủ, nói Thân quân Thái tử trở về trại Túc Ninh, không được ngăn cản.

- Ngoài ra bảo người đưa 50 vò rượu đến, nói là tặng cho Ngọc Lang quân...trước đây luôn cảm thấy Thân quân Thái tử ở đây là phiền phức, nhưng bọn họ sắp đi, lại có chút không nỡ.

Chủng Sư Trung nói xong, liền gác chuyện này qua một bên

Chiến sự phủ Yến Sơn tuy đã bình ổn, nhưng y lại rất rõ, ngày tháng tiếp theo sẽ đặc biệt bận rộn.

Thân quân Thái tử trở về trại Túc Ninh, cũng không phải là chuyện tốt. Tháng giêng năm thứ hai Tĩnh Khang, lang chủ Kim quốc Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi lại phái sứ đoàn mang rất nhiều lễ vật và vàng bạc đến Khai Phong phối hợp cùng Da Luật Dư Đồ nghị hòa với Đại Tống.

Đồng thời Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi có lệnh Hoàn Nhan Đồ Mỗ làm Tả quân nguyên soái, xuất phủ Đại Đồng trấn Tây Kinh.

Lúc Tống Kim giao chiến, liên quân Tây Liêu đánh bại bộ tộc người Niêm Bát Cát. Người Niêm Bát Cát vội vàng trở về, gặp phải Tây Liêu phục kích ở Ngư Dương lĩnh, tiểu vương Niêm Bát Cát chết chiến ở Ngư Dương lĩnh, làm Mạc Bắc rơi vào chấn động. Người Niêm Bát Cát liền phái người cầu viện Nữ Chân, đồng thời bỏ ra số bạc lớn khẩn cầu người Bạch Đạt Đan xuất binh hiệp trợ, hy vọng người Bạch Đạt Đan có thể ngăn cản Tây Liêu.

Cuộc chiến núi Trục Lộc, Nữ Chân đại bại.

Sau khi Hoàn Nhan Đồ Mỗ tới Tây Kinh, vẫn chưa xuất binh cứu viện người Niêm Bát Cát mà phái sứ giả đến Tây Hạ, thăm viếng Lý Thừa Càn.

Mùng 6 tháng giêng, Tây Liêu đột nhiên ngừng chiến sự ở Mạc Bắc.

Nguyên do trong đó không thể biết, nhưng có người nói, là Lý Thừa Càn Tây Hạ phái người gửi thông điệp cho Da Luật Dư Lý Diễn, bảo cô ngừng tấn công.

Tây Liêu có thể sống yên ổn, khả năng lớn là dựa vào Tây Hạ.

Lý Thừa Càn bảo Tây Liêu đình chiến, Da Luật Dư Lý Diễn cho dù bất mãn cũng không thể cự tuyệt.

Nhưng, Tây Liêu tuy ngừng chiến, người Niêm Bát Cát cũng nguyên khí đại thương...Cùng lúc đó, Mã Nhĩ Hốt Tư ở Mạc Bắc liên lạc được nhóm tộc nhân này, nhanh chóng hình thành một nguồn lực lượng cực lớn, phát động tấn công người Niêm Bát Cát. Chỉ là so sánh, lợi hại của nhóm người này gây cho người Niêm Bát Cát thua xa Tây Liêu, chỉ có thể ở phía sau làm chệch hướng binh lực Niêm Bát.

Trong thời gian ngắn, Mạc Bắc thay đổi bất ngờ

16 tháng giêng, một đội quân từ thành Khả Đôn ra, chậm rãi đi về hướng nam.

Trong đội xe, một chiếc xe ngựa thoát nhìn cực kỳ đơn sơ, một thiếu nữ vừa qua tuổi đôi mươi, tư thế hiên ngang vén màn xe lên, không có chút lưu luyến nhìn lại thành Khả Đôn sau lưng.

- Oán ca, đi lần này, không biết lúc nào mới có thể trở về.

Trong xe ngựa truyền ra một tiếng thở dài sâu kín.

518. Chương 515: Bát Phương Phong Vũ Hội Đông Kinh (1)

Đã gần giữa xuân, phủ Khai Phong chìm trong ánh mặt trời rực rỡ.

Triệu Cấu vội vàng đi vào cung Long Đức, liền thấy Triệu Kham đậm đầu đi tới

- Cửu thúc đến thỉnh an ông ông sao?

Triệu Kham hành lễ với Triệu Cấu, thoạt nhìn có chút thân thiết hỏi.

Chỉ là trong lời nói có vẻ thân thiết nhưng trong thái độ lại lộ ra một loại bất mãn. Chỉ là Triệu Cấu trong lòng có chuyện, vẫn chưa cảm thấy.

Y cười ha ha hỏi:

- Tiểu ca lại đến học vẽ với Đạo quân à?

Triệu Kham vội nói:

- Phải...hôm qua vẽ một bức tranh, muốn xin ông ông chỉ giáo.

- Chỉ là ông ông cơ thể không khỏe lắm, cho nên chưa dám quấy rầy...Nếu Cửu thúc đến thỉnh an ông ông, cháu không dám chậm trễ Cửu thúc.

- Như vậy, tiểu ca tự nhiên.

Triệu Cấu vội vàng muốn gặp Triệu Cát, cũng không muốn nán lại với Triệu Kham.

Thấy Triệu Kham muốn đi, y cũng không có giữ lại, chỉ khách khí hai câu, liền rời khỏi Triệu Kham.

Nhìn bóng lưng của Triệu Kham, Triệu Cấu trong lòng rất phần hận. Nhớ lúc trước, chức Đại Nguyên soái bình mã Hà Bắc là của y, nhưng không biết thế nào rơi vào đầu Triệu Kham. Bằng không, cuộc chiến Yến Sơn lần này, y thế nào cũng có chút công lao. Nhưng bây giờ, cả đường phố đều bàn tán thắng lợi huy hoàng của cuộc chiến Yến Sơn đã không ai nhớ đến Tề quốc công y.

Số mạng thật tốt!

Triệu Cấu trong lòng thầm mắng một câu, liền vội vàng đi vào cung Long Đức.

Triệu Cát thoạt nhìn tinh thần có chút uể oải, ngồi trong lương đình bên bờ sông, ngơ ngác nhìn cảnh trí trên bờ.

Triệu Cấu vội vàng đi lên, kiến lễ Triệu Cát:

- Đạo quân sao ngồi ngẩn người ở đây?

Triệu Cát ngẩn ra, quay lại nhìn.

Thấy là Triệu Cấu, y khẽ mỉm cười:

- Cửu ca đến rồi, thì ngồi ở đây với ta nhé.

Triệu Cát thấy Triệu Cát vẻ mặt cô đơn, trong lòng có chút kỳ quái. Thế là đi tới bên cạnh Triệu Cát ngồi xuống, tò mò hỏi Triệu Cát.

- Kỳ thật Quan gia làm không kém.

- Hả?

Triệu Cát trầm mặc một chút, đột nhiên hạ giọng nói:

- Chính là ta, sợ không làm được tốt như Quan gia...Đại Tổng ta bây giờ là đang lúc hưng thịnh, nếu lúc này ta đoạt lại hoàng vị, cho dù thành công chỉ sợ cho đại cuộc, cũng không có chỗ tốt gì.

- Nếu vì cái này hỏng đại sự, thì làm sao đi gặp liệt tổ liệt tông?

Triệu Cấu hơi sững sốt, trong lòng nhất thời bối rối lên.

Thấy tình hình của Triệu Cát, hình như là muốn rút lui, không tranh đoạt hoàng vị với Triệu Hoàn nữa.

Vậy làm sao là tốt, nếu Triệu Cát không tranh hoàng vị, vậy tất cả mọi nỗ lực trước đây làm sợ phải trôi sông đổ biển.

Cái này cũng thôi đi, nếu chẳng may để lộ phong thanh, bị Triệu Hoàn biết mình làm giở trò trong này, làm gì có quả tốt mà ăn?

Nghĩ đến đây, Triệu Cấu không khỏi đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng lập tức trở nên trắng bệch, nhìn Triệu Cát, một lúc lâu không lên tiếng.

Triệu Cát tuy nói dục vọng quyền lực rất mạnh, cũng là người biết tốt xấu.

Mà Đại Tổng bây giờ cục diện rất tốt, là Triệu Hoàn một tay tạo ra...

Mặc kệ Triệu Hoàn khai chiến với Nữ Chân là xuất phát từ mục đích gì, nhưng y đánh thắng rồi, càng đánh làm Nữ Chân dâng thư cầu hòa, thậm chí muốn cùng Đại Tổng kết thành huynh đệ chi bang. Từ khai Đại Tổng lập quốc đến nay, cuộc chiến Yến Sơn sợ là lần thắng lợi lớn nhất đối với Hồ tộc phương Bắc.

Có thể tưởng tượng, Triệu Hoàn nhờ Yến Sơn đại thắng rất uy, tất nhiên có thể củng cố triều đình, làm Đại Tổng hưng thịnh trở lại.

Triệu Cát tuy là hôn quân, nhưng cũng không ngu ngốc.

Lúc này lại tranh giành hoàng vị với Triệu Hoàn, không có lợi ích gì với y.

Và cuối cùng phụ tử trở mặt, chỉ bằng bây giờ dừng tay, ít nhất Triệu Hoàn cũng sẽ không tiếp tục làm khó y, có sao mà không làm?

Nhưng Triệu Cấu lại không thể buông xuống.

Chỉ là y không biết nên khuyên bảo Triệu Cát thế nào, đồng thời cũng có chút không biết làm sao.

Sau khi ngồi với Triệu Cát một chút, Triệu Cấu liền vội vàng rời khỏi. Triệu Cát không có nói gì thêm, vẫn ngơ ngác ngồi trong lương đình, nhìn cảnh sắc trước mắt, cả người bình tĩnh lại, lúc nên buông, cuối cùng phải buông tay mới được!

Hai ngày trước, một cơ hội ngẫu nhiên gặp được hồng nhan năm xưa ở Quan Âm viện, nhưng đã trở thành sự.

Cái này làm Triệu Cát sinh ra rất nhiều cảm khái, thậm chí sinh ra lòng né tránh đời. Cộng thêm sau khi Yến Sơn đại thắng, Triệu Hoàn binh quyền thêm mạnh, cũng làm Triệu Cát sinh lòng thối lui.

Chỉ mong Cửu ca có thể hiểu tâm tư này của ta...Từ hoàng cung ra, Triệu Cấu đi thẳng đến phường Trần An.

Mới vào cửa nhà, thì liền gọi nội thị Lam Khuê:

- Lập tức đi tìm Thập Cửu ca, nói ta có chuyện tìm nó thương lượng.

Lam Khuê này là tâm phúc của Triệu Cấu.

Trước đây Triệu Cấu làm Khang Vương, làm Đô giám phủ Khang Vương, chủ quản cơ nghi văn tự.

Còn bây giờ Triệu Cấu bị bãi miễn chức vị Khang Vương, cách chức Tề quốc công, nhưng trong phủ tất cả trang bị, lại chưa từng giảm bớt. Triệu Hoàn trong lòng có hổ thẹn, cũng không có quá mức làm khó Triệu

Cầu. Dù sao nghi thức bây giờ của Triệu Cầu không hợp lễ nghi, cũng nhiều là mắt nhắm, mắt mở, không rảnh để ý đến.

Lam Khuê thấy Triệu Cầu căn dặn gấp gáp hoang mang, cũng không dám chậm trễ.

Vội vàng lãnh mệnh rời khỏi, Triệu Cầu đích thân đến lầu Túy Hạnh.

Y ở trong lầu Túy Hạnh bồi hồi không ngừng, chợt đứng lên đi qua đi lại, chợt ngồi xuống than thở. Nhìn dáng vẻ của y, những nội thị hạ nhân đó cũng biết Triệu Cầu tâm tình không tốt, cho nên tránh rất xa, để không bị tai bay vạ gió.

Bất tri bất giác, trời đã tối.

Thị thiếp Triệu Cầu là Ngô Kim Nô lệnh người đốt đèn lên, không ngờ Đông Kinh lớn một chút, phiền nhiễu suy nghĩ của Triệu Cầu, lại bị Triệu Cầu trách mắng một trận, khóc chạy ra lầu Túy Hạnh.

Ngô Kim Nô vừa đi, Triệu Thúc Hưởng liền đến!

Vừa vào cửa, Triệu Thúc Hưởng liền cười nói:

- Cữu ca hôm nay sao thế, quá nóng giận vậy?
- Thập Cữu ca, làm huynh chê cười.

Triệu Cầu nhìn thấy Triệu Thúc Hưởng, giống như gặp được người thân, vội vàng tiến lên kéo tay Triệu Thúc Hưởng, nhẹ giọng nói:

- Xảy ra chuyện rồi!
- Ừ?

Triệu Thúc Hưởng ngẩn ra, chợt liếc mắt một cái.

Triệu Cầu là thất kinh hoảng hốt, cho nên mới làm ra hành động thất thố.

Thấy Triệu Thúc Hưởng nháy mắt, y lập tức hiểu ra, hạ lệnh bảo chúng hạ nhân trong lầu lui xuống, lại căn dặn Lam Khuê dẫn người, canh giữ nghiêm mật ngoài lầu Túy Hạnh. Kéo tay Triệu Thúc Hưởng, hai người liền lên tầng hai lầu các ngồi.

- Thập Cữu ca, Đạo quân nói có chút hồi hận.

Triệu Thúc Hưởng nghe thấy, ánh mắt không khỏi nhú lại, hiện lên một chút ánh sáng lạnh lẽo.

- Cữu ca, chớ sốt ruột, từ từ nói.

Triệu Cầu hít sâu một hơi, cố gắng kìm chế bối rối trong lòng, nói ra đầu đuôi rõ ràng chuyện hôm nay đi cung Đức Long thăm viếng Triệu Cát qua một lượt.

Cuối cùng, y rung giọng nói:

- Nếu Đạo quân thật sự đổi ý, ta và huynh chỉ sợ sẽ có lo lắng tính mạng.
- Chuyện làm phải làm thế nào mới tốt? Chẳng lẽ chúng ta dừng lại sao? Quan gia biết rồi, tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Triệu Thúc Hưởng rõ ràng cũng không có nghĩ tới trận biến cố thế này, không khỏi nhú chặt mày.

- Thập Cữu ca nói thế nào?
- Ta...ta đã mất bình tĩnh, không biết làm thế nào mới tốt.

Triệu Thúc Hưởng đứng lên, bước dạo trong lầu các.

Sau một lúc lâu, lão hạ giọng nói:

- Lúc nãy Cữu ca cũng nói rồi, chuyện này tuyệt không thể dừng.
- Nhưng...

- Đạo quân đổi ý, cũng không lo ngại.

- Quan trọng là lúc này ngươi và ta càng phải cẩn thận, tuyệt không thể loạn lòng. Ngươi nói không sai, chuyện này nếu bị lộ phong thanh...không, nhất định sẽ để lộ phong thanh. Cảnh Trọng Nam Đường Khác...không thể tin tưởng, bọn họ có thể đầu nhập chúng ta một lần, thì có thể quay đầu lại hung hăng cắn chúng ta một cái. Xảy ra chuyện, Đạo quân sẽ không có nguy hiểm gì, Quan gia cho dù lòng dạ lang sói hơn nữa, dù sao là phụ tử, hắn cũng không thể dùng thủ đoạn gì với Đạo quân.

519. Chương 516: Bát Phương Phong Vũ Hội Đông Kinh (2)

- Quan gia có thể bắt tay hòa giải với Đạo quân, nhưng sẽ không bắt tay hòa giải với chúng ta.

- Chờ Quan gia biết những chuyện chúng ta làm ở bên trong...ha ha, cho dù Quan gia trọng sinh lại, cũng sẽ không nhân từ nương tay.

- Nhớ lúc trước, Thái Tông xua đuổi Ngụy vương đi tây nam, làm Phù Lăng quận công.

- Chẳng lẽ hôm nay, Cửu ca cũng muốn noi theo ngày đó, lưu lạc hoang dã, không chỉ là Cửu ca buồn bực thất bại, cả con cháu dân theo cũng phải chịu ức hiếp?

Triệu Hưởng lấy chuyện của Triệu Quang Mỹ tổ tiên gã làm ví dụ, làm Triệu Cấu sắc mặt thay đổi lớn.

Đúng vậy, chẳng lẽ mình phải là Phù lăng quận công thứ hai sao?

Ở người ngoài thấy, Thái Tông tuy trục xuất Triệu Quang Mỹ, nhưng dù sao là tình thủ túc, tuy trục xuất cũng có chút hậu đãi.

Nhưng Triệu Cấu lại rõ, Thái Tông sau này qua nhiều thế hệ đế vương vẫn luôn chèn ép Phù lăng quận công.

Hơn trăm năm sau, nhất mạch Phù lăng quận công có thể nói điêu linh, hoàn toàn không thể vào triều đường. Đồng thời, qua nhiều thế hệ đế vương vẫn luôn giữ cảnh giác với nhất mạch Phù lăng quận công. Cho dù là Phù lăng quận công nhất mạch không tham chính nữa, cũng sẽ càng thêm đề phòng, khi xảy ra chuyện, liền cường lực trấn áp. Cho nên, Phù lăng quận công vừa tới thời Triệu Thúc Hưởng, nhìn giống như phong quang vô cùng, trên thực tế đã nghèo túng cực điểm...

Triệu Cấu trầm mặt hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu, chăm chú nhìn Triệu Thúc Hưởng.

- Thập Cửu ca, ngươi nói nên làm thế nào mới tốt?

Triệu Thúc Hưởng đứng ở bên lan can, nhìn cảnh sắc đào hạnh tranh xuân trong viện, vẫn chưa có lập tức trả lời.

Thật lâu sau, gã xoay người lại

Ánh nến trong lầu các chớp động, chiếu lên khuôn mặt của gã, lộ ra mấy phần nham hiểm.

- Cửu ca, chuyện tới nước này, ngươi và ta đã không có đường lui

- Lui thì chết, tiến thì...có lẽ còn có một con đường sống. Đạo quân lấy đại cuộc làm trọng, cho nên mới quyết định buông tay. Nhưng ngươi và ta còn có những đồng minh trong triều, lại không thể lui được, lui chính là chết! Cho nên, chúng ta chỉ có đi tiếp mới được.

- Nhưng Đạo quân đã đổi ý rồi!

- Thì có sao đâu?

Giọng Triệu Thúc Hưởng đột nhiên cất cao:

- Nhớ năm đó lúc Thái Tổ ở Trần Kiều, không phải là được bá quân khoác hoàng bào, bắt đắ dĩ mới khởi binh bình loạn, đánh hạ giang sơn Đại Tống ta. Bây giờ huynh và ta cũng chỉ có làm theo năm đó, khoác hoàng bào cho Đạo quân.

- Chỉ cần có thể trục xuất Quan gia, Đạo quân đăng cơ trở lại, nắm giữ triều đình...ta và người mới có con đường sống.

Triệu Cấu nghe thấy, càng hoảng sợ

Y nghĩ qua đủ loại cách ứng phó, duy nhất không có nghĩ qua dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy.

Nhớ trước đây binh biến Trần Kiều, được khoác hoàng bào...

Đây là cách nói dễ nghe, khó nghe một chút đó chính là tạo phản!

Thành công còn tốt, nếu thất bại rồi, vậy chết không có chỗ chôn thân.

Triệu Cấu ánh mắt lóe lên, có chút không biết làm sao.

Tuy không tán thành chủ ý này của Triệu Thúc Hưởng lắm, nhưng y cũng không thể không thừa nhận, trước mắt mà nói đây là con đường ra duy nhất.

Nuốt nước bọt vào trong, sắc mặt Triệu Cấu trắng bệch.

- Thập Cửu ca, chẳng lẽ không có cách khác sao?

Triệu Thúc Hưởng hừ lạnh một tiếng:

- Nếu có cách khác, kính xin Cửu ca dạy ta.

- Nhưng...

- Cửu ca, thời khắc bây giờ là ranh giới của sinh tử tồn vong.

- Lúc này ta cũng nói rồi. tiến thì sống, lùi thì chết...Mà cục diện bây giờ đã không phải người và ta nói buông tay thì có thể buông tay, thật sự là có chút bắt đắ dĩ.

- Ta biết, ta biết!

- Triệu Cấu trong lòng đã loạn thành một vòng, bồi hồi trong phòng.

- Nếu đã như vậy, người còn do dự gì?

- Năm đó Thái tổ khoác hoàng bào, có bá quan ủng hộ.

- Nhưng bây giờ, người và ta nếu muốn noi theo Thái Tổ, lại có ai có thể tán đồng?

- Cái này à...

Triệu Thúc Hưởng trầm ngâm một lát, đột nhiên nói:

- Nếu phải hành sự, Điện Tiền Tư là chướng ngại lớn nhất.

- Thằng khốn Vương Tông Trụ đó xưa nay nghe theo Quan gia, cho nên muốn làm theo năm đó, thì nhất định phải khống chế tam nha cấm quân...Ta có một kế, có thể điều đi Diêu Bình Trọng và Trương Bá Phấn, nhưng Vương Tông Trụ...lại cần Cửu ca ra mặt, khống chế y.

- Khống chế?

Triệu Cấu trước là ngẩn ra, liền chợt hiểu hàm ý trong lời nói của Triệu Thúc Hưởng.

- Nếu chỉ là như vậy, ngược lại cũng không khó.

Triệu Cấu nói:

- Nhưng cho dù là khống chế Vương Tông Trụ, cũng vô lực khống chế Khai Phong.

- Cái này...ta tự có chủ ý.

Triệu Thúc Hưởng nói tới mức này, Triệu Cấu hoàn toàn không thể từ chối.

Y ngẫm nghĩ một chút, liền gật đầu nói:

- Nếu đã như vậy, vậy lúc nào động thủ tốt nhất?

Triệu Thúc Hưởng nói:

- Chuyện này còn phải tìm người thương lượng lại, sau đó mới có thể đưa ra quyết định. Nhưng phải càng nhanh càng tốt...Ta nghe người ta nói, Thân quân Thái tử đã trình báo Xu Mật viện chuẩn bị trở về Đông Kinh. Một khi chờ Thân quân Thái tử trở về, Quan gia trong tay liền khống chế một đội lực lượng mà ta và người hoàn toàn không thể khống chế. Tới lúc đó muốn động thủ nữa chỉ sợ sẽ trở nên rất phiền phức.

- Cho nên, nhất định phải động thủ trước khi Thân quân Thái tử trở về, bằng không người và ta kết quả chỉ có rơi đầu xuống đất.

Triệu Cấu nghe tim đập mạnh khiếp vía, liền tục gật đầu.

Quả thực nếu Thân quân Thái tử trở về Đông Kinh, nhất định sẽ làm thế cục trở nên càng thêm phức tạp.

Đây là một đội binh mã nghe theo Thái tử Triệu Kham điều khiển, cũng có thể nói, đây là đội tinh nhuệ hoàn toàn trung thành với Triệu Hoàn.

Cầm quân Đông Kinh tuy xưng là binh mã tinh nhuệ nhất Đại Tổng, nhưng trên thực tế, võ vị lỏng lẻo, sức chiến đấu thấp kém.

Cao Cầu trước đây cũng tốt, Vương Tông Trụ bây giờ cũng thế, cũng không phải người thông hiểu chiến sự. Nếu chỉ là đối phó Vương Tông Trụ, Triệu Cấu ngược lại có chút nắm chắc, nhưng Thân quân Thái tử...vừa rồi đại bại Lỗ Tặc ở Yến sơn, sức chiến đấu này tuyệt không phải cầm quân có thể so sánh. Một đội binh mã tinh nhuệ như vậy nếu đóng trú Khai Phong, hoàng vị Triệu Hoàn cũng sẽ trở nên thêm vững chắc.

Nghĩ đi nghĩ lại, nhất định phải động thủ trước khi Thân quân Thái tử trở về.

Tới lúc đại cuộc đã định, Thân quân Thái tử không có đối tượng trung thành, chỉ cần thêm một chút trấn an lôi kéo, tự có thể quy thuận...

Triệu Cấu nghĩ đến đây, trong lòng bình tĩnh nhiều.

- Thập Cửu ca, có chuyện gì, cần ta giúp không?

Triệu Thúc Hưởng khẽ mỉm cười, nói với Triệu Cấu:

- Cửu ca không cần sốt ruột, nếu lúc cần Cửu ca ra sức, ta tự sẽ khách khí với Cửu ca.

- Hai ngày này, Cửu ca thường xuyên đi cung yến kiến Đạo quân.

- Tuy kế hoạch của chúng ta không thể cho Đạo quân biết, chẳng may Đạo quân không đồng ý, chính là lúc chúng ta đầu rơi xuống đất.

- Ta phải đi sắp xếp, nhanh chóng đưa ra quyết định, kính xin Cửu ca kiên nhẫn chờ đợi hai ngày.

Triệu Thúc Hưởng trấn an một phen, cuối cùng là bảo Triệu Cấu yên tâm.

Thấy sắc trời đã không còn sớm, Triệu Thúc Hưởng liền cáo từ Triệu Cấu, rời khỏi phòng Trần An.

Đi ra cổng phủ Tề quốc công, nụ cười trên mặt của Triệu Thúc Hưởng đột nhiên không thấy, thay vào đó là một vẻ hung ác.

- Quận công, chúng ta trở về không?

Một gã tùy tùng tiến lên, nhẹ giọng hỏi.

Triệu Thúc Hưởng lắc đầu, trầm ngâm một chút nói:

- Đi lầu Khánh Phong, thuận tiện thông báo xuống dưới, bảo bọn họ chuẩn bị cho tốt.

520. Chương 517: Bát Phương Phong Vũ Hội Đông Kinh (3)

Nhưng Triệu Thúc Hưởng nói, thời gian của bọn họ quả thật là không nhiều.

Tầu chương của Thân quân Thái tử thỉnh cầu về kinh đã trình Xu Mật viện, tuy bị Cảnh Trọng Nam giữ lại, nhưng không kéo dài được lâu.

Triệu Thúc Hưởng và Triệu Cầu cũng đều rõ, nếu Thân quân Thái tử về kinh, ngoại trừ tầu số Xu Mật viện ra, Đông cung tất có báo cáo. Dù sao Thân quân Thái tử là cấm quân của Thái tử, nhất cử nhất động đều báo cáo Thái tử. Một khi Thái tử nhận được tin tức, mà nếu Xu Mật viện chậm trễ không có thượng tầu, chuyện này tất nhiên trở nên lớn, làm chuyện không tốt sẽ đưa tới trước mặt Triệu Hoàn.

Ai cũng biết, cuộc chiến Yến Sơn đánh tới bây giờ, Triệu Hoàn đã không muốn đánh nữa!

Cho nên điều động Thân quân Thái tử trở về, ở thế tất phải làm, bất cứ ai cũng không thể ngăn cản...

Lầu Khánh Phong thuộc mái hiên hữu nhị thành ngoài Khai Phong, quy mô chỉ thuộc trung đẳng trong thành Khai Phong.

Theo cuộc chiến Tống Kim, thái độ của Triệu Hoàn đối với Nữ Chân càng thêm cứng rắn, đãi ngộ mà sứ đoàn Nữ Chân nhận được cũng từ từ giảm dần.

Cửa hàng chính Cao Dương từ mới bắt đầu tới bây giờ là lầu Khánh Phong hai mái hiên quả thật không thể giống ngày xưa.

Nhưng, sứ giả Nữ Chân Da Luật Dư Đồ không có quan tâm lắm, vẫn mỗi ngày lui tới trong phố xá Khai Phong, tích cực tìm kiếm con đường cầu hòa Đại Tống. Thời gian ngắn ngủi hai tháng, Da Luật Dư Đồ gần như đi thăm hỏi các danh sĩ thân danh lưu cả Khai Phong, nhưng đáp án nhận được cũng không làm y lạc quan.

Da Luật Dư Đồ không nổi giận, càng không từ bỏ hy vọng nghị hòa, chờ đợi thời cơ đến.

Ngày 15 tháng giêng, cuối cùng chuyện xảy ra chuyển biến.

Hoàn Nhan Ngô Khất Mãi quyết tâm muốn hòa đàm với Đại Tống, thậm chí không tiếc bỏ ra một số thứ, mục đích chính là vùng vẫy ra khỏi vùng bùn ở cuộc chiến Tống Kim. Mà Triệu Hoàn tựa hồ cũng cảm thấy phiền chán với cuộc chiến kéo dài hai tháng này, muốn kết thúc chiến sự, một là không thể đánh tiếp, một là không muốn đánh nữa. Ngày 22 tháng giêng, nghị hòa Tống Kim cuối cùng đưa lên mặt bàn, Da Luật Dư Đồ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, cùng sứ giả Đại Tống là Yến Mô bắt đầu đàm phán khó khăn.

Khó khăn!

Da Luật Dư Đồ trải qua lưỡng triều Liêu Tống, chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Cuộc chiến Yến Sơn cho triều Đại Tống quá nhiều lo lắng, lúc đàm phán, cũng tỏ ra đặc biệt cứng rắn.

Thậm chí có lúc Da Luật Dư Đồ muốn ngừng nghị hòa, không đàm phán tiếp...Nhưng y cũng rõ, Kim quốc đã không thể chịu được thêm một cuộc đại chiến nữa.

Tia sáng mờ mờ trong phòng, Da Luật Dư Đồ ngồi trên ghế, trầm ngâm không nói.

Đang đối diện y còn có hai người.

Một ngồi, một đứng, có vẻ vô cùng nặng nề.

- Di trượng, còn chưa quyết định sao?

Nói lại là một nữ nhân, Dư Đồ lập tức ngẩng đầu lên, nhìn cô gái đang ngồi ở chỗ tối:

- Thục Quốc, làm như vậy có lợi ích gì với người?

- Ít nhất ta có thể giải thoát.

Cô gái nói chuyện rõ ràng là Da Luật Dư Lý Diễn.

Lúc đang hỗn loạn như vậy, bất cứ ai cũng không ngờ đường đường quốc chủ Tây Liêu, có Thiên mệnh nữ vương tên là Da Luật Dư Lý Diễn, lại xuất hiện ở Đông Kinh.

Cho dù là Da Luật Dư Đồ lần đầu tiên nhìn thấy Dư Lê Yến cũng là chấn động.

Dư Lê Yến vẫn phong thái như trước, gió cát Tây Vực cũng không hủy đi dung nhan của cô, ngược lại trong hiên ngang đó tăng thêm một chút mỹ diễm dày dặn.

Cô hạ giọng nói:

- Lần này ta mạo hiểm đến Đông Kinh cũng chính là nói chuyện này với di trượng.

- Nhớ ngày trước, ta một lòng muốn noi theo Thừa Thiên hoàng Thái hậu làm một chuyện lớn cho Đại Liêu...Nhưng dù sao ta cũng là nữ nhân.

- Làm vua của Tây Liêu mới biết Thừa Thiên Hoàng Thái hậu năm đó bỏ ra bao nhiêu tâm huyết. Thừa Thiên hoàng Thái hậu có Da Luật Tà Căng và Hàn Đức Nhượng, nhưng bên cạnh ta lại không có người thật sự phó thác. Hai năm nay, ta ở Tây Châu tuy gây dựng nên một mảnh cơ nghiệp, nhưng theo binh xuất Mạc Bắc, áp lực nhận được cũng trở nên càng ngày càng lớn...

- Đồng tông của Bát Lạt Sa, tự thành một phái. Những hoàng thân quốc thích đó lưu vong đến, ai ai cũng ngang ngược kiêu ngạo.

- Lý Thừa Càn Tây Hạ từng bước ép sát ta, lần này nếu không phải bọn họ phái người uy hiếp, ta sao có thể bỏ qua cơ hội tốt tiêu diệt Niêm Bát Cát.

- Nói một ngàn đến một vạn, ta là nữ nhân.

- Những người này trong tư tưởng, chính là xem thường ta, cho dù ta làm tốt hơn nữa cũng không có lợi ích gì...

Dư Lê Yến nói xong, đôi mắt đỏ lên.

Cô ngẩng đầu nhìn Da Luật Dư Đồ:

- Di trượng, Đại Liêu ta nếu muốn hưng thịnh, nhất định phải có người mạnh mẽ tọa trấn mới được.

- Ta cũng là nghe được phong thanh, những Phiên tử đó định thả Da Luật Định trở về Đại Liêu...Da Luật Định là người thế nào, di trượng nghĩ cũng rõ. Nếu y trở về Mạc Bắc, những quyền thần hậu duệ quý tộc đó nhất định sẽ nghe theo căn dặn của y. Tới lúc đó giang sơn ta vất vả cực khổ đánh hạ, sợ phải đổ sông đổ biển, ta sao có thể ngồi yên không lo?

- Cho nên, ta nghĩ đi nghĩ lại, duy có truyền ngôi cho di trượng.

- Năm đó di trượng đầu nhập Phiên Tử, cũng chính là có chút bất đắc dĩ, văn võ trong triều cũng đều biết rõ khổ trung của di trượng. Huống hồ di trượng tài cán trác tuyệt, đối với sự vụ Mạc Bắc cũng rõ như lòng bàn tay, nếu di trượng kế vị, ta cũng có thể yên tâm nhường vương vị.

Da Luật Dư Đồ mở to hai mắt, hồi lâu không nói.

Những lời của nói của Da Luật Dư Lý Diễn, thật sự nằm ngoài dự liệu của y.

- Truyền ngôi!

Thục Quốc lại muốn giao giang sơn người vất vả gây dựng nên cho ta xử lý sao?

Da Luật Dư Đồ có chút không biết làm sao, há miệng, hồi lâu không nói ra một câu. Trên thực tế, Da Luật Dư Đồ tuy bên ngoài thừa nhận Dư Lê Yến, nhưng trong lòng...nếu không y làm sao có thể gọi Dư Lê Yến là Thục Quốc mà không phải Vương thượng!

Nói tới cùng, y vẫn không thừa nhận Dư Lê Yến có thể đại diện cho Đại Liêu quốc tộc.

Cô là nữ nhân, đường đường Đại Liêu sao có thể lấy nữ nhân làm chủ? Cho dù là năm đó Thừa Thiên hoàng Thái hậu Tiêu Yến Yến thống trị Đại Liêu, cũng không dám ngông tự xưng vương. Dư Lê Yến gây dựng nên Tây Liêu, duy trì Đại Liêu quốc tộc không sai, nhưng vẫn chưa đủ chấp chưởng Đại Liêu.

Da Luật Dư Đồ động tâm rồi!

Chính như Dư Lê Yến nói, y tuy đầu nhập Nữ Chân, nhưng chưa từng bị người Liêu thù ghét.

Năm đó y phản bội Thiên Tộ Đế, cũng là có chút bất đắc dĩ, vợ con của y bị Tiêu Phụng Tiên làm hại, nếu không phản bội, chỉ có một con đường chết. Da Luật Dư Đồ ở Đại Liêu, ở Mạc Bắc, tự có danh vọng của y. Nhớ năm đó đường đường Kim Ngô Vệ đại tướng quân cũng không phải là hư danh, cho dù là Lý Thừa Càn Tây Hạ gặp được y cũng không dám có chút lòng chậm trễ với y.

Nữ nhân chung quy cũng không thể làm hùng chủ chân chính.

Nội bộ Tây Liêu phe phái san sát, giống như Dư Lê Yến nói cũng chính là đấu tranh gay gắt.

Đồng tông người Liêu Bác Lạt Sa, ban đầu tuy đầu nhập Dư Lê Yến nhưng theo lớn mạnh của Tây Liêu, tự nhiên sinh lòng riêng.

Về phần những quyền thần hậu duệ quý tộc này lưu vong đi, sao có thể chân chính thần phục Dư Lê Yến.

Công chúa Đại Liêu?

Nghe ra danh tiếng rất to.

Nhưng trên thực tế, trong mắt những người này không có chút chỗ tốt.

Càng đừng nói là Lý Thừa Càn Tây Hạ, cũng sẽ không ngồi nhìn Tây Liêu lớn mạnh.

Da Luật Dư Lý Diễn là một nữ nhân, ở trong xã hội lấy nam nhân làm tôn kính, bản thân không có bất kỳ ưu thế gì.

521. Chương 518: Bát Phương Phong Vũ Hội Đông Kinh (4)

- Thực Quốc, người chớ nói đùa.

Dư Lê Yến hô đứng dậy:

- Di trượng, từng câu từng chữ của ta phát ra từ tận đáy lòng.

- Nay ta chấp chưởng Đại Liêu có thể binh xuất Mạc Bắc, đã là cực hạn. Nếu không có hùng chủ tọa trấn, hưng thịnh của Đại Liêu chính là một câu nói suông.

- Chẳng lẽ, ngài muốn ta giao binh quyền Đại Liêu cho Da Luật Định sao?

Câu nói này, nói đến chỗ đau của Da Luật Dư Đồ.

Sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, y đứng dậy bồi hồi trong phòng, rất lâu không nói.

Da Luật Định là con trai của Thiên Tộ Đế và Nguyên Phi, cháu ngoại của Tiêu Phụng Tiên.

Nhớ ngày đó, Da Luật Dư Đồ cưới muội muội của Văn phi Tiêu Sát Sát, là liên khâm với Thiên Tộ Đế. Tiêu Phụng lo lắng Da Luật Dư Đồ phản đối nâng đỡ Tần vương Da Luật Định, thế là liền vu cáo hãm hại Da Luật Dư Đồ cầu kết Tiêu Dục, mưu vị trưởng tử Thiên Tộ Đế. Văn phi Tiêu Sát Sát sinh, cũng chính là cháu ngoại của Da Luật Dư Đồ, Tần vương Da Luật Ngao Lư Oát. Cuối cùng, Thiên Tộ Đế ban chết Tiêu Sát Sát, bức phản Da Luật Dư Đồ, làm đầu nhập vào Nữ Chân. Da Luật Dư Đồ nhất mạch với Tiêu Phụng Tiên và Nguyên phi, gọi là hận thấu xương. Về sau, y đối với Da Luật Định cũng vô cùng chán ghét, thậm chí có ý niệm tru sát Da Luật Định.

Tây Liêu giao cho Da Luật Định?

Cái này tuyệt đối không được!

Không nói đến Da Luật Định không có bản lĩnh đó, cho dù là có tài cán, y cũng sẽ không chịu.

Sắc mặt Da Luật Dư Đồ âm tình bất định.

Hồi lâu, y thở dài ra một hơi, nhìn Da Luật Dư Lý Diễn nói:

- Yên Tử, người bỏ ra cái giá lớn như vậy, là muốn gì?

Dư Lê Yên đỏ mặt lên, rủ mặt xuống.

Sau một hồi lâu, cô nhẹ giọng nói:

- Ta hy vọng Đại Tổng và Nữ Chân nghị hòa, thất bại!

Da Luật Dư Đồ trước mặt chau mày, trên trên dưới dưới thăm dò đánh giá cô.

Đột nhiên chuyển đề tài:

- Yên Tử, người cho rằng Triệu Thúc Hưởng đó thế nào?

Dư Lê Yên suy nghĩ một lát, liền hạ giọng nói:

- Triệu Thúc Hưởng có tướng lang cổ, tuyệt không phải loại lương thiện.

- Người này hứng thú với lão Triệu Quan gia phục vị ngai vàng, cũng có chút cổ quái...Ta cảm thấy người này có thể lợi dụng, nhưng không thể tin tưởng.

Trong mắt Da Luật Dư Đồ lộ ra vẻ cảm thán.

Y gật đầu:

- Yên Tử, người quả nhiên trưởng thành rồi, không hổ là thiên mạng nữ vương.

Hít sâu một hơi, Da Luật Dư Đồ nói tiếp:

- Lúc này ông ta tìm ta muốn ta hợp tác với ông ấy, phế bỏ Quan gia lão Triệu, nâng đỡ Thái thượng Đạo quân đó. Trên miệng người này thề thốt son sắt, nhưng ta cảm thấy hẩn tính toán lớn, vượt qua ta tưởng tượng.

- Từ khi ta biết hẩn tới này, vẫn luôn âm thầm quan sát người này.

- Người này ở Khai Phong thoát nhìn không có căn cơ gì, nhưng ta lại phát hiện, hẩn và cấm quân Tam nha qua lại mật thiết với rất nhiều võ quan.

- Đồng thời, hẩn ở phủ Khai Phong có rất nhiều tai mắt, rõ ràng là sớm có mưu đồ.

- Nếu nói hẩn là trung thành Thái Thượng Đạo quân đó, ta lại không tin lắm...Hẩn muốn ta phối hợp với hẩn hành động, tới lúc đó nghị hòa đàm phán với ta. Ta nghĩ đi nghĩ lại, đều cảm thấy ở trong này có cổ quái, cho nên mới vẫn do dự không quyết.

Da Luật Dư Lý Diễn đôi mắt xinh đẹp chau lại:

- Hẩn ta muốn hợp tác với ta thế nào?

- Ngày 2 tháng 2, Quan gia lão Triệu tế lễ Tây đài, hẩn muốn ta diệt trừ Quan gia lão Triệu.

- Vì thế, hẩn có thể đi trước ký minh ước nghị hòa với Phiên Tử. Chỉ cần có thể tiêu diệt Quan gia lão Triệu, Triệu Cát đăng cơ, minh ước liền có hiệu lực.

Da Luật Dư Lý Diễn nghe thấy, lập tức hít sâu một hơi.

Người ta thường nói, gia đình hoàng thất không có tình thân.

Cho dù Dư Lê Yên cũng là sinh trong hoàng thất, thường thấy người gạt người, nhưng sau khi nghe chuyện này cũng không khỏi khiếp hãi.

- Minh ước đó nội dung thế nào?

- Chỉ cần ta giết được Triệu Hoàn, ủng hộ Triệu Cát, Đại Tổng liền lui lại hai vùng Ứng Châu và Úy Châu, trở lại cục diện trước cuộc chiến Yến Sơn.

- Đồng thời, Đại Tổng cắt nhượng hai vùng Đan Châu và Bình Châu, ban thưởng năm triệu, mỗi năm thuế cống tăng thêm hai triệu quan, còn có thể mở rộng chợ quán kinh thành, nội trong hai mươi năm hai nước sẽ không khai chiến. Nói thật ta lúc đầu nghe thấy thật có chút động tâm.

- Không thể!

Da Luật Dư Lý Diễn lập tức nổi giận.

- Nếu ký minh ước này, thực lực của Phiên Tử tất nhiên tăng thêm nhiều.

- Nay Đại Liêu ta vừa mới trở lại Mạc Bắc, tuy tạm thời đứng vững gót chân, nhưng nguyên khí chưa khôi phục. Một khi Phiên Tử ký minh ước, tất nhiên toàn lực công đánh Mạc Bắc, kể từ đó, Đại Liêu ta phục hưng vô vọng, tới lúc đó chỉ có con đường lùi về Tây Châu.

- Rút lui này muốn trở vào nữa khó càng thêm khó.

Da Luật Dư Đồ khẽ gật đầu:

- Lời của Yến Tử, cũng chính là lo lắng của ta.

- Chuyện của Na Di Thần Lục, ta không định tham gia vào, chỉ im lặng theo dõi kỳ biến.

- Vậy di trượng là không chịu trở về Đại Liêu sao?

- Về tất nhiên phải về, chỉ là phải lấy một chút lợi ích trong tay Quan gia lão Triệu mới được?

- Ta muốn im lặng quan sát kỳ biến, chờ đợi thời cơ, phá hủy minh ước Tống Kim, sau đó hãy trở về Mạc Bắc...Đúng rồi, Yến Tử lần này người đến, thành Khả Đôn có người biết không?

- Bên thành Khả Đôn, di trượng cứ yên tâm.

- Ta đã lệnh Da Luật Tra Nô phong tỏa tin tức, trong thời gian ngắn sẽ không để lộ phong thanh. Chỉ là chuyện này kéo dài không được lâu lắm, bằng không...chỉ Da Luật Dư Đồ cười nói:

- Yên tâm, sẽ không kéo dài quá lâu.

Nói tới đây, Da Luật Dư Đồ đột nhiên hỏi:

- Đợi chuyện bên này kết thúc, Yến tử và ta cùng trở về Mạc Bắc không?

Dư Lê Yến im lặng!

Sau một lát, cô lắc đầu, hạ giọng nói:

- Không trở về nữa.

- Di trượng chờ hỏi ta nữa, chỉ cần chuyên tâm ứng phó chuyện phải làm.

- Về chuyện bên thành Khả Đôn, ta đã sắp xếp thỏa đáng. Sau khi di trượng trở về, liền cảm thư kể vị ta, Tra Nô và Oát Lỗ Đóa bọn họ đều sẽ ủng hộ di trượng. Bên Thái tử Nhân Ái, cũng muốn giúp đỡ di trượng đứng vững ở Mạc Bắc.

Da Luật Dư Đồ im lặng.

Y đột nhiên có một cảm giác áy náy, giống như là y cướp đi hoàng vị của Dư Lê Yến.

Nhưng y không thể không thừa nhận, sự sắp xếp này của Dư Lê Yến cũng có lẽ là thỏa đáng nhất...Sau khi trầm ngâm một lát, Da Luật Dư Đồ nói:

- Yến Tử, chỉ bằng hai ngày này ở đây nghỉ ngơi, đúng lúc di trượng cũng muốn biết một chút chuyện của Tây Liêu.

Dư Lê Yến lắc đầu:

- Không cần, ta đã thu xếp chỗ ở xong rồi.
 - Sao?
 - Ta để Oán ca ở lại, có chuyện gì, di trượng có thể bảo Oán ca liên lạc với ta.
 - Ta có thể một tay đánh hạ lưỡng châu, Oán ca rõ nhất, đợi di trượng quyết định xong, bảo Oán ca thông báo cho ta là được rồi.
- Thái độ của Dư Lê Yến rất kiên quyết, Da Luật Dư Đồ cũng không ép nữa.
- Thấy sắc trời đã không còn sớm nữa, Dư Lê Yến liền cáo từ rời khỏi. Cô dẫn theo Nhậm Oán đi ra lầu Khánh Phong, bước chậm trên con đường dài.
- Yến nhi tỷ, bây giờ chúng ta đi đâu?
- Trong thành Khai Phong, tất nhiên không thể tùy ý gọi Dư Lê Yến là Vương thượng được. Cho nên, Nhậm Oán dùng Yến nhi tỷ thay thế, cũng là cách xưng hô trước đây.
- Oan ca, người biết huynh ấy ở đâu không?
- Nhậm Oán ngẩn ra, liền gật đầu nói:
- Tất nhiên biết...nhưng ta nghe nói, nhà của huynh ấy xây dựng lại nhưng vẫn là ở chỗ cũ.
 - Chỉ là bây giờ huynh ấy không có ở Đông Kinh, nếu đi, cũng không gặp được.
 - Ta...
- Dư Lê Yến trên mặt lộ ra vẻ rối rắm, hạ giọng nói:
- Ta chỉ là muốn xem chỗ ở của huynh ấy, gặp huynh ấy không cũng không quan trọng.
- Nhậm Oán không có nói gì thêm, chỉ là gật đầu.
- Huynh ấy ở ngõ Quan Âm, từ đây vào thành nội, đi thẳng theo phố Mã Hành, rất nhanh có thể tới.
 - Ha ha, thời gian này, chính là lúc náo nhiệt nhất phố Mã Hành. Yến nhi tỷ nếu có ý đi ngõ Quan Âm, thuận tiện có thể xem cảnh sắc phố Mã Hành, ngược lại có tư vị khác.
- Dư Lê Yến ngẫm nghĩ một chút, nói:
- Như vậy, thì đi một chuyến.

522. Chương 519: Gặp Lại.

Dưới những con gió đêm thổi tới, Đông Kinh vô cùng rực rỡ.

Những cơn gió xuân nhẹ nhàng lan tới làm say lòng người. Ngọc Doãn ngồi trong một gian phòng ở tầng ba của lầu Phong Nhạc nhìn xuống cảnh đêm mà cảm thấy thốn thức.

Hắn trở lại Khai Phong đã được một ngày. Tuy nhiên Ngọc Doãn vẫn chưa về nhà, thậm chí không dám xuất hiện trước mặt mọi người. Hôm nay hắn cũng chỉ lén lút tới lầu Phong Nhạc rồi theo cửa hông đi lên. Mã nương tử đã thôi không kinh doanh lầu Phong Nhạc mà bán nó cho Liễu Thanh. Thật ra Mã nương tử biết rõ sau lưng Liễu Thanh chính là Ngọc Doãn và thái tử.

Nói thẳng ra, lầu Phong Nhạc chính là sản nghiệp trên danh nghĩa của thái tử Triệu Kham.

Có điều không có mấy ai biết tới chuyện này khiến cho người nào cũng tưởng Liễu Thanh được hời.

Đương nhiên cũng chẳng có một ai hoài nghi Liễu Thanh. Cái tên này từ khi phát đạt, lại thêm có các mối quan hệ với trong cung cho nên không còn là một thương nhân bình thường nữa.

Mã nương tử gần như nửa bán nửa tặng lầu Phong Nhạc cho Liễu Thanh cũng vì để sau này có được một chút quan hệ.

Sau khi Liễu Thanh có được lầu Phong Nhạc liền theo lệnh của Ngọc Doãn đem đổi tên nói thành lầu Phàn.

Phàn chính là chữ Phàn trong Phàn Lê Huê chứ không phải là phèn...Trong suy nghĩ của Ngọc Doãn, cái tên lầu Phàn này dễ nghe hơn.

Trở lại phủ Khai Phong, Ngọc Doãn ở tại Kiều Uyển.

Nơi này là sản nghiệp của Cao gia, trước đây từng là một nơi người ta chuyên tới đá cầu. Nhưng từ sau trận chiến Khai Phong, nhân sự trên triều đình thường xuyên thay đổi khiến cho chuyện đá cầu dần bị quên lãng trong tầng lớp quyền quý mà chảy vào phố phường.

Kết quả là lúc trước Cao Nghiêu Khánh bỏ ra một số vốn khổng lồ để cải tạo Hạ Kiều Uyển thành nơi đá cầu thì bây giờ mất đi tác dụng.

Có điều nơi này cũng tương đối yên tĩnh, chẳng có ai tới quấy rầy. Cho nên Ngọc Doãn ở đây cũng không có người nào chú ý.

Sức khỏe của Cao Cầu càng ngày càng yếu. Sau khi trở lại Đông Kinh, Ngọc Doãn cũng chỉ gặp Cao Cầu một lần. Có lẽ lão không qua được mùa xuân này.

Lúc này, lão như mất đi thần trí vậy...Trong lịch sử, Cao Cầu và Chung Sư Đạo đều chết vào năm Tĩnh Khang thứ nhất. Chỉ có điều trong lịch sử, kết quả của Cao Cầu có phần thê thảm. Nhưng hiện tại, mặc dù lão không còn là Điện Tiền ti Thái úy nhưng hoàn cảnh lại mạnh hơn nhiều. Ít nhất thì ba con trai của lão đều trưởng thành.

- Vương Tông Trự không thể dùng được.

Khi Cao Cầu tỉnh táo được một lúc liền dặn dò Ngọc Doãn.

- Người này tham lam, háo sắc không biết mình là ai. Không thể quá tin vào y mới được.

Ngọc Doãn cảm thấy ngạc nhiên định hỏi lại nhưng Cao Cầu lại rơi vào trạng thái lẫn. Nhưng có thể thấy được, Cao Cầu cảm thấy cái gì. Dù sao thì sủng thần bên cạnh hoàng đế Huy Tông có lẽ cũng chẳng có bản lĩnh. Nhưng đối với âm mưu trong triều đình thì lão vô cùng nhạy bén.

Cao Cầu cũng thấy được trong triều sẽ xảy ra chuyện lớn.

Sau khi gặp Cao Cầu xong, Ngọc Doãn càng thêm nôn nóng.

Vì vậy mà sau khi quay về Đông Kinh, hắn liền bảo Cao Nghiêu Khánh tìm cách thông báo cho Lý Bảo tới lầu Phàn gặp mình. Hiện tại hắn không thể xuất đầu lộ diện nếu không sẽ bị đám Ngự Sử hạch tội. Nhưng trong thâm tâm, hắn vô cùng nôn nóng, cảm giác có chuyện sắp xảy ra. Ngồi trên lầu ba của lầu Phàn nhìn ngắm cảnh sắc bên ngoài, Ngọc Doãn không khỏi lo lắng.

Hai năm trước cửa hàng thịt của hắn hoạt động ngay bên dưới, nhưng trong nháy mắt...

Nổi nhục Tĩnh Khang có lẽ không còn xuất hiện nữa. Nhưng không biết tại sao, Ngọc Doãn vẫn cảm thấy không yên.

Lịch sử đã không còn như lịch sử nữa. Khả năng biết trước được của hắn đã từ từ biến mất. Tổng triều đã bước vào một con đường hoàn toàn khác. Chuyện kế tiếp chỉ có thể dựa vào mình hắn giải quyết, không còn ưu thế trở lại quá khứ.

Cũng may, hắn không còn là Ngọc Tiểu Ất mới sống lại, ngay thơ không biết gì về cái thời đại này nữa.

Nghĩ tới đây, Ngọc Doãn khê thở dài đặt ly rượu xuống rồi nhìn ra ngoài cửa sổ tiếp.

Trong tiết xuân, phố Mã Hành hết sức náo nhiệt.

Dưới ánh đèn dầu, một cái bóng hình cao gầy, xinh xắn chợt lọt vào mắt của Ngọc Doãn. Đầu tiên hấn ngấn người, dụi dụi mắt rồi không giấu được sự khiếp sợ. Thậm chí Ngọc Doãn còn cho rằng mình bị hoa mắt nhưng nhìn kỹ thì đúng là không hề nhầm.

Cái bóng dáng đó thật sự quá quen thuộc. Mặc dù không được tới mức như mơ nhưng vô số thứ chợt hiện ra trong đầu hấn.

“Dư Lê Yến? Không thể như vậy được...”

Ngọc Doãn đứng phắt dậy định gọi to. Nhưng âm thanh mới ra đến miệng liền được đè xuống. Không nói tới phố Mã Hành quá đông người lộn xộn, cho dù có gọi to cũng chưa chắc đã có thể nghe rõ. Nhưng cho dù có thể nghe rõ thì đó có phải là Dư Lê Yến không? Nàng là nữ vương của Tây Liêu. Mà nay Tây Liêu về Mạc Bắc có thể nói là còn rất nhiều việc chưa làm. Đường đường là nữ vương Tây Liêu làm sao có thể xuất hiện ở con phố Mã Hành này được?

Do dự một chút, Ngọc Doãn xoay người chạy ra khỏi phòng rồi theo cầu thang bên hông mà xuống.

Chỉ có điều khi hấn xuống lầu đã không còn thấy bóng dáng của Dư Lê Yến. Ngẩn ngơ đứng ở đầu đường, Ngọc Doãn chợt cảm thấy buồn bã như mất một thứ gì đó.

Đó chắc chắn là Yến Tử! Chắc chắn là Yến Tử...nếu người khác thì không nói. Nàng...ta có thể nhìn nhầm được sao?

Đúng lúc này chợt có người vỗ vào vai Ngọc Doãn.

Quay đầu lại nhìn thì thấy Cao Nghiêu Khánh đứng sau lưng mình. Cách đó không xa, Lý Bảo dẫn Lư Chi Sĩ đứng đó.

Cao Nghiêu Khánh nói:

- Tiểu Át! Có chuyện gì vậy? Vừa rồi khi ta lên lầu thì thấy người chạy xuống đứng đây ngơ ngác. Có chuyện gì vậy? Lý giáo đầu tới rồi.

Ngọc Doãn tỉnh táo lại liền chấp tay với Lý Bảo rồi làm một động tác mời. Lý Bảo gật đầu rồi dẫn Lư Chi Sĩ lên lầu. Còn Ngọc Doãn thì đứng ở đó ngẩn ngơ một lát rồi theo Cao Nghiêu Khánh đi lên lầu theo cửa hông.

- Tiểu Át! Vừa rồi người làm sao vậy?

Về tới Đông Kinh, Cao Nghiêu Khánh liền trở lại cách xưng hô trước đây với Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn do dự một chút rồi nói nhỏ:

- Nha nội! Phiên huynh bảo Liễu đại quan nhân tới đây một chút. Nói ta có chuyện gấp y.

Cao Nghiêu Khánh cũng không hỏi mà gật đầu đồng ý. Hai người đi lên lầu, Ngọc Doãn đi thẳng vào trong phòng, chấp tay với Lý Bảo nói:

- Lý giáo đầu! Vừa rồi hơi thất thố, xin đừng trách.

Lý Bảo vội nói:

- Lang quân lại khách khí.

Bây giờ, Lý Bảo không còn sự kiêu ngạo khi đối diện với Ngọc Doãn. Theo thân phận tăng lên, địa vị của Lý Bảo và Ngọc Doãn càng lúc càng chênh lệch. Đừng nói tới chuyện mặc dù cả hai đều ở dưới trướng của thái tử Triệu Kham nhưng lại khác biệt cả vạn dặm. Sự tin tưởng của Triệu Kham đối với Ngọc Doãn hơn xa Lý Bảo. Điểm này Lý Bảo biết rất rõ. Lý Bảo cũng hiểu được vị trí của mình trong lòng Triệu Kham.

Ngoài mặt, Triệu Kham luôn khách khí mở miệng là Lý giáo đầu. Nhưng Lý Bảo có thể thấy được, sau sự khách khí đó là một chút gì đó bất hòa...Nhưng khi nhắc tới Ngọc Doãn, Triệu Kham mở miệng là gọi Tiểu Át. Mới nghe thì không hề khách khí nhưng thực tế lại vô cùng gần gũi.

Dù sao thì Ngọc Doãn và Triệu Khâm đã từng chiến đấu ở trấn Trần Kiều. Sự tin tưởng xây dựng trên chiến trường làm sao mà Lý Bảo có thể sánh được.

Hai người khách sáo với nhau vài câu rồi ngồi xuống. Ngọc Doãn quay sang hỏi Lý Bảo một chút về tình hình của phủ Khai Phong trong thời gian gần đây rồi nói:

- Đúng rồi! Những cái tên vẫn đối đầu với ngài đã ngoan ngoãn hơn chưa?

Vốn hản chỉ thuận miệng hỏi nhưng Lý Bảo lại nghĩ là thật.

- Nói tới mấy cái tên đó gần đây có chút khác lạ. Năm trước, chúng ta còn thường xuyên xung đột. Nhưng gần đây lại đột nhiên mai danh ẩn tích, không biết đang làm gì. Mấy ngày trước đây tiểu Bát còn lấy của chúng một chỗ. Theo lý mà nói thì chúng phải xuất hiện trả thù nhưng bây giờ lại lặng lẽ. Ta cũng cho Cát Phổ hỏi thăm thì phát hiện gần đây bọn chúng thường xuyên xuất hiện ở gần núi Tây Đài. Có điều chúng lén lút không biết định làm gì...ta nghĩ hay là...bọn khốn này muốn rời khỏi phủ Khai PHong?

- Núi Tây Đài?

Ngọc Doãn nghe thấy vậy thì ngẩn người rồi cảm thấy hứng thú. Nói tới núi Tây Đài, Ngọc Doãn chẳng hề xa lạ. Không nói tới thúc tổ Hoàng Thường được chôn cất ở đây. Lúc trước khi thành Khai Phong bị vây, quân Tống xoay chuyển tình hình, đại thắng ở núi Tây Đài cũng là nhờ một tay Ngọc Doãn.

- Núi Tây Đài có gì khác lạ không?

- Cái này cũng không rõ lắm...đúng rồi, cuối năm trước, quan gia sai người tới đó nghe nói chuẩn bị tế trời ở đây. Trong khoảng thời gian này, nơi đó canh phòng nghiêm ngặt, cho nên chúng ta không thể tìm hiểu được.

Tế trời?

Ngọc Doãn càng cảm thấy kỳ lạ.

Đúng lúc này, Liễu Thanh từ bên ngoài đi vào. Sau khi làm lễ với Ngọc Doãn, Liễu Thanh nói:

- Lang quân cho gọi ta có gì căn dặn?

Ngọc Doãn bảo Liễu Thanh mang giấy mực tới rồi vẽ lại bức hình của Dư Lê Yến. Tài vẽ của Ngọc Doãn được truyền từ Trương Trạch Đoan nên cũng không quá kém. Do hình ảnh của nàng in sâu trong đầu cho nên khi vẽ ra bức họa cũng rất giống.

- Có chuyện cần nhờ tới đại quan nhân giúp ta tìm một người.

- A?

- Người này...nàng không phải là người địa phương, nói giọng vùng Yên, Vân. Bên cạnh nàng chắc chắn cũng có nhiều người, lấy thân phận thương nhân Tây Châu hoặc Mạc Bắc mà tới phủ Khai Phong. Ngài hãy tới tìm Tiểu áp ti, bảo hắn hỏi thăm một chút. Những đại thương gia giàu có như thế này tất nhiên là được thông báo...nhờ kỹ không được để cho người khác nghi ngờ.

Vừa nói, Ngọc Doãn vừa đưa bức họa của Dư Lê Yến cho Liễu Thanh. Trong lúc vô tình, Lư Chi Sĩ liếc mắt nhìn qua bức hình rồi ngẩn người, chột nói:

- Đại quan nhân! Có thể cho ta xem được không?

Liễu Thanh quay sang nhìn Ngọc Doãn. Ngọc Doãn do dự một chút rồi gật đầu. Nhận lấy bức họa, Lư Chi Sĩ quan sát một lúc rồi đột nhiên nói:

- Lang quân! Có thể chờ một chút để Cát Phổ tới đây không?

- A?

- Người con gái này ta nhìn hơi quen. Hình như mấy ngày trước tới Khai Phong, ở tại đường Tú Tài. Đúng rồi, chính là chỗ mà lúc trước Lý tú tài ở. Trước đây, sư phụ đã cho tiểu đệ xử lý chỗ đó. Tiểu đệ thấy giá đất Khai Phong mới bắt đầu tăng lên nên ra tay hơi quá vì vậy mới muốn cho người thuê. Hôm trước có người muốn thuê cái nhà đó. Ta và Cát Phổ sư đệ đang làm kế ước. Lúc ấy, người tới thuê là một người

đàn ông nói giọng Khai Phong lưu loát. Người con gái này ở trong phòng. Có điều ta cũng không để ý, nhưng Cát Phổ sư đệ lại chú ý...Khi về y còn nói với ta rằng người con gái đó thật đẹp.

523. Chương 520: Gặp Lại.

Ngọc Doãn nghe nói xong thì mừng rỡ vội vàng bảo Lư Chi Sĩ tìm Cát Phổ tới. Trong lúc đợi Cát Phổ tới, Ngọc Doãn như người mất hồn đi đi lại lại rồi chợt ngồi xuống mà không nói lời nào.

Lý Bảo và Liễu Thanh nhìn nhau hết sức thắc mắc.

Chẳng lẽ Lang quân lại có chuyện gì sao?

Ước chừng nửa canh giờ, Lư Chi Sĩ đưa Cát Phổ tới. Cát Phổ xem xong bức hình liền không hề do dự khẳng định:

- Đúng là người con gái này. Ta vẫn còn nhớ rõ. Đặc biệt trên mặt cô ấy còn có một cái nốt ruồi rất ấn tượng. Đúng là cô ấy...

Lý Bảo nói nhỏ:

- Lang quân! Hay là tiểu đệ phái người tới đó để xem có tin tức gì không rồi báo cho lang quân?

Ngọc Doãn theo bản năng định gật đầu nhưng rồi lắc đầu. Hắn chấp tay sau đít đi lại trong phòng. Mất một lúc lâu, Ngọc Doãn mới lên tiếng:

- Trong ngõ tú tài có còn nhà nào trống không?

Lý Bảo ngăn người quay đầu sang nhìn Lư Chi Sĩ. Lư Chi Sĩ suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Nhà trống thì có một cái, cách căn nhà này không xa. Ở hơi chệch đối diện một chút. Nghe nói chủ nhân của căn nhà đó họ Trương, trước trận chiến phủ Khai Phong đã bỏ chạy cho nên nơi đó vẫn bỏ trống. Nếu lang quân thấy thích hợp, tiểu đệ sẽ cho người đi thu xếp. Có điều muốn tới đó chỉ sợ phải đợi khế ước.

Ngọc Doãn nhú mày. Liễu Thanh đứng bên liền lên tiếng:

- Không cần phải khế ước. Bát ca dẫn lang quân tới đó ở. Ta sẽ đi tìm Tiểu áp ti để làm khế ước...ha ha! Chút việc nhỏ thế này, Tiểu áp ti chắc chắn sẽ nể mặt.

Lúc này, sắc mặt Ngọc Doãn mới dễ coi hơn một chút.

- Lý giáo đầu! Nhanh chóng để ý cho ta đám lưu manh đó. Phải biết được chúng giao tiếp với ai.

Lý Bảo vội vàng khom người lĩnh mệnh rồi dẫn Cát Phổ rời đi. Trước khi đi, y căn dặn Lư Chi Sĩ đưa Ngọc Doãn tới căn nhà không ở phố Tú Tài đồng thời dặn đi dặn lại không được để lộ.

Đợi đám người Liễu Thanh rời đi, Cao Nghiêu Khánh mới lên tiếng hỏi:

- Tiểu Át! Đang yên đang lành sao lại chuyển nhà?

- Dường như gặp lại người quen cũ, có điều không dám khẳng định. Ta dự định tới đó xem, đợi sau khi biết rõ mới quyết định tiếp...Hơn nữa, Hạ Kiều uyển mặc dù yên tĩnh nhưng không an toàn. Ở một hai ngày thì còn được nhưng nếu ở thời gian lâu thì chưa chắc đã giấu được. Còn nếu ở nhà dân có khi lại an toàn hơn. Sau này nếu có chuyện gì ta sẽ cho tiểu bát liên lạc với người. Đúng rồi! Đã thu xếp cho đám Thập Tam Lang chưa?

- Yên tâm đi! Đã thu xếp xong xuôi.

Tới lúc này, Ngọc Doãn mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi uống vài chén rượu, thấy người đi lại thưa dần, hắn mới cùng với Lư Chi Sĩ theo cửa hông lên một chiếc xe ngựa.

Ngồi trong xe, đầu óc Ngọc Doãn vẫn đang suy nghĩ hết sức linh tinh.

Dư Lê Yến đột nhiên xuất hiện khiến cho hắn cảm thấy tình hình trong thành Khai Phong dường như không được yên bình như đám Lý Bảo nói. Mà nay sau trận đại thắng, hoàng đế Khâm Tông đang chuẩn bị nghị hòa với Nữ Chân. Hơn nữa còn cho Yến Anh và Ngô Mẫn phụ trách. Cái quyết định này với Yến Anh và Ngô Mẫn, cả hai người chắc chắn không khúm núm với Nữ chân. Cho nên tình hình tiếp theo hết sức miễn cảm.

Nghĩ tới tất cả các thế lực đều đang bắt đầu rục rịch.

Lúc trước, mặt dù Ngọc Doãn ở xa phủ Yến Sơn nhưng cũng biết được tình hình phủ Khai Phong. Phái nghị hòa đang từ từ thất thế. Trong một khoảng thời gian ngắn không thể nào vực dậy lại được. Có thể nói một khi nghị hòa thành công, ngôi vị Hoàng đế của Khâm Tông cho dù có ổn định lại nhưng trận đại thắng này cũng tan thành mây khói.

Hoàng đế Huy Tông sẽ ngồi xem Triệu Hoàn đứng vững trên ngôi vị hoàng đế sao?

Ngọc Doãn cũng không dám khẳng định.

- Lang quân! Tới rồi.

Từ bên ngoài xe, âm thanh của Lư Chi Sĩ cắt đứt sự suy nghĩ của Ngọc Doãn.

Thoảng cái, cái xe ngựa đã đi vào trong ngõ Tú Tài tới một cái nhà bỏ không thì dừng lại.

Cửa nhà bị khóa nhưng đối với loại lưu manh như Lư Chi Sĩ mà nói thì đây chỉ là thứ đồ chơi. Y bước tới rồi dùng sức bẻ gãy khóa. Sau đó, Ngọc Doãn và Lư Chi Sĩ đi vào bên trong. Lư Chi Sĩ đốt đèn cũng với Ngọc Doãn kiểm tra xung quanh.

Căn phòng này đã lâu không có người ở cho nên có mùi ẩm mốc.

Trong căn phòng phủ đầy bụi, giăng đầy mạng nhện.

Căn nhà được chia ra làm hai tầng. Tầng một có phòng khách, phòng bếp và một gian nhỏ. Tầng hai có hai gian có thể dùng làm phòng ngủ và thư phòng.

Ngay khi Ngọc Doãn và Lư Chi Sĩ đang xem phòng thì đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng xe.

Ngọc Doãn vội vàng đi tới bên cửa sổ mà nhìn ra ngoài.

Trong ngõ hơi tối.

Một chiếc xe ngựa dừng lại cách đó không xa. Người đánh xe là một vị tráng hán. Sau khi nhảy xuống y liền cầm lấy chiếc đèn lồng trên cang xe.

Ngọc Doãn nhíu mày lại liền nhận ra vị hán tử đó chính là Nhâm Oán.

Ngay sau đó màn xe được vén lên, từ bên trong có một người con gái đi ra. Do ánh sáng hơi tối, lại thêm thiếu nữ mặc áo choàng khiến cho nhìn không rõ. Nhưng chỉ từ phía sau, Ngọc Doãn vẫn có thể nhận ra mà trông ngực đánh thành thịch.

Người thiếu nữ đi qua ngôi nhà không nơi Ngọc Doãn ở nhưng không để ý.

Nhâm Oán mở cửa phòng, nàng liền đi vào. Một lát sau, chỉ thấy đèn ở tầng hai sáng lên...

Là nàng! Ngọc Doãn có thể khẳng định nàng chính là Dư Lê Yến.

Nhưng làm thế nào để chạm mặt với nàng?

Ngọc Doãn có chút do dự, suy xét xem có nên tới cửa để hỏi thăm hay không.

Làm như vậy có phần hơi mạo muội không phải phong cách của Ngọc Doãn...Trong lúc hắn đang do dự, La Chi Sĩ lên lầu nói:

- Lang quân! Sư phụ sợ nơi này quá đơn sơ cho nên đưa mấy người tới để quét tước dọn dẹp.

Đào mắt một cái, Ngọc Doãn liền nảy ra một ý.

- Cứ để cho họ quét dọn một chút. Bát ca theo ta tới quý phủ của Cao nha nội để lấy mấy thứ.

Lư Chi Sĩ lập tức đồng ý rồi cùng với Ngọc Doãn xuống lầu lên xe ngựa. Ngoài cửa, Cát Phổ dẫn mười mấy người phụ nữ đang đứng chờ. Y và Lư Chi Sĩ gật đầu với nhau rồi dẫn bọn họ vào trong quét dọn...

Tới cửa Cao phủ, Ngọc Doãn ở ngoài mà không đi vào trong. Lư Chi Sĩ gọi Cao Nghiêu Khánh ra, Ngọc Doãn ở trong xe nói nhỏ với gã hai câu. Một lát sau, Cao Nghiêu Khánh liền cầm một cái hòm ra đưa cho hắn.

- Tiểu Át! Có chuyện gì vậy?

Mãi cho tới bây giờ, Cao Nghiêu Khanh vẫn còn chưa hiểu có chuyện gì. Nhưng Ngọc Doãn cũng không giải thích với gã mà chỉ bảo gã liên lạc với Chu Huyền chuẩn bị ngày mai gặp.

- Về đi.

Ngọc Doãn lên tiếng, Lư Chi Sĩ vội vàng đánh xe về. Trở lại ngô Tú Tài, căn nhà đã được quét dọn sạch sẽ khiến cho không khí trở nên lành hơn nhiều. Căn phòng khách dưới tầng một đã được đốt đèn. Khóa cửa cũng được thay mới.

Ngọc Doãn tạ ơn Cát Phổ và Lư Chi Sĩ rồi để hai người rời đi. Hắn đóng cửa lại, lên lầu đẩy cửa sổ nhìn về phía đối diện thì thấy trên tầng hai của căn nhà đã tắt đèn.

Ngọc Doãn hơi nở nụ cười. Hắn mở cái hộp lấy ra một cây Hồ cầm. Sau khi điều chỉnh dây, hắn liền nắm chặt cây đàn.

Ngọc Doãn ngồi bên cạnh cửa sổ hít một hơi thật sâu rồi tay khẽ gảy nhẹ. Cây Hồ cầm liền vang lên một thứ âm thanh sâu kín.

Nhâm Oán ở một căn phòng tại lầu một, duy trì cảnh giới.

Sau khi Da Luật Dư Lý quyết định nhường ngôi cho Da Luật Dư Đồ xong, Nhâm Oán liền quyết định rời khỏi Tây Liêu trở lại Đại Tống. Cho dù công lao của hắn rất lớn nhưng vẫn mãi là một người Tống.

Người Thái Nguyên vốn có tính tình cương liệt khiến cho hắn không thể làm chuyện gây nguy hại tới Đại Tống. Trước kia y đi theo Nhâm lão công tới nương tựa vào Tây Liêu, sau đó lại theo Dư Lê Yến tới Tây Châu. Hiện giờ, Dư Lê Yến không còn là người đứng đầu Tây Liêu mà Nhâm lão công cũng không còn mặn mà với triều đình Tây Liêu khiến cho Nhâm Oán quyết định vất bỏ tương lai của mình ở đây. Có điều, y cũng không có một mình mà tiếp tục đi theo Dư Lê Yến.

Cũng không phải Nhâm Oán có ý yên phận đi theo Dư Lê yến. Y biết trong lòng Dư Lê yến chỉ có một người...đó là vị huynh đệ của mình. Sở dĩ lưu lại cũng là do Nhâm lão công cầu khẩn. Khi y quyết định rời khỏi Tây Liêu, Nhâm lão công đã tìm y mà nói một câu: Xin người hãy bảo vệ công chúa Thục quốc cho tốt, đừng để cho cô ấy bị tổn thương.

Nhâm Oán là một người coi trọng lời nói của mình. Không nói Nhâm lão công có ơn dưỡng dục đối với mình, chỉ cần đã nói thì y không thể từ chối. Theo Dư Lê Yến tới Khai Phong, y cũng đã gặp Da Luật Dư Đồ.

Mặc dù trong thâm tâm của y có chút mâu thuẫn với Da Luật Dư Đồ nhưng y cũng phải thừa nhận rằng đối phương thích hợp làm người đứng đầu Tây Liêu hơn Dư Lê Yến.

Vào thời điểm Tây Liêu gặp nguy hiểm nhất, nàng đã kéo dài ngai vàng của Tây Liêu. Nàng là người có năng lực nhưng vì thân phận của nàng chỉ có thể kéo dài ngai vàng của Tây Liêu mà không thể trùng hưng nó được. Về điểm này sau khi tình hình Tây Liêu ổn định có thể nhận ra được.

Mặc dù Dư Lê Yến vẫn là người đứng đầu Tây Liêu nhưng bên trong Tây Liêu lại không có sự đồng tâm hiệp lực.

Mà nay không còn là thời điểm Tiêu Yến Yến thống trị Tây Liêu. Cho dù là Tiêu Yến Yến cũng không thể trở thành là người đứng đầu Tây Liêu hướng chỉ Dư Lê Yến so với Tiêu Yến Yến có sự chênh lệch quá nhiều. Ngai vàng được kéo dài. Tình hình ổn định thì cần một nhân vật mạnh mẽ để thống nhất quản lý Tây Liêu. Da Luật Dư Đồ mặc dù phản bội nhưng trong lòng người vẫn có uy vọng rất cao.

Nhâm Oán phải thừa nhận Dư Lê yến quyết định đúng. Mặc dù cảm thấy đáng tiếc cho Dư Lê Yến nhưng có thể tưởng tượng nếu có thể bỏ những ước thúc của Tây Liêu, nói không chừng nàng lại càng thêm hạnh phúc.

Trong lúc đang lơ mơ, Nhâm Oán chợt nghe thấy có tiếng đàn vắng vắng. Y chợt ngẩn người mà ngồi dậy.

“Đang lúc nửa đêm sao lại đột nhiên có người gảy đàn?”

Nhâm Oán chưa từng được nghe Ngọc Doãn đàn nhưng thường xuyên thấy khi ở Tây Châu, Dư Lê Yến đàn khiến cho người ta phải rơi lệ.

Mặc dù không biết âm luật nhưng có thể nghe thấy khúc nhạc mà người ta đang đàn giống hệt với khúc nhạc khi Dư Lê Yến thường một mình ngồi đàn. Y đang cảm thấy nghi hoặc thì nghe thấy tiếng bước chân vọng xuống.

Y vội vàng đứng dậy ra khỏi phòng chỉ thấy Dư Lê Yến với nét mặt vừa sợ hãi vừa vui mừng đang chạy nhanh xuống lầu.

524. Chương 521: Kinh Văn.

- Chủ công...

Nhâm Oán vừa mở miệng định hỏi thì Dư Lê Yến đã tới cạnh cửa rồi lao ra ngoài.

Trong ngõ Tú Tài yên tĩnh không một tiếng động. Ánh trăng chiếu vào trong ngõ làm rõ làn sương mờ ảo khiến cho nó trở nên lạnh lùng. Tiếng đàn đang vang lên chính là bản Dương quan tam điệp.

Giai điệu quen thuộc đó cùng với cách đàn khiến cho Dư Lê Yến có phần hoảng hốt. Nàng như nhớ lại những đêm ở nơi đó. Khắp nơi sơn dã vang lên khúc Dương quan tam điệp nhưng không rõ được như bây giờ.

“Xương triết dương quan lệ vị can, công danh dư sự thả gia xan

Phù thiên thủy tổng vô cùng thụ, đái vũ vân mai nhất bán sơn.

Kim cổ hận, kỷ thiên bàn. Chích ứng ly hợp thị bi hoan?

Giang đầu vị thị phong ba ác, biệt hữu nhân gian...Hành lộ nan! (Đây là bài Tiễn bạn: Xương triết Dương quan lệ vị can,

Công danh dư sự thả gia xan.

Phù thiên thủy tổng vô cùng thụ,

Đới vũ vân mai nhất bán san.

Kim cổ hận, kỷ thiên ban,

Chỉ ứng ly hợp thị bi hoan?

Giang đầu vị thị phong ba ác,

Biệt hữu nhân gian hành lộ nan. Tạm dịch Hết khúc Dương quan lệ chữa khô,

Công danh chuyện hão đoái hoài chi.

Lặng lẽ nước tiền rừng cây thăm,

U ám mây che nửa núi mờ.

Xưa nay hận, tính muôn vàn,

Có phải vui buồn bởi hợp tan?

Đầu sông sóng gió còn chưa hiểm,

Chính tại lòng người mới khó khăn. - Điệp luyện hoa.)

Dư Lê Yến hé cái miệng thơm của mình mà hát nho nhỏ. Vừa hát, hai hàng lệ của Dư Lê Yến vừa chạy xuống.

Nhâm Oán định ngăn cản nhưng nhìn thấy cảnh đó làm sao mà y không đoán được có chuyện gì?

Trên mặt y từ từ nở nụ cười rồi chậm rãi lui về phòng.

Ha! Đúng là không ngờ. Thật sự không ngờ.

Y không ngờ được hẳn ở thành Khai Phong, lại ở ngay đối diện...Ha ha! Chủ công tương tư bao nhiêu năm, cuối cùng cũng hoàn thành ước nguyện.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại.

- Tiểu Ất! Là chàng sao?

Dư Lê Yến đột nhiên cất cao tiếng gọi.

Trong căn nhà đối diện, cánh cửa đột nhiên mở ra. Ngọc Doãn mặc bộ trang phục màu trắng cầm chiếc đàn trong tay từ từ bước ra ngoài.

Trong phút chốc, Dư Lê Yến hoàn toàn sững sờ.

- Tiểu Ất! Thật sự là chàng?

Mang theo đủ mọi loại tình cảm, Dư Lê Yến cất bước chạy thật nhanh. Có điều khi tới trước mặt Ngọc Doãn chừng mấy bước, nàng liền dừng lại. Đôi mắt long lanh nhìn hẳn chăm chú.

- Yến Tử! Đã lâu không gặp.

Âm thanh của Ngọc Doãn hết sức nhẹ nhàng như khi ở thành Khả Đôn vậy. Hai hàng nước mắt của Dư Lê Yến lại một lần nữa chảy xuôi. Nàng bước vội mấy bước, chúi vào ngực của hắn.

- Tiểu ất! Đúng là chàng.

Vừa nói nhưng nàng cũng chợt bật khóc.

Ánh trăng sáng vàng vạc chiếu qua khung cửa sổ. Ngọc Doãn đun một bình trà cùng với Dư Lê Yến ngồi trong thư phòng lặng yên nhìn nhau không nói.

- Huynh...

- Muội...

Cả hai người không hẹn cùng nhau lên tiếng nhưng rồi lập tức ngậm miệng lại. Cả hai nhìn nhau rồi đều nở nụ cười. Nụ cười đó như xóa bỏ toàn bộ nỗi khổ tương tư trong ba năm qua.

Dư Lê Yến từ từ kể lại toàn bộ mọi chuyện trong ba năm qua. Cuối cùng nàng cũng nói cái quyết định nhường lại cho Da Luật Dư Đồ với hắn.

- Ở Tây Châu ba năm, thiếp dốc hết tâm sức. Ngai vàng thật sự cuốn hút nhưng lại đầy sự buồn phiền. Từ năm ngoái muội đã suy tính quyết định tiến về Mạc Bạc liền nhường ngôi vị hoàng đế...Đại Liêu không thể dựa vào tay một người thiếu nữ như thiếp mà trùng hưng lại được. Nếu như Lâm Nha Đại Thạch Hoàn còn sống thì ta sẽ truyền cái ngai vàng đó cho hắn ngồi. Đáng tiếc...Mà nay Tây Liêu tranh chấp rất mạnh. Lần

này nếu như không có tiểu Át ở phủ Yên Sơn thu hút tới sáu phần binh lực của quân giặc thì chỉ sợ ta không tiến được tới Mạc Bắc. Nhưng cho dù vậy cũng phải mất rất nhiều công sức. Cái đám Bát Lạt Sa Duyện chỉ muốn ở yên, không muốn gây chiến. Mà đám hậu duệ quý tộc thì vô cùng kiêu ngạo. Nếu không có Tra Nô và Át Thất Oát Lỗ giúp đỡ, muộicầm quyền bính trong tay cũng phải ở lại Tây châu cả đời. Càng nghĩ cũng chỉ có di trượng là thích hợp nhất. Mặc dù y tìm tới nương tựa vào ngoại tộc nhưng cũng là chuyện bất đắc dĩ...Luận năng lực, Lâm Nha Đại Thạch cũng còn kém hơn vài phần. Hơn nữa người từng là Tiết Độ sứ ti đại tướng quân, có quan hệ với mười ba bộ. Giao Tây Liêu cho người là thích hợp nhất.

Ngọc Doãn nghe thấy Dư Lê Yến nhường ngôi cho Da Luật Dư Đồ thì lắp bắp kinh hãi. Nhưng hấn chợt tỉnh táo lại. Nhìn đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp của Dư Lê Yến pha lẫn chút mệt mỏi, Ngọc Doãn có thể tưởng tượng được trong ba năm qua đôi vai gầy của nàng phải chịu áp lực như thế nào. Thở dài khe khẽ, Ngọc Doãn rót cho Dư Lê Yến một ly nước trà thật đầy.

- Nếu vậy sao muội lại tới Đông Kinh?

Dư Lê Yến nói:

- Nếu muội không rời khỏi Tây Liêu thì làm sao mà di trượng dám về được?

Đúng vậy. Mặc dù là một người con gái, chịu nhiều tiết chế của Tây Liêu nhưng nàng cũng một tay kéo dài ngai vàng của Đại Liêu, lại đang nắm binh quyền. Trong tình hình như vậy, Da Luật Dư Đồ cũng không dám về Tây Liêu trước. Chẳng may về tới nơi, Dư Lê Yến bắt y lại mà chém thì Da Luật Dư Đồ cơ bản không có đường sống. Chỉ khi Dư Lê Yến rời khỏi thành Khả Đôn, Da Luật Dư Đồ mới có thể yên tâm về tới Mạc Bắc. Dư Lê Yến làm vậy thể hiện thành ý đồng thời xóa tan sự lo lắng của Da Luật Dư Đồ.

Nghĩ tới nàng có thể quyết định như vậy cũng là chuyện hết sức khó khăn.

Ánh mắt Ngọc Doãn trở nên trĩu mến mang theo một chút thương yêu.

- Đúng rồi! Chẳng phải huynh đang ở phủ Yên Sơn, tại sao lại ở Đông Kinh?

Sau khi nói xong, Dư Lê Yến liền tò mò hỏi Ngọc Doãn. Ngọc Doãn ngăn người rồi nở nụ cười.

- Nếu không về chẳng phải là không gặp được Yến Tử sao?

Dư Lê Yến đỏ mặt, trong lòng cảm thấy hết sức ngọt ngào. Có điều, nàng chợt trở nên lo lắng, nói nhỏ:

- Tiểu Át! Chàng về bây giờ cũng không sáng suốt lắm.

- Sao?

- Nếu người đi theo tên thái tử hôn quân kia thì cũng có thể bình yên vô sự.

Nhưng muội nghe người ta nói thì viên thái tử của chàng vẫn còn ở tại Chân Định, không có ở đây. Huynh làm vậy chẳng phải là đặt mình vào trong cảnh nguy hiểm hay sao? Mặc dù muội mới tới Đông Kinh nhưng cũng nhận ra trong thành Khai Phong đang sắp có sóng gió.

Hai gò má của Ngọc Doãn giật giật mà nheo mắt lại.

- Sắp nổi phong ba?

Dư Lê Yến cười duyên, nói:

- Tiểu Át đừng có làm như không biết. Với sự thông minh của huynh chẳng lẽ còn không nhìn ấy hay sao? Nếu không thì sao huynh lại lên về Đông Kinh. Chẳng phải là phát hiện ra điều gì đó sao?

Ngọc Doãn gãi đầu, nở nụ cười khổ. Thật sự là một vị nữ vương trời phú, chẳng trách mà có thể kéo dài được giang sơn Đại Liêu.

Hắn trầm ngâm một lát rồi nói nhỏ:

- Người kéo ta về chính là vị Di trượng của muội.

- Cái gì?

Ngọc Doãn liền thuật qua lại chuyện hấn chặn được tin tức người Nữ chân cho Dư Lê Yến.

- Ta thấy có chuyện sắp xảy ra cho nên mới vội vàng trở về tìm hiểu...Yến Tử! Nàng đã gặp Dư Đô Cô, có thể nói cho ta biết có chuyện gì xảy ra không? Nếu nàng có chuyện khó xử thì không nói cũng được.

Dư Lê Yến nghe xong, ngăn người rồi lắc đầu.

- Nếu muội nói chuyện này không liên quan tới di trượng thì sao?

- Cái gì?

- Hôm nay ta gặp Di trượng có nói tới chuyện này. Có điều di trượng nói cho ta biết người cơ bản không biết là tình hình như thế nào. Từ đầu tới cuối đều do lão Triệu quan gia của huynh đang diễn trò. Di trượng vẫn không tỏ thái độ cho nên trước khi chuyện kia xảy ra thì cũng không biết.

- Là người của quan gia?

- Không phải! Đường như là thủ hạ của Thái thượng Đạo Quân.

- Ai?

Dư Lê Yến do dự một chút rồi cắn răng nói nhỏ:

- Hình như là một người có tên Triệu Thúc Hưởng...Di trượng đối với người này cảm thấy không thích cho nên cũng không tiếp xúc nhiều. Chỉ nghe người ta nói, Triệu Thúc Hưởng dự định trong vòng tháng hai sẽ ra tay, có ý liên kết với di trượng. Để có được sự giúp đỡ của di trượng, thậm chí y còn đưa ra rất nhiều lời hứa.

Ngọc Doãn cũng không có hỏi Triệu Thúc Hưởng hứa hẹn cái gì.

Triệu Thúc Hưởng?

Ngọc Doãn phải thừa nhận ấn tượng của hấn đối với người này cũng không sâu lắm. Chỉ biết rằng y là hậu duệ của Ngụy vương Triệu Quang Mỹ, phong làm Phù Lăng quận công, thân không có quyền, phần lớn thời gian ở Lạc Dương.

Trước đây, Triệu Thúc Hưởng từng xuất hiện hơn hai lần, thái độ đối với Ngọc Doãn hơi hiền lành. Nhưng sự do dự của Triệu Kham không hợp với Triệu Thúc Hưởng cho nên Ngọc Doãn cũng không tiếp xúc nhiều với người đó.

Còn về chuyện hứa hẹn của Triệu Thúc Hưởng? Không cần phải hỏi cũng có thể đoán được đơn giản chỉ là cắt đất cầu hòa.

Lão Triệu gia làm rất nhiều chuyện cho nên Ngọc Doãn cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Trước trận đại thắng ở Khai Phong, lại lập lời ước ở Yến Sơn khiến cho tình cảnh bất bại biến thành bại. Hiện tại những người này muốn soán ngôi, cắt đất cầu hòa cũng không có gì ngạc nhiên. Trên thực tế, Ngọc Doãn sớm mất đi sự hứng thú đối với họ. Hấn chỉ ngạc nhiên không hiểu Triệu Thúc Hưởng làm như vậy được cái gì?

Nếu Triệu Cát phục chức thì nhiều lắm Triệu Thúc Hưởng chỉ bảo vệ được cái chức quan, không nắm được quyền lực.

Còn nếu không có lợi thì theo lý, y không thể làm chuyện này.

Cái người này đường như rất thú vị.

Nghĩ tới đây, Ngọc Doãn chợt nhíu mày.

Xem xét tình hình có lẽ trước tiên phải tiếp xúc với Triệu Kham...

- Nếu Dư Đô Cô đã đồng ý, tại sao còn chưa rời đi?

Dư Lê Yến nói nhỏ:

- Di trượng muốn ở đây để phá hoại chuyện nghị hòa giữa Tống Kim để cho Đại Liêu ở Mạc Bắc có thêm không gian phát triển.

Chẳng biết tại sao, Ngọc Doãn chợt cảm thấy không hay. Hắn trầm ngâm một lát rồi nói nhỏ:

- Bảo Dư Đô Cô rời đi thôi. Y ở lại đây cũng không có tác dụng. Huynh thấy y tiếp tục ở lại sẽ làm cho tình hình càng thêm hỗn loạn. Chẳng bằng nhân lúc chưa có chuyện gì nên về Mạc Bắc rồi sau đó âm thầm hành động để Tây Liêu đứng vững ở Mạc Bắc.

Dư Lê Yến cũng không có hứa gì cả, chỉ tỏ vẻ sẽ khuyên bảo Da Luật Dư Đô.

Cả hai người ngồi trong phòng nói chuyện trên trời dưới biển đường như nhớ lại cảnh khi ở thành Khả Đôn ngày đó.

Thoáng cái, trời đã sáng.

Dư Lê Yến và Ngọc Doãn chẳng hề bối rối. Sau khi bàn bạc, Dư Lê Yến liền cáo từ trở về. Không lâu sau, nàng liền dẫn Nhâm Oán đi tới lầu Khánh Phong.

Ngọc Doãn thì ở trong phòng nhưng không hề buồn ngủ.

525. Chương 522: Một Đêm Thật Dài. (1)

Triệu Thúc Hường!

Đây là một nhân vật trước đây hoàn toàn không có trong kế hoạch của hắn. Bây giờ đột nhiên xuất hiện khiến cho Ngọc Doãn có cảm giác không kịp để phòng.

Hắn suy nghĩ thật lâu rồi mới quyết định. Tối giờ Thìn, Lư Chi Sĩ vội vàng đánh xe tới cửa. Ngọc Doãn nhanh chóng lên xe rồi bảo y đánh xe tới Khai Bảo Tự.

Cao Nghiêu Khánh đã hẹn họ gặp nhau tại Khai Bảo Tự.

Vốn Ngọc Doãn định gặp mặt Chu Huyền sau rồi mới quyết định khi nào tiếp xúc với Triệu Kham. Nhưng hiện tại xem ra phải trước tiên. Hắn nhất định phải nhanh chóng liên lạc được với Triệu Kham rồi sau đó mới có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt mọi người.

Đúng rồi, Dư Lê Yến cũng nhắc tới tầm quan trọng của Thái Tử.

Theo như hắn đoán thì tấu kinh của thái tử chỉ sợ đã được ở Xu Mật viện. Chỉ cần để cho Triệu Kham ra mặt, thúc giục Xu Mật viện quyết định. Một ngày thái tử còn chưa trở lại, Ngọc Doãn luôn cảm thấy lo lắng.

- Tiểu Át! Vừa mới nhận được tin, trấn Lan Kiều hôm qua xảy ra bạo loạn.

Khi Ngọc Doãn đi vào trong Khai Bảo tự, Chu Huyền vẫn chưa tới nhưng Cao Nghiêu Khánh thì tới trước. Vừa thấy Ngọc Doãn, y liền vội vàng đi tới, nói nhỏ:

- Tối qua, Trương Bá Phần đã phụng lệnh dẫn bộ binh thị vệ của hôn quân tới dẹp loạn trấn Mã Lan Kiều. Có điều theo Xu Mật Viện trình báo thì bạo loạn ở đó có quy mô quá rộng, dường như có tới mấy vạn người, đang vây công Yên Lăng. Trương Bá Phần dẫn quân xuất phát, quan gia lại lệnh cho Diêu Bình Trọng dẫn mã quân thị vệ tới đóng ở trấn Lô Quán. Nhị Thập Lục lang vì chuyện này có lẽ phải tới muộn một chút, tiểu Át đừng có phiền lòng.

Bạo loạn trấn Hoa Mã Lan Kiều?

Ngọc Doãn thật sự không nhớ rõ lắm vào những năm cuối thời Bắc Tống có xảy ra cuộc bạo loạn nào như vậy không.

Từ sau khi Huy Tông đăng cơ, dân thời Bắc Tống khởi nghĩa liên tiếp, bao gồm cả Tống Giáng cũng ở trong số đó. Nhưng vấn đề là bạo loạn trấn Mã Lan Kiều thật sự trùng hợp quá mức. Thời gian bạo loạn của nó vừa đúng vào thời điểm tuyệt vời nhất khiến cho Ngọc Doãn phải tự đặt câu hỏi.

- Nha nội có biết trấn Mã Lan Kiều vì sao mà nổi loạn không?

- Cái này cũng không rõ lắm. Hình như là do dân lưu vong gây loạn. Quan phủ địa phương không xử lý kịp cho nên mới tạo thành nổi loạn.

Sắc mặt của Cao Nghiêu Khánh hết sức thoải mái, cười nói:

- Tiểu Át không phải lo lắng! Một chút dân đó cũng không làm được gì quá lớn đâu. Có Trương Bá Phần và Diêu Bình Trọng tới đó dẹp loạn, chắc chắn sẽ bình định sớm thôi. Không cần phải quá lo lắng.

Đó cũng là một lý. Trương Bá Phần hay Diêu Bình Trọng đều là tướng sau này. Nếu xét về năng lực thì hai người cũng đều không phải là kém. Cho dù trong lịch sử Diêu Bình Trọng đánh lên Mutu Đà cương thất bại phải chạy vào trong núi sâu nhưng đúng là không phải kẻ đầu đường xó chợ. Cả hai người đó đều trải qua cả trăm trận chiến nằm trong tay bộ quân và mã quân trong đám thị vệ của hôn quân. Tất cả đều trải qua trận chiến Khai Phong nên không phải là cánh quân mà đám dân nổi loạn tay không tấc sắt có thể cản được. Nhưng không biết tại sao Ngọc Doãn vẫn cảm thấy không yên tâm lắm.

Sau khi nói chuyện phiếm với Cao Nghiêu Khánh ở Khai Bảo tự một lát, Chu Huyền mới tới. Thấy Ngọc Doãn, Chu Huyền cũng giật mình:

- Tiểu Át! Sao ngươi lại quay về?

Gã tiến tới nắm lấy cánh tay của Ngọc Doãn:

- Thư của người hôm qua ta đã đưa tới Đông Cung, có lẽ nếu tiểu ca muốn gọi người về kinh thì cũng mấy ngày mới có thể đến. Nếu bây giờ người trở về mà chưa nhận lệnh, bị người ta phát hiện thì đúng là rước lấy họa. Nhân lúc mọi người còn chưa phát hiện ra hành tung của người, tiểu Át nhanh chóng rời khỏi đây mới được.

Chu Huyền nói không hề khách khí thậm chí còn hết sức quan tâm. Ngọc Doãn cảm thấy ấm áp vỗ vỗ cánh tay của Chu Huyền mà nói nhỏ:

- Ta muốn gặp tiểu ca.

- Cái gì?

- Lúc trước ta nhận được tin nói quân giặc có mưu đồ bất lợi đối với quan gia. Cho nên ta mới nhân đêm tối chạy về. Tuy nhiên khi trở lại phủ Khai Phong ta mới phát hiện tình hình lại càng không ổn...ta muốn mời Nhị Thập Tam Lang thay tả chuyển lời tới tiểu ca. Nói ta có chuyện vô cùng khẩn cấp phải báo cho tiểu Ca biết, xin hân hạnh cách gặp ta một lúc có được không?

Chu Huyền im lặng. Cao Nghiêu Khánh đứng bên nổi giận nói:

- Nhị Thập Tam Lang cũng thật khó khăn. Chẳng qua là mời người bẩm cho một chuyện có gì phải áp úng như vậy?

Chu Huyền nghe vậy chỉ biết cười khổ.

- Sao Nha nội lại nói vậy? Ta đâu phải là người không có nghĩ khí? Không phải ta không muốn bẩm cho tiểu Át mà là vì không thể gặp tiểu ca...Quan gia đang chuẩn bị cho ngày mừng hai tháng hai tới tể trời tại Vu Đài Sơn. Tiểu ca cùng với bệ hạ bắt đầu ăn chay từ ba ngày trước. Đừng nói là ta, cho dù Thập bát tỷ cũng khó mà gặp.

“Mùng hai tháng hai, lại là mùng hai tháng hai.” Ngọc Doãn nghe thấy vậy thì nhú mày, trầm tư.

Triệu Hoàn té trời vào ngày mừng hai tháng hai đúng là chuyện lớn. Triệu Kham thân là thái tử ăn chay cũng là chuyện hợp lý nhưng lại làm hỏng chuyện lớn của Ngọc Doãn.

- Nếu nói vậy thì Thập Tam Tỷ vẫn có thể gặp thái tử?

Chu Huyền nói:

- Thập Tam tỷ có thể tự do ra vào cung cấm nên có thể gặp. Có điều tỷ ấy cũng không thể thường xuyên ra vào cung. Hôm qua thư của tiểu Ất được đưa vào cũng là do công của Thập Tam tỷ.

Ngọc Doãn trầm mặc. Hắn không biết phải giải thích cho Chu Huyền thế nào nên nhất thời do dự. Sau một lúc, hắn liền lên tiếng hỏi nhỏ:

- Nha Nội! Vương nương tử hiện nay đang ở đâu?

- Vương nương tử vẫn đang ở nhà, thật ra không có chuyện gì.

- Nha nội lập tức đi bảo Thập Tam Lang nghĩ cách liên lạc với Vương nương tử, lệnh cho nàng vào trong cung bảo vệ.

- A?

- Lệnh cho nàng...ở lại trong cung của Nhu Phúc Đế Cơ.

Sau khi Vương Yến Ca và Cao Sủng thành thân liền không ở lại bên cạnh Triệu Đa Phúc nữa.

Nguyên nhân thì có rất nhiều. Gần nhất là nàng không muốn tiếp tục ở lại trong cung vì cảm thấy bị trói buộc quá nhiều. Thứ hai trong trận chiến Trần Kiều, Vương Yến ca theo Triệu Đa Phúc dẫn Triệu Kham chạy tới Trần Kiều suýt nữa ảnh hưởng tới tính mạng. Sau đó mặc dù Triệu Hoàn không hỏi tội Vương Yến Ca nhưng cũng có sự bất mãn. Ý của Chu Liễn cũng không muốn Vương Yến Ca ở trong cung cấm...Có một con cọp cái với võ nghệ cao cường ở trong đó có trời mới biết được Triệu Đa Phúc sẽ gặp phải tai họa thế nào. Thật sự khó mà khiến cho người ta cảm thấy yên lòng.

Theo lý mà nói thì thái tử ở trong cung hết sức an toàn. Nhưng Ngọc Doãn lại có cảm giác cho dù trong cung cũng có nguy hiểm xảy ra. Vương Yến Ca võ nghệ cao cường, mà Triệu Đa Phúc sau trận chiến Trần Kiều cũng trưởng thành hơn rất nhiều. Cả hai người ở cùng với nhau ít nhất thì cũng thêm sự bảo đảm.

Có điều nếu chỉ một mình Vương Yến Ca thì có lẽ còn chưa đủ. Sau khi suy nghĩ một lúc Ngọc Doãn lại nói:

- Mặt khác lệnh cho hai người Lý Tiểu Thúy vào trong thành ta có chuyện phân phó.

“Lý Tiểu Thúy tinh thông dùng độc và ám khí với khả năng quỷ thần khó lường. Để cho nàng vào trong cung cũng thêm sự bảo đảm. Có điều Vương Yến Ca vào trong cung cấm còn dễ nhưng Lý Tiểu Thúy vào trong cung thì cần phải có người giúp đỡ. Để Chu Huyền đưa Lý Tiểu Thúy vào cung chỉ sợ hơi khó.”

Ngọc Doãn trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên hỏi:

- Mậu Đức Đế Cơ hiện nay còn khỏe không?

Chu Huyền lặng đi một chút rồi nói đầy kinh ngạc:

- Tiểu Ất không biết hay sao?

- Ta biết cái gì?

- Mậu Đức Đế Cơ đã xuất gia vào mấy tháng trước.

- Cái gì?

Chuyện này đúng là hoàn toàn nằm ngoài ý định của Ngọc Doãn. Mậu Đức Đế cơ Triệu Phúc Kim đang yên đang lành tại sao lại xuất gia?

Chu Huyền nói:

- Sau chuyện thái tử, quan gia từng có ý để Mậu Đức Đế Cơ hồi cung. Nhưng Đế Cơ lại không chịu, thậm chí có mấy lần tranh chấp với quan gia. Đầu mùa đông năm ngoái, có thể do quan gia bức nhiều quá cho nên dưới cơn nóng giận Đế Cơ liền xuất gia. Quan gia đối với việc này cũng rất tức cho nên không để ý tới chuyện của Đế Cơ.

Thời Bắc Tống, người phụ nữ mặc dù chịu nhiều quy định nhưng tổng thể vẫn coi là tự do. Ngay như chuyện phụ nữ tái giá cũng là điều bình thường. Trượng phu chết, tái giá với người khác, không hề có ai nhắc tới cái tam tòng tứ đức. Năm đó Triệu Phúc Kim được gả cho Thái tử cũng là một cái hôn nhân chính trị. Nàng và thái tử không có con nối dõi. Chắc là Triệu Hoàn định dùng hôn nhân của Triệu Phúc Kim làm một cái trao đổi chính trị khiến cho nàng nổi giận, xuất gia làm ni cô, trở mặt với Triệu Hoàn.

Chuyện trong hoàng cung hết sức dơ bẩn. Thân là người của hoàng thất cho dù được thừa hưởng vinh hoa phú quý nhưng có rất nhiều chuyện không thể theo ý mình.

Có điều có thể làm như Triệu Phúc Kim xuất gia làm ni cô thì từ khi Đại Tống khai quốc tới nay cũng là lần đầu tiên.

Trong đầu Ngọc Doãn chợt nhớ tới gương mặt xinh xắn mà thở dài một tiếng.

- Đế Cơ xuất gia ở đâu?

Ánh mắt của Chu Huyền có chút quái dị khi thấy Ngọc Doãn có phần luống cuống.

- Nhị Thập Lục Lang nhìn ta như vậy là sao? Từ năm ngoái khi ta rời kinh rất bận việc quân. Sau khi tới Yên Sơn liên tục ác chiến với quân giặc cho nên chuyện trong kinh ta cũng không rõ lắm. Chẳng lẽ chuyện Đế Cơ xuất gia lại có liên quan tới ta?

Chu Huyền nở nụ cười.

- Đế Cơ xuất gia ở ngay viện Quan Âm.

- Cái gì?

Không chỉ Ngọc Doãn giật mình mà ngay cả Cao Nghiêu Khánh cũng cảm thấy có gì khác thường.

Bên trong phủ khai phong có rất nhiều chùa miếu. Mặc dù không thể sánh được với bốn trăm tám mươi chùa của Nam triều nhưng lớn nhỏ cũng phải tới trăm cái. Triệu Phúc Kim không xuất gia ở đâu lại chọn viện Quan Âm. Cũng may Ngọc Doãn không liên lạc nhiều với Triệu Phúc Kim...ít nhất trong mắt mọi người thì cả hai đi theo hai con đường thẳng song song cơ bản không hề có lấy một chút gì liên quan. Về phần bí mật thì mặc dù hai người có gặp nhưng người biết rất ít, gần như là bằng không.

Ngọc Doãn cười nói:

- Xuất gia ở viện Quan Âm thì sao? Phong thủy của viện Quan Âm tốt thì có quan hệ gì tới ta?

Nhưng trong thâm tâm của hắn lại đang đầy sóng gió. Triệu Phúc Kim xuất gia ở viện Quan Âm thật sự không liên quan gì tới hắn?

Ít nhất thì Ngọc Doãn cũng nghĩ có liên quan tới mình...

Chu Huyền nói:

- Ta biết Đế Cơ xuất gia ở viện Quan Âm không liên quan gì tới tiểu ất. Có điều trước đó có Lý nương tử xuất gia ở viện Quan Âm, bây giờ lại thêm Đế Cơ khiến cho nó không còn như trước kia mà trở thành ngôi chùa số một.

526. Chương 523: Một Đêm Thật Dài. (1)

- A!

Ngọc Doãn lên tiếng nhưng không nói nữa. Ngẫm lại thì đúng là chỉ với một mình Lý Sư Sư cũng đủ để cho thanh danh của viện Quan Âm truyền xa. Mà nay lại thêm một vị Đế Cơ khiến cho viện Quan Âm không nổi danh cũng khó. Ngọc Doãn chợt hiểu được ý của Chu Huyền nói gì.

Viện Quan Âm vừa mới nổi danh mà muốn lên tiếp xúc với Triệu Phúc Kim đúng là rất khó. Nghĩ tới đây, Ngọc Doãn không khỏi nhú mày.

- Chuyện này để ta suy nghĩ. Chuyện của Vương Yến Ca xin nhờ Nhị Thập Lục Lang giúp đỡ. Tóm lại phải nhanh chóng báo tin ta về Đông Kinh cho tiểu Ca biết. Nếu không sẽ vô cùng rắc rối. Nhị Thập Tam Lang! Ta không tiện ra mặt, nếu có chuyện thì mời huynh và Nha Nội liên hệ. Nha Nội biết tìm ta ở đâu. Một khi có tin của tiểu ca thì nhanh chóng báo cho ta biết.

Chu Huyền, Cao Nghiêu Khánh và Ngọc Doãn...Hiện giờ không thể nào dứt ra khỏi nhau được. Chu Huyền không hề do dự liền gật đầu đồng ý.

Cả ba người nói chuyện một lúc rồi xuống khỏi Khai Bảo tự mà đi.

Không nói tới chuyện của Cao Nghiêu Khánh và Chu Huyền.

Ngọc Doãn lên xe ngựa rồi bảo Lữ Chi Sĩ đánh xe đi. Khi xe ngựa tới cửa Toan Tảo, hần đột nhiên thay đổi ý định lệnh Lữ Chi Sĩ tới nhà Lý Bảo. Sau khi bàn chuyện với Lý Bảo một lúc lâu, Ngọc Doãn liền vội vàng về ngô Tú Tài.

Đêm đó Da Luật Dư Lý lại tới chỗ của Ngọc Doãn.

- Di trượng nói, hôm nay chuyện nghị hòa có phần thuận lợi. Yến Anh và Ngô Mẫn cũng không còn cứng rắn như trước mà cũng dịu đi. Xem ra chỉ trong ngày một, ngày hai chuyện nghị hòa sẽ thành công...Nghe di trượng nói thì lão Triệu quan gia của huynh chuẩn bị thiết yến tại điện Tử Thần. Có điều lão sẽ tự mình ký kết chuyện nghị hòa, thể hiện chiến công của mình. Di trượng chuẩn bị trong ngày hôm đó sẽ rời khỏi Đông Kinh. Như vậy có thể khiến cho lão Triệu Quan gia tức giận, thậm chí có thể phát binh. Nhưng Hoàn Nhan Ngô khất có tâm văn hồi tình thế cũng không có nhiều thời gian. Đến lúc đó có muốn nghị hòa lại cũng là chuyện khó.

Cái này gọi là gì? Rút củi đậy nồi sao?

Hiện tại Triệu Hoàn không muốn đánh nhưng nếu cùng ngày mà Da Luật Dư Đổ mất tích thì tất nhiên sẽ khiến cho lão mất mặt, thậm chí giận chó đánh mèo. Đến lúc đó chuyện Tống Kim nghị hòa chỉ là một lời nói suông. Nếu không cẩn thận hai bên sẽ lại khai chiến. Nếu Tống Kim khai chiến thì không gian sinh tồn của Tây Liêu ở Mạc Bắc sẽ mở rộng.

Da Luật Dư Đổ tính toán thật hay. Một mình y bỏ chạy để lại tình hình rối rắm cho hai người Triệu Hoàn và Hoàn Nhan Ngô Khất.

Có điều trong thâm tâm Ngọc Doãn không hề ghét. Có thể diệt được Nữ Chân là tốt nhất. Dù sao thì hần cũng chẳng có tình cảm với họ.

Nếu Kim quốc bị diệt thì cái cảnh Đại Tống từ khi lập quốc xung quanh luôn có địch sẽ giảm đi. Mặc dù nói như vậy sẽ để cho Tây Liêu có thời gian để thở nhưng bọn họ ở Mạc Bắc, bên trong lại đang mục nát. Đợi cho Da Luật Dư Đổ đứng vững ở Mạc Bắc thì cũng không thể uy hiếp được Đại Tống. Đây cũng là một chuyện tốt.

Nghĩ vậy Ngọc Doãn liền gật đầu.

- Nếu vậy...Yến Tử định thế nào?

- Muội?

Dư Lê Yến nhìn Ngọc Doãn nhưng không hề nói. Ngọc Doãn hận chỉ muốn tát cho mình một cái. Dư Lê Yến bỏ cả vương vị của mình tới tận Khai Phong còn để làm gì?

Hắn chợt giơ tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Dư Lê Yến.

- Nếu muội chấp nhận thì ở lại đi. Mặc dù ta đã có vợ nhưng cũng có thể cho muội một cái danh phận, có thể phải làm cho muội phải ầm ỨC một chút. Nhưng ta đảm bảo chắc chắn muội sẽ hạnh phúc.

Ánh mắt của Dư Lê Yến hơi ươn ướt. Nàng cũng không lên tiếng đồng ý nhưng cũng chẳng phản đối, chỉ nhìn Ngọc Doãn không nói câu nào.

Vào lúc này không nói gì còn hơn là nói.

Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu vừa định giang tay ôm lấy Dư Lê Yến thì nghe thấy có tiếng người gõ cửa. Dư Lê Yến như một con thỏ nhỏ bị giật mình vội vàng lùi lại mấy bước rồi nói nhỏ:

- Có người tới.

Nàng thầm mắng trong lòng.

Ngọc Doãn đi tới cửa quay lại nhìn Dư Lê Yến đi lên lầu rồi mới mở cửa phòng. Lý Bảo đứng ngoài cửa thấy hắn mở cửa liền vội chấp tay nói:

- Lang quân! Đã nghe ngóng được rõ ràng.

Ngọc Doãn nghiêng người ý mời Lý Bảo vào trong phòng.

- Tình hình như thế nào?

- Tiểu đệ vâng mệnh liền sai người tới ngô Quan Âm tìm hiểu. Đúng như Lang quân đoán, hiện tại ngô Quan Âm có rất nhiều người khả nghi qua lại...Xem ra thì hình như là giám thị nhà Lang quân. Tiểu đệ theo lời Lang quân cũng không đánh động tới chúng. Cho nên sau khi biết rõ liền về báo cho Lang quân.

Ừ! Như vậy mới đúng! Ngọc Doãn gật nhẹ đầu.

Thái tử là một người cần phải để ý trong tay Triệu Hoàn vì vậy thân là thống chế của Thái tử, Ngọc Doãn cũng phải bị giám sát. Ngoài mặt hắn vẫn ở xa nhưng vẫn có người liên tục giám sát hắn.

Trầm ngâm một lát, Ngọc Doãn nhìn Lý Bảo nói:

- Lý giáo đầu! Đêm mai có thể lén tiêu diệt hết những cái tên đó mà không ai biết không?

Lý Bảo nở nụ cười tàn khốc.

- Chỉ cần lang quân ra lệnh, tiểu đệ bảo đảm sẽ cho chúng không còn thấy ánh thái dương.

- Được.

Ngọc Doãn thở dài một cái.

Sáng sớm hôm sau, vợ chồng Lâm Thao và Lý Tiểu Thúy tới ngô Tú Tài.

Ngọc Doãn mang suy nghĩ của mình nói cho hai vợ chồng. Lý Tiểu Thúy không hề từ chối mà còn có chút tò mò.

Cũng khó có thể trách được. Mặc dù trên giang hồ danh hiệu Mẫu Dạ xoa của nàng nổi danh nhưng lại chưa bao giờ được vào hoàng cung, càng chưa được nhìn thấy cuộc sống của hoàng thân quốc thích. Hiện giờ có cơ hội có thể tới được hoàng cung nàng không hề từ chối. Nhưng thật ra Lâm Thao lại không muốn lắm.

- Lang quân! Chuyết kinh vào trong cung có thể ra được không?

Ngọc Doãn bật cười:

- Tất nhiên là ra được. Chỉ cần qua đợt phong ba này, Tiểu Thúy sẽ là người tự do. Đương nhiên nếu muội ấy muốn ở lại trong cung thì lại khác.

Lâm Thao nghe thấy vậy liền quay sang nhìn Tiểu Thúy.

Nhìn gương mặt tội nghiệp của y, Ngọc Doãn không nhịn được bật cười ha hả. Không thể ngờ được một vị Thần Hành Thái Bảo nổi danh trên giang hồ lại có gương mặt như thế.

Lý Tiểu Thúy vội mắng:

- Đúng là một tên ngốc.

Lâm Thao cười ha hả rồi đưa tay gỡ đầu...Tới khi trời tối, Ngọc Doãn liền dẫn Dư Lê Yến, Lâm Thao và Lý Tiểu Thúy ra khỏi ngõ Tú Tài.

Liễu Thanh thay đổi cách ăn mặc đã chờ hẩn ở một chỗ. Liễu Thanh dẫn theo mấy chục tên gia đình đi thẳng tới ngõ Quan Âm. Thân là một vị phú hào ở phủ Khai Phong, việc làm ăn giữa Ngọc Doãn và Liễu Thanh cũng không có gì bí mật. Liễu Thanh tới Ngọc phủ cũng là chuyện bình thường. Ngọc Doãn không có nhà nhưng bằng hữu tới phủ thăm vẫn là chuyện hợp tình hợp lý. Chẳng ai có thể ngờ Ngọc Doãn lại ở trong đám người đó. Khi hẩn xuất hiện trước mặt Yến Nô và Dương Kim Liên làm cho cả hai giật mình.

- Phu quân! Chàng...

Ngọc Doãn giơ tay ra hiệu bảo không được lên tiếng:

- Cứu Nhi tỷ! Kim Liên! Việc này nói ra rất dài, để sau này ta sẽ giải thích cho hai nàng. Hiện tại hai nàng nghe kỹ cho ta. Kim Liên mang theo hai đứa nhỏ theo Liễu đại quan nhân đi. Sau khi tìm được phu phụ Trương nhị tỷ, Thập Tam Lang và Từ Bà Tích thì nhanh chóng ra khỏi thành ngay trong đêm. Sau đó cùng Liễu đại quan nhân tới ở tạm gia trang của Trương tam ca chờ tin của ta. Yến Tử! Mọi người dẫn theo Oán ca bảo vệ tốt các nàng ấy.

Hẩn vừa dứt lời, bầu không khí trong phòng lập tức trở nên nặng nề.

Chu Yến Nô bây giờ không còn là một thiếu nữ không hiểu chuyện nên bây giờ nghe Ngọc Doãn nói vậy nàng biết có chuyện lớn sắp xảy ra.

Mặc dù không muốn nhưng Dư Lê Yến cũng hiểu được thân phận của mình thật sự không thích hợp tham gia vào chuyện trước mắt.

Nàng là người Liêu. Mặc dù đã rời khỏi Tây Liêu nhưng vẫn là người Liêu. Một người Liêu tham gia vào chuyện của người Tống sẽ khiến cho chuyện từ đơn giản trở nên phức tạp. Nhưng Ngọc Doãn lại giao hết tất cả cho nàng bảo vệ. Sự tin tưởng đó đủ để cho Dư Lê Yến cảm thấy mỹ mãn, mặc dù có chút tiếc nuối nhưng cũng không phản đối.

Chỉ có Dương Kim Liên là vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra. Có điều nhìn sắc mặt của mọi người cũng biết có chuyện rắc rối. Mặc dù nàng không hiểu chuyện thế sự nhưng cũng biết lúc này Ngọc Doãn không được có mặt ở phủ Khai Phong. Nếu Ngọc Doãn xuất hiện trong nhà chắc chắn có chuyện lớn xảy ra...

Bất chợt, Ngọc Doãn lấy ra một phong thư và một cái Phật bài. Phật bài là vật tượng trưng cho người xuất gia. Có điều tấm Phật bài trong tay Ngọc Doãn lại khác. Nó là Phật bài của phương trượng Trần Hi Chân trụ trì Thiếu Lâm tự.

Trước đây Ngọc Doãn từng mượn Trần Hi Chân hai mươi vị võ tăng tới tu hành ở một ngôi chùa cách Đông Cung chừng một dặm.

Với cái Phật bài này có thể điều khiển được hai mươi vị võ tăng kia.

Ngọc Doãn đưa Phật bài và bức thư cho Lâm Thao để cho y đi tìm hai mươi vị võ tăng tới sơn trang của Trương Tam mặt rõ bảo vệ sự an toàn của đám người Kim Liên. Dù sao thì có hai người Dư Lê Yến và Nhâm Oán vẫn còn chưa đủ.

- Sau đó ngay trong đêm người chạy tới trấn Lô Quán giao phong thư này cho Diêu Bình Trọng.

Ngọc Doãn thật sự không biết khuyên Diêu Bình Trọng như thế nào. Vì tất cả mọi chuyện mới là sự suy đoán mà thôi.

- Nói với Diêu Bình Trọng quyết định thế nào là do lão tự chọn. Nếu muốn về kinh thì từ nay tới trước đầu tháng hai phải trở về...

Lâm Thao linh mệnh rồi đi. Dương Kim Liên cũng đã thu dọn xong mọi thứ, ôm hai đứa con theo Liễu Thanh lên xe.

- Tiểu Ất! Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Ngọc Doãn liếc nhìn Yến Nô:

- Mang theo Thanh Trúc thương theo ta tới viện Quan Âm để gặp Mậu Đức Đế Cơ.

527. Chương 524: Một Đêm Thật Dài. (2)

Đêm đã về khuya.

Triệu Phúc Kim đứng dậy dập tắt ngọn nến chuẩn bị đi nghỉ tạm.

Mấy tháng trước, Triệu Hoàn muốn để cho nàng và thái gia cắt đứt quan hệ rồi sau đó tái giá với con của Trương Bang Xương. Điều này hiển nhiên lại là một cuộc hôn nhân chính trị. Triệu Hoàn muốn qua cách này để trấn an tinh thần đám cự thần. Trên thực tế từ sau trận thắng tại Yến sơn, tiếng nói của phái nghị hòa ở trong triều lại càng yếu. Mà trước đó, Triệu Hoàn đuổi đám người Mai Chấp Lễ càng khiến cho phái nghị hòa thêm lo lắng.

Quan gia nắm triều đình phải điều chỉnh cho cân bằng.

Triệu Hoàn hiểu rất rõ cái chuyện này nên một mặt bắt đầu sử dụng phái chủ chiến nhưng mặt khác cũng không muốn vất bỏ phái nghị hòa.

Uông Bá Ngạn bị bệnh chết ở Lô châu còn Bạch Thì Trung thì cũng không ở Khai Phong.

Phái nghị hòa bị tổn thương, những người cầm đầu đều bị thất thế, chỉ còn lại một mình Cảnh Nam Trọng vẫn cố gắng chống đỡ.

Trong hoàn cảnh như vậy, việc trấn an phái nghị hòa là một chuyện hết sức quan trọng.

Vốn Triệu Hoàn muốn gả Triệu Đa Phúc nhưng khi Triệu Cát quay về triều đình liền kiên quyết phản đối chuyện này khiến cho Triệu Hoàn phải thay đổi ý định. Sau khi suy nghĩ, y liền chuyển mục tiêu về phía Triệu Phúc Kim. Tính tình của Mậu Đức Đế Cơ hết sức dịu dàng, lại thêm Thái Điều đã chết cho nên trở thành một quả phụ. Nếu gả nàng cho con của Trương Bang Xương cũng không có gì quá tử cho nên y càng tích cực thúc đẩy việc này.

Nào ngờ Triệu Phúc Kim lại kiên quyết phản đối, thậm chí còn lấy việc xuất gia để đầu tranh.

Triệu Phúc Kim xuất gia khiến cho Triệu Hoàn đành phải tạm thời thay đổi ý định.

Vì nếu bức Triệu Đa Phúc, chẳng may có chuyện gì thì một vị hoàng đế như y cũng không còn mặt mũi.

Đế vương là người vô tình nhất.

Triệu Kim Phúc khẽ than một tiếng rồi để nguyên quần áo nằm xuống, nhắm mắt lại.

Sở dĩ nàng xuất gia ở đây là vì nơi này gần với ngõ Quan Âm...Lúc trước Triệu Phúc Kim không biết tại sao lại chọn viện Quan Âm nhưng bây giờ nghĩ lại có lẽ liên quan tới cái tên tiểu oan gia kia. Có điều viện Quan Âm tuy nhỏ nhưng cũng có sự đặc biệt. Triệu Phúc Kim không ngờ được có một ngày nàng và Lý Sư Sư lại cùng ở chung một ngôi chùa.

Triệu Phúc Kim là một tài nữ, Lý Sư Sư lại giỏi cầm kỳ thi họa. Cả hai người ở chung với nhau, những lúc rảnh rỗi liền ngâm thơ, đánh đàn hết sức vui vẻ. Chỉ tiếc tiểu Ất lại ở phủ Yến Sơn. Thiếu đi một người tri kỷ, Lý Sư Sư cũng thường xuyên cảm thấy nuôi tiếc.

Trong lúc mơ màng, Triệu Phúc Kim đột nhiên cảm giác có người đẩy cửa phòng. Nàng mở mắt rồi ngồi dậy. Chỉ thấy một bóng người đột nhiên lên vào trong phòng.

Triệu Phúc Kim hoảng sợ đang định mở miệng quát thì nghe có tiếng người nói:

- Đế Cơ đứng lên tiếng. Dân phụ không có ý ác.

Là phụ nữ?

Triệu Phúc Kim ngẩn người cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Ngay sau đó, người vừa vào liền châm cây nến trong phòng.

- Cứu nhi tỷ! Là người?

Triệu Phúc Kim nhìn thấy rõ thì không khỏi thở phào.

Chu Yến Nô là vợ Ngọc Doãn. Mặc dù Triệu Phúc Kim và Yến Nô không biết nhau, giữa hai người cũng chưa từng gặp mặt. Nhưng viện Quan Âm và ngọc Quan Âm chỉ cách một bức tường. Chưa nói viện Quan Âm trên danh nghĩa là sản nghiệp của Ngọc Doãn. Yến nô thường xuyên tới viện Quan Âm dâng hương. Đặc biệt sau khi Ngọc Doãn xuất chinh, số lần nàng tới viện Quan Âm lại càng nhiều thêm.

Theo lý mà nói thì Triệu Phúc Kim nhìn lần đối mặt với Yến Nô Chỉ có điều gặp nhau trong phòng thì đây là lần đầu tiên...

Triệu Phúc Kim đang cảm thấy thắc mắc không hiểu canh ba Yến Nô vào chùa có chuyện gì? Nhưng không để cho nàng kịp mở miệng hỏi từ bên ngoài lại có một người con gái nhìn hơi xinh xắn đi vào. Người đó thì lễ với Triệu Phúc Kim rồi sau đó Yến Nô xoay người đi ra ngoài. Một lát sau, có một người đàn ông từ bên ngoài đi vào.

- Tiểu Ất?

Nhìn thấy rõ gương mặt của người đó, Triệu Phúc Kim ngây người.

Tại sao Ngọc Doãn lại xuất hiện ở đây? Chẳng phải hắn đang ở trại Túc Trữ cùng ở một chỗ với Thái tử hay sao?

Mặc dù xuất gia, Triệu Phúc Kim không để ý tới chuyện bên ngoài nhưng đối với Ngọc Doãn thì nàng lại chú ý. Hơn nữa, thân là người trong hoàng thất, từ thuở nhỏ đã đứng trong sự tranh giành quyền lực lại được gả cho con của một vị quan có quyền lực cao nhất trong triều, Triệu Phúc Kim lại càng thêm nhạy bén.

Chẳng lẽ Kinh thành có chuyện gì hay sao? Ngọc Doãn ở đây chắc chắn là có chuyện xảy ra. Hơn nữa đêm khuya hắn xuất hiện ở viện Quan Âm mà chưa nhận lệnh thì rõ ràng là tự tiện lén trở về. Đây là một tội lớn, nếu bị Ngự Sử môn phát hiện thì Ngọc Doãn chắc chắn cũng phải bị lột da. Tại sao lại mạo hiểm trở về như vậy? Tạo phản sao?

Triệu Phúc Kim hoàn toàn tin tưởng Ngọc Doãn. Cho nên nàng đoán chắc chắn có chuyện gì quan trọng xảy ra khiến cho Ngọc Doãn phải mạo hiểm trở về phủ Khai Phong. Hơn nữa, hắn sợ rắc rối nên mới phải đang đêm lén tới đây để tìm nàng.

Trong đầu Triệu Phúc Kim nhanh chóng phân tích tình hình. Nàng đang định nhắc Ngọc Doãn chùa này còn có người, cần phải phái người canh gác thì nghe Ngọc Doãn nói với thiếu phụ xinh xắn kia:

- Thịnh cầu Lý nương tử vất vả. Ta và Đế Cơ có chuyện quan trọng cần bàn, không muốn có ai quấy rầy. Có điều không nên để cho có người chết, cần hết sức yên tĩnh.

Lý Tiểu Thúy gật đầu rồi xoay người ra khỏi phòng. Cái chuyện này đối với nàng thật sự quá đơn giản. Thân là một người giỏi dùng độc trong chốn giang hồ, thuốc mê nàng có rất nhiều. Triệu Phúc Kim xuất gia ở viện Quan Âm tuy nói là trở mặt với Triệu Hoàn nhưng Triệu Hoàn cũng không thể nào để cho Triệu Phúc Kim sống kham khổ. Cho nên trong viện Quan Âm còn có mười mấy nữ nhân hầu hạ Triệu Phúc Kim. Đám tỷ nữ đó mặc dù khôn khéo nhưng cũng không uy hiếp được Lý Tiểu Thúy.

- Cửu Nhi tỷ! Phiên muội ra ngoài canh gác. Có người tới thì báo cho biết. Lý nương tử giải quyết đám người bên ngoài xong sẽ giúp Cửu Nhi tỷ canh gác. Cố gắng không ảnh hưởng tới tính mạng người khác.

Yến Nô và Lý Tiểu Thúy nghe lời mà ra ngoài. Lúc này, Triệu Phúc Kim cũng ngồi thẳng lại.

- Thần! Ngọc Doãn! Bái kiến Đế Cơ.

- Tiểu Át! Thế này là thế nào? Trong viện Quan Âm không có Đế Cơ mà chỉ có Diệu Ngọc thôi.

Diệu Ngọc là pháp danh xuất gia của Triệu Phúc Kim cùng với cái tên Diệu Âm của Lý Sư Sư lại càng tăng thêm sức mạnh. Nàng xuống giường, đốt một ngọn nến rồi gơ tay ý bảo Ngọc Doãn ngồi xuống.

Cũng may trước khi đi ngủ nàng không thay quần áo nếu không thì bây giờ...Ngọc Doãn do dự một chút rồi ngồi xuống mà đi thẳng vào vấn đề:

- Thần tới đây hôm nay cũng là bất đắc dĩ...Do thần phát hiện được một âm mưu tày trời, có người định mưu đồ với quan gia. Cho nên đêm thần phải tới Chân Định nhưng không may lại không gặp được Thái Tử mà phải tới quấy rầy Đế Cơ.

- Nói rồi. Ở đây không có Đế Cơ.

Triệu Phúc Kim nói với giọng oán trách nhưng nét mặt lại không hề có chút tức giận.

Dừng một chút, nàng nói nhỏ:

- Có phải Đạo Quân cố ý đoạt ngôi vị hoàng đế?

- A?

Triệu Phúc Kim mỉm cười nói nhỏ:

- Tiểu Át một lòng suy nghĩ cho Quan gia đúng là trung thần lương đồng. Có điều chuyện này bản ni cũng có nghe thấy. Nghĩ tới quan gia cũng biết. Đạo Quân muốn trèo lên ngai vàng thật sự là không thỏa đáng. Nhưng đây là chuyện cha con. Tiểu Át là một người ngoài không cần phải tham dự vào chuyện này. Quan gia đã chuẩn bị tất cả. Điện Tiền Ti Thái Úy Vương Tông Trụ dẫn đám Điện Tiền Ti phụng mệnh tới mai phục ở núi Tây Đài, chuẩn bị bắt hết đám nghịch tặc. Cho nên kinh thành sẽ không có chuyện gì xảy ra. Tiểu Át cứ yên tâm.

Triệu Phúc Kim nói hết sức nhẹ nhàng, băng quơ không giống như đang bàn luận về cô phụ và huynh trưởng của mình. Nhưng Ngọc Doãn có thể nhìn thấy trong mắt nàng có chút ai oán...Nghĩ tới thì không phải là nàng không quan tâm mà là tâm đã chết.

Một bên là phụ thân, một bên là huynh trưởng. Nàng nên giúp đỡ cho người nào?

Triệu Phúc Kim vốn là một người phụ nữ đầy tình cảm nhưng gặp chuyện thế này cũng đành phải trốn tránh...Đây cũng là một nguyên nhân khác khiến cho nàng phải xuất gia. Có điều cũng chẳng mấy người biết mà chỉ cho là nàng đổi mặt với Triệu hoàn mới làm vậy. Nói thẳng ra Triệu Phúc Kim lựa chọn tránh phụ thân mình và huynh trưởng...

- Tính tình của Quan gia hơi lạnh lùng. Có điều trong ngày lễ lớn, Đạo Quân muốn đoạt lấy ngôi đế vương là chuyện không thể. Nhưng Quan gia muốn giết chết Đạo Quân cũng không có gan. Quan gia cũng không dám động tới tính mạng của Đạo Quân mà cùng lắm chỉ dám nhốt lại. Như vậy cũng tốt. Mặc dù không làm được Đế Vương nhưng Đạo Quân có thể yên tâm sống tới cuối đời. Đánh đàn vẽ tranh, chơi cờ cũng là chuyện tốt, không phải lo lắng thứ gì. Nói không chừng còn có thể sống lâu trăm tuổi.

Triệu Phúc Kim nói tới đây liền nở nụ cười. Chỉ có điều Ngọc Doãn có thể nhận thấy nụ cười đó ẩn chứa một sự chua xót và bất đắc dĩ. Nhất thời, Ngọc Doãn không biết phải nói như thế nào chỉ biết ngồi ngáy người tại đó mà phân tích những tin tức Triệu Phúc Kim đưa cho mình.

- Nhưng thật ra tiểu Át mạo muội trở về như vậy đúng là không sáng suốt. Nếu như bị người của Ngự Sử môn bắt được sẽ không bỏ qua cho ngươi. Trước đây ngươi ở phủ Yến Sơn bộc lộ tài năng nên khiến cho nhiều người ghét. Trước kia ngươi chiến đấu tốt lại càng đắc tội với nhiều người trong triều...Tiểu Át! Nghe ta khuyên nhanh chóng rời khỏi Đông Kinh mà về trại Túc Trữ. Còn nữa nếu tương lai Quan gia thu binh

quyền của người thì cứ giao không phải do dự. Nắm binh quyền trong tay như nắm cả thiên hạ. Nhưng thực tế nắm nó lại chẳng khác nào cầm trong tay một quả pháo có thể nổ bất cứ lúc nào. Giao binh quyền ra là một chuyện tốt. Trong triều có Thái tử sẽ không một ai dám làm gì người. Tương lai khi Thái tử đăng cơ đó là ngày người thắng tiến rất nhanh.

528. Chương 525: Một Đêm Thật Dài. (3)

Triệu Phúc Kim tận tình khuyên bảo Ngọc Doãn. Ngọc Doãn hết sức cảm kích đang định cảm tạ thì chợt nhớ tới một chuyện.

- Ý tốt của sư thái, tiểu Át vô cùng cảm kích. Có điều vừa mới nghe sư thái nói Vương Điện suất tới núi Tây Đài, mà Trương Bộ suất cùng với Diêu mã suất cũng rời Kinh đi kệp loạn. Cầm quân của cả ba nơi đều đi hết chẳng phải là trong phủ Khai Phong không còn binh lực nào hay sao?

- A! Ta nghe nói Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn dẫn quân đóng trong thành không để cho có chuyện xảy ra. Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn?

Ngọc Doãn nghe thấy vậy thì biến sắc. Theo tin tức mà Lý Bảo tìm hiểu được thì Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn cùng với Triệu Thúc Hưởng rất gần gũi với nhau.

Mà Triệu Thúc Hưởng lại đi theo Thái thượng đạo quân Triệu Cát...Lần này Triệu Hoàn để cho hai người Miêu, Lưu ở trong phủ Khai Phong chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao? Không đúng! Nếu Triệu Hoàn biết thái thượng đạo quân Triệu Cát có hành động, thậm chí cả việc Triệu Cát định dấy loạn ở núi Tây Đài cũng biết thì sẽ biết được Triệu Thúc Hưởng là người của đối phương...Hai người Miêu Lưu thân thiết với Triệu Thúc Hưởng chẳng lẽ là do Triệu Hoàn sai khiến? Hay là Triệu Thúc Hưởng cũng là người của Triệu Hoàn để cho Triệu Cát mắc câu?

Ngọc Doãn chợt cảm thấy đầu óc của mình vẫn chưa đủ dùng.

“Thật sự phức tạp...Nếu Triệu Thúc Hưởng là người của Triệu Hoàn thì có thể chấp nhận được. Không đúng...nếu Triệu Thúc Hưởng là người của Triệu Hoàn thì tại sao lại liên thủ với người Nữ Chân? Triệu Cát, Triệu Hoàn, Triệu Thúc Hưởng, Da Luật Dư Đổ, người Nữ Chân...”

Bảy tám mối quan hệ đó khiến cho Ngọc Doãn cảm thấy như trong sương mù. Hắn hơi cảm thấy mình như xem nhẹ chuyện gì đó. Nhưng đó là chuyện gì thì nhất thời nghĩ mãi không rõ. Mà chắc chắn chuyện đó chính là sự kiện quan trọng nhất.

- Tiểu Át!

Thấy Ngọc Doãn mãi không nói tiếng nào, Triệu Phúc Kim liền lên tiếng gọi. Ngọc Doãn đột nhiên bưng tỉnh:

- Sư thái chớ trách! Vừa rồi thần nghĩ tới một chuyện nên mới thất lễ. Xin sư thái thứ tội.

- Tiểu Át khách khí rồi.

Triệu Phúc Kim nhướn miệng cười rồi nói:

- Nghĩ chuyện gì...

- Cái này...

Ngọc Doãn gãi đầu nét mặt có chút ngây ngô:

- Nghĩ mãi vẫn chưa rõ.

- Xem ra tiểu Ất quá lo lắng.

Ngọc Doãn cũng không nói nhưng thể hiện thái độ. Đúng là thật sự hấn vẫn lo lắng. Bởi vì hấn cảm thấy chuyện này còn thiếu một mắt xích quan trọng khiến cho bản thân bị mê hoặc. Nếu như không hiểu được cái mắt xích đó thì chỉ sợ sự tình cũng không đơn giản như Triệu Kim Phúc nói.

Nhưng phải mở miệng như thế nào?

Trong lúc Ngọc Doãn đang nghĩ xem nói thế nào thì Triệu Kim Phúc lại mở miệng.

Sau khi xuất gia, Triệu Kim Phúc dường như bớt rụt rè hơn mà có thêm chút linh động.

- Tiểu Ất vẫn chưa yên lòng?

Ngọc Doãn do dự một chút rồi gật đầu.

- Vậy người muốn thế nào?

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, trầm ngâm một chút rồi nói nhỏ:

- Không dám đối sư thái. Thần cảm thấy lo lắng nhất là chuyện an toàn của tiểu ca. Có lẽ quan gia đã có sách lược vẹn toàn nhưng khó bảo đảm được sẽ có sơ suất. Cho nên thần muốn nhờ sư thái giúp đưa Yến Nô và Lý nương tử vào trong cung bảo vệ Nhu Phúc Đế Cơ. Hơn nữa tốt nhất sư thái nên về trong cung, chờ chuyện này chấm dứt hãy quay lại chùa. Trước đó thần đã sai người bảo Vương Yến Ca vào trong cung. Chuyết kinh có võ nghệ cao cường, bác kích còn hơn cả thần. Vương nương tử lại giỏi đánh ngựa, trong hai trận chiến ít người có thể địch lại. Còn về Lý nương tử có thể đi theo hộ vệ. Nàng tinh thông thuật dùng độc là người nhanh nhẹn. Đến lúc đó nếu có gì bất trắc, để cho tiểu Ca tới chỗ Nhu Phúc Đế Cơ tránh né là có thể yên tâm.

Triệu Phúc Kim nhú mày, hiển nhiên là có phần do dự. Nói thật nếu không có chuyện bất đắc dĩ, nàng thật sự không muốn quay lại hoàng cung. Nhưng Ngọc Doãn nói cũng có lý, chỉ sợ có sơ suất...Ai dám bảo đảm không có sai lầm xuất hiện?

Mặc dù Triệu Phúc Kim và Triệu Hoàn trở mặt với nhau nhưng đối với Triệu Kham vẫn có phần yêu thích.

“Hài tử đó là người hiểu chuyện, lại lễ phép không như Triệu Hoàn ngày đêm chỉ biết tính kế. Nó có vẻ hết sức đơn thuần.”

Hơn nữa trước khi Triệu Phúc Kim xuất giá có quan hệ với hoàng hậu rất tốt. Nếu không có chuyện không hay xảy ra, nàng ở trong cung cũng được bảo vệ còn hơn ngồi ở đây khoanh tay đứng nhìn.

Nghĩ tới đây, đôi mày Triệu Phúc Kim liền giãn ra. Nàng nói nhỏ:

- Tiểu ca có một vị lão sư như người thật là có phúc. Nếu vậy bản ni hứa với người lần này. Có điều nếu tiểu Ất lo lắng cho sự an nguy của tiểu Ca thì bản ni có một cách giúp cho người tới gần được tiểu Ca bảo vệ an toàn cho hấn.

- A?

Ngọc Doãn nghe thấy vậy thì mừng rỡ. Nếu có thể được như thế thì đúng là chuyện tốt.

Nghĩ tới đây, Ngọc Doãn liền hỏi:

- Không biết sư thái có ý gì?

- Tiểu Ất còn nhớ Chu Phượng Sơn không?

- Chu Phượng Sơn?

Ngọc Doãn lặng đi một chút rồi gật đầu cười nói:

- Sao lại không nhớ?

- Lần trước khi quân giặc vây thành, người lệnh cho Chu Phượng Sơn tới Thái phủ bảo vệ bản ni. Có điều năm ngoái khi bản ni xuất gia cũng không dẫn y theo mà nhờ vào quan hệ với Vương Tông Trụ để cho gã

thu xếp cho Chu Phượng Sơn vào Điện Tiền Ti. Bây giờ, y chuyên phụ trách việc yến ẩm trong cung...Mặc dù bản ni xuất gia nhưng Chu Phượng Sơn vẫn rất nhu thuận, có mấy lần tới thăm hỏi nhưng bị ta ngăn cản. Nếu tiểu Át không ghét thì có thể vào trong đám người hầu rượu mà lên vào trong cung. Người và Chu Phượng Sơn biết nhau, có lẽ y sẽ đồng ý giúp.

Vương Tông Trụ là biểu ca của Triệu Hoàn nhưng không có quan hệ huyết thống với Triệu Phúc Kim. Nếu như Triệu Phúc Kim ra mặt mời y giúp thì đường đường là một thái úy Điện Tiền Ti thu xếp một cái chỗ lo trà rượu cũng không có gì.

Mà cái chỗ chuyên lo trà rượu đó cũng làm một trong những bộ phận quan trọng trong nghi vệ của Hoàng đế. Hơn nữa người phục vụ của nó cũng nhiều nhất tới một trăm năm mươi bảy người.

Nói thật ở trong phố của Khai Phong có rất nhiều người biết Ngọc Doãn, nhưng trong hoàng cung những kẻ biết hẳn lại không có mấy.

Triệu Phúc Kim nói:

- Bản ni cũng biết làm vậy khiến tiểu Át tủi thân. Nhưng nếu Tiểu Thất không muốn thì sau khi bản ni vào cung sẽ bản bạc rồi nghĩ ra một cách khác để cho tiểu Át vào cung.

Tính thời gian thì nay đã là ba mươi tháng giêng. Ngày mai là ngày ba mươi mốt tháng giêng, Triệu Hoàn sẽ ký minh ước với người Nữ Chân.

Mùng hai tháng hai, Triệu Hoàn sẽ tới núi Tây Đài tế trời, tới lúc đó bắt hết toàn bộ người của Huy Tông, chấm dứt chuyện này.

Chỉ có hai, ba ngày không cần phải mất nhiều công sức như thế.

Chưa nói, trà trộn vào trong đám người chuẩn bị tiệc rượu người khác rất khó để ý cũng là một chỗ ẩn giấu rất tốt...

- Có một chút như vậy có sao. Thần vốn xuất thân đồ tể làm chân phục dịch cũng không sao.

- Tốt lắm! Bây giờ tiểu Át đang ở đâu?

- Đang ở ngô Tú Tài.

- Nếu vậy ngày mai ta sẽ bảo Chu Phượng Sơn chuẩn bị một bộ quần áo dẫn tiểu Át vào cung. Nghe nói ngày mai, quan gia sẽ ký kết minh ước với quân giặc, buổi tối chắc chắn sẽ thiết tiệc tỏ trong cung. Tiểu ca nhất định sẽ tham dự. Tới lúc đó, tiểu Át tự mình nghĩ cách gặp tiểu ca đi.

Cái chuyện ký kết nghị hòa với nước Kim vốn là một chuyện tốt, làm sao mà triều đình lại không bày rượu uống mừng được chứ? Chỉ có điều không hiểu tới đêm mai Triệu Hoàn còn tâm trạng để uống rượu không.

- Nếu vậy Tiểu Át xin cáo từ.

Ngọc Doãn đứng dậy định ra ngoài thì chợt nghe bên ngoài vọng vào tiếng thở nhẹ rồi sau đó hình như có người ngã xuống đất.

Ngọc Doãn vội vàng lắc mình chạy ra thì thấy Yến Nô đang bế một người đi vào.

- Cứu Nhi Tỷ! Có chuyện gì vậy?

Yến Nô nói nhỏ:

- Không biết tại sao Diệu Âm sư thái lại tới đây...Nô đang định tới ngăn lại nhưng quên mất Thúy Nhi tỷ rắc Mạn Đà La hương ở ngoài cửa nên Diệu Âm sư thái bị ngất. Nô cũng không biết nên xử lý như thế nào.

Diệu Âm sư thái cũng chính là Lý Sư Sư.

Ngọc Doãn cũng không ngờ lại có chuyện như vậy. Hẳn cũng biết tới hương Mạn Đà La. Lúc trước, Lý Tiểu Thúy dựa vào nó làm cho hơn mười người Xích Thiên vương của trại Cửu Long trên núi Long Phong hôn mê, rồi sau đó lấy mạng của họ. Lý Tiểu Thúy từng nói rằng hương Mạn Đà La rất mạnh có tác dụng trong ba canh giờ. Sau khi tỉnh lại nếu không lấy nước lạnh rửa sẽ rất đau đầu.

Nếu Lý Sư Sư ngủ mê không tỉnh lại thì thôi, tới lúc đó có thể làm như không biết.

Nhưng hiện tại...

Lúc này, Triệu Phúc Kim cũng đi ra thấy Lý Sư Sư hôn mê thì không khỏi nhú mày nói nhỏ:

- Hãy bảo Lý nương tử để Diệu Âm sư thái ngủ thêm chút nữa. Tối sáng, chúng ta vào cũng có thể đưa cô ấy theo. Tối lúc đó có thể giải thích với cô ấy, bớt chút nước bọt.

- Như vậy cũng tốt.

Ngọc Doãn suy nghĩ rồi gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Mục đích đã đạt được, Ngọc Doãn nhìn trời thấy tới gần giờ Sửu. Hắn liền cáo từ Triệu Phúc Kim rồi chuẩn bị nhảy qua tường...Mới đi được vài bước, hắn bị Yến Nô níu tay lại.

- Phu quân. Chàng phải hết sức cẩn thận. Còn có một việc. Hiện giờ Lưu nương tử và Vân ca nhi đang ở bên Kiều bàng...Ngũ ca ở kia chỉ có hơn vài chục người tinh thông quyền cước. Năm đó mặc dù Nhạc Phi chưa bái cha làm sư phụ nhưng cũng theo cha học được thuật bắn tên. Nếu tiểu Át cần giúp đỡ có thể tới tìm họ, nói không chừng họ giúp được chàng.

Ngọc Doãn nghe thấy vậy liền vỗ trán. Sao ta lại có thể quên chuyện này được?

Lúc trước, hắn khuyên Nhạc Phi mang gia quyến tới Khai Phong. Chỉ có điều khi trận chiến Yến sơn xảy ra, hắn bận rộn chiến sự nên không có thời gian tới hỏi thăm tình hình của người nhà Nhạc Phi.

Sau khi trở về Đông Kinh, hắn liền quên mất chuyện này.

Nhạc Phi?

Ừ! Không chừng có thể dùng được. Nghĩ vậy, Ngọc Doãn liền gật đầu.

- Tiểu át ca phải cẩn thận.

Ngọc Doãn cười cười vuốt nhẹ hai gò má của Yến Nô:

- Sau khi vào cung, Cửu Nhi Tỷ cũng phải cẩn thận...Trong cung không như bên ngoài có lắm quy tắc. Tối lúc đó đừng có đùa giỡn. Nếu có chuyện gì hãy thương lượng với Diệu Ngọc sư thái.

- Thiếp biết rồi.

Ngọc Doãn không nói nhiều nữa lập tức nhảy qua tường rồi khỏi viện Quan Âm.

Nhìn theo bóng lưng của Ngọc Doãn, Yến Nô trầm thờ dài. Trước kia nàng vẫn mong tiểu Át ca có thể nổi danh nhưng hôm nay hắn thật sự nổi danh khiến cho gia cảnh thay đổi có điều Yến Nô lại không có được sự sung sướng như trước kia. Nàng cảm thấy tiểu Át ca càng có địa vị càng thì càng gặp nhiều chuyện phiền lưu. Cứ như vậy cho dù mặc cảm y cũng không có được cuộc sống vui sướng.

529. Chương 526: Một Đêm Thật Dài. (4)

Triệu Phúc Kim đi tới bên cạnh Yến Nô nói nhỏ:

- Cửu Nhi tỷ đừng có lo lắng. Tiểu Át Ca thông minh hơn người khác rất nhiều sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu...Tối sáng sớm, Cửu Nhi tỷ theo ta vào cung. Chỉ có điều Cửu Nhi tỷ phải chịu đựng một chút mặc đồ tu làm cư sĩ đi theo bản ni. Chờ sau khi chuyện này trôi qua, bản ni sẽ nghĩ cách để cho Tiểu Át ca trở về. Tối lúc đó, sẽ lại sống cùng với Cửu Nhi tỷ ở Khai Phong.

Hai má lúm đồng tiền của Yến Nô đỏ ửng, oán trách:

- Sư thái nói quá rồi. Nô tài chưa lo lắng đâu...

Triệu Phúc Kim nghe thấy vậy thì cười khanh khách.

Chỉ có điều trong đôi mắt sáng của nàng lại có chút buồn bã...

...

Ngọc Doãn ra khỏi ngõ Quan Âm liền tới gặp Lư Chi Sĩ.

- Tình hình thế nào?

Lư Chi Sĩ cười ha hả, nói:

- Lang quân yên tâm. Mấy cái tên không có mắt đó đã bị sư phụ xử lý trong đêm tổng ra khỏi thành. Có lẽ không tới chính Ngọ ngày mai cả mười mấy tên đó đã biến thành bánh bao làm ẩm bụng cho người đi đường.

Ngọc Doãn nghe xong suýt chút nữa thì phun ra.

“Bánh bao nhân thịt người...Các người nghĩ ra một ý thật hay đấy.”

Sau này nghĩ tới việc ra ngoài có thể ăn phải bánh bao nhân thịt người mà Ngọc Doãn cảm thấy ghê tởm.

Bánh bao nhân thịt vào thời này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Trong truyện Thủy Hử, Tôn nhị nương, Cổ đại tẩu đầu là người chuyên làm bánh bao thịt người.

Có điều, Ngọc Doãn thầm thề trong lòng sau này...Không bao giờ...ăn bánh bao nữa.

- Tiểu bát! Tới sáng sớm người tới cạnh cầu tạm tìm một người họ Nhạc. Người mang theo yêu bài của ta bảo người họ Nhạc đó tới gặp Lý giáo đầu chờ lệnh...Mặt khác đưa người nhà họ Nhạc tới chỗ tam ca.

- Nhạc Phi?

Lư Chi Sĩ ngăn người ra hỏi:

- Có phải Nhạc tiểu lục bên Liên kiều không?

- Người biết hẳn?

Lư Chi Sĩ thôi cười, nói:

- Lang quân nói đùa. Nhạc tiểu lục là một người khó lường. Sau khi tới Khai Phong được hai tháng đã có thanh danh với biệt hiệu là con hổ Liên kiều,. Tam quyền Trấn Đông Thủy là một tên lưu manh ở gần đấy...

Ngọc Doãn nghe đến đây lập tức ho khan.

- Người nói tới Nhạc Phi?

- Không phải y thì còn là ai...- Lư Chi Sĩ nói:

- Cái tên này là đánh rất hay. Ngay cả Cát Phổ cũng chỉ ngang được với y, thậm chí còn hơn một chút. Có điều Nhạc Phi mặc dù lợi hại nhưng vẫn không sánh được với cháu của y...Cháu của y mặc dù còn nhỏ nhưng trời sinh thần lực, giỏi quyền cước lại tinh thông đánh thương. Đừng nói là đám bạn cùng lứa mà cho dù mười mấy tuổi cũng không sánh được với sức của nó, lại càng không phải đối thủ của nó. Nó được người ta gọi là tiểu Giao Long.

- Tiểu Giao Long?

- Đúng vậy! Thằng nhóc đó bội phục nhất là Lang quân cho nên mới có biệt hiệu Tiểu Giao Long.

Ông trời ơi, người xác định đúng là nhà Nhạc Phi không? Nếu như đoán không nhầm thì tiểu giao long mà Lư Chi Sĩ nói chính là người đứng đầu trong Bát Đại chuy nổi tiếng lĩnh sử thống lĩnh quân Nhạc gia, chính là Nhạc Vân. Nhưng tại sao khi nghe Lư Chi Sĩ nói thì Nhạc Vân chẳng những trở thành một tên Ngọc Doãn thiếu não mà còn có xu hướng đi theo Ngọc Doãn.

Ngọc Doãn không khỏi dở khóc dở cười nói nhỏ:

- Nếu vậy thì hãy nói với Nhạc Phi là do ta nói.

Lư Chi Sĩ liền vội vàng khom người tuân lệnh đưa Ngọc Doãn về ngõ Tú Tài.

Trời đã gần sáng cho nên Ngọc Doãn không thể nào ngủ được. Những lời mà Triệu Phúc Kim nói khiến cho hắn phải suy nghĩ. Trong triều đình đúng là giết người không thấy máu, cho dù là giữa cha và con cũng luôn có âm mưu, lục đục với nhau. Triệu Phúc Kim nói hắn lập công càng lớn càng khiến cho người ta ghen ghét. Điều này khiến cho Ngọc Doãn e ngại.

Nàng nói như vậy nhưng chắc gì chuyện đã thế.

Mặc dù Ngọc Doãn có Triệu Kham làm chỗ dựa vững chắc nhưng đương quyền hiện nay lại là Triệu Hoàn. Có trời mới biết lúc nào Triệu Kham bị thất sủng. Chẳng cần biết lão Triệu quan gia sống được bao lâu nhưng năm nay lão mới có hai mươi bảy tuổi vẫn còn đang khỏe. Nếu không bị bệnh thì ít nhất Triệu Hoàn cũng ngồi trên ngôi được hai mươi năm. Ai có thể nói trong hai mươi năm đó Triệu Kham vẫn được sủng ái? Ai có thể đảm bảo Triệu Kham vẫn che chở cho Ngọc Doãn?

Lịch sử đã đi chệch khỏi quỹ đạo của nó nên có rất nhiều điều không biết.

Nhưng với sự không biết đó khiến cho Ngọc Doãn nảy sinh một sự sợ hãi...Rất nhiều chuyện chưa xảy ra trong lịch sử ừ ừ kéo đến làm cho hắn trở tay không kịp. Năng lực biết trước được lịch sử của hắn đã không còn. Hắn có thể đương đầu được với tình hình hay thực sự xoay chuyển được thời đại này hay không? Trong lòng hắn cũng không dám chắc.

Tâm trạng đột nhiên trở nên buồn phiền, Ngọc Doãn liền đứng dậy tới bên cửa sổ mà mở nó ra.

Ánh trăng chiếu vào trên bàn, soi sáng cuốn đạo đức kinh đặt trên đó. Hắn đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó liền cầm lấy quyển sách mà lật hai trang.

Triệu Phúc Kim đã nhắc nhở Ngọc Doãn bảo hắn phải tách khỏi Thái Tử. Tách thì tách. Nếu cần phải tách thì chẳng ngại mà lui ra. Lấy lùi làm tiền đứng bên quan sát sự biến hóa.

Ừm! Mưu sau mà động. Phải mưu rồi mới động.

Nghĩ tới đây, trong đầu Ngọc Doãn chợt xuất hiện một suy nghĩ khiến cho những câu hỏi trước đó trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Triệu Cát, Triệu Hoàn, Triệu Thúc Hường...

Ngọc Doãn phát hiện giữa Triệu Cát và Triệu Hoàn không biết từ bao giờ đột nhiên Triệu Thúc Hường lại trở thành một nhân vật quan trọng.

Nhân vật quan trọng...

Đúng vậy! Chính là nhân vật quan trọng.

Nếu Triệu Thúc Hường không về bên Triệu Hoàn hay Triệu Cát mà có âm mưu...Tất cả mọi chuyện đều nằm trong sự khống chế của y.

Nghĩ tới đây, Ngọc Doãn chợt hít một hơi thật sâu.

Những suy nghĩ trong đầu trở nên hết sức sáng suốt. Ngọc Doãn cứ nghĩ khiến cho sắc mặt từ từ trở nên trắng bệch.

Triệu Hoàn hay Triệu Cát thật ra chỉ là những quân cờ trong tay Triệu Thúc Hường.

Triệu Hoàn cũng vậy. Triệu Cát cũng tốt. Có lẽ...chỉ có Triệu Thúc Hường là đạt được mục đích của mình.

Mục đích của Triệu Thúc Hường là gì?

Ngọc Doãn hít một hơi thật sâu, cố gắng để cho tâm trạng của mình bình phục lại.

Tổ tiên của Triệu Thúc Hường là Triệu Quang Mỹ từng âm mưu cướp ngôi hoàng đế rồi bị giáng chức làm Phù Lăng quận công, bao thế hệ không có quyền. Nhớ ngày đó, Triệu Quang Mỹ đi theo Triệu Khuông Dấn

và Triệu Quang Nghĩa tranh giành thiên hạ cùng hưởng phú quý để cho Triệu Quang Nghĩa ngồi vững trên ngôi vị Hoàng đế.

Nhưng lúc đầu, Triệu Quang Mỹ ủng hộ Triệu Quang Nghĩa rồi kết quả là chẳng những không được lợi mà còn bị giáng chức xuống làm Phù Lăng quận công, buồn bực mà chết.

Con cháu của lão có thể cam tâm không?

Chỉ sợ là không thể...

Nhưng đại Tổng củng cố hoàng quyền, thế hệ sau của Triệu Quang Nghĩa cũng không có người oán trách khiến cho bọn họ vẫn có được cơ hội. Mãi cho tới khi Huy Tổng nắm quyền, triều đình từ từ trở nên hỗn loạn rơi vào tình trạng trong ngoài khốn đốn.

Triệu Cát làm cho Nữ Chân quật khởi.

Vốn đó là một cơ hội tốt nhưng ai ngờ trận chiến Khai Phong lại khiến cho Triệu Hoàn nổi bật.

Nhớ lại thì Trương Bính chủ mưu để cho Trường thái học bãi khóa rất gần với Triệu Thúc Hượng.

Trong ấn tượng của Ngọc Doãn thì thời điểm diễn ra trận chiến Hạ Kiều uyển cục, hai người đó ở bên cạnh Triệu Thúc Hượng.

Nếu cả hai là người của Triệu Thúc Hượng vậy thì những nghi vấn trước kia đều có thể giải thích.

Việc tiết lộ minh ước Yến Sơn chỉ sợ là do Triệu Thúc Hượng dàn xếp. Rồi sau đó chuyện trường Thái Học bãi khóa, vạn dân nằm trước cung điện cũng đều do y âm thâm tác động. Y làm như vậy cũng là muốn cho tình hình đảo loạn để cho thể giành được lợi cho mình.

Nhưng ai có thể ngờ được Ngọc Doãn khai chiến với người Nữ Chân ở Yến sơn lại khiến cho Triệu Hoàn thoát ra khỏi cơn lốc xoáy.

Minh ước Yến Sơn đã bị Triệu Hoàn tuyên bố đó là một thủ đoạn để mê hoặc người nước Kim. Danh vọng của Triệu Hoàn lập tức tăng lên khiến cho ngôi vị hoàng đế được củng cố. Trong tình hình như vậy, Triệu Thúc Hượng liền đi nước hiểm...Cho dù y đẩy ngã được Triệu Hoàn thì nếu Triệu Cát đăng cơ, y có được mối lợi gì? Chuyện này dường như không hợp lý.

Y phải làm hoàng đế, y phải hồi phục vinh quang của tổ tiên...

Nhưng vấn đề ở đây là y định âm mưu cái gì?

Ngọc Doãn phát hiện đầu óc của mình vẫn chưa đủ dùng.

Mưu kế của cổ nhân có phần phức tạp cũng không phải là một người thanh niên chỉ đi theo nghiệp đàn hát như hắn có thể suy nghĩ.

Ừm! Sáng sớm tới tìm La Đức Hoa, không chừng có thể có manh mối...Thật ra tốt nhất là mưu sĩ Tôn Hải nhưng đáng tiếc y đã mai danh ẩn tích chạy tới Hàng Châu khó có thể tìm ngay được.

Nếu có Tôn Hải ở đây chắc chắn có thể nhận ra được dấu hiệu.

Nghĩ tới đây, Ngọc Doãn vỗ trán buồn rầu đứng dậy.

Trở lại phòng ngủ, hắn để nguyên quần áo nằm xuống giường. Trong đầu thì thoáng lại nghĩ tới Triệu Hoàn, Triệu Cát rồi thì Triệu Thúc Hượng...Tất cả loạn thành một mớ bòng bong khiến cho hắn khó ngủ được. Thoáng cái, trời đã sáng, Ngọc Doãn nằm trên giường mãi cho tới khi trời sáng bạch mới mơ màng ngủ. Chỉ có điều do tâm trạng nên hắn không ngủ sâu được. Tới giữa trưa, Lư Chi Sĩ mang đồ ăn tới mới làm cho Ngọc Doãn tỉnh dậy.

Sau khi ăn cơm trưa, Ngọc Doãn liền bảo Lư Chi Sĩ tìm La Đức Hoa tới.

Sau khi hỏi thăm La Đức Hoa một chút tình hình của Thái tử, hắn liền bảo La Đức Hoa đi tìm Cao Nghiêu Khánh lệnh Bối Ngôi vào chiếm giữ Hạ Kiều Uyển.

Hạ Kiều Uyển nằm bên ngoài cửa Cự Tào, kéo dài tới tận lầu Đông Giác bên tả Dịch môn.

Chẳng may có chuyện gì bất ngờ xảy ra, Ngọc Doãn có thể tiếp ứng cho Thái tử.

Triệu Phúc Kim đã dẫn Yến Nô và Lý Tiểu Thúy vào cung. Đêm qua Vương Yến ca cũng đã vào trong cung cấm khiến cho Ngọc Doãn cảm thấy yên tâm hơn.

Một lúc nữa Chu Phượng Sơn sẽ tới đây...Tối lúc đó, trước khi nghỉ cách lần vào cung cấm phải quan sát cho thật kỹ.

Hiện tại Ngọc Doãn cũng chỉ có thể làm được vậy.

Bên phía Chu Huyền vẫn chưa có tin tức. Có điều nghĩ tới chắc Triệu Kham đã nhận được tin Ngọc Doãn trở về Đông Kinh. Nhưng tại sao bên phía Triệu Kham vẫn chưa có động tĩnh gì?

Vậy cứ chờ?

Ngọc Doãn cũng không phải là một kẻ cam tâm tình nguyện.

Phải dựa vào chính mình mới được...

Nghĩ tới đây, Ngọc Doãn lại cảm thấy đau đầu. Hắn ngồi trước bàn võ trán. Bất chợt, hắn vô tình nhìn qua cái danh sách trước mặt.

Cái danh sách này là đêm qua Ngọc Doãn tiện tay viết ra.

Ánh mắt của hắn chú ý vào cái tên Điện Tiền Ti Thái uy Vương Tông Trụ. Hắn nhíu mày cảm thấy dường như mình bỏ sót một chi tiết nào đó.

Nhưng là bỏ sót chi tiết nào?

Ngọc Doãn vỗ đầu tiếp tục suy nghĩ.

530. Chương 527: Một Đêm Thật Dài. (5)

Ban đêm, điện Đại Khánh đốt đèn sáng trưng. Những cơn gió đêm làm cho hàng dương liễu ngoài điện xào xạc. Những dải lụa màu hồng được buộc trên đó bay phấp phất càng làm tăng thêm bầu không khí vui vẻ.

Triệu Cát ngồi dưới thềm ngọc nhìn lên Long ỷ với ánh mắt đầy hoài niệm.

Có điều ánh mắt của y lập tức chuyển về phía điện Đại Khánh đang được trang hoàng lộng lẫy. Chỉ một lát nữa, Triệu Hoàn ở đây ký kết minh ước sẽ khiến cho ngôi vị hoàng đế lại càng được củng cố thêm. Cùng với cảnh tranh nhau máu chảy đầu rơi chẳng bằng nhân cơ hội này mà rời khỏi rồi ngày thường ngồi vẽ tranh, đánh đàn, ngâm thơ còn sướng hơn.

Trong sâu thẳm, Triệu Cát là một vị văn nhân phong nhã. Trước đây y dốc to bộ sức lực để nắm quyền trong tay, mặc dù có được quyền cao chức trọng nhưng lại mất đi bản chất phong nhã.

Triệu Cát khẽ thở dài nhìn về phía Triệu Cấu đang ngồi cách đó không xa. Y chợt nhíu mày khi thấy sắc mặt của Triệu Cấu như hơi hoảng hốt.

Triệu Cát biết đối với chuyện bản thân rời khỏi sự tranh đấu, Triệu Cấu cũng không hề muốn. Chuyện Triệu Cát rời khỏi, Triệu Cấu không hề muốn. Nhưng nếu không có Triệu Cát thì không có cái danh chính ngôn thuận. Thật ra đại ca sinh ra Cửu Nhi cũng không hề kém chỉ tiếc Cửu Nhi không hiểu được tình hình, chính xác là không được trọng dụng.

Đại ca chính là Triệu Hoàn.

Người tổng đối với nhi tử thường gọi là đại ca.

Cho dù là ở ngôi cửu ngũ thì cũng gọi con mình là đại ca

Thân thể Triệu Cấu cường tráng có thần lực. Thoáng ở trong đám con của Triệu Cát y là người mạnh nhất lại có thêm thuần thực cung mã. Chỉ có điều với sức lực võ nghệ như vậy nhưng lại không có sự suy nghĩ. Chỉ cần nhìn thái độ của gã với người Nữ Chân là có thể thấy được.

Trước kia Triệu Cát dốc lòng củng cố quyền lực, không để ý tới tính tình của Triệu Cấu nhưng bây giờ nhìn lại đúng là không được hài lòng cho lắm.

Về điểm này, đại ca thật sự làm tốt hơn Cửu Nhi. Nghĩ tới đây, Triệu Cát không để ý tới Triệu Cấu nữa.

Lúc này, Triệu Kham đi vào điện Đại Khánh tới trước mặt Triệu Cát mà nói với sự cung kính:

- Tôn nhi bái kiến gia gia

- Sao giờ tiểu Ca mới tới?

Triệu Cát liền nở nụ cười. Trong điện Đại Khánh, bá quan văn võ đều tới đón tiếp Triệu Kham.

Triệu Kham lần lượt đáp lễ rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh Triệu Cát:

- Thánh nhân phái tôn nhi làm xong vài chuyện mới cho tôn nhi tới đây.

Triệu Cát cười nói:

- Thánh nhân bắt làm cái gì?

- Hôm nay đọc một bài rồi luyện viết chữ.

Triệu Cát liên tục gật đầu:

- Học là tốt, học là tốt...Tiểu Ca tìm hiểu sẽ có được nhiều kiến thức.

Triệu Kham ngoan ngoãn gật đầu đồng ý. ánh mắt của y đảo qua đại điện rồi có chút thất vọng.

“Thập Tam tỷ nói tiểu Ất tới đây. Đáng tiếc hắn không thể xuất hiện trước mặt mọi người. Ở đây toàn là những người không biết.”

Lần này đại thắng quân giặc cũng có liên quan tới bọn họ?

Nếu không có ta và tiểu Ất anh dũng giết giặc ở Yên Sơn thì làm sao có đại thắng thế này? Công thần chẳng thấy toàn là lũ ăn bám ngồi đây nói nhiều. Nếu sau này ta đăng cơ nhất định phải phong chức cho Tiểu Ất.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Triệu Kham trở nên sáng ngời. Gã không muốn hàn huyên với đám văn võ bá quan trong điện nên ngồi mãi bên cạnh Triệu Cát không chịu rời đi.

- Gia gia! Phụ hoàng sao mãi vẫn chưa về?

Triệu Cát nhẹ nhàng xoa đầu Triệu Kham rồi nói nhỏ:

- Quan gia đang ký kết minh ước, những bước trong đó hơi phức tạp. Có lẽ lúc này cũng đang chuẩn bị về. Chờ khi Quan gia trở về có thể khai tiệc...Tiểu Ca muốn ăn gì?

Triệu Kham nghiêng đầu suy nghĩ đang định mở miệng thì nghe thấy từ bên ngoài điện Đại Khánh có tiếng ồn ào vọng vào.

- Không hay rồi. Không hay rồi.

Triệu Cát nghe thấy vậy thì ngăn người vội vàng đứng dậy thuận tay kéo Triệu Kham ra phía sau lưng mình.

Bầu không khí trong điện Đại Khánh đột nhiên trở nên yên tĩnh. Đám văn võ bá quan đều kinh ngạc nhìn ra ngoài điện.

- Đạo Quân! Chuyện lớn không hay rồi.

- Có chuyện gì?

Triệu Cát trầm giọng quát. Trong lòng lão đột nhiên có một dự cảm xấu có điều sắc mặt vẫn bình thản không hề thể hiện chút tình cảm nào. Trở thành Hoàng đế hai mươi sáu năm chút bình tĩnh và suy tính vẫn phải có. Mặc dù trước đó khi người Nữ Chân xuôi Nam khiến cho Triệu Cát hết sức rối loạn, hoảng sợ lo lắng. Nhưng hiện tại, Triệu Cát vẫn không hề có lấy một chút bối rối mà cố gắng giữ tình hình.

- Phù Lăng quận công! Phù Lăng quận công phản rồi.

Một câu nói khiến cho cả điện Đại Khánh hỗn loạn. Triệu Cát quát lớn:

- Tất cả cầm miệng cho ta.

Sự ảnh hưởng xây dựng trong hai mươi sáu năm khiến cho đại điện trở nên yên tĩnh.

Triệu Cát quát:

- Người nói chậm thôi. Phù Lăng quận công đang yên đang lành tại sao lại làm phản?

- Bẩm Đạo Quân! Phù Lăng quận công dẫn Điện Tiền ti phó Đô Thống Khổng Ngạn xông qua cửa Tuyền Đức nói là báo thù cho Quan gia. Bây giờ đang xông tới cửa điện Đại Khánh.

Báo thù cho quan gia?

Triệu Cát cảm thấy giật mình.

- Nói hươu nói vượn. Làm sao mà Phù Lăng quận công có thể tạo phản?

Triệu Cầu đứng ở bên cạnh đột nhiên bước ra quát. Triệu Cát nhú mày, ánh mắt có chút dữ tợn liếc nhìn Triệu Cầu.

Hình như Cửu Nhi có gì đó đang dối ta. Nếu không vừa rồi còn đang như người mất hồn, tại sao chỉ trong chốc lát lại như vậy?

Triệu Cát đang định mở miệng thì chợt nghe từ ngoài cửa Đại Khánh vang lên những tiếng nổ mạnh.

Tiếng người hô, ngựa hí hòa vào với nhau. Văn võ bá quan trên điện Đại Khánh lập tức dồn lại với nhau, chân tay luống cuống không biết phải nên làm thế nào.

- Tiểu Ca! Nhanh chóng thông báo cho thánh nhân có chuyện xảy ra.

Lúc này, suy nghĩ đầu tiên của Triệu Cát đó là để cho Triệu Kham rời đi. Nhưng đúng lúc này bên ngoài điện Đại Khánh chợt vang lên tiếng người hô ngựa hí.

Vương Triệu Kỳ phụ trách tiệc rượu hôm nay liền đi ra ngoài không ngờ từ bên ngoài có một đội cấm quân Điện Tiền Ti chạy vào. Không để cho Triệu Kỳ mở miệng, bọn chúng vung đao chém y ngã ra đất. Triệu Kỳ kêu lên một tiếng thảm thiết rồi gục xuống trong vũng máu mà tắt thở.

Mấy trăm tên cấm quân từ bên ngoài ồ ạt vào trong điện Đại Khánh nhanh chóng bao vây tất cả mọi người.

Triệu Thúc Hưởng mặc giáp trụ cầm bảo kiếm từ bên ngoài bước vào. Trên thanh bảo kiếm của y vẫn còn máu đang nhỏ rõ ràng là vừa mới giết người.

- Triệu Thúc Hưởng! Người muốn làm gì?

Một viên quan đứng dậy chỉ Triệu Thúc Hưởng mà quát hỏi. Không để cho người đó dứt lời, một viên võ tướng đi phía sau Triệu Thúc Hưởng chợt lao ra không nói hai lời vung đao chém xuống khiến cho viên quan đó ngã ra đất.

Nhất thời điện Đại Khánh trở nên hết sức hỗn loạn. Triệu Cát kéo Triệu Kham về phía sau nhìn Triệu Thúc Hưởng với ánh mắt không thể ngờ nổi. Còn sắc mặt của Triệu Cầu thì trắng bệch như đag tự hỏi mình là đúng hay sai.

- Thập Cửu ca! Người định làm gì?

- Phụng mệnh di chiếu của Tiên Hoàng đến đây giết giặc.

Triệu Thúc Hưởng quát to khiến cho bá quan văn võ trên điện xôn xao.

Di chiếu của tiên hoàng?

Tất cả mọi người đều cảm thấy căng thẳng. Chẳng lẽ...

Sắc mặt của Triệu Cát hết sức khó coi. Y bước về phía trước mà trầm giọng quát:

- Người phụng mệnh di chiếu của Tiên hoàng nào?

Nét mặt của Triệu Thúc Hưởng có một sự đau thương và tức giận chỉ Triệu Cát rồi quát:

- Hôn quân! Người còn dám ra đây mà hỏi?

Nói xong, y cầm bảo kiếm chỉ vào mặt Triệu Cát:

- Hôn quân! Người vì mưu đoạt ngôi vị hoàng đế mà cấu kết với quân giặc ám sát quan gia ở lầu Bảo Tân...Có câu hổ dữ không ăn thịt con. Người ở ngôi vị Hoàng đế cắt đứt cầu hòa, ngay cả thân sinh cũng giết. Nếu Đại Tổng ta mà để cho hôn quân người nắm triều đình thì chỉ sợ chẳng bao lâu nữa sẽ mất hết cả cơ nghiệp.

Ngay lập tức cả đại diện trở nên xôn xao. Cảnh Nam Trọng của Xu Mật Viện đứng dậy quát to:

- Phù Lãng quận côn! Những gì ngài nói là thật?

- Hoàn toàn là sự thật.

Triệu Thúc Hưởng mang vẻ mặt bi ai:

- Cảnh tướng công! Làm sao ta giám lấy chuyện này ra để đùa giỡn? Hôm nay quan gia ở lầu Bảo Tân chờ sứ giả của quân giặc không ngờ sứ giả của quân giặc không tới. Quan gia liền hỏi đại diện cho quân giặc không ngờ quân giặc phát rồ giết chết quan gia ngay tại chỗ. Yến Trục Các và Ngô Học sĩ bị quân giặc giết chết trong lúc hỗn loạn. Lúc đó ta bảo vệ bên ngoài lầu Bảo Tân, nghe nói trong lầu có biến cố liền xông vào nhưng Quan gia đã không còn sống. Đám tù binh của quân giặc nói là do Thái Thượng Đạo Quân ra lệnh. Ta cũng không tin vào điều đó nhưng mãi tới khi quân giặc lấy ra một phong thư, ta mới biết được. Đạo Quân! Thần cũng biết Đạo Quân có ý chưởng quản triều đình nhưng không ngờ Đạo Quân lại dùng cách này...Trong trận chiến Yến Sơn, tướng sĩ của Đại Tổng ta tử chiến giành thắng lợi nhưng ngài lại bỏ Úy Châu và Ứng Châu, còn muốn cắt cả phủ Yến Sơn cho quân giặc. Ngài làm như vậy thì tướng sĩ của Đại Tổng ta ở đâu?

Triệu Thúc Hưởng nói tới cuối liền làm như vừa than vừa khóc.

Triệu Cát đứng đó im lặng không nói. Y yên lặng quan sát tình hình. Còn Triệu Kham đứng sau lưng thì nắm chặt tay Triệu Cát.

Sự tình diễn ra tới mức này, Triệu Kham cũng cảm thấy hồ đồ...Hắn biết phụ hoàng đã chết. Nhưng hắn cũng rõ quốc công không giết phụ hoàng. Bởi vì ngày hôm qua quốc công còn vui vẻ hỏi hắn chờ sau khi Triều Hoàn ký kết xong với người Nữ Chân có muốn đi cùng với lão tới Đông Nam? Quốc công nói muốn dẫn hắn tới Hàng châu, ngắm nhìn cảnh đẹp Tô Hàng. Mặc dù Triệu Kham còn nhỏ tuổi nhưng có thể cảm nhận được sự vui sướng của Triệu Cát hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

Nhưng nếu là do Triệu Cát gây ra, vậy thì...

Cơn giận trong lòng Triệu Cát đã lên tới mức cực hạn. Tuy nhiên lão vẫn giữ nét mặt bình tĩnh đợi Triệu Thúc Hưởng đưa ra chiêu cuối cùng.

Cảnh Nam Trọng tiến lên một bước nhận lấy bức thư trong tay Triệu Thúc Hưởng. Sau khi xem qua một lần, y thở dài một cái rồi quay người lại nhìn Triệu Cát chăm chú:

- Đạo Quân! Ngài có thể làm cái chuyện hồ đồ thế này sao?

Trong phút chốc, điện Đại Khánh trở nên xôn xao.

Lời nói của Cảnh Nam Trọng không thể nghi ngờ là đã chứng thực lời nói của Triệu Thúc Hưởng.

Triệu Cát nổi giận nói:

- Cảnh Nam Trọng! Người nói bậy cái gì vậy?

Cảnh Nam Trọng nổi giận đùng đùng, chỉ tay về phía Triệu Cầu quát mắng:

- Tề quốc công! Người còn nói dối phải không? Trong bức thư này còn có ấn tỷ của người, còn có người tự tay ký tên...Mặc dù cự thân lớn tuổi nhưng vẫn còn có mắt. Tề quốc công! Khi ngài ký tên có một thói quen đó là giữa chữ Cát đột nhiên dừng bút...Hai cha con của người thông đồng với nhau bắt chắp cơ nghiệp tổ tông lại còn mưu hại quan gia.

Triệu Cầu nghe thấy vậy thì như sét đánh. Y bước lên giật lấy bức thư trong tay Cảnh Nam Trọng nhìn lướt qua rồi sắc mặt trở nên trắng bệch.

531. Chương 528: Một Đêm Thật Dài. (6)

Ấn tỷ và chữ ký trong bức thư đó đúng là của y. Triệu Cầu đột nhiên ngẩng đầu nhìn Triệu Thúc Hưởng:

- Người hãm hại ta.

Ấn tỷ và chữ ký này tất nhiên là y biết. Mấy ngày trước, Triệu Thúc Hưởng tìm y nhờ y ký tên và đóng ấn lên một tờ giấy trắng. Có điều khi đó Triệu Thúc Hưởng nói với y là để Triệu Hoàn cam đoan, bức bách Triệu Hoàn nhường ngôi. Nhưng không một ai có thể ngờ được bây giờ nó lại biết thành bức thư Triệu Cầu cấu kết với Nữ Chân mưu hại Triệu Hoàn.

Triệu Cầu nuốt nước bọt, toàn thân run rẩy. Ánh mắt của Triệu Thúc Hưởng hết sức lạnh lùng:

- Tề quốc công! Chữ ký và ấn tỷ của ngài làm sao lại thành ta hai ngài?

- Người...

Không để cho Triệu Cầu nói dứt lời, chợt nghe Triệu Cát quát khê:

- Cữu nhi. Câm miệng.

Triệu Cầu run người quay lại nhìn Triệu Cát rồi nói với giọng run rẩy:

- Đạo Quân! Việc này thật sự không liên quan gì tới thần.

Triệu Cát nói:

- Nhưng hiện tại lại có liên quan tới người.

Y lặng lẽ lùi lại một bước chắn Triệu Kham ở phía sau mà nói:

- Thập Cữu Lang! Người giỏi thật...Ha ha! Nghĩ tới trên điện này chắc cũng có rất nhiều người đồng đảng với người. Người vì ván bài ngày hôm nay mà suy tính thâm sâu đấy.

- Đạo Quân! Sao lại nói vậy?

Triệu Cát không nhìn Triệu Thúc Hưởng mà nhìn về phía Cảnh Nam Trọng. Cảnh Nam Trọng không khỏi hồi hộp nào ngờ ánh mắt của Triệu Cát chỉ lướt qua chứ không để ý tới y.

Đường Khác, Trương Bang Xương, Vương Thì Ung...

Lúc này, Triệu Cát không hề có lấy một chút sợ hãi mà còn vô cùng bình tĩnh.

- Lúc trước người khuyên ta đoạt quyền là Thập Cữu Lang. Hôm nay người vu hại ta mưu sát đại ca cũng là Thập Cữu Lang...Thập Cữu Lang, người quả nhiên là hậu duệ của Triệu Quang Mỹ. Với ván bài ngày hôm nay có lẽ người mất rất nhiều sức lực. Không chỉ người mà còn phụ thân người, gia gia của người...Thậm chí

cả khi Triệu Quang Mỹ bị giáng chức làm Phù Lăng quận công có lẽ cũng bắt đầu âm mưu. Mưu kế hay, thật bản lĩnh.

Triệu Thúc Hường nở nụ cười.

- Đạo Quân đừng nói vậy. Chẳng qua là ta chỉ ăn thắng nói thật mà thôi.

- Phải không?

Triệu Cát cười lạnh, nói:

- Chỉ sợ trên điện Đại Khánh này có hơn một nửa là tay chân của người...Đáng tiếc người vẫn chưa đủ độc. Nếu là ta, ta sẽ sai người vào hoàng cung giết sạch cả ta và vợ con ta, sau đó mới lấy ra cái chứng cứ này để thực hiện cái gọi là chết không có người đối chứng. Đến lúc đó người có thể lấy danh nghĩa thiên tử hiệu lệnh thiên hạ, phò tá Tiểu ca đăng cơ. Chẳng hai năm, người sẽ lấy cơ đánh chết Tiểu ca bằng thuốc độc rồi tự mình làm hoàng đế...Cả triều đều là người của người, tất nhiên sẽ theo người. Giỏi lắm! Người lại có thể học Thái Tổ mà khoác hoàng bào một lần nữa...

Ánh mắt của Triệu Thúc Hường có chút tàn nhẫn.

Triệu Cát không thèm nhìn, dường như đang tự nói với mình:

- Trước đây người xúi giục ta tranh quyền với đại ca, rồi sau đó lại bí mật báo với quan gia, vu cáo rằng ta định khi Quan gia tể trời vào ngày mừng hai tháng hai sẽ phát động binh biến. Đại ca tin người, mật lệnh cho Vương Tông Trự tới núi Tây Đài mai phục. Vương Tông Trự vừa mới đi, Điện Tiền ti lập tức do Khổng Ngạn quản lý. Ta còn nhớ mang máng rằng Khổng Ngạn vốn là một tên vô lại nhưng sau đó lại đi theo Uông Bá Ngạn. Rồi Uông Bá Ngạn đưa y tới phủ Khai Phong. Đáng tiếc khi đó ta có mắt như mù không để ý tới chuyện này. Sau khi Khai Phong bị bao vây, Cao Cầu bị bệnh từ quan được Quan gia ân chuẩn, lệnh Vương Tông Trự làm Điện Tiền Ti thái úy rồi Khổng Ngạn được làm phó thống chế. Mưu kế cao thật...Thập Cửu Lang! Trước kia ta thật sự xem thường người. Quan gia và ta bị người lừa giỡn trong tay. Còn có Cửu Nhi háo thắng của ta cũng bị người lừa giỡn. Ta cảm thấy rất lạ tại sao quan gia đột nhiên lại đi ký kết minh ước, chắc là cũng do Thập Cửu Lang người xúi bẩy.

- Đúng rồi! Nếu ta đoán không nhầm thì có lẽ cái tên Vương Tông Trự ngu xuẩn bây giờ chắc đã thành cô hồn vô chủ...Người điều Trương Bá Phán và Diêu Bình Trọng đi khiến cho Đông Kinh nằm trong tay người. Khi đám người Trương Bá Phán trở về thì người đã ổn định tình hình, lại có tên gian tặc Cảnh Nam Trọng giúp đỡ, cho dù bọn họ có lòng phản đối cũng không làm gì được người.

Vừa nói, Triệu Cát vừa liếc mắt nhìn từng người trong điện.

- Cảnh Nam Trọng! Trương Bang Xương! Vương Thì Ung! Ngô Bái...Tần Hội Chi! Cả người cũng theo Thập Cửu Lang sao?

Phủ doãn Khai Phong Tần Cối nghe thấy vậy vội vàng la lớn:

- Đạo Quân! Thần hoàn toàn không biết việc này.

Có điều theo từng cái tên mà Triệu Cát nhắc, trên điện Đại Khánh dưới sự hướng dẫn của Cảnh Nam Trọng, nhiều người lặng lẽ tới bên cạnh Triệu Thúc Hường.

Sắc mặt của Triệu Thúc Hường liền thay đổi.

- Đạo Quân quả nhiên lợi hại...Có điều người không nên thức tỉnh ta. Chỉ cần ta giết ngài thì ai biết đâu là sự thật?

- Ta biết.

Rốt cuộc Triệu Kham không nhịn được nữa, lách khỏi sau lưng Triệu Cát mà chỉ tay về phía Triệu Thúc Hường mắng:

- Ta sớm biết người không phải là người tốt. Tiểu Át từng nói không thể tin được người. Cái tên nghịch tặc người dám sát hại phụ hoàng. Ta phải giết người.

Triệu Cát sợ hãi định ngăn Triệu Kham lại nhưng không còn kịp.

Sắc mặt của Triệu Thúc Hưởng nghiêm lại:

- Hóa ra thái tử cũng ở đây...Tiểu ca! Vốn ta đang định giữ lại mạng của người không ngờ người lại nhảy ra. Nếu vậy thì đừng có trách ta lòng lang dạ sói. Hôm nay ai ở trong điện thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Chỉ cần giết chết các người thì ai làm gì được ta?

Hai mắt Triệu Kham đỏ ngầu nghiêng rằng nghiêng lợi lao về phía Triệu Thúc Hưởng.

Triệu Cát vội vàng kéo cánh tay Triệu Kham mà quát to:

- Thập Cửu Lang! Người dám?

- Ha ha! Có gì mà không dám?

Triệu Thúc Hưởng nhe răng cười nói:

- Năm đó tổ tông Triệu Quang Nghĩa của người dám cướp ngôi vị hoàng đế của Thái Tổ. Vì sao hôm nay ta không được đoạt ngôi vị hoàng đế?

Đúng lúc này, Triệu Cầu hét lên nhào về phía Triệu Thúc Hưởng.

- Triệu Thúc Hưởng! Ta liều mạng với người.

Mặc kệ trận tranh đấu này ai thắng nhưng Triệu Cầu chắc chắn là xong rồi.

Triệu Cát nói đúng. Gã thật sự ngu xuẩn bị Thập Cửu Lang lừa cho xoay như chong chóng rồi bị hấn bán mà không biết.

Người đàn ông đứng bên cạnh Triệu Thúc Hưởng chính là Khổng Ngạn. Triệu Cầu vừa mới tới gần, y liền vượt lên chắn đường. Y vung đao bổ về phía Triệu Cầu.

Triệu Thúc Hưởng ngửa mặt lên trời cười to:

- Đạo Quân nói đúng. Cửu ca! Người đứng là ngu xuẩn tới lúc này vẫn chưa nhận thức rõ tình hình hay sao? Nếu người chịu thần phục ta, ít nhất vẫn giữ được mạng và vinh hoa phú quý. Có điều nếu người đã muốn tìm cái chết...Ha ha! Ta ở đây, người nào dám tới giết ta?

Lúc này, Triệu Thúc Hưởng đã nắm chắc thắng lợi trong tay. Y vừa định ra lệnh cho cấm quân ra tay thì chợt nghe ở một góc của điện Đại Khánh có tiếng gầm giống như tiếng sư tử.

Âm thanh đó khiến cho người ta sợ hãi vang vọng trong điện Đại Khánh. Cấm quân bị âm thanh làm cho sợ hãi khựng hết cả lại. Cùng lúc đó, chỉ thấy một người từ trong góc lao ra giật lấy một cái chùy trong tay một tên cấm quân rồi sau đó xoay người đá văng tên cấm quân đó bay ra ngoài.

Triệu Thúc Hưởng ngẩn người vội vàng hét lên:

- Miêu Phó! Ngăn hấn lại.

Phó hồng chế Miêu Phó của mã quân thị vệ vội rút đao tiến lên ngăn cản.

Cùng lúc đó, cấm quân cũng hò hét lao về phía Triệu Cát. Bên ngoài điện Đại Khánh tiếng kêu vang lên khắp nơi. Phó thống chế Lưu Chính Ngạn của bộ quân thị vệ cũng dẫn quân tấn công Hoàng Thành.

Toàn bộ hoàng cung bây giờ gần như thất thủ. Đối mặt với đám cấm quân chen chúc nhau lao tới, đám thị vệ sợ tới mức rụng rời chân tay. Cho dù có lòng muốn chống lại nhưng cũng không biết phải làm thế nào. Triệu Thúc Hưởng chuẩn bị tốt mới tới đây. Còn Vương Tông Trụ, Trương Bá Phán không có mặt nên đám người Miêu Phó, Khổng Ngạn là thống soái cấm quân khiến cho rất nhiều người không biết phải nghe lệnh ai.

- Tiểu Ất?

Triệu Kham nhìn thấy rõ người lao ra thì vừa sợ hãi vừa vui mừng.

Ngọc Doãn múa cây chùy đẩy đám cấm quân lại. Nhìn thấy Miêu Phó dẫn người xông tới, hấn lắc mình trốn sau một cây cột rồi ném ra một cái vật màu đen.

- Tiểu ca! Dẫn Đạo Quân đi mau.

Lúc này, Triệu Cát cũng phản ứng vội vàng kéo tay Triệu Kham định chạy ra ngoài điện.

- Mau tới cung Phúc Trữ.

Âm thanh của Ngọc Doãn còn chưa dứt thì nghe thấy một tiếng nổ vang.

Một quả Chưởng Tâm Lôi nổ tung trên đại điện khiến cho ba tên cấm quân tránh không kịp bị nổ chung nát thịt.

Miêu Phó kêu lên một tiếng thảm thiết mà ngã lăn ra đất. Có điều do y mặc giáp nên cũng không bị thương. Nhưng cái áo giáp quá nặng khiến cho y muốn dậy cũng khó.

- Tới cung Phúc Trữ.

Ngọc Doãn lại hét lên đồng thời ngăn cản Cấm quân.

Bên kia, Triệu Cấu hét lên một tiếng thảm thiết rồi bị Khổng Ngạn chém chết.

Máu tươi lập tức nhuộm đỏ điện Đại Khánh. Đám văn võ bá quan chạy trốn khắp nơi, Cấm quân thì ủa lên.

Triệu Cát kéo tay Triệu Kham chạy được mấy bước thì bị trượt chân ngã lăn ra đất. Một tên cấm quân vung dao vọt tới định giết chết Triệu Cát. Nào ngờ Triệu Kham đột nhiên lao thẳng vào ngực của tên cấm quân đó khiến cho y hét lên một tiếng thảm thiết. Trên ngực của y có một con dao găm sáng chói.

Gương mặt nhỏ nhắn của Triệu Kham trắng bệch, ngồi dưới đất mà thở dốc.

Con dao găm đó là lễ vật năm đó Ngọc Doãn tặng cho y. Vào thời điểm Thiên quân nguy kịch, Triệu Kham sử dụng thuật đồ vật mà Ngọc Doãn dạy cho mình giết chết một tên cấm quân. Quả nhiên sau khi trải qua trận chiến Trần Kiều, lúc này hành động của Triệu Kham cũng khiến cho Triệu Cát ngây người. Chỉ có điều dù Triệu Kham giết chết một tên cấm quân nhưng lại khiến cho một tên khác chú ý. Hai tên cấm quân cầm trường thương trong tay lao thẳng về phía Triệu Kham. Triệu Kham mới giết một người, tay chân còn đang nhũn ra. Nhìn thấy cấm quân nhào về phía mình mà không biết trốn tránh như thế nào, cứ ngồi yên trong vũng máu.

- Thái tử đừng sợ! Chu Phượng Sơn ở đây.

Một vị tráng hán ăn mặc như Cấm quân từ một bên xông tới vung cương đao ngăn cản hai tên cấm quân.

Lúc này, Chu Phượng Sơn và Ngọc Doãn ở trong điện chuẩn bị rượu. Đột nhiên Triệu Thúc Hưởng tạo phản khiến cho Chu Phượng Sơn luống cuống. Cho tới khi Ngọc Doãn lao ra, Chu Phượng Sơn mới bình tĩnh vội vàng theo Ngọc Doãn vào trong điện. Dù sao thì y cũng là cao thủ của Đại Tự phòng ngự Quyền quán, cấm quân mặc dù lợi hại nhưng làm sao có thể sánh được với Chu Phượng Sơn?

Chỉ thấy Chu Phượng Sơn vung đao chém một tên cấm quân nằm lăn ra đất. Y chắn trước mặt Triệu Kham rống to:

- Tiểu Ất! Đừng có ham chiến. Bảo vệ Đạo Quân và Thái Tử quan trọng hơn. Nơi này để cho ta.

Ngọc Doãn ngay vậy liền cầm cây chùy trong tay ném mạnh một cái rồi xoay người lại.

532. Chương 529: Một Đêm Thật Dài. (7)

Đám người Miêu Phó đang lao tới thì thấy đột nhiên Ngọc Doãn vọt lên rồi ném ra một quả Chưởng Tâm Lôi. Đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của nó, đám người Miêu Phó vội vàng tránh né. Ngọc Doãn vừa mới chạm

chân xuống đột cho nghe thấy một thứ âm thanh khàn khàn:

- Người là cái tên đồ tể Ngọc tiểu Át đó sao? Mau chết đi cho ta.

Một cơn gió lập tức ập tới mặt. Khổng Ngạn vùng đảo bỏ về phía Ngọc Doãn.

Nói thì chậm nhưng diễn biến lúc đó lại vô cùng nhanh. Ngọc Doãn uốn người một cái khiến cho lưỡi đao của Khổng Ngạn sượt qua bên người. Chỉ thấy một chiêu tiểu quỷ gõ cửa của hắn phát ra nhìn thì thông thả nhưng tốc độ lại nhanh như điện. Vừa nhanh vừa chậm khiến cho Khổng Ngạn cảm thấy hết sức khó chịu. Y định né tránh nhưng không còn kịp nữa. Chỉ nghe một tiếng động vang lên, hai tay của Ngọc Doãn đã vỗ vào ngực của y.

Trong hai tay của Ngọc Doãn không biết có thứ gì. Nhưng khi đánh lên người Khổng Ngạn khiến cho y có cảm giác như một vật gì đó chui vào trong người.

Khí kình.

Từ một năm trước, Ngọc Doãn đã đạt tới trình độ Nội đẳng tử. Hai tay phóng ra với đầy sức mạnh. Một đôi tay trần đánh vào ngực Khổng Ngạn khiến cho y phun máu tươi mà bay về phía sau.

Cùng lúc đó, sau lưng Ngọc Doãn vang lên một tiếng nổ. Lực xung kích của Chương Tâm Lôi hất hắn ngã ra đất.

Ngọc Doãn vội vàng lặn một vòng tới trước mặt Triệu Kham. Hắn nhanh tay ôm lấy Triệu Kham.

- Lão Chu! Bảo vệ Đạo Quân.

Chu Phương Sơn lên tiếng rồi vùng đảo đánh ra tứ phía, đẩy lùi đám cấm quân. Nhân lúc cấm quân bị đẩy lùi, y lập tức vọt tới bên cạnh Triệu Cát mà đỡ lão đứng dậy.

- Mau tới cung Phúc Trữ.

- Tiểu Át! Theo ta.

Chu Phương Sơn lập tức dìu Triệu Cát mà chạy. Còn Ngọc Doãn thì ôm Triệu Kham bám theo sau.

Chợt có một bàn tay thò ra nắm lấy vạt áo Ngọc Doãn. Hắn cúi đầu xuống thì thấy một người đàn ông đầy máu đang nắm lấy chân của mình:

- Tiểu Át! Đưa ta đi. Cứu ta.

Tần Cối?

Ngọc Doãn cảm thấy sững sốt.

Tần Cối cũng không phản bội lại Triệu Cát. Chỉ có điều vừa rồi y chậm chân bị Chương Tâm Lôi của Ngọc Doãn ảnh hưởng khiến cho trọng thương.

Cứu hay là không cứu?

Nói thật vừa rồi, Tần Cối cũng không lộ bộ mặt gian thần bán nước, hãm hại Nhạc Phi như trong lịch sử. Từ khi y tới phủ Khai Phong tới nay, mọi người được ăn ngon ngủ kỹ. Vừa rồi y có thể gia nhập vào bên Triệu Thúc Hương nhưng Tần Cối lại không làm vậy.

Nhưng Ngọc Doãn không muốn cứu y...Nhìn thương tích của y rất nặng chỉ sợ khó giữ được mạng. Lại nói, Ngọc Doãn cũng không muốn rước lấy rắc rối. Hiện tại Tần Cối thể hiện một sự tốt bụng nhưng không có nghĩa sau này y còn được như thế.

Trong lịch sử, vào giai đoạn khó khăn thời Tĩnh Khang, Tần Cối được điều tới phía Bắc. Nhưng sau khi từ đó trở về...Người này hoàn toàn thay đổi.

Ngọc Doãn không muốn tương lai bị Tần Cối hãm hại. Nên nhớ rằng y là một văn nhân, một văn nhân giết người không thấy máu...

Nghĩ tới đây, Ngọc Doãn liền quyết định. Hắn hơi run người, khí kinh bốc lên đánh văng tay Tần Cối. Nhìn thấy mười lăm tên cấm quân lao tới, hắn liền nhấc chân đá vào người của Tần Cối. Một cước đó, Ngọc Doãn dùng hết sức, cho dù Tần Cối không bị thương thì cũng khó giữ được mạng. Chưa nói hiện giờ y đang bị trọng thương lại thêm một cước của Ngọc Doãn khiến cho miệng phun máu tươi.

- Sau này vợ con của ngươi ta sẽ nuôi. Đừng có oán hận.

Chẳng biết y có nghe được câu nói đó không nhưng một cước của Ngọc Doãn khiến cho nội tạng của y đập nát thì thể văng ra đập vào người đám cấm quân.

Ngọc Doãn nhân dịp quay đầu lại vừa đi vừa nói:

- Tiểu Ca đừng sợ. Tiểu Át ở đây.

Khi Ngọc Doãn ôm Triệu Kham vào người, tâm trạng của Triệu Kham lập tức trở nên bình tĩnh.

Y có thể nghe thấy tiếng tim của Ngọc Doãn đập, cảm nhận được hơi ấm từ người hắn. Đưa bàn tay bé nhỏ ôm chặt cổ Ngọc Doãn, Triệu Kham cũng chẳng để ý Ngọc Doãn đá chết Tần Cối mà chỉ lẩm bẩm:

- Tiểu Át! Ta không sợ.

Trong điện Đại Khánh trở nên vô cùng hỗn loạn.

Triệu Thúc Hưởng không thể ngờ được chuyện lại xảy ra theo hướng này. Vốn tất cả đang nằm trong lòng bàn tay của y thì bị Ngọc Doãn phá hoại.

Khổng Ngạn được người ta đỡ dậy. Trên giáp ngực của y có một bàn tay hết sức rõ ràng. Nếu không có áo giáp bảo vệ thì một chưởng của Ngọc Doãn đủ lấy mạng của Khổng Ngạn. Nhưng lúc này, Khổng Ngạn cũng bị thương nội phủ, sắc mặt trắng bệch. Y đi tới bên cạnh Triệu Thúc Hưởng:

- Chủ công! Bây giờ phải làm thế nào?

Sắc mặt của Triệu Thúc Hưởng xanh mét, quát to:

- Không để sót một ai.

Y giữ chặt Khổng Ngạn:

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Hôm nay tất cả những người không chịu thần phục đều giết hết.

- Vâng.

Khổng Ngạn vội vàng lĩnh mệnh nhưng do nói quá vội khiến cho y ho rũ rượi.

Triệu Thúc Hưởng quay đầu bước về phía đám người Cảnh Nam Trọng. Phía sau thì thoảng lại vang lên tiếng kêu thảm thiết nhưng y làm như điếc...

- Chủ công...

Lưu Chính Ngạn ở ngoài điện Đại Khánh vái chào Triệu Thúc Hưởng.

- Điện Đại Khánh đã bị chúng ta khống chế đã công kích được cửa Thừa Thiên hay chưa?

Triệu Thúc Hưởng hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại. Một lúc sau, y chợt mở to mắt mà quát to:

- Tiếp tục tấn công...Lưu Chính Ngạn! Ta cho ngươi nửa canh giờ phải chiếm được cung Phúc Trữ. Không được tha cho một ai. Qua ngày hôm nay, nếu như không thành công thì chúng ta chết không có chỗ chôn.

- Vâng!

Lưu Chính Ngạn cũng biết mình không còn đường lui nữa rồi. Hôm nay đã lên thuyền giặc vậy thì chỉ còn biết chèo tiếp mà thôi...Y dẫn theo cấm quân vòng qua điện Đại Khánh lao thẳng tới cửa Thừa Thiên.

Mà lúc này, Ngọc Doãn ôm Triệu Kham cũng đuổi kịp Chu Phương Sơn và Triệu Cát. Nhìn thấy Triệu Cát thở hồng hộc, bước đi khập khiễng, Ngọc Doãn cảm thấy nóng nẩy. Vốn đêm nay hắn định trà trộn vào cung để nhắc nhở Triệu Kham cẩn thận. Nào ngờ...Triệu Thúc Hưởng! Hắn đoán không nhầm. Toàn

bộ ván cờ này nhân vật quan trọng nhất chính là Triệu Thúc Hưởng. Chỉ có điều hẳn thật sự không ngờ y lại to gan tới vậy.

Vốn hẳn chỉ nghĩ y sẽ giúp Triệu Cát hoặc là Triệu Hoàn nào ngờ y lại tạo phản.

Có điều nghĩ lại cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Hậu duệ của Triệu Quang Mỹ từ sau khi bị giáng chức làm Phù Lăng quận công liền bị áp chế, thậm chí không có quyền hành. Sau khi Triệu Cát đăng cơ việc khống chế tông thất cũng hết sức nghiêm khắc khiến cho Triệu Thúc Hưởng bị dồn nén tới cực hạn mà lựa chọn tạo phản.

Chỉ có tạo phản y mới có thể nắm được quyền hành trong tay. Nếu không, cho dù là Triệu Cát hay Triệu Hoàn thì y cũng chỉ là một vị Quốc công, một vị quốc công không có thực quyền.

Nhìn Triệu Cát bây giờ, Ngọc Doãn cũng cảm thấy đáng thương, Hẳn bước vội tới nắm một cánh tay của Triệu Cát rồi liếc mắt nhìn Chu Phượng Sơn:

- Đạo quân! Đắc tội.

Hắn và Chu Phượng Sơn xốc Triệu Cát lên rồi nhanh chóng lao vào cửa hậu của điện Đại Khánh.

Lúc này, toàn bộ hoàn cung vô cùng hỗn loạn. Đám cung nữ, thái giám hoảng hốt bỏ chạy tán loạn.

- Tới cung Phúc Trữ...

- Ngọc Tiểu Ất! Đừng có qua cửa Thừa Thiên...Phía trước có một cửa ngách, đi qua đó là điện Thùy Cầm, chỉ cần xuyên qua là tới cung Phúc Trữ.

Dù sao thì Triệu Cát cũng quen thuộc hoàng cung hơn Ngọc Doãn và Chu Phượng Sơn.

Lúc này, lão vội vàng lên tiếng chỉ đường. Hai người Ngọc Doãn chẳng hề nghi ngờ, theo lời Triệu Cát vọt qua cửa nách.

Điện Thùy Cầm cũng thất thủ. Có rất nhiều cấm quân xông tới đang cướp bóc. Nhìn thấy đám người Ngọc Doãn mười mấy tên cấm quân liền hò hét nhào tới.

Ngọc Doãn thấy vậy liền giật dây lưng buộc chặt Triệu Kham lại:

- Lão Chu! Bảo vệ Đạo Quân thật tốt. Ta mở đường.

Hắn vừa nói vừa xông lên đón đám Cầm quân. Ngọc Doãn giật lấy một cây đại đao trong tay một tên cấm quân rồi sử dụng Bảo đỉnh bát pháp trong chớp mắt chém bay bốn, năm tên cấm quân.âm quân đông kinh, đặc biệt Điện Tiền Ti có thể nói là đám ô hợp. Vương Tông Trụ chỉ là một tên bù nhìn không thể bằng nổi Cao Cầu. Từ khi y nhận chức Thái úy Điện Tiền Ti khiến cho nơi này gần như bị bỏ hoang.

Nếu như ước hiệp người bình thường thì còn được nhưng khi nhìn thấy Ngọc Doãn giống như hung thần lao tới, cấm quân Điện Tiền Ti sợ tới mức rụng rời chân tay. Lại thấy Ngọc Doãn chém chết bốn, năm tên đồng bọn, những tên cấm quân khác sợ hãi vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Ngọc Doãn cũng không muốn đuổi theo, xách đao đi trước. Hắn giết tới mức đỏ mắt chẳng phân biệt được đâu là địch đâu là bạn.

Nếu như để cho Triệu Thúc Hưởng thành công thì cả nhà hẳn khó mà thoát chết. Chỉ có giữ được Triệu Kham và Triệu Cát mới có thể chuyển bại thành thắng. Cung Phúc Trữ! Nhất định phải tới cung Phúc Trữ...Có lẽ bên đó đã nhận được tin và chuẩn bị rồi.

Trước mặt đột nhiên có bóng người xuất hiện. Ngọc Doãn chẳng thềm nhìn vung đao lên chém.

- Tiểu Ất ca! Là thiếp.

Theo tiếng gọi yêu kiều, Ngọc Doãn chợt bình tĩnh. Hắn nhìn kỹ thì thấy đó là Yến Nô mới thở phào nhẹ nhõm.

Yến Nô mặc một bộ nhuyễn giáp, cầm Thanh Trúc Thương. Đầu thương vẫn còn nguyên dấu máu, rõ ràng là vừa mới chém giết.

- Tiểu Ất ca! Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Một lời khó nói hết. Mấy người Đế Cơ có sao không?

- Vừa rồi có cấm quân xông vào trong cung Phúc Trữ may là bị Vương nương tử phát hiện dẫn người giết chết...Hai vị Đế Cơ bị kinh động đang ở trong cung chờ tin. Thiếp thấy tình hình ổn định liền cùng với Thúy Nhi Tỷ đi tìm hiểu tin tức.

Ngọc Doãn nghe thấy vậy thì thở phào một cái. Đúng lúc này, Triệu Kham đột nhiên nói to:

- Tiểu ất! Mẩu hậu. Còn mẩu hậu. Mẩu hậu và Thập Tam tỷ vẫn còn ở Hậu uyển. Mau cứu hai người.

Ngọc Doãn như bị sét đánh thầm kêu lên tại sao lại quên hai người đó.

Sau khi cởi dây lưng, Ngọc Doãn liền giao Triệu Kham cho Yến Nô:

- Cứu Nhi Tỷ! Bảo vệ Thái tử và Đạo Quân lập tức trở lại cung Phúc Trữ rồi đưa hai vị Đế Cơ đánh ra ngoài. Triệu Thúc Hưởng làm phản! Quan gia bị hại. Các người tới Hạ Kiều Uyển hội họp với Thập Tam lang.

Yến nô cũng biết chuyện lớn xảy ra nhưng nàng không ngờ lại như vậy.

Nghe xong, nàng như nằm mộng. Đón lấy Triệu Kham từ tay Ngọc Doãn, nàng vẫn còn chưa kịp hoàn hồn.

- Hậu uyển ở đâu?

Đúng lúc này, một tên thái giám đi bên chợt chạy tới.

- Tiểu Ất! Chúng ta dẫn đường cho người.

- Trương lão công?

Triệu Kham liếc mắt một cái thì nhận ra đó chính là Trương Đại Niên.

Ngọc Doãn cũng chẳng nói nhiều chỉ liếc mắt nhìn Trương Đại Niên một cái rồi xách đao theo lão chạy ra khỏi điện Thùy Cầm.

- Tiểu Ất ca cẩn thận.

Yến Nô có phản ứng liền nhìn theo bóng lưng của Ngọc Doãn mà gọi to.

- Cứu Nhi Tỷ! Nơi này giao lại cho các nàng. Lập tức phá vây tới Hạ Kiều uyển. Nói thập tam lang bảo hần bảo vệ Hạ Kiều Uyển...Ta cứu Thánh nhân xong sẽ tới Hạ Kiều Uyển hội họp. Đừng lo.

Âm thanh của hần vẫn còn vang vọng vào trong điện nhưng không còn thấy bóng dáng.

Yến Nô nhìn Triệu Kham rồi lại nhìn Triệu Cát gần như sắp quy xuống và Chu Phượng Sơn đã thở hổn hển. Nàng khẽ cắn răng, nói:

- Lão chu! Chúng ta đi.

Vừa nói, nàng vừa ôm Triệu Kham lao ra khỏi điện Thùy Cầm.

533. Chương 530: Một Đêm Thật Dài (8)

Hành lang thông Hậu Uyển trong trẻo nhưng lạnh lùng, lộ ra vài phần tử khí, không thấy bóng dáng người nào.

Từ hướng Thừa Thiên Môn truyền đến tiếng hò hét loáng thoáng, nghĩ đến binh mã Triệu Thúc Hưởng đã bắt đầu phát động công kích hướng Thừa Thiên môn.

- Nơi này, vốn dĩ thông tới Dao Hoa cung.

Chỉ là năm ngoái Dao Hoa Cung bị ngập nước nên dần dần hoang phế. Ngày bình thường nơi này không có người nào, cho nên có chút lạnh lùng... Theo con đường này đi lên phía trước là cửa ngách Hậu Uyển. Đây cũng là con đường gần nhất đi thông Hậu uyển, ít người để ý tới nơi này.

Dao Hoa cung là nơi an trí những phi tần bị phế bỏ, cũng được gọi là lãnh cung.

Trương Đại Niên đi trước dẫn đường, vừa đi vừa giới thiệu với Ngọc Doãn.

Lão là cái thái giám, khi đi bước đi rất nhỏ, nhưng tần suất lại rất nha, thế cho nên Ngọc Doãn không thể không tốc độ mới có thể đuổi kịp Trương Đại Niên.

- Vốn đây là nơi yên tĩnh, ít có khí người.

Năm ngoái Dao Hoa cung gặp hỏa hoạn, Diệu Tĩnh Tiên sư liền rời khỏi Dao Hoa Cung, đến tư trạch gần Đại Tướng quốc tự an thân, nên không có ai ở trong này.

- Diệu tĩnh tiên sư?

Trương Đại Niên giải thích nói:

- Chính là Nguyên Hữu Hoàng hậu.

Chỉ tiếc số mệnh nàng không tốt, hai lần bị biếm truất, cũng là người đáng thương.

Nguyên Hữu Hoàng Hậ, Mạnh Bảo Hồng?

Ngọc Doãn đột nhiên nhớ tới người phụ nữ này, đích thật là một người đáng thương... Nàng là Hoàng hậu đầu tiên của Triết Tông Hoàng Đế, tuy nhiên lại hai lần bị biếm truất, u cư tại Dao Hoa Cung. Tuy nhiên trong lịch sử, Mạnh Bảo Hồng thật sự xuất gia là sau Tĩnh Khang.

Lúc ấy Huy Khâm nhị đế bị bắt, dòng họ hoàng thất gần như tuyệt tích.

Khi Ngụy sở Hoàng đế Trương Bang Xương vì bình ổn sự phản nộ của dân chúng, liền mời ra Mạnh Bảo Hồng.

Mạnh Bảo Hồng ra sức ủng hộ Triệu Cấu đăng cơ, ổn định thế cục. Sau đó bà chủ trương gắng sức thực hiện tru sát Trương Bang Xương và Vương Thi Ung, diệt trừ gian tặc triều đình. Có thể nói, Nam Tống thành lập nên là Mạnh Bảo Hồng dốc rất nhiều sức lực. Chỉ có điều ở hậu thế trong sử sách lại ghi mấy dòng ít ỏi về bà.

Ngọc Doãn giật mình, chợt liền biến mất ý niệm trong đầu.

Mạnh Bảo Hồng cả đời long đong, cuối cùng lại xuất gia, cũng là bất đắc dĩ.

Hiện giờ mặc dù Khâm Tông đã chết, nhưng Huy Tông còn tại, nghĩ chắc ông ta sẽ ủng hộ Thái tử Triệu Kham đăng cơ. Vậy thì sẽ không có vấn đề gì.

Triệu Cát, đã rất không có khả năng đăng cơ rồi!

Xảy ra một chuyện như vậy, tuy nói cái chết của Triệu Hoàn không liên quan đến hắn, nhưng thanh danh này đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Triệu Kham là Thái tử khi Triệu Hoàn còn sống đã lập, có thể nói, chỉ cần Triệu Kham còn sống, thì không người nào có thể ngăn cản Triệu Kham đăng cơ.

Tuy nhiên, nếu sớm nghĩ đến Mạnh Bảo Hồng, lúc trước không cần chết đi cứu Triệu Cát như vậy!

Ngọc Doãn nghĩ thâm trong lòng, thế nên Trương Đại Niên quay mặt lại nói gì đó, hắn lại không nghe được rõ.

- Ngọc Lang Quân, Ngọc Lang Quân?

- À?

- Đang suy nghĩ gì vậy?

Ngọc Doãn đỏ mặt lên, hạ giọng nói:

- Không nghĩ gì cả.

- Ha ha. Ngọc Lang Quân lo lắng lão nô bị liên lụy hả?

- Cái này...

Trương Đại Niên cười ha ha:

- Lang quân xin yên tâm, lão nô tuy là tàn nô, nhưng nếu so với công phu quyền cước, lang quân chưa chắc có thể thắng ta. Trên đời này có thể thắng người của ta thì rất ít ỏi. Nghĩ Trần Hi Chân kia là một, ngay cả Trần Quảng kia cũng không phải là đối thủ của ta.

Ngọc Doãn nghe xong giật mình kinh hãi.

Người này là tông sư sao?

Chẳng qua nhìn thế nào cũng không thấy Trương Đại Niên có khí độ tông sư, nhìn không khác người thường là mấy.

Tuy nhiên, Ngọc Doãn lại không hề khinh thường lão.

Nếu lão đã nói vậy, chắc hẳn là có khí chất này.

Thái giám, võ lâm cao thủ...hay là Trương Đại Niên này giống như nhân vật tự địa như Đông Phương Bất Bại sao?

Hai người vừa nói vừa đi về phía trước.

Xuyên qua cửa ngạch Hậu Uyển, mới tiến được mấy bước, chợt nghe có người lớn tiếng hô thét lên:

- Người tới là ai? Là vậy cánh phản tặc sao?

Không đợi Ngọc Doãn mở miệng, Trương Đại Niên liền giành nói:

- Chúng ta là Trương Đại Niên tổng quản Phúc Ninh Cung, phụng mệnh Thái Tử tới đây hộ giá, xin hỏi Thánh Nhân có sao không?

Trong rừng đào hai bên đường nhỏ hoàn toàn yên tĩnh.

Sau một lát, chỉ thấy một đội Cốt Đóa tử tử trong rừng thoát ra, bảo vệ Chu Liễn và Chu Huyền cùng Thập phu nhân của Khâm Tông Trịnh Khánh Vân, Dịch Ngọc Huy từ trong rừng đào đi ra. Trong mắt Chu Liễn lộ vẻ đau thương, Chu Huyền thì có chút thất kinh.

Về phần Thập phu nhân, cả đám mới chỉ có mười sáu tuổi, dưới tình huống như vậy, cũng vẻ hoảng loạn.

Chỉ có điều Chu Liễn vẫn duy trì một chút bình tĩnh:

- Trương Đại Niên, ngươi không có phản sao?

Trương Đại Niên liền quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói:

- Nếu không có quan gia, lão nô ở mười năm trước đã thành người chết rồi. Ai cũng có thể phản, lão nô lại không thể phản, ân nghĩa của Quan gia, lão nô dù tan xương nát thịt, cũng không thể hoàn lại.

Trong mắt Chu Liễn hiện lên chút nhẹ nhõm.

Nghĩ chắc nàng cũng biết Trương Đại Niên lợi hại, cho nên mới vừa rồi mới khẩn trương như vậy.

Ánh mắt dừng lại ở trên người Ngọc Doãn, thần sắc Chu Liễn buông lỏng:

- Tiểu Át, ngươi cũng ở đây.

Ngọc Doãn vội vàng nói:

- Thần tự quay về kinh, tội đáng chết vạn lần.

Chu Liễn hơi hơi khoát tay chặn lại:

- Người có công cứu giá, sao lại có tội chết được?

Thư của người, Thập Bát tử đã đưa cho ta...cũng không để ý, thế cho nên...Tiểu Ất, Quan gia hân...

Thanh âm Chu Liễn hơi run, trong đôi mắt, thậm chí còn có một tia kỳ vọng.

Ngọc Doãn không trả lời, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, nước mắt Chu Liễn lập tức tràn ra.

- Mới vừa rồi Khang Lý nói vậy, ta còn tưởng rằng hân nói xằng nói bậy.

Chu Liễn cũng biết, bây giờ không phải là lúc nàng rơi lệ. Nhắm mắt lại, hít sâu mấy hơi, nàng trầm giọng nói:

- Tiểu ca ở đâu?

- Hồi bẩm Thánh nhân, đêm qua Tiểu Ất thăm hỏi Mậu Đức Đế Cơ, xin cô ấy hôm nay thăm hỏi Phúc Ninh Cung.

Chuyết kinh (cách gọi vợ thời cổ) mặc dù bất tài, lại võ nghệ cao cường, đang ở Phúc Ninh Cung thủ hộ Thái Tử. Ngoài ra còn có Vương Yến Ca và Chu Phương Sơn ở đó. Còn có một viên đại tướng theo Thái tử và Đạo quân tả hữu, giờ phút này chắc đã rời khỏi hoàng cung, đi Hạ Kiều Uyển rồi.

Xin Thánh nhân chớ do dự nữa, theo Tiểu Ất giết ra Hoàng thành.

Hạ Kiều Uyển có năm trăm Bối ngòi Thái tử, trong khoảng thời gian ngắn, phản tặc đừng mong công phá.

Chỉ cần có thể chống được ngày mai, không chừng sẽ xuất hiện tình thế hỗn loạn...Thần trước đó đã cho người tới trấn Lữ Quán thông tri Diêu Bình Trọng, mời hân suất bộ trở về. Chậm nhất trời tối ngày mai, sở bộ của Diêu Bình Trọng sẽ đến nơi, đến lúc đó phản quân không đáng để lo nghĩ nữa.

Sự phát đột nhiên. Chu Liễn một chút cũng không kịp chuẩn bị.

Mới vừa rồi nàng đang mang theo Chu Tuyền và Thập phu nhân du ngoạn ở hậu Uyển, Khang Lý dẫn theo một đám phản quân xông đến muốn bắt cóc Chu Liễn. Đơn giản Chu Liễn trời sinh tính cẩn thận, dù là du ngoạn ở hậu uyển nhưng cũng an bài vài Cốt Đóa Tử và Thị vệ đại nội Ngũ Long Tự đi theo. Nghe được tin Triệu Hoàn bị giết, Chu Liễn cố gắng chống đỡ chủ trì cục diện, giết đám người Khang Lý.

Mà nay, Ngọc Doãn xuất hiện, làm gánh nặng trên vai nàng được tháo xuống.

- Nếu Tiểu Ất đã có sắp xếp, vậy nghe theo Tiểu Ất.

Nàng quay người lại, ánh mắt đảo qua mọi người. Lạnh lùng nói:

- Bắt đầu từ lúc này, Bồn cung liền phong Tiểu Ất làm soái, mọi người nhất định phải nghe theo sai phái của Tiểu Ất. Nếu có người nào vi phạm, giết. Dù thân phận kẻ đó cao đến đâu, cũng tuyệt đối không tha.

Lời này là nói với Thập phu nhân.

Đám người Dịch Ngọc Huy, Trịnh Khánh Vân, nói toạc ra chỉ là cô bé.

Lúc này nếu có chút dao động, tất nhiên sẽ làm cho thế cục càng trở nên khẩn trương.

Chu Liễn nói xong, liền đưa bảo kiếm đang cầm trong tay cho Ngọc Doãn:

- Cầm kiếm này, mọi người bao gồm Bồn cung, nghe theo sai phái của Tiểu Ất.

Ngọc Doãn cũng biết. Đây không phải lúc khách khí.

Phản quân bất cứ lúc nào đều có thể sẽ đánh tới, trì hoãn một phút nào thì nguy hiểm thêm phút đó.

Ngọc Doãn tiếp nhận bảo kiếm Chu Liễn đưa tới, liền trầm giọng hạ lệnh vài Cốt Đóa Tử chia làm hai đội, một đội phụ trách bảo hộ đám người Chu Liễn, một đội thì phụ trách mở đường. Vốn, Ngọc Doãn tính toán hân dẫn người mở đường, để Trương Đại Niên phụ trách bảo hộ đám người Chu Liễn an toàn. Nào biết được, lại bị Trương Đại Niên cự tuyệt, cười ha hả nói:

- Lang quân làm chủ soái, sao có thể khinh thân mạo hiểm? Vẫn nên để lang quân suất đội phụ trách bảo hộ Thánh nhân. Lão nô dẫn người mở đường...Đã nhiều năm không giết người, nhưng lại không biết sợ học năm xưa có còn công dụng nữa không.

Dứt lời, Trương Đại Niên lấy một cây bảo kiếm từ trong tay một Cốt Đóa tử.

Ngọc Doãn ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy Trương Đại Niên nói không sai. Nếu Trương Đại Niên là một tông sư, vậy thì chiến lực mạnh hơn hẳn nhiều.

Đoàn người vừa mới chuẩn bị xuất phát, đã thấy một gã Cốt Đóa tử từ bên ngoài chạy tới.

- Thánh nhân, việc lớn không tốt, phản quân đã phong tỏa Cung thần môn, đang đi tới Lâm Hoa Môn...

Lâm Hoa môn, đó là cửa đông hậu uyển.

Ngọc Doãn nghe vậy chau mày.

Hắn chưa quen thuộc hoàng thành lắm, đi thế nào, thật sự khó quyết định.

Cũng may, có Trương Đại Niên hiểu rõ hoàng thành.

- Nếu lâm Hoa môn đi không được, vậy đi Dương Môn đi. Chỉ có điều lộ trình xa một chút, phải xuyên qua Diên Nghĩa Các, đi Nghi hữu Môn, qua Tả thừa Thiên Tường phù môn, từ Đông hoa môn giết ra ngoài. Triệu Thúc Hưởng mặc dù đã khống chế cấm quân Tam Nha, nhưng chủ lực cấm quân cũng không ở Khai Phong, cho nên binh mã trong tay hắn sẽ không quá nhiều, nếu chiếm lĩnh Thừa thiên môn và Cung thần môn, vậy thì phản quân ở Đông hoa môn sẽ không quá nhiều. Chỉ có điều tình huống ngoài hoàng thành ta lại không rõ lắm, không hiểu có an toàn hay không.

Xa xa tiếng phản quân hét hò càng ngày càng gần, Ngọc Doãn biết không thể trì hoãn nữa.

Tả hữu đều đánh cược một lần, hắn cắn răng một cái:

- Vậy nghe theo lời Trương lão công nói, chúng ta từ Đông Hoa môn giết đi ra ngoài.

Theo tiếng ra lệnh của Ngọc Doãn, Trương Đại Niên mang theo một đội Cốt Đóa Tử đi trước mở đường, hắn dẫn một Cốt Đóa Tử khác đi theo sát Trương Đại Niên.

Lúc này, phản quân đã vọt vào lâm Hoa môn.

Trương Đại Niên cầm bảo kiếm trong tay mở đường phía trước, giống như chém dưa thái rau, mang theo một đội Cốt Đóa Tử cứng rắn mở một đường máu.

Khi Ngọc Doãn bảo hộ đám người Chu Liễn lao ra Nghênh Dương môn, phía sau một đội phản quân đang tới gần.

Nhìn trong túi bên người còn lại có tám miếng Chưởng Tâm Lôi. Lần này Ngọc Doãn vào cung, không có khả năng mang theo nhiều Chưởng Tâm Lôi, tổng cộng chỉ mang gần theo mười miếng. Thấy phản quân càng ngày càng gần, Ngọc Doãn cắn răng một cái, lấy ra một quả Chưởng Tâm Lôi đốt lên kíp nổ, rồi sau đó nhanh chóng cất túi, quăng ra phía Nghênh Dương môn, rồi xoay người phi thoát ra ngoài.

- Đi mau, đi mau!

Hắn vừa chạy vừa la to.

Còn chưa dứt lời, chợt nghe được một tiếng nổ ầm vang.

Nghênh Dương môn bị tám miếng Chưởng Tâm Lôi nổ mạnh đã ầm ầm sụp xuống.

534. Chương 531: Một Đêm Thật Dài (9)

Mười mấy tên phản quân bị chôn ở trong phế tích, Ngọc Doãn chỉ cảm thấy phía sau ập tới một cỗ khí nóng rực, lập tức ném hắc ngã trên mặt đất.

Hắn lảo hai vòng, định đứng lên, lại cảm thấy sau lưng đau nhức như lửa cháy.

Hoá ra, mới vừa rồi bùng nổ, vẫn làm sau lưng hắn bị thương, máu thịt mơ hồ.

Một bàn tay thon mềm mại đưa qua:

- Tiểu Ất, đi mau.

Ngọc Doãn ngẩng đầu nhìn, là Chu Tuyền.

Hắn không do dự, giữ chặt tay Chu Tuyền, dùng sức đứng lên, sau đó kéo Chu Tuyền chạy.

- Tiểu Ất, mới vừa rồi là hỏa khí gì vậy?

- Là Chưởng Tâm Lôi do Hỏa khí doanh Yến Sơn phủ chế tạo.

Chu Tuyền còn muốn hỏi tiếp, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Ngọc Doãn tái nhợt, là biết lúc này hắn đang chịu đau đớn kịch liệt, vội không nói gì nữa.

Chu Tuyền cũng còn nhỏ, mới mười sáu mười bảy tuổi.

Trải qua biến đổi lớn như thế, con người cũng trở nên trưởng thành hơn, không còn ngang bướng như trước nữa.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Đại Niên, Ngọc Doãn bảo hộ tỷ muội Chu Liễn Chu Tuyền cùng với Thập phu nhân của Khâm Tông, lão đảo mở một đường máu chạy từ trong hoàng thành, lao ra Nghi Hữu môn. Đúng như lời Trương Đại Niên nói, binh mã trong tay Triệu Thúc Hưởng không nhiều lắm. Một bộ phận ở lại Đại Khánh Điện bảo hộ Triệu Thúc Hưởng. Một bộ phận khác công chiếm Cung thần môn, bộ phận còn lại thì tại Thừa Thiên môn, điều này cũng làm cho số phản quân ở Tả thừa thiên Tường phủ môn không nhiều lắm. Chỉ có điều không nhiều lắm này cũng là nói tương đối.

Dù là phản quân không nhiều lắm, nhưng chiếm lĩnh Đông Hoa môn cũng gần ngàn người.

Bảo Xuân Diệp trong Thập phu nhân từ Tường phủ môn phá vây, bị tên lạc giết chết.

Mà Lư Thuận Nhục mới 16 tuổi cũng bị trọng thương, cuối cùng Chu Liễn quyết định tàn nhẫn đâm chết ở bên trong Tường phủ môn.

Lư Thuận Thực là phi tử của Khâm Tông, sao có thể giữ lại, bị phản quân làm nhục.

Điều này liên quan đến thể diện của Hoàng đế Khâm Tông, tuy rằng Triệu Hoàn đã bị chết, nhưng Chu Liễn vẫn phải giữ gìn thể diện hoàng thất.

Đối với thủ đoạn của Chu Liễn, tám vị phu nhân còn lại cảm như hén.

Phản quân phía trước cuộn cuộn đến, Chu Liễn lạnh lùng nói:

- Đi theo sát bản cung, nếu rút đội, bản cung sẽ giết.

Trương Đại Niên phát ra một tiếng rít gào, cầm bảo kiếm giết nhập vào trong loạn quân.

Lúc này Ngọc Doãn không còn tiếp tục ở lại bên cạnh Chu Liễn nữa, hắn đoạt lấy một cây thương lớn trong tay một gã phản quân, vung thương vào loạn chiến, sóng vai cùng Trương Đại Niên nhập trận đại địch. Một cây bảo kiếm, một cây thương lớn, hai người Ngọc Doãn giống như hai mãnh hổ điên mở đường phía trước, nơi đi qua, chỉ thấy máu thịt văng tung tóe, phản quân bị giết liên tiếp lui về phía sau, xuất ra một thông lộ.

Đám người Chu Liễn dưới sự bảo vệ của nhóm Cốt Đóa tử, hăng hái lao ra Đông Hoa môn.

Chỉ có điều phía sau phản quân bám theo chặt chẽ, hơn nữa càng ngày càng có nhiều phản quân, đánh tới Đông Hoa môn.

Trương Đại Niên thấy tình huống như vậy, không khỏi cười khở.

Lão đột nhiên dừng bước lại, trầm giọng nói:

- Lang quân, người bảo hộ thánh nhân đi đi.

- Vậy còn Trương lão công...

Trong mắt Trương Đại Niên hiện lên tia sát ý:

- Quan gia có ơn cứu mạng ta, đáng tiếc ta không thể bảo vệ Quan gia chu toàn, cho nên mới có họa hôm nay. Nếu Quan gia đi rồi, ta cũng không muốn sống trên đời này nữa. Lang quân, người mang Thánh nhân đi, ta ở nơi này ngăn trở phản quân. Chỉ có điều ta không biết có thể ngăn cản được bao lâu, kế tiếp phải nhờ vào người rồi.

Nói xong, Trương Đại Niên khàn giọng quát:

- Các huynh đệ, thời điểm tận trung với Quan gia đến rồi, nếu không muốn bị bêu danh, hãy theo ta ngăn đám cướp tặc này lại.

Lão đỉnh kiếm xoay người, vọt vào Đông Hoa môn.

Hai gã Cốt Đóa Tử hơi sững sốt, rồi đi theo sát Trương Đại Niên.

Theo sát sau, lại có hơn mười Cốt Đóa Tử vọt vào Đông Hoa môn, trong phút chốc, trong Đông Hoa môn tiếng kêu nổi lên bốn phía...

Ngọc Doãn nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi.

Hắn cũng biết, lúc này do dự không được, liền kéo thương quay người đi.

- Trương Đại Niên đâu?

Chu Liễn thấy Ngọc Doãn theo kịp, liền vội vàng hỏi.

Từ hậu viện giết ra Đông Hoa môn, có một trăm Cốt Đóa Tử, lúc này chỉ còn có hơn hai mươi người.

Ngọc Doãn nói:

- Trương lão công ở Đông Hoa môn, cản phía sau.

Ánh mắt Chu Liễn buồn bã, biết Trương Đại Niên dữ nhiều lành ít rồi.

Nhưng bây giờ không phải là lúc bi thương, nàng nhìn thoáng qua Ngọc Doãn, hạ giọng nói:

- Tiểu Ất, kế tiếp Bồn cung phải làm phiền người rồi.

- Thánh nhân yên tâm, Tiểu Ất còn tồn một hơi thở cũng phải bảo vệ Thánh nhân chu toàn.

Hắn đi trước mở đường, đám người Chu Liễn thì dưới sự bảo vệ của Cốt Đóa tử đi theo sát Ngọc Doãn, nhanh chóng đi vào phố Mã Hành.

Nơi này là khu vực của Ngọc Doãn!

Tới phố Mã Hành, Ngọc Doãn liền rõ nên phá vây thế nào.

Chỉ có điều giờ phút này phố Mã Hành lại đầy hỗn loạn, nơi nơi có thể thấy bóng dáng phản quân, một đám như hung thần ác sát.

Nhìn thấy đám người Ngọc Doãn, một gã phản quân rống lớn nói:

- Nơi này có người!

Gã giục ngựa xông tới chỗ Ngọc Doãn, đã thấy Ngọc Doãn không chút hoang mang, khi chiến mã đến trước mặt, đột nhiên một sai bước lách mình lướt qua chiến mã, tránh thoát được đao đao trong tay phản quân kia, tay lật lại túm lấy gã phản quân xuống ngựa.

- Thánh nhân lên ngựa, thần bộ chiến theo sau.

Ngọc Doãn bắt được dây cương, vút cho Chu Tuyền theo sát sau hần.

Không đợi Chu Liễn phản đối, Ngọc Doãn đã vất thương lao ra, đón giết phản quân đối diện.

Ngọc Doãn am hiểu dùng đao, nhưng không có nghĩa là hần không biết dùng thương.

Phải biết rằng, bên cạnh hần đều là người giỏi dùng thương. Dương Tái Hưng, Cao Sủng có thể nói là thương thủ ở thời đại này.

Ngọc Doãn ở lâu với bọn họ, đương nhiên am hiểu cách dùng thương.

Tuy nhiên nếu nói là tinh thông thì lại xa không đủ, nhưng đối mặt với phản quân thì lại đủ rồi!

Thương lớn kia ở trong tay hần cao thấp tung bay giống như giao long rời bến. Thương lớn vẽ ra thương ảnh thật mạnh, giết phản quân máu chảy thành sông. Chu Liễn cũng biết, lúc này khách khí không được. Liễn Chu Tuyền lên chiến mã. Về phần tám vị phu nhân khác đã thở hồng hộc, hai chân nặng như chì nhưng cũng không dám chậm nửa bước. Trước đó Chu Liễn đã hạ lệnh ai tụt lại sau, giết ngay tại chỗ. Sau tám vị phu nhân là hai gã Cốt Đóa Tử, cầm đao thép sáng loáng trong tay đi theo bảo vệ.

Dưới loại tình huống này, đám người Địch Ngọc Huy sao lại dám tụt lại phía sau?

May mắn đây không phải Minh Thanh, cũng không phải ở Nam Tống.

Nữ nhân còn chưa có thói quen bó chân, không đến mức hai chân bị bó tàn phế mà chạy...

Ngọc Doãn giết phản quân mãnh liệt, nhưng phản quân trên phố Mã Hàn này rất đông.

Hần không nhớ mình đã giết bao nhiêu người, thương lớn trong tay đổi thành thanh đao. Cốt Đóa Tử theo sau hần càng ngày càng ít, nhưng số phản quân hình như không hề giảm bớt. Ở bên trong chém giết, Ngọc Doãn không tránh kịp bị một phản quân trước mặt đâm trúng một thương vào vai. Đau đớn kịch liệt, làm hần phát ra một tiếng rít gào như dã thú. Một tay cầm thương lớn, một tay cầm đại đao chém phản quân đối diện thành hai khúc.

Phía sau, phản quân đã lao ra Đông Hoa môn.

Hiển nhiên Trương Đại Niên vẫn chưa thể ngăn cản phản quân, chỉ sợ đã chết trận.

Ngọc Doãn nhổ thương lớn từ vai ra, một tay cầm thương, một tay cầm đao, chém giết trong loạn quân.

Đúng lúc này, chợt nghe một trận tiếng vó ngựa vang lên.

Một thanh âm non nớt từ xa vọng đến:

- Tiểu Át thúc phụ đừng vội kích động, Nhạc Vân đến đây.

Từ trong Phàn lâu giết ra một đội nhân mã.

Nhìn, đó là một nhóm binh dân. Trên con ngựa đi đầu là một đồng tử búi tóc ngay ngắn, khoảng 9, 10 tuổi, da trắng môi đỏ, vô cùng tuấn tú. Tay cầm một cây thiết trùy thương, nhưng lại đầu tàu gương mẫu đánh tới.

Tiểu tử này tuổi nhỏ nhưng lại có thương pháo giỏi.

Thiết trùy thương nặng hơn thương lớn bình thường rất nhiều, nhưng trong tay cậu lại nhẹ như bấc.

Chỉ thấy cậu trên ngựa tả xung hữu đột, thiết trùy thương tung bay, liên tiếp đâm giết vài tên phản quân. Sau đồng tử là một thanh niên trai tráng, tay cầm một Bản môn đao cao bằng người, vọt vào trong phản quân, vừa rít gào, vừa giết người như vào chỗ không người.

- Tiểu Át, Mỗ gia Nhạc Phiên đến đây, đừng kinh hoảng.

Nhạc Phiên, Nhạc Vân?

Ngọc Doãn không khỏi mơ hồ, nhưng ra tay vẫn hung hãn.

Luận võ nghệ, Nhạc Phiên không bằng Nhạc Phi, nhưng trong lịch sử, cũng là một viên mãnh tướng Nhạc gia, nếu không sao có thể đến quan tiên phong. Chỉ tiếc, sau hắn ta gặp phải một Dương Tái Hưng hung tàn, cho nên mới bị mất mạng.

Mà nay, đối mặt với một đội phản quân, Nhạc Phiên không những không sợ, ngược lại hưng phấn lên.

Lã Chi Sĩ nói Nhạc Phiên biệt hiệu là Hổ Liễn Kiêu, trên thực tế vẫn là ẩn giấu một chút gì đó. Thằng nhãi này từ khi đi vào Khai Phong, liền đánh khắp quanh Liễn Kiêu, nên có biệt hiệu: Lập địa Thái tuế.

Ý nói là, gặp được Nhạc Phiên chẳng khác nào gặp Thái tuế...

Mà Nhạc Vân tuổi mặc dù nhỏ, cũng là trời sinh thần lực.

Ngay cả Nhạc Phi cũng thừa nhận, lúc mình nhỏ như Nhạc Vân mà không có khí lực như Nhạc Vân.

Sau khi về Khai Phong, Nhạc Vân theo Nhạc Phiên bá hội Yến Nô.

Yến Nô thấy Nhạc Vân có căn cơ, nên đem La Hán công trong Bát Thiểu Thập Nhị Phiên truyền thụ cho Nhạc Vân, còn được Dịch cân Cường cân trắng cốt tẩn trong tay An Đạo Toàn. Tiểu tử này tuy chỉ 9,10 tuổi nhưng đã luyện thành công phu tầng thứ hai, gần như là lực sĩ cấp bốn. Thanh niên trai tráng bình thường chưa hẳn là đối thủ của Nhạc Vân, chứ đừng nói chi là khi cậu cầm thương lớn trong tay.

Thương pháp Nhạc Vân là được truyền từ Trần Quảng. Đột nhiên xuất hiện trên dưới một trăm người này làm cho phản quân trở tay không kịp.

Chỉ vội vàng chống cự chỉ chốc lát, liền lập tức giải tán, chạy trốn tứ phía.

Phản quân đối với dân chúng tay không tác sát mà nói, như hung thần ác sát. Nhưng nếu đối mặt với một đám sát thần, thì lại không có sức chiến đấu nữa.

Ngọc Doãn chống thương, thở gấp.

Y phục trên người đã bị máu tươi ướt đẫm, chỉ là hắn cũng không dám có nửa điểm chậm trễ.

- Nhạc Phiên, người dẫn người ở phía trước mở đường...Theo phố Mã Hành, từ Lý Ngõa Tử xuyên qua, đến đường cái Phan lâu, sau đó chuyển hướng Cự Tào môn.

Nhạc Phiên vội vàng đáp ứng, dẫn người ở phía trước mở đường.

Nhạc Vân lúc này thúc giục lập tức tới, lớn tiếng nói:

- Tiểu Át thúc phụ, ta và thúc cùng cười chung ngựa.

Ngọc Doãn đã sớm đứng không nổi, cho nên cũng không khách khí, liền trở mình lên ngựa.

Dưới sự bảo vệ của đám người Nhạc Phiên, đoàn người nhanh chóng đi vào đường cái Phan lâu. Dọc đường mặc dù thỉnh thoảng gặp được phản quân ngăn trở, nhưng dưới sự dẫn dắt của Nhạc Phiên, vẫn sinh sôi mở một đường máu, từ Cự Tào môn phá vây đi ra ngoài.

Phía trước, là Hạ Kiêu Uyển.

Ngọc Doãn nằm ở trên lưng ngựa, nếu không phải Nhạc Vân chống thân thể của hắn, thì hắn đã ngã xuống rồi.

Loáng thoáng, nghe được phía trước có người cao giọng hô:

- Là Tiểu Át đến?

Nhạc Phiên hô to:

- Đúng là Ngọc Lang Quân, người là ai?

- Ta là Cao Sủng, phụng mệnh Thái tử ở đây đón đợi...

Cao Sủng?

Khi Ngọc Doãn nghe được cái tên này, lập tức tinh thần thả lỏng.

An toàn, cuối cùng đã an toàn...

Hắn cũng không thể ngồi vững trên lưng ngựa được nữa, thân thể mềm nhũn, từ lưng ngựa trượt xuống, ngã xuống đất.

- Tiểu Át, Tiểu Át!

Mọi người cùng kêu lên.

Trong lúc vô tình, Ngọc Doãn đã trở thành người tâm phúc của Chu Liễn, thấy hắn ngã xuống thì thất kinh.

- Thập Tam Lang, giờ giao cho người.

Ngọc Doãn thì thảo tự nói, rồi hôn mê bất tỉnh.

535. Chương 532: Ánh Rạng Đông

Tháng 1 năm Tĩnh Khang thứ 2, cũng là mở đầu Mối nhục Tĩnh Khang trong lịch sử.

Vốn trong lịch sử, Tống Khâm Tông bị tạm giữ ở doanh trại Kim, bị Kim Thái Tông hạ chiếu phế Khâm Tông và Huy Tông làm thứ nhân.

Theo sau đó, quân Kim bức bách Huy Tông và Thái hậu nhập doanh, lại hạ lệnh hễ là hoàng tử, hoàng tôn, hậu cung phi tử cùng với toàn bộ Đế Cơ triều Tống đi tới Kim doanh. Không lâu sau đó, quân Kim vào thành, Đông Kinh mộng hoa, từ nay về sau liền không còn tồn tại, mai một trong dòng chảy lịch sử.

Tuy nhiên, nay là Tĩnh Khang năm thứ 2, người Nữ Chân đã không còn ngông cuồng được nữa.

Nếu đã không thể thuận lợi nam hạ, ngược lại còn bị quân Tống đánh cho khiếp đảm. Tây Liêu lại xuất hiện ở Mạc Bắc, làm cho thế cục Bắc Cương đột nhiên phát sinh biến hóa cực lớn. Hoàn Nhan Tông Vọng, Hoàn Nhan Tông Hàn cùng với Hoàn Nhan Lâu Thất, Hoàn Nhan Tông Bất, Bò Sát Thạch Gia Nô và các danh tướng nhất đẳng Lỗ tắc đều bị giết, cũng khiến cho nguyên khí Nữ Chân đại thương nghiêm trọng, lâm vào tình trạng túng quẫn không người kế tục.

Đây là một ngày đại hỉ sự!

Nhưng ai có thể nghĩ đến, ngày 31 tháng giêng năm Tĩnh Khang thứ 2, một trận tai họa lại thổi quét Đông Kinh.

Khâm Tông Triệu Hoàn ở Bảo Tân Lâu hồ Kim Minh bị đâm bỏ mình, phù lãng quận công Triệu Thúc Hướng lấy cố Huy Tông bán nước, suất lĩnh Cẩm quân Tam Nha vọt vào Hoàng thành. Trên Đại Khánh Điện, Vận Vương Triệu Giai, Túc Vương Triệu Xu, Cảnh Vương Triệu Kỷ, Tề quốc Công Triệu Cầu, Kỳ Vương Triệu Mô, Sân Vương Triệu Thực và một vị hoàng tử bị giết; Trục Long Đồ Các Đại học sĩ Yến Anh, Hộ Bộ Thượng Thư Ngô Mẫn, Phủ doãn Khai Phong Tần Cối, Điện Tiền ti Đô Thái Úy Vương Tông Trự vào hơn mười đại thần khác bỏ mình. Triệu Thúc Hướng này lấy thanh phi quân trắc, mà là triệt để binh biến, tạo phản.

Cũng may Thái Thượng Đạo Quân Triệu Cát và Thái tử Triệu Kham dưới sự bảo vệ của đại thần trong triều cứng rắn mở một đường máu, từ trong hoàng cung chạy ra.

Sau đó Thân quân Thái tử Bối ngôi phụng chỉ vào kinh thành, bảo vệ đám người Triệu Cát, dựa vào địa hình Hạ Kiều Uyển, tử chiến với phản quân.

Suốt cả đêm, máu chảy thành sông.

Cũng may dân tâm hướng về, có nghĩa sĩ Lý Bảo, Trương Tam mặt rỗ, Tưởng xa Tưởng Môn Thần thành Khai Phong triệu tập nghĩa dũng, đi tới Hạ Kiều Uyển cứu giá.

Tiếp theo, cùng ngày Thái tử Từ Xứ Nhân vì bệnh nên không đến Đại Khánh điện dự tiệc được nghe tin tức, lập tức triệu tập gia thần, động viên dân chúng Khai Phong liên kết chống lại phản quân. Từ Xứ Nhân làm Tế tướng một năm, nên cũng có năng lực của mình. Theo tiếng hô hào của Từ Xứ Nhân, dân chúng Khai Phong ra khỏi nhà, tác chiến với phản quân.

Giờ dần rạng sáng, Bộ suất Trương Bá Phần Mã Bộ Quân Tư Thân quân thị vệ vốn phụng mệnh bình loạn suất bộ công phá Đới Lô môn, từ Nghi Nam Kiều dọc Thái Hà lao thẳng tới ngự nhai. Các võ học và sĩ tử đọc sách Thái học cũng đều hưởng ứng, Võ học tử sĩ còn mpr kho phủ, lấy binh khí, theo cấm quân cùng xuất chiến, đến giờ mao thì công phá Chu Tước môn, bình lâm Tuyên Đức Môn.

Cục diện vốn đang tốt thì lại trở thành bộ dạng như này.

Triệu Thúc Hường thấy đại thế đã mất, liên tục không ngừng từ Cung thần môn chạy thoát ra hoàng cung. Tại Điện Tiền Ti dưới sự bảo vệ của Đô Thống Chế Khổng Ngạn Chu, từ Trần Châu môn chạy khỏi Khai Pong, suốt đêm đến Lạc Dương. Triệu Thúc Hường ở Lạc Dương, rất có căn cơ. Vốn y chuẩn bị ở Lạc Dương tiếp tục phát động làm phản, nào ngờ Thân quân Thái tử phụng mệnh truy kích, đóng giữ Lạc Dương. Kiên trì phủ Hà Nam Địch Hưng xuất binh giáp kích, khiến cho Triệu Thúc Hường không dám ở lại Lạc Dương, dẫn theo Khổng Ngạn Chu suốt đêm chạy ra Đồng Quan, thẳng đến Tây Bắc.

Hai tháng sau, Triệu Thúc Hường ở Hoàn Châu bị Kiểm Hạt Hoàn Châu là Võ Tông phát hiện ra thân phận.

Khổng Ngạn Chu tử chiến bảo vệ Triệu Thúc Hường nhưng lại bị Võ Tông giết chết. Triệu Thúc Hường bị Lỗ Đạt bắt giữ, sau đó do Trương Thúc Dạ áp giải, quay về Khai Phong.

Tháng 10, Triệu Thúc Hường bị xử tử lăng trì, cả nhà 817 nhân khẩu đều bị trảm sát, không một ai sống sót.

Triệu Vương Triệu Quang Mỹ cũng từ đây tan biến trong dòng chảy lịch sử.

- Tiểu Ất tỉnh lại, Tiểu Ất tỉnh lại!

Trong mơ màng, Doãn nghe được có người ghé vào lỗ tai hắt, không ngừng kêu gọi họ tên của hắt.

Mí mắt như nặng ngàn cân, muốn mở mà lại không thể mở ra được. Cả người như đang lơ lửng trong đám mây, thân thể không có chút tri giác nào. Hắt cố dùng sức, cuối cùng mở được hai mắt ra, ánh mặt trời chói mắt làm hắt choáng váng, vội vàng nhắm mắt lại, một lát sau lại mở ra.

- Tiểu Ất tỉnh rồi, Tiểu Ất tỉnh rồi!

Lần này Ngọc Doãn đã nhận ra là tiếng của Yến Nô.

- Cử Nhi tử...

Hắt muốn mở miệng nói chuyện lại phát hiện giọng mình nhỏ bé khàn khàn.

Yến Nô hiện ra trước mắt hắt, trên gương mặt tràn ngập sự mỗi mệt và sự sợ hãi lẫn vui mừng.

- Tiểu Ất ca, cuối cùng huynh đã tỉnh rồi.

Một câu chưa dứt, nước mắt đã tuôn như mưa.

- Ta đang ở đâu?

- Phúc ninh cung, chúng ta đang ở Phúc Ninh cung.

Phúc Ninh Cung?

Tim Ngọc Doãn đập mạnh, sao lại ở Phúc Ninh cung?

Hắn nhớ mang máng mình dẫn theo đám người Chu Liễn Hoàng hậu từ trong hoàng thành giết ra, ở phố Mã Hành gặp phải phản quân vây công, may mà gặp được hai thúc cháu Nhạc Phiên và Nhạc Vân giải cứu. Nhưng sự việc tiếp sau thì lại mơ hồ, chỉ nhớ trước khi hôn mê hình như nghe được giọng nói của Cao Sủng.

Sao lại ở Phúc Ninh Cung?

- Tiểu Ất tỉnh rồi...Cửu Nhi tránh ra, để ta xem.

Là An Đạo Toàn!

Ngọc Doãn còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Yến Nô tránh xa, lộ ra khuôn mặt An Đạo Toàn.

- Thằng nhãi này, thật quá lỗ mãng.

May mắn người có căn cơ, lại cứu kịp thời, nếu không ta cũng không cứu được tính mạng của người. Thôi, thằng nhãi người giờ không phải lo lắng tính mạng nữa, chỉ là mất máu quá nhiều, cho nên không cử động được thôi. Cứu nhi, ở đây ta có bổ huyết đan bí mật bào chế, mỗi ngày một viên, một trăm ngày sau có thể sinh hoạt như rồng hổ. Chỉ có điều trong vòng trăm ngày không được làm gì quá sức, chủ yếu tĩnh dưỡng là chính, nhớ đó.

- Đa tạ An thúc phụng!

Yến Nô cung kính đáp lời An Đạo Toàn. An Đạo Toàn khẽ tránh người ra.

Lúc này, trong phòng truyền đến những thanh âm ồn ào, từng khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mặt Ngọc Doãn, làm hắn có chút mơ hồ.

Chu Tuyền, Triệu Đa Phúc, còn có Triệu Phúc Kim, Lý Sư Sư...

Ngọc Doãn nghe các nàng ồn ào làm lỗ tai ong lên, không nghe được gì cả.

- Sao ta lại ở Phúc Ninh cung? Tiểu Ca thế nào?

Yến Nô tiến lên, lấy tay đỡ lưng hắn, để hắn chậm rãi ngồi dậy.

- Tiểu Ất ca, huynh đã hôn mê ba ngày rồi.

Thái tử vẫn khỏe, mặc dù có chút kinh hãi nhưng không đáng lo ngại. Chỉ có điều hai ngày nay tiên đế thương tâm, có chút tiểu tụy.

Buổi trưa Người còn đến đây ngồi một canh giờ, thấy huynh vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, nên lúc này vừa đi thôi.

- Ba ngày...

Ngọc Doãn nhắm mắt lại, thân thể gần như hoàn toàn dựa vào Yến Nô.

- Vậy phản quân kia...

- Triệu Thúc Hưởng đã trốn!

Triệu Đa Phúc ngồi xuống bên chân Ngọc Doãn, oán hận nói:

- Không nghĩ tên này lại ác độc như thế, chẳng những muốn giết Quan gia, còn muốn giá họa Đạo Quân.

May mắn Tiểu Ất ra tay đúng lúc, nếu không hắn đã thành công rồi.

Nếu Đại Tổng ta thật sự rơi vào tay hắn, mới thật sự là tai họa.

Chưa chắc đâu!

Tuy rằng không tiếp xúc nhiều với Triệu Thúc Hưởng, nhưng từ ngày đó biểu hiện của hắn ta ở trên Đại Khánh Điện mà thấy, cũng không phải hạng người yếu đuối.

Ít nhất, hắn ta sẽ không tùy ý nghị hòa với người Nữ Chân.

Nếu thật sự hắn ta trấn thủ giang sơn Đại Tổng, chưa chắc đã kém hơn so với Khâm Tông Triệu Hoàn.

Tuy nhiên, những lời này Ngọc Doãn không thể nào nói ra được.

Đám người Triệu Đa Phúc mồm năm miệng mười, đem tình huống đêm đó nói lại cho Ngọc Doãn nghe. Hóa ra, đám người Yến Nô bảo hộ đám người Triệu Cát Triệu Kham và Triệu Đa Phúc giết ra hoàng cung, hội hợp với Cao Sủng ở Hạ Kiều Uyển. Sau đó đám người Ngọc Doãn đuổi tới, Cao Sủng đưa mọi người vào Hạ Kiều uyển. Sau đó không lâu, Miêu Phó suất bộ đến Hạ Kiều uyển và phát động tấn công mạnh mẽ Hạ Kiều uyển.

Cũng may, lúc trước Cao Nghiêu Khanh xây dựng Hạ kiều uyển cũng tốn không ít tâm tư.

Bối ngôi Thái tử tuy ít nhưng huấn luyện có tố chất, trang bị hoàn mỹ...cộng thêm nhiều lần tham chiến ở Bắc cương, sức chiến đấu đương nhiên không phải là một đám ô hợp có thể sánh bằng. Hơn nữa, Ngọc Doãn từ Bắc Cương trở về, còn mang theo 800 miếng Chưởng Tâm Lôi cải tiến uy lực kinh người.

Dựa vào tường viện chắc chắn của Hạ Kiều Uyển, cùng với uy lực kinh người của Chưởng tâm Lôi, lại có Cao Sủng chỉ huy thích đáng, La Đức bên cạnh bày mưu tính kế nên đã ngăn được đám cấm quân nhiều hơn mình gấp mười lần. Miêu Phó tấn công không lâu thì đám người Lý Bảo tới trợ chiến mới đánh tan phản quân, chiếm lĩnh Cự Tào Môn.

Sau đó, Từ Xứ Nhân dẫn người tiến đến cứu giá, còn có đám người Tư Mã phác đều tiến đến hội hợp.

Đến giờ dần, Trương Bá Phấn suất bộ chạy về, công phá Tuyên Đức Môn, phản quân vô lực chống cự, bỏ chạy thảm hại.

- Sao Trương Bá Phấn lại tới, chẳng phải hắn ở Yên Lăng bình loạn sao?

- Nhắc tới cũng khéo léo, Trương Thái Bảo đưa thư tới trấn Lư Quán thì vừa lúc Trương Bá Phấn ở đó.

Thư của Tiểu Ất, Diêu Bình Trọng vốn rất do dự, nhưng Nhưng Trương Bá Phấn lại tin tưởng không chút nghi ngờ, sau khi thương nghị với Diêu Bình Trọng, đã trao đổi quyền chỉ huy. Diêu Bình Trọng đi tới Lăng Uy chỉ huy tác chiến, Trương Bá Phấn thì dẫn Thân quân thị vệ Mã Quân Tư cứu giá.

Nếu hắn trở về muộn một ngày, chỉ sợ tình huống đã thay đổi rồi.

Vì có Tiểu Ất, nên gian tặc mới không thành công được.

Thì ra là thế!

Chẳng trách Trương Bá Phấn lại tới, mà vừa rồi đám người Triệu Phúc Kim lại không hề nhắc tới cái tên Diêu Bình Trọng.

Lần này, chỉ sợ Diêu Bình Trọng gặp xui xẻo rồi!

Vốn là được một công lớn thì lại tặng cho Trương Bá Phấn.

Cộng thêm sự do dự và không tin tưởng của hắn ta, đã khiến cho hai vị Đế Cơ vô cùng bất mãn. Dù tương lai hắn ta trở về, cũng sẽ không có quả ngon để mà ăn nữa.

Ngọc Doãn thầm thở dài, cảm thấy có chút mệt mỏi.

- Kim Liên Yến tử, còn bọn nhỏ nữa, có khỏe không?

- Hết thay đều khỏe, nhưng thật không nghĩ ra, Tiểu Ất người lại có thủ đoạn đến vậy, còn quyền rũ được cả Nữ vương Tây Liêu từ bỏ cả vương vị chạy tới Đông Kinh tìm người.

Trong giọng nói của Triệu Đa Phúc toát lên sự ghen tuông.

Ngọc Doãn ngẩn ra, rồi lại thấy thoải mái.

Thân phận của Dư Lê Yến, căn bản không thể giấu được người khác, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta phát hiện.

Thà rằng ngày sau bị người ta phát hiện có những lời công kích Ngọc Doãn hắn, chẳng bằng thừa dịp hiện tại giải quyết luôn, để bớt phiền toái sau này.

Triệu Phúc Kim khẽ kéo kéo Triệu Đa Phúc, Nhu Phúc Đế Cơ lúc này mới phát giác vừa rồi mình đã nói những lời không nên nói. Mặt lập tức đỏ bừng lên, cúi đầu xuống, không biết nên mở miệng thế nào. Lại nghe Triệu Phúc Kim hạ giọng nói:

- Tiểu Át không cần phải lo lắng, bắt đầu từ hiện tại, trên đời đã không còn Thiên Hữu nữ vương Đa Luật Dư Lý Diễn nữa, mà chỉ có một người tên là Quảng Đức Đế Cơ Triệu Lệ Yên thôi.

- Ồ?

Yên Nô nói nhỏ bên tai Ngọc Doãn:

- Thái Thượng Đạo Quân đã làm chủ, nhận Yên tử làm nghĩa nữ, cũng ban thưởng họ Tiểu, phong làm Quảng đức Đế Cơ.

Ngọc Doãn lập tức ngây ngẩn cả người...

Hắn đột nhiên nhớ tới một sự kiện, liền hỏi:

- Vậy Đạo Quân...

Triệu Phúc Kim nói:

- Vốn trong triều không ít người muốn Đạo Quân trọng chương triều đình, nhưng bị Đạo Quân cự tuyệt.

Đạo Quân nói, tiên đế đã lập Thái Tử, Quốc tộ hữu kế, không cần đổi mới. Hơn nữa, xảy ra việc lớn như vậy, nếu là Đạo Quân đăng cơ, tất nhiên sẽ khiến triều đình xảy ra xung đột. Mà nay là lúc ổn định thế cục là việc chính, tuyệt đối không thể tiếp tục có tranh giành lộn xộn nữa.

Ngày mai, Tiểu Ca sẽ đăng cơ làm đế.

Đạo Quân còn đến Đại tướng quốc tự mời Diêu tĩnh tiên sư vốn là Hoàng Thái hậu và nương nương cùng chủ trì triều chính, Người sẽ không tiếp tục quản triều sự nữa.

Ngọc Doãn trầm mặc

Thoạt nhìn, Triệu Cát thật sự là đại triệt đại ngộ, quyết định giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang rồi.

Chỉ có điều không nghĩ tới cuối cùng vẫn mời ra Mạnh Bảo Hồng, vậy chẳng khác nào Triệu Cát đã hoàn toàn thoát thân ra khỏi triều đình, làm Thái Thượng Đạo Quân của mình rồi. Về phần nương nương mà Triệu Phúc Kim nói, đó là Chu Liễn. Tập tục Đại Tổng, xưng hô hoàng hậu là Thánh nhân, xưng hô Thái hậu là Nương nương. Triệu Hoàn đã chết, Triệu Kham đăng cơ đã thành kết cục đã định, như vậy Chu Liễn sẽ trở thành Thái hậu.

Có nàng và Mạnh Bảo Hồng chủ trì, chắc hẳn cục diện triều đình sẽ ổn định.

Đời Tổng sớm có tập tục Thái hậu lâm triều, nếu Hoàng đế tuổi quá nhỏ, liền có Thái hậu tạm thời chủ quản.

Đợi cho Hoàng đế tuổi tròn mười bốn. Thái hậu trả lại triều chính cho Hoàng đế. Chế độ này cũng thật sự là có thể ổn định lại thời cuộc.

Mạnh Bảo Hồng thân không có căn cơ, nhưng là Hoàng hậu Triết Tông, địa vị và danh vọng cũng đủ.

Mà Chu Liễn tuy còn trẻ, bối cảnh cũng không kém. Kỳ phụ Chu Quế Nạp làm Lưu thủ Đại Danh phủ; Thúc phục Chu Thắng Phi cũng là Tướng công đương triều. Mà hai người này lại có quan hệ tốt với đám người Trương Thúc Dạ, Diêu Cổ, Chung Sư Trung, Tông Trạch cùng quản lý binh quyền.

Cứ như vậy, là có thể tạo nên nền tảng cho Triệu Kham.

Dựa vào uy vọng còn lại tại trận đại thắng Yên sơn phủ của Triệu Hoàn khi còn sống, đợi Triệu Kham tự mình chấp chính, chỉ cần cậu không làm ra sai lầm lớn, thì có thể củng cố giang sơn.

Sau khi nghe Triệu Phúc Kim nói xong, Ngọc Doãn như trút được gánh nặng.

Một cảm giác mệt mỏi ập tới, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

- Tiểu Ất mệt mỏi, hãy để huynh ấy nghỉ ngơi thật tốt.

Có lời gì, đợi Thái Tử đăng cơ, Tiểu Ất khỏe rồi thì từ từ nói sau, không cần nóng vội.

Lý Sư Sư nhìn ra Ngọc Doãn mỗi mệt, liền khuyên bảo đám người Triệu Phúc Kim.

Triệu Phúc Kim gật gật đầu, liền để Ngọc Doãn nghỉ ngơi, dẫn theo Triệu Đa Phúc và Chu Tuyền rời phòng.

- Cửu Nhi tỷ, vất vả muội, thiết thòi muội rồi.

Thấy mọi người rời đi, Ngọc Doãn nhẹ giọng nói ra.

Triệu Cát nhận Dư Lê Yến làm nghĩa nữ, cũng đánh đồng với việc chấp nhận hôn sự giữa Dư Lê Yến và Ngọc Doãn rồi.

Chuyện này, đối với Yến Nô mà nói, thật sự là không công bằng. Trong lòng Ngọc Doãn cũng vô cùng áy náy, khẽ xin lỗi Yến Nô.

Sống mũi Yến Nô cay cay, nước mắt chảy xuống.

Thật sự nàng rất tủi thân, tuy nhiên thấy bộ dạng Ngọc Doãn như vậy, nên mọi ảm ức đều tan thành mây khói.

- Yến tử ngàn dặm xa xôi, không tiếc vứt bỏ vương vị tới tìm huynh, tình cảm sâu nặng, huynh không thể phụ lòng cô ấy.

- Cửu Nhi tỷ...

- Huynh đó, sau này kiếm chế trái tim, đừng có lại đi hái hoa ngắt cỏ nữa.

Ngọc Doãn ngăn ra”

- Ta khi nào hái hoa ngắt cỏ đâu chứ?

- Chẳng lẽ huynh không có, muội thấy được, Nhu Phúc Đế Cơ và Thập bát tỷ...Ôi chuyện này, chỉ sợ vẫn chưa xong đâu. Tuy nhiên đây là huynh tự rước thị phi, nô không nhúng tay vào được. Nếu thật sự Huyền Huyền và Thập Bát tỷ...Vây trên triều đình chỉ sợ nhốn nháo lật trời rồi.

Ngọc Doãn trầm mặc.

- Được rồi, huynh uống bổ huyết đan đi, rồi nghỉ ngơi.

Mặc kệ gặp phải chuyện gì, cũng phải tĩnh dưỡng sức khỏe cho tốt. Nô ở trong này, có việc gì cứ gọi nô là được.

Nói xong, Yến Nô đỡ Ngọc Doãn nằm xuống.

Hắn nhắm mắt lại, nhưng lại không buông bàn tay thon mềm của Yến Nô.

Trong óc hắn vẫn còn lộn xộn, trong chốc lát cảnh tượng đầm máu ba ngày trước lại hiện lên, trong chốc lát lại là dáng vẻ tươi cười của ba người Triệu Đa Phúc, Chu Tuyền còn cả Dư Lê Yến nữa. Cửu Nhi tỷ nói không sai, đây thật sự là một sổ nợ rồi mù...

Mơ mơ màng màng, cũng không biết ngủ bao lâu.

Chợt nghe Yến Nô gọi hắn, Ngọc Doãn mở mắt ra.

Trời đã tối rồi, trong phòng đốt 12 ngọn nến Long Tiên Hương Hà Dương.

Triệu Kham ngồi ở đầu giường, đang ngơ ngác nhìn Ngọc Doãn.

Thấy Ngọc Doãn tỉnh lại, Triệu Kham liền tiến lên kéo tay hắn:

- Tiểu Ất, người đã tỉnh...Người không sao, thật tốt quá.

- Tiểu ca?

Ngọc Doãn vừa thốt ra, đột nhiên ý thức được một sự kiện.

Triệu Kham, đã không còn là Thái Tử.

Cậu là người thừa kế hợp pháp duy nhất của Đại Tổng, đợi hưng đông, sẽ trở thành Hoàng đế Đại Tổng.

Ngọc Doãn vội vàng sửa miệng:

- Sao lúc này Quan gia lại ở đây?

Triệu Kham lôi kéo ống tay áo của Ngọc Doãn:

- Tiểu Ất, ta không muốn nghe người gọi ta là Quan gia, ta thích người gọi ta là Tiểu ca. Ta không muốn làm Hoàng đế, bởi vì...Ta căn bản không biết, nên làm một đế vương như nào. Ông ông hôm qua đã quyết định muốn ta sáng mai đăng cơ. Nhưng...nhưng...Tiểu Ất, ta chỉ muốn phụ hoàng...trở về thôi.

Đối với một đứa trẻ 10 tuổi mà nói, hiện giờ cậu phải đối mặt như nào với một đế quốc khổng lồ.

Trước đó, cậu lại chưa hề chuẩn bị.

Triệu Hoàn mới hai mươi sáu tuổi, chính là đang thời kỳ trẻ trung...Vốn tưởng rằng có thể ở vui vẻ lớn lên dưới đôi cánh bảo vệ của Triệu Hoàn, nào ngờ chỉ trong một đêm lại xảy ra biến cố như vậy. Cậu không còn là đứa trẻ vô ưu vô lo nữa, mà sắp trở thành một đế vương rồi.

Mặc kệ cậu có nguyện ý hay không, thì cũng không thể thay đổi sự thật này.

Nhưng cậu thật sự đã chuẩn bị hết thủy?

Triệu Kham nói xong liền chảy nước mắt.

Ngọc Doãn ra hiệu Yến Nô đỡ hân ngồi dậy, dựa vào đệm giường, kéo tay Triệu Kham lại.

- Tiểu Ca, mặc kệ người có nguyện ý hay không, vào lúc này, cũng phải xông lên.

Đây là trách nhiệm của người, cũng là nghĩa vụ của người...Ngay lúc người sinh ra, đã định trước vận mệnh này, tuyệt đối không thể có bất kỳ biến hóa nào. Thần cũng biết, Tiểu ca chưa chuẩn bị tốt. Thật ra, bao gồm cả Đạo Quân, có ai thật sự là chuẩn bị xong? Trời có mưa nắng thất thường, người có họa có phúc. Nhưng đã xảy ra rồi, thì không nên sa vào quá khứ nữa.

Qua đêm nay, thần không thể tiếp tục gọi người là “Tiểu ca” được nữa.

Nhưng thần lại sẽ vĩnh viễn nhớ rõ, ngày đó ở Trần Kiều đã nói những lời kia với “Tiểu Ca”. Hy vọng ‘Tiểu ca’ mặc kệ đối làm thân phận gì, đều không nên quên. Hiện tại Tiểu ca hẳn nên suy xét làm Quan gia tốt như thế nào, tương lai có một ngày, thần nguyện theo Quan gia mã đạp thiên hạ, hễ nơi nào ánh mặt trời chiếu rọi thì gót sắt Đại Tổng ta đều có thể tới, đây mới là tương lai của người...

- Ta...

Triệu Kham đã trầm mặc.

Lúc này Yến Nô đã lui ra khỏi phòng.

Chỉ còn lại có Ngọc Doãn và Triệu Kham cầm tay nhau nói chuyện.

Giờ sửu cùng ngày, ngoài phòng truyền tới một thanh âm non nớt:

- Quan gia, Tiểu Ất thúc phụ, sắp tới giờ sửu rồi...Quan gia còn phải đến Khôn Ninh Cung nghe Hậu nương nương huấn thị.

Là Nhạc Vân!

Ngọc Doãn hơi sững sờ, lại chột thoả mái.

- Tiểu ca, trở về đi.

Làm một quan tốt gia, đừng suy nghĩ ngổn ngang nữa. Tiên đế trên trời có linh thiêng, sẽ luôn theo dõi người, Đạo Quân ở Long Đức Cung cũng sẽ chống đỡ cho người. Chỉ có điều sức khỏe của thần...đợi sau khi khỏe lên, lại cống hiến vì Quan gia.

Nói xong cả buổi, cảm xúc Triệu Kham dường như chuyển biến tốt đẹp rất nhiều.

Cậu đứng lên, xoay người đi ra khỏi phòng.

Khi tới cửa, cậu dừng bước:

- Tiểu Ất, lời người nói, ta sẽ nhớ kỹ.

Từ trước tới nay, văn võ cả triều, trăm duy nhất có thể tin tưởng thì chỉ có một mình Tiểu Ất người.

Triệu Kham đi rồi!

Ngọc Doãn dựa vào trên giường, nhắm mắt lại.

Đây có phải là một khởi đầu mới không?

Tương lai lại sẽ là bộ dáng gì?

Hắn không biết, cũng không muốn đi biết...

Hắn chỉ biết là, hắn đã cải biến lịch sử, Đại Tổng triều có lẽ không thể muôn đời trường tồn, nhưng...

Trên mặt Ngọc Doãn nở nụ cười thỏa mãn.

Hắn tựa vào đệm giường, mơ mơ màng màng ngủ.

Đột nhiên, hắn bị một trận trống làm bừng tỉnh.

Mở mắt ra nhìn, cửa sổ hơi tờ mờ sáng.

- Là thanh âm gì?

Yến Nô hạ giọng nói:

- Đại lễ sắp bắt đầu, mới vừa rồi là phủ Khai Phong gõ vang phổ trống, một hồi vừa qua, Tiểu Ca sắp từ Tuyên Đức môn nhập Hoàng thành, đi đăng cơ đại lễ rồi.

Ngọc Doãn gắng gượng ngồi dậy:

- Đỡ ta đi ra ngoài.

- Tiểu Ất...

- Cửu Nhi tỷ đừng lo lắng, nghe ta, đỡ ta đi ra ngoài.

Yến Nô do dự một chút, đỡ Ngọc Doãn từ trên giường xuống, chậm rãi ra khỏi phòng.

Chân trời, một vầng mặt trời đỏ nhảy ra, chiếu sáng khắp nơi.

Từ hướng Tuyên Đức Môn truyền đến tiếng trống hiệu, cũng có lẽ nhạc tấu vang, quanh quẩn trời cao.

Trời đã sáng!

Ngọc Doãn đứng ở cửa hiên cùng Yến Nô.

Ta từ ánh bình minh đến, cuối cùng đã thấy ánh sáng ban mai đầu tiên hiện ra.

Nhìn mặt trời đỏ mọc lên, trong lòng Ngọc Doãn đột nhiên trào lên một sự kiêu ngạo khó diễn tả, không kìm nổi giữa mặt lên trời cười to!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-thi-hanh>